

СЛОВОТО СЕ ЯВЯВА В ПЛЪТ

ТОМ 1

ЯВЯВАНЕТО И ДЕЛОТО НА БОГ

ЦЪРКВАТА НА ВСЕМОГЪЩИЯ БОГ

Авторско право © 2024 Almighty God and The Church of Almighty God

СЛОВОТО СЕ ЯВЯВА В ПЛЪТ

ТОМ 1

ЯВЯВАНЕТО И ДЕЛОТО НА БОГ

Словото се явява в плът (съкратено като Словото), изразено от Христос от последните дни, Всемогъщия Бог, в момента се състои от шест тома: Том 1: Явяването и делото на Бог; Том 2: За познаването на Бог; Том 3: Беседите на Христос от последните дни; Том 4: Разобличаване на антихристите; Том 5: Отговорностите на водачите и работниците; и Том 6: За стремежа към истината.

Всички права запазени. Нито една част от тази публикация не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма или по какъвто и да е начин, електронен или механичен, включително фотокопиране, запис или каквато и да е система за съхранение или извличане на информация, без изричното писмено разрешение на собственика на авторските права.

Исканията за предоставяне на информация трябва да бъдат адресирани до:
contact.bg@godfootsteps.org

Съдържанието на тази книга е преведено и редактирано изцяло от професионални лингвисти. Възможно е обаче да останат малък брой неточности. Ако имате подозрения за подобна неточност, моля, направете справка с оригиналния текст на китайски език. Моля, не се колебайте да се свържете с нас, за да може да актуализираме книгата, когато бъде преиздадена.

A portion of the Bulgarian Bible verses in this book are from РЕВИЗИРАНО ИЗДАНИЕ (BPB) and the copyright belongs to Bulgarian Bible Society. With due legal permission, they are used in this publication.

Публикувано от Църквата на Всемогъщия Бог
<https://bg.godfootsteps.org>

ПРЕДИСЛОВИЕ

При все че много хора вярват в Бог, малцина разбират какво означава вярата в Него и какво трябва да правят, за да спазват Божиата воля. Причината е, че макар и думата „Бог“ и фрази като „Божието дело“ да са им познати, те не познават Бог, а още по-малко делото Му. Тогава няма нищо чудно, че непознаващите Бог са объркани във вярата си в Него. Хората не приемат сериозно вярата в Бог и това се дължи изцяло на факта, че тя им е твърде чужда, твърде непозната. Затова и не успяват да изпълнят Божиите изисквания. Иначе казано, щом не познават Бог и не познават Неговото дело, те не са годни за целите Му, а още по-малко са способни да удовлетворят волята Му. „Вярата в Бог“ е убеждение, че има Бог — това е най-опростената идея по отношение на вярата в Него. При това убеждението, че има Бог, не е равносилно на искрена вяра в Бог, а е по-скоро просто вярване с подчертан религиозен оттенък. Истинската вяра в Бог означава следното: вярвайки, че цялото мироздание е в Божиата власт, човек изживява словото Му и делото Му, пречиства се от порочния си нрав, изпълнява Божиата воля и опознава Бог. Само тази духовна пътека може да се нарече „вяра в Бог“. Хората обаче често приемат вярата в Бог като елементарно и разтегливо понятие. Онези, които вярват в Бог по този начин, са далеч от смисъла на вярата и дори и да са вярващи докрай, те никога не ще се сдобият с Божието одобрение, защото са поели по грешен път. До ден днешен някои изповядват вярата си в Него съгласно думи и кухи доктрини. Те не знаят, че са лишени от същността на вярата в Бог и че не са достойни за Неговото одобрение, но въпреки това отправят към Него молитви за избавление и благодат. Нека поспрем за миг, да укротим сърцата си и да се запитаем: възможно ли е вярата в Бог да е най-лесното нещо на света? Възможно ли е вярата в Него да не е нищо повече от приемане на обилната Божия благодат? Дали тези, които вярват в Бог, без да Го познават, или тези, които вярват в Него, но Му се противопоставят, наистина са в състояние да изпълняват волята Му?

Не може да се говори за Бог и за човека на равни начала. За хората Божиата същност и Божието дело са напълно неразгадаеми и неразбираеми. Ако Бог лично не осъществява делото Си и не изрича словото Си в света на хората, те никога не биха могли да разберат Божиата воля. Тогава дори и изцяло посветилите живота си на Бог не биха могли да получат Неговото одобрение. Ако Бог спре да изпълнява делото Си, тогава колкото и добре да се справят хората, усилията им ще са напразни, защото Божиите мисли са неизменно по-висши от човешките, а Божиата мъдрост е извън човешките възприятия. Затова казвам, че всички, претендиращи „напълно да разбират“ Бог и Неговото дело, са глупци; всички те са самонадеяни и невежи. Човекът не бива да формулира Божието дело; нещо повече, хората не са в състояние да формулират делото Му. В очите на Бог

човекът е незначителен като мравка; тогава как би могъл той да проумее Божието дело? Онези, които надутно заявяват: „Бог не работи по този или онзи начин“ или „Бог е такъв или иначе“ — нима те не са арогантни? На всички ни трябва да е ясно, че хората, бидейки създания от плът, са покварени от Сатана. В природата на човека е да се опълчва на Бог. Човеците не са на равна нога с Бог и е нелепо да се надяват, че могат да се месят в Божиите дела. Що се отнася до начина, по който Бог направлява човека, това е Негово собствено дело. На хората подобава да се подчиняват на волята Му, без да заявяват различни свои възгледи, защото човекът е просто прах. Тъй като на нас е предопределено да търсим Бог, не бива да наслагваме върху Божието дело човешките си представи с очакването, че Той ще се съобрази с тях, а още по-нередно е да впрягаме покварения си нрав до краен предел, за да се противопоставяме умишлено на делото Му. Нима това не ни превръща в антихристи? Как е възможно подобни хора да вярват в Бог? Тъй като вярваме, че Той съществува и желаем да сме богоугодни и да Го прозрем, трябва да търсим истинския път и да се стремим да сме в съгласие с Бог. Не бива твърдоглаво да Му се противим. Нима от такива действия може да излезе нещо добро?

Днес Бог извършва ново дело. Може би трудно възприемаш тези думи и си озадачен от тях, но съветът Ми към теб е да не разкриваш непринудеността си, защото само онези, които искрено гладуват и жадуват за праведност пред Бог, ще се сдобият с истината и само искрено посветените Нему ще получат Божието просветление и водачество. Ще добиеш плодове, ако търсиш истината с трезво спокойствие, а не с препирни и раздори. Казвайки, че „днес Бог извършва ново дело“, имам предвид Божието завръщане в плът. Може би тези думи не те трогват; може би ги презираш, а може пък да проявяваш голям интерес от тях. Каквато и да е реакцията ти, Аз се надявам, че всички искрено копнеещи за Божията поява ще приемат и внимателно ще анализират този факт, вместо да си правят необмислени заключения. Така постъпват мъдрите хора.

Не е трудно да разгледаме въпроса в дълбочина, но за целта е необходимо всеки един от нас да приеме следната истина: въплътеният Бог притежава Божията същност; въплътеният Бог притежава Божието проявление. Въплъщавайки се, Бог ще осъществи Своя замисъл делото Си, и тъй като Бог се превръща в плът, Той ще изрази онова, което представлява, и ще може да осени човека с истината, ще го дари с живота и ще го насочи по правилния път. Плът, която не съдържа Божията същност, категорично не е въплътеният Бог; в това няма съмнение. Ако човек иска да разбере дали пред него е Самият въплътен Бог, той трябва да прецени това по изразявания от Него нрав и по изричаните от Него думи. Иначе казано, за да потвърди, че това е въплътеният Бог и да прецени дали това е истинския път, човек трябва да ползва за ориентир Божията същина. Тоест, за да определи дали това действително е въплътеният Бог, той трябва да се вгледа в

същността Му — в Неговото дело, в словото Му, в нрава Му и в множество други аспекти — вместо да съди по външни белези. Невеж и неук е човекът, който се вижда само в Неговото външно проявление и в резултат пренебрегва същината Му. Външният вид не е определящ за същността; нещо повече — Божието дело никога не може да съвпадне с човешките представи. Нима външността на Исус не се различаваше от хорските представи? Та нали ликът и облеклото Му с нищо не подсказваха истинската Му самоличност? Та нали първите фарисеи се опълчиха срещу Него тъкмо защото имаха очи само за външността Му, но останаха глухи за думите Му? Надеждата Ми е, че всеки брат и сестра, които очакват Божията поява, не ще повторят тази историческа трагедия. Не бива да се превръщате в съвременни фарисеи и отново да приковете Бог на кръста. Трябва грижливо да премислите как ще приветствате Божието завръщане и да сте с ясна представа как да се отдадете на истината. Това е отговорността на всеки, който чака Исус да се върне, възседнал облак. Вместо да се заплитаме в преувеличени фантазии, трябва да проявим духовното си зрение. Трябва да мислим за практическата работа на Бог и да се вгледаме в практическите аспекти на Бог. Не се отнасяйте и изгубвайте в мечтания, винаги копнеейки за деня, в който Господ Исус внезапно ще слезе сред вас, възседнал облак, и ще възнесе вас, които никога не сте Го опознали, не сте Го видели и не знаете как да изпълните волята Му. По-добре е да разсъждавате по по-практични въпроси!

Може би си разгърнал тази книга с изследователска цел, а може би с намерението да приемеш писаното в нея. Каквото и да е отношението ти, надявам се да я изчетеш докрай и да не я оставиш лесно настрана. Може би след като прочетеш тези слова отношението ти ще се промени, но това зависи от мотивацията ти и от това доколко проумяваш написаното в нея. Важно е обаче да разбереш едно: Божието слово не може да бъде представено за думи на човека, а още по-немислимо е човешкото слово да бъде представено за Божие. Човек, ползван от Бог, не е въплътеният Бог и въплътеният Бог не е човек, ползван като инструмент от Бог. Разликата е съществена. Възможно е след като прочетеш писаното тук, да не го приемеш като слово Божие, а просто като просветление, придобито от човека. В такъв случай ти си ослепен от невежество. Как е възможно Божието слово да е еднакво с нечие просветление? Словото на въплътения Бог поставя начало на нова епоха, ръководи цялото човечество, разкрива тайнства и указва на хората пътя, по който да поемат в новата епоха. Просветлението, добито от човек, не е нищо повече от прости указания как да практикува знанието. То не е в състояние да поведе цялото човечество в нова епоха или да разкрие тайнствата на Самия Бог. В крайна сметка Бог е Бог, а човекът е човек. Бог притежава Божествена същност, а човекът притежава човешка същност. Ако човек гледа на изреченото от Бог слово като на обикновено просветление от Светия Дух и приема думите на апостолите и пророците за слово, изречено лично от Бог, това е негова

грешка. При никакви обстоятелства не бива да смесваш грешното с правилното или да правиш от висшето низше, нито да бъркаш задълбоченото с повърхностното; никога не бива умишлено да отхвърляш нещо, което знаеш, че е истина. Всеки вярващ в съществуването на Бог трябва да анализира проблемите от правилната гледна точка и да приема новото Божие дело и новото Негово слово от позицията на Негово създание. Не успее ли, Бог ще го пропъди.

След делото на Йехова Исус се въплъти, за да извърши Своего дело сред хората. Неговото дело не беше само по себе си — то надграждаше вече свършеното от Йехова. Исусовото дело бе за нова епоха, която Бог създаде след Епохата на закона. По същия начин, когато делото на Исус бе завършено, Бог продължи да работи за следващата епоха, защото цялостното Божие управление се развива непрестанно. Измине ли старата епоха, настъпва нова; приключи ли предишната работа, начева нова работа, която продължава Божието управление. Това е второто Божие въплъщение, продължаващо делото на Исус. Естествено, то не се случва изолирано, а е трети етап от делото след Епохата на закона и Епохата на благодатта. Всеки път, когато Бог започва нова глава от делото Си, Той поставя ново начало и то винаги възвестява нова епоха. Това е съпътствано от съответните промени в Божия нрав, в начина Му на работа, в мястото, където Той извършва делото Си и в Неговото име. Тоест не е странно, че за хората е трудно да възприемат Божието дело в новата епоха. Но независимо колко Му се противят хората, Бог неспирно върши работата Си и непрестанно води напред цялото човечество. Идвайки в света на хората, Исус въведе Епохата на благодатта и сложи край на Епохата на закона. В сетните дни Бог отново доби плът и с това Свое въплъщение завърши Епохата на благодатта и положи начало на Епохата на царството. Всички, които успеят да приемат второто Божие въплъщение, ще бъдат въведени в Епохата на царството, като при това ще успеят лично да приемат Божието напътствие. При все че Исус свърши много работа сред хората, Той успя само да послужи като изкупление на всички човеци и се превърна в техен принос за грях; Той не освободи човека от покварения му нрав. За пълно избавление на хората от влиянието на Сатана беше необходимо не само Исус да стане изкупителна жертва за човешките грехове, но и Бог да положи още повече усилия, за да освободи напълно човека от сатанински покварения му нрав. И тъй, човешките грехове вече са опростени и Бог отново се въплъти, за да въведе хората в новата епоха, и започна делото на порицанието и възмездието. Това Негово дело пренесе човека в по-висш свят. Всички подчинили се на Неговата власт ще се радват на по-висша истина и ще бъдат още по-благословени. Те наистина ще живеят в светлината и ще бъдат дарени с истината, пътя и живота.

Останат ли заклещени в Епохата на благодатта, хората никога няма да се отърват от покварения си нрав, а още по-малко ще познаят изначалния Божи нрав. Ако непрестанно живеят сред изобилна благодат, но не познават пътя на живота,

по който да поемат, за да познаят Бог или да Го удовлетворят, те никога няма истински да придобият Бог във вярата си в Него. Този вид вяра е достойна за съжаление. Когато дочетеш тази книга и си изживял всяка стъпка от делото на въплътения Бог в Епохата на царството, ще усетиш, че най-сетне са удовлетворени копнежите, които си таил в сърцето си с години. Ще почувстваш, че чак сега наистина си видял Бог лице в лице; едва сега си съзрял Неговия лик, чул си словото, произнесено от Самия Него, насладил си се на мъдростта на делото Му и действително си усетил колко истински и всемогъщ е Той. Ще почувстваш, че си добил много неща, които са оставали незрими и недостъпни за хората в минали времена. Тогава ясно ще осъзнаеш какво е да вярваш в Бог и да се подчиниш на Божиата воля. Разбира се, ако си се вкопчил в стари възгледи и отхвърляш или отричаш реалността на второто Божие въплъщение, ще останеш с празни ръце, няма да добиеш нищо и в крайна сметка ще бъдеш осъден за това, че се противиш Нему. Онези, които съумеят да се подчинят на истината и са следовници на Божието дело, ще бъдат приети в името на втория въплътен Бог — Всемогъщия. Те ще могат да приемат личните Му напътствия, ще добият повече и по-висши истини и ще спечелят истински живот. Те ще наблюдават видение, невиджано от хората никога преди: „И се обърнах да видя Този, Който ми проговори; и като се обърнах, видях седем златни светилника; и всред светилниците видях Един, Който приличаше на Човешкия Син, облечен в дълга дреха и препасан около гърдите със златен пояс; а главата и косата Му бяха бели като бяла вълна, като сняг, и очите Му — като огнен пламък; и нозете Му приличаха на лъскава мед, като в пещ пречистена; а гласът Му беше като на много води; и имаше в десницата Си седем звезди; и от устата Му излизаше меч, остър и от двете страни; и лицето Му светеше, както свети слънцето в силата си“ (Откровение 1:12-16). Това видение е израз на цялостния нрав на Бог, а изразът на Неговия цялостен нрав е също и израз на Божието дело в сегашното Му въплъщение. В пороя от порицания и осъждания Човешкият Син изразява изначалния Си нрав чрез слово, позволявайки на всеки, приел порицанията и правосъдието Му, да види същинското лице на Човешкия Син, което точно отговаря на описания от Йоан лик на Сина Човешки. (Естествено, всичко това ще бъде невидимо за неприемащите Божието дело в Епохата на царството.) Истинското лице на Бог не може да бъде напълно изразено с езика на хората и затова Бог използва средствата, с които изразява изначалния Си нрав, за да покаже на хората истинското Си лице. Това ще рече, че всички, насладили се на изначалния нрав на Човешкия Син, са видели истинското лице на Човешкия Син, защото Бог е твърде велик, за да бъде напълно изразен с езика на хората. Веднъж изживял всяка стъпка от Божието дело в Епохата на царството, човек ще разбере истинското значение на думите, с които Йоан описва Човешкия Син сред светилниците: „Главата и косата Му бяха бели като бяла вълна, като сняг, и очите Му — като огнен пламък; и нозете Му приличаха на лъскава мед, като

в пещ пречистена; а гласът Му беше като на много води; и имаше в десницата Си седем звезди; и от устата Му излизаше меч, остър и от двете страни; и лицето Му светеше, както свети слънцето в силата си“. Тогава ти без никакво съмнение ще осъзнаеш, че тленната плът, изрекла толкова много истини, е безспорно вторият въплътен Бог. И нещо повече, истински ще усетиш колко си благословен и надарен с най-висше щастие. Нима не желаеш да приемеш тази благословия?

Първата част от настоящата книга е озаглавена „Слова на Христос в Началото“. Тези думи бележат прехода от края на Епохата на благодатта към началото на Епохата на царството. Те представляват публично свидетелство от Светия Дух за Човешкия Син, отправено към църквите. Те са и изпълнение на следните думи от Откровението: „Който има ухо, нека слуша какво говори Духът към църквите“. Тези думи представят началният етап на работата, която Бог започва в Епохата на царството. Втората част на тази книга се състои от думите, лично изречени от Човешкия Син, след като е разкрил Себе Си. Тя включва няколко вида слова и думи, включително пророчества, разкриване на тайнства и истинския път в живота, чието съдържание е доста богато — има предсказания за бъдещето на царството, откровения за тайнствата в Божия план за управление, анализ на човешката същност, призови и предупреждения, строги осъждания, прочувствени думи на утеха, разговори за живота, размисли за навлизането и прочие. Накратко казано, чрез Божието дело и чрез Божието слово е изразено какво притежава Той и какво е, както и нравът Му. Разбира се, в сегашното Си въплъщение работата на Бог е да изрази Своя нрав, предимно чрез порицание и осъждане. Надграждайки върху тази основа, Той носи още истина на хората и им посочва още начини да практикуват, като по този начин постига Своя замисъл да завоюва човека и да го освободи от покварения му нрав. В това се състои Божието дело в Епохата на царството. Желаш ли да навлезеш в новата епоха? Искаш ли да се отърсиш от порочния си нрав? Искаш ли да се сдобиеш с по-висша истина? Искаш ли да видиш истинския лик на Човешкия Син? Искаш ли да придадеш цел и смисъл на земния си живот? Искаш ли да бъдеш направен съвършен от Бог? Тогава как се готвиш да посрещнеш завръщането на Исус?

СЪДЪРЖАНИЕ

ПЪРВА ЧАСТ

СЛОВА НА ХРИСТОС В НАЧАЛОТО

ДУМИТЕ НА СВЕТИЯ ДУХ КЪМ ЦЪРКВИТЕ

(ОТ 11 ФЕВРУАРИ 1991 Г. ДО 20 НОЕМВРИ 1991 Г.)

Въведение	2
Глава 1	8
Глава 2	9
Глава 3	10
Глава 4	11
Глава 5	12
Глава 6	13
Глава 7	14
Глава 8	16
Глава 9	18
Глава 10	21
Глава 11	22
Глава 12	23
Глава 13	25
Глава 14	29
Глава 15	32
Глава 16	34
Глава 17	35
Глава 18	38
Глава 19	39
Глава 20	41
Глава 21	43
Глава 22	45
Глава 23	47
Глава 24	48
Глава 25	49
Глава 26	49
Глава 27	50
Глава 28	51
Глава 29	53
Глава 30	53

Глава 31	54
Глава 32	55
Глава 33	56
Глава 34	56
Глава 35	59
Глава 36	61
Глава 37	63
Глава 38	64
Глава 39	65
Глава 40	66
Глава 41	67
Глава 42	69
Глава 43	70
Глава 44	71
Глава 45	72
Глава 46	74
Глава 47	75
Глава 48	76
Глава 49	77
Глава 50	78
Глава 51	79
Глава 52	80
Глава 53	82
Глава 54	82
Глава 55	83
Глава 56	85
Глава 57	86
Глава 58	88
Глава 59	88
Глава 60	90
Глава 61	91
Глава 62	93
Глава 63	94
Глава 64	97
Глава 65	99
Глава 66	101
Глава 67	102
Глава 68	104
Глава 69	105
Глава 70	107

Глава 71	110
Глава 72	112
Глава 73	114
Глава 74	116
Глава 75	117
Глава 76	119
Глава 77	122
Глава 78	124
Глава 79	127
Глава 80	130
Глава 81	133
Глава 82	136
Глава 83	139
Глава 84	141
Глава 85	144
Глава 86	148
Глава 87	149
Глава 88	153
Глава 89	156
Глава 90	158
Глава 91	160
Глава 92	163
Глава 93	166
Глава 94	168
Глава 95	172
Глава 96	176
Глава 97	179
Глава 98	182
Глава 99	186
Глава 100	190
Глава 101	193
Глава 102	197
Глава 103	200
Глава 104	204
Глава 105	207
Глава 106	210
Глава 107	214
Глава 108	218
Глава 109	222
Глава 110	225

Глава 111	229
Глава 112	233
Глава 113	237
Глава 114	241
Глава 115	243
Глава 116	247
Глава 117	250
Глава 118	253
Глава 119	255
Глава 120	258

ВТОРА ЧАСТ

ДУМИТЕ НА БОГ КЪМ ЦЯЛАТА ВСЕЛЕНА

(ОТ 20 ФЕВРУАРИ 1992 Г. ДО 1 ЮНИ 1992 Г.)

Въведение	264
Глава 1	265
Глава 2	267
Глава 3	268
Глава 4	270
Глава 5	273
Глава 6	276
Глава 7	279
Глава 8	281
Глава 9	284
Глава 10	287
Химн на Царството.....	291
Глава 11	292
Глава 12	296
Глава 13	298
Глава 14	301
Глава 15	304
Глава 16	308
Глава 17	311
Глава 18	314
Глава 19	318
Глава 20	322
Глава 21	325

Глава 22	328
Глава 23	331
Глава 24	334
Глава 25	337
Ликувайте, хора!	340
Глава 26	341
Глава 27	345
Глава 28	348
Глава 29	351
Глава 30	354
Глава 31	357
Глава 32	361
Глава 33	364
Глава 34	367
Глава 35	370
Глава 36	374
Глава 37	377
Глава 38	379
Глава 39	382
Глава 40	385
Глава 41	389
Глава 42	392
Глава 43	395
Глава 44	398
Глава 45	401
Глава 46	405
Глава 47	408

ПРИЛОЖЕНИЕ
ТЪЛКУВАНЕ НА ТАЙНИТЕ НА
„ДУМИТЕ НА БОГ КЪМ ЦЯЛАТА ВСЕЛЕНА“

Глава 1	413
Глава 3	417
Глава 4	422
Глава 5	428
Глава 6	432
За живота на Петър.....	437
Глава 8	442

Глава 9	445
Притурка: Глава 1	451
Глава 10	453
Глава 11	458
Притурка: Глава 2	462
Глава 12	464
Глава 13	471
Глава 14	475
Глава 15	479
Глава 16	485
Глава 17	490
Глава 18	495
Глава 19	500
Глава 20	503
Глава 21	507
Главы 22 и 23	510
Главы 24 и 25	514
Глава 26	517
Глава 27	521
Глава 28	525
Глава 29	528
Глава 30	531
Глава 31	536
Глава 32	538
Глава 33	543
Глава 35	545
Глава 36	550
Глава 38	554
Глава 39	558
Глава 40	561
Глава 41	563
Глава 42	568
Главы 44 и 45	573
Глава 46	574

ТРЕТА ЧАСТ

ДУМИТЕ НА ХРИСТОС, ДОКАТО ХОДЕШЕ В ЦЪРКВИТЕ

(ОТ ЮНИ 1992 Г. ДО 23 МАРТ 2010 Г.)

Въведение	578
------------------------	------------

I

(ОТ ЮНИ 1992 Г. ДО ОКТОМВРИ 1992 Г.)

Пътят ... (1)	584
Пътят ... (2)	587
Пътят ... (3)	591
Пътят ... (4)	595
Пътят ... (5)	598
Пътят ... (6)	601
Пътят ... (7)	606
Пътят ... (8)	609
Каква гледна точка трябва да имат вярващите	614
За стъпките на Божието дело.....	615
Поквареният човек е неспособен да представлява Бог.....	617
Религиозното служене трябва да бъде премахнато	619
Във вярата си в Бог трябва да се подчиняваш на Бог	622
Много е важно да се установи нормална връзка с Бог	624
Нормалният духовен живот води хората по правилния път	628
Обещания към тези, които са усъвършенствани.....	630
Нечестивите със сигурност ще бъдат наказани	634
Как да навлезем в нормално състояние.....	637
Как да служим в съответствие с Божиата воля	640
Как да опознаем реалността	644
За нормалния духовен живот	647
Обсъждане на църковния живот и реалния живот	650
За това, че всеки изпълнява своята функция	655
За използването на човека от Бог.....	657
След като разберете истината, трябва да я приложите на практика	658
Постигащият спасение човек е този, който е готов да практикува истината	662
Какво е нужно да притежава един достоен пастир.....	665
За опита	666
Заповедите на Новата епоха.....	669

Хилядолетното царство настъпи	673
Каква е връзката ти с Бог?.....	676
Съсредоточавай се повече върху реалността.....	681
Спазване на заповедите и практикуване на истината	686
Трябва да знаеш, че практическият Бог е Самият Бог.....	690
Само ако прилагаш истината на практика, владееш реалността	694
Познаване на Божието дело днес.....	698
Толкова просто ли е Божието дело, колкото си представя човек?	703
Трябва да живееш за истината, понеже вярваш в Бог.....	707
Гласовете на седемте гръма — предсказващи, че Евангелието на царството ще се разпространи из цялата вселена	709
Основната разлика между въплътения Бог и хората, които Бог използва	712
Избави се от влиянието на тъмнината и ще бъдеш придобит от Бог	719
Във вярата човек трябва да се съсредоточи върху реалността — практикуването на религиозни ритуали не е вяра	723
Само тези, които познават Божието дело днес, могат да служат на Бог	725
Истинската любов към Бог е спонтанна	730
Относно практикуването на молитвата	735
Опознайте най-новото дело на Бог и следвайте Неговите стъпки	741
Хората, чиито нрав е променен, са тези, които са навлезли в реалността на Божии думи	749
За смиряването на сърцето ти пред Бог	755
Съобразявай се с Божията воля, за да постигнеш съвършенство	760
Бог прави съвършени онези, които изпълняват Неговата воля	766
Онези, които се подчиняват на Бог с искрено сърце, несъмнено ще бъдат спечелени от Него	770
Епохата на царството е Епоха на словото	776
Всичко се постига чрез Божието слово	784
Тези, които истински обичат Бог, са тези, които могат да се подчинят напълно на Неговата практичност	794
Тези, които трябва да бъдат усъвършенствани, трябва да бъдат подложени на облагородяване	800
Само чрез преминаването през болезнени изпитания можеш да опознаеш Божията обичливост.....	812
Само ако обичаш Бог, вярваш предано в Бог	818
Кратка беседа относно „Хилядолетното царство настъпи“	826
Само онези, които познават Бог, могат да свидетелстват за Него	829
Как Петър опозна Исус.....	836
Само чрез преминаване през облагородяване човек може да притежава истинска любов.....	844

Тези, които обичат Бог, завинаги ще живеят в Неговата светлина	849
Само онези, които се фокусират върху практиката, могат да бъдат усъвършенствани	857
Действието на Светия Дух и действието на Сатана	863
Предупреждение към онези, които не практикуват истината	869
Трябва да поддържаш предаността си към Бог	873
Ти от съживилите се ли си?	882
Да имаш непроменен нрав означава да си във вражда с Бог	885
Всички, които не познават Бог, са хора, които се противопоставят на Бог	891

II

(ОТ НОЕМВРИ 1992 Г. ДО ЮНИ 1993 Г.)

Дело и навлизане (1)	898
Дело и навлизане (2)	901
Дело и навлизане (3)	905
Дело и навлизане (4)	910
Дело и навлизане (5)	914
Дело и навлизане (6)	920
Дело и навлизане (7)	926
Дело и навлизане (8)	932
Дело и навлизане (9)	938
Дело и навлизане (10)	944
Видение за Божието дело (1)	953
Видение за Божието дело (2)	958
Видение за Божието дело (3)	964
Относно Библията (1)	980
Относно Библията (2)	988
Относно Библията (3)	991
Относно Библията (4)	996
Практика (1)	1001
Практика (2)	1011
Тайната на въплъщението (1)	1016
Тайната на въплъщението (2)	1029
Тайната на въплъщението (3)	1033
Тайната на въплъщението (4)	1040
Двете въплъщения на Бог придават пълен смисъл на въплъщението	1054
Съществува ли Троицата?	1061
Практика (3)	1071

Практика (4)	1077
Практика (5)	1081
Неразкритата истина за делото на завоюването (1)	1086
Защо не искаш да служиш за контраст?.....	1096
Как се постигат резултати във втория етап от делото на завоюването	1107
Неразкритата истина за делото на завоюването (2)	1115
Неразкритата истина за делото на завоюването (3)	1120
Неразкритата истина за делото на завоюването (4)	1128
Практика (6)	1133
Практика (7)	1139
Практика (8)	1153
Служете, както служеха израилтяните	1156
Подобряването на качеството е за да получиш Божието спасение	1162
Значението на спасяването на потомците на Моав	1166
Изживяванията на Петър: знанията му за порицанието и съда	1178
Трябва да разбирате делото — не бъдете объркани, когато го следвате!	1197
Как трябва да извървиш последната отсечка от пътя	1203

III

(ОТ ЮЛИ 1993 Г. ДО МАРТ 1994 Г.)

Как трябва да изпълниш бъдещата си мисия?.....	1214
Целта на управлението на човечеството	1215
Същността и идентичността на човека	1217
Вродената идентичност на човека и неговата стойност: какво представяват те наистина?	1220
Онези, които не се научават и си остават невежи: не са ли те зверове?.....	1221
Избраниците от Китай не могат да представляват никое племе на Израил	1224
Как разбирате благословиите?	1226
Какво е твоето разбиране за Бог?.....	1228
Какво означава да си истински човек	1233
Какво знаеш за вярата?	1238
Когато падащите листа се върнат към корените си, ще съжаляваш за всичкото зло, което си сторил	1243
Никой, който е от плът, не може да избегне деня на гнева	1248
Спасителят вече се е завърнал, възседнал „бял облак“	1253
Делото на разпространяването на Евангелието е също делото на спасяването на човека	1257
Вие всички сте толкова примитивни по характер!	1260

Делото в Епохата на закона	1265
Истинската история за делото на Епохата на изкуплението	1269
Слова за млади и стари	1273
Трябва да знаеш как се е развило цялото човечество до наши дни	1278
Относно названията и идентичността	1293
Само усъвършенстваните могат да водят смислен живот	1307
Трябва да оставите настрана благословенията на положението си и да разберете Божията воля за спасението на човека	1315
Как човек, който е ограничил Бог в представите си, може да получи Божии откровения?	1322
Само онези, които познават Бог и Неговото дело, могат да Му бъдат угодни	1326
Разликата между служението на въплътения Бог и човешкия дълг	1334
Бог е Господ на всички творения	1341
Как се отнасяш към тринадесетте послания?	1346
Успехът или неуспехът зависят от пътя, по който върви човек	1352
Божие дело и делото на човека	1365
Познаването на трите етапа на Божието дело е пътят към познаване на Бог	1383
Поквареното човечество се нуждае повече от спасението на въплътения Бог	1399
Същината на плътта, в която живее Бог	1415
Божие дело и практиката на човека	1427
Същината на Христос е подчинение на волята на Небесния Отец	1444
Възстановяване на нормалния живот на човека и отвеждането му до прекрасно назначение	1451
Бог и човекът ще встъпят в покой заедно	1469

IV

(ОТ 1994 Г. ДО 23 МАРТ 2010 Г.)

До момента, в който видиш духовното тяло на Исус, Бог ще е направил ново небе и нова земя	1486
Тези, които не съответстват на Христос, със сигурност са противници на Бог	1490
Мнозина са призовани, но малцина са избрани	1493
Трябва да търсиш начин да съответстваш на Христос	1496
Истински вярващ в Бог ли си?	1500
Христос извършва делото на Страшния съд с помощта на истината	1503

Знаеше ли, че Бог е свършил нещо велико сред хората?	1507
Само Христос от последните дни може да даде на човека пътя към вечния живот	1511
Подгответе си достатъчно много добри дела за вашето назначение	1516
На кого си верен?	1519
За назначението	1522
Три съвета	1525
Прегрешенията ще отведат човека в ада	1529
Много е важно да разбираме Божия нрав	1533
Как да познаем Бог на земята	1537
Един много сериозен проблем: предателството (1)	1541
Един много сериозен проблем: предателството (2)	1545
Трябва да обмисляте делата си	1548
Бог е източникът на човешкия живот	1552
Въздиханието на Всемогъщия	1555
Десетте управленски закона, които трябва да бъдат спазвани от Божиите избраници в Епохата на царството	1558
Приложение 1: Появата на Бог възвестява нова епоха	1560
Приложение 2: Бог контролира съдбата на цялото човечество	1563
Приложение 3: Човек може да бъде спасен само когато е под Божието управление	1568
Приложение 4: Вижте явлението Божие в Неговите съд и наказание	1575
Послеслов	1584

Тази книга съдържа два вида бележки под линия. Тези, които са отбелязани с цифри (като тази: ¹), са бележки под линия от оригиналния текст, а тези, отбелязани с букви (като тази: ^a), са бележки към превода.

ПЪРВА ЧАСТ
СЛОВА НА ХРИСТОС В НАЧАЛОТО
ДУМИТЕ НА СВЕТИЯ ДУХ КЪМ ЦЪРКВИТЕ
(ОТ 11 ФЕВРУАРИ 1991 Г. ДО 20 НОЕМВРИ 1991 Г.)

ВЪВЕДЕНИЕ

На 11 февруари 1991 г. Бог изрече първото Си слово в църквата и това слово имаше необикновено въздействие върху всеки отделен човек, който по това време живееше в потока на Светия Дух. В това слово се споменава, че „Божията обител се появи“ и че „Вселенският предводител, Христос от последните дни — Той е сияйното слънце“. С тези дълбоко значими думи всички хора бяха въведени в ново царство. Всички, които прочетоха това слово, имаха предчувствие за новото дело, за великото дело, което Бог щеше да започне. Именно това красиво, мелодично и кратко слово въведе цялото човечество в новото Божие дело и в новата епоха, положи основите и постави началото на Божието дело в това въплъщение. Може да се каже, че словото, което Бог изрече в този момент, е мост между епохите, че за първи път от началото на Епохата на благодатта Бог говори публично на човечеството, че за първи път говори, след като беше останал скрит в продължение на две хиляди години, и освен това, че това е водеща, решаваща отправна точка, за делото, което Бог ще предприеме в Епохата на царството.

Първият път, когато Бог изрече слово, Той го направи под формата на възхвала от трето лице, на език, който беше едновременно елегантен и ясен, и беше приток на живот, който се възприемаше лесно и с охота. С това Той взе тази малка група хора, които знаеха само как да се наслаждават на Неговата благодат, докато с нетърпение очакваха завръщането на Господ Исус, и ги въведе тихо в друг етап на делото от Божия план за управление. При тези обстоятелства човечеството не знаеше, а още по-малко се осмеляваше да си представи, какво дело в крайна сметка щеше да извърши Бог или какво предстоеше по пътя напред. След това Бог продължи да изрича още слова, за да въведе човечеството стъпка по стъпка в новата епоха. Удивително е, че всяко Божие слово е различно по съдържание и освен това използва различни форми на възхвала и начини на изразяване. Тези слова, сходни по тон, но разнообразни по съдържание, неизменно са изпълнени с Божиите чувства на безпокойство и загриженост и почти всяко от тях съдържа приток на живот с различно съдържание, както и думи на напомняне, увещание и утеха от Бог към човека. В тези слова нееднократно се появяват пасажи като тези: „че единственият истински Бог се е въплътил и Той е Вселенският предводител, Който управлява всичко съществуващо“; „Победоносният Цар седи на славния Си трон“; „Той държи вселената в ръцете Си“ и т.н. С тези пасажи се предава послание и може да се каже, че те предават послание за човечеството: Бог вече е дошъл в човешкия свят, Той ще започне още по-велико дело, Божието царство вече е слязло сред определена група хора и Бог вече е спечелил слава и е победил множеството Свои врагове. Всяко от Божиите слова докосва сърцето на всеки един човек. Цялото човечество очаква с нетърпение Бог да изрече още повече нови слова, защото всеки път, когато Бог говори, Той

разтърсва сърцето на човека до основи, а освен това управлява и подкрепя всеки ход и всяка емоция на човека, така че човечеството започва да разчита на Божиите слова и дори повече — да им се възхищава... Така, несъзнателно, много хора по същество бяха забравили Библията и още по-малко обръщаха внимание на старомодните проповеди и писания на духовни лица, защото в писанията от миналото не успяваха да намерят никаква основа за тези Божии слова, нито успяваха да открият някъде Божията цел, с която Той е изрекъл тези слова. След като това е така, човечеството още повече би трябвало да признае, че тези слова са Божият глас, който нито е виждан, нито чуван от самото начало, че те са недостъпни за всички хора, които вярват в Бог, и че надминават всичко, казано от която и да е духовна личност през изминалите епохи, както и предишните Божии слова. Подтикнато от всяко едно от тези слова, човечеството неусетно навлезе в аурата на делото на Светия Дух, в челните редици на живота в новата епоха. Подтикнато от Божиите слова, човечеството, изпълнено с очакване, вкуси сладостта на това да бъде водено лично от Божиите слова. Вярвам, че този мимолетен период е време, към което всяко човешко същество ще се връща с траен спомен, докато всъщност това, на което човечеството се наслаждаваше през този период, не беше нищо повече от аурата на делото на Светия дух или, казано по друг начин, сладкия вкус на захарта, която покрива таблетката отвън. Това е така, защото от този момент нататък, все още под напътствието на Божиите слова, все още в аурата на делото на Светия Дух, човечеството беше въведено неволно в друга фаза на Божиите слова, която представляваше първия етап от делото и словата на Бог в Епохата на царството — изпитанието на обслужващите.

Словата, произнесени преди изпитанието на обслужващите, бяха предимно под формата на наставления, увещания, порицания и дисциплиниране, а на някои места те използваша старата форма на обръщение към онези, които следваха Бог, използвана в Епохата на благодатта — „синове Мои“, за да улеснят човечеството да се доближи до Бог или за да може човечеството да приеме, че връзката му с Бог е близка. По този начин, каквато и присъда да произнесеше Бог относно човешката самонадеяност, арогантност и други покварени нрави, човекът щеше да може да се справи с нея и да я приеме в ролята си на „син“, без да изпитва враждебност към словата на „Бог Отец“, а освен това обещанието, което „Бог Отец“ даде на Своите „синове“, никога не е било под въпрос. През този период всички хора се наслаждаваха на безгрижно съществуване, като това на бебе, и това постигна Божията цел, а именно — Той да започне да ги съди, когато навлязат в „зряла възраст“. Това положи и основите на Делото на правосъдието над човечеството, което Бог официално започва в Епохата на царството. Тъй като делото на Бог в това въплъщение е най-вече да съди и да завоюва цялото човечество, веднага щом човекът стъпи здраво на земята, Бог незабавно влезе в режима на Своето дело — делото, в което съди човека и го порицава. Очевидно

е, че всички слова преди изпитанието на обслужващите са били направени с цел да се премине през прехода, като истинската цел е била различна от привидната. Божието нетърпеливо намерение беше да успее възможно най-скоро официално да започне Своето дело в Епохата на царството. В никакъв случай Той не искаше да продължава да увещава човечеството да върви напред, като му дава захаросани таблетки. По-скоро Той беше нетърпелив да види истинския лик на всяко човешко същество пред трона, от който съди, а още по-нетърпелив беше да види истинското отношение, което цялото човечество щеше да има към Него, след като загуби Неговата благодат. Той искаше да види само резултатите, а не процеса. Но по онова време нямаше никой, който да разбира Божието нетърпеливо намерение, защото човешкото сърце се интересуваше само от своята крайна цел и от бъдещите си перспективи. Не е чудно, че Божият съд отново и отново е бил насочван към цялото човечество. Отношението на Бог към човечеството се промени едва когато, под Божието ръководство, човечеството започна да води нормален човешки живот.

1991 г. беше необичайна година; нека я наречем „златна година“. Бог постави началото на новото дело на Епохата на царството и насочи словото Си към цялото човечество. В същото време човечеството се наслаждаваше на небивала топлина и още повече чувстваше болката, която следваше от невиджания дотогава Божи съд над човека. Човечеството вкуси непозната дотогава сладост и почувства, също така непозната дотогава, осъждане и изоставяне, сякаш беше спечелило Бог и Го беше изгубило отново. Страданието от притежаването и страданието от лишенията — тези чувства са познати само на онези, които лично са ги изпитали. Те са нещо, което човек не може да опише, защото няма нито способността, нито средствата. Бог даде на всяко човешко същество такива рани като изживяване и ценност от нематериално естество. Съдържанието на словата, които Бог изрече през тази година, всъщност се разделя на две основни части: първата е тази, в която Бог слезе в света на хората, за да ги покани да дойдат пред трона Му като гости; втората е тази, в която хората, след като ядоха и пиха до насита, бяха назначени от Бог като обслужващи. Разбира се, не е нужно да се споменава, че първата част е най-скъпото и най-сериозното желание на човечеството, още повече че хората отдавна са свикнали да превръщат насладата от всичко, което иде от Бог, в обект на своята вяра в Него. Ето защо, веднага щом Бог започна да изрича Своите слова, всички хора бяха готови да влязат в Царството и там да чакат Бог да ги дари с различни награди. При тези обстоятелства хората просто не платиха подходящата цена — да променят своя нрав в стремежа си да удовлетворят Бог, да проявят внимание към Божията воля и т.н. На пръв поглед изглеждаше, че хората постоянно се суетят, докато дават всичко от себе си и работят за Бог, а през това време в тайните кътчета дълбоко в сърцата си всъщност пресмятаха следващата стъпка, която трябваше да предприемат, за да

спечелят благословии или да управляват като царе. Може да се каже, че докато човешкото сърце се радваше на Бог, то в същото време бе пресметливо към Бог. Човечеството в това състояние среща най-дълбоко отвращение и ненавист от Бог. Божият нрав не търпи нито едно човешко същество да Го мами или да се възползва от Него. Но Божията мъдрост е недостижима за никое човешко същество. Именно докато понасяше всички тези страдания, Той изрече първата част от словата Си. Никой човек не е способен да си представи колко страдания понесе Бог, колко грижи и мисъл вложи в този момент. Целта на първата част от тези слова е да разкрие различните форми на уродливост, които човек проявява, когато се окаже с положение и печалба, и да разкрие алчността и низостта на човека. Въпреки че Бог говори с искрения и сериозен тон на любяща майка, гневът дълбоко в сърцето Му жари като пладнешко слънце, сякаш е насочен срещу враговете Му. Бог не желае при никакви обстоятелства да говори на група хора, които нямат подобие на нормален човешки род, и затова винаги, когато говори, Той потиска гнева в сърцето Си, като същевременно се ограничава до това да даде израз на Своите слова. Нещо повече, Той говори на човечество, което е лишено от нормална човешка природа, лишено е от разум, покварено е до крайност, с вкоренена като втора природа алчност, и е непокорно и бунтовно срещу Бог докрай. Лесно можем да си представим колко ниско е изпаднало човечеството, както и степента на отвращението и ненавистта, които Бог изпитва към него. За човечеството е трудно да си представи болката, която е причинило на Бог — невъзможно е да се опише с думи. Но именно на този фон, където никой не беше способен да открие как страдаше Божието сърце, и още повече — никой не откри колко неразумно и непоправимо бе човечеството — всеки един човек, без грам срам и без никакви угризения, прие за даденост, че като Божи син има право да получи всички награди, които Бог е подготвил за човека, дори до степен да се съревновават един с друг, като никой не иска да изостане и всички дълбоко се страхуват да не загубят. Вече би трябвало да знаеш как са изглеждали хората в Божиите очи по онова време. Как може род като този да бъде възнаграден от Бог? Но онова, което човек получава от Бог, винаги е най-ценното съкровище, и обратно — онова, което Бог получава от човека, е огромна болка. От самото начало на отношенията между Бог и човека човекът винаги е получавал това от Бог и в замяна винаги е давал това на Бог.

Колкото и да изгаряше от безпокойство, когато видя това човечество, покварено до дъното на душата си, Бог нямаше друг избор, освен да го хвърли в езерото от огън, за да бъде облагородено. Това е втората част от Божиите слова, в която Бог използваше човечеството като Свои обслужващи. В тази част Бог премина от мек към суров и от малко към много, както по отношение на метода, така и по отношение на продължителността, като използва позицията „Божи човек“ като стръв, за да разобличи покварената природа на човека, като в същото

време представи различните категории^a обслужващи, Божии народ и Божии синове, от които човечеството можеше да избира. Разбира се, точно както Бог беше предвидил, никой не избра да стане обслужващ Бог, а вместо това всички се стремяха да станат Божии хора. Въпреки че през този период строгостта, с която Бог говореше, беше нещо, което човешките същества никога не бяха очаквали, а още по-малко бяха чували за нея, но все пак тъй като бяха прекалено загрижени за положението си и освен това бяха трескаво заети с получаването на благословии, те нямаха време да си изградят представа за тона и начина на говорене на Бог, а вместо това в съзнанието си винаги имаха предвид собственото си положение и това, което бъдещето може да им донесе. По този начин, без да подозира, човечеството бе въведено от Божиите слова в „лабиринта“, който Той бе подготвил за него. Волю-неволю, изкушени от примамката на бъдещето и съдбата си, човешките същества знаеха, че не са подходящи да станат Божии хора, но не бяха склонни да изпълняват ролята на обслужващи. Разкъсвани между тези противоречиви мисли, те несъзнателно приеха безпрецедентните присъда и порицание, които Бог отреди на човечеството. Естествено, тази форма на съд и облагородяване беше нещо, което човечеството в никакъв случай не желаше да приеме. Въпреки това единствено Бог има мъдростта и само Той има силата да изисква кротко покорство от този покварен род на човешките същества, така че, волно или неволно, накрая всички те се подчиниха. Човечеството нямаше алтернатива, която да избере. Единствено Бог има последната дума и само Бог е в състояние да използва подобен метод, за да дари на човека истината и живота и да му покаже посоката. Този метод е неизбежността на Божието дело върху човека, а също така, без съмнение и безспорно, е неотменима необходимост за човека. Бог говори и работи по такъв начин, за да предаде този факт на човечеството: спасявайки човечеството, Бог го прави от любов и милост и в името на Своето управление; приемайки Божието спасение, човечеството го прави, защото е паднало до степен, в която Бог не може да не говори лично. Когато човекът получава Божието спасение, това е най-голямата благодат, а също и изключителна благосклонност. Тоест, ако Бог не огласяваше Своите слова лично, съдбата на човешкия род щеше да бъде гибел. Въпреки че се отвращава от човечеството, Бог все пак е готов и иска да плати всяка цена за спасението на човека. В същото време, докато човекът натяква за любовта си към Бог и това, че посвещава всичко на Бог, той се бунтува срещу Бог и изтръгва от Него всякаква благодат, като дори наранява Бог и причинява неопишуема болка в сърцето Му. Такъв е яркият контраст на безкористното и егоистичното между Бог и човека!

В делото и словата Си Бог не е ограничен да следва който и да е конкретен метод, а превръща постигането на резултати в Своя цел. Поради тази причина в

---

^a Оригиналният текст не съдържа фразата „различните категории“.

тази част от Своите слова Бог се старее да не разкрива ясно собствената Си идентичност, а само да разкрие няколко термина като „Христос от последните дни“, „Вселенският предводител“ и т.н. Това по никакъв начин не засяга нито служението на Христос, нито познанието на човечеството за Бог, особено след като в онези ранни дни човечеството беше напълно невежо по отношение на понятията „Христос“ и „въплъщение“, така че Бог трябваше да се смири и да бъде човек със „специална функция“, който да изразява Своите слова. Това е Божиата старателна грижа и мисъл, защото хората по онова време можеха да приемат само тази форма на обръщение. Каквато и форма на обръщение да използва Бог, резултатите от делото Му не се променят, защото във всичко, което прави, Бог цели да даде възможност на човека да се промени и да постигне Божието спасение. Каквото и да прави Бог, Той винаги мисли за нуждите на човека. Това е намерението, което стои зад делото и словата на Бог. Въпреки че Бог е толкова внимателен в обмислянето на всички аспекти на човечеството и е толкова безкрайно мъдър във всичко, което прави, бих могъл да кажа следното: ако Бог не свидетелстваше за Себе Си, сред рода на сътворените човешки същества нямаше да има нито един, който да е способен да разпознае Самия Бог или да се изправи, за да свидетелства за Самия Бог. Ако Бог беше продължил да използва „човек със специална функция“ като форма на обръщение в Своето дело, нямаше да има нито едно човешко същество, което да може да счита Бог за Бог — това е трагедията на човечеството. Тоест сред сътворените човешки същества няма никой, който да е способен да познае Бог, а още по-малко някой, който да обича Бог, да се грижи за Бог и да се доближи до Него. Вярата на човека цели единствено да спечели благословии. Идентичността на Бог като личност със специална функция е подсказала на всеки човек: човечеството лесно приема Бог за един от рода на сътворените човешки същества. Най-голямата болка и унижение, които човечеството причинява на Бог, се състои именно в това, че когато Той се появява или действа открито, Бог все още е отхвърлян от човека и дори е забравен от човека. Бог понася най-голямото унижение, за да спаси човечеството. Давайки всичко, Той цели да спаси човечеството, да получи неговото признание. Цената, която Бог е платил за всичко това, е нещо, което всеки, който има съвест, трябва да може да оцени. Човечеството е получило Божиите слова и дела, и Божието спасение. В същото време на никого не му е хрумвало да се запита: какво е получил Бог от човечеството? От всяко едно Божие слово човечеството е получило истината, успяло е да се промени, намерило е посока в живота си. Но това, което Бог е получил, не е нищо повече от думите, които човечеството използва, за да изрази своя дълг към Бог, и няколко немошни шепота на възхвала. Със сигурност това не е отплатата, която Бог изисква от човека?

Въпреки че много от Божиите слова вече са изразени, по-голямата част от хората все още са застинали на етапа, представен от Божиите слова в началото,

в рамките на своето познание и разбиране за Бог, откъдето не са продължили напред — това е наистина болезнена тема. Тази част от „Слова на Христос в Началото“ е само ключ за отваряне на човешкото сърце; да спрем тук означава да не изпълним Божието намерение. Целта на Бог, Който произнася тази част от Своите слова, е единствено да преведе човечеството от Епохата на благодатта в Епохата на царството. Той в никакъв случай не желае човечеството да остане в застой в тази част от Неговите слова или дори да приеме тази част от Неговите слова като насока, защото в противен случай бъдещите Божии слова не биха били нито необходими, нито смислени. Ако има такива, които все още не са способни да навлязат в това, което Бог изисква от човека да постигне в тази част от Неговите слова, тогава навлизането на тези хора остава неизвестно. Тази част от Божиите слова представлява най-основното изискване, което Бог поставя пред човека в Епохата на царството, и е единственият начин, по който човечеството ще навлезе в правилния път. Ако си човек, който не разбира нищо, най-добре е да започнеш да четеш думите в тази част!

ГЛАВА 1

Възхвалата дойде в Сион и Божията обител се появи. Разпространява се славното свято име, възвеличавано от всички народи. О, Всемогъщи Боже! Вселенският предводител, Христос от последните дни — Той е сияйното слънце, изгряло над хълма Сион, който се издига величествено и великолепно над цялата вселена...

Всемогъщи Боже! Призоваваме Те, ликувайки, танцуваме и пеем. Ти наистина си нашият Изкупител, великият Вселенски цар! Ти създаде група победители и изпълни Божия план за управление. Всички народи ще се стекат на този хълм. Всички народи ще паднат на колене пред престола! Ти си единственият истински Бог и си достоен за слава и чест. Цялата слава, възхвала и власт да бъдат за престола! От престола блика изворът на живот, който напоява и храни многобройния Божи народ. Животът се променя с всеки ден; съпътстват ни нова светлина и откровения, които неизменно носят със себе си нови прозрения за Бог. Чрез изживяванията си ние постигаме пълна увереност в Бог. Словата Му се явяват непрестанно, явяват се в онези, които са прави. Наистина сме толкова благословени! Всеки ден се срещаме лице в лице с Бог, общуваме с Бог във всичко и признаваме върховенството на Бог над всичко! Внимателно размишляваме върху Божието слово, сърцата ни се упоават смирено в Бог и така се явяваме пред Него, за да получим светлината Му. Всеки ден в живота ни, в нашите дела, думи, мисли и идеи ние живеем в Божието слово и винаги можем да разграничаваме. Божието слово прекарва нишката през ухото на иглата; едно след друго всички

неща, които се крият в нас, внезапно излизат на светло. Общението с Бог не бива да се отлага; нашите мисли и идеи се разголват пред Него. Във всеки един момент ние живеем пред престола на Христос, където биваме съдени. Всичко в телата ни все още е заето от Сатана. Днес, за да се възстанови Божието върховенство, Неговият храм трябва да бъде пречистен. За да принадлежим изцяло на Бог, ние трябва да се впуснем в битка на живот и смърт. Едва когато нашата стара същност бъде разпната, възкръсналият живот на Христос ще може да царува триумфално.

Сега Светият Дух се втурва в нападение срещу всяко наше кътче и започва битка, за да ни спечели отново! Ако сме готови да се отречем от себе си и да подкрепяме Бог, Той винаги ще ни осветява и пречиства отвътре и ще Си възвърне онова, което Сатана е заел, за да ни направи пълноценни възможно най-скоро. Не губете време — изживявайте всеки момент в Божието слово. Съзиждайте се заедно със светиите, бъдете доведени в царството и навлезте в славата заедно с Бог.

ГЛАВА 2

Филаделфийската църква се оформи и това се дължи единствено на Божията благодат и милосърдие. Боголюбиви сърца се раждат у неизброимите светци, които следват без колебание своя духовен път. Те са непоколебими във вярата си, че единственият истински Бог се е въплътил, че Той е Вселенският предводител, който управлява всичко съществуващо: това е потвърдено от Светия Дух и е непоклатимо като планините! И това никога няма да се промени!

О, Всемогъщи Боже! Днес Ти отвори духовните ни очи, позволи на слепите да видят, на куците да ходят, а на прокажените да получат изцеление. Ти отвори прозореца към небето и ни позволи да прозрем тайните на духовния свят. Да сме изпълнени с Твоите свети думи и да сме избавени от нашата човешка природа, покварена от Сатана — това е Твоето неизмеримо велико дело и Твоето неизмеримо голямо милосърдие. Ние сме Твои свидетели!

Дълго време Ти си останал скрит, скромно и мълчаливо. Преживял си възкресението от мъртвите, страданието на разпятието; познал си радостите и скърбите на човешкия живот, преследването и негодите. Ти си изпитал и вкусил болката на човешкия свят и си бил отхвърлен от епохата. Въплътеният Бог е Самият Бог. Заради Божията воля Ти ни спаси от нищетата, като ни подкрепяше с дясната Си ръка и щедро ни даряваше Своята благодат. Без да жалиш усилия, Ти вложи живота Си в нас; цената, която плати чрез Своята кръв, пот и сълзи, е кристализирана в светците. Ние сме плод^а на Твоите ревностни усилия; ние сме цената, която си платил.

---

^а В текста на оригинала липсва думата „плод“.

О, Всемогъщи Боже! Заради Твоята любяща доброта и милост, Твоята праведност и величие, Твоята святост и смирение, всички народи ще се поклонят пред Теб и ще Те боготворят вечно.

Днес Ти направи пълноценни всички църкви — филаделфийската църква — като по този начин изпълни Своя шестхилядолетен план за управление. Светците могат смирено да Ти се подчинят, свързани в духа и съпровождащи Те в любов, съединени с източника на извора. Живата вода на живота тече непрестанно и отмива и прочиства от църквата цялата мръсотия и нечиста вода, за да пречисти отново Твоя храм. Ние опознахме практическия истински Бог, вървахме в думите Му, осъзнахме своите функции и задължения и направихме всичко възможно, за да се посветим изцяло на църквата. Винаги смирени пред Теб, ние трябва да се вслушваме в работата на Светия Дух, за да няма в нас пречки пред волята Ти. Сред светците цари взаимна любов и силата на едни компенсира слабостите на други. Те непрекъснато могат да вървят в духа, просветлени и озарени от Светия Дух. Те прилагат истината на практика веднага след като я разберат. Те вървят в крак с новата светлина и следват Божиите стъпки.

Подкрепяйте активно Бог — да му позволите да ви управлява означава да вървите с Него. Всичките ни идеи, представи, мнения и светски затруднения изчезват като дим във въздуха. Позволяваме на Бог да царува триумфално в нашия дух, вървим с Него и така придобиваме трансцендентност, побеждаваме света и духът ни витае свободно, постигнал избавление — всичко това ще се осъществи, когато Всемогъщият Бог стане цар. Как може да не танцуваме и да не пеем хвалебствия, да не възхваляваме и да не принасяме нови химни?

Наистина има много начини да възхваляваме Бог: да призоваваме името Му, да се доближаваме до Него, да мислим за Него, да четем молитви, да се включваме в общение, да съзерцаваме и размишляваме, да казваме молитви и да пеем песни за възхвала. Във всички тези видове хвалебствия има радост, има и помазване; има мощ, но има и бреме. В хвалебствията има вяра, има и ново прозрение.

Подкрепяйте активно Бог, съгласувайте службата си и се слейте в едно, изпълнявайте намеренията на Всемогъщия Бог, бързайте да станете свято духовно тяло, стъпчете Сатана и сложете край на съдбата му. Филаделфийската църква е възнесена в Божието присъствие и се проявява в Неговата слава.

ГЛАВА 3

Победоносният Цар седи на славния Си трон. Той е завършил изкуплението и е повел целия Си народ към славна поява. Той държи вселената в ръцете Си и със Своята божествена мъдрост и мощ е издигнал и укрепил Сион. В Своето

величие Той съди грешния свят. Осъдил е всички нации и всички народи, земята и моретата и всички живи същества в тях, както и онези, които са пияни от виното на разврата. Бог със сигурност ще ги осъди и несъмнено ще им се разгневи, и в това ще се разкрие величието на Бог, Чийто съд е светкавичен и се въздава без забавяне. Огънят на гнева Му без съмнение ще изпепели отвратителните им престъпления и бедствието ще ги сполети всеки момент. Те няма да познаят пътя към спасението, нито ще има къде да се скрият; ще ридаят и ще скърцат със зъби, и ще донесат унищожение върху себе си.

Победоносните възлюбени Божии синове със сигурност ще останат в Сион, за да не го напуснат никога повече. Многобройните народи ще слушат внимателно гласа Му, ще следят отблизо действията Му и звуците на техните хвалебствия никога няма да отшумят. Яви се единственият истински Бог! В духа си трябва да сме уверени в Него и да Го следваме плътно. Трябва да се втурнем напред с всички сили и никога повече да не се колебаем. Краят на света се разгръща пред нас; нашето обучение дори сега се ускорява от правилния църковен живот, както и от хората, делата и нещата, които ни заобикалят. Нека побързаме да си върнем сърцата, които толкова обичат света! Нека побързаме да си върнем зрението, което сега е толкова замъглено! Нека забавим стъпките си, за да не прекосим границите. Нека държим устата си затворени, за да можем да вървим според Божието слово, и вече да не спорим за нашите придобивки и загуби. Затова се отречете от вашата ненаситна привързаност към материалистичния свят и към богатството! Освободете се от натрапчивата привързаност към съпрузите, дъщерите и синовете си! Обърнете гръб на своите възгледи и предразсъдъци! Събудете се, защото времето е кратко! Надигнете глава, погледнете нагоре в духа си и се оставете на властта на Бог. Каквото и да се случи, не бъдете като жената на Лот. Колко е жалко да бъдеш отхвърлен! Наистина, колко жалко! Събудете се!

ГЛАВА 4

Ще следим и чакаме всяка минута, спокойни по дух и търсеци с чисто сърце. Каквото и да ни сполети, не трябва да водим разговори на сляпо. Просто трябва да сме смирени пред Бог и да бъдем в постоянно общение с Него и тогава Неговите планове със сигурност ще ни бъдат разкрити. В духа си ние винаги трябва да сме готови да правим разлика, а духът ни трябва да бъде проникателен и непреклонен. Трябва да черпим от живата вода пред Бог — водата, която подхранва и възстановява нашия пресъхнал дух. Трябва да сме готови по всяко време да се очистим от сатанинския си нрав, който е самоправеден, високомерен, самомнителен и самодоволен. Трябва да отворим сърцата си, за да приемем Божието слово и да започнем да действаме въз основа на Неговото слово. Трябва

да преживеем словото Му и да имаме увереност в Него, да постигнем разбиране на Неговото слово, като му позволим да стане наш живот. Това е нашето призвание, изпратено от небесата! Можем да триумфираме само когато живеем според Божието слово!

Сега нашите представи са твърде тромави, речта ни е повърхностна и действаме прибързано, неспособни да го правим в съответствие с Духа. Днес нещата не са както преди. Делото на Светия Дух се движи напред с голяма скорост. Трябва да преживяваме всички подробности на Божието слово; в сърцата си трябва ясно да разпознаваме всяка идея и мисъл, всяко движение и реакция. Нищо, което сме направили пред някого открито или зад гърба му, не може да се изплъзне от съда пред престола на Христос. Светият Дух постепенно ни насочва към един свят на по-дълбоко преживяване, където ще се доближим до увереността във Всемогъщия.

Богът на вселената отвори духовните ни очи и тайнствата на духа непрекъснато ни се разкриват. Търсете с чисто сърце! Бъдете готови да платите цената, да вървите напред в единство, бъдете готови да се отречете от себе си, отхвърлете алчността, следвайте Светия Дух и се насладете на Божието слово, и тогава ще се появи изцяло нов вселенски човек. Наближава моментът, когато Сатана ще срещне своя край, Божиата воля ще бъде изпълнена, всички народи по света ще станат царството Христово и Христос ще стане цар на земята за вечни времена!

ГЛАВА 5

Планините и реките се променят, водите текат по пътя си, а човешкият живот е мимолетен спрямо земната твърд и небето. Само Всемогъщият Бог е живот вечен и възкръснал, продължаващ поколение след поколение във вечността! Той държи в ръцете Си всички събития и всички неща, а Сатана е стъпкан в нозете Му.

Днес Бог ни освобождава от хватката на Сатана чрез предопределеното избавление. Той действително е нашият Изкупител. Вечният възкресен живот на Христос наистина се е превърнал в част от същността ни и ни повелява да се свържем с Божиия живот, за да се изправим лице в лице с Него и да Го ядем, да Го пием и да Му се наслаждаваме. Това е себеотрицателната жертва, направена от Бог с цената на кръвта на сърцето Му.

Сезоните идват и си отиват, но и във ветрове и мраз, сред толкова много страдания, гонения и изпитания, толкова много от присъщите за света отлъчвания и злословия, толкова много скалъпени обвинения на властите, вярата на Бог и Неговата решимост остават непоклатими. Изцяло посветен на Божиата воля и на стремежа да осъществи докрай Божието управление и план, Той загърбва собствения Си живот. Не щади усилия за несметното множество Свои хора и

грижливо ги храни и пои. Колкото и да сме грешни, колкото и да сме трудни, от нас се иска само да Му се покорим и възкресеният Христов живот ще промени старата ни природа... Той неспирно полага усилия за всички първородни синове, лишавайки се от почивка и храна. Колко дни и колко нощи, сред парещ зной и сковаващ мраз Той всеотдайно ни наблюдава от Цион.

Светът, домът, работата и всичко друго напълно пренебрегнати — с радост и охота, защото светските наслади са напълно чужди Нему... Думите, изречени от устата Му, отекуват в сърцата ни и разкриват съкровено пазени неща. Как може да не сме убедени? Всяко изречение, произнесено от Него, може да се изпълни в нас по всяко време. Каквото и да вършим, било то в Негово присъствие или скришом от Него, няма нищо, което Той да не знае и да не разбира. Всичко ще бъде разкрито пред Него въпреки нашите планове и кроежи.

Да седим пред Него с дух, изпълнен с радост, спокойствие и лекота, но същевременно да усещаме постоянна празнота и да се чувстваме истински задължени на Бог: това е невъобразимо и непостижимо чудо. Светият Дух е достатъчно доказателство, че Всемогъщият Бог е единственият истински Бог! Това доказателство е неопровержимо! Ние от тази група сме неописуемо благословени! Ако не беше Божията милост и благодат, щяхме да сме обречени на гибел и да последваме Сатана. Само Всемогъщият Бог може да ни спаси!

Ах! Всемогъщи Боже, практически Боже! Ти събуди духовното ни зрение и ни позволи да съзрем тайнствата на духовния свят. Безгранични са хоризонтите в царството. Да бъдем бдителни, докато чакаме. Денят не може да е твърде далеч.

Вихрят се пламъците на войната, пушечен дим се стеле във въздуха, времето се затопля, климатът се изменя, чума ще се разрази и единственият изход пред хората е смъртта — за тях няма никаква надежда за оцеляване.

О, Всемогъщи Боже, практически Боже! Ти си нашата непревземаема крепост! Ти си нашето убежище. Сгушваме се под Твоето крило и бедите не могат да ни застигнат. Такава е Твоята божествена грижа и закрила.

Всички ние извисяваме глас в песен; с песента си Те възхваляваме и звънкото наше хвалебствие прокънтява из целия Цион! Всемогъщият Бог, практическият Бог ни е подготвил за тази великолепа крайна цел! Бъдете бдителни — да, внимавайте! Все още не е твърде късно.

ГЛАВА 6

Всемогъщият Бог, Водачът на всичко съществуващо, упражнява Своята царствена власт от Своя престол. Той властва над вселената и всичко съществуващо и ни води по цялата земя. Трябва да стоим близо до Него всяка минута и да се явяваме пред Него в смирение, без да пропускаме нито един

момент, като винаги има урок, който да научим. Средата, която ни заобикаля, както и хората, делата и нещата — всичко съществува с позволението на Божия престол. В никакъв случай не допускайте недоволство в сърцето си, иначе Бог няма да ви дари Своята благодат. Когато ви сполети болест, това е Божията любов и зад нея със сигурност стоят добрите Му намерения. Въпреки че тялото ви може да изтърпи известно страдание, не приемайте идеи от Сатана. Хвалете Бог по време на болестта и докато Го възхвалявате, Му се наслаждавайте. Не се обезсърчавайте пред лицето на болестта, продължавайте да търсите отново и отново и не се отказвайте. Тогава Бог ще ви озари със Своята светлина. Каква беше вярата на Йов? Всемогъщият Бог е всемогъщ лечител! Да живееш в болест означава да си болен, но да живееш в духа означава да си здрав. Така че докато у теб има дори глътка въздух, Бог няма да те остави да умреш.

Възкресеният живот на Христос пребъдва в нас. Несъмнено ни липсва вяра в Божието присъствие: нека Бог вдъхне истинска вяра в нас. Божието слово е наистина сладко! Божието слово е мощно лекарство! То засрамва дяволите и Сатана! Разбирането на Божието слово ни дава подкрепа. То действа бързо, за да спаси сърцата ни! То разпръсва всичко и успокоява всичко. Вярата е като самотен дървен мост: тези, които се вкопчват окаяно в живота, няма да го преминат лесно, но онези, които са готови да се пожертват, могат да го преминат с твърда крачка и без притеснения. Ако човек е изпълнен с плахи и страхливи мисли, това е така, защото е бил заблуден от Сатана, който се бои, че ще преминем моста на вярата, за да навлезем в Бог. Сатана по всякакъв начин се опитва да ни предаде мислите си. Трябва непрекъснато да се молим Бог да ни озари със Своята светлина, непрекъснато да разчитаме на Бог да прочисти сатанинската отрова от нас, всяка минута да практикуваме в духа си как да се доближим до Бог и да Му позволим напълно да властва над цялото ни същество.

ГЛАВА 7

Обстоятелствата около нас ни подтиква бързо да се подслоним в духа. Не действай със закоравяло сърце, като пренебрегваш тревогите на Светия дух, и не се опитвай да хитруваш. Не бъди самонадеян и самодоволен и не придавай твърде голямо значение на своите трудности. Само се прекланяй пред Бог в дух и истина. Не пренебрегвай Божиите думи и не си прави оглушки. Трябва внимателно да ги проумееш, да препрочиташ молитвите си и да осмислиш живота в думите. Не се опитвай напразно да ги поглъщаш наведнъж, без да си даваш време да ги смелиш. Уповаваш ли се на Божието слово във всичко, което вършиш? Не се хвали като дете, а след това не оплитай конците, когато се сблъскаш с някой проблем. Трябва да упражняваш духа си всеки ден и час — не се отпускат нито за

миг. Трябва да имаш силен дух. С каквито и хора, събития или неща да се сблъскаш, ако се явиш пред Бог, ще получиш път, който да следваш. Трябва да ядеш и пиеш Божието слово всеки ден, да осмисляш неговото значение, без да показваш пренебрежение, да полагаш повече усилия, да правиш всичко както трябва до най-малката подробност и да се въоръжиш с цялата истина, за да избегнеш погрешното разбиране на Божията воля. Трябва да разшириш обхвата на преживяването и да се съсредоточиш върху преживяването на Божието слово. Чрез преживяването ще можеш да бъдеш по-сигурен в Бог. Да заявиш, че си сигурен в Него без преживяване са просто куп празни думи. Трябва да мислим трезво! Да се пробудим! Стегни се. Ако вършиш нещата небрежно, ако не се стремиш да успееш, тогава наистина си спял. Трябва да се съсредоточиш върху делото на Светия Дух, да слушаш внимателно гласа на Светия Дух, да отвориш ушите си за Божието слово, да цениш времето, което ти остава и да платиш цената, каквато и да е тя. Кови желязото, докато е горещо — за да направиш здраво острие; придържай се към най-важните неща и се съсредоточи върху прилагането на Божието слово на практика. Макар и външно да изглежда, че се справяш добре, ако си се отдалечил от Божието слово, всичко това ще бъде напразно. Бог не приема практиката, която е само на думи — промяната трябва да се случи чрез твоето поведение, нрав, вяра, смелост и проникателност.

Времето приближава! И най-доброто от този свят трябва да бъде отхвърлено. Многобройните трудности и опасности не могат нито да ни сплашат, нито да ни надвият, дори самото небе да се сгромоляса. Без този вид решителност просто ще ти бъде твърде трудно да станеш значима личност. Малодушните и онези, които страховито са се вкопчили в живота, са недостойни да се явят пред Бог.

Всемогъщият Бог е практически Бог. Колкото и невежи да сме, Той все пак ще се смили над нас, ръката Му непременно ще ни спаси и Той все пак ще ни направи пълноценни. Стига в сърцето си наистина да желаем Бог, стига да Го следваме отблизо и да не се отчайваме, и стига да търсим с чувство за неотложност, Той безусловно няма да се отнесе несправедливо с никого от нас. Със сигурност ще попълни липсващото у нас и ще ни удовлетвори. Всичко това е добротата на Всемогъщия Бог.

Ако някой е ненаситен и мързелив, в живота си мисли само как да си напълни корема и е безразличен към всичко, този човек трудно ще избегне загубите. Всемогъщият Бог властва над всички неща и събития! Стига винаги да Го уважаваме в сърцата си и да навлизаме в духа и общението с Него, Той ще ни разкрие всичко, което търсим, и Неговата воля със сигурност ще ни се разкрие. Тогава сърцата ни ще пребъдат в радост и мир, непохватими в свършена яснота. Много е важно да можеш да действаш според словото Му. Само ако си способен да разбереш волята Му и да живееш, разчитайки на словото Му, това може да се сметне за истинско преживяване.

Истината на Божието слово може да влезе в нас и да стане наш живот само ако разбираме Божието слово. Как можеш да навлезеш в реалността на Божиите думи без никакво практическо преживяване? Ако не можеш да приемеш Божието слово за свой живот, тогава и нравът ти няма да може да се промени.

Делото на Светия Дух напредва с изумителна бързина! Ако не го следваш отблизо и не получаващ обучение, ще ти бъде трудно да не изоставаш от Светия Дух, Който се движи напред. Побързай и внеси коренна промяна, за да не те стъпче Сатана и да не се озовеш в езерото от огън и жупел, от което няма измъкване. Върви и търси с цялото си усърдие, за да не бъдеш отхвърлен.

ГЛАВА 8

Откакто Всемогъщият Бог — Царят на Царството е засвидетелстван, обхватът на Божието управление се е разгърнал в своята цялост из цялата вселена. Не само, че Божието явяване е засвидетелствано в Китай, но името на Всемогъщия Бог е засвидетелствано във всички народи и по всички места. Всички те зоват това свято име, стремят се към общение с Бог с всички възможни средства, стремят се да разбират волята на Всемогъщия Бог и да Му служат в сътрудничество в църквата. Това е удивителният начин, по който действа Светият Дух.

Езиците на различните народи се различават един от друг, но Духът е само един. Този Дух обединява църквите във вселената и е напълно едно цяло с Бог, без ни най-малка разлика. Това е нещо, което не подлежи на съмнение. Сега Светият Дух ги призовава и гласът Му ги събужда. Това е гласът на Божиата милост. Всички те зоват свящото име на Всемогъщия Бог! Освен това го възхваляват и пеят. Никога не може да има отклонение в делото на Светия Дух; тези хора правят всичко възможно, за да напреднат по правилния път, те не отстъпват — чудеса се трупат едно след друго. Това е нещо, което хората трудно си представят и за което е невъзможно да се размишлява.

Всемогъщият Бог е Цар на живота във вселената! Той седи на славния престол и съди света, господства над всички и управлява всички народи; всички народи коленичат пред Него, молят Му се, приближават се към Него и общуват с Него. Независимо от колко време вярвате в Бог, колко високо е положението ви или колко сте се издигнали по старшинство, ако в сърцата си се противопоставяте на Бог, трябва да бъдете съдени, да паднете по очи пред Него и да стенете умолително. Това реално е да пожънете плодовете на собствените си действия. Този ридаещ звук е звукът от мъките в езерото от огън и жупел и е викът от наказанието с железния жезъл на Бог. Това е съд пред престола на Христос.

Някои хора се страхуват, други таят угризения на съвестта, трети са нащрек, четвърти се стараят да слушат внимателно, пети се покаяват и започват наново,

като изпитват крайно разкаяние; някои плачат горчиво от болка, някои се отказват от всичко и търсят отчаяно, някои изследват себе си и не смеят повече да действат необуздано, някои се стремят спешно да се доближат до Бог, а други изследват собствената си съвест и се питат защо животът им не може да се развива. Има и такива, които остават в бъркотията, и такива, които отвързват краката си и смело напредват, като хващат ключа и не губят време да се заемат с живота си. А има и такива, които все още се колебаят и не са наясно с виденията — бремето, което носят в сърцата си, е наистина тежко.

Ако умът ти не е ясен, тогава Светият Дух няма как да действа в теб. Всичко, върху което се съсредоточаваш, пътят по който вървиш и всичко, за което копнее сърцето ти, е изпълнено с твоите представи и самоправедност! Изгарям от нетърпение. Как бих искал да мога да ви направя пълноценни веднага, за да можете скоро да станете годни да Ми служите и да облекча тежкото Си бремe. Но така като ви гледам, виждам, че не е добре да търся бързи резултати. Мога само да чакам търпеливо, да вървя бавно и полека да ви подкрепям и да ви водя. О, трябва да прочистите главите си! Какво трябва да бъде изоставено, за какво милееш, кои са твоите пагубни слабости, кои са твоите препятствия? Размишлявай повече върху тези въпроси в духа си и в общение с Мен. Това, което искам, е да се възхищавате от Мен мълчаливо в сърцата си; не искам вашето празнословие. На онези от вас, които наистина Ме търсят, ще разкрия всичко. Моето темпо се засилва. Докато сърцето ти гледа към Мен и ако винаги Ме следваш, във всеки момент Моята воля може да ти бъде дадена чрез вдъхновение и да ти бъде разкрита. Онези, които се погрижат да чакат, ще получат храна и ще имат път напред. Безразсъдните трудно ще разберат сърцето Ми и ще попаднат в задънена улица.

Искам всички вие да се изправите бързо и да Ми съдействате и да бъдете близо до Мен през цялото време, а не само за един ден и една нощ. Ръката Ми винаги трябва да ви дърпа и да ви подтиква, да ви тласка напред, да ви убеждава да продължавате и да ви призовава да напредвате! Вие просто не разбирате Моята воля. Препятствията на собствените ви представи и пречките на светските обвързаности са твърде сериозни и вие не сте в състояние да постигнете подълбока близост с Мен. Честно казано, вие идвате при Мен, когато имате проблем, а когато проблем няма, сърцата ви се помрачават. Сърцата ви стават като свободен пазар и се изпълват със сатанински нрави; те са заети със светски неща, а вие не знаете как да общувате с Мен. Как бих могъл да не се тревожа за вас? Но тревогата няма да помогне. Времето е твърде кратко, а задачата — твърде трудна. Стъпките Ми летят напред. Вие трябва да се държите здраво за всичко, което имате, да гледате към Мен във всеки един момент и да общувате с Мен отблизо. Тогава Моята воля със сигурност ще ти бъде разкрита във всеки един момент. Когато разбирате сърцето Ми, ще имате път напред. Не трябва да се колебаете

повече. Поддържайте истинско общение с Мен и не прибегвайте до измами или опити да се правите на твърде умни. Това би заблудило единствено вас самите и ще бъде разкрито във всеки един момент пред престола на Христос. Истинското злато не се страхува от изпитание с огън. Това е истината! Недейте да имате скрупули и не бъдете обезсърчени или слаби. Общувай повече и пряко с Мен в духа си, чакай търпеливо и Аз със сигурност ще ти се разкрия, когато преценя. Трябва непременно да се постараяш да направиш така, че да не пропиляя напразно усилията Си върху теб. Не губи нито миг! Когато сърцето ти е в постоянно общение с Мен, когато сърцето ти живее постоянно пред Мен, тогава нито човек, нито събитие, нито каквото и да е, нито съпруг, нито син или дъщеря не може да наруши общението ти с Мен в сърцето ти. Когато сърцето ти е постоянно ограничено от Светия Дух и когато общуваш с Мен във всеки един момент, Моята воля непременно ще ти се разкрие. Когато постоянно се приближаваш към Мен по този начин, независимо от обкръжението ти или от това с какъв човек, събитие или нещо друго се срещаш, няма да се объркаш, а ще имаш път напред.

Ако обикновено не изпускаш нищо от поглед, независимо дали в големи или малки дела, ако всяка твоя мисъл и идея е пречистена и ако си смирен в духа си, тогава всеки път когато се сблъскаш с някакъв проблем, Моите думи веднага ще внесат вдъхновение у теб като ярко огледало, в което да се огледаш и тогава ще имаш път напред. Това се нарича адаптиране на лекарството към болестта! И заболяването със сигурност ще бъде излекувано — такова е Божието всемогъщество. Със сигурност ще озаря и просветя всички онези, които са гладни и жадни за праведност и които искрено търсят. Аз ще покажа на всички вас тайните на духовния свят и пътя напред. Ще те накарам да се отървеш от стария си порочен нрав възможно най-скоро, за да достигнеш житейска зрялост и да си Ми полезен, а делото на евангелието скоро да продължи безпрепятствено. Едва тогава Моята воля ще бъде удовлетворена и само тогава шестхилядолетният Божи план за управление ще бъде изпълнен във възможно най-кратък срок. Бог ще придобие царството и ще слезе на земята, а ние заедно ще влезем в славата!

ГЛАВА 9

Искам да ти напомня, че що се отнася до Моето слово, не може да има никаква неяснота или небрежност. Трябва да слушаш, да се подчиняваш и да практикуваш в съответствие с намеренията Ми. Трябва винаги да си бдителен и никога да не проявяваш високомерие или самодоволство. Винаги трябва да разчиташ на Мен за отхвърлянето на онзи стар, природен нрав, който живее у теб. Пред Мен винаги трябва да си в нормално състояние и да показваш уравновесен нрав. Мисленето ти трябва да бъде трезво и ясно, и не бива да попада под властта или въздействието

на никой човек, събитие или предмет. В Мое присъствие винаги трябва да си обзет от спокойствие и непрекъснато да имаш близост и общение с Мен. Трябва да проявяваш твърдост и решителност и да оставаш непоколебим в свидетелството си за Мен. Да ставаш и да говориш от Мое име и да не се страхуваш от онова, което може да кажат другите. Просто изпълнявай целите Ми и не позволявай на никого да те контролира. Това, което ти разкривам, трябва да се изпълнява според намеренията Ми и не търпи отлагане. Какво чувстваш дълбоко в себе си? Чувстваш се неловко, нали? Ще разбереш. Защо не можеш да се изправиш и да говориш от Мое име с мисъл за бремето Ми? Упорито кроиш незначителните си планове, но Аз виждам ясно всичко. Аз съм твоята опора и твойт щит и всичко е в Моите ръце. От какво се страхуваш тогава? Това не е ли проява на излишна емоционалност? Трябва да отхвърлиш възможно най-скоро емоциите си. Аз не се водя от емоции, а от праведността. И родителите ти не могат да я избегнат, ако направят нещо без полза за църквата. Намеренията Ми са разкрити пред теб и не бива да ги пренебрегваш. По-добре им отдели цялото си внимание и отхвърли всичко останало настрана, за да ги последваш с цялото си сърце. Винаги ще те държа в ръцете Си. Не бъдете през цялото време малодушни и във властта на съпруга или съпругата си. Направи така, че да се изпълни волята Ми.

Имай вяра! Имай вяра! Аз съм твойт Всемогъщ. Може би вече си го разбрал донякъде, но все пак трябва да си бдителен. В името на църквата, Моята воля и Моето управление ти трябва да се отдадеш изцяло и всички тайни и последствия ще ти бъдат изяснени. Повече отлагане няма да има. Идва краят на дните. Какво да направиш? Как трябва да търсиш израстването и зрелостта в живота си? Как можеш по-скоро да Ми бъдеш полезен? Как ще помогнеш волята Ми да се изпълни? Тези въпроси изискват внимателен размисъл и по-сериозно общение с Мен. Разчитай на Мен, вярвай в Мен, не бъди лекомислен и умей да вършиш нещата под Моето ръководство. Трябва добре да се въоръжиш с истината и често да я ядеш и пиеш. Всяка истина, за да бъде изяснена, първо трябва да бъде приложена на практика.

Чувстваш ли вече, че времето не ти стига? Усещаш ли също, че вътрешно си по-различен от преди и че бремето ти се струва много тежко? Намеренията ми са свързани с теб. Мисли трезво и не се отклонявай от тях, и не прекъсвай връзката си с Мен. Бъди близо до Мен, беседвай с Мен, бъди внимателен към сърцето Ми и се научи да служиш в сътрудничество с другите, така че намеренията Ми винаги да ви бъдат ясни. Бъди внимателен по всяко време! Много внимателен! Не се отпуская и за миг. Това е твойт дълг и делото Ми пребъдва в него.

Може би вече си придобил известно разбиране и смяташ, че това е просто прекрасно. Възможно е преди да си имал съмнения, като си смятал, че това е напълно различно от човешките представи, идеи и мисли, но сега го разбираш по същество. Това е Моето чудно дело, а също и Божието дивно дело. Докато

навлизаш в него, непременно трябва да си бдителен и в очакване. Времето е в Моите ръце. Не го пропилявай и никога не се отпуская, дори за миг. Загубата на време забавя работата Ми и пречи на изпълнението на волята Ми в теб. Трябва често да размишляваш и да общуваш с Мен. Трябва да представяш пред Мен всичките си дела, пориви, мисли и намерения — своето семейство, съпруг, синове и дъщери. В делата си не разчитай на своето „аз“, защото ще се разгневя и тогава ще загубиш много.

Непрекъснато възпирай крачките си и винаги следвай словата Ми. Трябва да имаш Моята мъдрост. Каквито и трудности да срещаш, ела при Мен и Аз ще те насоча. Не създавай проблеми и не общувай хаотично. Ако животът ти не е облагодетелстван, това е така, защото ти липсва знание и не различаваш добрите думи от лошите. Няма да го осъзнаеш, докато не пострадаш и не се окажеш в лошо състояние, без присъствието на Светия дух. Но тогава вече ще бъде късно. Останало е много малко време, така че не бива да изоставаш ни с крачка в житейската надпревара. Трябва неотстъпно да Ме следваш. Когато възникнат трудности, размишлявай по-често в близост до Мен и общувай директно с Мен. Ако успееш да следваш неотлъчно този път, това ще улесни предстоящото ти навлизане.

Думите Ми са насочени не само към теб. На всички хора в църквата не им достига по нещо. Трябва да общувате повече, да можете сами да ядете и пиете в духовната си отдаденост, да можете да улавяте ключови истини и незабавно да ги прилагате на практика. Трябва да придобиете усещане за реалността на Моето слово. Вникнете в самата му същност и неговите принципи и не отстъпвайте назад. Постоянно размишлявайте и постоянно общувайте с Мен и нещата постепенно ще ви се разкрият. Не бива да се доближавате до Бог само за момент, а после, без да изчакате сърцето ви да се смири пред Него, да позволите нещо друго да ви обезпокои. Винаги си объркан, нещата не са ти изяснени и не можеш да видиш lika Ми. Затова не можеш да разбереш напълно сърцето Ми. И дори да го разбираш малко, все още си обзет от несигурност и съмнения. Едва когато завладее изцяло сърцето ти, когато нищо светско не безпокои ума ти и можеш да чакаш с ясен и спокоен ум, едва тогава ще ви давам откровения, едно по едно, според намеренията Ми. Трябва да разберете този път на близостта с Мен. Който и да те удря или да те проклина, или каквито и блага да ти предлагат хората, всичко това е неприемливо, ако ти пречи да бъдеш близо до Бог. Положи сърцето си в дланта Ми и никога не Ме изоставяй. При такава близост и общение ще се отдалечиш от всичко останало — родители, съпруг, деца, други роднински или светски връзки. Ще се радваш на почти неописуема сладост в сърцето си и ще изпиташ благоуханен и прекрасен вкус; нещо повече, ще бъдеш наистина неотделим от Мен. Ако винаги е така, тогава ще разберете какво тая в сърцето Си. Никога няма да се заблудите по пътя си, защото Аз съм вашият път и всичко

съществува благодарение на Мен. Колко зрял ще бъде животът ти, когато успееш да се освободиш от светската суета, когато успееш да се отървеш от емоциите си, когато можеш да забравиш за съпруга и децата си, когато животът ти достигне зрялост... Всичко това ще се случи в определеното от Мен време. Няма нужда да се притесняваш.

Трябва да навлезеш с позитивна нагласа. Ако чакаш пасивно, значи все още е негативна. Трябва да проявяваш инициатива в сътрудничеството с Мен, да бъдеш усърден и никога да не се поддаваш на леност. Постоянно общувай с Мен, постигни още по-дълбока близост с Мен. Ако не разбираш нещо, не очаквай нетърпеливо бързи резултати. Въпросът не е в това, че няма да ти кажа, а че искам да видя дали се осланяш на Мен, докато си в Мое присъствие, и дали го правиш с увереност. Винаги трябва да стоиш до Мен и да оставяш всичко в Моите ръце. Не се връщай назад напразно. Когато, без да го осъзнаваш, известно време си бил близо до Мен, намеренията Ми ще ти се разкрият. Ако ги разбереш, тогава наистина ще застанеш лице в лице с Мен и наистина ще си намерил lika Ми. Ще получиш пълна яснота и вътрешна твърдост, ще има на какво да се опреш. Тогава ще придобиеш сила и увереност. Пътят ще се разкрие пред теб и всичко ще ти се удава с лекота.

ГЛАВА 10

Не трябва да се боиш от това или онова; независимо пред колко трудности и опасности се изправяш, можеш да останеш непоколебим пред Мен, незадържан от никакви спънки, така че волята Ми да бъде изпълнена безпрепятствено. Това е твое задължение; в противен случай, ще излея гнева Си върху теб и с ръката Си ще... Тогава ще понесеш безкрайно психическо страдание. Трябва да изтърпиш всичко; за Мен трябва да си готов да се откажеш от всичко, което притежаваш, и да направиш всичко възможно, за да Ме следваш, да си готов да дадеш всичко от себе си. Сега е времето, в което ще те изпитам: ще Ми принесеш ли своята вярност? Можеш ли да Ме следваш предано до края на пътя? Не се бой! С Моята подкрепа кой би могъл да препречи този път? Помни това! Не забравяй! Всичко, което се случва, е чрез Моето добро намерение и всичко е под Моето наблюдение. Можеш ли да следваш словото Ми във всичко, което казваш и вършиш? Когато огнените изпитания те застигнат, ще коленичиш ли и ще извикаш ли? Или ще се свиеш от страх, без да можеш да продължиш напред?

Трябва да имаш Моята смелост в себе си, трябва също да имаш принципи, когато се срещаш с невярващи роднини. Все пак, заради Мен, не трябва също да отстъпваш пред тъмни сили. Осланяй се на мъдростта Ми, за да ходиш в съвършения път; не позволявай заговорите на Сатана да вземат власт. Вложи

всичките си усилия в отдаване на сърцето си пред Мен и Аз ще те утешавам и ще ти давам мир и щастие. Не се стреми да бъдеш еди-какъв си пред другите хора; не е ли по-ценно и важно да удовлетвориш Мен? Когато Ме удовлетвориш, няма ли да бъдеш още повече изпълнен с вечни и доживотни мир и щастие? Сегашното ти страдание само показва колко големи ще бъдат твоите бъдещи благословения — те са неописуеми. Не знаеш какви велики благословения ще имаш; дори не можеш да мечтаеш за тях. Днес това вече е реално, то е толкова реално! Не е далеч — виждаш ли го? Всяка последна частица от него е в Мен; светъл е пътят пред теб! Обърши сълзите си и забрави болката и тъгата. Всичко е подредено от Моите ръце и целта Ми е скоро да ви направя победители и да ви въведа в слава до Мен. За всичко, което ти се случва, трябва да си подobaващо благодарен и изпълнен с хвала — това ще Ми достави дълбоко удовлетворение.

Превъзходният живот на Христос вече се яви; няма от какво да се боиш. Сатаните са под нозете ни и времето им скоро ще свърши. Събуди се! Отхвърли безнравствения свят, освободи се от бездната на смъртта! Бъди Ми верен независимо от всичко и напредвай смело; Аз съм твоята здрава канара, затова се осланяй на Мен!

ГЛАВА 11

Аз твойт Бог ли съм? Твойт Цар ли съм? Позволил ли си Ми истински да царувам като Цар в теб? Трябва да разсъдиш в себе си напълно: не изследва ли и не отхвърли ли новата светлина, когато тя дойде, не стигна ли дори дотам, че спря, без да я последваш? Заради това ще бъдеш изправен на съд и ще получиш участта си; ще бъдеш съден и бит с желязната тояга и няма да чувстваш делото на Светия Дух. Не след дълго ще заплачеш, ще подвиеш колене в преклонение със силен плач. Винаги съм ви казвал и винаги съм ви говорил; никога не съм въздържал думите Си от вас. Припомнете си: кога не съм ви казвал нещо? Въпреки това някои хора продължават да правят нещата по грешния начин. Те са изгубени в мъглата на съмненията, която скрива слънцето, и никога не виждат светлината. Причината за това не е ли, че имат твърде силно усещане за своя „аз“ и твърде големи представи? Откога имаш почит към Мен? Откога имаш място за Мен в сърцето си? Когато се провалиш, когато разбереш, че не си способен, когато възможностите ти се изчерпят напълно — само тогава се молиш на Мен. Е, тогава, защо сега не вършиш нещата си сам? Ей, хора! Твоята стара същност те погуби!

Някои хора не могат да намерят пътя и не могат да вървят в крак с новата светлина. Те споделят само за нещата, които са видели преди; за тях няма нищо ново. Защо е така? Живеете в себе си и сте затворили вратата за Мен. Като виждате, че методите на работа на Светия Дух се променят, в сърцето си сте все

предпазливи да не сгрешите. Къде е богобоязливото ти сърце? Търсил ли си го в тишината на Божието присъствие? Само се чудиш: „Така ли работи Светият Дух наистина?“. Някои хора са видели делото на Светия Дух, но все пак имат какво да кажат за него; други признават, че това е словото Божие, но въпреки това не го приемат. Във всеки от тях изникват различни представи и те не разбират работата на Светия Дух. Те са небрежни и нехайни, не желаят да платят цената и да бъдат сериозни в Мое присъствие. Светият Дух ги е просветил, но те не искат да дойдат пред Мен за беседа или търсене. Вместо това следват собствените си желания и вършат каквото им харесва. Що за намерение е това?

ГЛАВА 12

Ако имаш непостоянен нрав, носиш се насам-натам като вятъра и дъжда, ако не можеш да напираш напред с всички сила, то тогава тоягата Ми никога няма да е далеч от теб. Когато се разправят с теб, колкото по-враждебна е средата и колкото повече си гонен, толкова по-голяма ще става любовта ти към Бог и ще престанеш да се придържаш към света. Без друг път напред ще дойдеш при Мен и ще възвърнеш силата и увереността си. В по-лека среда обаче ще се движиш безцелно. Трябва да навлезеш от положителната страна; бъди активен, а не пасивен. Не трябва да си разколебаван от никого и от нищо във всякакви ситуации и не трябва да си повлияван от ничии думи. Нравът ти трябва да е устойчив. Каквото и да казват хората, ти трябва веднага да приложиш на практика истината, която познаваш. Словото Ми винаги трябва да работи вътре в теб, независимо пред кого си изправен. Ти трябва да си способен да устояваш непоколебимо в свидетелството си за Мен и да показваш загриженост за Моите товари. Не трябва да се съгласяваш с другите сякаш, без да имаш собствено мнение. Вместо това, трябва да имаш смелостта да се изправиш и да възразиш срещу нещата, които не са в съгласие с истината. Ако ясно знаеш, че нещо не е правилно, но нямаш смелостта да го изобличиш, значи не практикуваш истината. Искаш да кажеш нещо, но не смееш да се изразиш директно, затова говориш с недомлъвки и сменяш темата; Сатана е в теб и те спъва, като те кара да говориш безрезултатно и да не можеш да упорстваш докрай. Ти все още имаш страх в сърцето си — не е ли това понеже сърцето ти е все още изпълнено с представите от Сатана?

Какво е да си победител? Добрите войници на Христос трябва да са смели и да се опанят на Мен, за да бъдат духовно силни. Те трябва да се бият, за да станат воители и да се сражават със Сатана до смърт. Ти трябва винаги да бдиш и затова Аз те моля да си сътрудничиш активно с Мен във всеки един момент и да се научиш да се приближаваш към Мен. Ако по всяко време и във всяка ситуация можеш да останеш смълчан пред Мен, като слушаш какво говоря и се фокусираш

върху Моите слова и действия, то ти няма да се люшкаш и няма да изгубиш почва под краката си. Всичко, което получаваш от Моята съкровеност, може да бъде практикувано. Всяка една от думите Ми е насочена към твоето състояние и пронизва сърцето ти. Дори на глас да ги отричаш, в сърцето си не можеш да ги отречеш. Нещо повече: ако анализираш словото Ми, ще бъдеш съден. Тоест, думите Ми са истината, животът и пътят. Те са остър и от двете страни меч и могат да победят Сатана. Онези, които разбират и имат път за практикуване на словото Ми, са благословени, а онези, които не го практикуват, несъмнено ще бъдат съдени. Това е толкова практично. Днес обсегът на съдените от Мен е разширен: не само онези, които Ме познават, ще бъдат съдени пред Мен. Ще бъдат съдени също и онези, които не вярват в Мен и с всички сили се опитват да се съпротивляват и да спъват работата на Светия Дух. Всички пред Мен, които следват стъпките Ми, ще видят, че Бог е бушуващ огън! Бог е величие! Той изпълнява присъдите Си и осъжда тези хора на смърт. Тези в църквата, които не обръщат внимание и не следват работата на Светия Дух, които прекъсват тази работа, които парадират, които имат неправилни намерения и цели, които не полагат усилия да ядат и пият Божиите слова, които са със смутен ум и са мнителни, които разглеждат внимателно работата на Светия Дух — до тях думите на присъдата ще достигат по всяко време. Всички постъпки на хората ще бъдат разкрити. Светият Дух издирва най-съкровеното в сърцата на хората, затова не бъди глупав. Бъди внимателен и предпазлив. Не действай сяпао сам. Ако постъпките ти не са в съответствие с Моите слова, ти ще бъдеш съден. Няма да сработи, ако имитираш, ако си привидно благовиден или ако не разбираш истински. Ти трябва да идваш пред Мен и да разговаряш с Мен често.

Всичко, което вземаш от Моята същност, ще ти даде път за практикуване. Ти ще бъдеш също съпровождан от Моите сили, ще имаш присъствието Ми и винаги ще вървиш в словата Ми. Ще надскочиш всички светски неща и ще притежаваш силата на възкресението. Ако нямаш Моите слова и Моето присъствие в думите, поведението и делата си, ако се отдалечиш от Мен и живееш в себе си, като обитаващ в умствени представи, в доктрини и правила, то това е доказателство, че мислиш за грехове. С други думи, ти се придържаш към старата си идентичност, като не позволяваш на други дори и най-малко да те наранят или да повредят душата ти. Хората, които правят така, са с извънредно малко качества, те са твърде нелепи и не могат да видят Божиата благодат или да разпознаят Неговите благословии. Ако продължаваш с това уклончиво поведение, то кога ще можеш да Ми позволиш да работя в теб? След като свърша да говоря, ти си Ме слушал, но не си запомнил нищо и ставаш особено слаб всеки път, когато проблемите ти биват посочени реално. Какъв ръст е това? Кога мога да те направя пълноценен, ако винаги трябва да бъдеш придумван? Ако се страхуваш от удари и драскотини, то трябва да се втурнеш да предупредиш другите: „Няма да позволя на никого да

се разправя с мен. Аз мога съвсем сам да се отърва от моя вроден стар нрав“. Така никой няма да те критикува или да те докосне и ще си свободен да вярваш както искаш, без никого да го е грижа за теб. Можеш ли да следваш стъпките Ми по този начин? Да твърдиш, че си сигурен, че Аз съм твоят Бог и твоят Господ са само празни думи. Ако ти наистина не се съмняваше, тези неща не биха били проблем и ти щеше да вярваш, че върху теб са се изпели Божиите любов и благословии. Когато говоря, говоря на синовете Мои и думите Ми трябва да бъдат посрещнати с благодарности и хвалебствия.

ГЛАВА 13

В сегашното си състояние се придържаш прекалено много към представите за себе си и у теб има много сериозни религиозни смущения. Неспособен си да действаш в духа, не можеш да разбереш работата на Светия Дух и отхвърляш новата светлина. Не виждаш дневното слънце, защото си спял, не познаваш хората, никога няма да можеш да напуснеш „родителите си“, липсва ти духовна прозорливост, не разпознаваш работата на Светия Дух и нямаш никаква представа как да ядеш и пиеш Моето слово. Това, че не знаеш как да го ядеш и пиеш самостоятелно, е проблем. С всеки изминал ден работата на Светия Дух напредва с изумителна скорост; всеки ден се появява нова светлина и всеки ден се случват нови и неизвестни досега неща. Ти обаче не го разбираш. Вместо това ти се иска да се занимаваш с изследвания, гледаш на нещата през призмата на личните си предпочитания, без да ги осмисляш внимателно, и слушаш разсеяно. Не се молиш усърдно в духа, не насочваш очакванията си към Мен и не размишляваш повече върху думите Ми. И така всичко, което ти остава, са думи, правила и доктрини. Трябва да имаш ясна представа как да ядеш и пиеш словото Ми и по-често да го донасяш пред Мен.

Днес хората не могат да се откажат от себе си — те винаги смятат, че са прави. Заседнали са в собствените си светове и не са правилния тип хора. Имат грешни намерения и цели и ако продължават да ги следват, тогава несъмнено ще бъдат съдени, а тежките случаи ще бъдат пропъдени. Трябва да положиш повече усилия, за да поддържаш постоянно общение с Мен, а не просто да общуваш с когото си поискаш. Трябва да разбираш хората, с които общуваш, и трябва да разсъждаваш върху духовните неща в живота; едва тогава ще можеш да дадеш живот на другите и да компенсираш недостатъците им. Не трябва да говориш с тях с поучителен тон — това е фундаментално погрешна позиция. По време на общение трябва да показваш разбиране на духовните въпроси, трябва да си мъдър и да умееш да разбираш какво има в сърцата на хората. Ако искаш да служиш на другите, трябва да си правилният човек и да използваш в общението си всичко, с което разполагаш.

Най-важното в момента е да можеш да споделяш с Мен, да общуваш отблизо с Мен, да ядеш и пиеш самостоятелно и да се приближиш до Бог. Трябва колкото се може по-скоро да се научиш да разбираш духовните въпроси и да умееш да схващаш ясно обстановката и онова, което е организирано в обкръжението ти. Можеш ли да разбереш кой съм Аз? Изключително важно е да ядеш и пиеш въз основа на това, което ти липсва, и да изживяваш Моето слово! Приеми ръцете Ми и не се оплаквай. Ако се оплачеш и се отдръпнеш, може да загубиш възможността да получиш Божията благодат. Започни, като се приближиш до Мен: какво ти липсва и как да се приближиш до Мен и да разбереш сърцето Ми? На хората им е трудно да се приближат до Мен, защото не могат да се откажат от собственото си „аз“. Техните нрави са вечно непостоянни, непрекъснато се лашкат от крайност в крайност, и щом тези хора усетят дори малко от сладостта, те стават самомнителни и самодоволни. Някои хора все още не са се пробудили; каква част от казаното от теб отразява онова, което си? Каква част се изрича в самозащита, каква част се изрича в подражание на другите и каква част следва правилата? Причината, поради която не можеш да осъзнаеш или да разбереш работата на Светия Дух, е, че не знаеш как да се приближиш до Мен. Външно изглежда, че непрекъснато обмисляш нещата, като разчиташ на представите за собственото си „аз“ и за собствения си разум; тайно провеждаш изследвания и кроиш дребнави планове, а дори не можеш да говориш открито за тях. Това показва, че не разбираш истински работата на Светия Дух. Ако наистина знаеш, че нещо не идва от Бог, тогава защо се страхуваш да се изправиш и да го отхвърлиш? Колко от вас биха могли да станат и да говорят от Мое име? У вас няма дори частица от силата на характера, която притежава момченце.

Всичко, което е уредено в момента, има за цел да ви обучи, за да можете да израстете в живота си, да направите духа си любознателен и остър и да отворите духовните си очи, за да приемете, че всичко идва от Бог. Това, което идва от Бог, ти дава способността да служиш с умение и тежест и да имаш непоколебим дух. Всичко, което не идва от Мен, е празно; то не ти дава нищо, кара те да падаш духом, да губиш вяра и да се отдалечиш от Мен, като се затвориш в капана на собствения си ум. Когато живееш в духа, вече можеш да се издигнеш над всичко в светския свят, но да живееш в собствения си ум означава да се предадеш на Сатана, а това е задънена улица. Сега всичко е много просто: погледни Ме със сърцето си и духът ти веднага ще укрепне. Ще имаш път за практикуване и Аз ще насочвам всяка твоя стъпка. Словото Ми ще ти бъде разкривано по всяко време и навсякъде. Независимо от времето и мястото или от това колко враждебно е обкръжението ти, Аз ще направя така, че да виждаш ясно, и сърцето Ми ще бъде отворено за теб, ако Ме погледнеш със своето сърце; така ще преминеш по пътя, който лежи пред теб, и никога няма да се отклониш от него. Някои хора се опитват да напипат пътя си по външни начини, вместо да го правят в духа си. Те често не

могат да проумеят работата на Светия Дух. В общението си с другите те само се объркват още повече, тъй като нямат път, който да следват, и не знаят какво да правят. Такива хора не осъзнават какво ги безпокои; те може да притежават много неща и богат вътрешен свят, но каква е ползата от това? Наистина ли имаш път, който да следваш? Получи ли някакво просвещение или просветление? Получи ли някакви нови прозрения? Напредна ли, или се върна назад? Можеш ли да не изоставаш от новата светлина? Липсва ти покорство; онова покорство, което често споменаващ, е просто празни приказки. Някога живял ли си живот на послушание?

Колко голяма е бариерата, създадена от човешката самоувереност, самомнение, самодоволство и високомерие? Кого трябва да обвиняваш, ако не можеш да влезеш в реалността? Трябва внимателно да проучиш самия себе си, за да видиш дали си правилният човек. Мислеше ли за Мен, когато определяше целите и намеренията си? Беше ли всичко, изречено и направено от теб, в Мое присъствие? Преглеждам внимателно всичките ти мисли и идеи. Не се ли чувстваш виновен? Слагаш си маска в присъствието на другите и спокойно придобиваш самоуверен вид; правиш го, за да се защитиш. Постъпваш така, за да скриеш своята нечестивост и дори търсиш начини да я прехвърлиш върху някой друг. Какво предателство живее в сърцето ти! Помисли за всичко, което си казал. Не прикри ли Сатана за своя собствена изгода, от страх, че душата ти ще пострада, а след това не отне ли насилствено яденето и пиенето от своите братя и сестри? Какво ще кажеш в своя защита? Мислиш ли, че следващия път ще можеш да компенсираш яденето и пиенето, които Сатана открадна този път? Така вече го виждаш ясно; дали това е нещо, което можеш да компенсираш? Можеш ли да компенсираш загубеното време? Трябва старателно да се вгледате в себе си, за да разберете защо на последните няколко събирания нямаше ядене и пиене и кой е виновен за това. Трябва да го споделяте един по един помежду си, докато този въпрос не бъде напълно изяснен. Ако такъв човек не бъде строго ограничен, тогава вашите братя и сестри няма да разберат и това просто ще се случи отново. Духовните ви очи не са отворени; твърде много от вас са слепи! Нещо повече: тези, които виждат, се отнасят към това с лекомислие. Те не стават да го заявят — те също са слепи. Онези, които виждат, но не говорят за това, са неми. Мнозина тук са с недъзи.

Някои хора не разбират какво е истината, какво е животът, какво е пътят и не разбират духа. Те смятат, че думата Ми е просто формула. Това е твърде сковано. Те не разбират какво е истинска благодарност и похвала. Някои не са в състояние да разберат критично важните и първостепенни неща; вместо това разбират само второстепенните. Какво означава да прекъснеш Божието управление? Какво означава да унищожиш изграждането на църквата? Какво означава да прекъснеш работата на Светия Дух? Какъв е слугата на Сатана? Тези истини трябва да бъдат ясно разбрани, а не просто бегло засегнати. Защо този път нямаше ядене и пиене?

Някои хора смятат, че днес трябва да възхвалят Бог с цяло гърло, но как трябва да Го възхваляват? Трябва ли да пеят химни и да танцуват? Нима другите начини не се смятат за възхвала? Някои идват на събиранията с представата, че възторжените възхвали са начинът да се възхвалява Бог. Хората си мислят така, но не обръщат внимание на работата на Светия Дух и в резултат на това продължават да се появяват прекъсвания. На това събиране нямаше ядене и пиене; всички казвате, че сте загрижени за Божието бreme и ще защитавате свидетелството на църквата, но кой от вас наистина е загрижен за Божието бreme? Запитай се: прояви ли загриженост към бремето Му? Можеш ли да практикуваш праведност заради Него? Можеш ли да се изправиш и да говориш от Мое име? Способен ли си непоколебимо да практикуваш истината? Имаш ли смелостта да се бориш срещу всички дела на Сатана? Можеш ли да загърбиш емоциите си и да разобличиш Сатана заради Моята истина? Можеш ли да оставиш намеренията Ми да се изпълнят в теб? Пожертва ли сърцето си в най-решаващия момент? Изпълняваш ли Моята воля? Задай си тези въпроси и по-често размишлявай върху тях. Даровете на Сатана са в теб и вината за това е твоя, защото не разбираш хората и не можеш да разпознаеш сатанинската отрова; водиш себе си към смъртта. Сатана те е заблудил до такава степен, че си напълно объркан; опиянен си от виното на безразборността и залиташ напред-назад, неспособен да поддържаш твърдо мнение и без път за практикуване. Не ядеш и не пиеш правилно, невъздържано спориш и се караш с всички, не различаваш доброто от злото и следваш всеки, който застане начело. Владееш ли изобщо някаква истина? Някои се защитават и дори прибегват към измама. Споделят с други, но това само ги води до задънена улица. Дали тези хора получават своите намерения, цели, мотиви и източници от Мен? Наистина ли мислиш, че можеш да компенсираш братята и сестрите си за това, че са били лишени от ядене и пиене? Потърси общението на няколко души и им задай този въпрос. Остави ги сами да отговорят: дадено ли им е нещо? Или коремите им са били напълнени с мръсна вода и отпадъци и сега нямат път, който да следват? Това няма ли да разруши църквата? Къде е любовта сред братята и сестрите? Тайно проучваш кой е прав и кой е крив, но защо не поемеш бремето заради църквата? Обикновено си добър в издигането на лозунги, но когато нещо действително се случи, изобщо не си сигурен в тях. Някои разбират, но само мърморят тихо, докато други говорят публично за това, което разбират, но всички останали мълчат. Те не знаят какво идва от Бог и какво е дело на Сатана. Къде са вашите вътрешни чувства за живота? Вие просто не можете да разберете работата на Светия Дух, не я разпознавате и ви е трудно да приемете новите неща. Приемате само религиозните и светските неща, които съответстват на представите на хората. В резултат на това вашата борба е безсмислена. Колко хора могат да разберат работата на Светия Дух? Колко реално са понесли бремето в името на църквата?

Схващаш ли? Пеенето на химни е само един от начините за възхвала на Бог, но ти не разбираш ясно истината за възхвалата на Бог. Нещо повече, ограничен си в начина, по който го възхваляваш. Нима това не е твоята собствена представа? Постоянно се вкопчваш неумолимо в собствените си представи и не си в състояние да се съсредоточиш върху това, което Светият Дух ще направи днес, не си в състояние да почувстваш онова, което чувстват твоите братя и сестри и си неспособен да търсиш спокойно Божията воля. Действаш на сляпо; въпреки че пееш добре песните, резултатът е пълен хаос. Наистина ли това означава ядене и пиене? Виждаш ли кой всъщност създава прекъсванията? Ти изобщо не живееш в духа, а вместо това се вкопчваш в различни представи. Как може това да е начин да се носи бремето за Църквата? Трябва да видите, че сега работата на Светия Дух напредва още по-бързо. Нима не си сляп, ако се вкопчваш здраво в собствените си представи и се противопоставяш на делото на Светия Дух? Не си ли приличаш с онази муха, която бръмчи и се блъска в стените? Ако продължаваш да упорстваш, ще бъдеш отхвърлен.

Онези, които се станали пълноценни преди бедствието, са покорни на Бог. Те живеят, разчитайки на Христос, свидетелстват за Него и Го възхваляват. Те са победоносните деца от мъжки пол и добри воители Христови. Сега е много важно да се успокоиш, да се приближиш до Бог и да общуваш с Него. Ако не можеш да се приближиш до Бог, рискуваш да бъдеш пленен от Сатана. Ако можеш да се приближиш до Мен и да общуваш с Мен, тогава всички истини ще ти бъдат разкрити и ще имаш образец, който да следваш в живота и в делата си. Тъй като ти си този, който е близо до Мен, словото Ми никога няма да те напусне и няма да се отклониш от него през целия си живот. Сатана по никакъв начин няма да се възползва от теб, а вместо това ще бъде засрамен и ще избяга победен. Ако търсиш външно онова, което ти липсва вътрешно, понякога може да намиращ части от него, но това ще бъдат най-вече правила и неща, от които не се нуждаеш. Трябва да се откажеш от себе си, да ядеш и да пиеш повече от словото Ми и да се научиш да разсъждаваш върху него. Ако не разбираш нещо, приближи се до Мен и общувай често с Мен; така онова, което разбереш, ще бъде реално и вярно. Трябва да започнеш, като се приближиш до Мен. Това е изключително важно! Иначе няма да знаеш как да ядеш и пиеш. Не можеш да ядеш и пиеш самостоятелно — нямаш необходимия духовен ръст за това.

ГЛАВА 14

Точно сега времето наистина ни притиска. Светият Дух използва много различни начини да ни доведе до Божиите слова. Трябва да бъдеш снабден с всички истини, да бъдеш осветен, да бъдеш истински близък с Мен и да общуваш

с Мен и ти няма да имаш място за избор и придирчивост. В работата на Светия Дух липсва емоция и не го интересува какъв човек си. Докато имаш желание да търсиш и да следваш — без извинения и без да спориш за собствените си изгоди и загуби, но да търсиш, като гладуваш и жадуваш за праведност, Аз ще те просвещавам. Независимо колко си глупав и невеж, Аз не се фокусирам върху тези неща. Аз искам да видя колко усилено работиш в положителен аспект. Ако все още се придържаш здраво към представата за себе си и се въртиш в кръг в своя малък свят, мисля, че си в опасност... Какво е грабването? Какво означава да си оставен? Как би трябвало да живееш днес пред Бог? Как би трябвало да си сътрудничиш с Мен активно? Остави собствените си представи, разгледай себе си, свали маската си, виж ясно собствената си природа, погнуса се от себе си, имай сърце, търсещо праведност с глад и жажда, вярвай, че ти самият действително не струваш нищо, бъди готов да се откажеш от себе си, бъди способен да прекратиш правенето на нещата по твоя си начин, замълчи пред Мен, принасяй повече молитви, осланяй се истински на Мен, почитай Ме и никога не спирай да се приближаваш към Мен и да общуваш с Мен — ключът е в тези неща. Хората често остават вътре в себе си и затова не стоят пред Бог.

Наистина е трудно за хората да си представят текущото дело на Светия Дух и изцяло навлиза в реалността; наистина няма да е възможно човек да е лекомислен относно него. Ако сърцето и умът ти са вложени не където трябва, няма да имаш път напред. Отначало докрай, трябва да си бдителен винаги и непременно да останеш буден срещу небрежност. Блажени са онези, които постоянно бдят и чакат и са в мир пред Мен! Блажени са онези, които винаги Ме почитат в сърцата си, които внимателно слушат гласа Ми, които обръщат внимание на действията Ми и които изпълняват думите Ми на практика! Моментът не търпи повече отлагане; ще вилнеят всякакви напасти, които ще отворят свирепи, кървави усти, за да ви погълнат като потоп. Синове Мои! Моментът настъпи! Няма повече за кога да премисляте. Единственият път, който ще ви доведе под Моята защита, е връщането ви пред Мен. Трябва да имате силен характер като на мъжкото дете; не бъдете слаби или обезсърчени. Трябва да продължавате по стъпките Ми, да не отхвърляте новата светлина и когато ви казвам да ядете и пиете словата Ми, трябва да се подчините и да ги ядете и пиете подobaващо. Има ли време все още да се биете или състезавате своеволно помежду си? Можете ли да воювате, ако не сте яли до насита и не сте напълно снабдени с истината? Ако искате да победите религията, трябва да сте напълно снабдени с истината. Яжте и пийте повече от Моите слова и допълнително разсъждавайте върху тях. Трябва да ядете и пиете Моите слова независимо и да започнете с приближаване към Бог. Нека това бъде предупреждение за вас! Трябва да обърнеш внимание! Умните би следвало бързо да се събудят за истината! Откажи се от всичко, с което не искаш да се разделиш. Още веднъж ти казвам, че тези неща наистина са вредни за

живота ти и не носят полза! Надявам се, че можеш да се осланияш на Мен в действията си. В противен случай единственият път напред е пътят на смъртта. Къде тогава ще потърсиш пътя на живота? Отдръпни сърцето си, което обича да се занимава с външни неща! Отдръпни сърцето си, което не се подчинява на другите хора! Ако животът ти не може да съзрее и ако бъдеш изоставен, няма ли да си човек, който сам се е спънал? Текущото дело на Светия Дух не е това, което си представяш. Ако не можеш да се откажеш от представите си, ще претърпиш голяма загуба. Ако делото беше в съответствие с човешките представи, щеше ли да е възможно за старото ти естество и представи да излязат наяве? Щеше ли да можеш да познаваш себе си? Може би все още си мислиш, че ти липсват представи, но този път всичките ти различни грозни страни несъмнено ще излязат наяве. Запитай се внимателно:

Подчиняваш ли Ми се?

Готов ли си и желаеш ли да се откажеш от себе си и да Ме следваш?

Търсиш ли лицето Ми с чисто сърце?

Знаеш ли как да се приближаваш към Мен и да общуваш с Мен?

Можеш ли да замълчиш пред Мен и да търсиш волята Ми?

Прилагаш ли на практика словата, които ти откривам?

Можеш ли да поддържаш нормално положение пред Мен?

Можеш ли да прозреш лукавите кроежи на Сатана? Имаш ли смелост да ги избличиш?

По какъв начин зачиташ Божието бreme?

Зачиташ ли Божието бreme?

Как разбираш делото на Светия Дух?

Как служиш в съгласуваност в Божието семейство?

Как свидетелстваш непоклатимо за Мен?

Как се подвизаваш в доброто войнстване за истината?

Трябва да отделиш време, за да обмислиш напълно тези истини. Има достатъчно факти, доказващи, че денят е изключително близо. Трябва да бъдеш направен пълноценен, преди да настъпят бедствията — това е важен и много спешен въпрос, който трябва да бъде решен! Желая да ви направя пълноценни, но виждам, че наистина сте малко необуздани. Имате кураж, но не го използвате по най-добрия начин и не сте разбрали най-важните неща. Вместо това, разбирате само незначителни неща. Каква полза има да ги обмисляте? Това не е ли загуба на време? По този начин ви показвам благодат, но вие не показвате признателност, а само се карате помежду си. Напразно ли са всичките Ми старателни усилия? Ако продължавате така, няма да се старая да ви придумвам! Казвам ви, че ако не се събудите за истината, делото на Светия Дух ще бъде отдръпнато от вас! Няма да ви бъде давана повече храна и можете да вярвате както желаете. Казах словата Си изчерпателно. Вие решавате дали да слушате или не. Когато настъпи времето

да сте объркани, да нямате път пред себе си и да не можете да виждате истинската светлина, Мен ли ще обвините? Ама че невежество! Каква би била последицата, ако сте така здраво вкопчени в себе си, ако отказвате да се пуснете? Няма ли работата ви да се окаже просто напразно упражнение? Колко жалко да бъдете отхвърлени, когато ви сполетят нещастията!

Сега е решаващата фаза от изграждането на църквата. Ако не можете да си сътрудничите с Мен проактивно и да Ми се отдавате с цяло сърце, ако не можете да изоставите всичко, ще претърпите загуба. Все още ли можете да таите други намерения? По този начин ви показах снизходителност и ви чаках да се покаете и да започнете отново. Но наистина времето повече не позволява това и трябва да се съобразя с общата картина. Заради целта на Божия план за управление всичко се придвижва напред, стъпките Ми вървят напред ден след ден, час след час, минута след минута — който не може да върви в крак, ще бъде изоставен. Всеки ден има нова светлина. Всеки ден се вършат нови дела. Всеки ден изникват нови неща, а който не вижда светлината е спял! Онези, които не следват, ще бъдат отхвърлени...

ГЛАВА 15

Появата на Бог вече се е случила във всички църкви. Това е Духът, който говори. Той е бушуващ пламък, изпълнен е с величие и съди. Той е Човешкият син, облечен в дълга до петите дреха и препасан около гърдите със златен пояс. Главата и косата Му са бели като бяла вълна и очите Му са като огнен пламък; нозете Му приличат на лъскава мед, като в пещ изковани, а гласът Му е като звучене на много води. Той държи в десницата Си седем звезди и в устата Си двустър меч, и лицето Му сияе като слънцето в силата си!

Дадено е свидетелство за Човешкия син и Самият Бог се яви открито. Божията слава заструи и засия ярко, както свети слънцето в силата си! Славният Му лик блести с ослепителна светлина; чий поглед би посмял да Му се противопостави? Съпротивата води до смърт! Нито капка милост не е проявена към нито една от мислите в сърцата ви, към никоя от думите, които произнасяте, към никое от делата ви. Всички ще разберете и ще видите онова, с което сте се сдобили — нищо друго, освен Моят съд! Мога ли да търпя, когато не полагате усилия да ядете и пиете от думите Ми, а вместо това своеволно прекъсвате и разрушавате изграденото от Мен? С такъв човек няма да се отнеса благо! Ако поведението ти се влоши още повече, ще бъдеш погълнат в пламъци! Всемогъщият Бог се разкрива в духовно тяло, без дори частичка плът или кръв от главата до петите. Той се издига над вселенския свят, седнал на славния престол на третото небе, управляващ всичко съществуващо! Вселената и всичко съществуващо са в Моите

ръце. Каквото кажа, това ще бъде. Както го предопределя, така ще стане. Сатана е под нозете Ми; той е в бездънната пропаст! Когато гласът Ми прозвучи, небето и земята ще изчезнат и ще се превърнат в нищо. Всичко съществуващо ще се обнови — това е неизменна истина, която е напълно вярна. Победих света и всички онези, които са зли. Седя тук и ви говоря, и всички, които имат уши, да слушат, и всички, които са живи, да приемат.

Дните ще достигнат своя край; всичко съществуващо в този свят ще се превърне в нищо и всичко ще се възроди отново. Запомнете това! Не го забравяйте! Не може да има неяснота! Небето и земята ще преминат, ала думите Ми няма да преминат! Нека ви призова отново: не тичайте напразно! Събудете се! Покайте се и спасението е близо! Вече се явих сред вас и гласът Ми прозвуча. Гласът Ми прозвуча пред вас; всеки ден той ви посреща, лице в лице, и всеки ден е свеж и нов. Виждаш Ме и Аз те виждам. Непрекъснато говоря с теб, лице в лице. Ти обаче Ме отхвърляш и не Ме познаваш. Моите овце слушат гласа Ми, а вие все още се колебаете! Колебаете се! Сърцата ви са закоравели, очите ви са заслепени от Сатана и не можете да видите славния Ми лик — колко сте жалки! Колко жалки наистина!

Седемте Духа пред Моя престол са разпратени по всички краища на земята и Аз ще изпратя Своя Вестител да говори пред църквите. Аз съм праведен и истински; Аз съм Бог, който изследва дълбините на човешкото сърце. Светият Дух говори на църквите и това са Моите думи, които излизат от Моя Син; всички, които имат уши, да слушат! Всички, които са живи, да приемат! Просто яжте и пийте от тях и не изпитвайте съмнения. Всички, които се подчиняват и се вслушват в думите Ми, ще получат големи благословии! Всички, които искрено търсят лика Ми, непременно ще намерят нова светлина, ново просветление и нови откровения; всичко ще бъде свежо и ново. Думите Ми ще ти се явяват по всяко време и ще отворят очите на духа ти, за да можеш да видиш всички тайни на духовния свят и да видиш, че Царството е сред хората. Влез в убежището и цялата благодат и благословии ще пребъдат с теб; глад и мор няма да могат да те докоснат, а вълци, змии, тигри и леопарди няма да могат да ти навредят. Ще дойдеш с Мен, ще вървиш заедно с Мен и ще навлезеш в славата с Мен!

Всемогъщият Бог! Славният Му облик се разкрива, святото Му духовно тяло се надига и Той е Самият цялостен Бог! И светът и плътта са се променили и Неговото преображение на планината е личността на Бог. На главата Си носи златен венец, дрехите Му са снежнобели, Той е препасан около гърдите със златен пояс, а светът и всичко, което съществува, са в краката Му. Очите Му са като огнен пламък, в устата Си държи двуостър меч и в десницата си седемте звезди. Пътят към Царството е безкрайно ярък и Неговата слава се издига и блести; планините ликуват и водите се смеят, а Слънцето, Луната и звездите се въртят в своя строен ред, приветствайки единствения истински Бог, чието

триумфално завръщане възвестява завършването на Неговия шестхилядолетен план за управление. Скачайте и танцувайте от радост! Ликувайте! Всемогъщият Бог сяда на Своя славен трон! Пейте! Победоносното знаме на Всемогъщия се вее високо над величествената, великолепно планина Сион! Всички народи ликуват, всички хора пеят, планината Сион се смее от радост и Божията слава засиява! Никога дори не съм се надявал, че ще видя Божия лик, и въпреки това днес Го видях. Лице в лице с Него всеки ден, разкривам сърцето си пред Него. Той щедро дарява ядене и пиене. Живот, думи, дела, мисли, идеи — славната Му светлина озарява всичко. Той непрестанно ни посочва пътя и присъдата Му незабавно ще сполети всяко непокорно сърце.

Да споделяме храна и жилище, да живеем заедно с Бог, да бъдем с Него, да вървим заедно, да се радваме заедно, да получаваме слава и благословии заедно, да царуваме заедно с Него и да пребъдваме заедно в това Царство — о, каква наслада! О, каква сладост! Всеки ден се срещаме с Него лице в лице, всеки ден общуваме в непрекъснат разговор и всеки ден ни се дава ново просветление и нови откровения. Нашите духовни очи са отворени и ние виждаме всичко; всички тайни на духа са разкрити за нас. Светият живот наистина е безгрижен: бягай бързо и не спирай, непрекъснато се движи напред — предстои по-прекрасен живот. Не се задоволявай само със сладкия вкус, а винаги се стреми към влизане в Бог. Той е всеобхватен и щедър и има всичко, което ни липсва. Бъди инициативен във взаимодействието, влез в Него и нищо никога няма да бъде същото. Животът ни ще бъде трансцендентен и никой човек, явление или предмет няма да може да ни обезпокои.

Трансцендентност! Трансцендентност! Истинска трансцендентност! Вътре е Божият трансцендентен живот и всичко, което съществува, е наистина свободно! Излизаме извън границите на света и всичко светско, не чувстваме привързаност към съпрузите или децата си. Надхвърляме зависимостта от болести и онова, което ни заобикаля. Сатана не смее да ни безпокои. Издигаме се напълно над всички бедствия. Ето това означава да позволим на Бог да се възкачи на престола! Стъпкваме Сатана с крака, отстояваме свидетелството си за църквата и изцяло разкриваме грозното лице на Сатана. Църквата е съградена върху Христос и славното тяло се въздигна — такъв е животът във възторг!

ГЛАВА 16

След като засвидетелства Човешкия Син, Всемогъщият Бог ни се откри публично като Слънцето на правдата. Това е преображението на планината! То сега става все по-реално, все по-близко до действителността. Видели сме как действа Светият Дух, а Самият Бог се появи в плът. Той не е подвластен нито на

човек, нито на пространството или географията; Той надхвърля границите на земята и морето, Той се простира през цялата вселена и до краищата на земята; всички нации и всички народи тихо слушат гласа Му. Когато отворим духовните си очи, виждаме, че Божието слово е излязло от Неговото славно тяло; това е Самият Бог, появяващ се в плът. Той е Самият истински и цялостен Бог. Той ни говори публично, Той стои лице в лице срещу нас, Той ни съветва, Той ни жали, Той ни чака, Той ни утешава, Той ни дисциплинира и ни съди. Той ни води за ръка, а грижата Му за нас гори като пламък в Него; Той с пламенно сърце ни подтиква да се събудим и да навлезем в Него. Неговият трансцендентен живот беше изработен във всички нас; всички, които навлязат в Него, ще постигнат трансцендентност и ще победят света и злите, и ще управляват като царе заедно с Него. Всемогъщият Бог е духовното тяло на Бог. Ако Той го постанови, така ще бъде; ако Той го изговори, така ще бъде; ако Той го заповяда, така ще бъде. Той е единственият истински Бог! Сатана е под нозете Му, в бездънната пропаст. Вселената и всички неща са в ръцете Му; времето настъпи и всичко ще се върне в небитието и ще се роди отново.

ГЛАВА 17

Църквата е в градеж, а Сатана се опитва с всички сили да я събори. Той иска да разруши строежа Ми с всички възможни средства; затова църквата трябва да бъде пречистена бързо. Не трябва да останат и най-малки следи от зло; църквата трябва да бъде така пречистена, че да стане безукорна и да бъде все така чиста, както в миналото. Трябва да сте будни и чакащи във всеки един момент и да се молите повече пред Мен. Трябва да разпознавате различните интриги и лукави кроежи на Сатана, да познавате духовете, хората, да можете да различавате всякакви хора, събития и неща. Трябва също повече да ядете и пиете словата Ми и — най-важното — трябва да можете да ги ядете и пиете сами. Въръжете се с цялата истина и елате пред Мен, за да отворя духовните ви очи и да можете да видите всички тайни, които почиват в духа... Когато църквата навлезе в етапа на градеж, светиите се отправят на поход за битка. Различните ужасни черти на Сатана се разкриват пред вас: спирате ли се и връщате ли се назад или се изправяте и, като се осланяте на Мен, продължавате напред? Изобличете напълно покварените и грозни черти на Сатана, не щадете чувства и не показвайте милост! Сражавайте се със Сатана до смърт! Аз съм твоето подкрепление, трябва да имаш духа на мъжкото дете! Сатана напада в последната си предсмъртна агония, но все пак няма да може да избяга от Моя съд. Сатана е под нозете Ми и вие също го тъпчете със собствените си нозе — това е сигурно!

Всички тези религиозни разрушители и тези, които събарят строежа на църквата, няма да бъдат ни най-малко търпани, но ще бъдат съдени незабавно;

Сатана ще бъде изобличен, стъпкан, напълно погубен и няма да има къде да се скрие. Всякакви демони и духове несъмнено ще разкрият истинската си същност пред Мен и Аз ще ги хвърля в бездънната пропаст, откъдето те никога няма да се освободят; всички те ще са под нозете ни. Ако искате да се подвизавате в доброто войнстване за истината, преди всичко не трябва да давате на Сатана никаква възможност за действие — за тази цел трябва да сте единомислени и да можете да служите съгласувано, да оставите всичките си представи, мнения, възгледи и начини за вършене на нещата, да смълчите сърцето си в Мен, да се съсредоточите върху гласа на Светия Дух, да сте внимателни към работата на Светия Дух и да преживявате всяка подробност на Божиите слова. Трябва да имате само едно намерение — да се изпълни волята Ми. Не трябва да имате никакви други намерения освен това. Трябва да гледате към Мен с цялото си сърце, да наблюдавате внимателно действията Ми и начина, по който върша нещата, и да не бъдете ни най-малко небрежни. Духът ви да е буден, очите ви — отворени. Обикновено, що се отнася до тези, чиито намерения и цели не са правилни, както и тези, които обичат да бъдат виждани от другите, които са нетърпеливи да действат, които са склонни да причиняват разриви, които са добри оратори на религиозната доктрина, които са слуги на Сатана и прочее — когато тези хора се изправят, те се превръщат в трудност за църквата и в резултат от това братята и сестрите им не могат да ядат и пият Божиите слова. Когато имате насреща си такива хора, играещи роли, веднага ги сложете под забрана. Ако въпреки неколкократните увещания те не се променят, ще претърпят загуба. Ако тези, които упорстват в пътищата си, се опитат да се защитят и да прикрият греховете си, църквата трябва незабавно да ги отстрани и да не им оставя място за интриги. Не губете много, за да спасите малко; не изпускайте от поглед общата картина.

Сега вашите духовни очи трябва да бъдат отворени и да могат да разпознават няколко типа хора в църквата:

Какви хора имат духовно разбиране и познават духа?

Какви хора имат духовно разбиране?

Какви хора имат зъл дух?

В какви хора работи Сатана?

Какви хора са склонни да създават разриви?

В какви хора работи Светият Дух?

Какви хора показват загриженост за Божието бreme?

Какви хора могат да вършат волята Ми?

Кои са Моите верни свидетели?

Знайте, че днешното най-висше виждане е просветлението, което Светият Дух носи в църквите. Не бъдете объркани за тези неща; вместо това си дайте време да ги разберете напълно — това е изключително критично за вашия житейски напредък! Ако не разбирате нещата, които са съвсем пред очите ви, няма да

можете да вървите напред по пътя; постоянно ще сте в опасност да се поддадете на изкушение и да паднете в плен и може да бъдете погълнати. Главните неща, които трябва да правите сега, са да се съсредоточите върху придобиването на способност да се приближавате към Мен в сърцето си и да общувате с Мен повече. Всяко нещо, което ти липсва или което търсиш, ще се осъществи напълно в теб чрез такава близост и общуване. Със сигурност животът ти ще бъде осигурен и ще имаш ново просветление. Никога не гледам колко невеж си бил в миналото и не помня предишните ви прегрешения. Гледам как Ме обичаш: можеш ли да Ме обичаш повече, отколкото обичаш всичко друго? Търся да видя дали можеш да се обърнеш и да се осланяш на Мен да оставиш невежеството си. Някои хора се опълчват против Мен, открито не Ми се подчиняват и съдят другите; те не познават словата Ми, а още по-невероятно е да получат подкрепата Ми. Всички вие пред Мен, които Ме търсите искрено и които имате сърца, гладуващи и жадуващи за праведност: Аз ще те просветя, ще ти се открия и ще ти позволя да Ме видиш със собствените си очи и да разбереш волята Ми лично; сърцето Ми положително ще ти се открие, за да можеш да разбереш. Трябва да практикуваш това, което просвещавам в теб, в съответствие със словата Ми; в противен случай ще бъдеш съден. Следвай волята Ми и няма да се изгубиш по пътя си.

Благодатта и благословенията ще се удвоят за всички онези, които търсят да навлязат в словата Ми; те ще получават ново просветление и прозрения всеки ден и ще се чувстват по-бодри, когато ядат и пият словата Ми ежедневно. Ще вкусят със собствената си уста: каква сладост!... Трябва да сте предпазливи и да не се задоволявате с придобиването на известно разбиране и вкусане от сладостта — ключът е да продължите да търсите още! Някои хора смятат, че делото на Светия Дух е наистина чудно и реално — това действително е личността на Всемогъщия Бог, която открито излиза наяве, а в бъдеще предстоят по-големи знамения и чудеса. Бъдете внимателни и будни през цялото време, не откъсвайте очи от извора, бъдете тихи пред Мен, слушайте и внимавайте, бъдете сигурни относно словата Ми. Не може да има двусмислие; ако имате каквото и да е съмнение, боя се, че ще бъдете изхвърлени вън от портата. Виждайте ясно, стойте върху стабилна основа, следвайте този поток на живота и се придържайте близо до него, където и да тече; в никакъв случай не трябва да се приучвате към човешко колебание. Само яжте, пийте и принасяйте хваление; търсете с чисто сърце и никога не се отказвайте. Донасяйте често пред Мен нещата, които не разбирате, и се уверете, че не таите съмнения, за да избегнете претърпяването на големи загуби. Продължавайте! Продължавайте! Стойте близо! Освободете се от спънките си и не бъдете разпуснати. Вървете напред и се стремете с цяло сърце, не се отдръпвайте. Трябва да принасяш сърцето си във всеки един момент и да не пропускаш нито миг. Светият Дух постоянно има да върши нова работа, всеки ден прави нови неща и също всеки ден има нови просветления; преображението

на планината, свято то духовно тяло на Бог се появи! Слънцето на правдата свети и огрява; всички нации и народи видяха Твоя славен изглед. Светлината Ми ще огрее всички, които идват пред Мен. Моите слова са светлина, която ви води напред. Няма да се отклоните наляво или надясно от пътя си, но ще вървите в светлината Ми, а тичането ви няма да е безплоден труд. Трябва да виждате ясно делото на Светия Дух; в него е Моята воля. Всички мистерии са скрити, но постепенно ще ти се открият. Винаги помни словата Ми в ума си и идвай пред Мен, за да общуваш с Мен повече. Делото на Светия Дух напредва. Върви по стъпките Ми; предстоят големи чудеса и те ще ти бъдат открити едно по едно. Ще ги видят само тези, които внимават, които чакат и които са будни. Не се отпускате. Божият план за управление приближава крайния си етап; строежът на църквата ще успее, броят на победителите вече е определен, победоносното мъжко дете ще се яви и те ще влязат в царството с Мен, ще царуват с Мен, ще управляват всички народи с желязната тояга и ще бъдат в слава заедно!

ГЛАВА 18

Изграждането на църквата наистина не е лесно нещо! Влагам цялото Си сърце в нейния строеж, а Сатана би направил всичко по силите си да я събори. Ако искаш да бъдеш изграден, трябва да си човек с визия. Трябва да живееш с упование в Мен, да свидетелстваш за Христос, да Го издигаш и да си Ми верен. Не трябва да си намиращ извинения, а по-скоро трябва да се подчиняваш безусловно. Трябва да издържиш всякакви изпитания и да приемеш всичко, което идва от Мен. Трябва да следваш Светия Дух, независимо как те води. Трябва да имаш проникателен дух и способност да различаваш нещата. Трябва да разбираш хората, а не да ги следваш сляпо. Поддържай духовното си зрение ясно и имай пълно знание за всичко. Хората, които са единомислени с Мен, трябва да Ми бъдат свидетели и да водят решаващата битка срещу Сатана. Трябва да бъдете изградени и също така трябва да участвате в битката. Аз съм сред вас, Аз ви подкрепям и Аз съм вашето убежище.

Първите неща, които трябва да направиш, са да пречистиш себе си, да станеш променен човек и да имаш устойчив темперамент. В живота си трябва да се осланяш на Мен и в добра, и в лоша среда. Независимо дали си въщи или в друга обстановка, не трябва да се колебаеш заради някой друг или заради някакво произшествие или проблем. Освен това трябва да стоиш непоколебимо и както обикновено да преживяваш Христос и да проявяваш Самия Бог. Трябва да изпълняваш функцията си и задълженията си както обичайно. Това не може да се направи само веднъж, а трябва да се поддържа дългосрочно. Трябва да приемеш сърцето Ми като свое, трябва Моите намерения да станат твои мисли, трябва да вземеш предвид общата картина, трябва да позволиш Христос да се излъчва от

теб и трябва да служиш в съгласуваност с другите. Трябва да вървиш в крак с делото на Светия Дух и да се заемеш здраво с метода на Неговото спасение. Трябва да изпразниш себе си и да станеш невинен и открит човек. Трябва да разговаряш и да поддържаш нормална връзка с братята и сестрите си, да можеш да вършиш нещата в духа, да имаш взаимна любов с братята и сестрите си, да позволиш силните им качества да урівновесят твоите слабости и да се стремиш да бъдеш изграден в църквата. Само тогава наистина ще имаш дял в царството.

ГЛАВА 19

Тъй като работата на Светия Дух продължава, Бог още веднъж ни откри нов начин, по който работи Светият Дух. В резултат на това някои хора неизбежно са Ме разбрали погрешно и Ми се оплакаха. Някои Ми се съпротивляваха и противопоставяха и Ме проучваха критично. Въпреки това Аз все още милостиво чакам да се покаете и да се поправите. Промяната в метода на действие на Светия Дух е, че Самият Бог се е явил открито. Думата Ми ще остане непроменена! Тъй като ти си този, когото спасявам, изобщо не желая да те изоставя по средата на пътя. Просто вие таите съмнения и искате да се върнете с празни ръце. Някои от вас са спрели да се развиват, докато други просто чакат и наблюдават. Трети пък се отнасят безучастно към положението, докато някои просто имитират дейност. Вие наистина ожесточихте сърцата си! Ти си взел това, което ви казах, и си го превърнал в нещо, с което се гордееш, или в нещо, с което се хвалиш. Помисли още и върху това: това не е нищо друго освен думи на милост и осъждане, спускащи се върху теб. Светият Дух, който вижда, че наистина сте непокорни, започва директно да говори и да отстранява туморите. Вие трябва да се страхувате. Не действайте безразсъдно, не правете нещо прибързано и не бъдете суетни, надменни или догматични! Трябва да се съсредоточиш повече върху прилагането на думите Ми на практика и да ги изживяваш, където и да отидеш, така че те наистина да могат да те преобразят отвътре и така да разбереш Моя нрав. Само резултати като тези са истински.

За да бъде изградена църквата, трябва да си с определен духовен ръст и да търсиш от все сърце и непрестанно. Освен това трябва да приемеш горенето и пречиштането на Светия Дух, за да станеш преобразен човек. Само при такива условия може да се построи църквата. Делото на Светия Дух сега ви е накарало да се захванете с изграждането на църквата. Ако продължавате да се държите по същия объркан и муден начин, както сте правили в миналото, тогава за вас няма надежда. Трябва да се въоръжите с цялата истина, трябва да притежавате духовна проникателност и трябва да вървите по съвършения път в съответствие с Моята мъдрост. За да бъде построена църквата, трябва да сте вътре в духа на

живота, а не просто да му подражавате повърхностно. Процесът на растеж във вашия живот е същият процес, в който сте изградени. Забележете обаче, че тези, които разчитат на дарби, или тези, които нямат духовно разбиране или им липсва реалност, не могат да бъдат изградени, нито могат да бъдат изградени онези, които не са в състояние винаги да бъдат близо до Мен и да общуват с Мен. Хората, които изпълват умовете си с представи или живеят според учения, не могат да бъдат изградени, нито пък могат да бъдат изградени онези, които са водени от своите емоции. Независимо как Бог се отнася към теб, ти трябва да Му се подчиниш напълно; иначе не можеш да бъдеш изграден. Онези, които са погълнати от собствената си важност, самоправедност, гордост и задоволеност и които обичат да бъдат надменни и да се перчат, не могат да бъдат изградени. Онези, които не могат да служат в съгласие с другите, също не могат да бъдат изградени, същото важи и за хората, които нямат духовна проникателност и сляпо следват всеки, който ги води. По същия начин онези, които не успяват да разберат Моите намерения и които живеят по остарял начин, не могат да бъдат изградени, нито пък могат да бъдат изградени хора, които са твърде бавни, за да са в крак с новата светлина, и които нямат никакво виждане като основа.

Църквата трябва да бъде изградена без забавяне; за Мен това е належащ въпрос, предизвикващ безпокойство. Трябва да започнете, като се съсредоточите върху положителното и се присъедините към хода на изграждането, като се отдадете с всичката си сила. В противен случай ще бъдете отхвърлени. Трябва напълно да изоставите това, което трябва да бъде изоставено, и да ядете и пиете правилно от това, което трябва да се яде и пие. Трябва да изживеете реалността на Моето слово и трябва да спрете да се съсредоточавате върху повърхностни и несъществени въпроси. Запитай се следното: доколко си възприел Моето слово? Доколко го изживяваш? Трябва да си с ясно съзнание и да се въздържаш от извършване на прибързани неща; в противен случай подобно поведение няма да ти помогне да израснеш в живота, а всъщност ще навреди на израстването ти. Трябва да осъзнаеш истината, да знаеш как да я прилагаш на практика и да позволиш на Моето слово наистина да стане твой живот. Това е същността на въпроса!

Тъй като изграждането на църквата вече е достигнало критичен момент, Сатана крои планове и прави всичко възможно, за да я разруши. Вие не трябва да сте небрежни, а да продължите с внимание и да проявявате духовна проникателност. Без такава проникателност ще претърпите големи загуби. Това не е маловажен въпрос; трябва да го разглеждате като въпрос от голямо значение. Сатана също така е способен да се явява в измамна форма и да предлага имитации, но истинското качество на тези неща е различно. Хората са тъй глупави и небрежни, че не могат да видят разликата. Това също показва, че те не са в състояние да запазят бистър ум и спокойствие по всяко време. Вашите сърца са изчезнали. От една страна службата е чест, а от друга може да бъде загуба. Тя може да доведе

до благословии или до нещастие. Останете тихи в присъствието Ми и живеете според словото Ми, и духовно наистина ще запазите бдителност и ще проявявате проникателност. Когато Сатана пристигне, вие веднага ще можете да се предпазите от него и да усетите приближаването му; ще почувствате истинско безпокойство в духа си. Настоящата работа на Сатана се приспособява според промяната на посоките на развитие. Когато хората се държат неадекватно и им липсва бдителност, те ще останат в плен. Трябва да си бдителен през цялото време и да държиш очите си отворени. Недей да спориш за собствените си печалби и загуби и не си прави сметки в името на собствената си изгода; вместо това се стреми волята Ми да бъде изпълнена.

Нещата може да изглеждат еднакви, но да се различават по качество. Поради това трябва да разпознаваш както личности, така и духове. Трябва да си проникателен и да запазиш духовно самообладание. Когато отровата на Сатана се появи, трябва веднага да можеш да я разпознаеш; тя не може да избяга от светлината на Божия съд. Трябва да обръщаш повече внимание на това да слушаш внимателно гласа на Светия Дух в твоя дух; не следвай сляпо другите и не бъркай лъжливото с нещо истинско. Недей просто да следваш всеки, който поема водачеството, за да не претърпиш големи загуби. Какъв вкус оставя всичко това в устите ви? Усетихте ли последствията? Не бива да се намесваш произволно в службата или да вмъкваш собствените си мнения в нея, иначе ще те поразя. Още по-лошо, ако откажеш да се подчиниш и продължиш да говориш и да правиш каквото си искаш, тогава ще те отлъча! Църквата няма нужда да събира повече хора; тя иска само онези, които искрено обичат Бог и действително живеят в съответствие с Моето слово. Трябва да си наясно със собственото си реално положение. Не е ли самоизмама, когато бедните смятат себе си за богати? За да бъде изградена църквата, трябва да следваш Духа; не продължавай да действаш на сляпо. По-добре останете на местата си и изпълнявайте функциите си. Не трябва да излизате извън ролите си; трябва да направите всичко възможно, за да изпълнявате всяка функция, която можете, и тогава сърцето Ми ще бъде удовлетворено. Не че всички вие ще изпълнявате една и съща функция. По-скоро всеки от вас трябва да играе своята собствена роля и да посвети службата си в съгласуваност с другите в църквата. Вашата служба не трябва да се отклонява в каквато и да е посока.

ГЛАВА 20

Делото на Светия Дух се устремява напред, отвеждайки ви в напълно ново царство, което ще рече, че реалността на живота в царството се е появила пред вас. Думите, изречени от Светия Дух, директно са разкрили дълбочината в

сърцето ти и един след друг образите се появяват пред вас. Всички онези, които са гладни и жадни за праведност и които имат намерение да се подчинят, със сигурност ще останат в Сион и в Новия Ерусалим; те несъмнено ще спечелят слава и чест и ще споделят прекрасни блага, докато са заедно с Мен. В момента има някои тайнства на духовния свят, които още не сте видели, тъй като вашите духовни очи не са отворени. Всички неща са съвършено прекрасни; постепенно ще се появят чудеса и знамения и неща, за които хората дори не са си и помисляли. Всемогъщият Бог ще покаже Своите най-големи знамения, така че вселената и всички кътчета на земята, и всички народи, и всички хора да могат да ги видят със собствените си очи, както и да видят къде се крият Моето величие, праведност и всемогъщество. Денят наближава! Това е изключително критичен момент: ще се оттеглите ли, или ще упорствате докрай, без никога да се върнете назад? Не се обръщайте към никой човек, събитие или явление; не гледайте към света, към вашите съпрузи, към вашите деца или към вашите опасения за живота. Просто погледнете към Моята любов и милост и вижте каква цена съм платил, за да ви спечеля, както и какъв съм Аз. Тези неща ще са достатъчни, за да ви насърчат.

Времето е толкова близо и Моята воля трябва да бъде осъществена спешно. Няма да оставя онези, които живеят в Мое име; ще ви прославя всички. Въпреки това, като гледам нещата сега, това е решителен момент; всички онези, които не могат да направят тази следваща стъпка, ще скърбят до края на живота си и ще съжаляват, въпреки че вече ще е твърде късно за подобно чувство. В момента вашият духовен ръст се подлага на практически тест, за да се види дали църквата може да бъде изградена и дали можете да се подчинявате един на друг, или не. Погледнато от този ъгъл, твоето подчинение е наистина такова, в което преценяваш и избираш; макар че може да си в състояние да се подчиниш на един човек, все пак ти е трудно да се подчиниш на друг. Наистина няма как да се подчиняваш, когато разчиташ на човешки представи. Обаче Божиите мисли винаги превъзхождат тези на човека! Христос понесе всичко до смъртта Си и умря на кръста. Той не каза нищо за никакви условия или причини; щом такава беше волята на Неговия Отец, Той с готовност се подчини. Сегашната ти степен на подчинение е твърде ограничена. Казвам на всички ви — подчинението не означава да се подчинявате на хората; по-скоро това означава подчинение на делото на Светия Дух и подчинение на Самия Бог. Думите Ми ви обновяват и променят отвътре; ако не бе така, тогава кой на кого щеше да се подчинява? Всички сте непокорни към другите хора. Ще ви трябва време, за да разберете това — какво е подчинение и как да живеете живот в подчинение. Трябва повече да идвате пред Мен и да разговаряте по този проблем, и постепенно ще го разберете, като по този начин ще се откажете от представите и изборите, които са вътре във вас. Начинът, по който Аз правя нещата, затруднява хората да го разберат напълно. Не става дума за това доколко хората са добри или способни; Аз използвам дори най-невежите и

най-незначителните, за да разкрия всемогъществото на Бог, като в същото време преобръщам някои от представите, мненията и изборите на хората. Божиите дела са тъй удивителни; те са извън способността на човешкия ум да ги проумее!

Ако ти наистина искаш да станеш такъв, който свидетелства за Мен, тогава трябва да приемеш истината чисто, а не погрешно. Трябва да се съсредоточиш повече върху прилагането на думите Ми на практика и да се стремиш животът ти бързо да достигне зрелост. Не търсете неща, които са без стойност; те не са от полза за развитието на вашия живот. Можете да бъдете изградени само след като животът ви достигне зрелост; само тогава можете да бъдете въведени в царството — това е неоспоримо. Все пак искам да говоря още малко с теб: дадох ти много, но колко всъщност разбираш? Колко от това, което казвам, е станало реалност в живота ти? Колко от това, което казвам, преживяваш? Не се опитвай да загребваш вода с плетена кошница; накрая няма да постигнеш нищо, само празнота. Други хора са спечелили реални ползи много лесно; а ти какво ще кажеш за себе си? Можеш ли да победиш Сатана, ако си беззащитен и не носиш оръжия? Трябва да разчиташ повече на думите Ми в живота си, тъй като те са най-добрите оръжия за самозащита. Вземи си бележка: не приемай Моите думи като своя собственост; ако не ги разбираш, ако не ги търсиш и ако не се опитваш да ги разгадаеш или да общуваш с Мен за тях, а вместо това си надут и самодоволен, тогава ще загубиш. Точно сега трябва да се поучиш от този урок, да забравиш себе си и да се възползваш от силните страни на другите, за да компенсираш собствените си слабости; недей просто да правиш каквото си искаш. Времето не чака никого. Животът на твоите братя и сестри се развива с всеки изминал ден; всички те се променят и се обновяват ежедневно. Силата на твоите братя и сестри се увеличава и това е нещо чудесно! Спринт до финалната линия; никой няма да може да се грижи за някого друго. Просто положи своите собствени субективни усилия да Ми сътрудничиш. Тези, които имат видения, които напредват, които не са обезсърчени и които винаги гледат напред, без никакво съмнение със сигурност ще победят. Това е ключов момент. Увери се, че не се обезсърчаваш или обезкуражаваш; във всичко трябва да гледаш напред и да не се връщаш назад. Трябва да пожертваш всичко, да изоставиш всички затруднения и да преследваш целта с все сила. Докато ти остава дори само един дъх, трябва да упорстваш до самия край; само така ще станеш достоен за похвала.

ГЛАВА 21

Делото на Светия Дух вече ви доведе в ново небе и нова земя. Всичко се обновява, всичко е в Моите ръце, всичко започва наново! Хората не могат да го разберат заради своите представи, за тях това няма смисъл, но именно Аз работя

и мъдростта Ми е в това. Следователно, единственото, с което трябва да се занимавате, е оставянето на всички ваши представи и мнения и покорното ядене и пиене на Божиите слова; нямайте никакви опасения. Тъй като Аз работя по този начин, ще поема на плещите Си свещена отговорност. Всъщност не е нужно хората да са еди-какви си. По-скоро, Бог върши чудеса, като прави явно всемогъществото Си. Хората не бива да се хвалят, освен когато се хвалят с Бог. В противен случай ще претърпиш загуба. Бог повдига нуждаещите се от пръстта; смирените трябва да бъдат възвисени. Ще използвам мъдростта Си във всички нейни форми, за да управлявам вселенската църква, да управлявам всички нации и народи, за да бъдат всички те в Мен и за да Ми се подчиняват всички вие в църквата. Тези, които преди бяха непокорни, сега трябва да бъдат послушни пред Мен, трябва да се подчиняват един на друг, да се изтърпяват един друг. Вашите животи трябва да са взаимносвързани и трябва да се обичате, като всички черпите от силните страни на другите, за да компенсирате собствените си слабости и служите съгласувано. Това е начинът, по който ще бъде съградена църквата, а Сатана няма да има възможност да се възползва. Само тогава Моят план за управление няма да се е провалил. Нека ви напомня още нещо. Не позволявай да възникват в теб недоразумения поради това, че някой човек е еди-какъв си или е постъпил еди-как си, като резултатът ще е изродяване надуховното ти състояние. Аз намирам това за неуместно и безполезно. Този, в когото вярваш, не е ли Бог? Той не е някакъв си човек. Функциите не са еднакви. Има едно тяло. Всеки изпълнява задължението си, всеки е на мястото си и върши всичко по силите си — за всяка искра има един проблясък на светлината — и търси зрялост в живота. Така ще бъда доволен.

Единственото, за което трябва да ви е грижа, е да сте мирни пред Мен. Поддържайте близко общение с Мен, търсете повече, когато не разбирате нещо, принасяйте молитви и чакайте Моето време. Виждайте всичко ясно от духа. Не действайте безразсъдно, за да се предпазите от отклоняване от пътя. Само по този начин наистина ще даде плод това, че ядеш и пиеш словата Ми. Яж и пий често словата Ми, размишлявай върху казаното от Мен, не забравяй да практикуваш словата Ми и изживей тяхната реалност. Това е основният въпрос. Процесът на изграждането на църквата е също така процесът на житейски растеж. Ако животът ти спре да расте, не можеш да бъдеш изграден. Да разчиташ на естественост, на плътта, на усърдие, на приноси, на квалификации — колкото и да си добър, ако разчиташ на тези неща, няма да бъдеш изграден. Трябва да живееш в думите на живота, да живееш в просветлението и озарението от Светия Дух, да познаваш действителното си положение и да бъдеш променен човек. Трябва да имаш същата проникателност в духа, да имаш ново просветление и да можеш да вървиш в крак с новата светлина. Трябва да можеш непрекъснато да се приближаваш към Мен и да общуваш с Мен, да можеш да основаваш действията

си в ежедневния живот на Моите слова, да можеш да се справяш подобаващо с всякакви хора, събития и неща въз основа на словата Ми, да имаш словата Ми за твой стандарт и да преживяваш нрава Ми във всички дейности в живота ти.

Ако желаеш да проумееш и да те е грижа за волята Ми, трябва да обръщаш внимание на словата Ми. Не действай прибързано. Всичко, което не одобрявам, ще има лош край. Благословено ще е само онова, което съм одобрил. Ако кажа нещо, то ще стане. Ако заповядам, ще се утвърди. За да не Ме разгневите, никога не бива да вършите нещо, което не съм позволил. Ако го направиш, няма да има време да се разкаеш!

ГЛАВА 22

Да вярваш в Бог не е лесна работа. Действаш объркано, като ядеш всичко и го смяташ за толкова интересно и вкусно! Някои все още ръкопляскат — на тях им липсва духовна проникателност. Струва си това преживяване да ви бъде обяснено напълно. През последните дни се появяват всякакви духове, за да изиграят ролите си, като открито се противопоставят на напредъка на Божиите деца и участват в саботирането на градежа на църквата. Ако се отнасяте към това лекомислено и давате на Сатана възможности да работи, ще се получи бъркотия в църквата, хората ще изпаднат в паника и отчаяние, а в сериозните случаи виденията на хората ще изчезнат. Така цената, която старателно плащах в продължение на много години, ще се окаже напразна.

Времето на съграждане на църквата е също и времето, когато Сатана достига най-високата степен на своята ярост. Сатана често причинява смущения и прекъсвания чрез неколцина, а най-лесно могат да изиграят ролята на Сатана онези, които не познават духа, както и новоповярвалите. Тъй като хората не разбират делото на Светия Дух, те често действат своеволно, напълно според собствените си предпочитания, собствените си начини на действие и собствените си представи. Въздържай езика си — така сам ще се предпазиш. Слушай и се подчинявай добре. Църквата е различна от обществото. Не можеш просто да кажеш каквото ти харесва, не можеш да кажеш каквото мислиш. Това не е уместно тук, тъй като това е Божият дом. Бог не приема начина на действие на хората. Трябва да действаш чрез следване на Духа; трябва да преживяваш Божиите слова и тогава другите ще ти се възхищават. Първо трябва да преодолееш всички трудности вътре в себе си, като се осланяш на Бог. Сложи край на своя изроден нрав и стани способен да разбираш истински собственото си състояние и да знаеш как трябва да действаш; продължавай да разговаряш за нещата, които не разбираш. Не е приемливо човек да не познава себе си. Първо излекувай собствената си болест и като ядеш и пиеш словата Ми по-често и размишляваш

върху тях, живея живота си и върши делата си въз основа на Моите слова. Независимо дали си вкъщи или другаде, трябва да позволиш на Бог да упражнява власт в теб. Остави плътта и естествеността. Винаги оставяй Божиите слова да владеят в теб. Излишно е да се притесняваш, че животът ти не се променя; с времето ще започнеш да усещаш, че нравът ти се е променил много. Преди ти жадуваше да бъдеш в центъра на вниманието, не се подчиняваше на никого или пък беше амбициозен, себеправеден или горделив — ти ще бъдеш постепенно освободен от тези неща. Ако искаш да ги отхвърлиш още сега, това не е възможно! Причината е, че старата ти самоличност няма да позволи да бъде докосната от друг — толкова дълбоки са нейните корени. Затова трябва да направиш субективно усилие, да се покоряваш на делото на Светия Дух положително и активно, да използваш волята си за съдействие на Бог и да желаеш да приложиш словата Ми на практика. Ако извършиш грях, Бог ще те дисциплинира. Когато се обърнеш и започнеш да разбираш, тогава изведнъж всичко в теб ще бъде добре. Ако говориш снизходително, незабавно ще бъдеш дисциплиниран вътрешно. Виждаш, че Бог не харесва такива неща, затова ако спреш веднага, ще изпиташ вътрешен мир. Някои новоповярвали не разбират какви са житейските чувства или как да живеят в тези чувства. Понякога се чудиш защо се чувстваш толкова неспокоен вътрешно, въпреки че не си казал нищо. В такива моменти именно твоите мисли и умът ти не са наред. Понякога имаш свои собствени избори, свои собствени представи и мнения; понякога смяташ другите за по-недостойни от теб; понякога си правиш себични сметки и не се молиш или не изследваш себе си. Затова се чувстваш вътрешно неспокоен. Може би знаеш какъв е проблемът, затова веднага извикай Божието име в сърцето си, приближи се към Бог и ще се възстановиш. Когато сърцето ти става все по-разтревожено и неспокойно, не трябва в никакъв случай да си мислиш, че Бог ти позволява да говориш. Новоповярвалите трябва да обърнат особено голямо внимание да се покоряват на Бог за това. Чувствата, които Бог влага в човека, са мир, радост, яснота и сигурност. Често има хора, които не разбират, които ще създадат бъркотия и ще действат своеволно — всичко това са прекъсвания; обърнете сериозно внимание на това. Ако си склонен към това състояние, трябва да вземаш „профилактични средства“, за да го предотвратиш; в противен случай ще създадеш прекъсвания и Бог ще те порази. Не бъди самоправеден; вземи силните страни на другите, за да компенсираш собствените си недостатъци, наблюдавай как другите живеят според Божиите слова; виж дали техният живот, действия и думи си струват да им подражаваш. Ако считаш другите за по-недостойни от теб, то ти си самоправеден, самолюбив и не си от полза за никого. Сега е жизненоважно да се фокусираш върху живота, да ядеш и пиеш словата Ми повече, да преживяваш словата Ми, да познаваш словата Ми, наистина да направиш словата Ми твой живот — това са главните неща. Ако някой не може да живее според Божиите слова, може ли

животът му да узрее? Не. Трябва винаги да живееш според словата Ми и да приемаш словата Ми като кодекс за поведение за живота ти, така че ще почувстваш, че Бог се радва, когато действаш според този кодекс, и Бог мрази, ако действаш по друг начин. Така бавно ще започнеш да вървиш по верния път. Трябва да разбираш кое идва от Бог, а кое — от Сатана. Това, което идва от Бог, ти дава видения с все по-голяма яснота и все повече те приближава до Бог; споделяш искрена любов с братята и сестрите си, способен си да показваш загриженост за Божия товар и имаш сърце, изпълнено с любов към Бог, което никога не се смалява. Пред теб има път, по който да вървиш. Това, което идва от Сатана, води до изчезване на твоите видения и изгубване на всичко, което си имал преди това; отчуждаваш се от Бог, нямаш любов към братята и сестрите си и сърцето ти е изпълнено с омраза. Отчайваш се, не желаяш повече да живееш църковния живот и сърцето ти вече не е любящо към Бог. Това е дело на Сатана, а също и последица от работата на зли духове.

Сега е решаващ момент. Трябва да останете на поста си до последната си смяна, да проясните очите на духа си, за да различавате добро и зло, и да положите всички усилия в изграждането на църквата. Разчистете слугите на Сатана, религиозните прекъсвания и делото на злите духове. Пречистете църквата, осигурете безпрепятствено изпълнение на волята Ми и в съвсем краткото време преди бедствията наистина ще ви направя пълноценни възможно най-бързо и ще ви въведа в слава.

ГЛАВА 23

До всички братя и сестри, които чуха гласа Ми: вие чухте гласа на Моето строго правосъдие и понесохте изключително страдание. Трябва да знаете обаче, че зад Моя строг глас се крият Моите намерения! Дисциплинирам ви, за да може да бъдете спасени. Трябва да знаете, че заради Моите възлюбени синове, Аз със сигурност ще ви дисциплинирам и кастря и скоро ще ви направя пълноценни. Моето сърце е толкова пламенно, но вие не разбирате сърцето Ми и не действате според словото Ми. Днес словата Ми слизат върху вас и ви карат да познаете, че Бог е любящ Бог и прави така, че всички да преживеете искрената Божия любов. Но има и малко на брой хора, които се преструват. Когато виждат скръбта на другите, те им подражават, като и техните очи се насълзяват. Има и други, които на повърхността сякаш имат дълг към Бог и изглеждат изпълнени с разкаяние, но вътре в себе си те не разбират истински Бог и не са сигурни за Него; те по-скоро си дават вид на такива. Най-много се гнуся от тези хора! Рано или късно тези хора ще бъдат отсечени от Моя град. Моето намерение е следното: Аз желая тези, които Ме желаят пламенно; само онези, които Ме търсят с искрено сърце, могат

да Ми се харесат. Тези хора Аз със сигурност ще подкрепя със собствените Си ръце и ще гарантирам, че няма да ги сполетят бедствия. Хората, които истински желаят Бог, ще бъдат готови да са внимателни към Божието сърце и да вършат волята Ми. Затова трябва скоро да навлезете в реалността и да приемете словото Ми като свой живот — това е Моят най-голям товар. Ако всички църкви и святи хора навлязат в реалността и всички те могат да общуват с Мен директно, да идват при Мен лице в лице и да практикуват истина и праведност, само тогава те ще бъдат Мои възлюбени синове и такива, които са Ми угодни. На тези хора ще дам всички големи благословии.

ГЛАВА 24

Времето все повече назрява. Събудете се! Всички светии! Аз ще ви говоря и всички, които чуят, ще се събудят. Аз съм Богът, в Когото вие вярвахте през тези много години. Днес Аз станах плът и дойдох пред очите ви, като по този начин откривам кой наистина Ме желае, кой е готов да заплати всякаква цена заради Мен, кой наистина слуша словото Ми и кой иска да приложи истината на практика. Защото Аз съм Всемогъщият Бог — Аз мога да виждам всички тайни на човека, скрити в тъмнина, Аз знам кой наистина Ме желае и кой Ми се противопоставя. Аз наблюдавам всички неща.

Сега — възможно най-скоро — Аз желая да събера група хора, които са по сърцето Ми; група хора, които са способни да зачитат Моите товари. Не мога обаче да се въздържа от пречистване на църквата Ми; църквата е Моето сърце. Аз презирам всички зли хора, които ви пречат да ядете и пиете словото Ми. Това е така, защото има някои, които не Ме желаят истински. Тези хора са пълни с измама, те не се приближават към Мен с искрено сърце; те са зли и възпрепятстват изпълнението на Моята воля; те не прилагат истината на практика. Тези хора са изпълнени със самоправедност и високомерие, те са изключително амбициозни, обичат да се държат снизходително и макар че говорят приятни за ухото думи, те тайно не практикуват истината. Всички тези зли хора ще бъдат отсечени и изметени; те ще линееят в бедствие. Тези слова целят да ви напомнят и да ви предупредят да се придържате към пътя, който е по сърцето Ми. Винаги се възвръщайте към духа си, защото Аз обичам онези, които Ме обичат с цялото си сърце. Тъй като вие се приближавате към Мен, Аз ще ви закрилям и държа надалеч от онези зли хора; ще ви направя да стоите непоколебимо в Моя дом и ще ви пазя до края.

ГЛАВА 25

Всемогъщ Бог, Отец на вечността, Княз на мира, нашият Бог е Цар! Всемогъщият Бог стъпва с нозете Си на Елеонския хълм. Колко е красиво! Слушайте! Ние, стражите, издигаме глас; с гласовете си пеем заедно, защото Бог се върна в Сион. Със собствените си очи виждаме опустошаването на Ерусалим. Извикайте с радостен глас и запейте заедно, защото Бог ни донесе утеха и изкупи Ерусалим. Бог разкри святата Си десница пред погледа на народите; появи се истинската личност на Бог! Всичките земни краища видяха спасението от нашия Бог.

О, Всемогъщи Боже! Седемте Духове са изпратени от престола Ти до всяка църква, за да разкрият всички Твои тайни. Като седиш на Своя свят престол, Ти управляваш царството Си и си го направил твърдо и непоколебимо със справедливост и правда; подчинил си всичките народи пред Себе Си. О, Всемогъщи Боже! Разпасал си кръста на царе, отворил си широко портите на града пред Себе Си, за да не се затворят никога. Защото светлината Ти дойде и славата Ти изгрява и свети ярко. Тъмнина покрива земята, непрогледен мрак е паднал върху народите. О, Боже! Но Ти си ни се явил и си ни осиял със светлината Си; славата Ти ще бъде видна върху нас. Всичките народи ще дойдат при Твоята светлина; царете ще дойдат при сиянието Ти. Надигаш очите Си и се оглеждаш: синовете Ти се събират пред Теб, идвайки отдалеч; дъщерите Ти са носени на ръце. О, Всемогъщи Боже! Твоята велика любов ни плени; Ти си този, който ни води напред по пътя към царството Ти, и Твоите святи слова проникват в нас.

О, Всемогъщи Боже! Благодарим Ти и Те хвалим! Нека Ти се възхищаваме, да свидетелстваме за Теб, да Те величаем и да Ти пеем с искрено, спокойно и цяло сърце. Нека сме единомислени и бъдем изградени заедно; дано Ти скоро ни направиш хора по Твоето сърце, които Ти ще използваш. Нека волята Ти бъде безпрепятствено изпълнена на земята!

ГЛАВА 26

Синове Мои, вслушайте се в думите Ми, слушайте спокойно гласа Ми и Аз ще ти дам откровения. Бъди смирен в Мен, защото Аз съм твоят Бог, твоят единствен Изкупител. Винаги трябва да смирява сърцето си и да живееш в Мен. Аз съм твоята скала, твоята опора. Не мисли за нищо друго, а разчитай на Мен с цялото си сърце и Аз непременно ще ви се явя — Аз съм вашият Бог! О, тези съмняващи се! Те наистина не могат да останат твърди и няма да спечелят нищо. Трябва да знаете, че времето е настъпило, колко решаващ е този момент! Колко е решаващ той! Не се занимавайте с безполезни неща, приближете се бързо до Мен, споделяйте с Мен и Аз ще ви разкрия всички тайни.

Трябва да слушаш всяка дума от напътствието на Светия дух и да приемаш всяка една от тях присърце. Толкова пъти си чувал думите Ми и след това си ги забравял. О, неразумни! Загубили сте толкова много благословии! Сега трябва да слушате внимателно и да следите думите Ми, да споделяте повече с Мен и да се приближавате повече до Мен. Аз ще те напътствам във всичко, което не разбираш, и ще ви поведе напред. Не обръщайте внимание на общението с други. Днес мнозина проповядват думи и доктрини, и малцина наистина владеят Моята реалност. Общението с тях прави човек объркан и безчувствен, така че той не знае как да продължи напред. След като ги чуе, човек може само малко по-добре да разбере думите и доктрините. Винаги трябва да вървите внимателно и да гледате сърцата ви винаги да живеят пред Мен; трябва да общувате с Мен и да се приближавате до Мен и Аз ще ти позволя да видиш онова, което не разбираш. Винаги бъди внимателен в речта си, непрекъснато наблюдавай сърцето си и върви по същия път, по който вървя и Аз.

Вече не остава много, но все още има малко време. Побързайте да се отречете от всичко освен от Мен и Ме последвайте! Няма да се отнеса зле с вас. Толкова пъти сте разбирали погрешно действията Ми, но знаете ли колко много ви обичам? О, вие просто не разбирате сърцето Ми. Независимо колко сте се съмнявали, независимо колко Ми дължите, Аз няма да го забравя и пак избирам вас да продължите напред и да действате според Моята воля.

Днес няма време за губене. Занапред, ако имате някакъв скрит мотив, ще ви сполети Моят съд. Ако Ме изоставите дори за миг, ще станете като съпругата на Лот. Днес делото на Светия дух се ускорява и онези, които не могат да следват новата светлина, са в опасност. Тези, които не са бдителни, ще бъдат изоставени; трябва да се защитавате. Знаеш, че всичко, което съществува в средата, която те обкръжава, е там с Мое позволение, всичко е планирано от Мен. Прогледни и угоди на сърцето Ми в средата, която ти дадох. Не се страхувай, Всемогъщият Бог на войнството непременно ще бъде с теб — Той стои зад вас и е вашият щит. Днес хората имат твърде много представи, което Ме принуждава да изразявам волята Си чрез хора, на които другите гледат отвисоко, за срам на онези, които са суетни и самодоволни, горди, амбициозни и високопоставени. Ако демонстрирате искрено уважение към Моето бремя, Аз ще подготвя всичко за вас. Просто Ме последвайте!

ГЛАВА 27

Единственият истински Бог, Който царува над вселената и всички неща — Всемогъщият Бог, Христос от последните дни! Това е свидетелството на Светия Дух, неоспоримо доказателство! Светият Дух работи, за да свидетелства навсякъде, така че никой да не се съмнява. Ликуващият Цар, Всемогъщият Бог!

Той взе надмощие над света, Той победи греха и извърши Своего изкупление! Той ни спаси — тази група хора, покварени от Сатана, и ни направи пълноценни да вършим волята Му. Той властва царски над цялата земя, възвръща си тази територия и прогонва Сатана в бездънната яма. Той е съдия над света и никой не може да избяга от ръцете Му. Той властва като Цар.

Цялата земя тържествува с радостни викове! Тя хвали победоносния Цар — Всемогъщия Бог! За вечни времена! Достоеен си Ти за чест и похвала. Да бъде власт и слава на великия Цар на вселената!

Времето приближава. Следвайте стъпките на Всемогъщия Бог и продължавайте напред. Бъдете изключително старателни, бъдете внимателни към Неговото бреме, бъдете единомислени с Него и давайте всичко от себе си за Неговия план за управление. Не трябва да задържате нещата, които притежавате. Остава толкова малко време. Принесете ги, не се вкопчвайте в тях! Принесете ги! Не се вкопчвайте в тях!

ГЛАВА 28

Когато видиш, че времето лети, а делото на Светия Дух бърза напред, като ти е позволило да придобиеш големи благословии и да получиш Царя на вселената, Всемогъщия Бог, Който е светещото Слънце, Царя на царството — това е цялата Моя благодат и милост. Има ли друго, което може да те откъсне от Моята любов? Разсъди внимателно, не се опитвай да избягаш, във всеки един момент чакай пред Мен в тишина и не блуждай винаги навън. Сърцето ти трябва да е прилепено към Моето сърце и независимо какво се случва, не действай сляпо или своеволно. Трябва да следиш волята Ми, да правиш това, което Аз желая, и да си решен да изоставиш това, което не желая. Не трябва да действаш според емоциите си, а вместо това да практикуваш праведност — като Мен, без чувство дори към родителите ти. Трябва да оставиш всичко, което не съответства на истината, трябва да принесеш себе си и да дадеш всичко от себе си за Мен с чисто сърце, което Ме обича. Не позволявай контрола на никой човек, събитие или предмет; стига да е в съответствие с волята Ми, просто го практикувай според Моите слова. Не се бой, защото Моите ръце те подкрепят и ще държа всички злосторници далеч от теб. Трябва да пазиш сърцето си; бъди в Мен винаги, защото животът ти зависи от това, да живее в Моя; ако Ме оставиш, веднага ще залинееш.

Трябва да знаеш, че сега са последните дни. Дяволът Сатана дебне навън като ревящ лъв и търси кого да погълне. Сега избухват всякакви напасти и има множество всевъзможни зли духове. Само Аз съм истинският Бог; само Аз съм твоето убежище. Сега можеш само да се скриеш в Моето тайно място, само в Мен, и бедствията няма да те сполетят, никакво нещастие няма да се приближи до

обиталището ти. Трябва по-често да се приближаваш към Мен и да общуваш с Мен в тайното място; не общувай свободно с други. Трябва да разбереш смисъла на словата Ми — не казвам, че не ти е разрешено да общуваш, а че все още нямаш проникателност. В тези времена вилнее делото на злите духове. Те използват всякакви хора, чрез които да ти говорят. Думите им звучат много приятно, но в тях има отрова. Те са захаросани куршуми и ще влеят отровата си в теб, преди да разбереш. Трябва да знаеш, че повечето хора днес са нестабилни и са като пияни. Когато споделяш с другите за своите трудности, те ти казват само правила и доктрина, а това не е толкова добро, както когато общуваш директно с Мен. Ела пред Мен и излей от себе си старите неща; отвори сърцето си пред Мен и със сигурност Моето сърце ще ти се разкрие. Сърцето ти трябва да е прилежно пред Мен. Не бъди ленив, а се приближавай до Мен често — това е най-бързият начин за израстване на твоя живот. Трябва да живееш в Мен и Аз ще живея в теб. Аз ще бъда Цар в теб и ще те напътствам във всичко, а ти ще имаш дял от царството.

Не се подценявай заради това, че си млад. Трябва да Ми принесеш себе си. Аз не вземам под внимание как изглеждат хората на повърхността, нито на каква възраст са. Аз вземам предвид само дали те Ме обичат искрено, дали следват Моя път и практикуват истината независимо от всичко друго. Не се безпокой какво ще стане утре или какво ще бъде бъдещето. Докато се осланяш на Мен всеки ден, Аз със сигурност ще те водя. Не се спирай задълго на мисълта: „Моят живот е твърде незначителен, аз не разбирам нищо“ — тази мисъл е изпратена от Сатана. Трябва само да използваш сърцето си, за да се приближаваш към Мен винаги, да следваш стъпките Ми до края на пътя. Когато чуеш Моите слова на порицание и предупреждение, събуди се и веднага тичай напред; приближавай се до Мен непрестанно, върви в крак със стадото и гледай напред. В Моето присъствие трябва да обичаш своя Бог с цялото си сърце и душа. На пътя на полагането на труд по-често вземай под внимание словата Ми. При практикуване на истината не бъди малодушен — имай силно сърце, със смелостта и решителността на мъжкото дете; имай сърце, вдъхващо страхопочитание. Ако желаеш да Ме обичаш, то трябва да Ме удовлетворяваш във всичко, което Аз искам да извърша в теб. Ако желаеш да Ме следваш, то трябва да оставиш всичко, което имаш, всичко, което обичаш; трябва да се покоряваш смирено пред Мен, с безхитростен ум. Не изследвай и не мисли произволно, а бъди в крак с делото на Светия Дух.

Ето, Аз те съветвам: увери се, че се държиш здраво за всичко, с което те просвещавам вътрешно, и непременно го практикувай!

ГЛАВА 29

Знаеш ли, че времето ни притиска? Затова краткосрочно ти трябва да се осланяш на Мен и да отхвърлиш от себе си всичко, което е несъвместимо с Моя нрав: невежество, бавни реакции, замъглени мисли, мекушаво сърце, слаба воля, нелепост, напрегнати емоции, объркване и липса на проникателност. Тези неща трябва да бъдат отхвърлени възможно най-скоро. Аз съм Всемогъщият Бог! Докато желаеш да Ми съдействаш, Аз мога да излекувам всички твои болки. Аз съм Богът, Който гледа дълбоко в сърцата на хората; Аз знам всичките ти страдания и къде са твоите недостатъци. Тези неща ти пречат да напредваш в живота и трябва да бъдат отхвърлени скоро. В противен случай Моята воля не може да се изпълни за теб. Осланяй се на Мен, за да отхвърлиш всичко твое, което Аз озарявам, живеи винаги в съответствие с Мен, бъди близо до Мен и предприемай всички действия и поведения с Моето подобие. Общувай с Мен по-често за нещата, които не разбираш, и Аз ще те водя, за да вървиш напред. Ако си несигурен, не действай прибързано, а изчакай Моето време. Поддържай стабилен темперамент и не позволявай на страстите ти да се разгарят и изстиват; сърцето ти трябва винаги да се бои от Мен. Това, което вършиш пред Мен и извън Моя поглед, трябва да е винаги в съответствие с волята Ми. Не бъди снизходителен към никого от Мое име, дори своя съпруг или твоето семейство; това е неприемливо, независимо колко добри са те. Трябва да предприемаш действие въз основа на истината. Ако Ме обичаш, ще ти дам големи благословии. Няма да търпя никой, който се съпротивлява. Обичай онези, които Аз обичам, и мрази онези, които Аз мразя. Не обръщай внимание на никой човек, събитие или предмет. Гледай с духа си и виждай ясно хората, които Аз използвам; контактувай по-често с духовни хора. Не бъди невеж — трябва да различаваш. Житото винаги ще е жито, а плевелите никога няма да станат жито — трябва да разпознаваш различните типове хора. Трябва да бъдеш особено предпазлив в говоренето си и да държиш нозете си на пътя на Моето намерение. Обмисли внимателно всички тези слова. Трябва да отхвърлиш своето бунтовничество веднага и да станеш годен за употреба от Мен, за да можеш да удовлетвориш сърцето Ми.

ГЛАВА 30

Събудете се, братя! Събудете се, сестри! Денят Ми няма да бъде отложен. Времето е живот, а да уловиш времето означава да спасиш живот! Времето е близо! Ако не издържите приемния изпит в университета, можете да се подготвите и да се явявате отново, колкото си искате. Но Моят ден няма да позволи такова отлагане. Помнете! Помнете! Призовавам ви с тези добри думи. Краят на света се

разгръща точно пред очите ви, а големите бедствия бързо се приближават. Кое е по-важно — вашият живот или сънят, храната, напитките и дрехите ви? Дошло е време да претеглите тези неща. Спрете да се съмнявате и не се плашете от увереността!

Колко жалки! Колко бедни! Колко слепи! Колко жестоки са хората! Всъщност вие сте глухи за словото Ми. Нима ви говоря напразно? Все още сте толкова небрежни — защо? Защо така? Нима това никога не ви е хрумвало? За кого говоря всичките тези неща? Вярвайте в Мен! Аз съм вашият Спасител! Аз съм вашият Всемогъщ! Бъдете нащрек! Бъдете нащрек! Не можете да върнете изгубеното време, помнете това! В света няма лек за разкаянието! Как иначе да ви говоря? Нима Моята дума не заслужава вашето внимателно, многократно обмисляне? Отнасяте се толкова небрежно към словото Ми и толкова безотговорно към живота си. Как да понеса това? Как?

Защо за цялото това време сред вас не успя да възникне правилен църковен живот? Защото ви липсва вяра. Не желаете да платите цената, не сте готови да Ми отдадете всичко и да Ми се посветите. Събудете се, синове Мои! Вярвайте в Мен, синове Мои! Възлюбени Мои, защо не се интересувате от това, което е в сърцето Ми?

ГЛАВА 31

Аз обичам всички, които искрено Ме желаят. Ако се фокусирате върху любовта си към Мен, Аз със сигурност ще ви благословя изключително много. Разберате ли Моите намерения? В Моя дом няма разграничаване по висок или нисък статут. Всеки е Мой син, а Аз съм вашият Отец, вашият Бог. Аз съм върховен и единствен. Аз контролирам вселената и всички неща!

Трябва „да Ми служиш със смирение и скрито“ в дома Ми. Нека тази фраза бъде твой девиз. Не бъди лист на дърво, а бъди коренът на дървото и се вкоренявай дълбоко в живота. Навлез в истинско преживяване на живота, живеи според словата Ми, търси Ме повече по всеки въпрос и се приближавай към Мен и общувай с Мен. Не обръщай внимание на никакви външни неща и не бъди под контрола на никой човек, събитие или предмет, но общувай само с духовни хора за това какво представлявам Аз. Разбирай Моите намерения, позволявай на Моя живот да тече между вас и преживявай Моите слова, изпълнявай Моите изисквания.

Посвети цялата си сила на въпросите, за които съм ти дал поръчение; направи всичко възможно, за да удовлетвориш сърцето Ми. Аз съм твоята сила и Аз съм твоята радост... Аз съм всичко за теб. Само Ме следвай. Аз знам истинските желания на сърцето ти и че ти искрено даваш всичко от себе си за Мен, но ти

трябва да знаеш как да показваш преданост към Мен в Моя дом и как да Ме следваш до края.

Църквата е Моето сърце и Аз горя от желание за изграждането на църквата Ми. Трябва да даваш всичко от себе си за Мен, като принасяш себе си напълно безрезервно, и като показваш внимание към Моите намерения, така че сърцето Ми да бъде удовлетворено.

ГЛАВА 32

Какво е светлината? В миналото вие всъщност считяхте трансформацията на делото на Светия Дух за светлина. Във всеки един момент има истинска светлина: тоест, придобиване на това, което е Бог, чрез приближаване към Мен и общуване с Мен. Да имате проникателност за Божиите слова и да разбирате Божията воля в Неговите слова — тоест, докато ги ядете и пиете, да чувствате Духа в Божиите слова и да приемате Божиите слова в себе си; вие разбирате какво е Той чрез опит и получавате Божието озарение, докато общувате с Него; всичко е светлина. Можете да бъдете просветлени и да придобиете ново разбиране за Божиите слова във всеки един момент, докато съзерцавате и размишлявате. Ако разбираш Божието слово и усещаш нова светлина, то няма ли да имаш сила в своето полагане на труд? Вие толкова много се безпокоите, докато полагате труд! Причината за това е, че не сте се докоснали до реалността и нямате истинско преживяване или прозрение. Ако ти имаше истинско прозрение, то нямаше ли да знаеш как да служиш? Когато те сполетят определени неща, трябва да ги преживееш прилежно. Ако в спокойна и удобна среда можеш също да живееш в светлината на Божия лик, то ще виждаш Божието лице всеки ден. Ако си видял Божието лице и си общувал с Бог, няма ли да имаш светлина? Вие не навлизате в реалността, а сте винаги отвън, като търсите; в резултат на това не намирате нищо и вашият напредък в живота се забавя.

Не се фокусирайте върху външното; вместо това просто се приближавайте към Бог вътрешно, общувайте достатъчно задълбочено и разбирате Божията воля — тогава не бихте ли имали път във вашето служене? Нужно е да обръщате внимание и да се покорявате прилежно. Ако вършите всичко само според Моите слова и навлизате в пътищата, които Аз посочвам, то няма ли да имате път? Ако намериш пътя за навлизане в реалността, значи имаш също път за служене на Бог. Просто е! Идвай повече в Божието присъствие, размишлявай повече върху Божиите слова и ще придобиеш това, което ти липсва. Ще имаш също така ново проникновение, ново просветление и ще имаш светлината.

ГЛАВА 33

Царството Ми се нуждае от честни хора, които не са лицемери, нито измамници. Не са ли непопулярни искрените и честните хора в света? Аз съм точно обратното. Приемливо е честните хора да дойдат при Мен. Аз се радвам на такъв човек и също така се нуждаю от него. В това се състои Моята праведност. Някои хора са невежи, те не могат да почувстват делото на Светия Дух и не могат да разберат Моята воля. Те не могат да видят ясно средата, в която съществува тяхното семейство и обкръжение, правят нещата сяпо и губят много възможности да получат благодат. Те многократно съжбяляват за действията си и когато се срещнат с проблем, те отново не могат да го видят ясно. Понякога те могат да разчитат на Бог, за да постигнат победа, но когато по-късно се изправят пред същия проблем, старата болест се връща и те не могат да разберат Моята воля. Но Аз не се съобразявам с тези неща и не си спомням за вашите прегрешения. По-скоро искам да ви спася от тази развратна земя и да ви позволя да подновите живота си. Аз съм Ви прощавал многократно. Сега обаче е най-критичният етап. Вече не можете да сте обърквани и не можете да се движите напред по този начин, с колебание. Кога ще успеете да стигнете до крайната си цел? Вие трябва да направите всичко възможно да тичате към финалната линия, без да спирате. Не се отпускате в най-критичния момент, движете се смело напред и ще ви очаква обилно пиршество. Бързо се обличайте в сватбените си дрехи и одежди на праведността и присъствайте на сватбената вечеря на Христос. Радвайте се на семейното щастие през цялата вечност! Вече няма да бъдеш депресиран, тъжен и да въздишаш, както преди. Всичко от онова време ще е изчезнало като дим и само възкръсналият живот на Христос ще има власт в теб. В теб ще има храм, пречистен чрез очистване и измиване, и животът на възкресението, който си придобил, ще пребъдва в теб завинаги!

ГЛАВА 34

Всемогъщият Бог е всесилният, всепостигащ и завършен истински Бог! Той не само държи седемте звезди, надарен е със седемте Духа, има седем очи, разчупва седемте печата и отваря свитъка, но и нещо повече — Той управлява седемте язви и седемте чаши и разкрива седемте гърма. Преди много време Той засвири и със седемте тръби! Всичко, което Той е създал и завършил, трябва да Го хвали, да Му въздава слава и да възвеличава Неговия престол. О, Всемогъщи Боже! Ти си всичко. Ти си постигнал всичко и с Теб всичко е пълно, светло, еманципирано, свободно, силно и мощно! Няма нищо скрито или прикрито — с Теб всички тайни са разкрити. Освен това Ти си осъдил множеството Свои врагове. Ти разкриваш

величието Си, проявяваш бушувания Си огън, изразяваш гнева Си и освен това показваш безпрецедентната Си, вечна, напълно безкрайна слава! Всички народи трябва да се събудят, за да ликуват и да пеят с цялата си сила, възхвалявайки този всемогъщ, напълно истински, вечно жив, изобилен, славен и истинен Бог, който е от вечността до вечността. Неговият трон трябва да се възвеличава постоянно, святото Му име трябва да се възхвалява и прославя. Това е Моята, Божията, вечна воля и е безгранична благословия, която Той ни разкрива и ни дарява! Кой от нас не я наследява? За да наследи Божието благословение, човек трябва да възхвалява святото Му име и да дойде, за да обгради трона Му в поклонение. Всички, които отиват пред Него с други мотиви и други намерения, ще бъдат стопени от бушувания Му огън. Днес е денят, в който враговете Му ще бъдат съдени, и също е денят, в който те ще загинат. Освен това той е и денят, в който Аз, Всемогъщият Бог, ще се разкрия и в който ще придобия слава и почест. О, всички народи! Станете бързо, за да възхвалявате и приветствате Всемогъщия Бог, който от незапомнени времена до вечността изпраща към нас любяща доброта, извършва спасение и ни дарява благословения, прави синовете Си пълноценни и успешно постига Своето царство! Това е чудесното Божие дело! Това е вечното предопределение и уредба на Бог — че Самият Той е дошъл да ни спаси, да ни направи пълноценни и да ни въведе в слава.

Всички, които не стават и не свидетелстват, са предци на слепите и царе на невежеството. Те ще станат вечно невежи, вечните глупаци, вечните мъртъвци, които са слепи. Именно поради тази причина нашите духове трябва да се пробудят! Всички хора трябва да се надигнат! Весели си, хвали и възхвалявай без край Царя на славата, Бащата на милосърдието, Синът на изкуплението, щедрите седем Духа, Всемогъщия Бог, който носи величествен бушуваш огън и праведен съд и който е напълно достатъчен, изобилен, всемогъщ и пълноценен. Неговият трон ще бъде възхваляван завинаги! Всички хора трябва да видят, че това е Божията мъдрост, това е Неговият чудесен път към спасението и постигането на Неговата славна воля. Ако не станем и не свидетелстваме, тогава щом моментът отmine, няма да има връщане назад. Дали ще получим благословии или нещастие, се решава по време на този настоящ етап от нашето пътуване, въз основа на това, което правим, какво мислим и какво преживяваме в момента. Как трябва да действате? Свидетелствайте за Бог и Го възхвалявайте завинаги. Възхвалявайте Всемогъщия Бог, Христос от последните дни — вечния, уникален, истински Бог!

Отсега нататък трябва да видите ясно, че всички онези, които не свидетелстват за Бог, които не свидетелстват за този уникален, истински Бог, както и онези, които таят съмнения за Него — всички те са болни и мъртви и са онези, които се противопоставят на Бог! Божиите думи са доказани още от древни времена: който не събира с Мен, разпилява, и който не е с Мен, той е против Мен. Това е неизменна истина, която е издълбана в камък! Онези, които не свидетелстват за

Бог, са лакеи на Сатана. Такива хора са дошли да смушават и мамят Божиите деца и да прекъсват Неговото управление. С тях трябва да се разправят с меч! Всички, които им показват добри намерения, търсят своето собствено унищожение. Вие трябва да слушате и да вярвате в словата на Божия Дух, да вървите по пътя на Божия Дух и да изживявате думите на Божия Дух. Освен това трябва да възхвалявате трона на Всемогъщия Бог за вечни времена!

Всемогъщият Бог е Богът на седемте Духа! Той е също така Богът със седемте очи и седемте звезди. Той отваря седемте печата и целият свитък е разгънат от Него! Той затръби със седемте тръби и седемте чаши и седемте язви са в ръцете Му, за да бъдат освободени по Негова воля. О, седемте гърма, които винаги са били запечатани! Времето да ги разкрие дойде! Този, който ще донесе седемте гърма, вече се е явил пред очите ни!

Всемогъщи Боже! С Теб всичко е еманципирано и свободно. Няма трудности и всичко тече гладко! Нищо не се осмелява да Те възпре или да Ти попречи и всички се покоряват пред Теб. Всеки, който не се подчини, ще умре!

Всемогъщият Бог, Богът със седем очи! Всичко е свършено ясно, всичко е светло и открито и всичко е разкрито и разголено. С Него всичко е кристално ясно и не само Самият Бог е такъв, но и Неговите синове са такива. Нито един човек, нито един предмет и никоя материя не могат да бъдат скрити пред Него и Неговите синове!

Седемте звезди на Всемогъщия Бог са светли! Църквата е усъвършенствана от Него. Той установява Своите църковни посланици и цялата църква е в Неговата подкрепа. Той отваря всичките седем печата и сам привежда в изпълнение Своя план за управление и Своята воля. Свитъкът е тайнственият духовен език на Неговото управление и е разгънат и разкрит от Него!

Всичките хора трябва да се вслушат в Неговите седем звучащи тръби. С Него всичко е известно, за да не трябва да се крие никога повече, и няма повече тъга. Всичко е разкрито и всичко е победоносно!

Седемте тръби на Всемогъщия Бог са отворени, славни и победоносни тръби! Те са и тръбите, които съдят враговете Му! Насред триумфа Му Неговият рог се въздига! Той управлява цялата вселена!

Той е приготвил седемте чаши на язвите, които са насочени към враговете Му, и ги е излял в краен порой, и тези врагове ще бъдат погълнати в пламъците на Неговите бушуващи огънове. Всемогъщият Бог показва силата на Своята власт и всичките Му врагове загиват. Седемте последни гърма вече не трябва да бъдат запечатани пред Всемогъщия Бог; всички те са разкрити! Всички те са разкрити! Той умъртвява враговете си със седемте гърма, като стабилизира земята и я кара да полага труд за Него, за да не бъде опустошена никога повече!

Праведният Всемогъщ Бог! Ние Те възхваляваме завинаги! Ти заслужаваш безкрайна похвала и вечен възторг и възхвала! Твоите седем гърма не само ще

бъдат използвани за Твоя съд, но ще бъдат използвани повече за Твоята слава и власт, за да завършиш всички неща!

Всички народи празнуват пред престола, възхвалявайки и хваляйки Всемогъщия Бог, Христос от последните дни! Техните гласове разтърсват цялата вселена като гръмотевица! Абсолютно всички неща съществуват заради Него и възникват заради Него. Кой се осмелява да не отдаде цялата слава, почест, власт, мъдрост, святост, победа и откровения изцяло на Него? Това е изпълнението на Неговата воля и това е окончателното завършване на изграждането на Неговото управление!

ГЛАВА 35

Седем гърма излизат от престола, разтърсват вселената, преобръщат небето и земята и отекват в небесата! Звукът пронизва ушите и хората не могат нито да избягат, нито да се скрият от него. Избухват гръмотевици и светкавици и в един миг небето и земята се преобразяват и хората са на прага на смъртта. След това, със светкавична скорост, целият космос е обгърнат от силен порой, падащ от небето! В най-далечните краища на земята той отмива всичко от главата до петите, щателно като с душ, и не оставя нито петънце. Нищо не може да бъде скрито от него, нито някой може да избяга от него. Ехтящи гръмотевици проблясват като светкавици със студена светлина и карат хората да треперят от страх! Острият двуостър меч поразява синовете на бунта и врагът е изправен пред бедствие, от което няма къде да се скрие. Те са замаяни от порива на вятъра и дъжда и, олюлявайки се от удара, веднага падат мъртви в течащите води и биват отнесени. Има само смърт и няма начин да оцелеят. Седемте гърма произлизат от Мен и изразяват намерението Ми, което е да поразя най-големите синове на Египет, да накажа нечестивите и да очистя църквите Си, така че всички да чувстват близост помежду си, да бъдат верни на себе си в действията си и да бъдат едно сърце с Мен, така че всички църкви в космоса да могат да бъдат изградени в една. Това е Моята цел.

Гърмът отеква, а след него се носят ридания. Някои се събуждат от съня си и, силно разтревожени, търсят дълбоко в душите си и се втурват обратно пред трона. Те прекратяват необузданите си измами и възмутителни действия. Не е твърде късно такива хора да бъдат събудени. Аз гледам от трона. Аз гледам дълбоко в сърцата на хората. Спасявам онези, които Ме желаят искрено и пламенно, и се смилявам над тях. Ще спася във вечността онези, които Ме обичат в сърцата си повече от всички останали, онези, които разбират волята Ми и Ме следват до самия край на пътя. Ръката Ми ще ги държи в безопасност, така че те няма да се срещнат с тази сцена и няма да пострадат. Някои хора, като видят тази проблясваща светкавица, изпитват неизразимо страдание в сърцата си и съжаляват до крайна

степен. Ако продължават да се държат по този начин, е твърде късно за тях. О, всичко и всяко нещо! Всичко ще бъде извършено. Това също е едно от Моите средства за спасение. Аз спасявам онези, които Ме обичат, и поразявам нечестивите, и правя царството Си здраво и стабилно на земята, и позволявам на всички нации и всички народи, на всички във вселената и в краищата на земята, да знаят, че Аз съм величие, Аз съм бушуващ огън, Аз съм Богът, който претърсва най-съкровено кътче в сърцето на всеки човек. От този момент нататък съдът на големия бял престол се разкрива явно на масите и на всички народи се обявява, че съдът е започнал! Несъмнено всички, чиито думи не са искрени, онези, които се съмняват и не смеят да бъдат сигурни, онези прахосници на време, които разбират желанията Ми, но не искат да ги приложат на практика — всички те трябва да бъдат съдени. Вие трябва да се грижите да изследвате собствените си намерения и мотиви и да заемете правилното си място, да практикувате Моите думи на сериозно, да цените житейския си опит и да не действате с повърхностен ентузиазъм, а да направите живота си пораснал, зрял, стабилен и опитен — само тогава ще последвате сърцето Ми.

Откажете на сатанинските лакеи и на злите духове, които разрушават и унищожават това, което Аз изграждам, всяка възможност да използват нещата в своя полза. Те трябва да бъдат силно ограничени и възпрени. Те могат да бъдат победени само с помощта на остър меч. Най-лошите трябва да бъдат изкоренени незабавно, за да се предотвратят бъдещи проблеми. И църквата ще бъде усъвършенствана, свободна от всякакви деформации, и ще бъде здрава, пълна с жизненост и енергия. След мигащата светкавица проехтяват гръмотевици. Не трябва да бъдете небрежни и не трябва да се отказвате, а трябва да направите всичко възможно, за да наваксате, и със сигурност ще можете да видите какво прави ръката Ми, какво искам да спечеля, какво искам да отхвърля, какво искам да усъвършенствам, какво искам да изкореня, какво искам да поразя — всичко това ще се разгърне пред очите ви, позволявайки ви ясно да видите Моето всемогъщество.

От престола към вселената и краищата на земята отекват седемте гърма. Голяма група хора ще бъде спасена и ще се покори пред Моя трон. Следвайки тази светлина на живота, хората търсят начин да оцелеят и не могат да направят нищо друго, освен да дойдат при Мен, да коленичат в поклонение и с устата си да извикат името на всемогъщия истински Бог и да изкажат своите молби. А що се отнася до онези, които Ми се противят, които втвърдяват сърцата си, гърмът отеква в ушите им и без съмнение те трябва да загинат. Това е просто резултатът, който ги очаква. Моите възлюбени синове, които тържествуват, ще останат в Сион, и всички народи ще видят какво ще получат, и огромна слава ще се яви пред вас. Това наистина е голямо благословение — то е сладост, която е трудно да се изкаже.

И седемте гърма, които излизат, са спасение за онези, които Ме обичат, които Ме желаят с истински сърца. Онези, които Ми принадлежат и които съм предопределил и избрал, са способни да дойдат под Моето име. Те могат да чуят гласа Ми, който е Божият зов към тях. Нека онези в краищата на земята видят, че Аз съм праведен, Аз съм верен, Аз съм любяща доброта, Аз съм състрадание, Аз съм величие, Аз съм бушуващ огън и в крайна сметка Аз съм безмилостен съд.

Нека всички в света видят, че Аз съм Самият истински и завършен Бог. Всички хора са напълно убедени и никой не смее да Ми се противопостави отново, нито да Ме съди или да Ме клевети отново. В противен случай върху тях веднага идват проклетия и ги сполита бедствие. Те могат само да плачат и да скърцат със зъби, след като са предизвикали собственото си унищожение.

Нека всички народи знаят, нека бъде известно из вселената и в краищата на земята, във всеки дом и за всички хора: Всемогъщият Бог е единственият истински Бог. Всички, един след друг, ще паднат на колене и ще Ми се поклонят, и дори и децата, които току-що са се научили да говорят, ще извикат „Всемогъщи Боже“! Онези служители, които притежават власт, също ще видят с очите си истинския Бог, който се появява пред тях, и ще паднат ничком в преклонение и ще молят за милост и прошка, но наистина е твърде късно, защото времето на тяхната смърт е дошло. Те могат само да бъдат приключени и осъдени на неизмеримата бездна. Аз ще сложа край на цялата епоха и ще укрепя още повече царството Си. Всички нации и народи ще се покорят пред Мене за цялата вечност!

ГЛАВА 36

Всемогъщият истински Бог, възкачилият се на трона Цар, управлява цялата вселена, изправяйки се срещу всички нации и всички народи, и всичко под небето блести с Божията слава. Всички живи същества във вселената и до краищата на земята ще видят. Планините, реките, езерата, земите, океаните, и всички живи същества са разтворили завесите си в светлината на истинското Божие лице и се съживяват, сякаш се събуждат от сън, сякаш са кълнове, които пробиват почвата!

О! Единственият истински Бог се явява пред света. Кой се осмелява да се обърне към Него със съпротива? Всички треперят от страх. Всички са напълно убедени и всички молят за прошка многократно. Всички хора падат на колене пред Него и всички уста Го боготворят! Континентите и океаните, планините, реките — всички неща Го хвалят безкрайно! Пролетта идва с топлите си бризове, носейки ситен пролетен дъжд. Подобно на всички хора, теченията на потоците текат със скръб и радост, проливайки сълзи на задлъжнялост и самообвинения. Реките, езерата, прибойят и вълните пеят, възхвалявайки святото име на истинния Бог! Звукът на хвалбите звучи с такава яснота! Старите неща, които някога са били

покварени от Сатана — всяко едно от тях ще бъде обновено и променено и ще влезе в изцяло ново царство...

Това е свещената тръба и тя започна да звучи! Вслушайте се в нея. Този звук, толкова сладък, е словото на трона, което обявява на всяка нация и народ, че е дошло времето, че окончателният край е дошъл. Моят план за управление е завършен. Моето царството се яви открито на земята. Царствата на света станаха царството на Мен, който съм Бог. Моите седем тръби звучат от престола и такива чудни неща ще се случат! Хората в краищата на земята ще се втурнат заедно от всяка посока със силата на лавина и силата на гръмотевиците, някои плаващи в моретата, някои летящи в самолети, някои пътуващи в превозни средства с всякаква форма и размер, някои яздещи на кон. Гледайте внимателно. Слушайте внимателно. Тези ездаци на коне от всякакъв цвят, с възбудени духове, могъщи и величествени, сякаш превземащи бойното поле, са безразлични към смъртта. Сред цвиленето на коне и врявата на хората, викащи за истинския Бог, толкова много мъже, жени и деца ще бъдат стъпкани от копитата им в един миг. Някои ще бъдат мъртви, някои ще дишат последния си дъх, някои ще бъдат обезобразени, без никой, който да се погрижи за тях, те ще крещат истерично, ще вият от болка. Синове на бунта! Това не е ли вашият краен изход?

Гледам с радост хората Си, които слушат гласа Ми и се събират от всеки народ и земя. Всички хора, които постоянно говорят за истинския Бог, хвалят и скачат от радост безкрай! Те свидетелстват на света и звукът на тяхното свидетелство за истинския Бог е като гърмящия звук на много води. Всички хора ще се тълпят в царството Ми.

Моите седем тръби звучат, като събуждат ония, които спят! Ставайте бързо, не е твърде късно. Погледнете живота си! Отворете очите си и вижте кое време е сега. Какво има да се търси? За какво трябва да се мисли? И към какво има да се придържате? Никога ли не сте обмисляли разликата в стойността между спечелването на Моя живот и спечелването на всичко, което обичате и към което се придържате? Не бъдете повече упорити и спрете да се забавлявате. Не пропускайте тази възможност. Това време няма да дойде отново! Изправете се веднага, практикувайте упражняване на духа си, използвайте различни инструменти, за да прозрете и осуетите всеки заговор и хитрост на Сатана, и триумфирайте над Сатана, за да може да се задълбочи вашият житейски опит и да можете да изживеете Моето разположение, за да може животът ви да стане зрял и опитен и винаги да следвате Моите стъпки. Невъзмутими, не слаби, движещи се винаги напред, стъпка по стъпка, право до края на пътя!

Когато седемте тръби затръбят отново, това ще бъде призив за съд, съд на синовете на бунта, съд на всички нации и всички народи, и всеки народ ще се предаде пред Бог. Божият славен лик ще се яви със сигурност пред всички нации и пред всички народи. Всеки ще бъде напълно убеден и ще вика безкрайно към

истинския Бог. Всемогъщият Бог ще бъде по-славен и синовете Ми и Аз ще споделяме славата и ще споделяме царството, като съдим всички нации и всички народи, наказваме злото, спасяваме и се смяляваме над онези, които Ми принадлежат, и правим царството силно и стабилно. Чрез звука на седемте тръби ще бъдат спасени много хора, които ще се върнат пред Мен, за да коленичат и да се покланят с постоянна похвала!

Когато седемте тръби зазвучат отново, това ще бъде финалната кода на епохата, тръбният звук на победата над дявола Сатана, поздравът, който възвестява началото на открития живот в земното царство! С какво грандиозно звучене този звук отеква около трона, този тръбен звук разтърсва небето и земята, като знак за победата на Моя план за управление, който е присъдата на Сатана. Той осъжда този стар свят изцяло на смърт, за да се върне в бездънната пропаст! Този тръбен звук означава, че вратата на благодатта е на път да се затвори, че животът на царството ще започне на земята, което е правилно и редно. Бог спасява онези, които Го обичат. След като се върнат в царството Му, хората на земята ще се сблъскат с глад и мор, а седемте чаши и седемте язви на Бог ще влязат в сила последователно. Небето и земята ще преминат, но Моите думи няма да преминат!

ГЛАВА 37

Вие наистина нямате вяра в Моето присъствие и често разчитате на себе си, за да действате. „Вие не можете да направите нищо без Мен!“. Но независимо от това вие, покварени хора, винаги позволявате думите Ми да влизат в едното ви ухо и да излизат от другото. Животът в днешно време е живот на словата. Без слова няма живот и няма опит, и още по-малко си струва да споменаваме, че няма вяра. Вярата е в словата. Само като изливате повече от себе си в Божиите слова, можете да имате всичко. Не се притеснявайте, че няма да пораснете: животът расте, и не от тревогите на хората.

Вие винаги сте склонни да се тревожите и не слушате Моите инструкции. Вие винаги искате да надминете темпото Ми. Какво е това? Това е човешка амбиция. Вие трябва ясно да различавате това, което идва от Бог, и това, което идва от самите вас. Ентусиазмът никога няма да бъде възхваляван в Мое присъствие. Искам да можете да Ме следвате до края, с неизменна преданост през цялото време. Вие вярвате, че да се действа по този начин е преданост към Бог. Вие, слепци! Защо не идвате по-често пред Мен, за да търсите, а се лутате сами? Трябва да виждате ясно! Този, който работи сега, със сигурност не е човек, а по-скоро е Владетелят на всичко, единственият истински Бог — Всемогъщият! Не бива да сте небрежни, а винаги да се държите за всичко, което имате, защото Моят

ден е близо. Нима все още не бихте се събудили в такъв момент? Още ли не сте видели ясно? Вие все още се съединявате със света и не можете да се откъснете от него. Защо? Наистина ли Ме обичате? Способни ли сте да разголите сърцата си пред Мен, за да ги видя? Можете ли да Ми предложите цялото си същество?

Мислете повече за словата Ми и винаги имайте ясно разбиране за тях. Не се обърквайте или обезсърчавайте. Прекарвайте повече време в Моето присъствие, получавайте повече от чистите Ми слова и не разбирайте погрешно намеренията Ми. Какво повече бихте искали да ви кажа? Сърцата на хората са жестоки. Хората са натоварени с твърде много представи. Те винаги мислят, че е достатъчно просто да преживяват, и винаги превръщат живота си в шега. Глупави деца! Часът е късен, не е време за забавления. Трябва да отворите очи и да видите кое време е. Слънцето е на път да пресече хоризонта и да освети земята. Отворете широко очите си и погледнете, не бъдете небрежни.

Това е нещо голямо, но все пак вие го омаловажавате по такъв начин и го третирате по такъв начин! Аз съм разтревожен, но малко са онези, които са внимателни към сърцето Ми, които са способни да чуят добрите Ми увещания и да слушат съветите Ми! Мисията е трудна, но има малко сред вас, които могат да споделят товара заради Мен. Вие все още поддържате такова отношение. Въпреки че в сравнение с миналото сте постигнали известен напредък, не можете да останете завинаги на този етап! Моите стъпки се движат бързо напред, но вашата скорост остава такава, каквата е. Как можете да сте в крак със светлината на днешния ден и с Моите стъпки? Не се колебайте повече. Подчертавам ви веднъж и завинаги: Моят ден повече няма да закъснява!

Днешната светлина, която принадлежи на днешния ден, не може да бъде сравнена с вчерашната светлина, нито може да бъде сравнена с утрешната светлина. С всеки изминал ден новите откровения и новата светлина стават все по-силни и по-ярки. Не бъдете замаяни вече. Не бъдете глупави вече. Не се вкопчвайте повече в старите пътища и не отлагайте и не губете Моето време.

Бъдете бдителни! Бъдете бдителни! Молете се повече за Мен и прекарвайте повече време в Моето присъствие и със сигурност ще получите всичко! Вярвайте, че правейки това, вие със сигурност ще получите всичко!

ГЛАВА 38

Не е вярата ти добра или чиста, а по-скоро делото Ми е чудесно! Всичко се дължи на Моята милост! Не трябва да имате ни най-малкия покварен нрав на егоизъм или арогантност, тъй като в противен случай няма да работя върху вас. Трябва да разберете ясно, че независимо дали хората падат или стоят силни, това не е заради тях — това е заради Мен. Днес, ако не разбирате ясно тази стъпка,

със сигурност няма да успеете да влезете в царството! Трябва да разберете, че това, което се прави днес, е чудесното дело на Бог; то няма нищо общо с човека. Какво значение имат действията на човека? Те или са егоистични, арогантни и надменни, или прекъсват Божието управление и унищожават Неговите планове. О, покварени люде! Днес трябва да започнете да разчитате на Мен. Ако не го направите, днес ще ви кажа, че никога няма да постигнете нищо! Всичко ще бъде напразно и вашите начинания ще бъдат безполезни!

Не се бавете и не се колебайте. Днес чудното Ми дело ще бъде извършено върху всеки от онези, които Ме обичат. Аз нямам употреба за онези, които не се смиряват, и днес използвам само онези, които са напълно смирени. Аз ще бъда напълно отворен само за онези от вас, които Ме обичат истински в сърцето си, които са гледани с пренебрежение от другите и които са в състояние напълно да се открият за Мен. Аз ще ви оставя да разберете Моите намерения и по всяко време ще бъдете пред Мен, като получавате Моите благословения. Аз няма да злоупотребявам по никакъв начин с тези, които днес се посвещават на Мен, днес се принасят за Мен и днес носят бreme за Мен — така се разкрива Моята праведност. Не се оплаквайте от Мен. Моята благодат е достатъчна за вас. И ти ще дойдеш и ще я приемеш, за да можеш да вкусиш несравнима сладост. Това не само ще създаде вътре в теб любов към Мен, но и ще задълбочи тази твоя любов.

Работата Ми се извършва стъпка по стъпка и по никакъв начин не е небрежна или объркана. За да Ме последвате, вие също трябва да правите нещата по този начин. Вижте поведението Ми и се поучете от Мен. По този начин, ако следвате стъпките Ми, ще бъдете доведени в проявлението на царството. Развеселете се с един глас! Синове Мои! Божието дело ще бъде завършено върху вас, върху тази група хора. Не се ли чувствате благословени?

Това наистина е трудно да се проумее! Днес ви доведох тук, за да видите чудесното Ми дело!

ГЛАВА 39

Отвори очите си и погледни, и можеш да видиш голямата Ми сила навсякъде! Можеш да бъдеш сигурен в Мен навсякъде. Космосът и небесният свод разпространяват Моята велика сила. Думите, които говорих, се сбъдват в затоплянето на времето, в климатичните промени, в аномалиите в хората, в разстройството на социалната динамика и в измамата в човешките сърца. Слънцето побелява и луната почервява. Всичко е извън равновесие. Наистина ли не виждате тези неща?

В тях се разкрива великата Божия сила. Без съмнение Той е единственият истински Бог — Всемогъщият, когото хората преследват в продължение на много

години! Кой може да създаде нещата само чрез изричането на слова? Само нашият всемогъщ Бог. Щом Той заговори, истината се появява. Как не бихте могли да кажете, че Той е истинският Бог?

Дълбоко в себе Си знам, че всички вие сте готови да Ми сътрудничите, и вярвам, че избраните от Мен, Моите възлюбени братя и сестри, всички имат този вид стремеж, но просто не могат да навлязат или действително да практикуват и не могат да останат хладнокръвни и спокойни, когато се срещат с появата на реалности. Никога не обръщате внимание на Божиите намерения и поставяте собствените си лични интереси на първо място, и действате сами, без да чакате. Нека ви кажа, че по този начин никога няма да удовлетворите намеренията Ми! Дете! Просто Ми отдай сърцето си напълно. Бъди наясно! Не искам парите ти, нито имотите ти, нито ревностно, измамно или тесногръдо да идваш пред Мен, за да Ми служиш. Бъди кротък и с чисто сърце, чакай и търси, когато възникнат проблеми, и Аз ще ти дам отговор. Не се съмнявайте! Защо никога не вярвате, че думите Ми са истина? Защо не вярвате на думите Ми? Вие сте упорити до такава крайна степен и дори в момент като този все още сте такива; вие сте твърде невежи и просто изобщо не сте просветлени! Колко от най-важната истина си спомняте? Наистина ли го преживяхте? Вие ставате объркани и действате безразсъдно и прибързано, когато се натъквате на проблеми! Основното нещо днес е, че вие навлизате повече в духа и общението с Мен по същия начин, по който вашите собствени сърца често размишляват върху въпросите. Разбирате ли? Това е ключът! Забавената практика наистина е проблем. Побързайте и не отлагайте! Хората, които слушат думите Ми и не се бавят, а ги практикуват незабавно, ще бъдат изобилно благословени! Аз ще ви даря двойно! Не се притеснявайте! Действайте, както казвам, без да се бавите и секунда! Вашите човешки представи често са такива и вие сте склонни да бавите нещата, винаги отлагайки за утре това, което трябва да се направи днес. Толкова мързеливи и тромави сте. Думите не могат да го опишат! Не преувеличавам — това е факт. Ако не вярвате, тогава внимателно разгледайте себе си и проверете собствената си ситуация, и ще откриете, че това наистина е така!

ГЛАВА 40

Защо сте толкова бавномислещи? Защо сте толкова безчувствени? Няколко напомняния не са ви събудили и това Ме измъчва. Аз наистина нямам сърце да виждам синовете Си по този начин. Как може сърцето Ми да го понесе? О! Трябва да ви науча със собствената Си ръка. Темпото Ми продължава да се ускорява. Синове Мои! Станете бързо и Ми съдействайте. Кой искрено дава всичко от себе си заради Мен сега? Кой е в състояние да се посвети напълно, без да се оплаква

ни най-малко? Вие винаги сте толкова безчувствени и толкова глупави! Колко от вас са способни да бъдат внимателни към Моите чувства и кой може наистина да разбере Духа на Моите слова? Всичко, което мога да направя, е да чакам с нетърпение и да се надявам. Като виждам, че всяка ваша стъпка не може да задоволи сърцето Ми, какво мога да кажа? Синове Мои! Всичко, което прави Баща ви днес, е за синовете Му. Защо синовете Ми никога не могат да разберат сърцето Ми и защо синовете Ми винаги карат Мен, вашия Баща, да се тревожа? Кога ще пораснат синовете Ми, кога няма да Ми създават тревоги и кога ще Ми позволят да съм спокоен за тях? Кога ще могат синовете Ми да живеят самостоятелно, да се изправят и да облекчат бремето на раменете на своя Баща? Аз просто тихо пролях сълзи за Моите синове и влагам всичко в завършването на Божия план за управление и за да спася Моите синове, Моите възлюбени. Нямам друг избор.

Моите обещания се сбъднаха и се проявяват пред вашите очи. Защо не можете да бъдете внимателни към сърцето Ми? Защо? Защо? До този момент преброил ли си: колко неща, които са задоволени сърцето Ми, си направил и колко неща, които са подкрепили и нахранили църквата, си направил? Внимателно обмисляйте това, не бъдете небрежни. Не пропускайте нито една частица от истината. Не можете просто да се съсредоточите върху външния вид и да пренебрегнете същността. По всяко време трябва да изследвате дали всяка ваша дума и действие и всяка ваша стъпка са били подложени на съд пред престола на Христос и дали сте се превърнали в образа на нова личност — не имитираща, а по-скоро произлизаща от дълбочините с израза на живота. Не отлагайте живота си, за да избегнете преживяването на загуби. Побързайте и поправете тази ситуация, удовлетворете сърцето Ми и имайте предвид принципите на поведение: вършете нещата с праведност и правдивост и удовлетворете сърцето Ми. Не бъдете безразсъдни. Можете ли да запомните това?

ГЛАВА 41

По отношение на проблемите, които възникват в църквата, не се изпълвайте с такива тежки опасения. В процеса на изграждане на църквата грешките са неизбежни, но не изпадайте в паника, когато се сблъскате с проблеми, а по-скоро бъдете спокойни и съдържани. Не ви ли казах вече? Идвай често пред Мен и се моли, и Аз ще ти покажа ясно Моите намерения. Църквата е Моето сърце и тя е Моята крайна цел, така че как бих могъл да не я обичам? Не се страхувайте — когато в църквата се случват такива неща, те се случват с Моето разрешение. Застанете и говорете от Мое име. Имайте вярата, че всички неща и дела се позволяват от Моя трон и че съдържат Моите намерения в себе си. Ако продължаваш да общуваш по своеволен начин, ще имаш проблеми. Замислял ли

си се за последствията? Това е нещото, от което Сатана ще се възползва. Идвай често пред Мен. Ще говоря ясно: ако ще правиш нещо, без да дойдеш пред Мен, не си въобразявай, че ще можеш да го завършиш. Вие сте тези, които Ме принудихте да заема тази позиция.

Не се обезсърчавай, не бъди слаб и Аз ще изясня нещата за теб. Пътят към царството не е толкова гладък, нищо не е толкова просто! Ти искаш благословиите да идват при теб лесно, нали? Днес всеки ще се срещне с горчиви изпитания. Без такива изпитания любящото сърце, което имате за Мен, няма да стане по-силно и няма да изпитвате истинска любов към Мен. Дори и тези изпитания да се състоят само от незначителни обстоятелства, всеки трябва да премине през тях. Просто трудността на изпитанията ще е различна за всеки човек. Изпитанията са благословия от Мен, а колко от вас идват често пред Мен и молят на колене за Моите благословии? Глупави деца! Вие винаги мислите, че няколко благоприятни думи се считат за Моята благословия, но не разбирате, че горчивината е една от Моите благословии. Хората, които споделят Моята горчивина, със сигурност ще споделят и Моята сладост. Това е Моето обещание и Моята благословия за вас. Не се колебайте да ядете и пиете и да се наслаждавате на Моите слова. Когато тъмнината премине, огрява светлина. Най-тъмно е преди зазоряване, след това небето постепенно се прояснява и после слънцето изгрява. Не се страхувайте и не бъдете плахи. Днес Аз подкрепям синовете Си и използвам силата Си за тях.

Когато става дума за църковни въпроси, не избягвайте винаги отговорностите си. Ако представиш въпроса добросъвестно пред Мен, ще намериш начин. Когато се появи незначителен проблем като този, изпадаш ли в уплаха и паника, без да знаеш какво да правиш? Много пъти съм казвал: „Идвай често близо до Мен“. Приложихте ли добросъвестно на практика нещата, които искам от вас да направите? Колко пъти сте размишлявали върху Моите слова? Ако не сте го направили, тогава нямате ясно виждане. Не е ли това ваше собствено дело? Вие обвинявате другите, но защо вместо това не изпитвате отвращение спрямо себе си? Вие самите разваляте нещата и след това оставате невнимателни и небрежни, а трябва да се вслушате в Моите слова.

Послушните и покорните ще получат големи благословения. В църквата бъдете твърди в свидетелството си за Мен, отстоявайте истината. Правилното е правилно и грешното е грешно. Не бъркайте бялото и черното. Вие ще бъдете във война със Сатана и трябва напълно да го победите, така че никога да не стане отново. Трябва да дадете всичко, което имате, за да защитите Моето свидетелство. Това ще бъде целта на вашите действия — не го забравяйте. Но сега вие нямате вяра, нито способност да различавате нещата, и винаги сте неспособни да разбирате Моите думи и Моите намерения. Въпреки това не се безпокойте; всичко върви според Моите стъпки и безпокойството само създава проблеми. Прекарвайте повече време пред Мен и не придавайте значение на

храната и облеклото, които са за физическото тяло. Търси често Моите намерения и Аз ясно ще ти покажа какви са те. Постепенно ще откриеш намеренията Ми във всичко, така че за всяко човешко същество ще имам безпрепятствен начин за навлизане. Това ще удовлетвори сърцето Ми и вие ще приемете благословии с Мен за вечни времена.

ГЛАВА 42

Велики са делата на Всемогъщия Бог! Колко чудни са те! Колко са прекрасни! Седемте тръби звучат, седемте гръмотевици гърмят и седемте чаши се изливат — те незабавно ще бъдат открити и не може да има съмнение. Божията любов идва при нас всеки ден. Само Всемогъщият Бог може да ни спаси. Дали се срещаме с нещастие или с благословия зависи изцяло от Него и ние, човешките същества, няма как да определим това. Онези, които се принасят с цялото си сърце, със сигурност ще получат щедри благословения, докато тези, които се стремят да запазят живота си, само ще го загубят. Всички неща и всички дела са в ръцете на Всемогъщия Бог. Не възпирай повече стъпките си. Огромна промяна идва на небето и земята, от която човек няма как да се скрие. Няма да има друг избор за него, освен да ридае в горчива болка. Следвайте делото, което Светият Дух върши днес. Трябва да си наясно вътре в себе си за етапа, до който е напреднало Неговото дело, без да е необходимо другите да ти го напомнят. Сега се връщай в присъствието на Всемогъщия Бог колкото се може по-често. Питай Го за всичко. Той със сигурност ще те просветли отвътре и в най-важните моменти ще те защити. Не се страхувай! Той вече притежава цялото ти същество. С Неговата защита и Неговата грижа, от какво има да се страхуваш? Днес осъществяването на Божията воля е близо и който се страхува, може само да загуби. Това, което ти казвам, е истината. Отвори духовните си очи: небето може да се промени за един миг, но от какво има да се страхуваш? С най-малкото движение на ръката Му небето и земята незабавно се унищожават. И така, какво може да спечели човек като се тревожи? Не е ли всичко в ръцете на Бог? Ако Той заповяда на небето и на земята да се променят, тогава те ще се променят. Ако Той каже, че трябва да бъдем направени пълноценни, това ще се случи. Човек не трябва да се тревожи, но трябва да продължава спокойно. Въпреки това, доколкото можеш, трябва да бъдеш внимателен и бдителен. Небето може да се промени за един миг! Колкото и широко човек да отвори голите си очи, няма да може да види нищо особено. Бъди бдителен сега. Божията воля е изпълнена, проектът Му е завършен, планът Му е успял и синовете Му са дошли пред Неговия трон. Заедно, те идват да съдят всички нации и всички народи с Всемогъщия Бог. Онези, които са преследвали църквата и са наранили Божиите синове, ще получат сурово наказание: това е

сигурно! Хората, които искрено се отдават на Бог, които спазват всичко, Бог със сигурност ще ги обича през цялата вечност, без никога да се променя!

ГЛАВА 43

Аз не ви ли напомних? Не се безпокойте. Вие просто не Ме слушате, безразсъдни хора такива! Кога ще можете да разберете сърцето Ми? Всеки ден има ново просветление и всеки ден има нова светлина. Колко пъти сте го разбрали за себе си? Не съм ли ви го казвал и Аз Самият? Вие винаги продължавате да сте пасивни като насекоми, които се движат само когато ги побутнеш и не сте способни да поемете инициативата да си сътрудничите с Мен и да покажете разбиране за Моето бремене. Аз бих искал да видя всички ваши живи и прекрасни усмивки, да видя активност и жизненост в синовете Ми, но не мога. Вместо това, вие сте плиткоумни — неразумни и глупави. Вие трябва да поемете инициативата да търсите. Търсете смело! Просто отворете сърцата си и Ми позволете да живея във вас. Бъдете предпазливи и бдителни! Някои хора в църквата заблуждават хората и вие трябва да придавате голяма тежест на тези думи винаги, за да не бъде засегнат живота ви или да претърпите някаква загуба. Бъди спокоен — докато имаш смелостта да се изправиш и да говориш за Мен, Аз ще нося тежестта на всичко това и ще те изпълвам със сили! Докато удовлетворяваш сърцето Ми, винаги ще ти показвам Моята усмивка и Моята воля. Стига да имаш достатъчно смелост и да проявиш нрава на мъжката рожба, Аз ще те подкрепям и ще те поставя на важна позиция. Когато дойдеш пред Мен, просто се приближи до Мен. Не се страхувай, ако не можеш да говориш. Докато имаш търсещо сърце, Аз ще ти давам словото. Аз не се нуждаю от думи, които звучат приятно и не Ми трябва ласкателството ти — това е нещото, което мразя най-много. Точно този тип хора не одобрявам най-вече. Те са като треска в окото Ми или като трън в плътта Ми, които трябва да бъдат премахнати. В противен случай, синовете Ми не могат да използват сила за Мен и ще бъдат подложени на задушавач контрол. Защо съм дошъл ли? Аз дойдох, за да подкрепя и окуража Моите синове, така че дните им на дълго потисничество, тормоз, студенина и малтретиране, да свършат завинаги.

Бъдете смели. Аз винаги ще вървя с теб, ще живея с теб, ще говоря с теб и ще действам с теб. Не се страхувайте. Не се колебайте да говорите. Вие винаги сте емоционални, плахи и уплашени. Онези, които не са от полза за изграждането на църквата, трябва да бъдат премахнати. Това включва хора в църквата, чиито условия не са добри и онези, които не могат да действат според Моите думи, да не споменаваме твоите невярващи майка и баща. Аз не искам тези неща. Те трябва да бъдат изкоренени и нито едно от тях не трябва да остане. Просто

развържи връзките около ръцете и краката си. Докато изследваш собствените си намерения и не се занимаваш с печалби и загуби, нито със слава и богатство, нито с лични отношения, Аз ще те придружавам, ще ти посочвам нещата и ще ти давам ясни насоки по всяко време.

О, синове Мои! Какво да ви кажа? Въпреки че Аз казвам тези неща, вие все още не сте внимателни към сърцето Ми и все още сте твърде плахи. От какво се страхувате? Защо все още сте обвързани със закони и правила? Аз ви освободих, но вие все още нямате свобода. Защо е това? Общувай с Мен повече и Аз ще ти кажа. Не Ме изпитвай. Аз съм истински. Нищо не е преструвка с Мен, всичко е истина! Каквото Аз казвам, е вярно. Аз никога не отстъпвам от думата Си.

ГЛАВА 44

Аз съм праведен, Аз съм достоен за доверие и Аз съм Бог, който изследва дълбините на човешкото сърце! Веднага ще разкрия кой е истинен и кой е лъжлив. Не се тревожете; всички неща работят съгласно Моето време. Кой Ме иска искрено и кой не Ме иска — Аз ще ви кажа, един след друг. Вие само се погрижете да се храните, да пиете и да се приближавате до Мен, когато се явите в Мое присъствие, и Аз ще върша делото Си сам. Не се стремете нетърпеливо към бързи резултати — делото Ми не е нещо, което може да бъде постигнато наведнъж. В него са стъпките Ми и мъдростта Ми, и затова мъдростта Ми може да се открие. Ще ви оставя да видите какво вършат ръцете Ми — наказанието за злото и наградата за доброто. Със сигурност не проявявам предпочитания към никого. Теб, който Ме обичаш искрено, и Аз ще обичам искрено, а за тези, които не Ме обичат искрено, Моят гняв ще бъде завинаги с тях, така че да могат да си спомнят във вечността, че Аз съм истинският Бог, Бог, който изследва най-съкровено в сърцето на човека. Не действай по един начин пред лицата на другите, а по друг начин зад гърба им; Аз виждам ясно всичко, което правиш, и дори и да заблуждаваш другите, Мен не можеш да заблудиш. Аз виждам всичко ясно. Не е възможно за теб да скриеш нищо; всичко е в Моите ръце. Не се мисли за толкова умен, защото правиш дребните си сметки да излязат в твоя полза. Казвам ти: независимо колко планове замисля човек, хиляди или десетки хиляди, в края на краищата той не може да избяга от дланта на ръката Ми. Всички неща и всички предмети се контролират от ръцете Ми, какво остава за един човек! Не се опитвай да Ме избягваш или да се криеш, не се опитвай да мамиш с раболепие или да се прикриваш. Нима не виждаш, че Моят славен лик, Моят гняв и Моето правосъдие са разкрити публично? Ще съдя незабавно и безмилостно всеки, който не Ме иска искрено. Моето съжаление се свърши, повече не остана. Не бъдете вече лицемерни и сложете край на своите диви и безразсъдни маниери.

Сине Мой, бъди внимателен. Прекарвай повече време в Моето присъствие и аз ще поема отговорността за теб. Не се бой, извади Моя двуостър меч и, според волята Ми, воювай със Сатана до горчивия край. Аз ще те защитавам, не се безпокой. Всички скрити неща ще бъдат открити и разкрити. Аз съм Слънцето, което излъчва светлина, безмилостно осветявайки цялата тъмнина. Моето правосъдие слезе в своята цялост. Църквата е бойно поле. Всички вие трябва да се подготвите и ти трябва да посветиш цялото си същество на последната, решителната битка. Със сигурност ще те защитя, за да можеш да водиш добрата победоносна битка за Мен.

Бъдете внимателни — в днешно време сърцата на хората са измамни и непредсказуеми и те няма как да спечелят доверието на другите хора. Само аз съм напълно за вас. В Мен няма никаква измама; просто се облегни на Мен. Синовете Ми със сигурност ще победят в последното решително сражение и Сатана със сигурност ще излезе за смъртната битка. Не се страхувай! аз съм твоята сила и аз съм целият твой. Не мисли за нещата отново и отново, не можеш да се справиш с толкова много мисли. Казах и преди, че няма да ви тегля повече по пътя, защото времето Ме притиска твърде много. Нямам повече време да ви дърпам за ухото и да ви предупреждавам на всяка крачка — не е възможно! Просто завършете подготовката си за битката. аз нося пълна отговорност за теб; всички неща са в Моите ръце. Това е смъртна битка и едната или другата страна със сигурност ще загине. Но трябва да сте наясно със следното: аз съм вечно побеждаващ и непобеден и Сатана със сигурност ще загине. Това е Моят подход, Моето дело, Моята воля и Моят план!

Това е направено! Всичко е направено! Не бъдете малодушни и не се плашете. аз с теб и ти с Мен ще бъдем царе завинаги! Думите Ми, веднъж изречени, никога няма да се променят и събитията скоро ще ви сполетят. Бъдете бдителни! Трябва да размишлявате добре върху всеки отделен ред. Повече не трябва да имате неясноти за Моите слова. Трябва да сте наясно с тях! Трябва да помните — прекарвайте колкото се може повече време в Моето присъствие.

ГЛАВА 45

Вие публично осъждате вашите братя и сестри, сякаш това е нищо. Вие наистина не различавате доброто от злото, не знаете какво е срам! Това поведение не е ли ужасно дръзко и своеволно? Всеки един от вас е объркан и изтерзан. Ти носиш толкова много багаж и няма място за Мен вътре в теб. Слепци! Вашата жестокост е достигнала такава крайност — кога ли ще свърши?

аз ви говоря от дъното на сърцето Си отново и отново и ви давам всичко, което имам. Обаче вие сте толкова стиснати и ви липсва дори и най-малката частица

човешка природа — това наистина е трудно да се проумее. Защо се държите здраво за собствените си представи? Защо не Ми позволяваш да имам място в теб? Как бих могъл да ви навредя? Вие не трябва да продължавате да се държите по този начин — денят Ми наистина не е далеч от настоящия момент. Не говорете небрежно, не се дръжте безразсъдно, не се сражавайте и не причинявайте беди. Какво добро може да донесе това в живота ви? Истина ви казвам, дори и ако нито един човек не бъде спасен, когато дойде денят Ми, Аз ще продължавам да се занимавам с делата според Моя план. Трябва да знаете, че Аз съм всемогъщият Бог! Никой предмет, никой човек и никоя материя не се осмелява да попречи на Моите стъпки напред. Вие не трябва да си мислите, че няма как да осъществя волята Си без вас. Мога да ти кажа, че ако се отнасяш към собствения си живот по този негативен начин, ще разрушиш само собствения си живот и това няма да бъде Моя грижа.

Делото на Светия Дух е напреднало до определен етап и свидетелството е достигнало своя връх. Това е простата истина. Бързо, отворете замъглените си очи, не позволявайте на Моите усилия във вас да бъдат напразни и не се отдавайте на страстите си повече. Вие сте щастливи да правите добри дела пред Мен, но когато не съм тук, биха ли могли вашите действия и поведение да Ми бъдат показани, за да мога да ги виждам? Вие не правите разлика между добро и зло! Вие не Ме слушате, правите едно нещо пред Мен, а друго зад гърба Ми. Вие все още не сте разбрали, че Аз съм Богът, който вижда дълбоко в човешкото сърце. Вие сте невежи до крайна степен!

По-късно, по пътя напред не трябва да прибегвате до хитрост или да се занимавате с измама и нечестност, тъй като в противен случай последствията ще бъдат невъобразими! Вие все още не разбирате какво са измама и нечестност. Всички действия или поведения, които не можете да Ми позволите да видя, които не можете да покажете на открито, са измама и нечестност. Сега трябва да разберете това! Ако се занимавате с измама и нечестност в бъдеще, не се преструвайте, че не разбирате — ако направите това, вие съзнателно грешите и сте двойно виновни. Това само ще стане причина да бъдете изгорени от огъня или дори по-лошо, да унищожите себе си. Вие трябва да разберете! Това, с което се сблъсквате днес, е наказанието на любовта. То категорично не е безсърдечна присъда. Ако не можете да разберете това, то вие сте твърде жалки и просто за вас няма никаква надежда. Ако не сте готови да приемете укора на любовта, тогава всичко, което може да ви сполети, е безсърдечна присъда. Когато това се случи, не се оплаквайте, че не съм ви казал. Не Аз съм този, който се изплъзва от Моите отговорности, а по-скоро вие, които не послушахте думите Ми и не ги изпълнихте. Казвам ви това сега, за да не би хората да Ме обвиняват по-късно.

ГЛАВА 46

Теб, който искрено даваш всичко от себе си за Мен и Ми се принасяш, Аз непременно ще защитавам до самия край. Ръката Ми със сигурност ще те държи така, че винаги да си в мир и винаги да се радваш. И така всеки ден ще имаш Моята светлина и откровение. Аз непременно ще удвоя благословиите Си върху теб, за да имаш това, което имам и Аз и за да притежаваш това, което съм Аз. Онова, което е дадено вътре в теб, е твой живот и никой не може да ти го отнеме. Не си навличай неприятности и не изпадай в депресия. В Мен има само мир и радост. Аз искрено те обичам, дете, ти, което искрено Ме почиташ и Ми се покоряваш. Тези, които най-много мразя, са лицемерите. Тях непременно ще ги затрия. Ще премахна всеки намек от света от дома Ми и ще премахна всички онези неща, които погледът Ми не може да понася.

В сърцето Си знам точно кой искрено Ме желае и кой не. Въпреки че те може да се прикриват добре и да изглеждат прилично, и дори да би могло да се каже, че са най-добрите актьори в света, Аз виждам ясно всичко, което носят в сърцата си. Не мисли, че не знам какво има в сърцето ти. В действителност няма никой, който да разбира това по-ясно от Мен. Аз знам какво има в сърцето ти. Ти желаеш да се принесеш на Бог и да дадеш всичко от себе си за Бог, само дето не искаш да използваш мили думи, за да зарадваш другите. Разбери ясно! Днешното царство не е изградено със силите на човека, но ще бъде успешно изградено изцяло с помощта на Моята многообразна премъдрост и старателни усилия. Всеки, който притежава мъдрост и притежава в себе си това, което съм Аз, ще има дял в изграждането на царството. Не се безпокой повече. Ти винаги се безпокоиш прекалено много, без да обръщаш внимание на разкриването или озарението на Моята воля вътре в теб. Не прави това повече. Каквото и да се случи, общувай повече с Мен за него, за да можеш да избегнеш страданието поради собствените си действия.

Може би на повърхността изглежда, че съм безразличен към всички, но знаеш ли какво мисля вътре в себе Си? Аз винаги издигам смирените нависоко и винаги понижавам онези, които са самонадеяни и самолюбиви. Хората, които не разбират Моята воля, ще претърпят голяма загуба. Трябва да знаеш, че Аз съм такъв и това е Моят нрав — никой не може да го промени и никой не може да го разбере напълно. Само чрез Моето откровение можеш да разбереш, иначе и ти няма да го разбереш напълно. Не бъди арогантен. Въпреки че някои хора могат да говорят добре, техните сърца никога не са Ми верни и винаги Ми противоречат тайно. Такъв човек ще го съдя.

Не се фокусирай само върху вземането на пример от другите. Ти трябва да обръщаш внимание на Моето поведение и на Моя маниер. Само по този начин постепенно ще осъзнаеш Моята воля и тогава твоите действия ще я следват и

няма да правиш грешки. Не плачи и не скърби. Аз виждам ясно всичко, което правиш, цялото ти поведение и всичко, което мислиш и знам твоите искрени мечти и желания. Аз ще те използвам. Сега е решаващ момент, времето да те изпитам дойде. Нима все още не си видял? Още ли не си се усетил? Защо се отнасям към теб по този начин? Знаеш ли? Аз ти разкрих тези неща, а ти имаш малко прозрение. Но не спирай — продължавай да напредваш с твоето навлизане и Аз ще продължавам да те просвеждам. Не разбра ли, че колкото повече Ми се подчиняваш и Ме почиташ, толкова по-светъл си вътре в теб самия и толкова повече откровение имаш в себе си? Не си ли наясно, че колкото повече Ми се подчиняваш и почиташ, толкова повече знания имаш за Мен и толкова повече опит придобиваш? Не се придържай винаги към собствените си представи. Това ще прекрати потока на Моята жива вода и ще попречи на изпълнението на Моята воля. Трябва да знаеш, че пълното спечелване на един човек не е лесна работа. Не се увличай в сложни мисли. Просто следвай и не размишлявай повече!

ГЛАВА 47

Всемогъщият Бог на правдата — Всемогъщият! В Теб абсолютно нищо не е скрито. Всяка тайна от незапомнени времена до вечността, която никога не е била разкрита от хората, в Теб е явна и напълно ясна. Не е нужно повече да търсим и да налучкваме, защото днес Твоята личност се проявява открито за нас, Ти си тайната, която е разкрита, Ти си Самият практически Бог. Защото днес Ти си се изправил лице в лице с нас и когато виждаме Твоята личност, ние виждаме всяка тайна на духовния свят. Това наистина е нещо, което никой не може да си представи! Ти си сред нас днес, дори и вътре в нас, толкова близо до нас — това е неописуемо! Мистерията в това е несравнима!

Всемогъщият Бог е завършил Своя план за управление. Той е победоносният Цар на вселената. Всички неща и всички въпроси се контролират в Неговите ръце. Всички хора коленичат в поклонение, призовавайки името на истинския Бог — Всемогъщия. Чрез думите от устата Му се извършват всички неща. Защо сте толкова отпуснати, неспособни да накарате себе си да работите съвестно с Него, да се приближите до Него и да Го последвате в слава? Възможно ли е да желаете да страдате? Да желаете да бъдете пропъдени? Мислите ли, че не знам кой се е посветил искрено на Мен и кой дава всичко от себе си за Мен? Невежество! Глупаци! Вие не можете да разберете намеренията Ми и още по-малко можете да покажете разбиране за Моето бreme. Вие винаги Ме карате да се притеснявам за вас, да се трудя за вас. Кога ще приключи това?

Да Ме изживееш във всички неща, да свидетелстваш за Мен във всичко — дали това е толкова просто, като да отворите устата си и да наредите няколко

думи една след друга? Вие не познавате разликата между добро и зло! Вие сте без Мен в това, което правите, и Аз все по-малко присъствам в ежедневието ви. Аз зная, че вие не считате вярата в Бог за нищо сериозно, така че това са плодовете, които давате! Вие още не сте будни и ако продължавате така, ще опозорите името Ми.

Запитай се, когато говориш, дали Аз съм с теб? Когато ядеш или обличаш дрехите си, присъства ли обещанието Ми? Вие наистина сте безразсъдни! Когато проблемите ти не се вземат директно под внимание, тогава ти се показваш в истинската си светлина и никой от вас не проявява послушание. Ако това не беше така, щяхте да смятате себе си за велики и да мислите, че притежавате много неща вътре в себе си. Не знаете ли, че вътре във вас, изпълвайки ви, е грозното лице на Сатана? Работете с Мен, за да изкарате навън всички тези неща. Нека това, което съм Аз и което притежавам те изпълни изцяло отвътре. Само така можеш да Ме изживееш, да свидетелстваш за Мен с повече достоверност и да бъдеш причина повече хора да се покорят пред Моя трон. Трябва да знаете колко тежко е бремето върху раменете ви: величаене на Христос, проявяване на Христос, свидетелстване за Христос, така че десетки хиляди хора да получат спасение, за да може Моето царство да остане твърдо и непоклатимо. Подчертавам всичко това, за да не се бъркате, без да разбирате важността на днешната работа.

Безпомощни, когато се сблъскате с проблеми, като мравки в горещ тиган, тичащи наоколо в кръгове: това е вашият нрав. Външно изглеждате като възрастни, но вътрешният ви живот е като на дете. Всичко, което можете да правите, е да си създавате неприятности и да ги добавяте към Моето бreme. Дори и за най-малкото нещо, с което не се занимавам, вие създавате проблеми. Не е ли така? Не бъдете горделиви. Аз ви казвам истината. Не мислете винаги, че постоянно ви поучавам, сякаш просто използвам високопарни думи. Това е вашето истинско положение.

ГЛАВА 48

Аз съм тревожен, но колко от вас са способни да бъдат на едно мнение и да мислят еднакво с Мен? Вие просто не обръщате внимание на думите Ми, като напълно ги игнорирате и не се фокусирате върху тях, но по-скоро се фокусирате само върху собствените си повърхностни неща. Вие считате Моята старателна грижа и усилия за загуба. Съвестта ви не е ли заклеена? Вие сте невежи и лишени от разум, всички сте глупаци и не можете да Ме удовлетворите изобщо. Аз съм целият за вас, но доколко можете да бъдете вие за Мен? Вие сте разбрали погрешно намерението Ми и точно вашата слепота и неспособност да прозирате

нещата винаги Ме карат да се притеснявам за вас и да отделям време за вас. Колко от времето си можете да отделите и да Ми посветите? Трябва да си задавате тези въпроси по-често.

Моето намерение е изцяло свързано с вас — наистина ли разбирате това? Ако наистина го разбихте, отдавна щяхте да схванете Моето намерение и щяхте да проявите загриженост към Моето бreme. Не бъдете нехайни отново или ще останете без действието на Светия Дух във вас, което ще накара вашите духове да умрат и да пропаднат в Хадес. Нима това не е твърде ужасно за теб? Няма нужда да ви напомням отново. Трябва да поровите в съвестта си и да се запитате: дали това е защото твърде много Ми е жал за вас или защото Ми дължите твърде много? Не бъркайте правилно и грешно, не се лишавайте от разум! Сега не е моментът да се борите за власт и печалба или да се занимавате с интриги. По-скоро трябва бързо да оставите настрана тези неща, които са толкова пагубни за живота, и да се стремите да навлезете в реалността. Вие сте толкова нехайни! Не можете да разберете сърцето Ми или да осъзнаете намерението Ми. Има много неща, които не трябваше да казвам, но вие сте такива объркани хора, които не разбират, така че трябваше да ги повтарям отново и отново и дори по този начин вие все още не сте удовлетворили сърцето Ми.

Като ви броя един по един, колко от вас наистина могат да проявят загриженост към сърцето Ми?

ГЛАВА 49

За да служи координирано, човек трябва да координира правилно, с енергия и отдаденост. Освен това човек трябва да има жизненост, сила и да бъде преизпълнен с увереност, така че другите, когато видят това, да получат каквото им е нужно и да бъдат изпълнени. За да служиш на Мен, ти трябва да служиш така, както Аз възнамерявам, не само да се подчиняваш на сърцето Ми, но и да удовлетворяваш намеренията Ми, така че да съм удовлетворен от това, което постигам у теб. Изпълни живота си с Моите слова, изпълни словото си с Моята сила — това е, което искам от теб. Дали следването на собствените ти желания разкрива Моето подобие? Ще удовлетвори ли това сърцето Ми? Дали ти си човек, който искрено е съблюдавал Моите намерения? Дали ти си човек, който наистина се е опитал да разбере сърцето Ми? Наистина ли си се принесъл на Мен? Наистина ли си дал всичко от себе си за Мен? Размишлявал ли си над словата Ми?

Човек трябва да използва мъдрост във всеки аспект и да използва мъдростта, за да върви по Моя съвършен път. Тези, които действат в Моите слова, са най-мъдрите от всички, а тези които действат в съответствие с Моите слова, са най-покорните. Това, което казвам, е вярно и ти не трябва да спориш с Мен или да се

опитваш да се аргументираш пред Мен. Всичко, което казвам, го казвам, имайки предвид теб (без значение дали съм строг или добър). Ако се фокусираш върху това да бъдеш покорен, това ще бъде добре и това е пътят на истинската мъдрост (и на избягването на попадането под Божието правосъдие). Днес, в Моя дом, недей да бъдеш любезен пред лицето Ми, а зад гърба Ми да казваш други неща. Искам да бъдеш практичен — не е нужно да използваш сложна реторика. За онези, които са практични, има всичко. За онези, които не са, няма нищо. Дори телата им ще се върнат с тях към несъществуване, защото без практичност има само празнота. Няма друго обяснение за това.

Във вашата вяра в Бог Аз бих искал от вас да бъдете сериозни и да не мислите за това, което можете да спечелите или загубите, нито за всичко, което имате. Трябва само да се стремите да стъпите на истинския път и да не бъдете повлияни или контролирани от никого. Това се нарича да бъдеш стълб на църквата, победител на царството, а да направиш нещо друго означава, че не си достоен да живееш пред Мен.

В различни ситуации начинът да бъдеш близо до Мен също е различен. Някои хора обичат да казват хубави думи и да се държат благочестиво пред Мен. Въпреки това, зад кулисите те са в пълен безпорядък и словата Ми отсъстват напълно у тях. Те са отвратителни и досадни. Изключено е да могат да поучават или да се грижат за някого. Вие не можете да проявявате загриженост към сърцето Ми само защото не можете да имате повече близост или общение с Мен. Вие Ме карате да се безпокоя за вас постоянно и непрестанно да се трудя за вас.

ГЛАВА 50

Всички църкви и всички светии трябва да мислят за миналото, както и да гледат в бъдещето: Колко от вашите минали действия са подходящи и колко от тях са имали дял в изграждането на царството? Не си мислете, че сте умни! Трябва да виждаш ясно собствените си недостатъци и трябва да разбираш собственото си положение. Знаем, че никой от вас не е готов да положи усилия или да посвети време за това, така че не можете да се хвалите с никакви постижения. Вие пропилявате цялото си време да ядете, пиете и да се забавлявате. Когато неколцина от вас се съберат, вие се размотавате, без да обръщате внимание на духовните въпроси на общението в живота или да си осигурявате живот един на друг. Не мога да понеса да ви виждам да се смеете и да се шегувате, когато говорите, но въпреки това вие сте толкова абсурдни. Казвал съм го много пъти, но вие не знаете значението на това, което говоря — не е ли това нещо толкова очевидно, че се намира точно там, на върха на носа ви? Казвал съм такива неща и преди, но вие все още не сте убедени и не признавате това, което казвам,

мислейки, че не ви разбирам, че това, което казвам, не е реално. Или може би случаят не е такъв?

Ако вършиш нещата механично с Мен, тогава Аз ще те отделя настрана. Само се осмели да бъдеш отново безразличен! Само се осмели да бъдеш отново безразсъден и небрежен! Словата Ми са резбарски нож — всичко, което не отговаря на Моята воля, ще бъде изрязано с този нож и ти не трябва да обръщаш твърде много внимание на собственото си самоуважение. Аз те извайвам, за да можеш да се оформиш и да отговаряш на Моята воля. Не разбирай погрешно сърцето Ми. Само ако си възможно най-загрижен към сърцето Ми, ще бъде приемливо. Ако проявиш дори и най-малката загриженост, няма да се отвърна от теб с презрение. Не го игнорирай винаги лекомислено, просто позволи на Моята воля да се изпълнява постоянно върху теб.

Позициите на светците са различни и разбира се, вашите функции също са различни. Но вие трябва да направите всичко възможно, за да дадете всичко от себе си искрено за Мен и ваше задължение е да направите всичко, което можете. Трябва да сте лоялни в това дело и да сте готови да го изпълните с радост. Наистина не трябва да сте половинчати! В противен случай Моята присъда винаги ще бъде върху вас. Тялото, духът и душата ви няма да могат да го понесат и вие ще плачете и ще скърцате със зъби.

ГЛАВА 51

О! Всемогъщи Боже! Амин! В Теб всичко е освободено, всичко е свободно, всичко е открито, всичко е разкрито и всичко е светло, и нищо в ни най-малка степен не е скрито или прикрито. Ти си въплътеният Всемогъщ Бог. Ти си царувал като Цар. Ти си Се разкрил и вече не си тайна, но си Се разкрил напълно за вечни времена! Аз наистина Се разкрих напълно, дойдох открито и Се явих като Слънцето на правдата, защото днес вече не е епохата, в която се явява утринната звезда, нито все още е етапът на прикриването. Делото Ми е като проблясваща светкавица и се извършва бързо като внезапен удар на гръмотевица. Делото Ми е стигнало до този настоящ етап и всеки, който се мае и бездейства, ще бъде съден безмилостно. Ти конкретно трябва да имаш ясно разбиране, че Аз съм величие и правосъдие и че вече не съм състраданието и любовта, които може би си представяте. Ако все още нямаш ясно разбиране по този въпрос, тогава това, което ще получиш, е само правосъдие, защото самият ти ще вкусиш от това, което не си признал. В противен случай ще продължиш да имаш съмнения и няма да се осмеляваш да бъдеш твърд във вярата си.

Можете ли да завършите с преданост онова, което съм ви поверил? Казвам, че всяко начинание изисква мъдрост, но колко често сте подлагали многократно

на проверка и на допълнително обмисляне Моите призови в работата си? Дори и да имате известно разбиране за една дума от Моите призови и да я мислите за правилна, когато я чуете, вие впоследствие я пренебрегвате. Когато я чуете, вие я насочвате към собственото си действително състояние и се презирате, но по-късно ви се струва, че това е маловажен въпрос. Въпросът днес е дали вашият живот може да расте или не. Изобщо не става въпрос за вашата външна украса. Никой от вас няма решимост и не желае да бъдете твърди. Вие не желаете да платите цената и не искате да отхвърлите преходното земно удоволствие, но при все това се страхувате да не загубите благословиите от небето. Какъв човек си ти? Глупав! Не трябва да се чувствате онеправдани — не е ли истина това, което казах? Не показва ли то просто онова, за което ти самият вече си помислил? Ти нямаш човешка природа! Дори не притежаваш качествата на нормален човек. Освен това, въпреки че това е така, ти продължаваш да не виждаш себе си като изпаднал в нищета. Ти си спокоен и безгрижен през целия ден и напълно самодоволен! Ти не знаеш колко големи са собствените ти недостатъци или какво ти липсва. Колко глупаво!

Не виждаш ли, че делото Ми вече е стигнало до такъв момент? Цялата Ми воля е във вас. Кога ще можете да го разберете и да му обърнете внимание? Вие сте мързеливи! Не желаете да платите цената, не желаете да вършите тежката работа, не желаете да отделите време и не желаете да положите усилия. Нека ти кажа нещо! Колкото повече се страхуваш да не преживееш трудности, толкова по-малко ползи ще пожъне животът ти и освен това толкова повече препятствия ще срещаш, докато животът ти расте, и толкова по-малко вероятно е животът ти да напредва. Нека ти напомня още веднъж (няма да го казвам отново)! Ще бъда безразличен и ще изоставя всеки, който не поема отговорност за собствения си живот. Аз вече започнах да реализирам това — не го ли видя ясно? Това не е нито бизнес сделка, нито търговия. Това е животът. Ясно ли е?

ГЛАВА 52

Аз се явявам като Слънцето на правдата и вие и Аз заедно споделяме слава и благословения, сега и завинаги! Това е неоспорим факт и той вече започна да се потвърждава във вас. Това е така, защото Аз ще изпълня за вас всичко, което съм обещал. Всичко, което казвам, е реалност и никога няма да се върне празно. Тези благословения са върху вас и никой друг не може да претендира за тях. Те са плодовете на вашата служба, която се извършва координирано в единомислие с Мен. Отхвърлете вашите религиозни представи, вярвайте в истинността на Моите думи и не се съмнявайте! Аз не се шегувам с вас и мисля това, което казвам. Хората, на които давам благословения, ги получават, а тези, на които не давам

благословения, не ги получават. Всичко това се определя от Мен. Земното щастие е просто незначително! Според Мен то не е нищо друго освен тор, който не струва дори и стотинка. Следователно вие не трябва да цените твърде високо земните удоволствия. Не е ли радостта от небесните благословения с Мен далеч по-значима и възнаграждаваща?

Преди това истината не беше разкрита и Аз не се бях явил открито. Тогава вие се съмнявахте в Мен и не смеехте да се чувствате уверени в Мен. Но сега всичко се откри и Аз се разкрих като Слънцето на правдата, затова ако още се съмнявате, какво ще кажете за това? Когато тъмнината покри земята, беше простимо, че вие не можехте да видите светлината, но сега, когато слънцето освети всички тъмни ъгли, скритото вече не е скрито и прикритото вече не е прикрито — ако вие все още се съмнявате, Аз няма да ви извиня лесно! Сега е времето да бъдете абсолютно сигурни в Мен, времето да бъдете готови да се посветите на Мен и да отдадете всичко от себе си за Мен. Който Ми се противопостави дори и по най-малкия начин, незабавно ще бъде подложен на огньовете на съда без да се замислям и без дори да се забавя и миг, защото сега е времето, когато е дошъл безмилостният съд, а за онези, чиито умове и сърца не са праведни, съдът ще бъде бърз. Това е истинското значение на израза „делото Ми е като проблясваща светкавица“.

То напредва бързо, не може да не изненада хората, не може да не накара хората да се чувстват уплашени, не може да бъде забавено повече и не може да бъде спряно. Колкото повече се осъществява Моето дело, толкова по-бързо напредва то. За тези, които не са бдителни и подготвени, винаги съществува опасността да бъдат пропъдени. Вече не можете да се поддавате на импулса на изкушението. Делото Ми започна изцяло и се разширява в посока към езическите нации и към вселената. Огньовете на съда са безмилостни и нямат милост или любов към никого. Тези, които са верни на Бог, но които таят неправилни мисли и идеи или дори просто се съпротивляват в малка степен, също ще бъдат съдени — за това няма никакво съмнение. Онези, върху които свети светлината Ми, ще живеят в светлината и ще действат в светлината, и ще Ми служат до самия край на пътя. Хората, които не живеят в светлината, живеят в тъмнина. Ще взема решение, след като ги осъдя, в зависимост от отношението им към собствената им вина.

Моят ден настъпи. „Моят ден“, за който говорих в миналото, сега е пред очите ви, защото вие слязохте заедно с Мен. Аз съм с теб и ти си с Мен. Ние се срещнахме във въздуха и споделяме слава заедно. Моят ден наистина настъпи в пълнота!

ГЛАВА 53

Аз съм Началото и Аз съм Краят. Аз съм възкръсналият и съвършен единствен истински Бог. Аз изричам думите Си пред вас и вие трябва твърдо да вярвате в това, което казвам. Небето и земята могат да изчезнат, но нито една буква или щрих от това, което казвам, никога няма да изчезне. Запомнете това! Запомнете го! След като веднъж съм я изрекъл, нито една дума никога не е била оттеглена и всяка една от тях ще бъде изпълнена. Сега моментът е настъпил и вие трябва бързо да навлезете в реалността. Няма много време. Аз ще поведя синовете Си в славното царство и това, към което сте се стремили и за което сте копнели, ще се осъществи. Синове Мои! Изправете се бързо и Ме последвайте! Нямайте достатъчно време да го обмисляте още. Изгубеното време никога няма да се върне; след тъмнината има светлина и възнесението е тук, пред очите ви. Разбирате ли? Отворете очите си! Събудете се бързо! Сега, докато общувате помежду си, не ви е позволено да се впускате в празни приказки или да казвате нещо, което не е от полза за изграждането на църквата. Важното е да предадеш на братята и сестрите си практическия си опит или разкажете си за това как си бил озарен пред Бог и да опознаете себе си. Който е в състояние да го направи, той ще има духовен ръст! Днес някои от вас все още не се страхуват и независимо какво казвам или колко се тревожа, ти оставащ безстрашен; своята стара същност изобщо не позволява да бъде докосната. Е, тогава продължавай в същия дух! Само почакай да видиш кой ще бъде погубен! Все си мислите как да се хванете здраво за света, копнеете за богатство и изпитвате силна привързаност към синовете, дъщерите, съпругите и съпрузите си. Е, продължавай да се чувстваш привързан! Не е така сякаш думите Ми не са били отправени към вас и можете да продължите, както желаете! Скоро ще разберете всичко, но тогава вече ще е твърде късно. Очаква ви само правосъдие.

ГЛАВА 54

Познавам перфектно положението на всяка църква като дланта Си. Не мислете, че не ги разбирам и нямам яснота за тях. Що се отнася до различните хора в църквите, имам още по-ясно разбиране и познание. Сега Моята неотложна воля е да те обуча, за да можеш да достигнеш по-бързо зряла възраст, така че денят, в който ще можеш да Ми бъдеш от полза, да може да дойде по-рано, и вашите действия да могат да бъдат пълни с Моята мъдрост, за да можете да проявявате Бог, където и да се намирате. По този начин крайната Ми цел ще бъде постигната. Синове Мои! Трябва да се съобразявате с Моята воля. Не Ме карайте да ви държа за ръка, докато ви уча. Вие трябва да се научите да разбирате волята

Ми и да виждате същината на нещата. Това ще ви позволи да се справяте с всеки проблем, който срещате, с лекота, като щракване с пръсти. В обучението си може да не успеете да разберете от първия път, но след втория път и третия път и т.н., в крайна сметка ще можете да разберете Моята воля.

Вашите думи винаги имат непроницаемо качество. Вие вярвате, че това е мъдрост, нали? Понякога думите ви са непокорни, понякога говорите на шега, а понякога говорите с елемент на човешки представи и ревност... В обобщение, вие говорите без постоянство, без да знаете как да предоставите живот на другите или как да разберете техните състояния, но общувате небрежно. Вашето мислене е неясно и нямате представа какво е мъдрост и какво е измама. Колко сте объркани! Вие считате измамата и нечестността за мъдрост. Това не посрамва ли името Ми? Не е ли това богохулство спрямо Мен? Това не води ли до фалшиви обвинения срещу Мен? Каква е целта, към която се стремите? Замисляли ли сте се над това? Проучвали ли сте този въпрос? Казвам ти, Моята воля е посоката и целта, която търсите. Ако не беше така, всичко щеше да е напразно. Хората, които не познават Моята воля, са онези, които не знаят как да търсят, онези, които ще бъдат изоставени, пропъдени! Ясно е, че да разберете волята Ми е първият урок, който трябва да научите. Това е най-неотложната задача и тя не трябва да бъде забавяна! Не Ме чакайте да порицавам всеки един от вас поотделно! Вие прекарвате цели дни в мъгливо състояние на тъпа скованост. Колко нелепо! Вашата обърканост е поразителна — вие не показвате никакво внимание към Моята воля! Запитайте се: колко пъти сте се вкопчвали в Моята воля, когато предприемате действия? Сега е време да се обучите! Да Ме карате да се разправам с вас поотделно е невъзможно! Трябва да се научите да придобивате опит, прозрение и мъдрост, докато действате. Думите, които излизат от устата ви, са добри и хубави, но каква е реалността? Когато се сблъскате с реалността, вие не сте в състояние да направите нищо по въпроса. Това, което казвате, никога не съвпада с реалността. Наистина, не мога да понасям да виждам какво правите. Когато го наблюдавам, се чувствам ужасно натъжен. Помнете това! В бъдеще се научете да разбирате волята Ми!

ГЛАВА 55

Така наречената „нормална човешка природа“ не е толкова свръхестествена, колкото си представят хората. По-скоро тя може да надхвърли връзките на всички хора, събития и предмети, както и преследванията, произтичащи от заобикалящата среда. Тя е в състояние да се приближи до Мен и да общува с Мен на всяко място и при всяко обстоятелство. Вие, хората, винаги тълкувате погрешно Моите намерения. Когато ви казвам, че трябва да изживявате нормалната човешка

природа, вие практикувате въздържание и опитомявате плътта си, но не обръщате внимание на внимателното търсене в духа си. Ти се съсредоточаваш само върху външния си вид, като пренебрегваш откровенията и вълненията, които предизвиквам в теб. Колко си нехаен! Твърде нехаен! Възможно ли е да смяташ, че завършването на това, което съм ти поверил, е голямо постижение? Глупав си! Ти не обръщаш внимание на пускането на дълбоки корени! „Не бъди листо на дърво, а корен на дърво“ — наистина ли това е твоето мото? Безразсъдно! Нехайно! Ти си доволен, веднага щом помислиш, че си реализирал малка придобивка. Колко малко те е грижа за Моята воля! Отсега нататък внимавай, не бъди пасивен и не бъди негативен! Когато служиш, се приближавай по-често до Мен и общувай повече с Мен: това е единственият изход за теб. Аз съм наясно, че ти вече си се отрекъл от себе си, запознат си със собствените си недостатъци и си наясно със собствените си слабости. Но само знанието не е достатъчно. Трябва да си сътрудничиш с Мен и след като разбереш Моите намерения, незабавно да ги приложиш. Това е най-добрият начин да покажеш загриженост за Моето бreme, както и най-добрият начин да се подчиниш.

Както и да се отнасяш с Мен, Аз желая да осъществя Своята воля в теб и във всички светци и искам тя да бъде изпълнена безпрепятствено по цялата земя. Бъди напълно наясно с това! Това се отнася до Моите управленски закони! Нима не се страхуваш ни най-малко? Не трепериш ли от страх за собствените си действия и поведение? Сред всички светци едва ли има някой, който да може да усети Моите намерения. Нима не желаеш да се откроиш като човек, който наистина се съобразява с Моята воля? Наясно ли си? Моето спешно намерение в момента е да потърся група хора, които са способни да изпълняват напълно Моята воля. Нима не искаш да бъдеш един от тях? Не искаш ли да дадеш всичко от себе си заради Мен и да Ми се принесеш? Не си готов да платиш дори най-малката цена или да положиш дори и най-малкото усилие! Ако това продължава по този начин, Моите старателни усилия ще бъдат пропилены за вас. Сега, след като ти посочих това, все още ли не разбираш сериозността на този въпрос?

„Непременно ще благословя изобилно тези, които искрено дават всичко от себе си заради Мен“. Сам виждаш! Казвал съм ти това няколко пъти, но ти все още имаш толкова много опасения и страхове, свързани с твоите семейни обстоятелства и външната среда. Ти наистина не знаеш какво е добро за теб! Аз използвам само честни, обикновени и открити хора. Ти се радваше и имаше желание да те използвам — но защо все още си толкова притеснен? Възможно ли е думите Ми да не са оказали никакво влияние върху теб? Казах ти, че те използвам, но въпреки това ти не си в състояние да бъдеш непоколебимо уверен в това. Ти винаги се съмняваш, страхуваш се, че ще те изоставя. Твоите представи са толкова дълбоко вкоренени в теб! Когато казвам, че те използвам, това означава, че те използвам. Защо винаги се съмняваш толкова силно? Не съм ли говорил достатъчно ясно?

Всяка дума, която съм казал, е вярна, нито едно Мое твърдение не е невярно. Сине Мой! Вярвай Ми. Бъди отдаден на Мен и Аз със сигурност ще бъда отдаден на теб!

ГЛАВА 56

Започнах да предприемам действия, с които да накажа хората, които вършат злодеяния и които упражняват власт и преследват Божиите синове. Оттук нататък ръката на Моите управленски закони ще тегне върху онези, които Ми противоречат в сърцата си. Знайте това! Това е началото на Моя съд и на никого няма да бъде оказана милост, нито някой ще бъде пощаден, защото Аз съм безпристрастният Бог, който върши правда, и би било добре за всички вас да разберете това.

Не искам да наказвам хората, които вършат зло, а по-скоро това е възмездието, което самите те са си навлекли чрез своите злодеяния. Не бързам да наказвам никого, нито се отнасям несправедливо с никого — Аз Съм праведен за всички. Сигурно е, че обичам синовете си, и със сигурност мразя онези зли хора, които Ми се противопоставят — това е принципът на Моите действия. Всеки от вас трябва е запознат с Моите управленски закони. Ако не сте, тогава няма да имате и капка ужас и ще действате нехайно пред Мен. Също няма да знаете какво искам да постигна, какво искам да извърша, какво искам да спечеля или от какъв човек се нуждае Моето царство.

Моите управленски закони са:

1. Независимо кой си, ако Ми противоречиш в сърцето си, ще бъдеш съден.
2. Тези, които съм избрал, ще бъдат дисциплинирани незабавно за всеки погрешен начин на мислене.
3. Ще отделя тези, които не вярват в Мен, на една страна. Ще им позволя да говорят и да действат безгрижно до самия край, когато ще ги накажа напълно и ще ги премахна.
4. Винаги ще се грижа и защитавам онези, които вярват в Мен. Винаги ще им давам живот чрез спасение. Тези хора ще имат Моята любов и със сигурност няма да паднат или да загубят пътя си. Всяка тяхна слабост ще бъде само временна и със сигурност няма да помня техните слабости.
5. Тези, които изглежда, че вярват, но всъщност не го правят — които вярват, че има Бог, но не търсят Христос и също не се съпротивляват — това са хората, които най-много будят съжаление, и чрез Моите дела ще ги накарам да видят ясно. Чрез Моите действия ще ги спася и ще ги върна обратно.
6. Първородните синове, първите, които приемат името Ми, ще бъдат благословени! Със сигурност ще ви дам най-добрите благословения, като ще ви позволя да им се насладите до насита в сърцата си. Никой няма да посмее да попречи на това. Всичко това е подготвено за вас изцяло, тъй като това е Моят управленски закон.

Трябва да можете да виждате във всяко отношение всички действия на ръката Ми и всички мисли на сърцето Ми. Не е ли всичко заради вас? Кой измежду вас е за Мен? Проучихте ли мислите в сърцата си или думите върху устните си? Възприехте ли съзнателен подход към тези неща? Объркани! Безпътни! Вие не приемате ограниченията на Светия Дух! Аз отново и отново освобождавам гласа Си вътре в теб, но той не предизвика абсолютно никаква реакция. Не бъди невъзприемчив повече! Твой дълг е да разбереш Моята воля. Също така това е пътят, в който трябва да навлезеш. Ти си объркан, нямаш прозрение и не виждаш ясно какво искам да постигна в теб или да спечеля от теб! За да разбереш Моята воля, трябва най-напред да се приближиш по-близо до Мен и да общуваш повече с Мен. Непрестанно говориш, че не можеш да осъзнаеш Моята воля. Ако вече си изпълнен със свои неща, тогава как мога да работя върху теб? Ти не поемаш инициативата и не се явяваш пред Мен, а просто чакаш пасивно. Казвам, че си като червей, а ти се чувстваш онеправдан и отказваш да приемеш това. Този път трябва да се изправиш и да си сътрудничиш с Мен! Не бъди пасивен! Това ще попречи на живота ти. Да бъдеш проактивен носи ползи за теб, а не за другите. Още ли не си осъзнал и разбрал това? Моята воля постоянно се разкрива в теб. Нима не си го разбрал? Защо никога не обърна внимание на това? Защо никога не успя да разбереш Моята воля? Може ли разбирането на Моята воля наистина да не ти донесе полза?

Желая да се съобразяваш с Моята воля във всяко отношение, така че чрез теб да имам път напред и дом, в който да си почивам. Не Ми пречи повече — това е твърде безсърдечно! Ти не разбираш словата Ми и не им отговаряш. Виж кое време настана. Не може да чакаш повече! Ако не следваш плътно стъпките Ми, ще стане твърде късно и ще можеш да го поправиш в много по-малка степен!

ГЛАВА 57

Изследва ли всяка от своите мисли и идеи и всяко свое действие? Имаш ли ясна представа кои от тях са в съгласие с Моята воля и кои не са? Ти си абсолютно неспособен да различиш това! Защо не дойде пред Мен? Дали защото няма да ти кажа или поради някаква друга причина? Трябва да знаеш следното! Знай, че хората, които са небрежни, в никакъв случай не могат да схванат Моята воля или да получат голямо просветление или откровение.

Откри ли причините, поради които църквата не е способна да се нахрани и й липсва истинско общение? Наясно ли си колко от факторите, довели до това, са свързани с теб? Помолих те да дадеш живот и да възвестиш гласа Ми. Направи ли тези неща? Можеш ли да поемеш отговорност за забавянето на напредъка в живота на твоите братя и сестри? Когато срещнеш проблеми, вместо да си спокоен

и съдържан, ти си притеснен. Ти наистина си невеж! Гласът Ми трябва да бъде възвестен на светиите. Не потискай делото на Светия Дух и не Ме забавяй чрез своето протакане — нищо от това не е от полза за никого. Искам да се посветиш изцяло на Мен, в тялото и ума си, така че всяка твоя мисъл и идея да бъде за Мен, за да споделяш Моите мисли и притеснения. Така всичко, което правиш, ще бъде в името на днешното царство и Моето управление, а не за самия теб. Само това ще удовлетвори сърцето Ми.

Нищо, което съм направил, не е без доказателство. Защо не Ми подражаваш? Защо не потърси доказателство за това, което правиш? Какво повече искаш да ти кажа? Аз те хванах за ръка, за да те науча, но ти не си в състояние да се научиш. Ти си толкова глупав! Икаш ли да започнеш всичко отначало? Не се обезсърчавай. Трябва да се стегнеш отново и да се посветиш изцяло в полза на споделените надежди и желания на светиите. Запомни тези думи: „Непременно ще благословя изобилно тези, които искрено дават всичко от себе си заради Мен“.

Каквото и да правиш, трябва да го правиш по подреден начин, а не безразборно. Наистина ли се осмеляваш да твърдиш, че познаваш състоянието на светиите като дланта си? Това показва, че ти липсва мъдрост, че изобщо не си приел този въпрос сериозно и че не си му посветил никакво време. Ако наистина можеше да посветиш цялото си време на това, тогава щеше видиш какво би било твоето вътрешно състояние. Ти не се стремиш да правиш никакви субективни усилия, ти просто търсиш обективни причини, без да проявяваш и капка внимание към Моята воля. Това Ме нарани дълбоко! Не продължавай по този начин! Възможно ли е да не приемаш благословиите, които ти дадох?

О, Боже! Твоето дете има дълг към Теб. Не взех на сериозно делото Ти, нито се съобразих с волята Ти, нито бях верен на увещанията Ти. Твоето дете иска да промени всичко това. Не ме изоставяй и продължавай да извършваш делото си чрез мен. О, Боже! Не оставяйте детето Си само! Моля Те, придружавай ме във всеки един момент. О, Боже! Твоето дете знае, че ме обичаш, но аз не мога да разбера волята Ти. Не знам как да покажа разбиране за Твоето бреме или как да изпълня това, което си ми поверил. Още по-малко знам как да ръководя църквата. Ти знаеш, че аз съм отчаян и разстроен от това. О, Боже! Моля те, води ме по всяко време. Едва сега чувствам колко много неща ми липсват — твърде много са! Просто не мога да опиша колко много. Нека твоята всемогъща ръка да покаже милост към детето Ти, да ме подкрепя по всяко време и да ми позволи да се поклоня напълно пред Теб, да не правя вече свои собствени избори и да нямам вече свои собствени мисли или идеи. О, Боже! Ти знаеш, че Твоето дете иска да прави всичко изцяло заради Теб и заради днешното царство. Ти знаеш какво мисля и какво правя в момента. О, Боже! Потърси ме Самият Ти. Моля те само да вървиш с мен и да останеш с мен в живота по всяко време, за да може Твоята сила да придружава всичко, което правя.

ГЛАВА 58

След като осъзнаете Моето намерение, ще придобиете способност да показвате разбиране за Моето бreme и ще можете да получите светлина и откровение и ще се сдобите с освобождение и свобода. Това ще Ме удовлетвори и ще направи да се изпълни волята Ми за теб, ще донесе назидание на всички светии и ще направи здраво и стабилно Моето царство на земята. Важното сега е да схванете намерението Ми. Това е пътят, по който трябва да влезете и освен това е задължение, което всеки човек трябва да изпълни.

Моето слово е добро лекарство, което лекува всички видове заболявания. Докато искаш да дойдеш пред Мен, Аз ще те излекувам и ще ти позволя да видиш Моето всемогъщество, Моите чудодейни дела, Моята правда и Моето величие. Освен това ще ти дам възможност за един поглед върху вашата собствена поквара и слабости. Аз разбирам напълно всяко състояние вътре в теб — ти винаги правиш неща в сърцето си и не ги показваш навън. Аз съм дори още по-наясно за всяко отделно нещо, което правиш. Но ти трябва да знаеш кои неща хваля и кои не. Трябва ясно да разграничаваш тези неща и да не приемаш небрежно отношение към това.

Като казвате: „Трябва да показваме разбиране за Божието бreme“, вие просто сте лицемерни. Но когато се изправяте пред фактите, макар и да знаете много добре какво е Божието бreme, вие не му показвате никакво разбиране. Вие наистина сте доста объркани мудни и глупави, а освен това сте и невежи до крайна степен. Това обяснява колко е трудно да се занимаваш с хора. Всичко, което правят, е да говорят добре звучащи думи като: „Просто не мога да разбера Божието намерение, но ако успея да го разбера, със сигурност ще действам в съответствие с него“. Това не е ли вашето реално състояние? Въпреки че всички вие знаете Божието намерение и знаете каква е причината за вашата болест, жизненоважният въпрос е, че вие изобщо не желаете да практикувате. Това е най-голямата ви трудност. Ако не разрешите това незабавно, то ще бъде най-голямата пречка за живота ви.

ГЛАВА 59

Търси Моята воля повече в средата, в която се намиращ, и със сигурност ще получиш одобрението Ми. Докато си готов да Ме търсиш и да имаш страх от Мен в сърцето си, Аз ще ти давам всичко, от което се нуждаеш. Сега църквата влиза в официално обучение и всичко е на правилния път. Нещата вече не са каквито бяха, когато тя беше предвкушване на нещата, които предстоеше да дойдат. Не трябва повече да сте объркани или да ви липсва проникателност. Защо изисквам

от вас да влезете в реалността във всичко? Наистина ли си преживял това? Можете ли наистина да Ме удовлетворите в това, което искам от вас, точно както Аз удовлетворявам вас? Не Ме лъжете! Аз просто продължавам да ви толерирам отново и отново, но независимо от това вие многократно не успявате да различите доброто от лошото и да покажете своята признателност!

Моята праведност, Моето величие, Моята присъда и Моята любов — всички тези неща, които притежавам, нещата, които съм Аз — вкусил ли си наистина от тях? Ти наистина си толкова безразсъден и упорито не възприемаш волята Ми. Многократно ви казвах, че трябва да вкусите сами от угощенията, които приготвям, но вие продължавате да ги изсипвате отново и отново и не можете да различите добрата среда от лошата Коя от тези среди създадохте сами? Кой бяха уредени от ръцете Ми? Престанете да се защитавате! Аз виждам всичко напълно ясно и фактът е, че ти просто не търсиш. Какво повече мога да кажа?

Винаги ще утешавам всички, които възприемат Моята воля, и няма да позволя да страдат или да бъдат наранени. Важното сега е да можете да предприемате действия в съответствие с Моята воля. Тези, които правят това, със сигурност ще получат Моите благословения и ще дойдат под Моята закрила. Кой може наистина и напълно да даде всичко от себе си за Мен и да Ми предложи всичко от себе си? Всички вие сте равнодушни. Мислите ви непрекъснато се въртят в кръг, като си мислите за дома, за външния свят, за храната и облеклото. Независимо от факта, че си тук пред Мен и правиш неща за Мен, дълбоко в себе си ти все още мислиш за жена си, децата и родителите си у дома. Нима всички тези неща са твоя собственост? Защо не ги повериш в ръцете Ми? Нямах ли достатъчно вяра в Мен? Или се страхуваш, че ще подредя нещата по неподходящ за теб начин? Защо винаги се притесняваш за семейството на твоята плът? Винаги страдаш за любимите си хора! Имам ли определено място в сърцето ти? Продължаваш да говориш, че Ми позволяваш да доминирам вътре в теб и да заема цялото ти същество — всичко това са само коварни лъжи! Колко от вас са напълно ангажирани с църквата? И кой от вас не мисли за себе си, а действа заради днешното царство? Помислете много внимателно за това.

Вие Ме тласнахте до точката, в която мога да използвам ръцете Си само за да ви удрям и да ви тласкам напред. Повече няма да ви угаждам. Това е така, защото Аз съм мъдрият Бог и се отнасям с различните хора по различни начини, според това колко предани сте към Мен. Аз съм всемогъщият Бог — кой би дръзнал да попречи на Моите стъпки напред? Отсега нататък всички, които се осмеляват да се отнасят към Мен нелоялно, със сигурност ще попаднат под управленските Ми закони, за да ги накарам да познаят Моето всемогъщество. Това, което искам, не е голям брой хора, а съвършенство. Аз ще изоставя и ще накажа всеки, който е неверен, нечестен и проявява порочно поведение и измама. Не мислете вече, че съм милостив или че съм любящ и добър. Такива мисли са просто себеугаждане.

Знам, че колкото повече отстъпки ти правя, толкова по-негативен и пасивен ставаш и толкова по-слаба е готовността ти да се отдадеш. Когато хората са трудни до такава степен, мога само постоянно да ги пришпорвам и да ги влача по пътя. Знайте това! Отсега нататък Аз съм Богът, който съди. Вече не съм милостивият, мил и любящ Бог, който хората си представят, че съм!

ГЛАВА 60

Израстването в живота не е лесна задача, то изисква процес и по-важното е, че трябва да можете да платите цената, да си сътрудничите с Мен с едно сърце и по този начин да спечелите Моята похвала. Небето и земята, и всички неща са създадени и завършени със словото, което изговарям, и с Мен всичко може да бъде постигнато. Единственото Ми желание е да растете бързо, да вземете бремето от плещите Ми, да го поставите върху себе си и да вършите делото Ми от Мое име. Едва тогава ще бъда удовлетворен. Кой син би отказал бремето на баща си? Кой баща не би се трудил ден и нощ за сина си? Въпреки това вие просто не разбирате Моята воля и не се съобразявате с бремето Ми; думите Ми нямат тежест пред вас и вие не правите това, което казвам. Вие винаги сте свои собствени господари! Колко егоистично! Вие мислите само за себе си!

Наистина ли разбираш волята Ми или се преструваш, че това не е така? Защо винаги се ангажираш с такова безнравствено поведение? Съвестта ти казва ли, че правиш добро според Мен, като действаш така? След като си открил причината за болестта, защо не общуваш с Мен за лечението? Аз ще ти кажа: от този ден нататък вие няма да имате повече заболявания на тялото. Ако някоя част от вас се почувства зле, не се занимавайте с търсене на външна причина; по-скоро елате пред Мен и се опитайте да разберете намерението Ми. Ще запомните ли това? Това е Моето обещание: от този ден нататък вие напълно ще се отдалечите от физическото си тяло и ще влезете в духовния свят; това означава, че тялото ви вече няма да бъде обременено с болести. Доволни ли сте от това? Чувствате ли се щастливи? Това е Моето обещание. И това е, за което отдавна се надявахте. Днес това се постига във вас, благословени. Колко чудесно и неразгадаемо е то!

Делото Ми напредва ден и нощ, миг след миг; то никога не спира. Това е така, защото Моето неотложно желание е да ви накарам да последвате Моето собствено сърце и сърцето Ми скоро да получи утеха от вас. Синове Мои! Дойде време да споделите с Мен Моите благословии на доброто. В миналото вие страдахте заради Моето име, но сега вашите дни на изпитание свършиха. Ако някой се осмели да нарани дори и косъм от главите на синовете Ми, Аз не бих му простил лесно, нито той някога ще може да се изправи отново. Това е Моят управленски закон и всеки, който го нарушава, го прави на свой риск. Синове Мои!

Насладете се на съдържанието на сърцата си! Пейте и викайте от радост! Вече няма да бъдете тормозени и потискани и вече няма да бъдете обект на преследване. Вече не трябва да се страхувате заради вярата си в Мен; трябва публично да я провъзгласявате. Извикайте свящото Ми име достатъчно силно, за да се разклатят вселената и краищата на земята. Нека видят те, че онези, които презираха в миналото, които бяха ограбвани и измъчвани от тях, стоят днес над тях, за да ги управляват, да ги ръководят и което е по-важно, да ги съдят.

Бъдете загрижени само за навлизането и ще ви даря с още по-добри благословии, които ви чакат, за да им се насладите, и ще можете да вкусите по-добре несравнимата сладост, безграничните тайни и неизмеримата дълбочина!

ГЛАВА 61

Когато си наясно със собственото си състояние, тогава можеш да изпълняваш Моята воля. Всъщност Моята воля не е трудна за разбиране, просто в миналото ти никога не си търсил в съответствие с Моите намерения. Аз не искам идеите или мислите на хората, а още по-малко твоите пари или твоите притежания. Това, което искам, е твоето сърце. Разбираш ли? Това е Моята воля. Нещо повече, това е, което искам да получа. Хората винаги използват собствените си представи, за да Ме съдят, и използват своите критерии, за да оценят Моя духовен ръст. С човешката раса това е най-трудното нещо, с което трябва да се справям, и това е, което презирам и ненавиждам най-много. Разбирате ли сега? Защото това е най-видимият нрав на Сатана. Освен това вие сте с такъв малък духовен ръст, че често попадате в изкусните интриги на Сатана. Просто не можете да ги различите! Много пъти съм ви казвал да бъдете предпазливи по всяко време и във всяко отношение, за да не бъдете измамени от Сатана. Въпреки това вие не слушате и вместо това лекомислено игнорирате това, което казвам. В резултат на това в крайна сметка вие страдате от загуби в живота и след това става твърде късно за съжаления. Не би ли било много добра идея за теб да приемеш това като урок за твоето бъдещо търсене? Казвам ти! Склонността към негативизъм ще донесе крайно тежки загуби в живота ти. Като знаеш това, не е ли време да се събудиш?

Хората са нетърпеливи за бързи резултати и виждат само това, което е точно пред тях. Когато казвам, че съм започнал да наказвам хората, които са на власт, вие ставате още по-нетърпеливи, като питате: „Защо тези хора са все още на власт? Това не означава ли, че Божиите думи са празни?“. Човешките представи са толкова дълбоко вкоренени! Вие не разбирате смисъла на това, което казвам. Хората, които наказвам, са злите, тези, които Ми се противопоставят, и тези, които не Ме познават, и игнорирам онези, които просто вярват в Мен, без да търсят истината. Вие наистина сте невежи! Не сте разбрали нито йота от това, което

казах! Въпреки това все още се потупвате по гърба, като си мислите, че сте узрели, че схващате нещата и че сте в състояние да разберете Моята воля. Често казвам, че всички неща и дела служат на Христос, но разбираш ли наистина тези думи? Наистина ли знаеш какво означават те? Преди съм казвал, че не наказвам никого прибързано. Всеки един човек във вселената следва Моите правилни разпоредби. Хората, които са обект на Моето наказание, онези, които полагат труд за Христос (които не ще спася), избраните от Мен и онези, които са избрани от Мен, но които ще бъдат пропъдени след това — всички тях Аз държа в ръцете Си, да не говорим за теб, един от избраните, когото разбирам още повече. Всички неща, които правя през тази фаза и по време на следващите, са в съответствие с Моите мъдри разпоредби. Не е нужно да правиш предварително разпоредби за Мен; просто чакай и се наслаждавай! Това е нещо, което заслужаваш. Аз доминирам над това, което е Мое, и не оставям с лекота онези, които се осмеляват да се оплакват или които имат други мнения за Мен. Тези дни често избухвам в гняв, когато програмата от управленски закони, която съм планирал, напредва до този етап. Не си мислете, че нямам чувства. Това е така, защото, както вече казах, нито един предмет, човек или събитие не смее да попречи на Моите стъпки напред. Правя това, което казвам, и това съм Аз. Нещо повече, това е най-видимото проявление на Моя нрав. Аз се отнасям еднакво към всички хора, защото всички сте Мои синове и Аз обичам всеки един от вас. Кой баща не носи отговорност за живота на сина си? Кой баща не работи усилено, ден и нощ, за бъдещето на сина си? Кой измежду вас признава това? Кой може да покаже грижа за сърцето Ми? Вие постоянно правите планове и разпоредби за собствените си плътски удоволствия и нямате абсолютно никакво разбиране за сърцето Ми. Сърцето Ми се къса за вас, но вие непрекъснато копнеете за плътски удоволствия, за ядене и пиене, за спане и облекла. Нямате ли и най-малка съвест? Ако това е така, тогава вие сте просто животни в човешки дрехи. Това, което казвам, не е прекалено и трябва да можете да понасяте тези думи. Това е най-добрият начин да ви спася и още повече, това е мястото, където се намира мъдростта Ми: поразете основната слабост на Сатана, победете го напълно и го унищожете изцяло. Стига да се покаеш и да се увериш, че можеш да разчиташ на Мен да премахна старата ти природа и да изживееш образа на нов човек, Аз ще бъда напълно удовлетворен, защото това означава да живееш според нормалната човешка природа и да свидетелстваш за Моето име. Нищо не Ме прави по-щастлив.

Трябва винаги да си близо до Мен. Очевидно е, че темпото Ми се ускорява ден след ден. Ако ти липсва духовно общение дори и за миг, тогава Моята присъда ще падне върху теб незабавно. В този смисъл ти си придобил дълбоко разбиране. Наказвам те не защото не те обичам, а по-скоро те дисциплинирам от любов. В противен случай нямаше да растеш и винаги щеше да си покварен без ограниченията на Светия Дух. Това още повече доказва Моята мъдрост.

ГЛАВА 62

Разбирането на Моята воля не е само за да можеш да я познаваш, а за да можеш да действаш в съответствие с Моите намерения. Хората просто не разбират сърцето Ми. Когато казвам, че посоката е изток, те неизбежно се впускат в разсъждения, като се чудят: „Това наистина ли е изток? Може би не е. Не мога просто да приема това на доверие, трябва да потърся сам за себе си“. Това е степента, в която вие, хората, сте трудни за управление; вие не знаете какво е истинско подчинение. Когато знаеш намеренията Ми, тревожи се само за осъществяването им — не мисли! Ти винаги приемаш това, което казвам, с известно съмнение и го приемаш по абсурден начин. Как може това да доведе до истинско прозрение? Ти никога не навлизаш в думите Ми. Както вече казах, това, което искам, е съвършенство в хората, а не множество на техния брой. Тези, които не се фокусират върху навлизането в думите Ми, не заслужават да бъдат добри войници на Христос; по-скоро те действат като лакеи на Сатана и прекъсват делото Ми. Не мислете, че това е маловажен въпрос. Който прекъсва делото Ми, нарушава управленските Ми закони и е сигурно, че ще дисциплинирам строго тези хора. Това означава, че отсега нататък, ако се отвърнеш от Мен дори и за миг, ще те сполети присъда. Ако не вярваш на думите Ми, тогава провери сам за себе си какво е да живееш в светлината на присъствието Ми и какво е да си Ме изоставил.

Това, че не живееш в духа, не Ме притеснява. Делото Ми е напреднало до настоящия етап, така че какво можеш да направиш? Не се безпокой, защото всичко, което правя, има своите етапи и Аз ще върша делото Си Сам. Веднага щом започна да действам, всички са напълно убедени; ако не бяха, щях да ги накажа с удвоена строгост, което засяга още повече управленските Ми закони. Вижда се, че управленските Ми закони вече са започнали да се издават и изпълняват и вече не са скрити. Трябва да разберете това ясно! Сега всичко опира до Моите управленски закони, а който ги наруши, трябва да претърпи загуба. Това не е маловажен въпрос. Наистина ли имате някаква представа за това? Виждате ли това с яснота? Аз трябва да започна да общувам: всички народи и всички хора по света се управляват от ръцете Ми и независимо от тяхната религия, те трябва да потекат обратно към Моя трон. Разбира се, след като бъдат съдени, някои ще бъдат хвърлени в бездънната яма (като обекти на разрушението, които ще бъдат напълно изгорени и няма да останат повече), докато други, след като бъдат съдени, ще приемат името Ми и ще станат хора на Моето царство (на което ще се наслаждават само хиляда години). Вие обаче ще притежавате царството с Мен във вечността и понеже преди това сте страдали за Мен, Аз ще заменя вашите страдания с благословии, които ще ви давам без край. Тези, които са Моят народ, просто ще продължат да полагат труд за Христос. Това, което се нарича наслада тук, не означава само удоволствие, но и че тези хора ще бъдат предпазени от

претърпяване на бедствия. Това е вътрешното значение на Моите искания към вас, които сега са толкова строги, и на всичко, което сега се отнася за Моите управленски закони. Причината за това е, че ако не приемете Моето обучение, няма да има начин да ви дам това, което е предназначено да наследите. И така, вие все още се страхувате от страданието и се боите, че душите ви ще бъдат наранени, като винаги си мислите за плътта и постоянно правите разпоредби и планове за себе си. Не са ли подходящи Моите разпоредби за вас? Защо тогава продължавате да правите разпоредби за себе си? Ти Ме хулиш! Не е ли така? Аз уреждам нещо за теб, после ти го отхвърляш напълно и правиш свои собствени планове.

Вие може да бъдете красноречиви, но в действителност изобщо не спазвате Моята воля. Чуйте Ме! Абсолютно не бих казал, че сред вас има някой, който е способен да прояви истинско уважение към волята Ми. Въпреки че твоите действия може да съответстват на Моята воля, Аз със сигурност няма да те хваля. Това е Моят метод за спасение. Дори и така вие все още сте самодоволни на моменти, като мислите себе си за невероятни, докато презирате всички останали. Това е един от аспектите на поквареното човешко поведение. Това, че всички вие признавате тази гледна точка, която излагам, е повърхностно. За да можете истински да се промените, трябва да се доближите до Мен. Общувай с Мен и Аз ще ти дам благодат. Някои хора искат само да седят бездейни и да жънат това, което другите са посели, смятайки, че за да бъдат облечени, трябва само да протегнат ръцете си, и за да бъдат нахранени, трябва само да отворят устата си, като дори чакат другите да сдъвчат храната им и да я поставят в устата им, преди те да я погълнат. Такива хора са най-глупави, те обичат да ядат това, което е било сдъвкано от други. Това също е проява на най-мързеливия аспект на човека. След като чухте тези Мои думи, не трябва повече да ги подминавате. Ще постъпите правилно само като удвоите вниманието си и само тогава ще удовлетворите волята Ми. Това е най-добрият вид подчинение и послушание.

ГЛАВА 63

Трябва да разбираш собственото си състояние и освен това — да си наясно с пътя, по който трябва да вървиш. Не чакай повече да отварям ушите ти и да ти посочвам нещата. Аз съм Бог, Който наблюдава най-съкровениите дълбини на човешкото сърце, и познавам всяка твоя мисъл и идея. Нещо повече, Аз разбирам действията и поведението ти, но дали всички те съдържат Моето обещание? Съдържат ли всички те Моята воля? Търсил ли си ги някога преди? Наистина ли си отделил време за това? Наистина ли си положил усилия? Не те критикувам. Вие просто сте пренебрегнали този аспект! Ти винаги си толкова объркан и не можеш

да видиш нищо ясно. Знаеш ли каква е причината за това? Това е, защото вашите мисли са неясни и вашите представи са твърде здраво вкоренени. Нещо повече, вие изобщо не се съобразявате с Моята воля. Някои хора ще кажат: „Как можеш да твърдиш, че ние не се съобразяваме с Твоята воля? Постоянно се опитваме да разберем волята Ти, но никога не успяваме — така че какво да правим? Можеш ли наистина да кажеш, че не полагаме никакви усилия?“. Нека те попитам следното: би ли се осмелил да твърдиш, че наистина си Ми предан? И кой се осмелява да каже, че се жертва за Мен в съвършена преданост? Страхувам се, че нито един от вас не може да каже това, защото, не е нужно да го казвам, но всеки от вас има свои собствени избори, свои собствени вкусове и още повече свои собствени намерения. Не Ме заблуждавайте! Отдавна придобих задълбочено разбиране за всички ваши най-съкровени мисли. Все още ли трябва да изяснявам това? Ти трябва да изследваш в по-голяма степен всеки аспект (твоите мисли и идеи, всичко, което казваш, всяка дума, всяко намерение и мотивация за всяко твое действие). По този начин ще постигнеш достъп до всеки аспект. Освен това ще можеш да се въоръжиш с пълната истина.

Ако не ви казвах такива неща, вие все още щяхте да бъдете объркани, жадуващи за плътски удоволствия по цял ден и нямаше да имате никакво желание да се съобразите с Моята воля. Постоянно използвам любящата Си ръка, за да ви спася. Знаете ли това? Осъзнахте ли го? Аз те обичам искрено. Смейш ли да кажеш, че и ти Ме обичаш искрено? Често си задавай следния въпрос: наистина ли си способен да дойдеш пред Мен, за да подложиш всяко свое действие на Моята проверка? Можеш ли наистина да Ми позволиш да проверя всяко твое действие? Казвам, че си покварен, и ти скачаш в своя защита. Моят съд идва върху теб и сега трябва да се събудиш за истината! Всичко, което говоря, е истината. Думите Ми показват действителното ти вътрешно състояние. Ах, човечество! Толкова е трудно да се разправам с теб. Само когато посоча действителното ви състояние, вие приемате напълно това, което казвам. Ако не правех това, тогава вие винаги щяхте да се придържате към остарелия си набор от идеи и щяхте да прилагате неизменно начина си на мислене, като приемате, че никой на земята не е по-умен от вас. Това не означава ли, че сте просто самоправедни? Не се ли отдавате на самодоволство и самонадеяност и не сте ли арогантни и самолюбиви? Трябва вече да разпознавате това! Не трябва да мислите, че сте умни или необикновени, а по-скоро трябва постоянно да сте наясно със собствените си недостатъци и слабости. По този начин вашата решимост да Ме обичате няма да намалява, а ще става все по-силна, и собственото ви състояние ще продължи да се подобрява. По-важното е, че ден след ден ще реализирате все по-голям напредък в живота си.

Когато започнете да разбирате волята Ми, вие ще започнете да опознавате себе си, като по този начин ще постигнете по-добро разбиране за Мен и ще

напредвате все повече във вашата увереност по отношение на Мен. Ако в момента някой не може да постигне деветдесет процента увереност в Мен, а вместо това продължава да е сигурен една минута и несигурен в следващата, като променя постоянно мнението си, тогава казвам, че този човек със сигурност ще бъде отхвърлен. Останалите десет процента зависят изцяло от Моето просветление и озарение — с тях хората могат да постигнат сто процента увереност в Мен. Точно сега, имам предвид днес, колко от вас могат да постигнат този духовен ръст? Аз непрекъснато ти разкривам волята Си и усещането за живот непрекъснато тече в теб. Защо тогава не действаш в съответствие с Духа? Страхуваш ли се, че ще направиш грешки? Ако това е така, защо не се съсредоточиш върху обучението? Казвам ти, че хората не могат да разберат Моята воля, като просто опитат веднъж или два пъти. Те трябва да преминат през някакъв процес. Посочвал съм това много пъти, така че защо не го приложиш на практика? Не смяташ ли, че си непокорен? Искаш да свършиш всичко на мига и никога не проявяваш желание да положиш усилия или да отделиш време за каквото и да било. Колко си глупав и още повече — невеж!

Не сте ли наясно, че Аз винаги говоря за нещата без заобикалки? Защо продължавате да сте невъзприемчиви, безчувствени и тъпоумни? Трябва да изследвате себе си повече и ако има нещо, което не разбирате, тогава трябва да идвате пред Мен по-често. Ще ти кажа следното: говоря с вас по един или друг начин с цел да ви доведе пред Мен. Защо след толкова време все още не осъзнавате това? Дали защото думите Ми напълно ви объркаха? Или защото не сте приели всяка една от думите Ми на сериозно? Когато ги четете, вие придобивате добро познание за себе си, а продължавате да казвате неща като например, че сте Ми задължени и че не можете да разберете волята Ми. Какво обаче се случва след това? Сякаш не си имал нищо общо с тези неща; сякаш просто не си човек, който вярва в Бог. Не поглъщаш ли просто информация, без да си даваш време да я усвоиш? Когато се наслаждаваш на думите Ми, това е все едно просто да хвърляш поглед на цветята, докато препускаш на кон. Ти всъщност никога не се опитваш да разбереш от думите Ми каква е волята Ми. Ето какви са хората: те винаги обичат да се представят за скромни. Това са най-омразният тип хора. Когато се събират, за да общуват с другите, те винаги обичат да споделят своите знания за себе си пред други хора, за да ги възприемат като загрижени за бремето Ми, докато в действителност те са най-глупавите от всички. (Те не споделят истинските си прозрения или познания за Мен със своите братя и сестри. Вместо това те просто се излагат на показ и се хвалят пред други хора. Ненавиждам такива хора най-много, тъй като те Ме очернят и злепоставят.)

Аз често карам Моите най-големи чудеса да се проявяват във вас. Можете ли да не ги видите? Така наречената „реалност“ се изживява от тези, които искрено Ме обичат. Нима не сте го разбрали? Не е ли това най-доброто доказателство,

чрез което можете да Ме познаете? Не свидетелства ли то по-добре за Мен? И все пак вие не го разпознавате. Кажете Ми: кой може да изживее истинността на тази безразборна земя, която е толкова мръсна, отвратителна и покварена от Сатана? Не са ли всички хора покварени и празни? Във всеки случай думите Ми достигнаха своя апогей. Няма думи, които могат да бъдат разбрани по-лесно от тези. Дори пълен идиот би могъл да прочете думите Ми и да ги разбере — така че не е ли просто защото не сте положили достатъчно усилия?

ГЛАВА 64

Не трябва да разбирате думите Ми по изкривен и погрешен начин. Трябва да ги разберете от всички аспекти и да се опитате да ги проумеете в по-голяма степен и да ги обмисляте многократно — не само за един ден или за една нощ. Вие не знаете в какво се състои волята Ми или в какви аспекти съм платил трудна цена. Как можеш да се съобразиш с Моята воля? Ето какви сте вие хората — напълно неспособни за задълбочаване в детайлите, фокусирани само върху повърхността и способни единствено на имитация. Как може това да се нарече духовност? Това е просто човешки ентусиазъм, това е нещо, което не препоръчвам и още повече — нещо, което ненавиждам. Казвам ти следното: всички неща, които ненавиждам, трябва да бъдат премахнати. Те трябва да изчезнат в бедствията и да се предадат на Моето изгаряне и на Моя съд. Иначе хората няма да знаят какво означава да си уплашен и ще бъдат толкова покварени, че винаги ще Ме виждат с човешките си очи — толкова са глупави! Най-добрият начин да се освободите от идеите на Сатана е да се доближите до Мен и да общувате с Мен. Бих искал всички вие да действате в съответствие с това правило, така че да можете да избегнете да бъдете съдени и да понасяте загуба в живота си.

Толкова е трудно да се справя с хората. Те винаги са под контрола на външни хора, събития и неща, както и на собствените си представи. В резултат на това те не са способни да свидетелстват за Мен добре и не са способни да си сътрудничат с Мен много добре. Аз постоянно ви подкрепям и насърчавам, но вие просто не сте способни да направите всичко възможно, за да си сътрудничите с Мен. Всички тези неща щедро показват вашата липса на разбиране спрямо Мен. Когато дойде времето, когато вече нямаш никакви съмнения по отношение на Мен, никой няма да може да ти попречи да вървиш по истинския път и никакви човешки представи няма да властват над теб. Защо казвам това? Наистина ли разбираш значението на Моите слова? Само когато изяснявам подобни думи, вие придобивате малко разбиране. Хората са толкова глупави и слабоумни. Едва когато иглата достигне до костта, те започват да усещат най-малката болка. Тоест, едва когато думите Ми посочват източника на твоята болест, ти си напълно убеден. Въпреки това, вие все

още понякога не желаете да приложите думите Ми на практика или да опознаете себе си. Защо в този момент все още не сте разбрали колко е трудно да се справя с хората? Дали думите Ми не са достатъчно очевидни или прозрачни? Това, което искам, е да си сътрудничите с Мен, сериозно и искрено. Независимо дали изричаш някакви приятно звучащи думи или не, стига да желаеш да си сътрудничиш с Мен и да можеш да Ми се покланяш искрено, Аз ще те закрилям. Дори и този тип хора да са много невежи, Аз ще ги просветя, за да могат да отхвърлят невежеството си. Това е така, защото Моите действия непременно са в съответствие с думите Ми. Аз съм Всемогъщият Бог, който никога не дава обещание, което не може да спази.

Незабавно ще разкрия волята Си на църквите и на всички първородни синове и никога вече нищо няма да бъде скрито, защото денят, в който всичко се разкрива, е настъпил. Тоест думата „скрито“ повече няма да се използва, още по-малко нещо скрито ще продължи да съществува. Всички скрити хора, събития и неща със сигурност ще бъдат разкрити едно по едно. Аз съм мъдрият Бог, който притежава пълна власт. Аз държа в ръцете Си всички събития, всички неща и всеки отделен човек. Предприемам Свои собствени действия, за да ги разкрия и ще ги разкрия всички, едно по едно, по организиран начин. Що се касае до всеки, който се осмелява да се умилква около Мен или който се опитва да скрие нещо от Мен, Аз ще гарантирам, че никога повече няма да се изправи. Ще предприема действия по този начин, така че всичко да е очевидно, за да можете да го видите. Вгледайте се внимателно! Трудната цена, която платих, не беше напразна, а ще даде плод. Който не се вслуша или не се подчини, незабавно ще се сблъска с Моята присъда. Кой все още се осмелява да се изправи срещу Мен? Всички трябва да Ми се подчиняват. Ще ти кажа следното: всичко, което казвам и правя, и всяко действие, идея, мисъл и план, които имам днес, са напълно правилни. Те не оставят на човека абсолютно никакво място за по-нататъшно обмисляне. Защо ви повтарям непрекъснато, че всичко, което трябва да направите, е да следвате, и че няма нужда да мислите повече за това? Това е поради тази причина. Все още ли ти е нужно да го изяснявам?

Вашите представи господстват над вас, но вие не мислите, че това е така, защото вие самите не сте положили достатъчно усилия. Вместо това ти търсиш причини в Мен, казвайки, че не съм те просветил. Що за приказки са това? Вие самите не поемате отговорност и винаги Ми се оплаквате. Предупреждавам те! Ако продължите по този начин, като продължавате да не плащате никаква цена, ще бъдете пропъдени! Аз не говоря големи приказки по цял ден, за да ви сплашвам. Това наистина е факт: Аз правя това, което казвам. Щом думите излязат от устата Ми, веднага започват да се изпълняват. Преди думите, които изричах, се изпълняваха бавно. Сега обаче нещата са различни и вече няма да се случват бавно. Нека да го кажа ясно — вече нито настоявам, нито убеждавам. Вместо това, Аз ви пришпорвам и ви принуждавам да вървите по пътя. Да го кажа

още по-ясно! Тези, които могат да издържат, ще го направят, докато онези, които не могат да издържат и които не могат да продължат напред, ще бъдат пропъдени. Преди се опитвах да говоря с вас търпеливо по всеки възможен начин, но вие просто не слушате. След като работата стигна до този етап, какво ще правите? Наистина ли ще продължавате да се отдавате на страстите си? Такива хора не могат да бъдат направени пълноценни, но със сигурност ще бъдат пропъдени от Мен!

ГЛАВА 65

Моите думи винаги попадат в уязвимите ви места, тоест те посочват фаталните ви слабости. В противен случай вие до ден днешен щяхте да отлагате, без да си давате сметка кое време е настъпило. Знайте това! Аз използвам пътя на любовта, за да ви спася. Каквото и да правите, Аз непременно ще изпълня онова, което съм одобрил, и няма да допусна никакви грешки. Мога ли Аз, праведният Всемогъщ Бог, да сгреша? Нима това не е човешко понятие? Кажете Ми: нима всичко, което правя и казвам, не е заради вас? Някои хора ще кажат смирено: „О, Боже! Всичко, което Ти правиш, го правиш заради нас, но ние не знаем как да постъпваме в съгласие с Теб“. Какво невежество! Вие дори си позволявате да твърдите, че не знаете как да Ми сътрудничите! Това са все позорни лъжи! След като изричате такива неща, защо тогава постоянно се грижите за плътта си? Думите ви звучат добре, но постъпките ви не са непринудени и приятни. Длъжни сте да разберете това: днес Аз не искам много от вас и исканията Ми не са непосилни за вас; напротив, те са постижими за хората. Аз изобщо не ви надценявам. Нима Аз не познавам мащабите на човешките възможности? Разбирам ги съвършено ясно.

Моите думи постоянно ви просвещават, но сърцата ви са твърде закоравели и вие не можете да уловите Моята воля в духа си! Кажете Ми: колко пъти съм ви напомнял да не се съсредоточавате върху храната, облеклото или външния си вид, а вместо това да се вгълбите във вътрешния си живот? Вие просто не слушате. Омръзна Ми да говоря. Толкова ли сте вцепенени? Напълно лишени ли сте от разум? Да не би да съм изрекъл думите Си напразно? Казал ли съм нещо неправилно? Синове Мои! Бъдете внимателни към Моите искрени намерения! Когато животът ви съзрее, повече няма да е нужно да се безпокоите и всичко ще бъде подсигурано. Сега няма смисъл да се съсредоточавате върху тези неща. Моето Царство се осъществи напълно и се спусна в света явно; това още повече означава, че Моят съд настъпи изцяло. Усещате ли го? Не Ми се иска да ви съдя, но вие не проявявате никакво внимание към сърцето Ми. Моето желание е вие постоянно да получавате грижата и закрилата на Моята любов, а не безжалостен

съд. Нима желаете да ви съдят? Ако не, то защо не се приближавате непрекъснато към Мен, нямате общение с Мен и не търсите близостта Ми? Отнасяш се с Мен тъй студено, но когато Сатана ти дава идеи, се чувстваш въодушевен, защото ги смяташ за съзвучни със собствената ти воля, ала не правиш нищо заради Мен. Нима желаете винаги да се отнасяте към Мен тъй жестоко?

Въпросът не е в това, че Аз не желая да ти въздам, а че вие не желаете да платите цената. Така вие оставате с празни ръце, нямате нищичко. Нима не виждате колко бързо се развива делото на Светия Дух? Нима не виждате, че Моето сърце гори от тревога? Аз ви моля да Ми сътрудничите, но вие все така не желаете. Всевъзможни бедствия ще се случват едно след друго; всички народи и места ще бъдат сполетени от бедствия: повсеместни чума, глад, наводнения, суша и земетресения. Тези бедствия няма да се случват просто на едно или друго място и няма да свършват за ден или два. Вместо това те ще се разпространяват на все по-голяма територия и ще стават все по-сериозни. През това време ще възникват едно след друго всевъзможни бедствия от насекоми и явлението канибализъм ще присъства навсякъде. Това е Моят съд за всички нации и народи. Синове Мои! Вие не сте длъжни да понасяте болката или страданията на стихийните бедствия. Аз желая вие по-скоро да съзреете и колкото може по-скоро да поемете бремето, което тегне на Моите плещи. Защо не разбирате волята Ми? Предстоящото дело ще става все по-напрегнато. Нима вие сте толкова жестокосърдечни, че Ме оставяте със заети ръце, когато трябва да се трудя толкова усърдно съвсем сам? Ще го кажа по-просто: тези, чийто живот съзрее, ще влязат в убежището и няма да търпят болка или страдания; онези, чийто живот не съзрее, трябва да изтърпят болката и страданията. Думите Ми са достатъчно ясни, нали?

Моето име трябва да се разпространява във всички посоки и на всички места, та всеки да може да узнае Моето свято име и да Ме познае. Хората от всички слоеве на обществото в САЩ, Япония, Канада, Сингапур, Съветския съюз, Макао, Хонконг и другите държави незабавно ще се устремят към Китай заедно в търсене на истинския път. Моето име вече им бе засвидетелствано; на вас ви остава да съзреете колкото може по-скоро, за да ги напътствате и поведете. Ето защо казвам, че предстои още много работа. Моето име ще се разпростре надлъж и нашир след бедствията, и ако не внимавате, вие ще изгубите полагащия ви се дял. Не се ли боите? Моето име се разпространява сред всички религии, всички сфери на живота, всички народи и всички вероизповедания. Това е Моето дело, което се изпълнява методично, в тясна връзка. Всичко това става по Моя мъдър замисъл. Единственото Ми желание е да напредвате с всяка крачка, внимателно следвайки стъпките Ми.

ГЛАВА 66

Делото Ми продължи до този етап, като всяка негова част следваше мъдрите уредби на ръката Ми и всичко това беше Мой голям успех. Кой измежду хората би могъл да направи подобно нещо? Не се ли случва вместо това те да прекъсват управлението Ми? Въпреки това трябва да знаеш, че никой не може да извършва делото Ми вместо Мен, а още по-малко да го възпрепятства, тъй като няма нито един човек, който да може да говори или да прави нещата, които правя и говоря Аз. Въпреки че това е така, хората все още не познават Мен, който съм мъдрият, Всемогъщият Бог! Външно не бихте посмели да Ми се противопоставите открито, при все това в сърцата и умовете си вие сте настроени срещу Мен. Глупаци! Не знаеш ли, че Аз съм Бог, който наблюдава най-съкровеното сърце на човека? Не знаеш ли, че следя всяка твоя дума и дело? Казвам ти следното: мили думи никога повече няма да бъдат изричани от устата Ми. Вместо това всички изказани от Мен слова ще съдържат строга присъда и Аз ще видя дали можеш да ги издържиш или не. Отсега нататък хората, чиито сърца не са близо до Мен, тоест хората, които нямат искрена любов към Мен, са тези, които открито Ми се противопоставят.

Днес делото на Светия Дух е достигнало етап, в който предишният метод вече няма да се използва, а вместо това ще се прилага нов метод. Тези, които не Ми сътрудничат положително и активно, ще паднат в Хадес, бездната на смъртта (и тези хора ще паднат в погибел завинаги). Новият метод е както следва: ако сърцето и умът ви не са правилни, тогава Моето наказание ще ви сполети незабавно. Това включва привързаност към света, богатството, вашето семейство, съпруг, съпруга, деца, родители, ядене и пиене, облекло и всички други неща, които не са част от духовната сфера. Просветлението на светците ще става все по-видимо. Това означава, че усещанията за живота ще стават все по-очевидни и ще бъдат постоянно в движение. Всеки, който причини и най-малкото прекъсване, ще претърпи катастрофално падение и ще изостане много в житейската надпревара. Аз ще изоставя напълно онези, които са безразлични, които не търсят с отдаденост и ще игнорирам всички тях без изключение. Те ще бъдат принудени да тънат в бедствия хиляда години. Що се отнася до хората, които търсят пламенно, тоест тези, които постоянно причиняват прекъсвания, Аз ще отхвърля невежеството им и ще ги направя лоялни спрямо Мен. Освен това, те ще притежават мъдрост и интелигентност и по този начин ще търсят с още по-голяма вяра. Удвоявам благословиите Си върху всички Мои първородни синове и любовта Ми идва върху вас по всяко време. Аз винаги се грижа за вас и ви закрилям и няма да ви позволя да попаднете в мрежата на Сатана. Започнах да стартирам делото Си сред всички народи, тоест добавих още един работен проект. Това са онези, които ще служат на Христос хиляда години и огромен брой хора ще се тълпят в царството Ми.

Синове Мои, трябва да засилите обучението си. Има много работа, която ви очаква — работа, която трябва да започнете и да завършите. Пожелавам ви само да побързате и да узреете, за да можете да завършите работата, която ви поверих. Това е вашата свещена отговорност и това е задължението, което трябва да бъде изпълнено от вас, Моите първородни синове. Ще ви закрилям, докато стигнете края на пътя, и ще ви пазя, така че да можете да се наслаждавате на блаженство редом с Мен завинаги! Всеки от вас трябва да има разбиране за факта, че съм организирал много жертви и много среди, за да ви усъвършенствам. Знаете, че всичко това са Моите благословии, нали? Вие всички сте Моите възлюбени синове. Докато вие Ме обичате искрено, Аз няма да изоставя нито един от вас, въпреки че това зависи от факта дали сте способни да си сътрудничите хармонично с Мен или не.

ГЛАВА 67

Моите синове се появяват публично и пред всички народи. Аз ще накажа строго всеки, който дръзне открито да им се противопостави. Това е сигурно. Днес всички, които са способни да се изправят и да бъдат пастири на църквата, достигнаха статута на първороден син и сега са с Мен в слава — всичко, което е Мое, е и ваше. Аз дарявам изобилна благодат на всички, които Ми се покоряват искрено, за да можеш да станеш могъщ, с по-голяма сила от другите хора. Моята воля в своята цялост отива при вас, първородните синове, и Аз единствено желая вие да постигнете зрялост възможно най-скоро и да завършите това, което съм ви поверил. Знайте това! Това, което ви поверявам, е окончателният проект на Моя план за управление. Надявам се единствено да можете да предложите цялото си същество на Мен, с цялото си сърце, ум и сила, и да го отдадете изцяло на Мен. Времето наистина не чака никого и нито един човек, събитие или предмет не може да попречи на делото Ми. Знайте това! Делото Ми напредва гладко, без пречки, със всяка своя стъпка.

Моите стъпки вървят през цялата вселена и до краищата на земята, очите Ми непрекъснато проучват всеки един човек и освен това наблюдавам вселената като цяло. Думите Ми наистина работят във всяко кътче на вселената. Всеки, който се осмели да не полага труд за Мен, който дръзне да бъде нелоялен към Мен, който дръзне да произнесе присъда върху името Ми и който дръзне да похули и оклевети синовете Ми — тези, които наистина са способни на такива неща, трябва да бъдат подложени на строг съд. Моето правосъдие ще дойде в своята цялост, което означава, че сега е ерата на правосъдието и чрез внимателно наблюдение ще откриете, че Моето правосъдие се простира из целия вселенски свят. Разбира се, домът Ми няма да бъде изключение. Правосъдието ще сполети онези, чиито

мисли, думи или действия не съответстват на Моята воля. Разберете това! Моето правосъдие е насочено към целия вселенски свят, а не само към една група хора или предмети. Осъзнахте ли вече това? Ако дълбоко в себе си ти си в конфликт в мислите си за Мен, тогава ще бъдеш съден вътрешно незабавно.

Моето правосъдие идва във всички форми и проявления. Знайте това! Аз съм единственият и мъдър Бог на вселенския свят! Нищо не е извън Моята власт. Всичките Мои присъди са ви разкрити: ако си в конфликт по отношение на Мен в мислите си, Аз ще те просветля като предупреждение. Ако не слушаш, Аз ще те изоставя незабавно (тук имам предвид не да се съмняваш в името Ми, а външно поведение, което е свързано с плътски удоволствия). Ако мислите ти към Мен са предизвикателни, ако Ми се оплакваш, ако многократно приемаш идеите на Сатана и ако не следваш чувствата на живота, тогава твоят дух ще бъде в тъмнина и твоята плът ще страда от болка. Трябва да си по-близо до Мен. Не можеш да възстановиш нормалното си състояние само за един или два дни и животът ти видимо ще изостане значително. По отношение на хората, които са разпуснати в речта си, Аз ще дисциплинирам устата и езиците ви и ще подложя езиците ви на поправяне. Онези, които са необуздано разпуснати в делата си — вас Аз ще предупредя в духа ви и ще накажа строго онези, които не слушат. Онези, които открито Ме съдят и Ми се противопоставят, а именно хората, които проявяват неподчинение в речта си или в делата си — тях Аз напълно ще отхвърля и ще изоставя, като ги накарам да загинат и да изгубят най-големите благословии. Те са хората, които ще бъдат пропъдени, след като бъдат избрани. Онези, които са невежи, а именно хората, чиито видения не са ясни — тях Аз все пак ще просветля и ще спася, но онези, които разбират истината, но не я практикуват, ще бъдат управлявани според горепосочените правила, независимо дали са невежи или не. Що се отнася до онези хора, които са имали погрешни намерения от самото начало, Аз ще ги направя винаги неспособни да схванат реалността и в крайна сметка те постепенно ще бъдат пропъдени един по един. Няма да остане нито един, макар че те ще останат сега по Моята разпоредба (защото Аз не правя нещата прибързано, а по подреден начин).

Моето правосъдие е напълно разкрито. То се отнася до различни хора, които трябва да заемат своите правилни места. Аз ще ръководя и съдя хората според правилата, които са нарушили. Що се отнася до тези, които не са в това име и не приемат Христос от последните дни, за тях се прилага само едно правило: Аз незабавно ще взема духовете, душите и телата на всички, които Ми се противопоставят, и ще ги хвърля в Хадес. За тези, които не Ми се противопоставят — ще ви чакам да узреете, преди да въздам второ правосъдие. Думите Ми обясняват всичко с абсолютна яснота и нищо не е скрито. Надявам се единствено, че вие сте в състояние да ги държите в ума си през цялото време!

ГЛАВА 68

Словото Ми се прилага във всяка страна, място, нация и вероизповедание и се изпълнява навсякъде, във всеки един момент. Бедствията, които се случват навсякъде, не са битки между хора, нито са битки с оръжие. След това няма да има повече войни. Всички те са в Моя обсег. Всички ще се изправят пред Моя съд и ще отмаляват наред бедствия. Нека хората, които Ми се съпротивляват, както и онези, които не поемат инициативата да си сътрудничат с Мен, понесат болката на различни бедствия. Нека плачат и скърцат със зъби във вечността, оставайки завинаги в мрак. Те няма да оцелеят. Аз действам с прямота и пъргавина и не обръщам внимание на това колко верен си Ми бил в миналото — докато Ми се съпротивляваш, ръката на Моя съд ще отприщи свиреп гняв върху теб незабавно, без дори секунда забавяне и без грам милост. През цялото време говоря, че Аз съм Бог, който държи на думата Си. Всяка дума, която произнасям, ще бъде изпълнена и ще ви накарам да видите всяка една от тях. Това е, което наистина се има предвид под навлизане в реалността във всичко.

Големи бедствия със сигурност няма да сполетят синовете Ми, Моите възлюбени. Аз ще се грижа за синовете Си във всеки момент и във всяка секунда. Определено няма да ви се налага да понесете такава болка и страдание. Вместо това целта е да усъвършенствам синовете Си и да изпълня словото Си в тях. В резултат от това вие може да признаете Моето всемогъщество, да растете все повече в живота, да поемете на плещите си Моето бреме по-скоро и да се посветите изцяло на завършването на Моя план за управление. Вие трябва да лувате от радост и щастие заради това. Аз ще ви предам всичко, като ще ви позволя да поемете контрол и ще го поставя в ръцете ви. Ако е вярно, че един син наследява цялото имущество на баща си, тогава колко по-вярно ще бъде това за вас, Мои първородни синове? Вие наистина сте благословени. Вместо да пострадате от големите бедствия, ще се радвате на вечни благословии. Каква слава! Каква слава!

Ускорете темпото си и следвайте стъпките Ми навсякъде и по всяко време. Не изоставайте. Позволете на сърцата ви да следват сърцето Ми и позволете на умовете ви да следват ума Ми. Сътрудничете си с Мен и бъдете като едно сърце и един ум. Яжте с Мен, живеете с Мен и се радвайте с Мен. Прекрасни благословии ви очакват, за да им се насладите и да ги получите. Такова несравнимо изобилие съществува в Мен. Дори и малка част от него не е била приготвена за никого друго. Аз правя това изцяло за Моите синове.

Сега това, което имам в ума Си, ще бъде изпълнено. Когато свърша да говоря с вас, тези неща вече ще са се изпълнили. Делото наистина напредва толкова бързо и се променя във всеки един момент. Ако отклоните вниманието си дори и за миг, ще възникне „центробежен“ феномен и ще бъдете отхвърлени на голямо

разстояние, като по този начин ще напуснете този поток. Ако не търсите искрено, ще направите старателните Ми усилия да бъдат напразни. В бъдеще хора от различни нации ще пристигат на тълпи по всяко време. На вашето сегашно ниво ще можете ли да ги ръководите? Ще ви обуча много добре да станете добри войници за това кратко време, за да изпълните Моето поръчение. Желая ви да прославите името Ми във всички отношения и да правите чудесни свидетелства за Мен. Нека хората, които те презираха, да стоят над тях днес, да ги водят и управляват. Разбирате ли Моите намерения? Осъзнавате ли старателните усилия, които положих? Аз правя всичко това за вас. Просто то зависи от това дали можете или не можете да се насладите на благословиите Ми.

Аз, Бог, който изследвам ума и сърцето на човечеството, пътувам до краищата на земята. Кой би дръзнал да не Ми служи? Напрежението е голямо сред всички нации и те се борят ожесточено. Накрая обаче няма да избягат от ръцете Ми. Със сигурност няма да ги пусна лесно. Ще ги доведе на съд, една след друга, според техните действия, земни статуси и земни удоволствия. Няма да пощадя никого. Моят гняв започна да се разкрива и целият ще се стовари върху тях. Всичко ще се изпълни в тях, едно по едно и те ще са навлекли всичко това върху себе си. Хората, които не са Ме познавали или са Ме презирали в миналото, сега ще се изправят пред Моя съд. Що се отнася до хората, преследвали Моите синове, тях ще ги накажа изрично в съответствие с миналите им думи и дела. Няма да пощадя дори децата. Всички тези хора са от вида на Сатана. Дори да не казват и да не правят нищо, ако дълбоко в себе си таят омраза към Моите синове, Аз няма да пощадя нито един от тях. Ще ги накарам всички да видят, че ние — тази група хора, управляваме и държим властта днес. Със сигурност не са те. Поради тази причина е дори още по-важно да приложите всички свои сили и искрено да Ми се отдадете, така че да можете да прославяте и свидетелствате за името Ми във всяко място, кътче, религия и вероизповедание и да го разпространите в цялата вселена и по всички краища на земята!

ГЛАВА 69

Когато Моята воля бъде изразена, Аз ще премахна незабавно всеки, който дръзне да се съпротивлява и който дръзне да съди или да се съмнява. Днес всеки, който не действа в съответствие с волята Ми или който греши по отношение на волята Ми, трябва да бъде пропъден и изхвърлен от царството Ми. В Моето царство няма други хора: всички са Мои синове — хората, които обичам и които са внимателни спрямо Мен. Освен това те са тези, които действат според Моето слово и които са способни да упражняват власт, за да съдят всички нации и хора от Мое име. Нещо повече, те са група първородни синове, които са невинни и

жизнени, прости и открити, едновременно честни и мъдри. Моята воля е удовлетворена във вас и това, което искам да направя, се изпълнява във вас, без грешки, напълно открито и разкрито. Аз започнах да изоставям онези, които имат погрешни намерения и цели, и ще ги накарам да паднат един по един. Ще ги унищожа един по един до етапа, в който не могат да оцелеят — всичко това се отнася до техния дух, душа и тяло.

Разберете, че действията на ръката Ми — подкрепа на бедните, грижа и защита на онези, които Ме обичат, спасяване на невежите и ревностните, които не прекъсват управлението Ми, наказване на онези, които Ми се съпротивляват, и на онези, които не си сътрудничат активно с Мен — всички тези неща ще бъдат потвърдени едно по едно, в съответствие с Моите слова. Дали ти си човек, който наистина Ме обича? Дали си човек, който дава вярно всичко от себе си за Мен? Дали си човек, който слуша словото Ми и действа според него? Дали си човек, който е против Мен, или си съвместим с Мен? Имаш ли ясна представа за тези неща дълбоко в себе си? Можеш ли да отговориш на всяко от нещата, които казах? Ако не можеш, тогава ти си човек, който търси с ентузиазъм, но не разбира Моята воля. Този тип хора много лесно прекъсват управлението Ми и грешат относно волята Ми. Дори и за миг да имат погрешно намерение, те ще бъдат подложени на Моето прочистване и унищожение.

В Мен има безкрайни мистерии, които са неразгадаеми. Аз ще ги разкривам на хората една по една, според Моя план. Тоест, ще ги разкрия на първородните Ми синове. Тези, които са невярващи и които Ми се съпротивляват, Аз просто ще оставя да се пуснат по течението. Накрая обаче трябва да ги накарам да разберат, че Аз съм величие и правосъдие. Невярващите днес знаят само това, което се случва пред очите им, но не познават Моята воля. Само Моите синове — хората, които обичам — знаят и разбират волята Ми. За Моите синове Аз съм открито разкрит. За Сатана Аз съм величие и правосъдие и изобщо не съм скрит. Понастоящем само първородните Ми синове са достойни да познаят волята Ми — никой друг не отговаря на условията и всичко това беше подготвено от Мен преди сътворението. От самото начало Аз подредих правилно кой ще бъде благословен и кой ще бъде прокълнат. Имах яснота за това и днес то вече се прояви напълно: тези, които са благословени, започнаха да се радват на своите благословии, докато тези, които са наказани, започнаха да понасят бедствие. Тези, които не искат да бъдат прокълнати, въпреки това ще бъдат, защото това е, което постанових и това е, което Моите ръце на управленски закони уредиха. По-конкретно, какъв човек е благословен и какъв е наказан? Аз вече разкрих тези неща. Това не е мистерия за вас, вместо това е открито: онези, които Ме приемат, но имат погрешни намерения; онези, които Ме приемат, но не Ме търсят; онези, които Ме познават, но не Ми се подчиняват; онези, които участват в коварство и предателство, за да Ме измамят; онези, които четат думите Ми, но бълват

негативизъм, и онези, които не познават себе си, които не знаят какви са, които се смятат за велики и които приемат, че са достигнали зрялост (примерът на Сатана) — всички такива хора са обект на наказание. Тези, които Ме приемат и чиито намерения са в Моя полза (а дори и да причинят прекъсвания, няма да си спомням прегрешенията им, но намеренията им трябва да са правилни и те трябва винаги да са внимателни, бдителни и да не бъдат разпуснати; и винаги трябва да запазват волята си да Ме слушат и да Ми се подчиняват); тези, които са чисти; тези, които са открити; тези, които са честни; тези, които не са контролирани от никое лице, предмет или материя; и тези, които изглеждат като деца, въпреки че са зрели в живота — това са Моите възлюбени, обект на Моите благословии. Сега всеки от вас ще заеме правилното си място според състоянието си. Освен това ще знаеш дали си благословен или наказан. Няма нужда да го казвам ясно. Тези, които са благословени, трябва да се радват и да бъдат щастливи, докато онези, които ще понесат наказание, не трябва да се измъчват. И двете са уредени от Моята ръка, въпреки че Аз не нося вината: това е твоята собствена липса на активно сътрудничество с Мен, както и неспособността ти да разбереш, че Аз съм Бог, който изследва най-съкровено в сърцето на човека. Това е, което Аз съм определил предварително, а ти си навредил на себе си чрез твоята собствена дребна хитрост. Ти сам си причинил това за себе си! Това, че трябва да попаднеш в Хадес, не е неправилно отношение спрямо теб! Това е твоят завършек и това е твоят резултат!

Благословени първородни синове! Станете бързо и се развеселете! Станете бързо и отдайте възхвала! Отсега нататък няма да има повече горчивина и страдание, всичко е в нашите ръце. Всеки, чиито мисли са напълно съгласувани с Моите, е човек, когото обичам и няма да трябва да претърпи бедствие. Каквото и да е желанието на сърцето ви, Аз ще го изпълня (въпреки че не може да бъде своеволно). Това е Моето дело.

ГЛАВА 70

Това, че Моите мистерии са разкрити и се проявяват открито, а вече не са скрити, се дължи изцяло на Моята благодат и милост. Нещо повече, това, че Моето слово се появява сред хората и вече не е скрито, се дължи също на Моята благодат и милост. Обичам всички, които искрено дават всичко от себе си за Мен и Ми се посвещават. Мразя всички, които са родени от Мен, но при все това не Ме познават и дори Ми се съпротивляват. Няма да изоставя никого, който е искрено посветен на Мен, а по-скоро ще удвоя благословиите на този човек. Ще накажа двойно онези, които са неблагодарни и нарушават милостта Ми, и няма да ги оставя лесно. В Моето царство няма коварство или измама, нито светски дела.

Това означава, че няма миризма на мъртъвци. По-скоро всичко е коректност и праведност; всичко е чистота и откритост, и няма нищо скрито или прикрито. Всичко е свежо, всичко е наслада и всичко е назидание. Всеки, който все още воня на мъртвец, по никакъв начин не може да остане в Моето царство и вместо това ще бъде управляван от Моя железен скиптър. Всички безкрайни мистерии, от незапомнени времена до наши дни, са напълно разкрити пред вас — групата хора, придобити от Мен в последните дни. Не се ли чувстваш благословен? Дните, когато всичко е напълно разкрито, са също така дните, в които споделяте Моето царуване.

Групата хора, които наистина управляват като царе, зависят от Моето предопределение и избор и в тях няма абсолютно никаква човешка воля. Всеки, който се осмели да вземе участие в това, трябва да понесе удар от ръката Ми и такива хора ще бъдат обект на бушуващия Ми огън. Това е другата страна на Моята праведност и величие. Казах, че управлявам всичко, Аз съм мъдрият Бог, който притежава пълната власт и не съм снизходителен към никого. Аз съм напълно безмилостен, напълно лишен от лични чувства. Аз се отнасям към всеки (колкото и добре да говори, няма да го пусна) с Моята праведност, коректност и величие, като междувременно позволявам на всеки да види по-добре чудото на делата Ми, както и какво означават делата Ми. Един по един Аз наказвах злите духове за всякакви действия, които извършват, хвърляйки ги в бездънната яма. Свърших това дело преди началото на времето, като ги оставих без положение и не им оставях място да вършат делата си. Никой от Моите избраници — хората, които са предопределени и избрани от Мен — никога не може да бъде обладан от зли духове и вместо това винаги ще бъде свят. Що се отнася до онези, които не съм предопределил и избрал, ще ги предам на Сатана и повече няма да им позволя да останат. Моите управленски закони включват Моята праведност и Моето величие във всички аспекти. Няма да пусна нито един от онези, върху които работи Сатана, а ще ги хвърля заедно с телата им в Хадес, защото Аз мразя Сатана. В никакъв случай няма да го пощадя лесно, но ще го унищожа напълно, като не ще му дам и най-малката възможност да изпълни делото си. Онези, които Сатана е покварил до известна степен (тоест които са подложени на бедствие), са под мъдрата уредба на Моята собствена ръка. Не си мислете, че това се е случило в резултат на свирепостта на Сатана. Знайте, че Аз съм Всемогъщият Бог, който управлява Вселената и всички неща! За Мен няма проблеми, които не могат да бъдат решени, а още по-малко има нещо, което не може да бъде постигнато или дума, която не може да бъде изречена. Хората не трябва да действат като Мои съветници. Пазете се да не бъдете ударени от ръката Ми и хвърлени в Хадес. Казвам ти следното! Тези, които проактивно си сътрудничат с Мен днес, са най-умните и те ще избегнат загубите и ще избегнат болката от съда. Всичко това са Мои уредби, предопределени от Мен. Не правете недискретни забележки и не

говорете бомбастично, като се мислите за велики. Дали всичко това не е чрез Моето предопределение? Вие, които искате да бъдете Мои съветници, не познавате срам! Не познавате собствения си духовен ръст, колко смешно малък е! Въпреки това вие мислите, че това не е нещо важно и не познавате себе си. Отново и отново вие оставяте глухи за думите Ми, превръщайки старателните Ми усилия в напразни и изобщо не осъзнавате, че те са проявления на Моята благодат и милост. По-скоро се опитвате да демонстрирате собствения си ум отново и отново. Помните ли това? Какво наказание трябва да получат хората, които се мислят за толкова умни? Безразлични и неверни към Моите думи, като не ги гравирате в сърцата си, вие Ме използвате като претекст да направите едно или друго нещо. Злосторници! Кога ще можете да разберете напълно сърцето Ми? Вие не проверявате никакво уважение към него, така че факта, че ви наричам „злосторници“ не е неправилно отношение спрямо вас. То ви пасва идеално!

Днес ви показвам, едно по едно, неща, които някога са били скрити. Големият червен змей е хвърлен в бездънната пропаст и е напълно унищожен, тъй като запазването му не би донесло никаква полза. Това означава, че той не може да служи на Христос. Оттук нататък червените неща вече няма да съществуват. Те постепенно трябва да изчезнат. Правя това, което казвам. Това е завършването на Моето дело. Премахнете човешките представи. Всичко, което съм казал, съм го направил. Който се опитва да бъде умен, навлича разруха и презрение върху себе си и не иска да живее. Затова ще те удовлетвори и определено няма да задържа такива хора. Отсега нататък населението ще напредва в съвършенство, докато всички, които не си сътрудничат проактивно с Мен, ще бъдат пометени в нищото. Тези, които съм одобрил, ще усъвършенствам и няма да отхвърля нито един от тях. Няма никакви противоречия в това, което казвам. Онези, които не си сътрудничат с Мен проактивно, ще претърпят по-голямо наказание, въпреки че в крайна сметка Аз със сигурност ще ги спася. Дотогава обаче продължителността на техния живот ще бъде съвсем различна. Искаш ли да бъдеш такъв човек? Трябва да се изправиш и да си сътрудничиш с Мен! Със сигурност няма да се отнасям зле към всеки, който искрено дава всичко от себе си за Мен. А ти, който си Ми се посветил искрено, Аз ще ти дам всичките Си благословии. Предложи Ми се изцяло! Всичко е в Моите ръце — какво ядете, какви дрехи носите и вашето бъдеще. Ще подредя всичко както трябва, за да имате безкрайна радост, която никога няма да свърши. Това е така, защото казах: „Непременно ще благословя изобилно тези, които искрено дават всичко от себе си заради Мен“. Всички благословии ще дойдат при всеки човек, който искрено дава всичко от себе си за Мен.

ГЛАВА 71

Изяхвих пред всички вас всичко, което съм, но защо не можете да размишлявате върху думите Ми с цялото си сърце и с цялата си душа? Защо считате думите Ми за глупост? Неправилно ли е това, което казвам? Дали думите Ми улучиха вашите уязвими места? Вие постоянно отлагате и се колебаете. Защо постъпвате по този начин? Не говорих ли ясно? Толкова пъти съм казвал, че думите Ми трябва да бъдат внимателно обмислени и че трябва да им обръщате неотклонно внимание. Дали някои от вас са послушни и покорни деца? Дали думите Ми бяха напразни? Дали изобщо имаха някакъв ефект? Каква част от теб може да се съобрази с Моята воля? Ако дори и за миг на теб не ти се говори, ти ще станеш разпуснат и необуздан. Ако не уточня ясно как да действаш и говориш, може ли дълбоко в себе си да нямаш никаква представа? Нека ти кажа следното! Който търпи загуби, е този, който е непокорен, който не се подчинява и който вярва глупаво! Хората, които не обръщат внимание на това, което казвам, и не могат да схванат подробностите, няма да могат да разберат намеренията Ми, нито ще могат да Ми служат. По отношение на такива хора ще взема мерки и те ще бъдат подложени на правосъдието Ми. Неразбирането на детайлите означава да бъдеш изключително дързък, както и умишлено безразсъден. Затова Аз мразя такива хора и ще бъда строг с тях. Няма да им покажа милост, ще им покажа само величието и правосъдието Си. В такъв случай виж дали все още се осмеляваш да Ме заблуждаваш. Аз съм Бог, който изследва най-съкровенията дълбини на човешкото сърце. Този въпрос трябва да бъде очевиден за всички. В противен случай те просто ще се занимават с делата си небрежно и ще се отнасят към Мен повърхностно. Това е причината някои хора несъзнателно да бъдат поразени от Мен. Казах, че няма да се отнасям несправедливо към никого, че не правя зло и че всичките Ми действия се извършват чрез мъдрите разпоредби на ръката Ми.

Моето правосъдие е сполетяло всички хора, които не Ме обичат истински. Именно в този момент става ясно кого съм предопределил и избрал и кой трябва да бъде пропъден. Всички те ще бъдат разкрити, един по един, и нищо няма да остане скрито. Всички хора, събития и предмети са налице и съществуват, за да изпълнят думите Ми, и всички са заети да изпълняват думите, изречени от устата Ми. Вселената и краищата на земята се контролират само от Мен. Трябва да поразя всеки, който се осмелява да не се подчинява на думите Ми или отказва да осъществи Моите дела, като направя така, че този човек да потъне в Хадес и да престане да съществува. Всички Мои слова са подходящи и правилни и напълно лишени от нечистота. Може ли вашият начин на говорене да прилича на Моя? Ти си толкова приказлив, липсва ти здрав разум и не обясняваш мислите си ясно, но все пак си мислиш, че си придобил някои неща и че почти си ги разбрал. Нека ти кажа следното! Колкото по-самодоволни са хората, толкова по-далеч са от

изпълнението на Моите стандарти. Те не се съобразяват с Моята воля, мамят Ме и най-жестоко опозоряват името Ми! Колко безсрамно! Ти не виждаш какъв духовен ръст имаш. Колко си глупав и невеж!

Думите Ми постоянно и във всяко отношение посочват нещата. Възможно ли е все още да не го схващаш? Все още ли не разбираш? Дали намерението ти е да Ме разочароваш? Повдигни духа си и събери куража си. Аз не се отнасям зле към нито един човек, който Ме обича. Изследвам най-съкровенияте дълбини на човешкото сърце и знам всичко, което съществува в сърцата на всички хора. Всички тези неща ще се открият едно по едно и всички ще бъдат изследвани от Мен. Никога няма да пренебрегна нито един от онези, които истински Ме обичат. Всички те са получатели на благословии и са групата на първородните синове, които предопределих да бъдат царе. Що се отнася до онези, които не Ме обичат истински, те са обект на собствените си хитрости и ще претърпят нещастие. Това също е предопределено от Мен. Не се притеснявайте. Аз ще ги разкрия един по един. Подготвил съм това дело предварително и вече започнах да го върша. Всичко това се прави методично. То изобщо не е хаотично. Вече съм решил кой да бъде избран и кой да бъде пропъден. Един по един те всички ще бъдат разкрити пред вас, за да видите. През това време ще видите какво прави ръката Ми. Всички хора ще видят, че Моята праведност и величие не позволяват никакво престъпление или съпротива от никого и че който обижда, ще бъде строго наказан.

Аз съм Този, който постоянно търси най-съкровенията дълбини на сърцето на всеки. Не Ме гледайте само отвън. Слепци! Вие не слушате думите, които говоря толкова ясно, и вие просто не вярвате на Мен — Самия цялостен Бог. Аз със сигурност няма да търпя никой, който се осмелява да Ми се умилква или да крие нещо от Мен.

Помниш ли всяко едно от Моите слова? „Да Ме виждаш е същото като да виждаш всяка скрита тайна от вечността до вечността“. Замислял ли си се внимателно над това твърдение? Аз съм Бог и Моите тайни са разкрити пред вас, за да ги видите. Нима не сте ги видели? Защо не Ми обръщате внимание? И защо толкова се покланяш на този неясен Бог, който е в ума ти? Как бих могъл Аз, единственият истински Бог, да направя нещо неправилно? Набийте това в главите си! Бъдете сигурни в него! Всяка Моя дума и действие, всяко Мое дело и всяко движение, Моята усмивка, Моето ядене, Моите дрехи, всичко Мое е направено от Самия Бог. Вие Ме съдите: възможно ли е вече да сте видели Бог преди Моето пристигане? Ако не, тогава защо винаги правиш наум сравнения между Мен и твоя Бог? Това е изцяло продукт на човешките представи! Моите действия и поведение не съответстват на твоите представи, нали? Не позволявам на никого да преценява дали действията и поведението Ми са правилни. Аз съм единственият истински Бог и това е неизменната, неоспорима истина! Не ставайте жертва на собствените си уловки. Думите Ми го посочиха с абсолютна яснота. В Мен няма

частица човешка природа. Всичко в Мен е Самият Бог, напълно проявен пред вас, без нито едно скрито нещо!

ГЛАВА 72

Ако откриеш някакъв недостатък или слабост в себе си, трябва незабавно да разчиташ на Мен, за да се избавиш от него. Не се бави, в противен случай делото на Светия Дух ще бъде твърде далеч от теб и ще изостанеш много. Делото, което съм ти поверил, може да бъде извършено само чрез често приближаване, молитва и общение в Моето присъствие. Ако не правите тези неща, тогава няма да бъдат постигнати резултати и всичко ще бъде извършено напразно. Делото Ми днес не е същото като в миналото. Степента на живота в хората, които обичам, е много различна от това, което беше преди. Всички те имат ясно разбиране на Моите думи и вникват дълбоко в тях. Това е най-очевидният аспект, който е в най-голяма степен способен да отрази чудото на Моето дело. Темпото на делото Ми се ускори и това дело със сигурност е различно от миналото. Трудно е за хората да си представят, а още по-малко могат да проумеят. Нищо вече не е тайна за вас. Вместо това всичко е станало известно и явно. То е прозрачно, то е освободено и, което е още по-важно, то е напълно свободно. Тези, които обичам, определено няма да бъдат ограничени от нито един човек, събитие или предмет, нито от каквото и да е пространство или география. Те ще превъзмогнат контрола, наложен от всички среди, и ще излязат от плътта. Това е завършекът на Моето голямо дело. Няма да има какво повече да се направи след това. То ще бъде напълно завършено.

Завършването на голямото дело се споменава във връзка с всички първородни синове и с всички хора, които обичам. От този момент нататък няма да бъдете контролирани от нито един човек, събитие или предмет. Вие ще пътувате през различните нации на вселената, преминавайки през целия космос и оставяйки отпечатащи от вашите стъпки навсякъде. Не мислете, че това ще се случи в далечното бъдеще. Това е нещо, което ще се случи много скоро, точно пред очите ви. Това, което правя, ще ви бъде поверено и местата, по които ходя, ще носят отпечатащи от вашите стъпки. И това е истинското значение на идеята, че ние — вие и Аз — ще царуваме заедно като царе. Замисляли ли сте се защо откровенията, които давам, стават все по-ясни и все по-очевидни, без да са скрити в ни най-малка степен? Защо свидетелствах с най-високото свидетелство и ви разказах всички тези тайни и всички тези думи? Причината не е друга освен гореспоменатото дело. Въпреки това напредъкът на вашето дело в момента е твърде бавен. Вие не сте в състояние да бъдете в крак с Моите крачки, не можете да си сътрудничите с Мен много добре и засега все още не сте в състояние да постигнете Моята воля. Трябва да ви обучавам по-интензивно и да ускоря

превръщането ви в пълноценни от Моя страна, за да можете да донесете удовлетворение на сърцето Ми възможно най-скоро.

В момента най-очевидното нещо е, че групата на първородните синове е напълно сформирана. Всички бяха одобрени от Мен и дори бяха предопределени и избрани от Мен от създаването на света. Всеки един от тях беше повишен от собствената Ми ръка. В това няма място за човешки размисъл. Това е извън твоя контрол. Не се гордей. Това изцяло зависи от Моята доброта и състрадание. От Моя гледна точка всичко вече е постигнато. Просто очите ви са твърде замъглени и дори сега не сте в състояние да получите ясна представа за чудото на Моите дела. Никой от вас не притежава съвършено ясно или истинско разбиране за Моето всемогъщество, Моята мъдрост, всяко Мое действие или всяка Моя дума и дело. Поради тази причина Аз говоря ясно. За синовете Ми, Моите възлюбени, Аз съм готов да платя всяка цена, да се трудя и да дам всичко от Себе си. Познаваш ли Ме чрез думите Ми? Трябва ли да ги изкажа по-ясно? Не бъди разпуснат повече. Покажи загриженост към сърцето Ми! Сега, след като ви беше разказана такава голяма загадка, какво имате да кажете? Все още ли имате оплаквания? Ако не платите цената и не работите усилено, тогава можете ли да бъдете достойни за всички старателни усилия, които положих?

Днес хората не могат да се контролират сами. Любовта към Мен не може да се появи в онези, които не одобрявам, дори и те да го искат. Хората, които предопределих и избрах, обаче, няма да могат да избягат, макар че е възможно да искат. Където и да отидат, те не могат да избегнат ръката Ми. Такова е Моето величие и още повече, Моето правосъдие. Всички хора трябва да се занимават с делата си според Моя план и Моята воля. От този ден нататък абсолютно всичко се връща в ръката Ми и е извън техния контрол. Всичко се контролира и урежда от Мен. Ако хората участват с нещо малко, няма да ги пусна лесно. От днес ще позволя на всички хора да започнат да Ме познават — Мен, единствения истински Бог, който е създал всичко, който е дошъл сред хората и е бил отхвърлен и очернен от тях, и който контролира и урежда всичко в неговата цялост. Царя, който отговаря за царството. Самия Бог, който управлява космоса. И нещо повече, Бог, който контролира живота и смъртта на хората и който държи ключа на Хадес. Ще позволя на всички хора (възрастни и деца, независимо дали имат духове, или не, и дали са глупави, или имат увреждания и т.н.) да Ме познават. Няма да освободя никого от тази задача. Това е най-тежкото дело, задача, която съм подготвил добре и която се изпълнява, започвайки още сега. Това, което казвам, ще бъде направено. Отворете духовните си очи, оставете индивидуалните си представи и признайте, че Аз съм единственият истински Бог, който управлява вселената! Аз не съм скрит от никого и прилагам Своите управленски закони върху всички.

Оставете настрана всички свои неща. Не са ли нещата, които получавате от Мен, по-ценни и много по-значими? Няма ли огромна разлика между тях и този

твой боклук? Побързай и изхвърли всичко, което не е от полза! В момента се решава дали ще получиш благословия или ще се срещнеш с нещастие. Това е важен момент, дори е най-критичният момент. Наистина ли си в състояние да разбереш това?

ГЛАВА 73

Думите Ми се изпълняват веднага щом ги изговоря. Те никога не се променят и са абсолютно правилни. Помнете това! Трябва внимателно да обмисляте всяка дума и фраза, които излизат от устата Ми. Бъдете много внимателни, за да не би да претърпите загуба и да получите само Моето правосъдие, Моя гняв и Моето изгаряне. Делото Ми сега се движи с много бързи темпове, въпреки че не е повърхностно. То е толкова фино разработено, че на практика е невидимо за невъоръженото око и не може да бъде уловено от човешки ръце. То е особено педантично. Аз никога не произнасям празни думи. Всичко, което казвам, е вярно. Трябва да вярваш, че всяка Моя дума е вярна и точна. Не бъди невнимателен, това е важен момент! Дали ще получиш благословии или нещастие, ще бъде решено в този момент и разликата е като между небето и земята. Дали ще отидеш на небето или в Хадес, е напълно под Мой контрол. Онези, които се отправят към Хадес, са заети с последната си предсмъртна борба, докато онези, които отиват на небето, са заети с последното си страдание и отдаване на всичко за Мен за последен път. В бъдеще всичко, което правят, ще включва наслада и похвала, без всички тривиални неща, които причиняват тревоги на хората (брак, дело, създаващо грижи богатство, положение и т.н.). Но що се отнася до онези, които отиват в Хадес, тяхното страдание е вечно (това се отнася до техните духове, души и тела). Те никога няма да избягат от ръката Ми, въздаваща наказание. Тези две страни са несъвместими като огън и вода. Те изобщо не са смесени: онези, които страдат от нещастие, ще продължат да страдат от нещастие, докато тези, които са благословени, ще могат да се насладят максимално в сърцата си.

Всички събития и неща се контролират от Мен, да не говорим, че още повече вие — Моите синове, Моите възлюбени — принадлежите на Мен. Вие сте кристализацията на Моя шестхилядолетен план за управление. Вие сте Моите съкровища. Всички, които обичам, са приятни за очите Ми, защото те Ме проявяват. Всички, които мразя, Аз презирам, без дори да ги гледам, защото те са потомци на Сатана и принадлежат на Сатана. Днес всички хора трябва да изследват самите себе си: ако твоите намерения са правилни и ти наистина Ме обичаш, тогава със сигурност ще бъдеш обичан от Мен. Трябва наистина да Ме обичаш и да не Ме мамиш! Аз съм Бог, който изследва най-съкровеното в сърцата на хората! Ако твоите намерения са погрешни и ти си студен и непоялен към Мен,

тогава със сигурност ще бъдеш ненавиждан от Мен. Аз нито съм те избрал, нито съм те предопределил. Просто чакай, докато отидеш в ада! Другите хора може да не са в състояние да видят тези неща, но само ти и Аз, Богът, който гледа дълбоко в човешките сърца, ги познаваме. Всички те ще бъдат разкрити в определено време. Искрените не трябва да се тревожат и неискрените не трябва да се плашат. Всичко това е част от Моите мъдри разпоредби.

Настоящата задача е спешна и тежка и изисква от вас да отдадете всичко за Мен за последен път, за да завършите това финално дело. Моите изисквания всъщност не са много високи: за Мен просто е нужно да можете да се съгласувате добре с Мен, да Ме удовлетворявате във всичко и да следвате напътствията, които ви давам отвътре. Не бъдете слепи. Имайте цел и се стремете да разберете намеренията Ми от всички аспекти и във всичко. Това е така, защото Аз вече не съм скрит Бог за вас и вие трябва да бъдете много наясно с това, за да разберете Моите намерения. В много кратък период от време вие не само ще се срещнете с чужденци, които търсят истинския път, но по-важното е, че трябва да имате способността да бъдете техни пастири. Това е Моето спешно намерение. То няма да се осъществи, ако не можете да разберете това. Вие обаче трябва да вярвате в Моето всемогъщество. Ако хората са прави, Аз със сигурност ще ги обуча да бъдат добри войници. Всичко е подредено по подходящ начин от Мен. Вие трябва да се стремите да страдате за Мен. Това е ключовият момент. Не го пропускайте! Няма да се спирам на нещата, които сте правили в миналото. Ти трябва да се молиш и често да просиш смирено пред Мен. Аз ще ти дам достатъчно благодат за твое наслаждение и употреба. Благодатта и благословенията не са едно и също нещо. Това, на което се наслаждавате в момента, е Моята благодат и в Моите очи не заслужава да се споменава, докато благословиите са това, на което ще се радвате безкрайно в бъдеще. Това са благословии, които не са се случвали на хората и които те не могат да си представят. Ето защо ви казвам, че сте благословени, и тези благословии не са получавани от човека от сътворението досега.

Вече ви разкрих всичко от Себе си. Надявам се само, че вие можете да бъдете внимателни към сърцето Ми, да отдадете мислите си на Мен във всичко, което правите, и да бъдете внимателни спрямо Мен във всяко отношение, и това, което винаги виждам, да са вашите усмихнати лица. Отсега нататък онези, които придобият статут на първородни синове, са тези, които ще царуват заедно с Мене като царе. Те няма да бъдат тормозени от никой брат, нито ще бъдат наказвани или третирани от Мен, защото това е принципът, по който действам: тези, които са в групата на първородните синове, са хора, които са презирани и тормозени от другите и които са претърпели всички превратности на живота. (Те са третирани и сломени от Мен предварително и също така предварително са направени пълноценни.) Тези хора вече са се наслаждавали с Мен предварително на благословиите, които са тяхно право. Аз съм праведен и никога не съм пристрастен към никого.

ГЛАВА 74

Блажени са онези, които са прочели думите Ми и вярват, че ще бъдат изпълнени. Аз няма да те угнетявам. Аз ще направя така, че онова, в което вярваш, да се изпълни в теб. Това е Моето благословение, което идва върху теб. Думите Ми улучват тайните, скрити във всеки човек. Всеки има смъртоносни рани, а Аз съм добрият лекар, който ги изцелява: просто влез в Моето присъствие. Защо казах, че в бъдеще няма да има повече тъга и сълзи? Това е поради тази причина. В Мен всичко е постигнато, но в хората всички неща са покварени, празни и измамни за хората. В Моето присъствие със сигурност ще спечелиш всичко и определено ще можеш да видиш и да се насладиш на всички благословии, които никога не си си представял. Онези, които не идват пред Мен, са със сигурност бунтовни и несъмнено са хората, които Ми се противопоставят. Аз няма да ги пусна леко и ще накажа жестоко такива хора. Помнете това! Колкото повече хората идват пред Мен, толкова повече ще спечелят — макар че това ще бъде само благодат. По-късно те ще получат още по-големи благословии.

От създаването на света Аз започнах да предопределям и избирам тази група хора, а именно — вас от днешния ден. Вашият темперамент, величина, външен вид и ръст, вашето семейство, в което сте родени, своята работа и своят брак — ти в своята цялост, включително дори цвета на косата и кожата ти и твоето време на раждане — всички те бяха подредени от Моите ръце. Аз подредих с ръката Си дори нещата, които правиш, и хората, които срещаш всеки ден, да не говорим за факта, че това, че те довеждам в Моето присъствие днес, всъщност беше направено по Моя разпоредба. Не се хвърляй в смут. Трябва да действаш спокойно. Това, на което ти позволявам да се наслаждаваш днес, е дял, който заслужаваш, и той е предопределен от Мен от сътворението на света. Хората са толкова крайни: те са или прекалено упорити, или напълно безсрамни. Те не са в състояние да извършват нещата в съответствие с Моя план и разпоредби. Не прави това повече. В Мен всичко е еманципирано. Не се обвързвай, тъй като ще има загуба по отношение на живота ти. Помни това!

Вярвай, че всичко е в Моите ръце. Всички неща, които са се считали за тайни за вас в миналото, днес се разкриват открито. Те вече не са скрити (защото казах, че в бъдеще нищо няма да бъде скрито). Хората често са нетърпеливи. Те са твърде загрижени да завършат нещата и не обмислят какво има в сърцето Ми. Аз ви обучавам, за да можете да споделите Моето бремe и да управлявате Моето домакинство. Аз искам да растете бързо, за да можете да водите по-младите от вас братя и за да можем ние, Отца със синовете, скоро да се съберем и никога повече да не се разделяме. Това ще изпълни намеренията Ми. Тайните вече са разкрити на всички хора и нищо не остава скрито: Аз, Самият цялостен Бог, който притежава както нормална човешка природа, така и пълна божественост, бях

разкрит днес, точно пред очите ви. Цялото Ми същество (облекло, външен вид и телесна форма) е съвършено проявление на Самия Бог. То е възплъщение на личността на Бог, която хората са си представяли от създаването на света, но която никой не е виждал. Причината, поради която Моите действия са толкова добри, колкото Моите думи, е, че Моята нормална човешка природа и пълна божественост се допълват взаимно. Нещо повече, това позволява на всички хора да видят, че един нормален човек действително притежава такава огромна сила. Онези от вас, които наистина вярват в Мен, правят това, защото Аз дадох на всеки от вас искрено сърце, за да Ме обича. Когато се разправам с теб, Аз хвърлям светлина върху теб и те просветлявам, и чрез това ти позволявам да Ме познаваш. В резултат на това, независимо от начина, по който се справям с теб, ти няма да избягаш. Вместо това ти ще бъдеш все по-сигурен в Мен. Когато си слаб, това е и по Моята разпоредба и ти позволява да видиш, че ако Ме напуснеш, ще умреш и ще повехнеш. От това може да научиш, че Аз съм твоят живот. Когато станеш силен, след като си бил слаб, ще ти бъде позволено да разбереш, че да бъдеш слаб или силен не зависи от теб. Това зависи изцяло от Мен.

Всички тайни са напълно разкрити. В бъдещите ви дейности ще ви дам Моите инструкции, задача по задача. Няма да бъде неясен, а ще бъде напълно определен и дори ще ви говоря директно. Това е така, за да не е нужно да мислите за нещата сами, за да не нарушите Моето управление. Именно поради тази причина Аз продължавам да подчертавам отново и отново, че нищо повече няма да бъде скрито отсега нататък.

ГЛАВА 75

Всичко ще се изпълни веднага щом се изговарят думите Ми, без ни най-малкото отклонение. Отсега нататък всички скрити тайни няма да бъдат затъмнени или прикрити изобщо, а ще бъдат разкрити на вас — Мои възлюбени синове. Аз ще те накарам да видиш още по-големи знамения и чудеса в Мен и още по-големи тайни. Тези неща ще ви удивят със сигурност и ще ви дадат по-добро разбиране за Мен, Всемогъщия Бог, и ще ви позволят да оцените Моята мъдрост в тях. Днес вие сте изправени лице в лице с единствения истински, Бог, който хората не са виждали от сътворението и няма нищо специално по отношение на Мен. Аз се храня, живея, говоря и се смея с вас, и Аз винаги живея вътре във вас, докато в същото време се движа сред вас. За тези, които не вярват или имат свои собствени сериозни схващания, това е препъни камък. Това е Моята мъдрост. Аз също така ще разкрия на някои хора неща, които Моята нормална човешка природа не знае, но това не означава, че Аз не съм Самият Бог. Напротив, тази особеност е достатъчна, за да докаже, че Аз съм Всемогъщият Бог. За хората, които вярват,

тази особеност има решаващ ефект и точно поради тази причина те имат сто процента увереност в Мен. Не се безпокойте прекомерно. Аз ще ви разкрия нещата едно по едно.

За вас Аз съм открит и не съм скрит. Но за неверниците, които са коварни, които са покварени от Сатана до известна степен, ще остана скрит. Но когато говорих преди за разкриването Ми пред всички народи, Аз се позовавах на Моята праведност, правосъдие и величие, за да знаят от резултата, който получават, че Аз отговарям за вселената и за всички неща. Действайте смело! Просто дръжте главите си изправени! Не се страхувайте: Аз, вашият Отец, съм тук, за да ви подкрепя и вие няма да страдате. Докато се молите и просите често пред Мен, Аз ще ви отдавам цялата вяра. Онези, които са на власт, може да изглеждат порочни отвън, но не се страхувайте, тъй като това е, защото имате малко вяра. Докато вярата ви расте, нищо няма да бъде твърде трудно. Радвайте се и скачайте до насита! Всичко е под вашите крака и в Моите ръце. Нима изпълнението или унищожението не се определят от една Моя дума?

Всички тези, които използвам сега, бяха одобрени от Мен отдавна, един по един. Тоест хората, принадлежащи към групата на първородните синове, вече са определени и те са определени, откакто създадох света. Никой не може да промени това и всичко трябва да бъде по Моя заповед. Нито един човек не може да го направи. Всичко това са Мои разпоредби. С Мен всичко ще бъде стабилно и сигурно. С Мен всичко ще бъде направено по подходящ и правилен начин, без да отнема и най-малкото усилие. Аз говоря и това е установено. Аз говоря и това е направено. След като международната ситуация е в смут, защо не побързахте да започнете обучението си? Докога ще чакате? Ще чакате ли до деня, в който чужденци ще нахлуят в Китай, за да се срещнат с вас? Може да сте били малко по-бавни преди, но не можете да продължавате да се отпускате! Синове Мои! Отнасяйте се с внимание към Моите грижливи намерения! Тези, които се приближават по-често до Мен, ще спечелят всичко. Не Ми ли се доверявате?

Ритъмът на Моята работа е светкавица, но със сигурност не е ревът на гръмотевица. Разбирате ли истинското значение на тези думи? Вие трябва да сте в състояние да се координирате по-добре с Мен и да се отнасяте с внимание към Моите намерения. Вие искате да получите благословии, но също така се страхувате от страдание. Това не е ли вашата двойственост? Нека ти кажа следното! Ако някой желае да получи благословии днес, но не прави всички жертви за тази цел, всичко, което ще получи, е наказание и Моето правосъдие. Онези обаче, които правят всички жертви, ще изпитат мир във всичко и ще имат всичко в изобилие, и всичко, което получават, ще бъде Моите благословии. Това, което спешно е необходимо днес, е вашата вяра и да платите цена. Не тълкувайте погрешно намеренията Ми. Всичко ще се сбъдне и вие ще го видите със собствените си очи и ще го изпитате лично. При Мен няма нито една лъжлива дума

или лъжа. Всичко, което казвам, е напълно вярно и нелишено от мъдрост. Не вярвайте наполовина и не се съмнявайте наполовина. Аз съм този, който постига всичко между вас, и Аз съм този, който съдя и уреждам сметки с тези, които вършат зло. Обичам ви и ви правя свършени. За тях обаче Аз съм пълната противоположност: омраза и разрушение, без никаква свобода на действие и без да оставят следа. Моето изобилие е присъщо на всичко, което казвам и правя. Разгледахте ли ги малко по малко? Някои думи съм казвал много пъти, така че защо не разбирате какво имам предвид? След като прочетете думите Ми, ще бъде ли всичко точно както трябва да бъде? Тогава всичко ли се постига? Вие нямате никакво намерение да се съобразявате със сърцето Ми. Защо казвам, че съм изцяло пълновластният, премъдър, единствен истински Бог, който гледа дълбоко в човешките сърца? Още ли не разбираш значението на тези думи? Запомни ли всяка от думите, които подчертах? Те наистина ли се превръщат в принципи за начина, по който действаш?

Аз стоя над всичко и наблюдавам цялата вселена. Ще покажа на всяка нация и народ голямата Си сила и цялата Си мъдрост. Не правете просто всичко, което можете да направите, за да търсите наслаждение точно сега. Когато всички народи по света се обединят, какво няма да бъде ваше? Все пак сега няма да ви оставя да изпитвате недостиг, нито ще ви позволя да страдате. Вярвайте, че Аз съм Всемогъщият Бог! Всичко ще бъде постигнато и ще става все по-добро и по-добро! Мои първородни синове! Всички благословии ще дойдат при вас! Вие ще им се радвате безкрайно, неизчерпаеми, богати и изобилни, при това в пълна сила!

ГЛАВА 76

Всички Мои слова са израз на Моята воля. Кой може да бъде внимателен към Моето бreme? Кой може да разбере Моето намерение? Замисляли ли сте се над всеки един от въпросите, които ви зададох? Такава небрежност! Как се осмелявате да нарушавате планове Ми? Вие сте неуправляеми! Ако такова дело на злите духове продължи, Аз ще ги хвърля незабавно на смърт в бездънната пропаст! От дълго време виждам ясно различните действия на злите духове. И също така прозирам през всеки един от хората, използвани от злите духове (онези, които са с лоши намерения, онези, които жадуват за плът или богатство, онези, които се превъзнасят, онези, които смуцават църквата и т.н.). Не предполагайте, че всичко е свършило, след като злите духове са пропъдени. Нека ти кажа следното! Отсега нататък Аз ще се отървавам от тези хора един по един, и няма да ги използвам никога! С други думи, никой човек, покварен от злите духове, няма да бъде използван от Мен и ще бъде изритан! Не мислете, че нямам чувства! Знайте това! Аз съм светият Бог и няма да обитавам нечист храм! Аз използвам само честни и

мъдри хора, които са напълно лоялни към Мен и могат да бъдат внимателни към Моето бreme. Това е така, защото такива хора бяха предопределени от Мен и абсолютно никакви зли духове изобщо не работят върху тях. Нека изясня едно нещо: Отсега нататък всички, които нямат делото на Светия Дух, имат делото на злите духове. Нека повторя: Аз не желая нито един човек, върху когото работят злите духове. Всички те ще бъдат хвърлени в Хадес заедно с плътта си!

Моите изисквания към вас в миналото бяха малко слаби и вие бяхте разпуснати, когато става въпрос за плътта. От този ден нататък няма да ви позволя да продължавате по този начин. Ако думите и делата ви не Ме изявяват по всякакъв начин, или ако се различават леко от подобие на Ми, тогава със сигурност няма да ви пусна лесно. Иначе вие винаги щяхте да се смеете и да се шегувате, щяхте да се смеете до сълзи и без задръжки. Когато правиш нещо нередно, не чувстваш ли, че съм те изоставил? След като знаеш, защо си все още разпуснат? Докосването на ръката на Моето правосъдие ли чакаш? От днес незабавно ще накажа всеки, който не се съгласява с намерението Ми дори за един миг. Ако седиш с другите и клюкарстваш, тогава Аз ще те изоставя. Не говори, ако не даваш духовна храна. Казвам това не за да ви ограничавам, но имам предвид, че тъй като Моето дело е стигнало до точката, в която е сега, Аз ще продължа в съответствие с Моя план. Ако вие се събирате и говорите за духовните въпроси в живота, то Аз със сигурност ще бъда с вас. Няма да се отнеса несправедливо към никого от вас. Ако отвориш устата си, Аз ще ти даря подходящите думи. Трябва да оцениш сърцето Ми от думите Ми. Не ви казвам да се преструвате на неми, нито ви казвам да се занимавате с празни приказки.

Защо продължавам да казвам, че не остава много време и че денят Ми не трябва да се забавя? Замисляли ли сте се внимателно върху това? Наистина ли разбирате смисъла на думите Ми? Това означава, че Аз работя откакто започнах да говоря. Всеки от вас е обект на Моето дело. Нито даден конкретен човек, нито някой друг. Вие се тревожите само за това, че не се наслаждавате на благословиите, но не разсъждавате върху живота си. Колко сте глупави! Колко сте жалки! Вие изобщо не сте загрижени за Моето бreme!

Всички Мои усилия и цената, която платих, са заради вас. Ако не сте внимателни към Моето бreme, тогава не сте отговорили на Моите очаквания спрямо вас. Всички нации ви очакват да ги управлявате и всички народи ви очакват да ги владееете. Аз прехвърлих всичко в ръцете ви. Сега всички, които са на власт, започнаха да се сгромолясват и се сринаха, и просто чакат да ги сполети Моето правосъдие. Разберете ясно! Сега светът се разпада, докато Моето царство е построено успешно. Синовете Ми се явиха и първородните Ми синове царуват с Мен като царе, управлявайки различни нации и народи. Не мислете, че това е нещо неясно. Това е простата истина. Не е ли така? Веднага щом започнете да се молите и да Ме умолявате, Аз ще предприема незабавни действия и ще накажа

онези, които ви преследват, ще се разправя с онези, които ви безпокоят, ще унищожа онези, които мразите, и ще управлявам онези хора, събития и неща, които ви служат. Казвал съм го много пъти: няма да донеса спасение на никого, който полага труд за Христос (т.е. всеки, който полага труд за Моя Син). Полагането на труд за Моя Син не означава, че те са добри хора. Това е резултат изцяло от Моята велика сила и чудодейни дела. Не отдавайте твърде голямо значение на човешкия род. Такива хора със сигурност нямат делото на Светия Дух и изобщо не разбират духовните неща. Те няма да бъдат от полза, след като приключат с тях. Помнете това! Това е Моето потвърждение за вас. Не търсете трескаво пипнешком, разбрахте ли?

Има все по-малко и по-малко хора, но членовете са все по-изтънчени. Това е Моето дело, Моят план за управление и още повече Моята мъдрост и Моето всемогъщество. Това е координацията на Моята нормална човешка природа и на Моята пълна божественост. Виждате ли това ясно? Имате ли някакво реално разбиране по този въпрос? Едно по едно ще постигна чрез Своята божественост всичко, за което говорих от Моята нормална човешка природа. Ето защо продължавам да повтарям, че казаното от Мен ще се сбъдне без всякаква двусмисленост. По-скоро всичко ще бъде много ясно и очевидно. Всичко, което казвам, ще се изпълни и със сигурност не небрежно. Аз не говоря празни думи и не правя грешки. Всеки, който дръзне да Ме измерва, ще бъде съден и няма да може да избегне дланта на ръката Ми. Щом бъдат произнесени думите Ми, кой смее да се съпротивлява? Кой смее да увърта или да крие нещо от Мен? Казвал съм го и преди: Аз съм мъдър Бог. Аз използвам Моята нормална човешка природа, за да разкрия всички хора и сатанинско поведение, да изоблича онези, които имат погрешни намерения, онези, които действат по един начин пред другите и по друг начин зад гърба им, онези, които Ми се противопоставят, онези, които са нелоялни към Мен, онези, които жадуват за пари, онези, които не са внимателни към бремето Ми, онези, които се занимават с измама и мошеничество спрямо своите братя и сестри, онези, които говорят със сребърен език, за да карат хората да се радват, и онези, които не могат да се координират с братята и сестрите си единодушно по сърце и ум. Толкова много хора, заради Моята нормална човешка природа, тайно Ми се противопоставят и се занимават с измама и мошеничество, приемайки, че Моята нормална човешка природа не знае. И толкова много хора обръщат специално внимание на Моята нормална човешка природа, като Ми дават хубави неща за ядене и пиене, служейки Ми като слуги и говорейки това, което е в сърцата им за Мен, но през цялото време действат напълно различно зад гърба Ми. Слепци! Колко малко Ме познавате — Богът, който гледа дълбоко в човешкото сърце. Ти все още не Ме познаваш дори и сега. Все още мислиш, че не съм наясно с това, което правиш. Помисли отново: колко хора са се самоунищожили заради Моята нормална човешка природа? Събуди се!

Не Ме заблуждавай повече. Ти трябва да поставиш пред Мен всички свои постъпки и поведение, всяко свое слово и дело и да приемеш Моя строг контрол върху него.

ГЛАВА 77

Да сте несигурни в Моите думи е равносилно на това да поддържате отношение на отричане спрямо Моите действия. Това означава, че думите Ми излязоха от Сина Ми, но вие не им придавате никакво значение. Вие сте толкова несериозни! Много думи са излезли от Сина Ми, но вие оставате изпълнени със съмнение и несигурни. Вие сте слепи! Вие не разбирате целта зад всяко едно нещо, което съм направил. Думите, които изразявам чрез Моя Син, не са ли Моите собствени думи? Има някои неща, които не съм готов да изкажа директно, така че Аз говоря чрез Моя Син. Защо обаче сте толкова глупави, че настоявате да говоря директно? Вие не Ме разбирате и винаги имате съмнения относно Моите действия и дела! Не съм ли казвал преди, че всяко Мое движение и всяко Мое действие и дело са правилни? Хората трябва да спрат да ги изследват внимателно. Отдръпни мръсните си ръце! Нека ти кажа нещо: всички хора, които използвам, са предопределени преди създаването на света от Мен и също така са одобрени от Мен днес. Вие постоянно влагате усилия в такива неща, като изследвате човека, който съм, и изучавате Моите действия. Всички вие имате манталитет за сделки. Ако това се случи отново, със сигурност ще бъдете поразени от ръката Ми. Това, което казвам, е следното: не се съмнявайте в Мен и не анализирайте и не размишлявайте върху нещата, които направих. Още по-малко трябва да се намесвате в такива неща, защото това е свързано с Моите управленски закони. Това не е маловажен въпрос!

Използвайте времето, с което разполагате, за да направите всичко, което съм ви инструктирал. Нека го кажа отново, а също и като предупреждение: чужденци са на път да нахлуят в Китай. Това е абсолютната истина! Знам, че повечето хора се съмняват в това и не са сигурни, така че ви напомням отново и отново, за да можете бързо да търсите растеж в живота и да можете да задоволите Моята воля по-рано. От днес нататък международната ситуация ще става все по-напрегната и различни страни ще започнат да се разпадат отвътре. В Китай щастливите дни са към своя край. Това означава, че работниците ще стачкуват, учениците ще напуснат класните си стаи, бизнесмените ще спрат да правят бизнес, а всички фабрики ще затворят и няма да могат да оцелеят. Онези кадри ще започнат да подготвят средства за бягство (това също ще послужи на Моя план за управление), а лидерите от централното правителство на всички нива ще бъдат твърде заети да се фокусират върху определени неща за сметка на други, докато всички те се подготвят (това ще послужи при следващата стъпка). Вгледайте се внимателно!

Това е нещо, което включва цялата вселена, не само Китай, защото Моето дело е ориентирано към целия свят. Но то също така е в служба на превръщането в царе на групата хора, които са първородните синове. Виждате ли това ясно? Побързайте и търсете! Няма да се отнасям към вас несправедливо. Ще ви позволя да се радвате до насита.

Действията Ми са чудодейни. Когато се появят големи бедствия в света и докато всички злодеи и управници получават наказание или по-точно, когато злодеите, всички от които са извън Моето име, страдат, ще започна да ви дарявам с Моите благословии. Това е присъщото значение на думите: „Вие със сигурност няма да пострадате от болката или вредата от бедствията“, които съм казвал многократно в миналото. Разбирате ли това? „Това време“, за което говоря, се отнася до времето, когато думите излизат от устата Ми. Делото на Светия Дух се извършва с много бързи темпове. Няма да отлагам или да изгубя нито минута, нито дори една секунда. По-скоро ще действам в съответствие с Моите думи в момента, в който бъдат изречени. Ако кажа, че днес пропъждам някого или че презирам някого, това моментално ще бъде краят за него. С други думи, Моят Свети Дух веднага ще бъде извлечен от тези хора и те ще станат ходещи мъртъвци, напълно безполезни. Такива хора може все още да дишат, да ходят и да говорят, и може все още да се молят пред Мен, но те никога няма да осъзнаят, че съм ги оставил. Те ще бъдат напълно безполезни хора. Това е абсолютно вярно и истинско!

Думите Ми представляват човешкото същество, което съм Аз. Помнете това! Не се съмнявайте, трябва да сте абсолютно сигурни. Това е въпрос на живот и смърт! Това е изключително сериозно! В момента, в който думите Ми са изречени, това, което искам да направя, вече е минало. Всички тези думи трябва да бъдат изречени чрез Моя Син. Кой от вас е мислил сериозно по този въпрос? Как иначе мога да го обясня? Престанете да бъдете толкова уплашени и плахи през цялото време. Наистина ли не се съобразявам с чувствата на хората? Ще пропъдя ли небрежно онези, които одобрявам? Всичко, което правя, е принципно. Аз няма да разкъсам завета, който Сам установих, нито ще наруша собствения Си план. Аз не съм наивен като вас. Моето дело е велико нещо. То е нещо, което никое човешко същество не може да постигне. Казах, че съм праведен, и че за онези, които Ме обичат, Аз съм любов. Нима не вярваш, че това е истина? Вие продължавате да имате опасения! Ако имате чиста съвест за всичко, тогава защо все още се страхувате? Всичко това е, защото си се обвързал. Сине Мой! Много пъти съм ти напомнял да не бъдеш тъжен или да не проливаш сълзи и че Аз няма да те отхвърля. Нима все още не можеш да Ми се довериш? Аз ще те държа и няма да те пусна. Винаги ще те прегръщам в Моята любов. Аз ще се грижа за теб, ще те закрилям и във всичко ще ти давам откровения и прозрения, за да видиш, че Аз съм твоят Отец и че Аз съм този, който те подкрепя. Знам, че винаги се чудиш как

можеш да облекчиш бремето върху раменете на твоя Отец. Това е бремето, което Аз ти дадох. Не се опитвай да се отърсиш от него! Колко хора в днешно време могат да Ми бъдат предани? Надявам се, че можеш да ускориш обучението си и да пораснеш бързо и да удовлетвориш сърцето Ми. Отецът се труди за сина ден и нощ, така че синът също трябва да бъде внимателен по отношение на плана за управление на Отца, във всяка минута и всяка секунда. Това е активното сътрудничество с Мен, за което говорих.

Всичко е Мое дело. Ще поставя бремe върху народа, който използвам днес, и ще им дам мъдрост, за да съобразят всички свои действия с Моята воля, за да се осъществи царството Ми и да се появят ново небе и земя. Хората, които не използвам, са пълната противоположност. Те винаги са замаяни, спят след ядене и ядат след сън, без да имат представа какво означава бремe. Такива хора нямат делото на Светия Дух и трябва да бъдат очистени от Моята църква възможно най-скоро. Сега ще ви съобщя някои неща, свързани с виденията: църквата е предварително условие за царството. Хората могат да влязат в царството само след като църквата бъде построена до известна степен. Никой не може да влезе в царството директно (ако не е обещано от Мен). Църквата е първата стъпка, но царството е целта на Моя план за управление. Всичко ще приеме форма, когато хората влязат в царството, и те няма да имат от какво да се страхуват. Засега само първородните Ми синове и Аз сме влезли в царството и сме започнали да управляваме всички нации и народи. Тоест, Моето царство започва да се организира и всички, които ще бъдат царе или Моя народ, се обявяват публично. Бъдещите събития ще ви бъдат казани стъпка по стъпка и в последователност. Не бъдете прекалено тревожни или притеснени. Помниш ли всяка дума, която ти казах? Ако ти наистина си за Мен, тогава Аз ще говоря правдиво с теб. Що се отнася до онези, които практикуват измама и мошеничество, Аз ще се отнасям към тях повърхностно в замяна и ще им позволя да имат ясна представа за това кой е този, когото подобно поведение ще доведе до гибел!

ГЛАВА 78

Казвал съм и преди, че Аз съм Този, който върши делото, а не който и да е отделен човек. С Мен всичко е спокойно и щастливо, но с вас нещата са много различни. Вие се сблъсквате с изключителна трудност във всичко, което правите. Всичко, което одобрявам, със сигурност ще го постигна. Всеки, когото одобрявам, ще го усъвършенствам. Човешки същества: не се бъркайте в делото Ми! Вие трябва само да действате, докато Ме следвате, да правите това, което обичам, да отхвърляте всичко, което мразя, да се измъквате от греха и да се хвърляте в Моята любяща прегръдка. Аз не ви се хваля, нито преувеличавам. Това е всъщност

истината. Ако кажа, че ще унищожа света, тогава във времето, което ви е необходимо, за да мигнете, светът ще се превърне в пепел. Вие често сте прекалено тревожни и добавяте към собственото си бреме, като дълбоко в себе си се страхувате, че думите Ми са празни. По този начин вие тичате наоколо, като се опитвате да „намерите изход“ за Мен. Сляпо! Глупаво! Ти дори не знаеш собствената си стойност, но се опитваш да бъдеш Мой съветник. Достоен ли си? Погледни се добре в огледалото!

Нека ти кажа нещо! Боязливите трябва да бъдат наказани за своята плахост, докато най-силно вярващите ще получат благословии за вярата си. Да бъде ясен: най-важният момент точно сега е вярата. Преди да се открият благословиите, които ще дойдат върху вас, вие трябва — точно сега — да пожертвате всичко, за да отдадете всичко за Мен. Именно това е аспектът, за който се отнасят „получаването на благословии“ и „претърпяването на бедствие“. Синове Мои! Думите Ми все още ли са издълбани в сърцата ви? „Непременно ще благословя изобилно тези, които искрено дават всичко от себе си заради Мен“. Днес наистина ли разбираш смисъла, който се съдържа в това? Аз не говоря празни думи. Отсега нататък нищо няма да бъде скрито. Това означава, че нещата, които преди са били скрити в Моите думи, сега ще ви бъдат казани, едно по едно, без никакво скриване. Освен това всяка дума ще бъде Моят истински смисъл, да не говорим, че разкриването на всички скрити хора, събития и неща пред Мен ще бъде извършено лесно и няма да бъде трудно за Мен. Всичко, което правя, съдържа аспект на Моята нормална човешка природа, както и аспект на Моята пълна божественост. Наистина ли имате ясно разбиране за онези думи? Ето защо продължавам да повтарям, че не трябва да бързаш твърде много. Разкриването на човек или предмет не е трудно за Мен и винаги има време за това. Не е ли така? Толкова много хора изложиха пред Мен истинските си форми. Независимо дали са лисици, кучета или вълци по дух, всички те разкриват истинските си форми в конкретно време, което определям, защото всичко, което правя, е част от Моя план. По този въпрос трябва да имате напълно ясно разбиране!

Наистина ли разбираш за какво се отнасят думите „Времето не е далеч“? В миналото вие винаги си мислехте, че това се отнася до Моя ден, но всички тълкувате думите Ми въз основа на вашите представи. Нека ти кажа следното! Отсега нататък всеки, който тълкува погрешно думите Ми, без съмнение е абсурден! Думите, които изрекох, „Времето не е далеч“, се отнасят до вашите дни на наслаждаване на благословиите, тоест дните, когато всички зли духове ще бъдат унищожени и прогонени от Моята църква и всички човешки начини за правене на нещата ще бъдат отхвърлени. Нещо повече, този израз се отнася до дните, когато ще се спуснат всички големи бедствия. Помнете това! Всичко това са големи бедствия. Не го тълкувайте погрешно повече. Моите големи бедствия ще слязат от ръцете Ми върху целия свят наведнъж. Онези, които са придобили

Моето име, ще бъдат благословени и със сигурност няма да трябва да търпят такова страдание. Помните ли това все още? Разбирате ли за какво говоря? Моментът, за който говоря, е точно когато започвам да работя (когато са се случили големите бедствия, точно в този момент). Вие не разбирате истински намеренията Ми. Знаете ли защо ви поставям толкова строги изисквания, без да ви показвам никаква снизходителност? Точно когато международната ситуация е напрегната и докато (така наречените) хора на власт в Китай правят всички приготовления, това е същото време, когато е на път да избухне бомба със закъснител. Онези от седемте нации, които търсят истинския път, отчаяно ще се вливат в Китай като вода през шлюзовете, независимо от цената. Някои са избрани от Мен, а други са предназначени да полагат труд за Мен, но между тях няма първороден син. Това е Мое дело! Това вече беше решено, когато създадох света. Отървете се от човешките си представи. Не си мислете, че говоря глупости! Това, за което мисля, е това, което вече съм постигнал, и Моят план е нещо, което също вече съм постигнал. Ясно ли ви е това?

Всичко зависи от Моите мисли и от Моя план. Сине Мой! Избрах те заради теб самия и още повече, защото те обичам. Който се осмели да не се подчини в мислите си или да предизвика ревност, ще умре от Моето проклятие и изгаряне. Това включва управленските укази на Моето царство, защото царството на този ден вече е образувано. Обаче, сине Мой, ти трябва да бъдеш предпазлив и не трябва да се отнасяш към това като към някакъв капитал. Трябва да си внимателен към сърцето на твоя Отец и чрез това да оцениш старателните усилия на твоя Отец. От това синът Ми трябва да разбере какъв човек обичам най-много, какъв човек обичам на второ място, какъв човек мразя най-много и какъв човек ненавиждам. Не продължавай да налагаш все повече натиск върху себе си. Нравът, който имаш, е предопределен от Мен и е откровение на един аспект от Моя божествен нрав. Отхвърли съмненията си! Аз не тая омраза към теб. Как да кажа това? Все още ли не разбираш? Нима все още си ограничен от страховете си? Кой е верен, кой е страстен, кой е честен, кой е измамен — Аз знам всичко, защото, както вече казах, познавам положението на светиите като дланта на ръката Си.

В Моите очи всичко отдавна е постигнато и разкрито. (Аз съм Бог, който изследва най-съкровено в сърцата на хората. Моята цел е просто да ви покажа аспекта на Моята нормална човешка природа.) Въпреки това, от ваша гледна точка, всичко все още е скрито и нищо не е постигнато. Това се дължи изцяло на факта, че вие не Ме познавате. Всичко е в ръцете Ми, всичко е под краката Ми и очите Ми наблюдават внимателно всичко. Кой може да избегне Моето правосъдие? Всички онези, които са нечисти, онези, които имат какво да крият, онези, които съдят зад гърба Ми, онези, които таят съпротива в сърцата си и т.н. — всички тези хора, които не смятам за ценни с очите Си, трябва да коленичат пред Мен и да се

разтоварят ат бремето си. Може би, след като чуят това, някои ще бъдат леко мотивирани, докато други няма да приемат това като такъв сериозен въпрос. Предупреждавам ви! Нека мъдрият побърза да се покае! Ако си глупак, просто изчакай! Когато дойде времето, просто вижте кой ще претърпи бедствие!

Небето все още е първоначалното небе и земята все още е първоначалната земя, но според Мен и двете вече са се променили и вече не са небето и земята, които някога бяха. За какво се отнася небето? Знаеш ли? Какво означава днешното небе? Какво означаваше небето от миналото? Позволете Ми да ви съобща това: небето на миналото се отнасяше за Бог, в когото вярвахте, но когото никой не беше виждал, и Той беше Богът, в когото хората вярваха с неподправена искреност (защото не можеха да Го видят). Днешното небе, от друга страна, се отнася както за Моята нормална човешка природа, така и за Моята пълна божественост, тоест то се отнася за Самия практичен Бог. И двамата са един и същ Бог, така че защо казвам, че Аз съм новото небе? Всичко това е насочено към представите на човека. Днешната земя се отнася до мястото, на което сте разположени. Земята от миналото не е имала нито едно свято място, докато местата, които посещавате днес, са отделени като святи. Затова казвам, че това е нова земя. „Нова“ тук означава „свята“. Новото небе и земя вече са напълно осъществени. Разбирате ли това сега? Ще ви разкрия всички тайни, страница по страница. Не бързайте и ще ви се разкрият още по-големи тайни!

ГЛАВА 79

Слепци! Невежи! Купчина безполезни боклуци! Вие отделяте Моята нормална човешка природа от Моята пълна божественост! Не виждате ли, че това е грях срещу Мен? Нещо повече, това е нещо, което трудно може да се прости! Практическият Бог дойде сред вас днес, но вие познавате само едната Ми страна — Моята нормална човечност — и изобщо не сте видели страната Ми, която е напълно божествена. Мислиш ли, че не знам кой се опитва да Ме измами зад гърба Ми? Аз не те критикувам. Аз просто гледам, за да видя до какво ниво можеш да стигнеш и да видя как в крайна сметка ще приключиш. Стотици хиляди думи са изречени от Мен, но независимо от това вие направихте много лоши неща. Защо постоянно се опитваш да Ме мамиш? Пази се да не изгубиш живота си! Ако предизвикаш гнева Ми до определено ниво, тогава Аз няма да ти покажа милост и ти ще бъдеш изгонен. Няма да взема под внимание какъв си бил преди, дали си бил предан или ревностен, колко си тичал наоколо или колко от себе си си Ми отдал. Няма да гледам тези неща изобщо. Сега само Ме предизвикай и Аз ще те хвърля в бездънната пропаст. Кой все още се осмелява да се опитва да Ме мами? Помнете това! Отсега нататък всеки път, когато се ядосам, независимо на кого,

веднага ще те прочистя, за да няма бъдещи неприятности и за да не се налага да те виждам повече. Ако Ме предизвикаш, ще те накажа веднага. Ще го имате ли предвид? Умните сред вас трябва да се покаят веднага.

Днес, тоест сега, Аз съм гневен. Всички вие трябва да Ми бъдете верни и да Ми предложите цялото си същество. Не трябва да отлагате повече. Ако не послушаш думите Ми, Аз ще простра ръката Си и ще те поразя. Правейки това, Аз ще направя Себе Си познат на всички. В този ден Аз съм гневен и величествен спрямо всички (което е дори по-тежко от Моето правосъдие). Аз изговорих толкова много думи, но вие изобщо не реагирахте. Наистина ли сте толкова глупави? Не мисля, че това е така. Това е старият дявол вътре във вас, готов за пакости. Виждате ли това ясно? Побързайте да направите радикална промяна! Днес делото на Светия Дух е напреднало до този етап. Не сте ли го видели? Моето име ще се разпространи от къща в къща, във всички нации и във всички посоки и ще бъде провъзгласено еднакво от устата на възрастни и деца в цялата вселена. Това е абсолютна истина. Аз съм единственият истински Бог и освен това съм единствената личност на Бог. Още повече, Аз, целостта на плътта, съм пълното проявление на Бог. Този, който се осмели да не се бои от Мен, който се осмели да прояви съпротива в очите си и който се осмели да говори думи на неподчинение против Мен, непременно ще умре от Моите проклетия и гняв (ще има проклетие поради гнева Ми). Освен това, този, който се осмели да не бъде предан или почтителен спрямо Мен и който се осмели да Ме измами, със сигурност ще умре от омразата Ми. Праведността Ми, величието Ми и съдът Ми ще траят вечно и завинаги. В началото бях любвеобилен и милосърден, но това не е нравът на Моята пълна божественост. Праведността, величието и правосъдието просто съставляват Моя нрав — Самият цялостен Бог. В Епохата на благодатта Аз бях любвеобилен и милосърден. Поради делото, което трябваше да свърша, притежавах любяща доброта и милост. След това обаче нямаше повече нужда от такива неща (и оттогава не е имало такава). Всичко това е праведност, величие и правосъдие, и това е цялостният нрав на Моята нормална човешка природа, съчетан с Моята пълна божественост.

Онези, които не Ме познават, ще погинат в бездънната пропаст, докато онези, които са сигурни в Мен, ще живеят вечно, ще бъдат обгрижвани и закриляни в Моята любов. В момента, в който изрека една-единствена дума, цялата вселена и краищата на земята треперят. Кой може да чуе думите Ми и да не трепери от ужас? Кой може да не развие сърце, изпълнено със страх от Мен? И кой не е в състояние да познае Моята праведност и величие от делата Ми! И кой не вижда в делата Ми всемогъществото и мъдростта Ми! Този, който не внимава, непременно ще умре. Това е така, защото онези, които не обръщат внимание, са онези, които Ми се противопоставят и които не Ме познават. Те са архангелът и са най-покварените. Проучете сами себе си: всеки, който е покварен, самоправеден, надут и арогантен, е обект на Моята омраза и е обречен да загине!

Сега произнасям управленските укази на Моето царство: всички неща са в Моето правосъдие, всички неща са в Моята праведност, всички неща са в Моето величие и Аз упражнявам Моята праведност към всички. Онези, които казват, че вярват в Мен, но които дълбоко в себе си Ми противоречат, или онези, чиито сърца са Ме изоставили, ще бъдат пропъдени — но всичко това в подходящото за самия Мен време. Хората, които говорят саркастично за Мен, но по начин, който другите не забелязват, ще умрат веднага (те ще загинат в дух, тяло и душа). Онези, които угнетяват или презират възлюбените Ми, ще бъдат съдени незабавно от гнева Ми. Това означава, че хората, които завиждат на онези, които обичам, и които Ме смятат за несправеден, ще бъдат предадени, за да бъдат съдени от Моите възлюбени. Всички онези, които се държат добре, които са прями и честни (включително онези, на които им липсва мъдрост) и които се отнасят към Мен с непоколебима искреност, ще останат в Моето царство. Онези, които не са преминали през обучение, т.е. онези честни хора, на които липсва мъдрост и прозрение, ще имат власт в Моето царство. Те обаче също са обработени и пречупени. Това, че не са преминали обучение, не е абсолютно. По-скоро чрез тези неща ще покажа на всички Моето всемогъщество и Моята мъдрост. Ще прогоня всички онези, които все още се съмняват в Мен. Не искам нито един от тях (ненавиждам хората, които все още се съмняват в Мен във време като това). Чрез делата, които върша в цялата вселена, ще покажа на честните хора великолепието на делата Си, като по този начин ще накарам тяхната мъдрост, прозрение и проникателност да растат. Също така ще направя измамните хора да бъдат унищожени за миг в резултат на Моите чудодейни дела. Всички първородни синове, които първи приеха името Ми (тоест онези святи и непорочни, честни хора), ще бъдат първите, които ще влязат в царството и ще владеят над всички нации и всички народи заедно с Мен, управлявайки като царе в царството и съдейки всички нации и всички народи (това се отнася за всички първородни синове в царството, а не за други). Онези измежду всички нации и от всички народи, които са били съдени и които са се покаяли, ще влязат в Моето царство и ще станат Моя народ, докато упоритите и неразкаялите се ще бъдат хвърлени в бездънната пропаст (за да погинат навеки). Съдът в царството ще бъде последен и това ще бъде Моето цялостно очистване на света. Тогава вече няма да има никаква несправедливост, скръб, сълзи или въздишки, и още повече, няма да има повече свят. Всичко ще бъде проявление на Христос и всичко ще бъде царството на Христос. Такава слава! Такава слава!

ГЛАВА 80

Във всички неща истинското общуване с Мен е необходимо, за да бъде човек просветлен и озарен. Само чрез това духът може да бъде в мир. В противен случай духът няма да има мир. В момента най-сериозната болест сред вас е, че разделяте Моята нормална човешка природа от пълната Ми божественост. Нещо повече, мнозинството от вас подчертават Моята нормална човешка природа, сякаш никога не сте знаели, че Аз притежавам също пълна божественост. Това е богохулство спрямо Мен! Знаете ли това? Вашето заболяване е толкова сериозно, че ако не побързате и не се възстановите, ще бъдете убити от ръката Ми. В лицето Ми вие се държите по един начин (при което изглеждате като човек на честта; смирен и търпелив), но зад гърба Ми се държите напълно различно (напълно лицемерно, разпуснато и невъздържано, правите каквото си искате, като създавате фракции, създавате независими царства, искате да Ме предадете). Вие сте слепи! Отвори очите си, които са заблудени от Сатана! Виж кой съм всъщност! Ти нямаш срам! Ти не знаеш, че Моите действия са чудодейни! Ти не знаеш за Моето всемогъщество! За кого може да се каже, че служи за Христос, докато все още не е спасен? Ти не знаеш каква роля играеш! Ти всъщност идваш пред Мен прикрит, като излагаш на показ чара си — ти си жалък! Ще те изгоня от дома Си. Аз не използвам този тип хора, защото нито съм ги предопределил, нито съм ги избрал.

Аз върша това, което казвам. Който върши зло, не трябва да се бои. Аз не причинявам зло на никого. Винаги действам според плана Си и върша нещата според Моята праведност. Понеже онези, които вършат зло, са потомци на Сатана от сътворението, Аз не ги избрах. Точно това се има предвид с поговорката: „Въпреки че планините и реките може да се променят и трансформират, природата на човека няма да се промени“. По въпроси, които човечеството не може да разбере, всичко е изяснено и нищо не е скрито за Мен. Може да успеете да скриете нещо от очите на малък брой хора и дори да спечелите доверието на доста хора, но с Мен това не е толкова лесно. В крайна сметка не можете да избягате от Моето правосъдие. Погледът на човечеството е ограничен и дори онези, които могат да разберат малка част от настоящата ситуация, се считат за притежаващи някакво умение. За Мен всичко върви гладко и нищо не Ми пречи ни най-малко, защото всичко е под Моя контрол и подредба. Кой би се осмелил да не се подчини на Моя контрол! Кой би се осмелил да наруши Моето управление! Кой би се осмелил да бъде непоялен или непочтителен спрямо Мен! Кой би се осмелил да Ми каже нещо, което не е вярно, а вместо това да Ми каже куп лъжи! Никой от тях няма да избяга от Моята гневна ръка. Дори и сега да си допуснал поражение и да си готов да бъдеш наказан и да влезеш в бездънната пропаст, Аз все пак няма да те пощадя лесно. Аз трябва да те извадя от бездната, така че отново да бъдеш

подложен на Моето гневно наказание (крайно презрение). Има ли място, където можеш да избягаш? Това, което най-много мразя, е, когато хората отделят нормалната Ми човешка природа от пълната Ми божественост.

Благословени са онези, които са Ми верни, т.е. благословени са онези, които наистина Ме идентифицират като Самия Бог, който проучва внимателно човешкото сърце. Със сигурност ще умножа благословиите ти и ще ти позволя да се радваш на добри благословии в Моето царство вовеки. Това също е най-ефективният начин да се посрами Сатана. Но не бъдете прекалено нетърпеливи или тревожни. Аз съм определил време за всичко. Ако времето, което съм предопределил, все още не е дошло, тогава дори и да е само една секунда по-рано, Аз няма да действам. Аз действам точно и според определен ритъм, не действам без причина. От човешка гледна точка изобщо не Ме притеснява безпокойството. Аз съм стабилен като планината Тай — но ти не знаеш ли, че Аз съм Самият всемогъщ Бог? Не бъди нетърпелив, всичко е в Моите ръце. Всичко отдавна е подготвено и нищо не може да чака, за да Ми служи. Целият вселенски свят изглежда отвън, че е в хаос, но от Моя гледна точка всичко е наред. Това, което съм подготвил за вас, е само за ваше наслаждение. Осъзнавате ли това? Не се вмъквайте в Моето управление. Ще позволя на всички нации и на всички народи да видят всемогъществото Ми от делата Ми, ще им позволя да благославят и да хвалят свялото Ми име заради чудодейните Ми дела. Това е така, защото, както казах, нищо, което правя, не е без основание. По-скоро всичко е изпълнено с Моята мъдрост и с Моята сила, с Моята праведност и величие, и още повече, с Моя гняв.

Онези, които незабавно се събудят, след като чуят думите Ми, със сигурност ще получат Моите благословии и определено ще получат Моята защита и грижа. Те няма да изпитат болката от наказанието, а напротив, ще се радват на семейно щастие. Знаеш ли това? Страданието е вечно, а радостта е още по-вечна. И двете ще бъдат изпитани отсега нататък. Дали страдаш или изпитваш радост зависи от това какво отношение имаш, докато признаваш греха си. Що се отнася до това дали си един от Моите предопределени и избрани или не, трябва да си сигурен в това в светлината на това, което си казал. Ти можеш да заблуждаваш хората, но не можеш да заблудиш Мен. Онези, които съм предопределил и избрал, отсега нататък ще бъдат много благословени; а онези, които не съм предопределил и избрал, отсега нататък ще наказвам строго. Това ще бъде Моето доказателство за вас. Онези, които са благословени сега, несъмнено са Моите възлюбени, а що се отнася до онези, които са наказани, няма нужда да казвам, че не съм ги предопределил, нито избрал. Това трябва да ви е ясно! С други думи, ако това, което получаващ сега, е да вземам мерки за теб, и ако получаващ Моите думи на тежка присъда, тогава Аз те мразя и ненавиждам в сърцето Си и ти ще бъдеш сред онези, които отхвърлям. Ако получиш Моята утеха и Моята жизнена подкрепа,

тогава ти си в Мое притежание. Ти си един от Моите възлюбени. Не можеш да определиш това въз основа на външния Ми вид. Не губи ума си по отношение на това!

Думите Ми говорят за действителното състояние на всеки човек. Вярвате ли, че Аз просто продължавам да говоря на случайни теми или просто казвам каквото Ми дойде на ум? Абсолютно не! Моята мъдрост е скрита във всяка Моя дума. Просто трябва да приемете думите Ми за истина. В рамките на много кратко време чужденците, които търсят истинския път, ще влязат. Когато това се случи, вие ще бъдете стъписани и всичко ще бъде постигнато без най-малката трудност. Не знаете ли, че Аз съм всемогъщият Бог? Като чуете тези Мои думи, вие им вярвате непоколебимо, нали? Аз не правя грешки, а още по-малко изказвам погрешни твърдения. Знаеш ли това? Ето защо многократно съм подчертавал, че вие трябва бързо да приемете Моето обучение, за да ги водите и да бъдете техни пастири. Знаеш ли това? Чрез вас Аз ще ги направя свършени. Още по-важно е, че чрез вас ще излязат Своите огромни знамения и чудеса. Тоест, сред онези, които хората презират, Аз избрах група хора, които да Ме проявят, да прославят името Ми, да поемат отговорност за всичко за Мен и да царуват с Мен като царе. По този начин Моето текущо обучение за вас е най-великото управление на света. То е нещо удивително, което човечеството не може да извърши. Чрез вашето усъвършенстване Аз ще хвърля Сатана в езерото от огън и жупел и в бездънната пропаст, ще победя напълно големия червен змей и той ще умре, за да не възкръсне никога повече. Следователно всички, които са хвърлени в бездънната пропаст, са потомци на големия червен змей. Мразя ги до крайна степен. Аз причиних това. Не можете ли да видите? Всички, които са нелоялни и всички, които използват мошеничество и измама, бяха разобличени. Горделивите, надменните, самоправедните и безсрамните са потомци на архангела и те са най-типичните за Сатана — всички те са Мои заклетии врагове, Мои противници. Трябва да ги накажа един по един, за да угася омразата в сърцето Си. Аз ще направя това едно по едно, като решавам всяко от тях по реда си.

Какво точно представляват езерото от огън и жупел и бездънната пропаст? В човешкото въображение езерото от огън и жупел е нещо материално, но човечеството не знае, че това е много погрешно обяснение. Въпреки това то все още заема определено място в човешкото съзнание. Езерото от огън и жупел е Моята ръка, която въздава наказание върху човечеството. Който бъде хвърлен в езерото от огън и жупел, е убит от ръката Ми. Духовете, душите и телата на онези хора страдат завинаги. Това е истинското значение на думите Ми, когато казах, че всичко е в Моите ръце. За какво се отнася бездънната пропаст? Хората си я представят като голяма бездна, която е безкрайна и неизмеримо дълбока. Истинската бездънна пропаст е влиянието на Сатана. Ако човек попадне в ръцете на Сатана, този човек е в бездънната пропаст. Дори и да му пораснат крила, той

не може да излети. Затова я наричат бездънна пропаст. Такива хора ще бъдат подложени на вечно наказание. Така съм го уредил.

ГЛАВА 81

Колко зла и безнравствена е тази стара епоха! Аз ще те погълна целия! Планина Сион! Стани да Ме поздравиш! За завършването на Моя план за управление, за успешното изпълнение на Моето велико дело, кой смее да не стане и да не се развесели! Кой смее да не стане и да скача безкрайно от радост? Те ще срещнат смъртта си от ръката Ми! Аз въздавам правда върху всички, без ни най-малка милост или любяща доброта, и правя това напълно безпристрастно. Всички народи! Станете, за да Ми въздадете хвала, и въздайте слава на Мен! Цялата безкрайна слава, от века до века, съществува заради Мен и е установена от Мен. Кой ще се осмели да се прослави за себе си? Кой ще се осмели да приеме славата Ми като нещо материално? Те ще бъдат убити от ръката Ми! О, жестоки хора! Аз ви създадох и се грижих за вас, и ви водих до днес, но вие не Ме познавате ни най-малко и изобщо не Ме обичате. Как мога отново да покажа милост към вас? Как мога да ви спася? Мога да действам върху вас само с Моя гняв! И ще ви се отплатя с погубел и с вечно наказание. Това е праведност и тя може да бъде само по този начин.

Царството Ми е твърдо и стабилно. То никога няма да рухне. То ще просъществува във вечността! Синовете Ми, първородните Ми синове и Моят народ ще се радват на благословии с Мен вечно и завинаги! Онези, които нямат духовно разбиране и не получават откровения от Светия Дух, рано или късно ще бъдат откъснати от Моето царство. Те няма да напуснат по собствено съгласие, но ще бъдат изгонени от властта на Моя железен жезъл и от величието Ми. Освен това те ще бъдат изритани от крака Ми. Онези, които са обладани от зли духове за известно време (което означава от раждането си), ще бъдат изобличени сега. Аз ще те изритам! Още ли си спомняш какво казах? Аз, святият и непорочен Бог, не обитавам в нечист и мръсен храм. Онези, които са обладани от зли духове, знаят това за себе си и Аз не трябва да разяснявам. Аз не съм те предопределил! Ти си стар Сатана, но въпреки това искаш да проникнеш в Моето царство! В никакъв случай! Казвам ти! Днес ще ти разясня изцяло: на онези, които избрах по време на създаването на човечеството, вдъхнах Моето качество и Моя нрав. Следователно днес те са верни само на Мен, могат да носят бремене за Църквата и са готови да отдадат всичко за Мен и да Ми предложат цялото си същество. Следователно онези, които не съм избрал, са покварени от Сатана до известна степен и не притежават нищо от Моето качество и нищо от Моя нрав. Вие мислите, че думите Ми са противоречиви, но думите: „Вие сте предопределени и избрани от Мен, но все пак носите последствията за своите действия“, се отнасят изцяло за Сатана. Сега ще

обясня един въпрос: днес онези, които могат да станат и да поемат власт над църквите, да бъдат пастири на църквите, да бъдат внимателни към Моето бreme и да изпълняват специални функции — нито един от онези хора не е в служба на Христос. Всички те са онези, които съм предопределил и избрал. Казвам ви това, за да не се притеснявате твърде много и да забавите напредъка си в живота. Колко хора могат да спечелят статута на първороден син? Възможно ли е това да е толкова лесно, колкото да се получи диплома? Невъзможно! Ако не беше вашето усъвършенстване от Мен, вие отдавна щяхте да сте покварени до известна степен от Сатана. Ето защо многократно съм подчертавал, че винаги ще се грижа и ще защитавам онези, които са Ми верни, и ще ги предпазвам от вреда и страдание. Онези, които не съм предопределил, са обладаните от злите духове. Те са онези, които са безчувствени, глупави и духовно закърнели и които не могат да бъдат пастири на църквите (т.е. онези, които имат ентузиазъм, но не са наясно с виденията). Ти трябва скоро да бъдеш отстранен от погледа Ми и колкото по-скоро, толкова по-добре, за да не се отвратя и да се ядосам, като те виждам. Ако се отдалечиш бързо, ще получиш по-малко наказание, но колкото по-дълго ти отнеме това, толкова по-сурово ще бъде наказанието. Разбирате ли? Престанете да се държите толкова безсрамно! Вие сте развратени и необуздани, немислещи и небрежни и нямате представа какъв боклук сте! Вие сте слепи!

Всички, които държат властта в Моето царство, са внимателно избрани от Мен и са преминали многократни изпитания. Тях никой не може да ги победи. Дадох им сила, така че те никога няма да паднат или да се заблудят. Те получиха Моето одобрение. Отсега нататък лицемерите ще покажат истинското си лице. Те са способни на всякакви срамни неща, но в крайна сметка няма да избягат от ръката Ми, която наказва и изгаря Сатана. Моят храм трябва да бъде свят и непорочен. Всичко това е свидетелство за Мен, Мое проявление и слава за името Ми. Моят храм е Моето вечно жилище и е обект на вечната Ми любов. Аз често го галя с ръката на любовта, утешавам го с езика на любовта, грижа се за него с очите на любовта и го прегръщам в прегръдката на любовта, така че да не попадне в капана на злите или да бъде измамен от Сатана. Днес онези, които полагат труд за Мен, но не са спасени, ще бъдат използвани от Мен за последен път. Защо бързам да прогоня тези неща от царството Си? Защо трябва да ги гоня далече от погледа Ми? Аз ги мразя до мозъка на костите Си! Защо не ги спасявам? Защо ги ненавиждам толкова? Защо трябва да ги убивам? Защо трябва да ги унищожавам? (Нито частица от тях не може да остане пред погледа Ми, включително пепелта им.) Защо? Дори големият червен змей, древната змия и старият Сатана търсят незаслужена прехрана в Моето царство! Не фантазирайте повече! Всички те ще станат на нищо и ще бъдат превърнати в пепел!

Ще унищожа тази епоха, ще я трансформирам в Моето царство и ще живея и ще се наслаждавам във вечността с хората, които обичам. Тези нечисти неща не

трябва да предполагат, че те могат да останат в Моето царство. Мислите ли, че можете да ловите риба в мътни води? Забравете за такива фантазии! Вие не знаете, че очите Ми са всевиждащи! Не знаете, че всичко е подредено от ръката Ми! Не мислете, че сте толкова високо ценени! Всеки от вас трябва да заеме своето място. Не се преструвайте на смирени (има предвид онези, които са благословени) или не треперете и не се страхувайте (има предвид онези, които изпитват нещастие). Сега всеки трябва да го знае в сърцето си. Дори и да не ви споменавам по име, все пак трябва да се чувствате сигурни, защото съм насочил думите Си към всеки човек. Независимо дали сте били избрани от Мен или не, Моите думи са насочени към всички ваши настоящи състояния. С други думи, ако сте сред избраните от Мен, тогава Аз говоря за състоянието на онези, които съм избрал въз основа на това как са се представили. А за онези, които не съм избрал, Аз също говоря в съответствие с техните състояния. Затова думите Ми бяха изречени до известна степен. Всеки от вас трябва да е наясно с това. Не се заблуждавайте! Не се страхувайте! Тъй като броят на хората е ограничен само до малцина, измамата няма да работи! Избран е всеки, за когото кажа, че е избран, и независимо колко си добър в преструвките, без Моето качество ще се провалиш. Тъй като държа на думата Си, не нарушавам случайно собствените Си планове. Правя каквото искам, защото всичко, което правя, е правилно. Аз съм върховен и съм уникален. Наясно ли си с това? Разбираш ли?

Сега, след като прочетоха Моите думи, онези, които вършат зло и които са непочтени и измамни, също работят усилено, за да търсят напредък и да правят свои собствени лични усилия. Те искат да платят само малка цена, за да проправят пътя си към Моето царство. Те трябва да се откажат от такива мисли! (Тези хора нямат надежда, защото не им дадох възможност да се покаят.) Аз пазя портите на царството Си. Вярваш ли, че хората могат да влязат в Моето царство, както пожелаят? Вярваш ли, че Моето царство просто ще приеме боклук? Че Моето царство ще вземе безполезен боклук? Грешиш! Днес онези в царството са онези, които упражняват царска власт с Мен. Аз внимателно ги култивирах. Това не е нещо, което може да бъде постигнато само чрез желание за него. Трябва да получиш одобрението Ми. Нещо повече, това не е нещо, което се обсъжда с някого. Това е нещо, което Аз уреждам. Всичко, което казвам, се случва. Тайните Ми се разкриват на онези, които обичам. Онези, които вършат зло, т.е. онези, които не съм избрал, нямат право да ги приемат. Дори и да бяха чули тези тайни, те не биха разбрали, защото Сатана е покрил очите им и е сграбчил сърцата им, разрушавайки цялото им същество. Защо се казва, че Моите действия са удивителни и мъдри и че Аз мобилизирам всичко в Моя полза? Аз ще предам на Сатана онези, които не са предопределени и избрани от Мен, за да ги накаже и поквари, и няма да взема участие в тяхното наказание. Толкова съм мъдър! Кой е мислил някога за това? Без никакви усилия Моето велико дело е извършено, нали?

ГЛАВА 82

Като чуят думите Ми, всички се ужасяват и всеки отделен човек се изпълва с трепет. От какво се страхувате? Няма да ви убия! Това е, защото имате гузна съвест. Това, което правите зад гърба Ми, е толкова лекомислено и безполезно. Това Ме накара да ви мразя толкова много, че Ми се иска горещо да бях хвърлил всички, които не съм предопределил и избрал, в бездънната пропаст, за да бъдат разбити на парчета. Аз обаче имам Свой план. Аз имам Свои цели. Ще пощадя дребния ти живот за известно време и ще се въздържам да не те изритам, докато не приключи труда ти за Мен. Не искам да виждам такива същества, те са позор за името Ми! Знаеш ли това? Разбираш ли? Безполезни негодници! Набийте това в главите си! Когато ти си използван, Аз съм, който прави това, и когато не си използван, това също е заради Мен. Аз ръководя всичко и в Моите ръце всичко върви гладко и организирано. Всеки, който се осмели да помръдне, когато не му е редът, незабавно ще бъде поразен от ръката Ми. Често казвам „поразен“. Мислиш ли, че наистина го правя със собствената Си ръка? Не Ми е необходимо! Действията Ми не са толкова глупави, колкото си представят хората. Какво се има предвид, когато се казва, че всичко е установено и е изпълнено с Моите думи? Всичко се постига без дори да си повдигам пръста. Разбирате ли истинското значение на думите Ми?

Никога няма да донеса спасение на никого от онези, които полагат труд за Мен. Те нямат дял в царството Ми. Това е така, защото онези хора се занимават само с външни въпроси, а не с Моята воля. Въпреки че ги използвам сега, в действителност те са хората, които мразя най-много, хората, които най-много ненавиждам. Днес Аз обичам всички, които могат да изпълняват Моята воля, които могат да проявяват загриженост за Моето бreme и които могат да отдадат всичко свое за Мен с предано сърце и искреност. Аз постоянно ще ги просветлявам и няма да ги оставя да се изплъзнат от Мен. Често казвам: „Непременно ще благословя изобилно тези, които искрено дават всичко от себе си заради Мен“. За какво се отнася думата „благославям“? Знаеш ли? В контекста на настоящата работа на Светия Дух тя се отнася до тежестите, които ти давам. За всички, които са в състояние да носят бreme за църквата и които искрено Ми се принасят, тяхното бreme и тяхната сериозност са двете благословии, които идват от Мен. Освен това Моите откровения към тях са и благословия от Мен. Това е така, защото онези, които в момента нямат бreme, не са предопределени и избрани от Мен. Моите проклетия вече са слезли върху тях. С други думи, онези, които съм предопределил и избрал, имат дял в положителните аспекти на това, което съм казал, докато онези, които не съм предопределил и избрал, могат само да споделят отрицателните аспекти на Моите слова. Колкото повече се изговарят думите Ми, толкова по-ясно става тяхното значение. Колкото повече ги казвам, толкова по-прозрачни стават те.

Всеки един от онези, които са непочтени и измамни и които не съм предопределил, беше прокълнат от Мен преди сътворението на света. Защо се казва, че годината, месецът, денят и дори часът, минутата и второто от вашите раждания са планирани правилно от Мен? Отдавна предопределих кои ще получат статут на първородни синове. Те са в очите Ми. Те отдавна са смятани от Мен за скъпоценни и отдавна имат място в сърцето Ми. Всяка дума, която изричам, има тежест и носи Моите идеи. Какво е човек? С изключение на малцината, които обичам, които притежават статута на първородни синове, колко малко хора проявяват някакво внимание към Моята воля? Какво струват синовете Ми? Какво струва Моят народ? В миналото терминът „Мои синове“ беше название за първородните Ми синове, но онези от Моите синове и Моя народ, които нямаха срам, смятаха, че това е почетна титла за тях. Не играйте безсрамно ролята на Моите първородни синове. Заслужаваш ли такава титла? Днес единствените, които са проверени, са онези, които са поставени на важни позиции пред Мен. Тези хора са получили статут на първородни синове. Те вече имат дял в Моя престол, Моята корона, Моята слава и Моето царство. Всичко е подредено внимателно от Мен. Всички, които днес са получили статут на първородни синове, са претърпели голяма болка, преследване и несгоди, включително това, което са преживели в семействата си от раждането си, собствените си индивидуални перспективи, работа и брак. Тези първородни синове не са спечелили този статут, без да платят цена. По-скоро те вече са преминали през всички аспекти на живота: доброто и лошото, възходите и паденията. Всички, които преди това са били ценени високо от хората по света и които са живели комфортно у дома, нямат дял при първородните синове. Те не заслужават да бъдат първородни синове. Те носят срам на името Ми и Аз изобщо не ги искам. Моите синове и Моят народ, които избрах, също имат добра репутация в света, но далеч не достигат първородните Ми синове. В момента използвам определени хора, но сред тях мнозина дори не отговарят на условията да бъдат Мой народ. Те са само обект на вечна погибел. Те са използвани, за да полагат труд за Мен за известно време, но не са предназначени за дългосрочна употреба. Дълбоко в сърцето Си вече съм решил кои да използвам в дългосрочен план. Това означава, че онези, които поставям на важни позиции, са онези, които обичам, и Аз започнах да ги използвам отдавна. С други думи, техните функции вече са определени. Що се отнася до хората, които ненавиждам, на настоящия етап те просто са използвани временно. И именно когато дойдат чужденците, тогава първородните синове ще бъдат ясно разкрити пред вас.

Точно сега Аз изисквам от вас да растете бързо и да покажете внимание към Моето бreme. Това бreme не е твърде голямо и Аз ще ви накарам да вършите само това, което е във вашите възможности. Аз познавам вашия духовен ръст, знам какви функции можете да изпълнявате. Знаем всичко това и разбираме тези неща. Просто искам вие, Моите синове, доброволно да се отречете от себе си и наистина

да обичате това, което обичам, да мразите това, което мразя, да правите това, което правя, и да казвате това, което казвам. Не се оставяйте да бъдете контролирани от пространството, географията, времето или от което и да е друго лице. Моето желание е вашите духове да бъдат свободни навсякъде и всеки от вас да може да застане в положението на Моите първородни синове. Кой Ми предлага цялото си същество днес? Кой Ми дава предано всичко от себе си? Кой е буден ден и нощ заради Мен? Кой управлява домашните Ми работи вместо Мен? Кой облекчава бремето върху раменете Ми? Не са ли те Моите синове? Всичко, което правя, е да усъвършенствам Моите синове и го правя в служба на Моите синове. Разбираш ли? Всичко е заради първородните Ми синове и Аз не правя грешки. Не се труди с погрешното схващане, че Аз заблуждавам хората, и не мисли, че Аз те гледам отвисоко. Не предполагай, че Аз използвам големия талант по-малко, отколкото е необходимо, или че съм направил грешка, като не съм те предопределил. Това не е така. Ти не го заслужаваш! Знаеш ли това? Сега ще ви потвърдя някои неща: който често предизвиква гнева Ми и често е обект на Моята критика или работа, със сигурност е обект на Моята омраза. Такива хора със сигурност ще умрат — това е издълбано в камък. Казах, че повече няма да се занимавам с Моите първородни синове, защото тези хора вече са преминали тежките Ми изпитания и са получили одобрението Ми. Когато и да погледна с мрачно изражение, е в опасност. Не ви ли е страх? Мнозина ще умрат веднага щом думите Ми излязат от устата Ми. Някои обаче ще запазят плътта си. Просто духовете им ще бъдат мъртви. Най-ясният им показател е, че те не притежават делото на Светия Дух и нямат нищо, което да ги задържи. (Те вече са покварени от Сатана в дълбочина.) Винаги, когато плътта им бива унищожена, това се случва след подходящо планиране от Мен и по време, което съм определил. Тяхната духовна смърт не може да Ми бъде от голяма полза. Аз ще използвам плътта им, за да покажа чудодейността на Моите постъпки. От това хората ще се убедят. Те ще въздадат вечна хвала и няма да има никой, който да не се бои и ужасява от Мен. Аз не Се отнасям с лека ръка към нито една подробност. Всички трябва да живеят или да умрат за Мен и никой не може да си тръгне, докато не е изпълнил службата си за Мен. Дори Сатана не може да се оттегли в бездънната пропаст, докато не извърши своята служба за Мен. Всяка стъпка, която предприемам, е стабилна и сигурна, и е поставена на здрава основа. Нито една стъпка, която предприемам, не е непрактична — в ни най-малка степен.

Кой би се осмелил да се сравнява с Мен? Кой би се осмелил да Ми се противопостави? Аз ще те поразя незабавно! Няма да оставя следа и плътта ти ще бъде заличена. Това е абсолютно вярно. Когато казвам тези неща, Аз ги изпълнявам незабавно и няма да има връщане назад. Светът се разпада ден след ден и ден след ден човечеството загива. С всеки изминал ден Моето царство се оформя и Моите първородни синове растат. От ден на ден гневът Ми расте,

наказанията Ми стават все по-тежки и думите Ми стават все по-сурови. Вие все още чакате да ви говоря по-меко и тонът Ми да стане по-лек, но помислете отново! Тонът Ми зависи от това с какви хора се занимавам. За онези, които обичам, тонът Ми е нежен и винаги утешителен, но за вас мога само да покажа грубост и осъждане, към които добавям наказание и ярост. Без никой да осъзнава това, ситуацията във всяка страна по света става все по-напрегната, разпада се и изпада в хаос всеки изминал ден. Ръководителите на всяка страна се надяват накрая да спечелят властта. Не им е хрумвало, че Моето наказание вече е върху тях. Те се стремят да изземат Моята власт, но това е само неизпълнима мечта! Дори ръководителят на ООН трябва да Ме моли за прошка. Лошите дела, които е извършил, са многобройни. Сега е времето за наказание и Аз няма да го пусна лесно. Всички, които са на власт, трябва да свалят короните си. Само Аз заслужавам да управлявам всички неща. Всичко зависи от Мен — всичко това, включително и шепа чужденци. Веднага ще поразя всеки, който Ме разглежда критично, защото дотук е стигнало делото Ми. Всеки ден вижда ново откровение, всеки ден има нова светлина. Всичко става все по-пълно. Последният ден на Сатана идва все по-близо и става все по-очевиден.

ГЛАВА 83

Вие не знаете, че Аз съм Всемогъщият Бог, нито знаете, че всички събития и неща са под Мой контрол! Какво означава, че всичко е установено и завършено от Мен? Благословиите или нещастията на всеки човек зависят от Моето изпълнение и от Моите действия. Какво може да стори човек? Какво може да постигне човек чрез мислене? В тази последна епоха, в тази развратна епоха, в този мрачен свят, който Сатана е покварил до известна степен, колко ли оскъдно човешко малцинство може да бъде в хармония с Моята воля? Независимо дали е днес, вчера или в близко бъдеще, животът на всички се определя от Мен. Независимо дали получават благословии или страдат от нещастия и независимо дали са обичани или мразени от Мен, всичко беше точно определено от Мен с един замах. Кой от вас смее да твърди, че твоите стъпки са независими и че съдбата ти е под твой контрол? Кой смее да каже това? Кой смее да бъде толкова непокорен? Кой не се страхува от Мен? Кой е непокорен в сърцето си спрямо Мен? Кой смее да действа както си иска? Аз ще ги накажа на място и повече няма да имам абсолютно никаква милост към човечеството, нито ще предоставя по-нататъшно спасение. Този път, т.е. в момента, в който вие сте приели името Ми, е последният път, когато ще проявя някаква снизходителност към човечеството. С други думи, Аз избрах част от човечеството, която, макар и благословиите ѝ да не са вечни, се радва на голяма част от Моята благодат. Следователно, дори и да не е

предопределено, че ще бъдеш вечно благословен, не следва, че ще бъдеш угнетен, и ще бъдеш много по-добре от онези, които ще претърпят пряко нещастие.

Действително, Моето правосъдие вече е достигнало връх и навлиза в невиджана досега територия. Моето правосъдие е за всеки човек и сега то е гневно правосъдие. В миналото то беше величествено правосъдие, но сега е съвсем различно. В миналото хората не изпитваха нито капка ужас, докато не се сблъскаха с въздаването на Моето правосъдие. Сега обаче, щом чуят само една дума, те губят ума си от страх. Някои дори се плашат, когато само отворя устата Си. Само да се чуе гласът Ми, когато започна да говоря, и те се плашат толкова, че не знаят какво да правят, и в този момент искрено желаят да се скрият в дупка в земята или да останат скрити в най-тъмните ъгли. Такива хора не могат да бъдат спасени, защото са обладани от зли духове. Когато съдя големия червен змей и древната змия, те стават плахи и дори се страхуват да бъдат видени от другите. Действително, те са потомци на Сатана, родени в тъмнината.

Често изричах думите „предопределение и подбор“. Какво точно означават те? По какъв начин предопределям и подбирам? Защо някой не би бил сред предопределените и подбраните? Как можете да разберете това? Тези неща изискват ясно обяснение от Мен и налагат да ви говоря директно. Ако Аз разкрия тези неща вътре във вас, невъзприемчивите биха повярвали погрешно, че това е мисъл, дадена от Сатана! Аз бих бил несправедливо очернен! Сега ще говоря директно и няма да задържа нищо: когато сътворих всички неща, първо създадох онези материали, които служат на човечеството (цветя, трева, дървета, гори, планини, реки, езера, сушата и океана, всякакви насекоми, птици и животни — някои за ядене, а други — за да ги гледа човешкият род). За човечеството бяха създадени различни видове зърно според различията между различните области. Едва след като създадох всички тези неща, започнах да създавам хората. Има два вида хора — първите са Моите подбрани и предопределени. Вторите притежават качествата на Сатана и този тип хора бяха създадени преди да сътворя света, но тъй като те бяха напълно покварени от Сатана, Аз ги изоставих. След това създадох тип хора, подбрани и предопределени от Мен, всеки от които притежава Моите качества в различна степен. Следователно всеки един от онези, които са избрани от Мен днес, притежава Моите качества в различна степен. Въпреки че са покварени от Сатана, те все пак Ми принадлежат — всяка стъпка е част от Моя план за управление. Честните управляват в царството, защото това беше планирано предварително от Мен. Онези, които са нечестиви и измамни, никога не могат да бъдат честни, защото те са отроци на Сатана и са обладани от Сатана — те са негови слуги и са под негова команда от началото до края. Целта на всичко това обаче е да изпълня Моята воля. Аз съм го изяснил, за да избегна вашите догадки. За онези, които усъвършенствам, ще се погрижа и ще ги закрилям. Що се отнася до онези, които ненавиждам, щом службата им приключи,

те ще напуснат Моето място. Когато се говори за тези хора, Аз се гневя. При самото им споменаване, Аз силно желая да се разправа с тях незабавно. Въпреки това Аз съм съдържан в действията Си. Премежен съм в действията и речта Си. Мога да потисна света в пристъп на гняв, но тези, които предопределих, са изключението. След като се успокоя, мога да държа света в дланта на ръката Си. С други думи, Аз контролирам всичко. Когато видя, че светът е покварен до такава степен, че хората не могат да го понесат, веднага ще го унищожа. Не мога ли просто да го направя с изричането на една-единствена дума?

Аз съм Самият практически Бог. Аз не извършвам свръхестествени знамения или чудеса, но Моите чудни дела са навсякъде. Пътят напред ще стане несравнимо по-сияен. Моето разкриване за всяка стъпка е пътят, който ви посочвам, и това е Моят план за управление. С други думи, в бъдеще тези откровения ще стават още по-многобройни и все по-ясни. Дори в хилядолетното царство — в близко бъдеще — вие трябва да напредвате според Моите откровения и като следвате Моите стъпки. Всичко е оформено и всичко е подготвено — очакват ви вечни благословии сред благословените, докато бичуваните ги очаква вечно наказание. Моите тайнства са твърде многобройни за вас. Това, което за Мен са най-простите думи, за вас са най-трудните. Ето защо, Аз говоря все повече и повече, защото вие разбирате твърде малко и имате нужда Аз да ви обяснявам всяка дума. Не се притеснявайте твърде много обаче — Аз ще ви говоря в съответствие с делото Ми.

ГЛАВА 84

Поради липсата на познание за Мен, хората прекъсваха управлението Ми и подкопаваха плановете Ми безброй пъти, но никога не успяха да попречат на Моите напредващи стъпки. Това е така, защото Аз съм Бог на мъдростта. В Мен има безкрайна мъдрост и в Мен има безгранични и необясними тайнства. От незапомнени времена хората никога не са били в състояние да схванат и разберат напълно тези неща. Не е ли така? Не само че има мъдрост във всяка дума, която произнасям, но всяка дума съдържа и Моите скрити тайнства. С Мен всичко е тайнство, всяка част от Мен е тайнство. Днес вие просто сте видели тайнството, което означава, че сте видели Моята личност, но все още не сте разкрили тайнството, което е скрито вътре в нея. Хората могат да влязат в Моето царство само като следват Моето ръководство. В противен случай те ще загинат заедно със света и ще станат на пепел. Аз съм Самият Бог. Аз съм никой друг, освен Самият Бог. Предишните слова, като „Божие проявление“, вече са остарели. Те са износени стари неща, които вече не са приложими. Колко от вас най-накрая разбраха това? Колко от вас бяха сигурни в Мен до такава степен? Всичко трябва да бъде ясно обяснено и да получи инструкции от Мен.

Царството на Сатана беше унищожено и скоро неговите хора ще престанат да полагат своя труд за Мен. Един по един те ще бъдат изгонени от дома Ми, което означава, че истинските характери на всички, които бяха маскирани в различни роли, са разкрити и всички те ще бъдат изпъдени от Моето царство. Не забравяйте! От днес нататък всички онези, които изоставям, включително и онези, които в миналото съм изоставил, са хората, които просто играят роли и са обикновени измамници. Те просто изнасяха представление за Мен и след като тази игра приключи, трябва да напуснат сцената. Всички онези, които наистина са Мои синове, ще бъдат официално в Моето царство, за да получат любовта Ми и да се радват на благословиите, които вече съм приготвил за вас. Блажени са първородните синове! Тъй като вие бяхте предварително обучени от Мен, сега сте годни за Моята употреба. Вярвайте, че Аз съм всемогъщият Бог. Нещата, които хората не могат да постигнат, Аз мога да направя без проблеми и няма абсолютно никакво място за съревнование. Не предполагайте, че не можете да направите нищо или че не сте годни да бъдете Мои първородни синове. Вие сте абсолютно достойни! Това е така, защото всички неща зависят от Мен, за да бъдат извършени. Всички те разчитат на Мен, за да бъдат постигнати. Защо чувствате сега, че сте с такъв духовен ръст? Това е просто защото времето, в което да ви използвам наистина, все още не е настъпило. Големите таланти не могат да бъдат използвани за тривиални цели. Разбирате ли това? В целия вселенски свят вие само в един малък Китай ли сте ограничени? Това означава, че всички хора в целия вселенски свят ще ви бъдат поверени, за да им бъдете пастири и да ги ръководите, защото вие сте първородните синове, и воденето на вашите братя е ваше задължение, което трябва да изпълнявате. Знайте това! Аз съм всемогъщият Бог! Още веднъж подчертавам, че ви разрешавам да се радвате. Аз съм Този, Който работи — Светият Дух работи навсякъде и лично поема водачеството.

В миналото хората не разбираха Моето спасение. Сега разбирате ли? Има няколко аспекта на Моето спасение: единият е, че за някои хора няма абсолютно никакво предопределение, което означава, че те изобщо не могат да се радват на Моята благодат. Другият е, че има такива, които първоначално са предопределени, които се радват на Моята благодат за известен период от време, но след известно време, което е време, предопределено от Мен, Аз ще ги отхвърля и тогава животът им ще приключи напълно. Друг аспект е, че има такива, които съм предопределил и избрал и които се радват на вечни благословии. Те се радват на Моята благодат от началото до края, включително на трудностите, които са преживели преди и след приемането Ми, както и на просветлението и озарението, които са получили, след като са Ме приели. Отсега нататък те ще започнат да се радват на благословиите — тоест те са тези, които Аз спасявам напълно. Това е най-очевидното изражение на завършването на Моето велико дело. Какво тогава означават благословиите? Нека ви попитам: какво най-много искате да направите?

Какво мразите най-много? Какво най-много се надявате да получите? Вие сте минали през болки и трудности в миналото, всичко с цел да Ме спечелите и да може животът ви да расте. Тези неща съставляват част от благодатта. „Благословии“ означава, че в бъдеще вие няма да имате повече нещата, които мразите, което означава, че тези неща вече няма да присъстват във вашия действителен живот. Те ще бъдат премахнати напълно, точно пред очите ви. Семейство, работа, съпруга, съпруг, деца, приятели и роднини, а дори и трите хранения дневно, които мразите всеки ден, ще изчезнат. (Това означава да не бъдеш ограничен от времето и да излезеш от плътта напълно. Само твоят сит дух може да поддържа тялото ти, но това се отнася за твоето тяло, а не за плътта. Ще бъдеш напълно свободен и трансцендентен. Това е най-голямото и най-очевидно чудо, което Бог е проявил от създаването на света.) Всички частици почва ще бъдат отстранени от вашето тяло и вие напълно ще бъдете духовни тела, които са святи и неопетнени, способни да пътуват из цялата вселена и до краищата на земята. От този момент нататък вие също ще се избавите от цялото това досадно миене и търкане и просто ще се наслаждавате възможно най-пълно. От този момент нататък вие вече няма да мислите за брак (защото Аз прекратявам една епоха, не създавам света) и няма да има повече родилни болки, които са толкова мъчителни за жените. Нито ще работите, нито ще раждате повече в бъдеще. Вие ще се потопите напълно в Моята прегръдка на любовта, наслаждавайки се на благословиите, които съм ви дал. Това е абсолютно. Докато се наслаждавате на тези благословии, благодатта ще продължи да ви следва. Ще ви бъде дадено всичко, което съм приготвил за вас, което е рядко и скъпоценно съкровище от цял свят. В този момент вие не можете нито да си въобразите, нито да си представите всички тези неща, и никой не им се е радвал преди това. Когато тези благословии дойдат върху вас, вие ще бъдете в екстаз без край, но не забравяйте, че всички те се дължат на Моята мощ, Моите действия, Моята праведност и още повече, на Моето величие. (Ще бъде благосклонен към онези, към които избирам да бъде благосклонен, и ще бъде милостив към онези, към които избирам да бъде милостив.) В този момент вие няма да имате родители и няма да има кръвни отношения. Вие всички сте хората, които обичам, Моите възлюбени синове. От този момент нататък никой няма да посмее да ви потиска. Ще бъде време за вас да пораснете и да станете възрастни, както и време, когато да управлявате нациите с железен скиптър! Кой смее да попречи на любимите Ми синове? Кой смее да ги напада? Всички ще се боят от Моите възлюбени синове, защото Отец е придобил слава. Всички неща, които никой не би могъл да си представи, ще се появят пред очите ви. Те ще бъдат неограничени, неизчерпаеми и безкрайни. Не след дълго със сигурност няма повече да се налага да бъдете изгаряни от слънцето или да понасяте мъчителна жега, нито ще трябва да страдате от студа или да чувствате докосването на дъжд, сняг или вятър. Това е така, защото Аз ви обичам и това ще бъде изцяло свят на Моята любов. Ще ви дам

всичко, което искате, и ще приготвя за вас всичко, от което имате нужда. Кой смее да твърди, че не съм праведен? Аз ще те убия незабавно, защото казах преди, че гневът Ми (срещу злите) ще продължава във вечността и няма да се умилюства дори и за миг. Обаче любовта Ми (към Моите възлюбени синове) ще трае вечно и в ни най-малка степен няма да я сдържа.

Днес хората, които чуват словата Ми като правосъдие, са тези, които не са в правилното състояние. Обаче до момента, в който открият това, Светият Дух вече ще ги е изоставил. От целия вселенски свят първородните синове са избрани измежду вас, докато синовете и хората съставляват само една малка част от вас. Акцентът Ми е върху целия вселенски свят, което означава, че синовете и хората са избрани от всички нации на света. Разбирате ли? Защо продължавам да подчертавам, че първородните синове трябва да растат бързо и да излязат, за да водят тези чужденци? Разбирате ли истинското значение на словата Ми? Това е така, защото Китай е нация, която Аз проклев. Той Ме преследваше най-много и Аз го мразя най-много. Вие трябва да знаете, че Моите първородни синове и Аз идваме от небето и сме вселенският народ — ние не принадлежим на нито една нация. Спрете да се придържате към човешките представи! Това е така, защото Аз разкрих Моята личност пред вас. Всичко зависи от Мен. Помните ли словата Ми? Защо казвам, че сред вас има все по-малко и по-малко хора и че населението става все по-облагородено? Това е така, защото Моето спасение постепенно се обръща към вселенския свят. Онези, които са пропъдени, които приеха Моето име, са онези, които полагаха труд за усъвършенстване на първородните синове. Разбирате ли? Защо казвам, че всички те са полагали труд за синовете Ми? Сега наистина разбирате, нали? Броят наистина е малък — със сигурност са малко. Тези хора обаче се облагодетелстваха значително заради синовете Ми и се радваха на изобилно количество от Моята благодат — и затова казах, че спасявам човешката раса за последен път. Сега знаете истинското значение на словата Ми! Ще накажа жестоко всеки, който Ми се противи, и ще обърна лицето Си към този, който Ме защитава. Това е така, защото от самото начало винаги съм бил величествен и праведен Бог и всичко ще се разкрие пред вас. Работя бързо по чудесни начини и скоро ще се случат чудни неща, които са невъобразими за хората. Имам предвид незабавно и скоро. Разбирате ли? Потърсете навлизане в живота, без забавяне! Възлюбени Мои синове, всичко е тук за вас и всичко съществува заради вас.

ГЛАВА 85

Използвам различни хора, за да постигна Своята воля: Моите проклетия се реализират върху онези, които наказвам, както и Моите благословии са върху онези, които обичам. Сега въпросът кои от вас ще получат Моите благословии и

кои ще понесат Моите проклятия, почива изцяло на една Моя дума. Всичко се определя от Моите слова. Ти знаеш, че към когото съм добър сега, винаги ще получава Моите благословии (което означава, че постепенно ще Ме опознава и ще става все по-сигурен по отношение на Мен, ще придобива нова светлина и откровения и ще успява да е в крак с темпото на делото Ми). Тези, които ненавиждам (това е нещо вътре в Мен, което хората не могат да видят отвън), са хора, които със сигурност ще понесат Моите проклятия, и те несъмнено са сред потомството на големия червен змей. Бидейки такива, те ще имат дял в Моето проклятие към него. Колкото до онези, които не мога да понасям да виждам, които виждам, че са лишени от качество, и които не могат да бъдат усъвършенствани или използвани от Мен, те все пак ще имат шанс да бъдат спасени и ще бъдат едни от синовете Ми. Ако някой не притежава нито едно от Моите качества, той няма духовно разбиране и не Ме познава, но има ревностен начин на мислене, тогава този човек ще бъде определен като един от Моите хора. Аз смятам, че онези, които споделят Моите проклятия, не подлежат на спасение и те са обладани от зли духове. Нямам търпение да ги изгоня. Те са родени от големия червен змей и тях мразя най-много. От този момент нататък не се нуждая от тях, за да полагат труд за Мен. Просто вече не ги желая! Не желая нито един от тях! Дори плачът им и скърцането със зъби пред Мен нямат ефект — Аз не поглеждам никой от тях. Просто ги изгонвам. Какви неща си ти? Заслужаваш ли да бъдеш пред Мен? Достоен ли си? Ти все още се преструваш на добър човек и имитираш смиреност! След като си извършил всички тези безбройни нечестиви дела, мога ли да те пощадя? И после, щом се изправиш пред Мен, започваш отново да Ме предизвикваш. Ти никога не си имал добри намерения, просто искаш да Ме измамиш! Можеш ли наистина да станеш добър, след като си потомък на големия червен змей? Невъзможно! Ти вече си прокълнат от Мен и Аз те съдя отново и отново! Положи труд за Мен от цялото си сърце, честно и по дисциплиниран начин, и след това се върни към своята бездънна пропаст! Искаш ли дял в Моето царство? Ти сънуваш! Какво безсрамие! Ти, с твоето нечисто и мръсно тяло, си покварен до известна степен, но независимо от това имаш куража да стоиш пред Мен! Отдръпни се! Ако се бавиш още, Аз ще те накажа жестоко! Всички, които се занимават с мошеничество и измама пред Мен, трябва да бъдат разобличени. Къде можеш да се скриеш? Къде можеш да укриеш себе си? Независимо колко много хитруваш или се прикриваш, можеш ли наистина да избягаш от контрола Ми? Ако не полагаш труд за Мен добре, тогава ще имаш още по-кратко време на живот — ще бъдеш елиминиран незабавно!

Казвам ви с пълна яснота какви хора са Моите първородни синове и ви давам точни доказателства. В противен случай не бихте могли да заемете правилните си места и вместо това бихте взели безразборни решения за себе си какви трябва да бъдат вашите места. Някои биха били твърде скромни, а някои биха били твърде

невъздържани. И онези, които не притежават Моето качество или чието качество е твърде недостатъчно, всички биха искали да бъдат Моите първородни синове. По какъв начин се изразяват онези, които са Моите първородни синове? На първо място, те се фокусират върху разбирането на Моята воля и проявяват внимание към нея. Също така върху всички тях работи Светият Дух. Второ, те постоянно търсят в духа си, въздържат се от разврат и се придържат към Моите граници по всяко време. Те са изключително нормални. Освен това, действайки по този начин, те не имитират. (Тъй като те са фокусирани върху усещането на работата на Светия Дух и са внимателни спрямо Моята любов към тях, те са предпазливи по всяко време и имат дълбок страх да не изпаднат в състоянието на предателство или неподчинение спрямо Мен.) Трето, те действат от цялото си сърце за Мен, способни са да предложат цялата си същност и вече са премахнали всяка идея за собствените си бъдещи перспективи, живота си, какво ядат, какво носят и използват и къде живеят. Четвърто, те постоянно гладуват и жадуват за праведност, и вярват, че им липсва твърде много и че са твърде незрели като духовен ръст. Пето, както споменах по-рано, те имат добра репутация в света, но са отхвърлени от хората по света. В отношенията си с противоположния пол те притежават морална цялост. Всички тези неща са доказателства, но сега не мога да ви ги разкрия напълно, защото делото Ми все още не е достигнало този етап. Първородни синове, не забравяйте! Чувствата на живота във вас, вашият страх от Мен, вашата любов към Мен, вашето знание за Мен, вашето търсене за Мен, вашата вяра — всички тези неща възплъщават любовта Ми към вас. Всички те са доказателство, което ви давам, за да можете наистина да станете Мои възлюбени синове и да бъдете като Мен, да ядете, да живеете и да се радвате на благословиите заедно с Мен в несравнима слава.

Не мога да проявя снизходителност към никой, който Ме е преследвал, който не е знаел за Мен (включително преди да бъде засвидетелствано името Ми), който е вярвал, че съм човек, или който е богохулствал срещу Мен и Ме е клеветил в миналото. Дори и да дадат най-яркото свидетелство за Мен точно сега, това пак няма да е достатъчно. Преследването Ми в миналото беше начин да полагате труд за Мен и ако тези хора трябваше да свидетелстват за Мен днес, те все пак щяха да са Мои инструменти. Само тези, които са истински усъвършенствани от Мен днес, са от полза за Мен, тъй като Аз съм Самият праведен Бог, излязъл съм от плътта и съм се отделил от всички взаимоотношения, които са на земята. Аз съм Самият Бог и всички хора, вещи и предмети, които бяха в миналото около Мен, са в ръцете Ми. Аз съм без емоции и практикувам праведност с всички неща. Аз съм правдив и не съм опетнен и с най-малката мръсотия. Разбирате ли значението на словата Ми? Можете ли и вие да постигнете това? Хората мислят, че Аз също притежавам нормална човешка природа и че имам семейство и емоции — но знаете ли, че вие напълно грешите? Аз съм Бог! Забравихте ли това? Объркани ли сте? Вие все още не Ме познавате!

Моята праведност ви беше разкрита напълно. Всеки начин, по който се разправям с който и да е човек, разкрива както Моята праведност, така и Моето величие. Понеже Аз съм Самият Бог, който носи със Себе Си гняв, няма да оставя да се измъкне безнаказан дори и един човек, който Ме е преследвал или хулил. При такова строго изискване, признавате ли това? Онези, които избрах и предопределих, са като редки перли или като парчета ахат — те са малко на брой и са редки. Това е така, защото неизменно ще има много по-малко хора, които ще управляват като царе, отколкото хора, които ще бъдат Мой народ, и това е доказателство за Моята мощ и Моите чудни дела. Често казвам, че ще ви възнаградя и ще поставя корони върху главите ви, и че с Мен има слава без край. Какво имам предвид под награди, корони и слава? Хората живеят с идеята, че наградите са материални неща като храна, дрехи или други неща, които могат да бъдат използвани, но това е напълно остарял начин на мислене. Не това имам предвид под тези термини и това е погрешно схващане. Наградите са неща, които се получават в момента — те са част от благодатта. Има обаче и някои награди, които са свързани с плътски удоволствия, и тези, които полагат труд за Мен, но които няма да спася, могат да постигнат и някаква материална наслада (въпреки че това все пак са само материални неща, които полагат труд за Мен). Короната не е значка за служба, т.е. не е материално нещо, което ви давам, за да му се наслаждавате. По-скоро това е ново име, което ви давам, и всеки, който е в състояние да оправдае новото си име, ще бъде човек, който е придобил корона, която спечелва Моите благословии. Наградите и короните са част от благословиите, но в сравнение с благословиите те са толкова различни, колкото небето и земята. Славата просто не може да се представи с човешки идеи, защото не е материално нещо. За тях това е изключително абстрактна концепция. Какво всъщност е славата? Какво означава да се каже, че ще слезете в слава заедно с Мен? Моята цялост — това, което съм и което притежавам, милост и любяща доброта (към синовете Ми), и праведност, величие, правосъдие, гняв, проклятие и изгаряне (за всички хора) — Моята личност е слава. Защо казвам, че с Мен има слава без край? Това е така, защото с Мен има мъдрост без край, както и несравнимо изобилие. И тъй, да слезете в слава с Мен означава, че вие вече сте направени пълноценни от Мен, вие притежавате това, което съм Аз и което притежавам, вие сте завършени от Мен, имате страх от Мен в сърцата си и не Ми се противопоставяте. Със сигурност до сега това вече ви се изясни!

Напрегнатата ситуация на всички народи на земята достигна връхната си точка и всички те постоянно се готвят да полагат труд за Мен и да приемат изгарянето, което им нося. Когато гневът Ми и изгарянето Ми пристигнат, няма да има никаква предишна следа. Аз обаче знам какво правя и съм абсолютно наясно с това. Трябва да сте сигурни в словата Ми и трябва да бързате да подготвите всичко. Пригответе се да бъдете пастири на онези, които идват да търсят от чужбина.

Помнете това! Китай, тоест всеки един човек и място в Китай, е обект на Моите проклетия. Разбирате ли значението на словата Ми?

ГЛАВА 86

Хората казват, че съм милостив Бог. Казват, че ще донеса спасение на всичко, което съм създал. Всички тези неща се казват въз основа на човешките представи. Това, че съм милостив Бог, се казва на първородните Ми синове, и че ще донеса спасение на всички, се казва на синовете Ми и на народа Ми. Тъй като Аз съм мъдър Бог, в съзнанието Ми е ясно кои хора обичам и кои хора мразя. Онези, които обичам, Аз винаги ще ги обичам до самия край и тази любов никога няма да се промени. А за онези, които мразя, Аз не се вълнувам ни най-малко, без значение колко добре се държат. Това е така, защото те не са родени от Мен и не притежават Моите качества или Моя живот. С други думи, те не са предопределени и избрани от Мен — защото Аз съм непогрешим. Това означава, че всички Мои дела се наричат святи и почтени и Аз никога не съжалявам. В очите на хората Аз съм изключително безсърдечен, но не разбираш ли, че Аз съм Самият праведен и величествен Бог? Всичко Мое е правилно. Онези, които мразя, непременно ще получат Моите проклетия, а онези, които обичам, непременно ще получат Моите благословии. Това е Моят свят и неприкосновен нрав и никой няма да го промени. Това е абсолютно!

Днес онези, които наистина са в съгласие с Моите намерения, със сигурност ще бъдат направени пълноценни от Мен, тъй като делото Ми е както откровено, така и задълбочено, и не оставям нищо незавършено. Онези, които проклинам, ще бъдат изгорени. Защо тогава мнозинството от хората са прокълнати от Мен и въпреки това Светият Дух продължава да върши делото Си върху тях (това се казва по отношение на това, че Аз не обитавам нечист храм)? Разбирате ли истинския смисъл на израза, че всички материи и всички неща полагат труд за Христос? Светият Дух върши Своего дело чрез тях, когато Аз използвам техния труд, но обикновено, когато не полагат труд за Мен, те са поначало духовно непросветлени. Дори и да търсят, те го правят от ревност и това е интрига на Сатана — защото в обикновените времена те изобщо не обръщат внимание на Моето дело и са съвсем невнимателни по отношение на Моето бreme. Сега, когато първородните Ми синове пораснаха, Аз ги прогонвам. Поради тази причина Духът Ми се е оттеглил навсякъде и се обръща специално внимание на първородните Ми синове. Разбирате ли? Всичко почива върху Моите дела, върху предопределението Ми и върху всички слова, които излизат от устата Ми. Всички места, които са получили Моите благословии, са задължително места, в които работят и в които се осъществява Моето дело. Китай е нацията, в която Сатана е

най-почитан, затова тя е прокълната от Мен. Още повече, че това е нацията, положила най-много усилия, за да Ме преследва. Изобщо няма да върша делото Си върху хора, които са под влиянието на големия червен змей. Разбирате ли истинското значение на словата Ми? В края на краищата, Моите синове и Моят народ са малобройни. Абсолютно всичко е в Моите ръце. Енергията трябва да бъде фокусирана и трябва да се изразходват повече усилия за онези, които съм избрал и предопределил. С други думи, онези, които са Моите първородни синове, трябва да побързат и да практикуват, за да могат да споделят бремето Ми възможно най-скоро и да посветят всичките си усилия на Моето дело.

Тези от вас, които полагат труд за Мен, слушайте! Можете да получите част от Моята благодат, когато полагате труд за Мен. Това означава, че за известно време ще знаете за по-късното Ми дело и за нещата, които ще се случат в бъдеще, но изобщо няма да им се насладите. Това е Моята благодат. След като изпълните своята служба, тръгнете си веднага и не се бавете. Онези от вас, които са Мои първородни синове, не трябва да бъдат високомерни, но можете да се гордеете, защото Аз съм ви дарил с безкрайни благословии. Тези от вас, които са набелязани за унищожение, не трябва да се тревожат или да тъжат заради съдбата си. Нима ти не си наследник на Сатана? След като положиш своя труд за Мен, можеш да се върнеш в бездънната пропаст, защото вече ще Ми бъдеш безполезен. Тогава ще започна да се разправам с вас с Моето наказание. След като започна да върша делото, Аз ще го следвам докрай. Делата Ми ще се изпълнят и постиженията Ми ще траят вечно. Всичко това се отнася за първородните Ми синове, за синовете Ми и за народа Ми, и то се отнася също и за вас: Моите наказания за вас ще бъдат вечни. Много пъти съм ви казвал преди, че злодеите, които Ми се противят, непременно ще бъдат наказани от Мен. Ако не бъдеш порицан от Светия Дух, след като Ми се противиш, тогава ти вече си прокълнат и впоследствие ще бъдеш повален от ръката Ми. Ако сте дисциплинирани от Светия Дух, докато имате лоши мисли за Мен, то вие сте получили Моите благословии. Трябва обаче да сте винаги предпазливи, но никога невнимателни или небрежни.

ГЛАВА 87

Трябва да ускорите темпото си и да направите това, което искам да бъде направено — това предвиждам за вас с голямо нетърпение. Възможно ли е дори сега да не сте разбрали смисъла на словата Ми? Възможно ли е все още да не знаете какво е Моето намерение? Говорех все по-ясно и казвах все повече и повече, но все още ли не сте положили усилия да вникнете в смисъла на словата Ми? Сатана, не си въобразявай, че можеш да разрушиш Моя план! Онези, които

служат на Сатана, тоест потомците на Сатана (това се отнася за онези, които са обладани от Сатана, които следователно със сигурност водят живота на Сатана и затова се казва, че са негови потомци), молят за милост в нозете Ми, плачат и скърцат със зъби. Аз обаче не бих направил такава глупост! Мога ли да простя на Сатана? Мога ли да донеса спасение на Сатана? Това би било невъзможно! Правя това, което казвам, и никога няма да съжалявам за това!

Всичко, което изкажа, става реалност. Нима не е така? Въпреки това продължавате да не Ми вярвате, да се съмнявате в словата Ми и да мислите, че само Се шегувам с вас. Просто е толкова нелепо. Аз съм Самият Бог! Разбирате ли? Аз съм Самият Бог! Ако не притежавах никаква мъдрост или сила, нима можех просто да правя и да казвам каквото си искам? И все пак продължавате да не Ми вярвате. Неведнъж съм ви подчертавал тези неща и съм ви ги казвал отново и отново. Защо повечето от вас все още не вярват? Защо продължавате да таите съмнения? Защо така отчаяно се вкопчвате в собствените си представи? Нима могат да те спасят? Правя това, което казвам. Казвал съм ви няколко пъти: считайте словата Ми за верни и не се съмнявайте. Взехте ли ги на сериозно? Сам не можеш да направиш нищо, но не си в състояние да повярваш в това, което правя. Какво може да се каже за такъв човек? Ако трябва да бъда откровен, все едно никога не съм ви създавал. С други думи, в нито едно отношение не си годен да полагаш труд за Мен. Всеки трябва да вярва на думите Ми! Всички трябва да преминат теста; няма да позволя на никого да се изплъзне. Разбира се, с изключение на тези, които вярват. Хората, които вярват в словата Ми, със сигурност ще получат благословиите Ми, които ще ти бъдат дадени и осъществени в теб според това, в което вярваш. Мои първородни синове! Сега започвам да ви дарявам с всички Свои благословии. Малко по малко ще започнете да отхвърляте всички онези омразни връзки на плътта: брака, семейството, храненето, обличането, спането, и всички природни бедствия (вятър, слънце, дъжд, силни бури, негодите от снеговалежа и всичко останало, което мразите). Ще пътувате през океаните, по земята и по въздуха, без да сте ограничени от пространство, време или география, ще се наслаждавате от сърце в Моята любяща прегръдка и ще контролирате всичко под Моята любяща грижа.

Кой не се гордее с първородните синове, които направих пълноценни? Кой няма да възхвали името Ми заради тях? Защо сега искам да ви разкрия толкова много тайни? Защо сега, а не в миналото? Това само по себе си също е загадка, знаеш ли това? Защо преди не споменах, че Китай е нация, която съм проклетел? И защо не разкрих онези, които полагат труд за Мен? Днес ще ви кажа и това: днес, според Мен, всичко е изпълнено, и казвам това по отношение на първородните Си синове. (Защото днес Моите първородни синове дойдоха да царуват заедно с Мен — и не само формално, но и действително царуват заедно с Мен. Сега онези, в които действа Светият Дух, със сигурност царуват заедно с Мен — и това се

разкрива точно сега, не вчера и не утре.) Днес изваждам наяве всички Свои тайни за нормалната човешка природа, защото хората, които искам да разкрия, са разкрити и в това е Моята мъдрост. Делото Ми напредна до този етап: тоест в този момент трябва да осъществя плана за управленските закони, който съм определил специално за този период. Затова Аз възлагам съответните проверки на първородните синове, на синовете, народа и на полагащите труд, защото имам власт и ще издам присъда, и ще управлявам с желязния жезъл. Кой смее да не полага покорно труд за Мен? Кой се осмелява да Ми се оплаква? Кой би посмял да каже, че Аз не съм Бог на праведността? Знам, че демоничната ви природа отдавна е разкрита пред Мен: изпитвате ревност и омраза към всеки, към когото съм добър. Това е точно природата на Сатана! Добър съм към Синове Си. Би ли се осмелил да твърдиш, че съм несправедлив? Бих могъл да те пропъдя напълно, но за твой късмет полагаш труд за Мен и сега не му е времето; иначе щях да те пропъдя!

Подобия на Сатана! Престанете да бъдете диваци! Не говорете повече! И да действате престанете! Делото Ми вече започна да се извършва в избраните от Мен синове и хора и вече се разпространява сред всички народи, всички вероизповедания, всички религии и всички слоеве на обществото извън Китай. Защо онези, които полагат труд за Мен, никога не са духовно просветени? Защо винаги им липсва духовно разбиране? Защо Моят Дух никога не действа в тези хора? Като цяло просто не мога да изразходвам твърде много усилия за онези, които нито съм предопределил, нито съм избрал. Цялото Ми предишно страдание, всичките Ми усърдни грижи и усилия са били в името на първородните Ми синове и на малка част от синовете и хората. Освен това направих тези неща, за да може бъдещото Ми дело да бъде завършено безпроблемно и волята Ми да не бъде възпрепятствана. Тъй като Аз съм Самият мъдър Бог, съм направил подходяща подготовка за всяка стъпка. Не полагам никакви усилия да задържа когото и да е (това се отнася за онези, които не са били избрани или предопределени), нито повалям някого случайно (това се отнася за избраните и предопределените): това е Моят управленски закон, който никой не може да промени! Към онези, които мразя, съм безмилостен, а към тези, които обичам, съм грижовен и закрилящ. Затова Аз правя това, което казвам (онези, които избира, са избрани, а онези, които предопределя, са предопределени. Това са Моите дела, които съм уредил още преди сътворението).

Кой може да промени сърцето Ми? Кой би дръзнал да действа прибързано и да не се подчинява на Моите заповеди, освен Мен Самия, който действам в съгласие с планове, създадени според желанието Ми? Всичко това са Моите управленски закони. Кой би дръзнал да отдели от Мен дори един от тях? Всичко трябва да бъде по Моя заповед. Някои хора казват, че даден човек е изстрадал извънредно много, че е честен и непорочно се съобразява с Моето сърце. Защо

тогава не избрах него? Това също е Мой управленски закон. Ако кажа, че някой е в унисон с Моите намерения, значи този човек е в унисон с Моите намерения и е човек, когото обичам. Ако кажа, че някой е дете на Сатана, тогава той е човек, когото мразя. Не ласкай никого. Наистина ли можеш да прозреш този човек? Всички тези неща се решават от Мен. Синът винаги ще бъде син, а Сатана винаги ще бъде Сатана. С други думи, природата на човека не се променя. Ако не ги накарам да се променят, всички ще следват своя вид и са непроменими!

С напредването на Моето дело ви разкривам Своите тайни. Знаете ли всъщност до кой етап е стигнало Моето дело? Наистина ли ще следвате ръководството на Моя Дух, за да вършите това, което Аз върша, и да казвате това, което Аз казвам? Защо споменавам, че Китай е нация, която съм проклетел? Първо, Аз създадох днешния китайски народ по Свой образ и подобие. Те нямаха дух и още в началото бяха покварени от Сатана и не можеха да бъдат спасени. Затова се разгневих на тези хора и ги проклех. Най-много мразя тези хора и се ядосвам всеки път, когато дори само ги споменат, защото те са деца на големия червен змей. Това напомня за епохата, в която страните по света анексираха Китай. И до ден днешен е същото и всичко това е Моето проклятие — Моята най-тежка присъда срещу големия червен змей. И накрая, Аз създадох друг вид хора, сред които предопределих първородните Си синове, Моите синове, Моя народ и онези, които полагат труд за Мен. Така че всичко, което правя днес, отдавна е уредено от Мен. Защо управляващите в Китай постоянно ви преследват и потискат? Причината е, че големият червен змей е недоволен от Моето проклятие и Ми се противопоставя. Въпреки това, именно при такива преследвания и заплахи, Аз правя пълноценни първородните Си синове, за да може това да даде силен отпор на големия червен змей и неговите деца. Ще ги подбера по-късно. Сега, след като изслушахте словата Ми, разбирате ли наистина колко важно е да ви позволя да царувате с Мен? Времето, когато казвам, че големият червен змей е окончателно повален мъртъв, е и времето, когато първородните Ми синове царуват с Мен. Преследването на първородните синове от страна на големия червен змей Ми е много полезно и когато синовете Ми пораснат и могат да управляват делата на дома Ми, тези нечестивци ще бъдат изхвърлени настрана. Понеже Моите първородни синове ще са царували с Мен и ще са осъществили Моите намерения, Аз ще тласна един по един полагащите труд в езерото от огън и жупел: те трябва да си отидат на всяка цена! Напълно съм наясно, че подобните на Сатана също искат да се наслаждават на Моите благословии и не желаят да се върнат под властта на Сатана. Аз обаче имам Свои управленски закони, с които всеки трябва да се съобразява и които трябва да бъдат спазвани — и за никого няма да има изключение. По-късно ще ви съобща един по един Моите управленски закони, за да ви предпазя от нарушаването им.

ГЛАВА 88

Хората просто не могат да си представят колко се е ускорило Моето шестване: това е чудо, което се е случило и което е неразбираемо за човека. Шестването Ми продължава от създаването на света и работата Ми никога не спира. Целият вселенски свят се променя от ден на ден и хората също се променят непрекъснато. Всичко това е част от делото Ми, всичко е част от Моя план и освен това е под Моето управление, и никой човек не знае и не го разбира. Само когато Аз Самият ви го казвам, само когато общувам с вас лице в лице, само тогава ще научите поне малко; иначе абсолютно никой не може да има никаква представа за замисъла на Моя план за управление. Такава е Моята велика сила и нещо повече — такива са Моите удивителни дела. Никой не може да промени това. Така че това, което казвам днес, се изпълнява и това просто не може да се промени. В човешките представи няма ни най-малко познание за Мен — те представляват просто безсмислено бърборене! Не си мисли, че си получил достатъчно или че си удовлетворен! Казвам ти — очаква те още много! От целия Ми план за управление ви е известно съвсем малко, така че трябва да слушате какво говоря и да правите каквото ви кажа. Постъпвайте във всичко според Моите желания и със сигурност ще получите Моите благословии; този, който вярва, може да получи, а във всеки един, който не вярва, ще се изпълни „нищото“, което си е представял. Това е Моята праведност и освен това е Моето величие, Моят гняв и Моето порицание. Няма да позволя на никой да му се размине дори една-едничка мисъл или действие.

Когато чуят думите Ми, повечето хора се плашат и треперят, а лицата им се бърчат от безпокойство. Нима съм се държал с теб несправедливо? Възможно ли е да не си едно от децата на големия червен змей? Ти дори се преструваш на добър! Преструваш се дори, че си Мой първороден син! Нима си мислиш, че съм сляп? Нима си мислиш, че не мога да различавам хората? Аз съм Бог, Който изследва дълбините на човешките сърца. Това казвам на синовете Си, това казвам и на вас, децата на големия червен змей. Виждам всичко ясно, без да допускам и най-малката грешка. Как може да не знам какво правя? В Моите действия всичко е кристално ясно! Защо казвам, че Аз съм Самият Бог, Създателят на Вселената и всичко съществуващо? Защо казвам, че съм Бог, Който изследва дълбините на човешките сърца? Познавам добре положението на всеки човек. Мислите ли, че не знам какво да правя или какво да кажа? Това не е ваша грижа. Внимавайте да не бъдете убити от ръката Ми; това би ви причинило само щети. Моите управленски закони не дават прошка. Разбирате ли? Всичко, изречено дотук, е част от управленските Ми закони. Ако извършите някакви други прегрешения след деня, в който ви ги оповестя, ще има възмездие, защото преди това не сте разбрали.

Сега оповестявам пред вас Моите управленски закони (които влизат в сила от деня на тяхното обявяване и определят различните начини, по които порицавам различни хора):

Аз изпълнявам обещанията Си и всичко е в Моите ръце. Всеки, който се съмнява, непременно ще бъде убит. Тук няма място за никакви съображения; те ще бъдат унищожени незабавно и по този начин сърцето Ми ще се отърве от омразата. (Оттук нататък се потвърждава, че всеки, който бъде убит, не трябва да е някой от членовете на царството Ми и трябва да бъде потомък на Сатана.)

Като първородни синове вие трябва да запазите положението си и да изпълнявате добре собствените си задължения, без да сте прекалено любопитни. Трябва да се доверите на Моя план за управление и където и да отидете, трябва да свидетелствате добре за Мен и да прославяте името Ми. Не извършвайте никакви срамни дела, бъдете за пример на всичките Ми синове и на Моя народ. Дори за миг не се поддавайте на покварата. Трябва винаги да се държите пред всички така, че във вас да се разпознават първородните синове, не бива да се държите раболепно, а да крачите напред с високо вдигната глава. Моля ви да прославяте името Ми, а не да го опозорявате. Всеки от първородните синове има своя собствена функция и не може да върши всичко. Това е задължението, което ви възложих, и не бива да се отклонявате от него. Трябва да се посветите с цялото си сърце, с целия си ум и с цялата си сила на изпълнението на онова, което ви поверих.

Отсега нататък, в целия вселенски свят, задължението да водят всичките Ми синове и целия Ми народ ще бъде поверено на Моите първородни синове и Аз ще порицая всеки, който не може да посвети цялото си сърце и целия си ум на неговото изпълнение. Това е Моята праведност. Няма да проявя снизхождение дори към първородните Си синове и няма да ги пощадя.

Ако някой от Моите синове или от Моя народ се подиграва и обижда някой от Моите първородни синове, Аз ще го накажа сурово, защото Моите първородни синове Ме представляват и всичко, което им се причинява, се причинява и на Мен. Това е най-суровият от управленските Ми закони. Ще позволя на първородните Ми синове да прилагат Моята праведност според желанията си срещу всеки от Моите синове и Моя народ, който нарушава този закон.

Постепенно ще изоставя всеки, който Ме възприема лекомислено, съсредоточава се само върху Моите храна, дрехи и сън и се грижи само за външните Ми дела, без да взема предвид бремето Ми и без да обръща внимание на правилното изпълнение на функциите си. Това е предназначено за всички, които имат уши.

Всеки, който приключи с полагането на труд за Мен, трябва послушно да се оттегли без много шум. Внимавай, иначе ще те сложа на мястото ти. (Това е допълнителен закон.)

Отсега нататък Моите първородни синове ще вземат железния жезъл и ще започнат да упражняват Моята власт, за да управляват всички нации и народи, да шестват сред всички нации и народи и да прилагат Моя съд, праведност и величие сред всички нации и народи. Моите синове и Моят народ ще се страхуват от Мен, ще Ме възхваляват, ще Ми ръкопляскат и ще Ме прославят непрекъснато,

защото Моят план за управление е изпълнен и първородните Ми синове могат да управляват заедно с Мен.

Това е част от Моите управленски закони и в бъдеще ще ви ги съобщавам в процеса на работа. От гореспоменатите закони ще видите бързината, с която върша делото Си, както и етапа, до който е достигнала работата Ми. Това ще бъде потвърждението.

Вече осъдих Сатана. Тъй като Моята воля не познава препятствия и Моите първородни синове са придобили слава заедно с Мен, Аз вече наложих Своята праведност и Своето величие върху света и върху всичко, което принадлежи на Сатана. Не Си помръдвам пръста за Сатана и не му обръщам никакво внимание (защото той дори не е достоен да говори с Мен). Просто продължавам да правя това, което искам. Работата Ми върви гладко, стъпка по стъпка, и волята Ми не познава препятствия по цялата земя. Това донякъде е унизило Сатана и той е напълно унищожен, но само по себе си това не е изпълнило волята Ми. Освен това позволявам на Моите първородни синове да прилагат законите Ми над тях. От една страна, това, което позволявам на Сатана да види, е гневът Ми към него; от друга страна му позволявам да види Моята слава (да види, че първородните Ми синове са най-гласовитите свидетели на унижението на Сатана). Не го наказвам лично, а позволявам на Моите първородни синове да налагат Моята праведност и Моето величие. Тъй като Сатана се отнасяше жестоко със синовете Ми, преследваше ги и ги потискаше, днес, след като службата му свърши, ще позволя на Моите зрели първородни синове да го сложат на мястото му. Сатана е безсилен да предотврати падението си. Парализирането на всички нации по света е най-доброто свидетелство; хората, които се бият помежду си, и страните, обхванати от войни, са очевидните прояви на разпадането на царството на Сатана. Причината, поради която в миналото не показвах никакви знамения и чудеса, бе постепенно да унижа Сатана и да прославя името Си. Когато напълно приключи със Сатана, ще започна да показвам силата Си — казаното от Мен ще стане реалност и свръхестествените неща, които не отговарят на човешките представи, ще бъдат изпълнени (това се отнася за онези благословии, които скоро ще се появят). Тъй като Аз съм Самият практически Бог и за Мен няма правила, и защото говоря според промените в Моя план за управление, онова, което съм казал в миналото, не е задължително приложимо в настоящето. Не се вкопчвайте в собствените си представи! Аз не съм такъв Бог, който се придържа към правила; при Мен всичко е независимо, трансцендентно и напълно освободено. Може би казаното вчера днес вече е остаряло или се отхвърля (но Моите управленски закони, след като вече са оповестени, никога няма да се променят). Това са етапите на Моя план за управление. Не се вкопчвай в правилата. Всеки ден идва нова светлина, идват нови откровения и това е Моят план. Всеки ден Моята светлина ще се разкрива в теб и гласът Ми ще се разнесе свободно във

вселенския свят. Разбираш ли? Това е твоят дълг, отговорността, която ти поверих. Не трябва да я пренебрегваш нито за миг. Хората, които одобрявам, ще използвам до края и това никога няма да се промени. Тъй като Аз съм Всемогъщият Бог, знам какво трябва да прави всеки тип човек, както и какъв тип човек е способен да прави определено нещо. Това е Моето всемогъщество.

ГЛАВА 89

Не е лесно да вършиш всичко според Моите намерения. Това не се постига, като се насилваш престорено, а по-скоро зависи от това дали съм те надарил с Моите качества още преди да сътворя света. Всички тези неща са Моя работа. Те не могат да бъдат човешки постижения. Обичам този, когото желая да обичам, и когото нарека първороден син, наистина е първородният син. Точно така! Може да искаш да се престориш на такъв, но това би било напразно! Мислиш ли, че не мога да разпозная какъв си? За теб достатъчно приемливо ли е само да показваш добро поведение, когато стоиш през Мен? Толкова ли е просто? Със сигурност не е така; трябва да имаш Моето обещание и Моето предопределение. Мислиш ли, че не знам какво правиш зад гърба Ми? Ти си покварен! Когато завърши служенето ти пред Мен, бързай обратно към езерото от огън и жупел! Аз съм отвратен; изпълнен съм с погнуса само при вида ти. Всички, които Ми служите; всички, които не давате предано всичко от себе си за Мен; всички, които сте развратени и необуздани; всички, които не разбирате намеренията Ми — когато служенето ви завърши, побързайте да се махнете от погледа Ми! Иначе Аз ще ви изхвърля! Тези хора не може да останат в дома Ми (тоест църквата) нито миг повече. Всички те трябва да се махнат, за да не посрамват името Ми и да не съсипват репутацията Ми. Всички тези хора са потомци на големия червен змей; те са изпратени от големия червен змей, за да смущават управлението Ми. Те са умели измамници, които целят да пречат на делото Ми. Сине, трябва да прозреш това! Не се свързвай с такива хора. Когато видиш такива хора, бързо се отдалечавай от тях, за да не паднеш в капана им — това би навредило на живота ти! Най-много мразя хората, които говорят нехайно, които действат, без да мислят, които само се шегуват и смеят и които бърбят лекомислено. Не искам никого от тях — те са подобни на Сатана! Те се подиграват без никаква причина. Що за същества са това? Говорят глупости и вилнеят. Няма ли срам? Такива хора всъщност са с най-малка ценност; отдавна съм ги прозрял и съм ги оставил. Ако не ги бях оставил, защо иначе непрекъснато говорят глупости, без да подлежат на дисциплиниране от Мен? Те наистина са потомци на големия червен змей! Вече започнах да отстранявам тези неща едно по едно. Мога ли да използвам потомците на Сатана като Мои първородни синове, като Мои синове и Мой народ? Няма ли да бъда объркан? Категорично няма да сторя това. Разбирате ли това ясно?

Всичко, с което се сблъсквате днес, независимо дали е добро или лошо, е подредено мъдро от Моите ръце; всичко е организирано от Мен и е под контрола Ми. Това определено не е лесно достижимо за човечеството. Дланите на някои хора са все още потни поради безпокойството им за Мен, но те наистина няма защо да се безпокоят! Те пренебрегват основната си задача и не търсят навлизане в духа, а въпреки това желаят да израстват в живота. Напразно се надяват! Те изобщо не горят от желание, а искат да изпълняват волята Ми! Безпокоиш се от Мое име, а Аз не се безпокоя. За какво се безпокоиш? Работиш за Мен повърхностно и лъжеш безсрамно. Чуй Ме! Отсега нататък ще гоня от дома Си хората като теб. Такива хора не са достойни да Ми служат в дома Ми. Мразя ги, защото те Ме хулят с делата си. За кого се отнасяше казаното „богохулството против Мен е непростим грях“? Наясно ли сте с това? Такъв човек смята, че проблемът все още не е сериозен, въпреки че вече е извършил този грях. Този объркан човек е наистина сляп и невеж и му липсва духовно разбиране! Ще те изхвърля вън! (Тъй като така Сатана Ме изкушава, толкова мразя това, а тази тема е споменавана многократно, като всеки път Ме разярява. Не мога да въздържа гнева Си и никой не може да го спре. Все още не е настъпило времето за това, иначе отдавна щях да се разправам с този човек!) (Това засяга факта, че все още мнозина не вярват, че чужденци ще искат да прииждат в Китай. Дори и сега те все още не вярват и поради това гневът Ми кипва и прелива.)

Какъв е точно човекът, който е според сърцето Ми, в Моя дом? Тоест, още преди сътворението, какви хора предопределих да живеят в дома Ми завинаги? Знаете ли? Мислили ли сте за това какви хора обичам и какви хора мразя? Домът Ми е за ония, които мислят като Мен и които споделят добрите времена и трудностите с Мен — с други думи, хората, които споделят както благословенията, така и трудностите. Тези хора могат да обичат това, което обичам Аз, и да мразят това, което мразя. Те могат да оставят това, което ненавиждам. Ако кажа, че те не бива да ядат, те ще са готови да останат с празен стомах, за да изпълнят намеренията Ми. Такъв човек е готов да Ми остане верен и да даде всичко от себе си за Мен, може да зачете усърдните Ми усилия и винаги да работи усилено заради Мен. Затова поставям такива хора в положението на първородни синове, като им давам всичко, което имам: имам способността да ръководя всички църкви и им я давам; имам мъдрост и им давам и нея; мога да страдам заради упражняването на истината и ще дам на тези хора и решителност, за да могат да издържат всякакво страдание заради Мен; имам добри качества и ще им ги дам, като ги направя точно като Мен, без ни най-малка разлика, така че другите да виждат в тях Мен. Сега влагам в тези хора Моята пълна божественост, за да изживеят един аспект от Моята пълна божественост и да могат да Ме проявят напълно — това е намерението Ми. Не се опитвайте да бъдете като Мен във външните неща (да ядете същото, каквото и Аз, или да носите същите дрехи като

Мен); всичко това е безполезно и само ще се разрушите, ако го търсите. Причината е, че тези, които искат да Ме имитират външно, са слуги на Сатана и такова старание е интрига на Сатана; то отразява амбицията на Сатана. Стараеш се да бъдеш като Мен, но достоен ли си? Ще те стъпча до смърт! Делото Ми е постоянно в ход и се разраства до всеки народ по света. Бързо, върви по стъпките Ми!

ГЛАВА 90

Всички онези, които са слепи, трябва да се махнат от Мен и не трябва да остават и един миг повече, защото тези, които искам, са хората, които могат да Ме познават, които могат да Ме видят и които могат да спечелят всичко от Мен. А кой може наистина да спечели всичко от Мен? Със сигурност тези хора не са много и те със сигурност ще бъдат благословени от Мен. Обичам ги и ще ги избира един по един да бъдат Моята дясна ръка, да бъдат Моето проявление. Ще направя така, че всички нации и всички народи да Ме възхваляват безспирно, да не спират да ликуват за тези хора. О, хълм Сион! Развей знамето на победата и ликувай за Мен! Понеже отивам до края на вселената и до края на земята, като достигам всяко кътче на планините, реките и всичко останало, преди да се върна тук отново. Завръщам се победоносно с праведност, правосъдие, гняв и изгаряне, което важи още повече за първородните Ми синове. Всичко, което презирам, и всички хора, въпроси и вещи, които ненавиждам, Аз пропъждам. Победих и изпълних всичко, което исках да направя. Кой смее да твърди, че не съм Си свършил работата? Кой смее да твърди, че не съм спечелил Моите първородни синове? Кой смее да твърди, че не съм Се завърнал триумфално? Тези хора със сигурност са от типа на Сатана. За тях е трудно да спечелят Моята прошка. Те са слепи, те са мръсни демони и тях Аз презирам най-много. Върху тези неща ще започна да разкривам гнева Си и цялото Си правосъдие и с горящия Ми огън ще възпламеня вселената и земята от край до край, озарявайки всяко кътче — това е Моят управленски закон.

След като разберете Моето слово, то трябва да ви носи утеха. Не трябва да му позволявате да мине през вас, без да остави следа. Всеки ден можете да чуете слова на правосъдие, така че защо сте толкова тъпи и безчувствени? Защо не Ми сътрудничите? Толкова ли искате да отидете в ада? Казвам, че съм милосърден Бог на Моите първородни синове, Моите синове и хора, а как вие разбирате това? Това не е просто твърдение и трябва да бъде разбрано положително. О, сляпо човечество! Спасих ви многократно, избавих ви от хватката на Сатана и от порицание, за да можете да получите Моето обещание, така че защо не се интересувате от това, което е в сърцето Ми? Може ли някой от вас да бъде спасен така? Моята праведност, величие и съд не показват милост към Сатана. Що се отнася до вас обаче, целта на тези неща е да ви спасят, но вие просто не сте в

състояние да разберете нрава Ми и не познавате принципите, от които се ръководят действията Ми. Мислехте си, че не правя разграничение в строгостта на Моите различни действия и че не разграничавам целите на Моите действия — какво невежество! Мога да видя ясно всички хора, събития и вещи. Разбирам напълно ясно същността на всеки човек, което означава, че напълно успявам да прозра нещата, които хората таят в себе си. Виждам ясно дали човек е Езавел или блудница и знам кой какво прави тайно. Не се опитвай да се докараш пред Мен, нещастнико! Махай се оттук сега! За да не посрамя Своего име, не използвам такива хора! Те не могат да свидетелстват в Мое име, а вместо това се държат контрапродуктивно и носят позор на семейството Ми! Ще бъдат незабавно изгонени от Моя дом. Не ги искам. Няма да търпя повече отлагане, дори и с една секунда! Независимо от начина, по който търсят тези хора, това е напразно, защото в Моето царство всички са святи и неопетнени във всяко отношение. Ако кажа, че не искам някого — което включва и Моите хора — наистина го имам предвид. Не Ме чакайте да променя мнението Си. Не Ме интересува колко добре си се отнасял към Мен по-рано!

Разкривам мистерии пред вас всеки ден. Разбирате ли начина, по който говоря? Въз основа на какво разкривам Моите мистерии? Известно ли ви е? Често казвате, че съм Богът, който ви дава блага в правилния момент, така че как разбирате тези аспекти? Разкривам ви Моите мистерии една по една в съответствие със стъпките на Моята работа и ви нося блага съобразно Моя план и още повече — в съответствие с вашия реален духовен ръст (когато се споменават благата, които ви нося, това се отнася за всеки човек в царството). Методът, по който говоря, е следният: на хората в Моя дом нося утеха — Аз им давам и Аз ги съдя. На Сатана не показвам милост — ни зрънце, — а само гняв и изгаряне. Ще използвам Моите управленски закони да пропъдя от Моя дом един по един хората, които не съм предопределил или избрал. Няма защо да се тревожите. След като ги накарам да разкрият първоначалните си форми (след като положат труд за Моите синове, когато дойде краят), те ще се върнат в бездънната пропаст или иначе никога няма да сложа край на този въпрос и никога няма да забравя. Хората често споменават ада и Хадес. Какво обаче разбираме под тези думи и каква е разликата между тях? Наистина ли се отнасят до някой студен, тъмен ъгъл? Човешките умове винаги прекъсват Моето управление, като смятат, че техните произволни размисли са напълно правилни! Те обаче не са нищо друго освен собственото им въображение. Хадес и адът се отнасят до храм на гнусотията, в който по-рано е живял Сатана или зли духове. Тоест който и да е бил обитаван преди от Сатана или зли духове — това е Хадес и това е адът — няма грешка! Ето защо в миналото неведнъж подчертах, че Аз не живея в храм на гнусотията. Мога ли Аз (Самият Бог) да живея в Хадес или в ада? Не би ли било това смехотворна нелепост? Няколко пъти повторих, но вие още не разбирате

какво имам предвид. В сравнение с ада Хадес е още по-покварен от Сатана. Тези, които отиват при Хадес, са най-сериозните случаи и Аз не съм предопределил съдбата им. Тези, които са за ада, са хората, чиято съдба Аз съм предопределил, тези, които съм пропъдил. Казано по-просто, не съм избрал нито един от тези хора.

Хората често показват завидно умение да разбират погрешно Моето слово. Ако не се изказвах съвсем точно и не изяснявах нещата малко по малко, кой сред вас би разбрал? Вярвате само наполовина дори на Словата, които изричам, да не говорим за нещата, които не са били споменати по-рано. А сега започнаха вътрешни спорове във всички нации: работниците спорят с лидерите, учениците с учителите, гражданите с държавните служители и всички дейности като тези, които причиняват смут, първо се проявяват вътре в нациите, и всичко това е само част от труда, който се полага за Мен. А защо казвам, че чрез тези неща се полага труд за Мен? Радва ли Ме човешкото нещастие? Гледам ли Аз безучастно? Със сигурност не! Защото това е Сатана, който се нахвърля в предсмъртната си агония, а целта на всички тези неща е да се впрегне негативното, за да изпъкнат на неговия фон Моята мощ и Моите чудни дела. Всичко това е сериозно доказателство, което служи за свидетелство пред Мен, и оръжие, с което да атакувам Сатана. Точно когато всички нации по света се борят за земя и влияние, Моите първородни синове и Аз управляваме като царе заедно и се справяме с тях, а те дори не могат да си представят, че при тези плачевни заобикалящи ги условия Моето царство е изцяло реализирано сред хората. А когато се борят за власт и желаят да съдят другите, другите съдят тях и биват изгаряни от Моя гняв — колко жалко! Колко жалко! Моето царство е реализирано сред хората — колко славно само е това събитие!

Всички хора (било то тези от Моето царство или чадата на Сатана) трябва да видите Моите чудеса, защото в противен случай никога няма да се спра. Дори ако желаеш да приемеш Моето правосъдие, това също няма да е достатъчно, ако не си видял чудесата, които извършвам. Всички хора трябва да бъдат убедени в сърцата си чрез слова или гледки и на никого няма да му се размине леко. Всички хора трябва да Ме прославят. Накрая ще направя така, че дори големият червен змей да се надигне и да Ме възхвали за Моята победа. Това е Моят управленски закон — ще го запомниш ли? Всички хора трябва да Ме възхваляват безкрайно и да Ме славят!

ГЛАВА 91

Моят Дух постоянно говори и предава гласа Ми — колко души измежду вас могат да Ме познават? Защо трябва да стана плът и да дойда между вас? Това е велика тайна. Вие мислите за Мен и копнеете за Мен по цял ден, хвалите Ме,

радвате Ми се и ядете и пиете от Мен всеки ден, а въпреки това днес все още не Ме познавате. Колко сте невежи и слепи! Колко малко Ме познавате! Колко души измежду вас могат да бъдат внимателни за Моята воля? Тоест, колко измежду вас могат да Ме познават? Всички вие сте като дяволи, а все пак искате да удовлетворите волята Ми? Забрави! Нека ти кажа: независимо колко са добри действията на Сатана, те имат за цел да разрушат Моя градеж и да прекъснат Моето управление. Независимо колко са добри действията му, неговата същност не се променя — той Ми се противопоставя. Затова мнозина са неосъзнато поразени от ръката Ми и непреднамерено изгонени от семейството Ми. Днес нищо (независимо дали велико или малко) не е устроено от човек; всичко е в Моите ръце. Ако някой каже, че всичко е под контрола на човек, то Аз казвам, че ти Ме предизвикваш и Аз със сигурност ще те накажа строго и ще те оставя завинаги без опора. Кое от всичките събития и неща не е държано в Моите ръце? Какво не е постановено или определено от Мен? А говориш, че Ме познаваш! Това са дяволски думи. Измамил си други и затова мислиш, че можеш да измамиш и Мен? Смяташ, че ако никой не знае какво си направил, то нищо няма да излезе от това? Не мисли, че ще се отървеш леко! Трябва да те накарам да коленичиш пред Мен и да изговориш всичко. Неприемливо е да не се изкажеш — това е Мой управленски закон!

Разбирате ли наистина кой е Моят Дух и кой е Моят плътски Аз? Каква е важността на Моето въплъщение? Кой измежду вас е разсъждавал внимателно по този велик въпрос и е получил някакво откровение от Мен? Всички вие се заблуждавате! Защо казвам, че ти си рожба на големия червен змей? Днес ви разкривам тайната на Моето въплъщение — тайна, която човекът не успява да разбули от сътворението на света; която е причинила разрушението на толкова много неща, които мразя. Така е и днес. Заради Моята плът мнозина, които Аз обичам, са доведени до съвършенство. Защо точно трябва да стана плът? И защо Аз изглеждам така, както изглеждам (във всичко, включително Моя ръст, външен вид, фигура и т.н.)? Кой има да каже нещо по въпроса? Важността на Моето въплъщение е толкова голяма, че тя просто не може да бъде изказана изцяло. Сега ще ви кажа само част от нея (тъй като стъпките на Моето дело напреднаха дотук, Аз трябва да направя това и да кажа това): Моето въплъщение е насочено преди всичко към Моите първородни синове, за да мога Аз да им бъда пастир, а те да могат да разговарят и общуват с Мен лице в лице. Освен това то показва, че Аз и Моите първородни синове сме близки помежду си (тоест, че ние се храним заедно, държим се заедно, живеем заедно и действаме заедно), за да могат те да бъдат хранени от Мен в реалността — това не са празни думи, а действителност. Преди това хората вярваха в Мен, но не можеха да схванат реалността, а причината за това беше, че Аз още не се бях въплътил. Днес Моето въплъщение позволява на всички вас да схванете реалността и позволява на онези, които Ме

обичат искрено, да познават както Мен — Самия мъдър Бог — чрез Моето говорене и поведение, така и принципите зад начина, по който управлявам нещата. То също така позволява на онези, които не Ме търсят искрено, да видят в Моите незабележими действия тази Моя страна, която е човешката Ми природа, и поради нея да не Ми се подчинят, а след това да умрат „без никаква причина“, като бъдат повалени от Мен. При унижаването на Сатана въплъщението свидетелства за Мен най-гръмогласно; за Мен не само е възможно да се появя от плътта, Аз мога също и да живея в плътта. Аз не подлежа на пространствено или географско ограничение; за Мен няма никакви препятствия и всичко тече гладко. Точно в това Сатана е засрамен най-много и когато Аз се появя от плът, Аз все още извършвам делото Си в Моята плът и не съм засегнат никак. Аз все още прекрачвам през планини, реки, езера и всяко кътче на вселената и всички неща. Аз се въплътих, за да разкрия всички онези, които бяха родени от Мен, но се надигнаха против Мен. Ако не бях станал плът, нямаше да има как да ги разкрия (говоря за онези, които действат по един начин пред лицето Ми, но другояче зад гърба Ми). Ако Аз бях останал Дух, хората щяха да Ми се покланят в представите си и щяха да си мислят, че съм безформен и недостижим Бог. Моето въплъщение днес е тъкмо обратното на човешките представи (имам предвид Моя ръст и външен вид), защото Той изглежда обикновено и не е много висок. Точно това най-много унижава Сатана и е най-силната противоположност на човешките представи (богохулството на Сатана). Ако Моята външност беше различна от всички други, това щеше да е обезпокоително — всички щяха да идват да Ми се покланят и да Ме разбират според собствените си представи и нямаше да могат да свидетелстват красиво за Мен. Така Аз приех образа, който имам днес, което не е никак трудно за разбиране. Всички трябва да се разделят с човешките представи и да не бъдат мамени от хитрите интриги на Сатана. В бъдеще ще ви казвам повече, част по част, в съответствие с нуждите на Моето дело.

Днес Моето велико дело е успешно и Моят план е завършен. Придобих група хора, които си сътрудничат с Мен в единомислие. Сега е най-славното време за Мен. Моите възлюбени синове (всички онези, които Ме обичат) могат да бъдат единомушни и единомислени с Мен в завършването — заедно с Мен — на всички неща, които трябва да извърша. Това е удивително. От днес нататък онези, към които не съм благосклонен, няма да имат делото на Светия Дух — тоест Аз ще отхвърля онези, които не се съобразяват с това, което съм казвал в миналото. Хората трябва да се съобразяват напълно с това, което казвам. Помнете това! Трябва да се съобразявате напълно. Не разбирайте погрешно; всичко е Моя работа. Хора, не преговаряйте с Мен! Ако Аз кажа, че ти си подходящ, значи е издълбано в камък; ако кажа, че не си, не се огорчавай и не обвинявай целия свят. Всичко е уредено от Мен. Кой ти каза да не уважаваш себе си? Кой ти каза да извършиш тази срамна глупост? Дори да не кажеш нищо, не можеш да скриеш

истината от Мен. За кого са предназначени словата Ми, когато казвам, че Аз съм Самият Бог, Който изследва най-съкровеното в човешкото сърце? Казвам това на безчестните. Какво безсрамие — да вършиш такова нещо зад гърба Ми! Искаш да хвърлиш прах в очите Ми ли? Не е толкова лесно! Махай се от тук, веднага! Бунтовен син! Ти не обичаш себе си и не уважаваш себе си! Не те е грижа за себе си, а все пак искаш Аз да те обичам? Забрави! Не желая ни един подобен нещастник. Махнете се от Мен, всички вие! Това е най-сериозният позор за Моето име; ако не го разбирате ясно, няма да се получи. Трябва да се предпазите от заразяване с каквато и да било мръсотия през тази зла и развратна стара ера; трябва да сте напълно святи и неопетнени. Днес онези, които са подготвени да управляват като царе с Мен, са онези, които не са омърсени с никаква мръсотия, защото Аз съм Самият свят Бог и не желая никого, който посрамва името Ми. Такива хора са изпратени от Сатана да Ме изпитат и всички те са наистина слуги на Сатана, които трябва да бъдат отблъснати (изхвърлени в бездънната пропаст).

Семейството Ми е свято и неопетнено, а храмът Ми е великолепен и величествен (имам предвид онези, които притежават това, което Аз представлявам и което Аз имам). Кой смее да влезе и да причинява неприятности както си ще? Със сигурност няма да му простя. Той ще бъде напълно унищожен и много засрамен. Аз действам мъдро. Без меч, без пушка и без да помръдна пръст, Аз ще сразя напълно онези, които Ми се противопоставят и позорят името Ми. Аз съм великодушен и продължавам делото Си с постоянно темпо дори когато Сатана причинява смущения в такава степен; Аз не му обръщам внимание и ще го разбия с изпълнението на Моя план за управление. Това е Моята мощ и Моята мъдрост и дори повече — това е малка част от Моята безкрайна слава. В Моите очи онези, които Ми се противопоставят, са като буболечки, пълзящи в мръсотията, които Аз мога да смажа с крак във всеки един момент, според Моите намерения. Но Аз върша нещата мъдро. Аз искам Моите първородни синове да се справят с тях; Аз не бързам. Аз действам методично, подредено и без ни най-малка грешка. Родените от Мен първородни синове трябва да притежават това, което Аз представлявам, и да могат да виждат Моята безкрайна мъдрост в делата Ми!

ГЛАВА 92

Всеки човек може да види Моето всемогъщество и мъдростта Ми в Моите думи и действия. Където и да отида, Моето дело е там. Моите стъпки са не само в Китай. По-важното е, че те са във всички нации по света. Първите обаче, които ще получат това име, са само седемте дискутирани по-рано нации, тъй като това е последователността на Моето дело. В близко бъдеще вие ще получите голяма яснота за това и ще го разберете напълно. Ако ви кажа сега, Аз се страхувам, че

мнозинството ще падне в резултат на това, тъй като съм казвал и преди, че говоря с вас и правя гласа Ми да се чува в съответствие с вашия духовен ръст и всичко, което правя, носи в себе си безкрайната Ми мъдрост, която никой не може да проумее. Единственият начин да ви го кажа е малко по малко. Знайте това! Вие сте завинаги деца в очите Ми. Във всяка стъпка, която правите, трябва да бъдете водени от Мен и наставлявани от Мен. Хора, единствено под Мое ръководство можете да изживеете целия си живот. Без него никой не би могъл да продължи да живее. Цялата вселената е в Моите ръце, но все пак ти не Ме виждаш да се суея наоколо. Напротив, Аз съм спокоен и щастлив. Хората не познават Моето всемогъщество и биха се чувствали загрижени за Мен — колко малко познавате себе си! Вие все още парадирате с вашите безполезни дреболии пред Мен, възхищавайки се на себе си! Отдавна съм прозрял това. И се впускате в хитрости пред Мен, вие, презрени нещастници! Махайте се от дома Ми незабавно! Не искам нещастници като вас. По-добре в Моето царство да няма никой, отколкото вашия вид — презрени нещастници. Знаеш ли, че вече съм спрял да работя върху теб, независимо от факта, че ти все още се храниш и се обличаш както обикновено? Но знаеше ли, че живееш за Сатана и че служиш на Сатана? И въпреки това ти имаш смелостта да стоиш пред Мен. Ти наистина си безсрамен!

В миналото често съм казвал: „Големите бедствия скоро ще дойдат. Големите бедствия вече са паднали от ръцете Ми“. За какво се отнасят „големите бедствия“ и как трябва да се обясни това „паднали“? Вие мислите, че тези големи бедствия се отнасят до неизбежни бедствия, които увреждат духа, душата и тялото на човека, и мислите, че „земересенията, гладът и язвите“, за които говоря, са тези големи бедствия. Но вие не знаете, че сте изтълкували погрешно словата Ми. И мислите, че това „паднали“ означава, че големите бедствия са започнали — това е смешно! Това е, което наистина разбирате и след като чух вашите обяснения, Аз наистина се ядосах. Загадката, която хората не успяха да разрешат (която е най-тайната загадка), е също най-сериозно неразбраната през вековете и това е загадка, която никой не е преживял лично (защото е актуална само в последните дни и едва в последната епоха хората ще могат да я видят, но няма да я разпознаят), защото Аз я запечатвам много здраво, така че човек изобщо да не може да проникне в нея (той не може да види дори и най-малката част от нея). Сега, когато Моето дело е изпълнено до този етап, Аз ви просвещавам в съответствие с нуждите на Моето дело. В противен случай хората нямаше как да разберат. Сега Аз започвам да общувам. Всеки трябва да внимава, защото който не внимава, включително и първородните Ми синове, ще пострада от Моята присъда и в най-тежките случаи ще бъде поразен от ръката Ми (което означава, че духът, душата и тялото му ще бъдат взети). За големите бедствия се говори във връзка с всеки един от управленските закони на Моето царство и всеки един от Моите управленски закони е част от големите бедствия. (Моите управленски

закони не са ви изцяло разкрити, но не се притеснявайте и не се тревожете за това — има някои неща, които ще ви донесат малка полза, ако ги опознаете твърде рано. Помнете това! Аз съм мъдър Бог.) И така, каква е другата част? Големите бедствия съдържат две части: Моите управленски закони и Моят гняв. Времето, в което ще дойдат големите бедствия, също ще бъде времето, когато започвам да кипя от гняв и да привеждам в сила управленските Си закони. Ето, Аз казвам на Моите първородни синове: не трябва да се израждате заради това. Нима забравихте, че всички неща и всички дела са предопределени от Мен? Сине Мой, не се страхувай! Аз непременно ще те закрилям. Ще се радваш на добри благословии с Мен завинаги и ще бъдеш с Мен във вечността. Понеже ти си Моят възлюбен, Аз няма да те изоставя. Аз не правя глупави неща, но ако трябва да разруша нещо, което е постигнато с такава трудност, не бих ли стрелял в крака Си? Знам какво мислиш в сърцето си. Спомни ли си това? Какво повече би искал да кажа? Ще говоря още за големите бедствия. Когато дойдат големите бедствия, това ще бъде най-страшното време и те ще разкрият грозотата на човека в най-голяма степен. Всички видове демонични лица ще бъдат изложени на светлината на Моето лице и няма да има къде да се скрият, няма да има къде да намерят убежище. Те ще бъдат напълно разкрити. Последствията от големите бедствия ще накарат всички, които не са избрани или предопределени от Мен, да коленичат пред Мен и да молят за прошка, с плач и скърцане със зъби. Това е Моят съд над Сатана, Моят гневен съд. В момента се занимавам с това дело и може би има някои, които искат да се преструват, че имат квалификации и блъфират по пътя си. Колкото повече го правят, толкова повече Сатана ще работи върху тях, докато в определен момент не се разкрият първоначалните им форми.

Аз не бързам да върша делото Си и Сам управлявам всеки човек (това е подигравка с тях, която доказва, че те са потомци на големия червен змей и Аз не им обръщам внимание, така че не е пресилено да използвам думата „оркестрирам“) и върша всяко дело Сам. Всичко е успешно с Мен и това е сигурен и гарантиран успех. Всичко, което правя, вече е уредено стъпка по стъпка. Аз ви казвам за Моята воля и за Моето бreme малко по малко. От този момент нататък, словата Ми започват да се явяват на всички нации и всички народи. Тъй като Моите първородни синове вече са направени пълноценни (словата Ми се фокусират върху Моите синове и Моя народ), начинът, по който работя, започна отново да се променя. Виждате ли това ясно? Усетихте ли тона на словата Ми през последните няколко дни? Аз утешавам първородните Си синове на всяка крачка от пътя, но отсега нататък (защото първородните Ми синове вече са направени пълноценни) нося нож в ръката Си („нож“ означава „думи с най-голяма строгост“). За хората, към които се отнасям неблагоприятно за момент (това се отнася за онези, които не са предопределени или избрани и следователно няма противоречие), не Ме е грижа дали полагат труд за Мен или дали са нещо друго. Ще ги изчистя незабавно. Аз съм

всемогъщият Бог и мога да накарам всички хора да Ми служат. Изобщо не се притеснявам да се разделям с такива хора. Ако кажа, че не ги искам, тогава не ги искам. Сега, когато това време настъпи, трябва само да видя някой, който не Ми се нрави и веднага ще го отстраня, без проучване, защото Аз съм Бог, който държи на думите Си. На онези, които предопределих да Ми служат — без значение колко си добър, без значение дали си направил нещо, което Ме предизвиква или не, ако не Ми харесаш, ще те изрита навън. Не се страхувам от бъдещи проблеми. Имам си управленски закони, държа на словото Си и словото Ми ще се изпълни. Ще позволя ли на Сатана да остане? Чуйте Ме, хора! Не е нужно да се страхувате. Трябва да излезете всеки път, когато ви помоля да излезете. Не Ми се извинявай. Нямам думи, които да ти кажа! Защото Аз проявих такова търпение и дойде времето да се изпълнят Моите управленски закони и вашият последен ден също дойде. В продължение на хиляди години вие бяхте покварени и правихте нещата винаги по твърдоглав, своеволен начин, но Аз винаги бях толерантен (тъй като съм великодушен и позволявам покварата ти до известна степен). Но сега настъпи краят на Моята снизходителност и дойде време да бъдете хванати и хвърлени в езерото от огън и сяра. Побързайте и разчистете пътя. Започвам официално да налагам присъдата Си и започвам да освобождавам гнева Си.

Във всички нации и навсякъде по света често се случват земетресения, глад, епидемии и всякакви бедствия. Като върша великото Си дело във всички нации и на всички места, тези бедствия ще възникват с по-голяма тежест, отколкото по всяко друго време от създаването на света. Това е началото на Моята присъда над всички народи, но Моите синове могат да бъдат спокойни: никакво бедствие няма да ви сполети и Аз ще ви защита. (Това означава, че след това ще живеете в тялото, но не и в плътта, така че няма да страдате от никаква болест.) Заедно с Мен вие просто ще царувате като царе и ще съдите всички нации и всички народи, като се наслаждавате на добри благословии с Мен завинаги във вселената и до края на земята. Всички тези думи ще бъдат изпълнени и скоро ще бъдат постигнати пред очите ви. Не закъснявам нито един час, нито един ден — Аз правя нещата невероятно бързо. Не се притеснявайте и не се тревожете — благословието, което ви давам, е нещо, което никой не може да ви отнеме. Това е Моят управленски закон. Всички хора ще Ми се покорят заради делата Ми. Те ще се веселят без да спират и ще скачат от радост без край.

ГЛАВА 93

Реалността се създава пред погледа ви и всяко едно нещо вече е направено; темпото на Моето дело се ускорява и се издига високо като изстреляна ракета. Никой никога не е очаквал това. Само след като нещата се случат, вие ще

разберете истинското значение на Моите слова. Децата на големия червен змей не са изключение и те трябва да бъдат принудени да видят Моите чудни дела със собствените си очи. Не си мисли, че понеже си сигурен за Мен, след като си видял Моите дела, Аз няма да те оставя — не е толкова просто! Със сигурност Аз ще изпълня словата, които съм казал, и събитията, които съм решил, и те няма да се върнат при Мен празни. Освен малцинството, които са Мои първородни синове, малко хора в Китай са Мой народ. Затова днес ви казвам ясно (на потомството на големия червен змей, които Ме преследвахте по извънредно ужасен начин), че не трябва да лелеете големи надежди и че фокусът на Моето дело (от създаването на света) е бил върху Моите първородни синове и няколко народа извън Китай. По тази причина, когато Моите първородни синове пораснат, Моята воля ще бъде изпълнена. (Когато Моите първородни синове пораснат, всичко ще бъде извършено, защото задачата, която предстои, се възлага на тях.) Сега Аз позволявам на тези хора да видят част от Моите чудни дела само за да засрамят големия червен змей. Тези хора просто не могат да изпитат удоволствие от това, но могат да са щастливи само заради това, че полагат труд за Мен. А и те нямат алтернатива, защото Аз имам Моите управленски закони и никой не смее да ги наруши.

Сега ще споделя за някои ситуации, които включват идването на чужденци, за да имате предварително виждане, да подготвите всичко както трябва, за да свидетелствате за Моето име, да застанете над тях и да ги управлявате. (Казвам „да застанете над тях и да ги управлявате“, защото най-големият измежду тях е най-незначителният между вас.) Всички тези хора са получили откровението от Светия Дух и в бъдеще всички те ще се стълпят в Китай, сякаш са се наговорили. Големият червен змей е изненадан и се опитва с всички сили да се съпротивлява, но запомнете едно нещо! Моят план за управление е осъществен напълно и нищо и никой не смее да препречи стъпките Ми. Аз им давам откровение по всяко време и те действат, следвайки ръководството на Светия Дух. Със сигурност те няма да бъдат под робството на големия червен змей, защото в Мен всички са избавени и освободени. Аз съм уредил всички неща подходящо и ви чакам да се подготвите, за да ги водите. Казвах това през цялото време, но повечето от вас все още вярват половинчато. А сега? Слисани сте, нали?

Всички тези неща са второстепенни; главното е да завършите цялата подготовка възможно най-скоро. Не се тревожете. Този, който извършва делото, съм Аз и когато настъпи моментът, Самият Аз ще извърша делото Си. Аз разбих напълно големия червен змей. Тоест, Моят Дух се е оттеглил от всички хора, с изключение на Моите първородни синове (и сега е по-лесно да се разкрият децата на големия червен змей). Тези хора завършиха полагането на труд за Мен и Аз ще ги изпратя обратно в бездънната пропаст. (Това означава, че няма да използвам никого от тях. Отсега нататък Моите първородни синове ще бъдат напълно разкрити и онези, които са до Мен и са годни за употреба от Мен, ще бъдат Мои

първородни синове.) Първородни синове Мои, вие официално се ползвате с благословиите, с които Аз ви дарявам (защото всички, които мразя, показаха истинския си облик) и отсега нататък между вас няма да има случаи на неподчинение срещу Мен. Вие сте истински, стопроцентово сигурни относно Мен. (Това е напълно завършено едва днес и Аз предопределих това време.) В сърцата и умовете си вие таите само безкрайна любов и страх към Мен и постоянно Ме възхвалявате и прославяте. Вие наистина живеете под грижата и закрилата на Моята любов на третото небе. Какво несравнимо блаженство и щастие! Това е друг свят, какъвто хората едва ли могат да си представят — истинският, духовният свят!

Всички бедствия се случват едно след друго, всяко е по-сурово от предходното и всеки ден ситуацията все повече се напруга. Това е само началото на бедствията; по-сериозните нещастия, които ще дойдат, са невъобразими за човека. Нека Моите синове се справят с тях — това е Мой управленски закон и Аз го наредих отдавна. Всички знамения и чудеса, невиджани досега от човек, произтичат от Мен, като се явяват едно след друго на всички народи (тоест, всички хора от Моето царство). Но това е нещо, което ще се случи в близко бъдеще. Не бъдете нетърпеливи. Това навлизане в царството, за което всички говорят — какво е състоянието на навлизане в царството? А какво е царството? Това физически град ли е? Не разбирате правилно. Царството не е на земята, нито във физическото небе, а в духовния свят, който не може да бъде видян или докоснат от човека. Само онези, които след като са приели името Ми, съм направил напълно пълноценни и имат благословиите Ми, ще могат да влязат в него. Духовният свят, споменаван често преди, е повърхността на царството. Истинското навлизане в царството обаче не е лесна работа. Онези, които навлизат в него, трябва да получат Моето обещание и да са хора, които Самият Аз съм предопределил и избрал. И така, духовният свят не е място, където хората могат да идват и да си отиват, както си искат. Разбирането на хората за това беше много повърхностно и включваше единствено човешките представи. Само онези, които навлизат в царството, могат да се радват на благословии; затова не само че човек не може да се ползва с тези благословии, а и освен това той не може да ги види. Това е Моят последен управленски закон.

ГЛАВА 94

Аз се връщам в Сион с Моите първородни синове: разбирате ли действително истинското значение на тези слова? Както неведнъж съм ви напомнял, Аз желая да израснете бързо и да царувате с Мен. Помните ли? Всички тези неща са пряко свързани с Моето възплъщение: от Сион Аз дойдох на света в плът, за да придобия

чрез плътта група хора, които са единомислени с Мен, и след като го направя, Аз ще се върна в Сион. Това означава, че все още трябва да се върнем от плътта към първоначалното тяло. Това е истинското значение на „връщане в Сион“. Това е също и истинското значение и фокус на целия Ми план за управление и дори повече — това е най-важната част от Моя план за управление, на която никой не може да попречи и която ще бъде изпълнена незабавно. Докато е в плътта, човек никога не може да отхвърли човешките представи и мислене, а още по-малко пък да отхвърли земния въздух или прахта, а винаги ще бъде пръст; само в тялото човек има възможност да се радва на благословии. Какво са благословиите? Помните ли? Благословиите не могат да бъдат взети под внимание в плътта, затова всеки първороден син трябва да извърви пътя от плътта до тялото. В плътта сте угнетявани и преследвани от големия червен змей (понеже нямате власт и не сте придобили слава), но в тялото ще е много различно и вие ще сте горди и ликуващи. Дните на потисничество ще са напълно отминали и вие ще бъдете пуснати и освободени завинаги. Само по този начин Аз мога да се съединя с това, което представлявам и което имам във вас. В противен случай вие ще имате само Моето качество. Независимо как някой имитира друго външно, те не могат да бъдат съвсем еднакви. Само в святото духовно тяло (тоест тялото) можем да бъдем съвсем еднакви (което се отнася до това да имаме същите качества, същото същество, същите притежания, да можем да бъдем единомислени, обединени, неразделени и неразединени, защото всичко е святото духовно тяло).

Защо сега сте започнали да мразите света, да се отвращавате от яденето, обличането и всички подобни дразнещи неща, а и нещо повече — нетърпеливи сте да се отървете от тях? Това е знак, че ще навлезете в духовния свят (тялото). Всички вие имате предчувствия за това (ако и да са в различна степен). Аз ще използвам различни хора, различни събития и различни неща, като всички те служат на Моята най-решителна стъпка и всички те ще положат труд за Мен. Трябва да го направя. (Разбира се, Аз не мога да извърша това в плътта, а само Моят Дух може да извърши това дело, защото времето още не е настъпило.) Това е последната част от функцията, която целият вселенски свят изпълнява. Всички ще Ме възхваляват и приветстват радостно. Моето велико дело е завършено. Седемте чаши с язвите се изливат от ръката Ми, седемте гръма гърмят, седемте тръби тръбят и седемте печата са отворени — за вселенския свят, за всички нации и всички народи, за планините, реките и всички неща. Какво са седемте чаши с язви? Каква е точната им цел? Защо казвам, че ще се излеят от ръката Ми? Ще мине много време, преди всеки да е напълно убеден, преди всички да разберат напълно. Дори да ви кажа сега, ще разберете само малка част. Според човешкото въображение, седемте чаши с язвите са предназначени за всички страни и народи в света, но всъщност не е така. „Седемте чаши с язви“ се отнася за влиянието на дявола Сатана и за заговора на големия червен змей (инструмента, който

използвам да полага труд за Мен). В онова време Аз ще пусна Сатана и големия червен змей да накажат синовете и народа и по този начин ще се разкрие кои са синовете и кой е народът. Измамените са онези, които не са цел на Моето предопределение, докато в онова време Моите първородни синове ще царуват с Мен. По този начин Аз ще направя синовете и народа пълноценни. Изливането на седемте чаши с язвите няма да въздейства върху всички нации и народи, а само върху Моите синове и Моя народ. Благословиите не идват лесно — трябва да бъде платена цялата цена. Когато синовете и народът пораснат, седемте чаши с язвите ще бъдат премахнати напълно и след това няма да съществуват. Какво са „седемте гърмящи гръма“? Това не е трудно за разбиране. В момента, в който Моите първородни синове и Аз станем тялото, седемте гръма ще загърмят. Това ще разклати цялата вселена, сякаш небето и земята се преобръщат. Всички ще узнаят това; никой няма да остане в неведение. В онзи момент Моите първородни синове и Аз ще бъдем заедно в слава и ще започнем следващата стъпка от делото. Мнозина ще коленичат за милост и прошка заради гърменето на седемте гръма. Но вече няма да е Епохата на благодатта — ще бъде време за гняв. Що се отнася до всички, които вършат зло (онези, които прелюбодействат, търгуват с мръсни пари, нямат ясни граници с другия пол, прекъсват или вредят на управлението Ми, които нямат духовно разбиране или са обладани от зли духове и т.н. — всички, с изключение на Моите избрани), никой няма да бъде пуснат или помилван, а всеки един от тях ще бъде хвърлен в Хадес, където ще загине завинаги! „Седемте тръбящи тръби“ не се отнасят за голяма враждебна среда, нито за декларация пред света — това са изцяло човешки представи. „Седемте тръби“ се отнасят за Моето гневно слово. Когато зазвучи Моят глас (величествено правосъдие и гневен съд), седемте тръби затръбят. (В контекста на сегашния момент, в Моя дом това е най-голямата строгост и никой не може да избяга от нея.) И всички демони в Хадес и в ада, големи и малки, ще покрият главите си с ръце и ще се разбягат във всички посоки, като плачат и скърцат със зъби, засрамени и без място, където да се скрият. В момента не затръбят седемте тръби, а Моят бушуваща ярост и Моето най-строго правосъдие, от които никой не може да избяга и които всеки ще трябва да изтърпи. Това, което се разкрива в сегашното време, не е съдържанието на седемте печата. Седемте печата са благословиите, на които ще се радвате в бъдеще. „Отварянето“ се отнася само за осведомяването ви за тях, но вие все още не сте се ползвали от тези благословии. Когато наистина се наслаждавате на тези благословии, тогава ще знаете съдържанието на седемте печата. Сега само се докосвате до част, която все още е непълна. Аз мога да казвам всяка стъпка само когато тя възниква в бъдещото дело, така че вие ще я изпитате лично и ще усетите несравнима слава, и ще съществувате в състояние на безкраен екстаз.

Да можеш да се ползваш от благословиите на първородните синове не е лесно нещо, нито пък е нещо, което може да бъде постигнато от обикновения човек. Още

веднъж ще подчертая и ще наблегна повече, че Аз трябва да поставя строги изисквания към Моите първородни синове. В противен случай те не биха могли да прославят името Ми. Аз решително отхвърлям всеки, който е непочтен в света, а още повече отхвърлям всеки, който е развратен. (Те не могат да станат част от Божия народ — особено силно подчертавам това.) Не си мислете, че това, което сте правили в миналото, е свършило и е приключено с него — нима може да е толкова хубаво! Толкова ли е просто да получиш положението на първороден син? По същия начин отхвърлям всеки, който е против Мен, всеки, който не Ме разпознава в плътта Ми, всеки, който Ми пречи, докато Аз върша волята Си, и всеки, който Ме гони — ето колко суров съм Аз (защото Си върнах властта напълно)! И накрая, по същия начин отхвърлям всеки, който никога в живота си не е имал неуспехи. Аз искам онези, които като Мен са преодолели своите страдания, дори да са малки страдания. Ако те не са такива, то те са от ония, които Аз ще изгоня. Не бъди безсрамен, като желаеш да бъдеш Мой първороден син и парадираш пред Мен. Махай се от Мен, бързо! Преди Ми казваше незначителни неща, като търсеше да спечелиш благоразположението Ми! Това е слепота! Не знаеш ли, че те мразя, безполезен нещастнико? Мислиш ли, че не знам твоите тайни сделки? Ти криеш отново и отново! Не знаеш ли, че си показал своето дяволско лице? Въпреки че хората не могат да го видят, смяташ ли, че Аз не мога да го видя? Онези, които полагат труд за Мен, не ги бива — те са куп безполезни нещастници. Аз трябва да се разправа с тях. Аз ще ги хвърля в бездънната пропаст и ще ги изгоря!

Говориш безбожно, действаш без вяра и не си сътрудничиш с другите подходящо; и такъв човек все пак иска да бъде цар — не си ли мечтаеш? Не си ли заблуден? Не виждаш ли какъв си? Ти си безполезен нещастник! Може ли такъв човек да послужи за нещо? Махай се бързо от очите Ми! Всеки трябва ясно да разбира какво казвам, да бъде вдъхновен от словата Ми, да признава Моето всемогъщество и да познава мъдростта Ми. Често е казвано, че святото духовно тяло се е появило. В края на краищата, бихте ли казали, че святото духовно тяло се е появило, или не? Аз празни приказки ли говоря? Какво е святото духовно тяло? При какви условия съществува святото духовно тяло? То е невъобразимо за човека и той не може да го разбере. Казвам ви: Аз съм безупречен и в Мен всичко е открито и всичко е освободено (защото Аз постъпвам мъдро и говоря свободно). Между Моите действия няма срамни, всички те се вършат на светло, за да може всеки да бъде напълно убеден. Нещо повече — никой човек не може да се хване за нищо в тях, което да използва срещу Мен. Това е обяснение за „свято“ в „святото духовно тяло“. И така, Аз многократно съм наблюдавал, че не желая никого, който върши срамни дела. Това е точка от Моите управленски закони, както и част от Моя нрав. „Духовното тяло“ се отнася за Моите слова. Това, което Аз казвам, винаги има цел и винаги има мъдрост, но не подлежи на контрол. (Аз

казвам каквото желая да кажа и Духът Ми издава гласа Си, а Моята личност говори.) Това, което казвам, бива пуснато свободно, а когато то не отговаря на човешките представи, тогава е време хората да бъдат разкрити. Това е подходящо уредено от Мен. И така, винаги, когато личността, която Аз представлявам, говори или действа, това е добра възможност да бъде изобличена същността на Сатана. Когато личността, която Аз представлявам, бъде помазана, се появява святото духовно тяло. В бъдеще „святото духовно тяло“ ще се отнася за тялото и в този смисъл има два аспекта. В настоящето смисълът има един аспект, а в бъдещето има друг аспект. Но в бъдещето святото духовно тяло ще бъде много различно от сегашното — разликата ще е колкото от земята до небето. Никой не може да я проумее и Аз ще трябва да ви я разкрия лично.

ГЛАВА 95

Хората си представят, че всичко е много просто, но всъщност не е така. Във всичко се съдържат скрити тайни, както и Моята мъдрост и Моите подредби. Нито една подробност не е пренебрегната и всичко е уредено от Самия Мен. Правосъдието на великия ден сполетява всички онези, които не Ме обичат искрено (помнете, че правосъдието на великия ден е предназначено за всеки човек, който получава това име), и ги кара да плачат и скърцат със зъби. Този вой звучи от Хадес и от ада — не хората плачат, а демоните. Моето правосъдие докарва този плач, то донася последното спасение на Моя план за управление за хората. Преди таях известни надежди за някои хора. Но поглеждайки сега, Аз трябва да изоставя тези хора един по един, защото делото Ми е достигнало този етап, и никой не може да промени това. Всички онези, които не са Мои първородни синове или Мой народ, трябва да бъдат изоставени и да се махнат от Мен! Трябва да разберете, че освен Моите първородни синове и Моя народ, всички други в Китай са деца на големия червен змей и ще бъдат отхвърлени. Всички вие трябва да разберете, че в края на краищата Китай е прокълнат от Мен народ и някои от Моя народ там не са нищо повече от онези, които полагат труд за Моето бъдещо дело. Казано по друг начин, с изключение на Моите първородни синове, няма никой друг — те всички ще загинат. Не си мислете, че Аз съм твърде краен в делата Си — това е Мой управленски закон. Онези, които страдат от Моите проклетия, са обекти на омразата Ми — и това е издълбано в камък. Аз не правя грешки; ако видя някого, когото не харесвам, ще го изгоня; това е достатъчно доказателство, че си прокълнат от Мен и си рожба на големия червен змей. Нека отново ви втъпя: в Китай има само Мои първородни синове (освен Моя народ, който полага труд) и това е Мой управленски закон. Но Моите първородни синове са много малко и всички те са предопределени от Мен — Аз знам какво правя. Аз не Се боя от твоя

негативизъм и не Се страхувам, че ще се обърнеш и ще Ме захапеш, защото Аз имам Моите управленски закони и имам гняв. Това ще рече, че държа големите бедствия в ръката Си и не Се страхувам от нищо, тъй като считам всички неща за вече извършени, и когато настъпи денят, Аз ще се справя с теб напълно. Никой не може да бъде усъвършенстван или поучаван от човек, така че да стане Мой първороден син — този въпрос се основава изцяло на Моето предопределение. Който Аз кажа, че е Мой първороден син, той е Мой първороден син; не се опитвайте да се съревновавате за това или да го заграбите. Всички неща почиват върху Мен — Самия Всемогъщ Бог.

Някой ден Аз ще позволя на всички вас да видите какво са Моите управленски закони и какво е Моят гняв (всички ще коленичат пред Мен, всички ще Ми се покланят, всички ще Ме молят за прошка и всички ще бъдат покорни; сега Аз позволявам само на Моите първородни синове да виждат част от това). Ще накарам цялото потомство на големия червен змей да види, че Аз съм избрал мнозина да бъдат жертвани (всички с изключение на Моите първородни синове), за да усъвършенствам Моите първородни синове, и че Аз съм накарал големия червен змей да стане жертва на собствената си лукава интрига. (В Моя план за управление големият червен змей изпраща онези, които полагат труд за Мен — тоест всички освен Моите първородни синове — за да прекъсне Моя план за управление; но той става жертва на собствената си лукава интрига и всички те служат на делото Ми. Това е част от истинското значение на това, че Аз мобилизирам всички, за да полагат труд за Мен.) Днес, когато всички неща са постигнати, Аз ще Се отърва от всички тях, ще ги смажа под нозете Си и така ще унижа големия червен змей и ще го засрамя напълно (те се опитват да постигнат своето чрез измама, за да получат благословии, но никога не са мислили, че ще полагат труд за Мен) — това е Моята мъдрост. Като чуят това, хората си мислят, че Аз нямам чувства или милост и че нямам човешка природа. Аз наистина нямам чувства или милост към Сатана и освен това Аз съм Самият Бог, Който надминава човешката природа. Как можеш да кажеш, че съм Бог с човешка природа? Не знаеш ли, че Аз не съм от света? Не знаеш ли, че Аз съм над всички неща? Освен Моите първородни синове, няма никой като Мен, никой няма Моя нрав (нрав, който не е човешки, а божествен) и никой не притежава Моите качества.

Когато вратата към духовния свят се отвори, ще видите всички тайни и ще можете да навлезете напълно в свободен свят, да навлезете в Моята любяща прегръдка и Моите вечни благословии. Моите ръце винаги са подкрепяли човечеството. Но има една част от човечеството, която Аз ще спася, и част, която няма да спася. (Казвам „подкрепа“, защото без Моята подкрепа целият свят отдавна щеше да е паднал в Хадес.) Осъзнайте това! Това е Моят план за управление. А какво е Моят план за управление? Аз създадох човечеството, но никога не планирах да спечеля всеки един човек, а само малка част от

човечеството. Защо тогава създадох толкова много хора? Казвал съм преди, че при Мен всичко е свобода и освобождаване и Аз върша каквото желая. Когато създадох човечеството, беше само така, че те да могат да живеят нормален живот, а след това би могла да се появи малка част от човечеството, която да бъде Моите първородни синове, Моите синове и Моя народ. Може да се каже, че всички хора, събития и предмети — отделно от Моите първородни синове, Моя народ и Моите синове — всички те са полагащи труд и всички те трябва да загинат. По този начин целият Ми план за управление ще бъде завършен. Това е Моят план за управление, той е Мое дело и той представлява стъпките, по които действам. Когато всичко свърши, Аз ще бъда в пълен покой. В онзи момент всичко ще бъде добре; всичко ще бъде мирно и сигурно.

Темпото на Моето дело е толкова бързо, че е отвъд човешкото въображение. То се променя ден след ден и всеки, който не може да поддържа темпото, ще претърпи загуба; човек може само да се държи здраво за новата светлина всеки ден (макар че в Моите управленски закони никога няма промяна, както и във виденията и истината, които Аз споделям). Защо Аз говоря всеки ден? Защо постоянно те просвещавам? Разбираш ли истинското значение, което се съдържа в това? Сега повечето хора все още се смеят и се шегуват и не могат да бъдат сериозни. Те просто не обръщат никакво внимание на Моите слова, а само чувстват преходно безпокойство, когато ги чуят. Скоро след това те забравят словата Ми и скоро стават несъзнаващи собствената си идентичност и нехайни. Знаеш ли какво е твоето положение? Това дали някой полага труд за Мен, или е предопределен и избран от Мен, се управлява само от Моите ръце; никой не може да го промени — Аз Сам трябва да извърша това, Самият Аз трябва да ги избира и предопределя. Кой смее да каже, че Аз не съм мъдър Бог? Всяко слово, което Аз казвам, и всичко, което Аз правя, е Моята мъдрост. Кой смее пак да прекъсне Моето управление или да разруши плановете Ми? Със сигурност Аз няма да му простя! Времето е положено в Моите ръце и Аз не се боя от закъснение; не съм ли Аз Този, Който решава кога ще завърши Моят план за управление? Не се ли основава всичко върху една-единствена Моя мисъл? Когато Аз кажа, че е готово, значи е готово; когато Аз кажа, че свършва, значи свършва. Аз не бързам и ще взема подходящите мерки. Хората не трябва да си пъхат носа в Моята работа и не трябва да вършат неща за Мен така, както те желаят. Аз проклинам всеки, който си вре носа — това е един от Моите управленски закони. Аз Сам върша Моето дело и не се нуждая от никой друг (Аз позволявам на онези, които полагат труд, да действат, в противен случай те не биха посмели да действат прибързано или сляпо). Цялото дело се урежда от Мен и се решава от Мен, защото Аз съм Самият единствен Бог.

Всички народи на света си съперничат помежду си за власт и печалба и се бият за земя, но не се тревожи, защото всички тези неща Ми служат. Защо казвам, че

те Ми служат? Аз върша нещата, без да си мръдна пръста. За да осъдя сатаните, Аз първо ги карам да спорят помежду си, а накрая ги съсипвам и ги карам да паднат жертва на собствените си лукави интриги (те искат да си съперничат с Мен за власт, но в крайна сметка те полагат труд за Мен). Аз само говоря и издавам заповедите Си, а всички вършат това, което Аз казвам; в противен случай Аз веднага ще те погубя. Всички тези неща са част от Моето правосъдие, защото Аз заповядвам всички неща и всички неща са наредени от Мен. Всеки, който върши нещо, го върши не по своя воля, а по Моя Собствен план. Надявам се, че вие можете да сте изпълнени с Моята мъдрост в събитията, които предстоят скоро. Не подхождайте безразсъдно, а се приближавайте към Мен по-често, когато ви сполетяват събития; бъдете по-внимателни и предпазливи във всяко едно отношение, за да не оскърбите Моето порицание и за да не станете жертва на лукавите интриги на Сатана. Вие трябва да получавате прозрения от словата Ми, да знаете какво представлявам Аз и да виждате какво имам Аз. Трябва да вършите нещата в съответствие с Моя изразителен поглед и да не действате безразсъдно. Правете каквото правя Аз и казвайте това, което казвам Аз. Аз ви казвам тези неща предварително, за да можете да избегнете да правите грешки и да бъдете изкушавани. Какво са „Моето същество“ и „Моите притежания“? Знаете ли наистина? Болката, която Аз понасям, е част от Моето същество, както и част от Моята нормална човешка природа, а Моето същество може да бъде открито и в Моята пълна божественост — знаете ли това? Моето същество е съставено от две страни: едната страна е тази на Моята човешка природа, а другата страна е тази на Моята пълна божественост. Само съчетанието на тези две страни заедно съставлява Самия Бог в пълнота. Това, което Моята пълна божественост представлява, също включва много неща: Аз не подлежа на ограничение от никой човек, вещь или предмет; Аз надминавам всички среди; Аз съм отвъд всяко ограничение на времето, пространството или географията; Аз истински познавам всички хора, вещи и предмети като дланта на ръката Си; и все пак Аз още съм плът и кости и съществувам в осезателна форма; Аз все още съм тази личност в очите на хората, но природата е променена — тя не е плът, а тяло. Тези неща са само малка част от това. Всички Мои първородни синове също ще бъдат такива в бъдеще; това е пътят, който трябва да бъде извървян, а осъдените не могат да избягат. Докато Аз върша това, всички, които не са били предопределени, ще бъдат изгонени (защото това е Сатана, който Ме изпитва, за да види дали словата Ми са точни). Онези, които са предопределени, не могат да избягат от това, където и да отидат, и посредством това ще видите принципите зад това Мое дело. „Моите притежания“ се отнася за Моята мъдрост, Моето знание, Моята находчивост и всяко слово, което Аз казвам. Те са притежания както на Моята човешка природа, така и на Моята божественост. Тоест всичко, което се извършва от Моята човешка природа, и всичко, което се извършва от Моята божественост, са Мои притежания.

Никой не може да отнеме или премахне тези неща; те са в Моето владение и никой не може да ги промени. Това е Моят най-строг управленски закон (защото в човешките представи много неща, които Аз върша, не са в съответствие с представите и са неразбираеми за човека; този закон е най-лесно нарушаван от всеки един човек и също така е най-строгият закон. Следователно животът на хората търпи загуба в това отношение). Аз пак ще кажа: трябва да имате добросъвестен подход към нещата, които ви увещавам да вършите — не трябва да бъдете лекомислени!

ГЛАВА 96

Аз ще порицая всеки, който е роден от Мен, но все още не Ме познава, за да изявя всичкия Си гняв, Моята велика мощ и Моята пълна мъдрост. В Мен всичко е праведно и няма абсолютно никаква неправедност, няма измама и няма нечестие. Всеки, който е нечестен и лъжлив, трябва да е син на ада, роден в Хадес. В Мен всичко е открито; каквото и да кажа, то ще бъде изпълнено, наистина ще бъде изпълнено. Каквото Аз кажа — ще бъде постановено, ще бъде постановено и никой не може да промени или да имитира тези неща, защото Аз съм Самият единствен Бог. В това, което предстои, всички в Моята група от предопределени и избрани първородни синове ще бъдат разкрити един по един, а всички, които не са в групата на първородните синове, ще бъдат изпъдени от Мен чрез това. Това е начинът, по който Аз върша и изпълнявам делото Си. В момента Аз изобличавам някои хора само за да могат Моите първородни синове да видят чудните Ми дела, но по-късно Аз няма да работя по този начин. По-скоро ще изхождам от общата ситуация, вместо да им позволя да покажат истинската си природа един по един (тъй като демоните в общи линии са еднакви, достатъчно е да избира само няколко за пример). Всички Мои първородни синове са с чисти сърца и не е нужно да говоря подробно (защото в уреченото време те със сигурност ще бъдат разкрити един след друг).

В Моя нрав е да спазвам обещанията Си и в Мен няма нищо скрито. Аз ще ви казвам всичко относно всяко нещо, което се очаква да разбирате, но изобщо няма да ви казвам нищо, което не трябва да знаете, за да не би да станете неспособни да стоите непоколебимо. Не се вкопчвайте в незначителни неща, като по този начин губите важните — това наистина не си струва. Вярвайте, че Аз съм всемогъщият Бог, и тогава всичко ще се изпълни и всичко ще стане лесно и приятно. Така Аз върша нещата. На всеки, който вярва, Аз позволявам да види, а на всеки, който не вярва, Аз не позволявам да знае и никога не му позволявам да разбере. В Мен липсва чувство или милост и независимо кой нарушава Моето порицание, Аз със сигурност ще го убия, без да възпра ръката Си; Аз със сигурност

ще се отнеса еднакво към всички. Аз се отнасям еднакво към всички — нямам лични чувства и не действам емоционално по никакъв начин. Как биха могли хората да не видят Моята праведност и величие чрез това? Това са Моята мъдрост и Моят нрав, които никой не може да промени и никой не може да познае напълно. Моите ръце винаги управляват всичко, във всеки един момент, и Аз винаги подреждам всичко да полага труд за Мен, като е на Мое разположение. Множество хора полагат труд за Мен, за да изпълнят Моя план за управление; а накрая те виждат благословиите, но не могат да им се наслаждават — колко жалко! Но никой не може да промени сърцето Ми. Това е Мой управленски закон (когато се говори за управленски закони, това се отнася за нещо, което никой не може да промени. Затова, когато в бъдеще Аз говоря, ако съм намислил нещо, то със сигурност е Мой управленски закон. Запомнете! Не нарушавайте това, за да не претърпите загуба) и също е част от Моя план за управление. Това е Мое собствено дело, а не нещо, което който и да е човек може да извърши. Аз трябва да извърша това — Аз трябва да уредя това, което е достатъчно да покаже Моето всемогъщество и да изяви Моя гняв.

Повечето хора все още не познават и не са наясно с Моята човешка природа. Казвал съм това няколко пъти, но за вас това още е смътно и не разбирате много. Това обаче е Мое дело и сега, в този момент, който знае, знае, а който не знае, не е принуждаван от Мен. Това е възможно само по този начин. Аз съм говорил за това ясно и няма да говоря пак по-късно (защото съм казал твърде много и съм говорил много ясно. Този, който Ме познава, със сигурност има делото на Светия Дух и несъмнено е един от Моите първородни синове. Този, който не Ме познава, категорично не е такъв и това доказва, че Аз вече съм оттеглил Моя Дух от него). Но накрая Аз ще направя така, че всеки ще Ме познае — ще Ме познае напълно, както в Моята човешка природа, така и в Моята божественост. Това са стъпките на Моето дело и Аз трябва да работя по този начин. Това е също Мой управленски закон. Всеки трябва да Ме назовава единствения истински Бог и да Ме възхвалява и приветства радостно непрестанно.

Моят план за управление вече е напълно завършен и всичко е изпълнено отдавна. За човешките очи изглежда сякаш голяма част от делото Ми все още е в ход, но Аз вече съм го уредил както трябва и всичко, което се чака, е неговото завършване в съответствие със стъпките Ми задача по задача (това е така, защото преди създаването на света Аз предопределих кой може да остане непоколебим в изпитание, кой не може да бъде избран и предопределен от Мен и кой не може да сподели Моето страдание. Онези, които могат да споделят Моето страдание — тоест, предопределените и избраните от Мен, Аз със сигурност ще запазя и ще им дам възможност да се издигнат над всичко). Аз съм наясно в сърцето Си кой играе всяка роля. Много добре Ми е известно кой полага труд за Мен, кой е първороден син и кой е измежду Моите синове и Моя народ. Познавам това като дланта на

ръката Си. За когото в миналото съм казал, че е първороден син, сега все още е първороден син, а за когото в миналото съм казал, че не е първороден син, сега пак не е първороден син. Каквото и да правя, Аз не съжалявам и не го променям лесно. Това, което Аз казвам, е сериозно (в Мен нищо не е лекомислено) и то никога не се променя! Онези, които полагат труд за Мен, винаги полагат труд за Мен: те са Мой добитък, те са Мои коне (но на тези хора винаги им липсва духовно разбиране; когато ги използвам, те са полезни, но когато не ги използвам, Аз ги убивам. Когато говоря за добитък и коне, Аз имам предвид онези, които нямат духовно разбиране, които не Ме познават и които не Ми се покоряват; даже ако са послушни и покорни, простодушни и честни, те все пак са истински добитък и коне). Сега повечето хора са безпътни и разпуснати пред Мен, те говорят и се смеят разюздано, държат се непочтително — те виждат само Моята човешка природа, но не и Моята божественост. В Моята човешка природа такова поведение може да мине и Аз мога да Се насиля да ги опростя, но в Моята божественост това не е толкова лесно. В бъдеще Аз ще реша, че си извършил греха на богохулството. С други думи, Моята човешка природа може да бъде наскърбена, но не и Моята божественост и който влезе и в най-малък конфликт с Мен, ще бъде съден от Мен веднага и незабавно. Не си мисли, че щом си общувал много години с личността, която Аз представлявам, и си станал близък с Мен, можеш да говориш и действаш разпуснато. Наистина не Ме интересува! Независимо за кого се касае, Аз ще се отнасям с него праведно. Това е Моята праведност.

Моите тайни се откриват на хората ден след ден и стават по-ясни ден след ден, като следват етапите на откровение, което е достатъчно да покаже темпото на Моето дело. Това е Моята мъдрост (Аз не го казвам директно. Аз просвещавам Моите първородни синове и заслепявам потомството на големия червен змей). Освен това, днес Аз ще ви разкрия Моята тайна чрез Моя Син. Днес на вас ще разкрия неща, които са невъобразими за хората, за да ви осведомя напълно и да имате ясно разбиране. Нещо повече — тази тайна съществува във всеки извън Моите първородни синове, но никой не може да я разбере. Въпреки че тя е вътре във всеки човек, никой не може да я разпознае. Какво казвам Аз? В Моето дело и в Моите слова през този период Аз често споменавам за големия червен змей, Сатана, дявола и архангела. Какво са те? Какви са техните отношения? Какво е проявено в тези неща? Проявите на големия червен змей са съпротива към Мен, неразбиране на смисъла на словата Ми, чести гонения срещу Мен и стремеж за използване на интриги, които да прекъснат Моето управление. Сатана се проявява по следните начини: борба с Мен за власт, желание да притежава Моя избран народ и бълване на отрицателни слова, с които да измами народа Ми. Проявите на дявола (онези, които не приемат името Ми, които не вярват — те всички са дяволи) са следните: пожелаване на плътски удоволствия, отдаване на зли похоти, живот в плен на Сатана, някои Ми се съпротивляват, а някои Ме подкрепят

(но не доказват, че са Мои възлюбени синове). Проявите на архангела са следните: безочливо говорене, безбожно поведение, често възприемане на Моя тон за поучаване на хората, съсредоточаване само върху външна имитация на Мен, хранене с това, с което Аз се храня, и използване на това, което Аз използвам; накратко — желание да бъде на равна нога с Мен, амбициозност, но без Моето качество и без да има Моя живот, и това, че е боклук. Сатана, дяволът и архангелът са все типични демонстрации на големия червен змей, така че всички онези, които не са предопределени и избрани от Мен, са рожби на големия червен змей — това е абсолютно така! Тези всичките са Мои врагове. (Но смущенията на Сатана се изключват. Ако твоята природа е Мое качество, никой не може да промени това. Тъй като сега все още живееш в плът, понякога ще бъдеш изправен пред изкушенията на Сатана — това е неизбежно — но трябва винаги да си внимателен.) Затова Аз ще изоставя рожбите на големия червен змей извън Моите първородни синове. Тяхната природа никога не може да се промени — тя е качеството на Сатана. Те проявяват дявола, а преживяват архангела. Това е напълно вярно. Големият червен змей, за когото говоря, не е голям червен змей; той по-скоро е злият дух, който Ми се противопоставя, на когото „големият червен змей“ е синоним. И така, всички духове, различни от Светия Дух, са зли духове и може също да се каже, че са рожби на големия червен змей. Всичко това трябва да е кристално ясно за всекиго.

ГЛАВА 97

Аз ще накарам всеки един да види Моите чудни дела и да чуе Моите мъдри слова. Това трябва да включва всеки един човек и трябва да се случи чрез всяко едно нещо. Това е Мой управленски закон и това е Моят гняв. Аз ще засегна всеки един човек и всеки един въпрос, така че всички хора навсякъде във вселената и до краищата на земята ще видят със собствените си очи; Аз никога няма да спра, докато това не бъде постигнато. Моят гняв се изля изцяло, без да бъде съдържана ни една частица. Той е насочен към всеки един човек, който приема това име (скоро той ще се обърне към всички световни народи). А какво е Моят гняв? Колко е суров? Върху какъв човек се излива Моят гняв? Повечето хора смятат, че гневът е най-силната степен на ядосване, но това не го обяснява напълно. Моят гняв и Моите управленски закони са две неделими части; когато Аз постановявам Моите управленски закони, след тях следва гневът. Така че какво точно е гневът? Гневът е степен на правосъдие, което Аз раздавам на хората, и е принципът зад постановяването на всеки един от Моите управленски закони. Който и да наруши някой от Моите закони, Моят гняв ще бъде от съответна величина в зависимост от това кой закон е бил нарушен. Когато присъства Моят гняв, сигурно е, че присъстват

и Моите управленски закони, и обратното. Моите управленски закони и гневът образуват едно неделимо цяло. Това е най-строгото правосъдие, което никой не може да наруши. Всички хора трябва да го съблюдават, в противен случай няма да избегнат лесно да бъдат повалени от ръката Ми. През вековете хората никога не са знаели за него (въпреки че някои изпитаха мъки, причинени от големи бедствия, те все пак не знаеха за него; но изпълнението на този управленски закон започва главно отсега), но днес Аз ви го разкривам изцяло, за да избягвате извършването на нарушение.

Всички хора би трябвало да чуват гласа Ми и да вярват в словата Ми. В противен случай Аз няма да действам, нито ще извършвам някакво дело. Всяко Мое слово и действие са примери, които трябва да следвате; те са ваш образец и са модел, който да следвате. Причината, поради която Аз станах плът, е за да видите какво представлявам и какво имам в Моята човешка природа. В бъдеще ще ви позволя да бъдете очевидци на това, което Аз представлявам и имам в Моята божественост. Нещата трябва да продължават стъпка по стъпка по този начин. В противен случай хората просто няма да могат да вярват и няма да имат знание за Мен. Вместо това те ще са способни само на неясни и смътни видения и няма да могат да имат ясно разбиране за Мен. Словата Ми са показали, че Моята личност ви се е явила изцяло, но все пак хората чуват словата Ми, а все още не Ме познават — поради единствената причина, че са глупави и невежи. Дори сега, след като станах плът, хората все още Ме предизвикват и затова Аз употребявам Моя гняв и Моите управленски закони, за да накажа тази порочна и развратена стара епоха и да засрамя напълно Сатана и дяволите. Това е единственият начин; това е назначението за човечеството и е краят, който очаква човечеството. Резултатът е предрешен изход, който никой не може да промени или от който да се измъкне с говорене. Само Аз имам последната дума; това е Моето управление и това е Моят план. Всички хора трябва да вярват и да бъдат убедени в сърцето си и в думите си. Онези, които постигат голяма сполука в този живот, със сигурност ще страдат цяла вечност, а онези, които в този живот страдат, със сигурност ще бъдат блажени цяла вечност — това съм предопределил Аз и никой не може да го промени. Никой не може да промени сърцето Ми, никой не може да добави дори една дума повече към Моите слова, а още по-малко пък е позволено някой произволно да премахне дори една-единствена дума. Ако някой наруши това, Аз със сигурност ще го накажа.

Моите тайни ви се откриват ежедневно — разбирате ли ги наистина? Наистина ли сте сигурни за тях? Когато Сатана те мами, можеш ли да го прозреш? Това се определя според вашия духовен ръст в живота. След като Аз казвам, че всички неща са предопределени от Мен, защо тогава лично се въплътих, за да усъвършенствам Моите първородни синове? Освен това, защо съм извършил толкова много работа, която хората смятат за безполезна? Аз ли съм този, който

е объркан? Запомнете това! Всичко, което Аз върша, го върша не само за да спечеля Моите първородни синове, но по-важно — за да засрамя Сатана. Въпреки че Сатана Ме предизвиква, все пак Аз имам властта да накарам неговото потомство да се разбунтува против него и да започне да Ме възхвалява. Нещо повече — всичко, което Аз върша, е по такъв начин, че следващата стъпка на делото ще тече гладко и целият свят ще аплодира и ще Ме възхвалява, а всичко живо ще коленичи пред Мен и ще Ме прославя; този ден наистина ще бъде славен ден. Аз държа всички неща в Моите ръце и когато гръмнат седемте гърма, всички неща ще бъдат напълно завършени, непроменими, изцяло постоянни. От онзи момент нататък ще се навлиза в новия живот на новото небе и земя, ще се навлиза в напълно нови обстоятелства и ще започне животът на царството. Но какъв е животът в царството? Хората просто не могат да го възприемат ясно (защото никой никога преди не е вкусвал живота в царството и хората само са си го представяли и са го обмисляли в сърцата си). По време на преминаването от църковния живот към живота на царството, което е преминаване от сегашното състояние към бъдещото, ще се случат много неща, които хората никога не са си представяли. Църковният живот предшества навлизането в живота в царството, така че преди да възникне животът в царството, Аз няма да пестя усилия да поощрявам църковния живот. Какво представлява църковният живот? Той е следният: всички, включително Моите първородни синове, ядат, пият и се наслаждават на Моите слова и Ме опознават, като посредством това получават Моето изгаряне и пречистване, за да могат да разбират Моите управленски закони, Моето правосъдие и Моя гняв и да избягват нарушаването на живота в царството. А какво представлява „животът в царството“? Животът в царството е там, където Моите първородни синове властват като царе заедно с Мен, управляват всички народи и нации (само Моите първородни синове и Аз можем да се наслаждаваме на живота в царството). Въпреки че Моите синове и Моят народ от всички нации и всички народи влизат в царството, те не могат да се наслаждават на живота в царството. На живота в царството могат да се наслаждават само онези, които навлизат в духовния свят. Така че само Моите първородни синове и Аз можем да живеем в тялото, а Моите синове и Моят народ остават живи в плътта. (Но това не е плътта, покварена от Сатана. Това е важността на това, че Моите първородни синове управляват заедно с Мен като царе.) Духовете, душите и телата на всички други хора ще бъдат взети и хвърлени в Хадес. Това означава, че тези хора ще погинат напълно и ще престанат да съществуват (но те трябва да преминат през всички окови и жестокости на Сатана, като трудности и бедствия). След като това се извърши, животът в царството официално ще е в ход, а Аз ще започна да разкривам делата Си официално (да се разкривам открито, а не скрито). Оттогава нататък със сигурност няма да има повече въздишки и сълзи. (Защото вече няма да има нищо, което може да нарани хората, да ги разплаче или да им причини

страдание, и това се отнася също и за Моите синове и Моя народ; но трябва да се наблегне върху един въпрос, който е че Моите синове и Моят народ завинаги ще бъдат плът.) Всички ще бъдат радостни — възхитителна гледка. Няма да е нещо физическо, а по-скоро нещо, което не може да се види с физическите очи. Моите първородни синове също ще могат да му се наслаждават; това е Моето чудно дело и Моята велика мощ.

Аз желая вие да можете да търсите волята Ми и да бъдете внимателни към сърцето Ми във всеки един момент. Преходното удоволствие може да унищожи целия ти живот, а преходното страдание може да доведе до вечни благословии. Не бъди неутешим; това е пътят, който трябва да бъде извървян. Преди съм казвал често: „Непременно ще благословя изобилно тези, които искрено дават всичко от себе си заради Мен“. А какво са „благословиите“? Те са не само онези, които се получават днес, а най-вече онези, на които ще се радвате в бъдеще — само те са истински благословии. Когато се върнете на хълма Сион, ще покажете безкрайна благодарност за сегашното си страдание, защото това е Моя благословия. Животът сега в плътта е пребиваване на хълма Сион (което означава, че живееш в Мен), а животът в тялото утре ще бъде денят на славата, а това още повече е пребиваване на хълма Сион. След като сте чули тези Мои слова, вие разбирате какво е значението на „хълма Сион“. Хълмът Сион е синоним на царството и също така е духовният свят. На днешния хълм Сион вие в плът получавате утеха и Моята благодат; на бъдещия хълм Сион ще бъдете в тялото и ще се радвате на благословията да управлявате като царе. Това категорично не трябва да се пренебрегва. И в никакъв случай не позволявайте да се изплъзват моментите, когато можете да получите благословии; в края на краищата, днес си е днес и е много различно от утре. Когато започнеш да се наслаждаваш на благословии, ще смяташ, че днешната благодат не си струва да се споменава. Това е, което Аз тиверявам, и това е Моят последен съвет.

ГЛАВА 98

Всички неща ще се случат на всеки един от вас и те ще ви позволят да знаете повече за Мен и да бъдете по-сигурни относно Мен. Те ще ви позволят да познавате Мен — Самия единствен Бог, да познавате Мен — всемогъщия, да познавате Мен — Самия въплътен Бог. След това Аз ще изляза от плътта, ще се върна в Сион, в добрата Ханаанска земя, която е Моето местожителство и Моето назначение, основата, където Аз създадох всички неща. Сега никой от вас не разбира значението на словата, които Аз казвам; няма нито един човек, който може да разбере смисъла на тези слова. Едва когато всичко ви бъде разкрито, вие ще разберете защо Аз казвам тези слова. Аз не съм от света, а още по-малко съм

от вселената, защото Аз съм Самият единствен Бог. Аз държа целия вселенски свят в ръката Си, Самият Аз отговарям за него и хората могат само да се подчиняват на Моята власт, да изговарят Моето свято име, да Ме аплодират и да Ме възхваляват. Всичко ще ви бъде разкрито постепенно. Въпреки че нищо не е скрито, вие все още не можете да проумеете начина, по който Аз говоря, или тона на Моите слова. Вие все още не разбирате за какво изобщо се отнася Моят план за управление. Така че по-късно Аз ще ви разкажа за всички неща, които не разбирате в това, което съм казвал, защото за Мен всичко е просто и ясно, а за вас е изключително трудно и вие просто изобщо не го разбирате. За тази цел Аз ще променя Моя начин на говорене и вече няма да свързвам нещата помежду им, когато говоря, а ще изяснявам всеки въпрос един по един.

Какво означава възкресение от мъртвите? Означава ли да умреш в плътта и след това да се върнеш в тялото след смъртта? Това ли означава да възкръснеш от мъртвите? Толкова ли е просто? Аз съм всемогъщият Бог; какво знаеш за това? Как разбираш това? Може ли наистина Моето възкресение от мъртвите по време на първото Ми възплъщение да се приема буквално? Наистина ли процесът е бил такъв, какъвто е описан в онези текстове? Казвал съм, че ако Аз не говоря откровено и ако не казвам ясно на хората, тогава никой няма да може да разбере значението на Моите слова. През вековете не е имало ни един човек, който да не е мислил, че възкресението от мъртвите е представлявало това. От времето на сътворението на света никой не е разбирал истинското значение на това. Бях ли Аз наистина прикован на кръста? А след смъртта излязох ли Аз от гробницата? Наистина ли се случи така? Може ли това да е вярно? През вековете никой не вложи никакво усилие в това, никой не Ме позна от това и няма ни един човек, който не вярва в това; всички смятат, че е вярно. Те не знаят, че всяко Мое слово има вътрешен смисъл. Тогава какво точно е възкресението от мъртвите? (В близко бъдеще ще го преживеете, затова ви казвам за него предварително.) Няма живо създание, което желае да умре; всички те искат да живеят. От Моята гледна точка смъртта на плътта не е истинска смърт. Когато Моят Дух бъде изискан обратно от някой човек, този човек умира. Следователно, Аз наричам всички онези демони, покварени от Сатана (онези, които нямат вяра, всички неверници), мъртъвци. От времето на създаването на света Аз съм дал Моя Дух на всеки, когото съм избрал. Но след една фаза, която последва след сътворението, хората бяха завладени от Сатана за известно време. И така, Аз напуснах и хората започнаха да страдат (страданието, което Аз понесох, когато се възплътих и бях прикован на кръста, както е говорено). Но в предопределеното от Мен време (времето, когато завърши Моето изоставяне на хората) Аз получих обратно хората, които бях предопределил, и отново поставих Духа Си във вас, така че вие се върнахте към живота. Това се нарича „възкресение от мъртвите“. Сега всички онези, които наистина живеят в Моя Дух, вече са трансцендентни и всички те живеят в тялото. Не след дълго обаче

вие всички ще изоставите своето мислене, своите представи и всичко земно, което ви оплита. Но това не е, както хората си представят, съживяване от мъртвите след страдание. Да живеете сега е предварителното условие за живот в тялото; това е нужният път за навлизане в духовния свят. Издигането над нормалната човешка природа, за което говоря, означава да нямате семейство, съпруга, деца и човешки нужди. То е да се концентрирате единствено върху преживяването на Моя образ, да се концентрирате единствено върху навлизането в Мен и да не мислите за други неща извън Мен; навсякъде, където отидете, е ваш дом. Това е издигането над нормалната човешка природа. Вие сте разбрали напълно погрешно тези Мои слова; разбирането ви е твърде плитко. Как точно ще се явя Аз на всички нации и всички народи? В плътта днес? Не! Когато моментът настъпи, Аз ще се явя в Моето тяло във всяка нация на вселената. Все още не е дошло времето, когато чужденци се нуждаят от вас да ги водите. В онзи момент вие ще трябва да излезете от плътта и да навлезете в тялото, за да ги водите. Това е истината, но това не е „възкресението от мъртвите“, което хората си представят. В определеното време вие ще излезете от плътта, без да знаете, и ще навлезете в духовния свят, и ще управлявате всички нации с Мен. Все още не е времето. Когато Ми е нужно да сте в плътта, вие ще сте в плътта (съгласно изискванията на Моето дело, сега вие трябва да имате мислене и трябва все още да живеете в плътта, така че вие все още би трябвало да вършите нещата, които е нужно да вършите в плътта съгласно Моите стъпки; не чакайте пасивно, защото това ще причини забавяння). Когато Аз се нуждая да действате в тялото като пастири на църквата, вие ще излезете от плътта, ще изоставите своето мислене и ще се осланяте изцяло на Мен, за да живеете. Имайте вяра в Моята мощ и в Моята мъдрост. Всичко ще бъде извършено лично от Мен. Вие само трябва да чакате и да се радвате. Всички благословии ще дойдат при вас и вие ще имате неизчерпаеми и безкрайни запаси. Когато този ден настъпи, вие ще разберете принципа, по който Аз върша това, ще познавате Моите чудни дела и ще разберете как Аз довеждам Моите първородни синове обратно в Сион. Това наистина не е толкова сложно, колкото си представяте, но и не е толкова просто, колкото мислите.

Аз знам, че когато казвам това, вие ставате дори по-неспособни да разберете целта зад Моите слова и даже се обърквате повече. Ще ги смесите с неща, които Аз съм казвал по-рано, така че да не можете да разберете нищо, и ще изглежда сякаш няма изход. Но не се тревожете. Аз ще ви кажа всичко. Всичко, което Аз казвам, има смисъл. Казвал съм, че Аз мога да направя съществуващи неща да се върнат в нищото и мога да направя множество неща от нищото. В човешкото въображение, за да навлезе в тялото от плътта, човек трябва да е възкресен от мъртвите. В миналото Аз използвах този метод и проявих Моето най-велико чудо, но днес не е като миналото. Аз ще ви заведа директно от плътта в тялото. Това не е ли дори по-голямо знамение и чудо? Не е ли по-велико проявление на Моето

всемогъщество? Аз имам Свой план и Свои намерения. Кой не е в ръцете Ми? Аз знам делото, което върша. В края на краищата, Моите начини на работа днес са различни от тези в миналото. Аз нагласям Своите начини на работа според смяната на епохите. Когато Аз бях прикован на кръста, това беше Епохата на благодатта, но сега е последната епоха. Темпото на Моето дело се забързва; то не продължава със същата скорост, както в миналото, а още по-малко пък е по-бавно, отколкото в миналото. То по-скоро продължава много по-бързо, отколкото в миналото. Просто няма начин да се обясни и не са нужни толкова много сложни процеси. Аз съм свободен да правя каквото и да е. Не е ли вярно, че е нужна само една Моя властна дума, за да определя как ще се извърши волята Ми и как Аз ще ви направя свършени? Всичко, което Аз казвам, със сигурност ще бъде извършено. В миналото Аз често казвах, че ще страдам, и не разрешавах на хората да споменават страданието, което Аз понесох преди; споменаването му беше богохулство против Мен. Това е така, защото Аз съм Самият Бог и за Мен няма трудност; когато споменеш това страдание, ти разплакваш хората. Казвал съм, че в бъдеще няма да има въздишки и сълзи. Това трябва да се обясни от тази гледна точка и тогава значението на Моите слова може да бъде разбрано. Значението на „хората просто не могат да понесат това страдание“ е това, че Аз мога да се откъсна от всички човешки представи и мислене, да се откъсна от емоциите на плътта, да се откъсна от всички следи на светското битие и да изляза от плътта, и че Аз мога да устоя, когато всички Ме отхвърлят. Това е достатъчно, за да докаже, че Аз съм Самият единствен Бог. Аз съм казал: „Всеки първороден син трябва да навлезе в духовния свят от плътта; това е пътят, по който те трябва да вървят, за да управляват с Мен като царе“. Значението на това изречение е, че когато се срещнеш с това, което сте си представляли в миналото, вие официално ще излезете от плътта и ще навлезете в тялото, за да започнете официално да съдите онези князе и царе. Те ще бъдат съдени въз основа на нещата, които се случват в това време. Но това не е толкова сложно, колкото си представяте — то ще се извърши в един миг. Няма да е нужно да възкръсвате от мъртвите и няма да е нужно дори да страдате (защото вашето страдание и трудности на земята вече свършиха и вече съм казал, че след това Аз няма повече да се разправам с Моите първородни синове). Първородните синове ще се наслаждават на благословиите си, както е било говорено, с факта, че вие ще навлезете в духовния свят, без да разберете. Защо казвам, че това е Моята милост и благодат? Ако човек можеше да навлезе в духовния свят само след възкръсване от смъртта, това щеше да е далеч от милостиво и благо. Така че това е най-очевидният израз на Моята милост и благодат и освен това той разкрива Моето предопределение и Моя подбор на хора. Това в достатъчна степен може да покаже колко са строги Моите управленски закони. Аз ще бъда благ към когото Аз желая и милостив към когото Аз желая. Никой не трябва да се състезава или бори. Аз ще реша всичко това.

Хората не могат да разберат това и се напрягат, докато останат без дъх, но все пак именно те самите се връзват. Мисленето на хората е наистина ограничено, затова те трябва да престанат с човешкото мислене и представи. Следователно Аз трябва да изляза от плътта и да навляза в духовния свят, за да поема контрол върху всичко, да управлявам всичко. Това е единственият начин да управлявам всички народи и всички нации и да изпълня волята Си. Това не е далече. Вие не вярвате в Моето всемогъщество и не знаете кой съм Аз. Вие смятате, че Аз съм само човешко същество и изобщо не можете да видите Моята божественост. Нещата ще завършат тогава, когато Аз искам да завършат. Нужна е само една дума от Моята уста. Вие сте обърнали внимание само на аспекта на Моята човешка природа в това, което казах неотдавна, и във всеки Мой ход, но не сте обърнали внимание на аспекта на Моята божественост. Тоест вие смятате, че Аз също имам мислене и представи. Но Аз съм казвал, че Моите мисли, идеи и ум, всеки Мой ход, всичко, което Аз върша и казвам, са пълната проява на Самия Бог. Забравихте ли всичко това? Вие всички сте объркани хора! Не разбирате смисъла на Моите слова. Аз съм ви позволил да видите аспекта на Моята нормална човешка природа от това, което съм казвал (Аз съм ви позволил да виждате Моята нормална човешка природа в Моя ежедневен живот, в реалността, защото вие все още не разбирате аспекта на Моята нормална човешка природа от това, което съм казал през този период), но все пак вие не разбирате Моята нормална човешка природа, а само се опитвате да сграбчите нещо, което може да се използва против Мен, и сте необуздани пред Мен. Вие сте слепи! Вие сте невежи! Вие не Ме познавате! Аз напразно съм говорил толкова дълго! Вие изобщо не Ме познавате и просто не зачитате Моята нормална човешка природа като част от Самия цялостен Бог! Как да не се ядосвам? Как да бъда отново милостив? На тези непокорни деца Аз мога да отговоря само с Моя гняв. Вие сте толкова самонадеяни, вие изобщо не Ме познавате! Вие мислите, че Аз съм извършил несправедливост! Мога ли Аз да извърша несправедливост? Бих ли избрал лекомислено което и да е плътско тяло, в което да се въплътя? Моята човешка природа и Моята божественост са две неделими части, които съставляват Самия цялостен Бог. Сега трябва да сте напълно наясно за това! Моите слова вече достигнаха своята върхна точка и те не могат повече да бъдат обяснявани надълго!

ГЛАВА 99

Тъй като темпото на Моето дело се ускорява, никой не може да върви в крак със стъпките Ми и никой не може да вникне в Моя ум, но все пак това е единственият път напред. Това са „мъртвите“ (отнася се за невъзможността да бъде разбрана Моята воля, невъзможността да се разбере какво искам да кажа с

Моите слова; това е друго обяснение на „мъртвите“ и не значи „да бъдеш изоставен от Моя Дух“) във фразата „възкресение от мъртвите“, за която вече е говорено. Когато вие и Аз преминем от тази фаза в тялото, тогава ще се изпълни истинското значение на „да си възкресен от мъртвите“ (тоест това е истинското значение на възкресението от мъртвите). Сега състоянието, в което всички вие съществувате, е следното: вие не можете да разберете волята Ми и не можете да намерите стъпките Ми. Освен това, вие не можете да бъдете спокойни в духа си, затова се безпокоите в ума си. Този вид състояние е именно „страданието“, което Аз споменах, и в това страдание, което хората не могат да понесат, вие от една страна мислите за своето собствено бъдеще, а от друга страна приемате Моето изгаряне и Моето правосъдие, които са стрелба и удари по вас от всички посоки. Освен това, вие не можете да разберете никакви правила от Моя тон и начин на говорене, а в един ден слово има няколко вида тон, така че вие страдате много. Това са стъпките на Моето дело. Това е Моята мъдрост. В бъдеще вие ще изпитате по-голямо страдание в това отношение, като всичко това цели да разкрие всички лицемерни хора — това трябва да е ясно сега! Това е начинът, по който Аз работя. С мотивацията на този вид страдание и след като изпитате тази болка, която е равностойна на смърт, вие ще навлезете в друг свят. Ще навлезете в тялото и ще царувате с Мен над всички нации и всички народи.

Защо напоследък Аз говоря с по-строг тон? Защо тонът Ми се променя толкова често и защо Моят начин на работа също се променя така често? Моята мъдрост е в тези неща. Моите слова се изричат за всеки, който е приел това име (независимо дали вярва, че Моите слова могат да бъдат изпълнени, или не), затова Моите слова трябва да бъдат чути и видени от всеки и не трябва да бъдат потискани, защото Аз имам Свой начин на работа и Своя мъдрост. Аз използвам Моите слова, за да съдя хората, да разкривам хората и да изобличавам човешката природа. Посредством това Аз подбирам избраните от Мен и изпъждам онези, които не са предопределени или избрани от Мен. Всичко това е Моята мъдрост и е чудото на Моето дело. Това е Моят метод в тази фаза на Моето дело. Има ли измежду хората някой, който може да разбере волята Ми? Има ли измежду хората някой, който може да зачете Моето бreme? Този, Който върши делото, съм Аз, Самият Бог. Ще дойде ден, когато вие ще разберете напълно важността на тези Мои слова и ще бъдете съвсем наясно защо желая да изричам тези слова. Моята мъдрост е безкрайна, безгранична и неизмерима и е напълно непроницаема за хората. Хората могат да видят само част от нея в нещата, които Аз върша, но това, което виждат, все пак е с недостатъци и непълно. Когато преминете изцяло от тази фаза към следващата, тогава ще можете да я виждате ясно. Запомнете! Сега е най-скъпоценната епоха — това е последната фаза, през която вие сте в плътта. Животът ви точно в този момент е последната част от физическия ви живот. Когато навлезете в духовния свят от плътта, цялата болка ще ви напусне. Много ще се

радвате, ще ликувате и ще скачате от радост непрестанно. Но трябва да сте наясно, че тези слова, които изричам, са само за първородните синове, защото само първородните синове са достойни за тази благословия. Навлизането в духовния свят е най-голямата и най-висша благословия и най-ценното нещо, на което да се наслаждавате. Нещата, които сега придобивате за храна и облекло, не са нищо повече от наслади на плътта; те са благодат и Аз просто не ги зачитам. Фокусът на Моето дело е в следващата фаза (навлизането в духовния свят и изправянето пред вселенския свят).

Аз съм казвал, че големият червен змей вече е тръшнат от Мен и смазан. Как можете да не вярвате на словата Ми? Защо все още искате да понасяте гонение и беда заради Мен? Това не е ли ненужна цена, която плащате? Аз ви напомнях многократно, че е нужно само да се наслаждавате, докато Самият Аз върша делото лично. Защо сте така нетърпеливи да действате? Вие наистина не знаете как да се наслаждавате! Аз съм приготвил напълно всичко за вас — защо никой от вас не дойде при Мен да го поиска? Вие все още сте несигурни за това, което съм казал! Вие не Ме разбирате! Мислите, че Аз говоря празни шеги; вие наистина сте с размътен ум! (Пълната подготовка, за която говоря, означава, че трябва повече да гледате към Мен и повече да се молите пред Мен, докато Аз лично работя, за да прокълна всеки, който Ми се противопоставя, и да накажа всеки, който ви преследва.) Вие не знаете нищо за Моите слова! Аз ви разкривам всички Мои мистерии, но колко от вас наистина ги разбират? Колко от вас ги разбират в дълбочина? Какъв е Моят престол? Каква е Моята желязна тояга? Кой измежду вас знае? Когато се спомене Моят престол, повечето хора мислят, че Аз седя на него или че той се отнася за Моето обиталище, или че се отнася за Мен — личността, която Аз съм. Всички тези разбирания са грешни — просто бъркотия от недоразумения! Никое от тези тълкувания не е правилно, нали? Това е начинът, по който всички вие го разбирате — това е просто крайно отклонение от разбирането! Какво е власт? Каква е връзката между властта и престола? Престолът е Моята власт. Когато Моите първородни синове издигнат престола Ми високо, тогава те ще получат властта от Мен. Само Аз имам власт, така че само Аз имам престола. С други думи, след като Моите първородни синове са страдали по същия начин, по който Аз страдах, те ще приемат това, което Аз съм и имам, и ще получат всичко от Мен. Това е процесът, чрез който те ще постигнат статута на първороден син. Това ще бъде времето, когато Моите първородни синове издигат високо престола Ми, и ще бъде също времето, когато те приемат власт от Мен. Сега вие трябва да разбирате това! Всичко, което Аз казвам, е ясно и напълно недвусмислено, за да разбере всеки. Оставете настрана вашите собствени представи и чакайте да приемете мистериите, които Аз ви разкривам! И така, какво е желязната тояга? В предишната фаза тя се отнасяше за Моите сурови слова, но сега е различно от миналото: сега желязната тояга се отнася за Моите дела, които

са големи бедствия, наситени с власт. Така че всеки път, когато се споменава желязната тояга, това винаги е във връзка с власт. Първоначалното значение на желязната тояга е изречено по отношение на големи бедствия — то е част от властта. Всички трябва да видят ясно това и само така те могат да разберат Моята воля и да получат откровение от Моите слова. Всеки, който има делото на Светия Дух, държи желязната тояга в ръката си и именно той има власт и има право да изпълнява някои от големите бедствия. Това е един от Моите управленски закони.

Всичко и всички неща са открити за вас (това се отнася за частта, която е била посочена ясно) и всичко и всички неща са скрити от вас (това се отнася за тайната част от Моите слова). Аз говоря с мъдрост: позволявам ви да разберете само буквалното значение на някои от Моите слова, докато ви позволявам да разберете смисъла на други (но повечето хора не могат да разберат), защото това е последователността на Моето дело. Аз мога да ви кажа истинското значение на Моите слова едва когато достигнете определен духовен ръст. Това е Моята мъдрост и това са Моите чудни дела (за да ви усъвършенствам, да разгрома напълно Сатана и да унижа дяволите). Докато не навлезете в друг свят, няма да можете да разберете напълно. Аз трябва да го направя по този начин, защото в човешките представи има много неща, които хората просто не могат да проумеят, и дори и да говоря ясно, вие пак няма да разберете. В края на краищата човешките умове са ограничени и има много неща, които Аз мога да ви предам само след като сте навлезли в духовния свят. В противен случай човешката плът не е способна да се справи с това и може само да наруши Моето управление. Това е истинското значение на „последователността на Моето дело“, за която говоря. Доколко Ме разбирате вие във вашите представи? Вашето разбиране безупречно ли е? То знание в духа ли е? Следователно, Аз трябва да ви позволя да преминете в друг свят, за да завършите Моето дело и да изпълните волята Ми. И така, какъв точно е този друг свят? Той наистина ли е, както смятат хората, нещо като превъзходна гледка? Наистина ли е нещо като въздуха, което не може да бъде видяно или почувствано, но все пак съществува? Както съм казвал, състоянието да бъдеш в тялото е да имаш плът и кости, да притежаваш форма и изглед. Това е абсолютно вярно и несъмнено и всеки трябва да го вярва. Това е истинското състояние в тялото. Нещо повече — в тялото няма неща, които хората мразят. Но какво точно е това състояние? Когато хората преминават от плътта в тялото, трябва да се появи голяма група. Това означава, че те ще се освободят от своя плътски дом и може да се каже, че всеки ще последва своя собствен вид: плътта се събира с плът и тялото се събира с тяло. Сега онези, които се откъсват от своите домове, родители, съпруги, съпрузи, синове и дъщери, започват да навлизат в духовния свят. Накрая положението е следното: в духовния свят първородните синове са събрани заедно, пеят и танцуват, възхваляват и аплодират Моето свято име. Тази гледка е красива и винаги нова. Всички са Мои възлюбени синове, които винаги

Ме възхваляват непрестанно, завинаги издигат Моето свято име. Това е положението след навлизането в духовния свят, това е също така делото след навлизането в духовния свят, а също и положението, за което Аз съм говорил, на воденето на църквата в духовния свят. Освен това, Моята личност се явява във всяка нация във вселената и сред всички нации и народи, като носи Моята власт, Моя гняв и Моето правосъдие и дори повече — носи Моята желязна тояга, за да управлява всички нации и всички народи. Това свидетелства за Мен сред всички народи и в цялата вселена, като разтърсва небето и земята и кара всички народи и всички неща в планините, в реките, в езерата и по краищата на земята да Ме възхваляват, да Ме прославят и да Ме познават — Самия единствен Бог, Който е Създателят на всички неща и Който ръководи всичко, управлява всичко, съди всичко, извършва всичко, наказва всичко и унищожава всичко. Това е, значи, истинското появяване на Моята личност.

ГЛАВА 100

Аз презирам всички онези, които не съм предопределил и избрал. Следователно трябва да извадя тези хора от дома Ми един по един, като така направя храма Ми свят и неопетнен, дома Ми — винаги нов и никога стар, Моето свято име — способно да се разпространява завинаги и Моя свят народ — способен да стане Мои възлюбени хора. Такава картина, такъв дом, такова царство е Моята цел и Моето обиталище. Това е основата на Моето сътворение на всички неща. Никой не може да му повлияе или да го промени. Само Аз и Моите възлюбени синове ще живеем в него заедно и никой няма да има позволение да го тъпче под краката си, нищо няма да има позволение да го заеме, а още по-малко ще е възможно да се случи нещо неприятно. Всичко ще бъде възхваляване и аплодиране и всичко ще бъде гледка, невъобразима за човек. Аз желая само вие да принасяте цялата си сила на Мен с цялото си сърце и ум и с най-доброто, на което сте способни. Дали днес, или утре, дали полагате труд за Мен, или получавате благословии, всички вие трябва да упражнявате вашата мярка за сила за царството Ми. Това е задължение, което всички сътворени хора трябва да поемат, и то трябва да бъде извършено и изпълнено по този начин. Аз ще мобилизирам всички неща да полагат труд за вечното подновяване на красотата на Моето царство и за хармоничността и обединението на Моя дом. Никой няма позволение да Ми противостои и който го прави, трябва да претърпи правосъдие и да бъде проклет. Сега Моите проклетия започват да се стоварват върху всички нации и всички народи, а Моите проклетия са дори по-строги, отколкото Моето правосъдие. Сега е време да започне осъждането на всички хора, затова то е наречено проклетия. Това е така, защото сега е последната епоха, а не времето на сътворението. Със

смяната на епохите темпото на Моето дело сега е много различно. Поради нуждите на делото Ми хората, от които се нуждая, също са различни. Онези, които трябва да бъдат изоставени, ще бъдат изоставени; онези, които трябва да бъдат отсечени, ще бъдат отсечени; онези, които трябва да бъдат убити, ще бъдат убити; и онези, които трябва да останат, ще останат. Това е неизбежна тенденция, независима от човешката воля, и никой човек не може да я промени. Тя трябва да бъде изпълнена според Моята воля! Аз изоставям онези, които желая да изоставя, и пропъждам онези, които желая да пропъдя. Никой не трябва да действа своеволно. Аз позволявам да останат на онези, които желая да останат, и обичам онези, които желая да обичам. Това трябва да бъде извършено според волята Ми! Аз не действам емоционално. При Мен има само праведност, правосъдие и гняв — няма никаква емоция. В Мен няма и най-малка следа от човешкото, защото Аз съм Самият Бог, Божията личност. Всички хора виждат тази Моя страна, която е Моята човешка природа, а не са видели страната на Моята божественост. Те наистина са слепи и объркани!

Вие трябва да пазите в сърцата си това, което ви казвам, трябва да разбирате Моето сърце чрез Моите слова и да показвате загриженост към Моето бреме. Тогава вие ще познаете Моето всемогъщество и ще видите Моята личност. Защото Моите слова са мъдри слова и никой не може да разбере принципите или законите зад тях. Хората мислят, че Аз практикувам измама и нечестие, и не Ме познават чрез словата Ми, а напротив, хулят срещу Мен. Те са толкова слепи и невежи! Липсва им и най-малка проникателност. Всяко изречение, което изричам, носи власт и правосъдие и никой не може да промени словата Ми. След като словата Ми излязат, със сигурност нещата ще бъдат извършени според тях; това е Моят нрав. Моите слова са власт и който ги промени, обижда Моето порицание и Аз трябва да го поразя. В сериозните случаи тези хора разоряват собствения си живот и слизат в Хадес или в бездънната пропаст. Това е единственият начин, по който Аз се разправям с човечеството, и човекът няма как да го промени — това е Мой управленски закон. Запомнете това! Никой няма позволение да нарушава Моя закон. Нещата трябва да се извършат според волята Ми! В миналото Аз бях твърде невзискателен към вас и вие срещяхте само Моите слова. Словата, които изричах относно поразяване на хора, все още не са се изпълнили. Но от днес всички бедствия (тези, които са свързани с Моите управленски закони) ще идват едно след друго, за да накажат всички онези, които не се подчиняват на волята Ми. Трябва да има поява на факти — в противен случай хората няма да могат да видят Моя гняв, а ще се покваряват отново и отново. Това е стъпка от Моя план за управление и това е начинът, по който Аз върша следващата стъпка от делото Ми. Казвам ви това предварително, за да можете да избегнете извършване на нарушение и излагане на вечна гибел. Тоест, от днес нататък Аз ще накарам всички хора, с изключение на Моите първородни синове, да заемат полагащото им

се място в съответствие с Моята воля и ще ги порицавам един по един. Няма да позволя на нито един от тях да се отърве. Само да посмеете да се развърщавате отново! Само да посмееш да се бунтуваш отново! Казвал съм преди, че Аз съм праведен към всички, че нямам ни най-малко чувство и това идва да покаже, че Моят нрав не трябва да бъде оскърбяван. Това е Моята личност. Никой не може да промени това. Всички хора чуват словата Ми и всички хора виждат Моя славен лик. Всички хора трябва да Ми се покоряват напълно и изцяло — това е Мой управленски закон. Всички хора в цялата вселена и по краищата на земята трябва да Ме възхваляват и прославят, защото Аз съм Самият единствен Бог, защото Аз съм Божията личност. Никой не може да промени Моите думи и слова, Моето говорене и поведение, тъй като това са неща единствено за Мен и са неща, които притежавам от най-древни времена и които ще съществуват завинаги.

Хората таят намерението да Ме изпитат и искат да намерят нещо в словата Ми, което могат да използват срещу Мен, за да Ме наклеветят. Трябва ли Аз да бъда клеветен от теб? Трябва ли Аз да бъда съден лекомислено? Трябва ли Моето дело да бъде обсъждано лекомислено? Вие наистина сте пасмина, която не знае кое е добро за вас! Вие не Ме познавате изобщо! Какво е хълмът Сион? Какво е Моето обиталище? Каква е добрата Ханаанска земя? Каква е основата на сътворението? Защо повтарям тези слова през последните няколко дни? Хълмът Сион, Моето обиталище, добрата Ханаанска земя, основата на сътворението — за всички тези неща се говори във връзка с Моята личност (във връзка с тялото). Всички хора смятат, че това са физически съществуващи места. Моята личност е хълмът Сион; той е Моето обиталище. Всеки, който навлиза в духовния свят, ще изкачи хълма Сион и ще навлезе в Моето обиталище. Аз създадох всички неща в Моята личност; тоест всички неща бяха създадени в тялото, следователно то е основата. Защо казвам, че вие ще се върнете в тялото заедно с Мен? Там се крие първоначалното значение. Точно като названието „Бог“ тези съществителни нямат смисъл сами по себе си, а по-скоро са различни имена, с които Аз назовавам различни места. Така че не обръщайте твърде голямо внимание на тяхното буквално значение, а се съсредоточете само върху чуването на Моите слова. Трябва да ги видите по този начин и тогава ще можете да разберете волята Ми. Защо ви напомням отново и отново, че в словата Ми има мъдрост? Колко измежду вас са се опитвали да разберат смисъла зад това? Всички вие анализирате сяпо и сте неразумни!

Вие все още не разбирате повечето от нещата, които съм изричал в миналото. Вие оставате в състояние на съмнение и не можете да удовлетворите сърцето Ми. Когато станете сигурни за всяко изречение, което изричам, тогава животът ви ще узрее. За Мен един ден е като хиляда години и хиляда години са като един ден; как мислите за времето, за което говоря? Как бихте го обяснили? Вие не го тълкувате правилно! И освен това, повечето хора се безпокоят за това с Мен, като

желаят да намерят нещо, което да използват срещу Мен — вие не знаете кое е добре за вас! Внимавай, защото иначе Аз ще те поразя! Когато настъпи денят, в който всичко ще е станало ясно, вие ще разберете напълно. Сега Аз все още не ви казвам (сега е времето за изобличаване на хората; всички трябва да са внимателни и предпазливи, за да могат да изпълнят волята Ми). Аз ще изоблича всички хора чрез Моите слова и техните първоначални форми ще бъдат разкрити, за да покажат дали са верни, или не. Ако някой е блудница или Езавел, Аз трябва да го изоблича. Преди съм казвал, че върша неща, без да си мръдна пръста, и че използвам само словата Си, за да изобличавам хората. Аз не се боя от маски; щом произнеса словата Си, ти трябва да разкриеш своя първоначален вид и независимо колко добре се предрешваш, Аз със сигурност ще го прозра. Това е принципът на Моите дела — използвам само слова и не влагам никаква сила. Хората се безпокоят дали Моите слова ще се изпълнят, или не, и стават нетърпеливи заради Мен и се притесняват за Мен, но тези усилия наистина не са нужни. Те са цена, която не е нужно да се плаща. Ти се тревожиш за Мен, но твоят собствен живот узрял ли е? Ами твоята собствена съдба? Запитвай се често и не бъди небрежен. Всички хора трябва да разгледат делото Ми и чрез Моите действия и Моите слова да видят Моята личност, да Ме познават повече, да познават Моето всемогъщество, да познават Моята мъдрост и да знаят средствата и начините, чрез които Аз създадох всички неща, и затова да Ми принасят неспирно хвалебствие. Аз ще накарам всички хора да видят върху кого полагам ръцете на Моите управленски закони, върху кого работя, какво желая да извърша и какво желая да изпълня. Това е нещо, което трябва да бъде постигнато от всеки един човек, защото това е Мой управленски закон. Аз ще извърша това, което казвам. Никой не трябва да анализира словата Ми небрежно. Всички трябва да видят принципите зад Моите дела чрез словата Ми и от словата Ми да познаят що е Моят гняв, що е Моето проклятие и що е Моето правосъдие. Всички тези неща почиват върху Моите слова и са неща, които всеки един човек трябва да види във всяко едно от Моите слова.

ГЛАВА 101

Няма да бъда ни най-малко снизходителен към никого, който прекъсва управлението Ми или се опитва да проваля замисъла Ми. Всеки трябва да вникне в смисъла на словата, които изричам, и ясно да разбира какво казвам. Предвид сегашното положение всеки от вас трябва да се вгледа в себе си: каква е твоята роля? Заради Мен ли живееш, или служиш на Сатана? Всяко едно твое действие от Мен ли произхожда, или от дявола? Трябва да си наясно с това, за да не нарушаваш Моите управленски закони и да не си навличаш яростния Ми гняв. Като

си припомням миналото, виждам, че хората никога не са Ми били верни и са таили неприязън към Мен; били са непочтителни и дори са Ме предавали. Ето защо днес те се изправят пред Моя съд. Макар да изглеждам като обикновен човек, онези, които не одобрявам, (трябва да разберете какво искам да кажа с това: не е важно колко си красив или колко си обаятелен, а дали Аз съм те предопределил и избрал) ще бъдат пропъдени от Мен. Това е чистата истина. Защото отвън може и да изглеждам човек, но ти трябва да прозреш отвъд човешката Ми природа, за да съзреш божествената Ми същност. Както неведнъж съм казвал: „Нормалната човешка природа и пълната божествена същност са двете неделими страни на Самия Бог в неговата цялост“. Въпреки това вие все още не Ме разбирате; отдаваш значение само на този твой неясен Бог. Вие, хората, нямате духовно разбиране. При все това подобни люде и досега желаят да бъдат Мои първородни синове. Какво безсрамие! Те не виждат какво е собственото им положение в действителност! Та те дори не са в положение да служат като Мой народ, така че как биха могли да бъдат Мои първородни синове и да царуват заедно с Мен? Подобни хора не познават себе си; те са подобия на Сатана и не са достойни дори да са колоните в дома Ми, какво остава да Ми служат. Затова ще ги пропъдя един по един и ще разкрия истинските им лица.

Моето дело се разгръща стъпка по стъпка, без пречки и без ни най-малка трудност, защото съм извоювал победа и властвам над цялата вселена като Цар. (Говоря за това, че след като победих дявола Сатана, възвърнах наново Своего могъщество.) Когато спечеля всички първородни синове, на планината Сион ще се издигне победното знаме. С други думи, Моите първородни синове са Моето победно знаме, Моята слава и онова, с което се гордея; те са знак, че съм унизил Сатана, и са способа, по който върша делото Си. (С помощта на група хора, които след предопределението Ми бяха покварени от Сатана, но които пак се върнаха при Мен, Аз унизявам големия червен змей и властвам над всички синове на непокорството.) Първородните Ми синове са това, в което се крие Моето всемогъщество; те са Моята голяма заслуга, неотменна и неоспорима. Именно чрез тях ще доведе докрай Своя план за управление. Когато навремето казах: „Чрез вас ще направя така, че всички народи и всички племена да се завърнат при Моя престол“, това имах предвид. За това говорех и когато изрекох словата: „на вашите плещи лежи тежкото бреме“. Ясно ли е това? Разбирате ли? Първородните синове са еманация на целия Ми план за управление; поради тази причина никога не съм бил мек с тях и винаги съм ги дисциплинирал строго (тази строга дисциплина са страданията, които светът търпи, несгодите на семействата и изоставените от родители, съпрузи, съпруги и деца — накратко, да бъдеш изоставен от света и прокуден от епохата) и затова днес имате късмета да дойдете пред Мен. Това е отговорът на въпроса, който сте си задавали толкова често: „Защо останалите не приеха това име, а аз го приех?“. Сега вече знаете!

Днес вече нищо не е като преди. Моят план за управление е възприел нови способности, делото Ми е дори още по-различно от преди, а словото Ми — още по-нечувано. Затова неведнъж съм изтъквал, че вие трябва да полагате труд за Мен както подобава (това се отнася за полагащите труд). Не се отнасяйте към себе си негативно, а продължавайте усърдно да търсите. Да получиш малко благодат е хубаво, нали? Много по-добре е от страданията в света. Казвам ви! Ако вместо да полагате предано труд за Мен, се оплаквате, че съм несправедлив, то утре ще пропаднете в Хадес и ада. Никой не иска да умира рано, нали така? Даже и един ден живот повече е важен и затова ти ще се отдадеш изцяло на Моя план за управление, а след това ще чакаш присъдата Ми над теб и Моето праведно порицание. Не мисли, че говоря безсмислици; чрез Мен говори Моята правда и Моят нрав. При това постъпвам според своето величие и правда. А че всички казват, че не съм справедлив, е защото не Ме познават; това е ясен израз на непокорния им нрав. Колкото до Мен, Аз не изпитвам чувства, при Мен има само праведност, величие, правосъдие и гняв. С течение на времето ще виждате все по-ясно Моя нрав. Настоящото е преходно и вие можете да видите само малка част от него; виждате само отделни външни проявления. Щом първородните Ми синове се явят, Аз ще ви позволя да видите и разберете всичко. Всички ще бъдат убедени в сърцата и словата си. Ще Ви накарам да свидетелствате за Мен, да Ме прославяте навеки и вечно да Ме възхвалявате. Неизбежно е това и никой няма да го промени. Хората дори не могат да си го представят, а още по-малко да го повярват.

Първородните синове прозират виденията все по-ясно и любовта им към Мен расте все повече. (Това не е романтичната любов, която е изкушението на Сатана за Мен и трябва да бъде разпознавана. Именно заради това и преди съм казвал, че има и такива, които излагат на показ прелестите си пред Мен. Подобни хора са лакеи на Сатана, които вярват, че Аз ще бъда привлечен от тяхната външност. Безсрамници! Те са най-жалките нищожества!) Чрез изреченото от Мен през това време обаче онези, които не са първородни синове, все по-често губят яснота за виденията и вярата си в личността Ми. После постепенно стават все по-равнодушни, докато накрая не дойде падението им. Такива хора не могат да си помогнат. Точно тази е целта на всичко казано от Мен през това време; всеки трябва да го прозре (говоря на първородните синове) и чрез Моето слово и дела да съзре Моето великолепие. Защо е казано, че Аз съм Князът на мира, Отец на вечността, че Аз съм Чудесният и съм Съветникът? Да се дава обяснение за това от гледна точка на тъждествеността Ми, на Моите слова или на делата Ми би било твърде повърхностно; не си струва дори да го споменаваме. Причините да Ме наричат Княз на мира се коренят в мощта, с която съм направил първородните Си синове пълноценни, в присъдата Ми над Сатана и в безграничните благословения, с които съм дарил първородните синове. Казано иначе, само първородните синове

имат право да Ме наричат Княз на мира, защото Аз обичам първородните Си синове и от техните уста трябва да излиза определението „Княз на мира“. За тях Аз съм Князът на мира. Моите синове и Моят народ Ме познават като Отец на вечността. Понеже първородните Ми синове съществуват и могат заедно с Мен да властват като царе и да ръководят всички народи и всички племена (т.е. синовете и народа), синовете и народът трябва да Ме наричат Отец на вечността — което означава Самия Бог, който е над първородните синове. За онези, които не са синове, народ или първородни синове, Аз съм Чудесният. Заради великолепието на делото Ми, невярващите въобще не могат да Ме видят (защото съм забулил очите им) и не виждат ясно делото Ми. Затова за тях Аз съм Чудесният. За всички дяволи и за Сатана Аз съм Съветникът, защото всяко Мое дело е за да ги позори; всичко, що върша е за първородните Ми синове. Всяка Моя стъпка напред е плавна и с всяка своя стъпка постигам победа. Нещо повече, Аз мога да прозря всички замисли на Сатана и да ги употребя, за да Ми служат, превръщайки ги в средство, което да служи на целите Ми от обратната страна. Това се разбира под същността Ми на „Съветник“, която никой не може да промени и да разбере напълно. По отношение на Моята личност обаче Аз съм Князът на мира и Отец на вечността, както и Съветникът и Чудесният. В това няма нищо, което да не е вярно. То е неопровержима и неизменна истина!

Имам толкова много да кажа; просто не може да се намери нищо подобно. Затова искам да сте търпеливи и да чакате. Каквото и да правите, не се поддавайте на внезапни прищевки да напуснете. Защото което сте разбрали преди, сега е отживяло, неприложимо е вече, а настоящето е време на промяна — като при прехода между династии. Ето защо от вас искам да промените мисленето си и да се откажете от старите си представи. Това е истинското значение на „да облечеш святата дреха на праведността“. Аз единствен мога да обясня Своите слова и само Аз Самият знам с какво съм се заел. Ето защо само Моето слово е свободно от нечистота и представлява в пълна степен намеренията Ми, а тъкмо това е обличане в святата дреха на праведността. Разбиранията на човешкия ум са просто въображение; човешките разбирания са нечисти и не могат да достигнат Моите намерения. Затова говоря Аз и Сам го обяснявам, това имах предвид, когато казах: „Сам върша работата си“. Това е неизменна част от Моя план за управление и всички трябва да Ме прославят и да Ме възхваляват. Колкото до това дали ще се разбере Словото Ми, Аз никога не съм давал тази сила на хората и те изобщо не притежават такава способност. Това е един от способите Ми да унижавам дявола. (Ако хората разбираха изречените от Мен думи и можеха да проумяват замислите Ми на всяка крачка, то Сатана би могъл да ги обсебва когато пожелае и впоследствие те биха се обърнали срещу Мен, което ще направи невъзможно постигането на целта Ми да избира първородните синове. Ако Аз разбирах всяка тайна и Моята личност говореше неща, които никой да не

проумява, тогава и Аз можеше да се окажа обладан от Сатана. Ето защо, когато съм в плът, не съм изобщо свръхестествен.) Нужно е всеки да осъзнае ясно значението на тези думи и да следва Моето ръководство. Не правете опити сами да проумявате дълбоки думи и учения.

ГЛАВА 102

Аз казах някои неща и Моето дело достигна до определен момент; всеки от вас трябва да схване Моята воля и в различна степен да може да разбере Моето бреме. Сега е повратната точка, когато плътта преминава в духовния свят — вие сте предтечите, които преминават от епоха в епоха, вселенските хора, които прекосяват вселената и земята от край до край. Вие сте Ми най-скъпи; вие сте тези, които обичам. Може да се каже, че не обичам никого освен вас, защото всичките Ми напрегнати усилия са били заради вас. Възможно ли е да не го знаете? Защо да създавам всички неща? Защо да ги разполагам така, че да ви служат? Всички тези действия бяха израз на любовта Ми към вас. Планините и всички неща в планините, земята и всички неща на земята Ме възхваляват и Ме прославят за това, че ви приобщих. Наистина, всичко е направено; нещо повече, всичко е направено старателно. Вие дадохте гръмко свидетелство за Мен и унизахте дяволите и Сатана заради Мен. Всички хора, дела и предмети извън Мен се подчиняват на Моята власт и всички, поради завършването на Моя план за управление, следват своя род (Моят народ принадлежи на Мен, а всички от рода на Сатана принадлежат на езерото от огън — те пропадат в бездънната пропаст, където ще ридаят вечно и ще погинат завинаги). Когато говоря за „погиване“ и „от там насетне отнемане на духа, душата и тялото“, имам предвид да ги предам на Сатана и да ги оставя да бъдат потъпкани. С други думи, всички, които не са от Моя дом, ще бъдат обект на унищожение и ще престанат да съществуват. Това не означава, както хората си представят, че те ще изчезнат. Може да се каже също, че всичко извън Мен, според Мен, не съществува, и това е истинското значение на погибелта. На човешките очи им се струва, че тези неща все още съществуват, но, според Мен, те са се превърнали в небитие и ще погинат вовеки. (Подчертавам, че хората, върху които вече не работя, са извън Мен.) Хората, колкото и да мислят, не могат да разберат това и колкото и добре да виждат, не могат да вникнат в него. Хората не могат ясно да разберат, освен ако не ги просветля, не ги озаря и изрично не им посоча. Нещо повече, всички стават все по-объркани, чувстват се все по-празни и все повече усещат, че няма път, който да следват — те са почти като мъртви. В момента повечето хора (тоест всички, с изключение на първородните синове) са в това състояние. Посочил съм тези неща с голяма яснота, и въпреки това такива хора не реагират и все още се грижат за плътските си удоволствия. Те

ядат и после спят; спят и после ядат. Те не размишляват върху Моите слова. Дори когато са стимулирани, то е само за кратко; после те са все същите, каквито са били, напълно непроменени, сякаш изобщо не са Ме слушали. Това са типичните безполезни хора, които нямат никакво бреме; те са най-очевидните използвачи. След време Аз ще ги изоставя един по един, не се притеснявайте! Един по един ще ги върна в бездънната пропаст. Светият Дух никога не обработва такива хора и всичко, което те правят, произтича от дарбите, които са получили. Когато говоря за дарби, имам предвид, че това са хора без живот, които са Мои обслужвачи. Не искам никой от тях и ще ги изпъдя (но към момента все още има известна полза от тях). Вие, които сте обслужвачи, слушайте! Не си мисли, че щом те използвам, значи съм благосклонен към теб; не е толкова просто. Ако искаш да съм благосклонен, трябва да си някой, когото одобрявам и когото лично усъвършенствам. Такива хора обичам. Дори хората да кажат, че съм сгрешил, Аз никога няма да се откажа. Знаете ли това? Онези, които полагат труд, са само добитък и коне. Как могат да са Мои първородни синове? Няма ли това да е глупост? Няма ли да е нарушение на природните закони? Който има Моя живот и Моите качества, е Мой първороден син. Това е разумно. Никой не може да го опровергае. Така е редно. Иначе нямаше да има кой да изиграе тази роля, нито кой да я замести. Това не е въпрос, основан на емоции, защото Аз съм Самият праведен Бог. Аз съм Самият свят Бог. Аз съм Самият величествен, ненакърним Бог!

Всичко, което е невъзможно за хората, върви гладко и свободно за Мен. Никой не може да го спре и никой не може да го промени. Този свят, с цялата му необятност, е изцяло в Моите ръце, да не говорим за малкия дявол Сатана. Ако не беше Моят план за управление и ако не бяха първородните Ми синове, отдавна да съм унищожил това старо зло, както и тази разюздана епоха, толкова пропита с воня на смърт. Въпреки това Аз действам благопристойно и не говоря лекомислено. Щом кажа нещо, то ще бъде осъществено. Дори и да не беше така, винаги съществува аспектът на Моята мъдрост, която ще осъществи всичко за Мен и ще отвори пътя за Моите действия. Това е така, защото думите Ми са Моята мъдрост. Думите Ми са всичко. Хората фундаментално се провалят в опита си да ги разберат и не могат да ги осмислят. Често споменавам „езерото от огън“. Какво означава това? По какво се различава от езерото от огън и жупел? Езерото от огън и жупел се отнася до влиянието на Сатана, докато езерото от огън се отнася до целия свят, подвластен на Сатана. Всички в света подлежат на жертвено изгаряне в езерото от огън (тоест те стават все по-покварени и след като покварата им достигне определено ниво, ще бъдат унищожени от Мен един по един, което мога да направя лесно само като изрека една-единствена дума). Колкото по-голям е Моят гняв, толкова по-високо горят пламъците в езерото от огън. Става дума за това, че хората стават все по-зли. Времето, когато изригне Моят гняв, ще бъде и времето, когато ще изригне езерото от огън, тоест това ще е времето, когато ще

погине целият вселенски свят. В този ден Моето царство ще бъде напълно осъществено на земята и ще започне нов живот. Това ще стане скоро. След като Аз го изрека, всичко ще се изясни. Това е човешкото виждане по въпроса, но според Мен нещата вече са предварително завършени, защото за Мен всичко е лесно. Аз казвам и то е направено. Аз казвам и то е установено.

Всеки ден ядете Моите слова, наслаждавате се на богатството в Моя храм, пиете вода от Моята река на живота и откъсвате плод от Моето дърво на живота. Какво е тогава богатството в Моя храм? Каква е водата в Моята река на живота? Какво е дървото на живота? Какъв е плодът от дървото на живота? Макар тези фрази да са често срещани, те все пак са неразбираеми за всички хора, които са объркани. Те ги произнасят безотговорно, използват ги безразсъдно и ги прилагат произволно. Богатството в храма не се отнася нито до думите, които съм изрекъл, нито до благодатта, която съм ви дарил. Какво тогава всъщност означава то? От древни времена не се е намерил някой, който да е имал щастието да се наслаждава на богатството в Моя храм. Едва в последните дни, сред първородните Ми синове, хората могат да видят какво е това богатство в храма Ми. „Храмът“ в тази фраза се отнася до Моята личност, отнася се до планината Сион, Моята обител. Без Моето разрешение никой не може нито да влезе, нито да излезе от нея. За какво се отнася „богатството“? То се отнася до благословието да можеш да царуваш с Мен в тялото. Най-общо казано, това се отнася до благословието на първородните синове да могат да царуват с Мен в тялото, и това не е трудно за разбиране. Водата от реката на живота има две значения: от една страна, тя се отнася до живата вода, която тече от Моята утроба, тоест всяко слово, което излиза от устата Ми. От друга страна, тя се отнася до мъдростта и стратегията, които стоят зад Моите действия, както и до това, което съм и което имам. Думите Ми съдържат безкрайни, скрити тайнства (а това, че тайнствата вече не са скрити, се споменава в контраст с миналото, но в сравнение с публичното откровение, което ще се случи в бъдеще, те все още са скрити. Тук „скрити“ не е категорично, то е относително). С други думи, водата в реката на живота е вечно течаща. В Мен има безкрайна мъдрост и хората изобщо не могат да схванат какво съм Аз и какво имам. Тоест водата на реката на живота е вечно течаща. Според хората в природата има много видове дървета, но никой никога не е виждал дървото на живота. Макар че го виждат днес, хората все още не го разпознават — и въпреки това дори говорят за ядене от дървото на живота. Това наистина е нелепо! Те биха яли от него безразборно! Защо казвам, че днес хората го виждат, но не го разпознават? Защо го казвам? Разбирате ли смисъла на думите Ми? Самият практически Бог днес е човекът, който съм Аз, и Той е дървото на живота. Не използвайте човешки представи, за да Ме измервате. Отвън не приличам на дърво, но знаеш ли, че всъщност Аз съм дървото на живота? Всяко Мое движение, речта Ми и поведението Ми са плодове на дървото на живота и те са Моята

личност — те са това, което трябва да ядат първородните Ми синове, така че в крайна сметка само първородните Ми синове и Аз ще станем напълно еднакви. Те ще могат да Ме изживяват и да свидетелстват за Мен. (Това са неща, които ще се случат, след като навлезем в духовния свят. Само в тялото можем да бъдем напълно еднакви. В плътта можем да бъдем само приблизително еднакви, но все още имаме своите предпочитания.)

Аз не само ще разкрия могъществото Си в първородните Си синове, но ще го разкрия и в управлението им над всички страни и всички народи. Това е една стъпка от Моето дело. Сега е моментът, нещо повече — сега е повратният момент. Когато всичко бъде изпълнено, ще видите какво изработват ръцете Ми и ще разберете как планирам и как управлявам — това обаче е ясно. Предвид развитието на всяка страна по света, това ще се случи скоро. То е нещо, което хората не могат да си представят, нито да предвидят. Трябва да сте изключително внимателни и наблюдателни, за да не пропуснете възможността да бъдете благословени и възнаградени. Перспективата за царството е на лице, а целият свят постепенно пада мъртъв. Бездънната пропаст и езерото от огън и жупел избухват в стенания, които ужасяват хората и ги карат да се чувстват уплашени и те няма къде да се скрият. Всеки, който бъде избран в Моето име и след това изпъден, ще свърши в бездънната пропаст. Така, както съм казвал много пъти, Аз ще захвърля тези, които трябва да пропъдя, в бездънната пропаст. Когато целият свят бъде разрушен, всичко, което е било унищожено, ще пропадне в езерото от огън и жупел. С други думи, тези неща ще бъдат прехвърлени от езерото от огън в езерото от огън и жупел. По това време всички ще бъдат определени или за вечно унищожение (което означава всички, които са извън Мен), или за вечен живот (което означава всички, които са в Мен). По това време Аз и Моите първородни синове ще излезем от царството и ще влезем във вечността. Това е нещо, което ще се изпълни по-късно. Дори и да ви го кажа сега, не бихте го разбрали. Можете само да Ме следвате, да ходите в Моята светлина, да Ме придружавате в Моята любов, да се радвате с Мен в Моя дом, да царувате с Мен в Моето царство и да управлявате с Мен над всички страни и всички народи под Моята власт. Всичко, което описах по-горе, съставя безкрайните благословии, които ви давам.

ГЛАВА 103

Гръмотевичен глас звучи и разтърсва цялата вселена. Толкова е оглушителен, че хората не могат навреме да отскочат от пътя му. Някои от тях са убити, други са изтрити от лицето на земята, а трети са осъдени. Никой досега не е виждал подобно зрелище. Слушайте внимателно: гръмотевиците са придружавани от

звуци на ридания и тези звуци идват от Хадес, идват от ада. Това са горчивите ридания на онези синове на бунта, които осъдих. Онези, които не слушаха какво казвам, които не приложиха думите Ми на практика, бяха съдени строго и си навлякоха проклятието на гнева Ми. Моят глас е съд и гняв; не съм благ с никого и не проявявам милосърдие към никого, защото Аз съм Самият праведен Бог и съм обзет от гняв и съм завладян от желание да изгарям, пречиствам и унищожавам. В Мен няма нищо скрито или емоционално, напротив — всичко е открито, праведно и безпристрастно. Тъй като Моите първородни синове вече са с Мен на престола и управляват всички нации и всички народи, започва съд над несправедливите и неправедните неща и хора. Ще ги проуча поединично, без да пропускам нищо, и ще ги разоблича докрай. Защото Моят съд се разкри напълно пред всички и започна своята работа, и Аз не запазих нищо в тайна. Ще изхвърля всичко, което не е по волята Ми, и нека то умре завинаги в бездънната пропаст. Такава е Моята праведност и такава е Моята откровеност. Никой не може да промени това и всичко трябва да се подчинява на заповедите Ми.

Повечето хора пренебрегват словата Ми и приемат, че думите са просто думи, а фактите са факти. Те са слепи! Не знаят ли, че Аз съм Самият истински Бог? Думите и делата Ми се случват едновременно. Не е ли наистина така? Хората просто не разбират думите Ми и само просветените могат наистина да разберат. Това е факт. Щом хората видят думите Ми, те губят ума си от страх и хукват да си търсят скривалище. Това важи с още по-голяма сила за момента, когато настъпи Моят съд. Когато създадох всичко, когато унищожавам света и когато правя първородните Си синове цялостни, всичко това се извършва само с една дума от устата Ми, защото самото Ми слово е власт и съд. Може да се каже, че личността, която съм, е съд и величие. Това е неизменен факт. Това е един от аспектите на Моите управленски закони, само един от начините Ми да съдя хората. За Мен всичко — всички хора, всички дела и всичко съществуващо — е в Моите ръце и подлежи на Моя съд. Никой и нищо не се осмелява да се държи необуздано и своеволно и всичко трябва да се извършва в съответствие с думите, изречени от устата Ми. В човешките представи всеки вярва на думите на личността, която съм. Когато се чуе гласът на Моя Дух, хората се съмняват. Те нямат абсолютно никакво познание за Моето всемогъщество и дори отправят упреци към Мен. Казвам ти, че всички, които се съмняват в словата Ми и които пренебрегват думите Ми, ще са онези, които ще бъдат унищожени. Те са вечните синове на погибелта. От това следва, че първородните синове са много малко, тъй като това е методът Ми на работа. Както вече казах, изпълнявам всичко, без дори да си мръдна пръста: използвам само думите Си. В това се съдържа Моето всемогъщество. В Моите думи никой не може да открие източника или целта на онова, което изричам. Хората не могат да постигнат това, те могат да действат само като Ме следват и вършат всичко в съответствие с Моята воля, в съгласие с Моята праведност, така

че семейството Ми да има праведност и спокойствие, да живее вечно и да остане завинаги непоколебимо и непоклатимо.

Моят съд идва при всеки, Моите управленски закони засягат всички, Моите думи и Моята личност са разкрити пред всички. Това е времето на великото дело на Моя Дух (на този етап има разграничение между онези, които ще бъдат благословени, и онези, които ги очакват беди). Щом думите Ми бъдат изречени, Аз вече съм разграничил онези, които ще получат благословия, и онези, които ги очакват беди. Това е пределно ясно и Аз мога да го видя с един поглед. (Казвам това във връзка с Моята човешка природа, следователно тези думи не противоречат на Моето предопределение и избор.) Бродя по планините и реките и сред всичко съществуващо, през пространството на Вселената, наблюдавам и пречиствам всяко място, така че онези нечисти места и неморални земи да престанат да съществуват и да бъдат изпепелени докрай в резултат на словото Ми. За Мен всичко е лесно. Ако сега е времето, което съм предопределил за унищожението на света, Аз бих могъл да го погълна с изричането на една дума. Но моментът още не е настъпил. Всичко трябва да е готово, преди да свърша тази работа, така че планът Ми да не бъде объркан и да няма прекъсване в управлението Ми. Знам как да го направя разумно: притежавам Своята мъдрост и Своите приготовления. Хората не трябва да си мърдат пръста — внимавайте да не бъдете поразени от ръката Ми. Това вече е упоменато в Моите управленски закони. Тук можете да видите строгостта на Моите управленски закони, както и принципите, заложили в основата им, които имат две страни: от една страна, убивам всички, които не следват волята Ми и които нарушават Моите управленски закони; от друга страна, в гнева Си проклинам всички, които нарушават Моите управленски закони. Тези две страни са задължителни и представляват ръководните принципи в основата на Моите управленски закони. Съдбата на всеки се определя според тези два принципа, без емоции, независимо от това колко е лоялен човекът. Това е достатъчно, за да покаже Моята праведност, Моето величие и Моя гняв, който ще изпепели всичко земно, всичко светско и всичко, което противоречи на волята Ми. В думите Ми се крият тайни, които остават скрити, но в тях има и тайни, които се разкриват. Така, според човешките представи и в човешкия ум, думите Ми са винаги неразбираеми, а сърцето Ми е винаги непроницаемо. Това означава, че трябва да изтръгна хората от техните идеи и техния начин на мислене. Това е най-важната точка от Моя план за управление. Трябва да го направя точно така, за да спечеля първородните Си синове и да завърша онова, което искам да направя.

Бедствията по света се увеличават с всеки изминал ден, а силата на катастрофалните бедствия в Моя дом нараства още повече. Хората наистина нямат къде да се скрият, няма къде да се скатаят. Тъй като преходът се извършва в този момент, никой не знае къде ще премине в следващия етап. Това ще стане ясно едва след Моя съд. Помни! Това са етапите на Моята работа и това е методът, по който работя. Ще утешавам Моите първородни синове един по един,

ще ги възвисявам лека-полека. Що се отнася до обслужващите, ще ги пропъдя и изоставя един по един. Това е една част от Моя план за управление. След като бъдат разкрити всички обслужващи, ще бъдат разкрити и Моите първородни синове. (За Мен това никак не е сложно. След като чуят думите Ми, всички обслужващи постепенно ще отстъпят пред съда и заплахата на думите Ми и ще останат само Моите първородни синове. Това не става съзнателно, нито е нещо, което човешката воля може да промени. По-точно е работа, извършена лично от Моя Дух.) Това не е далечно събитие и би трябвало да можете да го усещате до известна степен на този етап от Моята работа и в Моето слово. За хората е необяснимо защо казвам толкова много и защо словата Ми са толкова непредсказуеми. Аз се обръщам към Моите първородни синове с тон на утеха, милосърдие и любов (тъй като винаги просвещавам тези хора и няма да ги напусна, тъй като съм ги предопределил), докато всички останали освен Моите първородни синове подлагам на суров съд и заплахи, като ги карам да живеят в постоянен страх и нервите им винаги да са изопнати. Щом ситуацията достигне определен етап, те ще излязат от това състояние (след като унищожа света, тези хора ще бъдат в бездънната пропаст), но никога няма да избягат от ръката на Моето правосъдие, нито ще се освободят от тази ситуация. Това е тяхната присъда, това е тяхното порицание. В деня, когато пристигнат чужденците, Аз ще разкрия тези хора един по един. Това са етапите на Моето дело. Разбирате ли сега намерението, което се крие зад предишните пъти, когато съм изричал тези думи? Според Мен нещо, което не е изпълнено, е същевременно нещо изпълнено, но онова, което е изпълнено, не е непременно нещо постигнато. Това е защото имам Своята мъдрост и Своя метод на работа, които са просто неразбираеми за хората. Когато получа резултатите от този етап (след като разкрия всички нечестивци, които Ми се противопоставят), ще продължа към следващия етап, тъй като пред волята Ми няма препятствия и никой не се осмелява да попречи на Моя план за управление, и нищо не смее да издига препятствия — те всички трябва да разчистят пътя! Деца на големия червен змей, чуйте Ме! Аз дойдох от Сион и се въплътих в този свят, за да спечеля Моите първородни синове, за да унижа вашия баща (тези думи са отправени към потомците на големия червен змей), за да подкрепя Моите първородни синове и да поправа несправедливостите, които са им нанесени. Затова не освирепявайте отново, защото ще оставя на Моите първородни синове да се разправят с вас. В миналото синовете Ми бяха преследвани и потискани, а понеже Отецът упражнява Своята власт заради синовете Си, те ще се върнат в Моите любящи обятия и никой повече няма да ги преследва и потиска. Аз не съм несправедлив; това показва Моята праведност и това наистина е „любов към онези, които обичам, и омраза към онези, които мразя“. Ако казвате, че съм несправедлив, тогава трябва да побързате да се махнете оттук. Не бъдете безсрамни използвачи в Моя дом. Трябва да побързаш да се върнеш в

дома си, за да не се налага да те виждам повече. Вашето място е в бездънната пропаст и точно там ще попаднете. Ако сте в Моя дом, за вас няма да има място, защото вие сте товарни животни, вие сте инструментите, които използвам. Когато от вас вече няма полза, ще ви хвърля в огъня, за да ви изпепеля. Това е Моят управленски закон. Това е начинът, по който трябва да го изпълня, и само това показва метода Ми на работа и разкрива Моята праведност и Моето величие. Още по-важно е, че само по този начин ще дам възможност на Моите първородни синове да управляват заедно с Мен.

ГЛАВА 104

Всички люде, събития и вещи извън Мен ще изчезнат, докато всички хора, събития и вещи в Мен ще получат всичко от Мен и ще се прославят с Мен, ще влязат в Моята планина Сион, ще влязат в Моята обител и завинаги ще съжителстват с Мен. Аз създадох всички неща в началото и ще завърша делото Си в края. И Аз ще бъда и ще властвам като Цар завинаги. Междувременно Аз също така оглавявам и управлявам цялата вселена. Никой не може да отнеме Моята власт, защото Аз съм Самият Бог. Освен това Аз имам могъществото да предам Своята власт на първородните Си синове, така че да могат да царуват заедно с Мен. Тези неща ще съществуват вечно и никога не могат да бъдат променени. Това е Моят управленски закон. (Когато говоря за Моя управленски закон, Аз имам предвид какво се случва в Моето царство и какво ще съществува вечно и никога не може да бъде променено.) Всеки трябва да бъде убеден с цялото си сърце и трябва да види Моята огромна сила в онези, които обичам. Никой не може да посрамва името Ми; всеки, който го направи, трябва да се махне от тук! И не защото Аз съм безмилостен, а защото ти не си праведен. Ако нарушиш Моето наказание, тогава Аз ще се разправа с теб и ще направя така, че да загинеш во веки веков. (Разбира се, всичко това се отнася до хората, които не са Мои първородни синове.) Такава измет не е добре дошла в дома Ми, така че побързай и се махай оттук! Не се бави нито минута, нито дори секунда! Ти трябва да правиш това, което Аз казвам, или в противен случай ще те унищожа с една дума. По-добре е да не се колебаеш и да не се опитваш да мамиш. Когато си пред Мен, ти измисляш глупости и Ме лъжеш в лицето. Побързай и се махай! Времето Ми за подобни неща е ограничено. (Когато е време да се служи, тези хора ще служат, а когато дойде време да напуснат, ще напуснат. Аз върша нещата с мъдрост, и никога нито минута, нито дори секунда по-рано или по-късно; никога. Всичките Ми действия са праведни и съвсем точни.) Когато обаче става дума за Моите първородни синове, Аз съм безкрайно търпелив и Моята любов към вас е вечна, позволявайки ви завинаги да се наслаждавате на приятни блага и вечен живот с

Мен. Междувременно вие никога няма да срещате пречки или да търпите Моето правосъдие. (Това се отнася за тогава, когато започнете да се наслаждавате на благата.) Това е безпределната благословия и обещанието, което Аз дадох на Моите първородни синове, когато създадох света. Вие трябва да съзрете Моята праведност в това отношение: Аз обичам онези, които съм предопределил, и мразя онези, които съм изоставил и изхвърлил, во веки веков.

Като Мои първородни синове всички вие трябва да спазвате собствените си задължения и да стоите твърдо на собствените си места. Бъдете първата реколта плодове, издигнати пред Мен, и приемоте Моя личен надзор, така че да можете да преживеете Моя славен образ и така че светлината на Моята слава да може да блести на вашите лица, така че Моите слова да могат да бъдат разпространявани от вашите уста, така че Моето царство да може да бъде управлявано от вас, и така че да господствате над Моя народ. Тук споменавам „първата реколта плодове“, както и термини като „издигнати“. Какво са „първата реколта плодове“? Според човешките представи, те са възприемани като първата група избрани хора, победителите или хората, които са първородни синове. Всичко това са заблуди и погрешни тълкувания на Моето слово. Първата реколта плодове са хората, които са получили откровение от Мен и на които е дадена власт от Мен. Думите „първа реколта“ се отнасят до това да бъдеш притежаван от Мен и да бъдеш предопределен и избран от Мен. „Първа реколта“ не означава „първ по ред“. „Първата реколта плодове“ не са материални неща, видими за човешките очи. Тези така наречени „плодове“ се отнасят до неща, които излъчват аромат (това е символично значение); тоест, отнасят се до хора, които могат да Ме преживеят, да Ме проявят и да живеят с Мен завинаги. Когато говоря за „плодове“, имам предвид всички Мои синове и народи, докато „първата реколта плодове“ се отнася за първородните синове, които ще властват заедно с Мен като царе. Следователно „първа реколта“ трябва да се обясни като „овластени“; това е истинското значение на израза. „Да бъдеш издигнат“ не означава да бъдеш вдигнат от ниско на високо място, както хората биха могли да си представят Това е огромна грешка. „Да бъдеш издигнат“ се отнася за Моето предопределение и последващо избиране. То е насочено към всички онези, които съм предопределил и избрал. Всички онези, които са издигнати, са хора, които са придобили статут на първородни синове или синове, или които са Божии люде. Това е абсолютно несъвместимо с представите на хората. Онези, които в бъдеще ще споделят Моята обител, са всички, които са били издигнати пред Мен. Това е абсолютно вярно, непроменимо и неопровержимо. Това е контранападение срещу Сатана. Всеки, когото съм предопределил, ще бъде издигнат пред Мен.

Как се обяснява „светата тръба“? Какво е вашето разбиране за това? Защо се казва, че е свята и че вече звучи? Това трябва да бъде обяснено от стъпките на Моето дело и разбрано от метода, по който работя. Моментът, когато Моят съд

става публично достояние, е когато Моят нрав бива разкрит на всички народи и хора. Това е времето, когато звучи светата тръба. Конкретно, Аз често казвам, че нравът Ми е свят и ненакърним, поради което „свят“ се използва за описание на „тръбата“. От това става ясно, че „тръба“ се отнася до Моя нрав и представлява това, което Аз съм и имам. Може също да се каже, че Моят съд е в ход всеки ден, Моят гняв се освобождава всеки ден и Моето проклятие сполетява всяко едно нещо, което ежедневно не съвпада с Моя нрав. Тогава може да се каже, че времето, когато започва Моят съд, е времето, когато затръбвява светата тръба, и тя продължава да звучи всеки ден, без да прекъсва нито за миг и без да спира дори за минута или секунда. Отсега нататък светата тръба ще звучи все по-силно и по-силно, успоредно с постепенното настъпване на големи бедствия. С други думи, заедно с откровението на Моя праведен съд, Моят нрав ще става все по-очевиден и това, което съм и имам, все повече ще се натрупва у Моите първородни синове. Ето как ще действам Аз в бъдещето. От една страна, ще подкрепям и спасявам онези, които обичам, докато от друга страна, ще използвам словото Си, за да разкрия всички онези, които презирам. Помнете! Това е методът на Моето дело, стъпките на Моето дело, което е абсолютно истинно. Планирам това от сътворението и то не може да бъде променено от никого.

Все още има много части от Моето слово, които са трудни за разбиране от хората, затова Аз съм подобрил още повече Моя стил на говорене и методите, с които разкривам тайни. Тоест, Моят стил на говорене се променя и подобрява ежедневно, всеки ден с нови форми и методи. Това са стъпките на Моето дело и те не могат да бъдат променени от никого. Хората могат да говорят и действат единствено в съответствие с това, което казвам. Това е абсолютната истина. Направил съм подходящи нагласи както в Моята личност, така и в Моята плът. Във всяко действие и дело на Моята човешка природа се съдържа аспект от мъдростта на Моята божественост. (Тъй като човечеството изобщо не притежава никаква мъдрост, когато казвам, че първородните синове имат Моята мъдрост, това се отнася до факта, че те имат в себе си Моя божествен нрав.) Когато първородните синове вършат глупости, то е защото все още имате човешки черти у себе си. Затова вие трябва да се освободите от подобна човешка глупост и да правите това, което Аз обичам и да отхвърляте онова, което Аз мразя. Всеки, който произлиза от Мен, трябва да се върне, за да бъде в Мен всеки, който е роден от Мен, трябва да се върне, за да сподели Моята слава. Онези, които мразя, трябва да бъдат изоставени и изолирани от Мен един по един. Това са стъпките на Моето дело. Това е Моето управление и това е планът на Моето шестхилядолетно творение. Онези, които изоставям, трябва да се подчинят и покорно да Ме напуснат. Всички онези, които обичам, трябва — заради благословиите, с които съм ги дарил, — да Ме хвалят, така че името Ми да стане още по-славно и божествената светлина да бъде добавена към Моя божествен образ. Така те ще

се изпълнят с Моята мъдрост в Моя прослава и още повече ще прославят името Ми в Моята божествена светлина!

ГЛАВА 105

Заради принципите, които стоят зад словата Ми, и поради начина, по който Аз действам, хората Ме отричат. Това е целта, с която Аз говоря толкова продължително (това е насочено към всичките наследници на големия червен змей). Това е мъдрият метод на Моето дело. Това е Моето правосъдие за големия червен змей. Това е Моята стратегия и нито един човек не може да я разбере напълно. При всяка повратна точка, което ще рече на всеки преходесв етап от Моя план за управление, някои хора трябва да бъдат изпъдени. Те биват пъдени според реда в Моето дело. Такъв и единствено такъв е начинът, по който работи целият Ми план за управление. След като изхвърля един по един хората, които искам да изпъдя, Аз започвам следващата стъпка от Моето дело. Това обаче е последното пропъждане (има предвид в рамките на църквите в Китай). Това е и времето, когато по време на преходната фаза ще са били изпъдени най-голям брой хора от сътворението на света насам. В хода на историята всеки път когато са били пропъждани хора, част от тях са били оставяни да служат на по-нататъшното дело. Но този път не е същото както предните пъти — чисто и ефективно е. Този път е най-критичният и най-всеобхватният от всичките пъти. Въпреки че повечето хора, след като прочетат словата Ми, се опитват да изтръгнат съмнението от умовете си, в крайна сметка те не могат да го победят и накрая пропадат в борбите си. Това решение не зависи от тях, защото онези, които съм предопределил, не могат да се измъкнат, а онези, които не съм предопределил, мога само да презра. Единствените хора, които обичам, са онези, на които гледам благосклонно. В противен случай нито един човек не може свободно да напуска и да влиза в Моето царство. Това е Моят железен жезъл и единствено той е могъщото свидетелство и пълно проявление на практическото изпълнение на Моите управленски закони. Това със сигурност не е въпрос само на одухотвореност. Защо Аз казах, че Сатана е безпомощен срещу падението? Първоначално той имаше сила, но той е в Моите ръце. Ако поискам той да легне, той трябва да легне; а ако поискам той да се изправи, за да полага труд за Мен, той трябва да се изправи и да полага труд за Мен, и то да го върши добре. Не че Сатана желае да прави това. Моят железен жезъл управлява Сатана. Само по този начин той е убеден в сърцето си и на думи. Моите управленски закони го управляват и Аз притежавам мощ, затова няма как Сатана да не бъде напълно убеден. Той трябва да бъде погазен от нозете Ми без ни най-малък признак на съпротива. В миналото, когато полагаше труд за Моите синове, Сатана беше крайно дързък и ги

тормозеше преднамерено, като се надяваше по този начин да Ме засрами, и твърдеше, че Аз съм неспособен. Какъв слепец! Аз ще те стъпча с крак до смърт! Хайде, Аз те предизвиквам още веднъж да бъдеш свиреп! Предизвиквам те още веднъж да се отнесеш към Моите синове със студено безразличие! Колкото по-честни са хората и колкото повече слушат Моето слово и Ми се подчиняват, толкова повече ти ги тормозиш и изолираш (тук Аз имам предвид, че ти събираш съучастници, за да сформирате клика). Сега приближава края на твоите дни на свирепост и малко по малко Аз разчиствам сметките Си с теб. Няма да ти позволя да се измъкнеш дори и с пращинка от онова, което си извършил. Сега не ти, Сатана, си взел властта. По-скоро Аз съм си взел тази власт обратно и настъпи времето да призова Моите синове да се разправят с теб. Ти трябва да си покорен и ни най-малко да не се съпротивляваш. Няма значение колко примерен си бил пред Мен в миналото — днес това няма да ти помогне. Ако не си измежду онези, които обичам, тогава Аз не те искам. Неприемливо е да търпя и един в повече. Броят трябва да е толкова, колкото Аз съм предопределил, а още по-лошо е един да не достига. Сатана, не бъди разрушителен! Възможно ли е да не съм наясно в сърцето Си кого обичам и кого мразя? Нужно ли Ми е ти да Ми напомняш? Би ли могъл Сатана да роди Моите синове? Всички са абсурдни! Всички са жалки! Аз изцяло и напълно ще отхвърля всички. Не е желан дори един. Всички трябва да напуснат! Шестхилядолетният план за управление е към края си, Моето дело е завършено и Аз трябва да разчистя тази орда от зверове и скотове!

Онези, които вярват в Моите слова и ги изпълняват, трябва да бъдат онези, които обичам. Аз няма да изоставя ни един от тях и няма да пусна ни един да си тръгне. Затова онези, които са първородни синове, не бива да се тревожат. Понеже от Мен е предоставено, никой не може да го отнеме, а Аз съм длъжен да го предоставя на онези, които благославям. Онези, които одобрих (преди сътворението на света), Аз благославям (днес). Това е начинът, по който действам. Това е и основният принцип зад всяка клауза от Моите управленски закони и никой не може да го промени. Не може да бъдат добавени нито една дума, нито едно изречение. Нито пък може да бъдат пропуснати дори една дума или изречение. В миналото Аз често казвах, че Моята личност ви се явява. Какво тогава е Моята „личност“ и как се явява? Дали това се отнася просто за личността, която Аз съм? Дали просто означава всяко изречение, което казвам? Тези два аспекта, макар и безусловно необходими, съставят само малка част. Тоест, те не съставят пълно обяснение на Моята личност. Моята личност включва Моето плътско Аз, Моето слово и също Моите дела, но най-точното обяснение е, че Моите първородни синове и Аз сме Моята личност. Това ще рече, че една група целокупни християни, които царуват и държат властта, са Моята личност. Поради това всеки един от първородните синове е безусловно необходим и е част от Моята личност. Затова Аз подчертавам, че хората не могат да бъдат с нито един

повече на брой (което би навлякло унижение на Моето име), нито, което е по-важно дори, с един по-малко (което би попречило на пълното Ми проявление). Още повече, че Аз подчертавам отново и отново, че първородните синове са ми най-мили, Мои съкровища и кристализацията на Моя шестхилядолетен план за управление. Единствено те могат да въплътят Моето съвършено и пълно проявление. Аз Самият мога единствено да бъда пълно проявление на Моята личност. Само заедно с първородните синове за Мен Самия може да се каже, че съм пълно и съвършено проявление. Затова Аз поставям строги изисквания към Моите първородни синове, без да пренебрегвам нито едно нещо, и отново и отново посичам и убивам всички освен Моите първородни синове. Това е коренът на всичко, което съм казвал, и това е крайната цел на всичко, което съм казвал. При това многократно подчертавам, че те трябва да са хора, одобрени от Мен, които Аз лично съм избрал от сътворението на света. Как тогава може да бъде обяснена думата „явявам се“? Дали се отнася за времето, когато човек навлиза в духовния свят? Повечето хора вярват, че това е времето, когато Моето плътско Аз е било помазано, или че е времето, когато те са видели Моето плътско Аз, но всичко това не е вярно. То дори не е близо до истината. „Явява се“ според първоначалното си значение в никакъв случай не е трудно да се разбере, но да се разбере според Моето намерение е много по-трудно. Може да бъде казано по този начин: когато Аз създадох света, Аз влагах Моето качество в тази група хора, която обичах, и тази група от хора беше Моята личност. Нека го кажа по друг начин — Моята личност дотогава вече се е беше явила. Не че Моята личност се е явила, след като е било получено това име, а по-скоро тя се яви, след като Аз предопределих тази група от хора, защото те съдържаха Моето качество (тяхната природа не се променя и те все още са част от Моята личност). По този начин Моята личност, от времето на сътворението на света до днешния ден, винаги се е явявала. Повечето хора вярват на представата, че Моето плътско Аз е Моята личност, което изобщо не е така. Тази идея просто се ражда в техните мисли и представи. Ако само Моето плътско Аз беше Моята личност, тогава това не би било достатъчно, за да посрамя Сатана. Това не би възвеличавало Моето име и всъщност би имало противоположен ефект, като по този начин би посрамило името Ми и би станало знак за посрамването на Моето име от Сатана през вековете. Аз съм Самият мъдър Бог и никога не бих направил нещо толкова глупаво.

Моето дело трябва да носи резултати, още повече, че Аз трябва да говоря словата систематизирано. Всички Мои слова и изказвания са казани според Моя дух и Аз говоря според всичко това, което казва Моят дух. Затова всички би трябвало чрез Моето слово да чувстват Моя дух и да видят какво прави Моят дух. Те би трябвало да разбират какво точно искам да направя Аз. Въз основа на Моите слова те би трябвало да разберат метода, по който Аз действам, и да разберат

какви са принципите на целия Ми управленски план. Аз наблюдавам пълната картина на вселената — всеки човек, всяко събитие и всяко място са изцяло под Мое командване. Няма никой, който да дръзне да наруши Моя план. Всички напредват стъпка по стъпка по реда, който Аз съм предписал. Това е Моята мощ. В това се крие мъдростта на управлението на целия Ми план. Никой не може да разбере напълно или да говори ясно. Всичко се прави лично от Мен и се контролира само от Мен.

ГЛАВА 106

Онези, които не познават словата Ми, онези, които не познават Моята нормална човешка природа, и онези, които отричат Моята божественост, ще бъдат сринати в небитието. Никой няма да бъде изключен от това и всички трябва да преминат изпитанието в този аспект, защото става дума за Моя управленски закон и това е най-сериозното нещо, което да се претвори в практика. Тези, които не познават словата Ми, са онези, които са слушали нещата, които ясно съм посочвал, но още нямат познание за тях. С други думи, това са хора, които нямат духовно разбиране (тъй като не съм създал човешка способност, която да съответства на духовните неща, Аз не изисквам много от тях. Аз просто искам те да слушат словата Ми и да могат да ги прилагат в практиката). Това не са хора от Моя дом, нито са от същия вид като Мен. Те принадлежат на Сатана. Ето защо Аз не желая нито един от тези хора, които нямат духовно разбиране. Преди вие мислехте, че Аз съм стигнал твърде далеч, но вече би трябвало да разбирате. Как е възможно зверове да общуват с Бог? Не би ли било това абсурдно? Хората, които не познават Моята нормална човешка природа, са онези, които използват собствените си представи, за да измерват това, което Аз върша в Моята човешка природа. Наместо да се подчинят, с очите си от плът те търсят за какво да Ми придирият. Може би словата, които съм изрекъл, са били напразни? Казах, че Моята нормална човешка природа е неделима част от Мен, Самия Бог, и че това е правилният начин, по който Моята нормална човешка природа и пълна божествена същност се съчетават помежду си. Когато нещата, които правя чрез Моята нормална човешка природа, не съответстват на човешките представи, онези, които Ме отричат, и онези, които не Ми съответстват, биват разкрити. След това Моята пълна божествена същност говори чрез човешката природа и по този начин Аз съм се справил с някои хора. Ако ти не разбираш какво правя, но въпреки това можеш да се подчиниш, тогава ти си от този тип хора, които Аз не порицавам. Аз просто просвещавам такива хора. Аз обичам такива хора и поради твоето подчинение Аз те просвещавам. Тези, които оспорват Моята божествена същност, са онези, които не знаят словата Ми, които са несъвместими с Моята нормална

човешка природа и които не одобряват какво върша в божествената Си същност (например Моя гняв или създаването на църквата и т.н.). Всичко това е израз на съпротива спрямо Моята божествена същност. Има нещо обаче, на което трябва да наблегна, и всеки един от вас трябва да обърне внимание на това: тези, които не са съвместими с личността, която съм Аз днес, противостоят на Моята божествена същност. Защо продължавам да казвам, че личността, която съм Аз, е изцяло Самият Бог? Нравът на личността, която съм Аз, обхваща Божествения нрав в неговата цялост. Не използвайте човешки представи, за да Ме измервате. Дори сега много хора все още твърдят, че Аз притежавам нормална човешка природа и че не всяко от нещата, които върша, задължително е правилно. Когато хората се държат така, те не желаят ли просто смъртта си? Те не знаят и една дума от това, което Аз казвам, и са абсолютни потомци на слепите и деца на големия червен змей! Ще кажа на всеки един още веднъж (и след това няма да повтарям и всички, които отново извършат това оскърбление, със сигурност ще бъдат прокълнати): Моите думи, Моят смях, Моето хранене, Моето живеене, Моята реч и Моето поведение се вършат от Мен — Самия Бог — и в тях няма ни най-малка следа от човешка природа. Никаква! Съвсем никаква! Хората трябва да спрат да играят своите манипулативни игрички и да престанат с жалките си сметки. Колкото повече хората продължават с тях, толкова по-обречени ще бъдат. Вслушайте се в съвета Ми!

Аз винаги търся най-съкровено в сърцето на всекиго, търся всяка дума и действие на всеки един от вас. Виждам ясно един по един онези, които харесвам и които не харесвам. Това е нещо, което хората не могат да си представят, и освен това то е нещо, което не могат да постигнат. Казал съм толкова много и съм направил толкова много неща. Кой би могъл да посочи каква е целта на Моите думи и на това, което върша? Никой. Ето защо ще изговоря още повече слова. От една страна, това ще пропъди всички хора, които не харесвам, докато от друга страна, ще накара и вас да страдате малко повече в тази връзка, така че да усетите възкресението още веднъж, но с повече суровост. Това не може да бъде определено от хора, нито пък някой може да го предотврати. Дори и да знаете това сега, когато дойде времето, вие пак няма да можете да избегнете този вид страдание, защото това е методът на Моето дело. Трябва да работя така, за да постигна Моите цели и за да може Моята воля да се изпълни за вас. Ето защо се нарича „последното страдание, което ще трябва да изтърпите“. След това плътта ви вече никога няма да страда, защото големият червен змей ще бъде унищожен от Мен и няма да дръзне отново да се бунтува. Това е крайната стъпка преди влизането в тялото. Това е преходният етап. Но не се страхувайте — Аз определено ще ви превода през редица трудности. Вярвайте, че Аз съм Самият праведен Бог и че това, което Аз казвам, със сигурност ще се случи. Аз съм Самият Бог, на Когото да се доверите. Всички държави, всички земи и всички

вероизповедания се връщат към Мен и се тълпят пред Моя трон. Това е Моята велика мощ и Аз ще съдя всяко дете на бунта и ще го хвърля в езерото от огън и жупел — всяко едно без изключение. Всички трябва да отстъпят. Това е последната стъпка от Моя план за управление и след като тя завърши, за Мен ще настъпи покой, защото всичко ще е направено и Моят план за управление ще е приключил.

Тъй като темпото на Моето дело се ускори (въпреки че Аз изобщо не се тревожа), Аз разкривам Моите думи пред вас всеки ден и откривам мистериите, които пазя за вас всеки ден, така че да можете плътно да следвате стъпките Ми. (Това е Моята мъдрост. Аз използвам Моите слова, за да усъвършенствам хората, но и за да ги поразявам. Всички четат Моите слова и могат да действат съгласно Моята воля в Моите слова. Онези, които са скептични, ще бъдат скептични, а онези, които трябва да бъдат разкрити, ще покажат истинските си цветове. Непокорните ще се съпротивляват, а онези, които Ме обичат във вярност, ще Ми станат още по-верни. По този начин всички ще могат да следват Моите стъпки. Всички тези ситуации, които описах, представляват методи, по които Аз действам, и цели, които Аз желая да постигна.) В миналото Аз съм казвал нещо от този тип: както Аз ви водя, така и вие трябва да търсите. Каквото и да ви казвам, вие трябва да слушате. Какво имам предвид с това? Знаете ли? Какви са целта и значимостта на Моето слово? Разбирате ли? Колко хора могат напълно да предадат това? Когато казвам „Както Аз ви водя, така и вие трябва да търсите“, Аз не просто имам предвид насоката, която давам в качеството Си на личността, която съм, а по-скоро имам предвид словата, които говоря, и пътя, по който поемам. Днес тези слова наистина се изпълниха. Още щом изрека Моите слова, всички демонични образи се разкриват пред светлината на Моето присъствие, давайки ви ясна представа кои са всичките те. Тези Мои изявления представляват не само оповестяване на Сатана, но също и поверение към всички вас. Повечето от вас пренебрегват тези слова, вярвайки, че те представляват поверение към вас. Вие не осъзнавате, че това са слова на правосъдие и слова, които носят власт. Целта на Моите слова е да заповядам на Сатана да полага труд за Мен, както е редно, и да Ми се предаде напълно. От мистериите, които разкрих в миналото, все още има много, които не сте разбрали. Затова в бъдеще Аз ще ви разкрия повече, така че да можете да имате по-ясно и по-цялостно разбиране.

Когато идват катастрофи, всеки е ужасен. Всички хора плачат жално и чувстват отвращение от злините, които са извършили в миналото, но тогава е твърде късно, тъй като това е ерата на гнева. Не е тогава времето да се спасяват хора и да се дарява милост, а е време за отделяне на всички, които полагат труд, за да могат Моите синове да управляват вместо Мен. Това наистина е различно от миналото; то е безпрецедентно от времето на сътворението. Тъй както някога създадох света, така и ще го унищожа и това, което съм предопределил да се случи, никой

не ще може да промени. Двата термина „целокупните християни“ и „целокупните универсални нови хора“ преди бяха споменавани доста често. Как би трябвало да бъдат обяснени? Дали „целокупните християни“ се отнася до първородните синове? Дали „целокупните универсални нови хора“ се отнася също до първородните синове? Не, хората не тълкуват правилно тези изрази. Тъй като човешките представи могат да им помогнат да разбират нещата само до тази степен, Аз ще ги разясня за вас тук и сега. Целокупните християни и целокупните универсални нови хора не са едно и също нещо. Те имат отделни значения. Въпреки че тези два термина са много сходни по звучене и може да изглеждат като едно и също нещо, истинската ситуация е напълно различна. За кого точно се отнася „целокупни християни“? Или за какво се отнася? Говорейки за християни, всеки безусловно ще помисли за Мен. В това няма да има нищо грешно. Освен това в човешките представи терминът „хора“ определено ще се отнася до човешки същества. Никой няма да го свърже с нещо друго. Когато говорим за термина „целокупен“, хората биха си помислили, че това значи сбор от много хора, които на практика са едно цяло и затова се наричат „целокупни“. Тук може да се види колко опростени са човешките мозъци. Те въобще не могат да разберат Моя смисъл. Сега Аз официално ще започна да обяснявам какво представляват целокупните християни (но хората трябва да оставят настрана своите собствени представи, иначе никой няма да може да разбере и дори ако Аз обясня термина, те няма да повярват, нито ще могат да вникнат в него): когато Моите слова бъдат изречени, Моите първородни синове ще могат да действат според Моята воля и да изразяват Моята воля, така те ще са с едно сърце и една уста. Докато те съдят всички нации и всички народи, те ще могат да осъществяват Моята праведност и да прилагат Моите управленски закони — те изразяват Мен и са Моя проява. И така, може да се каже, че целокупните християни са явлението на прилагането на Моите управленски закони от Моите първородни синове. Те са властта в ръцете на първородните синове. Всичко това е свързано с Христос, оттам и терминът „християни“. В допълнение, всички първородни синове могат да действат според Моята воля и по тази причина Аз използвам термина „целокупни“. „Целокупните универсални нови хора“ означава всички хора в Моето име. С други думи — Моите първородни синове, Моите синове и Моите хора. Думата „нов“ е свързана с Моето име. Тъй като те са в Мое име (Моето име носи всичко и е вечно ново и никога не остарява. То е непроменимо от човека) и тъй като те ще останат живи завинаги в бъдещето, те са универсалните нови хора. Думата „целокупен“ тук се отнася за броя на хората, а не означава същото като в предишния случай. Когато се говори Моето слово, всички трябва да вярват в него. Не го подлагайте на съмнение. Отървете се от вашите човешки представи и човешки мисли. Моят текущ процес на разкриване на мистерии е именно процесът на отстраняване на човешки представи и мисли. (Тъй като хората използват собствените си представи, за да

измерват Мен и онова, което казвам, Аз използвам Моите собствени разкрити мистерии за отстраняване на човешките представи и мисли). Тази работа скоро ще се свърши. Когато Моите мистерии се разкрият до определена степен, хората почти няма да разсъждават повече върху Моите слова и ще престанат да Ме измерват с човешките си представи. Аз ще разкривам това, което те си мислят всеки ден и ще му отвърщам подобаващо. В един определен момент хората ще спрат да мислят. Главите им ще се изпразнят от мисъл и те напълно ще се подчинят на словата Ми. Това ще бъде времето, когато вие ще влезете в духовното царство. Това е стъпка в Моето дело, след която Аз ще ви позволя да влезете в духовното царство. Вие трябва да се отървете от всички човешки представи преди да успеете да станете святи и непорочни и да влезете в духовното царство. Това се има предвид под „Аз съм свято духовно тяло“. Вие обаче трябва да действате в съответствие с Моите стъпки и преди да сте го разбрали, Моето време ще дойде.

ГЛАВА 107

Когато словата Ми достигнат определено ниво на строгост, повечето хора се оттеглят заради тях — и точно в този момент се разкриват първородните Ми синове. Казах, че не вдигам пръст, а използвам само словата Си, за да постигна всички неща. Със словата Си унищожавам всичко, което мразя, и ги използвам, за да усъвършенствам първородните Си синове. (Когато се изговорят словата Ми, седемте гърма ще прозвучат и в този момент Моите първородни синове и Аз ще променим своята форма и ще навлезем в духовното царство.) Когато казах, че Моят Дух осъществява лично дело, имах предвид, че словата Ми постигат всичко и от това е очевидно, че съм всемогъщ. Следователно човек може да види с още по-голяма яснота целта и предназначението зад всяко изречение, което произнасям. Както казах и преди, всичко, което изказвам в Своята човешка природа, е аспект на Моето проявление. Така че тези хора, които не могат да бъдат сигурни и които не вярват истински в това, което казвам в рамките на нормалната Ми човешка природа, трябва да бъдат премахнати! Многократно съм подчертавал, че Моята нормална човешка природа е незаменим аспект на Моята пълна божественост, но толкова много хора продължават да се съсредоточават върху второто и пренебрегват първото. Ти си спял! Казваш, че не съответствам на твоите представи и че човекът, Който съм, не съответства на твоя Бог. Могат ли тези хора да останат в Моето царство? Ще те стъпча под краката Си! Посмей да продължиш да Ми се противопоставяш! Посмей да продължиш с това своеволие! Моята усмивка не се вписва в представите ти, речта Ми не е приятна за ушите ти и действията Ми не са от полза за теб — прав ли съм? Всички тези неща трябва да

са по твой вкус. Това ли харесва Бог? И дали тези хора все още искат да останат в Моя дом и да получат благословии в Моето царство? Дали не бленуваш? Откога нещата са толкова чудесни! Ти искаш да Ми се възпротивяваш, но независимо от това желаеш да получиш благословии от Мен. Казвам ти: в никакъв случай! Както съм казвал много пъти, онези, които влизат в Моето царство и получават благословии, трябва да бъдат хора, които обичам. Защо наблягам на тези слова? Знам и разбирам какво мисли всеки един. Няма нужда да посочвам мислите им една по една. Истинските им форми ще бъдат разкрити чрез Моите слова на правосъдие и всички ще плачат със скръб пред съдийския Ми престол. Това е очевиден факт, който никой не може да промени! В крайна сметка Аз ще ги вкарам в бездънната пропаст един по един. Това е крайният резултат, който искам да постигна с Моето правосъдие за дявола Сатана. Трябва да използвам правосъдие и управленски закони, за да се занимавам с всеки човек, и по този начин наказвам хората. Имате ли някакво истинско разбиране за това? Не е нужно да давам на Сатана причина. Аз просто използвам Моя железен скипър, за да го удрия, докато почти умре и непрекъснато моли за милост. Следователно, когато хората четат Моите слова на правосъдие, те не могат да ги разберат ни най-малко, но от Моя гледна точка всеки ред и всяко изречение е изпълнение на Моите управленски закони. Това е очевиден факт.

Тъй като днес споменах правосъдието, тази тема засяга съдийския престол. В миналото вие често казвахте, че ще получите правосъдие пред престола на Христос. Вие имате някакво разбиране за правосъдието, но не можете да си представите съдийския престол. Може би някои хора смятат, че съдийският престол е физически обект или могат да си представят, че това е голяма маса, или може би го виждат като съдийско място като тези в светския свят. Разбира се, този път в Моето обяснение Аз няма да отричам това, което сте казали, но за Мен нещата във въображението на хората все още носят символично значение. Така пропастта между това, което хората си представят, и Моят смисъл, е все още толкова голяма, колкото и тази между небето и земята. В представите на хората има много човеци, които лежат на земята пред съдийския престол, плачейки със скръб и молейки за милост. С това човешкото въображение е достигнало своя връх и никой не може да си представи нищо повече от това. В такъв случай какво е съдийският престол? Преди да разкрия това тайнство, трябва да отхвърлите всички ваши предишни погрешни схващания. Само тогава Моята цел може да бъде постигната. Това е единственият начин, по който вашите представи и мисли по този въпрос могат да бъдат разсеяни. Всеки път, когато говоря, трябва да внимавате. Вече не трябва да бъдете невнимателни. Моят съдийски престол е установен от създаването на света. В миналите векове и поколения мнозина са умрели пред него, но също така мнозина са се изправяли пред него, връщайки се към живота. Може също да се каже, че от началото до края Моето правосъдие

никога не спира и следователно Моят съдийски престол винаги съществува. Всеки път, когато се споменава съдийският престол, хората усещат следа от страх. Разбира се, от това, което казах по-горе, вие нямате представа какво представлява този съдийски престол. Съдийският престол съществува заедно с правосъдието, но те са от два различни вида материя. (Тук „материя“ не се отнася до физически обект, а до слова. Хората изобщо не могат да видят тази материя.) Присъдата се отнася до словата Ми. (Независимо дали са тежки, или леки, всички те са включени в Моето правосъдие. Всичко, което излиза от устата Ми, е правосъдие.) Преди хората разделяха словата Ми на много различни категории, включително слова на правосъдие, слова на милост и слова, които поддържат живота. Днес ще изясня за вас, че правосъдието и Моите слова са взаимосвързани. Това означава, че правосъдието е Моите слова, а словата Ми са правосъдие. В никакъв случай не трябва да говорите за тях отделно. Хората си представят, че тежките слова са правосъдие, но тяхното разбиране не е пълно. Всичко, което казвам, е правосъдие. Началото на правосъдието, за което се говореше в миналото, се отнасяше до това кога Моят Дух официално е започнал да работи на всяко място и да изпълнява Моите управленски закони. В това изречение „правосъдие“ се отнася до действителната реалност. Сега ще обясня съдийския престол: защо казвам, че съдийският престол съществува от вечност до вечност и върви рамо до рамо с Моето правосъдие? Нима сте придобили някакво разбиране за това от Моето обяснение на правосъдието? Съдийският престол се отнася до човешкото същество, което съм Аз. От вечност до вечност Аз винаги се изразявам и говоря. Аз живея вечно, така че Моят съдийски престол и Моето правосъдие са във вечно съжителство. Това трябва да е станало ясно досега! Във въображението на хората те се отнасят към Мен като към предмет, но в това отношение Аз нито ви обвинявам, нито ви осъждам. Надявам се само, че ще бъдете послушни и ще приемете Моето откровение и ще познаете от него, че Аз съм Самият всеобхватен Бог.

Словата Ми са напълно неразбираеми за хората, стъпките Ми са невъзможни за откриване от тях и волята Ми е невъзможна за разбиране от тях. Така че състоянието, в което сте днес (да можете да приемете Моето откровение, да схванете волята Ми отвътре и да следвате стъпките Ми през него), е напълно резултат от Моите чудодейни действия, Моята благодат и Моето състрадание. Един ден дори ще ви позволя да видите мъдростта Ми, да съзрете какво съм направил с ръцете Си и да зърнете чудото на Моето дело. Когато дойде това време, подробните проекти на целия Ми план за управление ще бъдат напълно разкрити пред очите ви. Навсякъде из вселенския свят и всеки ден части от Моите чудодейни действия се проявяват и всички полагат труд, за да може Моят план за управление да бъде изпълнен. Когато това бъде напълно разкрито, вие ще видите какви хора съм уредил да полагат труд, какви хора съм уредил да изпълняват

Моята воля, какво съм постигнал чрез използването на Сатана, какво съм осъществил Аз Самият, какви хора плачат, какви хора скърцат със зъби, какви хора ще бъдат унищожени и какви хора ще паднат в погибел. Под „унищожени“ имам предвид онези, които ще бъдат хвърлени в езерото от огън и жупел и ще бъдат напълно изгорени. Под „погибел“ имам предвид онези, които ще бъдат хвърлени в бездънната пропаст, за да гният там през цялата вечност. Затова не смятайте разрушението и погибелта за едно и също нещо. Напротив, двете са много различни. Полагащите труд, които днес изоставят името Ми, ще претърпят погибел, а които не са от Моето име, ще претърпят разрушение. Ето защо казвам, че онези, които паднат в погибел, ще Ме възхваляват вечно след Моето правосъдие, но все пак тези хора никога няма да се отърват от Моето наказание и винаги ще приемат Моето управление. Ето защо казвам, че бездънната пропаст е ръката, която използвам, за да наказвам хората. Също така казвам, че всичко е в Моите ръце. Въпреки че казах, че „бездънната пропаст“ се отнася до влиянието на Сатана, тя също е в Моите ръце, които използвам, за да наказвам хората. Така че всичко е в Моите ръце и няма противоречие. Словата Ми не са безотговорни, всички те са правилни и последователни. Те не са нито измислени, нито безсмислени, и всеки трябва да вярва на Моите слова. В бъдеще ще страдате заради това. Заради словата Ми много хора охладняват или се отчайват, или се разочароват, или плачат горчиво, или ридаят. Ще има всякакъв вид реакции. Един ден, когато всички хора, които мразя, се оттеглят, Моето велико дело ще се изпълни. В бъдеще много хора ще паднат заради първородните синове и в крайна сметка всички те ще си тръгнат, стъпка по стъпка. С други думи, домът Ми постепенно ще стане свят и всички видове демони постепенно ще се оттеглят от Моята страна, заминавайки си тихо, смирено и без нито дума на оплакване. След това ще се разкрият всички Мои първородни синове и ще започна следващата стъпка от делото Си. Само тогава първородните синове ще бъдат царе с Мен и ще управляват цялата вселена. Това са етапите на Моето дело и те са важна част от Моя план за управление. Не пренебрегвайте това. В противен случай ще направите грешка.

Времето, когато словата Ми се разкрият пред вас, е времето, когато започвам делото Си. Нито едно от словата Ми няма да остане неизпълнено. За Мен един ден е като хиляда години, а хиляда години са като един ден. По какъв начин разбирате това? Вашата представа за времето е много по-различна от Моята, защото Аз контролирам вселената и постигам всички неща. Делото Ми се осъществява ден след ден, стъпка по стъпка и етап след етап. Още повече, напредъкът на Моето дело не спира дори и за секунда: във всеки един момент то се осъществява постоянно. Моите слова никога не са прекъсвани, още от създаването на света. И до днес продължавам да говоря и да изказвам Своите слова. Това ще остане непроменено и в бъдеще. Времето Ми обаче е внимателно

уредено и организирано и е много подредено. Ще направя това, което трябва да направя, когато трябва да го направя (с Мен всички ще бъдат освободени, всички ще бъдат свободни), и нищо не Ме безпокои ни най-малко по отношение на етапите на Моето дело. Мога да уредя всеки в Моя дом. Мога да уредя всеки в света, но изобщо не съм зает, защото Моят Дух работи. Моят Дух изпълва всяко място, защото Аз съм Самият уникален Бог и целият вселенски свят е в Моите ръце. Така човек може да види, че Аз съм всемогъщ, мъдър и че славата Ми изпълва всяко кътче на вселената.

ГЛАВА 108

В Мен всеки може да намери мир и всеки може да намери свобода. Тези, които са извън Мен, не могат да намерят нито свобода, нито щастие, защото Духът Ми не е с тях. Такива хора се наричат бездуховни мъртъвци, а тези, които са в Мен, Аз наричам „живи същества, притежаващи дух“. Те Ми принадлежат и неизбежно ще се върнат пред Моя трон. Обслужващите и онези, които принадлежат на дявола, са бездуховни мъртъвци и трябва да бъдат унищожени и предадени на небитието. Това е тайната на Моя план за управление и тя е част от Моя план за управление, който човечеството не може да проумее. И въпреки това Аз го обявих пред всички. Онези, които не Ми принадлежат, са против Мен, а онези, които Ми принадлежат, са съвместими с Мен. Това е абсолютно неопровержимо и това е принципът, който стои в основата на Моя съд над Сатана. Този принцип трябва да бъде известен на всички, за да могат те да видят Моята праведност и справедливост. Всички, които произлизат от Сатана, ще бъдат съдени, изгорени и превърнати в пепел. Това е Моят гняв и чрез него още по-добре се изразява нравът Ми. Отсега нататък Моят нрав ще се проявява открито; той постепенно ще бъде разкрит на всички народи и всички страни, на всички вероизповедания, на всички секти и на представителите на всички сфери на живота. Нищо няма да бъде скрито, всичко ще бъде разбулено. Аз съм длъжен да направя това (за да не бъдат нарушавани Моите управленски закони от първородните Ми синове, а също и за да използвам Своя разкрит нрав за съд над всички народи и всички страни), защото Моят нрав и принципът, залегнал в основата на Моите действия, са най-съкровени тайни за човечеството. Това е Моят план за управление и това са етапите на Моето дело. Никой не може лесно да промени това. Вече изживях пълното възплъщаване на нрава на Моята божественост в Моята човечност, затова не позволявам на никого да обижда Моята човечност. (Всичко, което съм изживял, има божествен нрав; ето защо преди съм казвал, че Аз съм Сам Бог, който излезе извън границите на нормалната човечност.) Със сигурност няма да простя на никого, който Ме обижда, и ще го оставя да изчезне завинаги! Запомнете! Това е

Моето решение; с други думи, това е неразделна част от Моите управленски закони. Всеки трябва да го разбере: личността, която съм, е Бог; нещо повече — тя е Самият Бог. Това вече трябва да е ясно! Не казвам нищо случайно. Говоря ясно и показвам всичко ясно, докато не го разбереш напълно.

Ситуацията е много напрегната; изисквам от вас да сте свидетели на името Ми, да Ме изживявате и да сте Мои свидетели във всяко отношение, не само в Моя дом, но и в още по-голяма степен извън него. Тъй като сега са последните времена, всичко вече е готово и запазва първоначалния си вид и това никога няма да се промени. Тези, които трябва да бъдат прокудени, ще бъдат, а онези, които трябва да бъдат запазени, ще бъдат запазени. Не се опитвайте да се отдръпнете или да останете насила; не се опитвайте да пречите на управлението Ми и да разрушите плана Ми. От човешка гледна точка Аз винаги проявявам любов и състрадание към човечеството, но от Моя гледна точка нравът Ми е различен в зависимост от етапите на Моето дело, защото Аз съм Самият практичен Бог, Аз съм Самият единствен Бог! Аз съм едновременно неизменен и постоянно променящ се. Това е нещо, което никой не може да проумее. Едва след като ви разкажа за това и ви го обясня, ще добиете ясна представа за него и ще можете да го разберете. За Моите синове Аз съм любящ, състрадателен, праведен и дисциплиниращ, но не осъждащ (с това имам предвид, че не унищожавам първородните синове). А за всички останали, освен синовете Ми, Аз непрестанно се променям в зависимост от смяната на епохите: мога да бъда любящ, състрадателен, праведен, величествен, осъждащ, гневен, проклинащ, изгарящ и накрая унищожаващ плътта им. Унищожените ще загинат заедно със своя дух и душа. Но що се отнася до обслужващите, ще бъдат запазени само техните дух и душа (и как точно прилагам това на практика, ще ви кажа по-късно, за да можете да разберете). Те обаче никога няма да бъдат свободни и никога няма да бъдат простени, тъй като са по-низши от Моя народ и са му подчинени. Причината, поради която изпитвам такова презрение към обслужващите, е, че всички те са потомци на големия червен змей. Потомци на големия червен змей са и онези, които не са обслужващи. С други думи, всички хора, които не са първородни синове, са потомци на големия червен змей. Когато казвам, че всички, осъдени на погибел, Ме възхваляват вечно, имам предвид, че вечно ще полагат труд за Мен. Това не може да се промени. Тези хора винаги ще бъдат роби, добитък и коне. Мога да ги пратя на заколение по всяко време и мога да властвам над тях по Свое желание, тъй като те са потомци на големия червен змей и не носят Моя нрав. Като потомци на големия червен змей те носят неговия нрав, тоест имат нрав на зверове. Това е абсолютна истина, неизменна вовеки! Това е така, защото всичко това беше предопределено от Мен. Никой не може да го промени (искам да кажа, че няма да позволя на никого да действа срещу това правило); ако се опиташ, ще те поразя!

За да разберете до какъв етап е напреднал Моят план за управление и Моето дело, трябва да се съсредоточите върху тайните, които ви разкрих. Вижте какво правя със собствените Си ръце и вижте над кого се стоварват Моят съд и Моят гняв. Това е Моята праведност. Планирам делото Си и управлявам плана Си според тайните, които ви разкрих. Никой не може да промени това; то трябва да се прави стъпка по стъпка, според Моето желание. Тайните са пътят, по който се движи Моето дело, както и знаците, обозначаващи етапите на Моя план за управление. Никой не бива да добавя нищо към Моите тайни или да премахва нещо от тях, тъй като ако тайната е невярна, тогава пътят е погрешен. Защо ви разкривам тайните Си? Каква е причината? Кой от вас може ясно да обясни? Освен всичко друго казах, че тайните представляват пътят, така че за какво се отнася този път? Това е процесът, през който преминавате от плътта към тялото, и е важен етап. След като разкрия тайните Си, човешките представи постепенно се премахват, а мислите на хората постепенно отслабват. Това е процесът на навлизане в духовната сфера. Затова казвам, че работата Ми протича на етапи и не е абстрактна — това е реалността и това е Моят начин на работа. Никой не може да промени това и никой не може да го постигне, защото Аз съм Самият единствен Бог! Работата Ми се извършва лично от Мен. Целият вселенски свят се намира единствено под Мой контрол и е създаден единствено от Мен. Кой се осмелява да не Ме слуша? (Когато казвам „единствено от Мен“, имам предвид от Самия Бог, тъй като личността, която съм, е Самият Бог. Затова не се вкопчвайте толкова здраво в представите си.) Кой се осмелява да тръгне против Мен? Те ще понесат тежко наказание! Видяхте какво се случи с големия червен змей! Това е краят му, и той е неизбежен. Работата трябва да бъде извършена от Мен, за да бъде посрамен големият червен змей. Той никога повече няма да може да се надигне, ще бъде унищожен завинаги! Сега започвам да разкривам тайни. (Запомнете! Повечето разкрити тайни са неща, които вие често изричате, но които никой не разбира.) Казвал съм, че всичко, което хората възприемат като недовършено, вече е завършено в Моите очи, а онова, което Аз възприемам само като начало, на хората изглежда вече завършено. Парадоксално ли е това? Не. Хората мислят така, защото имат свои собствени представи и мисли. Нещата, които планирам, се постигат чрез словото Ми (започват, когато Аз кажа, и завършват, когато Аз кажа). Не мисля обаче, че нещата, които съм казал, са вече завършени. Причината за това е, че за това, което правя, има ограничение във времето. Затова ги възприемам като недовършени, макар в плътските очи на хората (поради разликата в тяхното разбиране за времето) всичко това вече да е завършено. В днешно време, заради тайните, които разкривам, повечето хора се отнасят с подозрение към Мен. Заради натиска на действителността и защото намеренията Ми не съвпадат с представите на хората, те Ми се противопоставят и Ме отричат. Това е Сатана, който попада в капана на собствените си машиниции.

(Хората искат да получат благословии, но не са очаквали Бог да бъде толкова несъвместим със собствените им представи и затова те се отдръпват.) Това също е резултат от делото Ми. Всички хора трябва да Ме възхваляват, да Ми ръкопляскаат и да Ме славят. В Моите ръце е абсолютно всичко и всичко Ми е подсъдно. Когато всички народи се стекат при планината Ми и първородните синове се върнат с победа, това ще бъде крайната точка на Моя план за управление. Това ще бъде моментът на завършване на Моя шестхилядолетен план за управление. Всичко е уредено лично от Мен — казвал съм го много пъти. Тъй като все още живеете в рамките на вашите представи, на Мен Ми се налага многократно да го подчертавам, за да не правите никакви грешки, които биха нарушили плана Ми. Хората не могат да Ми съдействат, както не могат и да вземат участие в Моето управление, тъй като сега вие все още сте плът и кръв (въпреки че Ми принадлежите, вие все още живеете в плът). Затова казвам, че тези, които са плът и кръв, не могат да получат Моето наследство. Това е и основната причина да ви насърчавам да навлезете в духовната сфера.

В света земетресенията предвестяват началото на бедствие. Първо променям света, т.е. земята. Следват мор и глад. Това е Моят план и това са Моите стъпки и Аз мобилизирам всичко в услуга на Себе си, за да завърша Моя план за управление. Така целият вселенски свят ще бъде унищожен дори без Моята пряка намеса. Когато за първи път станах плът и бях прикован към кръста, земята се разтrese необичайно силно; същото ще бъде и когато настъпи краят. В момента, в който премина от плът в духовната сфера, ще започнат земетресения. Така първородните синове ще бъдат напълно незасегнати от бедствия, докато онези, които не са първородни синове, ще бъдат оставени да страдат от бедствията. Следователно от човешка гледна точка всеки иска да бъде първороден син. В предчувствията на хората това не е заради насладата от благословиите, а за да избегнат страданието от бедствия. Това са интригите на големия червен змей. Само че Аз няма да позволя да му се размине. Ще го накарам да изтърпи суровото Ми наказание, а след това отново ще му позволя да се надигне и да полага труд за Мен (става дума за това да направя синовете Ми и народа Ми цялостни), за да остане той вечно жертва на собствените си интриги, да приеме завинаги Моя съд и вечно да бъде изгарян от Мен. Такъв е истинският смисъл на това защо обслужващите трябва да Ме възхваляват (тоест да ги използвам за проявяването на Моята велика сила). Няма да позволя на големия червен змей да се промъкне в Моето Царство, нито ще му дам правото да Ме възхвалява! (Тъй като е недостоеен за това и никога няма да бъде!) Просто ще го накарам вечно да полага труд за Мен! Ще му позволя само да се просне по очи пред Мен. (Тези, които ще бъдат унищожени, са по-добре от онези, които са в ада. Унищожението е само временна форма на тежко наказание, докато онези, които са в ада, ще страдат навеки от тежки наказания. Затова използвам фразата „да се просна по очи“. Аз

прибягвам до тежки наказания, защото тези хора се промъкват в дома Ми, радват се на голяма част от Моята благодат и имат известни познания за Мен. Що се отнася до тези извън дома Ми, може да се каже, че невежите няма да страдат.) В своите представи хората вярват, че тези, които ще бъдат унищожени, са по-зле от онези, които са в ада, но всъщност е точно обратното: последните вечно ще получават тежко наказание, а унищожените завинаги ще потънат в небитието.

ГЛАВА 109

Всеки ден произнасям слова, говоря и разкривам Моите велики знамения и чудеса. Всички тези неща съставляват делото на Моя Дух. В очите на хората Аз съм само човек, но именно в този човек Аз разкривам всичко, което притежавам, както и на голямата Си мощ.

Тъй като хората пренебрегват човека, който съм, и не забелязват Моите действия, те приемат, че това са неща, направени от човек. Обаче защо не се спреш и не се запиташ дали един човек би могъл да постигне това, което правя Аз? Хората не Ме познават до такава степен. Те не разбират словата Ми, нито разбират делата Ми. Зли, покварени хора! Кога ще те погълна? Кога ще те погребва в езерото от огън и жупел? Толкова пъти съм бил изгонван от вашата група, толкова пъти хората са Ме обиждали, осмивали и клеветили, и толкова пъти хората открито са Ме осъждали и са се опълчвали срещу Мен. Слепци! Не знаете ли, че вие сте просто шепа кал в дланта Ми? Не знаете ли, че вие сте само обекти на Моето творение? Сега дадох воля на гнева Си и никой не може да се защити от него. Хората могат само да молят за милост многократно. Въпреки това, тъй като делото Ми е напреднало до такава степен, никой не може да го промени. Онези, които са създадени, трябва да се върнат в калта. Не Аз съм несправеден, а вие сте прекалено покварени и необуздани, и това е, защото сте уловени от Сатана и сте станали негови инструменти. Аз съм Самият свят Бог. Не мога да бъда опетнен, нито мога да притежавам нечист храм. Отсега нататък Моята бушуваща ярост (пожестоката от гняв) ще започне да се излива върху всички нации и народи и да наказва цялата измет, която идва от Мен, но която не Ме познава. Мразя хората до крайност и няма да имам повече милост. По-скоро ще излея всичките Си проклетия. Няма да има повече абсолютно никакво състрадание и любов, всичко ще бъде изгорено в нищото и ще остане само Моето царство, така че Моят народ да Ме хвали в Моя дом, да Ми отдава слава и да Ме прославя вовеки (това е функцията на Моя народ). Ръката Ми ще започне официално да наказва както тези, които са в дома Ми, така и онези извън него. Нито един злосторник няма да може да се изплъзне от ръцете Ми и от Моето правосъдие. Всеки трябва да се премине това изпитание и да Ми се поклони. Това е Моето величие, а още повече

е управленски закон, който обявявам на злодеите. Никой не може да спаси никого друго. Хората могат само да се грижат сами за себе си, но без значение какво правят, те няма да могат да избегнат Моята наказваща ръка. Тук се разкрива причината, поради която се казва, че Моите управленски закони са сурови. Това е факт, който всички хора могат да видят със собствените си очи.

Когато започна да се ядосвам, всички демони, големи и малки, ще се разбягат в хаос, дълбоко уплашени, че ръката Ми ще ги умъртви — но никой не може да избяга от ръката Ми. Аз държа в ръката Си всички наказания, ръката Ми контролира всичко, всичко е в обсега Ми и никой не може да се освободи. Това е Моята мъдрост. Когато дойдох в света на хората, вече бях завършил всякакъв вид подготвителна работа, поставяйки основата за започване на делото Ми сред хората (това е, защото Аз съм мъдрият Бог и правилно се занимавам с това, което трябва да се направи и което не трябва да се направи). След като всичко беше организирано правилно, Аз станах плът и дойдох в света на хората. Обаче никой не Ме разпозна. Освен онези, които съм просветлил, всички синове на бунта Ми се противопоставят, унижават Ме и се държат студено с Мен. В крайна сметка обаче Аз ще ги накарам да станат възпитани и покорни. Въпреки че за хората може да изглежда, че не правя много, Моето велико дело вече е приключило. (Всички хора се подчиняват напълно на човека, който съм, както на думи, така и на в сърцето си. Това е знамение.) Днес Аз се изправям и наказвам всички видове зли духове, които Ми се противопоставят. Колкото и дълго да са Ме следвали, те трябва да Ме напуснат. Не желая никой, който е против Мен (те са онези, на които им липсва духовно разбиране, онези, които са били временно обладани от зли духове и онези, които не Ме познават). Не искам нито един от тях! Всички те ще бъдат отстранени и ще станат синове на погибелта! След като положат труд за Мен днес, всички те трябва да си тръгнат! Не се шляйте в дома Ми! Спрете постоянното си безсрамно гратисчийство! Всички, които принадлежат на Сатана, са синове на дявола и ще загинат вовеки. Всички, които Ми се противопоставят, смилено ще Ме напуснат, така че в хода на делото Ми няма да има толкова спънки и то няма да бъде смущавано повече. Всичко ще бъде направено по Моя заповед, без никакви пречки или препятствия. Всичко ще падне пред погледа Ми и ще бъде унищожено в Моя изпепеляващ огън. Това показва Моето всемогъщество и Моята съвършена мъдрост (това, което направих при първородните Си синове). То ще добави по-голяма слава към името Ми и ще добави по-голяма слава към Мен. От това, което правя, и от тона на гласа Ми можете да видите, че съм завършил цялото Си дело в Моя дом и че съм започнал да се обръщам към езическите нации. Започвам делото Си там и изпълнявам следващата стъпка от делото Си.

Повечето от Моите слова не съвпадат с вашите представи, но не си тръгвайте, синове Мои. Това, че те не съответстват на човешките представи, не означава, че те не са Мои слова. Именно това доказва, че наистина съм ги изговарял. Ако

словата Ми бяха в съответствие с човешките представи, тогава това би било дело на зли духове. По този начин трябва да вложите повече усилия в думите Ми, да правите това, което правя и да обичате това, което обичам. Тази последна епоха е и епохата, в която всички бедствия възникват отново, и нещо повече, това е епохата, в която разкривам всичките Мои видове нрав. Когато всички Мои святи тръби започнат да свирят, хората наистина ще се страхуват. По това време никой няма да се осмели да върши зло, а вместо това ще падне по очи пред Мен като признание за Моята мъдрости всемогъществото Ми. В края на краищата Аз съм Самият мъдър Бог! Кой може да Ме опровергае? И кой смее да се изправи срещу Мен? Кой смее да не признае мъдростта Ми? Кой смее да не познае Моето всемогъщество? Когато Духът Ми върши велико дело навсякъде, всеки познава Моето всемогъщество, но все още целта Ми не е постигната. Искam хората, в резултат на Моя гняв, да видят Моето всемогъщество, Моята мъдрост и славата на Моята личност. (Всички тези неща се проявяват при първородните синове. Това е абсолютно вярно. Освен тях, никой не може да бъде част от Моята личност. Това е предопределено от Мен.) В Моя дом има безкрайни мистерии, които хората не могат да проумеят. Когато говоря, хората казват, че съм твърде безмилостен. Казват, че толкова много хора вече Ме обичат до известна степен. Защо тогава посочвам, че това са потомците на големия червен змей? Още повече, защо ще ги изоставя един по един? Не е ли по-добре да има повече хора в дома Ми? Въпреки това Аз продължавам да действам по този начин. Не може да има нито един повече, нито един по-малко от числото, което съм предопределил. (Това е Моят управленски закон. Не само, че той не може да бъде променен от нито един човек, но дори и Аз Самият не мога да го променя, защото не трябва да отстъпвам пред Сатана. Това е достатъчно, за да стане ясна мъдростта и величието Ми. Аз съм Самият Бог. Хората се покланят пред Мен. Аз не отстъпвам пред хората.) Именно това е нещото, което най-много унижава Сатана. Всички хора, които съм избрал, са смирени, покорни, послушни и честни и могат да Ми служат със смирение и скромност. (Сатана искаше да използва този факт, за да Ме унижи, но Аз победих Сатана на свой ред.) Моят нрав може да бъде видян в тези хора. Когато се върна, след като победа в битката, ще помажа първородните Си синове за царе в царството Ми и едва тогава ще започна да си почивам, защото те ще управляват заедно с Мен като царе. Моите първородни синове Ме представляват и Ме изразяват. В смиреното си и скромно служене те Ми се покоряват, в честността си изпълняват словата Ми, в честността си казват това, което казвам Аз, и в смиреността си донасят слава на Моето име (нито с наглост, нито с диващина, а с величие и гняв). Мои първородни синове! Време е да се съди вселенския свят! Давам ви благословение, давам ви власт и ви възнаграждавам с дял от благословиите! Всичко вече е завършено и всичко е контролирано и уредено от вас, защото Аз съм вашият Отец. Аз съм вашата силна кула, Аз съм вашият

подслон и Аз съм вашата опора. Аз съм вашият Всемогъщ! Аз съм всичко за вас! Всичко е в Моите ръце и всичко е във вашите ръце. Това включва не само днешния ден, но и вчерашния, а дори и утрешния! Това не си ли струва да се отпразнува? Нима не заслужава вашите радостни възгласи? Всички вие приемате от Мен онзи дял, който заслужавате! Давам ви всичко от Себе Си, без да спестявам нито една частица за Себе Си, защото цялото Ми имущество е ваше, и богатствата Ми са ви дадени. Това е причината, поради която казах, че „е твърде добро“, след като ви създадох.

Знаете ли кой управлява онова, което правите, мислите и казвате днес? Каква е целта на вашите действия? Питам ви: как пирувате на сватбеното пиршество на Агнеца? Днес ли е то? Или е в бъдеще? Какво представлява сватбеното пиршество на Агнеца? Не знаете, нали? Е, тогава Аз ще ви го обясня: когато дойдох в света на хората, бях уредил всякакви хора, вещи и предмети да служат на човека, който съм днес. Сега, когато всичко е завършено, Аз отхвърлям настрана полагащите труд. Какво общо има това със сватбеното пиршество? Когато тези хора полагат труд за Мен, т.е. когато съм превърнат в Агнец, Аз усещам вкуса на сватбеното пиршество. С други думи, цялата болка, която съм изстрадал, всички неща, които съм направил, всичко, което съм казал, всички хора, които съм срещнал, и всичко, което съм направил през живота Си, са съставили сватбеното пиршество. След като човекът, който съм, беше помазан, вие започнахте да Ме следвате (и по това време Аз станах Агнец). По този начин, под Моето ръководство, вие преживяхте всякакъв вид болка и бедствие, бяхте изоставени и охулени от света, бяхте изоставени от семейството си и живяхте под Моите благословии. Всички тези неща са част от сватбеното пиршество на Агнеца. Аз използвам „сватбено пиршество“, защото всичко, което ви водя да правите, е с цел да ви спечеля. Всичко това обаче е част от пиршеството. В бъдеще — или, може да се каже, днес — всичко, на което се наслаждавате, всичко, което печелите, и цялата царска мощ, която споделяте с Мен, е част от пиршеството. Любовта Ми идва при всички, които Ме обичат. Всички онези, които обичам, ще останат вовеки, никога няма да бъдат премахнати и вовеки ще бъдат в обсега на Моята любов. Това е вовеки!

ГЛАВА 110

Когато всичко се разкрие, тогава ще настане времето, когато ще си почина, а освен това времето, когато всичко ще бъде подредено. Аз лично върша делото Си. Аз организирам и подреждам всичко Сам. Когато изляза от Сион и се върна и когато първородните Ми синове бъдат направени пълноценни от Мен, Аз ще съм завършил великото Си дело. В представите на хората нещо, което се прави,

трябва да бъде видимо и осезаемо, но така, както Аз го виждам, всичко е цялостно в момента, в който го планирам. Сион е Моята обител и той е Моята крайна цел. В него Аз разкривам Моето всемогъщество и там първородните Ми синове и Аз ще споделяме нашето щастие като семейство. Там Аз ще живея с тях през цялата вечност. Сион, това красиво място, за което хората копнеят. Безброй хора са се стремили към Сион през вековете, но от началото нито един не е влязъл в него. (Нито един от светиите и пророците от миналите векове не е влязъл в Сион. Това е, защото Аз избирам първородните Си синове в последните дни и всички те се раждат през това време. С това Моята милост и Моята благодат, за които говорих, стават по-очевидни.) Всеки човек, който сега е първороден син, ще влезе с Мен в Сион и ще се радва на тази благословия. Издигам до известна степен първородните Си синове, защото те притежават Моето качество и Моя славен образ и защото могат да свидетелстват за Мен, да Ме прославят и да Ме изживяват. Освен това те са способни да победят Сатана и да унижат големия червен змей. Това е така, защото първородните Ми синове са напълно неопетнени. Те са онези, които обичам, и са онези, които съм избрал и предпочел. Причината, поради която ги издигам, е че те могат да стоят на собствените си позиции и са в състояние да Ми служат смирено и скромно, и да свидетелстват силно за Мен. Изразходвал съм цялата Си енергия за първородните Си синове и внимателно съм организиран всякакви хора, събития и неща за тяхното служене. В края на краищата ще накарам всички да видят славата Ми чрез първородните Ми синове и ще накарам всички да бъдат напълно убедени в Мен заради тях. Няма да насилвам никой демон и не се страхувам от необузданото им тичане или от безразсъдството им, защото имам свидетели и имам власт в ръцете Си. Чуйте Ме сега, хора от вида на Сатана! Целта зад всяко слово, което произнасям, и всичко, което правя, е да усъвършенствам първородните Си синове. Затова ти трябва да слушаш заповедите Ми и да се покоряваш на първородните Ми синове. Иначе Аз ще се разправам с теб, като те накарам да паднеш в незабавна погибел! Моите първородни синове вече започнаха да изпълняват управленските Ми закони, защото са единствените, които заслужават да поддържат Моя престол. Аз вече ги помазах. Всички онези, които не се подчиняват на първородните Ми синове, със сигурност са безполезни и без съмнение са изпратени от големия червен змей, за да разстроят плана Ми за управление. Такива негодници веднага ще бъдат изгонени извън дома Ми. Аз не искам такова нещо да полага труд за Мен. Тях ще ги сполети вечна гибел — и ще ги сполети много скоро, без отлагане! Всички онези, които полагат труд за Мен, трябва вече да са получили одобрението Ми. Те трябва да бъдат послушни, без да се притесняват за цената, която може да им се наложи да платят. Ако са непокорни, то те не са достойни да полагат труд за Мен. Не се нуждая от такива същества. Те трябва да побързат и да си отидат от тук. Аз в никакъв случай не ги желая! Сега трябва да сте наясно с това! Тези, които полагат

труд за Мен, трябва да го правят добре и да не създават проблеми. Ако чувстваш, че нямаш надежда и започнеш да причиняваш проблеми, тогава Аз ще те довърша без колебание! Онези от вас, които полагат труд за Мен, наясно ли са с това? Това е Моят управленски закон.

Свидетелстването за Мен е дълг на първородните Ми синове, така че не изисквам от вас да вършите нищо за Мен. Ще съм удовлетворен, докато изпълнявате задълженията си правилно и се наслаждавате на благословиите, които ви давам. Когато пътувах през цялата вселена и до краищата на земята, Аз избрах първородните Си синове и ги направих пълноценни. Това е нещо, което завърших, преди да сътворя света. Никой от човечеството не знае това, но делото Ми беше постигнато в мълчание. Този факт не е в съответствие с човешките представи! Фактите обаче са факти и никой не може да ги промени. И големите, и малките демони, чрез своите претенции, разкриха истинските си форми и бяха подложени на Моето наказание в различна степен. В делото Ми има етапи, а в словата Ми има мъдрост. Видя ли нещо от Моите действия и слова? Просто ли правя и казвам нещата? Дали словата Ми са просто груби, осъдителни или утешителни? Това е твърде опростенческо, но за човечеството да види това е всичко друго, но не и просто. В словата Ми има не само мъдрост, правосъдие, праведност, величие и утеха, но и повече от това — те съдържат това, което притежавам и което съм. Всяко едно от Моите слова е тайнство, което не може да бъде разкрито от човечеството. Моите слова са напълно неразгадаеми и въпреки че тайните са разкрити, те все още са извън обхвата на въображението и разбирането на човечеството, въз основа на способностите на човечеството. Най-простата дума, която мога да разбера, е най-трудното нещо, което хората могат да разберат, така че разликата между Мен и тях е като разликата между небето и земята. Ето защо искам напълно да променя формите на първородните Си синове и да ги накарам да влязат изцяло в тялото. В бъдеще те не само ще влязат в тялото от плътта, но ще променят формите си в различна степен, докато са в него. Това е Моят план. Това е нещо, което хората не могат да направят. Те изобщо нямат начин да го направят. Така че, дори и да ви обясня това подробно, вие пак не бихте разбрали. Вие можете само да навлезете в усещане за свръхестественото. Това е така, защото Аз съм Самият мъдър Бог.

Когато вие виждате тайни, всички вие реагирате по някакъв начин. Въпреки че дълбоко в себе си не приемате и не признавате тези тайни, вие ги признавате на глас. Такива хора са най-измамни и когато Аз разкрия тайни, ще ги отхвърля и ще ги изоставя един по един. Всичко, което правя, се прави на етапи. Аз не правя нещата прибързано, нито сляпо правя заключения. Това е, защото притежавам божествен нрав. Хората са абсолютно неспособни да получат ясна представа за това, което правя в момента, или за това, което ще направя в следващата Си стъпка. Само когато говоря за словата на една стъпка, начинът, по който работя,

прави стъпка напред с Мен. Всичко се случва в словата Ми и всичко се разкрива в словата Ми, така че никой не трябва да бъде нетърпелив. Правилното полагане на труд за Мен е достатъчно. Преди векове направих пророчество за едно смокиново дърво, но през вековете никой не видя смокиново дърво и никой не можеше да го обясни, и въпреки че тези слова бяха споменати в по-ранни възхвали, никой не знаеше истинското им значение. Тези слова объркваха хората, както и фразата „голямата катастрофа“, и това представляваше тайнство, което никога не разкрих на човечеството. Хората смятаха, че смокинята вероятно е добър вид плодно дърво или че може би, доразвивайки нещата, тя се отнася до светиите — но те все още бяха много далеч от истинското значение на тези слова. Ще ви го кажа, когато отворя свитъка Си в последните дни. („Свитъкът“ се отнася до всички слова, които съм изрекъл — словата Ми в последните дни; той съдържа всички тях.) „Смокинята“ се отнася до Моите управленски закони — всеки един от тях. Обаче това е само част от значението ѝ. Поникването на смокинята се отнася до началото на Моята работа и говорене в плът. Обаче Моите управленски закони все още не бяха известни (и това е така, защото по това време все още не беше извършено свидетелство за Моето име и никой не знаеше за Моите управленски закони). Когато името Ми бъде засвидетелствано и разпространявано, когато бъде възхвалявано от всички хора и когато Моите управленски закони постигнат резултати, това ще бъде времето, когато смокинята даде плод. Това е пълното обяснение, без да се пропуска нищо; всичко е разкрито тук. (Казвам това, защото в предишните Ми слова имаше част, която все още не бях разкрил напълно. Затова трябваше да чакате и да търсите търпеливо.)

Когато направя първородните синове пълноценни, Аз ще разкрия цялата Си слава и цялата Си поява на вселенския свят. Това ще бъде направено в тяло и то ще бъде над всички хора чрез Моята собствена личност. То ще бъде на Моята планина Сион и в Моята слава, и по-специално ще бъде направено сред шума на хвалебствията. Нещо повече, враговете Ми ще се оттеглят от Моето обкръжение, слизайки в бездънната пропаст и в езерото от огън и жупел. Това, което хората днес могат да си представят, е ограничено и не е в съответствие с първоначалното Ми намерение. Това е причината, поради която насочвам мислите и идеите на хората всеки ден, когато говоря. Ще дойде ден (денят на навлизане в тялото), когато това, което ви казвам, ще бъде напълно подходящо за вас и няма да окажете никаква съпротива. По това време вие вече няма да имате свои мисли и тогава ще спра да изричам слова. Тъй като вие вече няма да имате собствено мислене, Аз просто ще ви просветлявам директно — това е благословията, от която първородните синове ще се възползват, и това ще се случи когато те управляват заедно с Мен като царе. Човешките същества не вярват в неща, които не могат да си представят, а дори да има такива, които го правят, те го правят само защото са специално просветлени от Мен. В противен случай никой не би

повярвал и това е нещо, което трябва да бъде изживяно. (Без да премина през тази стъпка, голямата Ми мощ не би могла да бъде разкрита и това означава, че чрез простото изговаряне на Моите слова Аз освобождавам хората от техните представи. Никой друг не може да свърши тази работа и никой не може да Ме замени. Аз съм единственият, Който може да го свърши, но това не е абсолютно. Трябва да го направя чрез човечеството.) Хората се чувстват заредени с енергия, след като чуят словата Ми, но в крайна сметка всички те се оттеглят. Те не могат постъпят по друг начин. Има тайнства, които хората не могат да разберат. Никой не може да си представи какво ще се случи и Аз ще ви позволя да видите това в разкриваното от Мен. По този начин истинското значение на тези Мои слова ще бъде очевидно: „Аз ще изкореня всички онези, които не са годни за Моя употреба“. Моите първородни синове имат различни проявления, както и Моите врагове. Всички те ще ви се разкрият един по един. Не забравяйте! Всички без първородните синове са под действието на зли духове. Всички те са лакеи на Сатана. (Те скоро ще бъдат разкрити, един по един, но има някои, които трябва да полагат труд до самия край, и други, които само трябва да полагат труд за определен период от време.) Под действието на Моето слово всички ще покажат истинските си форми.

Всяка нация, всяко място и всяко вероизповедание се радва на богатствата на Моето име. Тъй като катастрофата в момента се готви и е под Мой контрол, и Аз се подготвям постепенно да я накарам да падне от небето, всеки спешно търси истинския път, който трябва да се търси, дори ако цената на това е да се откаже от всичко. Във всички случаи Аз имам Свое собствено време. Винаги, когато кажа, че ще бъде завършена, тя ще бъде завършена точно тогава, до минутата, а дори и до самата секунда. Никой не може да я предотврати или да я спре. В края на краищата, големият червен змей е Моят победен враг. Той полага труд за Мен и прави всичко, което му кажа, без най-малката съпротива. Той наистина е Моето товарно животно. Когато делото Ми приключи, Аз ще го хвърля в бездънната пропаст и в езерото от огън и сяра (имам предвид онези, които са унищожени). Унищожените не само ще вкусят смърт, но и ще бъдат жестоко наказани за тяхното преследване срещу Мен. Това е дело, което ще продължавам да върша чрез полагащите труд. Ще накарам Сатана да се убие и да се самоунищожи, напълно унищожавайки потомците на големия червен змей. Това е част от Моето дело и след това ще се обърна към езическите нации. Това са етапите на Моето дело.

ГЛАВА 111

Всички нации със сигурност ще бъдат благословени заради Теб. Всички народи ще Ме прославят и възхваляват заради Теб. Моето царство ще процъфтява и ще се развива, и ще пребъде вечно. На никого няма да бъде позволено да го потъпква

и на нищо, което не е в съответствие с Мен, няма да бъде позволено да съществува, защото Аз съм Самият величествен Бог, който не търпи никакво оскърбление. Не позволявам на никого да Ме съди и не позволявам на никого да бъде в несъответствие с Мен. Това е достатъчно, за да покаже Моя нрав и Моето величие. Когато някой Ми се противопостави, ще го накажа, когато Аз реша. Защо никой не Ме е видял да наказвам някого? Това е единствено защото времето Ми още не е дошло и ръката Ми все още не е действала истински. Въпреки че са се случвали големи бедствия, те се изразяваха само в говорене за това, какво водят след себе си, докато реалността на големите бедствия не е сполитала никой човек. Нима не проумявате съвсем нищо от Моите слова? Днес ще започна да освобождавам реалността на големите бедствия. След това който Ми се противи, ще бъде поразен от ръката Ми. В миналото всичко, което направих, беше да разоблича няколко души. Нито едно голямо бедствие все още не е пристигнало. Днес е различно от миналото. Тъй като ви разказах всичко за това какво водят след себе си големите бедствия, Аз ще обявя публично, в определено време, реалността на големите бедствия. Досега никой не е бил докоснат от голямо бедствие, така че повечето хора (т.е. синовете на големия червен змей) продължават да действат безразсъдно и своеволно. Когато дойде реалността, тези окаяни същества ще се убедят напълно. В противен случай всички ще са несигурни в Мен и никой няма да има яснота за Мен. Това е Моят управленски закон. От това може да се види, че Моят начин на работа (отнасящ се до Моя начин на работа във всички хора) започна да се променя: Аз показвам гнева Си, правосъдието Си и проклятието Си чрез потомците на големия червен змей, и ръката Ми започна да наказва всички, които Ми се противопоставят. Аз показвам милостта Си и любящата Си доброта чрез първородните синове. Още повече, чрез първородните синове Аз показвам Моя свят нрав, който не търпи никакво оскърбление. Аз показвам властта Си и показвам Своята личност. Полагащи труд се заеха сериозно да полагат труд за Мен, и първородните Ми синове стават все по-познати. Като поразявам ония, които Ми се противят, Аз позволявам на полагащите труд да видят безжалостната Ми ръка, за да полагат труд за Мен със страх и трепет. Също така позволявам на първородните Си синове да виждат Моята власт и да Ме разбират по-добре, за да растат в живота. Думите, които изговорих през последния период (включително управленски закони, пророчества и правосъдие за всички видове хора) започват да се изпълняват по ред. Това означава, че хората ще видят Моите слова да се реализират пред очите им, ще видят, че нито едно от Моите слова не е безплодно, а че всяко едно от тях е практично. Преди Моите слова да се изпълнят, много хора ще си отидат, защото не са изпълнени. Това е начинът, по който работя — това не е само функцията на Моята желязна тояга, но още повече, това е мъдростта на Моите слова. От тях може да се види всемогъществото Ми и омразата Ми към големия червен змей.

(Това може да се види едва след като започна делото Си. Сега някои хора са разкрити — това е само малка част от Моето наказание, но то не може да бъде включено в големите бедствия. Това не е трудно да се разбере. По този начин може да се види, че отсега нататък Моят начин на работа ще бъде още по-труден за разбиране от хората. Днес ви го казвам, за да не ви обезсили това, когато му дойде времето. Това е, което ви поверявам, защото ще се случат неща, които хората не са виждали от древни времена, и неща, които ще затруднят хората да отхвърлят своите емоции и своята самоправедност.) Причината, поради която използвам различни средства, за да накажа големия червен змей, е, че той е Мой враг и Мой противник. Трябва да унищожа всичките му потомци — само тогава мога да премахна омразата от сърцето Си и само тогава мога подобаващо да унижа големия червен змей. Само това напълно ще унищожи големия червен змей и ще го хвърли в езерото от огън и жупел, в бездънната пропаст.

Не само вчера позволих на първородните Си синове да царуват с Мен и да се присъединят към Мен, за да управляват всички нации и да се радват на благословии — същото го правя днес, и по-важното е, че ще го направя и утре. Аз успешно свърших делото Си — казвам това през цялото време и също така може да се каже, че започнах да го казвам от началото на сътворението, но хората не разбират това, което казвам. От времето на сътворението до сега Аз лично не съм вършил работа. С други думи, Моят Дух никога не е слизал напълно върху човека, за да говори и работи. Но днес е различно от миналото: духът Ми работи лично навсякъде във вселенския свят. Тъй като през последните дни искам да спечеля група хора, които ще царуват с Мен, първо ще се сдобия с човек, който е в единомислие с Мен, който може да зачита Моето бreme. След това Моят Дух ще слезе изцяло върху Него, за да изрази гласа Ми, да разгласи управленските Ми закони и да разкрие тайнствата Ми на вселенския свят. Моят Дух ще Го усъвършенства лично. Моят Дух ще Го дисциплинира лично. Поради факта, че Той живее в нормална човешка природа, никой не може да види ясно. Когато Моите първородни синове навлязат в тялото, ще бъде напълно ясно дали това, което правя сега, е реалност. Разбира се, в човешките очи, в човешките представи никой не вярва и никой не може да бъде покорен. Но такава е Моята толерантност към хората. Тъй като реалността все още не е настъпила, хората не могат да повярват или да разберат. Никога не е имало човек, който, наред с човешките си представи, да вярва на Моите слова. Всички хора са такива: или вярват само на това, което казва Моето плътско Аз, или вярват само на гласа на Моя Дух. Това е най-трудното нещо, с което трябва да се справя при хората. Ако не са видели със собствените си очи нещо да се случва, никой не може да се освободи от собствените си представи и никой не може да повярва на това, което казвам. Ето защо използвам управленските Си закони, за да накажа тези непокорни синове.

Такива неща съм казвал и преди: Аз съм Първият и Последният, и Аз съм Този, който отговаря за всичко, от началото до края. В последните дни ще се сдобия със 144 000 победоносни синове. Вие имате някакво буквално разбиране на тези думи — „победоносни синове“, но не сте наясно с числото — 144 000. В човешките представи числото трябва да се отнася до определен брой хора или до определен брой предмети. По отношение на „144 000“, което определя „победоносни синове“ — „144 000 победоносни синове“, хората мислят, че има 144 000 победоносни синове. Освен това някои хора смятат, че в това число има някакво символично значение и приемат 140 000 и 4 000 като отделни части. Но тези две интерпретации са погрешни. Не става дума за реално число, а още по-малко за някакво символично значение. Сред човешкия род няма човек, който да може да разбере това — всички хора от миналите поколения са мислели, че това може би става въпрос за символично значение. Числото „144 000“ е свързано с победоносните синове. 144 000 се отнася до групата хора през последните дни, които ще царуват и които Аз обичам. Това означава, че 144 000 трябва да се тълкува като група хора, които са дошли от Сион и които ще се върнат в Сион. Пълното обяснение на тези 144 000 победоносни синове е както следва: това са хората, които са дошли от Сион в света и са били покварени от Сатана, и те ще бъдат най-накрая спечелени отново от Мен и ще се завърнат в Сион с Мен. От Моите слова човек може да види етапите на Моето дело, което означава, че времето, когато вие ще навлезете в тялото, не е толкова далеч. Ето защо многократно ви обяснявах този аспект и ви напомнях за него. Ще видите ясно, и от Моите слова ще откриете пътя към практиката, от Моите слова ще разберете хода на делото Ми. За да разберете темпото на работата на Светия Дух, трябва да я различите от тайнствата, които разкривам (защото никой не може да види и никой не може да проникне в работата на Светия Дух). Ето защо Аз разкривам тайнствата през последните дни.

В Моя дом няма да има нищо, което да не е в съгласие с Мен, и отсега нататък ще започна да прочиствам и да очиствам, малко по малко. Никой сред хората не може да се намеси и никой не може да свърши тази работа. Това показва защо работя лично през последните дни. Ето защо ви казах много пъти, че просто трябва да се наслаждавате и да не се налага да мърдате и пръста си. Чрез това се разкрива Моята мощ, разкрива се Моята праведност и величие и се разкриват всички Мои тайнства, които хората не могат да отключат. (Тъй като хората никога не са имали познания за Моя план за управление или каквото и да е разбиране за етапите на Моето дело, те се наричат „тайнства“.) Това, което ще спечеля и което ще извърша през последните дни, са тайнства. Преди времето, в което създадох света, никога не съм правил това, което правя днес и никога не съм показвал на хората Моето славно лице или каквото и да е част от Моята личност. Само Духът Ми работеше върху някои хора. (Тъй като от времето на сътворението никой не е

могъл да Ме прояви и никой не е могъл да Ме изрази, никога не съм позволявал на хората да видят Моята личност и Моят Дух работи върху някои хора.) Едва днес Аз разкрих Моя славен образ и Моята личност на човешките същества и едва сега те видяха тези неща. Но това, което виждате днес, все още е непълно и все още не е това, което искам да видите. Това, което искам да видите, е само в тялото и в момента никой не отговаря на това условие. С други думи, никой не може да види Моята личност, преди да навлезе в тялото. Затова казвам, че ще разкрия Своята личност на вселенския свят на планината Сион. От това може да се види, че възлизането на планината Сион е последната част от Моя проект. В момента на възлизане на планината Сион, царството Ми ще бъде успешно построено. С други думи, Моята личност е царството. Времето, когато първородните синове навлизат в тялото, е точно времето, когато ще се осъществи царството, затова многократно съм говорил по въпроса за първородните синове, които възлизат на планината Сион. Това е централната точка на целия Ми план за управление, който никой досега не е разбрал.

След като променя начина Си на работа, ще има още повече неща, които са неразбираеми за човешката мисъл, така че бъдете внимателни в това отношение. Има неща, които са неразбираеми за човешката мисъл, но това не означава, че това, което казвам, е погрешно. Просто е още по-необходимо хората да страдат и е още по-необходимо хората да си сътрудничат с Мен. Не бъдете безпричинно разпуснати и не следвайте само собствените си представи. Повечето от онези, които полагат труд за Мен, се провалят в това отношение. Аз използвам словата Си, за да разкрия човешката природа и да разоблича човешките представи. (Но тъй като Аз не променям техните представи, онези, които полагат труд за Мен, просто се провалят, докато Аз променям представите на онези, които са Моите първородни синове, и чрез това отстранявам мненията им.) Така че, в крайна сметка, всичките Ми първородни синове ще бъдат усъвършенствани заради тайнствата, които съм разкрил.

ГЛАВА 112

Това, че „думите и реалността вървят рамо до рамо“ е част от Моя праведен нрав. Тези думи показват, че със сигурност ще оставя всички да видят Моя нрав в неговата цялост. Хората мислят, че това не може да бъде постигнато, но за Мен е лесно и приятно и не изисква никакви усилия. Веднага щом Моите слова излязат от устата Ми, се явява факт, който всеки може да види. Това е Моят нрав. Понеже съм говорил за някои неща, тези неща със сигурност ще се изпълнят. Иначе не бих говорил. В човешките представи думата „спасение“ се произнася за всички хора, но това не съответства на Моето намерение. В миналото казах: „Аз винаги

спасявам онези, които са неосведомени и които са ревностни търсачи“. Тук думата „спасявам“ бе казана за онези, които полагат труд за Мен, и означаваше, че Аз ще проява специално отношение към тези полагащи труд. С други думи, Аз ще намаля наказанието за тези хора. Обаче онези полагащи труд, които са нечестни и измамни, ще бъдат сред обектите на унищожение, което ще рече, че ще ги подложат на тежко наказание. (Въпреки че са сред обектите на унищожение, те са много по-различни от онези, които трябва да бъдат унищожени: те ще получат вечно тежко наказание, а наказанието, което тези хора ще получат, е наказанието на дявола, Сатана. Това е и истинското значение на това, което имах предвид, когато казах, че тези хора са потомци на големия червен змей.) Но Аз не употребявам такива думи за първородните Си синове. За тях казвам, че ще възстановя първородните Си синове и те ще се върнат отново в Сион. Затова винаги съм казвал, че Моите първородни синове са Моите предопределени и избрани. Първородните Ми синове изначално Ми принадлежаха и те дойдоха от Мен, така че те трябва да се върнат тук при Мен. Сравнявайки синовете и народа с първородните синове — това е действително разликата между небето и земята: макар че синовете и народът да са много по-добри от полагащите труд, те по никакъв начин не са тези, които Ми принадлежат. Може да се каже също, че синовете и хората са допълнително избрани измежду човешкия род. Следователно, Аз винаги съм фокусираш енергията Си върху първородните синове и в такъв случай ще позволя на първородните синове да направят тези синове и народ пълноценни. Това са бъдещите стъпки в делото Ми. Сега не е от полза да ви казвам, затова рядко съм го споменавал на синовете и на хората, а единствено многократно съм говорил на първородните синове и нееднократно съм споменавал тези въпроси. Това е начинът, по който Аз говоря и работя. Никой не може да промени това — само Аз имам последната дума за всичко.

Всеки ден Аз се боря с вашите представи и ден след ден изучавам внимателно всеки един от вас. След като съм говорил до определен момент, вие се връщате в първоначалното си състояние и отново разделяте Моята човешка природа от Моята Божествена същност. В този момент е настъпило времето хората да бъдат разкрити: те мислят, че Аз все още живея в плътта и че изобщо не съм Самият Бог, че все още съм човек и че Бог е все още Бог и че Бог няма нищо общо с личността, която съм Аз. Колко покварено е това човечество! Преди съм изрекъл толкова много слова, но вие отдавна ги възприемате така, сякаш не съществуват, и това Ме изпълва до мозъка на костите Ми с омраза към вас! Това наистина Ме кара да се отвращавам от вас! Кой се осмелява да обижда с лека ръка Мен, Който съм Самият цялостен Бог, Мен, Който притежавам както човешка природа, така и пълна Божествена същност? Кой се осмелява да Ми се противопостави в мислите си? След като започне да се спуска Моето катастрофално бедствие, Аз ще ги накажа един по един, без да помилвам никого, а напротив, ще накажа всички тях

жестоко. Духът Ми работи лично. Това не означава, че Аз не съм Самият Бог. Напротив, това означава още повече, че Аз съм Самият всемогъщ Бог. Хората не Ме познават — всички те Ми се противопоставят и не виждат всемогъществото Ми от Моите слова, а вместо това се опитват да намерят нещо в тях, което могат да използват срещу Мен, и да намерят недостатък у Мен. Когато един ден се явя с първородните Си синове в Сион, ще започна да се разправям с тези окаяни същества. В този период Аз върша основно тази работа. След като съм говорил до определен момент, голям брой полагащи труд ще са се оттеглили и първородните синове също ще са претърпели всякакви трудности. С напредването на тези две стъпки от делото Ми ще приключи една фаза от делото Ми. В същото време Аз ще върна първородните Си синове в Сион. Това са стъпките в Моето дело.

Първородните Ми синове са неизменна част от Моето царство, от което може да се види, че Моята личност е всъщност царството — раждането на Моето царство следва от раждането на първородните Ми синове. С други думи, Моето царство съществува от времето на създаването на света и да спечеля първородните Си синове (т.е. да възстановя първородните Си синове) означава да възстановя царството Си. От това можете да видите, че първородните синове са от особено значение. Царството ще се въздигне едва след като Моите първородни синове започнат да съществуват, ще настъпи реалността на царската власт, ще възникне нов живот и старата епоха ще може да бъде изцяло завършена. Това е неизбежната тенденция. Тъй като първородните синове са в това положение, те символизируют унищожението на света, краха на Сатана, разкриването на истинските лица на полагащите труд и факта, че големият червен змей няма да има потомци и ще потъне в езерото от огън и жупел — следователно, онези, които притежават власт, и всички, които са потомци на големия червен змей, се заемат отново и отново със създаване на препятствия, съпротива и разрушение. Междувременно Аз отново и отново издигам и разкривам първородните Си синове и свидетелствам затях. Защото само онези, които са от Мен, имат право да свидетелстват за Мен. Само те са пригодни да Ме изживеят и само те имат основата да се бият в битка и да спечелят красивата победа за Мен. Онези, които са отделени от Мен, не са нищо повече от парче глина в ръката Ми — сътворени неща, всяко едно от тях. Онези, които са синове и народ, не са нищо повече от подобрите, избрани измежду създанията на творението, но те не Ми принадлежат. Следователно има огромна разлика между първородните синове и синовете. Синовете изобщо не могат да се сравняват с първородните синове — те са управлявани и доминирани от първородните синове. Сега вие трябва да сте абсолютно наясно с това! Всяка дума, която съм изрекъл, е истина и по никакъв начин не е лъжа. Всичко това е част от изразяването на Моята личност и е Моето слово.

Казах, че не говоря празни думи и не правя грешки. Това е достатъчно, за да покаже величието Ми. Но хората не могат да различат доброто от злото и само когато ги сполети Моето наказание, те се убеждават напълно — иначе остават непокорни и твърдоглави. Ето защо Аз използвам наказанието, за да отвърщам на удара на цялото човечество. В човешките представи, след като съществува само Самият Бог, защо има толкова много първородни синове, които произлизат от Мен? Мога да го формулирам така: за собствените Си дела говоря както пожелаю. Какво може да Ми направи човек? Мога да го кажа и така: въпреки че първородните синове и Аз не сме от един образ, ние сме от един и същи Дух, така че всички те могат да бъдат в единомислие с Мен, докато си сътрудничат с Мен. Причината, поради която не сме от един образ е всички хора да могат да видят всяка част от Моята личност с изключителна яснота. Ето защо позволявам на първородните Ми синове да имат власт заедно с Мен над всички нации и всички народи. Това е последната бележка на Моите управленски закони (тази „последна бележка“, за която говоря, означава, че тонът Ми е мек и съм започнал да говоря на синовете и на хората). Повечето хора имат съмнения относно този аспект, но няма нужда да се изпълват с толкова много съмнения. Аз ще изоблича всички представи на хората една по една, за да ги накарам да се срамуват от това, че няма къде да се скрият. Пътувам през вселената и до краищата на земята и наблюдавам цялото лице на вселената. Изследвам всеки вид човек — няма човек, който да може да избяга от ръката Ми. Участвам във всичко и няма нещо, с което да не се занимавам лично. Кой се осмелява да отрече Моето всемогъщество? Кой се осмелява да не бъде напълно убеден в Мен? Кой се осмелява да не се поклони напълно пред Мен? Всички небеса ще се променят заради първородните Ми синове, и дори повече от това, цялата земя ще се разтrese силно заради Мен и първородните Ми синове. Всички хора ще коленичат пред личността Ми и всички неща непременно ще попаднат под контрола на ръцете Ми — без ни най-малка грешка. Всеки трябва да бъде напълно убеден и абсолютно всеки предмет ще дойде в Моя дом и ще полага труд за Мен. Това е последната част от управленските Ми закони. Отсега нататък всичките различни членове на Моите управленски закони, които засягат различни хора, ще започнат да дават резултати (защото Моите управленски закони бяха напълно обнародвани и за всеки тип личност и за всяко отделно нещо са направени съответните подредби. Всички хора ще бъдат на правилното си място и благодарение на управленските Ми закони ще бъде разкрито истинското лице на всеки вид човек). Такова ще бъде пристигането на истинските, действителни управленски закони.

Сега, в съответствие със стъпките в Моето дело, казвам това, което искам да кажа, и всеки трябва да приеме Моите слова на сериозно. От векове всеки светия говори за „Новия Йерусалим“ и всеки го знае, но никой не разбира истинския смисъл на този термин. Тъй като днешното дело е достигнало настоящия етап, Аз

ще ви разкрия истинското значение на този термин, за да можете да го разберете. Но има ограничение в разкриването Ми — без значение как го обяснявам и колкото и ясно да го казвам, вие никога не можете напълно да разберете, защото никой човек не може да се докосне до реалността на този термин. В миналото Йерусалим се отнасяше до Моето място на пребиваване на земята, т.е. мястото, където ходя и се движа. Но думата „нов“ променя този термин и той вече не е нищо подобно на онова, което беше преди. Хората по никакъв начин не могат да го схванат. Някои хора мислят, че това се отнася до Моето царство; някои хора мислят, че това е човекът, който съм; някои хора мислят, че това е ново небе и земя; а някои хора мислят, че това е новият свят, който ще дойде, след като унищожи този свят. Дори и умът на човек да е изключително сложен и способен на богато въображение, той все пак не може да разбере нищо за това. През вековете хората се надяваха да узнаят или да разберат истинския смисъл на този термин, но не успяваха да изпълнят желанията си — всички бяха разочаровани и умираха, изоставяйки стремежите си. Тъй като времето Ми още не беше дошло, не можех лесно да кажа на никого. Тъй като делото Ми е завършено до този етап, ще ви кажа всичко. Новият Йерусалим обхваща тези четири неща: гневът Ми, управленските Ми закони, царството Ми и безкрайните благословии, които дарявам на първородните Си синове. Причината, поради която използвам термина „нов“, е, че тези четири части са скрити. Тъй като никой не познава гнева Ми, никой не познава управленските Ми закони, никой не е видял царството Ми и никой не се е наслаждавал на благословиите Ми, „новото“ се отнася до това, което е скрито. Никой не може напълно да разбере това, което съм казал, защото Новият Йерусалим е слязъл на земята, но никой лично не е преживял реалността на Новия Йерусалим. Колкото и да говоря за това, хората няма да го разберат напълно. Дори и някой да разбере, той ще го разбере само със своите думи, със своя ум и със своите представи. Това е неизбежната тенденция, това е единственият път напред и никой не може да се измъкне от него.

ГЛАВА 113

Мъдростта Ми е във всяко действие, което предприемам, но човек е принципно неспособен да проумее тази мъдрост. Човек може единствено да види Моите действия и Моите слова, но не и Моята слава или явяването на Моята личност, тъй като фундаментално не притежава тази способност. Така че, без да променям човека, първородните Ми синове и Аз ще се върнем в Сион и ще променим формата Си, за да може човекът да види мъдростта Ми и всемогъществото Ми. Мъдростта и всемогъществото Ми, които човек вижда сега, са само една малка част от Моята слава — дори не си струва да се споменават. От това може да се

види, че Моята мъдрост и Моята слава са безкрайни — неизмеримо дълбоки — и човешкият ум е фундаментално неспособен да ги обмисли или разбере. Изграждането на царството е задължение на първородните синове, и това е и Моя работа. Това означава, че е част от Моя план за управление. Изграждането на царството не е същото като изграждането на църквата. Тъй като Моите първородни синове и Аз сме Моята личност и царството, тогава, когато Моите първородни синове и Аз възлезем на планината Сион, изграждането на царството ще бъде постигнато. Казано по друг начин, изграждането на царството е стъпка в делото — стъпката на навлизане в духовния свят. (Всичко, което съм направил, откакто съм създал света, е заради тази стъпка. Въпреки че я наричам така, в действителност това изобщо не е стъпка.) Следователно Аз използвам всички полагащи труд в услуга на тази стъпка и впоследствие, през последните дни, голям брой хора ще се оттеглят — всички те полагат труд за първородните синове. Всеки, който прояви доброта към тези, които полагат труд, ще умре от Моите проклетия. (Всички полагащи труд олицетворяват заговорите на големия червен змей и всички те са лакеи на Сатана, така че тези, които проявяват доброта към тях, са съучастници на големия червен змей и принадлежат на Сатана.) Аз обичам всичко, което обичам, и презирам всички цели на Моите проклетия и изгаряне. Вие също ли сте способни да направите това? Няма да простя на никого, който Ми се противопоставя, нито ще го пощадя! Като извършвам всяко дело, Аз организирам голям брой полагащи труд да Ми служат. Така може да се види, че през цялата история всички пророци и апостоли са полагали труд именно заради тази стъпка и че те не са Ми по вкуса, не са от Мен. (Въпреки че повечето от тях са Ми верни, никой не Ми принадлежи. Така че тяхното тичане насам-натам има за цел да положи основата на тази Моя последна стъпка, но що се отнася до самите тях, всичките им усилия са безполезни.) Следователно през последните дни в още по-голяма степен ще има голям брой отстъпници. (Причината, поради която казвам „голям брой“, е, че Моят план за управление е достигнал своя край, изграждането на Моето царство е успяло и първородните синове са седнали на трона.) Всичко това се дължи на появата на първородните синове. Тъй като първородните синове са се появили, големият червен змей се опитва да направи всичко възможно, за да причини щети, и изчерпва всички възможности. Той изпраща всякакви зли духове да полагат труд за Мен, които са показали истинското си лице в настоящия период и които са се опитали да прекъснат управлението Ми. Те не могат да се видят с просто око, всички те са неща от духовния свят. Така че хората не вярват, че ще има голям брой отстъпници, но Аз знам какво правя, разбирам Своето управление. Това е причината да не позволяваме на човека да се намесва. (Ще дойде ден, когато подли зли духове от всякакъв вид ще разкрият истинската си същност и всички хора ще се убедят искрено.)

Обичам първородните Си синове, но изобщо не обичам онези, които са потомци на големия червен змей и Ме обичат с голяма искреност — всъщност още повече ги презирам. (Тези хора не са от Мен и макар да демонстрират добри намерения и да говорят приятни думи, всичко това е машинация на големия червен змей и затова ги мразя до мозъка на костите Си.) Това е Моят нрав и това е Моята праведност в нейната цялост. Човек изобщо не може да го проумее. Защо тук се разкрива цялата Ми праведност? От това човек може да усети Моя свят нрав, който не търпи никакво оскърбление. Мога да обичам първородните Си синове и да презирам всички, които не са Мои първородни синове (дори и да са верни хора). Това е Моят нрав. Не виждате ли? В представите на хората Аз винаги съм милостив Бог и обичам всички, които Ме обичат. Това тълкуване не е ли богохулство срещу Мен? Мога ли да обичам животни и зверове? Мога ли да приема Сатана за първороден син и да му се радвам? Глупости! Делото Ми се извършва върху първородните Ми синове и освен тях нямам какво друго да обичам. (Синовите и хората са допълнение, но маловажно.) Хората казват, че съм вършил толкова много безполезна работа, но според Мен тази работа беше всъщност най-ценната и най-смислената. (Това се отнася изцяло до работата, която беше извършена през двете въплъщения. Тъй като искам да разкрия силата Си, трябва да стана плът, за да завърша делото Си.) Причината, поради която казвам, че Духът Ми идва да работи лично, е, че делото Ми е завършено в плът. С други думи, Моите първородни синове и Аз започваме да навлизаме в състояние на покой. Войната със Сатана в плът е по-ожесточена от войната със Сатана в духовния свят. Тя може да бъде видяна от всички хора, така че дори потомците на Сатана могат да дадат красиво свидетелство за Мен и не желаят да напуснат. Това е смисълът сам по себе си на Моето дело в плът. Това е най-вече, за да накарам потомците на дявола да опозорят самия дявол — това е най-силният срам, който може да сполети дявола Сатана, толкова силен, че той няма къде да скрие срама си и моли многократно пред Мен за милост. Аз спечелих, победих всичко, пробих третото небе и стигнах до планината Сион, за да се насладя на семейното блаженство заедно с първородните Си синове, за да се потопя винаги във великото пиршество на небесното царство!

За първородните синове Аз заплатих всяка цена и положих всички Свои усилия. (Човекът просто не знае, че всичко, което съм направил, всичко, което съм казал, фактът, че виждам през всеки вид зъл дух и фактът, че съм изгонил всеки полагащ труд — всичко това е заради първородните синове.) Но в голяма част от делото Ми организацията Ми е подредена — делото със сигурност не се извършва на сляпо. В Моите ежедневни слова вие трябва да можете да видите метода на Моето дело и неговите стъпки. В Моите ежедневни действия трябва да виждате Моята мъдрост и Моите принципи при решаването на въпроси. Както казах, Сатана изпрати онези, които полагат труд за Мен, за да прекъснат управлението Ми.

Онези, които полагат труд, са плевели, но думата „пшеница“ не се отнася за първородните синове, а за всички синове и народ, които не са първородни синове. „Пшеницата винаги ще бъде пшеница, плевелите винаги ще бъдат плевели“; това означава, че природата на тези, които са от Сатана, никога не може да се промени. Казано накратко, те остават Сатана. „Пшеница“ се отнася за синовете и народа, защото Аз вложих в тези хора Своето качество преди сътворението на света. Вече казах, че човешката природа не се променя и затова пшеницата винаги ще бъде пшеница. И така, какво тогава са първородните синове? Първородните синове идват от Мен. Те не са създадени от Мен, така че те не могат да бъдат наречени пшеница (защото всяко споменаване на пшеница винаги е свързано с думите „да сееш“, а „да сееш“ означава „да създаваш“. Всички плевели са засети тайно от Сатана, за да действат като полагащи труд). Може само да се каже, че първородните синове са пълното и изобилно проявление на Моята личност. Те трябва да бъдат представени като злато, сребро и скъпоценни камъни. Това е свързано с факта, че Моето идване е като на крадец, и Аз дойдох да открадна златото, среброто и скъпоценните камъни (защото това злато, сребро и тези скъпоценни камъни първоначално Ми принадлежаха и Аз искам да ги занеса обратно в Моя дом). Когато първородните синове и Аз се върнем заедно в Сион, това злато, това сребро и тези скъпоценни камъни ще са откраднати от Мен. През това време ще има препятствия и смущения от страна на Сатана и така Аз ще взема златото, среброто и скъпоценните камъни и ще започна решителна битка със Сатана. (Тук със сигурност не разказвам приказка. Това е събитие в духовния свят, така че хората са доста незапознати с него и могат да го слушат само като приказка. Но от Моите слова можете да видите какъв е Моят шестхилядолетен план за управление и в никакъв случай не бива да го възприемате на шега. В противен случай духът Ми ще си замине от всички хора.) Днес тази битка е свършила напълно и Аз ще заведа Моите първородни синове (ще отнеса златото, среброто и скъпоценните камъни, които Ми принадлежат) обратно на Моята планина Сион. Тъй като златото, среброто и скъпоценните камъни са редки и скъпи, Сатана се опитва да ги изтръгне с всякакви средства, но Аз казвам отново и отново, че това, което е от Мен, трябва да се върне при Мен, значението на което е споменато по-горе. Думите Ми, че първородните синове са от Мен и Ми принадлежат, са послание към Сатана. Никой не разбира това и то е изцяло събитие на духовния свят. Така че човек не разбира защо многократно подчертавам, че първородните синове Ми принадлежат — днес вие следва да разберете! Аз казах, че Моите слова имат цел и мъдрост, но вие разбирате това само външно — нито един човек не може ясно да види това в духа.

Аз говоря все повече и повече и колкото повече говоря, толкова по-сурови стават Моите слова. Когато това достигне определено ниво, ще използвам словата Си, за да работя в хората до определена степен, да накарам хората не само да се

убедят в сърцето и от словото, но и нещо повече, да ги накарам да кръжат между живота и смъртта. Това е методът на Моето дело и начинът, по който Моето дело напредва в своите стъпки. Това трябва да бъде така. Само така то може да посрами Сатана и да направи пълноценни първородните синове (като се използват Моите слова, за да бъдат окончателно усъвършенствани първородните синове, за да могат те да се освободят от плътта и да влязат в духовния свят). Човек не разбира начина и тона на Моите слова. От Моето обяснение трябва да дойде някакво прозрение за всички вас и всички вие трябва да следвате Моите слова, за да завършите делото, което трябва да вършите. Това е, което ви поверих. Трябва да сте наясно с това, и то не само от външния свят, а по-важното — от духовния свят.

ГЛАВА 114

Аз сътворих вселенския свят, създадох планините, реките и всички неща. Оформих вселената и краищата на земята, поведох синовете Си и народа Си, заповядвах на всички неща и вещи. Сега ще заведа първородните Си синове обратно на Моята планина Сион, за да се върнат там, където живея, и това ще бъде последната стъпка в делото Ми. Всичко, което съм направил (всичко, направено от времето на сътворението до сега), е било за днешния етап от делото Ми, и още повече, то е за утрешното управление, за утрешното царство, и за да мога Аз и първородните Ми синове да имаме вечна наслада. Това е Моята цел в създаването на всички неща и това е, което в крайна сметка ще постигна чрез Моето творение. Има цел и план за това, което казвам и правя — нищо не се прави случайно. Въпреки че казвам, че при Мен всичко е свобода и волност, всичко, което правя, е принципно, всичко, което правя, се основава на Моята мъдрост и нрав. Имате ли някаква представа за това? От времето на сътворението до днес, освен първородните Ми синове, никой не Ме е опознал и никой не е видял истинското Ми лице. Изключението, което направих за първородните Си синове, е, че те по същество са част от Моята личност.

Когато създадох света, Аз разделих човека на четири категории според Моите изисквания, които са: синовете Ми, народа Ми, онези, които полагат труд, и онези, които ще бъдат унищожени. Защо Моите първородни синове не са включени в този списък? Защото първородните Ми синове не са същества на творението — те са от Мен, а не от човешкия род. Преди да стана плът, Аз организирах в какъв дом да се родят първородните Ми синове и кой да бъде там, за да полага труд за тях — всичко това беше планирано от Мен. Аз също планирах кой от тях ще бъде спечелен повторно от Мен и в кой момент. Накрая ние ще се завърнем заедно в Сион. Всичко това е планирано преди сътворението, така че никой човек не знае

за него и то не е записано в никоя книга, защото това са делата на Сион. Освен това, когато станах плът, не дадох на човека тази способност и затова никой не знаеше тези неща. Когато се върнете в Сион, ще знаете какви сте били в миналото, какви сте сега и какво сте направили в този живот. Точно сега Аз просто ви казвам тези неща ясно и малко по малко, иначе вие не бихте разбрали, без значение колко усилия полагате, и бихте прекъснали Моето управление. Днес, въпреки че съм отделен от повечето от първородните Си синове по плът, ние сме от един Дух и докато външният ни вид може да е различен, ние сме от началото до края един Дух. Но потомците на Сатана не трябва да използват това като възможност, която да експлоатират. Без значение как се прикриваш, това остава повърхностно и Аз няма да одобря. Следователно от това може да се види, че тези, които се фокусират върху повърхностното и се стремят да Ме имитират външно, са със сто процента сигурност Сатана. Тъй като духът им е различен и те не са от Моите възлюбени, колкото и да Ми подражават, те изобщо не са като Мен. Освен това, тъй като първородните Ми синове са по същество от един Дух с Мен, дори и да не Ме имитират, те говорят и действат по същия начин като Мен и всички са честни, чисти и отворени (тези хора нямат мъдрост поради ограничения си опит в света и затова липсата на мъдрост не е недостатък в първородните Ми синове — когато те се върнат в тялото, всичко ще бъде наред). Именно поради описаната по-горе причина повечето хора все още не променят старата си природа, независимо как се разправям с тях. Но първородните Ми синове се подчиняват на волята Ми, без да трябва да се разправям с тях. Това е така, защото ние сме от един Дух. Те чувстват в духа си желание да се посветят изцяло на Мен. Така че освен първородните Ми синове няма никой, който истински и искрено да се съобразява с Моята воля. Едва след като побежда Сатана, те са готови да полагат труд за Мен.

Мъдростта Ми и първородните Ми синове стоят над всичко и надделяват над всичко, и нито предмет, нито човек, нито вещь се осмеляват да застанат на пътя. Освен това няма човек, вещь или предмет, който да може да надделее над тях, и вместо това всички те се подчиняват покорно пред Моята личност. Това е факт, който се случва пред очите на човек, и факт, който вече съм постигнал. Всички, които упорстват в непокорството (непокорните все още се отнасят към Сатана, а тези, които са заети от Сатана, несъмнено не са нищо друго освен Сатана), Аз със сигурност ще ги унищожа напълно, така че няма да има бъдещи неприятности — те ще умрат незабавно от Моето наказание. Този тип Сатана са онези, които не желаят да полагат труд за Мен. Тези неща винаги са Ми са се противопоставяли упорито от сътворението и днес продължават да не Ми се подчиняват. (Хората не могат да видят това, защото това е просто въпрос, свързан с духа. Този вид хора представляват този вид Сатана.) Ще ги унищожа първо, преди всичко останало да е готово, и ще ги оставя завинаги да получат дисциплината на суровото наказание. („Унищожа“ тук не означава „да ги накарам да престанат да съществуват“, а вместо

това се отнася до степента на безмилостното отношение, на което ще бъдат подложени. Думата „унищожа“ тук се различава от термина „унищожавам“, използван за тези, които ще бъдат унищожени.) Те ще плачат и скърцат със зъби вечно и завинаги, без край. Човешкото въображение е напълно неспособно да си представи тази сцена. Поради смъртното мислене на човешкия род хората не са в състояние да си представят духовни неща и затова има повече неща, които вие ще разберете едва след завръщането в Сион.

В бъдещия Ми дом няма да има никого освен първородните Ми синове и Мен и едва тогава ще бъде постигната целта Ми и планът Ми ще се осъществи напълно, защото всички ще бъдат върнати в първоначалното си състояние и всичко ще бъде подредено според своя вид. Първородните Ми синове ще Ми принадлежат, синовете Ми и народът Ми ще бъдат между сътворените същества, а полагащите труд и унищожените ще принадлежат на Сатана. След като раздам правосъдие на света, Аз и първородните Ми синове ще започнем отново божествения живот и те никога няма да Ме напуснат и винаги ще бъдат заедно с Мен. Всички тайнства, които могат да бъдат разбрани от човешките умове, ще ви бъдат разкрити малко по малко. През цялата история е имало безброй хора, които са били убити мъченически заради Мен, които са се жертвали напълно за Мен, но в края на краищата хората са сътворени същества и колкото и добри да са, те не могат да бъдат класифицирани като Бог. Това е неизбежен ход на събитията и не може да бъде променен от никого. В крайна сметка Бог е този, който създава всички неща, докато хората са сътворени същества, а Сатана е, в края на краищата, целта на Моето унищожение и омразният Ми враг — това е най-истинското значение на думите „планините и реките могат да се поместят и трансформират, но природата на човек няма да се промени“. Да бъдат в това състояние и на този етап сега е знак, че Аз и първородните Ми синове ще започнем да си почиваме. Това е така, защото делото Ми в света е напълно завършено и следващият етап от него ще изисква от Мен да се върна в тялото, за да го завърша. Това са етапите на Моето дело, които планирах отдавна. Този въпрос трябва да се види ясно, в противен случай повечето хора ще нарушат Моите управленски закони.

ГЛАВА 115

Заради теб сърцето Ми ще се радва много. Заради теб ръката Ми ще танцува с радост и Аз ще ти дам безкрайни благословии, защото ти произлезе от Мен преди времето на сътворението. Днес трябва да се върнеш на Моя страна, защото ти не си от света или от земята, а си от Мен. Аз ще те обичам завинаги, ще те благославям завинаги и ще те закрилям завинаги. Само тези, които са дошли от Мен, знаят Моята воля. Само те ще покажат внимание към Моето бreme и само те

ще направят нещата, които искам да направя. Днес всичко е постигнато. Сърцето Ми е като огнена топка, копнееща любимите Ми синове скоро да се съберат отново с Мен и Моята личност скоро да се завърне напълно в Сион. Ти имаш известно познание за това. Въпреки че не можем често да се следваме духом, можем често да се придружаваме духом и да се срещаме в плътта. Отецът и синовете са неразделни завинаги, те са тясно свързани. Никой не може да те отнеме от Моята страна до деня на завръщането в планината Сион. Обичам всички първородни синове, които идват от Мен, и мразя всички врагове, които Ми се противопоставят. Ще върна ония, които обичам, обратно в Сион, и ще хвърля ония, които мразя, в Хадес, в ада. Това е основният принцип на всичките Ми управленски закони. Всичко, което Моите първородни синове казват или правят, е израз на Моя Дух. Това е с ясното разбиране на факта, че всеки трябва да свидетелства за първородните Ми синове. Това е следващият етап от Моето дело и ако някой се съпротивлява, ще накарам любимите Си синове да се разправят с него. Сега е различно от преди. Ако тези, които обичам, изрекат дума на правосъдие, Сатана умира в Хадес незабавно, защото вече съм дал власт на първородните Си синове. Това означава, че отсега нататък е време Моите първородни синове и Аз да управляваме заедно. (Това е във фазата на плътта, която е малко по-различна от управлението заедно в тялото.) Всеки, който не се подчинява в мислите си, ще претърпи същата съдба като онези, които се противопоставят на личността, която съм Аз. Моите първородни синове трябва да получават същото отношение като Мен, защото ние сме от едно тяло и никога не можем да бъдем разделени. Тъй като в миналото за Мен беше дадено свидетелство, днес то трябва по същия начин да бъде дадено за Моите първородни синове. Това е един от управленските Ми закони — всеки трябва да се изправи и да свидетелства.

Моето царство се простира до краищата на земята и първородните Ми синове пътуват до краищата на земята с Мен. Поради пречките на вашата плът има много слова, които вие не разбирате, макар и да съм ги изрекъл, така че по-голямата част от работата трябва да бъде завършена след завръщането в Сион. От Моите слова може да се види, че това завръщане не е далеч — всъщност моментът почти е дошъл. Ето защо Аз постоянно говоря за Сион и за нещата в Сион. Знаете ли каква е целта на Моите слова? Знаете ли какво има в сърцето Ми? Сърцето Ми копнее скоро да се върне в Сион, да сложи край на старата епоха в нейната цялост, да сложи край на живота ни на земята (защото Аз се отвращавам от земните хора, въпроси и предмети и още повече мразя живота в плътта, а препятствията на плътта са големи. Едва след като се върнем в Сион, всичко ще благоденства) и да възстанови нашия живот в царството. Целта на първото Ми въплъщение беше да положи основите на второто Ми въплъщение. Това беше пътят, който трябваше да се извърви. Само като се отдам изцяло на Сатана, мога да ви изкупя, за да можете да се върнете в тялото Ми по време на последния етап. (Ако не беше

първото Ми възплъщение, нямаше да мога да спечеля слава и нямаше да мога да взема обратно приноса за грях, така че вие щяхте да дойдете на света като грешници.) Понеже имам безкрайна мъдрост, фактът, че ви изведох от Сион, означава, че непременно ще ви върна обратно в Сион. Опитите на Сатана да блокира пътя няма да бъдат успешни, защото великото Ми дело беше завършено отдавна. Първородните Ми синове са същите като Мен — те са святи и непорочни, така че Аз ще се завърна в Сион с първородните Си синове и ние никога няма да бъдем разделени.

Целият Ми план за управление постепенно се разкрива пред вас. Аз започнах да извършвам делото Си във всички нации и сред всички народи. Това е достатъчно, за да докаже, че завръщането Ми в Сион не е твърде далеч, защото осъществяването на делото Ми във всички нации и сред всички народи е нещо, което трябва да се направи след завръщането в Сион. Темпото Ми става все по-бързо. (Тъй като денят на завръщането Ми в Сион приближава, искам да завърша делото Си на земята, преди да се върна.) Аз ставам все по-зает с делото Си, но въпреки това има все по-малко работа на земята, която да върша — всъщност почти никаква. (Моята заетост е насочена към работата в Духа, която не може да бъде видяна от човек с просто око, но може да бъде придобита само чрез Моите слова. Моята заетост не е заетост в плътта, а се отнася до планирането на много задачи от Мен.) Това е така, защото, както казах, делото Ми на земята вече е напълно завършено и останалата част от делото Ми трябва да почака, докато се завърна в Сион. (Причината, поради която трябва да се завърна в Сион, за да работя, е че бъдещото дело не може да се извърши в плът и ако това дело се извърши в плът, то би опозорило името Ми.) Когато победея враговете Си и се върна в Сион, животът ще бъде по-красив и спокоен от живота преди епохите. (Това е така, защото Аз напълно овладях света и благодарение на първото Ми възплъщение и второто Ми възплъщение получих пълна слава. В първото Ми възплъщение Аз придобих само една част от славата Си, но във второто Ми възплъщение Моята личност придоби пълна слава, така че вече няма възможности, от които Сатана да се възползва. Следователно бъдещият живот в Сион ще бъде още по-красив и спокоен.) Моята личност ще се яви още по-славно пред света и пред Сатана, за да унижи големия червен змей — това е централната точка на цялата Ми мъдрост. Колкото повече говоря за външни неща, толкова повече вие можете да разберете. Колкото повече говоря за неща от Сион, които хората не могат да видят, толкова по-празни ще си мислите, че са тези неща, и толкова по-трудно ще ви бъде да си ги представите. Ще си помислите, че разказвам приказки. Вие обаче трябва да бъдете внимателни. В устата Ми няма празни думи — словата, които излизат от устата Ми, са верни. Това е абсолютно вярно, въпреки че е трудно да се разбере с вашия начин на мислене. (Поради ограниченията на плътта хората не са в състояние да разберат напълно и всестранно това, което

казвам, и много от нещата, които съм казал, не съм разкрил напълно. Но когато се завърнем в Сион, няма да имам нужда да обяснявам — вие ще разбирате по естествен начин.) Към това не трябва да се подхожда лекомислено.

Въпреки че човешката плът и представи имат ограничения, Аз все още искам да подобря вашето плътско мислене и да се боря с вашите представи чрез разкритите тайнства, защото, както съм казвал много пъти, това е етап от Моето дело (и до навлизането в Сион това дело няма да спре). В ума на всеки човек има една „планина Сион“ и тя е различна за всички. Тъй като продължавам да споменавам планината Сион, ще ви дам обща информация, за да знаете малко за нея. Да бъдеш на планината Сион означава да се върнеш в духовния свят. Въпреки че се отнася до духовния свят, това не е място, което хората не могат да видят или докоснат — това се отнася за тялото. То не е абсолютно невидимо или нематериално, защото когато тялото се появи, то има форма и вид, но когато тялото не се появи, то няма форма или вид. На планината Сион няма да има притеснения за храна, дрехи, ежедневни нужди или подслон, нито ще има брак или семейство. Няма да има и разделение на половете (всички, които са на планината Сион, са Моята личност, в едно тяло, така че няма брак, семейство или разделение на половете) и всичко, за което говори Моята личност, ще бъде постигнато. Когато хората най-малко очакват, Моята личност ще се появи сред тях, а когато хората не обръщат внимание, Моята личност ще изчезне. (Това е нещо, което хората от плът и кръв не могат да постигнат, така че за вас сега е трудно да си го представите.) В бъдеще ще продължава да има слънце, луна, физическо небе и земя, но понеже Моята личност ще бъде в Сион, няма да има изгаряща горещина от слънцето, няма да има ден и няма да има страдание от природни бедствия. Когато казах, че не ще имаме нужда от осветяване от светило или от слънчева светлина, защото Бог ще ни осветява, Аз говорех за времето в Сион. Според човешките представи всичко във вселенския свят трябва да бъде елиминирано и всички хора трябва да живеят в Моята светлина. Те смятат, че това е истинското значение на думите „не ще имаме нужда от осветяване от светило или от слънчева светлина, защото Бог ще ни осветява“, но всъщност това е погрешно тълкуване. Когато казах: „Всеки месец дървото ще ражда плод дванадесет пъти“, имах предвид делата в Сион. Това изречение представя условията на живот в Сион в тяхната цялост. В Сион времето няма да бъде ограничено, нито ще има ограничения в географията и пространството. Затова казах „всеки месец“. „Плод дванадесет пъти“ не представлява поведението, което проявявате днес, а по-скоро се отнася до свободния живот в Сион. Тези думи са обобщение на живота в Сион. От това може да се види, че животът в Сион ще бъде богат и разнообразен (защото тук „дванадесет“ се отнася до пълнотата). Това ще бъде живот без скръб и сълзи и няма да има експлоатация или потисничество, така че всички ще бъдат еманципирани и свободни. Това е така, защото всичко

съществува в Моята личност, неделимо от който и да е човек, и всичко ще бъде сцена на красота и вечна новост. Това ще бъде време, когато всичко е готово, и начало на нашия живот след завръщането ни в Сион.

Въпреки че делото Ми на земята е напълно завършено, Аз все още се нуждая от работата на първородните Си синове на земята, така че все още не мога да се върна в Сион. Не мога да се върна сам в Сион. Аз ще се върна в Сион заедно с първородните Си синове, след като свършат работата си на земята. По този начин може с право да се каже, че ние придобиваме слава заедно — това е пълното проявление на Моята личност. (Казвам, че работата на първородните Ми синове на земята още не е завършена, защото първородните Ми синове още не са проявени. Тази работа все пак трябва да бъде извършена от верните и честни полагащи труд.)

ГЛАВА 116

Сред изречените от Мен слова има много, които карат хората да се страхуват. Много от словата Ми карат хората да треперят от ужас и много от тях ги карат да страдат и да губят надежда, а още повече причиняват унищожение на хората. Никой не може да проумее изобилието на словата Ми или да го разбере ясно. Едва когато, изречение по изречение, Аз ви казвам Моите слова и ви ги разкривам, вие научавате общото състояние на нещата, но същевременно оставате без яснота относно истинското лице на конкретни факти. Затова Аз ще използвам факти, за да разкрия всичките Си слова, като по този начин ще ви дам възможност по-добре да ги разберете. Като се има предвид стилът на речта Ми, Аз не само говоря със Своите слова, но в още по-голяма степен действам чрез тях и това е истинското значение на „слова и действия, случващи се едновременно“. Защото при Мен всичко е свободно и освободено, и на тази основа всичко, което правя, е изпълнено с мъдрост. Аз не говоря небрежно, нито постъпвам небрежно. (Независимо дали в човешката природа или в Божествената същност Аз говоря и действам с мъдрост, защото Моята човешка природа е неделима част от Мен Самия.) И все пак, когато говоря — никой не обръща внимание на тона на речта Ми, когато действам — никой не обръща внимание на метода на делото Ми. Това е недостатък на човека. Аз ще разкрия мощта Си пред всички хора, не само пред първородните Си синове, но в още по-голяма степен пред всички нации и пред всички народи — самото извършване на това е мощно свидетелство, което посрамва Сатана. Аз не постъпвам глупаво. Повечето хора смятат, че свидетелството Ми за първородните синове е грешка. Те казват, че има други богове извън Мен, че действията Ми са безсмислени, че унижавам Себе Си. В това човешката поквара се разкрива в още по-голяма степен. Може ли да греша, като свидетелствам за първородните

синове? Вие казвате, че греша, но можете ли да свидетелствате? Ако не беше Моето издигане, Моето свидетелство, вие все още щяхте да потискате Сина Ми, все още щяхте да се отнасяте към Него със студено безразличие и все още щяхте да Го третирате като свой слуга. Вие, стадо свине! Ще се отърва от всеки един от вас поред! Никой няма да бъде пощаден! Кажете Ми, какви са тези неща, които са несъвместими с човек, притежаващ нормална човешка природа? Без съмнение това са свинете! Просто не мога да понасям да ги гледам. Ако бях чакал вашето свидетелство, делото Ми вече щеше да се е забавило! Вие, стадо свине! Вие просто нямате ни най-малка човешка природа! Нямам нужда от теб да полагаш труд за Мен! Махай се от тук незабавно! Ти тормозеше и потискаше Сина Ми толкова дълго, ще те стъпча на пихтия! Виж какво ще се случи, ако се осмелиш отново да бъдеш необуздан! Виж какво ще се случи, ако се осмелиш отново да Ме посрамиш! Аз вече завърших великото Си дело — трябва да се върна и да се отърва от това стадо зверове!

Всичко е постигнато в Моите ръце (що се отнася до онези, които обичам) и всичко е унищожено в Моите ръце (що се отнася до онези зверове, които мразя, и до онези хора, вещи и предмети, които презирам). Оставям първородните Си синове да видят всичко, което ще направя, оставям ги да разберат напълно и в това да видят всичко, което съм направил, откакто слязох от Сион. След това ще влезем заедно в планината Сион, ще влезем в мястото, където бяхме преди епохите, и ще заживеем живота си наново. От този момент нататък няма да има повече контакт със света и с това стадо свине, а пълна свобода — всичко ще бъде безпрепятствено и волно. Кой смее да се противопостави на някой от първородните Ми синове? Кой смее да продължава да се противопоставя на първородните Ми синове? Няма да ги оставя да се измъкнат лесно! Както се бояхте от Мен в миналото, така трябва да се боите от първородните Ми синове днес. Не се дръжте по един начин пред Мен, а по друг зад гърба Ми. Аз виждам какъв е всеки човек с кристална яснота. Да не сте лоялни към Моя Син означава да нямате синовно отношение към Мен, което е очевиден факт, защото Ние сме от едно тяло. Ако някой е добър с Мен, но има различно отношение към първородните Ми синове, то той без съмнение е типичен потомък на големия червен змей, защото разбива тялото на Христос. Този грях никога не може да бъде простен! Всеки от вас трябва да разбере това. Ваш дълг е да свидетелствате за Мен и още повече, ваше задължение е да свидетелствате за първородните синове. Никой от вас няма да избяга от отговорността си. Незабавно ще се разправа с всеки, който прекъсва! Не смятай себе си за нещо специално. Казвам ти сега: които са такива в най-голяма степен, те ще бъдат обект на Моето най-строго наказание! Който е такъв в най-голяма степен, има най-малко надежда и е в най-голяма степен син на погибелта. Винаги ще те наказвам!

Цялото Ми дело се извършва лично от Моя Дух и Аз не позволявам на никого от подобните на Сатана да се намесва. Това е така, за да се избегне нарушаването на плановете Ми. Накрая ще позволя и на възрастните, и на децата да станат и да възхваляват Мен и първородните Ми синове, да възхваляват чудесните Ми дела и проявлението на Моята личност. Ще оставя звука на възхвалата да отеква в цялата вселена и до краищата на земята, разтърсвайки планини, реки и всички неща, и ще унижа Сатана напълно. Ще използвам свидетелството Си, за да унищожа целия нечист и подъл стар свят, и ще изградя свят и неопетнен нов свят. (Като казвам, че слънцето, луната, звездите и небесните тела няма да се променят в бъдеще, нямам предвид, че старият свят все още ще съществува, а че целият свят ще бъде унищожен и старият свят ще бъде заменен. Нямам намерение да заменям вселената.) Едва тогава това ще бъде свят, съобразен с Моята воля. В него няма да има репресиите, които съществуват днес, нито ще го има сегашното явление едни хора да експлоатират други. По-скоро в плътта ще има пълна справедливост и разумност. (Въпреки че казвам, че ще има справедливост и разумност, това ще бъде в плътта. Тя ще бъде много различна от Моето царство — различна като небето и земята, тъй като просто няма начин да се сравнят двете — в крайна сметка човешкият свят е човешкият свят, а духовният свят е духовният свят.) През това време Моите първородни синове и Аз ще управляваме този свят (в този свят няма да има безпокойство от Сатана, защото Аз ще унищожа изцяло Сатана), но животът ни все пак ще бъде живот в царството, което никой не може да отрече. През вековете никога не е имало човешко същество (колкото и да е било лоялно), което да е имало такъв живот, защото през вековете не е имало кой да действа като Мой първороден син, а те ще продължават да полагат труд за Мен напред. Въпреки че тези полагащи труд са верни, те в крайна сметка са потомци на Сатана, които са завоювани от Мен, така че след смъртта на плътта, те все още се раждат в човешкия свят, за да полагат труд за Мен. Това е истинското значение на „синовете са в крайна сметка синове, а полагащите труд са в крайна сметка потомци на Сатана“. През вековете не е известно колко хора е имало, за да полагат труд за днешните първородни синове. Никой от полагащите труд не може да избяга и Аз ще ги накарам да полагат труд за Мен завинаги. Като се има предвид тяхната природа, всички те са деца на Сатана и всички Ми се съпротивляват и въпреки че полагат труд за Мен, те са принудени да го правят и никой от тях няма алтернатива. Това е така, защото всичко се контролира от Моята ръка, и полагащите труд, които използвам, трябва да полагат труд за Мен докрай. По този начин днес все още има много хора, които имат същата природа като пророците и апостолите през вековете, защото са от един дух. Следователно, все още има много верни полагащи труд, които изпълняват задачи за Мен, но в крайна сметка (в продължение на шест хиляди години те полагат труд за Мен постоянно, така че тези хора принадлежат към

полагащите труд) никой не може да постигне това, на което всички през вековете са се надявали, защото това, което съм подготвил, не е за тях.

Всичко Мое вече е извършено пред очите. Аз ще върна първородните Си синове в Моя дом и ще ги върна на Моя страна, за да се съберем отново. Тъй като се завърнах триумфално и победоносно и получих пълна слава, Аз идвам да ви върна обратно. В миналото някои хора предсказаха за „петте разумни и петте неразумни девици“. Въпреки че това предсказание не е точно, то не е и напълно погрешно — затова мога да ви предложа някакво обяснение. „Петте разумни и петте неразумни девици“ заедно не представляват нито брой хора, нито тип човек. „Петте разумни девици“ се отнася за определен брой хора, а „петте неразумни девици“ представлява един тип хора, но нито едно от тях не се отнася за първородните синове. По-скоро те представляват творението. Това е причината да бъдат помолени да приготвят масло през последните дни. (Творението не притежава Моето качество. Ако искат да бъдат разумни, те трябва да приготвят масло и следователно трябва да бъдат въоръжени с Моите слова.) „Петте разумни девици“ представляват Моите синове и Моя народ сред човеците, които създадох. Те се наричат „девици“, защото са придобити от Мен, въпреки че са родени на земята. Човек може да ги нарече святи, затова се наричат „девици“. Гореспоменатите „пет“ представляват броят на Моите синове и Моят народ, които съм предопределил. „Петте неразумни девици“ се отнася до полагащите труд, защото те полагат труд за Мен без да придават ни най-малко значение на живота, преследвайки само външни неща (тъй като те нямат Моето качество, независимо какво правят, това е външно нещо), и те не са в състояние да бъдат Мои способни помощници, затова се наричат „неразумни девици“. Гореспоменатите „пет“ представляват Сатана и фактът, че те се наричат „девици“ означава, че са били завоювани от Мен и са в състояние да полагат труд за Мен — но такива хора не са святи, така че се наричат полагащи труд.

ГЛАВА 117

Ти си Този, който отваря свитъка, и Ти си Този, който разчупва седемте печата, защото всички тайни идват от Теб и всички благословии биват разкрити от Теб. Аз съм обвързан с любовта си към Теб за вечни времена и съм длъжен да накарам всички народи да Те почитат, защото Ти си Моята личност; Ти си част от Моето изобилно и пълноценно проявление, незаменима част от Моето тяло. Затова трябва да дам специално свидетелство. Кой друг освен Този, който е в Моята личност, е по Моето сърце? Не Ти Самият свидетелстваш за Теб, а Моят Дух свидетелства за Теб и Аз със сигурност няма да простя на никого, който се осмели да Ти се противопостави, защото това се отнася до Моите управленски закони.

Всичко, което Ти кажеш, Аз непременно ще изпълня и всичко, което Ти помислиш, Аз със сигурност ще приема. Ако някой не е лоялен към Теб, тогава той открито Ми се противопоставя и Аз със сигурност няма да му простя. Строго ще накажа всички, които се противопоставят на Моя Син, и ще благословя онези, които са съответстващи с Теб. Това е властта, която предоставям на Теб. За онова, за което се говореше в миналото — изискванията и нормите, поставени пред първородните синове — Ти си примерът. С други думи, какъвто си Ти, такива ще изисквам да бъдат и първородните синове. Това не е нещо, което хората могат да направят, а по-скоро го прави Самият Мой Дух. Ако някой вярва, че хората са тези, които свидетелстват за Теб, то това същество без съмнение е от рода на Сатана и Мой враг! Следователно свидетелството е окончателно, завинаги неизменно и е това, което Светият Дух потвърждава! Никой не може да го промени с лека ръка, а който го направи, Аз няма да му простя! Тъй като хората не могат да свидетелстват за Мен, Аз Самият свидетелствам за Моята личност и хората не трябва да се намесват в Моето дело! Това са думи на строго правосъдие и всеки един човек трябва да се съобразява с тях!

Вие трябва да обмислите и да обърнете внимание на всяка подробност в това, което казвам. Не се отнасяйте небрежно към думите Ми, а слушайте внимателно. Защо казвам, че първородните синове са Моя личност и незаменима част от Моето царство? Преди всички епохи живяхме заедно и никога не сме се разделяли. Заради смущенията на Сатана, след като бях въплътен за първи път, Аз се завърнах в Сион. Изхождайки от това, всички ние дойдохме на света и след като спечеля победа в сетните дни — т.е. след като си възвърна вас от плътта, която Сатана е покварил — ще ви върна обратно в Сион, за да може Моята личност да се обедини отново и никога повече да не бъде разделена. След това Аз няма да бъда въплътен отново и вие със сигурност няма да излезете от Моето тяло. Тоест след това няма да създавам света отново, а ще остана завинаги неразделим с първородните Си синове в Сион, защото всичко вече е напълно завършено и съм на път да сложа край на цялата предишна епоха. Само в Сион съществува животът на новото небе и земя, защото Моята личност съществува в Сион. Няма да има повече нови небеса или нови земи, които да съществуват извън това. Аз съм новото небе, Аз съм и новата земя, защото Моята личност изпълва целия Сион. Може да се каже също, че Моите първородни синове са новото небе, Моите първородни синове са новата земя. Моите първородни синове и Аз сме от едно тяло, неразделими. Говоренето за Мен задължително включва и първородните синове и Аз със сигурност няма да простя на никого, който се опита да ни раздели. Когато направя така, че всички нации и народи да се върнат пред Моя престол, всички Сатани ще бъдат напълно опозорени и всички нечисти демони ще се отдръпнат от Мен. Тогава е сигурно, че сред всички народи (има се предвид сред Моите синове и хора) ще съществува праведност, и е сигурно, че сред нито един

народ няма да има нито едно от смущенията на Сатана, защото Аз ще управлявам всички нации и народи, ще упражнявам власт над целия вселенски свят и всички Сатани ще бъдат напълно опустошени, напълно сразени и ще получат наказанието на Моите управленски закони.

Аз продължавам делото Си сред всички народи, но те имат единствено просветлението на Моя Дух и сред тях няма никой с нужните качества, за да разкрие Моите тайни, никой, който да е подготвен да Ме изрази. Само Този, който идва от Мен, е квалифициран да върши Моето дело — що се отнася до останалите, Аз ги използвам само временно. Духът Ми няма да слезе при даден човек произволно, защото всичко в Мен е ценно. Защото Духът Ми да слезе върху някого и Духът Ми да работи върху някого са напълно различни неща. Духът Ми работи върху хора, които са извън Мен, но Духът Ми слиза при Този, който идва от Мен. Това са две неща, между които няма никаква връзка. Защото Този, който идва от Мен, е свят, но тези, които са извън Мен, не са святи, колкото и добри да са те. Моят Дух няма да слезе при някого поради някаква незначителна причина. Хората не трябва да се притесняват. Аз не правя грешки и съм сто процента сигурен в това, което правя! Както Аз съм засвидетелствал за Него, Аз със сигурност ще Го и защитя; този човек определено идва от Мен и е незаменим за Моята личност. Затова се надявам хората да оставят настрана собствените си представи, да се откажат от всякакви идеи, дадени от Сатана, да вярват, че всяко Мое слово е истинно и да не дават път на съмнения в умовете си. Това е Моето поръчение към човечеството, Моето увещание към човечеството. Всеки трябва да се придържа към тези неща, всеки трябва искрено да им се подчинява и всеки трябва да приема казаното от Мен за норма.

Аз не само трябва да започна делото Си сред всички нации и народи, но и да започна делото Си навсякъде във вселенския свят, а това още повече показва, че денят за Моето завръщане в Сион не е далеч (защото е необходимо да се завърна в Сион, преди да мога да започна делото сред всички народи и в целия вселенски свят). Има ли някой, който може да проумее стъпките на Моето дело и начина, по който работя? Причините, поради които казвам, че ще се срещна с чужденците в духа, са, че това принципно не може да се направи в плътта и защото не желая да рискувам опасности за втори път. Това са причините да общувам с чужденци в духа. Това следва да бъде в истинския духовен свят, а не в някакъв неясен духовен свят, както си го представят живеещите^а в плът. Това, което ще кажа тогава, ще се различава само по начина, по който говоря, тъй като ще говоря в рамките на друга епоха. Ето защо отново и отново напомням на човечеството да обръща внимание на начина, по който говоря, и напомням също така на човечеството, че в това, което казвам, има тайни, които хората не могат да

---

^а Оригиналният текст не съдържа фразата „както си го представят живеещите“.

разкрият. Никой обаче не разбира защо казвам тези неща и само защото днес ви казвам това, вие сте в състояние да разберете малко, но все пак не напълно. След този етап в Моята работа ще ви въведа стъпка по стъпка. (Все още искам да изгоня някои хора чрез това, затова засега няма да казвам нищо.) Това е методът на следващия етап в Моята работа. Всеки трябва да обърне внимание и ясно да види, че Аз съм Самият Бог, който е мъдър.

ГЛАВА 118

Който се изправи да свидетелства за Моя Син, ще бъде благословен от Мен. Който не се изправи да свидетелства за Моя Син, а вместо това се противопоставя и използва човешките представи, за да прави свои собствени оценки, ще бъде унищожен от Мен. Всички трябва да виждат ясно! Да се свидетелства за Моя Син е проява на страх от Мен и удовлетворява волята Ми. Не уважавайте само Бащата, докато в същото време измъчвате и потискате Сина. Тези, които постъпват така, са потомци на големия червен змей. Нямам нужда несретници като тях да свидетелстват за Моя Син. Ще ги унищожа в бездънната пропаст. Искам преданите и честни обслужващи да полагат труд за Моя Син. Колкото до останалите, нямам нужда от тях. Такъв е Моят праведен нрав и той служи, за да покаже, че Аз съм Самият свещен и неопетнен Бог. Няма да простя на никого, който нарушава управленските Ми закони. Които и да са Те предизвиквали или преследвали в миналото, независимо дали в семейството или в света, ще ги накажа всичките един по един, и нито един няма да бъде пощаден, защото нито една Моя част не е от плът и кръв. Това, че днес свидетелствам за Теб, показва, че обслужващите са приключили с полагането на труд за Мен, така че забрави каквито и да било скрупули или грижи. Те са Твоите обслужващи, все пак, и когато всичко бъде казано и направено, Ти си от небесното царство и накрая ще се върнеш в Моето тяло, защото Моето тяло не може да бъде без Теб. Онези, които са Те предизвиквали и които не са Ти съответствали в миналото (това е нещо, което другите не могат да видят; само Ти го знаеш в сърцето Си), сега са разкрили първоначалните си форми и са намерили падението си, защото Ти си Самият Бог и няма да търпиш никого да Те предизвиква или обижда. Макар че въобще не може да бъде видно отвън, Духът Ми е в Теб. Това не подлежи на съмнение. Всички хора трябва да повярват в това, иначе железният Ми жезъл ще порази всеки, който Ме предизвиква! Щом свидетелствам за Теб, със сигурност имаш власт и всичко, което Ти казваш, е Мой израз, и всичко, което Ти правиш, е Мое проявление, защото Ти си Моят най-обичан и си част от Мен, без която не мога. И така, всяко Твое действие, това, което Ти носиш, това, което Ти използваш, и там, където Ти живееш — това със сигурност са също Мои дела. Никой не трябва да се опитва да

открие нещо срещу Теб и никой не трябва да Ти намира недостатъци. Ако някой го направи, няма да му простя!

Ще изхвърля всички зли слуги от къщата Си, и вътре в къщата Си ще накарам всички верни слуги да свидетелстват за първородните Ми синове. Такъв е планът Ми и по този начин работя аз. Когато злите слуги свидетелстват за Моя Син, се носи миризмата на мъртъвци и това Ме отвращава. Когато верните слуги свидетелстват за Моя Син, това е добросъвестно и искрено, и е приемливо за Мен. И така, който не желае да свидетелства за Моя Син, веднага да изчезне оттук! Няма да те насилвам да свидетелстваш — ако те помоля да си тръгнеш, значи трябва да си тръгнеш! Виж какви са последиците за теб и какво те очаква. Онези, които полагат труд, разбират това по-добре от всеки друг. Моето правосъдие, Моят гняв, Моите проклетия, Моят огън и Моята бушуваща ярост ще се стоварят по всяко време върху всеки, който Ме предизвиква. Ръката Ми не показва милост към никого. Независимо колко предан е бил някой обслужващ преди, ако днес предизвика Сина Ми, веднага ще го унищожа и няма да му позволя да застане пред Мен. И в това всеки ще види безмилостната Ми ръка. Защото хората не Ме познават и защото тяхната природа Ме предизвиква, дори онези, които са Ми верни, са такива само заради собственото си удоволствие. Ако се случи нещо, което да им се отрази неблагоприятно, сърцата им веднага се променят и те искат да се отдръпнат от Мен. Такава е природата на Сатана. Не трябва да бъдете твърдоглави, вярвайки, че сте предани! Ако в това няма нищо за тях, това стадо от зверове е просто неспособно да Ми бъде предано. Ако не бях провъзгласил управленските Си закони, вие отдавна щяхте да сте се отдръпнали. Сега всички вие сте уловени между тигана и огъня и не желаете да полагате труд за Мен, но също така не желаете да бъдете поразени от ръката Ми. Ако не бях провъзгласил, че по всяко време огромни беди ще сполетят всеки, който Ме предизвика, вие отдавна щяхте да сте се отдръпнали. Нима не познавам хитростите, до които хората могат да прибегнат? Повечето хора сега таят малка надежда, но когато тази надежда се превърне в разочарование, те не искат да продължат напред и се молят да се върнат обратно. И преди съм казвал, че не държа никого тук против волята му, но се погрижи да помислиш какви ще бъдат последствията за теб. Това не е заплаха от Моя страна; това са факти. Никой не може да проумее човешката природа, освен Мен. Всички хора мислят, че са Ми верни, без да знаят, че предаността им е нечиста. Тази нечистота ще съсипе хората, защото тя е план на големия червен змей. Отдавна съм го разкрил. Аз съм Всемогъщият Бог, така че как е възможно да не проумея нещо толкова просто? Аз мога да проникна в кръвта и плътта ти, да видя намеренията ти. За Мен не е трудно да проумея човешката природа, но хората се мислят за умни и вярват, че никой, освен тях самите, не знае за намеренията им. Нима те не знаят, че Всемогъщият Бог съществува в небесата и на земята, във всичко?

Ще обичам Сина Си до самия край и ще мразя големия червен змей и Сатана винаги, за вечни времена. Наказанието Ми ще застигне всички онези, които Ме предизвикват, и нито един враг няма да бъде пощаден. Казвал съм и преди: „Полагам голям камък в Сион. За вярващите този камък е основата на тяхното изграждане. За онези, които не вярват, това е скала, в която се препъват. За синовете на дявола това е камъкът, който ще ги смачка до смърт“. Не само съм изричал тези думи преди, но те са били пророкувани от много хора и много хора са чели този пасаж от думи в тази епоха. Още повече, някои хора са се опитали да обяснят тези думи, но никой никога не е разгадавал тази загадка преди, защото тази работа се извършва само през сегашното време от последните дни. И така, макар някои хора да са се опитвали да обяснят тези думи, техните обяснения са само заблуди. Днес Аз разкривам цялото значение на вас, за да знаете сериозността на Моето свидетелство за първородните Ми синове, както и целта на това свидетелство. Аз полагам голям камък в Сион и този камък се отнася за свидетелството за първородните Ми синове. Думата „голям“ не означава, че свидетелстването се измерва по някаква гигантска скала, а по-скоро, че докато свидетелствам за първородните Си синове, много полагащи труд ще се отдръпнат. Тук „онези, които не вярват“, се отнася за онези, които се отдръпват, защото се свидетелства за Моя Син. Следователно камъкът е скала, в която този тип хора ще се препънат. Казвам, че е скала, защото този тип хора ще бъдат повалени от ръката Ми и следователно „скала, в която хората се препъват“, не се отнася за падане или изгубване на сили, а за поваляне от ръката Ми. „Вярващите“ в „за вярващите този камък е основата на тяхното изграждане“ се отнася за онези обслужващи, които са верни, а „основата на тяхното изграждане“ се отнася за благодатта и благословиите, които ще получат, след като предано са положили труд за Мен. Това, че се свидетелства за първородните синове, показва, че цялата тази стара епоха скоро ще си отиде; което ще рече, че това символизира разрушението на царството на Сатана. Следователно за езичниците това е скалата, която ще ги смачка до смърт. И така, разбиването на всички нации на парчета се отнася за пълното обновяване на целия свят. Старото ще си отиде и новото ще се установи — това е истинското значение на „разбиване“. Разбирате ли? Работата, която върша на този етап, може да се обобщи с тези няколко думи. Това е Моето удивително дело и трябва да разберете волята Ми посредством думите Ми.

ГЛАВА 119

Всички вие трябва да разберете Моите намерения и всички вие трябва да разберете Моето разположение на духа. Сега е времето да се приготвим да се върнем в Сион. Моите намерения са да сторя това и нищо друго. Надявам се само

някой ден скоро отново да се събере с вас и да прекарваме всяка минута и всяка секунда заедно в Сион. Ненавиждам света, ненавиждам плътта и още повече ненавиждам всеки човек на земята. Нямам желание да ги виждам, защото всички те са като демони, без дори и най-малката следа от човешка природа. Нямам желание да живея на земята; ненавиждам всички същества, ненавиждам всичко, което е от плът и кръв. Цялата земя вони на трупове; искам да се върна веднага в Сион, да премахна цялата тази воня на трупове от земята и да я изпълня със звуците на хвалебствия за Мен. Ще се върна в Сион, ще се откъсна от плътта и света и никой няма да застане на пътя Ми. Моята ръка, която причинява смърт на човека, е лишена от чувства! Отсега нататък, никой не може да говори за изграждането на църквата. Ако някой го направи, няма да му простя. (Това е така, защото сега е времето да свидетелствам за Моите първородни синове и е времето да изградя царството; който говори за изграждането на църквата, разрушава изграждането на царството и прекъсва Моето управление.) Всичко е готово, всичко е подготвено; остава единствено първородните синове да бъдат извисени и да свидетелствам за тях. Когато това стане, Аз, без миг забавяне и без да се церемоня, ще се върна веднага в Сион — мястото, за което вие мислите ден и нощ. Не съдете по това, че сегашният свят продължава да съществува спокойно и стабилно. Цялата тази работа е работата по завръщането в Сион, затова сега не обръщайте внимание на тези неща; когато дойде денят за завръщането в Сион, всичко ще бъде завършено. Кой не иска да се върне в Сион, и то скоро? Кой не иска Отецът и синовете да се съберат отново? Независимо каква наслада носят земните удоволствия, те не могат да удържат плътта ни; ние ще се издигнем над плътта си и ще се върнем заедно в Сион. Кой се осмелява да попречи на това? Кой се осмелява да поставя препятствия? Аз със сигурност няма да му простя! Ще помета всички пречки. (Тази е причината да казвам, че не мога да се върна в Сион веднага. Зает съм с пречиштането и в същото време свидетелствам за Моите първородни синове; тези две дела напредват едновременно. Когато пречиштането бъде завършено, ще дойде време да разкрия първородните Си синове. „Пречките“ са огромният брой обслужващи, затова казвам, че тези две дела стават едновременно.) Първородните Ми синове ще преминат заедно с Мен през вселената и до края на земята, през планини и реки и всички неща; кой се осмелява да попречи на това? Кой се осмелява да застане на пътя ни? Ръката Ми не пуска лесно който и да е човек; с изключение на първородните Ми синове, гневът и проклятията Ми се изливат върху всички. По цялата земя няма нито един смъртен, който да получава благословиите Ми; всички се натъкват на проклятията Ми. Не съм благословил никого от създаването на света; и дори когато съм давал благословии, това са били просто думи, никога реалност, защото мразя Сатана напълно; никога няма да го благословя, само ще го наказвам. Едва накрая, когато съм победил Сатана докрай и пълната победа е Моя, ще дам материални

благословии на всичките си верни обслужващи и ще им позволя да намерят радост във възхваляването Ми, защото цялата Ми работа ще бъде свършена.

Наистина, времето Ми не е далеч. Шестхилядолетният план за управление се приближава към своя завършек пред очите ви. (Наистина е пред очите ви. Това не е просто някаква представа; можете да го видите от разположението на духа Ми.) Ще заведе първородните Си синове у дома в Сион веднага. Някои хора ще кажат: „Щом е само за първородните синове, защо са необходими шест хиляди години? И защо са създадени толкова много хора?“. И преди съм казвал, че всичко Мое е скъпоценно. Как е възможно първородните Ми синове да не са дори още по-скъпоценни? Ще мобилизирам всички да Ми служат и, още повече, ще разкрия силата Си, за да може всички хора да видят, че в цялата вселена няма нито един предмет, който да не е в ръцете ни, нито един човек, който да не ни служи и няма нищо, което да не можем да постигнем. Ще постигна всичко. За Мен понятието за време не съществува; макар да възнамерявам да завърша плана Си и Моето дело за шест хиляди години, за Мен всичко е еманципирано и свободно. Дори да е по-малко от шест хиляди години, щом според Мен времето е дошло, кой ще се осмели да Ми противоречи? Кой ще се осмели да се изправи и да съди произволно? Аз върша Сам Моята работа; организирам Сам Моето време. Нито един човек, нито една материя, нито едно същество не се осмелява да действа своеволно; ще накарам всички да Ме следват. За Мен няма правилно или грешно; ако кажа, че нещо е правилно, със сигурност е правилно; ако кажа, че нещо е грешно, със сигурност е грешно. Не трябва винаги да Ме мерите според човешките представи! Казвам, че първородните Ми синове и Аз сме благословени — кой се осмелява да откаже да се подчини? Ще те унищожа незабавно! Ти отказваш да се подчиниш! Ти си непокорен! Аз просто нямам милост за нито един човек и омразата Ми вече е достигнала предела си; просто не мога да проявя повече търпение. Що се отнася до Мен, целият вселенски свят трябва да бъде изстребен незабавно — едва тогава Моето велико дело ще бъде завършено; едва тогава Моят план за управление ще бъде изпълнен; и едва тогава омразата в сърцето Ми ще се разпръсне. А сега мисля единствено как да свидетелствам за първородните Си синове. Ще оставя всички други дела настрана; ще свърша първо важните неща, а после второстепенните. Такава е последователността на Моята работа и никой не трябва да я нарушава; всички трябва да правят, каквото казвам, за да не станат прицел за проклятията Ми.

Сега, когато работата Ми е завършена, мога да си почина. Отсега нататък няма да работя повече, а ще нареждам на първородните Си синове да вършат всичко, което искам да бъде свършено, защото първородните Ми синове, това съм Аз; първородните Ми синове са Моята личност. Това ни най-малко не е грешно; не съдете според представите си. Да видите първородните Ми синове означава да видите Мен, защото ние сме едно и също. Всеки, който ни разделя, по този начин

Ми се противопоставя и Аз няма да му простя. В Моите думи се крият загадки, които са неразбираеми за човека. Само онези, които обичам, могат да Ме изразяват, и никой друг; така е определено от Мен и никой не може да го промени. Моите думи са богати, изчерпателни и неразгадаеми. Всички трябва да се трудят над думите Ми, да се опитват често да размишляват над тях и да не пропускат нито една дума или изречение — в противен случай хората ще се трудят по грешен начин и думите Ми ще бъдат разбрани неправилно. Казах, че разположението на духа Ми не понася обидата, което ще рече, че никой не може да се противопоставя на първородните Ми синове, за които свидетелствам. Първородните Ми синове представляват всеки аспект от разположението на духа Ми, така че когато свещената тръба затръби, тогава ще започна да свидетелствам за първородните Си синове и по този начин свещената тръба от този момент нататък ще оповестява постепенно разположението на духа Ми на масите. С други думи, когато първородните Ми синове се разкрият, тогава ще се разкрие и разположението на духа Ми. Кой може да разбере това? Казвам, че дори в тайните, които разкрих, пак остават тайни, които хората не могат да разгадаят. Кой от вас наистина са се опитали да разберат истинското значение на тези думи? Дали разположението на Моя дух е характерът на личност, както си представяте? Да мислите така е сериозна грешка! Днес, който види първородните Ми синове, е обект на благословия и ще види разположението на духа Ми — това е абсолютно вярно. Първородните Ми синове Ме представляват в Моята цялост; те са Моята личност без никакво съмнение. Никой не може да се съмнява в това! Послушните са благословени с благодат, а непокорните са прокълнати. Такава е Моята заповед и никой не може да я промени!

ГЛАВА 120

Сион! Ликувай! Сион! Пей! Аз се завърнах триумфално, завърнах се победоносно! Всички народи! Побързайте да се подредите в редица! Всички неща на творението! Спрете сега, защото Моята личност е обърната към цялата вселена и се явява на Изток от света! Кой смее да не коленичи в преклонение? Кой смее да не Ме нарече истинският Бог? Кой смее да не погледне нагоре с изпълнено със страх сърце? Кой смее да не възхвалява? Кой смее да не ликува? Народът Ми ще чуе гласа Ми и синовете Ми ще оцелеят в царството Ми! Планини, реки и всички неща ще се веселят безкрайно и ще скачат безспир. По това време никой няма да посмее да отстъпи и никой няма да посмее да се надигне в съпротива. Това е Моето чудесно дело и нещо повече, това е Моята велика мощ! Ще накарам всички неща да се боят от Мен в сърцата си и дори повече от това, ще накарам всичко да Ме хвали! Това е крайната цел на Моя план за управление

от шест хиляди години и това е, което съм постановил. Нито един човек, предмет или събитие не смее да се надигне, за да Ми се съпротивлява или да Ми се противопоставя. Целият Мой народ ще се стече към Моята планина (с други слова, света, който по-късно ще създам) и ще се покори пред Мен, защото Аз имам величие и правосъдие и притежавам власт. (Това се отнася за времето, когато съм в тялото. Аз също притежавам власт в плътта, но тъй като ограниченията на времето и пространството не могат да бъдат преодоляни в плътта, не може да се каже, че съм получил пълна слава. Въпреки че придобивам първородните синове в плътта, не може да се каже, че съм придобил слава. Едва когато се върна в Сион и променя външния Си вид, ще може да се каже, че притежавам власт — тоест, че съм придобил слава.) Нищо няма да е трудно за Мен. Чрез словата от устата Ми всичко ще бъде унищожено и чрез словата от устата Ми всичко ще възникне и ще бъде завършено. Такава е Моята велика мощ и такава е Моята власт. Тъй като съм пълен с мощ и власт, никой не може да посмее да Ми попречи. Вече съм триумфирал над всичко и вече съм спечелил победа над всички бунтовни синове. Събирам Моите първородни синове заедно с Мен, за да се върнем в Сион. Аз не ще се върна в Сион сам. Затова всички ще видят Моите първородни синове и така ще се научат да се боят от Мен в сърцата си. Това е Моята цел да придобия първородните синове и това е Моят план от сътворението на света.

Когато всичко е готово, това ще бъде денят на Моето завръщане в Сион и този ден ще бъде отбелязан от всички народи. Когато се върна в Сион, всички неща на земята ще замлъкнат и всички на земята ще бъдат в мир. Когато се върна в Сион, всичко ще възвърне първоначалния си вид. Тогава ще започна делото Си в Сион. Ще накажа нечестивите, ще възнаградя добрите, ще приведа в сила праведността Си и ще изпълня правосъдието Си. Ще използвам словата Си, за да постигна всичко, като накарам всички хора и всички неща да изпитат порицаващата Ми ръка и ще накарам всички хора да видят пълната Ми слава, пълната Ми мъдрост и пълното Ми изобилие. Никой няма да посмее да се изправи, за да съди, защото в Мен всички неща са постигнати. И нека в това всеки види пълното Ми достойнство и вкуси пълната Ми победа, защото в Мен всичко се проявява. От това е възможно да се види Моята велика мощ и Моята власт. Никой няма да посмее да Ме обиди и никой няма да посмее да Ми попречи. В Мен всичко е открито. Кой би посмял да скрие нещо? Сигурен съм, че няма да покажа милост към този човек! Такива несретници трябва да получат суровото Ми наказание и такава измет трябва да бъде изчистена от погледа Ми. Ще ги управлявам с железен скипър и ще използвам властта Си, за да ги съдя без ни най-малка милост и без изобщо да щадя чувствата им, защото Аз съм Самият Бог, Който е без емоции и е величествен и не може да бъде оскърбен. Всички трябва да разберат и видят това, за да не стане така, че да бъдат поразени и унищожени от Мен „без повод и причина“, защото Моят жезъл ще порази всички, които Ме оскърбяват. Не Ме

интересува дали познават Моите управленски закони. Това няма да има значение за Мен, тъй като Моята личност не търпи да бъде оскърбявана от някого. Ето защо се казва, че Аз съм лъв. Когато докосна, го повалям. Ето защо се казва, че сега е богохулство да се каже, че Аз съм Богът на състраданието и любящата доброта. По същество Аз не съм агне, а лъв. Никой не смее да Ме оскърбява — Аз ще накажа със смърт незабавно и без милост всеки, който Ме оскърби. Това е достатъчно, за да покажа Моя нрав. Следователно в последната епоха голяма група хора ще трябва да се оттеглят, което ще бъде трудно за хората да понесат, но от Своя страна Аз съм спокоен и щастлив и изобщо не виждам това като трудна задача. Такъв е Моят нрав.

Надявам се, че всички хора ще имат покорно сърце, за да се подчинят на всичко, което е от Мен. Ако го направят, със сигурност ще благословя човечеството изобилно, защото, както съм казал, онези, които са съвместими с Мен, ще бъдат запазени, докато онези, които са враждебни спрямо Мен, ще бъдат прокълнати. Аз съм разпоредил това и никой не може да го промени. Нещата, които съм определил, са неща, които съм завършил, и всеки, който им се противопостави, ще бъде наказан незабавно. В Сион имам всичко необходимо и всичко, което желая. В Сион няма и намек за света и в сравнение със света той е богат и величествен дворец. Никой никога обаче не е влизал в него и следователно в човешкото въображение той изобщо не съществува. Животът в Сион е различен от живота на земята. На земята животът е ядене, носене на дрехи, игра и търсене на удоволствие, докато в Сион е много по-различно. Това е животът на Отца и синовете, потопени в радост, винаги изпълващи цялото пространство на вселената, но винаги идващи заедно в унисон. Сега, когато се стигна дотук, ще ви кажа къде се намира Сион. Сион е мястото, където пребивавам. Той е местоположението на Моята личност. Следователно Сион трябва да бъде свято място и трябва да е далеч от земята. Ето защо казвам, че презирам хората, предметите и вещите на земята и ненавиждам яденето, пиенето, игрите и търсенето на удоволствия на плътта, защото колкото и да са приятни земните удоволствия, те не могат да се сравнят с живота в Сион. Това е разликата между небето и земята и няма начин двете да се сравняват. Причината, поради която има много загадки на земята, които човекът не може да реши, е че хората не са чували нищо за Сион. Е, къде точно е Сион? На друга планета ли е, както си го представят хората? Не! Това е просто фантазия в съзнанието на човек. Третото небе, което съм споменавал, се смята от човека като имащо предзнаменователно значение, но това, което хората разбират според своите представи, е точно противоположно на това, което Аз имам предвид. Третото небе, споменато тук, не е ни най-малко неистинско. Ето защо казвам, че няма да унищожа слънцето, луната, звездите и небесните тела и няма да премахна небето и земята. Мога ли да разруша Моето жилище? Мога ли да премахна планината Сион? Не е ли това

смехотворно? Третото небе е Моето жилище. Това е планината Сион и това е абсолютно. (Защо казвам, че това е абсолютно? Това е така, защото това, което казвам сега, изобщо не може да бъде разбрано от човека, той може само да го чуе. Границите на човешкото мислене просто не могат да го обхванат и затова сега няма да говоря повече за Сион, за да не го смятат хората за измислица.)

След като се завърна в Сион, тези на земята ще продължат да Ме възхваляват, както в миналото. Тези верни полагащи труд ще чакат, както винаги, за да полагат труд за Мен, но тяхната функция ще е приключила. Най-доброто, което могат да направят, е да обмислят обстоятелствата на Моето присъствие на земята. По онова време ще започна да донасям бедствие върху онези, които ще претърпят нещастие — въпреки това всички вярват, че Аз съм праведен Бог. Със сигурност няма да накажа тези верни полагащи труд, но ще им позволя само да получат Моята благодат. Защото казах, че ще накажа всички злосторници и че тези, които вършат добри дела, ще получат материалните блага, което давам, демонстрирайки, че Аз съм Самият Бог на праведността и верността. При завръщането Си в Сион Аз ще започна да се обръщам към всяка нация в света. Ще доведе до спасение израилтяните и ще накажа египтяните. Това е следващият етап от Моето дело. Моето дело тогава няма да бъде същото, както е в наши дни: то няма да бъде работа в плътта, но ще надхвърли плътта напълно — и както казах, така ще бъде направено, и както заповядах, така ще се случи. Каквото и да се говори, стига да е изречено от Моите уста, веднага ще се изпълни в действителност. Това е истинското значение на Моето изречено слово и неговото изпълнение, което се случва в същото време, тъй като самото Мое слово е власт. Сега говоря за някои общи неща като начин да дам на хората на земята няколко насоки, така че да не се лутат в безпорядък. Когато дойде това време, всичко ще бъде уредено от Мен и никой не трябва да действа своеволно, за да не бъде поразен от ръката Ми. В представите на хората всичко, за което говоря, е неясно, защото в края на краищата човешкият начин на мислене е ограничен и човешката мисъл е толкова далеч от това, за което говоря, колкото е далеч земята от небето. Следователно никой не може да разбере това. Единственото нещо, което трябва да направите, е да се приведете в съответствие с това, което казвам — това е неизбежният ход на нещата. Аз казах: „В последните дни ще се появи звярът, за да преследва народа Ми, а онези, които се страхуват от смъртта, ще бъдат белязани с печат, за да бъдат отнесени от звяра. Онези, които са Ме видели, ще бъдат убити от звяра“. „Звярът“ в тези слова несъмнено се отнася до Сатана, измамникът на човечеството. Това означава, че когато се върна в Сион, голяма група полагащи труд ще се оттеглят, тоест ще бъдат отнесени от звяра. Всички тези създания ще отидат в бездънната пропаст, за да получат Моето вечно наказание. „Тези, които са Ме видели“ се отнася до тези верни полагащи труд, които са били завоювани от Мен. „Са Ме видели“ се отнася до това, че са били завоювани от Мен. „Убити от

звяра“ се отнася за Сатана, когото Аз победих, който не смее да се надигне, за да Ми се противопостави. С други думи, Сатана няма да посмее да извърши каквато и да е работа върху полагащите труд и следователно душите на тези хора ще бъдат спасени. Това е казано заради способността им да Ми бъдат верни и това означава, че тези верни полагащи труд ще могат да получат Моята благодат и Моята благословия. Следователно Аз казвам, че душите им ще бъдат спасени. (Това не се отнася до възнесението на третото небе, което е само представа на човека.) Обаче онези зли слуги ще бъдат отново вързани от Сатана и след това ще бъдат хвърлени в бездънната пропаст. Това е Моето наказание за тях, това е тяхното възмездие и това е наградата за греховете им.

Тъй като темпото на Моето дело се ускорява, времето Ми на земята постепенно намалява. Датата на Моето завръщане в Сион приближава. Когато делото Ми на земята приключи, ще дойде време за завръщането Ми в Сион. Аз изобщо не желая да живея на земята, но в името на Моето управление, в името на Моя план, Аз понесох всички страдания. Днес времето вече е настъпило. Аз ще ускоря темпото Си и никой няма да може да Ме настигне. Независимо дали човек може да го разбере, или не, Аз ще ви кажа в подробности всичко, което човек не е в състояние да разбере, но което трябва да знаете на земята. Затова казвам, че Аз съм Самият Бог, Който надхвърля времето и пространството. Ако не беше Моята цел да придобия първородните синове и по този начин да победя Сатана, Аз вече щях да съм се върнал в Сион. Ако не беше така, Аз просто никога нямаше да създам човечеството. Аз презирам света на хората и ненавиждам хората, които са отделни от Мен, до степен, че обмислям унищожаването на цялото човечество с един замах. Но в делото Ми има ред и структура, чувство за пропорция и мярка и това не е случайно. Всичко, което правя, има за цел да победя Сатана и още повече има за цел да Ми даде възможност да бъда заедно с първородните Си синове възможно най-скоро. Това е Моята цел.

ВТОРА ЧАСТ
ДУМИТЕ НА БОГ
КЪМ ЦЯЛАТА ВСЕЛЕНА

(ОТ 20 ФЕВРУАРИ 1992 Г. ДО 1 ЮНИ 1992 Г.)

ВЪВЕДЕНИЕ

„Думите на Бог към цялата вселена“ е втората част от словата, които Христос изрича с идентичността на Самия Бог. Те обхващат периода от 20 февруари 1992 г. до 1 юни 1992 г. и се състоят от общо четиридесет и седем глави. Изказът, съдържанието и гледната точка на Божиите слова в тези изявления са напълно различни от тези в „Слова на Христос в Началото“. „Слова на Христос в Началото“ разкрива и насочва външното поведение на хората и обикновения им духовен живот. Накрая завършва с „изпитанието на обслужващите“. „Думите на Бог към цялата вселена“ обаче започва с края на статута на хората като обслужващи и началото на живота им като Божи народ. Те водят хората към втория връх на Божието дело, по време на който те преминават през изпитанието на езерото от огън, изпитанието на смъртта и времето, когато обичат Бог. Тези няколко етапа напълно разкриват грозотата на хората пред Бог, както и истинската им природа. Накрая Бог завършва с глава, в която се разделя с човека и така приключва всички етапи на възплъщението Си за Божието завоюване на първата група хора.

В „Думите на Бог към цялата вселена“ Той изразява словата Си от гледна точка на Духа. Начинът, по който Той говори, е недостижим за сътвореното човечество. Освен това лексиката и стилът на Неговите слова са красиви и затрогващи и никоя човешка литература не би могла да заеме мястото им. Думите, с които Той разобличава човека, са точни, неопровержими от която и да е философия и довеждат всички хора до покорство. Думите, с които Бог съди човека, се връзват право в дълбините на душите на хората като остър меч и ги пронизват толкова дълбоко, че те няма къде да се скрият. Думите, с които Той утешава хората, носят в себе си милост и любяща доброта. Те са топли като майчина прегръдка и карат хората да се чувстват в безопасност както никога досега. Най-важната особеност на тези слова е, че на този етап Бог не говори с идентичността на Йехова или Исус Христос, нито на Христос от последните дни. Вместо това, като използва изначалната Си идентичност на Създателя, Той говори на всички, които Го следват, и на всички, които тепърва ще Го последват, и ги наставлява. Може да се каже, че за пръв път откакто светът е създаден, Бог се обръща към всички хора. Никога досега Бог не е говорил на сътвореното човечество толкова подробно и систематично. Разбира се, това е и първият път, когато Той говори на цялото човечество толкова много и толкова дълго. Това е напълно безпрецедентно. Нещо повече, тези слова са първият текст, в който Бог се изказва пред човечеството, и в тях Той разобличава хората, напътства ги, съди ги и им говори откровено, и също така са първите изказвания, в които Бог позволява на хората да разберат Неговите стъпки, мястото, на което се намира, Божия нрав, какво притежава и какво е, мислите на Бог и Неговата загриженост за човечеството. Може да се каже, че това

са първите слова, които Бог е отправил към човечеството от третото небе след сътворението, и че Бог за първи път използва свойствената Си идентичност, за да се яви и да изрази гласа на сърцето Си пред човечеството чрез думи.

Тези слова са проникателни и неразгадаеми; те не са лесни за разбиране, нито е възможно да се разбере какъв е източникът и какви са целите на Божиите слова. Затова Христос е добавил обяснение след всяка глава, като е използвал език, който хората да разберат лесно, за да внесе яснота в по-голямата част от словата. Това, в съчетание със самите слова, улеснява всеки да разбере и опознае Божиите слова. Събрахме тези слова в приложение към „Думите на Бог към цялата вселена“. В тях Христос дава обяснения, като използва възможно най-лесно разбираем начин на изразяване. Комбинацията от двете е съвършеното съчетание на божествената и човешката природа на Бог. Въпреки че в приложението Бог говори от гледна точка на трето лице, никой не може да отрече, че тези думи са изречени лично от Бог, защото никой човек не може да обясни ясно Божиите слова. Единствено Самият Бог може да разясни източника и целите на Своите слова. Така, въпреки че Бог говори с много средства, целите на Неговото дело никога не се променят, нито се променя целта на Неговия план.

Макар че „Думите на Бог към цялата вселена“ завършва с глава, в която Бог се разделя с човека, всъщност именно тогава официално се разкрива Божието дело на завоюване и спасение сред хората, както и делото Му на довеждане на хората до съвършенство. Затова е по-подходящо да разглеждаме „Думите на Бог към цялата вселена“ като пророчество за Божието дело от последните дни. Защото едва след този момент възплътеният Човешки Син започва официално да работи и да говори, като използва идентичността на Христос, да ходи сред църквите и да дава живот, да пои и да води целия Си народ, което от своя страна дава началото на многобройните слова в „Думите на Христос, докато ходеше в църквите“.

ГЛАВА 1

Дали виделите Моите думи наистина ги приемат? Дали вие действително Ме познавате? Научихте ли се истински да Ми се подчинявате? Искрено ли отдавате всичко от себе си за Мен? Действително ли свидетелствахте за Мен твърдо и убедено в лицето на големия червен змей? Дали вашата преданост наистина опозорява големия червен змей? Единствено чрез изпитанието на Моето слово мога да постигна целта Си да пречистя църквата и да избира искрено обичащите Ме. Ако не работех по този начин, дали някой щеше да успее да Ме опознае? Кой би могъл да познае чрез словото Ми Моето величие, Моя гняв и мъдростта Ми? Веднъж започнал делото Си, със сигурност ще го завърша, но все пак Аз съм този, който прониква в дълбините на човешките сърца. Истина ви казвам — нито един

от хората не Ме е опознал напълно, затова използвам думи, за да напътствам хората, за да въведа всички тях в нова епоха. В края пак с помощта на словото ще постигна завършек на цялото Свое дело и така ще накарам всички искрено обичащи Ме да се завърнат смирено в царството Ми и да живеят пред престола Ми. Днес ситуацията е по-различна от преди и начевам чисто нов етап от делото Си. Ето защо възприемам нов подход: всички, които виждат словото Ми и го приемат за свой живот, са хора в Моето царство и бидейки в царството, те са Моят народ в царството. Тъй като приемат да бъдат водени от Моето слово, при все че ги наричам Мой народ, това название съвсем не е по-маловажно от означението Мои „синове“. Помазани за Божии народ, всички те трябва да служат с безукорна преданост в Моето царство и да изпълняват задълженията си в царството Ми. Който дръзне да наруши Моите управленски закони, ще изтърпи наказанието Ми. Това е съветът Ми към всички.

Тъй като е в сила нов подход, повече няма смисъл да споменаваме миналото. Но както казвах и преди, Аз държа на думата Си и винаги довеждам до завършек всичко, на което държа. Никой не е в състояние да промени това — това е категоричен факт. Били те слова, изречени от Мен в миналото, или бъдещи Мои думи, ще осъществя всички тях една по една и ще позволя на цялото човечество да види сбъдването им. На този принцип се подчиняват Моето слово и Моето дело. Тъй като църквата е напълно изградена, вече не сме в епохата на градеж на църквата, а по-скоро в епохата на успешно изграденото царство. Но тъй като вие все още сте на земята, паствата на хората, обитаващи земята, ще продължат да се наричат „църквата“. Въпреки това същността на църквата не е същата като преди — сега това е успешно построена църква. Затова казвам, че Моето царство вече се е спуснало на земята. Никой не е в състояние да разбере откъде произлизат думите Ми и не знае какво целя, когато ги изричам. От начина, по който говоря днес, ще преживеете прозрение. Някои от вас може да избухнат в шумни, горестни ридания; други може да се изплашат от начина, по който Аз говоря; някои може да се вкопчат в консервативните си мнения, докато зорко следят всяко Мое движение; други може да съжалят, че са роптали против Мен или са се опълчвали, а някои тихо ще тържествуват, че са съживени, задето никога не са се отклонили от Моето име. Може да има и такива, които вече нямат сърце да се вслушат в словото Ми, макар че промених начина Си на изразяване, защото преди време са били „изтормозени“ от думите Ми до степен да се чувстват ни живи, ни умрели от униние и отчаяние; или пък други, които са Ми служили със сдържана, но неизменна вяроност, без никога да се оплачат или да се усъмнят, и днес сърцата им преливат от неизразима благодарност към Мен, задето са сред избраните за избавление. Всяко от изброените обстоятелства е приложимо до различна степен към всяко човешко същество. Но тъй като миналото си е минало, а настоящето е тук и сега, няма смисъл да тънете в носталгични копнежи по вчерашния ден, нито

да се умисляте за утрешния. Зле ще свърши всеки от вас, човеците, който се опълчи на реалността и в действията си се отклони от Моите напътствия — само беда ще си докара. Моя е последната дума във всичко случващо се във вселената. Съществува ли нещо извън Моя контрол? Каквото кажа, то става и никое човешко същество не може да повлияе на решенията Ми. Дали заради завета, който низпослах на земята? Нищо не може да осуети осъществяването на Моя план; Аз съм вездесъщ в делото Си и в плана на Моето управление. Та кое човешко същество може да се меси в работите Ми? Не произтича ли лично от Мен тази подредба? Сегашното навлизане в тази сфера не е отклонение от плана Ми или от предвижданията Ми; предопределих всичко това много отдавна. Кой от вас е в състояние да проумее тази стъпка от Моя план? Моят народ със сигурност ще се вслуша в гласа Ми и всеки един, който Ме обича искрено, със сигурност ще застане пак пред престола Ми.

20 февруари 1992 г.

ГЛАВА 2

Заедно с навлизането в новия подход ще има и нови етапи в Моето дело. Както в царството, Аз ще върша нещата директно чрез божествената Си същност и ще водя във всяка стъпка по пътя, прецизно до най-малкия детайл, и без да са примесени каквито и да е човешки намерения. Следва очертаване на методите на действителната практика: тъй като те заслужиха титлата „народ“ чрез страдание и облагородяване и тъй като те са народът на Моето царство, Аз трябва да имам строги изисквания към тях, а стандартът на тези изисквания е по-висок от този на методите на Моето дело в предишните поколения. Това не е само реалността на думите; по-важното е, че това е реалността на практиката. Първо това трябва да се постигне. Във всички думи и дела хората трябва да отговарят на стандартите, изисквани от народа на царството, а нарушителите трябва незабавно да бъдат отстранени, за да не позорят името Ми. Но онези невежи, които не могат да виждат ясно и да разбират, са изключение. При изграждането на Моето царство се съсредоточете върху това да ядете и пиете Моите слова, да разпознавате мъдростта Ми и да намирате потвърждение чрез Моето дело. Ако някой обръща внимание на книги, различни от онези, които съдържат Моите слова, Аз със сигурност не го искам; такива хора са блудници, които Ми се противопоставят. Апостолите не трябва да се задържат твърде дълго вън. В противен случай няма да ги насилвам, а ще ги изоставя и повече няма да ги оползотворявам. Тъй като апостолите не са дълго у дома, те прекарват много време в църквата, за да бъдат наставлявани. Апостолите трябва да участват в поне една от всеки две

сбирки на църквите. Така сбирките на сътрудниците (включително всички сбирки на апостолите, всички сбирки на църковните водачи и всички сбирки на светците с ясно прозрение) трябва да станат чести. Поне някои от вас трябва да присъстват на всяка сбирка, а апостолите трябва да се съсредоточат само върху грижата за църквите. Изискванията, които преди са били поставяни към светците, сега са позадълбочени. Що се отнася до онези, които са извършили прегрешения преди да засвидетелствам името Си, заради предаността им към Мен Аз ще продължа да ги оползотворявам, след като ги подложат на изпитание. Що се отнася до онези обаче, които са извършили нови прегрешения след Моето свидетелство, но са решени да се постараят да се покаят и да поставят ново начало — такива хора трябва само да останат в църквата. И все пак, те не могат да бъдат безгрижни и разпуснати, а по-скоро трябва да бъдат по-ограничавани от другите. Що се отнася до онези, които не се поправят, след като съм се произнесъл, Моят Дух ще ги изостави незабавно и църквата ще има правото да изпълни Моята присъда и да ги отлъчи. Това е категорично и няма място за обсъждане. Ако някой падне по време на изпитанията — тоест ако си тръгне — тогава никой не трябва да му обръща внимание, за да не Ме изпитва и да не се допусне Сатана да се втурне необуздано в църквата. Това е Моят съд за такъв човек. Ако някой действа без праведност и воден от емоции спрямо човек, който напуска, тогава не само този, който напуска, ще загуби мястото си, но и първият ще бъде пропъден от Моя народ. Друга функция на апостолите е да се съсредоточат върху разпространяването на евангелието. Разбира се, светците също могат да вършат тази работа, но те трябва да бъдат мъдри в това и да се въздържат от създаване на проблеми. Гореспоменатите начини на практикуване са актуалните. Също така ви напомням, че трябва да обърнете внимание на задълбочаването на проповедите си, за да могат всички да навлязат в реалността на Моите слова. Трябва внимателно да следвате словата Ми, за да могат всички хора да ги разберат ясно и недвусмислено. Това е най-важното. Онези от Моя народ, които таят мисли за предателство, трябва да бъдат отлъчени и не трябва да им се позволява да остават дълго в Моя дом, за да не позорят името Ми.

21 февруари 1992 г.

ГЛАВА 3

Понеже се наричате Мой народ, нещата вече не са такива, каквито бяха. Трябва да се вслушвате и да се подчинявате на словата на Духа Ми, и да следите внимателно делото Ми. Не бива да отделяте Моя Дух от Моята плът, защото Ние изначално сме едно цяло и по природа сме неразделни. Всеки, който иска да

отдели Духа от плътта и да се съсредоточи върху плътта или върху Духа, ще загуби и единствено ще може да изпие собствената си горчива чаша, без никаква алтернатива. Само онези, които са способни да гледат на Духа и на плътта като на неделимо цяло, имат достатъчно познание за Мен. Животът в тях ще претърпи постепенна промяна. За да може следващият етап от Моето дело да протече гладко и безпрепятствено, Аз използвам облагородяването на словата, за да подложа на изпитание всички в Моя дом, и използвам методите на работа, за да подложа на изпитание онези, които Ме следват. При тези обстоятелства може да се каже, че всички те губят надежда. Понеже са хора, сред тях няма нито един, чието състояние да не е негативно и пасивно, сякаш цялото пространство се е променило. Някои хора роптаят срещу Небето и земята; други се закаляват в отчаянието си и приемат изпитанието на словата Ми; трети гледат към небето и въздишат дълбоко, а очите им са пълни със сълзи, сякаш са разстроени от преждевременната смърт на новородено бебе; четвърти дори чувстват, че е срамно да живеят така и се молят Бог да ги прибере скоро; пети прекарват целия си ден замаяни, сякаш току-що са се разболели тежко и тепърва предстои да се опомнят; шести, след като се оплачат, тихо си тръгват, а някои все пак Ме възхваляват от собствената си позиция, макар и донякъде да остават негативни. Днес, когато всичко е разкрито, не е нужно да говоря повече за миналото. По-важното е, че все още трябва да сте способни на максимална преданост от позицията, която ви давам днес, така че всичко, което правите, да получи Моето одобрение и всичко, което казвате, да е плод на Моето просветление и озарение, за да може това, което изживявате, да бъде в крайна сметка Мой образ и изцяло Мое проявление.

Моите слова се обявяват и изразяват по всяко време и на всяко място, така че и вие трябва да опознавате себе си пред Мен през цялото време. Защото днешният ден все пак не прилича на миналото и вече не можеш да вършиш каквото пожелаеш. Вместо това, под напътствието на Моите слова, трябва да сте способни да подчините тялото си; трябва да използвате словата Ми като своя опора и да не действате безразсъдно. Всички пътища към истинската практика на църквата могат да бъдат намерени в Моите слова. Онези, които не действат според словата Ми, пряко оскърбяват Духа Ми и Аз ще ги унищожа. Тъй като нещата са стигнали до днешното положение, не е нужно да се чувствате твърде огорчени и да съжалявате за постъпките и действията си в миналото. Великодушието Ми е безгранично като моретата и небето — как може човешките способности и познания за Мен да не са Ми познати като пръстите на собствената Ми ръка? Кой от хората не е в Моите ръце? Смяташ ли, че изобщо не знам колко голям е духовният ти ръст, че съм в пълно неведение по този въпрос? Това е невъзможно! Затова, когато всички хора са най-отчаяни, когато не могат да чакат повече и искат да започнат отначало, когато искат да Ме попитат какво се случва, когато някои се

отдават на разточителство, а на други им идва на ум да се разбунтуват, когато някои все още вярно полагат труд, Аз започвам втората част от Епохата на правосъдието: да пречиствам и съдя Моя народ. Това означава също, че официално започвам да обучавам Моя народ, като ви позволявам не само да дадете красиво свидетелство за Мен, но и като Мой народ да постигнете красива победа в битката за Мен.

По всяко време народът Ми трябва да се пази от хитрите замисли на Сатана, да пази портата на дома Ми заради Мен. Хората трябва да са способни да се подкрепят взаимно и да се грижат един за друг, за да не попаднат в капана на Сатана, когато вече ще е твърде късно да съжаляват. Защо толкова бързам да ви обуча? Защо ви разказвам фактите за духовния свят? Защо ви напомням и увещавам отново и отново? Замисляли ли сте се някога за това? Дали размишленията ви някога са довели до яснота? Така че вие трябва не само да сте способни да станете по-добри, като надграждате върху основите на миналото, но и да отхвърлите нечистотиите в себе си под напътствието на днешните слова, като позволите на всяка Моя дума да се вкорени и да разцъфне в душата ви и, което е по-важно, да даде повече плод. Това е така, защото не искам ярки и пищни цветя, а изобилни плодове, които не губят своята зрялост. Разбирате ли истинското значение на словата Ми? Макар цветята в оранжерията да са безбройни като звездите и да привличат цялата тълпа от възхитени хора, щом повехнат, те стават толкова раздърпани, колкото измамните замисли на Сатана и никой не проявява интерес към тях. И все пак всички онези, брулени от ветровете и изгаряни от слънцето, които свидетелстват за Мен, макар и да не цъфтят красиво, ще дадат плод, след като цветовете изсъхнат, защото Аз изисквам това. Като изричам тези слова, доколко разбирате? Щом цветовете изсъхнат и дадат плод и след като всички тези плодове могат да се осигурят за Моя наслада, Аз ще завърша цялото Си дело на земята и ще започна да се наслаждавам на кристализацията на Своята мъдрост!

22 февруари 1992 г.

ГЛАВА 4

Всички Мои хора, които Ми служат, трябва да помислят върху миналото: беше ли любовта ви към Мен опетнена от нечисти примеси? Бяхте ли Ми предани искрено и от все сърце? Оpozнахте ли Ме истински? Колко място заемах в сърцата ви? Бяха ли те изпълнени с Мен? Какво успяха да постигнат у вас думите Ми? Не Ме вземайте за глупак! Тези неща са Ми пределно ясни! Усили ли се любовта ви към Мен днес, когато прозвучава гласът на Моето спасение? Стана ли чиста част

от предаността ви към Мен? Познанието ви за Мен стана ли по-дълбоко? Отправяните в миналото възхвали положиха ли здрава основа за днешното ви познание? Каква част от вас заема Моят Дух? Какво място във вас обитава Моят образ? Намериха ли словата Ми отклик у вас? Дали истински чувствате, че няма къде да скриете срама си? Наистина ли вярвате, че сте недостойни да бъдете Мой народ? Ако въобще не обръщате внимание на горните въпроси, това показва, че ловите риба в мътна вода, че сте тук само за да запълните бройката и че в предварително постановения от Мен момент ще бъдете пропъдени и повторно захвърлени в бездънната пропаст. Това е Моето предупреждение и всеки, който го приема несериозно, ще бъде поразен от Моето правосъдие и в уреченото време ще го постигне бедствие. Не е ли така? Необходими ли са още примери, за да подкрепя казаното? Налага ли се да говоря по-ясно, за да онагледя тези Свои думи? От момента на сътворението до днес, мнозина не се подчиняваха на словото Ми и затова ги отделих и пропъдих от Моя обновителен поток; накрая телата им погиват, а духовете им се озовават в Хадес и до ден днешен са подложени на страховити мъчения. Много хора последваха Моето слово, но се противопоставиха на просветлението и озарението Ми, поради което ги отхвърлих настрана, те попаднаха под властта на Сатана и се присъединиха към Моите противници. (Днес всички, които пряко Ми се противопоставят, възприемат словото Ми само повърхностно и не се подчиняват на неговата същност.) Наред с тях немалко хора само са чули вчерашните Ми думи и са се придържали към „отпадъците“ от миналото, без да ценят днешната „реколта“. Тези хора не само са били пленени от Сатана, но са се превърнали във вечни грешници и са станали Мои врагове и открити противници. Подобни хора подлежат на Моето правосъдие в разгара на Моя гняв и до днес си остават слепци, до днес са в тъмниците (което ще рече, че тези хора са разпадащи се вкочанени трупове, контролирани от Сатана; а ги наричам слепци, тъй като очите им са забулени от Мен). Би било добре да ви дам пример за справка, за да си вземете поука от него:

Когато се заговори за Павел, вие се сещате за историята му и ви идват на ум някои разкази за него, които са неточни и не отговарят на реалността. Той бе обучаван от родителите си от малък и доби от Мен живот, а в резултат от Моето предопределение — и качествата, които изисквам. На 19-годишна възраст беше изчел различни книги за живота; следователно не е нужно да навлизам в подробности за това как, благодарение на качествата си и на озарението и просветлението, дарени му от Мен, Павел не само обсъждаше с немалко проникновение духовни въпроси, но и бе способен да вникне в Моите намерения. Естествено, това не изключва съчетанието от външни и вътрешни фактори. При все това единственият му недостатък бе, че поради даровитостта си той често се отдаваше на многословие и хвалби. Поради непокорството си, което отчасти беше пряко отражение на архангела, той положи какви ли не усилия да Ме предизвика, когато Се

превъплътит за първи път. Той бе от онези, които не вникват в словото Ми, а и мястото Ми в сърцето му вече бе изчезнало. Хора като него пряко се противопоставят на Моята божественост, а Аз ги поразявам и те се прекланят пред Мен и признават греховете си чак в самия край. Затова, след като се възползвах от силните му страни — което ще рече, след като работи за Мен известно време — Павел пак се върна в старото си русло и макар и да не проявяваше открито непокорство към словото Ми, спря да се подчинява на духовните Ми напътствия и просвещение и така обезсмисли всичко, което беше свършил преди това; иначе казано, венецът на славата, за който говореше, се превърна в куха фраза, в плод на собственото му въображение, защото и до днес той е обект на правосъдието Ми, стегнат в Моите окови.

От горния пример е видно, че осъждам в телесната му форма всеки проявил неподчинение към Мен (като се е опълчил не просто на въплътеното Мое Аз, а на словото Ми и на Моя Дух — тоест на Моята божествена същност). Щом Моят Дух те изостави, ти пропадаш и се озоваваш направо в Хадес. И макар че тленното ти тяло е още на земята, приличаш на човек, страдащ от лудост: губиш разума си, веднага се чувстваш като мъртвец и почваш да Ме умоляваш незабавно да сложа край на плътта ти. Повечето от вас, които са осенени от Духа, вникват дълбоко в тези обстоятелства и не е необходимо да навлизам в повече подробности. В миналото, когато работех в нормално човешко състояние, повечето хора вече се бяха сблъскали с Моя гняв и с величието Ми и отчасти познаваха мъдростта Ми и нрава Ми. Днес говоря и действам пряко от божествената Си същност и някои хора тепърва предстои да видят с очите си Моя гняв и Моето правосъдие; при това основната работа от втората част на Епохата на правосъдието изисква пряко да запозная всички Мои хора с действията Ми като въплътен Бог и да накарам всички вас непосредствено да видите Моя нрав. Все пак, тъй като съм въплътен, се отнасям внимателно към слабостите ви. Надеждата Ми е, че няма да си играете с духа си, с душите си и с телата си, отдавайки ги лекомислено на Сатана. По-добре е да цените всичко, което притежавате, а не да се отнасяте към него като към игра, защото тези неща са свързани със съдбата ви. Успявате ли истински да вникнете в същината на думите Ми? Наистина ли сте в състояние да се отнасяте с внимание към истинските Ми чувства?

Желаете ли да се насладите на благословията Ми на земята, благословия, подобна на небесната? Желаете ли да цените способността си да Ме разбирате, радостта си от Моите думи и познанието си за Мен като най-скъпоценните и значими неща в живота си? Истински способни ли сте да Ми се подчините напълно, без да мислите за собственото си бъдеще? Способни ли сте наистина да се оставите да ви обрека на смърт и да ви водя като овце? Има ли сред вас хора, които са способни да постигнат тези неща? Възможно ли е благословията Ми да бъде добита от всички, които са приети от Мен и са получили обещанията Ми?

Разбрахте ли нещичко от тези думи? Ако ви подложат на изпитание, можете ли истински да се оставите на милостта Ми и наред тези изпитания да търсите намеренията Ми и да вникнете в сърцето Ми? Не искам да можеш да говориш прочувствено или да разказваш вълнуващи истории; вместо това те призовавам да свидетелстваш безупречно за Мен и напълно да навлезеш в дълбочината на реалността. Ако не говорех без заобикалки, щеше ли да можеш да се откажеш от всичко около себе си и да се оставиш да те използвам? Не е ли това реалността, която изисквам? Кой е в състояние да вникне в смисъла на думите Ми? Все пак искам вече да не се поддавате на опасения, да бъдете инициативни в навлизането си и да вникнете в същността на думите Ми. Това ще ви помогне да не ги разбирате погрешно и значението им да не остава неясно за вас, което би довело до неспазване на Моите управленски закони. Надявам се чрез думите Ми да разбирате намеренията Ми спрямо вас. Не мислете повече за собственото си бъдеще и действайте в съгласие с обещанието, което Ми дадохте, да се оставите на Божиите разпореждания по всички въпроси. Всички, обитаващи Моя дом, трябва да правят всичко по силите си; ти трябва да даваш най-доброто от себе си за заключителната част от делото Ми на земята. Истински ли желаеш да приложиш тези неща на практика?

23 февруари 1992 г.

ГЛАВА 5

Гласът на Моя Дух изразява целия Ми нрав. Разбирате ли? Да не сте наясно с това би било равностойно на пряко неподчинение. Истински ли видяхте значението на тези Мои думи? Давате ли си сметка какви усилия, колко енергия изразходвам за вас? Наистина ли бихте се осмелили да разкриете пред Мен постъпките си и поведението си? И имате наглостта да се наричате Мой народ право в лицето Ми — нямате никакъв срам, а още по-малко разум! Рано или късно хора като вас ще бъдат изпъдени от Моя дом! Не се правете пред Мен на ветерани, като си приписвате, че сте свидетелствали за Мен! Нима това е по силите на човешкия род? Ако целите и намеренията ти бяха изчезнали без остатък, отдавна щеше да си поел по друга пътека. Да не мислиш, че не зная колко може да поеме човешкото сърце? От днес нататък трябва да навлезеш в реалността на практиката във всички свои действия; вече няма да минаваш между капките както досега, като дърдориш празни приказки. В миналото повечето от вас се бяха настанили под Моя покрив като хранителници; фактът, че днес си в състояние да устояваш, се дължи изцяло на суровите Ми думи. Да не мислиш, че говоря несвързано и безцелно? Абсурд! Застанал нависоко, оглеждам всички неща под Мен и от

висотата Си властвам над всички тях. По същия начин въдворих Божието спасение на земята. Стоя в Своята тайна обител и от погледа Ми и за миг не убягва всяко движение на човеците, всяка тяхна дума и постъпка. За Мен те са разтворена книга: виждам ги и ги познавам до един. Тайната обител е Мой дом, а целият небосвод е Мое ложе. Недосегаем съм за силите на Сатана, защото съм преизпълнен с величие, праведност и правосъдие. Словото Ми е пропито с неизразимо тайнство. Щом проговоря, вие се слисвате като току-що хвърлени във водата птичета или като стреснати пеленачета и губите ума и дума, защото духът ви е стъписан. Защо казвам, че тайната обител е Мой дом? Вниквате ли в дълбокото значение на думите Ми? Кой от човеците е в способен да Ме опознае? Кой би могъл да Ме опознае така добре, както познава майка си и баща си? Докато си почивам в Своята обител, внимателно наблюдавам: всички хора по земята се щурат насам-натам, „обикалят света“ и препускат напред-назад, за да подобрят живота си и да подсигурят бъдещето си. Но нито един от тях не влага енергия в градежа на Моето царство и не полага и най-слабо усилие. Аз създадох хората и много пъти съм ги спасявал от изпитания; но те са до един неблагодарници: Нито един от тях не би могъл да изброи всички случаи, в които съм го спасявал. От сътворението на света до днес изминаха толкова много години, толкова много векове; сътворих толкова много чудеса и толкова много пъти проявявах мъдростта Си. Въпреки това човеците са с притъпен разум и чувства, сякаш са душевно болни, а понякога дори са като диви зверове, вършеещи из гората, и нямат ни най-малко намерение да обърнат внимание на Моите дела. Много пъти съм издавал смъртна присъда на човеците и съм ги обричал на гибел, но Моят план за управление не може да бъде променен от никого. Затова в Моите ръце те продължават да разкриват остарелите неща, в които са се вкопчили. Заради стъпките от делото Си за кой ли път спасих вас, създания, родени в голямото изродено и извратено, отвратително и подло семейство.

Делата Ми се развиват според плана, без миг прекъсване. Сега, когато вече съм в Епохата на царството и когато съм пренесъл и вас в Моето царство като Мой народ, ще имам други изисквания към вас; тоест, ще започна да оповестявам пред вас върховния закон, посредством който ще управлявам тази епоха:

Тъй като сте наречени Моят народ, трябва да можете да славите Моето име; тоест да свидетелствате за Мен посред изпитания. Ако някой се опита да Ме залъже с ласкателства или прикрие истината от Мен, или ако зад гърба Ми се замеси в нечисти дела, всички подобни хора без изключение ще бъдат прогонени от Моя дом и ще стоят извън него в очакване да се разправя с тях. Ще изгоня от дома Си също и проявявалите в миналото нелоялност и непочтителност към Мен, а също и онези, които днес отново надигат глас в открита критика към Мен. Моите избраници трябва неизменно да зачитат бремето, тегнещо на плещите Ми, и да се стремят да научат Моето слово. Само такива хора ще просветлявам и те със

сигурност ще живеят под Моите напътствия и просвещение, без никога да бъдат порицавани. Категорично отказвам да използвам онези, които не зачитат бремето Ми, а вместо това се стараят да планират собственото си бъдеще — иначе казано, чиито действия не са подчинени на стремежа да възрадваят сърцето Ми, а като просяци гледат да измъкнат дребни подаяния. Отказвам да работя с тях, защото от раждането си досега не знаят какво означава да зачитат Моето бreme. Това са хора без разум; те страдат от мозъчно „недохранване“ и трябва да се върнат вкъщи, за да се „подхранят“. Такива хора не са Ми нужни. От всеки в Моя народ ще бъде изисквано да се отнася към опознаването Ми като към постоянно задължение от край до край, като храненето, обличането и съня — нещо, което човек не забравя нито за миг. Така в крайна сметка опознаването Ми ще стане толкова естествен акт, колкото храненето — нещо, което човек прави без усилие, с опитна ръка. Що се отнася до думите, които изричам, всяка една трябва да бъде приемана със най-силната вяра и да бъде напълно усвоена; нехайството и половинчатостта са недопустими. Ще считам за открито противящ Ми се всеки, който не обръща внимание на словото Ми; ще сметна, че Ме пренебрегва всеки, който не вкусва от него или не се стреми да го опознае, и ще го изхвърля през портата на Моя дом. Ще постъпя така, защото (както съм отбелязвал и преди) се нуждая не от голямо множество хора, а от безупречност. Ако само един от сто души е в състояние да Ме опознае чрез словото Ми, охотно ще изхвърля всички останали, за да се съсредоточа върху просветлението и озарението на този единствен човек. Това ви показва, че не е задължително необходимо да намеря проявление и да бъда изживян чрез множество хора. Нуждая се от пшеница (макар и с неузрели зърна), а не от плевели (дори зърната им да са напълно узрели и да предизвикват възхищение). А що се отнася до онези, които не обръщат внимание на търсенето, а вместо това се отнасят небрежно, ще трябва да си тръгнат по собствена воля; Аз не желая да ги виждам повече, за да не позорят Моето име. Засега спирам да ви наставлявам за изискванията към Моите избраници, и ще налагам бъдещи санкции в зависимост от промяната на обстоятелствата.

В отминалите времена повечето хора мислеха, че Аз съм Самият премъдър Бог, че Аз съм Богът, който прозря дълбоко в човешките сърца; това обаче бяха просто празни думи. Ако хората Ме познаваха истински, нямаше да правят прибързани заключения, а вместо това щяха да се опитват да Ме опознаят чрез словото Ми. Едва когато биха достигнали етапа наистина да прозрат действията Ми, щяха да бъдат достойни да Ме наричат Мъдър и Чудесен. Познанията ви за Мен са твърде повърхностни. През вековете толкова много хора Ми служеха продължително и като станаха свидетели на постъпките Ми, действително опознаха част от Мен. Затова сърцата им постоянно бяха изпълнени с покорство към Мен и не се осмеляваха да таят ни най-малко намерение да Ми се противопоставят, защото веднъж отклонил се от стъпките Ми, човек трудно ги

намира отново. Ако не бяха Моите напътствия, тези хора не биха се осмелили да действат необмислено. Поради това, след като добиха многогодишен опит, накрая те обобщиха част от знанието си за Мен, наричайки Ме Мъдър, Чудесен и Пастир, и казваха, че словото Ми е като двуостра сабя, че делата Ми са велики, будещи възхита и почуда, че съм наметнат с мантията на величието, че мъдростта Ми се извисява по-високо от небосвода и други прозрения. Днес обаче познанието ви за Мен почива изцяло върху основата, положена от тези хора, така че повечето от вас повтарят като папагали казаните от тях думи. Спестил съм ви доста порицания само защото си давам сметка колко повърхностен е начинът, по който Ме познавате, и колко слабо „образовани“ сте. Въпреки това повечето от вас все още не познават себе си или си въобразяват, че с постъпките си са се доближили до Моята воля и затова са избегнали правосъдие; или че след като съм се въплътил, Аз съм загубил всякаква представа за делата на хората и покрай това сте избегнали порицанието Ми; или че Бог, в когото вярвате, не съществува в необятната вселена и затова сте свели опознаването на Бог до задължение, с което да се позанимаете в свободното си време и вместо да го пазите в сърцата си като дълг, който трябва да бъде изпълнен, за вас вярата в Бог е занимавка, с която да запълвате моментите на скука. Ако не бяхте у Мен съжаление с липсата си на умения, разум и проникновение, щях да погубя всички ви с порицанието Си, да залича съществуването ви. Въпреки това ще продължа да проявявам снизходителност към човешкия род, докато довърша делото Си на земята. Това е нещо, което всички вие трябва да знаете и да престанете да бъркате добро и лошо.

25 февруари 1992 г.

ГЛАВА 6

Проявявайте проникателност по духовните въпроси, слушайте внимателно Моето слово и бъдете истински способни да възприемате Моя Дух, Моето Същество, Моето слово и Мен Самия като неделимо цяло, за да може всички хора да Ме удовлетворяват, когато са в присъствието Ми. Навестих всичко, което съществува, от край до край огледах необятната вселена и вървах сред всички хора, вкусвайки сладостта и горчилката в живота им, но в тези Мои странствания човекът никога не Ме зачете и така и не Ме опозна истински. Тъй като пазех мълчание и не сторих никакви чудеса, никой не Ме видя истински. Настоящото се различава от миналото: ще направя неща, невиджани от времето на сътворението, и ще изрека думи, нечувани откакто свят светува, защото призовавам всички хора да опознаят въплътеното Мое Аз. Това са стъпките от управлението Ми, но хората изобщо не подозират какво предстои. Макар и да говорих разбираемо,

хората са все така озадачени; трудно им е да Ме разберат. Нима това не показва човешката нищожност? Не е ли точно това недостатъкът, който искам да поправя? От години не съм работил със същността на хората; макар да бяха в непосредствен контакт с въплътеното Ми тяло, с години никой не чуваше гласа, изхождащ пряко от Моята божественост. Ето защо хората не Ме познават, при все че това не им попречи да Ме обичат през вековете. Но днес извърших във вас чудотворна работа, която е недоловима и безмерна, и изрекох много думи. Въпреки тези обстоятелства все още са мнозина онези, които открито се съпротивляват срещу Мен в Мое присъствие. Нека ви дам няколко примера.

Всеки ден се молите на един неопределен Бог, като се опитвате да проумеее каква е волята Ми и да добиете усещане за жизненост. Но когато се изправите пред словото Ми, гледате на него по различен начин, като на едно цяло с Моя Дух, а същевременно отригвате въплътеното Мое Аз, защото вярвате, че в този си вид съм неспособен да изрека подобни думи, че те са направлявани от Моя Дух. Какво ще кажеш за познанието си при такива обстоятелства? Донякъде вярваш на думите Ми, но си в една или друга степен предубеден срещу плътта, в която съм облечен. Всеки ден я изучавах и казвах: „Защо Той прави нещата по такъв начин? Дали това действително идва от Бог? Невъзможно! Той не е много по-различен от мен — нормален, обикновен човек е, като мен“. Как да бъдат обяснени тези обстоятелства?

Кой от вас не притежава гореспоменатото? Кой не е зает с подобни неща? Грижливо ги пазиш, сякаш са твои ценни вещи и държиш да не ги изгубиш. Изобщо не полагаш лични усилия, а вместо това чакаш Аз да сторя всичко Сам. В интерес на истината, нито един човек, който не е търсещ, не успява да Ме опознае с лекота. Думите, с които ви поучавам, не са незначителни. Мога да ви дам друг пример, от различна гледна точка, за да се ориентирате.

Когато стане дума за Петър, хората се надпреварват да го възхваляват. Веднага си спомнят трите пъти, когато се отрекъл от Бог, как подложил Бог на изпитание, служейки на Сатана, как накрая бил разпнат с главата надолу в името на Бог и прочие. Сега ще ви опиша как Ме опозна Петър и какъв беше краят му. Духовният ръст на Петър беше добър, но бе живял при по-различни обстоятелства от Павел: родителите му Ме преследваха, бяха обсебени от Сатана демони и затова не бяха научили Петър на нищичко за Бог. Петър беше умен, талантлив и родителите му от малък го обсипваха с обич и грижи. Но когато порасна, той се превърна в техен враг, защото неуморно се стремеше да Ме опознае и впоследствие окончателно им обърна гръб. Случи се така, защото над всичко беше вярата му, че небето, земята и всички неща са в ръцете на Всемогъщия и че всички добри неща идват от Бог и Той е пряк техен източник, без Сатана да е успял да ги омърси с намесата си. Съпоставяйки Ме със своите родители, Петър успя да оцени по-добре Моята любяща доброта и милост и това усили желанието му да

Ме търси. Той не просто ядеше и пиеше Моето слово, а успя да вникне в Моята воля и бе непрестанно бдителен в сърцето си. В резултат на това духът му неизменно откликваше и затова всички негови действия бяха според Моето сърце. За да поддържа стремежа си, Петър и за миг не забравяше провалите на някои хора в миналото, защото го гнетяха опасения и той да не попадне в клопката на неуспеха. По същия начин съсредоточи усилия да усвои вярата и любовта на всички възлюбители Бог през вековете. Ето така, учейки се не само от отрицателните, а също и от далеч по-важните положителни примери, той доби по-бързо такъв ръст, че по знанието си за Мен превъзхождаше всички, които са пред лицето Ми. Следователно, не е трудно да си представите как Петър положи всичко свое в Моите ръце, как дори остави на Мен решенията какво да яде и да облича, къде да живее и да спи и вместо това се наслаждаваше на Моето богатство като Ме удовлетворяваше във всичко. Подложих го на безчет изпитания, които почти го убиха, но посред стотиците изпитания вярата му в Мен остана непоклатима и той нито веднъж не изпита разочарование към Мен. Дори когато казах, че съм го изоставил, той не се обезсърчи и продължи да Ме обича практически и в съгласие със старите принципи за практикуване. Рекох му, че макар и да Ме обича, няма да го похваля и че накрая ще го хвърля в ръцете на Сатана. Но всред тези изпитания, които не засягаха плътта му, а се изразяваха в думи, той пак отправи към Мен молитва, възкликвайки: „О, Боже! Има ли сред небесата, на земята и във всички неща човек, създание или нещо, което да не е в Твоите ръце, Всемогъщи? Когато проявиш милостта Си към мен, сърцето ми ликува поради Твоята милост. Когато ме съдиш, макар и да съм недостоеен, добивам по-добро усещане за необозримостта на Твоите постъпки, защото Ти си изпълнен с мощ и с мъдрост. Макар че плътта ми страда от трудностите, духът ми намира утеха. Как бих могъл да не възхваля Твоята мъдрост и делата Ти? Дори и да намеря смъртта си след като Те познах, нима не бих я посрещнал с радост и с готовност? Всемогъщи! Наистина ли не желаеш да ми позволиш да Те видя? Наистина ли съм недостоеен за осъждане от Теб? Възможно ли е в мен да има нещо, което Ти не желаеш да виждаш?“. Макар че по време на тези изпитания Петър не успя да схване съвсем точно волята Ми, беше очевидно, че премеждията не го разстройваха, а се чувстваше горд и поласкан (при все че Му въздадох осъждане, за да покажа на човечеството Своето величие и гняв). Поради предаността си към Мен и заради Моята благословия, той служи като образец за подражание на хората вече хиляди години. Нима Петър не е примерът, който да следвате? Помислете много добре защо посветих на Петър толкова дълго обяснение; това следва да са принципите, определящи действията ви.

При все че само малцина Ме познават, Аз не поразявам човеците с гнева Си, защото им липсват твърде много качества и затова им е трудно да достигнат нивото, което изисквам от тях. Ето защо проявявам търпимост към хората от

хиллядолетия, та до днес, но въпреки това се надявам, че няма да се отпуснете поради снизходителността Ми. Чрез Петър Ме опознайте, чрез него Ме следвайте; целият негов геройски опит трябва да ви донесе просветление, каквото не сте добили преди, и така ще достигнете сфери, досега недостижими за човечеството. Из целия космос и по небесния свод, всички неща на небето и на земята способстват с всички сили за осъществяването на последния етап от делото Ми. Със сигурност не желаете да сте в ролята на наблюдатели, слугуващи на сатанинските сили? Сатана присъства постоянно — той се промъква в сърцата на хората и поглъща познанието за Мен, скърца със зъби и вади ноктите си в агония преди края. Желаете ли да станете жертви на лукавите му козни в тези времена? Нима искате да съсипете живота си сега, когато Моето дело най-сетне е завършено? Чакате ли да проявя снизходителност за кой ли път? От ключово значение е да търсите познание за Мен, но е незаменимо важно да се съсредоточите върху практиката. Словото Ми се разкрива непосредствено пред вас и се надявам, че ще изоставите личните си планове и амбиции и ще следвате Моите напътствия.

27 февруари 1992 г.

ГЛАВА 7

Всички клонове на запад трябва да се вслушат в гласа Ми:

Бяхте ли Ми верни в миналото? Вслушвахте ли се в чудесните Ми съвети? Реалистични ли са надеждите ви, а не мъгляви и несигурни? Човешката преданост, човешката любов, човешката вяра — не съществува нищо друго освен това, което идва от Мен, няма нищо друго освен това, което е дарено от Мен. Народе Мой, когато слушате словата Ми, разбирате ли волята Ми? Виждате ли сърцето Ми? Въпреки че в миналото, докато вървахте по пътя на полагане на труд, вие се сблъскахте с възходи и падения, с успехи и неуспехи, както и със случаи, в които имаше опасност да паднете и дори да Ме предадете, знаехте ли, че във всеки един момент Аз постоянно ви спасявах? Че във всеки един момент постоянно използвах гласа Си, за да ви призова и спася? Толкова пъти сте попадали в мрежите на Сатана, толкова пъти сте попадали в капана на човека, толкова пъти не сте успявали да се освободите от себе си и сте изпадали в безкрайни спорове помежду си. Толкова много пъти телата ви са били в дома Ми, докато сърцата ви не можеха да бъдат открити никъде. Въпреки това толкова пъти съм протягал спасяващата Си ръка, за да ви подкрепя и толкова пъти съм посявал зърната на милост сред вас. Толкова пъти не бях способен да понеса гледката на вашето нещастие след страданието; толкова пъти... Знаете ли това?

Днес обаче, под Моя опека, вие най-сетне преодоляхте всички трудности и Аз се радвам заедно с вас; това е кристализацията на Моята мъдрост. Въпреки това запомнете това добре! Кой е паднал, докато вие самите останали силни? Кой е бил силен, без никога да е имал моменти на слабост? Кой от хората се е радвал на благословия, която не е дошла от Мен? Кой е преживял нещастие, което не е дошло от Мен? Възможно ли е всички, които Ме обичат, да получават само благословия? Възможно ли е нещастията да са сполетели Йов, защото не беше способен да Ме обича, а предпочете да Ми се противопостави? Възможно ли е Павел да е успял да Ми служи предано в Мое присъствие, защото наистина беше способен да Ме обича? Макар и да се държите здраво за Моето свидетелство, може ли сред вас да има хора, чието свидетелство да е неподправено с примеси като чисто злато? Способни ли са хората на истинска преданост? Това, че вашето свидетелство Ми носи наслада, не противоречи на вашата „преданост“, защото никога не съм изисквал много от никого. Според първоначалния замисъл на Моя план всички вие щяхте да бъдете „дефектни стоки“ — да не отговаряте на изискванията. Нима това не е пример за това, което ви казах за „посвяването на зърната на милост“? Това, което виждате, Моето спасение ли е?

Всички вие трябва да се замислите и да си припомните: откакто се върнахте в Моя дом, някой от вас опозна ли Ме по начина, по който го направи Петър, без да се съобразява със собствената си печалба или загуба? Повърхностните части на Библията са ви познати, но дали сте усвоили нейната същност? Поради това все още държите на своя „капитал“ и отказвате наистина да се освободите от себе си. Когато изричам слова, когато говоря с вас лице в лице, кой от вас някога е оставял затворения си свитък, за да приеме словата на живота, които Аз разкривам? Нито зачитате словата Ми, нито ги цените. По-скоро ги използвате като картелница, за да обстрелвате враговете си и да запазите собствената си позиция. Ни най-малко не се опитвате да приемете правосъдието Ми, за да Ме опознаете. Всеки от вас насочва оръжие към някой друг; всички вие сте „безкористни“ и във всяка ситуация „мислите за другите“. Нима не правехте точно това вчера? А днес? Вашата „преданост“ се е повишила малко и всички вие сте малко по-опитни и малко по-зрели. Поради това вашият „ужас“ от Мен се е увеличил донякъде и никой не „действа лекомислено“. Защо съществувате в това състояние на постоянна пасивност? Защо положителните аспекти никога не могат да се открият никъде във вас? О, народе Мой! Миналото отдавна е отминало; не бива повече да се придържате към него. След като вчера беше непоколебим, днес трябва да Ми отдадеш искрената си преданост. Освен това утре трябва да свидетелстваш добре за Мен и в бъдеще ще наследиш благословията Ми. Това трябва да разберете.

Макар да не присъствам пред вас, Моят Дух непременно ще ви дари с благодат. Надявам се, че вие ще цените Моите благословия и, разчитайки на тях, ще можете да опознаете себе си. Не ги приемайте за свой капитал. По-скоро

трябва да използвате словата Ми, за да попълните това, което ви липсва, и от това да извлечете положителните си елементи. Това е посланието, което ви завещавам!

28 февруари 1992 г.

ГЛАВА 8

Аз ще разкрия Моите избраници и ще ги направя цялостни, когато откровенията Ми достигнат апогей и осъждането Ми бъде приключено. Пътувам до всички кътчета на вселенското мироздание в постоянно търсене на онези, които са в съгласие с Моето намерение и са годни да бъдат ползвани от Мен. Кой ще се възправи и ще Ми съдейства? Любовта на хората към Мен е нищожно малка; много слаба е и вярата им в Мен. Ако не насочвах острието на словото Си към човешките слабости, хората биха се впускали в хвалби, преувеличения и бомбастични теории, биха говорили надут, сякаш са сведущи и всезнаещи по земните въпроси. Колцина от онези, които бяха „поялни“ към Мен в миналото и от „застаналите непоколебимо“ пред Мен днес, все още дръзват да се възвеличават? Кой не се радва тайно на изгледите за личното си бъдеще? Когато не изобличавах хората директно, пак им идеше да потънат вдън земя от срам. А как биха се почувствали, ако говорех по друг начин? Биха се чувствали още по-задължени, биха решили, че няма лек за тях и биха били сковани от бездействие. Щом хората изгубят всякаква надежда, тържествено отеква приветствието на царството и ознаменува онова, което хората определят като „времето, когато седемкратно усиленият Дух започва да работи“. С други думи, това е моментът, бележещ официалното начало на царството на земята, когато Моята божественост се проявява пряко (без всякаква намеса на „мисловните процеси“). Всички хора се втурват да вършат нещо, като съживени или пробудени от сън, сякаш, отваряйки очи, са слисани от това, че обстоятелствата около тях са такива. В миналото казах много неща за градежа на църквата; разкрих множество тайнства, но когато достигна своя връх, тази работа изведнъж прекъсна. Изграждането на царството, обаче, е различно. Отново подхващам делото Си на земята едва когато битката в духовната сфера навлезе във финалната си фаза. С други думи, чак когато целият човешки род е на ръба да отстъпи, полагам официално начало на новото Си дело и го оповестявам. Разликата между изграждането на царството и градежа на църквата е, че, градейки църквата, Аз работех с човечество, подчинено на божественост; пряко се занимавах със старата природа на хората, пряко разкривах грозното им „аз“ и изобличавах същността им. В резултат, те опознаха себе си на тази база и бяха убедени в сърцата си и в думите си. Градейки царството, Аз действам пряко чрез Своята божественост и позволявам на всички

да узнаят какво притежавам и какво представлявам въз основа на познанието им за словото Ми, а накрая им позволявам да добият познание и за въплътеното Мое Аз. Така приключва за всички човеци търсенето на неопределения Бог и те вече не посвещават част от сърцата си на небесния Бог; тоест, позволявам на човечеството да опознае действията Ми на въплътен Бог и с това ще завърши времето Ми на земята.

Изграждането на царството е непосредствено насочено към духовната сфера. А именно, състоянието на битката в духовната сфера се разкрива ясно и пряко сред всички Мои хора и това красноречиво потвърждава, че — особено в Епохата на царството — не само църковните среди, но и всеки човек е постоянно във война. Въпреки физическите им тела, духовният свят пряко се разкрива пред хората и те влизат в непосредствен досег с живота там. Ето защо, щом бъдете обзети от вярата, трябва добре да се подготвите за следващия етап от делото Ми. Необходимо е да отдадете цялото си сърце; едва тогава ще възрадваме Моето сърце. Изобщо не се интересувам какво се е случвало в църквата преди; днес църквата е в царството. Още от началото на Моя план, Сатана дебне зад всяка стъпка и в противовес на мъдростта Ми постоянно се опитва да намери начини и средства да осуети първоначалния Мой замисъл. Но нима Аз бих могъл да се поддам на измамните му козни? Всичко в небесата и на земята служи на Мен; възможно ли е сатанинските кроежи да са изключение? Това е точката на пресичане на мъдростта Ми; в това се състои удивителността на действията Ми и това е принципът, по който се развива целият Ми план за управление. В епохата на градежа на царството Аз пак не избягвам измамните кроежи на Сатана, а продължавам да върша работата, която съм длъжен да свърша. Сред всички неща във вселената Аз избрах действията на Сатана за Свой противовес. Та не е ли това проява на мъдростта Ми? Не се ли състои точно в това възхитителността на делото Ми? При встъпването си в Епохата на царството всички неща на небето и по земята се преобразяват из основи, а после тържествуват и ликуват. По-различни ли сте вие? Чие сърце не е обзето от медна сладост? Кой не изпада в неопишуема радост? Кой не се впуска в танц на радостта? Кой не изрича хвалебствени думи?

Дали вниквате в произхода и целите на всичко, за което говорих и обсъждахме досега, или не? Без този Мой въпрос повечето хора биха сметнали, че просто си бърборя и не биха могли да вникнат в първопричината за думите Ми. Ако ги обмислите добре, ще осъзнаете значимостта им. Съветвам те внимателно да ги прочетеш: коя от думите Ми не ти е от полза? Коя от тях не би ти помогнала да израстеш духовно? Кое от казаното не разкрива реалността на духовния свят? Повечето хора си мислят, че думите Ми са лишени от логика и смисъл и че не са разяснени и изтълкувани. Нима се изразявам толкова отвлячено и неразбираемо? Дали истински се подчинявате на Моето слово? Дали безрезервно го приемате?

Дали не се отнасяте към него като към залъгалка? Дали не го използвате като наметка, с която да прикриете грозната си външност? В този необятен свят, кои от вас съм подлагал на обстоен личен преглед? Кои от вас лично са чули думите на Моя Дух? Толкова много хора се лутат опипом в тъмнината; толкова много отправят молитви сред несгодите; толкова много премръзнали и гладни клетници отправят взор в надежда; и толкова много са оковани от Сатана. Но пък и толкова много не знаят накъде да се обърнат, толкова много Ме предават в момент на щастие, толкова много са неблагодарни и толкова много са предани на сатанинските измамни козни. Кой от вас е Йов? А кой е Петър? Защо споменавах Йов много пъти? Защо се връщах на Петър отново и отново? Можахте ли изобщо да определите какви надежди ви възлагам? Посветете повече време на размисли за тези неща.

Петър Ми бе верен в продължение на много години, но и за миг не възнегодува и не се оплака; дори и Йов не му беше равен, а всичките светци през вековете бяха далеч по-недостойни от Петър. Той не само се стремеше да Ме опознае, а Ме опозна във време, когато Сатана осъществяваше измамните си кроежи. Това мотивира Петър да Ми служи дълги години, винаги съгласно Моята воля. Затова остана извън властта на Сатана. Петър си взе поуки от съдбата на Йов, но същевременно ясно виждаше неговите недостатъци. При все че вратата на Йов бе изключително силна, на него му липсваха познания по въпросите от духовната сфера и затова изрече доста думи, несъответстващи на действителността; това показва, че знанията на Йов бяха повърхностни и неспособни да достигнат съвършенство. Затова Петър неизменно се съсредоточаваше върху това да добие усет за духовното и винаги наблюдаваше внимателно динамиката в духовния свят. В резултат, той не само успя да потвърди някои от желанията Ми, но и доби известно знание за сатанинските измамни козни. Поради това Петровото познание за Мен надхвърля знанията на всеки друг през вековете.

Съдейки по опита на Петър виждаме, че хората трябва внимателно да се вгледат в душите си, ако желаят да Ме опознаят. Не искам външно да Ми „посвещаваш“ нищо: това е от второстепенно значение. Ако не Ме познаваш, цялата вяра, любов и преданост, за които говориш, са просто илюзии, сапунени мехури и ти със сигурност ще се превърнеш в самохвалко, който се врича в Мен, но не познава себе си. В такъв случай отново ще попаднеш в мрежите на Сатана и не ще можеш да се освободиш от тях; ще станеш син на погибелта и обект на унищожение. Ако обаче си хладен и безчувствен към словото Ми, ти без съмнение се опълчваш срещу Мен. Това е безспорно и те съветвам да погледнеш през вратата на духовния свят към множеството разнообразни духове, които съм подложил на наказание. Кой от тях, като слушаше словото Ми, не остана бездеен, равнодушен и не приемащ? Кой не посрещна с откровено неверие Моите думи? Колцина от тях не се опитаха да намерят слабости в изреченото от Мен? Колко от

тях не злоупотребиха със словото Ми, ползвайки го като „ръкопашно оръжие“, с което да се „предпазят“? За тях Моите думи не бяха път към опознаването Ми, а просто залъгалки, с които да се забавляват. Нима така не се опълчиха директно против Мен? Кое е словото Ми? Кой е Духът Ми? Задавал съм ви тези въпроси неведнъж, но дали сте достигнали по-висше и по-ясно прозрение за тях? Дали сте ги преживели истински? Отново ви напомням: не опознаете ли словото Ми, не го ли приемете и не го ли практикувате, неизбежно ще се превърнете в обект на наказанието Ми! Със сигурност ще се превърнете в жертви на Сатана!

29 февруари 1992 г.

ГЛАВА 9

Тъй като си сред хората от Моето семейство и тъй като имаш вяра в Моето царство, трябва да се придържаш към стандартите на Моите изисквания във всичко, което правиш. Не искам да не бъдеш нищо повече от блуждаещ облак, а да бъдеш блестящ сняг и да притежаваш неговата същина, и дори повече — неговата стойност. Понеже идвам от святата земя, Аз не съм като лотоса, който има само име и няма същина, защото той идва от калта, а не от святата земя. Времето, в което едно ново небе слиза на земята и една нова земя се разпростира върху небесата, е и точно това време, в което официално работя сред хората. Кой от човечеството Ме познава? Кой съзря момента на пристигането Ми? Кой е видял, че Аз не само имам име, но освен това притежавам и същина? Аз помитам белите облаци с ръката Си и внимателно наблюдавам небесата; няма нещо в пространството, което да не е подредено от Моята ръка, а под нея няма никой, който да не допринася със собственото си мъничко усилие за осъществяването на Моето могъщо начинание. Аз не отправям обременителни искания към хората на земята, защото винаги съм бил практичният Бог и защото съм Всемогъщият, Който е създал хората и ги познава добре. Всички хора са пред очите на Всемогъщия. Как биха могли дори тези в най-отдалечените кътчета на земята да избегнат внимателното наблюдение на Моя Дух? Въпреки че хората „познават“ Духа Ми, те все още оскърбяват Духа Ми. Словата Ми разкриват грозните лица на всички хора, както и най-съкровениите им мисли, и карат всички на земята да стават прозрачно ясни от Моята светлина и да рухват наскре Моя изпитателен поглед. Но въпреки падането им техните сърца не смеят да се отдалечат от Мен. Кой от обектите на сътворението не Ме обича в резултат на делата Ми? Кой не копнее за Мен в резултат на словата Ми? В кого не се раждат чувства на привързаност в резултат на Моята любов? Само поради покварата на Сатана хората не са успели да достигнат състоянието, което Аз изисквам. Дори най-ниските стандарти, които

изисквам, пораждат опасения у хората, да не говорим за днешния ден — тази ера, в която Сатана беснее и е безумно деспотичен — или за времето, когато хората са били толкова стъпкани от Сатана, че телата им са изцяло покрити с мръсотия. Кога неспособността на хората да се грижат за сърцето Ми в резултат на тяхната поквара не Ми е причинявала скръб? Възможно ли е да съжалявам Сатана? Възможно ли е да греша в любовта Си? Когато хората не Ми се подчиняват, сърцето Ми тайно плаче; когато Ми се съпротивляват, Аз ги порицавам; когато биват спасени от Мен и възкресени от мъртвите, Аз ги поддържам с най-голяма грижа; когато Ми се покоряват, сърцето Ми се успокоява и веднага усещам големи промени на небето и земята и във всички неща. Когато хората Ме възхваляват, как да не Се радвам? Когато са Мои свидетели и са спечелени от Мен, как бих могъл да не спечеля слава? Възможно ли е постъпките и поведението на хората да не се управляват и влияят от Мен? Когато не давам насоки, хората бездействат и мълчат; освен това зад гърба Ми те участват в онези „похвални“ мръсни сделки. Смяташ ли, че плътта, с която Се обличам, не знае нищо за твоите действия, твоето поведение и твоите думи? Много години съм търпял вятъра и дъжда и също съм изпитвал горчивината на човешкия свят; но при по-внимателен размисъл никакво страдание не може да накара плътското човечество да изгуби надежда в Мен, а още по-малко пък някаква сладост може да накара хората от плът да станат студени, обезверени или пренебрежителни към Мен. Наистина ли любовта им към Мен е ограничена или до липса на страдание, или до липса на сладост?

Днес Аз обитавам плътта и официално съм започнал да извършвам делото, което трябва да върша. Въпреки че хората се страхуват от гласа на Моя Дух, те вървят срещу същината на Моя Дух. Няма нужда да обяснявам колко трудно е за човечеството да познае въплътения Мен в Моето слово. Както съм казвал преди, Аз не съм строг в Моите изисквания и не е необходимо да постигате пълно познание за Мен (тъй като в хората има липси; това е присъщо състояние и никакво придобито състояние не може да го компенсира). Трябва само да знаете всичко, което е направено и казано от Мен в плътска форма. Тъй като Моите изисквания не са строги, надявам се, че всички вие можете да опознаете тези дела и слова и да ги постигнете. Трябва да се отървете от нечистотиите си в този мръсен свят, трябва да се стремите да постигнете напредък в това изостанало „семејство от императори“ и никога не трябва да си позволявате никакво отпускане. Не трябва да проявяваш ни най-малко снизхождение към себе си. Ще трябва да посветиш много време и усилия, за да разбереш това, което изричам за един-единствен ден, и ще ти отнеме цял живот, за да изпиташ и спечелиш знание дори от едно изречение, казано от Мен. Словата, които изричам, не са неясни и абстрактни; те не са празни приказки. Много хора се надяват да спечелят словата Ми, но Аз не им обръщам внимание; много хора жадуват за Моето богатство, но не им давам дори малко; много хора искат да видят лицето Ми, но Аз винаги съм

го крил; много хора слушат внимателно гласа Ми, но Аз затварям очите Си и отпускам глава назад, без да Се трогвам от техния „копнеж“; много хора се страхуват от звука на гласа Ми, но думите Ми винаги са нападателни; много хора се ужасяват да видят образа Ми, но Аз умишлено Се появявам, за да ги поразя. Хората никога не са виждали истински лицето Ми, нито някога са чували истински гласа Ми; това е така, защото те не Ме познават истински. Въпреки че могат да бъдат поразени от Мен, въпреки че могат да Ме напуснат и въпреки че могат да бъдат порицани от ръката Ми, те все още не знаят дали всичко, което правят, наистина Ми е по сърце, и все още не разбират на кого точно разкривам сърцето Си. От сътворението на света никой никога не Ме е познавал истински или Ме е виждал истински и въпреки че днес съм Се въплътил, вие все още не Ме познавате. Това не е ли факт? Виждал ли си някога в плътта дори малко от Моите действия и нрав?

На небето е мястото, на което Се облягам, а под небето е мястото, където намирам почивка. Имам къде да живея и имам време, когато да показвам силите Си. Ако не бях на земята, ако не прикривах Себе Си в плът и ако не бях смирен и скрит, нямаше ли небето и земята отдавна да са се променили? Нямаше ли вие, Моят народ, вече да сте били използвани от Мен? В действията Ми обаче има мъдрост и въпреки че съм напълно наясно с измамността на хората, Аз не следвам техния пример, а вместо това им давам нещо в замяна. Моята мъдрост в духовната сфера е неизчерпаема, а мъдростта Ми в плътта е вечна. Не е ли точно това моментът, в който Моите дела стават ясни? Прощавал съм на хората и съм ги помилвал много пъти, чак до настоящия ден, в Епохата на царството. Мога ли наистина да забавя времето Си още? Въпреки че съм бил малко по-милосърден към крехките хора, когато делото Ми бъде завършено, мога ли все пак да Си навлека неприятности, като върша старо дело? Бих ли позволил съзнателно на Сатана да Ме обвини? Нямам нужда хората да правят нищо друго освен да приемат реалността на словото Ми и неговото първоначално значение. Въпреки че словата Ми са прости, по същество те са сложни, защото вие сте твърде малки и сте станали твърде безчувствени. Когато пряко разкривам Моите тайнства и изяснявам Моята воля в плътта, вие не обръщате внимание; слушате звуците, но не разбирате значението им. Обзема Ме тъга. Въпреки че съм въплътен, не мога да върша делото на служението на плътта.

Кой е познал делата Ми в плътта от словата и действията Ми? Когато разкривам тайнствата Си писмено или ги изричам на глас, всички хора онемяват; затварят очи в мълчание. Защо това, което казвам, е неразбираемо за хората? Защо словата Ми са толкова непонятни за тях? Защо те са толкова слепи за делата Ми? Кой е способен да Ме види и никога да не забрави? Кой сред тях могат да чуят гласа Ми и да не му позволят да ги подмине? Кой може да усети волята Ми и да угоди на сърцето Ми? Аз живея и Се движа сред хората; дойдох да

почувствам техният живот — и въпреки че усещах, че всичко за човечеството беше наред, след го създадох, не изпитвам радост от живота сред хората и не Се радвам на никакво щастие сред тях. Не ги мразя и отхвърлям, но не съм и разнежен към тях — защото хората не Ме познават, трудно им е да видят лицето Ми в тъмнината; сред цялата врява те трудно чуват гласа Ми и не могат да различат какво казвам. По този начин, повърхностно, всичко, което правите, е в покорност към Мен, но в сърцата си все още не Ми се подчинявате. Може да се каже, че такава е цялата стара природа на човечеството. Кой е изключение? Кой не е обект на Моето порицание? Но кой не живее под Моята търпимост? Ако цялото човечество беше унищожено от Моя гняв, какво би било значението на създаването на небесата и земята от Мен? Веднъж предупредих много хора, увещавах много хора и открито съдих много хора — не е ли това много по-добре от директното унищожаване на човечеството? Моята цел не е да убивам хората, а да ги накарам да узнаят всичките Ми дела сред Моето правосъдие. Когато се издигнете от бездънната яма — което ще рече, когато се освободите от Моето правосъдие — всички ваши лични съображения и планове ще изчезнат и всеки ще се стреми да Ме удовлетвори. С това няма ли да съм постигнал целта Си?

1 март 1992 г.

ГЛАВА 10

Все пак Епохата на царството се различава от миналите времена. Тя не се занимава с поведението на човешкия род; Аз слязох на земята, за да осъществя лично Моето дело, което човеците не могат нито да си представят, нито да постигнат. В продължение на толкова години, още от сътворението на света, работата се свежда само до изграждане на църквата, но не се чува нито дума за градежа на царството. При все че Моята уста изрича тези думи, познава ли някой същността на казаното от Мен? Веднъж се спуснах в света на хората, наблюдавах и изпитах страданието им, но не успях да осъществя целта на въплъщението Си. Щом започна работата по изграждането на царството, Моето въплътено Аз официално пое Своето служение; тоест, Царят на царството официално встъпи в суверенната Си власт. От това става ясно, че спускането на царството в света на хората далеч не е само буквално проявление, а е осезаема реалност; това е един аспект от значението на израза „реалността на практикуването“. Човеците никога не са виждали нито едно от действията Ми и не са чували нито едно от изказванията Ми. И да бяха видели Моите действия, какво ли биха открили? И да бяха Ме чули да говоря, какво ли биха разбрали? По целия свят всичко живо съществува благодарение на Моята любяща милост и любяща доброта, но

същевременно целият човешки род подлежи на Моето правосъдие и на изпитанията, наложени от Мен. Проявявах милост и любов към хората дори когато до една или друга степен всички се поддадоха на покварата; въздавах им наказания дори когато всички те се покориха пред престола Ми. Има ли обаче поне едно човешко същество, което да не е подложено на страданията и облагородяването, пратени от Мен? Толкова много хора сред мрака опипом се стремят към светлината, толкова много се борят изтерзани с личните си изпитания. Йов имаше вяра, но нима не търсеше изход за себе си? При все че Моите хора могат да устоят на изпитанията, има ли някой, който, без да изрази гласно вярата си, все пак я изпитва в дълбините на сърцето си? Или по-скоро хората огласяват вярванията си, докато в сърцата си още таят съмнения? Няма човешки същества, които да не са трепнали при изпитанията или които искрено да Ми се подчинят през премеждията. Ако не закривах лицето Си, за да не гледам този свят, целият човешки род би рухнал под пламтящия Ми взор, защото Аз не искам нищо от човечеството.

Когато проехти приветствието на царството — едновременно с еката на седемте гръма — звукът разтърсва небето и земята, разклаща небесната твърд и сърдечните струни на всички човеци затрептяват. Химнът на царството тържествено се въздига в земята на големия червен змей в знак, че съм унищожил този народ и съм основал царството Си. И което е още по-важно — установява се Моето царство на земята. В този момент разпрашам ангелите Си до всички земни народи, за да направляват Моите синове, Моите избраници; това отговаря и на изискванията за следващата стъпка от делото Ми. Аз обаче лично пристигам на мястото, където свит на кълбо лежи големият червен змей, и влизам в двубой с него. Щом цялото човечество опознае Моето въплътено Аз и види делата Ми в плът, леговището на големия червен змей ще се превърне в пепел и ще изчезне без следа. Като народ на Моето царство, тъй като ненавиждате големия червен змей с целите си сърца, вие трябва да Ме удовлетворите с действията си и така да опозорите змея. Истински ли усещате, че големият червен змей е омразен? Искрено ли чувствате, че той е врагът на Царя на царството? Действително ли вярвате, че можете да дадете прекрасни свидетелства за Мен? Изпълнени ли сте с увереност, че ще успеете да победите големия червен змей? Това искам от вас; единственото Ми изискване е да успеете да стигнете до тази стъпка. Ще можете ли да направите това? Вярвате ли, че ще се справите? Докъде точно стигат човешките способности? Дали пък да не се заема лично Аз? Защо казвам, че самият Аз се спускам на мястото на битката? Нуждая се от вярата ви, не от действията ви. Хората до един са неспособни да приемат думите Ми прямо и вместо това им хвърлят коси погледи. Това помогна ли ви да постигнете целите си? Оpoznахте ли Ме по този начин? Честно казано, нито един от цялото човечество не е способен да Ме погледне право в лицето и нито един не е в

състояние да приеме чистото и неподправено значение на Моето слово. Затова задействах изпълнението на невиджан досега проект на земята, за да постигна целите Си и да вселя истинския Свой образ в човешките сърца. По този начин ще сложа край на епохата, в която хората се подчиняват на представи.

Днес не само слизам сред народа на големия червен змей, но и обръщам лице към цялата вселена, разтърсвайки небесната твърд. Има ли изобщо място, което да е неподвластно на Моя съд? Има ли кътче, пощадено от бедствията, които изсипвам връз света? Навсякъде, където отивам, Аз посявам всевъзможни „семена на бедствия“. Това е един от начините Ми на работа и несъмнено е спасителен акт за човечеството — това, което му въздавам, е все пак израз на любов. Искам да позволя на още повече хора да Ме опознаят и да успеят да Ме видят и така да започнат да се боят от Бог, когото не са успявали да съзрат в продължение на толкова години, но Който е практичен точно в този момент. Какъв бе Моят замисъл за сътворението на света? Защо не унищожих човечеството до корен, след като се поддаде на покварата? По каква причина целият човешки род живее сред беди? Каква бе целта на възплъщението Ми? Когато върша делото Си, хората усещат не само горчилката, но и сладостта. От всички хора по света има ли някой, който да не живее в милостта Ми? Ако Аз не дарявах на хората материална благодат, кой от тях би се радвал на изобилие? Възможно ли е да сте благословени с това, че ви позволявам да заемете мястото си на Мои избраници? Ако не бяхте Мои хора, а само обслужващи, нямаше ли да съществувате в Моята благодат? Нито един от вас не е способен да разгадае първоизточника на словото Ми. Вместо да ценят титлите, които им раздавам, мнозина тайно негодуват срещу определението „обслужващи“, а нарека ли ги „Мои хора“, сърцата на много от тях се изпълват с любов към Мен. Не се опитвайте да Ме заблудите; очите Ми са всевиждащи! Кой от вас се подчиняват доброволно, кои Ми предлагат безпрекословно послушание? Ако приветствието на царството не проехти, дали наистина ще можете да Ми останете предани докрай? Много отдавна предопределих способностите на хората да разсъждават и да действат и очертах докъде е във възможностите им да стигнат.

Повечето хора приемат Моите пламъци в светлината на Моя лик. Насърчени от Мен, огромното мнозинство от хората се раздвижват и се устремяват в търсене. Когато силите на Сатана нападнат Моите хора, Аз съм там, за да ги отблъсна; когато козните на Сатана внесат безредие в живота им, Аз разгромявам сатанинските сили, те панически побягват и не се връщат повече. Всевъзможни зли духове непрестанно дебнат на земята къде да се установят и вечно търсят мъртъвци, които са годни за поглъщане. Избраници Мои! Трябва да останете под Моите грижи и опека. Не си позволявайте и миг разпуснатост! Никога не бъдете безразсъдни! Отдай предаността си в Моя дом, защото само с преданост ще преминеш в контранастъпление срещу вероломството на дявола. При никакви

обстоятелства не се дръжте както в миналото, като вършите едно пред Мен и друго зад гърба Ми; постъпите ли така, вече губите възможност за избавление. Но не изрекох ли предостатъчно предупреждения като тези? Именно защото старата природа на човека е непоправима, бях принуден да ви напомням многократно. Не се отегчавайте! Предназначението на всички Мои слова е да осигуря съдбините ви! Сатана се нуждае именно от нечисто и омърсено място; колкото по-безнадеждно неспасяеми и безпътни сте, колкото повече отказвате да бъдете въздържани, толкова по-охотно ще се възползват нечистите духове от всяка възможност да навлязат във вас. Стигнете ли до това положение, предаността ви ще бъде неподплатено с истина празно дърдорене и нечистите духове ще погълнат решимостта ви, преобразявайки я в неподчинение и сатанински кроежи, които ще се използват за осуetyаване на Моето дело. Тогава наказанието Ми може да ви сполети във всеки момент. Никой не проумява сериозността на тази ситуация, всички хора просто си правят оглушки за чутото и не проявяват и капка предпазливост. Не помня миналите деяния: наистина ли все пак очакваш да проявя снизходителност към теб, като „забравя“ още веднъж? При все че хората са Ми се противили, няма да ги държа отговорни за това поради твърде дребния им духовен ръст; затова и изискванията Ми към тях не са особено високи. От тях искам само да не са безпътни и да се подчиняват на ограничения. Положително не е непосилно за вас да отговорите на това единствено изискване, нали? Повечето хора Ме чакат да разкрия още тайнства, за да се насладят на гледката. Но дори и да разбереш всички небесни тайнства, за какво точно ще ти послужи това знание? Ще те накара да Ме заобичаш още повече? Ще пробуди любовта ти към Мен? Не подценявам хората, нито ги съдя с лекота. Ако това не бяха действителните обстоятелства на човеците, Аз никога не бих си позволил да ги окича с тези етикети толкова нехайно. Припомнете си миналото: кога се е случвало да ви очерня? Кога се е случвало да ви подценя? Кога се е случвало да обърна взор към вас, без да се съобразя с действителното ви положение? Колко пъти словата Ми не успяха да ви спечелят безусловно? Колко пъти говорих, но дълбоко в сърцата си вие не откликнахте? Кой сред вас са чели словото Ми без страх и трепет, без дълбокото опасение, че ще ви запокитя в бездънната пропаст? Кой не е подложен на изпитания от думите Ми? Словата Ми са пропити с власт, но Аз не я използвам, за да съдя човеците с лека ръка; напротив, и за момент не пренебрегвам действителното им положение и непрестанно им разкривам смисъла, свойствен на Моите думи. Всъщност дали някой е способен да разпознае в словата Ми Моето всемогъщество? Дали някой е способен да приеме най-чистото злато, от което са изковани думите Ми? Колко много слова изрекох? Дали някой някога ги оцени?

3 март 1992 г.

ХИМН НА ЦАРСТВОТО

Множествата Ме приветстват, множествата Ме възхваляват; хората в един глас назовават единствения истински Бог и всички вдигат взор към Мен, за да наблюдават делата Ми. Царството се спуска в света на хората. Щедра и преизобилна е Моята личност. Кой не би ликувал от това? Кой не би затанцувал от радост? О, Цион! Развей победния си флаг в Моя чест! Изпей победната си песен, разпространявай святото Ми име! Всички създания от краищата на света! Побързайте да се пречистите, за да сте достойни за приношение пред Мен! Съзвездия в небесата! По-скоро се върнете по местата си, за да разкриете могъщата Ми власт над небесната твърд! Заслушвам се в гласовете на хората по земята, които изливат в песен безграничната си любов и почит към Мен! В този ден, когато всички създания се връщат към живот, Аз се спускам в света на хората. В този момент, точно в този миг, всички цветя се разпукват в пищни цветове, всички птици извиват трели в хор, всички неща затрептяват от радост! Когато проехти приветствието към царството, сатанинското царство рухва, сразено от еката на този химн на царството, и вече никога не ще се върне!

Кое от земните създания се осмелява да се надигне за съпротива? Спускайки се на земята, Аз нося пожарища, нося ярост, нося всякакви бедствия. Земните царства сега са Мое царство! Облаците горе в небесата се вихрят на талози; под небесната твърд езерата и реките се разбушуват във вълнуваща и радостна мелодия. Животните, които са почивали в леговищата си, излизат оттам, и Аз пробуждам всички народи от дрямката им. Денят, очакван от несметните човешки множества, най-сетне е настъпил! Хората Ми посвещават най-красивите песни!

В този прекрасен миг, в това време на въодушевление,
във всички кътчета на небесата и по земята ехти възхвала. Кой не би бил обзет
от възторг?

Чие сърце не би се изпълнило с веселие? Кой не би заплакал пред тази гледка?
Небето вече не е предишното небе, сега то е небето на царството.

Земята вече не е предишната земя, сега тя е святата земя.

И щом отmine поройният дъжд, нечистият стар свят е изцяло обновен.

Планините се променят ... водите се променят...

хората също се променят ... всички неща се променят...

Хей вие, смълчани планини! Надигнете се в танц в Моя чест!

Хей вие, тихи води! Впуснете се във волен поток!

А вие, хора, потънали в мечтания! Разбудете се, оживете се!

Аз съм тук ... Аз съм Царят...

Цялото човечество ще съзре с очите си Моя лик, ще чуе с ушите си Моя глас,
всеки ще изживее живота в царството...

Колко омайно ... колко прелестно...

Незабравимо ... незаличимо...

Големият червен змей се извива в мъки сред огньовете на Моя гняв;
под Моето величествено осъждане дяволите разкриват истинските си форми;
от строгите Ми думи на хората им иде да потънат вдън земя от срам, но няма
къде да се скрият.

Спомнят си миналото, насмешките и подигравките си към Мен.

И за момент не престанаха да се самоизтъкват, и за миг не спряха да се
опълчват срещу Мен.

Кой не риде днес? Кой не се терзае от угризения?

Цялата вселена е изпълнена с ридания...

изпълнена с ликуване ... изпълнена с весел смях...

Несравнима радост ... безподобна радост...

Леко трополене на ситни капки дъжд ... във въздуха пърхат едри снежинки...

А вътре хора, скръбта се смесва с радостта ... дочува се смях...

някои хлипат ... други надават радостни възгласи...

Сякаш всеки е забравил ... дали е пролет, натежала от облаци и дъждове,
или е лято, изпъстрено с кипящ цъфтеж, или пък есен на щедър урожай,
или е зима, скована в лед и мраз, никой не знае...

Облаците се носят по небето, а по земята океаните бушуват.

Синовите приветствено махат с ръце ... хората се впускат в танц...

Ангелите вършат делото си ... ангелите предвождат паството...

Оживление цари сред хората по земята и всички земни неща се множат.

ГЛАВА 11

Всеки в човечеството трябва да приеме да бъде под критичното наблюдение на Моя Дух, трябва внимателно да проверява всяка своя дума и действие и, освен това, трябва да гледа Моите удивителни дела. Как се чувствате във времето на идването на царството на земята? Когато Моите синове и народ се стичат към Моя престол, Аз официално започвам съда пред големия бял престол. Това означава, че когато лично започна Своето дело на земята и когато ерата на правосъдието наближи своя край, Аз започвам да насочвам словото Си към цялата вселена и отправям гласа на Моя Дух към цялата вселена. Чрез словото Си ще измия всички хора и неща сред всичко, което е на небето и на земята, така че земята вече да не е мръсна и безпътна, а да бъде свято царство. Ще подновя всички неща, така че да служат за Моя употреба, за да не носят повече дъха на земята и да не бъдат

опетнени с аромата на земната твърд. На земята човекът е търсил пипнешком целта и произхода на словото Ми и е наблюдавал делата Ми, но никой никога не е познавал истински произхода на словото Ми и никой никога не е виждал истински удивителността в делата Ми. Едва днес, когато Аз лично идвам сред хората и изговарям словата Си, хората имат малко познание за Мен, което премахва мястото, заето от „Мен“ в техните мисли, и вместо това създава място за практическия Бог в тяхното съзнание. Човекът има представи и е изпълнен с любопитство; кой не би искал да види Бог? Кой не би искал да се срещне с Бог? Но единственото нещо, което заема определено място в сърцето на хората, е Богът, Когото те чувстват като неясен и абстрактен. Кой би разбрал това, ако не им го бях казал ясно? Кой би повярвал наистина, с увереност и без дори нотка на съмнение, че Аз наистина съществувам? Има огромна разлика между „Мен“ в сърцето на човека и „Мен“ в реалността и никой не е в състояние да направи сравнение между тях. Ако не Се бях въплътил, човекът никога нямаше да Ме познае, а дори и да Ме беше опознал, нямаше ли едно такова познание да остане само представа? Всеки ден вървя сред непрестанния поток от хора и всеки ден действам във всеки човек. Когато човек наистина Ме види, той ще може да Ме познае в словото Ми и ще разбере средствата, чрез които говоря, както и Моите намерения.

Когато царството официално дойде на земята, кое от всички неща не остава безмълвно? Кой от всички хора не се страхува? Ходя навсякъде из света на вселената и всичко е уредено лично от Мен. В този момент кой не знае, че делата Ми са удивителни? Ръцете Ми държат всичко, но същевременно Аз съм над всичко. Днес Моето въплъщение и личното Ми присъствие сред хората не са ли истинското значение на Моето смирение и скритост? Външно много хора Ми се възхищават като добър и Ме възхваляват като красив, но кой Ме познава истински? Днес защо искам да Ме познавате? Нима целта Ми не е да посрамя големия червен змей? Аз не желая да принуждавам човека да Ме възхвалява, а да го накарам да Ме познава, чрез което да Ме обикне и по този начин да Ме възхвалява. Такава възхвала заслужава името си и не е празно говорене; само възхвала като тази може да достигне престола Ми и да се извиси в небесата. Тъй като човекът е бил изкушен и покварен от Сатана, защото е бил превзет от представи и мисли, Аз Се въплътих, за да завладее лично цялото човечество, да разоблича всички човешки представи и да разкъсам мисленето на човека. В резултат на това човек вече не парадирва пред Мен и вече не Ми служи, като използва собствените си представи, и по този начин човешката представа за Мен е напълно разпръсната. Когато дойде царството, първото нещо, което правя, е да започна този етап от делото и Аз правя това сред Моя народ. Вие сте Моят народ и сте родени в страната на големия червен змей, и със сигурност във вас има не малка част от отровата на големия червен змей. По този начин този етап от Моето дело е съсредоточен предимно върху вас и това е един аспект от значението на

Моето въплъщение в Китай. Повечето хора не са в състояние да схванат дори частица от словата, които изричам, а когато го правят, разбирането им е мъгляво и объркано. Това е повратна точка в начина, по който говоря. Ако всички хора можеха да четат словото Ми и да разбират значението му, тогава кой от хората би могъл да бъде спасен, а не хвърлен в Хадес? Времето, когато човек Ме познае и Ми се покори, ще бъде времето, когато Си почивам, и това ще бъде точното време, когато човек може да схване смисъла на словото Ми. Днес вашият духовен ръст е твърде малък — той е почти жалко малък, дори недостоеен да бъде извисяван — да не говорим за вашето познание за Мен.

Въпреки че казвам, че ангелите са започнали да бъдат изпращани, за да са пастири на Моите синове и народ, никой не е в състояние да разбере значението на словото Ми. Когато Аз лично идвам сред хората, едновременно с това ангелите започват делото на пастирството и по време на пастирството на ангелите всички синове и хора не само получават изпитания и пастирство, но също така са в състояние да виждат със собствените си очи появата на всякакви видения. Тъй като Аз работя директно чрез божественост, всичко навлиза в ново начало и тъй като тази божественост работи директно, тя не е ни най-малко ограничена от човешката природа и за човека изглежда така, сякаш тя действа свободно при свръхестествени обстоятелства. И все пак, за Мен това е напълно нормално (човекът вярва, че е свръхестествено, защото никога не се е сблъсквал пряко с божествеността); тя не притежава нито една от представите на човека и не е опетнена от човешки идеи. Хората ще видят това само когато всички навлязат в правия път. Тъй като сега е началото, когато става въпрос за навлизане, човекът има много недостатъци, а слабостите и неяснотата трудно могат да бъдат избегнати. Днес, тъй като съм ви довел до този момент, съм взел подходящи мерки и имам Свои собствени цели. Ако трябваше да ви разкажа за тях днес, бихте ли могли наистина да ги разберете? Добре познавам мислите на човешкия ум и желанията на човешкото сърце: кой никога не е търсил изход за себе си? Кой никога не е мислил за собствените си перспективи? И все пак, въпреки че човекът притежава богат и блестящ интелект, кой е могъл да предвиди, че след изминалите епохи настоящата ще се окаже такава, каквото е? Това ли е наистина плодът на твоите собствени субективни усилия? Това ли е възнаграждението за твоето неуморно усърдие? Това ли е красивата картина, която си представяш в съзнанието си? Ако не водех цялото човечество, кой би могъл да се отдели от Моите разпоредби и да намери друг изход? Дали въображението и желанията на човека са го довели до сегашния момент? Целият живот на много хора преминава, без желанията им да бъдат изпълнени. Това наистина ли се дължи на грешка в тяхното мислене? Животът на много хора е изпълнен с неочаквано щастие и удовлетворение. Това наистина ли е, защото очакват твърде малко? Кой от цялото човечество не е обгрижен в очите на Всемогъщия? Кой не живее сред

предопределението на Всемогъщия? Животът и смъртта на човека по негов собствен избор ли се случват? Човек управлява ли съдбата си? Много хора умоляват за смъртта, но тя е далеч от тях; много хора искат да бъдат силни в живота и се страхуват от смъртта, но без да знаят, денят на тяхната кончина приближава, потапяйки ги в бездната на смъртта. Много хора гледат към небето и въздишат дълбоко; много хора плачат със сърцераздирателни ридания; много хора падат сред изпитания и много хора стават затворници на изкушението. Въпреки че не се явявам лично, за да позволя на хората да Ме видят ясно, много хора се страхуват да видят лицето Ми, дълбоко изплашени, че ще ги поразя, че ще ги залича. Познава ли Ме наистина човекът, или не? Никой не може да каже със сигурност. Не е ли така? Вие се страхувате както от Мен, така и от Моето порицание, но въпреки това се изправяте, открито Ми се противопоставяте и Ме осъждате. Не е ли истина? Това, че човекът никога не Ме е познавал, е защото никога не е виждал лицето Ми или чувал гласа Ми. И така, въпреки че съм в сърцето на човека, има ли някой, в чието сърце да не съм мъгляв и неопределен? Има ли такива, в чието сърце съм напълно ясен? Аз не желая Моят народ също да Ме вижда смътно и неясно и затова Се впускам в това велико дело.

Тихо идвам сред хората и след това Се отдалечавам. Някой виждал ли Ме е някога? Може ли слънцето да Ме види заради горящите си пламъци? Може ли луната да Ме види заради сияещата си яснота? Могат ли съзвездията да Ме видят заради мястото си на небето? Когато идвам, човекът не знае и всички неща остават в неведение, а когато Си отивам, човекът все още не знае. Кой може да свидетелства за Мен? Възможно ли е възхвалата на хората на земята да свидетелства за Мен? Възможно ли е цъфтящите в дивата природа лилии да го направят? Или летящите в небето птици? Или лъвовете, чиито рев отеква в планините? Никой не може да свидетелства за Мен напълно! Никой не може да свърши делото, което Аз ще свърша! Дори някой да свърши това дело, какъв ефект ще има то? Всеки ден наблюдавам всяко действие на много хора и всеки ден изследвам сърцата и умовете на много хора; никой никога не е избягал от правосъдието Ми и никой никога не се е избавил от реалността на Моето правосъдие. Стоя над небесата и гледам в далечината: безброй хора са били поразени от Мен, но също така безброй хора живеят сред Моята милост и любяща доброта. Не живеете ли и вие в такова положение?

5 март 1992 г.

ГЛАВА 12

Когато от Изтока проблесне светкавицата, точно в мига, в който започвам да изричам думите Си — когато проблесне светкавицата, тя осветява цялата вселена и всички звезди се преобразяват. Целият човешки род е като подреден по категории. Под заревото на стълба светлина от Изтока се разкрива изначалната форма на всички човеци — със замаяни погледи, незнаещи какво да правят и още повече — как да прикрият грозните си черти. Те са подобни на животни, втурнали се да избягат от Моята светлина в планинските си леговища, но веднъж попаднал в светлината Ми, никой не ще успее да се скрие. Всички хора са зашеметени, всички чакат, всички наблюдават; щом се появи Моята светлина, всички благославят деня, в който са се родили, но и всички го проклинат. Невъзможно е толкова противоречиви емоции да добият ясен израз; стичат се реки от сълзи на самобичуване и буйният порой в миг ги отнася без следа. Моят ден отново надвисва над цялото човечество, отново събужда човешкия род и му дава още едно ново начало. Сърцето Ми тупти и планините подскочат радостно в ритъм с Него, водите се впускат в ликуващ танц, а вълните се разбиват в скалистите плитчини. Трудно е да изразя онова, което е в сърцето Ми. Искам да изпепеля с поглед всички нечисти неща; искам всички синове на непокорството да изчезнат от погледа Ми и никога повече да не съществуват. Аз не само поставих ново начало в свърталището на големия червен змей, но и започнах ново дело във вселената. Скоро земните царства ще се превърнат в Мое царство; скоро земните царства завинаги ще престанат да съществуват поради Моето царство, защото вече постигнах победа и Се завърнах триумфално. Големият червен змей е изчерпал всички мислими средства да разстрои Моя план, надявайки се да заличи постигнатото от Мен на земята, но нима Аз бих могъл да се обезсърча от измамните му хитрости? Нима заплахите му биха могли да Ме уплашат и да разклатят Моята увереност? Никога не е съществувало и едно-едничко същество на небето или на земята, което да не съм държал в шепата Си; с колко по-голяма сила се отнася това за големия червен змей, който Ми служи за противовес? Та не е ли и той предмет, който мога да управлявам със собствените Си ръце?

По време на възплъщението Ми в света на хората, напътствано от Мен, човечеството несъзнателно достигна днешния ден и неволно Ме опозна. Но никой няма никаква представа, и най-бледа идея как да извърви пътя, който предстои — а още по-малко подозира накъде ще го отведе този път. Човек може да достигне края му само под зора на Всемогъщия; само следвайки светкавицата от Изтока, ще може да прекоси прага на Моето царство. Нито един от човеците никога не съзря лицето Ми и не видя светкавицата от Изтока; тогава колко по-малко вероятно е някой да е чул словата, които произнасям от Своя престол? Всъщност още от древни времена нито едно човешко същество не е влизало в пряк досег с

Моята личност; хората имат възможност да Ме видят едва днес, когато дойдох на света. Но дори и сега хората продължават да не Ме познават, защото само виждат Моя лик и чуват Моя глас, но не вникват в Моето значение. Всички човеци са такива. Тъй като сте от Моите избраници, не изпитвате ли дълбока гордост, когато виждате лицето Ми? А не ви ли обзема съкрушителен срам, задето не Ме познавате? Вървя сред хората, живея сред хората, защото се въплътих и дойдох в човешкия свят. Целта Ми не е просто да допусна човеците да зърнат Моето въплътено Аз; по-важното е, че така ще им позволя да Ме опознаят. При това посредством въплъщението Си ще осъдя човешкия род за греховете му; чрез въплъщението Си ще надвия големия червен змей и ще унищожа леговището му.

При все че обитаващите земята хора са многобройни като звездите, Аз познавам всеки един от тях като дланта на собствената Си ръка. И макар че човеците, които Ме „обичат“, също са неизброими като песъчинките по морското дъно, само неколцина са Мои избраници: само онези, които следват ярката светлина и са различни от „обичащите“ Ме. Не надценявам хората, нито пък ги подценявам; вместо това съобразявам изискванията Си към тях с естествените им качества и затова се нуждая от онези, които искрено Ме търсят, за да изпълня задачата Си да намеря избраници. Безчет диви зверове обитават планините, но всички те са кротки като агнета пред Мен; неразгадаеми тайни се таят под вълните, но всички те се представят пред Мен ясно като всичко по лицето на земята; небесата съдържат недостижими за човека светове, но Аз спокойно се разхождам из тези недостъпни измерения. Човекът така и не Ме разпозна в светлината, а Ме виждаше единствено в света на мрака. Не сте ли в съвсем същата ситуация и вие днес? Когато безчинствата на големия червен змей достигнаха връхната си точка, Аз официално се въплътих, за да осъществя делото Си. Когато големият червен змей за първи път разкри истинската си форма, Аз свидетелствах за името Си. Нито едно същество, нито един човек не се сепна от дрямката си, докато обхождах пътищата на човешкия род, и затова, когато се въплътих в света на хората, никой не узна това. Но щом Моето въплътено Аз се залови за работа, човечеството се събуди, изтръгнато от сънищата си от гръмовития Ми глас. От този миг насетне, хората заживяха под Моите напътствия. Отново започнах ново дело сред Моите избраници. Отбелязвайки, че Моето дело на земята не е приключило, Аз недвусмислено показвам, че Моите избраници, за които говорих, не са Ми съвсем по сърце, но въпреки това избирам неколцина сред тях. Оттук става ясно, че Аз не само позволявам на Моите хора да опознаят въплътения Бог, но и ги пречиствам. Поради строгостта на Моите управленски закони, над огромно множество хора все още тегне опасност да бъдат пропъдени от Мен. Ако не положите всички усилия да се справите със себе си, да овладеете собствените си тела — ако не направите това, със сигурност ще бъдете презрени и отхвърлени от Мен и ще се озовете в ада, точно както с ръцете Си въздадох наказанието на Павел, от което нямаше

спасение. Успяхте ли да извлечете нещичко от думите Ми? Намерението Ми остава същото, както преди — да прочистя църквата и да продължа да пречиствам хората, от които се нуждая, защото Аз съм Сам Бог, пресвят и съвършен. Ще направя Своя храм не просто искрящ с цветовете на дъгата, но и безупречно чист; вътрешността му ще отговаря на фасадата. В Мое присъствие вие — всички до един — трябва да преосмислите миналите си постъпки и да решите дали днес сте в състояние да се заречете напълно да удовлетворите Моето сърце.

Човекът не само не познава Моето въплътено Аз, но дори и не успя да опознае собствената си същност, пребиваваща в тленно тяло. От толкова години човеците Ме мамят и се отнасят към Мен като към странник. Толкова пъти Ме оставяха отвън, захлопвайки „вратите на домовете си“; толкова пъти заставах пред Мен, но не Ми обръщаха внимание; толкова пъти се отричаха от Мен пред другите; толкова пъти Ме отхвърляха пред дявола и толкова пъти ме нападаха с язвителните си усти. Въпреки това Аз не си водя сметка за човешките слабости, нито пък отмъщавам зъб за зъб за тяхното непокорство. Единственото, което правих, бе да прилагам лекарствата за болестите им, за да изцера нелечимите им недъзи и така да възвърна здравето им, за да Ме опознаят. Та нима всички Мои действия не бяха подчинени на оцеляването на човешкия род, на стремежа да му дам шанс за живот? Много пъти идвах в света на човеците, но тъй като на земята се явяваше Моята личност, те не Ми обръщаха никакво внимание; вместо това всеки от тях постъпваше както намираше за уместно и търсеше изход сам за себе си. Дори не се досещат, че всеки път под небесата е очертан от Моята десница! Дори не подозират, че всяко нещо под небосвода е под Мое разпореждане! Кой от вас дръзва да таи негодувание в сърцето си? Кой се осмелява с лека ръка да прави заключения? Аз тихо осъществявах делото Си сред хората — нищо повече. Ако не съчувствах на човешките слабости в периода на въплъщението Си, Самият Ми въплътен образ би изплашил до смърт цялото човечество и то вкупом би се озовало право в Хадес. Обстоятелството, че човешкият род избегна катастрофа, избави се от Моето наказание и така успя да стигне до днешния ден, се дължи единствено на това, че Аз се сдържах и скрих Себе Си. Като знаете колко трудно стигнахте до днес, не трябва ли още по-високо да цените утрешния ден, който се задава?

8 март 1992 г.

ГЛАВА 13

В думите и словата Ми е скрита част от Моите намерения, но хората не знаят и не разбират нищо от тях. Те продължават да получават думите Ми отвън и ги следват външно, но не могат да разберат сърцето Ми или интуитивно да доловят

волята Ми, която е скрита в думите Ми. Макар че изяснявам думите Си, кой ги разбира? Аз слязох при хората от Сион. Понеже се облякох в нормална човешка природа и в човешка кожа, хората познават само външността Ми, но не познават живота, който се крие в Мен, нито познават Бог на Духа, познават само човека от плът. Може ли Самият практичен Бог да бъде недостоеен да Го опознаете? Може ли Самият практичен Бог да бъде недостоеен за усилията ви да Го анализирате? Отвращава Ме покварата на цялата човешка раса, но изпитвам съчувствие към хората заради слабостите им. Също така се справям със старата природа на цялата човешка раса. Като едни от Моите хора в Китай, вие не сте ли също част от човешката раса? От всички Мои хора, от всички Мои синове, т.е. измежду всички, които съм избрал от цялата човешка раса, вие принадлежите към най-долната група. По тази причина съм вложил най-много енергия във вас, за вас съм направил най-голямо усилие. Нима все още не цените благословения живот, на който се радвате днес? Нима все още закалявате сърцата си, за да се бунтувате срещу Мен и да следвате собствените си планове? Ако не бяха Моите непресъхващи милост и любов, цялото човечество отдавна щеше да е паднало в плен на Сатана и да се е превърнало в „превъзходна хапка“ в устата му. Днес, измежду всички хора, онези, които искрено се раздават за Мен и искрено Ме обичат, са все още толкова малко, че се броят на пръстите на едната ръка. Днес може ли названието „Мои хора“ да е ваше лично притежание? Нима съзнанието ти просто е изстинало и се е превърнало в лед? Наистина ли си достоен да станеш такъв човек, какъвто Аз настоявам? Помислете за миналото и погледнете отново към настоящето — кой от вас е удовлетворил сърцето Ми? Кой от вас е показал искрено внимание към Моите намерения? Ако не ви бях подтиквал, още нямаше да сте се пробудили, а щяхте да си останете като замразени, и отново, като изпаднали в летаргия.

Всред бушуващите вълни човекът вижда Моя гняв; всред кълбящите се тъмни облаци човекът е изпълнен със страхопочитание и е ужасен, и не знае къде да избяга, като че ли се страхува, че гръмотевиците и дъждът ще го отнесат. После, когато снежната виелица е отминала, настроението на хората е спокойно и ведро и те се наслаждават на красивите природни пейзажи. Но, в такива моменти, кой сред тях някога е изпитвал безграничната любов, която Аз храня към човечеството? В техните сърца е само формата Ми, но не и същината на Духа Ми. Нима човекът не Ме предизвиква открито? Когато бурята е отминала, цялото човечество е като обновено. Като че ли след облагородяването чрез изпитанията те са възвърнали светлината и живота си. Нима вие също, след като понесохте ударите, нанесени от Мен, нямате добрия късмет да достигнете настоящия ден? Но когато днешният ден си е отишъл и дойде утрешният, ще можете ли да поддържате чистотата, която следва след пороя? Ще можете ли да поддържате предаността, която следва след облагородяването ви? Ще можете ли да поддържате

покорството на днешния ден? Ще може ли предаността ви да остане непоклатима и постоянна? Дали това изискване е неизпълнимо за човека? Всеки ден живея сред хората и действам заедно с тях, сред тях, и все пак никой никога не го е забелязал. Ако не бе напътствието на Духа Ми, кой от цялата човешка раса щеше все още да съществува в настоящата епоха? Когато казвам, че живея и действам сред хората, нима преувеличавам? В миналото казах: „Аз създадох човечеството и напътствах цялото човечество, и заповядвах на цялото човечество“. Нима не бе наистина така? Възможно ли е вашето преживяване на тези неща да е недостатъчно? Само за разяснението на думата „обслужващи“ ще ви е необходим цял един живот. Без истинско преживяване човешкото същество никога няма да Ме опознае — хората никога няма да могат да Ме опознаят чрез думите Ми. Днес обаче Аз дойдох лично сред вас — нима това няма да бъде по-полезно за вашето разбиране? Не е ли Моето възплъщение също така вашето спасение? Ако не бях слязъл лично сред човечеството, цялата човешка раса отдавна щеше да е пропита от представи, т.е. да стане притежание на Сатана, защото онова, в което вярвате, е просто образът на Сатана и няма абсолютно нищо общо със Самия Бог. Не е ли това Моето спасение?

Когато Сатана идва пред Мен, не се свивам пред дивата му свирепост, нито съм уплашен от неговата отвратителност: просто го игнорирам. Когато Сатана Ме изкушава, прозирам хитрините му и той се измъква в срам и унижение. Когато Сатана се бори с Мен и се опитва да победи избраните от Мен хора, Аз му обявявам война в Моята плът; и в Моята плът Аз подкрепям и се грижа за Моите хора, за да не могат лесно да паднат или да се изгубят, и ги водя във всяка стъпка от пътя. И когато Сатана се оттегли победен, Аз ще съм спечелил слава от Моите хора, и Моите хора ще са свидетелствали за Мен красиво и гръмко. Следователно ще взема противовесите на Моя план за управление и ще ги захвърля веднъж и завинаги в бездънната пропаст. Такъв е планът Ми; такова е делото Ми. В живота може и да дойде ден, когато ще изпаднеш в такава ситуация. Ще позволиш ли доброволно да станеш пленник на Сатана, или ще Ми позволиш да те придобия? Това е твоята собствена съдба и ти трябва внимателно да я обмислиш.

Животът в царството е животът на хората и на Самия Бог. Цялото човечество се намира под Моите грижи и закрила и всички се бият до смърт с големия червен змей. За да спечелят тази последна битка, за да довършат големия червен змей, всички хора трябва да жертват цялото си същество за Мен и Моето царство. „Царството“, за което се говори тук, се отнася за живот, направляван директно от божественото; царство, в което Аз съм овчарят на цялото човечество и то приема Моите наставления директно от Мен, така че животът им, макар и все още да обитават земята, е като райския живот — истинско осъществяване на живота в третия рай. Макар и да съм в Моята плът, Аз не страдам от ограниченията на плътта. Толкова много пъти съм бил сред хората, за да слушам молитвите им; и

толкова много пъти, вървейки сред тях, съм се наслаждавал на хвалебствията им; макар и те никога да не са осъзнавали Моето съществуване, Аз все още върша работата Си по този начин. Моят дом е мястото, където съм скрит — въпреки това, в Моя дом съм победил всички Мои врагове; в Моя дом съм придобил истински опит за живота на земята; от Моя дом наблюдавам всяка дума и всяко действие на човека, наглеждам и направлявам цялото човечество. Ако хората могат да усетят грижата в Моите намерения, като по този начин удовлетворят Моето сърце и Ми доставят удоволствие, тогава със сигурност ще благословя цялото човечество. Нима не са такива намеренията Ми за хората?

Човечеството е изпаднало в кома и единствено екотът на Моите гръмотевици го изважда от съня му. И когато хората отворят очите си, взривовите студено излъчване нараняват много човешки очи до такава степен, че хората изгубват усещането си за посока и не знаят нито откъде са дошли, нито къде отиват. Повечето хора са поразени от подобните на лазер лъчи и се свличат на купчинка под ударите на бурята, телата им биват отнесени от неудържимите потоци, без да оставят следа. На светлината, оцелелите най-после могат да видят ясно лицето Ми и едва тогава научават нещичко за външността Ми, и повече не се осмеляват да Ме погледнат право в лицето, изпаднали в дълбок страх, че ще стоваря отново Своето порицание и проклятията Си върху плътта им. Толкова много хора викат и ридаят горчиво; толкова много изпадат в отчаяние; кръвта на толкова много от тях образува реки; толкова много от тях се превръщат в трупове, носещи се безцелно насам и натам; толкова много хора, намерили свое собствено място в светлината, изпитват внезапна и силна сърдечна болка и оплакват със сълзи дългите си години на нещастие. Толкова много хора, принудени от светлината, признават нечистотата си и решават да се преобразят. Толкова много хора, бидейки слепи, вече са изгубили радостта от живота и в резултат на това не могат да забележат светлината, и така продължават да са в застой, в очакване на края си. И толкова много хора вдигат платната на живота и, под напътствията на светлината, нетърпеливо очакват своето утре... Днес, кой сред хората не съществува в това състояние? Кой не съществува в рамките на Моята светлина? Дори да си силен или, макар може би да си слаб, как можеш да избегнеш идването на Моята светлина?

10 март 1992 г.

ГЛАВА 14

През епохите нито едно човешко същество не е влизало в царството, тоест никой не се е наслаждавал на благодатта от Епохата на царството, нито е виждал Властелина на царството. Въпреки обстоятелството, че под озарението на Моя

Дух мнозина са предсказвали красотата на царството, те познават само външния му облик, но не и същностното му значение. Днес, когато царството официално настъпва на земята, повечето човеци все още не знаят какво следва да бъде постигнато или в каква сфера ще се озоват хората в последна сметка през Епохата на царството. Опасявам се, че представите на всички по този въпрос са объркани. Тъй като все още не е настъпил денят за окончателно осъществяване на царството, всички хора се лутат и са неспособни да го разберат добре. Епохата на царството поставя формалното начало на моето божествено дело и с това начеване на Епохата на царството нравът Ми започва да се проявява все по-ясно пред човечеството. Следователно, именно в този момент официално прозвучава свещената тръба, огласявайки началото на всички. Когато официално встъпя във властта Си като Владетел на Своего царство, Аз постепенно ще направя пълноценни всички Мои хора. Моето царство ще бъде основано и оформено, когато всички световни нации бъдат разрушени и когато добия нов образ и се обърна с лице към цялата вселена. В този момент цялото човечество ще види сияйния Ми лик и ще прогледне за истинския Ми образ. От създаването на света, откакто Сатана започна да сее поквара сред хората и ги докара до днешното състояние на дълбока развала, тъкмо поради покварата им от тяхната гледна точка Аз ставам все по-скрит и все по-непонятен. Човечеството никога не е виждало истинското Ми лице и никога не е общувало непосредствено с Мен. „Аз“ присъствах в човешкото въображение само в слуховите и легендите. Затова оставам в съзвучие с този въображаем образ в умовете на хората, за да се заема с това Мое „Аз“, което те са си изграждали с години, и да го променя. Това е принципът Ми на работа. Никой не е успял да го проумее напълно. Макар че човечите лягаха в нозете Ми и Ми засвидетелстваха почит и обожание, не Ми допадат подобни жестове, защото в сърцата си те съхраняват не Моя лик, а нечий друг образ. Ето защо, тъй като не разбират нрава Ми, хората са напълно слепи за истинското Ми лице. От това следва, че когато мислят, че са се опълчили на волята Ми или са нарушили Моите управленски закони, аз проявявам снизхождение, поради което фигурирам в колективната им памет или като Бог, проявяващ милост към хората, вместо да ги порицае, или съм Самият Бог, който не държи на думата Си. Това са все плодове на човешкото въображение, които не отговарят на фактите.

Ден след ден наблюдавам вселената и кротко се спотайвам в Своята обител, докато съпреживявам живота на хората и изучавам отблизо всяка тяхна постъпка. Никой от тях никога не посвети себе си на Мен искрено и всецяло; никой никога не потърси истината. Никой никога не прояви добросъвестност към Мен и не спази дадения пред Мен обет. Никой не предложи себе си за Моя обител, нито някой милееше за Мен като за собствения си живот. В практическата реалност никой никога не е виждал цялата Ми божествена същност и никой никога не е пожелал

съприкосновение със Самия практически Бог. Когато водите поглъщат хората живи, Аз ги измъквам от тресавището и им давам нов шанс за живот. Когато изгубят всякаква увереност в живота си, издърпвам ги от ръба на смъртта и им вдъхвам куража да продължат, за да ползват Мен като мотив за съществуването си. Когато се опълчат срещу Мен, правя така, че да Ме опознаят чрез неподчинението си. Поради предишното естество на човечеството и поради Моето милосърдие, вместо да осъдя човеците на смърт, Аз им позволявам да се разкаят и да започнат на чисто. Когато, изнеможели от глад, поемат последните си глътки въздух, Аз ги изтръгвам от смъртта, а също и от козните на Сатана. Хората толкова много пъти са виждали десницата Ми, благия Ми образ и усмихнатия Ми лик, но също и Моето величие и Моя гняв. При все че те така и не Ме опознаха, Аз не се възползвам умишлено от слабостите им, за да ги провокирам. Съпреживявайки трудностите, пред които се изправят хората, развих способността Си да съчувствам на техните слабости. Въздавам им по-леки или по-тежки порицания само в отговор на проявеното от тях непокорство и неблагодарност.

Прикривам се, когато хората са заети, и разкривам Себе Си, когато си почиват. Хората си представят, че съм всезнаещ; гледат на Мен като на Самия Бог, който изпълнява всички молби. Затова повечето се обръщат към Мен само за да получат Божията помощ, а не поради желание да Ме опознаят. Застигне ли ги тежка болест, обръщат се към Мен, за да измолят спешно помощта Ми. Изпитат ли несгоди, споделят с Мен бедите си и горещо Ме призовават да ги отърва от страданията им. Но нито едно човешко същество не успя да Ми засвидетелства обич, докато благоденстваше; нито един човек не се обърна към Мен във време на спокойствие и щастие и не Ме прикани да споделя радостта му. Отколе, когато малките им семейства са здрави и щастливи, човеците Ме отхвърлят и захлопват вратата пред Мен, за да не им преча да се наслаждават на семейната им радост. Човешкият ум е твърде ограничен; толкова е тесен, че в него няма място дори за Бог като Мен — обичаш, милостив и достъпен. Толкова пъти бях отхвърлян от хората в моментите им на безгрижно веселие; толкова пъти търсеха да се облегнат на Мен, когато губеха почва под краката си; толкова пъти се налагаше да изпълнявам ролята на лекар за хора, покосени от болести. Колко жестоки са хората! Те са напълно неразумни и непочтени. У тях не се долавят дори и чувствата, с които уж са надарени човеците; те са почти напълно лишени от всякакви останки от човечност. Поразмишлявайте за миналото и го сравнете с настоящето: Настъпват ли у вас някакви промени? Отървали ли сте се от някои неща от миналото си? Или тепърва ви предстои да замените това минало с нещо ново?

Прекоших планински хребети и речни долини и изпитах превратностите в света на хората. Сред тях се скитах и сред тях живях безчет години, но изглежда, че човешкият нрав почти не се е променил. Сякаш старата природа на човека е пуснала корени в хората и е изкарала филизи. Човеците не са способни да

променят тази своя природа; те само внасят леки подобрения върху старата основа. Както казват хората, формата е силно променена, но същината си остава същата. Всички до един се опитват да Ме надхитрят, да Ме впечатлят с надеждата, че ще Ме заблудят и така ще Ми се понравят. Дребните им хитрини не предизвикват у Мен възхищение и не Ми правят впечатление. Вместо да избухна в ярост, Аз гледам, но се правя, че не виждам. Решил съм да поотпусна юздите на човечеството, а после ще се разправа с всички вкупом. Тъй като хората до един са безполезни клетници, които не обичат сами себе си и им липсва всякакво себеуважение, защо очакват от Мен за кой ли път да проявя милосърдие и обич? Човеците не познават самите себе си и не знаят колко струват, всичките до един. Трябва им кантар да се претеглят. Човеците не ги е грижа за Мен, поради което и Аз не ги вземам на сериозно. Те не Ми обръщат никакво внимание, така че и Аз не изпитвам необходимост да работя по-усърдно върху тях. Нима това не е идеалното равновесие? Това не ви ли описва добре, Мои хора? Кой от вас не се е отказвал от даден пред Мен обет? Колко от вас са се заричали пред Мен, че взимат дългосрочно решение, вместо да им хрумва ту една, ту друга прищявка? Човеците постоянно се заричат пред Мен при попътен вятър, но забравят обещаното, щом щастието им изневери; по-късно отново сглобяват останките от решимостта си и пак се обръщат към Мен. Нима съм толкова недостоеен за уважение, че без възражения да приема отпадъците, които хората изравят от сметището? Малцина са тези, които неотклонно се придържат към взетите решения, малцина са и непорочните, а единици са онези, които полагат като жертва пред Мен най-ценното си. Не сте ли всички вие същите? Ако сте неспособни да спазите задълженията си на Мой народ в царството, ще бъдете презрени и отхвърлени от Мен!

12 март 1992 г.

ГЛАВА 15

Всички хора са същества, на които им липсва себепознание и са неспособни да опознаят себе си. Независимо от това, те познават всички останали като петте пръста на ръката си, сякаш всичко, което другите са направили и казали, първо е било „проверено“ от тях, направено е точно пред тях, и е получило одобрението им, преди да бъде направено. В резултат на това те сякаш са преценили точно всички останали, чак до психологическото им състояние. Всички човешки същества са такива. Въпреки че днес са навлезли в Епохата на царството, природата им не се е променила. Пред Мен те все още правят това, което Аз правя, докато зад гърба Ми започват да се захващат със собствените си уникални „дела“. След това обаче, когато дойдат пред Мен, те са като съвсем други хора,

привидно спокойни и непоколебими, със сдържани лица и стабилен пулс. Нима именно това не прави хората толкова презрени? Толкова много хора имат две напълно различни лица — едно, когато са пред Мен, и друго — зад гърба Ми. Толкова много от тях се държат като новородени агънца, когато са пред Мен, но зад гърба Ми се превръщат в свирепи тигри, а после се държат като малки птички, които весело прехвърчат край хълмовете. Толкова много хора показват целеустременост и решителност в лицето Ми. Толкова много хора идват пред Мен, жадни и копнеещи за Моите слова, но когато са зад гърба Ми, те се отвърщават и се отричат от тях, сякаш словата Ми са бreme. Толкова много пъти, когато виждах как човешката раса е покварена от Моя враг, Аз се отказвах да възлагам надеждите Си на хората. Толкова много пъти, когато ги виждах да идват пред Мен и със сълзи на очи да искат прошка, Аз все пак, поради липсата им на самоуважение и упоритата им непоправимост, с гняв затварях очите Си за техните действия, дори когато сърцата им бяха истински и намеренията им — искрени. Толкова много пъти съм виждал хора, достатъчно уверени, за да Ми съдействат, които, когато са пред Мен, сякаш са в Моята прегръдка, вкусвайки нейната топлина. Толкова много пъти съм бил свидетел на невинността, жизнеността и очарователността на Моите избраници, че как бих могъл да не изпитвам голямо удоволствие от тези неща? Човешките същества не знаят как да се наслаждават на предопределените им благословии, които държа в ръцете Си, защото не разбират какво точно означават „благословии“ и „страдание“. Поради тази причина хората далеч не са искрени, когато Ме търсят. Ако утрешният ден не съществуваше, тогава кой от вас, които стоите пред Мен, щеше да бъде чист като сняг и неопетнен като нефрит? Възможно ли е любовта ви към Мен да е просто нещо, което може да се замени с вкусна храна, елегантен костюм или висок пост с хубаво възнаграждение? Може ли да се замени с любовта, която другите изпитват към теб? Възможно ли е всъщност подлагането на изпитания да подтикне хората да изоставят любовта си към Мен? Дали страданията и изпитанията ще ги накарат да се оплакват от Моите мерки? Никой никога не е оценявал истински острия меч в устата Ми: те знаят само повърхностното му значение, без наистина да разбират какво означава той. Ако човешките същества наистина бяха способни да видят остротата на меча Ми, щяха да се разбягат като плъхове по дупките си. Поради своята безчувственост хората не разбират нищо от истинското значение на словата Ми и затова нямат представа колко застрашителни са те, колко много разкриват за човешката природа и колко много от човешката поквара е била съдена от тези слова. Поради тази причина, в резултат на техните половинчати идеи за това, което казвам, повечето хора са възприели хладно отношение.

В царството от устата Ми излизат не само слова, но и нозете Ми стъпват тържествено навсякъде по всички земи. По този начин триумфирах над всички нечисти и мръсни места, така че не само небето се променя, но и земята е в процес

на трансформация и впоследствие се обновява. В космоса всичко блести като ново в сиянието на Моята слава, като се представя в затрогващ вид, който пленява сетивата и повдига духа на хората, сякаш сега съществува в небе отвъд небесата, родени в човешкото въображение, несмущавано от Сатана и свободно от нападенията на външни врагове. В най-високите части на вселената безбройните звезди заемат определените им места по Моя заповед и осветяват звездното небе в часовете на мрак. Нито едно същество не се осмелява да таи мисли за непокорство и така, в съответствие със същността на Моите управленски закони, цялата вселена е добре уредена и в съвършен ред: никога не е възниквало каквото и да е смущение, нито космосът някога е бил разделян. С подскоци летя над звездите и когато слънцето изстрелва лъчите си, Аз заличавам топлината им и изпращам гигантски вихрушки от снежинки с размера на гъши пера, които се спускат от ръцете Ми. Когато обаче променя решението Си, целият този сняг се разтапя в река и в един миг навсякъде под небето е настъпила пролет и изумруденото зелено е преобразило целия пейзаж на земята. Аз се скитам над небесния свод и земята веднага се обгръща в черен мрак заради Моята фигура: „нощта“ е настъпила без предупреждение и по целия свят става толкова тъмно, че човек не може да види ръката си под носа си. Щом светлината угасне, хората се възползват от този момент, за да се впуснат в яростно взаимно унищожение, като се грабят и плякосват един друг. Тогава народите по земята изпадат в хаотично разединение и навлизат в състояние на кална необузданост, докато не се окажат отвъд всякакво изкупление. Хората се мъчат в агония от страдание, стенат и пъшкат от болка, ридаят жално в мъките си и копнеят светлината внезапно да дойде отново в човешкия свят, за да сложи край на дните на мрак и да възстанови някогашната жизненост. Отдавна обаче съм изоставил човечеството с един замах и никога повече няма да се смиля над хората заради неправдите на света. Отдавна съм намразил и отхвърлил хората по цялата земя, затворил съм Си очите за условията там, отвърнал съм лицето Си от всеки ход и жест на човечеството и съм престанал да се наслаждавам на неговата незрялост и невинност. Предприех друг план — да създам света отново, така че този нов свят да може да се прероди по-скоро и никога повече да не бъде потопен. Сред човечеството има толкова много необичайни състояния, които чакат Аз да ги оправя, има толкова много грешки, които Аз лично трябва да предотвратя, има толкова много прах, който Аз трябва да помета, и толкова много тайни, които Аз трябва да разкрия. Цялото човечество Ме очаква и копнее за Моето идване.

На земята Аз съм Самият практически Бог, който живее в сърцата на хората; на небето Аз съм Господарят на цялото творение. Изкачвал съм планини, прекосявал съм реки, влизал съм сред човечеството и съм излизал от там. Кой се осмелява открито да се противопостави на Самия практически Бог? Кой дръзва да се освободи от върховенството на Всемогъщия? Кой се осмелява да твърди, че

без никакво съмнение Аз съм на небето? Нещо повече, кой дръзва да твърди, че безспорно Аз съм на земята? Сред цялото човечество няма никой, способен да опише местата, където живея, до най-малки подробности. Възможно ли е винаги, когато съм на небето, Аз да съм Самият свръхестествен Бог, а когато съм на земята, да съм Самият практически Бог? Със сигурност това дали Аз съм Самият практически Бог, или не, не може да се определи от това, че Аз съм Владетелят на цялото творение, или от факта, че изпитвам страданията на човешкия свят, нали? Ако това беше така, тогава хората нямаше ли да са безнадеждно невежи? Аз съм на небето, но съм и на земята; Аз съм сред безбройните обекти на творението, а също и сред масите. Хората могат да Ме докоснат всеки ден; нещо повече, те могат да Ме виждат всеки ден. На хората им се струва, че Аз понякога съм скрит, а понякога — видим; сякаш наистина съществувам, но също така сякаш не съществувам. В Мен се крият неразгадаеми за човечеството тайни. Сякаш всички хора се взират в Мен през микроскоп, за да открият още повече тайни в Мен с надеждата по този начин да разсеят това неприятно чувство в сърцата си. Въпреки това, дори и да използват рентгенови лъчи, как биха могли хората да разкрият някоя от тайните, които пазя?

В момента, в който Моят народ, в резултат на Моето дело, спечели слава заедно с Мен, леговището на големия червен змей ще бъде разкопано, цялата кал и мръсотия ще бъдат пометени и цялата замърсена вода, събирала се в продължение на безброй години, ще пресъхне в Моите горящи огньове, за да престане да съществува. Тогава големият червен змей ще загине в езерото от огън и жупел. Наистина ли искате да останете под Моята любяща грижа, за да не бъдете отвлечени от змея? Наистина ли мразите неговите измамни хитрости? Кой е способен да свидетелства непоколебимо за Мен? Кой може да посвети всички свои сили на името Ми, на Духа Ми и на целия Ми план за управление? Днес, когато царството е в човешкия свят, е времето, в което Аз лично дойдох сред човечеството. Ако това не беше така, можеше ли някой да излезе на бойното поле от Мое име, без да трепне? За да се сформира царството, за да бъде доволно сърцето Ми, и освен това, за да настъпи Моят ден, за да дойде времето, когато безбройните обекти на творението ще се преродят и ще станат изобилни, за да се спасят хората от морето на страданието, за да дойде утрешният ден, за да бъде той чудесен, да цъфти и да разцъфтява, и освен това, за да може да се осъществи насадата от бъдещето, всички хора се стремят с всички сили, без да се щадят, да се жертват за Мен. Нима това не е знак, че победата вече е Моя? Нима това не е знак за осъществяването на Моя план?

Колкото повече хората съществуват в последните дни, толкова повече ще чувстват празнотата на света и толкова по-малко смелост да живеят ще имат. Поради тази причина безброй хора умряха разочаровани, безброй други бяха разочаровани от своите търсения и несметен брой други са се оставили да бъдат

манипулирани от ръката на Сатана. Спасил съм толкова много хора и съм подкрепял толкова много от тях, и често, когато човешките същества са губели светлината, Аз съм ги връщал обратно на светло място, за да могат да Ме познаят на светлината и да Ми се радват наред щастията. Заради настъпването на Моята светлина, обожанието расте в сърцата на хората, които живеят в Моето царство, защото Аз съм Бог, обичан от хората, Бог, към когото човечеството се придържа с любяща привързаност и хората са изпълнени с траен отпечатък от фигурата Ми. Въпреки това, когато всичко приключи, никой не разбира дали това е дело на Духа или функция на плътта. На хората би им отнело цял живот, само да изживеят това единствено нещо подробно. Хората никога не са Ме презирали в най-съкровенията кървета на сърцата си; по-скоро те са привързани към Мен в дълбините на духа си. Мъдростта Ми предизвиква възхищението им, чудесата, които върша, са наслада за очите им, а словата Ми стряскат умовете им, но те много ги ценят. Моята реалност кара хората да се чувстват объркани, да онемяват и да недоумяват, но въпреки това те са готови да я приемат. Нима това не е действителният ръст на хората?

13 март 1992 г.

ГЛАВА 16

Има толкова много неща, които искам да кажа на човека, толкова много неща, които трябва да му кажа. Но на човек му липсва способността да възприеме, той не е способен да разбере напълно думите Ми според това, което му давам, а разбира само единия аспект, а за другия остава в неведение. И все пак Аз не умъртвявам човека заради неговото безсилие, нито пък съм огорчен от неговата слабост. Аз просто върша работата Си и говоря, както винаги съм го правил, въпреки че човекът не разбира волята Ми: когато дойде денят, хората ще Ме познаят в дълбините на сърцата си и ще Ме помнят в мислите си. Точно когато си тръгна от тази земя ще бъде моментът, в който ще се възкача на трона в човешкото сърце, точно тогава всички хора ще Ме познаят. Тогава Моите синове и Моите хора ще управляват земята. Онези, които Ме познават, със сигурност ще станат стълбовете на Моето царство и никой друг освен тях няма да бъде достоен да управлява и да упражнява власт в Моето царство. Всички, които Ме познават, носят Моята същност и са способни да преживяват Моята същност сред другите. Не се интересувам до каква степен човек Ме познава, защото никой не може да попречи на делото Ми, а човек не може да Ми предложи никаква помощ и да направи нищо за Мен. Той може само да следва Моето наставление в Моята светлина и да търси Моята воля в нея. Днес хората имат квалификации и смятат,

че могат да се перчат пред Мен, да се смеят и шегуват с Мен без никакви задръжки и да се обръщат към Мен като към равен. Все още човекът не Ме познава, все още вярва, че си приличаме по природа, че и двамата сме от плът и кръв и обитаваме света на хората. В сърцето му има твърде малко страх от Мен; той се бои от Мен, когато е пред Мен, но е неспособен да Ми служи пред Светия Дух. Сякаш за човека Духът изобщо не съществува. В резултат на това никой никога не е познавал Духа; в Моето възплъщение хората виждат само тяло от плът и кръв и не възприемат Божия Дух. Може ли Моята воля наистина да бъде изпълнена по такъв начин? Хората са експерти в това да Ме мамат; изглежда, че са били специално обучени от Сатана, за да Ме заблуждават. Въпреки това Аз не съм смутен от Сатана. Но Аз все пак ще използвам Своята мъдрост, за да завоювам цялото човечество и да победя онзи, който го покварява, за да може Моето царство да бъде установено на земята.

Сред хората има такива, които са се опитвали да установят размера на звездите или мащабите на пространството. Но никога изследванията им не са се оказвали плодотворни и единственото, което могат да направят, е да сведат разочаровани глави и да се примирят с неуспеха. Наблюдавайки хората и това, как се провалят, не виждам нито един, който да е напълно убеден в Мен, нито един, който да Ми се подчинява и да Ми се покорява. Колко необуздани са човешките амбиции! Когато цялото лице на бездната беше мрачно, сред човека започнах да усещам горчивината на света. Моят Дух пътува по света и разглежда сърцата на всички хора, но също така и Аз завоювам човечеството чрез Моето възплъщение. Човек не Ме вижда, защото е спял; човек не Ме познава, защото е загубил усета си; човек Ми се противопоставя, защото е непокорен; човек се прекланя пред Мен, защото е завоюван от Мен; човек Ме обича, защото Аз съм изначално достоен за човешката любов; човек Ме изживява и Ме изявява, защото Моята сила и Моята мъдрост го карат да търси Моето сърце. Аз имам място в сърцето на човека, но никога не съм получавал истинска любов от него — тази, която живее в неговия дух. Наистина в духа на човека има неща, които той обича над всичко, но Аз не съм едно от тях и затова любовта му е като сапунен мехур: когато вятърът духне, тя се пука и изчезва, за да не се появи повече. Винаги съм бил постоянен и неизменен в отношението Си към човека. Би ли могъл някой сред хората да направи същото? В очите на човека Аз съм неуловим и невидим като въздуха и по тази причина огромното мнозинство от хората се взират единствено в безбрежното небе, в развълнуваното море, в спокойното езеро или сред празните думи и доктрини. Няма нито един човек, който да познава същността на човечеството, а още по-малко има такъв, който да може да каже нещо за тайната в Мен, и затова не изисквам от човека да постигне най-високите стандарти, които той си въобразява, че изисквам от него.

В Моите думи планините се сричат, водите текат в обратна посока, човекът става покорен и езерата започват да текат безспир. Макар че бушуващите морета

се надигат гневно към небето, в Моите думи тези морета се успокояват като повърхността на езеро. С най-малкото махване на ръката Ми свирепите вихри веднага се разсейват и се отдалечават от Мен, и светът на хората веднага се връща към спокойствието. Но когато отприщя гнева Си, планините веднага се разкъсват, земята започва да се гърчи, водата веднага пресъхва и човек веднага изпада в беда. Заради гнева Си не обръщам внимание на виковете за помощ на човека, не предоставям помощ в отговор на виковете му, защото гневът Ми се надига. Когато съм сред небесата, Моето присъствие никога не хвърля в паника звездите. Напротив, те влагат сърцата си в работата си за Мен и така Аз ги дарявам с повече светлина и ги правя да блестят по-ярко, за да придобият по-голяма слава за Мен. Колкото по-ярки са небесата, толкова по-тъмен е светът отдолу. Толкова много хора се оплакват, че Моите приготовления са неподходящи, толкова много хора Ме напускат, за да си създадат свое собствено царство, и те предприемат това, за да Ме предадат и да победят тъмнината. И все пак кой е постигнал това чрез своята решителност? И кой е успял в своята решителност? Кой може да обърне онова, което е било уредено от Моята ръка? Когато пролетта се разпространява по земята, Аз тайно и тихо изпращам светлина на света, така че на земята човекът изведнъж да усети свежестта на въздуха. Но точно в този момент Аз затъмнявам очите на човека, така че той вижда само мъгла, която покрива земята, и всички хора и неща стават неясни. Единственото, което хората могат да направят, е да въздъхнат и да си помислят: „Защо светлината продължи само за миг? Защо Бог дава на човека само мъгла и неяснота?“. Сред отчаянието на хората мъглата изчезва за миг, но когато зърват проблясък на светлина, Аз изливам върху тях поток от дъжд и тъпанчетата им се пукат от гръмотевичната буря, докато спят. Обхванати от паника, те нямат време да се подслонят и са погълнати от проливния дъжд. В един миг всички неща под небето са измити от гнева Ми. Хората вече не се оплакват от настъпването на проливен дъжд и богобоязливите им сърца се зараждат. Заради този внезапен потоп мнозина се давят в дъжда, който се излива от небето, и се превръщат в трупове във водата. Поглеждам към земята и виждам, че мнозина се пробуждат и покаяват, че търсят източника на потопа в малки лодки, че мнозина Ми се кланят, за да поискат прошка, че мнозина са видели светлината, че мнозина са видели лицето Ми, че мнозина имат смелостта да живеят и че целият свят е преобразен. След този голям порой всички неща се върнаха към това, което те бяха в Моето съзнание, и вече всичко Ми се покорява. Не след дълго цялата земя е изпълнена със смях, навсякъде по нея цари атмосфера на възхвала и славата Ми е навсякъде. Мъдростта Ми изпълва земята и цялата вселена. Навсякъде са плодовете на Моята мъдрост, сред всички хора са разпрострени шедьоврите на Моята мъдрост, всичко е красиво в Моето царство и всички живеят в покой под Моите небеса като овце на Моите пасища. Аз се движа над всички хора и наблюдавам навсякъде.

Нищо никога не изглежда като преди и никой човек не е такъв, какъвто е бил преди. Аз си почивам на трона, облегнал съм се на цялата вселена и съм напълно удовлетворен, защото всички неща са възвърнали своята святост и Аз отново мога спокойно да пребивавам в Сион, а хората на земята могат да водят спокоен и доволен живот под Моето ръководство. Всички народи управляват всичко от Мое име, възвръщат предишната си интелигентност и първоначалния си вид; те вече не са покрити с прах, а в Моето царство са осветени като нефрит, всеки от тях има лице като това на светия в сърцето на човека, защото Моето царство е установено сред хората.

14 март 1992 г.

ГЛАВА 17

Моите слова ехтят като гръм, хвърляйки светлина във всички посоки и по цялата земя, и сред гръмотевиците и мълниите човечеството е поразено. Никой човек не е останал несъкрушим сред гръм и мълния; повечето хора губят ума си от страх при прииждането на Моята светлина и не знаят какво да правят. Когато на Изток започне да се появява слаб проблясък светлина, много хора, развълнувани от това слабо сияние, мигновено се будят от илюзиите си. И все пак никой никога не е осъзнал, че е дошъл денят, в който Моята светлина слиза на земята. Мнозинството от хората са онемели от внезапното появяване на светлината и някои, с поглед, изпълнен с любопитно очарование, наблюдават движенията на светлината и посоката на нейното приближаване, а други стоят в готовност, като се изправят пред светлината, за да могат по-ясно да разберат нейния източник. И въпреки това, открил ли е някой колко ценна е днешната светлина? Някой събудил ли се е за уникалността на днешната светлина? Мнозинството от хората са просто объркани; ранени са в очите и захвърлени в калта от светлината. Под тази мъглива светлина може да се каже, че безредицата покрива земята — непоносимо жалка гледка, която, разгледана отблизо, напада човека със съкрушителна меланхолия. От това се разбира, че когато светлината е най-силна, състоянието на земята ще бъде по-малко способно да позволи на човечеството да застане пред Мен. Човечеството се намира в сиянието на светлината; отново цялото човечество се намира в спасението на светлината, но и в нейното раняване: има ли някой, който да не е сред умъртвяващите удари на светлината? Има ли някой, който може да избегне изгарянето на светлината? Аз обиколих цялата вселена, разпръсквайки с ръцете Си семената на Моя Дух, така че цялото човечество на земята да бъде задвижено от Мен. От най-високата височина на небето Аз гледам надолу към цялата земя, наблюдавайки гротескните

и странни явления на земните същества. Повърхността на океана изглежда страда от труса на земетресението: морските птици летят насам-натам, търсейки риба, която да погълнат. Междувременно дъното на морето остава в неведение, а условията на повърхността са напълно неспособни да го пробудят в съзнание, защото дъното на океана е спокойно като третото небе: тук живите същества, големи и малки, съжителстват в хармония, като нито веднъж не навлизат в „конфликти на устата и езика“. Сред безбройните необичайни и причудливи явления на човечеството е най-трудно да Ми угоди. Позицията, която съм дал на човека, е твърде висока, поради което амбицията му е твърде голяма и в очите му винаги има мярка непослушание. В Моето дисциплиниране на човека, в Моята преценка за него, е имало много щателност, много доброжелателност, но за тези неща човечеството няма ни най-малка представа. Никога не съм се отнасял сурово към никое човешко същество; прилагал съм само подходящи порицания, когато човечеството е било непокорно, и съм предлагал само подходяща помощ, когато то е слабо. Но когато човечеството страни от Мен и освен това използва измамните хитрости на Сатана, за да се опълчи срещу Мен, Аз ще изстребя човечеството незабавно, оставяйки ги без друг шанс грандиозно да демонстрират уменията си пред Мен, така че повече да не могат да се перчат надутото, тормозейки другите, по лицето на земята.

Аз упражнявам властта Си на земята, като разгръщам делото Си в неговата цялост. Всичко, което е в Моето дело, се отразява върху лицето на земята. Човечеството на земята никога не е било в състояние да разбере Моите движения в небето, нито да обмисли изчерпателно орбитите и траекториите на Моя Дух. По-голямата част от човешките същества схващат само дреболиите, които се намират извън духа, неспособни да разберат действителното състояние на духа. Изискванията, които отправям към човечеството, не произтичат от Моята неясна същност, която е на небето, или от необятната същност, която съм на земята. Аз отправям подходящи изисквания според ръста на човека на земята. Никога не съм поставял никого в затруднено положение, нито съм искал от някого да „изстиска кръвта си“ за Моето удоволствие — нима Моите изисквания могат да се ограничат само до такива условия? Кое от безбройните създания на земята не се подчинява на разпорежданията на думите в устата Ми? Кое от тези създания, идвайки пред Мен, не бива напълно изпепелено от думите Ми и от изгарящия Ми огън? Кое от тези създания се осмелява да се „разхожда важно“ в гордо ликуване пред Мен? Кое от тези създания не се прекланя пред Мен? Нима Аз съм Бог, Който просто налага мълчание на сътворението? От безбройните неща в сътворението избирам тези, които удовлетворяват намерението Ми; от безбройните човешки същества в човечеството избирам тези, които се грижат за сърцето Ми. Избирам най-добрите от всички звезди, като по този начин добавям слаб отблясък светлина към Моето царство. Вървя по земята, разпръсквайки навсякъде аромата Си, и на всяко място

оставям след Себе Си Своята форма. Всяко място се оглася от звука на гласа Ми. Хората навсякъде се спират на прекрасните сцени от вчера, защото цялото човечество си спомня за миналото...

Цялото човечество копнее да види лицето Ми, но когато слизам лично на земята, всички са против Моето пристигане и прогонват пристигането на светлината, сякаш съм врагът на човека на небето. Човекът Ме посреща със защитна светлина в очите и остава постоянно нащрек, дълбоко уплашен, че може да имам други планове за него. Тъй като човешките същества Ме смятат за непознат приятел, те се чувстват така, сякаш Аз тая намерение да ги убивам безразборно. В очите на човека Аз съм смъртоносен антагонист. След като е вкусил от Моята топлина наред бедствието, човекът въпреки това остава неосъзнат за Моята любов и все още се стреми да Ме отблъсне и да Ми се противопостави. Далеч от това да се възползвам от състоянието му, за да предприема действия срещу него, Аз обгръщам човека с топлината на прегръдката Си, изпълвам устата му със сладост и слагам в стомаха му нужната храна. Но когато Моят яростен гняв разтърси планините и реките, поради малодушието на човека Аз повече няма да му давам тези различни форми на помощ. В този момент ще се разяря, отказвайки на всички живи същества шанса да се покаят, и, изоставяйки всички надежди, които възлагам на човека, ще му наложа възмездието, което той така силно заслужава. В този момент гръмотевиците и светкавиците ще заблестят и ще се разрази рев, като бушуващите в гняв вълни на океана, като десетки хиляди планини, които се срутват. Заради непокорството си човекът е повален от гръмотевиците и мълниите и другите същества са унищожени от взривовите на гръмотевиците и мълниите и цялата вселена рязко изпада в хаос, а сътворението не е в състояние да възстанови първичния дъх на живота. Безбройните войнства на човечеството не могат да избягат от рева на гръмотевиците. Сред светкавиците човешки същества, орда след орда, се преобръщат в бързия поток, за да бъдат пометени от пороите, които се спускат от планините. Изведнъж светът на „хората“ се събира на мястото на „назначението“ на човека. Трупове се носят по повърхността на океана. Цялото човечество се отдалечава от Мен поради Моя гняв, защото човекът е съгрешил срещу съчината на Моя Дух и неговият бунт Ме е оскърбил. Но в местата, където няма вода, други хора все още се наслаждават, сред смях и песни, на обещанията, които съм им дал.

Когато всички хора млъкнат, излъчвам пред очите им блясък на светлина. След това хората стават с ясен ум и светли очи, не желаят повече да мълчат. Така в сърцата им веднага се извиква духовно чувство. Докато това се случва, цялото човечество възкръсва. Отхвърлили неизказаните си жалби, всички хора идват пред Мен, спечелили нов шанс за оцеляване чрез думите, които провъзгласявам. Това е така, защото всички човешки същества желаят да живеят на лицето на земята. Но кой от тях някога е имал намерение да живее заради Мен? Кой от тях

някога е открил в себе си прекрасни неща, които да предложи за Моята наслада? Кой от тях някога е долавял пленителния Ми аромат? Всички човешки същества са груби и нерафинирани неща: отвън те изглеждат ослепителни за очите, но същината им не е да Ме обичат искрено, защото в дълбините на човешкото сърце никога не е имало елемент от Мен. Човекът има твърде много недостатъци: сравнението му с Мен сякаш разкрива бездна, толкова голяма, колкото тази между небето и земята. Въпреки това Аз не удрям по слабите и уязвими места на човека, нито пък му се присмивам заради неговите недостатъци. Ръцете Ми работят на земята от хиляди години и през цялото време очите Ми са бдели над цялото човечество. И все пак никога не съм взел случайно нито един човешки живот, за да си играя с него като с играчка. Наблюдавам болките, които човекът е понесъл, и разбирам цената, която е платил. Когато той стои пред Мен, Аз не искам да хвана човека неподготвен, за да го накажа, нито пък искам да стоваря върху него нежелани неща. Вместо това през цялото това време само съм се грижил за човека и съм му давал. Така че всичко, на което се радва човек, е Моята благодат, това е цялото богатство, което идва от Моята ръка. Тъй като Аз съм на земята, на човека никога не му се е налагало да страда от мъките на глада. Напротив, Аз позволявам на човека да получава нещата от Моите ръце, на които може да се наслаждава, и позволявам на човечеството да живее в рамките на Моите благословии. Нима цялото човечество не живее под Моето порицание? Точно както в недрата на планините има изобилие, а във водите — изобилие от неща за наслада, нима хората, които днес живеят в рамките на Моите думи, нямат още повече храна, която да оценят и да опитат? Аз съм на земята и човечеството се радва на Моите благословии на земята. Когато изоставя земята зад гърба си, когато и Моето дело достигне своя завършек, човечеството вече няма да получава Моето угаждане поради своята слабост.

16 март 1992 г.

ГЛАВА 18

Както проблясваща светкавица разкрива истинския силует на всяко животно, така и хората, озарени от Моята светлина, си възвърнаха светостта, която притежаваха преди. О, покварен стар свят! Най-сетне той се прекатури в мръсната вода и като потъна под повърхността ѝ, се разпадна в кал! О, човеци по земята, до един създадени от самия Мен! Най-сетне се пробудиха отново за живот в светлината, намериха твърдина за съществуване и престанаха да се борят в калта! О, несметни Мои творения, които държа в ръцете Си! Как да не бъдат обновени чрез словото Ми? Как да не възстановят своите функции в светлината?

Земята вече не е мъртвешки тиха и неподвижна, небето вече не е изоставено и тъжно. Пустота вече не разделя земята от небето, те са обединени в едно и никога повече няма да бъдат разлъчени. В това време на тържество, в този момент на ликуване, праведността Ми и Моята святост се разпростират из цялата вселена и цялото човечество неспирно ги възхвалява. Смях ечи сред небесните селения, а земното царство танцува от радост. Кой не ликува в този момент и кой също не ридае? В първичната си форма земята принадлежи на небето, а небето е обединено със земята. Човекът е нишката, свързваща ги заедно, и поради човешката святост, поради възраждането на човека небесата вече не са скрити от земята, а земята вече не е безмълвна към небето. Лицата на хората са увенчани с доволни усмивки, а в сърцата си всички те таят безпределна сладост. Човек не влиза в пререкания с човека, хората не разменят юмручни удари. Нима в Моята светлина има някой, който да не живее в мир с другите? Нима е останал някой, който да позори името Ми в Моя ден? Всички човеци се взират в Мен с изпълнени с боязън очи, а в сърцата си тайно Ме зоват. Прегледах всяко действие на човешкия род: сред пречистените няма нито един отправящ Ми укори или проявяващ непокорство към Мен. Цялото човечество е пропито с нрава Ми. Всички хора Ме опознават, доближават се до Мен и Ме боготворят. Заел съм трайно място в човешкия дух, въздигнат съм на най-високия пиедестал в очите на хората и пулсирам с кръвта във вените им. Радостното ликуване в човешките сърца изпълва всяко кътче по лицето на земята, по повърхността ѝ вече не се стелят гъсти мъгли, въздухът е искрящо свеж и слънцето я облива със сиянието си.

А сега погледнете към Моето царство, в което Аз съм Царят и където властвам над всичко. От началото на сътворението та до днес, напътствани от Мен, Моите синове бяха подложени на толкова много от житейските несгоди, толкова много от несправедливостите на този свят, толкова много от присъщите за света на хората превратности, но сега те обитават светлината Ми. Кой не ридае заради беззаконието от вчерашния ден? Кой не пролива сълзи заради неволите, които е изтърпял, за да достигне днешния ден? И пак питам, има ли някой, който да не се възползва от случая да се посвети на Мен? Някой, който да подмине тази възможност да изрази страстта, изпълваща сърцето му? Някой, който сега да не изрази на глас изживяното от него? В този момент всички човешки същества посвещават най-добрата част от себе си на Мен. Колцина се измъчват от съжаление за вчерашните си недомислени постъпки, колцина се проклинат за вчерашните си стремежи! Всички човешки същества са опознали себе си и са прогледнали за сатанинските дела и за Моето великолепие и в сърцата им сега има място за Мен. Хората вече няма да гледат на Мен с неприязън или да Ме отхвърлят, защото Моето велико дело вече е осъществено и никой не му пречи. Дали днес сред синовете на царството Ми има някои, които да не са премислили опасенията си? Има ли някои, които да не разглеждат по-грижливо начина, по

който осъществявам делото Си? Има ли хора, които искрено са предложили себе си в името на Бог? Намаляха ли нечистите примеси във вашите сърца? Или се увеличиха? Ако нечистотиите в сърцата ви не са намалели, но не са и повече от преди, без колебание ще изхвърля хора като вас. Нуждая се от святи хора, които са Ми по сърце, а не от порочни демони, които се бунтуват срещу Мен. При все че изискванията Ми към човешкия род не са високи, вътрешният свят в сърцата на хората е толкова сложен, че те не влизат в съгласие с Моята воля с лекота, нито изпълняват незабавно намеренията Ми. Повечето човешки същества полагат усилия с тайната надежда, че накрая ще се домогнат до лавровия венец. Повечето хора впрягат всичките си сили, не посмяват да се отпуснат дори и за миг, обзети от страх, че отново ще попаднат в сатанинските мрежи. Те вече не смеят да таят негодувание към Мен, а непрестанно Ми демонстрират верността си. Изслушал съм искрените думи на толкова много хора, разказите на огромно множество за болката, изпитана от тях в мигове на страдание; видял съм толкова много, изпаднали в пълна безизходица, неизменно да Ми предлагат верността си и наблюдавах толкова много, докато ситнеха по скалистата пътека в търсене на изход. И при тези обстоятелства те никога не се оплакаха; дори и когато неспособността им да намерят светлината ги обезсърчаваше, от устата им не се отрони нито дума на оплакване. Но пък съм слушал и толкова много хора да проклинат из дън сърце, да роптаят срещу небесата и да винят земята. Също видях и несметно множество хора безволево да се поддават на отчаянието под напора на несгоди и да се отказват от самите себе си, сякаш са отпадък, чието място е на сметището и който заслужава да тъне в смрад и мръсотия. Чух толкова много хора да се карат помежду си заради промяна в житейските им обстоятелства, довела до промяна в облика им, а оттам и до променени взаимоотношения с ближните им, така че приятелите се отчуждават, превръщат се във врагове и се нападат с остри думи. Повечето хора използват думите Ми като патрони за картелница — внезапно откриват залпов огън срещу другите, докато светът на хората цял се изпълни с оглушителна врява, разбиваща с трясък безметежната тишина. За щастие настъпи днешният ден; в противен случай кой знае колко хора биха загинали под непрестанните картелни обстрели.

След изричането на думите Ми и в ритъм със състоянието на цялото човечество Моето царство се спуска на земята стъпка по стъпка. Хората вече не таят тревожни мисли, не се „вторачват“ в живота на околните и не „размишляват“ вместо тях. И така, на земята вече няма раздори и след като изричам думите Си, различните „оръжия“ на съвременното се прибират в ножниците. Хората отново се помиряват един с друг, човешкото сърце отново излъчва хармония и вече никой не се брани срещу подмолни нападения. Цялото човечество се е върнало към нормалното си състояние и е започнало нов живот. Заживявайки в нова среда, доста хора се оглеждат наоколо и се чувстват сякаш

са навлезли в съвсем нов свят, поради което не успяват незабавно да се нагодят към сегашната обстановка и веднага да поемат по правилния път. Затова фразата „духът го желае, но плътта е слаба“ добре описва положението на човечеството. При все че Самият Аз не съм вкусил от горчивината на злополучията както хората, все пак зная всичко за човешките недостатъци. Познавам отблизо нуждите на хората и добре съм вникнал във всички техни слабости. Тъкмо поради това не се подигравам на недостатъците на човека; само въздавам съответстваща на несправедността на отделния човек „възпитателна“ мярка, за да позволя всекиму да тръгне по правия път, та да може хората да спрат да се скитат като сираци и вместо това да се превърнат в пеленачета в любящи домове. Независимо от това Моите действия са подчинени на принципи. Ако хората не желаят да се наслаждават на струящото от Мен блаженство, не ми остава нищо друго освен да се примиря с влеченията им и да ги изпратя в бездънната пропаст. На този етап никой не бива да таи в сърцето си негодувание. Всички трябва да виждат праведността в установените от Мен подредби. Не принуждавам човеците да Ме обичат, нито пък наказвам някого, че не изпитва обич към Мен. Аз съдържам пълно освобождение, свършена свобода. Макар и да държа съдбата на хората в ръцете си, дарил съм ги със свободна воля, която е извън контрола Ми. Така човеците няма да си измислят начини да се замесват в „неприятности“, оправдавайки се с Моите управленски закони, а вместо това ще се осланят на великодушието Ми, за да добият „освобождение“. И така, много хора по-скоро търсят свой собствен изход в избавлението си, отколкото да са ограничени от Мен.

Винаги съм се отнасял с човешкия род толерантно — никога не обремених хората с неразрешими проблеми и не поставих в затруднение отделния човек. Не е ли така? При все че мнозина не Ме обичат, вместо да се засягам от това отношение, Аз им дадох свободата да се оставят на течението и свободно да плуват из морето на горчивината и страданието. Защото човекът е безчестен съсъд; макар че вижда благодатта в протегнатата Ми ръка, отминава я без интерес и предпочита да сграбчи злощастията, предлагани от Сатана, като така обрича себе си на това да бъде погълнат от него като „хапка храна“. Разбира се, някои с очите си са видели светлината Ми и затова, макар и да живеят в мъгливата обърканост на съвремието, те не са изгубили вяра в светлината поради тази димна пелена, а продължават опипом да се стремят към нея сред мъглата, макар и по осеяна с препятствия пътека. Опълчи ли се срещу Мен човекът, Аз запокитвам срещу него Своя гняв и тъй непослушанието му може да доведе до гибел. Когато Ми се подчинява, оставам скрит от него, събуждайки в дълбините на сърцето му любов, която не е измамливо ласкателна, а се стреми да Ме зарадва. В човешкия порив към Мен толкова пъти затварям очи и замълчавам, за да предизвикам у хората неподправена вяра. Но умълча ли се, вярата им мигом се променя и виждам само тяхната престореност, защото човекът така и не Ме заобича

истински. Само при Моите проявления всички хора се включват в грандиозна демонстрация на „вяра“; но оттегля ли се в тайния Си дом, убедеността и куражът им отслабват, сякаш се страхуват да не Ме оскърбят; а някои дори не могат да видят лицето Ми и Ме подлагат на „щателен анализ“, като по този начин отричат истината за Моето съществуване. Толкова много хора остават в това състояние; толкова много разсъждават по този начин. Това е просто склонността на всички хора да прикриват вътрешната си грозота. На това се дължи нежеланието им да изложат на показ собствените си недъзи и затова потвърждават истинността на словото Ми през стиснати зъби и с прикрити лица.

17 март 1992 г.

ГЛАВА 19

Да приемат словото Ми като основа за своето оцеляване — това е човешко задължение. Хората трябва да установят собствения си дял във всяка част от Моето слово; да не го направят би означавало да целят собственото си унищожение и да предизвикат презрение. Човекът не Ме познава и поради това, вместо да Ми отдаде собствения си живот, за да го предложи в замяна, той само дефилира пред Мен с боклук в ръце, опитвайки се по този начин да Ми достави удовлетворение. Въпреки това, далеч не удовлетворен от нещата такива, каквито са, Аз продължавам да поставям изисквания към човека. Обичам приноса на хората, но ненавиждам техните изисквания. Всички хора имат сърца, изпълнени с алчност; сякаш човешкото сърце е в плен на дявола и никой не може да се освободи и да Ми предложи сърцето си. Когато говоря, хората слушат гласа Ми с възторжено внимание; когато обаче замълча, те отново започват собствените си „начинания“ и престават изцяло да се вслушват в словото Ми, сякаш то е просто допълнение към техните „начинания“. Никога не съм се отнасял небрежно към човека и още повече съм бил търпелив и толерантен към него. И така, в резултат на Моята снизходителност всички човешки същества се надценяват и са неспособни на самопознание и самоанализ; те просто се възползват от Моето търпение, за да Ме измамат. Нито един от тях никога не го е било искрено грижа за Мен и нито един не Ме е ценял истински като нещо скъпо за сърцето си; само когато имат свободно време те Ми отдават своето повърхностно внимание. Неимоверни са усилията, която съм полагал за човечеството; освен това върху хората съм работил по безпрецедентен начин и също така им дадох допълнително бреме, за да могат от това, което притежавам и което представлявам, да получат някакво знание и да претърпят някаква промяна. Не искам от хората да бъдат просто „потребители“; искам от тях да бъдат и „производители“, които побеждават

Сатана. Въпреки че не мога да изисквам от човек да прави каквото и да било, все пак имам стандарти за изискванията, които отправям, защото в това, което правя, има цел, както и основание за Моите действия: Не Си играя безразборно, както си представят хората, нито пък съм създал небето и земята и безбройните предмети на творението според желанието Си. В Моето делото хората трябва да видят нещо и да спечелят нещо. Те не бива да пропиляват пролетта на младостта си или да се отнасят към живота си като към дреха, по която небрежно се позволява да се събира прах; напротив, те трябва да бдят строго над себе си, да вземат от Моето изобилие, за да осигуряват собственото си удоволствие, докато заради Мен не могат да се обърнат назад към Сатана и заради Мен предприемат атаки срещу Сатана. Не са ли твърде прости Моите изисквания към човека?

Когато на изток започне да се появява слаб проблясък на светлина, всички хора във Вселената му обръщат малко повече внимание. Хората, които вече не са потънали в дрямка, се отправят да наблюдават произхождението на тази източна светлина. Поради ограничените си възможности никой все още не е успял да види мястото, откъдето идва светлината. Когато всичко във Вселената е напълно осветено, хората се събуждат от съня и мечтите си и едва тогава осъзнават, че Моят ден постепенно е настъпил за тях. Цялото човечество празнува заради идването на светлината и затова вече не спи здрав сън и не е в ступор. Под блясъка на Моята светлина цялото човечество прояснява ума и зрението си и изведнъж се пробужда за радостта от живота. Под покрива на забулваща мъгла Аз гледам към света. Всички животни са в покой; с появата на слаб проблясък светлина всичко е осъзнало, че приближава нов живот. По тази причина и всички животни използват от своите бърлоги, търсейки храна. Растенията, разбира се, не правят изключение и в сиянието на светлината зелените им листа искрят с лъскав блясък, очаквайки да изиграят своята роля за Мен, докато съм на земята. Всички човешки същества желаят идването на светлината и все пак се страхуват от нея, дълбоко обезпокоени, че собствената им грозота вече няма да намери скривалище. Това е така, защото хората са напълно голи и нямат нищо, което да ги покрие. Ето защо толкова много хора са изпадали в паника в резултат на идването на светлината и са в състояние на шок заради нейната поява. Толкова много хора, след като видят светлината, са изпълнени с безгранично разкаяние, отвращават се от собствената си нечистота, но безсилни да променят фактите, не могат да направят нищо друго, освен да чакат Аз да произнеса присъдата. Толкова много хора, облагородени от страданията в мрака, при вида на светлината изведнъж биват поразени от нейния дълбок смисъл и от този момент прегръщат светлината в пазвата си, дълбоко страхувайки се да не я загубят отново. Толкова много хора, вместо да бъдат изхвърлени от орбита от внезапната поява на светлината, просто се занимават с ежедневната си работа, защото са били слепи дълги години и затова не само не забелязват, че светлината се явява, но и не са

удовлетворени от нея. В сърцата на хората Аз не съм нито възвишен, нито нисш. Що се отнася до тях, няма никакво значение дали съществувам, или не; все едно животът на хората не би станал по-самотен, ако не съществувах, а ако съществувах, животът им не би станал по-радостен. Тъй като хората не Ме ценят, удоволствията, които им предоставям, са малко. Въпреки това, щом хората Ми дадат дори само грам повече обожание, Аз също ще направя промяна в отношението, което имам към тях. Поради тази причина само когато хората разберат този закон, ще имат щастието да Ми се посветят и да поискат нещата, които държа в ръката Си. Сигурно ли е, че любовта им към Мен не е обвързана единствено със собствените им интереси? Сигурно ли е, че вярата им в Мен не е обвързана единствено с нещата, които Аз давам? Възможно ли е, ако не виждат Моята светлина, хората да не са в състояние да Ме обичат искрено чрез вярата си? Наистина ли тяхната сила и енергия не са ограничени само от днешните условия? Възможно ли е човечеството да се нуждае от смелост, за да Ме обича?

В резултат на Моето съществуване безбройните обекти на творението се подчиняват покорно на местата, където живеят, и при липса на Моята дисциплина не се отдават на разпуснатост. Затова планините се превръщат в граници между народите на земята, водите — в прегради, които разделят хората от различни земи, а въздухът — в това, което тече от човек на човек в пространствата над земята. Единствено хората не са способни да се подчиняват истински на изискванията на Моята воля; това е причината да казвам, че от цялото творение само хората принадлежат към категорията на непокорните. Човечеството никога не Ми се е подчинявало истински и по тази причина през цялото време съм държал хората под строга дисциплина. Ако сред човечеството се случи така, че Моята слава се разпространи в цялата вселена, тогава Аз със сигурност ще взема цялата Си слава и ще я изляя пред човечеството. Тъй като в своето осквернение хората са негодни да гледат Моята слава, в продължение на хиляди години Аз никога не съм излязъл на бял свят, а оставам скрит; поради тази причина Моята слава никога не се е проявявала пред тях и те винаги са падали в бездната на греха. Простих на хората за тяхната неправда, но всички те не знаят как да се пазят и вместо това винаги се оставят отворени за греха, позволявайки му да им навреди. Не показва ли това липсата на самоуважение и любов към себе си у хората? Може ли някой сред хората да обича истински? Колко грама може да тежи предаността на човечеството? Нима в така наречената автентичност на хората не са примесени фалшиви стоки? Не е ли тяхната отдаденост пълна бъркотия? Това, което изисквам, е тяхната непоколебима любов. Хората не Ме познават и макар да се стремят да Ме опознаят, няма да Ми дадат истинските си и искрени сърца. От хората не изисквам това, което те не желаят да дадат. Ако Ми дадат своята преданост, Аз ще я приема без любезно възражение. Ако обаче не Ми се доверят

и откажат да Ми предложат дори и йота от себе си, тогава, вместо да Се разгневявам още повече по този повод, просто ще Се отърва от тях по друг начин и ще им уредя подходящо местоназначение. Гръмотевиците, които се носят по небето, ще повалят хората; високите планини, които се срутваат, ще ги погребат; дивите зверове в глада си ще ги изядат; а океаните, които се вълнуват, ще се затворят над главите им. Тъй като човечеството се впуска в братоубийствени конфликти, всички хора ще търсят собственото си унищожение в бедствията, възникващи сред тях.

Царството се разширява сред човечеството, формира се сред човечеството и се издига сред човечеството; няма сила, която да може да разруши Моето царство. От Моя народ, който е в днешното царство, кой от вас не е човек сред хората? Кой от вас се намира извън човешкото състояние? Когато Моята нова отправна точка бъде обявена на народите, как ще реагира човечеството? Вие видяхте с очите си състоянието на човечеството; нима все още не таите надежди да останете завинаги на този свят? Сега Аз ходя сред Моя народ и живея сред него. Днес тези, които изпитват истинска любов към Мен — такива хора са благословени. Блажени са онези, които Ми се подчиняват — те със сигурност ще останат в Моето царство. Блажени са онези, които Ме познават — те със сигурност ще притежават власт в Моето царство. Блажени са онези, които Ме търсят — те със сигурност ще се измъкнат от оковите на Сатана и ще се радват на Моите благословения. Блажени са онези, които са способни да изоставят себе си — те със сигурност ще влязат в Моето владение и ще наследят щедростта на Моето царство. Онези, които тичат за Мен, ще ги помня, онези, които правят разходи за Мен, ще прегърна с радост, а на онези, които Ми принасят жертви, ще предоставя наслади. Онези, които намират наслада в словото Ми, ще благословя; те със сигурност ще бъдат стълбовете, които поддържат гръбнака на Моето царство, със сигурност ще имат несравнимо изобилие в Моя дом и никой не може да се сравни с тях. Приемали ли сте някога благословенията, които са ви дадени? Търсили ли сте някога обещанията, които са дадени за вас? Под ръководството на Моята светлина вие със сигурност ще пробиеите хватката на силите на мрака. Със сигурност сред тъмнината няма да изгубите светлината, която ви води. Със сигурност ще бъдете господари на цялото творение. Със сигурност ще бъдете победители пред Сатана. Със сигурност при падането на царството на големия червен змей ще се изправите сред безбройните тълпи, за да свидетелствате за Моята победа. Вие със сигурност ще останете непоколебимо и уверено в земята на Синим. Чрез страданията, които понасяте, ще наследите Моите благословии и със сигурност ще излъчвате Моята слава в цялата вселена.

19 март 1992 г.

ГЛАВА 20

Несметни и невъобразими са богатата в Моя дом, но хората така и не дойдоха при Мен, за да им се наслаждават. Човекът е неспособен да се радва сам, а също и да се защитава със собствени усилия; вместо това, той винаги се осланя на другите. Никой от тези, които наглеждам, не Ме е потърсил целенасочено и пряко. Всички се обръщат към Мен едва когато ги подтикнат, следват множеството и не са склонни да платят цената или да отделят нужното време, за да обогатят живота си. Затова никой човек никога не е живял в реалността и животът на всички хора е безсмислен. Поради отдавна установените навици и традиции на хората, телата им са напоени с мириса на пръст. Ето защо хората са с притъпени сетива, безчувствени са за опустошението на света и гледат да се залисват със забавления в този замръзнал свят. Човешкият живот е лишен от всякаква топлинка и в него няма дори следа от човечност или светлина — и въпреки това хората вечно се стремят да си угаждат, и отреденото им време се изнизва в безцелно тичане насам-натам. Часът на кончината им приближава бързо и ги спохожда горчива смърт. На този свят човекът никога не е постигал нищо и не е печелил нищо — забързано идва на света и го напуска пак забързано. Никой от тези, които наглеждам, не е донесъл нищо, нито е отнесъл нещо със себе си и затова хората смятат, че светът е несправедлив. Но и никой не желае да го напусне преждевременно. Просто чакат деня, в който Моето обещание внезапно ще се спусне сред хората от небесата и ще им позволи отново да се върнат в пътя на вечния живот по време, в което са се отклонили от него. Така човекът се визира във всяко Мое действие и постъпка, за да провери дали действително спазвам Своего обещание към него. Щом го сполети нещастие или изпита силна болка, когато му се стоварят изпитания и е на път да падне, човекът проклина деня, в който е се родил, за да се отърве час по-скоро от нещастията си и да отиде на друго, съвършено място. Но премине ли моментът на изпитания, човекът отново се изпълва с радост. Празнува раждането си на земята и Ме моли да благословя рождения му ден; тогава той вече не споменава предишните си заричания, обзет от страх, че смъртта ще го навести за втори път. Когато издигам света в ръцете Си, хората танцуват от радост, отърсват се от скръбта и всички се осланят на Мен. Щом покрива лицето Си с ръце и затисна хората под земята, те тутакси губят дъх и едвам оцеляват. В хор Ме призовават ужасени, че ще ги унищожи, защото всички те желаят да се насладят на деня, в който ще спечеля слава. За хората Моят ден е най-важният в съществуването им и са оцелели до днес единствено защото копнеят за настъпването на деня на славата Ми. Благословията, изречена от устата Ми, е, че родените в сетните дни ще имат късмета да Ме видят в цялото Ми великолепие.

През вековете много хора са напускали този свят разочаровани и с неохота, а мнозина други са се раждали с вяра и с надежда. Уредих да дойдат много,

множество други отпратих. Безчет човеци минаха през ръцете Ми. Много души бяха запокитени в Хадес, много живяха в плът, а мнозина умряха и се преродиха на земята. Но никой от тях така и не получи шанса да се наслади на благословието на царството днес. Дадох на хората толкова много, а те спечелиха нищожно малко, защото атаката на сатанинските сили ги направи неспособни да се насладят на Моите богатства. Късметът на хората се ограничи с това да гледат богатствата Ми, но те така и не успяха да им се насладят напълно. Човекът не успя да намери съкровищницата в тялото си, за да получи небесните блага, и така изгуби благословията, която Аз му дарих. Та нима човешката душа не е тъкмо средството му да се свърже с Моя дух? Защо хората никога не се свързват с Мен посредством духа си? Защо се доближават до Мен чрез плътта си, но са неспособни да го направят духовно? Нима истинският Ми лик е лице от плът? Защо човекът не познава същността Ми? Наистина ли в духа на човека никога не е присъствала и следа от Мен? Напълно ли съм заличен от неговата душа? Ако човек не навлезе в духовната сфера, как би могъл да разбере намеренията Ми? Годно ли е човешкото зрение да проникне направо в духовната област? Много пъти съм призовавал хората чрез Своя дух, но те реагират, сякаш ги убождам — наблюдават Ме от разстояние, сковани в страх, че ще ги отведе в друг свят. Толкова пъти съм се интересуваел от човешкия дух, но хората си остават напълно непробудени, обзети от дълбок страх, че ще нахълтам в домовете им и ще им отнема всички техни притежания. Затова залостват вратата пред Мен, оставяйки Ме пред студена, плътно затворена врата. Толкова пъти спасявам хората от падението им, но веднага щом се окопитят, те Ме изоставят и, недокоснати от Моята любов, Ме стрелват с предпазлив поглед; така и не стоплих човешкото сърце. Човекът е лишено от емоции, студенокръвно животно. Макар Моята прегръдка да е топла, той никога не се е трогвал истински от нея. Човекът е като див планинец. Хората никога не са ценили загрижеността Ми за човечеството. Странят от Мен, предпочитайки да обитават планинските хребети, където търпят заплахата от диви зверове — и въпреки това не желаят да се приютят при Мен. Аз не заставям никого, просто си върша работата. Ще настъпи денят, в който човекът ще доплува до Моя пристан всред бушуващия океан, за да се наслади на всички земни богатства и да избяга от опасността да го погълнат бурните води.

Докато словото Ми се изпълнява, царството постепенно се оформя на земята и човекът бавно си възвръща нормалността — така на земята се установява царството на Моето сърце. В царството всички Божии хора си възвръщат нормалния човешки живот. Мразовитата зима се стопява, заменена от запролетили градове, където пролетта продължава през цялата година. Хората вече не са обградени от мрачния, безрадостен човешки свят и не зъзнат сред студенината му. Животът им не тече в пререкания, държавите не воюват, няма сеч и пролята

от нея кръв; всички земи са изпълнени с щастие и въздухът е наситен с топлина между хората. Аз се движа по цялата земя, възрадвам гледам света от трона Си и живея сред звездите. Ангелите Ми поднасят нови песни и нови танци. По страните им вече не се стичат сълзи, причинени от собствената им уязвимост. Вече не чувам пред себе Си риданията на ангелите и никой не Ми се оплаква от несподобие. Днес всички вие живеете пред Мен; утре всеки от вас ще съществува в царството Ми. Не е ли това най-великото благо, дарено от Мен на човечеството? Заради цената, която плащате днес, вие ще наследите благословията на бъдещето и ще живеете сред славата Ми. Все още ли не желаете да се свържете със същината на Моя дух? Все още ли искате да съсечете себе си? Хората охотно преследват обещанията, които са пред очите им, дори и да се мимолетни, но никой не желае да приеме обещанията за утрешния ден, дори и те да пребъдат във вечността. Нещата, които са видими за хората, са тъкмо онези, които ще унищожа, докато неосезаемото е това, което ще осъществя. Това е разликата между Бог и човека.

Човеците са изчислили кога ще настъпи Моят ден, но никой не е узнал точната дата и затова единственото възможно състояние на хората е вцепенение. Тъй като човешките копнения се носят из безграничните небеса и после изчезват, хората са губили надежда отново и отново, докато са затънали в сегашните си обстоятелства. Целта на словата Ми не е да накарам хората да следват дати, нито пък да ги докарам до самопогубване поради отчаянието им. Искам човеците да приемат обета Ми и желанието Ми е хората по целия свят да получат своя дял от обещаното от Мен. Това, което искам, са изпълнени с жизненост живи същества, а не трупове, пропити със смърт. И тъй като Аз сядам на трапезата в царството, ще заповядам на всички земни хора да се подложат на проверката Ми. Не позволявам на нищо нечисто да се яви пред Мен. Не допускам ничия човешка намеса в делото Си; който се меси в него, бива захвърлен в тъмница и дори и след като бъде освободен, е изложен на куп беди и е пърлен от земните огньове. Когато бъде въплътен, ще възненавидя всеки, оспорващ делото Ми в плът. Много пъти напомнях на цялото човечество, че нямам равен на земята и който Ме приеме за свой равен и Ме привлече към себе си, за да си припомня отминалите времена с Мен, ще бъде унищожен. Това повелявам Аз. По тези въпроси не проявявам и капка снизхождение към хората. Всички месеци се в Моите дела и предлагащи Ми съвети понасят наказание и никога не дочакват опрощение от Мен. Ако не се изразявам ясно, човекът никога не ще се вразуми и неволно ще се изложи на порицанието Ми, защото хората не познават въплътеното Ми Аз.

20 март 1992 г.

ГЛАВА 21

Човек пропада всред Моята светлина и стои здраво заради Моето спасение. Когато нося спасение на цялата вселена, хората се опитват да намерят начини да се влеят в потока на Моето възраждане. Много от тях обаче са отнесени без следа от този възраждащ поток — мнозина са удавени и погълнати от поройните му води, но не са малко и тези, които стоят здраво сред потока, които никога не се отклоняват от посоката и така следват потока до днес. Напредвам в крак с хората, но въпреки това те никога не са Ме познавали — те познават само дрехите, в които съм облечен, но са в неведение за богатствата, скрити в Мен. Въпреки че осигурявам човека и му давам всеки ден, той не е способен на истинско приемане, не е в състояние да получи всички богатства, дадени от Мен. Нищо от хорската поквара не убягва от вниманието Ми, вътрешният свят на човека Ми е ясен като бял ден. Аз не се отнасям към хората небрежно, нито се преструвам. Просто човек не може да поеме отговорност за себе си и поради това човечеството винаги е било покварено и дори днес остава неспособно да се освободи от покварата. Горкото клето човечество! Защо хората Ме обичат, но не са в състояние да следват стремежите на Духа Ми? Наистина ли не съм се разкрил пред човечеството? Наистина ли човечеството никога не е виждало лицето Ми? Възможно ли е да съм показал твърде малко милост към човечеството? О, метежниците сред човечеството! Те трябва да бъдат смачкани под краката Ми, те трябва да изчезнат сред наказанието Ми и в деня, в който великото Ми начинание бъде завършено, те трябва да бъдат изпъдени измежду човечеството, така че цялото човечество да види грозното им лице. Човек рядко вижда лицето Ми или чува гласа Ми, защото светът е твърде объркан и врявата му е твърде силна, поради което хората ги домързява да търсят лицето Ми и да се опитват да разберат сърцето Ми. Не е ли това причината за човешката поквара? Не е ли затова човек в нужда? Цялото човечество винаги е било сред Моята благодат. Ако не беше така, ако не бях милостив, кой щеше да оцелее до днес? Богатствата в Мен са несравними, но всички беди също са в Моите ръце; кой може да предотврати бедите, когато пожелае? Дали молитвите или най-дълбоките ридания ще помогнат някому да го стори? Човек никога не Ми се е молил истински и така сред цялото човечество никой никога не е живял целия си живот в светлината на истината — хората живеят само в светлина, която премигва и ту се появява, ту изчезва. Поради това човечеството има толкова недостатъци днес.

Всички са нетърпеливи, готови са да направят всичко за Мен, за да получат нещо от Мен, затова, познавайки човешката психика, Аз обещавам на хората да им вдъхна истинска любов. Дали истинската човешка любов наистина дава сили на хората? Дали човешката вяроност към Мен движи Духа Ми в небесата? Небесата ни най-малко не се влияят от човешките действия, а ако Моето отношение към

човека зависеше от всяка негова постъпка, цялото човечество щеше да живее сред наказанието Ми. Виждал съм много хора, облени в сълзи, и съм виждал много хора да предлагат сърцата си в замяна на Моите богатства. Въпреки подобна „благочестивост“ Аз никога не съм се отдавал свободно на хората при внезапните им пориви, защото те никога не са Ми се отдавали с охота. Аз свалях маските на всички хора и хвърлях тези маски в огненото езеро. Заради това мнимата вяност и молби на хората никога не могат да Ме заблудят. Човекът е като облак в небето: когато бушува вятър, хората се страхуват от мощната му сила и се понасят забързано след него, ужасени, че ще ги разруши, ако не му се подчинят. Не е ли това грозният човешки облик? Не е ли това лъжливото човешко покорство? Не е ли това „истинското чувство“ и престорената добронамереност на човека? Мнозина отказват да бъдат убедени от всички слова, които изрича устата Ми, и не приемат оценката Ми, което разкрива бунтарски умисъл зад техните слова и постъпки. Противоречат ли думите Ми на изконната човешка природа? Не съм ли дал на човека подходящо определение според „природните закони“? Хората не Ми се подчиняват истински; ако те наистина Ме търсеха, нямаше да се налага да говоря толкова много. Хората са безполезна измет и Аз трябва да използвам порицанието Си, за да ги подтиквам да вървят напред; ако не го сторя, как — макар обещанията, които им давам, да са достатъчни, за да се радват — бих могъл да трогна сърцата им? Човек живее в болезнена борба открай време; може да се каже, че винаги е живял в отчаяние. В резултат на това той е съкрушен, физически и психически изтощен и затова не приема с радост благата, които му давам. Дори днес никой не може да приеме от Мен цялата сладост на духа. Хората са все така бедни и очакват последния ден.

Мнозина копнеят да Ме обичат истински, но тъй като сърцата им не им принадлежат, те нямат власт над себе си. Много хора наистина Ме обичат, докато преминават през изпитанията, пратени от Мен, но те са неспособни да разберат, че Аз наистина съществувам и просто Ме обичат напразно, а не поради действителното Ми съществуване; много хора полагат сърцата си пред Мен и повече не им обръщат внимание — така Сатана похищава сърцата им, щом има възможност, и тогава те Ме напускат; мнозина искрено Ме обичат, когато изричам словата Си, но не ценят думите Ми в душите си; вместо това небрежно ги използват като обществена собственост и когато им се прииска, ги хвърлят обратно там, откъдето са дошли. Човек Ме търси сред болка и се обръща към Мен сред изпитания. В мирни времена той Ми се наслаждава, когато е в опасност, той се отрича от Мен, когато е зает, той Ме забравя, а когато е безгрижен, той не си дава много зор за Мен, но никога никой не Ме е обичал през целия си живот. Искам хората да са честни с Мен: не държа да Ми дават нещо, а само всички хора да Ме приемат сериозно и, вместо да Ме ласкаят, да Ми позволят да върна човешката откровеност. Моето просветление, озарение и цената на Моите

усилия проникват във всички хора, но и всички човешки постъпки се отразяват върху всички хора, както и тяхната измама към Мен. Изглежда, че човек носи в себе си зрънцата на измамата още от утробата, че притежава тези особени умения да хитрува от самото си раждане. Нещо повече, той старателно пази тайната си — никой никога не е прозрял източника на умението му да мами. В резултат на това човек живее сред измама, без да го осъзнава, и сякаш се оправдава, че такъв е редът Божи, а не негова съзнателна измама към Мен. Не е ли това източникът на човешката измама спрямо Мен? Дали това не е хитрият му план? Човешките ласкателства и уловки не могат да ме заблудят, защото отдавна съм разкрил същността на човека. Кой знае колко нечистотии има в кръвта му и с колко сатанинска отрова е пропит до мозъка на костите си? Хората свикват все повече с него с всеки изминал ден и не усещат вредата, нанесена от Сатана, и затова нямат интерес да открият „изкуството на здравословното съществуване“.

Когато човек е далеч от Мен и когато Ме изпитва, Аз се крия от него в облаците. Затова той не може да открие и следа от Мен и става зависим от нечестивите, като прави всичко, което поискат. Когато човек е близо до Мен, Аз му се явявам и не крия лицето Си от него, и тогава човек вижда добрия Ми лик. Той внезапно идва на себе си и макар да не го осъзнава, в него се заражда любов към Мен. Изведнъж несравнима наслада се разлива в сърцето му и той се чуди как е могъл да не знае за Моето съществуване във вселената. Тогава човек усеща по-силно Моята обичливост, нещо повече — Моята драгоценност. В резултат на това той закопнява никога повече да не Ме оставя, той Ме вижда като светлината, необходима за оцеляването му, и, дълбоко уплашен, че ще го напусна, той Ме прегръща силно. Не се трогвам от устрема на човека, но съм милостив към него поради неговата любов. Тогава човек внезапно заживява сред Моите изпитания. Моят лик изчезва от сърцето му и той веднага усеща, че животът му е празен, и го обземат мисли за бягство. В този момент сърцето му е разголено. Той не Ме прегръща поради Моя нрав, а моли да го защитя поради Моята любов. Но когато Моята любов го огорчи, човек веднага променя решението си; той прекратява спогодбата си с Мен и хуква да бяга от присъдата Ми, отвърща се завинаги от милостивия Ми лик и променя мнението си за Мен, като казва, че никога не съм спасявал хората. Наистина ли истинската любов е само милост? Дали човек Ме обича само ако живее под Моята сияйна светлина? Той гледа назад, но живее в настоящето — не е ли това човешкото състояние? Наистина ли и утре ще сте такива? Аз искам човек да копнее за Мен от дълбините на сърцето си, а не да Ме задоволява с повърхностни неща.

21 март 1992 г.

ГЛАВА 22

Човекът живее сред светлината, но не съзнава ценността ѝ. Той е невеж за същността на светлината и не познава източника ѝ, а най-важното — не знае на кого принадлежи тя. Когато давам светлина на хората, Аз незабавно проучвам състоянието им: светлината помага на човеците да се променят и да израстват и да напуснат тъмнината. Оглеждам всяко кътче на вселената и виждам, че планините тънат в мъгла, че водите са замръзнали в студа и че поради идването на светлината хората отправят взор на изток, за да открият нещо по-драгоценно, и въпреки това човекът си остава неспособен да различи ясната посока сред мъглата. Тъй като целият свят е покрит в мъгла, щом погледна надолу през облаците Аз не виждам нито един човек, който да открие съществуването Ми. Човекът тършува по земята за нещо, сякаш търси храна; изглежда възнамерява да дочака Моето идване, но не знае деня на пришествието Ми и не му остава друго, освен често да поглежда към мъждукащата на изток светлинка. Сред всички хора търся да откроя онези, които са в унисон със собственото Ми сърце. Разхождам се сред всички народи, живея сред всички тях, но в земното си съществуване човек се чувства в безопасност, чувства се добре и затова никой не съответства на Моето сърце. Хората не знаят как да се съобразят с волята Ми, не могат да видят действията Ми и не могат да вървят в светлината, тъй че тя да ги озари. Макар че човекът винаги тачи словото Ми, той не е способен да прозре сатанинските козни; тъй като ръстът му е незначителен, не постъпва според повика на сърцето си. Хората никога не са Ме обичали искрено. Когато го възхваля, човекът се чувства недостоеен, но това не го кара да се постарее да Ме удовлетвори. Просто държи в ръце „позицията“, отредена му от Мен, и я разглежда; безчувствен за обаянието Ми, той лакомо поглъща облагите, произтичащи от положението му. Нима това не е израз на човешкото несъвършенство? Когато планините се раздвижат, дали ще те заобиколят, за да не те поместят от мястото ти? Когато водите се стекат, дали ще спрат пред твоята позиция? Дали тя притежава силата да размени местата на небето и земята? Немалко пъти в миналото проявявах милост към хората, но никой не я оцени. Те изслушваха разказите за милосърдието Ми като приказка или ги изчитаха като роман. Нима словата Ми наистина не трогват човешките сърца? Нима речта Ми е лишена от въздействие? Възможно ли е никой да не вярва в съществуването Ми? Човекът не обича себе си — вместо това обединява сили със Сатана, за да Ме нападне, като го използва като „придобивка“, с която да Ми служи. Ще проникна във всичките измамни кроежи на Сатана и ще попреча на хората по земята да приемат заблудите му, за да не се опълчват срещу Мен заради неговото съществуване.

В царството Аз съм Царят, но вместо да Ме почита като цар, човечеството гледа на Мен като на „Спасителя низпослан от небесата“. В резултат, хората

очакват от Мен подаяния, а не искат да Ме познават. Мнозина са Ми подлагали ръка за милостиня като просяци; толкова много хора са разтваряли пред Мен просешките си торби, умолявайки Ме да им дам храна, за да оцелеят; толкова много хора са втренчвали в Мен алчни очи, досущ прегладнели вълци, искащи да Ме излапат, за да заситят стомасите си; толкова много са онези, които мълчаливо са обронвали глави, засрамени от прегрешенията си, и са Ме молили за снизходителност или покорно са приемали въздадените от Мен наказания. Когато Аз проговоря, различните прояви на човешко безразсъдство изглеждат нелепи и светлината откроява същинската форма на хората; и в тази ярка светлина човек е неспособен да прости сам на себе си. Затова забързано идва при Мен, за да се поклони и да изповяда греховете си. Заради неговата „честност“ отново го подхващам и поставям върху колесницата на спасението, а той Ми отправя поглед, изпълнен с обич и благодарност, но все така не е склонен да се приюти при Мен и не Ми отдава напълно сърцето си. Хвали се с Мен, но не Ме обича истински, защото не е насочил ума си към Мен; тялото му е пред Мен, но сърцето му си остава зад гърба Ми. Тъй като човешкото разбиране за правилата е твърде оскъдно и хората нямат интерес да застанат пред Мен, Аз им оказвам достатъчна подкрепа, за да се обърнат към Мен въпреки твърдоглавото си невежество. Именно това е милостта, която оказвам на хората, и това е начинът, по който се стремя да ги спася.

Хората из цялата вселена празнуват настъпването на Моя ден и ангелите се разхождат сред избраниците Ми. Щом Сатана причини смущения, поради службата си в небесата ангелите винаги се притичват на помощ на Моите хора. Те не се поддават на дяволската измамливост от човешка слабост, а атаката на силите на мрака ги прави още по-решени да изпитат живота на хората в мъглата. Всички Мои избраници се покоряват пред Моето име и никой никога не надига глава в открито неподчинение към Мен. Благодарение на усилията на ангелите, човеците приемат Моето име и всички са в средоточието на делото Ми. Светът рухва! Вавилон е вцепенен! О, религиозен свят! Как да не го унищожа с властта Си на земята? Кой още дръзва да Ми се противи и да не Ми се подчинява? Писарите? Всеки църковен служител? Господарите и властниците на света? Ангелите? Кой не възхвалява съвършенството и жизнеността на тялото Ми? Сред всичките народи, кой не Ме славослови неуморно с песен и кой не изпитва непрестанна радост? Живея в земите, където е бърлогата на големия червен змей, но това не Ме кара да треперя от страх, нито да бягам, защото всички хора там вече го ненавиждат. Никога нищо не е изпълнило дълга си към змея, за да му угоди; вместо това всеки и всичко действа, както прецени, и поема по избрания си път. Как да не погинат страните по света? Как да не рухнат? Как Моите избраници да не приветстват случващото се? Как да не пеят възторжени песни? Това човешко дело ли е? Нима е сътворено от човешките ръце? Дадох на човека

източника на съществуването му и му осигурих материални вещи, но той е недоволен от сегашните си обстоятелства и моли да го пусна в царството Си. Но как да го допусна там толкова лесно, без да плати цена и без да предложи безкористната си преданост? Вместо да настоявам да Ми даде каквото и да е, Аз поставям изисквания, за да може земното Ми царство да се изпълни със слава. Човекът бе въведен от Мен в сегашната епоха, съществува в настоящото си състояние и живее, напътстван от Моята светлина. Ако не беше така, кой от земните хора би знаел какво го очаква? Кой би разбрал волята Ми? Към изискванията на хората добавям Своите собствени: нима това не е в съгласие с природните закони?

Вчера живеехте сред вятър и дъжд; днес влязохте в царството Ми и станяхте негови поданици, а утре ще се радвате на Моите благословения. Представял ли си е някой това? Колко трудности и несгоди ще изпитате през живота си — знаете ли? Напредвам през вятър и дъжд, прекарах години наред сред хората и пристигнах навреме в днешния ден. Не са ли точно това стъпките от плана Ми за управление? Нима някой е внесъл добавки към него? Кой може да се отклони от стъпките в Моя план? Живея в сърцата на стотици милиони хора, Аз съм техен Цар и съм понесъл отхвърлянето и злословията на стотици милиони. Образът Ми не е истински допуснат в сърцата на хората. Чрез Моето слово до тях прониква само смътна представа за великолепия Ми лик, но поради смущенията от мислите си те не се доверяват на собствените си чувства; носят в сърцата си неясно Мое Аз, но дори и то е мимолетно. Затуй и обичта на хората към Мен е такава: обичта им към Мен е неустойчива, сякаш всеки Ме обича според личния се темперамент и обичта му мъждука като под светлината на неясната луна. Само благодарение на Моята любов човечеството живее и има късмета да оцелее до днес. Ако не беше тя, кой от хората не би бил покосен като от лазер поради измършавялото си тяло? Човекът все още не познава себе си. Пред Мен парадират, зад гърба Ми самохваляват, но никой не смее да застане пред Мен и да се опълчи. Но той дори и не познава значението на противопоставянето, за което Аз говоря, вместо това продължава с опитите си да Ме заблуди и продължава да величае себе си — нима това не е открита съпротива срещу Мен? Търпя човешката слабост, но не проявявам капка снизходителност към съпротивата, която човек сам създава. Макар да знае нейното значение, човекът не желае да действа съгласно него, а постъпва според предпочитанията си и Ме заблуждава. Чрез думите Си винаги разкривам Своя нрав, но човекът не се примирява с поражението и с това разкрива нрава си. Когато се изправят пред Моя съд, хората ще бъдат напълно убедени, а чрез въздаденото от Мен наказание най-сетне ще изживеят образа Ми и ще бъдат като Мое проявление на земята!

22 март 1992 г.

ГЛАВА 23

Докато гласът Ми ехти, а очите Ми излъчват огън, Аз наглеждам цялата земя и наблюдавам цялата вселена. Всички човеци отправят молитви към Мен, вдигат поглед към Мен, умоляват Ме да овладеея Своя гняв и се заричат никога вече да не се опълчват срещу Мен. Но миналото е приключено; сега е сега. Кой може да върне назад волята Ми? Със сигурност не и молитвите в сърцата на хората, нито думите, които мълвят. Кой би могъл да оцелее до днес, ако не бях Аз? Чие оцеляване не зависи изцяло от думите, изречени от устата Ми? Кой не е наглеждан от очите Ми? Върша новото Си дело по цялата земя — нима някой някога е могъл да го избегне? Могат ли планините да откършат върховете си, за да му убягнат? Могат ли водите, с чрезмерната си необятност, да го възпрат? В Моя план не пропускам нищо с лека ръка и затова никога не е имало нито човешко същество, нито друго нещо, което да избегне хватката Ми. Днес цялото човечество възхвалява святото Ми име, но в различни краища на света се надигат също и гласове на протест срещу Мен, а сред хората изобилстват и легендите, че Аз пребивавам на земята. Не допускам човеците да Ме преценяват и съдят, нито понасям да разделят тялото Ми, а най-ниска е търпимостта Ми към отправените Ми от тях злословия. Тъй като никога не Ме е опознал добре, човекът вечно се опълчва срещу Мен и все Ме мами, не тачи Моя Дух и не цени Моето слово. Въздавам на хората дължимата „награда“, която си заслужиха с всички свои постъпки и действия и с отношението си към Мен. Хората предприемат всичките си действия с очакването да бъдат възнаградени и нито един от тях не е извършил нищо в жест на себеотрицание. Човеците не са склонни да се посветят безкористно, а най-възторжено приемат наградите, получени даром. Макар че Петър Ми се посвети, той стори това не в очакване на бъдеща награда, а за да добие навременно за тогавашния момент знание. Човечеството никога не е общувало с Мен искрено, а постоянно се отнася с Мен повърхностно, като си мисли, че така ще се сдобие с одобрението Ми без усилия. Вникнах дълбоко в човешкото сърце и в недрата му разкрих „находище на скъпоценности“, за което самите хора все още не подозират, а Аз го преоткрих отново. И тъй, чак когато видят „убедителни доказателства“, хората престават да се самоунижават в израз на престорена набожност, а с протегнати длани признават собствената си порочност. Сред хората има още толкова неподозирани качества, чакащи да ги извадя на показ за радост на цялото човечество. Негодността на хората не Ме кара да спра делото Си — подкастриям ги съгласно първоначалния Свой план. Човекът е като овощно дръвче: не бъде ли подкастриено, то спира да дава плодове и накрая клоните му изсъхват, листата му окапват и по него не зрее плод.

Ден след ден обзавеждам „вътрешната зала“ на царството Си и никой не нахълтва неканен в Моята „работна стая“, за да разстрои делото Ми. Цялото

човечество прави всичко по силите си да Ми съдейства, защото хората много се страхуват да не ги „уволня“ и, „губейки позицията си“, да се озоват в задънена улица и дори да изпаднат в „пустинята“, обитавана от Сатаната. За да потуша страховете им, всеки ден ги успокоявам, всеки ден им вдъхвам обич и ги напътствам в ежедневието им. Човеците са като новородени бебета: ако не им доставям мляко, ще напуснат земята бързо и завинаги. Откликвам на молитвите, с които хората Ме призовават, и идвам в техния свят; те веднага заживяват сред светлина — вече не са в залостена „стая“, от която на висок глас отправят молитвите си към небето. Щом Ме видят, хората настоятелно изплакват недоволството в сърцата си и със зейнали уста Ме молят да пусна в тях храна. Но след това, с разсеяни страхове и възвърнато самообладание, те не искат нищо повече от Мен и заспиват дълбоко, или пък отричат съществуването Ми и хукват да се занимават с личните си дела. От „изоставянето“ на хората става ясно колко „справедливи“ и „непредубедени“ към Мен са тези лишени от „чувство“ същества. Ето защо, като виждам тази неприятна страна на човека, Аз тихо си тръгвам и вече няма охотно да слизам на земята, щом той ме призове с горещите си просби. Неусетно за него негодите му се множат от ден на ден и затова, когато посред своите тегоби внезапно разкрие съществуването Ми, той не се отказва, а настойчиво се вкопчва в Мен и Ме замъква в къщата си, за да му гостувам. Но макар и да отрупва трапезата си, за да Ме нагости богато, той нито за миг не Ме е приемал за свой — за него Аз съм гост, от когото чака малко помощ. И тъй, човекът безцеремонно Ми представя жалкото си състояние с надеждата да получи Моя „подпис“, и също като някой, който се нуждае от бизнес кредит, той Ме „обработва“ с всички сили. Във всяко негово движение, във всеки жест долавям издайнически знаци за намеренията му: човекът сякаш си вярва, че Аз не знам как да разчета какво е скрито зад изражението му и в думите му или че не мога да проникна в дълбините на човешкото сърце. И тъй, човекът Ми изповядва без пропуски и изопачения всяко преживяване, всяка случка от своя живот и след това излага пред Мен исканията си. Ненавиждам и презирам цялото поведение и всяко действие на хората. Никога не Ме е възраждала нито една постъпка на представител на човешкия род, сякаш човеците нарочно Ми се противопоставят и гледат да предизвикат Моя гняв: разхождат се напред-назад пред Мен, придавайки си важност и пред очите Ми постъпват своеволно. Съществуването на целия човешки род е лишено от всякаква стойност и смисъл, защото нито един от човеците не живее заради Мен — затова човечеството съществува в празнота. Въпреки това то отказва да се пробуди и все така, опълчвайки се срещу Мен, продължава да живее в суета.

През всички изпитания, на които бяха подложени, човешките същества нито веднъж не Ми угодиха. Поради безсърдечната си греховност, човечеството не се стреми да свидетелства за Моето име; вместо това, щом го чуят, хората се

„втурват да бягат в обратната посока“, но продължават да чакат от Мен прехраната си. Човешкото сърце не се обръща към Мен изцяло и затова Сатаната съкрушава хората, покривайки омърсените им тела с разязвени рани. Но човекът и тогава не осъзнава колко отвратителен е обликът му: през цялото време е продължавал да се прекланя пред Сатаната зад гърба Ми. Затова го запокитвам в бездънната пропаст, така че той никога да не се измъкне сам от нея. Дори и тогава, сред жалните си вопли, човекът пак отказва да промени мисленето си, решен да Ми се противи докрай с идеята умишлено да събуди Моя гняв. Заради поведението му Аз се отнасям към него като към грешник, какъвто е, и му отказвам топлината на Своята прегръдка. От първия миг ангелите Ми служат и ми се покоряват неизменно и безспир, докато човеците правят точно обратното, сякаш не са Мои чеда, а деца на Сатаната. Всички ангели са по местата си и са Ми предани всецяло; неповлияни от сатанинските сили, те просто изпълняват своя дълг. Откърмени и заситени от ангелите, многобройните Мои синове и избраници са здрави и силни — нито един от тях не е слаб и малодушен. Това е Мое дело, Мое чудо. И докато залп след залп топовни изстрели възвестяват началото на царството Ми, ангелите чинно се стичат в такт с барабанен ритъм пред Моята трибуна за проверка, защото в сърцата им няма идоли и поквара и те не се боят от проверката.

Когато бурята се разбушува с вой, небесата мигновено притискат земята и задушават цялото човечество, така че хората вече нямат глас да Ме призовават, когато поискат. Целият човешки род е рухнал неусетно. Дърветата се огъват под напорите на вятъра, чува се изпукването на чупещи се клони, а вихрушката отнася всички повехнали листа. Земята внезапно се превръща в мрачна пустош и хората скръстват ръце пред гърдите си и се стягат, за да посрещнат бедствието, следващо есента, което ще ги порази всеки момент. Птиците ята тревожно прелитат от хълм на хълм и сякаш изплакват на някого мъката си; из планинските леговища кънти рев на лъвове и този звук ужасява хората, вледенява ги до мозъка на костите им и изправя косите им. Злокобно усещане витае, като знамение за кончината на човечеството. Тъй като не желаят да се разпоредя с тях според волята Си, хората мълчаливо отправят молитви към Върховния Господ в небесата. Но как би могло ромоненето на малък ручей да заглуши рева на бурята? Как би могла да бъде спряна тя от шепота на човешките прошения? Как яростта на гръмотевицата да бъде потушена заради човешката боязън? Човекът се огъва под напора на вятъра; притичва насам-натам, за да се заслони от дъжда; насред яростта Ми, човеците се люшкат и треперят, изплашени до смърт, че ще положи Своята ръка върху телата им, сякаш съм дуло на оръжие, постоянно насочено към гърдите им; все едно те са Мои врагове, но същевременно са Ми приятели. Човекът така и не разкри същинските Ми намерения спрямо него, така и не проумя какво целя и в неведението си прегрешава срещу Мен; в неведението си Ми се противи, но получава и Моята любов, без да я е заслужил. Трудно е за човеците

да видят лицето Ми, когато съм разгневен. Скрит съм в черните облаци на яростта Си, надвесен съм сред гръмотевици над цялата вселена и изпращам Своята милост на хората. Тъй като те не Ме познават, не ги наказвам за неспособността им да вникнат в Моя замисъл. В очите на хората Аз избухвам в гняв на моменти, в други моменти се усмихвам, но дори и докато Ме гледа, човекът не успява изцяло да прозреш Моя характер и е все така неспособен да долови мелодичния тръбен звук, защото е твърде претръпнал и безчувствен. Сякаш Моят лик съществува в човешките спомени, а формата Ми е част от мислите на хората. Въпреки това през цялото човешко съществуване, та до днес, нито един не Ме е видял истински, защото умът на хората е твърде оскъден. При всичките „дисекции“, на които те Ме подложиха, човешката наука е толкова недоразвита, че академичният им подход засега е безрезултатен. И тъй, въпросът за „Моя образ“ винаги е бил загадка, неразбулена поне отчасти от някой кандидат за световно признание, защото дори и това, че човешкият род успява да живее с мисъл, фокусирана върху настоящето, е неоценима утеха наред с огромната му злочестина.

23 март 1992 г.

ГЛАВА 24

Моето порицание сполетява всички хора, но също така остава далеч от всички тях. Целият живот на всеки човек е изпълнен с любов и омраза към Мен, а никой никога не Ме е познавал — и затова отношението на човека към Мен е ту топло, ту студено, но не може да бъде нормално. И все пак Аз винаги съм се грижил за човека и съм го закрилял, и само поради глупостта си той не е способен да види всички Мои дела и да разбере нетърпеливите Ми намерения. Аз съм Водачът сред всички народи и Аз съм Най-Извисеният сред всички хора; просто човекът не Ме познава. В продължение на много години съм живял сред хората и съм изживявал живота в човешкия свят, но човекът винаги Ме е пренебрегвал и се е отнасял към Мен като към същество от космоса. В резултат на това, поради различията в нрава и езика, хората се отнасят към Мен като към непознат на улицата. Моето облекло, изглежда, също е твърде своеобразно, поради което на човека му липсва увереност да се доближи до Мен. Едва тогава усещам самотата на живота сред хората и едва тогава усещам несправедливостта на човешкия свят. Вървя сред минувачите, наблюдавам лицата им. Сякаш живеят сред болест — болест, която изпълва лицата им с меланхолия, и сякаш живеят и сред порицание, което не им позволява да се освободят. Човекът се оковава и демонстрира скромност. Повечето хора създават погрешна представа за себе си пред Мен, за да им ръкопляскам, и повечето хора умишлено се преструват на жалки пред Мен, за да

получат Моята помощ. Зад гърба Ми всички хора хитруват и не Ми се подчиняват. Не съм ли прав? Нима това не е стратегията за оцеляване на човека? Кой от вас Ме е изживял някога в живота си? Кой някога Ме е възхвалявал сред другите? Кой някога е бил обвързан пред Духа? Кой някога е оставал непоколебим в свидетелството си за Мен пред Сатана? Кой някога е добавял истинност към „предаността“, която изпитва към Мен? Кой някога е бил пропъден от големия червен змей заради Мен? Хората са заложили на Сатана и сега тънат в блатото заедно с него. Те са експерти в това да Ми противоречат, те са изобретатели на противопоставянето срещу Мен и са „напреднали ученици“ във формалните начини да се справят с Мен. В името на собствената си съдба човекът търси тук и там по земята, а когато Аз го повикам, той остава неспособен да почувства колко съм ценен и продължава да „вярва“, че разчита на себе си, и не иска да бъде „бреме“ за останалите. „Стремежите“ на човека са ценни, но ничии стремежи никога не са имали успех: всички те се сгромолясват пред Мен, срутват се беззвучно.

Говоря всеки ден и всеки ден правя нови неща. Ако човек не използва цялата си сила, ще му е трудно да чуе гласа Ми и да види лицето Ми. Любимият може да е изключително фин и речта Му да е несравнимо нежна, но човекът не е способен лесно да погледне славното Му лице и да чуе гласа Му. През вековете никой никога не е виждал лицето Ми лесно. Веднъж говорих на Петър и се „явих“ на Павел, но никой друг — с изключение на израилтяните — не е виждал лицето Ми истински. Днес Аз лично дойдох сред хората, за да живея заедно с тях. Възможно ли е това да не ви се струва рядко и ценно? Не желаете ли да оползотворите времето си по най-добрия начин? Искате ли да го оставите да ви подмине по този начин? Възможно ли е стрелките на часовника внезапно да спрат в съзнанието на хората? Дали времето може да тече назад? Или човек да стане отново млад? Може ли някога отново да дойде блаженият живот на днешния ден? Аз не давам на човека подходяща „награда“ за неговите „отпадъци“. Аз просто продължавам да върша делото Си с постоянство, откъснат от всичко останало, и не спирам потока на времето заради заетостта на човека или заради звука на виковете му. В продължение на няколко хиляди години никой не е успял да отслаби силата Ми и никой не е успял да наруши първоначалния Ми план. Ще преодолее пространството, ще обхвана вековете и ще се впусна в сърцевината на целия Си план както над, така и сред всички неща. Нито един човек не е успял да получи специално отношение от Мен, нито „награди“ от ръцете Ми, въпреки че хората отварят устите си и се молят за тези неща, и въпреки че протягат ръце, забравят всичко останало и изискват тези неща от Мен. Нито един от тези хора не Ме е развълнувал и всички те са били отблъснати от Моя „безсърдечен“ глас. Повечето хора все още вярват, че са „твърде млади“ и затова чакат Аз да проявя голяма милост, повторно да бъда състрадателен към тях и молят да им позволя да влязат през задния вход. Но как бих могъл небрежно да наруша плана Си? Бих ли могъл

да спра въртенето на Земята заради младостта на човека, за да може той да живее още няколко години на земята? Човешкият мозък е толкова сложен, но изглежда, че има и неща, които му липсват. В резултат на това в човешкото съзнание често се появяват „чудесни начини“ умишлено да прекъсне делото Ми.

Въпреки че много пъти съм опрощавал греховете на човека и съм проявявал особена благосклонност към него заради слабостта му, много са и случаите, когато той е получавал подходящо отношение от Мен заради невежеството си. Просто човекът никога не е знаел как да оцени Моята доброта, така че е потънал до днешното си положение: покрит е с прах, дрехите му са дрипави, косата му покрива главата му като плевел, лицето му е покрито с мръсотия, краката му са обути в груби, собственоръчно направени обувки, а ръцете му са като ноктите на мъртъв орел, които висят хилави отстрани на тялото. Когато отворя очи и погледна, човекът сякаш току-що е излязъл от бездънната пропаст. Не мога да не се гневя: винаги съм бил великодушен към човека, но как бих могъл да позволя на дявола да идва и да си отива от Моето свято царство, както му е угодно? Как бих могъл да позволя на просяк да се храни безплатно в дома Ми? Как бих могъл да търпя нечист демон на гости в дома Ми? Човекът винаги е бил „строг към себе си“ и „снизходителен към другите“, но никога не е проявявал дори минимална учтивост към Мен, защото Аз съм Бог на небето, и затова той се отнася към Мен по различен начин и никога не е изпитвал дори и най-слаба привързаност към Мен. Сякаш очите на човека са особено проницателни: щом Ме срещне, изражението на лицето му веднага се променя и той добавя малко повече изразителност към студената си, безизразна физиономия. Аз не налагам на човека подходящи санкции заради отношението му към Мен, а просто наблюдавам небето отгоре — от пространството над вселените — и оттам върша делото Си на земята. В паметта на хората никога не съм проявявал доброта към никого, но и никога не съм се отнасял зле с никого. Тъй като човекът не оставя „свободно място“ за Мен в сърцето си, когато захвърлям предпазливостта на вятъра и живея в него, той безцеремонно Ме изтласква, а след това се оправдава с чаровни думи и ласкателства, като казва, че му липсва твърде много и че е неспособен да Ми се отдаде и да Ме зарадва. Докато говори, лицето му често се покрива с „тъмни облаци“, сякаш всеки момент може да настъпи бедствие сред хората. И все пак той все още Ме моли да си тръгна, без да се съобразява с опасностите, свързани с това. Въпреки че дарявам човека със словата Си и топлината на прегръдката Си, той сякаш няма слухов орган и затова не обръща ни най-малко внимание на гласа Ми, а се хваща за главата и бързо си тръгва. Напускам човека с чувство на леко разочарование, но и на лек гняв. В същото време човекът веднага изчезва под напора на силни бури и мощни вълни. Скоро след това той Ме зове, но как би могъл да повлияе на движението на вятъра и вълните? Постепенно всички следи от човека се губят, докато накрая той не може да бъде открит никъде.

От самото начало Аз наблюдавах всички земи от високо над вселените. Планирах голямо начинание на земята: да създам човечество, което да е по Моето сърце, и да изградя на земята царство като небесното, което да позволи на Моята мощ да изпълни небето и на Моята мъдрост да се разпростре из цялата вселена. И така, днес, хиляди години по-късно, Аз продължавам със Своя план. Но никой не знае за Моя план или за управлението Ми на земята, нито вижда Моето царство на земята. Затова човекът гони сенки и идва пред Мен, за да се опита да Ме заблуди, искайки да плати „мълчалива цена“ за Моите благословии на небето. Вследствие на това той предизвиква гнева Ми и Аз го осъждам, но въпреки това той не се пробужда. Сякаш работи под земята и изобщо не знае какво се случва над нея, тъй като преследва единствено собствените си перспективи. Сред всички хора никога не съм виждал човек, който да живее под Моята сияйна светлина. Хората живеят в свят на тъмнина и сякаш са свикнали да живеят сред мрака. Когато се появи светлина, те стоят надалеч и сякаш светлината е смутила работата им. В резултат на това те изглеждат малко раздразнени, сякаш светлината е нарушила цялото им спокойствие и не им е позволила да спят добре. Следователно човекът впряга всичките си сили, за да пропъди светлината. Светлината също сякаш не осъзнава и затова събужда човека от съня му, а когато се събужда, той затваря очи, обзет от гняв. Той е някак недоволен от Мен, но в сърцето Си знам какъв е резултатът. Постепенно усилвам светлината, като карам всички хора да живеят в Моята светлина, така че не след дълго те придобиват умение да общуват със светлината, а освен това всички ценят светлината. По това време Моето царство е дошло сред хората, всички хора танцуват от радост и празнуват, земята изведнъж се изпълва с ликуване и няколко хиляди години на мълчание се нарушават от пристигането на светлината...

26 март 1992 г.

ГЛАВА 25

Времето минава и в един миг настъпва днешният ден. Под напътствието на Моя Дух всички хора живеят в Моята светлина и вече никой не мисли за миналото, нито обръща внимание на вчерашния ден. Има ли човек, който никога не е живял и съществувал в днешния ден? Кой не е прекарал прекрасни дни и месеци в царството? Кой не е живял под слънцето? Въпреки че царството е слязло сред хората, никой не е изпитал истински неговата топлина. Човекът го гледа само отвън, без да разбира същността му. Докато се създава Моето царство, кой не се радва заради него? Могат ли държавите на земята наистина да се спасят? Наистина ли големият червен змей може да се спаси благодарение на хитростта

си? Моите управленски закони се провъзгласяват из цялата вселена, те установяват властта Ми сред всички хора и се прилагат в целия космос. Въпреки това човекът никога не е разбирал това истински. Когато Моите управленски закони бъдат разкрити на вселената, това е и моментът, в който делото Ми на земята ще е почти завършено. Когато управлявам и упражнявам властта Си сред всички хора и когато бъда признат за Самия Бог, Единствения Бог, Моето царство ще слезе на земята напълно. Днес всички хора имат ново начало по нов път. Те са започнали нов живот, но никой никога не е изживял истински живот на земята, подобен на този на небето. Наистина ли живеете в Моята светлина? Наистина ли живеете сред Моите слова? Кой не се замисля за собствените си перспективи? Кой не тъжи за собствената си съдба? Кой не се мъчи в море от страдание? Кой не желае да се освободи? Дали благословиите на царството са дадени в замяна за упоритата работа на човека на земята? Възможно ли е всички желания на човека да бъдат изпълнени точно както той желае? Веднъж представих пред човека красивата гледка на царството, но той само се взираше в него с жадни очи и нямаше никой, който истински да се стреми да навлезе в царството. Веднъж „съобщих“ на човека истинското положение на земята, но той само слушаше и не прие със сърцето си словата, които излизаха от устата Ми; веднъж разказах на човека за обстоятелствата на небето, но той се отнесе към словата Ми като към чудесни приказки и не прие истински това, което устата Ми описваше. Днес сцени от царството проблясват между хората, но дали някой някога е „прекосявал върхове и долини“, за да го търси? Без Моето настояване човекът все още нямаше да се е пробудил от сънищата си. Наистина ли е толкова очарован от земния си живот? Наистина ли в сърцето му няма високи стандарти?

Онези, които Аз предопределих като Свой народ, са способни да Ми се посветят и да живеят в хармония с Мен. Те са скъпоценни в Моите очи и сияят от любов към Мен в Моето царство. Кой от съвременните хора отговаря на тези условия? Кой е способен да достигне желания стандарт според Моите изисквания? Наистина ли Моите изисквания създават трудности за човека? Умишлено ли го карам да прави грешки? Аз съм снизходителен към всички хора и отношението Ми към тях им осигурява предимство. Това обаче важи само за Моя народ в Китай. Това не означава, че ви подценявам, нито че ви гледам подозрително, а че съм практичен и реалистичен към вас. Хората неизбежно се сблъскват с неуспехи в живота си, било то в семейството или по широкия свят. Но кой си причинява сам трудности? Човекът е неспособен да Ме познава. Той разбира донякъде външния Ми вид, но не познава същината Ми; не познава съставките на храната, която яде. Кой е способен внимателно да разбере сърцето Ми? Кой е способен да разбере истински волята Ми в Мое присъствие? Когато слизам на земята, тя е обвита в мрак, а човекът „спи дълбоко“. Вървя навсякъде и всичко, което виждам, е разкъсано, изпокъсано и непоносимо за гледане. Сякаш

човекът иска само да се наслаждава и няма никакво желание да обръща внимание на „нещата от външния свят“. Без знанието на никой от хората, Аз изследвам цялата земя, но никъде не виждам място, изпълнено с живот. Веднага излъчвам светлина и топлина и гледам към земята от третото небе. Въпреки че светлината пада върху земята и топлината се разпростира над нея, изглежда, че само светлината и топлината ликуват; те не предизвикват нищо у човека, който се е отдал на удобството. Като виждам това, веднага давам на човека „жезъла“, който съм подготвил. Със спускането на жезъла светлината и топлината постепенно се разпръскват и земята веднага става пуста и тъмна — и поради тъмнината човекът се възползва от възможността да продължи да се наслаждава. Човекът смътно осъзнава идването на Моя жезъл, но не реагира и продължава да се наслаждава на „благословиите си на земята“. След това устата Ми провъзгласява порицанието на всички хора и хората по цялата вселена са приковани на кръста с главата надолу. Когато идва Моето порицание, човекът се разтърсва от шума на срутващите се планини и разкъсващата се земя, след което се пробужда стреснат. Шокиран и ужасен, той иска да избяга, но вече е твърде късно. С идването на Моето порицание царството Ми се спуска на земята и всички държави се разбиват на парчета, изчезват безследно и не оставят нищо след себе си.

Всеки ден поглеждам към лицето на вселената и всеки ден върша новото Си дело сред хората. Но всички хора са потънали в работата си и никой не обръща внимание на динамиката на Моето дело и не забелязва състоянието на нещата извън себе си. Хората сякаш живеят на ново небе и нова земя, които сами са създали, и не искат никой друг да причинява смущения. Всички те са заети с това да се забавляват и да се възхищават на себе си, докато изпълняват своите „физически упражнения“. Наистина ли няма никакво място за Мен в човешкото сърце? Наистина ли съм неспособен да бъда Владетелят на човешкото сърце? Наистина ли духът на човека го е напуснал? Кой някога е обмислял внимателно словата, които излизат от устата Ми? Кой някога е разбирал желанието на сърцето Ми? Наистина ли сърцето на човека е завладяно от нещо друго? Много пъти съм призовавал човека, но дали някой някога е изпитвал състрадание? Живял ли е някой някога в човешката природа? Човекът може да живее в плът, но е без човешка природа. Да не би да е роден в царството на животните? Или е роден на небето и притежава божествена природа? Аз поставям изискванията Си към човека, но той сякаш не разбира словата Ми, сякаш съм недостижимо чудовище, което му е чуждо. Толкова пъти съм бил разочарован от човека, толкова пъти съм се гневил от слабото му представяне и толкова пъти съм страдал заради неговата слабост. Защо не съм способен да събудя духовно чувство в сърцето на човека? Защо не съм в състояние да вдъхна любов в сърцето на човека? Защо човекът не желае да се отнася към Мен като към зеницата на окото си? Нима сърцето на човека не е негово собствено? Дали в духа му се е настанило нещо друго? Защо човекът плаче непрестанно? Защо е

нешастен? Защо, когато е скръбен, пренебрегва съществуването Ми? Възможно ли е да съм го пробол? Възможно ли е умишлено да съм го изоставил?

В Моите очи човекът е владетел на всички неща. Дадох му немалко власт, като му позволих да управлява всички неща на земята — тревата по планините, животните в горите и рибите във водата. Но вместо да бъде щастлив от това, човекът е обзет от тревога. Целият му живот е изпълнен с мъка и бързане, забавление, съчетано с празнота; в целия му живот няма нови изобретения и творения. Никой не е способен да се измъкне от този празен живот, никой никога не е открил живот със смисъл и никой никога не е изживял истински живот. Въпреки че всички хора днес живеят под Моята сияйна светлина, те не знаят нищо за живота на небето. Ако не съм милостив към човека и не спася човечеството, тогава всички хора са дошли напразно, животът им на земята е безсмислен и те ще си отидат напразно, без да имат с какво да се гордеят. Хората от всички религии, от всички слоеве на обществото, от всички нации и всички вероизповедания знаят за празнотата на земята, търсят Ме и очакват завръщането Ми, но кой е способен да Ме познае, когато дойда? Аз създадох всичко, Аз създадох човечеството и днес слязох сред хората. Човекът обаче отвърща на удара Ми и Ми отмъщава. Нима делото, което върша върху човека, не му носи полза? Наистина ли съм неспособен да удовлетвори човека? Защо човекът Ме отхвърля? Защо човекът е толкова студен и безразличен към Мен? Защо земята е покрита с трупове? Наистина ли това е състоянието на света, който създадох за човека? Защо съм дал на човека несравнимо богатство, а той в замяна Ми предлага две празни ръце? Защо човекът не Ме обича истински? Защо никога не идва пред Мен? Наистина ли всички Мои слова са били напразни? Да не би словата Ми да са изчезнали като топлина от водата? Защо човекът не иска да Ми съдейства? Наистина ли настъпването на Моя ден е моментът на смъртта на човечеството? Бих ли могъл наистина да унищожа човека в момента, в който се сформира Моето царство? Защо по време на целия Ми план за управление никой никога не разбра намеренията Ми? Защо, вместо да цени словата, които излизат от Моята уста, човекът ги ненавижда и отхвърля? Не осъждам никого, а просто карам всички хора да се върнат към спокойствието и да си направят самооценка.

27 март 1992 г.

ЛИКУВАЙТЕ, ХОРА!

В Моята светлина хората отново виждат светлината. В Моето слово те намират това, което им носи наслада. От Изтока идвам, от Изтока се появявам. Блясъкът на великолепието Ми окъпва в светлика си всички народи, светлината прониква

навсякъде и нищо не остава в мрак. В царството животът на Божия народ с Бог е извънредно щастлив в царството. Водите искрят в радостен танц заради благословения живот на хората, а планините се наслаждават на изобилната Ми щедрост заедно с човечите. Всички хора са усърдни, усилено работят и доказват своята преданост в царството Ми. Там няма вече непокорство, няма съпротива; небето и земята са в хармония, дълбока привързаност Ме сближава с хората и ние се осланяме един на друг в сладкото блаженство на живота... Тогава официално започва небесният Ми живот. Сатана вече не внася безредие и хората встъпват в покой. Извънмерно благословени са Моите избраници — те живеят озарени от величието Ми из цялата вселена не като хора, битуващи сред хора, а като човеци, живеещи с Бог. Цялото човечество е било подложено на сатанинската поквара и до дъно е изпило и горчилката, и сладостта на живота. Как да не ликува сега, когато живее в светлината Ми? Как да подмине този прекрасен момент, как да остави мигът да се изплъзне? Вий, хора! Запейте в сърцата си, впуснете се в радостен танц в Моя прослава! Издигнете сърцата си в искрено въодушевление към Мен! Бийте барабана весело и гласовито! Излъчвам прелестта Си из цялата вселена! Пред хората разкривам великолепия Си лик! Ще екне гръмният Ми глас! Ще надхвърля границите на мирозданието! Аз вече властвам сред хората! Човечеството Ме възвеличава! Рея се из небесната синева, а хората се движат редом с Мен. Разхождам се, заобиколен от Моите избраници! Сърцата им преливат от щастие, песните им огласят вселената и звънтят о небесната твърд! Вселената вече не е затулена в мъгла; не е затлачена от кал и мътни води. Свети вселенски народ! Под зоркия Ми поглед разкривате същинския си лик. Не сте човеци, покрити в мръсотия, а свети хора с прозирната чистота на ясписа и всички сте Мои възлюбени, всички сте Моята радост! Всичко се събужда за нов живот! Светците до един се завръщат, за да Ми служат в рая, пристъпват в топлата Ми прегръдка и вече не ридаят, не се тревожат, предлагат себе си на Мен, завръщат се в Моя дом и в отечеството си безспир ще Ме обичат! Това не ще се промени във вечността! Къде остана скръбта! Къде останаха сълзите! Къде остана плътта! Земята отминава, а небесата са вечни. Явявам се пред всички народи и всички народи Ме възхваляват. Този живот и тази красота не ще се променят от паметивека до края на времето. Това е животът в царството.

ГЛАВА 26

Кой е живял в Моя дом? Кой се е застъпвал за Мен? Кой е страдал заради Мен? Кой Ми е давал думата си? Кой Ме е следвал до днес и въпреки това не е станал безразличен? Защо всички хора са студени и безчувствени? Защо човечеството Ме е изоставило? Защо човешкият род се е уморил от Мен? Защо

няма топлина в света на човека? Докато пребивавах в Цион, изпитвах топлината, която е на небето, и се наслаждавах на благословието, което е на небето. Отново живях сред хората, вкусих горчивината на света на човека и видях със собствените Си очи всички различни състояния на хората. Човекът се е променил несъзнателно с моята „промяна“ и само така е стигнал до днешния ден. Не изисквам човекът да може да прави нещо заради Мен, нито изисквам от човека да прави още много неща заради Мен. Единствено искам да може да действа в съответствие с Моя план, да не отказва да Ми се подчинява и да не бъде срамно петно за Мен, а непреклонно да свидетелства за Мен. Има хора, които са свидетелствали добре за Мен и са прославили името Ми, но как могат човешките дела или поведение да удовлетворят сърцето Ми? Как човек би могъл да се съобрази със сърцето Ми или да изпълни волята Ми? Планините и водите по земята, цветята, тревите и дърветата по земята — всички те показват делото на Моите ръце, всички те съществуват заради Моето име. Но защо човекът не може да отговори според мярката на Моето изискване? Възможно ли е това да се дължи на неговата унизителна смиреност? Възможно ли е това да се дължи на Моя възторг от него? Възможно ли е да съм твърде жесток към него? Защо човекът винаги се страхува от Моите изисквания? Защо днес мнозинството в царството само слушат гласа Ми, но отказват да видят лицето Ми? Защо гледате само думите Ми, без да ги съпоставяте с Духа Ми? Защо Ме разделяте така — един горе на небето и друг долу на земята? Нима когато съм на земята, не съм същият, какъвто съм и на небето? Нима когато съм на небето, не мога да слеза на земята? Нима когато съм на земята, не съм достоен да се издигна на небето? Сякаш когато съм на земята, Аз съм смирено създание, а когато съм на небето, съм възвишено създание и сякаш между небето и земята лежи непреодолима бездна. И все пак в света на хората изглежда те не знаят нищо за произхода на тези неща, но винаги са се обръщали срещу Мен, сякаш думите Ми имат само звук, но нямат смисъл. Цялото човечество полага усилия над думите Ми и предприема собствени изследвания на външното Ми подобие, но всички се провалят, усилията им не дават плод и вместо това са поразени от думите Ми и не смеят да се изправят отново.

Когато изпитвам човешката вяра, нито един не свидетелства вярно, нито един не е способен да даде всичко от себе си, а продължава да се крие и отказва да се открие пред Мен, сякаш бих откраднал сърцето му. Дори Йов не успя да устои с твърдост по време на изпитанието си, нито изпитваше наслада по време на страданието си. Всички хора излъчват слаба нотка на свежест в топлината на пролетта, но никога не остават такива в студените зимни ветрове. С костеливата си и мършава фигура човекът не може да изпълни намерението Ми. Сред всички човешки същества няма никой, който може да служи като пример за останалите, защото всички хора по същество са еднакви, неразличими, и се отличават един от

друг съвсем незначително. Поради тази причина и до днес хората не могат да разберат напълно Моите дела. Едва когато наказанието Ми се стовари върху цялото човечество, те ще разберат делата Ми дори без да осъзнават това; без да правя каквото и да е или да принуждавам когото и да е, хората ще Ме опознаят и така ще станат свидетели на Моите дела. Това е Моят план, такъв е проявеният аспект на Моите дела, и това е, което хората трябва да знаят. Безчетните сътворени неща в царството започват да се съживяват и да възвръщат жизнената си сила. Поради промените в състоянието на земята, границите между една земя и друга също започват да се променят. Предрекох, че когато една земя се отдели от друга и когато една земя се съедини с друга, това ще бъде времето, когато ще разбия всички народи на парчета. Тогава ще обнова всичко сътворено и ще преразпределя цялата вселена и така ще я подредя и ще превърна старото в ново — това е Моят план и това са Моите дела. Когато всички нации и народи по света се завърнат пред Моя трон, тогава ще взема цялото небесно изобилие и ще го дам на хората в света, така че благодарение на Мен този свят ще прелива от несравнимо изобилие. Но докато старият свят продължава да съществува, Аз ще изливам гнева Си върху неговите народи, открито ще провъзгласявам из цялата вселена Своите управленски закони и ще наказвам всеки, който ги нарушава.

Когато обръщам лицето Си към вселената, за да говоря, цялото човечество чува гласа Ми и след това вижда всички дела, които съм извършил из цялата вселена. Онези, които се противят на Моята воля, тоест тези, които Ми се противопоставят с човешки дела, ще изпитат Моето наказание. Ще взема многобройните звезди на небето и ще ги направя отново, благодарение на Мен слънцето и луната ще бъдат обновени — небесата вече няма да бъдат такива, каквито са били, и несметните неща на земята ще бъдат обновени. Всичко ще достигне пълнота чрез Моите слова. Множеството от народи във вселената ще бъде преразпределено и ще бъде заменено от Моето царство, така че народите на земята ще изчезнат завинаги и всичко ще стане едно царство, което Ме почита: всички народи на земята ще бъдат унищожени и ще престанат да съществуват. От човешките същества във вселената всички, които принадлежат на дявола, ще бъдат унищожени и всички, които се кланят на Сатана, ще бъдат повалени от Моя изгарящ огън — тоест, всички ще бъдат превърнати в пепел, освен тези, които сега са в потока. Когато наказвам многото народи, тези в религиозния свят в различна степен ще се завърнат в Моето царство, завладени от Моите дела, защото ще са видели идването на Светия, яздещ бял облак. Всички хора ще бъдат разделени според собствения им вид и ще получат наказания, съизмерими с действията им. Всички, които са се опълчвали срещу Мен, ще загинат, а онези, чиито дела на земята не са Ме засягали, заради начина, по който са се оправдали, ще продължат да съществуват на земята под ръководството на Моите синове и Моя народ. Ще

се явя пред безчетните народи и безчетните нации и със собствения Си глас ще озвуча земята и ще провъзглася завършването на великото Си дело, за да може всеки да го види със собствените си очи.

Докато гласът Ми набира мощ, наблюдавам състоянието на вселената. Безчетните неща на творението се обновяват чрез Моите слова. Небето се променя, както и земята. Човешкият род се показва в първоначалния си образ и постепенно всеки човек е отделен според вида си и несъзнателно намира пътя обратно към лоното на своето семейство. Това ще Ми достави голямо удоволствие. Аз съм необезпокоен от смущенията и неусетно великото Ми дело е завършено и безчетните неща на творението са преобразени. Когато създавах света, Аз оформих всички неща според вида им и поставих всяко нещо в категорията му. Когато наближи краят на Моя план за управление, ще възстановя предишното състояние на сътвореното, ще възстановя всичко до първоначалния му вид и по този начин ще променя напълно всичко, така че всичко да се завърне в лоното на Моя план. Времето настъпи! Последният етап от Моя план е на път да бъде завършен. О, нечист стар свят! Ти непременно ще паднеш под Моите слова! Непременно ще бъдеш сведен до нищото от Моя план! Ах, вие несметни неща на творението! Всички вие ще придобиете нов живот в Моите слова — ще имате своя върховен Господ! О, чист и неопетнен нов свят! Ти непременно ще се съживиш в Моята слава! О, планина Цион! Не мълчи повече — Аз се завърнах триумфално! Насред творението Аз внимателно наблюдавам цялата земя. Човечеството е започнало нов живот на земята и се е сдобило с нова надежда. О, народът Ми! Как да не се върнеш към живота в Моята светлина? Как да не скачаш от радост под Моето напътствие? Земите викат тържествуващо, водите бушуват с радостен смях! О, възкръснал Израел! Как да не изпиташ гордост от Моето предопределение? Кой е плакал? Кой е ридал? Древният Израел вече не съществува, а днешният Израел се изправя, издига се и се извисява над света и в сърцата на цялото човечество. Днешният Израел със сигурност ще придобие основа за своето съществуване благодарение на Моя народ! О, омразен Египет! Още ли Ми се противопоставяш? Как можете да се възползвате от Моето милосърдие и да се опитвате да избегнете Моето наказание? Как може да не изпитате Моето наказание? Всички, които обичам, със сигурност ще пребъдат вечно, а всички, които Ми се противопоставят, със сигурност ще бъдат наказани от Мен завинаги. Защото Аз съм ревнив Бог и няма с лека ръка да пожаля хората за всичко, което са сторили. Ще бдя над цялата земя и, явявайки се от Изток с праведност, величие, гняв и наказание, ще Се явя пред безчетното множество на човечеството!

29 март 1992 г.

ГЛАВА 27

Поведението на хората никога не е докосвало сърцето Ми и никога не съм го възприемал за стойностно. В очите на човека Аз винаги съм много строг към него и винаги упражнявам власт над него. Във всички действия на човека почти няма нещо, направено заради Мен, почти нищо няма твърда основа в Моите очи. В крайна сметка всичко човешко се сгромолясва пред Мен, без да издаде нито звук; едва след това Аз изявявам действията Си, като правя така, че всеки да Ме познае чрез собствения си провал. Човешката природа остава непроменена. Това, което е в сърцата им, не е в съответствие с Моята воля — то не е това, от което се нуждая. Това, което най-много ненавиждам, е човешката закоравялост и склонността на хората да повтарят едни и същи грешки, но коя е силата, която провокира човечеството да продължава да не Ме познава, да Ме държи винаги на разстояние и никога да не действа според волята Ми пред Мен, а да Ми се противопоставя зад гърба? Това ли е тяхната лоялност? Това ли е любовта им към Мен? Защо не могат да се покаят и да се родят отново? Защо хората завинаги са готови да живеят в блато, вместо на място без кал? Възможно ли е Аз да съм се отнасял зле с тях? Възможно ли е да съм ги насочил в погрешна посока? Възможно ли е да ги водя към ада? Всеки е готов да живее в „ада“. Когато се появи светлина, очите на хората моментално ослепяват, защото всичко в тях идва от ада. Но хората не знаят това и просто се наслаждават на тези „адски благословения“. Те дори ги притискат към гърдите си като съкровища, ужасени, че ще им ги отнема, оставяйки ги без „корена на съществуването им“. Всички хора се страхуват от Мен и затова, когато дойда на земята, те стоят далеч от Мен, странят от Мен, защото не желаят да „си навлекат беда“, а вместо това искат да поддържат хармонията в семейството си, за да се радват на „щастие на земята“. Но Аз не мога да позволя на човечеството да прави това, което иска, тъй като разрушаването на човешкото семейство е точно това, за което съм тук. От момента, в който пристигам, мирът изчезва от домовете им. Възнамерявам да разбия на пух и прах всички народи, да не говорим за човешкото семейство. Кой може да избяга от хватката Ми? Възможно ли е тези, които получават благословения, да се измъкнат по силата на своето нежелание? Възможно ли е някога тези, които търпят порицание, да спечелят Моето съчувствие по силата на своя ужас? Във всички Мои думи хората виждат Моята воля и Моите действия, но кой някога може да се освободи от плетеницата на собствените си мисли? Кой някога може да намери изход в Моите думи или извън тях?

Човекът е изпитал Моята топлина, човекът Ми е служил усърдно и усърдно се е покорявал пред Мен, правейки всичко за Мен в Мое присъствие. Но това е непостижимо за хората днес. Те не правят нищо друго, освен да ридаят в духа си, сякаш са грабнати от гладен вълк, и могат само да Ме гледат безпомощно, викайки

към Мен непрестанно. Но в крайна сметка не са в състояние да избягат от скръбната си съдба. Спомням си как хората в миналото даваха обещания в Мое присъствие, кълнях се в небето и земята в Мое присъствие да се отплатят за добротата Ми с обичта си. Те плачеха скръбно пред Мен и звукът от техните викове беше сърцераздирателен, труден за понасяне. Заради тяхната решителност Аз често предоставях помощ на хората. Безброй пъти хората са идвали пред Мен, за да Ми се подчинят, трудно е да забравя прекрасното им държание. Безброй пъти те са Ме обичали, непоколебими в своята вяроност, с възхитителна искреност. Безброй пъти те са Ме обичали до степен да жертват живота си, обичали са Ме повече от себе си, и виждайки тяхната искреност, Аз съм приел любовта им. Безброй пъти те са принасяли себе си в Мое присъствие, заради Мен, безразлични пред лицето на смъртта, а Аз съм изтривал тревогите от челата им и внимателно съм преценявал лицата им. Безброй пъти съм ги обичал като скъпоценно съкровище и безброй пъти съм ги мразил като Свой враг. Въпреки това, онова, което е в ума Ми, остава отвъд човешкото разбиране. Когато хората са тъжни, Аз идвам да ги утеша, а когато са слаби, идвам да им помогна. Когато са изгубени, Аз им давам посока. Когато плачат, Аз изтривам сълзите им. Но когато Аз съм тъжен, кой може да Ме утеши със сърцето си? Когато съм дълбоко разтревожен, кой се вълнува от чувствата Ми? Когато съм скръбен, кой може да излекува раните в сърцето Ми? Когато имам нужда от някого, кой доброволно Ми съдейства? Възможно ли е предишното отношение на хората към Мен да е изгубено и никога да не се върне? Защо в спомените им не е останало нищо от него? Как е възможно хората да са забравили всички тези неща? Дали всичко това не се дължи на покварата на човечеството, причинена от неговия враг?

Когато ангелите Ме възхваляват с музика, това не може да не събуди съчувствието Ми към човека. Сърцето Ми моментално се изпълва с тъга и е невъзможно да се отърва от тази болезнена емоция. В радостите и скърбите, които изпитвам, когато се отделям от човека и после отново се събирам с него, ние не можем да си разменяме чувства. Разделени на небето горе и на земята долу, Аз и човекът рядко можем да се срещнем. Кой може да се избави от носталгията по преживените чувства? Кой може да спре да си спомня за миналото? Кой не би се надявал на продължаване на чувствата от миналото? Кой не би тъгувал за Моето завръщане? Кой не би копнял за срещата Ми с човека? Сърцето Ми е дълбоко смутено, а духът на човека е дълбоко разтревожен. Макар да сме еднакви по дух, не можем често да бъдем заедно и не можем често да се виждаме. Така животът на цялото човечество е изпълнен със скръб и му липсва жизненост, защото човекът винаги копнее за Мен. Сякаш човешките същества са предмети, съборени от небето. Те викат името Ми на земята, вдигат поглед към Мен от земята, но как могат да се спасят от челюстите на хищния вълк? Как могат да се освободят от неговите заплахи и изкушения? Как може човешките същества

да не се пожертват заради послушанието към подредбата на Моя план? Когато те гръмко молят, Аз отвръщам лицето Си от тях, не мога да понасям повече да ги гледам; но как бих могъл да не чуя сълзливия им плач? Аз ще поправам несправедливостите в човешкия свят. Ще извърша делото Си със собствените Си ръце по целия свят, ще забраня на Сатана да вреди отново на Моя народ, ще забраня на враговете да правят отново каквото си поискат. Ще стана Цар на земята и ще преместя трона Си там, като накарам всички Мои врагове да паднат на земята и да признаят престъпленията си пред Мен. В скръбта Ми, съчетана с гняв, ще срина цялата вселена до основи, няма да пощадя никого, ще всявам ужас в сърцата на враговете Си. Ще превърна цялата земя в развалини и ще направя така, че всички Мои врагове да паднат в тези развалини, за да не могат повече да покваряват човечеството. Планът Ми вече е определен и никой, независимо кой, не трябва да го променя. Когато се разхождам във величествена пищност над вселената, цялото човечество ще стане ново и всичко ще се възроди. Човекът вече няма да плаче, няма да вика към Мен за помощ. Тогава сърцето Ми ще се зарадва и хората ще се върнат с тържество при Мен. Цялата вселена, от горе до долу, ще се развълнува от радост...

Днес сред народите по света върша делото, което съм си поставил за цел. Аз се движа сред човечеството, вършейки цялото дело в рамките на Моя план, и цялото човечество се разпада на различни народи според волята Ми. Хората на земята са насочили вниманието си към собственото си назначение, защото денят наистина наближава и ангелите надуват тръбите си. Няма да има повече забавяне и цялото творение ще започне да танцува в ликуване. Кой може да удължи Моя ден по свое желание? Земно създание? Или звездите в небето? Или ангелите? Когато изрека словото, за да започна спасението на народа на Израил, Моят ден се стоварва върху цялото човечество. Всеки човек се страхува от завръщането на Израил. Когато Израил се завърне, това ще бъде Моят ден на слава, а също така и денят, в който всичко ще се промени и обнови. Тъй като справедливият съд неминуемо се приближава към цялата вселена, всички хора стават плахи и боязливи, защото в човешкия свят праведността е нещо нечувано. Когато се появи Слънцето на правдата, Изтокът ще бъде осветен, а след това той на свой ред ще освети цялата вселена, достигайки до всички. Ако човек наистина може да изпълни Моята праведност, защо трябва да се страхува? Целият Мой народ очаква настъпването на Моя ден, всички копнеят за идването на Моя ден. Те Ме очакват, за да донеса възмездие на цялото човечество и да установя крайната му цел в ролята Ми на Слънце на правдата. Моето царство се формира над цялата вселена и Моят трон установява властта си в сърцата на стотици милиони хора. С помощта на ангелите Моето велико постижение скоро ще бъде доведено докрай. Всички Мои синове и Моят народ с нетърпение очакват Моето завръщане и копнеят за повторното Ми събиране с тях, за да не бъдем никога повече разделени. Как може

множествата в Моето царство да не тичат едни към други в радостно веселие, след като Аз съм с тях? Възможно ли е да не бъде платена цена за такова събиране? Аз съм почтен в очите на всички хора, Аз съм провъзгласен в думите на всички. Освен това, когато се завърна, ще разгромя всички вражески сили. Времето настъпи! Ще приведа делото Си в действие, ще царувам като Цар сред хората! Аз съм на път да се завърна! И съм на път да Си тръгна! Това е, на което всички се надяват, това е, което желаят. Ще позволя на цялото човечество да съзре идването на Моя ден и всички ще посрещнат идването на Моя ден с радост!

2 април 1992 г.

ГЛАВА 28

Когато дойдох от Сион, всички неща Ме очакваха, а когато Се върнах в Сион, бях посрещнат от всички хора. Когато дойдох и Си тръгнах, стъпките Ми никога не бяха възпрепятствани от враждебни за Мен неща и затова делото Ми вървеше гладко. Днес, когато идвам сред всички създания, всички неща Ме посрещат с мълчание, дълбоко уплашени, че отново ще Си тръгна и че по този начин ще загубят онова, на което разчитат за подкрепа. Всички неща следват Моите напътствия и гледат посоката, посочена от ръката Ми. Думите от устата Ми са усъвършенствали много същества и са порицали много синове на непослушанието. Затова всички хора се вглеждат внимателно в думите Ми и слушат внимателно словата от устата Ми и дълбоко се страхуват да не пропуснат тази добра възможност. Именно поради тази причина Аз продължавам да говоря, за да може делото Ми да бъде извършено по-бързо и за да може по-скоро да се появят удовлетворяващи условия на земята и да се поправят сцените на опустошение на земята. Когато погледна към небето, това е моментът, в който отново Се обръщам с лице към човечеството. Всички земи мигновено се изпълват с живот, прахът вече не виси във въздуха и тинята не покрива земята. Моите очи веднага засияват, карайки хората от всички земи да вдигнат поглед към Мен и да потърсят убежище в Мен. Сред хората от днешния свят — включително всички онези, които присъстват в Моето домакинство — кой наистина намира убежище в Мен? Кой отдава сърцето си в замяна на цената, която Аз платих? Кой някога е живял в мир в Моя дом? Кой някога наистина е предложил себе си пред Мен? Когато поставям изисквания към човека, той веднага затваря „малкия си килер“. Когато Аз давам на човека, той бързо отваря устата си, за да вземе тайно Моето богатство, а в сърцето си често трепери, дълбоко уплашен, че ще му отвърна с удар. Така устата на човека е наполовина отворена и наполовина затворена и той не е способен да се наслаждава истински на богатствата, които Аз дарявам. Аз не осъждам лесно

човека, но той винаги Ме дърпа за ръката и Ме моли да го помилвам. Едва когато човекът Ме моли, Аз отново му давам „милост“ и отправям към него най-суровите думи от Моите уста, така че той веднага се засрамва и тъй като не е способен да получи пряко Моята „милост“, вместо това кара другите да му я предават. Когато човек възприеме напълно всички Мои думи, духовният му ръст е съизмерим с Моите желания и молбите му са плодотворни, а не напразни или безплодни. Аз благославям молбите на човечеството, които са искрени, тези, които не са преструвка.

Действам и говоря през вековете, но никога човек не е чувал такива слова като тези, които говоря днес, и никога не е вкусвал Моето величие и съд. Макар че някои хора в света от миналото са чували легенди за Мен, никой никога не е откривал истински мащаба на Моите богатства. Въпреки че днешните хора чуват думите от устата Ми, те остават невежи за това колко много тайни има в нея и затова смятат устата Ми за рог на изобилието. Всички хора искат да придобият нещо от устата Ми. Независимо дали става въпрос за държавните тайни, за тайните на небето, за динамиката на духовния свят или за назначението на човечеството, всички хора желаят да получат такива неща. Така че, ако събера хората заедно и им разкажа „истории“, те веднага ще станат от „болничното си легло“, за да чуят Моя път. Твърде много неща липсват в човека: той се нуждае не само от „хранителни добавки“, но и от нещо повече — от „умствена подкрепа“ и „духовно обезпечение“. Това е, което липсва на всички хора; това е „болестта“ на всички хора. Аз осигурявам лек за болестта на човека, за да може да се постигне по-добър ефект, за да могат всички да оздравеят и, благодарение на Моето лекарство, да се върнат към нормалността. Наистина ли мразите големия червен змей? Наистина ли го мразите искрено? Защо ви питам толкова пъти? Защо продължавам да ви задавам този въпрос отново и отново? Какъв е образът на големия червен змей в сърцата ви? Наистина ли е премахнат? Наистина ли не го смятате за свой баща? Всички хора трябва да разберат намерението Ми, което влагам в Моите въпроси. Те нямат за цел да предизвикат гнева на народа, нито да подбудят бунт сред хората, нито човек да може сам да си намери изход, а имат за цел всички хора да могат да се освободят от робството на големия червен змей. И все пак никой не бива да се безпокои. Всичко ще бъде осъществено чрез Моите думи. Никой не може да участва и никой не може да извърши делото, което Аз ще извърша. Аз ще изчистя въздуха на всички земи и ще изкореня всички следи от демоните на земята. Вече започнах и ще продължа първата стъпка от делото Си на наказание в обиталището на големия червен змей. Така може да се види, че Моето наказание е сполетяло цялата вселена и че големият червен змей и всички видове нечисти духове ще бъдат безсилни да избегнат Моето наказание, защото Аз гледам всички земи. Когато делото Ми на земята завърши, т.е. когато ерата на съда приключи, Аз официално ще накажа големия червен змей. Моят народ със сигурност ще види

Моето справедливо наказание на големия червен змей, със сигурност ще излива хвала заради Моята правда и със сигурност завинаги ще възхвалява Моето свято име заради Моята правда. Така вие официално ще изпълните своя дълг и официално ще Ме възхвалявате по всички земи, во веки веков!

Когато ерата на съда достигне своя връх, Аз няма да бързам да приключа делото Си, а ще включа в него доказателствата от ерата на порицанието и ще позволя тези доказателства да бъдат видени от целия Ми народ. Така ще се роди по-голям плод. Това доказателство е средството, чрез което наказвам големия червен змей и ще накарам Моя народ да го види със собствените си очи, за да узнае повече за Моя нрав. Времето, в което Моят народ Ми се радва, е времето, когато големият червен змей е наказан. Да накарам народа на големия червен змей да се надигне и да се разбунтува срещу него е Моят план и това е методът, чрез който усъвършенствам народа Си, и е чудесна възможност за целия Ми народ да израсне в живота. Когато ярката луна изгрее, спокойствието на нощта веднага се нарушава. И въпреки че луната е в плачевно състояние, човекът е в добро настроение и седи мирно под лунната светлина, любувайки се на красивата сцена на лунната светлина. Човекът не може да опише емоциите си. Той сякаш иска да върне мислите си назад в миналото, сякаш иска да погледне напред към бъдещето, сякаш се наслаждава на настоящето. На лицето му се появява усмивка, а сред приятния въздух прониква свеж аромат. Когато започва да духа лек ветрец, човекът долавя богатия аромат и изглежда опиянен от него, неспособен да се събуди. Точно в този момент лично идвам сред хората и човекът има засилено усещане за богатия аромат, и така всички хора живеят сред това ухание. Аз съм в мир с човека, човекът живее в хармония с Мен, вече не се отклонява в отношението си към Мен, Аз вече не кастря недостатъците на човека, вече няма страдалчески поглед върху лицето на човека и смъртта не заплашва цялото човечество. Днес Аз навлизам заедно с човека в ерата на порицанието, като вървя с него рамо до рамо. Извършвам делото Си, което означава, че удрям жезъла Си сред хората и той пада върху онова, което се бунтува в тях. В очите на човека Моят жезъл сякаш има особена сила: той се стоварва върху всички, които са Мои врагове, и не ги щади лесно. Сред всички, които Ми се противопоставят, жезълът изпълнява присъщата си функция. Всички, които са в ръцете Ми, изпълняват задълженията си според Моето намерение и никога не се противопоставят на желанията Ми, и не променят същността си. В резултат на това водите ще бучат, планините ще се сричат, големите реки ще се разтварят, човекът ще се предаде на промяната, слънцето ще се помрачава, луната ще потъмнява, човекът няма да има повече дни на живот в мир, няма да има повече времена на спокойствие на земята, небесата никога повече няма да останат спокойни и тихи и няма да издържат повече. Всички неща ще се обновят и ще възвърнат първоначалния си вид. Всички семейства на земята ще бъдат разрушени и всички народи на земята

ще бъдат разделени; дните на единство между съпруг и съпруга ще отминат, никога повече майка и син няма да се срещнат, никога повече баща и дъщеря няма да се съберат. Всичко, което е било преди на земята, ще бъде смазано от Мен. Не давам на хората възможност да изразят обичта си, защото Аз съм без обич и съм се отворил до крайна степен от обичта на хората. Именно заради обичта между хората Аз съм отхвърлен настрани и така станах „друг“ в техните очи; именно заради обичта между хората Аз съм забравен; именно заради обичта си човекът се възползва от възможността да успокои „съвестта си“; именно заради обичта си човекът винаги е уморен от Моето порицание; именно заради обичта си човекът Ме нарича несправедлив и нечестен и казва, че не се съобразявам с човешките чувства, когато се занимавам с нещата. Имам ли и Аз роднини на земята? Кой някога като Мен е работил ден и нощ, без да мисли за храна или сън, в името на целия Ми план за управление? Как може човек да бъде сравним с Бог? Как човек може да бъде съвместим с Бог? Как би могъл Бог, Който създава, да бъде от същия вид като човека, който е създаден? Как бих могъл винаги да живея и да действам заедно с човека на земята? Кой е способен да изпитва загриженост за Моето сърце? Дали това са молитвите на човека? Някога Се съгласих да Се присъединя към човека и да вървя заедно с него — и да, до днес човекът живее под Моята грижа и закрила, но ще дойде ли някога ден, когато човекът ще може да се отдели от Моята грижа? Въпреки че човекът никога не се обременява с грижа за Моето сърце, кой може да продължи да живее в земя без светлина? Само благодарение на Моите благословения човекът живее до днес.

4 април 1992 г.

ГЛАВА 29

В деня на съживяването на всички неща Аз дойдох сред хората и преживях при тях чудесни дни и нощи. Едва сега човекът донякъде долавя Моята отзивчивост и когато общуването му с Мен зачестява, той съзира част от онова, което Аз притежавам и представлявам, и в резултат добива известно познание за Мен. Застанал сред хората, Аз изправям глава, оглеждам се и сега всички виждат Мен. Но щом бедствие връхлети света, хората мигом са обзети от тревога и Моят образ изчезва от сърцата им; обхванати от паника поради сполетялата ги беда, те не обръщат внимание на Моите увещания. С години живях сред хората, но те не забелязаха това и така и не Ме опознаха. Днес се обръщам към тях с тези думи, изречени от Моята уста, и карам всички да се стекат пред Мен, за да получат нещо от Мен, но те продължават да странят от Мен и затова не Ме познават. Когато стъпките Ми прекосят цялата вселена и стигна до краищата на земята, човекът ще започне да размишлява за себе си и

тогава всички хора ще дойдат при Мен, ще се поклонят пред Мен и ще Ме почитат. Това ще е денят на Моята слава, денят на Моето завръщане, а също и денят на Моето оттегляне. Сега наченах делото Си сред цялото човечество и официално се заех със заключителната част на Моя план за управление из цялата вселена. От този момент нататък всеки, проявил непредпазливост, ще бъде подложен на безмилостно наказание и то може да го сполети във всеки един момент. Правя това не защото съм безсърдечен, а по-скоро като стъпка от плана Ми за управление; всичко трябва да се развива съгласно стъпките от Моя план и никой от хората не може да промени това. Когато официално се заема с делото Си, човекът се движи в такт с Мен и така хората из цялата вселена влизат в ритъм с Моите движения, цялото мироздание ликува и Аз подтиквам човека да върви напред. Вследствие на това, големият червен змей е докаран от Мен до състояние на ярост и объркване и служи на Моето дело и — въпреки че не желае — не е в състояние да упражнява своята воля, и тъй като няма избор, оставя се под Мой контрол. Във всички Мои планове големият червен змей е Мой противовес, Мой враг, но и Мой слуга; затова Аз и за миг не занижавам „изискванията си“ към него. Следователно, заключителната част на делото, извършвано от Моето възплъщение, приключва в неговия дом. По този начин големият червен змей е в състояние да Ми служи по-добре и така Аз ще го завоювам и ще изпълня плана Си докрай. Докато работя, всички ангели се впускат в решаващата битка заедно с Мен и се заричат да изпълнят Моите желания в заключителната фаза, за да може хората на земята да се подчинят на Моята воля както ангелите, да не желаят да се опълчват срещу Мен и да не правят нищо, което би се противопоставило на Мен. Такава е динамиката на Моето дело из цялата вселена.

Аз ще спася цялото човечество, ще го върна обратно в Моя дом, отново ще обединя небето и земята и ще накарам хората да предават „сигналите“ между небесата и земята, защото това е присъщата функция на човека — такива са целта и значимостта на пристигането Ми сред хората. По времето, когато създадох човешкия род, вече бях подготвил всичко за хората, а впоследствие им позволих да получат, съгласно Моите изисквания, богатствата, които им дадох. Затова казвам, че хората са достигнали днешния ден, напътствани от Мен. Всичко това е част от плана Ми. Неизброимо множество хора живеят сред човечеството под закрилата на Моята любов, а също толкова неизброимо множество търпи наказанието на Моята омраза. При все че хората до един отправят молитви към Мен, те са безсилни да променят сегашните си обстоятелства; загубят ли веднъж надежда, могат само да се оставят на естествения ход и да спрат да Ми се противят, защото човекът не е способен да постигне нищо повече. Що се отнася до човешкия начин на живот, хората още не са открили истинския живот, още не са провидели несправедливостта, опустошението, окаяното състояние на света — и затова, ако не беше надвисналото бедствие, повечето от тях биха продължили

да боготворят Майката Природа и да се отдават на сладостите на „живота“. Не е ли това светската реалност? Не изричам ли словата Си към хората с гласа на спасението? Защо човекът Ме обича само щом се озове сред наказания и изпитания, но никой не Ме обича, докато го закрилям? Много пъти съм въздавал пречистващите Си наказания на човечеството. Хората ги поглеждат, а после ги пренебрегват, без да ги анализират и премислят на момента — затова единственото, което сполита хората, е безмилостно осъждане. Това е само един от Моите похвати, но и него използвам, за да променя човека и да направя така, че да Ме възлюби.

Аз властвам над царството и нещо повече, над цялата вселена; Аз съм както Цар на царството, така и Властелин на вселената. От днес нататък ще свикам всички, които не са Мои избраници, и ще започна делото Си сред езичниците; ще оповестя управленските Си закони пред цялата вселена, за да се заема успешно със следващата стъпка от Моето дело. За да го разпространя сред езичниците, ще въздавам наказания, което ще рече, че ще упражнявам сила срещу всички езичници. Естествено, ще извършвам тази работа успоредно с делото Си сред избраниците. Целият човешки род ще бъде завоюван в деня, в който Моите хора управляват и установят власт над земята. При това, тогава ще настъпи и денят на покой за Мен — едва тогава ще се появя пред всички, които са били завоювани. Появявам се пред светото царство, а от скверната земя се скривам. Всички завоювани и покорни пред Мен с очите си успяват да съзрат Моя лик и с ушите си да чуят Моя глас. Това е Моята благословия за родените в сетните дни, това е предопределената от Мен благодат и никой от човеците не може да промени това. Днес работя така в името на бъдещото дело. Цялото Мое дело е взаимосвързано и в цялото Ми дело има призив и отклик: нито една стъпка не спира ненадейно и нито една стъпка не се извършва независимо от другите. Нима това не е вярно? Нима извършеното в миналото дело не гради основата за работата днес? Нима изречените в миналото думи не са предвестник за думите днес? Нима днешните стъпки не следват дирята на предприетите в миналото? Когато тържествено разгърна свитъка, хората из цялата вселена ще бъдат порицани, хората по целия свят ще бъдат подложени на изпитания и това ще бъде апогейт на Моето дело; всички хора живеят в земя без светлик, всички хора живеят в заплахата от заобикалящата ги среда. С други думи, това е животът, който хората никога не са изпитвали още от времето на сътворението до днес, и никой през вековете не се е „наслаждавал“ на такъв живот — затова казвам, че осъществих дело, неизвършвано никога преди. Това е истинското състояние на нещата и същинското значение. Тъй като Моят ден се приближава до човечеството, тъй като той не е далеч, а е точно пред очите на хората, кой не би изпитал страх? И кой не би почувствал силна радост? Порочният град Вавилон най-сетне е погубен; човекът отново се озовава в съвсем нов свят, а небесата и земята са променени и обновени.

При Моята поява пред всички нации и народи белите облаци в небето бухват и Ме обгръщат. А птиците по земята запяват и се впускат в танц на радостта в Моя чест; те отразяват настроението по земята и пробуждат за живот всички земни неща, за да не „се спускат бавно надолу“, а да живеят сред жизненост. Докато съм сред облаците, човеците съзират lika Ми и очите Ми като през пелена и затова изпитват смътен страх. В миналото са слушали легендите, съдържащи исторически разкази за Мен, и затова наполовина вярват в Мен и наполовина се съмняват. Не знаят къде съм или колко голямо е Моето лице — дали е широко като океана или безбрежно като тучните поля? Никой не знае това. Едва днес, щом съзре лицето Ми в облаците, човекът осъзнава, че Моето Аз от легендите наистина съществува и става малко по-благоприятно разположен към Мен; и заради действията Ми възхищението му към Мен се усилва леко. Но хората все още не Ме познават и съзират само част от Мен сред облаците. Тогава протягам ръце, за да ги видят хората. Те са учудени, закриват с длан устите си, изпълнени с ужас, че десницата Ми ще ги поразии, и това добавя нотка на страх към възхищението им. Човеците са приковали очи във всяко Мое движение, защото ги е страх, че ако не внимават, Аз ще ги поваля; но това, че хората Ме гледат, не Ме ограничава и продължавам да върша належащата Си работа. Единствено действията Ми предизвикват у човеците известна благосклонност към Мен и те постепенно се доближават, за да общуват с Мен. Когато напълно се разкрия пред тях, те ще видят Моето лице и от този момент нататък Аз вече няма да се крия от тях или да затулям Себе си. Ще се явя открито пред хората из цялата вселена и всички от плът и кръв ще наблюдават всички Мои действия. Всички души със сигурност ще почиват в мир в Моя дом и ще се наслаждават на чудна благодат заедно с Мен. Всички, за които Ме е грижа, със сигурност ще избегнат наказанието, душевните страдания и агонията на плътта. Ще се явя открито пред всички народи, ще властвам над тях и ще ги управлявам, и зловонието на разложени тела вече няма да прониква из мирозданието; вместо това, Моето свежо благоухание ще се носи из целия свят, защото Моят ден приближава, човекът се пробужда, всичко на света е в ред и дните на оцеляване на земята приключват, тъй като Аз дойдох!

6 април 1992 г.

ГЛАВА 30

Сред хората веднъж обобщих непослушанието и слабостта на човека и така разбрах слабостта на човека и познах неговото непослушание. Много преди да дойда при хората, разбрах радостите и скърбите на човека — и поради тази причина мога да правя това, което човек не може да прави, и да казвам това, което

човек не може да казва, и го правя с лекота. Не е ли това разликата между Мен и човека? И не е ли това ясна разлика? Възможно ли е Моето дело да е постижимо за хора от плът и кръв? Възможно ли е Аз да съм от същия вид като сътворените същества? Хората Ме класират като „подобен член“ — и не е ли това, защото не Ме познават? Защо, вместо да Се издигам високо сред хората, трябва да Се смирявам? Защо човечеството продължава да се отрича от Мен, защо човечеството е неспособно да провъзгласи Моето име? В сърцето Ми има голяма скръб, но как биха могли хората да знаят? Как биха могли да видят? През целия си живот хората никога не са приемали това, което се отнася до Мен, за изключително важно и в резултат на това са замаяни и объркани, сякаш току-що са взели хапче за сън; когато ги извикам, те просто продължават да спят и така никой никога не знае за Моите дела. Днес повечето хора все още спят дълбоко. Едва когато прозвучи химнът на царството, те отварят сънените си очи и усещат малко меланхолия в сърцата си. Когато Моят жезъл удари сред човечеството, те все още почти не обръщат внимание, сякаш съдбата им е безполезна като пясъка в морето. Макар че повечето от тях имат известно съзнание, те все още не знаят докъде са стигнали стъпките Ми, защото хората не се интересуват да разберат сърцето Ми и затова никога не успяват да се освободят от робството на Сатана. Аз се движа над всички неща и живея сред всички неща, а в същото време заемам централно място в сърцата на всички хора. Поради тази причина хората гледат на Мен като на различен, вярвайки, че съм необикновен или пък че съм необясним и в резултат на това доверието им в Мен става все по-силно с всеки изминал ден. Някога, облегнат на третото небе, наблюдавах всички хора и неща във вселената. Когато спя, хората притихват, дълбоко страхувайки се да не нарушат покоя Ми. Когато се събудя, те веднага се оживяват, сякаш се заемат с това изрично да Ми донесат радост. Не е ли това отношението на хората на земята към Мен? Кой от днешните хора вижда Мен на небето и на земята като едно цяло? Кой не почита Мен на небето? И кой не гледа отвисоко на Мен на земята? Защо човекът винаги Ме разкъсва? Защо човекът винаги има две различни отношения към Мен? Нима въплътеният на земята Бог не е Богът, който заповядва на всички на небето? Нима Аз на небето не съм сега на земята? Защо хората Ме виждат, но не Ме познават? Защо има толкова голямо разстояние между небето и земята? Не заслужават ли тези неща по-задълбочено изследване от страна на човека?

Когато върша Моето дело и когато произнасям слова, хората винаги искат да добавят „подправки“ към това, сякаш обонянието им е по-изострено от Моето, сякаш предпочитат силен вкус и сякаш не знам от какво се нуждае човекът и затова трябва да го „притеснявам“, за да „допълни“ Моето дело. Аз не отслабвам умишлено позитивността на хората, а ги моля да се пречистват въз основа на това, че Ме познават. Тъй като им липсва твърде много, Аз им предлагам да положат повече усилия и така да компенсират недостатъците си, за да удовлетворят Моето

сърце. Някога хората Ме познаваха в представите си, но изобщо не осъзнаваха това и затова уважението им беше като да гледат на пясъка като на злато. Когато им напомних, те се отказаха само от част от това, но вместо да заменят изчезналата част с вещи от сребро и злато, те продължиха да се наслаждават на частта, която все още остава в ръцете им, и в резултат на това винаги са смирени и търпеливи пред Мен; те не могат да се съвместят с Мен, тъй като имат твърде много представи. Така Аз реших да грабна всичко, което човекът има и представлява, и да го изхвърля надалеч, за да могат всички да живеят с Мен и да не бъдат повече отделени от Мен. Именно заради Моето дело човекът не разбира Моята воля. Някои вярват, че ще приключи делото Си за втори път и ще ги хвърля в ада. Някои вярват, че ще възприема нов начин на говорене, а повечето от тях треперят от страх: те са дълбоко уплашени, че ще завърши делото Си и ще ги оставя без място, където да отидат, и дълбоко се страхуват, че отново ще ги изоставя. Хората винаги използват стари понятия, за да оценят новото Ми дело. Казах, че хората никога не схващат метода, по който работя — могат ли този път да се представят добре? Нима старите представи на хората не са оръжията, които пречат на делото Ми? Когато говоря на хората, те винаги избягват погледа Ми, дълбоко уплашени, че очите Ми ще се спрат на тях. Затова навеждат глави, сякаш приемат проверка от Мен — и дали това не се дължи на техните представи? Защо до днес Се смирявам, но никой не забелязва това? Трябва ли да се прекланям пред човека? Аз дойдох от небето на земята, слязох отвисоко на тайно място, дойдох сред хората и им разкрих всичко, което имам и което съм. Думите Ми са искрени и сериозни, търпеливи и любезни — но кой някога видя това, което съм и имам? Все още ли съм скрит за човека? Защо Ми е толкова трудно да се срещна с човека? Дали защото хората са твърде заети с работата си? Дали защото Аз пренебрегвам задълженията Си, а хората са се устремили към успеха?

В съзнанието на хората Бог си е Бог и с Него не се контактува лесно, а човекът си е човек и не бива лесно да става безпътен — но делата на хората все още не могат да бъдат представени пред Мен. Възможно ли е изискванията Ми да са твърде високи? Възможно ли е човекът да е твърде слаб? Защо хората винаги гледат отдалеч стандартите, които изисквам? Наистина ли те са непостижими за човека? Моите изисквания са изчислени въз основа на „издръжливостта“ на хората и затова никога не надвишават човешкия духовен ръст — но въпреки това хората остават неспособни да постигнат стандартите, които изисквам. Безброй пъти съм изоставян сред хората, безброй пъти хората са Ме гледали с насмешливи очи, сякаш тялото Ми е покрито с тръни и им е противно, и така хората се отвърщават от Мен и вярват, че съм без стойност. По този начин човекът Ме бута напред-назад. Безброй пъти хората Ме прибират у дома за ниска сума и безброй пъти Ме продават на висока цена и именно поради това се намирам в положението, в което съм днес. Сякаш хората все още готвят схеми за Мен; повечето от тях все още

искат да Ме продадат за печалба от стотици милиони долари, защото човекът никога не Ме е ценял. Сякаш съм се превърнал в посредник между хората, в ядрено оръжие, с което те се бият помежду си, или в споразумение, подписано между тях и в резултат на това, общо взето, съм напълно без стойност в човешкото сърце, Аз съм излишна вещ от бита. И все пак Аз не осъждам човека заради това; не правя нищо друго, освен да спасявам човека, и винаги съм бил състрадателен към него.

Хората вярват, че ще се почувствам спокоен, когато ги хвърля в ада, сякаш специално сключвам сделка с ада и сякаш съм някакъв отдел, специализиран в продажбата на хора, сякаш съм специалист в измамите с хора и ще ги продам на висока цена, след като ги взема в ръцете Си. Устите на хората не го казват, но в сърцата си те вярват именно в това. Въпреки че всички те Ме обичат, го правят тайно. Нима съм платил толкова висока цена и съм изразходвал толкова много средства в замяна на тази малка частица любов от тях? Хората са измамници, а Аз винаги играя ролята на измаменик. Сякаш съм твърде наивен. Веднъж видели това слабо място, те продължават да Ме мамят. Думите от устата Ми нямат за цел да умъртвяват хората или да им лепят случайни етикети — те са реалността на човека. Може би някои от думите Ми „отиват твърде далеч“, като в такъв случай мога само да „моля“ хората за прошка; тъй като не съм „опитен“ в човешкия език, голяма част от това, което казвам, не е в състояние да удовлетвори исканията на хората. Може би някои от думите Ми пронизват сърцата на хората, така че мога само да ги „моля“ да бъдат толерантни; тъй като не владее човешката философия за живот и не съм особено внимателен към начина, по който говоря, много от думите Ми може да предизвикат смущение у хората. Може би някои от Моите думи говорят за корена на болестта на хората и разкриват тяхната болест, затова те съветвам да вземеш част от лекарството, което съм приготвил за теб, защото нямам намерение да ти причинявам болка и това лекарство няма странични ефекти. Може би някои от думите Ми не звучат „реалистично“, но Аз „моля“ хората да не изпаднат в паника — не съм „пъргав“ в ръцете и краката, така че думите Ми все още не са изпълнени. Моля хората да бъдат „търпеливи“ към Мен. Тези думи помагат ли на човека? Надявам се, че хората могат да спечелят нещо от тези думи, така че думите Ми да не са винаги напразни!

9 април 1992 г.

ГЛАВА 31

За Мен никога не се намери място в сърцата на хората. Когато наистина търся хората, те стискат очи и не обръщат внимание на действията Ми, сякаш всичко, което правя, е в опит да им се харесам, в резултат на което винаги са отвратени

от постъпките Ми. Сякаш Ми липсва каквото и да било самосъзнание, сякаш винаги се изтъквам пред хората, като по този начин вбесявам онези, които са „почтени и праведни“. Но Аз издържам дори при такива неблагоприятни условия и продължавам делото Си. Затова казвам, че опитах сладкия, киселия, горчивия и острия вкус на човешкия опит, идвам с вятъра и си отивам с дъжда; казвам, че преживях преследването на семейството, преживях възходите и паденията на живота и изпитах болката от раздялата с тялото. Въпреки това, когато дойдох на земята, вместо да Ме посрещнат заради трудностите, които бях понесъл заради тях, хората „учтиво“ отхвърлиха добрите Ми намерения. Как можеше да не Ме заболи от това? Как да не бъда огорчен? Възможно ли е да съм станал плът само за да свърши всичко по този начин? Защо човекът не Ме обича? Защо отплатата за Моята любов е човешката омраза? Възможно ли е да трябва да страдам по този начин? Хората проливат сълзи на съчувствие заради трудностите Ми на земята и се възмущават от несправедливостта на Моето нещастие. Но кой някога позна истински сърцето Ми? Кой изобщо може да разбере Моите чувства? Някога човекът изпитваше дълбока привързаност към Мен и някога копнеше за Мен често в сънищата си, но как хората на земята биха могли да разберат Моята воля на небето? Въпреки че хората някога възприемаха чувствата Ми на скръб, кой някога съчувства като състрадалец на Моите злощастия? Възможно ли е съвестта на хората на земята да докосне и промени Моето скръбно сърце? Нима хората на земята не са в състояние да Ми кажат за неизразимите трудности в сърцата си? Духовете и Духът са зависими един от друг, но поради бариерите на плътта мозъците на хората са „изгубили контрол“. Веднъж напомних на хората да дойдат пред Мен, но Моите призови не ги накараха да изпълнят това, за което ги помолих; те просто гледаха в небето, очите им бяха пълни със сълзи, сякаш понасяха неизразими трудности, сякаш нещо стоеше на пътя им. Така те скръстиха ръце и се поклониха пред небето в молба към Мен. Тъй като съм милостив, дарявам благословенията Си сред хората и за миг настъпва моментът на личното Ми пришествие сред хората — но човекът отдавна е забравил своя обет към Небето. Не е ли това самото непокорство на човека? Защо човек винаги страда от „амнезия“? Нима Аз го прободох? Поразих ли тялото му? Аз разказвам на човека за чувствата в сърцето Ми; защо той винаги Ме избягва? В спомените си хората сякаш са изгубили нещо и то не може да бъде намерено никъде, но също така изглежда, че спомените им са неточни. Така хората винаги страдат от забравя в живота си и дните от живота на цялото човечество са в безпорядък. Но никой не прави нищо, за да се справи с това; хората не правят нищо друго, освен да се стъпкват и убиват един друг, което е довело до днешното състояние на катастрофално поражение и е накарало всичко във вселената да се сине в мръсната вода и тинята, без никакъв шанс за спасение.

Веднага щом пристигнах сред всички хора, те Ми станаха верни. По това време големият червен змей също започна да взема хората в смъртоносните си ръце. Аз

приех „поканата“ и дойдох да „седна на празничната трапеза“ сред хората, държейки в ръцете си „писмото покана“, дадено Ми от човечеството. Когато Ме видяха, хората не Ми обърнаха внимание, защото не се бях украсил с празнични дрехи и бях донесъл само „личната Си карта“, за да седна на трапезата с човека. По лицето Ми нямаше скъп грим, на главата Ми нямаше корона, а на краката Си носех само чифт обикновени самоделни обувки. Това, което най-много разочарова хората, беше липсата на червило върху устата Ми. Освен това не говорех вежливи думи и езикът Ми не беше перото на завършен писател; вместо това всяка Моя дума пронизваше най-съкровеното кътче на човешкото сърце, което донякъде допринасяше за „благоприятното“ впечатление, което хората имаха за устата Ми. Гореспоменатият външен вид беше достатъчен, за да Ми осигурят „специално отношение“, и по този начин хората се отнасяха към Мен като към прост селянин, който не познава света и не притежава никаква мъдрост. Но когато всички предадоха „парични дарове“, хората все още не Ме смятаха за почтен, а просто идваха пред Мен без никакво уважение, бавно, неохотно и с раздражение. Когато ръката Ми се протегна, те веднага се изумиха, коленичиха и нададоха силни викове. Събраха всичките Ми „парични дарове“. Тъй като сумата беше голяма, те веднага Ме помислиха за милионер и без Моето съгласие скъсаха парцаливите дрехи от тялото Ми, като ги замениха с нови — но това не Ме зарадва. Понеже не бях свикнал на такъв лек живот и презирах това „първокласно“ отношение, понеже бях роден от светия дом и, може да се каже, понеже бях роден в „бедност“, не бях свикнал на луксозен живот с хора, които да Ми прислужват. Искане Ми се само хората да могат да разберат чувствата в сърцето Ми, да могат да понесат малко трудности, за да приемат неудобните истини от устата Ми. Тъй като никога не съм бил способен да говоря на теория, нито пък съм бил способен да използвам тайните начини за поведение на хората в обществото, за да осъществя контакт с тях, и тъй като не съм способен да адаптирам думите Си според изражението на лицето на хората или според тяхната психология, хората винаги са Ме презирали, смятали са Ме за недостоеен за общуване, и казват, че имам остър език и винаги наранявам хората. И все пак нямам друг избор: веднъж „изучавах“ психологията на човека, веднъж „подражавах“ на човешката философия за живот и веднъж отидох в „езиков колеж“, за да науча езика на човека, за да мога да овладеея средствата, с които хората говорят, и да говоря така, както подобава на техния облик, но въпреки че положих много усилия и посетих много „експерти“, всичко остана напразно. Никога в Мен не е имало нищо човешко. През всичките тези години усилията Ми не дадоха и най-малък резултат и никога не съм имал и най-малката способност да владее човешкия език. Така човешките думи, че „упоритият труд се отплаща“ „рикошираха“ далеч от Мен и в резултат на това край на тези думи настъпи на земята. Без хората да го осъзнават, този афоризъм е опроверган от Бог на небето, което в достатъчна степен потвърждава, че подобни думи са

несъстоятелни. Затова се извинявам на човека, но няма какво да се направи — това получавам за това, че съм толкова „глупав“. Не съм способен да науча езика на човека, да усвоя философията на живота, да общувам с хората. Само съветвам хората да бъдат търпеливи, да потискат гнева в сърцата си, да не се нараняват заради Мен. Кой ни накара да взаимодействаме един с друг? Кой ни накара да се срещнем в този момент? Кой ни накара да споделяме едни и същи идеали?

Нравът Ми може да се види във всички Мои думи, но хората не са способни да го разберат в думите Ми. Те просто се раздвояват по отношение на това, което казвам — каква е ползата от това? Могат ли представите им за Мен да ги направят свършени? Могат ли нещата на земята да изпълнят Моята воля? Продължавах да се опитвам да науча хората как да изричат думите Ми, но сякаш човекът беше с вързан език и никога не успяваше да се научи да изрича думите Ми така, както Аз бих желал. Учих го да говори уста в уста, но той така и не успя да се научи. Едва след това направих ново откритие: как могат хората на земята да изричат небесните думи? Не нарушава ли това законите на природата? Но поради устрема и любознателността на хората към Мен, Аз се заех с друга част от делото върху човека. Никога не съм засрамвал човека заради неговите недостатъци, а вместо това осигурявам на човека това, което му липсва. Само благодарение на това хората имат донякъде благоприятно впечатление за Мен и Аз използвам тази възможност, за да събера хората отново заедно, за да могат да се насладят на друга част от Моите богатства. В този момент хората отново са потопени в щастие, веселие и смях, носещи се около разноцветните облаци в небето. Отварям човешкото сърце и човекът веднага придобива нова жизненост, не желае повече да се крие от Мен, защото е опитал сладкия вкус на меда, и затова изнася всичките си боклуци, за да бъдат разменени — сякаш съм се превърнал в пункт за събиране на боклук или в станция за управление на отпадъци. Така, след като видят публикуваните „обяви“, хората идват пред Мен и участват с желание, защото изглежда смятат, че могат да се сдобият с няколко „сувенира“, затова всички Ми изпращат „писма“, че може да участват в събитията, които съм организирал. В този момент те не се страхуват от загуби, защото „капиталът“, включен в тези дейности, не е голям, и затова се осмеляват да рискуват да участват. Ако нямаше сувенири, които да бъдат спечелени от участието, хората щяха да напуснат арената и да си поискат парите обратно, а също така щяха да измислят „неустойка“, която им дължа. Именно защото днешният стандарт на живот се е повишил, достигайки „средно ниво на доходите“ и постигайки „модернизация“, като „висшият служител“ лично „отива в провинцията“, за да организира делото, вярата на хората веднага се умножава многократно — и тъй като тяхната „физика“ става все по-добра, те Ме гледат с възхищение и са готови да контактуват с Мен, за да спечелят доверието Ми.

11 април 1992 г.

ГЛАВА 32

Когато хората се събират заедно с Мен, сърцето Ми се изпълва с радост. Веднага им давам благословенията, които са в ръката Ми, за да могат да се събират с Мен и да не бъдат врагове, които Ми се противопоставят, а приятели, които са съвместими с Мен. Затова Аз също се отнасям искрено към човека. В Моето дело човекът се възприема като член на организация от високо ниво, затова му обръщам повече внимание, защото той винаги е бил обект на Моето дело. Установил съм мястото Си в сърцата на хората, така че сърцата им да гледат нагоре към Мен — но те остават в пълно неведение защо правя това и не правят нищо друго, освен да чакат. Въпреки че Си намерих място в сърцата на хората, те не се нуждаят от Мен там. Вместо това сърцата им очакват внезапната поява на „Светия“. Тъй като личността Ми е твърде „незабележима“, Аз не отговарям на изискванията на хората и затова съм отхвърлен от тях. Това, което те искат, съм „Аз“, който е велик и могъщ, но когато дойдох, не се явих по този начин на хората и затова те продължаваха да гледат в далечината, очаквайки този, който е в сърцата им. Когато дойдох пред хората, те Ме отхвърлиха пред очите на масите. Можех само да стоя настрана, чакайки човекът да се „разправя“ с Мен, наблюдавайки какво ще направят хората в крайна сметка с Мен, този непълноценен „продукт“. Аз не гледам белезите на хората, а онази част от тях, която не е белязана, и от това получавам удовлетворение. В очите на хората Аз съм само една „малка звезда“, която е слязла от небето; Аз съм просто най-малкият на небето, а днешното Ми пристигане на земята е поръчение от Бог. В резултат на това хората са измислили повече тълкувания на думите „Аз“ и „Бог“, като дълбоко се страхуват да смятат, че Бог и Аз сме едно и също. Тъй като Моят образ не носи нищо от външния вид на Бог, всички хора вярват, че Аз съм слуга, който не е от Божието семейство, и казват, че това не е образът на Бог. Може би има хора, които са виждали Бог, но поради липсата на Моето прозрение на земята, Бог никога не Ми се е „явявал“. Може би имам твърде малко „вяра“ и затова хората Ме възприемат като незначителен. Хората си въобразяват, че ако някой наистина е Бог, то той със сигурност ще владее човешкия език, защото Бог е Създателят. Но фактите са точно обратните: не само че не владее човешкия език, но има моменти, в които дори не мога да „обезпеча“ „недостатъците“ на човека. В резултат на това се чувствам малко „виновен“, защото не действам така, както хората „изискват“, а само подготвям материалите и работя в съответствие с това, което им „липсва“. Изискванията, които имам към човека, в никакъв случай не са големи, но хората вярват в обратното. По този начин тяхното „смирение“ се разкрива във всяка тяхна стъпка. Те винаги са склонни да вървят пред Мен, показвайки Ми пътя, дълбоко страхувайки се, че ще се загубя, ужасени, че ще бродя в древните гори дълбоко в планините. В резултат на това хората винаги Ме водят напред, ужасени, че ще

попадна в тъмницата. Имам донякъде „благоприятно впечатление“ за вярата на хората, защото те се „трудят“ за Мен, без да мислят за храна или сън, до такава степен, че трудът им за Мен ги е оставял без сън денем и нощем, и дори с побелели коси — това е достатъчно, за да покаже, че вярата им е „надхвърлила“ вселените и е „надминала“ апостолите и пророците през вековете.

Не ръкопляскам от радост заради големите умения на хората и не ги гледам хладно заради недостатъците им. Аз просто правя това, което е в ръцете Ми. Не предоставям на никого специално отношение, а просто работя според Своя план. Въпреки това хората не познават волята Ми и продължават да се молят за неща от Мен, сякаш богатствата, които им дарих, не са в състояние да задоволят изискванията им, сякаш търсенето надвишава предлагането. Но в днешната епоха всички хора усещат, че има „инфлация“ — в резултат на това ръцете им са пълни с това, което им дадох, за да се наслаждават. Именно поради това те се уморяват от Мен и затова животът им е изпълнен с хаос, а те не знаят какво трябва и какво не трябва да ядат. Някои дори стискат нещата, които съм им дал да ползват, като ги наблюдават внимателно. Тъй като някога хората гладуваха и не им е лесно да се доберат до днешните удоволствия, всички те са „безкрайно благодарни“ и в отношението им към Мен настъпи известна промяна. Те продължават да плачат пред Мен; понеже им дадох толкова много, те продължават да се хващат за ръката Ми и да издават „звуци на благодарност“. Аз се движа над вселените и докато вървя, наблюдавам хората от цялата вселена. Сред тълпите от хора на земята никога не е имало такива, които да са подходящи за Моето дело или които истински да Ме обичат. Затова в този момент въздъхвам ужасено и хората веднага се разпръскват, за да не се събират повече, дълбоко уплашени, че ще ги „уловя всички в една мрежа“. Използвам този шанс да дойда сред хората, да извърша Своего дело — дело, което е подходящо — сред тези разпръснати хора, като избирам онези, които са подходящи за Мен, да работя в тях. Не желая да „задържам“ хората сред Моето порицание, така че те никога да не могат да избягат. Аз просто върша делото, което трябва. Дошъл съм да поискам „помощ“ от човека; тъй като в Моето управление липсват човешки действия, делото Ми не може да бъде завършено успешно и това Ми пречи да го продължа ефективно. Надявам се само хората да имат решимостта да Ми сътрудничат. Не ги моля да Ми приготвят вкусна храна или да Ми осигурят място, където да положа глава, или да Ми правят красиви дрехи — не се интересувам ни най-малко от тези неща. Когато хората могат да разберат волята Ми и да напредват заедно с Мен, рамо до рамо, Аз ще бъда удовлетворен в сърцето Си.

Кой на земята някога Ме е приел със сърцето си? Кой някога Ме е обичал със сърцето си? Любовта на хората винаги е разводнена; дори Аз „не знам“ защо любовта им не може да бъде суха и разводнена. Затова в човека се съдържат и много „тайни“. Сред сътворените същества човекът се възприема като този, който

е „чудотворен“ и „необясним“, и затова той има „квалификации“ пред Мен, сякаш е с равен статут с Мен — но не вижда нищо странно в този свой „статут“. Не че не позволявам на хората да стоят в това положение и да му се наслаждават, но искам те да имат чувство за приличие, да нямат високо мнение за себе си; между небето и земята има разстояние, да не говорим за това между Бог и човека. Не е ли още по-голямо разстоянието между Бог и човека? На земята Аз и човекът сме „в една лодка“ и „заедно преодоляваме бурята“. Моята идентичност не Ме освобождава от преживяването на трудностите на човешкия свят и именно поради това съм изпаднал в обстоятелствата, в които се намирам днес. Никога не съм имал място, където да пребивавам спокойно на земята, поради което хората казват: „Човешкият син никога не е имал място, където да положи главата Си“. В резултат на това хората също плачат със състрадателни сълзи за Мен и отделиха няколко десетки юана за „фонд за помощ“ за Мен. Само благодарение на това имам място за почивка; ако не беше „помощта“ на хората, кой знае къде щях да се озова!

Когато делото Ми приключи, вече няма да търся „финансова помощ“ от хората; вместо това ще изпълнявам присъщата Си функция и ще сваля всички „неща от Моя дом“ на хората, за да им се наслаждават. Днес всеки е подложен на Моите изпитания. Когато ръката Ми официално се стовари върху човека, хората вече няма да Ме гледат с възхитени очи, а ще се отнасят към Мен с омраза и в този момент сърцата им веднага ще бъдат издълбани от Мен, за да послужат за образец. Аз гледам човешкото сърце под „микроскоп“ — там няма истинска любов към Мен. Гдини наред хората Ме мамят и заблуждават — оказва се, че и лявото им предсърдие, и дясната им камера съдържат отровата на омразата към Мен. Затова не е чудно, че имам такова отношение към тях. И все пак те остават в пълно неведение за това и дори не го признават. Когато им показвам резултатите от Моето разследване, те все още не се събуждат; сякаш в съзнанието им всички тези въпроси са от миналото и не бива да се повдигат отново днес. Така хората просто гледат на „лабораторните резултати“ с безразличие. Връщат таблицата обратно и си тръгват. Нещо повече, казват неща от рода на: „Това не е важно, не оказва никакво влияние върху здравето ми“. Усмивват се с леко презрение, а след това в очите им се появява леко заплашителен поглед, сякаш намекващ, че не бива да бъде толкова откровен, че трябва да бъде повърхностен. Сякаш моето разкриване на вътрешните им тайни е нарушило „законите“ на човека и затова те стават още по-ненавистни към Мен. Едва тогава виждам източника на омразата на хората. Това е така, защото, когато наблюдавам, кръвта им тече и след като премине през артериите в телата им, навлиза в сърцето, и едва тогава имам ново „открытие“. И все пак хората не мислят нищо за това. Те са напълно безгрижни и не се замислят какво печелят или губят, което е достатъчно, за да покаже духа им на „безкористна“ отдаденост. Те не обръщат внимание на състоянието на собственото си здраве и „бързат“ за Мен. Това е и тяхната „вярност“, и това, което

е „похвално“ в тях, така че още веднъж им изпращам писмо за „похвала“, за да бъдат щастливи от това. Но когато прочетат това „писмо“, те веднага се чувстват леко раздразнени, защото всичко, което правят, е отхвърлено от Моето мълчаливо писмо. Винаги напътствам хората в действията им, но изглежда, че те се отвращават от думите Ми; така, щом отворя уста, те стискат очи и пляскат с ръце по ушите си. Те не Ме гледат с уважение заради любовта Ми, а винаги са Ме мразили, защото посочих недостатъците им, разкрих всички притежавани от тях блага, и така те претърпяха загуби в бизнеса си и препитанието им изчезна. Поради това омразата им към Мен се засилва.

14 април 1992 г.

ГЛАВА 33

Някога в Моя дом имаше хора, които възхваляваха святото Ми име, които работеха неуморно, за да може славата Ми на земята да изпълни небето. Заради това Аз се радвах и сърцето Ми се изпълваше с възторг, но кой би могъл да работи вместо Мен, отказвайки се от сън ден и нощ? Решителността на човека пред Мен Ми доставя удоволствие, но непокорството му предизвиква гнева Ми и така, понеже човекът никога не може да изпълни своя дълг, скръбта Ми по него става все по-голяма. Защо хората винаги са неспособни да Ми се посветят? Защо винаги се опитват да се пазарят с Мен? Нима Аз съм главният управител на търговски център? Защо изпълнявам с цялото Си сърце това, което хората изискват от Мен, а когато Аз поискам нещо от тях, няма резултат? Възможно ли е Аз да не съм опитен в областта на бизнеса, а човекът да е? Защо хората винаги Ме мамат с ласкави думи и хвалебствия? Защо хората винаги идват с „подаръци“ и искат да влязат през задната врата? На това ли научих човека? Защо хората вършат такива неща бързо и лесно? Защо хората винаги са мотивирани да Ме измамат? Когато съм сред хората, те гледат на Мен като на сътворено същество; когато съм на третото небе, те Ме смятат за Всемогъщия, Който властва над всичко; когато съм на небесната твърд, те Ме виждат като Духа, който изпълва всичко. В обобщение, в сърцата на хората няма подходящо място за Мен. Сякаш съм неканен гост, хората Ме ненавиждат и затова, когато взема билет и заема мястото Си, те Ме изгонват и казват, че тук няма къде да седна и че съм дошъл на грешното място, и затова не Ми остава нищо друго, освен да Си тръгна, разярен. Решавам повече да не се занимавам с хора, защото са твърде дребнави, а великодушието им е твърде оскъдно. Повече няма да ям на една маса с тях, повече няма да прекарвам време с тях на земята. Но когато говоря, хората се учудват; те се страхуват, че ще Си тръгна и затова продължават да Ме задържат. При вида на преструвките им,

веднага се чувствам някак мрачен и изоставен в сърцето Си. Хората се страхуват, че ще ги напусна, и затова, когато се разделя с тях, звукът на плача веднага изпълва земята, а лицата на хората се покриват със сълзи. Аз изтривам сълзите им, вдигам ги отново на крака и те Ме гледат, а умоляващите им очи сякаш Ме молят да не си тръгвам и заради тяхната „искреност“ Аз съм с тях. Но кой може да разбере болката в сърцето Ми? Кой е наясно с Моите неща, за които не може да се говори? В очите на хората Аз сякаш съм без емоции и затова винаги сме били от две различни семейства. Как биха могли да видят чувството на скръб в сърцето Ми? Хората жадуват само за собствените си удоволствия и не се сещат за Моята воля, защото досега хората оставаха в неведение за целта на Моя план за управление и затова и днес продължават да отправят мълчаливи молби — и каква полза от това?

Когато живея сред хората, заемам определено място в сърцата им; тъй като се явих в плът и хората живеят в старата плът, те винаги се отнасят към Мен с плът. Тъй като хората притежават само плът и нямат никакви допълнителни придатъци, те са дали „всичко, което имат“, на Мен. И все пак те не знаят нищо; те просто „принасят предаността си“ на Мен. Това, което жъна, е безполезен боклук и все пак хората не мислят така. Когато сравнявам „даровете“, които дават, с Моите неща, хората мигновено разпознават Моята скъпоценност и едва тогава виждат Моята неизмеримост. Не се чувствам горд заради похвалите им, а продължавам да се явявам на хората, за да могат всички те да Ме опознаят напълно. Когато им показвам Своята цялост, те Ме гледат с широко отворени очи, застанали пред Мен неподвижно, като стълб от сол. А когато виждам тяхната странност, едва се сдържам да не се разсмея. Тъй като те протягат ръце, за да поискат нещо от Мен, Аз им давам нещата, които са в Моята ръка, а те ги притискат към гърдите си, грижейки се за тях като за новородено бебе — движение, което правят само за миг. Когато променя средата, в която пребивават, те веднага захвърлят „бебето“ настрани и бягат, хванали се за главата. В очите на хората Аз съм помощта, която присъства, независимо от времето или мястото; все едно съм сервитьор, който идва веднага, щом го повикат. Така хората винаги „са Ми се възхищавали“, сякаш притежавам безгранична сила да се боря с катастрофите, и затова винаги Ме държат за ръка, водейки Ме на пътешествия из цялата земя, за да може всички неща да видят, че те имат Владетел и никой да не смее да ги измами. Отдавна прозрях човешката хитрост на „лисицата, която се възползва от величието на тигъра“, защото всички те „създават своя бизнес“, желаейки да печелят чрез измама. Отдавна прозрях техните коварни, подли машинации, но просто не искам да развалям отношенията ни. Не създавам проблеми от нищото — в това няма никаква стойност или значение. Просто върша делото, което трябва да върша, с оглед на слабостите на хората; ако не беше така, щях да ги превърна в пепел и да не им позволя да съществуват повече. Но делото, което върша, има

смисъл и затова не порицавам човека с лека ръка. Именно поради тази причина хората винаги дават воля на плътта си. Те не изпълняват Моята воля, но винаги Ме ласкаят пред Моя съд. Хората са толкова смели: когато ги заплашват всички „уреди за мъчение“, те ни най-малко не се поколебават. Пред фактите те остават неспособни да предоставят каквито и да било факти и не правят нищо друго, освен упорито да Ми се противопоставят. Когато поискам да извадят на показ всичко, което е мръсно, те все още Ми показват две празни ръце — как биха могли другите да не използват това като „пример“? Това е така, защото „вярата“ на хората е така велика, че те са „възхитителни“.

Аз пристъпих към делото Си в цялата вселена; хората във вселената внезапно се събуждат и се движат около ядрото, което е Моето дело, и когато Аз „пътувам“ в тях, всички избягват робството на Сатана и не са измъчвани сред страданията на Сатана. Заради настъпването на Моя ден хората се изпълват с щастие, скръбта в сърцата им изчезва, облаците на тъгата в небето се превръщат в кислород във въздуха и се носят там, а в този момент Аз се наслаждавам на щастieto да бъда заедно с човека. Действията на човека Ми дават нещо, което да вкуся, и така вече не съм огорчен. И като съпровождат настъпването на Моя ден, земните същества с жизнена сила възвръщат корена на своето съществуване, всички същества на земята отново оживяват и Ме възприемат като основа на своето съществуване, защото Аз карам всички същества да сияят с живот и също така ги карам тихо да изчезват. Така всички същества чакат заповеди от устата Ми и са доволни от това, което правя и казвам. Сред всички неща Аз съм Най-Извисеният, но също така живея сред всички хора и използвам делата им като прояви на Моето сътворение на небето и земята. Когато хората изричат голяма похвала пред Мен, Аз се възвисявам сред всички неща и така цветята на земята стават по-красиви под жаркото слънце, тревата става по-зелена, а облаците в небето изглеждат по-сини. Заради гласа Ми хората тичат насам-натам; днес лицата на хората в Моето царство са изпълнени с радост и животът им избуява. Аз работя сред всички Мои избрани хора и не позволявам делото Ми да бъде опетнено от човешки идеи, защото Аз лично върша Своето дело. Когато работя, небето и земята и всичко в тях се променят и обновяват, а когато завърша делото Си, човекът е напълно обновен, той вече не живее в страдание заради това, което искам, защото звуците на щастieto се чуват по цялата земя и Аз използвам тази възможност, за да даря на човека благословенията, които му давам. Когато съм Цар на царството, хората се страхуват от Мен, но когато съм Цар сред хората и живея сред тях, хората не намират радост в Мен, защото представите им за Мен са твърде скръбни, дотолкова, че са дълбоко вкоренени и трудно се премахват. Заради проявите на човека Аз върша делото Си, което е подходящо, а когато се издигна високо в небето и излея гнева Си върху човека, различните мнения на хората за Мен веднага се превръщат в пепел. Моля ги да изкажат още няколко свои схващания

спрямо Мен, но те губят дар слово, сякаш нямат нищо и сякаш са смирени. Колкото повече живея в представите на хората, толкова повече те Ме заобичват, а колкото повече живея извън представите им, толкова повече те се отдалечават от Мен и имат повече мнения за Мен, защото от момента, в който създадох света, до днес винаги съм живял в представите на хората. Когато днес идвам сред хората, разсейвам всичките им представи, но хората просто отказват това, въпреки че разполагам с подходящи методи, с които да коригирам представите им. Хората не бива да се притесняват или безпокоят; чрез Своите методи Аз ще спася цялото човечество, ще насърча всички хора да Ме обичат и ще им позволя да се радват на Моите благословения в небесата.

17 април 1992 г.

ГЛАВА 34

Веднъж поканих човека на гости в дома Си, но той бягаше насам-натам заради призивите Ми, сякаш вместо да го покана на гости, го бях довел на мястото за екзекуции. Така домът Ми остана празен, защото човекът винаги Ме отбягваше и винаги се пазеше от Мен. Това Ме остави без средства за извършване на част от делото Ми, т.е. по тази причина отмених пиршеството, което бях приготвил за него, защото човекът не желаше да се наслади на това пиршество и затова не го принудих. И все пак човекът изведнъж се оказва озверял от глад, затова идва и чука на вратата Ми, молейки за Моята помощ — виждайки го в такова тежко положение, как бих могъл да не го спася? И така, Аз още веднъж поднасям на човека пиршество, за да може да му се наслади, и едва тогава той усеща колко възхитителен съм Аз и така започва да разчита на Мен. Постепенно, заради Моето отношение към него, той започва да Ме обича „безрезервно“ и вече не подозира, че ще го изпратя в „земята на изгарянето“, защото това не е Моята воля. И така, едва след като види сърцето Ми, човекът наистина започва да разчита на Мен, което показва колко „предпазлив“ е той. Но Аз не се отнасям предпазливо към човека заради неговата измама, а трогвам човешките сърца чрез топлата Си прегръдка. Не е ли това, което правя в момента? Не е ли това, което се проявява в хората в настоящия етап? Защо са способни да вършат такива неща? Защо са обладани от такива чувства? Дали защото наистина Ме познават? Дали защото наистина изпитват безгранична любов към Мен? Аз не принуждавам никого да Ме обича, а само давам на хората свободната воля да направят своя избор; в това Аз не се намесвам, нито пък им помагам да направят избор за своята съдба. Хората се изпълниха с решителност пред Мен, донесоха Ми я за проверка и когато отворих торбата, която съдържаше „човешката решителност“, видях вътре неща,

които, макар и да лежаха на безредна купчина, все още бяха доста „изобилни“. Хората Ме гледаха с широко отворени очи, в дълбок страх, че ще им отнема решителността. Но поради човешката слабост Аз не отсъдих веднага, а вместо това затворих торбата и продължих да върша делото, което трябва да извърша. Човекът обаче не навлиза в Моето ръководство вследствие на Моето дело, а продължава да се тревожи от въпроса дали неговата решителност е била удостоена с Моята похвала. Толкова много работа свърших и изрекох толкова много думи, но досега човекът все още не е в състояние да разбере Моята воля и затова всяко негово озадачаващо действие Ме обърква. Защо той никога не е способен да разбере волята Ми и върши нещата прибързано, както му харесва? Дали мозъкът му е претърпял шок? Възможно ли е да не разбира думите, които изричам? Защо винаги действа с очи, гледащи право напред, но е неспособен да прокара път и да даде пример на хората от бъдещето? Имало ли е някой, който да бъде пример за подражание преди Петър? Нима Петър не оцеля под Моето ръководство? Защо днешните хора са неспособни на това? Защо, след като имат пример за подражание, все още не са в състояние да удовлетворят Моята воля? Това показва, че човекът все още няма доверие в Мен, което доведе до нещастните обстоятелства днес.

С удоволствие наблюдавам малките птици, които летят в небето. Въпреки че не са заявили своята решимост пред Мен и нямат думи, които да Ми „предоставят“, те намират радост в света, който съм им дал. Човекът обаче е неспособен на това и лицето му е изпълнено с меланхолия — възможно ли е да съм му задължен с неизплатим дълг? Защо лицето му е вечно облято в сълзи? Възхищавам се на лилиите, които цъфтят по хълмовете; цветя и треви се простират по склоновете, но именно лилиите придават блясък на славата Ми на земята преди настъпването на пролетта — може ли човекът да постигне това? Може ли да свидетелства за Мен на земята преди Моето завръщане? Би ли могъл да се посвети заради името Ми в страната на големия червен змей? Сякаш Моите слова са изпълнени с изисквания към човека — той Ме мрази в резултат на тези изисквания; страхува се от думите Ми, защото тялото му е твърде слабо и по принцип е неспособен да постигне това, което искам. Когато отворя устата Си, виждам хората на земята да бягат във всички посоки, сякаш се опитват да избегнат глада. Когато закривам лицето Си и когато обръщам тялото Си, хората веднага биват обхванати от паника. Те не знаят какво да правят, защото се страхуват от Моето заминаване; в представите им денят, в който ще замина, ще бъде денят, в който от небето ще се спусне бедствие, денят, в който ще започне тяхното наказание. И все пак това, което правя, е точно обратното на човешките представи; никога не съм действал според тях и никога не съм допускал човешките представи да са в съзвучие с Мен. Времето, в което действам, е точно тогава, когато човекът бива разкрит. С други думи, Моите действия не могат да се измерват с човешките представи. От времето

на сътворението до днес никой никога не е откривал „нов континент“ в нещата, които върша; никой никога не е разбирал законите, по които действам, и никой никога не е откривал нов изход. По този начин хората днес остават неспособни да навлязат в правия път — именно това им липсва и именно в него трябва да навлязат. От момента на сътворението до днес никога досега не съм предприемал подобно начинание. През последните дни само добавих няколко нови части към Моето дело. И все пак, дори при такива очевидни обстоятелства, хората все още са неспособни да разберат Моята воля — не им ли липсва именно това?

След като навляза в новото дело, имам нови изисквания към човека. За човека изискванията от миналото сякаш не са имали никакъв ефект, поради което той ги забравя. Какво е новото средство, чрез което работя? Какво изисквам от човека? Хората сами са в състояние да преценят дали това, което са направили в миналото, е било в съответствие с Моята воля и дали действията им са били в границите на това, което поисках. Не е необходимо Аз да проверявам всичко поотделно; те имат представа за собствения си духовен ръст и затова в съзнанието си са наясно докъде могат да действат и няма нужда да им го казвам изрично. Когато говоря, може би някои хора ще се спънат; затова избягвам да изричам тази част от думите Си, за да предотвратя отслабването на хората в резултат на това. Не е ли това от по-голяма полза за стремежа на човека? Не е ли това от по-голяма полза за напредъка на човека? Кой не желае да забрави миналото си и да се стреми напред? Поради Моята „небрежност“ не знам дали хората разбират, че средствата, с които говоря, вече са навлезли в нов свят. Освен това, тъй като съм толкова „зает“ с делото Си, не съм имал време да се поинтересувам дали хората разбират тона, с който говоря. Затова само моля хората да проявяват повече разбиране към Мен. Тъй като съм толкова „зает“ с делото Си, не съм в състояние лично да посещавам основите на Моето дело, за да насочвам хората, и затова „малко ги разбирам“. В обобщение, независимо от всичко останало, сега започнах да водя човека, за да навлезе официално в ново начало и в нов метод. Във всички Мои слова хората са забелязали, че в това, което казвам, има комичност, хумор и особено силен тон на присмех. По този начин хармонията между Мен и човека се нарушава неволно, което води до това, че върху лицата на хората се спуска плътна облачна пелена. Аз обаче не се ограничавам от това, а продължавам делото Си, защото всичко, което казвам и върша, е необходима част от Моя план; всичко, което се изрича от устата Ми, помага на човека и нищо, което върша, не е незначително; всичко, което правя, е назидателно за всички хора. Само заради недостатъчността на човека се отпускам и продължавам да говоря. Някои хора може би отчаяно очакват от Мен да поставям нови изисквания към тях. Ако това е така, Аз задоволявам нуждата им. Но има едно нещо, което трябва да ви напомня: когато говоря, се надявам хората да станат по-прозорливи. Надявам се да станат по-проницателни и така да могат

да извлекат повече полза от думите Ми, и по този начин да отговорят на изискванията Ми. По-рано в църквите акцентът на хората беше върху поправянето и пречупването. Яденето и пиенето на Моите думи се извършваше въз основа на разбирането на тяхната цел и източник, но днес не е като в миналото и хората са напълно неспособни да разберат източника на Моите слова и по този начин нямат никакъв шанс да бъдат поправени и пречупени от Мен, тъй като са изразходили цялата си енергия само за да ядат и пият Моите думи. Но дори и при тези обстоятелства те остават неспособни да изпълнят Моите изисквания и затова Аз отправям нови изисквания към тях: искам от тях да навлязат в изпитания заедно с Мен, да навлязат в порицание. И все пак нека ви напомня едно: това не е умъртвяване на човека, а по-скоро това се изисква от Моето дело, тъй като на сегашния етап Моите думи са твърде неразбираеми за човека и той е неспособен да Ми сътрудничи — няма какво да се направи! Мога само да направя така, че човекът да навлезе в новия метод заедно с Мен. Какво друго може да се направи? Заради недостатъците на човека Аз също трябва да навляза в потока, в който навлиза човекът — не съм ли Аз този, който ще доведе хората до съвършенство? Не съм ли Аз този, който измисли този план? Въпреки че другото изискване не е трудно, то не е второстепенно спрямо първото. Моето дело сред групата хора от последните дни е безпрецедентно начинание и затова, за да може славата Ми да изпълни космоса, всички хора трябва да изтърпят последното изпитание за Мен. Разбирате ли волята Ми? Това е последното изискване, което поставям към човека, т.е. надявам се, че всички хора ще могат да дадат силно, звучно свидетелство за Мен пред големия червен змей, че ще могат да се принесат в жертва за Мен за последен път и да изпълнят изискванията Ми за последен път. Можете ли наистина да направите това? В миналото не успяхте да угодите на сърцето Ми — можете ли да разчупите този стереотип в последния момент? Давам на хората възможност да размислят, позволявам им да помислят внимателно, преди накрая да Ми дадат отговор — погрешно ли е да постъпвам така? Очаквам хората да отговорят, очаквам от тях да „напишат писмо с отговор“ — имате ли вярата да отговорите на Моите изисквания?

20 април 1992 г.

ГЛАВА 35

Започнах да върша делото Си сред човечеството, позволявайки на хората да живеят в същия поток като Мен. Когато завърша делото Си, Аз все още ще бъда сред хората, защото именно тях управлявам в целия Ми план за управление, и Моето желание е хората да станат господари на всички неща. Поради тази

причина продължавам да ходя сред човечеството. Аз и човечеството навлизаме в настоящата ера и се чувствам съвсем спокоен, защото темпото на Моето дело се ускори. Как могат хората да го следват? Извърших голямо дело върху вцепенени и глуповати хора, но те не спечелиха почти нищо, защото не Ме ценят. Аз живея сред всички хора и наблюдавам всяка тяхна стъпка, където и да се намират, както над земята, така и под нея. Всички, които са категоризирани като „хора“, Ми се противопоставят, сякаш „да Ми се противопоставят“ е работа на хората, сякаш ако не вършат тази работа, ще се превърнат в скитащи сираци, които никой не осиновява. Аз обаче не осъждам хората произволно въз основа на техните действия и поведение. Напротив, Аз ги подкрепям и се грижа за тях в съответствие с техния духовен ръст. Тъй като хората са главните герои на целия Ми план за управление, давам повече насоки на онези, които са поставени в ролята на „човек“, за да могат да играят тази роля с цялото си сърце и по най-добрия начин, и за да може тази пиеса, която режисирам, да има бурен успех. Това е Моят призив към човечеството. Ако не се молах за човечеството, то нямаше ли да може да изиграе ролята си? Тогава щеше ли да се случи така, че Аз да мога да изпълня това, което хората искат от Мен, но те да не могат да изпълнят това, което Аз искам от тях? Може да се каже, че Аз не използвам мощта Си, за да потискам хората. Напротив, това е Моята последна молба, за която ги моля с цялата Си сериозност и искреност. Наистина ли те не са в състояние да изпълнят това, което искам? От много години давам на хората, но не получавам нищо в замяна. Кой някога Ми е давал нещо? Нима кръвта, потта и сълзите Ми трябва да бъдат като планинска мъгла? Много пъти съм „ваксинирал“ хората и съм им казвал, че изискванията Ми към тях не са високи. Защо тогава хората постоянно Ме избягват? Дали защото ще се отнасям с тях като с малки пиленца, които трябва да бъдат убити веднага щом бъдат уловени? Наистина ли съм толкова жесток и нечовечен? Хората винаги Ме измерват със собствените си представи. Нима Аз, такъв, какъвто съм в техните представи, съм Същият, какъвто съм на небето? Аз не смятам представите на хората за нещо, което Ми носи наслада. По-скоро виждам сърцата им като неща, които трябва да бъдат оценени. Въпреки това се чувствам доста раздразнен от съвестта им, защото според тях Аз Самият не притежавам такава. Затова имам още няколко заключения за съвестта им. Въпреки това отказвам да критикувам съвестта им директно. По-скоро продължавам да ги напътствам търпеливо и систематично. В края на краищата хората са слаби и неспособни да вършат каквото и да било дело.

Днес официално навлизам в царството на безграничното порицание, на което се наслаждавам заедно с човечеството. С ръката Си издавам и заповеди, а при Моята заповед човечеството е добре възпитано. Никой не смее да Ми се противопостави. Всички са под Моето ръководство и изпълняват делото, което съм им възложил, защото това е тяхната „работа“. Сред всички неща на небето и

под небето кой не се подчинява на Моите планове? Кой не е в Моята хватка? Кой не изрича похвала и възхвала за Моите слова и Моето дело? Хората се възхищават на делата и действията Ми и затова, заради всяка Моя стъпка, се вливат в потока на Моето дело. Кой може да се измъкне? Кой може да избяга от делото, което съм организирал? По силата на Моя управленски закон хората са принудени да останат. Без него всички те щяха да се изплъзнат от „фронтовата линия“ и да станат „дезертъори“. Кой не се страхува от смъртта? Могат ли хората наистина да заложат живота си на карта? Не Се налагам на никого, защото отдавна съм придобил задълбочено разбиране за човешката природа. Затова винаги предприемам проекти, които хората никога преди не са осъществявали. Тъй като никой не би могъл да изпълни Моето дело, Аз лично стъпих на бойното поле, за да вляза в борба на живот и смърт със Сатана. В днешно време Сатана се е развихрил до краен предел. Защо да не се възползвам от тази възможност, за да покажа фокуса на Моето дело и да разкрия Моята сила? Както съм казвал и преди, използвам хитростта на Сатана като Свой контрастиращ предмет. Не е ли това най-добрата възможност? Едва сега разкривам доволна усмивка, защото съм постигнал целта Си. Вече няма да тичам наоколо и да моля хората за „помощ“. Спрях да се суея и вече не живея живота на скитник. Отсега нататък ще живея в мир. Хората също ще бъдат живи и здрави, защото Моят ден настъпи. На земята водех забързания живот на човек, живот, в който, изглежда, се случваха много несправедливости. В очите на хората съм споделял техните радости и скърби, както и несгодите им. Подобно на хората, Аз също съм живял на земята и под небето. Затова те винаги са гледали на Мен като на сътворено същество. Тъй като хората не са Ме виждали такъв, какъвто съм на небето, те никога не са полагали много усилия за Мен. Предвид днешната ситуация обаче хората нямат друг избор, освен да признаят, че Аз съм Господарят на тяхната съдба и ораторът, Който говори от облаците. Ето защо хората склониха главите си до земята пред Мен в знак на поклонение. Не е ли това доказателство за Моето триумфално завръщане? Не е ли това изображение на Моята победа над всички враждебни сили? Всички хора са имали предчувствия, че настъпва краят на света, че човечеството ще претърпи голямо пречистване. В действителност обаче те не могат да направят това, което Аз искам от тях, съзнателно, така че не им остава нищо друго, освен да плачат под Моето порицание. Какво може да се направи? Кой каза на хората да бъдат непокорни? Кой им каза да навлязат в последната епоха? Защо бяха родени в човешкия свят в последните дни? Всяко едно нещо е подредено и планирано лично от Мен. Кой може да се оплаче?

От сътворението на света Аз бродя сред човечеството и го придружавам в земното му съществуване. В предишните поколения обаче нито един човек не бе избран от Мен; всички бяха отхвърлени от Моето мълчаливо писмо. Това е така, защото хората в миналото не Ми служеха изключително, така че Аз в замяна не ги

обичах изключително. Те приемаха „подаръците“ на Сатана, а след това се обръщаха и ги предлагаха на Мен. Не беше ли това клевета срещу Мен? И докато те правеха своите приноси, Аз не разкрих отвращението Си; напротив, Аз обърнах тяхната схема в Моя полза, като добавих тези „подаръци“ към материалите на Моето управление. По-късно, след като бъдат обработени машинно, Аз ще изгоря шлаката в тях. В настоящата епоха хората не Ми предлагат много „подаръци“, но Аз не ги упреквам за това. Тези хора винаги са лишени и с празни ръце. Затова, наблюдавайки реалното им положение, никога не съм им поставял необосновани изисквания, откакто дойдох в човешкия свят. По-скоро, след като им дадох „материали“, се стремях към „готовия продукт“, който искам, защото това е максимумът на това, което хората могат да постигнат. Прекарах толкова много години в трудности, изучавайки какво означава да живееш като човек, преди да предявя съответното искане. Ако не бях изпитал човешкия живот, как щях да разбера въпросите, които хората трудно обсъждат? Въпреки това хората не виждат това по този начин. Те казват, че Аз съм Самият всемогъщ, свръхестествен Бог. Не е ли именно това представата, която всички хора са имали през цялата история, тази, която таят и днес? Аз казах, че на земята няма човек, който да може да Ме познае истински и напълно. Тази забележка има своето значение. Тя не е просто празно говорене. Аз Самият съм преживял и наблюдавал това, така че съм наясно с подробностите. Ако не бях слязъл в човешкия свят, кой щеше да има възможност да Ме познае? Кой би могъл да слуша словата Ми лично? Кой би могъл да види фигурата Ми сред тях? През вековете винаги съм оставал скрит в облаците. В началото направих едно предсказание: „В последните дни ще сляза в човешкия свят, за да им служа за пример“. Ето защо само днешните хора имат щастието да могат да разширяват хоризонтите си. Не е ли това доброта, с която ги дарих? Нима те наистина изобщо не могат да разберат Моята благодат? Защо хората са толкова вцепенени и глуповати? Те са стигнали толкова далеч, защо все още не са се събудили? Аз съм на този свят от много години, но кой Ме познава? Не е чудно, че порицавам хората. Изглежда, че те са обектите, върху които да упражнявам властта Си; изглежда, че са куршуми в пистолета Ми, и тъй като са изстреляни, всички ще „избягат“. Хората си въобразяват, че е така. Винаги съм уважавал хората. Никога не съм ги експлоатирал произволно и не съм ги търгувал като роби. Това е така, защото Аз не мога да ги напусна, нито пък те могат да Ме напуснат. Така между нас се създаде връзка на живот и смърт. Винаги съм ценял човечеството. Въпреки че човечеството никога не Ме е ценяло, то винаги е гледало към Мен, поради което продължавам да полагам усилия за него. Обичам хората като собствено съкровище, защото те са „капиталът“ на Моето управление на земята. Затова със сигурност няма да ги изпъдя. Моята воля към хората никога няма да се промени. Могат ли те наистина да се доверят на клетвата Ми? Как могат да Ме удовлетворят за Мое добро? Това е задачата, която е поставена пред

цялото човечество. Това е „домашната работа“, която им възложих. Надявам се, че всички те ще работят усилено, за да я завършат.

23 април 1992 г.

ГЛАВА 36

Всичко е подредено от Моята ръка. Кой се осмелява да прави каквото си иска? Кой може лесно да го промени? Хората се носят във въздуха, движат се така, както се движи прахът, лицата им са зацапани, което ги прави отблъскващи от главата до петите. Наблюдавам ги измежду облаците с натежало сърце: защо човекът, който някога бе изпълнен с жизненост, стана такъв? И защо той не осъзнава това и е нечувствителен към него? Защо „маха с ръка на себе си“ и се оставя да се покрие с мръсотия? До такава степен той е загубил любов и уважение към себе си. Защо човекът винаги избягва това, за което го питам? Наистина ли съм жесток и безчовечен към него? Наистина ли съм безкомпромисен и неразумен? Защо тогава хората винаги Ме гледат с искрящи от гняв очи? Защо винаги Ме мразят? Нима Аз ги доведох до края на пътя? Човекът никога не откри нищо в Моето порицание, защото не прави нищо друго, освен да стиска ярема около врата си с две ръце, с двете си очи, вперени в Мен, сякаш гледа врага — и едва в този момент усещам колко е изнемощял. Именно заради това казвам, че никой никога не е устоял сред изпитанията. Нима духовният ръст на човека не е точно такъв? Трябва ли да му казвам цифрите за неговите „мерки“? „Височината“ на човека не е по-голяма от тази на червейче, което се гърчи по земята, а „гърдите“ му са широки колкото гърдите на змия. С това не омаловажавам човека — нима това не са точните данни за неговия духовен ръст? Нима принизих човека? Човекът е като весело дете. Има дори моменти, когато си играе с животни, но въпреки това остава щастлив; и е като котка, която живее живот без грижи и тревоги. Може би именно заради влиянието на Духа или ролята на Бог на небето се чувствам дълбоко уморен от екстравагантния начин на живот на хората на земята. Заради живота на човека — който е като този на паразита — Моят „интерес“ към думите „човешки живот“ се увеличи донякъде и затова станах малко по-„страхливо“ настроен към човешкия живот. Защото изглежда, че само човекът е способен да създаде живот, който има смисъл, докато Аз съм неспособен на това. Така че мога само да се оттегля в „планините“, защото не съм в състояние да изпитам и наблюдавам трудностите сред човека. И все пак човекът спешно Ме принуждава да го направя — нямам избор! Мога само да се подчиня на уговорките на човека, като обобщавам опита заедно с него и преминавам през човешкия живот заедно с него. На небето веднъж обиколих целия град, а под небето веднъж обиколих всички страни. И все

пак никой никога не Ме откри; те само чуваха звука от Моето придвижване. В очите на хората Аз идвам и си отивам без следа или сянка. Сякаш съм се превърнал в невидим идол в сърцата им, но хората не вярват в това. Възможно ли е всичко това да не са факти, изповядани от човешката уста? В този момент кой не признава, че трябва да бъде порицан? Могат ли хората все още да държат главата си високо пред конкретните доказателства?

Аз правя „бизнес сделка“ с човека, изтривам цялата му нечистота и неправда и по този начин го „обработвам“, за да бъде той според сърцето Ми. И все пак съдействието на човека е необходимо за този етап от делото, защото той винаги се мята и подскача като току-що уловена риба. Така че, за да предотвратя всякакви инциденти, убих всички „риби“, които бяха уловени, след което рибите станаха покорни и нямаха ни най-малко оплакване. Когато имам нужда от човек, той винаги е скрит. Сякаш никога не е виждал изумителни сцени, сякаш е роден в провинцията и не знае нищо за градските дела. Аз прибавям към частите на човека мъдростта Ми, които им липсва, и го карам да Ме опознае; понеже човекът е твърде беден, Аз лично идвам сред хората и им давам „пътя към богатството“, като ги карам да си отворят очите. Не ги ли спасявам по този начин? Не е ли това Моето състрадание към човека? Нима любовта е даване без условия? Нима тогава омразата е порицание? Обяснявал съм на човека от различни гледни точки, но той се отнася към това само като към думи и доктрини. Сякаш Моите слова са дефектни стоки, които се продават като бракувани в ръцете на човека. Така, когато казвам на хората, че предстои голяма буря, която ще погълне планинското село, никой не се замисля върху това, само неколцина от тях преместват домовете си, а сърцата им се съмняват. Останалите не помръдват, сякаш им е безразлично, сякаш съм лястовица от небето — те не разбират нищо от това, което казвам. Едва когато планините се сринат и земята се разкъса, хората се сещат за думите Ми, едва тогава се събуждат от сънищата си, но времето вече е дошло, те са погълнати от големия потоп, а трупите им плуват по повърхността на водата. Виждайки нещастieto в света, Аз въздишам по човешкото нещастие. Изразходвах много време и платих висока цена в името на човешката съдба. В съзнанието на хората Аз нямам слъзни канали — но Аз, този „чудак“ без слъзни канали, изплаках много сълзи за човека. Човекът обаче, не знае нищо за това и просто си играе с играчките в ръцете си на земята, сякаш Аз не съществувам. Така при днешните обстоятелства хората остават онемели и тъпи; те все още са „замръзнали“ в мазетата, сякаш все още лежат в пещера. Виждайки действията на човека, единственият Ми избор е да напусна...

В очите на хората Аз направих много добро за човека и затова те гледат на Мен като на пример за подражание за настоящата епоха. Но никога не са Ме смятали за Владетел на човешката съдба и Създател на всички неща. Те сякаш не Ме разбират. Въпреки че някога хората викаха: „Да живее разбирането“, никой не е отделил много време за анализ на думата „разбиране“, което показва, че

хората нямат желание да Ме обичат. В днешно време хората никога не Ме ценят, Аз нямам място в сърцата им. Биха ли могли да проявят истинска любов към Мен в дните на страдание, които предстоят? Праведността на човека си остава нещо без форма, нещо, което не може да се види или докосне. Това, което Аз искам, е човешкото сърце, защото в човешкото тяло сърцето е най-ценното. Нима Моите дела не са достойни да бъдат заплатени с човешкото сърце? Защо хората не Ми дават сърцата си? Защо винаги ги притискат към гърдите си, без да искат да ги пуснат? Може ли човешкото сърце да осигури мир и щастие през целия живот на хората? Защо, когато предявявам изисквания към хората, те винаги грабват шепа прах от земята и я хвърлят по Мен? Това ли е хитрата схема на човека? Сякаш се опитват да измамат минувач, който няма къде да отиде, примамвайки го обратно в дома си, където безмилостно го убиват. Хората искат да правят такива неща и с Мен. Сякаш са палач, който ще убие някого, без да му мигне окото, сякаш са цар на дяволите, за който е втора природа да убива хора. Но сега хората застават пред Мен, все още желаейки да приложат такива средства — все пак те имат своите планове, а Аз имам Своите контрамерки. Въпреки че хората не Ме обичат, как бих могъл да не направя контрамерките Си публично достояние за хората в този момент? Имам безкрайно, неизмеримо умение да се справям с човека; всяка негова част е лично направена от Мен и лично обработена от Мен. В крайна сметка ще накарам човека да изтърпи болката от раздялата с това, което обича, и ще го накарам да се подчини на Моята организация, и тогава от какво ще се оплакват хората? Нима всичко, което правя, не е в името на човека? В отминалите времена никога не съм казвал на човека за етапите от Моето дело — но днес, във време, което не прилича на миналото, защото съдържанието на Моето дело е различно, Аз казах на хората за Моето дело предварително, за да ги предпазя от падане в резултат на това. Не е ли това ваксината, която инжектирах в човека? По някаква причина хората никога не се замислят сериозно за думите Ми; сякаш в stomасите им има глад и те не внимават какво ядат, което е отслабило stomасите им. Но хората приемат своя „здрав организъм“ за водещ и не обръщат внимание на наставленията на „лекаря“. Виждайки тяхната неотзивчивост, Аз се оказвам загрижен за човека. Тъй като хората са незрели и все още не са изпитали човешкия живот, те не изпитват никакъв страх; в сърцата им думите „човешки живот“ не съществуват, те не се съобразяват с тях и просто се уморяват от думите Ми, сякаш съм се превърнал в несвързано говореща старица. В обобщение, какъвто и да е случаят, надявам се, че хората могат да разберат сърцето Ми, защото нямам никакво желание да изпратя човека в страната на смъртта. Надявам се, че човек може да разбере какво е настроението Ми в този момент и да бъде внимателен към бремето, което нося точно сега.

26 април 1992 г.

ГЛАВА 37

През епохите, всеки етап от всяко дело, което върша, включва Моите подходящи методи на работа. Поради тази причина Моите възлюбени хора станаха все по-чисти и по-чисти и все по-подходящи да ги използвам. По същата причина обаче „нещастieto“ е, че с увеличаването на Моите методи на работа броят на хората намалява и това ги кара да потъват в дълбок размисъл. Разбира се, това дело днес все още не е изключение и повечето хора отново са потънали в размисъл. Поради това, поради промените в Моите методи, все още има някои, които ще трябва да се оттеглят. Това може да се опише по следния начин: то беше нещо предопределено от Мен, но не и нещо, което Аз направих. От сътворението насам толкова много хора паднаха и толкова много загубиха пътя си в резултат на методите на Моето дело. Обаче не Ме интересува какво правят хората — дали смятат, че не съм любвеобилен или съм твърде жесток — независимо дали разбирането им е правилно, или не, Аз избягвам да давам обяснение. Нека първо да имаме общение по основния въпрос на тази дискусия, за да може всеки да получи задълбочено разбиране, за да не се случи така, че да не разбере защо страда. Няма да принуждавам хората да страдат мълчаливо като неми, а по-скоро ще описвам всичко ясно, за да ги предпазя от оплакване срещу Мен. Един ден ще накарам всички да произнасят искрени хвалби сред порицанието им. Приемлив ли е този метод за вас? Отговаря ли той на изискванията на хората?

В пролога към ерата на порицанието първо ще разкажа на хората за общото значение на тази „ера“, за да не Ме обидят. А именно, ще направя приготовления за Моите дела, които никой не трябва да променя, а всеки, който ги променя, няма да пощадя, а ще осъдя. Ще запомните ли това? Всички тези неща са „ваксини“. При новите методи всички хора трябва първо да разберат, че първата и най-важна цел, която трябва да постигнат, е да получат разбиране за собствените си действителни състояния. Преди да са придобили известно разбиране за себе си, на никого няма да бъде позволено да говори небрежно в църквата и Аз непременно ще порица всеки, който наруши това правило. От този ден нататък всички апостоли ще бъдат вписани в списъците на църквите и ще им бъде забранено да се движат тук и там на воля — това няма да принесе изобилен плод. Всички те сякаш изпълняваха задълженията си, но всъщност Ме мамеха. Въпреки случилото се, днес всичко това е в миналото и не трябва да се споменава отново. Отсега нататък терминът „апостол“ трябва да бъде премахнат и никога повече да не се използва, за да могат всички хора да слязат от своите „позиции“ и да опознаят себе си. Това, разбира се, е в името на тяхното спасение. „Позицията“ не е корона. Тя е само термин за обръщение. Разбирате ли смисъла на това, което ви казвам? Тези, които ръководят църквите, все пак ще живеят църковен живот в рамките на собствените си църкви, макар че, разбира се, това не е строго правило.

Когато е необходимо, те могат да посещават църкви в координация с други бивши апостоли. Най-важното е, че общението на църквите трябва да се увеличи, освен ако никой от членовете им не живее действително църковния живот. Въпреки това трябва да подчертая, че всички вие трябва да сте обединени в самопознанието и в бунта срещу големия червен змей: това е Моята воля. Не е важно колко ще говорят хората; по-скоро най-важното е всички Мои хора да могат да се обединят в едно, защото това е единственият начин наистина да свидетелстват. В миналото всички хора казваха, че ще опознаят себе си, но Аз изрекох безброй думи — и колко разбрахте за себе си? Колкото по-високо е положението на човека, толкова по-трудно му е да остави себе си настрана, толкова по-големи са надеждите му и толкова повече ще страда, когато бъде порицан. Това е Моето спасение на човечеството. Разбирате ли? Не приемайте това просто за чиста монета. Това би било твърде повърхностно и не би имало никаква стойност. Разбирате ли скрития подтекст тук? Ако членовете на църквата наистина са способни да разбират себе си, тогава това ще покаже, че този тип хора наистина Ме обичат. Тоест, ако не преломявате хляба с хората, няма да разберете техните трудности. Как тълкувате тази поговорка? В крайна сметка Аз ще накарам всички хора да опознаят себе си по време на порицанието си и ще ги накарам да пеят и да се смеят, докато това се случва. Наистина ли ще имате вярата, за да Ме удовлетворите? И така, какво трябва да направите във вашата практика? Отсега нататък делата на всяка църква ще се водят от съответните лица в нея, а апостолите просто ще живеят живота на църквата. Това се нарича „преживяване на живота“. Разбирате ли?

Преди порицанието официално да се е стоварило върху човечеството, Аз първо ще извърша „делото по посрещането“ на хората, така че накрая всички те да Ме удовлетворят. Дори тези, които ще се оттеглят, трябва да пострадат и да приключат със свидетелстването, преди да си тръгнат, защото в противен случай няма да ги пусна така лесно. Това показва Моя нрав на нетърпимост към престъпленията на хората, както и нрава Ми да изпълнявам това, което казвам. По този начин ще изпълня обещанието Си, че „мисля това, което казвам, това, което казвам, ще бъде изпълнено и това, което върша, ще продължи вечно“. Когато думите излязат от устата Ми, Духът Ми започва Своето дело. Кой би се осмелил съзнателно да си играе с „играчките“, които държи в ръцете си? Всеки трябва почтително и покорно да приеме Моето порицание. Кой би могъл да избяга от него? Може ли да има друг път освен Моя? Днес ти позволих да бъдеш на земята и ти се радваш; утре ще те пусна на небето и ти ще хвалиш. Вдругиден ще те сложа под земята, където ще бъдеш порицан. Не е ли всичко това изискване на Моето дело? Кой не страда от нещастия и не получава благословения заради Моите изисквания? Възможно ли е вие да сте изключение? Като Мой народ на земята, какво трябва да правите в името на Моите изисквания и Моята воля? Възможно ли е на думи да възхвалявате святото Ми име, а в сърцето си да Ме

мразите? Да извършвате дело за Мен и да задоволявате сърцето Ми, както и да разбирате себе си и да се бунтувате срещу големия червен змей — това не са лесни задачи и вие трябва да платите цената за това. Когато казвам „цена“, какво според вас имам предвид? Сега няма да обсъждам това и няма да давам директни отговори на хората. По-скоро им позволявам сами да размишляват върху това, а след това да отговорят на въпросите Ми практически чрез своите действия и поведение. В състояние ли сте да го направите?

27 април 1992 г.

ГЛАВА 38

Никога не е имало следа от Мен, никога не е имало напътствие от Моите думи в това, което човек преживява. В резултат на това Аз винаги държах човека на разстояние и по-късно го изоставих. Аз презирам непослушанието на човечеството. Не знам защо; изглежда така, сякаш съм намразил човека от самото начало и все пак изпитвам дълбока симпатия към него. Затова хората винаги са имали двойнствено отношение към Мен — защото Аз обичам човека, но и го мразя. Кой от хората наистина се сееща за Моята любов? И кой е наясно с омразата Ми? В Моите очи човекът е мъртва твар, лишена от живот, като глинена статуя сред всички неща. Заради непослушанието си човекът от време на време предизвиква гнева Ми. Когато живея сред хората, при внезапната Ми поява те едва се усмихват, защото постоянно съзнателно Ме „търсят“, сякаш си играя с хората на земята. Те никога не Ме приемат насериозно и заради отношението им към Мен нямам друг избор, освен да се „пенсионирам“ от „институцията“ на човечеството. Въпреки това искам да заявя, че макар и да се „пенсионирам“, от „пенсията“ Ми не може да липсва нито една стотинка. Поради „големия Ми трудов стаж“ в „институцията“ на човечеството продължавам да изисквам от хората заплащането, което все още Ми дължат. Въпреки че Ме напуснаха, как могат да избягат от хватката Ми? Някога до известна степен разхлабих хватката Си върху хората, като им позволих свободно да се отдадат на плътските си желания — и поради това те се осмелиха да се държат необуздано, без никакви задръжки, от което се вижда, че не Ме обичат истински, тъй като всички те живеят в плът. Възможно ли е истинската любов да се дава в замяна на плътта? Възможно ли е това, което Аз искам от човека, да е просто плътска „любов“? Ако това наистина беше така, тогава каква стойност би имал човекът? Всички човешки същества са безполезни боклуци! Ако не бяха Моите „специални способности“ за издръжливост, отдавна щях да съм напуснал човечеството — защо да се мъча да остана с тях, за да бъда „тормозен“? Но все пак Аз издържам. Искам да стигна до дъното на човешките „дела“. След като

свърша работата Си на земята, ще се издигна високо в небето, за да съдя „господаря“ на всички неща; това е основното Ми дело, защото отвращението Ми към човека вече достигна определена степен. Кой не би намразил своя враг? Кой не би изтребил врага си? На небето Сатана е Мой враг; на земята човекът е Мой враг. Заради съюза между небето и земята Аз смятам всички тях за виновни, до девето коляно, и нито един от тях няма да бъде помилван. Кой им каза да Ми се противопоставят? Кой им каза да не Ми се подчиняват? Защо хората са неспособни да прекъснат продължителните си връзки със старата си природа? Защо плътта им винаги избуява в тях? Всичко това е доказателство за Моята присъда над човека. Кой се осмелява да не се подчини на фактите? Кой се осмелява да каже, че Моята присъда е оцветена от емоции? Аз съм различен от човека и затова го напускам, защото просто не съм от човешката раса.

Всичко, което правя, има основа, фундамент; когато човек „разкрие“ пред Мен „истинските факти“ с устата си, Аз го съпровождам до „мястото за екзекуция“, защото престъплението на човечеството е достатъчно, за да заслужи Моето порицание. И така, Аз не порицавам на сляпо, а порицавам хората според истинските обстоятелства на тяхното престъпление. В противен случай, поради своето бунтарство, човечеството никога не би се преклонило и не би признало вината си пред Мен. Само защото стигнах до сегашното положение на нещата, всички хора неохотно прекланят глави — но в сърцата си те остават неубедени. Давах на хората да пият „бариева каша“ и така вътрешните им органи се показват хубаво и ясно под „флуороскопа“. Мръсотията и нечистотиите не са изхвърлени от стомасите на хората; през вените им текат всякакви мръсотии и така отровата в телата им нараства все повече. Тъй като хората живеят в такива условия толкова много години, те са свикнали с тях и вече не ги намират за странни. В резултат на това микробите в телата им съзряват, превръщат се в тяхна природа и всички живеят под тяхно господство. Ето защо хората тичат навсякъде като диви коне. И все пак те никога не признават това напълно, а само кимат с глава, за да покажат неохотното си съгласие. Истината е, че човечеството не взема думите Ми присърце. Ако хората приемаха думите Ми като добро лекарство, тогава щяха да „изпълняват предписанията на лекаря“ и да позволят на това лекарство да излекува болестта в тях. Според Мен обаче начинът, по който се държат, не може да изпълни това желание и затова единственото, което мога да направя, е да „стисна зъби“ и да продължа да им говоря, независимо дали слушат, или не. Аз просто изпълнявам дълга Си. Човечеството не желае да се наслаждава на Моите благословения, а предпочита да премине през мъките на ада — така че единственото, което мога да направя, е да се съглася с молбата им. Въпреки това, за да не бъдат опозорени в ада името и Духът Ми, първо ще дисциплинирам хората, а след това ще се „подчиня“ на желанията им, като направя така, че те да бъдат „изпълнени с наслада“. Не желая да позволя на човека по никое време и на

никог да Ме посрами, докато развява Моето знаме, поради което го дисциплинирам отново и отново. Как без ограничения на Моите строги слова човекът щеше да може да продължи да стои пред Мен до днес? Нима хората не се въздържат от грехове само защото се страхуват, че Аз ще си отида? Не е ли вярно, че те не се оплакват само защото се страхуват от порицанието? Има ли такива, чиито решения са взети изцяло заради Моя план? Всички хора мислят, че на Моята божествена природа ѝ липсва „качеството на интелекта“, но кой може да схване, че Аз съм способен да прозря всичко в Моята човешка природа? Както казват хората: „Защо да използваме ковашки чук, за да счупим орех?“. Хората Ме „обичат“ не защото любовта им към Мен е вродена, а защото се страхуват от порицанието. Кой от хората се е родил с любов към Мен? Има ли някой, който да се отнася към Мен така, както се отнася към собственото си сърце? И така, обобщавам това с един афоризъм за човешкия свят: сред хората няма никой, който да Ме обича.

Само защото желая да доведа докрай делото Си на земята, ускорих темпото на работата Си, за да не бъдат хората отхвърлени от Мен далеч, толкова далеч, че да паднат в безбрежния океан. Именно защото предварително им казах истината по въпроса, те са донякъде нащрек. Ако не беше така, щеше ли някой да вдигне платната пред лицето на бурята? Всички действат и вземат предпазни мерки. Сякаш в сърцата им съм се превърнал в крадец. Страхуват се, че ще задигна всичко от домовете им и затова натискат вратите с всички сили, смъртно се страхуват, че внезапно ще нахлуя. Виждайки ги да се държат като страхливи плъхове, Аз си тръгвам мълчаливо. Във въображението на хората изглежда, че светът е на път да преживее апокалипсис и затова всички бягат в безпорядък, изплашени до смърт. Едва в този момент виждам призраците, които бродят навсякъде по земята. Не мога да се сдържа да не се засмея, а сред звуците на Моя смях човекът е изумен и ужасен. Едва тогава осъзнавам истината за нещата и затова съдържам усмивката Си и преставам да гледам случващото се на земята, а се връщам към работа според първоначалния Си план. Вече не гледам на човечеството като на модел, който служи за образец на Моите изследвания, защото те не са нищо повече от отломки. Щом ги изхвърля, те вече нямат никаква полза — те са парчета отпадъци. В този момент ги унищожавам и ги хвърлям в огъня. В съзнанието на човечеството Моята милост и любяща доброта се съдържат в Моето осъждане, величие и гняв. Но те не подозират, че Аз отдавна не обръщам внимание на техните слабости и че отдавна оттеглих Своята милост и любяща доброта и затова са в състоянието, в което се намират сега. Никой не е в състояние да Ме познае, нито да разбере думите Ми, да види лицето Ми или да осмисли волята Ми. Не са ли това състоянията, в които сега се намира човекът? Тогава как може да се каже, че Аз имам милост и любяща доброта? Аз не вземам под внимание слабостта на човека, нито пък се „грижа“ за неговите недостатъци.

Възможно ли е това все пак да е Моята милост и любяща доброта? Или може ли това все още да е Моята любов към човечеството? Всички хора мислят, че говоря „празни любезности“ и затова не вярват на думите, които изричам. Но има ли някой, който да знае това: „Тъй като това е друга ера, Моята милост и любяща доброта не съществуват в днешно време; въпреки това Аз завинаги съм Бог, Който прави това, което казва, че ще направи“? Когато съм сред човечеството, хората Ме виждат в съзнанието си като най-високостоящият и затова вярват, че обичам да говоря от дебрите на Своята мъдрост. Това ги кара винаги да приемат думите Ми с доза съмнение. Но има ли някой, който да може да схване правилата, стоящи зад Моята реч? Или произхода на думите Ми? Има ли някой, който може да разбере какво всъщност искам да постигна? Или който може да проникне в детайлите на заключението на Моя план за управление? Кой е в състояние да стане Мой довереник? И сред всички тези неща, кой освен Мен може да знае какво точно правя? И кой може да знае каква е крайната Ми цел?

30 април 1992 г.

ГЛАВА 39

Всеки ден се движа над вселените и наблюдавам всички неща, създадени от Моята ръка. Над небесата е Моето място за почивка, а долу е земята, по която се движа. Аз управлявам всичко сред всичко съществуващо, Аз заповядвам на всичко сред всички неща, като карам всичко съществуващо да следва хода на природата и да се подчинява на заповедите на природата. Тъй като презирам непокорните и ненавиждам онези, които Ми се противопоставят и не се вписват в собствената си класификация, Аз ще накарам всичко да се подчини на Моите разпореждания, без да се съпротивлява, ще превода всичко над и във вселената в ред. Кой ще се осмели да Ми се противопостави произволно все още? Кой ще се осмели да не се подчини на подредбата, направена от Моята ръка? Как може човекът да има „интерес“ да се бунтува срещу Мен? Ще доведе хората пред техните „предци“, ще накарам предците им да ги отведат обратно при семействата им и няма да им бъде позволено да се разбунтуват срещу предците си и да се върнат на Моя страна. Такъв е Моят план. Днес Моят Дух се движи по земята, давайки номера на всички видове хора, правейки различни знаци на всеки вид хора, така че техните предци да могат успешно да ги водят обратно към семействата им и да не е необходимо да продължавам да се „тревожа“ за тях, което е твърде досадно; така Аз също разпределям труда и разпределям усилията. Това е част от Моя план и не може да бъде нарушена от никого. Аз ще избира подходящи представители от всички, които съществуват, за да управляват всички неща, като доведат всички до

организирано подчинение пред Мен. Често се разхождам над небесата, а и под тях. Като гледам големия свят, в който хората идват и си отиват, като наблюдавам човечеството, гъсто населяващо земята, и като виждам птиците и зверовете, които живеят на планетата, не мога да не изпитвам емоции в сърцето Си. Тъй като по време на сътворението Аз създадох всички неща и съвкупността от всичко изпълнява задълженията си на своето място под Моите разпореждания, Аз се смея от високо и когато всички неща под небето чуят звука на Моя смях, те веднага се вдъхновяват, защото в този момент Моето велико начинание е завършено. Добавям небесната мъдрост в човека, като го карам да Ме представлява сред всички неща, защото Аз създадох човека, за да бъде Мой представител, който не се бунтува срещу Мен, а Ме възхвалява в дълбините на сърцето си. И кой е в състояние да изпълни тези прости думи? Защо човек винаги пази сърцето си за себе си? Нима сърцето му не е за Мен? Аз не изисквам от човека неща безусловно, просто той винаги Ми е принадлежал. Как бих могъл небрежно да раздавам на другите нещата, които Ми принадлежат? Как бих могъл да дам „дрехата“, която направих, на някой друг, за да я носи? В очите на хората изглежда, че съм загубил разсъдъка Си, че страдам от психическо заболяване и не разбирам нищо от човешките постъпки. Все едно съм имбецил. И така, хората винаги гледат на Мен като на наивник, но никога не Ме обичат истински. Тъй като всичко, което човекът прави, е с цел умишлено да Ме заблуди, Аз изстребвам цялото човечество в пристъп на гняв. Сред всички неща, които създадох, само човечеството винаги се опитва да измисли начини да Ме измами и само заради това казвам, че човекът е „владетел“ на всички неща.

Днес хвърлям всички хора в „голямата пещ“, за да бъдат облагородени. Стоя нависоко и наблюдавам отблизо как хората изгарят в огъня и, принудени от пламъците, предлагат факти. Това е едно от средствата, чрез които работя. Ако не беше така, хората щяха да изповядват, че са „смирени“ и никой нямаше да пожелае пръв да отвори уста, за да разкаже за собствените си преживявания, а всички само щяха да се гледат един друг. Точно това е кристализацията на Моята мъдрост, защото Аз предопределих днешните дела още от началото на времето. Така хората несъзнателно навлизат в пещта, сякаш са привлечени вътре с въже, сякаш са вцепенени. Никой не може да избяга от атаката на пламъка, те се „нападат“ един друг, „бързат да се радват“, все още се тревожат за собствената си съдба в пещта, дълбоко се страхуват, че ще бъдат изгорени до смърт. Когато разпалвам огъня, той мигновено се разраства и се издига в небето, а пламъците често облизват дрехите Ми, сякаш се опитват да ги вкарат в пещта. Хората Ме гледат с широко отворени очи. Веднага следвам огъня в пещта и в този момент пламъците се разрастват, а хората викат. Аз се скитам сред пламъците. Пламъците изобилстват, но нямат намерение да Ми навредят, и Аз отново предавам дрехите върху тялото Си на пламъците, но те се държат на разстояние

от Мен. Едва тогава хората ясно виждат истинското Ми лице в светлината на пламъците. Тъй като хората са наред изпепеляващата пещ, те се разбягват във всички посоки заради лицето Ми и пещта веднага започва да „кипи“. Всички, които се намират в пламъците, съзират Човешкия Син, Който е пречистен в пламъците. Въпреки че дрехите на тялото Му са обикновени, те са изключително красиви; въпреки че обувките на краката Му са обикновени, те предизвикват голяма завист; от лицето Му се излъчва огнен блясък, очите Му блестят и изглежда, че именно заради светлината в очите Му хората виждат ясно истинското Му лице. Хората благоговейт и виждат бяла дреха върху тялото Му, а косата Му, бяла като вълна, се стеле до раменете Му. Забележително е, че златният пояс на гърдите Му блести с ослепителна светлина, а обувките на краката Му са още по-впечатляващи. И тъй като обувките, носени от Човешкия Син, остават сред огъня, хората ги смятат за чудни. Само по време на изблици на болка хората съзират устата на Човешкия Син. Въпреки че се намират сред облагородяването на огъня, те не разбират никакви думи от устата на Човешкия Син и затова, в този момент, не чуват нищо повече от приятния Му глас, а виждат остър меч, намиращ се в устата Му. Той не изрича нищо повече, но мечът Му наранява човека. Обсадени от пламъците, хората понасят болка. Поради любопитството си те продължават да гледат необикновения вид на Човешкия Син и едва в този момент откриват, че седемте звезди в ръката Му са изчезнали. Тъй като Човешкият син е в пещта, а не на земята, седемте звезди в ръката Му са отнети, защото те са само метафора. В този момент те вече не се споменават, а се разпределят към различните части на Човешкия Син. Съществуването на седемте звезди предизвиква безпокойство в спомените на хората. Сега вече не усложнявам живота на човека, отнемам седемте звезди от Човешкия Син и обединявам всички части на Човешкия Син в едно цяло. Едва в този момент човекът вижда цялостния Ми облик. Хората вече няма да отделят Моя Дух от Моята плът, защото Аз се възнесох нависоко от земята. Хората видяха истинското Ми лице, вече не Ме разделят на части и вече не търпят клевети от хората. Понеже влизам в голямата пещ рамо до рамо с човека, той все още разчита на Мен, в съзнанието си усеща Моето съществуване. По този начин всичко, което е чисто злато, постепенно се натрупва близо до Мен сред пламтящ огън и в същия момент всички се разделят според вида си. Причислявам всеки вид „метал“ към неговата категория, като ги карам всички да се върнат в семействата си, и едва сега цялото битие започва да се обновява...

Именно защото човекът е толкова омърсен, Аз го хвърлям в пещта, за да бъде изгорен. Но той не е унищожен от пламъците, а е облагороден, за да мога да му се наслаждавам — защото това, което искам, е нещо от чисто злато, без примеси, а не мръсни, замърсени неща. Хората не разбират настроението Ми, затова, преди да се качат на „операционната маса“, са обзети от тревога, сякаш, след като ги разчлени, ще ги убия там и тогава, докато лежат на операционната маса. Разбирам

настроението на хората и затова изглеждам като член на човечеството. Изпитвам огромно състрадание към човешкото „нещастие“ и не знам защо човекът се е „разболял“. Ако беше здрав и без увреждания, защо би било необходимо да плаща цена и да прекарва време на операционната маса? Но фактите не могат да бъдат променени — кой каза на човека да не обръща внимание на „хигиената на храната“? Кой му каза да не обръща внимание на това да бъде здрав? С какви други средства разполагам днес? За да покажа състраданието Си към човека, влизам в „операционната“ заедно с него — и кой Ми каза да обичам човека? По този начин Аз лично взимам „хирургическия нож“ и започвам да „оперирам“ човека, за да предотвратя всякакви последици. Заради Моята лоялност към човека хората проливат сълзи сред болката, за да покажат благодарността си към Мен. Хората вярват, че ценя правдата, че ще им подам ръка, когато Моите „приятели“ са в затруднено положение, и хората са още по-благодарни за Моята доброта и казват, че ще Ми изпратят „подаръци“, когато болестта бъде излекувана, но Аз не обръщам внимание на подобно изразяване на намерение, а вместо това се съсредоточавам върху операцията на човека. Тъй като човекът е физически слаб, под въздействието на ножа той затваря плътно очи и лежи на операционната маса в състояние на шок, но Аз не обръщам внимание на това, а просто продължавам да върша работата Си. Когато операцията приключи и хората се измъкнат от „челюстите на тигъра“, ги насищам с изобилие от хранителни вещества и макар хората да не знаят, количеството на хранителните вещества в тях постепенно се увеличава. След това им се усмихвам и те ясно виждат истинския Ми лик едва след като са си възвърнали здравето, и затова Ме обичат повече, приемат Ме за свой баща. Не е ли това връзката между небето и земята?

4 май 1992 г.

ГЛАВА 40

Хората следят внимателно всяко Мое движение, сякаш съм на път да съборя небесата, и винаги са объркани от делата Ми, сякаш са напълно непонятни за тях. Така те вземат пример от Мен във всичко, което вършат, като дълбоко се страхуват, че ще обидят Небето и ще бъдат хвърлени в „света на смъртните“. Не се опитвам да намеря нещо, което да използвам срещу хората, нито да превръщам техните недостатъци в цел на Моето дело. В този момент те са много щастливи и започват да разчитат на Мен. Когато давам на човека, хората Ме обичат така, както обичат собствения си живот, но когато искам нещо от тях, те Ме избягват. Защо е така? Не могат ли да приложат на практика „справедливостта и разумността“ на човешкия свят? Защо поставям такива изисквания към хората отново и отново?

Истина ли е, че не разполагам с нищо? Хората се отнасят с Мен като с просяк. Когато поискам нещо от тях, те държат пред Мен своите „остатъци“, за да Се „наслаждавам“, и дори казват, че полагат особени грижи за Мен. Гледам грозните им лица и странните им състояния и отново Се отдръпвам от човека. При такива обстоятелства хората остават неразбиращи и отново приемат това, което съм отхвърлил, в очакване на Моето завръщане. Изразходвал съм много време и платих висока цена заради човека — но в този момент, по неизвестна причина, съвестта на хората остава все така неспособна да изпълнява първоначалната си функция. В резултат на това класифицирам това „упорито съмнение“ сред „тайнствените думи“, за да служи като „справочен материал“ за бъдещите поколения, защото това са „резултатите от научните изследвания“, произтичащи от „тежкия труд“ на хората; как бих могъл небрежно да ги залича? Дали това няма да е „провал“ на добрите намерения на хората? В края на краищата Аз имам съвест, така че не участвам в хитри, коварни дейности с хората — не са ли такива Моите дела? Не е ли това „справедливостта и разумността“, за които говори човекът? До този момент Аз работя непрестанно. С настъпването на времена като днешното те все още не Ме познават, все още се отнасят към Мен като към чужденец и дори, понеже съм ги отвел в „задънена улица“, изпитват все по-голяма ненавист към Мен. По това време любовта в сърцата им отдавна е изчезнала безследно. Аз не се хваля, а още по-малко принизявам човека. Мога да обичам човека за цяла вечност, а мога и да го мразя за цяла вечност и това никога няма да се промени, защото имам постоянство. Но човекът не притежава това постоянство, той непрестанно променя отношението си към Мен, винаги Ми обръща оскъдно внимание само когато отворя уста, а когато затворя уста и не кажа нищо, скоро се изгубва сред вълните на големия свят. Затова ще го изразя накратко с друг афоризъм: хората нямат постоянство и затова не са способни да изпълнят волята на сърцето Ми.

Докато хората спят, Аз странствам по страните на света и разнасям „миризмата на смъртта“ в ръцете Си сред човеците. Жизнената енергия веднага напуска хората и те навлизат в следващото ниво на човешкия живот. Сред човечеството вече не може да се види нито едно живо същество, трупове са разпръснати навсякъде, нещата, които са изпълнени с жизненост, веднага изчезват безследно, а задушливата миризма на трулове пропива земята. Веднага закривам лицето Си и се отдалечавам от човека, защото започвам следващата стъпка от делото, като давам на оживелите място за живеене и правя така, че всички хора да живеят в една съвършена земя. Това е благословената земя — земя без скръб и печал — която съм приготвил за човека. Водата, бликаща от изворите в долината, е кристално чиста до дъното, тече без прекъсване и никога не пресъхва; хората живеят в хармония с Бог, птиците пеят, а сред нежния бриз и топлото слънце и небето, и земята са в покой. Днес тук труповете на всички хора

лежат в безпорядък. Без хората да знаят, Аз пускам заразата в ръцете Си и телата на хората се разлагат, без да оставят следа от плът от главата до петите, а Аз се отдалечавам от хората. Никога повече няма да се събирам с човека, никога повече няма да дойда сред човека, защото последният етап от цялото Ми управление е приключил и Аз няма да създам отново човечеството, няма да обърна повече внимание на човека. След като прочетат словата от устата Ми, всички хора губят надежда, защото не искат да умрат — но кой не „умира“ в името на това да „оживее“? Когато казвам на хората, че Ми липсва магията да ги накарам да оживеят, те избухват в плач от болка; наистина, въпреки че съм Съзателят, имам само силата да накарам хората да умрат и Ми липсва способността да ги накарам да оживеят. С това се извинявам на хората. По този начин предварително казах на човека, че „имам към него неизплатим дълг“ — и въпреки това той си помисли, че съм учтив. Днес, с появата на фактите, аз все още казвам това. Няма да се противопоставя на фактите, когато говоря. В представите си хората вярват, че има твърде много начини, по които говоря, и затова винаги се вкопчват за словата, които им давам, докато се надяват на нещо друго. Не са ли това погрешните мотиви на човека? Именно при тези обстоятелства се осмелявам „смело“ да кажа, че човекът не Ме обича истински. Не бих обърнал гръб на съвестта Си и не бих изопачил фактите, защото не бих отвел хората в тяхната свършена земя; в крайна сметка, когато делото Ми приключи, ще ги отведе в земята на смъртта. Така че хората е по-добре да не се оплакват от Мен. Дали не е защото хората Ме „обичат“? Дали не е защото желанието им за благословения е твърде силно? Ако хората не искаха да търсят благословения, как би могло да има това „нещастие“? Заради „лоялността“ на хората към Мен, заради това, че Ме следват в продължение на много години, работейки усърдно, въпреки че никога не са имали никакъв принос, Аз им разкривам малко от това, което се случва в „тайния чертог“: като се има предвид, че днес Моето дело все още не е достигнало определена точка и хората все още не са хвърлени в огнената бездна, Аз ги съветвам да напуснат колкото се може по-скоро — всички, които останат, вероятно ще страдат от нещастие и недостатъчно късмет, а накрая пак няма да могат да избегнат смъртта. Отварям широко „вратата към богатството“ за тях; всеки, който желае да напусне, трябва да тръгне по пътя колкото се може по-скоро — ако чака до идването на порицанието, ще бъде твърде късно. Тези думи не са подигравка — те са истински факти. Словата Ми са изречени за човека с чиста съвест и ако не тръгнете сега, кога ще го направите? Наистина ли хората могат да се доверят на словата Ми?

Никога не съм се замислял за съдбата на хората; просто следвам собствената Си воля, без да се влияя от хората. Как бих могъл да оттегля ръката Си заради техните страхове? През целия Си план за управление никога не съм вземал допълнителни мерки за изживяванията на човека. Просто действам според първоначалния Си план. В миналото хората се „принасяха в жертва“ за Мен и Аз

не бях безразличен към тях. Днес те са се „жертвали“ за Мен и Аз не оставам равнодушен към тях. Не се чувствам удовлетворен, защото хората жертват живота си за Мен, нито пък съм обзет от огромна радост, а продължавам да ги изпращам на мястото за екзекуции в съответствие с Моя план. Не обръщам внимание на отношението им по време на изповед — как би могло леденото Ми, студено сърце да бъде докоснато от човешките сърца? Нима съм едно от емоционалните животни сред човечеството? Много пъти напомням на хората, че съм без емоции, но те само се усмихват, смятайки, че съм само учтив. Казвал съм, че „не познавам житейските философии на човечеството“, но хората никога не са мислили така и са казвали, че средствата, с които говоря, са толкова много. Поради ограниченията на тази представа за човека не знам с какъв тон и с какви средства да говоря на хората — и така, без да имам друг избор, мога да говоря само направо. Какво друго мога да направя? Средствата, с които хората говорят, са толкова много — те казват: „Не трябва да се осланяме на емоциите, а да практикуваме праведност“, което е вид лозунг, който те крещат от много години, но не са в състояние да действат в съответствие с думите си, думите им са празни — затова казвам, че хората нямат способността да направят така, че „думите и делата им да са в хармония“. В сърцата си хората вярват, че като действат по този начин, подражават на Мен — но Аз не се интересувам от тяхното подражание, омръзнало Ми е от него. Защо хората винаги се обръщат срещу Този, Който ги храни? Нима съм дал на човека твърде малко? Защо хората винаги тайно се покланят на Сатана зад гърба Ми? Сякаш работят за Мен, а месечната заплата, която им давам, е недостатъчна, за да покрие разходите им за живот, поради което те си търсят друга работа извън работното време, за да удвоят заплата си — защото разходите на хората са твърде големи и те сякаш не знаят как да се справят. Ако наистина беше така, щях да ги помоля да напуснат Моята „фабрика“. Отдавна обясних на човека, че работата за Мен не е свързана с някакво специално отношение: Аз без изключение се отнасям към хората справедливо и разумно, като възприемам системата „работиш усилено — печелиш повече, работиш по-малко — печелиш по-малко, не работиш — не печелиш нищо“. Когато говоря, не премълчавам нищо; ако някой смята, че Моите „правила във фабриката“ са твърде строги, трябва незабавно да се махне, а Аз ще му платя „билета“ за излизане от града. Аз съм „снизходителен“ в отношението Си към такива хора, не ги принуждавам да останат. Сред тези безброй хора не бих ли могъл да намеря „работник“, който да е по Моето сърце? Хората не бива да Ме подценяват! Ако хората все още не Ми се подчиняват и искат да търсят „работа“ другаде, Аз няма да ги принуждавам — бих го приветствал, нямам избор! Дали не е защото имам твърде много „правила и предписания“?

8 май 1992 г.

ГЛАВА 41

Веднъж предприех голямо начинание сред хората, но те не го забелязаха, затова трябваше да използвам словото Си, за да им го разкрия стъпка по стъпка. Въпреки това човекът не можа да разбере словата Ми и остана в неведение за целта на Моя план. И така, поради своите недостатъци и пропуски, хората правеха неща, които нарушаваха Моето управление, и това даде възможност на всякакви нечисти духове да навлязат, така че човечеството стана тяхна жертва и беше измъчвано от тези нечисти духове, докато не беше напълно омърсено. Едва тогава видях ясно човешките намерения и цели. Въздъхнах откъм облаците: защо хората винаги действат в свой собствен интерес? Нима Моите порицания не са предназначени да ги доведат до съвършенство? Нима умишлено нанасям удари по положителната им нагласа? Езикът на човека е много красив и нежен, докато действията му са в пълен безпорядък. Защо изискванията, които имам към човека, винаги остават без резултат? Възможно ли е да искам от куче да се качи на дърво? Да вдигам много шум за нищо? В хода на целия Ми план за управление съм изсякъл различни „експериментални участъци“; обаче теренът, поради лошото си състояние и липсата на слънчева светлина в продължение на много години, непрекъснато се променя, което води до „ерозия“ на земята. И така, в рамките на Моята памет изоставих безброй такива парцели земя. Дори и сега голяма част от земята продължава да се променя. Ако някой ден земята наистина се промени в друг вид, ще я отхвърля с едно движение на ръката Си — не е ли точно това Моето дело в настоящия етап? Но човечеството ни най-малко не осъзнава това; то просто е „порицавано“ под Моето „ръководство“. Каква е ползата от това? Възможно ли е Аз да съм Бог, Който идва изрично, за да порицава човека? Горе в небесата някога планирах, че когато дойда сред хората, ще стана едно цяло с тях, за да могат всички, които обичам, да бъдат близо до Мен. Сега обаче, след като стигнах до този етап, човекът не само че не е в контакт с Мен, но вместо това Ме държи на разстояние заради порицанието Ми. Аз не плача за това, че ме избягва. Какво може да се направи по този въпрос? Всички хора са изпълнители, които пеят заедно с каквато мелодия се изпълнява. Уверен съм в способността Си да оставям хората да се „изплъзват“ от Моята хватка и съм още по-уверен в способността Си да ги връщам обратно в Моята „фабрика“ от „други части“. В този момент какво оплакване може да има човек? И какво би могъл да Ми направи човекът? Нима хората не са тревата, растяща отгоре на стена? И все пак Аз не наранявам хората заради тази вина, а им давам Моите хранителни вещества. Хората са слаби, безсилни и лишени от хранителни вещества; те просто са такива. Аз преобразявам студените сърца на хората с топлатата Си прегръдка: кой друг може да направи такова нещо? Защо съм се заел с токова дело сред хората? Може ли човек наистина да разбере сърцето Ми?

Сред всички Мои избраници Аз съм се заел с „бизнес“ и затова хората непрекъснато идват в дома Ми и го напускат в безкраен поток. Всички те са заети с различни формалности в жилището Ми, сякаш обсъждат с Мен бизнес; това прави делото Ми изключително напрегнато, понякога дотолкова, че нямам възможност да се справя с техните спорове помежду им. Призовавам хората да не утежняват бремето Ми; по-добре би било те сами да определят пътя си, вместо постоянно да разчитат на Мен. Те не могат винаги да бъдат деца в Моя дом; каква полза би имало от това? Това, което правя, е важен бизнес; Аз не управлявам някоя „квартална закусвалня“ или друго малко „магазинче за хранителни стоки“. Хората не успяват да разберат Моята нагласа, сякаш нарочно се шегуват с Мен, сякаш всички са палави деца с ненаситна жажда за игра, които никога не се замислят за сериозните въпроси, като по този начин карат мнозина да не успеят да напишат „домашното“, което съм им възложил. Как може такива хора да имат наглостта да показват лицата си на своя „учител“? Защо никога не се занимават с това, което трябва да правят? Що за предмет е човешкото сърце? И до ден днешен не Ми е ясно това. Защо човешкото сърце се променя непрестанно? То прилича на юнски ден: ту слънцето пече, ту облаците са гъсти, ту свиреп вятър брули. И така, защо човекът не може да се поучи от опита си? Може би това, което казах, е преувеличено. Хората дори не се сещат да вземат със себе си чадър през дъждовния сезон и така, поради невежеството си, безброй пъти са мокрени до кости от внезапни проливни дъждове, сякаш нарочно ги дразня и винаги ги напада дъжд от небето. А може би е така, защото съм твърде „жесток“, което кара хората да се разсейват и така винаги да са заплеснати, без да знаят какво да правят. Нито един човек никога не схваща истински целта или значението на Моето дело. Така че всички те са заети да се смущават и порицават. Наистина ли съм си поставил за цел да наказвам човека? Защо хората сами си създават проблеми? Защо винаги влизат в капани? Защо не преговарят с Мен, а вместо това намират начини да са заети? Възможно ли е всичко, което давам на човека, да не е достатъчно?

Аз публикувах Своето „дебютно произведение“ сред цялото човечество и тъй като Моята публикация предизвиква огромно възхищение у хората, всички те я подлагат на подробно и внимателно изучаване и благодарение на това внимателно изучаване печелят много. Написаното от Мен произведение изглежда като невероятен, силно заплетен роман; изглежда като романтична поема в проза; изглежда като обсъждане на политическа програма; изглежда като сборник с икономическа мъдрост. Тъй като написаното от Мен е толкова богато, има много различни мнения за него и никой не би могъл да направи предговор, който да обобщи това Мое произведение. Хората може да имат „изключителни“ знания и талант, но този Мой труд е достатъчен, за да озадачи всички тези способни и талантливи колеги. Дори и да казват: „Може да тече кръв, да се проливат сълзи, но не бива да се прекланя глава“, те вече несъзнателно са преклонили глави, за

да изразят своята капитулация пред написаното от Мен произведение. От уроците на своя опит човекът обобщи Моето писано дело като нещо подобно на небесна книга, паднала свише. И все пак Аз призовавам човека да не бъде прекалено чувствителен. Според Мен всичко, което казвам, е много обикновено; въпреки това се надявам, че в „Енциклопедията на живота“, която Моят труд съдържа, хората ще могат да намерят нещо за начина на препитание; в „Човешкото местоназначение“ ще могат да потърсят смисъла на живота; в „Тайните на небето“ ще могат да потърсят Моята воля; а в „Пътят на човечеството“ ще могат да потърсят изкуството на живота. Няма ли да е по-добре така? Аз не насилвам човека; ако някой „не се интересува“ от написаното от Мен, ще му върна парите за книгата Ми плюс „такса за обслужване“. Не насилвам никого. Като автор на тази книга единствената Ми надежда е, че читателите ще харесат творбата Ми, но предпочитанията на хората винаги са различни. И така, призовавам хората да не правят компромис с бъдещите си перспективи само защото не могат да понесат да се откажат от това, за да запазят лицето си. Ако те постъпят така, как бих могъл Аз, Какъвто съм добросърдечен, да понеса такова голямо унижение? Ако сте читатели, които обичат Моето творчество, надявам се, че ще Ми предадете собствените си ценни предложения, за да напреднем в Моите произведения и по този начин чрез човешките грешки да подобрим съдържанието им. Това би било от полза както за автора, така и за читателя, нали? Не знам дали това, което казвам, е правилно и може би по този начин ще мога да подобря писателските Си способности, а може би и да укрепя приятелството между нас. Като цяло се надявам, че всички хора могат да съдействат на делото Ми, без да го прекъсват, за да може словото Ми да бъде предадено във всяко семейство и дом и всички хора на земята да могат да живеят в словата Ми. Това е Моята цел. Надявам се, че като прочетат „Главата за живота“ в Моето слово, всички ще могат да получат нещо, било то максими за живота, било то знание за грешките, които сполетяват човешкия свят, било то какво изисквам от човека, било то „тайните“ на хората от Царството днес. Призовавам обаче хората да погледнат „Скандалите на днешните хора“; това би било от полза за всички. Не би навредило и честото четене от „Най-новите тайни“, което би било още по-полезно за живота на хората. И отново, четете често рубриката „Горещи теми“ — това няма ли да е още по-полезно за живота на хората? Няма нищо лошо да се допитате до Моите съвети, да видите дали имат някакъв ефект и след това да Ми разкажете как се чувствате след прочитането им, за да мога по-добре да предпиша правилното лекарство и в крайна сметка да изкореня напълно всички болести на човечеството. Не знам какво мислите за Моите предложения, но се надявам, че ще ги разглеждате като материали за ваше ползване. Как ви се струва това?

12 май 1992 г.

ГЛАВА 42

Веднага щом започне новото дело, всички хора получават ново навлизане и напредват заедно с Мен ръка за ръка. Ние вървим заедно по големия път на Царството и между човека и Мен има много тясна близост. За да покажа чувствата и отношението Си към човека, Аз винаги му говоря. Някои от тези слова обаче могат да наранят хората, докато други могат да им бъдат от голяма полза, и затова съветвам хората да се вслушват по-често в словата, които излизат от устата Ми. Моите слова може да не са особено елегантни, но всички те са думи, които идват от дъното на сърцето Ми. Тъй като човечеството е Мой приятел, Аз продължих да извършвам делото Си сред хората и хората също правят всичко възможно, за да Ми сътрудничат, като дълбоко се страхуват да не прекъснат делото Ми. В този момент сърцето Ми е изпълнено с голяма радост, защото съм спечелил част от хората и така Моето „предприятие“ вече не е в рецесия; то вече не се състои от празни думи и Моят „пазар за специализирани продукти“ вече не се представя вяло. Хората все пак са разумни — всички те са готови да се „принесат в жертва“ за Моето име и Моята слава и само по този начин Моят „специализиран магазин“ се сдобива с нови „стоки“ и така в духовната сфера идват много „клиенти“, за да купуват Моите „стоки“. Едва от този момент нататък Аз придобивам слава; едва тогава словата, изричани от устата Ми, вече не са празни. Аз възтържествувах и се завърнах с победа и всички хора Ме прославят. В този момент големият червен змей също идва да „празнува“, да покаже възхищението си от Мен, да покаже, че се предава в краката Ми, което Аз възприемам като слава. От времето на сътворението до днес Аз водих много победоносни битки и извърших много възхитителни неща. Някога много хора Ме прославяха, поднасяха Ми възхвала и танцуваха за Мен. Макар че това бяха вълнуващи и незабравими сцени, Аз никога не показах усмивката Си, защото все още не бях завоювал човека и просто вършех част от делото, подобно на това при сътворението. Днешният ден е различен от миналото. Аз се усмихвам от престола, завоювал съм човека и всички хора се покланят пред Мен в знак на почит. Днешните хора не са хората от миналото. Как би могло Моето дело да бъде в името на нещо друго освен на настоящето? Как би могло да бъде за нещо друго освен за Моята слава? В името на едно по-светло утре Аз ще разяснявам многократно цялото Си дело в човека, така че цялата Ми слава да „почива“ в човека, който бе сътворен. Ще приема това за принцип на Моето дело. Към тези, които желаят да Ми сътрудничат — вдигнете се и работете усилено, за да може повече от Моята слава да изпълва небесния свод. Сега е времето да се осъществят величествени планове. Всички, които са под грижите и закрилата на Моята любов, имат възможността да използват способностите си тук, при Мен, и Аз ще задействам всички неща да се „въртят“ в името на Моето дело. Птиците, които летят в небето, са Моята слава в небето, моретата на земята са

Моите дела на земята, господарят на всички неща е Моето проявление сред всички неща и Аз използвам всичко, което има на земята, като капитал за Моето управление, подбуждайки всички неща да се умножават, да процъфтяват и да блестят с живот.

Още по време на сътворението Аз бях определил, че Моето дело на земята ще приключи напълно в последната епоха. Времето, когато Моето дело ще приключи, ще бъде точно времето, когато всички Мои дела ще се проявят на небесната твърд. Ще накарам хората на земята да признаят това, което съм направил, и делата Ми ще бъдат доказани пред „съдилището“, така че да бъдат признати сред хората по цялата земя, които всички ще се предадат. И така, след това ще се впусна в начинание, което никога не е извършвано през изминалите епохи. От днес нататък Аз ще разяснявам делата Си стъпка по стъпка, така че Моята мъдрост, Моята удивителност и Моята непостижимост да бъдат признати и доказани във всеки дял на обществото. По-специално, всички управляващи партии на земята ще бъдат накарани да признаят Моите дела, така че Моите дела ще бъдат съдени от „съдии“ и „защитавани“ от „адвокати“, и по този начин Моите дела ще бъдат признати, което ще накара всички хора да сведат глави и да се предадат. От този момент нататък Моите действия ще бъдат признати от всички слоеве на обществото и това ще бъде моментът, в който Аз ще придобия цялата слава на земята. По това време Аз ще се появя пред хората и повече няма да бъде скрит. Понастоящем Моите дейности все още не са достигнали своята кулминация. Делото Ми напредва и когато достигне своя зенит, ще бъде завършено. Ще завоювам напълно хората от всички народи, ще накарам свирепите зверове да станат кротки като агънца пред Мен и ще накарам големия червен змей да се покори пред Мен както хората на земята. Ще победи всичките Си врагове на небето и ще направя така, че всичките Ми противници на земята да бъдат победени. Такъв е Моят план и такава е удивителността на делата Ми. Единственото, което човек може да направи, е да живее под влиянието на природата, под Моето ръководство — той не може да взема собствени решения! Кой може да избяга от ръката Ми? Аз съм разпределил цялата природа в различни категории, като съм я накарал да съществува в рамките на закони и само благодарение на това на земята съществуват такива закони като топлина през пролетта и хлад през есента. Причината, поради която цветята на земята увяхват през зимата и цъфтят през лятото, се дължи на удивителността на Моята ръка; причината, поради която гъските летят на юг през зимата, е че Аз регулирам температурата; а причината, поради която моретата бушуват, е че Аз искам да потопя нещата под повърхността на водата. Какво не е организирано от Мен? От този момент нататък човешката „природна икономика“ е напълно подчинена от Моите слова и хората вече не изкореняват Моето присъствие заради съществуването на „природни закони“. Кой някога отново ще отрече съществуването на Владетеля

на всички неща? На небето Аз съм Главата; сред всички неща Аз съм Господ; а сред всички хора Аз съм най-главният. Кой се осмелява леко да замаже това с „боя“? Може ли лъжата да прекъсне съществуването на истината? При тази скъпоценна възможност Аз отново започвам делото в Моите ръце, като вече не страдам от човешка намеса и продължавам „въртенето“ на машините.

Добавил съм различни „подправки“ към словата Си и така изглежда, че съм един от звездните майстори-готвачи на човечеството. Макар че хората не знаят как да подправят храната си, те се наслаждават на вкуса ѝ; държейки „чинията“, всички те вкусват „ястията“, които съм приготвил. Не знам защо, но хората винаги искат да ядат още от ястията, които лично приготвям. Сякаш имат твърде високо мнение за Мен, сякаш Ме възприемат като най-висшата от всички подправки и изобщо не се съобразяват с другите хора. Тъй като имам твърде голямо самоуважение, желая да не разбивам „желязната купа с ориз“ на другите по Моите собствени причини. Така се възползвам от възможността да се оттегля от „кухнята“ и да дам възможност на другите да се отличат. Само по този начин сърцето Ми е непоколебимо; не искам да карам хората да се възхищават на Мен, а на другите да гледат отвисоко; това не би било правилно. Каква е стойността на това да имаш статус в сърцата на хората? Наистина ли съм толкова груб и неразумен? Наистина ли искам да търся статус? Ако е така, тогава защо се впускам в такова голямо начинание? Не желая да се боря за слава и богатство срещу други и презирам земната слава и богатство; не към това се стремя. Не гледам на човека като на модел за подражание, не се бия и не грабя, а изкарвам прехраната Си, като разчитам на „занаята“ Си, и не извършвам безсъвестни действия. Така, когато се разхождам по земята, първо действам, а след това искам „заплащане за Моята работа“ — само това е справедливостта и разумността, за които говори човекът. В това няма никакво преувеличение, нито пък е ни най-малко омаловажено; говоря според истинското значение на фактите. Ходя навсякъде сред хората, търсейки онези, които са справедливи и разумни, но това все още не дава плод. И понеже хората обичат да се пазарят, цената е или твърде висока, или твърде ниска, и така Аз все още върша делото, което е в ръцете Ми, което „Ми се падна да свърша“. Днес все още не знам защо човек не приема дълга си и защо не знае колко голям е неговият духовен ръст. Хората дори не знаят дали духовният им ръст тежи няколко грама или няколко лианга^а и затова все още Ме мамат. Сякаш цялото Ми дело е напразно, сякаш думите Ми са само ехо в необятните планини и никой никога не е прозрял корените на думите и словата Ми. И така, използвам това като основа за обобщение на третия афоризъм: Хората не Ме познават, защото не Ме виждат. Сякаш, след като са яли от думите Ми, хората пият някакво лекарство, за да подпомогнат храносмилането, и тъй като

---

^а „Лианг“ е китайска мярка за тегло; един лианг е 50 грама.

страничните ефекти на лекарството са много силни, те страдат от загуба на паметта, и така думите Ми се превръщат в това, което човечеството забравя, а мястото, където съм Аз, става угълът, който те забравят. Заради това въздишам. Защо съм свършил толкова много работа, а няма никакво доказателство за нея у хората? Нима не съм положил достатъчно усилия? Или е защото не съм схванал от какво се нуждае човекът? Вече нищо не мога да направя по този въпрос и единственият Ми избор е да използвам управленските Си закони, за да завоювам всички хора. Вече няма да бъда любяща майка, а ще управлявам цялото човечество като строг баща!

15 май 1992 г.

ГЛАВА 43

Може би само заради Моите управленски закони хората проявяват „голям интерес“ към словото Ми. Ако не се ръководеха от Моите управленски закони, всички щяха да надават рев като тигри, които току-що са били обезпокоени. Ежедневно се скитам сред облаците и наблюдавам човечеството, което покрива земята, как се суети, подчинявайки се на Моите ограничения чрез управленските Ми закони. По този начин човешката раса се държи в ред, а Аз увековечавам управленските Си закони. От този момент нататък, хората на Земята получават всякакви порицания заради Моите управленски закони и когато тези порицания се стоварват върху тях, цялото човечество вдига врява и бяга във всички посоки. В този момент земните народи незабавно загиват, границите между народите престават да съществуват, едно място престава да е отделено от друго и вече няма отчуждение между хората. Започвам да върша „идеологическо дело“ сред хората, за да могат те да съжителстват мирно един с друг, да не се бият повече и докато изграждам мостове и установявам връзки сред човечеството, хората се обединяват. Аз ще изпълня небесната твърд с проявите на Моите действия и ще накарам всичко на земята да падне под Моята власт, като по този начин ще осъществя плана Си за „глобално единство“ и ще осъществя това Мое желание, така че човечеството вече няма да се „скита“ по лицето на земята, а незабавно ще намери подходящо място. Аз се грижа за човешката раса във всяко отношение, като правя така, че цялото човечество скоро да заживее в земя на мир и щастие, така че дните на живота им вече да не са тъжни и пусти и така че Моят план да не се провали на земята. Тъй като човекът съществува там, Аз ще изградя народа Си на земята, защото част от проявлението на славата Ми е на земята. Горے на небето Аз ще оправя града Си и така ще направя всичко ново горе и долу. Ще превърна всичко, което съществува над и под небето, в едно единство, така че

всички неща на земята да бъдат обединени с всичко, което е на небето. Това е Моят план. Това е, което ще осъществя в последната епоха — нека никой не пречи на тази част от Моето дело! Разпространението на Моето дело сред езическите народи е последната част от Моето дело на земята. Никой не е в състояние да проумее делото, което ще извърша и поради това хората са доста объркани. И тъй като съм зает с делото Си на земята, хората се възползват от възможността да се „забавляват“. За да ги предпазя от прекалено непокорство, първо ги поставих под Моето порицание, за да изтърпят дисциплинирането на езерото от огън. Това е един от етапите в Моето дело и Аз ще използвам мощта на езерото от огън, за да изпълня този етап от Моето дело. В противен случай би било невъзможно да изпълня делото Си. Ще накарам човешките същества в цялата вселена да се подчинят пред Моя престол, като ги разделя на различни категории според Моето правосъдие, класифицирам ги според тези категории и по-нататък ги подреждам по техните семейства, така че цялото човечество да престане да Ми бъде непокорно, като вместо това попадне в чиста и системна подредба според категориите, които съм назовал — нека никой не се движи произволно! В цялата вселена Аз извърших ново дело. В цялата вселена цялото човечество е зашеметено и онемяло от внезапната Ми поява, а хоризонтите му са значително разширени от Моето появяване на бял свят. Не е ли днес точно така?

Направих първата Си крачка сред всички нации и всички народи и започнах първата част от делото Си. Няма да наруша плана Си, за да започна наново: Последователността на делото сред езическите народи се основава на процедурата на Моето дело в небето. Когато всички човешки същества вдигнат очи, за да гледат всеки Мой жест и действие, тогава хвърлям мъгла върху света. Очите на хората веднага се замъгляват и не са в състояние да разберат каквато и да е посока, подобно на овце в пустошта, а когато бурята започне да вие, виковете им се заглушават от виещия вятър. Сред поривите на вятъра слабо се виждат човешки форми, но не се чува нито един човешки глас и макар че хората крещат с пълно гърло, усилията им са напразни. В този момент човечеството плаче и ридает силно, надявайки се, че внезапно от небето ще падне спасител, който да го изведе от безбрежната пустиня. Но колкото и голяма да е вярата им, спасителят остава непоклатим и човешките надежди са разбити: Огънят на вярата, който е бил запален, се угасява от пустинната буря и човекът лежи проснат на пусто и необитаемо място, без да може никога повече да вдигне пламтящ факел, и пада безчувствен... Възползвайки се от момента, Аз правя да се появи оазис, който се явява пред очите на човека. Но макар сърцето му да се радва, тялото на човека е твърде крехко, за да реагира, слабо и с тремави крайници. И макар да вижда красивите плодове, растящи в оазиса, той няма сили да ги откъсне, защото „вътрешните ресурси“ на човека са напълно изчерпани. Вземам нещата, от които човекът се нуждае и му ги предлагам, но той само за миг мимолетно се усмихва, а

лицето му е напълно безрадостно: Всяка частица от силата на човечеството е изчезнала безследно, изгубила се е в движещия се въздух. По тази причина лицето на човека е напълно лишено от изражение и само един лъч обич се излъчва от кръвясалите му очи, с нежна добронамереност като на майка, която бди над детето си. От време на време пресъхналите, напукани устни на човека се раздвижват, сякаш той се кани да проговори, но няма сили да го направи. Давам му малко вода, но той само поклаща глава. От тези хаотични и непредсказуеми действия научавам, че човекът вече е изгубил всякаква надежда в себе си и единствено държи жалния си поглед върху Мен, сякаш моли за нещо. Но, не познавайки обичаите и нравите на човечеството, Аз съм смаян от човешките мимики и действия. Едва в този момент изведнъж откривам, че дните на човешкото съществуване бързо приключват и обръщам съчувствен поглед към него. И едва в този момент човекът показва усмивка на удоволствие, кимайки с глава към Мен, сякаш всяко негово желание е изпълнено. Човечеството вече не е тъжно. На земята хората не се оплакват повече от празнотата на живота и се отказват от всякакви занимания с „живота“. Оттук нататък на земята вече няма въздишки и дните, които човешката раса живее, ще бъдат изпълнени с наслада...

Преди да се заема със собственото Си дело, ще уредя правилно човешките дела, за да не смуцава човечеството постоянно Моето дело. За Мен човешките дела не са централен въпрос. Делата на човечеството са несъществени. Тъй като човекът е толкова невъзвишен — изглежда, че човечеството не желае да прояви милост дори към една мравка или че мравките са врагове на човечеството — между хората винаги има разногласия. Чувайки раздора между хората, Аз отново си тръгвам и повече не обръщам внимание на приказките им. В очите на човечеството Аз съм „жилищен комитет“, специализиран в разрешаването на „семеини спорове“ между „жителите“. Когато хората се изправят пред Мен, те неизменно идват със свои собствени причини и с надменно усърдие разказват своите „необикновени преживявания“, като добавят и свой коментар. Гледам удивителното поведение на хората: Лицата им са покрити с прах — прах, който под „оросяването“ на потта губи своята „самостоятелност“, тъй като веднага се смесва с потта, а лицата на хората се „обогатяват“ допълнително, подобно на пясъчната повърхност на плаж, по която от време на време се виждат следи от стъпки. Косите им приличат на тези на призраците на мъртвите, без блясък, изправени, като късове слама, забити в глобус. Тъй като характерът му е толкова възпламеним, че самата му коса настръхва от ярост, лицето му от време на време отделя „пара“, сякаш потта му „кипи“. Разглеждайки го внимателно, виждам, че лицето на човека е покрито с „пламъци“ като блестящо слънце, поради което от него се издига горещ газ, и искрено се притеснявам, че гневът му може да погуби лицето му, макар че самият той не обръща внимание на това. В този момент призовавам човека да смекчи малко темперамента си, защото каква полза от това?

Защо да се измъчваш така? Заради гнева стръковете слама на повърхността на това „земно кълбо“ на практика изгарят от пламъците на слънцето. При подобни обстоятелства дори „луната“ става червена. Призовавам човека да успокои темперамента си — това е важно, за да опази здравето си. Но човекът не се вслушва в съветите Ми — напротив, той продължава да „подава жалби“ до Мен. Каква полза има от това? Нима Моята щедрост е недостатъчна, за да може човек да ѝ се наслаждава? Или пък човекът отказва това, което му давам? Във внезапен пристъп на гняв Аз преобръщам масата и човекът вече не смее да разказва вълнуващи епизоди от своята история. Той се страхува, че мога да го заведа в „ареста“, за да му охладя страстите за няколко дни и се възползва от възможността, предоставена от Моя пристъп на гняв, за да се изплъзне. В противен случай човекът никога не би пожелал да се откаже от подобни неща, а би продължил да дрънка за собствените си грижи. Самият звук от това Ме дразни. Защо човек е толкова сложен в дълбината на сърцето си? Възможно ли е да съм инсталирал в човека твърде много „компоненти“? Защо той винаги играе представление пред Мен? Сигурно не става дума за това, че Аз съм „консултант“ за разрешаване на „граждански спорове“? Нима Аз помолих човека да дойде при Мен? Сигурно не съм окръжен съдия? Защо делата на хората винаги се водят пред Мен? Надявам се, че човекът ще сметне за уместно да се погрижи за себе си и да не Ме безпокои, защото имам твърде много дела за вършене.

18 май 1992 г.

ГЛАВА 44

Хората се отнасят към Моето дело като към нещо допълнително; те не се отказват от храна или сън заради него, така че нямам друг избор, освен да поставям пред човека съответните изисквания, както подобава на отношението му към Мен. Спомням си, че веднъж дадох на човека много благодат и много благословения, но след като грабна тези неща, той веднага си тръгна. Сякаш несъзнателно му ги бях дал. И така, човекът винаги Ме е обичал посредством своите собствени представи. Искам човекът да Ме обича истински; днес обаче хората все още се бавят, неспособни да Ми отдадат истинската си любов. В представите си те вярват, че ако Ми отдадат истинската си любов, ще останат без нищо. Когато им възразя, целите им тела се разтреперват — и все пак продължават да не желаят да Ми отдадат истинската си любов. Сякаш очакват нещо, затова гледат напред, без да Ми кажат истината за случващото се. Сякаш устата им са запечатани с лепенка, така че речта им постоянно зацикля. Пред човека изглежда, че съм се превърнал в безмилостен капиталист. Хората винаги

се страхуват от Мен: при вида Ми те незабавно изчезват безследно, ужасени от това, което ще ги попитам за обстоятелствата, в които се намират. Не знам защо хората са способни на искрена любов към своите „съселяни“, но не са в състояние да обичат Мен, Който съм с крепък дух. Заради това въздишам: защо хората винаги отдават любовта си в света на хората? Защо Аз не мога да вкуся от любовта на човека? Дали защото не съм един от хората? Хората винаги се отнасят към Мен като към дивак от планините. Сякаш Ми липсват всички части, които формират нормалния човек, и затова пред Мен хората винаги приемат високонравствен вид. Често Ме влачат пред себе си, за да Ме упрекват, мърмят Ме като дете в предучилищна възраст; хората винаги играят ролята на възпитател пред Мен, защото в техните спомени Аз съм някой, който е неразумен и необразован. Аз не порицавам хората за техните недостатъци, а им оказвам подходяща помощ, като им позволявам да получават редовно „икономическа помощ“. Тъй като човекът винаги живее сред катастрофа и трудно се спасява от нея, а сред тази катастрофа винаги се обръща към Мен, Аз своевременно доставям „зърнени запаси“ в ръцете му, позволявайки на всички хора да живеят в голямото семейство на новата ера и да изпитат топлината на голямото семейство. Когато наблюдавам делото сред хората, откривам многобройните им недостатъци и в резултат на това им оказвам помощ. Дори и в този момент сред хората все още има изключителна бедност и по този начин дарявам подходящи грижи на „обеднелите райони“, като ги издигам от бедността. Това е средството, чрез което действам, позволявайки на всички хора да се радват на Моята благодат, доколкото са способни.

Хората на земята несъзнателно търпят порицание и затова Аз отварям великата Си десница и ги привличам на Моя страна, като им позволявам да се радват на Моята благодат на земята. Какво на земята не е празно и без стойност? Разхождам се сред всички места в човешкия свят и макар да има множество прочути паметници и природни пейзажи, които са приятни за човека, всички места, на които отида, отдавна са лишени от жизненост. Едва тогава усещам, че земята е мрачна и пуста: на земята животът отдавна е изчезнал. Има само мирис на смърт и затова винаги призовавам човека да побърза да напусне тази земя на страданието. Всичко, което виждам, ухае на празнота. Възползвам се от възможността да хвърля живота в ръката Си към онези, които съм избрал; мигновено на земята се появява зелено петно. Хората са готови да се наслаждават на неща на земята, които са изпълнени с жизнена енергия, но Аз не намирам удоволствие в това; хората винаги ценят нещата на земята и никога не виждат тяхната празнота, така че, достигнали до този момент днес, те все още не разбират защо на земята не съществува живот. Днес, когато се разхождам във вселената, всички хора могат да се наслаждават на благодатта на мястото, където съм, и използват това като предимство, като никога не се стремят към източника на живота. Всички те използват това, което им

давам, като актив, но никой от тях не се опитва да изпълнява изначалната функция на жизнеспособността. Те не знаят как да използват или разработват природните ресурси и по този начин остават без средства. Аз пребивавам сред човека, Аз живея сред човека, но днес човекът все още не Ме познава. Макар че хората Ми оказаха много помощ в резултат на това, че съм толкова далеч от дома, сякаш все още не съм установил правилното приятелство с човека и затова все още усещам несправедливостта на човешкия свят; в Моите очи човечеството, в крайна сметка, е празно и сред хората няма съкровище, което да има някаква стойност. Не знам каква представа имат хората за човешкия живот, но, общо взето, Моята собствена е неразривно свързана с думата „пуст“. Надявам се, че хората не мислят лошо за Мен заради това, защото Аз съм доста откровен и не се опитвам да бъда учтив. Все пак бих посъветвал хората да обръщат по-голямо внимание на това, което мисля, защото думите Ми, все пак, са им от полза. Не знам какво разбиране имат хората за „пустота“. Надеждата Ми е, че те ще отделят малко усилия за това дело. Добре би било да изпитат човешкия живот на практика и да видят дали могат да открият в него ценни „скрити рудни жили“. Не се опитвам да помрачавам позитивизма на хората; просто искам те да получат известно знание от думите Ми. Винаги бързам в името на човешките дела, но сега, когато нещата стоят така, хората все още не са изrekli нито една благодарствена дума, сякаш са твърде заети и са забравили да го направят. Дори и днес все още не разбирам какъв е ефектът от това, че човекът бърза по цял ден. Дори и днес в сърцата на хората все още няма място за Мен и затова отново изпадам в дълбок размисъл. Започнах да се занимавам с изследователска работа на тема „защо хората нямат сърце, което истински да Ме обича“. Ще вдигна човека на „операционната маса“, ще направя дисекция на „сърцето“ му и ще погледна какво препречва пътя в сърцето му и му пречи да Ме обича истински. Под въздействието на „ножа“ хората стискат очи, чакайки да започна, защото в този момент те са се предали напълно; в сърцата им откривам много други прегрешения. Главното сред тях са собствените вещи на хората. Макар да имат само няколко вещи извън телата си, тези в тях са безброй. Сякаш човешкото сърце е огромна кутия за съхранение, пълна с богатства и с всичко, от което хората някога биха имали нужда. Едва в този момент разбирам защо хората никога не Ми обръщат внимание: защото са много самодостатъчни — каква нужда имат от Моята помощ? И така, Аз се отдалечавам от човека, защото хората нямат нужда от Моята помощ; защо трябва да се „държа безсрамно“ и да си навличам тяхното отвращение?

Кой знае защо, но Аз винаги съм искал да говоря сред хората, сякаш не мога да се сдържа. Затова хората гледат на Мен като на нищожество и винаги се отнасят към Мен така, сякаш струвам по-малко от меден грош; не се отнасят към Мен като към нещо, което трябва да се уважава. Те не Ме ценят и Ме влачат въщи, когато пожелаят, а после отново Ме изхвърлят, „излагайки“ Ме пред

обществото. Изпитвам най-голяма омраза към безчестното поведение на човека и затова твърдо заявявам, че човекът няма съвест. Но хората са непримирими; те взимат своите „мечове и копия“ и водят битка с Мен, твърдейки, че думите Ми се разминават с действителността, казвайки, че ги очерням — но Аз не им отмъщавам за тяхното агресивно поведение. Аз просто използвам Моите истини, за да спечеля хората и да ги накарам да се засрамят от себе си, след което те мълчаливо се оттеглят. Не се съревновавам с човека, защото от това няма никаква полза. Аз ще спазвам дълга Си и се надявам, че човекът също може да спазва своя и да не действа срещу Мен. Няма ли да е по-добре да се разбираме мирно по този начин? Защо да накарняваме отношенията си? Ние сме се разбирали през всичките тези години — каква е нуждата да причиняваме неприятности и на двама ни? Няма ли това да е напълно безполезно за репутацията на всеки от нас? Нашата връзка е „дългогодишно приятелство“, „старо познанство“ — каква е нуждата да се разделяме с изострени отношения? Би ли било добре да го направим? Надявам се хората да обърнат внимание на въздействието, да знаят какво е добро за тях. Моето отношение към днешния човек е достатъчно, за да го обсъжда той цял живот — така че защо хората никога не признават Моята доброта? Дали защото им липсват способности за изразяване? Дали им липсва достатъчен речников запас? Защо никога нямат думи? Кой е невежа за това как Аз се държа? Хората са напълно наясно с Моите дела — само че винаги обичат да се възползват от другите, затова никога не са склонни да загърбят собствените си интереси. Ако някоя фраза засегне собствените им интереси, те отказват да се успокоят, докато не получат предимство — а какъв е смисълът от това? Хората не могат да се състезават за това, което могат да допринесат, а се борят за това, което могат да получат. Въпреки че статутът им не носи удоволствие, те го ценят много, дори го смятат за безценно съкровище — и затова предпочитат да понесат Моето порицание, отколкото да се откажат от предимствата на статута. Хората се вземат твърде насериозно и затова никога не са готови да се откажат от себе си. Може би има някои малки неточности в Моята оценка на човека или може би съм му поставил етикет, който не е нито строг, нито снизходителен, но като цяло надеждата Ми е хората да приемат това като предупреждение.

21 май 1992 г.

ГЛАВА 45

Преди време избрах в дома Ми да се съхраняват прекрасни вещи, така че в него да има несравнимо богатство и той да бъде украсен по този начин, и от това получих удоволствие. Но поради отношението на човека към Мен и поради

мотивацията на хората нямах друг избор, освен да оставя това дело настрана и да върша друго дело. Аз ще използвам човешката мотивация, за да изпълня делото Си, ще управлявам ловко всички неща да Ми служат и в резултат на това ще направя така, че домът Ми вече да не е мрачен и запустял. Някога Аз наблюдавах сред хората: всичко, което беше от плът и кръв, беше в ступор и нито едно нещо не изпитваше благословенията на Моето съществуване. Хората живеят сред благословения, но не знаят колко благословени са. Ако Моите благословения към човечеството не съществуваха до днес, кой от човечеството щеше да може да просъществува до днес и да не загине? Това, че човекът живее, е Моето благословение, а това означава, че той живее сред Моите благословения, защото първоначално той нямаше нищо и нямаше ресурси, за да живее на земята и под небето; днес Аз продължавам да помагам на човека и само благодарение на това човекът стои пред Мен, имащ късмета да избегне смъртта. Хората обобщиха тайните на човешкото съществуване, но никой никога не възприе, че това е Моето благословение. В резултат на това всички хора проклинат несправедливостта в света и всички се оплакват от Мен заради нещастията в живота си. Ако не бяха Моите благословения, кой щеше да види днешния ден? Всички хора се оплакват от Мен, защото не са в състояние да живеят сред комфорт. Ако животът на човека беше светъл и ведър, ако топлият „пролетен вятър“ беше изпратен в сърцето на човека, дарявайки ненадминато блаженство в цялото му тяло и оставяйки го без ни най-малка болка, тогава кой от хората би умрял, оплаквайки се? Много Ми е трудно да спечеля абсолютната искреност на човека, защото хората имат твърде много хитри схеми — достатъчно, за да се завърти главата на човек. Но когато повдигам възражения срещу хората, те започват да се държат с Мен хладно и не Ми обръщат никакво внимание, тъй като възраженията Ми са засегнали душите им и напълно са ги лишили от способността да се вслушват в наставленията. Затова хората ненавиждат съществуването Ми, защото винаги обичам да ги „измъчвам“. Заради Моите думи хората пеят и танцуват; заради Моите думи навеждат глави в мълчание; и заради Моите думи избухват в плач. Заради Моите думи хората се отчайват; заради Моите думи те придобиват светлина за оцеляване. Заради Моите думи те се мятат и въртят, не мигват ден и нощ, и заради Моите думи те се втурват навсякъде. Думите Ми потапят хората в Хадес, а след това ги потапят в порицание — но, без да го осъзнават, хората се радват и на Моите благословения. Може ли това да бъде постигнато от човека? Може ли да дойде в замяна на неуморните усилия на хората? Кой може да избяга от ръководството на Моите думи? Така, поради човешките слабости, Аз давам думите Си на човечеството и с тях го подхранвам с това, което му липсва, внасяйки несравнимо богатство в живота на човечеството.

Често изследвам щателно думите и действията на хората. В поведението и изражението на лицето им съм открил много „загадки“. В общуването на хората с

другите „тайните рецепти“ на практика заемат достойно място — и по тази причина, когато вляза в контакт с даден човек, това, което получавам, са „тайните рецепти на човешкото взаимодействие“, което показва, че човекът не Ме обича. Често укорявам човека заради неговите недостатъци, но не съм способен да спечеля доверието му. Човекът не желае да Ми позволи да го погубя, защото в неговите „тайни рецепти на човешкото взаимодействие“ никога не е било открито, че човекът е претърпял смъртоносна катастрофа — той просто е претърпял няколко неуспеха по време на несгоди. Хората викат заради думите Ми и молбите им винаги съдържат оплаквания от Моето безсърдение. Сякаш всички те търсят Моята истинска „любов“ към човека — но как биха могли да намерят любовта Ми в Моите строги думи? В резултат на това винаги губят надежда заради думите Ми. Сякаш щом прочетат думите Ми, съзират „мрачния жътвар“ и затова треперят от страх. Това Ме прави нещастен: защо хората от плът, които живеят сред смъртта, винаги се страхуват от нея? Нима човекът и смъртта са ожесточени врагове? Защо страхът от смъртта винаги предизвиква страдание у хората? През „изключителните“ преживявания в живота си те само малко ли се докосват до смъртта? Защо в това, което казват, хората винаги се оплакват от Мен? Така обобщавам четвъртия афоризъм за човешкия живот: хората са Ми покорни само в най-малка степен и затова винаги Ме мразят. Заради човешката омраза Аз често си тръгвам. Защо трябва да се подлагам на това? Защо винаги трябва да предизвиквам омраза у хората? След като хората не приветстват Моето съществуване, защо трябва да живея безсрамно в дома на човека? Нямам друг избор, освен да Си взема „багажа“ и да напусна човека. Но хората не могат да понесат да Ме оставят да си отида и никога не искат да Ме оставят да си тръгна. Оплакват се и ридаят, дълбоко уплашени, че ще си тръгна, и че по този начин ще загубят онова, от което зависи животът им. Като виждам умоляващия им поглед, сърцето Ми се смекчава. Сред всички океани на света кой е способен да Ме обича? Човекът е покрит с мръсна вода, погълнат от силата на морето. Аз ненавиждам човешкото непослушание, но изпитвам и състрадание към нещастieto на цялото човечество — защото човекът, в крайна сметка, все пак е жертва. Как мога да хвърля човека във водите, когато той е слаб и безсилен? Толкова ли съм жесток, че да го ритам, когато е на земята? Толкова ли е безмилостно сърцето Ми? Именно заради Моето отношение към човечеството човекът влиза в тази епоха заедно с Мен и именно заради това той премина тези изключителни дни и нощи заедно с Мен. Днес хората са в агония на радост, усещат повече Моята обич и Ме обичат с голяма сила, защото в живота им има жизненост и те престават да бъдат блудни синове, скитащи до краищата на земята.

В дните, в които живея с човека, хората се уповават на Мен и тъй като съм внимателен към човека във всичко и се грижа щателно за него, хората живеят винаги в Моята топла прегръдка, без да понасят нито духащия вятър, нито

проливния дъжд, нито изгарящото слънце; хората живеят сред щастие и се отнасят към Мен като към любяща майка. Хората са като цветя в оранжерия, напълно неспособни да издържат на настъплението на „природните бедствия“, никога не са способни да устоят. Така Аз ги поставям сред изпитанията на бушуващите морета и няма как те да не се „колебаят“ непрестанно. Те на практика нямат сили да се съпротивляват — и тъй като духовният им ръст е твърде недостатъчен, а телата им — твърде слаби, изпитвам чувство на тежест. Така, без да го осъзнават, хората са подложени на Моите изпитания, защото са твърде крехки и не могат да устоят на виещите ветрове и изгарящото слънце. Не е ли това Моето дело в настоящето? Защо, когато се сблъскат с Моите изпитания, хората винаги избухват в сълзи? Нима постъпвам с тях несправедливо? Нарочно ли ги погубвам? Защо състоянието на човека, което е любящо, умира, за да не възкръсне никога? Хората винаги Ме сграбчват и не Ме пускат; понеже никога не са били способни да живеят сами, те винаги са се оставяли да бъдат водени от Моята десница, дълбоко страхувайки се да не бъдат отведени от друг. Нима целият им живот не е ръководен от Мен? По време на бурния си живот, докато прекосяват върхове и долини, те преживяват много — нима това не идва от Моята десница? Защо хората никога не са в състояние да разберат сърцето Ми? Защо добрите Ми намерения винаги са неразбрани от тях? Защо делото Ми на земята не може да върви гладко? Заради човешката слабост Аз винаги отбягвам човека, което Ме изпълва със скръб: защо следващият етап от Моето дело не може да бъде осъществен в човека? Така Аз замлъквам, преценяйки го внимателно: защо винаги съм ограничен от недостатъците на човека? Защо винаги има пречки пред Моето дело? Днес все още не намирам пълен отговор в човека, защото човекът винаги духа ту горещо, ту студено, никога не е нормален; той или Ме мрази до мозъка на костите си, или изпитва най-голяма любов към Мен. Аз, Самият нормален Бог, не мога да понеса такива мъки от страна на човека. Тъй като хората винаги са психически ненормални, Аз като че ли малко се страхувам от човека и затова, наблюдавайки всяко негово действие, се замислям за неговата ненормалност. Неволно открих тайната в човека: оказва се, че зад него стои кукловод; в резултат на това хората винаги са дръзки и уверени, сякаш извършват нещо оправдано. По този начин хората винаги се преструват на възрастни и сладкодумно заговарят „малкото дете“. Наблюдавайки човешкия фарс, не мога да не се разгневя: защо хората са толкова нелюбящи и неуважителни към себе си? Защо не познават себе си? Нима думите Ми са отминали? Нима думите Ми са враг на човека? Защо, когато четат думите Ми, хората изпитват неприязън към Мен? Защо хората винаги добавят свои собствени мисли към думите Ми? Не съм ли твърде неразумен към човека? Всички хора трябва да се замислят над това, което се съдържа в Моите думи.

24 май 1992 г.

ГЛАВА 46

Не знам доколко хората се справят с това да превърнат думите Ми в основа на своето съществуване. Винаги съм чувствал тревога за съдбата на човека, но хората сякаш нямат никакво усещане за това — и в резултат на това никога не обръщат внимание на Моите деяния и никога не развиват обожание към Мен, произтичащо от Моето отношение към човека. Сякаш отдавна са се лишили от емоции, за да задоволят сърцето Ми. Изправен пред такива обстоятелства, Аз отново мълча. Защо думите Ми не са достойни за внимание от страна на хората, за по-нататъшно навлизане? Дали защото нямам реалност и се опитвам да намеря нещо, което да използвам срещу хората? Защо хората винаги Ми осигуряват „специално отношение“? Нима Аз съм инвалид, който се намира в свое собствено специално отделение? Защо, когато нещата са стигнали до днешния момент, хората все още гледат на Мен по различен начин? Има ли грешка в Моето отношение към човека? Днес започнах ново дело над вселените. Дадох на хората на Земята ново начало и ги помолих всички да се изнесат от Моя дом. И тъй като хората обичат винаги да се отдават на удоволствия, ги съветвам да бъдат осъзнати и да не нарушават винаги делото Ми. В „къщата за гости“, която съм отворил, нищо не предизвиква по-голямо отвращение у Мен от човека, защото хората винаги Ми създават проблеми и Ме разочароват. Поведението им Ми носи срам и никога не успявам да държа главата Си високо. Затова спокойно разговарям с тях, като ги моля да напуснат къщата Ми възможно най-скоро и да престанат да ядат храната Ми безплатно. Ако искат да останат, трябва да се подложат на страдания и да изтърпят порицанието Ми. В техните умове Аз съм напълно неосведомен и не знам за техните деяния и затова те винаги стоят гордо пред Мен, без никакъв признак на падение, като само се преструват на хора, за да попълнят бройката. Когато предявявам изисквания към хората, те се учудват: никога не са си и помисляли, че Бог, който е добър и благосклонен от толкова години, може да каже такива думи, думи, които са безсърдечни и неоправдани, и затова остават безмълвни. В такива моменти виждам, че омразата към Мен в сърцата на хората отново е нараснала, защото те пак са започнали да се оплакват. Те винаги обсипват с упреци земята и проклинат небето. Но в думите им не откривам нищо, което да проклина самите тях, защото любовта им към самите тях е толкова голяма. Така обобщавам смисъла на човешкия живот: тъй като хората обичат себе си твърде много, целият им живот е мъчителен и празен и те сами си навличат гибел заради омразата си към Мен.

Макар че в думите на хората има неизказана „любов“ към Мен, когато отнеса тези думи в „лабораторията“ за изследване и ги наблюдавам под микроскоп, всичко, което се съдържа в тях, се разкрива с пълна яснота. В този момент Аз отново идвам сред хората, за да им позволя да погледнат своите „медицински картони“, така че да ги убедя искрено. Когато хората ги видят, лицата им се

изпълват с тъга, те изпитват съжаление в сърцата си и дори са толкова загрижени, че нямат търпение да изоставят незабавно лошите си пътища и да се върнат в правия път, за да Ме направят щастлив. Виждайки тяхната решителност, Аз съм изключително възхитен; обзема Ме радост: „Кой друг на земята освен човек би могъл да споделя с Мен радост, скръб и трудности? Нима човекът не е единственият?“. И все пак, когато си тръгна, хората разкъсват медицинските си картони и ги хвърлят на пода, преди да си отидат. В дните оттогава насам в действията на хората не видях почти нищо, което да е по Моето сърце. Въпреки това обещанията им пред Мен се натрупват в голямо количество и като гледам обещанията им, се чувствам отвратен, защото в тях няма нищо, което може да Ми достави удоволствие; те са твърде опорочени. Виждайки Моето пренебрежение към техните обещания, хората охладняват. След това само в редки случаи подават „заявление“, защото човешкото сърце никога не е възхвалявано пред Мен и винаги среща само Моето отхвърляне — вече няма никаква духовна опора в живота на хората и така усърдието им изчезва, а Аз вече не чувствам, че времето е „палещо знойно“. Хората страдат много през целия си живот, до такава степен, че с настъпването на днешната ситуация те са толкова „измъчвани“ от Мен, че се колебаят между живота и смъртта. В резултат на това светлината в лицата им угасва и те губят своята „жизненост“, тъй като всички са „пораснали“. Не мога да понасям да виждам жалкото състояние на хората, когато са облагородявани по време на порицанието — но кой може да изкупи жалкото поражение на човечеството? Кой може да спаси човека от жалкия човешки живот? Защо хората никога не са в състояние да се измъкнат от бездната на морето на страданието? Дали умишлено вкарвам хората в капана? Хората никога не разбират настроението Ми и затова изпълвам с жалби вселената, че сред всички неща на небето и на земята нищо не разбира сърцето Ми и нищо не Ме обича истински. Дори днес все още не знам защо хората са неспособни да Ме обичат. Те могат да Ми отдадат сърцата си, способни са да пожертват съдбата си за Мен, но защо не могат да Ми отдадат любовта си? Нима не притежават това, което Аз искам? Хората са способни да обичат всичко освен Мен — така че защо не могат да Ме обичат? Защо любовта им винаги е скрита? Защо, когато стоят пред Мен до днес, никога не виждам любовта им? Дали това е нещо, което им липсва? Нарочно ли затруднявам хората? Дали те все още имат скрупули в сърцата си? Страхуват ли се да не би да обикнат грешния човек и да не могат да се поправят? В хората се крият безброй неразгадаеми тайни и затова Аз винаги съм „боязлив и уплашен“ пред човека.

Днес, когато се придвижваме към портата на Царството, всички хора тръгват напред, но когато стигнат пред портата, Аз я хлопвам, затварям хората отвън и изисквам да покажат пропуските си. Такъв странен ход е в пълен разрез с очакванията на хората и всички те са изумени. Защо портата — която винаги е била широко отворена — днес изведнъж е затворена плътно? Хората тропат с

крака и се разхождат напред-назад. Те си въобразяват, че могат да си проправят път, но когато Ми предадат фалшивите си пропуски за влизане, Аз ги хвърлям в огнената пещ и виждайки собствените си „ревностни усилия“ в пламъци, те губят надежда. Хващат се за главите, плачат, гледат красивите сцени в Царството, но не могат да влязат. И все пак Аз не ги пускам вътре заради жалкото им състояние — кой може да нарушава плана Ми, както си иска? Дали благословенията на бъдещето се дават в замяна на усърдието на хората? Дали смисълът на човешкото съществуване се крие в това да навлезеш в Моето царство, както си искаш? Толкова ли съм смирен? Ако не бяха суровите Ми думи, дали хората отдавна нямаше да навлязат в Царството? Затова хората винаги Ме мразят заради всички неприятности, които им причинява Моето съществуване. Ако Аз не съществувах, те щяха да могат да се наслаждават на благословенията на Царството през днешния ден — каква нужда щеше да има тогава да понасят тези страдания? И затова казвам на хората, че ще е по-добре да си тръгнат, че трябва да се възползват от това колко добре вървят нещата в настоящето, за да намерят изход за себе си; трябва да се възползват от настоящето, докато са още млади, за да усвоят някои умения. Ако не го направят, в бъдеще ще бъде твърде късно. В Моя дом никой никога не е получавал благословения. Казвам на хората да побързат и да си тръгнат, да не се придържат към живота в „бедност“; в бъдеще ще бъде твърде късно за съжаления. Не бъдете прекалено строги към себе си; защо да си създавате затруднения? Но също така казвам на хората, че когато не успеят да получат благословения, никой не може да се оплаква от Мен. Нямам време да губя думите Си за човека. Надявам се това да остане в съзнанието на хората, да не го забравят — тези думи са неудобната истина, която Аз давам. Отдавна съм изгубил вяра в човека и отдавна съм изгубил надежда в хората, защото им липсва амбиция, никога не са били в състояние да Ми дадат боголюбиво сърце и вместо това винаги Ми дават своите мотиви. Казвал съм много на човека и тъй като хората и днес пренебрегват съветите Ми, им казвам Моето мнение, за да не разбират погрешно сърцето Ми в бъдеще; дали ще живеят, или ще умрат в идните времена, е тяхна работа, Аз нямам контрол върху това. Надявам се, че ще намерят своя собствен път към оцеляването. Аз съм безсилен в това. Тъй като човекът не Ме обича истински, ние просто се разделяме; в бъдеще вече няма да има думи между нас, няма да има за какво да си говорим, няма да си пречим един на друг, всеки ще върви по своя път, хората не трябва да Ме търсят и никога повече няма да поискам „помощ“ от хората. Това е нещо, което е между нас, и ние говорихме без увъртане, за да предотвратим всякакви проблеми в бъдеще. Това не прави ли нещата по-лесни? Всеки от нас върви по своя път и нямаме нищо общо един с друг — какво лошо има в това? Надявам се хората да помислят за това.

28 май 1992 г.

ГЛАВА 47

За да може животът на човека да съзрее и за да може човекът и Аз, имайки общ стремеж, да постигнем резултати, Аз винаги проявявам снизхождение към хората, като им позволявам да се хранят с Моето слово и да получават цялото Ми изобилие. Никога не съм дал повод на хората да се смущават, но въпреки това те никога не се съобразяват с Моите чувства. Това е така, защото хората са безчувствени и „презират“ всички неща освен Мен. Поради техните недостатъци Аз много им съчувствам; затова влагам много усилия в хората, за да могат те да се наслаждават до насита на цялото изобилие на земята по време на своя земен живот. Не се отнасям несправедливо към хората и от уважение към това, че Ме следват в продължение на много години, сърцето Ми е омекнало към тях. Сякаш не мога да понеса да извърша делото Си над тези хора. Затова, като виждам тези нищожни хора, които Ме обичат така, както обичат себе си, в сърцето Ми винаги се появява необяснимо чувство на болка. Но кой може да наруши обикновените правила заради това? Кой би се притеснил от това? Въпреки това Аз съм дарил цялата Си щедрост на човечеството, за да може то да ѝ се наслаждава в пълна степен, и не се отнасям зле към хората по този въпрос. Ето защо хората все още виждат Моето състрадателно и благосклонно лице. Винаги съм търпелив и винаги чакам. Когато хората се насладят достатъчно и им стане скучно, тогава ще започна да „удовлетворявам“ исканията им и ще позволя на всички хора да избягат от празния си живот, и никога повече няма да имам работа с човечеството. На земята съм поглъщал хора в морска вода, контролирал съм ги с глад, заплашвал съм ги с напасти от насекоми и съм използвал проливни дъждове, за да ги „наводня“, но те никога не са усещали празнотата на живота. Дори сега хората все още не разбират значението на живота на земята. Възможно ли е животът в Моето присъствие да е най-дълбокият смисъл на човешкия живот? Дали животът в Моето присъствие позволява на човека да избегне заплахата от бедствие? Колко плътски тела на земята живеят в състояние на свобода на самодоволството? Кой е избягал от празнотата на живота в плътта? И все пак кой може да признае това? Откакто създадох човечеството, никой на земята не е успял да живее смислен живот и затова човечеството винаги е бездействало в един напълно незначителен живот. Никой обаче не желае да се измъкне от подобно затруднение и никой не желае да се отърве от този празен и уморителен живот. В опита на хората никой от живеещите в плът не е избягал от обичаите на човешкия свят, макар да се радва на удоволствието от Мен. Вместо това те винаги просто оставят природата да върви по своя път и продължават да се самозалъгват.

Когато напълно прекратя съществуването на човечеството, на земята няма да остане никой, който да понася „преследването“ тук; едва тогава ще може да се каже, че Моето велико дело е напълно завършено. В последните дни на Моето

въплъщение делото, което искам да извърша, е да накарам хората да разберат празнотата на живота в плът и ще използвам този случай, за да угася плътта. От този момент нататък на земята няма да съществуват хора, никой повече няма да плаче за празнотата на земята, никой повече няма да говори за трудностите на плътта, никой повече няма да се оплаква, че съм несправедлив, и всички хора и предмети ще навлязат в покой. След това хората вече няма да бързат, да са постоянно заети, и няма да търсят тук и там по земята, защото ще са намерили подходящо място за себе си. По това време на всички лица ще се появят усмивки. Тогава няма да искам нищо повече от човека и няма да имам повече спорове с него; няма да има повече мирен договор между нас. Аз съществувам на земята и хората живеят на земята; Аз живея и пребивавам с тях. Всички те усещат удоволствието от Моето присъствие и затова не желаят да си тръгна без причина, а вместо това биха предпочели да остана още малко. Как мога да стоя и да наблюдавам опустошаването на земята, без да Си мръдна пръста, за да помогна? Аз не съм от земята; само благодарение на търпението съм Се принудил да остана тук до днес. Ако не бяха безкрайните молби на човека, отдавна щях да съм си тръгнал. Днес хората могат да се грижат сами за себе си и не се нуждаят от Моята помощ, защото са съзрели и не се нуждаят от Мен, за да ги храня. Ето защо планирам да организирам „празник на победата“ с хората, след което ще се сбогувам с тях, за да не останат в неведение. Разбира се, раздялата в лоши отношения няма да е добра, защото между нас няма злоба. Така приятелството между нас ще бъде вечно. Надявам се, че след като се разделим, хората ще успеят да продължат Моето „наследство“ и няма да забравят за ученията, които съм предоставял през живота Си. Надявам се, че няма да направят нищо, което би опозорило името Ми, и че ще се съобразяват с думите Ми. Надявам се, че всички хора ще могат да направят всичко възможно, за да Ме удовлетворяват, след като си отида; надявам се, че ще използват словото Ми като основа на живота си и че няма да пропуснат да оправдаят надеждите Ми, защото сърцето Ми винаги е загрижено за хората и винаги съм привързан към тях. Някога човечеството и Аз се събрахме заедно и се радвахме на земята на същите благословения, които са на небето. Аз живеях заедно с хората и пребивавах при тях; хората винаги са Ме обичали и Аз винаги съм ги обичал. Между нас имаше привързаност. Поглеждайки назад към времето, когато бях заедно с хората, си спомням, че дните ни бяха изпълнени със смях и радост, а имаше и кавги. Въпреки това любовта между нас беше установена на тази основа и отношенията ни един с друг никога не бяха прекъсвани. Сред дългогодишния ни контакт човечеството остави у Мен дълбоко впечатление, а също така дадох на хората много неща, на които да се радват, за което те винаги са двойно по-благодарни. Сега нашите срещи вече никога няма да бъдат същите като преди; кой може да избяга от този момент на нашата раздяла? Хората изпитват дълбока привързаност към Мен, а Аз изпитвам безкрайна любов

към тях — но какво може да се направи по този въпрос? Кой би се осмелил да наруши изискванията на Небесния Отец? Ще се върна в обителта Си, където ще завърша още една част от делото Си. Може би ще имаме възможност да се срещнем отново. Надявам се, че хората няма да се чувстват прекалено наскърбени и че ще Ме удовлетворяват на земята; Моят Дух на небето често ще ги дарява с благодат.

По време на сътворението Аз бях предсказал, че в последните дни ще създам група от хора, които ще бъдат едно с Мен. Бях предрекъл, че след като в последните дни създам пример на земята, ще се върна в Моята обител. Когато всички хора Ми станат угодни, те ще постигнат съответствие с Моите изисквания и Аз повече няма да изисквам нищо от тях. Вместо това хората и Аз ще си разменяме истории за старите дни, а след това ще се разделим. Започнах това дело и дадох възможност на хората да се подготвят психологически и да разберат намеренията Ми, за да не Ме разберат погрешно и да Ме помислят за жесток или безсърдечен, което не е Моето намерение. Нима хората Ме обичат, но въпреки това отказват да Ми осигурят подходящо място за покой? Нима не желаят да молят Небесния Отец за Мен? Нима хората не проливат сълзи на съчувствие към Мен? Не помагат ли за постигането на скорошно събиране между Нас — Отец и Син? Защо тогава сега не желаят? Моето служение на земята е изпълнено и след като се разделя с хората, Аз все пак ще продължа да им помагам; не е ли добре това? За да може Моето дело да постигне по-добри резултати и за да бъде взаимноизгодно, трябва да се разделим, макар и да е болезнено. Нека сълзите ни паднат в тишина; Аз повече няма да укорявам човечеството. В миналото казвах много неща на хората, като всички те пробуждаха сърцата им, карайки ги да проливат сълзи на скръб. За това с настоящото се извинявам на хората и моля за прошка. Моля ги да не Ме мразят, защото всичко това е за тяхно добро. Затова се надявам, че хората ще разберат сърцето Ми. В миналото имахме своите спорове, но поглеждайки назад, и Аз, и те имахме полза. Благодарение на тези спорове Бог и хората изградиха мост на приятелство. Не е ли това плод на нашите съвместни усилия? Всички ние трябва да се радваме на това. Моля хората да Ми простят предишните „грешки“. Техните прегрешения също ще бъдат забравени. Стига в бъдеще да са способни да Ми дават любов в замяна, това ще дава утеха на Моя дух в небесата. Не знам какво ще бъде решението на хората в това отношение — дали те са готови да изпълнят последната Ми молба, или не. Аз не искам от тях нищо друго, а само да Ме обичат. Това е достатъчно. Може ли това да бъде постигнато? Нека всички неприятни неща, случили се между нас, да останат в миналото; нека между нас винаги да има любов. Аз съм дал на хората толкова много любов, а те са платили толкова висока цена, за да Ме обичат. Затова се надявам човечеството да цени високо чистата и неопетнена любов помежду ни, така че нашата любов да се разпростре по целия човешки свят и да се предаде

завинаги. Когато се срещнем отново, нека все така да бъдем свързани в любов, за да може нашата любов да продължи вечно и да бъде възхвалявана и разпространявана от всички хора. Това ще Ме удовлетвори и ще покажа усмихнатото Си лице на хората. Надявам се, че хората ще помнят призивите Ми.

1 юни 1992 г.

ПРИЛОЖЕНИЕ
ТЪЛКУВАНЕ НА ТАЙНИТЕ НА
„ДУМИТЕ НА БОГ
КЪМ ЦЯЛАТА ВСЕЛЕНА“

ГЛАВА 1

Точно както е рекъл Бог, „Никой не е в състояние да разбере откъде произлизат думите Ми и не знае какво целя, когато ги изричам“, ако не бяха напътствията на Духа Божи и ако не се разкриваха словата Му, всички хора биха погинали при въздаденото от Него порицание. Защо Бог отделя толкова време да изпита всички хора? Цели пет месеца? Точно това е средоточието на нашето общение и е в сърцевината на Божиата мъдрост. Можем да предположим следното: без този период на изпитания за хората и без Бог да удря, убива и посича с цялата си ярост покварения човешки род, ако изграждането на църквата бе продължило до днес, какъв щеше да бъде резултатът? И така, Бог говори по същество още от първото изречение, като подчертава какъв е търсеният резултат от тази няколкомесечна работа — Той пуска кръв още с първото пробождане! Това показва достатъчно ясно мъдростта на Божиите дела през тези няколко месеца: те позволяват всекиму да научи чрез изпитания как да се покори и как искрено да даде на Бог всичко от себе си, а също и как да опознае Бог по-добре чрез болезнено облагородяване. Колкото по-дълбоко отчаяние изпитват хората, толкова по-добре опознават себе си. В интерес на истината, колкото по-отблизо се сблъскат с облагородяване, което е изпълнено състрадание, толкова по-ясно осъзнават собствената си поквара до степен да признаят, че не са достойни дори да са обслужващи на Бог и че да полагаш труд за Него означава да бъдеш въздигнат от Него. И тъй, щом постигне този резултат, когато човек е изразходвал всяка частица от себе си, Бог направо оглася милостта Си, без нищичко да крие. Лесно е да се види, че след тези няколко месеца Божият метод на работа взима за начална точка днешния ден; Той е направил така, че всички да видят това. Тъй като в миналото Бог често казваше, че „не се печели лесно правото да се наречете Божии хора“, Той потвърди тези свои думи посредством хората, които наричаме обслужващи, а това е предостатъчно доказателство за несъмнената благонадеждност на Бог. Всички Божии слова ще се сбъднат до една или друга степен — те никога не са празни приказки.

Когато всички човеци бъдат докарани почти до лудост от скръб и мъки, такива Божии слова са право в целта и вдъхват всекиму живец насред безнадеждността. За да премахне всякакви съмнения от човешките умове, Бог добавя: „При все че ги наричам Мой народ, това название съвсем не е по-маловажно от означението Мои „синове“. Това е предостатъчно свидетелство, че само Бог е в състояние да опази собствената Си власт и щом прочетат това, хората ще повярват още по-убедено, че това е факт, а не метод на работа. При това, за да останат незамъглени виденията на хората, идентичността на всекиго е изяснена в Неговия нов подход. Това убедително демонстрира Божиата мъдрост и дава възможност на хората да се убедят, че Бог наднича в сърцата им; в мислите и в действията си хората са като кукли на конци, а техният кукловод е Бог и това е извън всякакво съмнение.

Ако се върнем към началото, това, което Бог направи, бе директно да заяви, че вече е завършен първият етап от делото Му, „пречистването на църквата“. „Днес ситуацията е по-различна от преди и начевам чисто нов етап от делото Си“. От това изявление се разбира, че е започнал нов етап от Божието дело и непосредствено след това ново начало Той ни разкрива плановете за следващата стъпка от работата Си — приключи ли изграждането на църквата, започва животът в Епохата на царството, „защото вече не сме в епохата на градеж на църквата, а по-скоро в епохата на успешно изграденото царство“. При това Той заявява, че тъй като хората все още пребивават на земята, техните конгрегации ще продължат да се наричат църква, като по този начин се избягва овеществяване на едно нереалистично „царство“, подчинено на общите представи. Следва общение по въпроса за виденията.

По каква причина всички конгрегации продължават да се наричат църкви, макар че вече сме отвъд епохата за градеж на църквата и навлязохме в изграждането на царството? В миналото е казано, че църквата е предвестник на царството и че без нея не може да се говори за царството. Началото на Епохата на царството е начало на служението на възплътения Бог и Той възвестява Епохата на царството. Той носи именно Епохата на царството, а не официалния упадък на царството. Лесно е да си представим това; под Божий народ имам предвид хората от Епохата на царството, а не хората от самото царство. Затова има смисъл да продължим да наричаме конгрегациите на земята „църквата“. В миналото Той действаше в нормалната Си човешка природа, докато още нямаше свидетелства, че Той е Самият Бог, и затова Епохата на царството още не беше започнала сред хората; тоест, както съм казвал, Моят Дух още не беше започнал открито да работи във възплътеното Ми Аз. А сега, когато вече е свидетелствано за Самия Бог, царството е осъществено сред хората. Това обозначава началото на работата Ми в Моята божествена същност, и тъй онези човеци, които са в състояние да оценят изречените от Мен думи и извършеното от Мен дело в Моята божествена същност, ще станат известни като Моя народ в Епохата на царството. Оттук се появи категорията „Божий народ“. На този етап говори и действа предимно Моята божественост. Човекът не може да се меси в Моя план, нито може да го наруши. Щом Бог достигне определен етап от Своето говорене, Неговото име бива засвидетелствано и от този момент започват изпитанията, подготвени от Него за човечеството. Това е върховната мъдрост в Божието дело. То полага надеждна основа и е плодородна почва за край на предишната стъпка и начало на следващата. Това е нещо, което никое човешко същество не би могло да предвиди; това е пресечната точка на първата с втората част от ерата на съда. Божествената Ми същност не би могла да проработи без тези няколко месеца, през които облагородих хората. Тези няколко месеца на облагородяване проправиха пътя за следващата стъпка от Моето дело. Прекъсването на тази

няколкомесечна работа е знак, че следващата фаза ще е по-задълбочена. Ако действително разбира Божието слово, човек ще е в състояние да разбере, че Той използва тези няколко месеца, за да отбележи начало на следващата стъпка от делото Си, като така си осигурява още по-добри резултати. Тъй като човешката Ми природа ограничава и възпрепятства следващата стъпка от работата Ми, посредством тези няколко месеца на облагородяване чрез страдание и двете страни са научили урока си и са извели значителни ползи. В резултат на това човекът едва сега започва да цени Моя начин да се обръщам към него. Ето защо всички хора се възрадваха, когато Бог с едно завъртане на перодръжката Си промени определението „обслужващи“ на „Божий народ“. Това беше Ахилесовата пета на хората. Бог прибягна до тези думи тъкмо за да се възползва от тази основна човешка слабост.

За да спечели на своя страна всички хора и да добие искрената им вяра, а също и за да подчертае факта, че предаността на някои съдържа нечисти примеси, Бог предприе още една стъпка — Той изтъкна различните форми на уродливост у хората и, правейки това, събдна Своите думи: „Колцина Ме обичат искрено? Чии действия не са мотивирани от желанието да си осигури добро бъдеще? Кой никога не се оплака по време на въздадените му изпитания?“. Чрез тези Негови слова всеки осъзнава собственото си непокорство, невярност и липса на синовна преданост и така вижда, че Божието милосърдие и любяща доброта придружават всички, които Го търсят, по всяка стъпка от пътя. Това е изразено в следните думи: „Когато някои са на път да се откажат, когато всички надявали се да променя начина Си на изразяване вече са изгубили надежда, в този момент Аз огласявам звъците на спасението и връщам всички, които Ме обичат искрено, обратно в царството Ми, пред Моя престол“. Тук фразите „онези, които Ме обичат искрено“ и риторичният въпрос „Колцина Ме обичат искрено?“ не си противоречат. Те онагледяват факта, че в този контекст „искреността“ съдържа нечисти примеси. Това не означава, че Бог не знае нищо; напротив, именно защото прозира в най-скритите кътчета на човешките сърца, Той пропива думи като „искреност“ със сарказъм, отправен към покварения човешки род, за да усетят по-дълбоко всички, че са в дълг пред Бог, и да се укорят по-силно, както и да признаят, че негодуванието в сърцата им е изцяло от Сатана. Всеки реагира с изненада на думата „преданост“ и си мисли: „Много пъти се оплаквах от Небето и земята и много пъти ми идеше да си тръгна, но тъй като се страхувах от управленските Му закони, така или иначе щях да се занимавам с нещата, за да приключа с тях и да не седеля от другите, като чаках Бог да се разправи с мен и мислех, че ако нещата се окажат напълно безнадеждни, все ще ми остане време да се оттегля бавно. Но сега Бог ни нарича Негов предан народ. Дали Бог действително вижда най-скритите кътчета от човешките сърца?“. Тъкмо за да избегне този тип недоразумения, чак в самия край Бог насочи вниманието към психологическото

състояние на различни видове хора, като предизвика у всекиго преход от вътрешните съмнения, замаскирани с външен израз на радост, към състояние на искрена вътрешна убеденост, изразена в думи и в дела. По този начин впечатлението на хората от Божието слово се задълбочи и като естествена последица от това те станаха малко по-уплашени, изпитваха малко по-дълбок страх и най-важното, добиха по-добро разбиране за Бог. Накрая, за да уталожат притесненията на хората, Бог рече: „Но тъй като миналото си е минало, а настоящето е тук и сега, няма смисъл да тънете в носталгични копнежи по вчерашния ден, нито да се умисляте за утрешния“. Този тип стегнато, хармонично и същевременно съдържателно говорене има още по-голям ефект, като позволява на всички, прочели словата Му, отново да съзрат светлината от бездната на преживяно отчаяние, докато видят Божиата мъдрост и дело и си спечелят названието „Божий народ“, разсеят съмнението, тегнещо на сърцата им, и опознаят себе си чрез измененията в психологическото си състояние. Това се случва на приливи и отливи — скръб и терзания се редуват с радост и ликуване. В тази глава Бог очертава в най-ярки детайли съвършено убедителен портрет на хората. Това е нещо абсолютно непостижимо за хората, тъй като разкрива най-съкровени тайни в техните сърца. Нима човек е в състояние да постигне такова нещо?

Тук веднага следва един откъс, който е още по-значим — той разкрива Божи управленски закон, отправен пряко към хората, и е най-съществената част: „Зле ще свърши всеки от вас, хората, които се опълчи на реалността и в действията си се отклони от Моите напътствия — само беди ще си докара. Моя е последната дума във всичко случващо се във вселената“. Та не е ли това управленският закон на Бог? Това показва, че има предостатъчно примери за хора, нарушаващи управленския закон на Бог. Въз основа на горното Бог призовава всички да не се замислят за собствената си съдба. Ако някой дръзне да пожелае да се освободи от Божиата подредба, последиците ще са невъобразимо тежки. Тоест, това позволява на изпиталите просвещение чрез тези Негови слова да проумеят по-добре управленските Му закони и да разберат, че Негово величество не търпи обиди; така те ще се закалят и ще са по-устойчиви, подобно на тучнозелени борове, обръгнали в сред ветрове и студове, които дръзко се възправят срещу заплахата от зимен мраз, все така допринасяйки с жизнеността си за пищната зеленина на природата. Повечето хора се залутват из този откъс като в своеобразен лабиринт; това е така, защото съдържанието на Божиите думи се изменя относително бързо и тъй девет от всеки десет души навлизат в плетеница, щом се опитат да проумеят собствения си покварен нрав. За да може работата да се развива по-гладко занапред, за да премахне съмненията в сърцата на всички хора и те да напреднат с една стъпка в упованието си в Божиата преданост, Той подчертава в края на разглеждания откъс: „Всеки един, който Ме обича искрено,

със сигурност ще застане пак пред престола Ми“. Така умовете на хората, подложени на неколкомесечна работа от Него, мигновено се освобождават от част от притесненията. При това застиналите в безвремие техни сърца се връщат към изначалното си състояние, сякаш тежък камък пада от тях. Вече не е нужно да се питат какво им е отредила съдбата; и нещо повече, те вярват, че Бог вече няма да произнася празни думи. Тъй като хората са самоправедни, всички до един са убедени, че демонстрират безукорна вяроност към Бог; затова Бог целенасочено подчертава думата „искрено“ — за да постигне по-добър резултат. Така Той проправя път и поставя основите на следващата стъпка от Своео дело.

ГЛАВА 3

Днес вече не е Епохата на благодатта, нито епохата на милосърдието, а Епохата на царството, в която се разкрива Божият народ, епохата, в която Бог върши нещата директно чрез божествената Си същност. Следователно, в тази глава от Божиите слова, Бог води всички онези, които приемат Неговите слова, в духовния свят. Във встъпителния параграф Той предварително прави тази подготовка и ако човек притежава знанието за Божиите слова, ще проследи знаците и веднага ще разбере това, което Бог иска да постигне в Своя народ. В миналото хората бяха подлагани на изпитание чрез прилагане на названието „обслужващи“, а днес, след като са били подложени на изпитание, започва официалното им обучение. Освен това хората трябва да имат по-добро познание за Божието дело, основано на словата от миналото, и трябва да разглеждат словата и плътта, Духа и плътта като едно неделимо цяло — като една уста, едно сърце, едно действие и един източник. Това изискване е най-високото изискване, което Бог е поставял на човека от сътворението насам. Оттук се вижда, че Бог иска да изразходва част от Своите усилия за Своя народ, че Той иска да покаже някои знамения и чудеса в тях и, което е по-важно, че Той иска да накара всички хора да се подчинят на всички Божии дела и слова. От една страна, Самият Бог поддържа Своео свидетелство, а от друга, Той е поставил изисквания към Своя народ и направо е провъзгласил Божиите управленски закони пред масите: затова „понеже се наричате Мой народ, нещата вече не са такива, каквито бяха. Трябва да се вслушвате и да се подчинявате на словата на Духа Ми, и да следите внимателно делото Ми. Не бива да отделяте Моя Дух от Моята плът, защото Ние изначално сме едно цяло и по природа сме неразделни“. Така, за да предотврати пренебрегването на въплътения Бог от страна на хората, Той отново набляга на думите „защото Ние изначално сме едно цяло и по природа сме неразделни“. Тъй като такова пренебрегване е човешки недостатък, това е записано още веднъж в Божиите управленски закони. След това Бог информира хората за последствията

от нарушаването на Божиите управленски закони, без да крие нищо, като казва: „ще загуби и единствено ще може да изпие собствената си горчива чаша“. Тъй като човекът е слаб, след като чуе тези слова, той не може да не стане по-предпазлив към Бог в сърцето си, защото тази „горчива чаша“ е достатъчна, за да накара хората да се замислят за известно време. Хората имат много тълкувания на тази „горчива чаша“, за която говори Бог: човек да бъде съден със слова или да бъде отлъчен от царството, или да бъде изолиран за определен период от време, или плътта му да бъде покварена от Сатана и обладана от зли духове, или да бъде изоставен от Божия Дух, или плътта му да бъде унищожена и заточена в Хадес. Тези интерпретации са това, което може да се постигне чрез мисленето на хората, и затова във въображението си хората са неспособни да стигнат отвъд тях. Божиите мисли обаче са различни от човешките. Тоест „горчивата чаша“ не се отнася до никое от гореспоменатите неща, а до степента на познание на хората за Бог след като Той вземе мерки за тях. Казано по-ясно, когато някой произволно отделя Божия Дух от Неговите слова или словата от плътта, или Духа от плътта, с която Той се облича, този човек не само не е способен да познае Бог в Божиите слова, но и ако стане малко подозрителен към Бог, ще бъде заслепяван на всяка крачка. Не е така, както хората си въобразяват, че направо ще бъдат отсечени. По-скоро те постепенно попадат под Божието порицание — тоест те изпадат в големи катастрофи и никой не може да им съответства, сякаш са обладани от зли духове, и сякаш са мухи без глави и се блъскат наред, където и да отидат. Въпреки това, те все още не са способни да си тръгнат. В сърцата им е неописуемо тежко, сякаш в тях има невъобразимо страдание — но въпреки това те не могат да отворят уста, а прекарват целия ден в транс, неспособни да почувстват Бог. Именно при тези обстоятелства Божиите управленски закони ги заплашват, така че те не смеят да напуснат църквата, въпреки че не изпитват никакво удоволствие — това се нарича „вътрешна и външна атака“, която хората понасят ужасно трудно. Казаното тук се различава от представите на хората — и това е така, защото при онези обстоятелства те все още знаят как да търсят Бог и това се случва, когато Бог им обърне гръб, а по-важното е, че точно като неверника, те са напълно неспособни да почувстват Бог. Бог не спасява веднага такива хора. Когато горчивата им чаша се изпразни, тогава настъпва последният им ден. Но в този момент те все още търсят Божията воля и искат да се насладят само още малко — този път обаче е различно от преди, освен ако няма специални обстоятелства.

След това Бог обяснява на всички и положителните аспекти и така те отново придобиват живот — защото в миналото Бог каза, че обслужващите нямат живот, но днес Бог изведнъж говори за „живота в тях“. Само с приказки за живот хората разбират, че в тях все още може да има Божи живот. Така тяхната любов към Бог нараства с няколко степени и те придобиват по-голямо познание за Божията любов и милост. Затова, след като видят тези слова, всички хора се покаяват за

предишните си грешки и тайно проливат сълзи от разкаяние. Повечето от тях тихо решават и че трябва да удовлетворят Бог. Понякога Божиите слова пронизват сърцата на хората толкова дълбоко, че за хората е трудно да ги приемат и им е трудно да се успокоят. Понякога Божиите слова са искрени и сериозни и стоплят сърцата на хората, така че след като ги прочетат, те се чувстват като агне, което вижда майка си отново, след като е било изгубено дълги години. Очите им се пълнят със сълзи, обзети са от емоции и нямат търпение да се хвърлят в Божиата прегръдка, раздирани от ридания, за да освободят неописуемата болка, която е била в сърцата им в продължение на много години, и така да покажат своята преданост към Бог. Поради няколкомесечните изпитания те донякъде са станали свръхчувствителни, сякаш току-що са получили нервен пристъп, като инвалид, който е прикован към леглото от години. За да направи вярата им в Божиите слова непреклонна, Бог много пъти подчертава следните думи: „За да може следващият етап от Моето дело да протече гладко и безпрепятствено, Аз използвам облагородяването на словата, за да подложат на изпитание всички в Моя дом“. Тук Бог казва: „за да подложат на изпитание всички в Моя дом“. Внимателният прочит ни показва, че когато хората са в ролята на обслужващи, те все още са хора в Божи дом. Нещо повече, тези слова подчертават Божиата правдивост към титлата „Божи народ“, която носи на хората известно облекчение в сърцата им. И така, защо Бог многократно изтъква многобройните проявления у хората, след като те са прочели Божиите слова, или когато титлата „Божи народ“ все още не е разкрита? Дали това е само за да покаже, че Бог е Бог, който гледа дълбоко в сърцето на човека? Това е само една от причините — и тук тя е само от второстепенно значение. Бог прави това, за да убеди напълно всички хора, за да може всеки човек да разбере от Божиите слова собственото си несъвършенство и да узнае предишните си недостатъци по отношение на живота, и, което е по-важно, за да положи основата на следващия етап от делото. Хората могат да се стремят да опознаят Бог и да Му подражават единствено въз основа на себепознаването. Благодарение на тези слова хората се превръщат от негативни и пасивни в позитивни и инициативни и това дава възможност да се утвърди втората част от Божието дело. Може да се каже, че с този етап на делото като основа, втората част от Божието дело се превръща в проста задача, която изисква само минимални усилия. Затова, когато хората прогонят тъгата от сърцата си и станат позитивни и инициативни, Бог се възползва от тази възможност да постави други изисквания към Своя народ: „Моите слова се обявяват и изразяват по всяко време и на всяко място, така че и вие трябва да опознавате себе си пред Мен през цялото време. Защото днешният ден все пак не прилича на миналото и вече не можеш да вършиш каквото пожелаеш. Вместо това, под напътствието на Моите слова, трябва да сте способни да подчините тялото си; трябва да използвате словата Ми като своя опора и да не действате безразсъдно“. Тук Бог набляга най-вече на

„Моите слова“; и в миналото Той многократно е споменавал „Моите слова“ и затова всеки човек не може да не обърне внимание на това. Така се посочва същината на следващия етап от Божието дело: всички хора трябва да насочат вниманието си към Божиите слова и да не обичат нищо друго. Всички трябва да ценят словата, изречени от Божиите уста, и да не ги приемат лекомислено. Така ще се сложи край на предишните обстоятелства в църквата, когато един човек четеше Божиите слова, а мнозина казваха „Амин“ и бяха покорни. По онова време хората не познаваха словата на Бог, но ги приемаха като оръжие, с което да се защитят. За да промени това, Бог поставя нови, по-високи изисквания към хората на земята. За да попречи на хората да станат негативни и пасивни, след като видят високите стандарти и строгите изисквания на Бог, Той многократно насърчава хората, като казва: „Тъй като нещата са стигнали до днешното положение, не е нужно да се чувствате твърде огорчени и да съжалявате за постъпките и действията си в миналото. Великодушието Ми е безгранично като моретата и небето — как може човешките способности и познания за Мен да не са Ми познати като пръстите на собствената Ми ръка?“. Тези сериозни и искрени думи внезапно отварят умовете на хората и веднага ги пренасят от отчаяние към любов към Бог, към позитивност и инициативност, защото Бог говори, като се възползва от слабостта в сърцата на хората. Несъзнателно хората винаги се срамуват пред Бог заради миналите си постъпки и отново и отново изразяват разкаяние. Затова Бог разкрива тези слова по особено естествен и нормален начин, така че хората да не чувстват, че Божиите слова са сковани и скучни, а че са едновременно строги и нежни, ярки и живи.

От сътворението до днес Бог мълчаливо е подреждал всичко за човека от духовния свят и никога не е описвал на човека истината за духовния свят. И все пак днес Бог изведнъж прави преглед на битката, която бушува в духовния свят, което естествено озадачава хората, задълбочава чувството им, че Бог е труден за разбиране и необясним, и още повече ги затруднява да открият източника на Божиите слова. Може да се каже, че това състояние на битка в духовния свят въвежда всички хора в духа. Това е първата важна част от делото на бъдещето и е ключът, който позволява на хората да навлязат в духовния свят. Оттук се вижда, че следващият етап от Божието дело е насочен главно към духа, като основната му цел е да даде на всички хора по-голямо познание за чудотворните дела на възплътения Божи Дух, като по този начин всички предани на Бог хора получават по-голямо познание за глупостта и природата на Сатана. Въпреки че не са родени в духовния свят, те се чувстват така, сякаш са видели Сатана и след като имат това чувство, Бог веднага преминава към друг начин на говорене — и след като хората са постигнали този начин на мислене, Бог пита: „Защо толкова бързам да ви обуча? Защо ви разказвам фактите за духовния свят? Защо ви напомням и увещавам отново и отново?“. И така нататък — цяла поредица от въпроси, които провокират много въпроси в съзнанието на хората: защо Бог говори с този тон?

Защо говори по въпроси от духовния свят, а не за изискванията Си към хората по време на изграждането на църквата? Защо Бог не атакува представите на хората, като им разкрива тайни? Просто като са малко по-внимателни, хората придобиват малко познание за етапите на Божието дело и така, когато в бъдеще се сблъскат с изкушения, в тях се поражда истинско чувство на ненавист към Сатана. И дори когато се сблъскат с изпитания в бъдеще, те все още са в състояние да познаят Бог и да ненавиждат Сатана по-дълбоко, и следователно да прокълнат Сатана.

Накрая Божията воля е разкрита напълно на човека: „като позволите на всяка Моя дума да се вкорени, да разцъфне и да даде плод в душата ви и, което е по-важно, да даде повече плод. Това е така, защото не искам ярки и пищни цветя, а изобилни плодове, които не губят своята зрялост“. Сред многократно поставените изисквания на Бог към Неговия народ, това е най-изчерпателното от всички, това е основната точка и се излага по ясен начин. Преходих от работа в нормална човешка същност към работа в пълна божествена същност; затова в миналото, когато говорех с прости думи, не беше необходимо да добавям допълнителни обяснения и повечето хора бяха способни да разберат значението на словата Ми. Резултатът беше, че тогава от хората се изискваше единствено да познават словата Ми и да са способни да говорят за реалността. Този етап обаче е коренно различен. Моята божествена същност е поела пълен контрол и не е оставила място за намеса на човешката същност. Затова е изключително трудно за хората от Моя народ да разберат истинското значение на словата Ми. Само чрез Моите слова те могат да получат просветление и озарение, а ако не използват този начин, всякакви мисли за разбиране на целта на Моите слова са само празни блянове. Когато всички хора придобият по-голямо познание за Мен, след като са приели Моите слова, тогава Моят народ ще Ме изживее, тогава Моето дело в плът ще завърши и тогава Моята божествена същност ще е напълно изживяна в плът. В този момент всички хора ще Ме познаят в плът и наистина ще могат да кажат, че Бог се явява в плът, и това ще бъде плодът. Това е още едно доказателство, че Бог се е уморил от изграждането на църквата — тоест „макар цветята в оранжерията да са безбройни като звездите и да привличат цялата тълпа от възхитени хора, щом повехнат, те стават толкова раздърпани, колкото измамните замисли на Сатана и никой не проявява интерес към тях“. Въпреки че Бог лично работеше и по време на изграждането на църквата, тъй като Той е Бог, Който е винаги нов и никога стар, Той не изпитва носталгия към нещата от миналото. За да престанат хората да си мислят за миналото, Той използва думите „толкова раздърпани, колкото измамните замисли на Сатана“, за да покаже, че Бог не се съобразява с доктрини. Някои хора могат да изтълкуват погрешно Божията воля и да се запитат: защо, след като това е работа, извършена от Самия Бог, Той каза: „щом цветята повехнат, никой не проявява интерес към тях“? Тези слова дават на хората откровение. Най-важното е, че те позволяват на всички хора да имат нова

и правилна отправна точка; само тогава хората ще могат да изпълнят Божиата воля. В крайна сметка, Божият народ ще бъде способен да даде на Бог не насилена, а истинска възхвала, която идва от сърцата им. Именно това е в основата на Божия шестхилядолетен план за управление. Тоест това е кристализацията на този шестхилядолетен план за управление: всички хора да разберат значението на Божието въплъщение — да им позволи практически да опознаят въплътения Бог, което ще рече да познават делата на Бог в плът, така че да се отрекат от неясния Бог и да познават Бог, Който е от днес, а също и от вчера, и нещо повече — Бог на утрешния ден, Който наистина и реално съществува от вечни времена до вечността. Само тогава Бог ще навлезе в покой!

ГЛАВА 4

За да попречи на хората да се самозабравят и да се отклонят след прехода от негативност към позитивност, в последната глава от Божието слово, след като Бог изразява най-високите Си изисквания към Своя народ — след като казва на хората каква е волята Му на този етап от плана Му за управление — Той им дава възможност да размислят върху думите Му, за да се решат накрая да удовлетворят Божиата воля. Когато хората се настроят оптимистично, Бог незабавно започва да им задава въпроси относно другата страна на нещата. Той ги пита поредица от въпроси, в които на хората им е трудно да вникнат: „Беше ли любовта ви към Мен опетнена от нечисти примеси? Бяхте ли Ми предани искрено и от все сърце? Оpozнахте ли Ме истински? Колко място заемах в сърцата ви?“, и тъй нататък. Като изключим два укора, първата половина на този абзац се състои изцяло от въпроси. Особено уместен е следният въпрос: „Намериха ли словата Ми отклик у вас?“. Той действително е право в целта, защото засяга най-тайните кътчета в дълбините на човешките сърца и кара хората несъзнателно да се питат: „Истински предана ли е любовта ми към Бог?“. В сърцата си хората несъзнателно си припомнят как са Му служили в миналото: погълнати от самоопрощение, самомнителност, чувство за важност и самодоволство, незаинтересованост и горделивост. Като едри риби, уловени в мрежа — веднъж оплетени в нея, им е било трудно да се освободят. При това те често били невъздържани, многократно мамели нормалната човешка природа на Бог и се поставяли на първо място с всяко свое действие. Преди да бъдат наречени „обслужващи“, те преливали от енергия като новородено тигърче. Макар и донякъде да съсредоточавали вниманието си върху живота, на моменти само отбивали номера; послушанието им към Бог било привидно, като на роби. По времето, когато били разкрити като обслужващи, те били негативно настроени, изоставали, били изпълнени със скръб, роптаели срещу Бог, обронвали глави в знак на отчаяние и така нататък. Всяка

стъпка от чудесните им и затрогващи истории продължава да занимава умовете им. Дори и сън не ги лови, а дните си прекарват във вцепенение. Изглежда че Бог ги е пропъдил за втори път, сякаш са се озовали в Хадес и не могат да се измъкнат оттам. При все че Бог просто зададе няколко трудни въпроса в първия абзац, ако ги прочетем внимателно, виждаме, че Той не задава въпросите Си просто така; те съдържат дълбок подтекст, който трябва да бъде разяснен в подробности.

Защо веднъж Бог каза, че сега е сега, а понеже вчерашният ден е вече в миналото и няма място за носталгия, но въпреки това в първото изречение тук Той задава на хората въпроси, отвеждащи ги назад в отминалите дни? Помислете добре: Защо Бог призовава хората да не тъгуват по миналото, но все пак да го преосмислят? Възможно ли е да има грешка в Божиите думи? Възможно ли е източникът на тези думи да е сгрешил? Естествено, хората, които не обръщат внимание на Божиите думи, не биха си задавали толкова дълбоки въпроси. Но за момента няма нужда да обсъждаме това. Нека първо ви обясня първия от горните въпроси — причината. Разбира се, всеки знае, че Бог не говори празни приказки. Каквото се отрони от Божията уста е значимо и целенасочено — това е сърцевината на въпроса. Най-големият недостатък на хората е неспособността им да променят порочните си пътища и неподатливостта на старата им природа. За да позволи на хората да се опознаят по-изчерпателно и реалистично, Бог първо насочва мислите им обратно към миналото, за да се самоанализират по-задълбочено и така да осъзнаят, че нито едно от Божиите слова не е безсъдържателно, а всяко едно от тях се осъществява в различна степен при отделните хора. В миналото начинът, по който Бог вземаше мерки спрямо хората, им позволяваше да добият известно познаване за Бог и искреността им към Него в по-голяма степен да идва от сърцата им. Думата „Бог“ намира място у едва 0,1 процента от хората и техните сърца. За да постигне и този резултат, Бог е извършил колосална работа по спасението. Може да се каже, че Божието постижение в тази група хора — група, използвана от големия червен змей и обладана от Сатана — е толкова голямо, че те не смеят да постъпват, както им е угодно. Това е така, защото Бог не може да заеме сто процента от сърцата на онези, които са били пленени от Сатана. За да повиши човешкото познание за Себе Си през следващия етап, Бог сравнява състоянието на обслужващите от миналото с това на Божия народ днес и така прави ясна съпоставка, която предизвиква силен срам у хората. Както Бог казва, „няма къде да скриете срама си“.

И така, защо казах, че Божиите въпроси не са безцелни? Препрочитайки ги внимателно от начало до край виждаме, че макар и да не са щателно обяснени, всички те засягат степента, до която хората са предани на Бог и Го познават; с други думи всички те се отнасят до истинското състояние на хората, което е достойно за съжаление и за което им е трудно да говорят откровено. Оттук можем да се види, че духовният ръст на човека е твърде нищожен, познанията му за Бог

са твърде повърхностни, а верността му към Него е твърде омърсена и нечиста. Както Бог каза, почти всички хора ловят риба в мътна вода и присъстват само за да запълнят бройката. Когато пита „Наистина ли вярвате, че сте недостойни да бъдете Мой народ?“, истинското значение на тези думи е, че сред всички народи никой не е годен да бъде Божий народ. Но за да постигне по-силно въздействие, Бог използва метода на задаване на въпроси. Този подход е несравнимо по-ефективен от думите от миналото, които безжалостно нападаха, съсичаха погубваха хората, пронизвайки сърцата им. Представете си, ако Бог беше казал нещо скучно и безинтересно като: „Вие не сте Ми предани, верността ви е омърсена и не заемам изцяло сърцата ви... Няма да ти оставя място, на което да се скриете от себе си, защото нито един от вас не е достоен да бъде Мой избраник“. Ако сравните двете форми и при все че съдържанието им е същото, тонът им е различен. Използването на въпроси е много по-ефективно. Затова мъдрият Бог прибегва до въпросителния тон, което показва вещината Му на оратор. Това е непостижимо за хората и затова Той каза: „Хората са просто принадлежности, използвани от Мен. Различава ги само това, че някои от тях са незначителни, а други са безценни“.

Хората продължават да четат нататък и Божиите думи се ният бързо и изобилно, спирайки дъха на четящите, защото Той никак не щади хората. Когато изпитат най-покрусително съжаление, Бог отново ги предупреждава: „Ако въобще не обръщате внимание на горните въпроси, това показва, че ловите риба в мътна вода, че сте тук само за да запълните бройката и че в предварително постановения от Мен момент ще бъдете пропъдени и повторно захвърлени в бездънната пропаст. Това е Моето предупреждение и всеки, който го приема несериозно, ще бъде поразен от Моето правосъдие и в уреченото време ще го постигне бедствие“. Прочитайки тези думи, хората неволно се замислят за моментите, когато са били захвърлени в бездънната пропаст: заплашени от крушение, подвластни на Божиите управленски закони, чакащи края си, дълго време ужасени, подтиснати и неспокойни, неспособни да говорят с никого за обзелата сърцата им тъга — в сравнение с това те биха предпочели плътта им да бе подложена на очистване... Когато мислите им достигнат тази точка, ги обзема покруса. Като се замислят за състоянието си в миналото, за днешните си обстоятелства и за утрешния си ден, скръбта в сърцата им се усилва, те несъзнателно се разтреперват и започват да гледат с по-голям страх на Божиите управленски закони. Когато се сетят, че фразата „Божий народ“ може да е просто изразно средство, радостта в сърцата им мигновено се преобръща в ужас. Бог се възползва от фаталната им слабост, за да ги накърни, и в този момент Той започва новия етап от делото Си, непрестанно провокирайки нервите на хората и усилвайки усещането им, че Божиите постъпки са непонятни, че Бог е непознаваем, че Бог е чист и свят и че те не са годни да бъдат Негов народ. В

резултат на това те удвояват усилията си да се подобрят и не смеят да изостават от другите.

След това, за да им даде урок, да ги подтикне да опознаят себе си, да се боят от Бог и да се ужасяват от Бог, Той започва новия Си план: „От момента на сътворението до днес, мнозина не се подчиняваха на словото Ми и затова ги отделих и пропъдих от Моя обновителен поток; накрая телата им погиват, а духовете им се озовават в Хадес и до ден днешен са подложени на страховити мъчения. Много хора последваха Моето слово, но се противопоставиха на просветлението и озарението Ми [...] а някои [...]“. Това са действителни примери. С тези думи Бог не само сериозно предупреждава всички Божии хора, като ги запознава с действията Си през епохите, но и леко повдига завесата на част от случващото се в духовния свят. Това позволява на хората да осъзнаят, че от неподчинението им пред Бог няма да излезе нищо добро. Завинаги ще носят дамгата на срама и ще се превърнат в олицетворение на Сатана, в негово копие. В Божието сърце този аспект на значение е от второстепенна важност, тъй като думите Му вече са накарали хората да треперят и да се чудят какво да правят. Положителната страна на това е, че докато се тресат от страх, те добиват и известна представа за духовния свят — но само някои от тях постигат това, затова ще дам кратко обяснение. От портата на духовния свят се вижда, че има всякакъв вид духове. Някои от тях са в Хадес, други са в ада, трети са потопени в огненото езеро, а четвърти са в бездънната пропаст. Тук трябва да добавя нещо. Незадълбочено казано, можем да разделим тези духове според обитаваното от тях място; по-конкретно, някои пряко изтърпяват Божието наказание, докато други са в оковите на Сатана, а Бог се възползва от това. По-точно, те получават наказания според тежестта на простъпките си. В този момент нека дообясня: онези, които получават наказанието си непосредствено от Божиата ръка, не са оставили дух на земята, което означава, че са лишени от възможността да се преродят. Духовете, подвластни на Сатана — враговете, за които Бог казва „са станали Мои врагове“ — са свързани със земните неща. Различните зли духове на земята до един са Божии врагове, слуги на Сатана и причината за съществуването им е да служат, да служат така, че чрез тях Божиите дела да изпъкват. Затова Бог казва: „Тези хора не само са били пленени от Сатана, но са се превърнали във вечни грешници и са станали Мои врагове и открити противници“. След това Бог казва на хората какъв ще е краят на този вид духове: „Те подлежат на Моето правосъдие в разгара на Моя гняв“ и обяснява какво е настоящото им състояние: „До днес си остават слепци, до днес са в тъмниците“.

За да покаже на хората истинността на словото Си, Бог привежда действителен пример (случаят с Павел, за който говори), за да усили въздействието на предупреждението Си върху хората. За да не приемат хората за приказка

разказаното от Него за Павел и за да не се чувстват като безучастни зрители — и най-вече, за да спрат да се хвалят с неща, случили се преди хилядолетия, за които са научили от Бог, Той не се съсредоточава върху целия житейски път на Павел. Вместо това Той Се насочва към последиците за Павел, какъв край го е сполетял, какво е подтикнало Павел да се опълчи на Бог и как се е стигнало до този негов край. Бог подчертава как в крайна сметка е отказал да изпълни Павловите самозалъгващи надежди и без заобикалки описва състоянието на Павел в духовния свят: „Павел пряко получава Божието порицание“. Но тъй като хората са с притъпени осезания и са неспособни да вникнат в Божиите думи, Бог хвърля още светлина (следващата част от словото) и започва да говори за друг проблем, отнасящ се до различен аспект: „Осъждам в телесната му форма всеки проявил неподчинение към Мен (като се е опълчил не просто на въплътеното Мое Аз, а на словото Ми и на Моя Дух — тоест на Моята божествена същност)“. При все че, погледнато повърхностно, тези думи изглеждат несвързани с предишните им липсва взаимосвързаност, не се тревожете: Бог има Свои цели и простичката фраза „горният пример доказва, че“ органически слива двата наглед несвързани въпроса — в това се състои находчивостта на Божиите думи. Така хората биват просветени чрез разказа за Павел и поради връзката между предишния и следващия текст, чрез предоставения урок те още по-усърдно се устремяват към познание за Бог, което е тъкмо ефектът, търсен от Бог с тези думи. След това Бог изрича някои думи, предоставящи помощ и просветление при навлизането на хората в живота. Не е необходимо да говоря за това; ще усетиш, че тези неща са лесни за разбиране. Все пак се налага да обясня думите на Бог: „Когато работех в нормално човешко състояние, повечето хора вече се бяха сблъскали с Моя гняв и с величието Ми и отчасти познаваха мъдростта Ми и нрава Ми. Днес говоря и действам пряко от божествената Си същност и някои хора тепърва предстои да видят с очите си Моя гняв и Моето правосъдие; при това основната работа от втората част на Епохата на правосъдието изисква пряко да запозная всички Мои хора с действията Ми като въплътен Бог и да накарам всички вас непосредствено да видите Моя нрав“. Тези няколко думи бележат завършека на Божието дело в нормално човешко състояние и официално полагат началото на втората част от него в епохата на правосъдието, което се извършва в божественост и предрича края на определена група хора. Сега е моментът да обясним, че Бог не каза на човечеството, че това е втората част от ерата на правосъдието, когато се превръщат в Божии избраници. Той само отбелязва, че това е втората част от ерата на правосъдието, след като е съобщил на хората Божията воля и целите, които желае да постигне през този период, а също и коя е заключителната стъпка от делото Му на земята. Разбира се, тук виждаме и Божията мъдрост. Когато хората едва са се надигнали по време на тежко боледуване, ги занимава едничката мисъл дали ще умрат, или не, или дали болестта може да бъде

прогонена от телата им. Не се вълнуват дали ще си върнат телото и дали са подобаващо облечени. Тоест, едва когато хората напълно повярват, че са част от Божия народ, Бог малко по малко изрича изискванията Си и съобщава на хората в каква епоха се намират днес. Прави това, защото хората добиват енергията да се съсредоточат върху стъпките от Божието управление чак няколко дни след възстановяването си от болестта. Затова Той изчаква най-подходящия момент. Хората започват да анализират едва след като осъзнаят: тъй като това е втората част от ерата на правосъдието, Неговите изисквания са станали по-строги и аз съм станал един от Божиите избраници. Това е правилният и постижимият за хората анализ; затова Бог прибегва до този начин на говорене.

Щом хората добият известно разбиране, Бог отново преминава в духовния свят, за да говори от там, и хората отново попадат в клопка. Тази серия от въпроси кара всекиго да почесва глава в озадачение и да се чуди къде всъщност е Божията воля, не знае на кои от Божиите въпроси да отговори, а и на какъв език да изкаже отговорите си. Човек се чуди да се смее ли, да плаче ли. На хората им се струва, че тези думи съдържат много тайнствени проникновения, но всъщност е точно обратното. Тук е редно да добавя кратко обяснение за теб — така умът ти ще си отдъхне и ще усетиш, че това е нещо елементарно и не е нужно да го премисляш. В действителност всички тези думи са изказани от Бог с една-единствена цел — чрез въпросите си да спечели предаността на хората. Но директното заявяване не е целесъобразно и затова Бог пак избира пак да зададе въпроси. Този път обаче тонът Му е подчертано мек, за разлика от началото. Макар че подлага хората на разпит, този контраст им помага да си поотдъхнат. Може да прочетеш въпросите един по един; тези неща не бяха ли често споменавани в миналото? Няколкото простички въпроса са много съдържателни. Някои описват човешкия начин на мислене: „Желаете ли да се насладите на живот на земята, който е подобен на небесния?“. Други са „клетва за вярност“, полагана от хората пред Бог: „Способни ли сте наистина да се оставите да ви обрека на смърт и да ви водя като овце?“. Някои пък изразяват Божиите изисквания към човека: „Ако не говорех без заобикалки, щеше ли да можеш да се откажеш от всичко около себе си и да се оставиш да те използвам? Не е ли това реалността, която изисквам? [...]“. Те включват и Неговите увещания и уверения към хората: „Все пак искам вече да не се поддавате на опасения, да бъдете инициативни в навлизането си и да вникнете в същността на думите Ми. Това ще ви помогне да не ги разбирате погрешно и значението им да не остава неясно за вас, което би довело до неспазване на Моите управленски закони“. Накрая Бог споделя надеждите Си за хората: „Надявам се чрез думите Ми да разбирате намеренията Ми спрямо вас. Не мислете повече за собственото си бъдеще и действайте в съгласие с обещанието, което Ми дадохте, да се оставите на Божиите разпореждания по всички въпроси“. Последният въпрос е с дълбок подтекст. Кара

хората да се замислят, отпечатва се в човешките сърца и те трудно го забравят, защото непрестанно отеква у тях като камбанен звън.

Целта на гореизложеното кратко обяснение е да ти служи за ориентир.

ГЛАВА 5

Когато Бог отправя към хората изисквания, които те трудно си обясняват, а също и когато думите Му уцелват право в човешките сърца и хората искрено Му ги предлагат, за да Го възрадат, Бог им дава възможност да помислят, да вземат решение и да издирят пътека за практикуване. По този начин всички Негови избраници отново Му предлагат целите си същества, с ръце свити в юмруци в знак на решителност. Някои може би си очертават план и ежедневен график, докато се подготвят да се мобилизират да работят усърдно, за да отдадат своята частица сила за Божия план за управление, за да го прославят и да ускорят завършека му. И тъкмо когато хората са усвоили този тип съзнание и тези мисли занимават умовете им, докато изпълняват другите си задължения, докато разговарят и работят, Бог отново проговаря: „Гласът на Моя Дух изразява целия Ми нрав. Разбирате ли?“. Колкото по-твърда е решимостта на хората, толкова по-силно жадуват те да вникнат в Божията воля и с по-голяма искреност копнеят Бог да им заяви исканията Си. Затова Бог ще им даде желаното, възползвайки се от тази възможност да отправи в най-съкровени кътчета на човешките души думите, които отдавна е съдържал в готовност. Макар и тези думи да изглеждат малко резки или груби, човешкият род открива в тях несравнима сладост. Сърцата на хората мигом разцъфтяват от радост, сякаш са се озовали в небесните селения или са пренесени в друг свят — същински рай на въображението — където над човеците вече не тегне случващото се във външния свят. За да заобиколи евентуалната опасност хората да говорят и да действат като външен наблюдател, както бяха привикнали да правят в миналото, и по този начин да не намерят почва за развитие, щом постигнат съкровени си желания и още повече, когато се подготвят да работят с несдържан ентузиазъм, Бог продължава да съобразява начина Си на изразяване с техния начин на мислене и без да се церемони, отхвърля целия плам и религиозна обредност, пазени в сърцата им. Както Бог каза, „Истински ли видяхте значението на тези Мои думи?“. Хората не придават особено значение на опознаването за Бог чрез действията Му и думите Му, било то преди да вземат решение за нещо, или след това, а продължават да обмислят въпроса „Какво мога да направя за Бог? Ето това е главното!“. Затова Бог възкликва: „И имате наглостта да се наричате Мой народ право в лицето Ми — нямате никакъв срам, а още по-малко разум!“. Веднага щом Бог изрича тези думи, хората ги проумяват и като ударени от ток бързо отдръпват ръце и търсейки

безопасност, ги притискат към гърдите си от силен страх, че отново ще предизвикат Божия гняв. В допълнение към това Бог казва още: „Рано или късно хора като вас ще бъдат изпъдени от Моя дом! Не се правете пред Мен на ветерани, като си приписвате, че сте свидетелствали за Мен!“. Още по-силен страх обзема хората, когато чуят тези думи, сякаш са видели лъв. Реагират инстинктивно. Не искат да бъдат разкъсани от лъва, но пък нямат идея как да избягат. В този момент кроежите изчезват от човешкото сърце, безследно и завинаги. Божието слово Ме кара да се чувствам сякаш мога да прозря всички аспекти на човешкото безчестие: гузно наведена глава и поведение на бито куче, като кандидат-студент, провалил се на приемния изпит въпреки възвишените си амбиции, щастливото си семейство, обещаващото си бъдеще и прочие, а като добавим и Четирите модернизации до 2000-та година, превърнали се в кухи лозунги, получаваме въображаем сценарий за фантастичен филм. Целта е безучастността да бъде заменена с действеност, хората да се отърсят от равнодушието си и да се изправят в целия си ръст в позицията, която Бог им е отредил. От изключително значение е фактът, че хората силно се страхуват да не изгубят името си; затова са се вкопчили в скъпоценния живот чрез служебните си титли, ужасени, че някой ще се опита да ги лиши от тях. Когато човечеството е с такава нагласа, Бог не Се тревожи, че хората ще изпаднат в състояние на безучастност и съответно променя тона Си от осъдителен във въпросителен. Така не само позволява на хората да си поемат дъх, но им дава възможност да направят разбор на предишните си стремежи, за да имат база за съпоставка в бъдеще: неподходящото може да бъде променено. Бог позволява този период на щастие сред голямото нещастие и не заклемява хората, защото все още не се е захванал с делото Си. Затова ще продължа да Му служа с цялата си отдаденост!

Освен това не бива в страха си да пренебрегвате Божиите думи. Проверете дали Той има нови изисквания. Със сигурност ще откриете нещо такова: „От днес нататък трябва да навлезеш в реалността на практиката във всички свои действия; вече няма да минаваш между капките както досега, като дърдориш празни приказки“. Тук отново се проявява Божията мъдрост. Бог винаги е бдял над Своите свидетели и когато реалността на миналото Му слово достигне завършека си, никой не е в състояние да отгатне какво означава да усвоиш „реалността на практиката“. Това е достатъчно потвърждение за истинността на казаното от Него: „Аз Сам се заемам с делото“. Свързано е със същинското значение на работата в божествена същност, а също и с причината, поради която вече достигналото ново начало човечество е все така неспособно да разгадае истинския смисъл на Божието слово. Това се дължи на факта, че в миналото повечето хора се придържаха към реалността на Божието слово, докато днес нямат никакво понятие от реалността на практиката — не вникват в същината на тези думи, а схващат само повърхностното им значение. Още по-важно е, че никому не е позволено да

се меси днес в изграждането на царството, а само да се подчинява на Божиите заръки като робот. Добре запомнете това! Всеки път щом Бог спомене миналото, започва да говори за днешната ситуация; това е маниер на говорене, създаващ рязък контраст между онова, което е било, и това, което предстои. Този Негов начин на говорене дава още по-добри плодове, защото позволява на хората да съпоставят настоящето с миналото и така да разграничават едното от другото. Това е един аспект на Божията мъдрост, чиято цел е да добие плодовете от работата. След това Бог отново разкрива грозотата на хората, за да не забравят никога ежедневно да ядат и пият словото Му и — което е дори по-важно — да опознаят себе си и да приемат това като урока, който трябва да усвояват ден след ден.

Изричайки тези слова, Бог е постигнал резултатите, които бяха Негова първоначална цел. И тъй, без повече да се интересува дали човечеството Го е разбрало, или не, Той набързо разяснява това с две-три изречения, защото работата на Сатана няма нищо общо с човеците, а те изобщо не осъзнават това. Сега да оставим духовния свят и да доразгледаме начина, по който Бог поставя изискванията Си към хората: „Докато си почивам в Своята обител, внимателно наблюдавам: всички хора по земята се щурат насам-натам, „обикалят света“ и препускат напред-назад, за да подобрят живота си и да подсигурят бъдещето си. Но нито един от тях не влага енергия в градежа на Моето царство и не полага и най-слабо усилие“. След като разменя тези баналности с хората, Бог пак спира да им обръща внимание, но продължава да говори от гледната точка на Духа и посредством тези думи напълно разкрива житейските обстоятелства на човешкия род. От фразите „обикалят света“ и „препускат напред-назад“ става ясно, че човешкият живот е напълно лишен от съдържание. Ако не беше всесилното Божие спасение, хората — и особено родените в западащото многолюдно семейство потомци на имперски Китай — биха били още по-склонни безцелно да пропиляват целия си живот и биха се чувствали по-добре в Хадес или в ада, отколкото да се родят на земята. Под господството на големия червен змей те несъзнателно са обидили Бог и в резултат съвсем естествено и без да го разбират, са попаднали под прицела на Божието порицание. Ето защо Бог противопоставя „спасявал съм ги“ на „неблагодарници“, за да даде на хората възможност по-ясно да се опознаят и от това създава контраст с акта на Божията спасителна благодат. Нима резултатът не е още по-въздействащ? Излишно е да подчертавам, че от Божиите слова хората могат да изведат елемент на укор, елемент на спасение и призив, а също и лека нотка тъга. Неосъзната тревожност обзема хората, докато четат тези думи, и пълни очите им със сълзи... Но действията на Бог не могат да бъдат възпрени от това преходно чувство на тъга, нито пък обстоятелството, че целият човешки род е покварен, би Го спряло да изисква от Своите избраници и да ги превъзпитава. По тази причина Той веднага заговаря за положението днес, като

при това оповестява на човечеството величието на управленските Си закони, за да може планът Му да продължава да напредва. Ето защо след това, без да забавя темпото, Бог кове желязото, докато е горещо, и в този критичен момент оповестява върховния Си закон за епохата — върховен закон, който хората трябва да прочетат, обръщайки внимание на всяка клауза, преди да могат да разберат Божиата воля. В момента не е необходимо да навлизаме в повече подробности за това; хората просто трябва да четат по-внимателно.

Днес вие — събралата се тук група хора — сте единствените, които истински могат да видят Божието слово. Въпреки това съвременните хора изостават много в познаването на Бог от който и да било човек от миналите времена. Това ясно показва какви усилия е вложил Сатана в хората през изминалите няколко хилядолетия, а също и до каква степен е успял да ги поквари — развалата им е толкова дълбока, че въпреки многото казани от Бог думи те нито разбират, нито успяват да Го опознаят, а напротив, дръзват да въстават срещу Него и открито да Му се противопоставят. Затова Бог често съпоставя хората от миналото с днешните, за да даде на съвременния човек, колкото и безчувствен и невъзприемчив да е, обективна база за сравнение. Тъй като човешките същества не познават Бог и им липсва искрена вяра в Него, Той е отсъдил, че хората са неподготвени и неразумни; затова неведнъж е проявявал към тях търпимост и им е дарявал спасение. В духовния свят в това отношение се води битка: Сатана напразно се надява да поквари човечеството до степен да направи света нечист и изпълнен със зло и така да завлече хората със себе си в тресавището и да разруши Божия план. Планът на Бог обаче не е да превърне цялото човечество в хора, които Го познават, а по-скоро да подбере част от него, която да го представлява в цялост, а другите да са остатъчен продукт, бракувана стока, чието място е на бунището. Така, макар и от позицията на Сатана завладяването на неколцина може да е чудесна възможност да осуети Божия план, какво би могъл да знае за Божиите намерения глупак като Сатана? Затова Бог много отдавна каза: „Покрих лицето Си, за да не гледам този свят“. Всичко това ни е отчасти известно, а и Бог не изисква човешките създания да са способни да правят каквото и да било; Той по-скоро иска те да признаят, че делото Му е чудодейно и необозримо и сърцата им да са изпълнени със страх от Него. Ако Бог въздаваше наказания според човешките представи, а именно без да се съобразява с обстоятелствата, светът отдавна трябваше да е погинал. Нима това не би било равносилно на попадане в капана на Сатана? И така, Бог използва думите Си просто за да добие плодовете, които е избрал, но тези факти рядко осеняват хората. Не са ли това Негови думи: „Ако не будехте у Мен съжаление с липсата си на умения, разум и проникновение, щях да погубя всички ви с порицанието Си, да залича съществуването ви. Въпреки това ще продължа да проявявам снизходителност към човешкия род, докато довърша делото Си на земята“?

ГЛАВА 6

Когато четат Божиите слова, хората са смаяни и мислят, че Той е извършил велико дело в духовната сфера — нещо, на което човекът е неспособен и поради това трябва да бъде постигнато у хората лично от Бог. И тъй, Бог отново изрича думи на търпение към човешките същества, а те се чувстват объркани: „Бог не е Бог на милостта и любящата доброта, Той е Бог, Който само ни поразява. Тогава защо е снизходителен към нас? Възможно ли е отново да е променил подхода Си?“. Когато тези мисли и идеи проникнат в сърцата им, те с всички сили им се противят. Но след като Божията работа продължи известно време, Светият Дух извършва велико дело в църквата и всеки започва да изпълнява функцията си, всички хора навлизат в Божия метод, защото никой не открива никакви несъвършенства в казаното и извършеното от Бог. Никой няма ни най-малка представа каква ще е следващата Му стъпка. Както Бог каза, „От всичко под небето, кой не е в ръцете Ми? Кой не действа в съгласие с напътствията Ми?“. Все пак искам да ви дам един съвет: никой от вас не бива да се изказва или да предприема каквито и да било действия по въпроси, които не са ви ясни. Казвам това не за да потуша ентузиазма ви, а за да ви помогна да действате в съгласие с Божиите напътствия. В никакъв случай не реагирайте с обезсърчение или съмнения, защото споменах „несъвършенства“. Основната Ми цел е да ти напомня да се вслушваш в Божието слово. Хората за кой ли път се смаяват, когато прочетат Неговите думи, гласящи: „Проявявайте проникателност по духовните въпроси, слушайте внимателно Моето слово и бъдете истински способни да възприемате Моя Дух, Моето Същество, Моето слово и Мен Самия като неделимо цяло, за да може всички хора да Ме удовлетворяват, когато са в присъствието Ми“. Вчера са чели предупреждения, думи за Божията търпимост, а днес Бог внезапно заговаря по духовни въпроси. Какво се случва? Защо Бог все променя подхода Си, когато се изказва? Защо трябва да възприемете всичко това като неделимо цяло? Възможно ли е Божието слово да не е практическо? След по-внимателен прочит на думите Му става ясно, че когато Божията плът бъде отделена от Божия Дух, плътта се превръща във физическо тяло с тленни свойства или в така наречения от хората жив мъртвец. Въплъщението Божие идва от Духа: то е олицетворение на Духа, Словото добива плът. С други думи, Сам Бог живее в плът. Толкова сериозно е отделянето на Божия Дух от Неговото Аз. Следователно, макар че е наричан човек, Той не принадлежи към човешкия род. Той не притежава свойствените човешки особености, Той е съществото, получило Божието одобрение, което Бог ползва за одежда. Божието слово въплъщава Духа Божий, а словото Божие се открива непосредствено в плътта. Това също показва, че Бог живее във въплътена форма и е по-практическият Бог, което доказва съществуването Му и слага завършек на епохата на човешко неподчинение спрямо Бог. След като разказва на

хората за пътя към опознаване на Бог, Той отново сменя темата и се насочва към другата страна на въпроса.

„Навестих всичко, което съществува, от край до край огледах необятната вселена и вървах сред всички хора, вкусвайки сладостта и горчилката в живота им“. Макар и прости, тези думи не са лесно разбираеми за хората. Темата е друга, но в същността си остава същата: тя пак помага на хората да опознаят въплътения Бог. Защо Бог казва, че е вкусил сладостта и горчилката в живота на хората? Защо отбелязва, че е вървял сред всички хора? Бог е Духът, а също и въплътеното Божие Аз. За Духа не съществуват ограниченията на плътта и Той може да навести всичко, което съществува и от край до край да огледа необятната вселена — тези думи показват, че Божият Дух изпълва целия космос и покрива земята от полюс до полюс, че няма нищо, което Божията ръка да не е подредила, и няма кътче, в което Бог да не е оставил следи от стъпките Си. При все че Духът е станал плът и е роден като човек, Неговото съществуване не обезсилва всички човешки потребности: въплътеното Божие Аз се храни, спи и живее като нормален човек и прави всичко, което обичайно правят хората. Но тъй като същината Му е различна, Той не е съвсем „човек“ в класическия смисъл. Макар и да изпитва страдание, докато пребивава сред хората, то не Го кара да се отрече от Духа. Макар и благословен, Той не забравя Духа поради тези благословения. Духът и въплъщението работят в тих синхрон. Духът и въплъщението не могат да бъдат отлъчени един от друг и никога не са били отлъчени, защото въплъщението олицетворява Духа. Въплъщението произлиза от Духа, а в него Духът придобива форма. Тоест, трансцендентността е невъзможна за въплътения Дух, с други думи, Духът не може да върши свръхестествени неща, което означава, че Духът не може да напусне физическото тяло. Ако направеше това, Божието въплъщение би изгубило всякакъв смисъл. Хората могат да добият знание за Самия практически Бог само когато Духът е напълно изразен във физическото тяло и едва тогава ще бъде изпълнена Божията воля. Бог подчертава човешката слепота и непослушание чак след като е представил поотделно въплъщението и Духа на хората: „Но в тези Мои странствания човекът никога не Ме зачете и така и не Ме опозна истински“. От една страна Бог казва, че тайно се крие в телесната обвивка и не върши никакви чудеса, които да бъдат видени от хората; от друга страна, Той се оплаква, че хората не Го познават. Това не съдържа противоречие. Всъщност, при по-внимателно вглеждане е лесно да се види, че Бог постига целите Си от тези две страни. Ако прибегнеше до свръхестествени явления и чудеса, великото Му дело би станало излишно. Просто би изричал проклетия, обричащи хората на незабавна смърт и така щеше да ги убеди, но това не изпълнява Божията цел, на която служи въплъщението. Ако Бог действаше така, хората никога не биха добили осъзната вяра в съществуването Му. Биха били неспособни да вярват искрено и при това биха взели Бог за дявол. Още по-важното

е, че никога не биха опознали Божия нрав, а не е ли това част от значимостта на Божието въплъщение? Ако хората бяха лишени от възможността да опознаят Бог, тогава онзи друг неопределен Бог, свръхестественият Бог би продължил да властва в представите им завинаги. Нима при това положение хората не биха били в плен на собствените си идеи? Направо казано, дали Сатана, дяволът не би упражнявал тази власт над хората? „Защо казвам, че отново съм поел властта в ръцете Си? Защо казвам, че Моето въплъщение е толкова значимо?“. В момента, в който Бог се въплъти, Той мигом си възвръща властта и едновременно с това Неговата божественост намира пряк израз в действия. Всички хора постепенно се запознават с практическия Бог — така те напълно заличават Сатана от сърцата си и Бог заема по-голямо място в тях. В миналото човешките умове придаваха на Бог облика на Сатана — един невидим и недосегаем Бог. Въпреки това те убедено вярваха, че Бог не просто съществува, а е способен да дава знаци, да върши всякакви чудеса и да разкрива много тайни, например грозните лица на обладаните от демони. Това е убедително доказателство, че Бог в умовете на хората носи облика на нещо друго, което е различно от Бог. Бог е казал, че желае да заема 0,1 процента от човешките сърца. Това е най-високото Му изискване към човека. Извън видимото значение на тези думи, те съдържат и практическа страна. Правя това пояснение, защото иначе хората биха решили, че Божиите изисквания към тях са твърде занижени, сякаш Бог не разбира добре какво са хората. Нима човешкото мислене не е такова?

Като съчетае гореспоменатото с изложения по-нататък пример с Петър, четящият тези редове ще се убеди, че Петър действително познаваше Бог по-добре от всекиго, защото бе в състояние да обърне гръб на неопределения Бог и да търси знание за практическия Бог. Защо изрично е упоменато, че родителите му бяха противящи се на Бог демони? Това доказва, че Петър не търсеше Бог в сърцето си. Родителите му представляваха неопределения Бог, затова Бог ги споменава. Повечето хора пренебрегват този факт и вместо това се съсредоточават върху Петровите молитви. Молитвите на Петър дори са на устните на някои хора и непрестанно се въртят в умовете им, но те никога не съпоставят неопределения Бог със знанието на Петър. Защо той се обърна срещу родителите си и потърси знание за Бог? Защо поддържаше стремежа си, вземайки си поука от провалилите се? Защо се постара да усвои вярата и любовта на всички възлюбители Бог през вековете? Петър осъзна, че всички добри неща идват от Бог и Той е пряк техен източник, без Сатана да е успял да ги омърси с намесата си. Това показва, че опознатият от Петър Бог е практическият, а не свръхестественият Бог. Защо се казва, че Петър съсредоточил усилията си върху това да усвои вярата и любовта на всички възлюбители Бог през вековете? Оттук става ясно, че хората са се проваляли във времето най-вече поради неспособността си да опознаят практическия Бог, а са изпитвали само вяра и любов. В резултат, вярата им си

останала неопределена. Защо Бог толкова пъти споменава вярата на Йов, но не и познанието му за Него, и защо казва, че Йов не бил равен на Петър? Думите на Йов, „Слушал бях за Тебе със слушането на ухото, но сега окото ми Те вижда“, показват, че той просто имал вяра, но не притежавал познание. Повечето хора реагират с куп въпроси на думите „Съпоставяйки Ме със своите родители, Петър успя да оцени по-добре Моята любяща доброта и милост“. Защо на Петър му е била необходима съпоставка за контраст, за да познае Бог? Защо той не бе в състояние непосредствено да познава Бог? По каква причина е познал само Божията милост и любяща доброта, а Бог не е говорил за нищо друго? Дали е възможно да се устремим към познание за практическия Бог едва след като сме осъзнали нереалността на неопределения Бог? Целта на тези думи е да накара хората да пропъдят неопределения Бог от сърцата си. Ако от сътворението до днес хората винаги бяха познавали истинското лице на Бог, те биха били лишени от способността да разпознаят действията на Сатана, защото поговорката, „Човек не забелязва колко равно е полето преди да е прекосил планината“, подкрепя уместността на това Божие изказване. Тъй като иска да предостави на хората по-пълно разбиране за истинността на дадения пример, Бог съзнателно подчертава милостта и любящата доброта, по този начин доказвайки, че Петър е живял в Епохата на благодатта. От друга страна, така Той разкрива още по-убедително скверния лик на дявола, който сее поквара сред хората и чиито действия са винаги зловредни. На неговия фон Божията милост и любяща доброта изпъкват още по-ярко.

Бог очертава и фактите около Петровите изпитания и описва същинските обстоятелства около тях, като при това посочва на хората, че Бог е изтъкан не само от милост и любяща доброта, но също и от величие и гняв и че живеещите в мир невинаги са обсипани с Божии благословения. Разказвайки на хората за Петровите преживявания след изпитанията, Бог препотвърждава истинността на реченото от Йов: „Доброто ли ще приемаме от Бог, а да не приемаме и злото?“. Така става видно, че Петровото познание за Бог действително е достигнало несравними висоти, непокорявани от никого преди него. Постижението му е плод също и на усилията му да усвои вярата и любовта на всички възлюбил Бог през вековете и на насърчението, което си е давал, вземайки поука от неуспехите на други хора в миналото. Ето защо наричаме „плодове“ всички, успели да добият познание за Бог, включително и Петър. Петровите молитви към Бог показват истинското му познание за Бог по време на изпитанията. Все пак лъжицата катран в кацата с мед е неспособността му напълно да прозре Божията воля, затова, съдейки по познанието на Петър за Него, Бог желае да „заеме само 0,1 процента от човешкото сърце“. Фактът, че дори и Петър — човекът, познаващ Бог най-добре — беше неспособен да разбере точно каква е волята Му показва, че хората са лишени от способността да познаят Бог, защото са дълбоко покварени от Сатана; това позволява на всички хора да вникнат в човешката същност. Тези

две предпоставки — неспособността на хората да добият познание за Бог и дълбокото проникване на сатанинското в душите им — контрастират с великата Божия мощ, защото Бог работи само със словото Си, Той не предприема действия и по този начин намира Свое място в човешките души. Но защо хората трябва да постигнат само този дял от 0,1 процента, за да удовлетворят Божията воля? Това може да бъде обяснено с обстоятелството, че Бог не е вложил в хората необходимата способност. Ако човекът придобиеше 100-процентово познание за Бог при липсата на въпросното умение, всяко Божие действие би било ясно като бял ден за хората — а като вземем предвид присъщата им природа, те тозчас биха се опълчили, биха въстанали в открито неподчинение срещу Бог — същото поведение, довело до падението на Сатана. И тъй, Бог никога не подценява хората, защото вече ги е подложил на задълбочен анализ и Му е кристално ясно всичко за тях, дори и колко вода съдържа кръвта им. Тогава колко по-очевидна е за Него човешката природа? Бог никога не греши и подбира изключително внимателно всяка дума от изказванията Си. Тоест, неспособността на Петър да вникне с точност в Божията воля не противоречи на факта, че той е човекът, опознал Бог най-добре от всички; при това двете изобщо не са свързани. Давайки примера с Петър, Бог нямаше за цел да насочи вниманието на хората към него. Защо Йов не успя да добие познание за Бог, а Петър постигна това? Защо Бог заяви, че човекът е в състояние да добие това знание, но същевременно каза, че това е възможно благодарение на великата Божия сила? Дали хората са добри по природа? За тях самите не е лесно да преценят това; никой не би осъзнал дълбоката значимост на въпроса, ако Аз не бях го повдигнал. Целта на думите Ми е да предложа на хората проникателност, за да могат да имат вяра да съдействат на Бог. Едва тогава Той ще може да ползва човешката подкрепа в делото Си. Такава е действителната ситуация в духовната сфера и тя е напълно необозрима за хората. За да не дадат място на Сатана в сърцата си, те трябва да го прокудят оттам и да поканят Бог на освободилото се място. Само тогава ще може да се каже, че Христос е слязъл на земята и че земните империи са станали Христово царство.

На този етап споменаването, че Петър е служил за мерило и пример в течение на хилядолетия няма за цел само да го представи като образец за подражание; тези думи са също и отражение на разразяващата се битка в духовната сфера. През цялото време Сатана е въздействал върху човека с напразната надежда, че ще го погълне и така ще предизвика Бог да унищожи света и да изгуби Своите свидетели. Но Бог каза: „Първо ще създам модел, за да заема възможно най-малко място в човешкото сърце. На този етап човешкият род нито Ме възрадва, нито Ме познава напълно; въпреки това, поради Моята велика сила хората ще могат изцяло да Ми се покорят и ще престанат да се бунтуват срещу Мен, а Аз ще използвам този пример, за да надвия Сатана. С други думи, Аз ще използвам заемания от Мен 0,1 процент от човешките сърца, за да смажа цялата власт, която

Сатана упражняваше над човечеството“. Затова днес Бог споменава Петър като пример, за да послужи на целия човешки род за еталон за практика. В съчетание с уводния пасаж, това потвърждава истинността на казаното от Бог за ситуацията в духовната сфера: „Настоящото се различава от миналото: ще направя неща, невиджани от времето на сътворението, и ще изрека думи, нечувани откакто свят светува, защото призовавам всички хора да опознаят въплътеното Мое Аз“. От това става ясно, че днес Бог е започнал да подкрепя думите Си с действия. Хората виждат само какво се случва отвън, но не могат да прозрат действителните събития, развиващи се в духовната сфера и затова Бог недвусмислено заявява: „Това са стъпките от управлението Ми, но хората изобщо не подозират какво предстои. Макар и да говорих разбираемо, хората са все така озадачени; трудно им е да Ме разберат. Нима това не показва човешката нищожност?“. Тези думи са с богат подтекст: те разкриват, че в духовната сфера се води битка, точно както е описано по-горе.

Божията воля не се осъществява в цялост след краткото Му описание на Петровия живот и затова Той отправя към хората следното изискване, свързано с делото на Петър: „Из целия космос и по небесния свод, всички неща на небето и на земята способстват с всички сили за осъществяването на последния етап от делото Ми. Със сигурност не желаете да сте в ролята на наблюдатели, слугуващи на сатанинските сили?“. След като прочетат за знанието на Петър, хората добиват дълбоко просветление. За да е още по-въздействащ, Бог показва на хората последиците от тяхната поквара, невъздържаност и незнание за Него; при това Той съобщава на човечеството — отново и този път по-изчерпателно — как се развива битката в духовния свят в действителност. Само по този начин хората ще повишат бдителността си срещу попълзновенията на Сатана. При това Той недвусмислено предупреждава, че няма да спаси хората от евентуално ново падение, както ги е спасил този път. Като цяло, тези предупреждения задълбочават впечатлението на хората от Божието слово, карат ги да тачат още повече Божията милост и да ценят Божиите предупредителни думи, за да може Неговата цел — спасението на човечеството — да бъде постигната истински.

ЗА ЖИВОТА НА ПЕТЪР

Петър беше Божият модел за подражание за човечеството, светило, известно на всички. Защо някой толкова незабележителен беше издигнат като пример от Бог и възхваляван от следващите поколения? От само себе си се разбира, че това е неотделимо от неговия израз на любов към Бог и решимостта му да Го обича. Що се отнася до това как се проявяваше боголюбивото сърце на Петър и какви бяха всъщност неговите житейски преживявания, трябва да се върнем към

Епохата на благодатта, за да разгледаме отново обичаите на времето и какъв е бил Петър през тази епоха.

Петър е роден в обикновено еврейско семейство на земеделци. Родителите му са издържали цялото семейство чрез земеделие и той е бил най-голямото дете, като е имал четирима братя и сестри. Това, разбира се, не е основната част от нашата история; Петър е нашият главен герой. Когато е на пет, родителите му започват да го учат да чете. По това време еврейският народ е доста образован и със значителен напредък в области като селско стопанство, промишленост и търговия. В резултат на социалната си среда и двамата родители на Петър получават висше образование. Въпреки че са от провинцията, те имат добро образование, сравнимо с образованието, което получават студентите днес. Очевидно Петър е бил благословен да се роди в толкова благоприятни социални условия. Умен и бързо усвояващ, той лесно възприема нови идеи. Когато започва да се обучава, той много лесно усвоява уроците. Родителите му се гордеят, че имат такъв интелигентен син, и полагат всички усилия, за да може да посещава училище, с надеждата, че ще може да се отличи и да получи някакъв официален пост в обществото. Без да го осъзнава, Петър започва да се интересува от Бог, в резултат на което, на четиринадесетгодишна възраст, докато учи в гимназията, учебната програма по древногръцка култура, която изучава, му омръзва, по-специално по отношение на измислените хора и събития от древногръцката история. Оттогава Петър — който току-що е навлязъл в пролетта на своята младост — започва да търси повече знания за човешкия живот и света. Той не се чувства длъжен да се отплати за усилията, които родителите му са положили, защото ясно вижда, че всички хора живеят в състояние на самозаблуда, че водят безсмислено съществуване, като съсипват собствения си живот в борбата си за богатство и признание. Неговото прозрение е свързано до голяма степен със социалната среда, в която живее. Колкото повече знания имат хората, толкова по-сложни са отношенията между тях и вътрешните им светове, и следователно толкова по-празно е съществуването им. При тези обстоятелства Петър прекарва свободното си време като посещава най-различни хора, повечето от които са религиозни личности. В сърцето си изглежда е имал смътното усещане, че религията би могла да даде обяснение на всичко необяснимо в човешкия свят, и затова често посещава близката синагога, за да присъства на службите. Родителите му не знаят за това и не след дълго Петър, който бил винаги с добър характер и добре образован, започва да мрази училището. Под надзора на родителите си той едва завършва гимназия. След като изплува на брега на океана на познанието, той си поема дълбоко въздух; оттогава нататък никой вече няма да го възпитава или ограничава.

След като завършва училище, той започва да чете всякакви книги, но на седемнадесет години все още не знае много за широкия свят. След дипломирането

си се издържа със земеделие, като отделя колкото може повече време за четене на книги и посещение на религиозни служби. Родителите му, които имат големи надежди за него, често проклинат Небето за своя „бунтовен син“, но дори това не възпира неговия глад и жажда за праведност. Петър претърпява немалък брой неуспехи, но сърцето му е ненаситно и той расте като трева след дъжд. Не след дълго той има „късмет“ да срещне някои видни фигури в религиозния свят и тъй като копнежът му е толкова силен, той започва да общува с тях все по-често и да прекарва почти цялото си време сред тях. Потънал в щастие и задоволство, той изведнъж осъзнава, че вярата на повечето от тези хора е само на думи, но не и сърцата им. Как би могъл Петър, чиято душа е чиста и почтена, да понесе такъв удар? Той разбира, че почти всички хора, с които общува, са зверове в човешки дрехи — те са животни с човешко лице. По това време Петър е много наивен, затова няколко пъти ги моли от сърце. Но как е възможно тези хитри и коварни религиозни фигури да се вслушат в молбите на този пламенен младеж? Именно в този момент Петър осъзнава истинската празнота на човешкия живот: той се проваля още в началото на житейския си път... Една година по-късно той напуска синагогата и започва самостоятелен живот.

Неуспехът превръща 18-годишния Петър в много по-зрял и по-опитен човек. Вече няма и следа от младежката му наивност. Невинността и простотата на младежа са безсърдечно задушени от претърпения неуспех и той започва живот като рибар. Впоследствие са забелязани хора, които го слушат да проповядва от лодката си. Докато изкарва прехраната си с риболов, той разпространява посланието навсякъде, а всички, на които проповядва, са завладени от неговите проповеди, защото това, за което говори, докосва струна в сърцата на обикновените хора и всички те са дълбоко развълнувани от неговата честност. Той често учи хората да се отнасят към другите от сърце, да призовават Суверена на небесата и земята и всички неща, да не пренебрегват съвестта си и да не вършат срамни неща, във всичко да удовлетворяват Бог, Когото обичат в сърцата си... Хората често са дълбоко трогнати, след като са слушали проповедите му. Те се чувстват вдъхновени от него и често са развълнувани до сълзи. По онова време той е обект на силно възхищение от страна на последователите си, които живеят в нищета, и разбира се, като се има предвид какво представлява обществото тогава, са много малко на брой. Петър е преследван по същото време от различни религиозни елементи в обществото. В резултат на всичко това той се мести от място на място и в продължение на две години води уединен живот. През тези две години на необикновени преживявания той достига до много прозрения и научава много неща, за които не е имал никаква представа преди, и се променя до такава степен, че сякаш вече няма нищо общо с предишното си 14-годишно „аз“. През тези две години той се сблъсква с всякакви хора и вижда всякакви истини за обществото, в резултат на което започва постепенно да се избавя от всички ритуали на

религиозния свят. Дълбоко въздействие върху него оказват промените в дейността на Светия Дух по това време. Дотогава Исус вече е работил много години, така че работата на Петър е повлияна и от тогавашното дело на Светия Дух, въпреки че срещата му с Исус тепърва предстои. Поради тази причина, докато проповядва, Петър придобива много неща, които предишните поколения светии никога не са имали. Разбира се, по онова време той знае немного за Исус, но до момента не е имал възможност да се срещне с Него лично. Той само таи надежда и копнеж да види тази небесна фигура, родена от Светия Дух.

Една вечер, по здрач, Петър лови риба с лодката си (близо до брега на това, което тогава беше известно като Галилейското езеро). Въпреки че държи въдица в ръцете си, умът му е зает с други неща. Залязващото слънце осветява повърхността на водата като огромен океан от кръв. Светлината се отразява върху младото, но спокойно и сдържано лице на Петър. Той изглежда дълбоко замислен. В този момент полъхва ветрец и той внезапно осъзнава самотата на живота си, което веднага поражда у него усещане за пустота. Докато вълните на океана блестят на светлината, става ясно, че той не е в настроение за риболов. Потънал в мисли, той внезапно чува някой зад себе си да казва: „Симоне, син на Йона евреина, дните на живота ти са самотни. Ще Ме последваш ли?“. Стреснат, Петър моментално изпуска въдицата, която държи, и тя веднага потъва на дъното на морето. Петър бързо се обръща и вижда мъж, застанал в лодката му. Той Го оглежда от горе до долу: косата на мъжа, която достига до раменете Му, има лек златистожълт оттенък на слънчевата светлина, Той носи сиви дрехи, среден е на ръст и е облечен от глава до пети като евреин. На угасващата светлина сивото облекло на мъжа изглежда почти черно, а лицето Му — с лек отблясък. Петър е опитвал много пъти да срещне Исус, но безуспешно. В този момент, дълбоко в душата си, той е убеден, че този мъж трябва да е светият човек на сърцето му, и затова той се хвърля по лице на дъното на рибарската лодка и казва: „Възможно ли е Ти да си Господ, който дойде да проповядва евангелието на небесното царство? Чувал съм за твоите преживявания, но никога не съм Те виждал. Искях да Те следвам, но не можех да Те намеря“. Дотогава Исус вече е отишъл под навеса на лодката, където седи спокойно. „Стани и седни до Мен!“, казва Той. „Тук съм, за да търся онези, които наистина Ме обичат. Дойдох специално, за да разпространявам евангелието на небесното царство, и ще пътувам из земите, за да търся онези, които са в единомислие с Мен. Искаш ли?“. Петър отговаря: „Аз трябва да следвам онзи, който е изпратен от Небесния Отец. Трябва да призная този, който е избран от Светия Дух. Тъй като обичам Небесния Отец, как бих могъл да не пожелаая да Те следвам?“. Въпреки че думите на Петър са изпълнени с религиозни представи, Исус се усмихва и кимва със задоволство. В този момент в Него се заражда бащинска любов към Петър.

Петър следва Исус в продължение на няколко години и вижда в Него много неща, каквито няма в другите хора. След като Го следва една година, Петър е

избран от Исус измежду дванадесетте апостоли. (Разбира се, Исус не казва това на глас и другите изобщо не го разбират.) В живота Петър съпоставя себе си с всичко, което Исус прави. По-специално посланията, които Исус проповядва, са запечатани в сърцето му. Той е напълно отдаден и верен на Исус и никога не надига глас срещу Него. В резултат на това той става верен спътник на Исус навсякъде. Петър наблюдава ученията на Исус, Неговите кротки слова, храната Му, дрехите Му, подслона Му и как пътува. Петър подражава на Исус във всяко отношение. Той никога не е самоправеден, а отхвърля всичко остаряло, като следва примера на Исус както в думите, така и в делата. Именно тогава Петър разбира, че небесата, земята и всички неща са в ръцете на Всемогъщия и че поради тази причина той няма личен избор. Петър възприема също така всичко, което е Исус, и го използва като пример. Животът на Исус показва, че Той не е самоправеден в това, което прави: вместо да се хвали със Себе Си, Той трогва хората с любов. Различни неща показват какъв е Исус и поради тази причина Петър Му подражава във всичко. Преживяванията на Петър му дават все по-голямо усещане за обичливостта на Исус и той казва следното: „Търсих Всемогъщия из цялата вселена и видях чудесата на небесата, земята и всички неща, и така получих дълбок усет за обичливостта на Всемогъщия. Но аз никога не бях изпитвал истинска любов в сърцето си и никога не бях виждал обичливостта на Всемогъщия със собствените си очи. Днес, в очите на Всемогъщия, аз получих Неговия благосклонен поглед и най-накрая почувствах Божиата обичливост. Най-накрая открих, че човечеството обича Бог не само заради това, че създал всички неща; аз открих Неговата безгранична обичливост в своето ежедневие. Как би могла тя да се ограничи до това, което се вижда в момента?“. С течение на времето голяма част от обличливостта се проявява и в Петър. Той става силно покорен на Исус, но разбира се, претърпява и доста неуспехи. Когато Исус го води да проповядва на различни места, Петър винаги се смирява и слуша проповедите на Исус. Той никога се възгордява заради годините, през които е следвал Исус. След като Исус му казва, че причината, поради която е дошъл, е да бъде разпнат, за да може да завърши делото Си, Петър често изпитва болка в сърцето си и плаче тайно, когато е сам. Въпреки това този „злосъстен“ ден най-накрая настъпва. След като Исус е арестуван, Петър плаче сам в рибарската си лодка и казва много молитви за това. Но в сърцето си знае, че това е волята на Бог Отец и че никой не може да я промени. Той страда и очите му са пълни със сълзи само заради любовта си. Това е човешка слабост, разбира се. Когато научава, че Исус ще бъде прикован на кръста, той Го пита: „След като си тръгнеш, ще се върнеш ли, за да бъдеш сред нас и да бдиш над нас? Ще можем ли все още да Те виждаме?“. Въпреки че тези думи са много наивни и пълни с човешки представи, Исус познава горчивината от страданието на Петър и така чрез Своята любов Той показва разбиране към слабостта на Петър: „Петре, Аз те възлюбих. Знаеш ли това?

Въпреки че няма причина за думите, които казваш, Отецът е обещал, че след Моето възкресение Аз ще се явявам на хората в продължение на 40 дни. Не вярваш ли, че Моят Дух често ще дарява благодат на всички вас?“. Въпреки че Петър се чувства донякъде утешен от това, той все пак чувства, че има едно нещо, което липсва, и затова, след като е възкресен, Исус му се явява открито за първи път. За накара Петър да спре да се придържа към представите си обаче, Исус отказа пищната храна, която Петър Му е приготвил, и изчезва мигновено. От този момент нататък Петър най-накрая започва да разбира по-задълбочено Господ Исус и Го обиква още повече. След Своето възкресение Исус често се явява на Петър. Той се му се явява още три пъти, след като изтичат четиридесетте дни и се възнеса на небето. Всяка поява е точно тогава, когато делото на Светия Дух е на път да бъде завършено и новото дело е на път да бъде започнато.

През целия си живот Петър се занимава с риболов, за да изкарва прехраната си, но освен това живее, за да проповядва. В по-късните си години той написва първото и второто послание на Петър, както и няколко писма до църквата във Филаделфия от онова време. Хората от този период са дълбоко трогнати от него. Вместо да ги поучава, като използва собствения си авторитет, той им осигурява съответния запас от живот. Той никога не забравя онова, което Исус го е учил преди да си отиде, и се вдъхновява от тях през целия си живот. Като следва Исус, той решава да се отплати за любовта на Господ със смъртта си и да следва Неговия пример във всичко. Исус се съгласява с това, така че когато Петър е на 53 години (повече от 20 години след заминаването на Исус), Исус му се явява, за да му помогне да изпълни стремежа си. През следващите седем години Петър прекарва живота си в опознаване на себе си. Един ден, в края на тези седем години, той е разпънат с главата надолу, което слага край на неговия необикновен живот.

ГЛАВА 8

Когато Бог говори чрез Духа, гласът Му е отправен към целия човешки род. Заговори ли от човешка гледна точка, словата Му са предназначени за всички онези, които следват напътствията на Неговия Дух. Заговори ли от трето лице (от тъй наречената позиция на наблюдател), Той пряко разкрива словото Си пред хората, за да Го възприемат като коментатор и тогава им се струва, че устата Му изрича необозрими, непознати и непознаваеми за тях неща. Не е ли така? Когато говори чрез Своя Дух, те остават смаяни. „Любовта на човеците към Мен е нищожно малка; много слаба е и вярата им в Мен. Ако не насочвах острието на словото Си към човешките слабости, хората биха се впускали в хвалби, преувеличения и бомбастични теории, биха говорили надут, сякаш са сведущи и

всезнаещи по земните въпроси“. С тези думи Бог не само разкрива действителното състояние на човешкия род и мястото, което хората са отредили за Него в сърцата си, но и излага на показ цялото човешко съществуване. Всеки вярва, че е необикновена личност, но дори не знае, че съществува понятието „Бог“. Затова хората се осмеляват да се впускат в бомбастични теории. Но това „впускане в бомбастични теории“ не е „говорене“, както го разбират хората. То е по-скоро знак, че хората са покварени от Сатана. Всички техни постъпки, всяко действие, което предприемат, е противно на Бог и пряко се опълчва срещу Него; в същината си тези техни действия са продиктувани от Сатана и противоречат на Бог. Целта им е да постигнат независимост противно на Божията воля. Затова Бог отбелязва, че всички хора до един се впускат в бомбастични теории. Защо Той казва, че острието на думите Му е насочено към човешките слабости? Това е, защото ако не разкрие нещата, загнездени дълбоко в човешките сърца, никой не би се покорил на Бог в съгласие с Неговото намерение; тогава хората не биха могли да вникнат в собствената си същност и не биха имали богобоязливи сърца. С други думи, ако не изложи на показ намеренията на хората, те биха дръзнали да правят какво ли не, та дори и нескрито да проклинат небесата или Бог. Това са човешките слабости. Затова Бог казва: „Пътувам до всички кътчета на вселенското мироздание в постоянно търсене на онези, които са в съгласие с Моето намерение и са годни да бъдат ползвани от Мен“. В съчетание с последвалото Негово изказване за тържествения екот на приветствието на царството, това ясно показва, че Божият Дух се е заловил с ново дело на земята; само че то е недостъпно за физическото зрение на хората. Тъй като е казано, че Духът е на земята и осъществява ново дело, цялото вселенско мироздание също претърпява незабавна промяна: Божиите синове и избраници започват да приемат свидетелството за Неговото въплъщение и, нещо повече, всяка религия и всяко изповедание, всички прослойки и всички народи също го приемат в една или друга степен. В духовния свят настъпва голямо раздвижване на мирозданието. Целият религиозен свят е разтърсен из основи и в това се изразява споменатото преди „земотресение“. След това ангелите официално се залавят за работа и израилтяните се завръщат в родината си и вече не се скитат и всички, включително и те, приемат да бъдат Божие паство. От друга страна, египтяните започват да се отдръпват от обсега на спасението Ми; тоест, те получават Моето наказание (но на това все още не е поставено официалното начало). Когато на света едновременно настъпят тези разтърсващи промени, ще отекне тържественото приветствие на царството, наречено от хората „времето, когато седемкратно усиленият Дух започва да работи“. Всеки път, щом Бог се залови с делото по възстановяването, никой не може да усети работата на Светия Дух — нито в различните етапи, нито в преходните периоди. Следователно, Божиите думи, „щом хората изгубят всякаква надежда“, са правдиви. При това по време на всички тези

преходи, когато хората губят надежда или решават, че са в грешния поток, Бог започва отначало и предприема следващата стъпка от делото Си. От сътворението досега Той възстановява делото Си и изменя похватите Си по подобен начин. При все че повечето хора са (в различна степен) способни да вникнат в едно или друго измерение на Божието дело, накрая всички те биват отнесени от водната стихия, защото ръстът им е твърде дребен; те са неспособни да проумеят стъпките от Неговото дело и затова биват отхвърлени. Все пак това е също и начинът, по който Бог пречиства хората, и така Той осъжда остарелите представи на човечеството. Колкото по-широка е основата, върху която стъпват хората, толкова по-трудно им е да изоставят вече възприетите представи за Бог; дотолкова са вкопчени в старото, че не приемат светлината на новото. От друга страна човек се нуждае от някаква основа, за да стъпи на краката си, и въпреки това повечето хора все още трудно изоставят старите си представи. Пределно ясно е, че това важи с особена сила за представите им за настоящия въплътен Бог.

В днешните си слова Бог говори много за видения и не е необходимо да се спираме с подробности върху това. Той обяснява предимно как градежът на църквата полага основите за изграждането на царството. По-конкретно, докато се е изграждала църквата основната цел е била хората да се убедят в сърцата си и да изразяват тази увереност в думите си, макар че не са виждали с очите си въплътения Бог. Въпреки че са таели вяра в сърцата си, те не са познавали въплътения Бог, защото на този етап Той е бил неразличим от човека. В Епохата на царството тази убеденост трябва да е в сърцата на всички и да намира израз в речта им и в погледа им. Това ще бъде достатъчно потвърждение, че, за да са убедени в сърцата си и да дават външен израз на своята увереност, то трябва да им бъде позволено да опознаят въплътения Бог с физическото си зрение — не под натиск и не само с нехайна вяра, а със знание, произтичащо от сърцата им и изразено в думите им. Следователно, в този етап от градежа няма битки и убийства. Вместо това Божието слово ще води хората към просветление и чрез него те ще търсят и изследват, за да се запознаят подсъзнателно с въплътения Бог. Оттук следва, че за Бог този етап от делото е много по-лесен, доколкото оставя нещата на естествения им ход и не се противопоставя на човешкия род. Накрая това ще доведе хората до непринудено познание за Бог — затова няма място за тревоги и притеснения. Когато Бог рече, „състоянието на битката в духовната сфера се разкрива ясно и пряко сред всички Мои хора“, Той имаше предвид, че когато хората тръгнат по верния път и започнат да опознават Бог, всеки човек става обект на сатанинското изкушение не само вътрешно, а и в самата църква. Въпреки това този път трябва да бъде извървян от всекиго, така че няма място за тревога. Сатанинското изкушение може да придобие различни форми. Някой може да пренебрегне Божиите наставления или да се откаже от тях, или да се опита да обезсърчи останалите с негативни изказвания; по правило,

такива хора не успяват да спечелят никого на своя страна, но е трудно да бъдат разпознати, най-вече защото активно продължават да посещават църковните събрания, но позициите им относно виденията са неясни. Ако църквата не е нащрек за такива лица, има опасност всички вярващи да се повлияят от негативността им, да откликват вяло на Бог и в резултат да не обръщат внимание на думите Му, а това означава да попаднат право в клопката на сатанинското изкушение. Дори и да не се опълчва открито срещу Бог, тъй като не може да вникне в Неговите думи и не Го познава, такъв човек може да стигне дори дотам, че да се оплаква и да допусне сърцето му да се изпълни с неприязън. Тези хора може да заявят, че са изоставени от Бог и поради това са неспособни да добият просветление и озарение. Може да им се иска да напуснат, но изпитват леки опасения и може да твърдят, че не Бог е източник на Божието дело, а зли духове.

Защо Бог толкова често споменава Петър? И защо казва, че дори и Йов не е равен нему? Това твърдение не само подтиква хората да се вгледат в Петровите дела, но също така ги кара да оставят настрана всички примери, които пазят в сърцата си, тъй като дори и примерът на Йов — чиято вяра бе най-голяма — не е достатъчен. Само по този начин, когато те отхвърлят досегашните си критерии в опита си да наподобят Петър, ще постигнат по-добър резултат. Правейки това, те ще се доближат с още една стъпка към познанието си за Бог. Той показва на хората пътя за практикуване, който бе извървян от Петър, за да опознае Бог, а целта е той да им служи като отправна точка. След това Бог предсказва един от начините, по които Сатана ще изкуши човеците, като казва: „Ако обаче си хладен и безчувствен към словото Ми, ти без съмнение се опълчваш срещу Мен. Това е безспорно“. С тези свои думи Бог предвещава коварните козни, които ще се опитва да използва Сатана; те са предупреждение. Невъзможно е всички да останат безразлични към Божието слово; при все това някои ще се поддадат на изкушението. Затова накрая Бог отново подчертава: „Не опознаете ли словото Ми, не го ли приемете и не го ли практикувате, неизбежно ще се превърнете в обект на наказанието Ми! Със сигурност ще се превърнете в жертви на Сатана!“. Това е Божият съвет към човешкия род и въпреки това накрая част от хората неизбежно ще станат жертви на Сатана, като е предречено от Бог.

ГЛАВА 9

В човешкото въображение Бог е Бог и хората са хора. Бог не говори езика на хората, нито те могат да говорят езика на Бог. За Бог удовлетворяването на изискванията на човечеството към Него е лесна работа — като детска игра — докато Божиите изисквания към човечеството са непостижими и немислими за хората. Истината обаче е точно обратната: Бог иска само „0,1 процента“ от хората.

Това не само учудва хората, но и ги кара да се чувстват много озадачени, сякаш са в небрано лозе. Само благодарение на Божието просвещение и благодат хората са придобили малко познание за Божията воля. На 1 март обаче всички хора отново останаха в недоумение и се почесваха по главите; Бог поиска Неговият народ да бъде като блестящ сняг, а не като блуждаещи облаци. И така, за какво се отнася този „сняг“? И какво означава „блуждаещи облаци“? В този момент Бог умишлено не разкрива нищо от по-дълбокия смисъл на тези слова. Това хвърля хората в объркване и по този начин увеличава тяхната вяра, докато търсят знание — защото това е конкретно изискване, отправено към Божия народ, и нищо друго; следователно всички хора се оказват в положение несъзнателно да прекарват повече време в размисъл върху тези необясними слова. В резултат на това в ума им възникват различни идеи, пред очите им проблясват играещи снежинки и в съзнанието им веднага се появяват блуждаещи в небето облаци. Защо Бог иска хората Му да бъдат като сняг, а не като блуждаещи облаци? Какъв е истинският смисъл тук? За какво конкретно се отнасят тези слова? „Снегът“ не само краси природата, но е и полезен за земеделието; той помага за убиване на бактерии. След обилен снеговалеж всички бактерии се покриват с блестящ сняг и цялата област незабавно започва да кипи от живот. По същия начин Божият народ трябва не само да познава въплътения Бог, но и да се дисциплинира върху факта на Божието въплъщение; по този начин той ще изживее една нормална човешка природа. Ето как снегът краси природата; в крайна сметка зрелостта на Божия народ ще сложи край на големия червен змей, като установи Божието царство на земята и разпространява и прославя святото Божие име, така че цялото царство на земята да е изпълнено с Божията праведност, да свети с Неговия блясък и да искри със славата Му. Навсякъде ще има сцени на мир и задоволство, на щастие и удовлетворение и непрекъснато обновявана красота. Различните напасти, които съществуват в момента — покварен сатанински нрав, изразяващ се в несправедност, коварство, измама, зли желания и така нататък — всички ще бъдат изкоренени и по този начин и небето, и земята ще бъдат обновени. Това е истинското значение на фразата „след обилен снеговалеж“. Тези, които са като блуждаещи облаци, са подобни на хората, които следват стадото, което Бог споменава; ако има някакви изкушения от Сатана или изпитания от Бог, те веднага ще се отдалечат и повече няма да съществуват. Дори никаква тяхна частица няма да оцелее, тъй като ще е изчезнала отдавна. Ако хората са като блуждаещи облаци, тогава те не само са неспособни да изживеят Божия образ, но и носят срам за Неговото име, тъй като за такива хора има опасност да бъдат откъснати по всяко време или на всяко място; те са храната, която Сатана поглъща — и когато Сатана ги плени, те ще предадат Бог и ще служат на Сатана. Това несъмнено носи срам за Божието име и от това Бог се възмущава най-много от всичко; такива хора са Божии врагове. Така те са както без същината на

нормалните хора, така и без никаква практическа стойност. Именно поради това Бог поставя такива изисквания към Своя народ. След като разберат нещо от тези слова обаче, хората не знаят какво да правят по-нататък, тъй като темата за Божието слово се е насочила към Самия Бог, което ги поставя в трудно положение: „Понеже идвам от святата земя, Аз не съм като лотоса, който има само име и няма същина, защото той идва от калта, а не от святата земя“. Защо, след като говори за Своите изисквания към Своя народ, Бог описва собственото Си раждане? Възможно ли е да има връзка между двете? Наистина между тях има изначална връзка; ако не беше така, Бог нямаше да каже това на хората. Сред зелени листа лотосът се люлее напред-назад от лекия бриз. Той е приятен за окото и високо ценен. Хората просто не могат да му се наситят и изгарят от желание да заплуват във водата, за да откъснат лотосов цвят и да го разгледат отблизо. Въпреки това Бог казва, че лотосът идва от тинята и има само име, а няма същност; изглежда, че Бог не придава никакво значение на лотосите, и словата Му показват, че изпитва известно отвращение към тях. През епохите мнозина щедро са възхвалявали лотосите, защото излизат неопетнени от мръсотията, и дори изглежда загатват, че лотосите са несравними и неописуемо прекрасни. В Божиите очи обаче лотосите са безполезни — което е точно разликата между Бог и хората. Така може да се види, че разликата между Бог и хората е толкова голяма, колкото разстоянието между небесния свод и самата основа на земята. Тъй като лотосът идва от тинята, всички хранителни вещества, от които се нуждае, също идват оттам. Просто лотосът може да се прикрие и по този начин да осигури наслада за очите. Много хора виждат само красивата външност на лотоса, но никой не вижда, че животът, скрит в него, е мръсен и нечист. Затова Бог казва, че той има само име и няма същност — което е напълно правилно и вярно. Не е ли точно такъв Божият народ днес? Неговото подчинение и вяра в Бог са само повърхностни. Пред Бог хората угодничат и се самоизтъкват, за да Го накарат да бъде доволен от тях; вътрешно обаче са изпълнени с покварен, сатанински нрав и коремите им са пълни с нечистотии. Ето защо Бог задава въпроси на хората, питайки дали тяхната преданост към Него е опетнена от нечистотии, или е чиста и искрена. Когато бяха обслужващи, много хора хвалеха Бог на глас, но Го проклинаха в сърцата си. На думи те се подчиняваха на Бог, но в сърцата си не Му се покоряваха. Устата им изричаше думи на отрицание, а в сърцата си таяха противопоставяне на Бог. Имаше дори такива, чиито действия бяха съгласувани: те изричаха сквернословия с устата си и ръкомахаха напълно разпуснати, и дадоха жив и непресторен израз на истинското лице на големия червен змей. Такива хора наистина заслужават да бъдат наричани потомство на големия червен змей. Днес обаче те стоят на мястото на верни обслужващи и се държат така, сякаш са верни хора на Бог — колко безсрамно! Това обаче не е чудно; те идват от калта, така че няма как да не покажат истинското си лице. Тъй като Бог е свят и чист, истински и действителен,

плътта Му идва от Духа. Това е категорично и неоспоримо. Не само да можеш да даваш свидетелство за Самия Бог, но и да можеш напълно да се отдадеш на осъществяването на Божията воля: тези неща представляват едната страна на Божията същина. Това, че плътта идва от Духа с образ, означава, че плътта, с която Духът Се облича, е съществено различна от плътта на хората и тази разлика се крие преди всичко в техния дух. Това, за което се отнася „Духът с образ“, е как, в резултат на това, че е обвит от нормална човешка природа, божествеността може да работи нормално отвътре. Това ни най-малко не е свръхестествено и не се ограничава от човешката природа. „Образът на Духа“ се отнася до пълната божественост и не се ограничава от човешката природа. Затова присъщият Божи нрав и истински образ могат да бъдат напълно изживени във въплътеното тяло, което е не само нормално и устойчиво, но притежава величие и гняв. Първото въплътено тяло можеше да представи само Бог, Когото хората можеха да си представят; тоест Той можеше само да извършва знамения и чудеса и да изрича пророчества. По този начин Той не изживя напълно реалността на Бог и така не беше въплъщение на Духа с образ; Той беше само пряката проява на божествеността. Освен това, тъй като надхвърляше нормалната човешка природа, Той не беше наречен Самият цялостен практичен Бог, но в Него имаше нещичко от неясния Бог в небето; Той беше Богът от представите на хората. Това е съществената разлика между двете въплътени тела.

От най-високата точка на вселената Бог наблюдава всяко движение на човечеството и всичко, което хората казват и правят. Той дори наблюдава всичките им най-съкровени мисли с абсолютна яснота, като никога не ги пренебрегва; затова словото Му се врязва право в сърцата на хората, поразявайки всяка тяхна мисъл, а Божието слово е проникателно и безпогрешно. „Въпреки че хората „познават“ Духа Ми, те все още оскърбяват Духа Ми. Словата Ми разкриват грозните лица на всички хора, както и най-съкровениите им мисли, и карат всички на земята да рухнат наскреда Моя изпитателен поглед“. От това е очевидно, че макар и Божиите изисквания към човечеството да не са много строги, хората все още не могат да издържат на изпитателната проверка на Божия Дух. „Но въпреки падането им техните сърца не смеят да се отдалечат от Мен. Кой от обектите на сътворението не Ме обича в резултат на делата Ми?“. Това е още по-показателно за всестранныя Божия мъдрост и всемогъщество и по този начин разкрива всичко, което Божиите избраници са мислели, когато са били в позицията на обслужващи: след „сделка“, завършила с неуспех, „стотиците хиляди“ или „милионите“ в главите им се изпариха. Въпреки това, поради Божиите управленски закони и поради Божието величие и гняв — въпреки че наведоха глави в скръб — те все още служеха на Бог с негативна нагласа и всички техни практики от миналото станаха само празни приказки и бяха напълно забравени. Вместо това, за да се забавляват, за да прекарват или пропиляват времето си, те вършеха на воля

неща, които правеха тях и всички останали щастливи... Точно това всъщност се случваше сред хората. Затова Бог Се отваря към човечеството и казва: „Кой не копнее за Мен в резултат на словата Ми? В кого не се раждат чувства на привързаност в резултат на Моята любов?“. Честно казано, всички хора са готови да приемат Божието слово и няма нито един сред тях, който да не обича да чете Божието слово; просто те не са в състояние да прилагат Божието слово на практика, защото са възпрепятствани от природата си. След като прочетат Божието слово, много хора не могат да понесат да бъдат отделени от него и любовта им към Бог извира в тях. Така Бог отново прокліна Сатана, като за пореден път разкрива грозното му лице. „Тази ера, в която Сатана беснее и е безумно деспотичен“ е също и самата епоха, в която Бог започва официалното Си велико дело на земята. След това Той започва делото по унищожаването на света. С други думи, колкото повече Сатана вилнее, толкова по-скоро ще настъпи Божият ден. По този начин, колкото повече Бог говори за разложението на Сатана, толкова повече приближава денят, в който Бог ще унищожи света. Такова е Божието заявление към Сатана.

Защо Бог многократно казва: „[...] освен това зад гърба Ми те участват в онези „похвални“ мръсни сделки. Смяташ ли, че плътта, с която Се обличам, не знае нищо за твоите действия, твоето поведение и твоите думи?“. Той не каза такива слова само един или два пъти. Защо така? След като хората са били утешени от Бог и са наясно с Божията скръб за човечеството, за тях става лесно да забравят миналото, докато се борят да вървят напред. Въпреки това Бог не е ни най-малко снизходителен към хората: Той продължава да Се прицелва в техните мисли. По този начин Той казва на хората отново и отново да опознаят себе си, да прекратят разврата си, да не участват повече в такива похвални мръсни сделки и никога повече да не мамят Бог в плътта. Въпреки че природата на хората не се променя, има полза да им се напомня няколко пъти. След това Бог говори от човешка гледна точка, за да разкрие тайните в сърцата им: „Много години съм търпял вятъра и дъжда и също съм изпитвал горчивината на човешкия свят; но при по-внимателен размисъл никакво страдание не може да накара плътското човечество да изгуби надежда в Мен, а още по-малко пък някаква сладост може да накара хората от плът да станат студени, обезверени или пренебрежителни към Мен. Наистина ли любовта им към Мен е ограничена или до липса на страдание, или до липса на сладост?“. „Всичко под слънцето е празно“ — тези слова наистина имат вътрешно значение. Така Бог казва, че нищо не може да накара хората да загубят надежда в Него или да охладнеят към Него. Ако хората не обичат Бог, тогава те все едно са мъртви; ако не обичат Бог, тогава тяхното страдание е безполезно и щастието, на което се радват, е празно и се добавя към техните грехове. Тъй като нито един човек не обича истински Бог, Той казва: „Наистина ли любовта им към Мен е ограничена или до липса на страдание, или до липса на сладост?“. Как може някой

да съществува без страдание или сладост в света на човечеството? Отново и отново Бог казва: „Нито един човек никога не е виждал истински лицето Ми или някога наистина е чувал гласа Ми, защото хората не Ме познават истински“. Бог казва, че хората не Го познават истински, но защо Той иска хората да Го познават? Това не е ли противоречие? Всяко едно от Божиите слова има определена цел. Тъй като хората са станали безчувствени, Бог използва принципа да върши 100% от Своето дело чрез хората, за да може в крайна сметка да притежава 0,1 процента от всяко от сърцата им. Такъв е методът, по който Бог работи, и Бог трябва да действа по този начин, за да постигне Своите цели. Точно това е и мъдростта в Божието слово. Разбрахте ли това?

Бог казва: „Когато пряко разкривам Моите тайнства и изяснявам Моята воля в плътта, вие не обръщате внимание; слушате звуците, но не разбирате значението им. Обзема Ме тъга. Въпреки че съм въплътен, не мога да върша делото на служението на плътта“. От една страна, тези слова карат хората, поради тяхната безчувственост, да поемат инициативата да си сътрудничат с Бог; от друга страна, Бог разкрива истинското лице на Своята божественост във въплътено тяло. Тъй като хората имат твърде нисък духовен ръст, разкриването на божествеността през периода, в който Бог е въплътен, настъпва само в съответствие с тяхната способност да го приемат. По време на тази стъпка от делото повечето хора остават неспособни да приемат това напълно, което достатъчно показва колко невъзприемчиви са те. По този начин, по време на това дело, божествеността не изпълнява цялото си първоначално предназначение; тя изпълнява само малка част от него. Това показва, че в бъдещото дело божествеността постепенно ще бъде разкривана според състоянието на възстановяване на човечеството. Въпреки това божествеността не нараства постепенно; по-скоро тя е това, което въплътеният Бог притежава в същината Си, и не прилича на духовния ръст на хората.

В Божието сътворение на хората имаше цел и смисъл, поради което Той каза: „Ако цялото човечество беше унищожено от Моя гняв, какво би било значението на създаването на небесата и земята от Мен?“. След като хората бяха покварени, Бог планира да спечели част от тях за Свое удоволствие; Неговото намерение не беше всички хора да бъдат унищожени, нито да бъдат изстребени при най-малкото нарушение на Божиите управленски закони. Не такава е волята на Бог; както каза Бог, това би било безсмислено. Именно поради тази „безсмисленост“ става ясна Божията мъдрост. Няма ли още по-голяма значимост в това Бог да говори и работи чрез много средства, за да порицава, съди и нанася удари на всички хора, като в крайна сметка избира само тези, които наистина Го обичат? Именно по този начин се разкриват Божиите дела и така сътворението на хората става още по-значимо. По този начин повечето от Божиите слова се изричат просто за да се носят покрай тях; това се прави за постигане на цел и точно това е реалността на част от словата Му.

ПРИТУРКА

ГЛАВА 1

Това, което искам от вас, не е неясната и безсъдържателна теория, за която говоря, нито е невъобразимо за човешкия мозък или непостижимо за човешката плът. Кой е способен на пълна преданост в Моя дом? И кой може да даде всичко от себе си в Моето царство? Ако Моята воля не беше разкрита, щяхте ли наистина да изисквате от себе си да удовлетворите сърцето Ми? Никой никога не е разбирал сърцето Ми и никой никога не е разбирал волята Ми. Кой някога е виждал lika Ми или е чувал гласа Ми? Дали Петър? Или Павел? Или Йоан? Или Яков? Кой някога е бил облечен от Мен, притежаван от Мен или оползотворен от Мен? Макар че първия път, когато Се въплътих, се случи в божествена същност, плътта, в която Се облякох, не познаваше човешките страдания, защото не бях въплътен в образ и затова не можеше да се каже, че плътта изпълняваше волята Ми напълно. Само когато Моята божествена същност е способна безпрепятствено и свободно да върши това, което Аз бих вършил, и да говори това, което Аз бих говорил, в човек с нормална човешка природа, може да се каже, че Моята воля е изпълнена в плът. Целта Ми да бъда смирен и скрит се постига, защото Моята нормална човешка природа е способна да прикрие Моята божествена същност. По време на етапа на делото в плът, въпреки че божествената същност действа непосредствено, за хората не е лесно да възприемат такива действия, което се дължи единствено на живота и действията, присъщи на нормалната човешка природа. Това въплъщение не може да пости 40 дни като първото въплъщение, а работи и говори нормално; въпреки че разкрива тайни, Той е съвсем нормален; не е такъв, какъвто хората си го представят — гласът Му не е като гръмотевица, лицето Му не блести от светлина и небесата не треперят, когато Той върви. Ако беше така, тогава в това нямаше да има нищо от Моята мъдрост и щеше да е невъзможно да унизя и победа Сатана.

Когато показвам божествената Си същност зад щита на нормалната човешка природа, Аз придобивам пълна слава, великото Ми дело е изпълнено и нищо не представлява трудност. Това е така, защото целта на Моето въплъщение е най-вече да позволя на всички, които вярват в Мен, да видят делата на Моята божествена същност в плът и да видят Самия практически Бог, като по този начин пропъдя невидимия и неосезаем Бог от мястото, което заема в сърцата на хората. Тъй като Се храня, обличам Се, спя, живея и действам като нормален човек, и понеже говоря и се смея като нормален човек, и имам потребностите на нормален човек, но същевременно притежавам същината на пълната божественост, Аз съм наречен „практическият Бог“. Това не е абстрактно и е лесно за разбиране; в него може да се види в коя част се крие същината на Моето дело и върху коя фаза от делото Се съсредоточавам. Основната цел на Моето въплъщение е да разкрие

Моята божествена същност чрез нормалната човешка природа. Не е трудно да се види, че центърът на Моето дело е във втората част на Епохата на правосъдието.

В Мен никога не е имало човешки живот, нито е имало следа от човешко същество. Човешкият живот никога не е заемал място в Мен и никога не е потискал разкриването на Моята божествена същност. Затова колкото повече се изразяват Моят глас в небето и волята на Моя Дух, толкова повече Сатана може да бъде унижен и така става по-лесно да се изпълни волята Ми в нормална човешка природа. Единствено това победи Сатана; Сатана вече е напълно посрамен. Въпреки че съм скрит, това не пречи на словата и действията на Моята божествена същност — това е достатъчно, за да покаже, че съм победил и съм придобил пълна слава. Тъй като Моето дело в плът е безпрепятствено и тъй като практическият Бог вече има място в сърцата на хората и е пуснал корени в сърцата им, това напълно доказва, че Сатана е победен от Мен. И тъй като Сатана не е способен да направи нищо повече сред хората, и тъй като е трудно да се насадят характерните черти на Сатана в човешката плът, Моята воля се осъществява безпрепятствено. Основната идея на Моето дело най-вече е всички хора да видят удивителните Ми дела и истинския Ми лик: Аз не съм недостижим, не се извисявам в небето и не съм безформен и аморфен. Аз не съм невидим като въздуха, нито съм като плаващ облак, който лесно се разнася. Напротив, макар да живея сред хората и сред тях да изпитвам сладостта, киселостта, горчивината и пламенността, Моята плът се различава съществено от тази на човека. На повечето хора им е трудно да имат досег с Мен, но повечето от тях копнеят да го направят. Сякаш във въплътения Бог има огромни, необясними тайни. Заради прякото разкриване на божествената същност и заради щита на човешкия облик хората се държат на почтително разстояние от Мен, вярват, че съм милостив и любящ Бог, но и се страхуват от Моето величие и гняв. Така в сърцата си те желаят да говорят сериозно с Мен, но не могат да направят това, което желаят, това, за което жадуват сърцата им — не им достига сила. Такова е състоянието на всеки в тази ситуация — колкото повече хората са такива, толкова по-голямо е доказателството за разкриването на различните аспекти на Моя нрав и така се постига целта хората да познават Бог. Но това е второстепенно; основното е да накарам хората да познават Моите удивителни дела от делата на плътта Ми, да ги накарам да опознаят същината на Бог. Аз не съм необичаен и свръхестествен, както си представят хората. По-скоро Аз съм практическият Бог, който е нормален във всяко отношение. Хората вече нямат представи за Мен, а Ме опознават в реалността. Едва тогава заемам истинското Си място в съзнанието на хората.

Пред всички хора Аз не само никога не съм правил нищо свръхестествено, което да е било ценено от тях, но съм и изключително обикновен и нормален. Умишлено не позволявам на хората да видят във въплъщението Ми нещо, което да има какъвто и да е намек за Бог. Но заради словата Ми хората са напълно

завоювани и се подчиняват на свидетелството Ми. Само така хората могат да Ме познаят в плът без опасения и на основата на пълната вяра, че Бог наистина съществува. Така познанието на хората за Мен става по-реално, по-ясно и не е примесено с нищо от доброто им поведение. Всичко това е резултат от прякото действие на Моята божествена същност, което дава на хората по-голямо познание за Моята божественост, защото само божествената същност е истинското лице на Бог и Негов изконен атрибут. Хората трябва да видят това. Искam слова, дела и действия на божествеността — не Ме интересуват думите и действията в човешка природа. Моята цел е да живея и да действам в божественото — не искам да пускам корени и да поклъвам в човешкото и не искам да пребивавам в човешкото. Разбирате ли какво казвам? Въпреки че съм гост в човешкото, не това искам. Действам в пълната Си божественост и само така хората могат да разберат по-добре истинския Ми лик.

ГЛАВА 10

В периода на градеж на църквата, Бог почти не спомена изграждането на царството, а дори и когато Го правеше, Той използваше изразите, възприети в онези времена. Щом настъпи Епохата на царството, Бог с един замах се отказа от някои похвати и съображения от периода на изграждане на църквата и повече не промълви нито дума за тях. Точно в това се състои фундаменталният смисъл на „Самият Бог“, който е винаги нов и никога стар. Колкото и добре да са правени нещата в миналото, те в крайна сметка са част от една отминала ера и затова Бог определя тези минали събития като случили се преди Христа, докато сегашната ера е известна като епохата след Христа. Оттук става ясно, че градежът на църквата бе необходимо условие за изграждането на царството; той положи основата за суверенната Божия власт над царството. Градежът на църквата е моментална снимка на съвремието; Божието дело на земята е фокусирано най-вече върху следващата част, изграждането на царството. Още преди да довърши изграждането на църквата, Бог вече бе подготвил необходимото за цялата Му предстояща работа и в подходящия момент официално се зае с нея. Затова Бог каза: „Все пак Епохата на царството се различава от миналите времена. Тя не се занимава с поведението на човешкия род; Аз слязох на земята, за да осъществя лично Моето дело, което човеците не могат нито да си представят, нито да постигнат“. И наистина, тази работа трябва да бъде свършена лично от Бог — никое човешко същество не е в състояние да я извърши; тя просто не е по силите на хората. Кой освен Бог би могъл да осъществи такова велико дело сред човечеството? Кой друг би могъл да „изтормози“ човешкия род почти до смърт? Защо Той казва: „Аз слязох на земята, за да осъществя лично Моето дело“?

Възможно ли е Божият Дух действително да е изчезнал от цялото пространство? Фразата „Аз слязох на земята, за да осъществя лично Моето дело“ се отнася както до обстоятелството, че Божият Дух се е въплътил, за да върши работа, така и до факта, че Божият Дух очевидно работи чрез човечеството. Като осъществява лично Своето дело, Той позволява на множество хора с очите си да видят Самия Бог; не е необходимо да Го дирят старателно в собствените си души. При това Той позволява на всички човеци да видят с очите си и работата на Духа и така им показва, че има съществена разлика между човешката и Божията плът. Същевременно Божият Дух работи в цялото пространство, из цялото вселенско мироздание. Всички Божии хора, добили просветление и приели Божието име, виждат как работи Божият Дух и така се запознават още по-отблизо с въплътения Бог. Следователно, само ако Божествената същност върши работата непосредствено — тоест, само когато Божият Дух може да работи без всякаква намеса — човечеството може да се запознае със Самия практически Бог. Това е същността на изграждането на царството.

Колко пъти се е въплъщавал Бог? Възможно ли е да е правил това неведнъж? Защо Той много пъти отбелязва: „Веднъж се спуснах в света на хората, наблюдавах и изпитах страданието им, но не успях да осъществя целта на въплъщението Си“? Дали Бог не се е въплъщавал няколко пъти, но човечеството нито веднъж не е узнало за това? Друг е смисълът на горното изказване. Когато Бог се въплъти за първи път, Неговата цел всъщност не беше хората да Го опознаят; Той свърши работата Си и изчезна, без някой да Го забележи или да има някаква възможност да Го опознае. Той не позволи на хората напълно да Го опознаят, нито пък владееше изцяло значимостта на въплъщението; следователно не може да се каже, че бе свършено въплътен. При първото Си въплъщение Бог просто използва лишено от греховност физическо тяло, за да върши работата Си; щом я изпълни, нямаше нужда случилото се да бъде споменавано. Що се отнася до човеците, използвани от Бог през вековете, те дори не заслужават определението „въплъщения“. Единствено Самият практически Бог днес, зад чиято нормална човешка природа се крие свършена божествена същност и чиято цел е да позволи на човешкия род да Го опознае, напълно заслужава определението „Божие въплъщение“. Значението на Божието първо посещение в света на хората е една страна от значимостта на онова, което днес наричаме въплъщение, но то далеч не обхваща всички негови аспекти. Затова Бог каза: „Не успях да осъществя значимостта на въплъщението Си“. Отбелязвайки, че е наблюдавал и изпитал страданията на хората, Бог има предвид Божия Дух и двете Свои въплъщения. Ето защо Бог каза: „Щом започна работата по изграждането на царството, Моето въплътено Аз официално поех Своето служение; тоест Царят на царството официално встъпи в суверенната Си власт“. При все че градежът на църквата бе свидетелство за Божието име, още не бе

поставено официалното начало на делото; едва днес можем да кажем, че се изгражда царството. Всичко извършено преди беше само увертюра; не беше същинското начало. Макар и да се каза, че царството е започнало, в него още не се извършваше никаква работа. Човечеството най-сетне навлезе в царството едва днес, когато делото се развива в Божествената същност и Бог постави официално начало на работата Си. Затова „спускането на царството в света на хората далеч не е само буквално проявление, а е осезаема реалност; това е едно от измеренията на „реалността на практикуването“. Този цитат отлично резюмира изложеното по-горе. След това уточнение Бог описва общото състояние на човечеството, в резултат от което хората остават постоянно заети: „По целия свят всичко живо съществува благодарение на Моята любяща милост и любяща доброта, но същевременно целият човешки род подлежи на Моето правосъдие и на изпитанията, наложени от Мен“. Човешкият живот е направляван според определени принципи и правила, постановени от Бог, и те са следните: моментите на щастие ще се редуват с моменти на разочарование, а и на облагородяване чрез негодите, които се налага да изтърпи човек. Никому не е отреден живот, изпълнен единствено с щастие или единствено със страдания; всеки живот е съпътстван от превратности. Не само милостта и любящата доброта на Бог са очевидни за цялото човечество, но също и отсъждането Му и целият Му нрав. Може да се каже, че всички човеци живеят сред Божиите изпитания, нали? Из целия широк свят хората са заети да търсят изход за себе си. Не са сигурни каква роля играят и някои дори опропастяват живота си или се оставят на съдбата. Дори и Йов не беше изключение: макар че и той изтърпя Божиите изпитания, Йов все пак търсеше изход за себе си. Никой никога не е успял да устои твърдо на Божиите изпитания. Поради човешката природа и ненаситността на хората никой не е напълно доволен от моментното си положение и никой не устоява на изпитанията непоколебимо; всеки рухва под Божието осъждане. Ако Бог сериозно се заемеше с човеците и ако бе все така вискателен към тях, би се случило точно каквото Той казва: „Целият човешки род би рухнал под пламтящия Ми взор“.

Въпреки че е поставено официалното начало на градежа на царството, все още не е проехтяло приветствието към него; това сега е само предсказание за онова, което предстои. Седемте тръби ще прогърмят, когато всички хора бъдат направени пълноценни и всички нации по земята се превърнат в Христово царство. Днешният ден ни доближава с още една стъпка към този миг; зарядът е освободен и ни тласка нататък. Това е Божият план и той ще се осъществи в близко бъдеще. Бог обаче вече е постигнал всичко, което е изрекъл. Следователно е ясно, че земните нации са просто замъци, издигнати на пясъчни основи, и потреперват при приближаването на прилива: последният ден е надвиснал и големият червен змей ще рухне под напора на Божието слово. За да осигурят успешно изпълнение на Божия план, небесните ангели се спускат на земята и

правят всичко по силите си да удовлетворят Бог. Самият въплътен Бог се е притекъл на бойното поле, за да поведе война срещу врага. Където и да се появи въплътеният, врагът е обречен на изстребление. Китай ще бъде унищожен първи; Божията ръка ще го превърне в пустош. Бог безмилостно ще го изпепели. Всички ясно виждат продължаващото съзряване на хората, а това е признак за все по-силния разпад на големия червен змей. Това съзряване е знак за вражеската гибел. Това частично разяснява значението на думата „двубой“. Затова Бог многократно напомня на хората да дават хубави свидетелства за Него, за да отслабят властта на представите в човешките сърца — представи, които отразяват грозотата на големия червен змей. Бог ползва тези напомняния, за да съживи вярата на хората и по този начин постига напредък в делото Си. Това е, защото Бог каза: „Докъде точно стигат човешките способности? Дали пък да не се заема лично Аз?“. Всички човеци са такива; не само са неспособни, но и лесно се обезсърчават и разочароват. Затова не могат да опознаят Бог. Той не само възражда вярата им, но и дискретно и постоянно им вдъхва сила.

След това Бог заговори на цялата вселена. Новото Му дело е започнато не само в Китай — Той се зае с проекта Си за днешната епоха из всички кътчета на мирозданието. На този етап от делото Бог желае да разкрие пред целия свят всички Свои действия, за да накара всички предали Го отново да се стекат пред престола Му, и затова Божието отсъждане все още ще съдържа Неговата любяща милост и любяща доброта. Бог използва случващото се по света като възможност да предизвика паника у хората, за да ги накара да Го търсят и да се върнат обратно пред Него. Затова Той казва: „Това е един от начините Ми на работа и несъмнено е спасителен акт за човечеството — това, което му въздавам, е все пак израз на любов“. Тук Бог изобличава истинската природа на човечеството с безпогрешна, несравнима и спонтанна проникателност. Напълно унизени, хората крият лицата си от срам. Всеки път щом заговори, Бог някак успява да разкрие някоя страна от позорното поведение на човешкия род, за да може, щом се поотпуснат, хората да не забравят да опознават себе си и да не смятат, че това себепознание е задача от миналото. Такава е човешката природа, че ако Бог и за миг престане да изобличава недостатъците им, хората стават безпътни и арогантни. Затова Бог повтаря и днес: „Вместо да ценят титлите, които им раздавам, мнозина тайно негодуват срещу определението „обслужващи“, а нарека ли ги „Мои хора“, сърцата на много от тях се изпълват с любов към Мен. Не се опитвайте да Ме заблудите; очите Ми са всевиждащи!“. Щом хората прочетат това твърдение, веднага ги обзема неудобство, защото чувстват, че миналите им действия са били твърде незрели — точно от онзи вид непочтеност, която оскърбява Бог. Напоследък са се стремили да удовлетворят Бог, но въпреки голямото желание им липсва силата да постигнат това и не знаят как да постъпят. Без да усетят, те се изпълват с нова решимост. Такъв ефект постигат горните Му думи върху онези, които са се отпуснали.

От една страна Бог казва, че Сатана е изключителен безумец, а от друга подчертава, че старата природа, типична за повечето хора, не се е променила. Оттук става ясно, че сатанинските действия намират израз в поведението на хората. Затова Бог често им напомня да не бъдат разпуснати, за да не ги погълне Сатана. Това не само предрича опълчването на някои хора, а прозвучава като алармен сигнал, предупреждаващ цялото човечество бързо да изостави миналото и да се устреми към днешния ден. Никой не желае да го обсебят демони или да го завладеят зли духове и затова с думите Си Бог ги смърря и им напомня за опасността. Когато пък повечето хора преминат в другата крайност, придавайки прекомерно значение на всяка Божия дума, Той казва: „Повечето хора Ме чакат да разкрия още тайнства, за да се насладят на гледката. Но дори и да разбереш всички небесни тайнства, за какво точно ще ти послужи това знание? Ще те накара да Ме заобичаш още повече? Ще пробуди любовта ти към Мен?“. Оттук става ясно, че хората не ползват Божието слово, за да опознаят Бог и да Го заобичат, а по-скоро за да натрупат още запаси в „малкия си килер“. Затова Бог прибегва до израза „за да се насладят на гледката“, за да опише човешката склонност към крайности, обясняваща защо хората все още не обичат Бог съвсем чистосърдечно. Ако Бог не разкриваше тайнства, хората не биха придавали особено значение на словото Му, а щяха само да им хвърлят по някой поглед, подобно на конник, набързо зърнал красотата на цветята, докато язди в галоп. Те не биха отделяли време да обмислят думите Му или да разсъждават върху Божието слово. Повечето хора не го ценят истински. Не полагат особени усилия да ядат и пият словото Му; вместо това просто се плъзгат по повърхността. Защо днес Бог говори по различен начин в сравнение с миналите Си изказвания? Защо всички Негови думи са толкова трудно разгадаеми? Да вземем думата „окичвам“ в „Аз никога не бих си позволил да ги окича с тези етикети толкова нехайно“, „най-чисто злато“ в „Дали някой е способен да приеме най-чистото злато, от което са изковани думите Ми“, споменатото от Него „обработване“ в „без изобщо да са обработени от Сатана“ и други подобни фрази. Хората не разбират защо Бог прибегва до подобни изрази; не проумяват защо Той говори по такъв шеговит, закачлив и провокативен начин. Точно в това се проявява целта на Божията реч. От самото начало хората са неспособни да проумеят Божието слово и все им се струва, че то е твърде застрашително и строго. Добавяйки загатнати хумористични нотки, изпъстряйки речта Си с остроумия, Той внася в словото Си лекота, за да позволи на хората да се поотпуснат. Така Бог постига още по-силен ефект, защото всички хора се чувстват привлечени към Божието слово и се замислят върху него.

ГЛАВА 11

За невъоръженото око на човека изглежда, че през този период в Божиите слова няма промяна, което е така, защото хората не са в състояние да схванат законите, според които Бог говори, и не разбират контекста на словата Му. След като прочетат Божието слово, хората не вярват, че в него има нови тайни. Така те са неспособни да водят живот, който е изключително свеж, а вместо това живеят живот, който е застоял и безжизнен. Но в Божиите слова виждаме, че има дълбоко ниво на смисъл, който е едновременно необясним и недостижим за човека. Да има късмет да прочете такива Божии слова днес е най-голямата от всички благословии за човека. Ако никой не четеше тези слова, човекът завинаги щеше да остане високомерен, самоправеден, непознаващ себе си и несъзнаващ колко много недостатъци има. След като прочетат дълбоките, необясними Божии слова, хората тайно им се възхищават и в сърцата им има истинско убеждение, неопетнено от лъжливост. Сърцата им се превръщат в истински артикул, а не във фалшива стока. Това всъщност се случва в сърцата на хората. Всеки има своя история в сърцето си. Сякаш си казват: „Най-вероятно това е казано от Самия Бог — ако не Бог, който друг може да изрече такива слова? Защо не мога да се изказвам така? Защо не съм в състояние да върша такова дело? Изглежда, че въплътеният Бог, за Когото Бог говори, наистина е реален и е Самият Бог! Няма да се съмнявам повече. В противен случай може да се окаже, че когато дойде Божията ръка, ще бъде твърде късно за съжаление!...“. Това е, което повечето хора мислят в сърцата си. Справедливо е да се каже, че от момента, в който Бог започна да говори, до днес, без подкрепата на Божието слово, всички хора биха изчезнали. Защо се казва, че цялото това дело е извършено от Самия Бог, а не от човека? Ако Бог не използваше слова, за да поддържа църковния живот, всички щяха да изчезнат безследно. Това не е ли Божията сила? Това наистина ли е човешко красноречие? Това изключителен човешки талант ли е? Категорично не! Без анализ никой нямаше да знае каква група е кръвта, която тече във вените му, нямаше да знае колко сърца или колко мозъка има, и всички хора биха си мислили, че познават Бог. Нима те не знаят, че в тяхното познание все още се съдържа противопоставяне? Не е чудно, че Бог казва: „Всеки в човечеството трябва да приеме да бъде под критичното наблюдение на Моя Дух, трябва внимателно да проверява всяка своя дума и действие и, освен това, трябва да гледа Моите удивителни дела“. От това се вижда, че Божиите слова не са безцелни и безпочвени. Бог никога не се е отнасял несправедливо с никого; дори Йов, с цялата си вяра, не се отърва — той също беше подложен на щателен анализ и оставен, без да има къде да се скрие от своя срам. Да не говорим за днешните хора. Така Бог след това незабавно пита: „Как се чувствате във времето на идването на царството на земята?“. Божият въпрос няма голямо значение, но оставя хората озадачени: „Какво чувстваме? Все още не знаем кога ще дойде царството, така че

как бихме могли да говорим за чувства? Нещо повече — нямаме никаква представа. Ако трябваше да чувствам нещо, то щеше да е изумление и нищо друго“. Всъщност целта на Божиите слова не е този въпрос. Преди всичко това единствено изречение — „Когато Моите синове и народ се стичат към Моя престол, Аз официално започвам съда пред големия бял престол“ — обобщава развитието на целия духовен свят. Никой не знае какво иска да направи Бог в духовния свят през това време и едва след като Бог изрича тези слова, в хората има леко пробуждане. Тъй като в Божието дело има различни стъпки, Божието дело във вселената също се различава. През това време Бог спасява най-вече синовете и Божия народ, което ще рече, че пазени от ангелите, синовете и Божият народ започват да приемат факта, че спрямо тях се предприемат мерки, както и че биват пречупвани, и официално започват да прогонват своите мисли и представи и да се сбогуват с всяка следа от този свят. С други думи, официално започва „съдът пред големия бял престол“, за който говори Бог. Тъй като това е правосъдието на Бог, Бог трябва да заговори — и въпреки че съдържанието може да е различно, целта винаги е една и съща. Днес, съдейки по тона, с който Бог говори, изглежда, че словата Му са насочени към определена група хора. Всъщност, преди всичко, тези слова се отнасят до природата на цялото човечество. Те се забиват директно в гръбначния мозък на човека, не щадят чувствата на човека и разкриват цялата му същност, без да изпускат нищо, без да позволяват на нищо да се измъкне. От днес Бог официално разкрива истинското лице на човека и по този начин „отправя гласа на Своя Дух към цялата вселена“. Ефектът, който в крайна сметка се постига, е следният: „Чрез словото Си ще измия всички хора и неща сред всичко, което е на небето и на земята, така че земята вече да не е мръсна и безпътна, а да бъде свято царство“. Тези слова представят бъдещето на царството, което е изцяло Христовото царство, точно както Бог каза: „Всичко е добър плод, всички са трудолюбиви земеделци“. Естествено, това ще се случи в цялата вселена и няма да се ограничи само до Китай.

Едва когато Бог започне да говори и действа, хората придобиват малко познание за Него в представите си. В началото това познание съществува само в техните представи, но с течение на времето мислите на хората стават все по-безполезни и негодни за човешка употреба. По този начин те започват да вярват на всичко, което Бог казва, до степен, в която „създават място за практическия Бог в своето съзнание“. Само в своето съзнание хората имат място за практическия Бог. В действителност обаче те не познават Бог и говорят само празни думи. И все пак, в сравнение с миналото, те са постигнали огромен напредък, въпреки че все още има голяма разлика със Самия практически Бог. Защо Бог винаги казва: „Всеки ден вървя сред непрестанния поток от хора и всеки ден действам във всеки човек“? Колкото повече Бог казва такива неща, толкова повече хората могат да ги сравняват с действията на Самия практически Бог днес и така могат по-добре да опознаят практическия Бог в действителност. Тъй като Божиите слова са изречени от гледна

точка на плътта и с помощта на човешкия език, хората са в състояние да оценят Божието слово, като го съпоставят с материалните неща, и по този начин се постига по-голям ефект. Освен това Бог отново и отново говори за образа на „Аз“ в сърцата на хората и „Аз“ в реалността, което прави хората по-склонни да изчистят образа на Бог в сърцата си и по този начин имат по-голямо желание да опознаят Самия практически Бог и да имат досег до Него. Това е мъдростта на Божието слово. Колкото повече Бог казва такива неща, толкова по-голяма е ползата за познанието на хората за Бог, и затова Бог казва: „Ако не Се бях въплътил, човекът никога нямаше да Ме познае, а дори и да Ме беше опознал, нямаше ли едно такова познание да остане само представа?“. Наистина, ако от хората се изискваше да познават Бог според собствените си представи, би било лесно за тях. Те биха били спокойни и щастливи и по този начин Бог щеше да бъде завинаги неясен и непрактически в сърцата на хората, което би доказало, че Сатана, а не Бог, господства над цялата вселена. По този начин Божиите слова „Възвърнах Си силата“ биха останали завинаги празни.

Когато божествеността започне да действа директно, тогава и царството официално слиза в света на хората. Но това, което се казва тук, е че царството слиза сред хората, а не че царството приема форма сред хората — и следователно това, за което се говори днес, е изграждането на царството, а не как то приема форма. Защо Бог винаги казва: „Всички неща остават безмълвни“? Възможно ли е всички неща да спират и да застиват? Възможно ли е големите планини наистина да остават безмълвни? Тогава защо хората не усещат това? Възможно ли е Божието слово да е грешно? Или Бог преувеличава? Тъй като всичко, което Бог прави, се извършва в определена среда, никой не го осъзнава или не може да го възприеме със собствените си очи и всичко, което хората могат да направят, е да слушат Бог да говори. Поради величието, с което Бог действа, когато Той пристига, сякаш на небето и на земята е настъпила огромна промяна. А за Бог изглежда, че всички наблюдават този момент. Днес фактите все още не са пристигнали. Хората са научили само малко от една част от буквалното значение на Божието слово. Истинският смисъл чака времето, когато те ще се прочистят от представите си. Само тогава те ще разберат какво прави въплътеният Бог днес на земята и на небето. Сред Божия народ в Китай има не само отрова на големия червен змей. Също така в Божия народ е разкрита по-изобилно и по-ясно природата на големия червен змей. Но Бог не говори за това пряко, просто споменава малко за отровата на големия червен змей. По този начин Той не излага пряко белезите на човека, което е по-полезно за напредъка на човека. Потомците на големия червен змей не обичат да бъдат наричани негови потомци пред другите. Сякаш думите „голям червен змей“ им носят срам; никой от тях не желае да говори за тези думи и затова Бог казва само: „Този етап от Моето дело е съсредоточен предимно върху вас и това е един аспект от значението на Моето въплъщение в Китай“. По-точно Бог е

дошъл главно да завоюва архетипните представители на потомството на големия червен змей, което представлява значимостта на Божието въплъщение в Китай.

„Когато Аз лично идвам сред хората, едновременно с това ангелите започват делото на пастирството“. Всъщност не се приема буквално, че Божият Дух пристига в света на хората едва когато ангелите започнат своето дело сред всички хора. Вместо това тези две части от делото — делото на божествеността и пастирството на ангелите — се извършват едновременно. След това Бог говори малко за пастирството на ангелите. Когато Той казва, че „всички синове и хора не само получават изпитания и пастирство, но също така са в състояние да виждат със собствените си очи появата на всякакви видения“, повечето хора имат богати представи относно думата „видения“. Виденията се отнасят до свръхестествените събития във въображението на хората. Но съдържанието на делото си остава познанието за Самия практически Бог. Виденията са средството, чрез което работят ангелите. Те могат да дадат на хората чувства или сънища, позволявайки им да възприемат съществуването на ангелите. Но ангелите остават невидими за човека. Методът, чрез който те работят сред синовете и Божия народ, е директно да ги просвещават и озаряват, към което се добавя справянето с тях и пречупването им. Те рядко изнасят проповеди. Естествено, беседването между хората е изключение. Това се случва в страни, различни от Китай. В Божието слово се съдържа откровението за жизненото положение на цялото човечество — естествено, това е насочено основно към потомците на големия червен змей. От различните състояния на цялото човечество Бог избира тези, които са представителни, за да служат като модели. Така Божието слово разголява хората и те не познават срам, в противен случай нямат време да се скрият от блестящата светлина и биват победени в собствената си игра. Множеството човешки привички са изобилие от образи, които Бог е рисувал от древни времена до днес и които ще рисува от днес до утре. Всичко, което Той рисува, е грозотата на човека: едни плачат в тъмнината, привидно скърбейки за гледката, изгубена от очите им, други се смеят, трети са блъскани от големи вълни, някои вървят по вълнообразните планински пътища, други търсят сред необятната пустош, треперейки от страх като птица, стресната от самото дърпане на тетивата на лъка, дълбоко уплашена да не бъде изядена от диви животни в планините. В Божиите ръце това множество от грозни привички се превръща в трогателни, реалистични картини, повечето от тях твърде ужасни за гледане или достатъчни, за да накарат косите на хората да настръхнат и да ги оставят озадачени и объркани. В Божиите очи всичко, което се проявява в човека, е грозота и дори да провокира състрадание, си остава грозота. Разликата между човека и Бог се изразява в това, че слабостта на човека се състои в склонността му да показва доброта към другите. Бог обаче винаги е бил един и същи към човека, което означава, че винаги е имал еднакво отношение. Той не винаги е толкова благ, колкото хората си представят, като опитна майка,

чиито деца винаги са на преден план в мислите ѝ. В действителност, ако Бог не искаше да използва набор от методи, за да завоюва големия червен змей, Той в никакъв случай не би се подложил на такова унижение, позволявайки да бъде изложен на ограниченията на човека. Според Божия нрав всичко, което хората правят и казват, предизвиква Божия гняв и те трябва да бъдат порицани. В Божиите очи нито един от тях не е на висота и всички те трябва да бъдат поразени от Бог. Поради принципите на Божието дело в Китай и освен това, поради природата на големия червен змей, както и поради факта, че Китай е страната на големия червен змей и земята, в която обитава въплътеният Бог, Бог трябва да преглътне гнева Си и да завладее всички потомци на големия червен змей. Но Той винаги ще мрази потомците на големия червен змей — тоест Той винаги ще мрази всичко, което идва от големия червен змей — и това никога няма да се промени.

Никой никога не е бил наясно с никое Божие действие, нито Неговите действия са били наблюдавани от нещо. Когато Бог се върна в Сион, например, кой знаеше за това? Така слова като „Тихо идвам сред хората и след това Се отдалечавам. Някой виждал ли Ме е някога?“ показват, че на човека наистина му липсват способностите да приеме случващото се в духовния свят. В миналото Бог каза, че когато се завръща в Сион, „слънцето е огнено, луната е сияйна“. Тъй като хората все още са заети с Божието завръщане в Сион — защото все още обсъждат тази тема — Бог директно изрича словата „слънцето е огнено и луната е сияйна“, за да е в съгласие с представите на хората. В резултат на това, когато представите на хората са поразени от Божието слово, те виждат колко удивителни са Божиите действия и съзират, че Неговото слово е дълбоко, необяснимо и неразгадаемо за всички. По този начин те изцяло оставят настрана този въпрос и усещат малко яснота в духа си, сякаш Бог вече се е завърнал в Сион, и затова хората не обръщат голямо внимание на този въпрос. Оттогава нататък те приемат Божието слово с едно сърце и един ум и вече не се тревожат, че след завръщането на Бог в Сион ще ги сполети катастрофа. Само тогава за хората е лесно да приемат Божието слово, като съсредоточават цялото си внимание върху Божието слово и така нямат желание да обмислят нищо друго.

ПРИТУРКА

ГЛАВА 2

Когато хората съзерцават практическия Бог, когато лично изживяват живота си със Самия Бог, вървят редом с Него и пребивават с Него, те оставят настрана любопитството, което са таили толкова много години в сърцата си. Познанието за Бог, за което стана дума преди, е само първият етап. Въпреки че хората имат познание за Бог, в сърцата им остават много упорити съмнения: откъде е дошъл

Бог? Бог яде ли? Дали Бог е много по-различен от обикновените хора? Дали за Бог справянето с всички хора е лесна работа, просто детска игра? Дали всичко, което изричат Божиите уста, са небесни тайни? Нима всичко, което Той казва, е по-висше от нещата, казани от всички сътворени същества? Дали струи светлина от Божиите очи? И така нататък — това е всичко, на което са способни представите на хората. Трябва да разберете тези неща и да вникнете в тях преди всичко останало. Въплътеният Бог все още е неясен Бог в представите на хората. Ако не беше практическото познание, хората никога нямаше да могат да Ме разберат и никога нямаше да видят Моите дела в своите изживявания. Само защото се въплътих, хората са „неспособни да разберат“ волята Ми. Ако не се бях въплътил и ако все още бях на небето, в духовния свят, тогава хората щяха да Ме „познават“, щяха да Ми се кланят, да Ме почитат и да говорят за „познанието“ си за Мен от своите изживявания, но каква щеше да е ползата от такова знание? Каква би била неговата стойност като отправна точка? Възможно ли е знанието, основано на представите на хората, да е реално? Не искам знания от човешкия ум, а практически знания.

Моята воля се разкрива сред вас по всяко време и през цялото време присъстват озарението и просветлението Ми. Когато действам непосредствено в божествената Си същност, тя не се филтрира през мозъка и няма нужда да се добавят „подправки“ — това е пряко действие на божествеността. На какво са способни хората? Нима всичко от времето на сътворението до днес не е извършено лично от Мен? В миналото споменах за седемкратно усиления Дух, но никой не беше способен да разбере същината Му — дори когато я осъзнавах, хората бяха неспособни да я разберат напълно. Когато работя в човешка природа, управлявана от божествеността, тъй като това дело се извършва при обстоятелства, които хората не намират за свръхестествени, а за нормални, то се нарича дело на Светия дух. Когато работя непосредствено в божествената Си същност, тъй като не съм ограничен от представите на хората и не съм подвластен на ограниченията на „свръхестественото“, както то съществува в техните представи, това дело има незабавен ефект. То се насочва към същността на въпроса и стига право до нея. В резултат на това този етап от делото е по-чист, той е два пъти по-бърз, разбирането на хората се ускорява, а словата Ми се увеличават, което кара всички хора да бързат, за да не изостават. Тъй като ефектът е различен, тъй като средствата, естеството и съдържанието на Моето дело не са същите — и освен това, тъй като Аз официално започнах да работя в плът, с оглед на гореизложеното, този етап от делото се нарича „дело на седемкратно усиления Дух“. То не е нещо абстрактно. След разработването на средствата, чрез които Аз работя във вас, и след идването на царството, седемкратно усиленият Дух започва да работи и това дело постоянно се задълбочава и усилюва. Когато всички хора съзрат Бог и видят, че Божият Дух е

сред хората, ще се изясни пълното значение на Моето въплъщение. Няма нужда да се обобщава — хората разбират това естествено.

В много отношения — методите, по които върша делото Си, етапите на Моето дело, тонът на словата Ми днес и т.н. — само това, което излиза от устата Ми сега, са „словата на седемте Духа“ в истинския смисъл. Въпреки че съм говорил и в миналото, това беше по времето на изграждането на църквата. Беше като предговора и съдържанието на роман — нямаше същност. Само днешните слова могат да се нарекат слова на седемте Духа по отношение на тяхната същина. „Словата на седемте Духа“ се отнасят до словата, които идват от трона, тоест те са изречени пряко от божествената същност. Моментът, в който Моите слова се насочиха към разкриване на небесните тайни, беше моментът, в който Аз говорех пряко от божествената Си същност. Тоест, неограничаван от човешката природа, Аз директно разкрих всички тайни и обстоятелства на духовния свят. Защо казвам, че преди съм бил подвластен на ограниченията на човешката природа? Това изисква обяснение. В очите на хората никой не е способен да разкрие тайните на небето. Ако не беше Самият Бог, никой на земята не би могъл да узнае за тези тайни. Затова обръщам внимание на представите на хората и казвам, че причината да не разкрия никакви тайни в миналото е, че бях подвластен на ограниченията на човешката природа. По-конкретно обаче това не е така: съдържанието на словата Ми е различно, тъй като делото Ми е различно. И така, когато започнах да изпълнявам служението Си от божествената Си същност, разкрих тайни. В миналото трябваше да работя при обстоятелства, които всички хора смятаха за нормални, и словата, които изричах, бяха постижими за човешките представи. Когато започнах да разкривам тайните, нито една от тях не беше постижима за човешките представи — те бяха различни от човешкото мислене. И така, Аз официално започнах да говоря от божествената Си същност, а това бяха словата на седемте Духа в истинския смисъл. Въпреки че словата от миналото бяха слова от трона, те бяха изречени въз основа на това, което беше постижимо за хората, и следователно не бяха изречени пряко от божествената същност — в резултат на това те не бяха слова на седемте Духа в истинския смисъл.

ГЛАВА 12

Когато всички хора станат бдителни, когато всички неща бъдат възродени и обновени, когато всеки човек без колебание се подчини на Бог и е готов да поеме тежката си отговорност за Божието бреме, тогава светкавицата от Изтока ще просияе, осветявайки всичко от Изтока до Запада, и нейното зарево ще хвърли в ужас цялата земя; в този момент Бог отново ще започне нов живот. С други думи, в този миг Той слага началото на новото Си дело на земята, провъзгласявайки

пред хората от цялата вселена, че „когато от Изтока проблесне светкавицата, точно в мига, в който започвам да изричам думите Си — когато проблесне светкавицата, тя осветява цялата вселена и всички звезди се преобразяват“. Кога ще просияе светкавицата от Изтока? Когато небесата притъмнеят и земята помръкне, Бог скрива Своя лик от света и точно в този миг над всичко под небето надвисва мощна буря. И пак в този момент всички хора са обзети от паника, уплашени от гръмотевичния тътен, стреснати от ослепителната светкавица и толкова ужасени от прииждащия потоп, че повечето от тях затварят очи и чакат Бог да отприщи Своя гняв и да ги порази. И докато настъпват различни състояния, източната светкавица мигом прорязва небето. Това означава, че в Изтока на земното кълбо, откакто започва свидетелстването за Самия Бог до момента, в който Той се заема с делото Си, и до мига, в който божествеността установява суверенната си власт над земята, ослепителният стълб на източната светкавица винаги е озарявал цялата вселена. Когато земните страни се превърнат в Христово царство, светлината ще облее цялата вселена. Сега е времето източната светкавица да прореже небесния свод. Въплътеният Бог започва делото Си и при това заговаря направо чрез божествената Си същност. Може да се каже, че източната светкавица ще блесне, когато Бог на земята проговори. И по-точно, седемте Духа официално ще заговорят, когато от престола бликне жива вода — когато словото Му започне да се лее от престола. В този момент просиява източната светкавица и тъй като това ще продължи известно време, силата на светлината ѝ ще е променлива, а и обсегът на нейното сияние не ще е безграничен. Но с напредъка на Божието дело, с промяната в плана Му — с измененията в работата на Божиите синове и избраници — светкавицата все по-ярко ще изпълнява присъщата си функция, така че всяко кътче от вселената ще се облее в светлина, отмиваща цялата тиня и нечистотия. Това е еманацията на шестхилядолетния Божи план за управление и същинският му плод, на който Бог ще се наслади. „Звездите“ се отнася не за небесните тела, а за всички Божии синове и избраници, работещи за Него. Наричат се „звезди“, защото свидетелстват за Бог в Божието царство и Го представляват там, а също и защото са Негови създания. „Преображението“ се отнася за личността и положението им: от обитаващи земята човеци те се превръщат в народ на царството, като при това Бог е с тях и в тях е Божията слава. В резултат те упражняват суверенна власт от името на Бог, а Божието дело ги пречиства от отрови и нечисти примеси и така ги прави достойни за използване от Бог и в съгласие с Неговото сърце. Това е едно от измеренията на тези думи. Когато Божият лъч светлина озари цялата земя, всички неща в небесата и на земята ще се променят в различна степен; ще се променят също и звездите на небосвода, слънцето и луната ще бъдат обновени, а след тях и земните хора — това е Божието дело между небето и земята и то не е изненадващо.

Когато Бог спасява хората — това не се отнася до онези, които не са естествено избрани — Той пречиства и подлага на осъждане човеците и всички те горчиво плачат или падат като поразени връз леглата си, или са повалени и потъват в ада на смъртта заради Божиите слова. Само благодарение на Божието слово хората започват да опознават себе си. Ако не беше така, те биха гледали света с жабешки очи — вторачени нагоре, неубедени, непознаващи самите себе си, незнаещи дори колко тежат. Човеците действително са силно покварени от Сатана. Именно благодарение на Божието всемогъщество грозният облик на хората се разкрива в такива изразителни подробности и подтиква човека, прочел тези описания, да ги сравнява със собственото си неподправено лице. Всички хора знаят, че Бог сякаш е запознат с поразителна яснота с точния брой на мозъчните им клетки, а какво остава за грозните им ликове и потайните им мисли. От думите „Целият човешки род е като подреден по категории. Под заревото на стълба светлина от Изтока се разкрива изначалната форма на всички човеци — със замаяни погледи, незнаещи какво да правят“ съдим, че един ден, когато Божието дело бъде завършено, цялото човечество ще бъде подложено на Божието осъждане. Никой няма да успее да го избегне; Бог ще се разправи един по един с всички представители на човешкия род, без да изпусне нито един от тях, и само тогава Божието сърце ще се изпълни с удовлетворение. И тъй, Бог казва: „Те са подобни на животни, втурнали се да избягат от Моята светлина в планинските си леговища, но веднъж попаднал в светлината Ми, никой не ще успее да се скрие“. Хората са безчестни, ниски твари. Живеейки в ръцете на Сатана, те сякаш са се притаили в древни лесове дълбоко в планините — но тъй като нищо не може да избегне изпепеляването в Божиите пламъци, дори и да са „закриляни“ от сатанинските сили, как е възможно Бог да ги забрави? Когато хората приемат идването на Божието слово, Бог обрисова със Своего перо различните чудати форми и уродливи състояния на всички човеци; Бог съобразява словото Си с потребностите на хората и с мисленето им. Ето защо, в очите на човеците, Бог е вещ психолог. Той сякаш е душевед, но също и специалист по вътрешни болести — нищо чудно, че смайващо добре познава „сложната“ човешка натура. Колкото по-убедени са в това хората, толкова повече се засилва усещането им за Божиата драгоценност и толкова по-непоколебимо вярват, че Бог е дълбок и неразгадаем. Сякаш между човека и Бог се е простряла непреодолима небесна граница, но същевременно като че ли Бог и човек са застанали на двата насрещни бряга на река Чу^а и се оглеждат един друг, защото не могат да направят нищо повече, освен взаимно да се наблюдават. Това ще рече, че хората на земята гледат Бог само с очите си; никога не са имали възможност да Го изучат отблизо и изпитват към Него единствено привързаност. В сърцата си винаги питаят усещането, че Бог е

---

^а „Река Чу“ е алегория за браздата, разделяща две противникови сили.

прекрасен, но тъй като е толкова „безсърдечен и безчувствен“, те никога не са успели да излеят пред Него горестта си. Те са като хубава млада невеста, която не намира случай да изрази истинските си чувства пред съпруга си, защото той е твърде порядъчен. Хората са клетници, презиращи самите себе си, и Моята непоносимост към тях неволно, постепенно се усилва поради уязвимостта им и липсата им на себеуважение, докато яростта избухне в Моето сърце. Чувствам се, сякаш Ми е нанесена рана. Отдавна изгубих всякаква надежда за човека, но тъй като „Моят ден отново надвисва над цялото човечество, отново събужда човешкия род и му дава още едно ново начало“, аз за пореден път набирам смелост да завоювам целия човешки род, да пленя и победея големия червен змей. Първоначалното Божие намерение се свеждаше само до това да завоюва племето на големия червен змей в Китай; само това би се считало за победа над големия червен змей, за негов разгром. Това би било достатъчно доказателство, че Бог властва над земята като Цар, както и за осъществяването на великото Божие начинание, за новото Божие начало на земята и за добитата от Него земна слава. Заради красивата заключителна сцена Бог не успява да съдържи изблика си на възмущение: „Сърцето Ми тупти и планините подскачат радостно в ритъм с него, водите се впускат в ликуващ танц, а вълните се разбиват в скалистите плитчини. Трудно е да изразя онова, което е в сърцето Ми“. Оттук е видно, че Бог вече е осъществил Своя план; това е предопределено от Него и Той кара хората да изживеят и да съзерцават описаното. Изгледът за царството е прекрасен; Царят на царството е победител, при все че никога не е съдържал и частица плът и кръв, а е изцяло съставен от божествена материя. Цялото Му тяло излъчва сиянието на свещената слава, напълно неопетнен е от човешките представи; цялата Му фигура, от глава до пети, е преизпълнена с праведност и излъчва небесната аура и омайно ухание. Като възлюбения от Песен на песните, Той е още по-прекрасен от всички светии, по-възвишен е от древните свети хора; Той е образецът за целия човешки род и е несравним с хората; те не са достойни да отправят поглед направо към Него. Никой не може да добие великолепия Божий лик, Божията външност или Божия облик; никой не може да си съперничи с тях и никой не е в състояние да ги възхвалява с лекота.

Божият дъх е безкрайно — като вода, извираща от извор, то не пресъхва и затова никой не може да вникне в тайнствата на Божия план за управление. А за Бог тези тайнства са безкрайни. Ползвайки различни средства и различен изказ, Бог много пъти говори за Своето възобновяване и за цялостното преображение на вселенското мироздание, като всеки път предлага все по-дълбоки описания: „Искам да изпепеля с поглед всички нечисти неща; искам всички синове на непокорството да изчезнат от погледа Ми и никога повече да не съществуват“. Защо Бог прави подобни изказвания отново и отново? Не се ли опасява, че накрая хората ще се отегчат? В стремежа си да опознаят Бог те само се лутат слепешката

сред думите Му, но все забравят да се вгледат в самите себе си. Ето защо Бог прибягва до този метод като напомняне, като подтик да опознаят себе си и придобитото познание да им помогне да различат човешкото непокорство, а сетне да изкоренят от душите си това непокорство пред Бог. Когато прочетат, че Бог иска да „сортира“ хората, у тях веднага се надига тревога и сякаш мускулите им престават да се движат. Незабавно се връщат пред Бог, за да се самообвинят, и така Го опознават. След това — след като са взели решение — Бог използва възможността да изобличи пред тях същността на големия червен змей; по този начин хората влизат в пряк досег с духовния свят и придобитата от тях решимост влияе и на умовете им, а това на свой ред усилва чувството между Бог и човека, подпомагайки работата на въплътения Бог. По този начин хората са несъзнателно обзети от нагласата да се замислят за отминалите времена: в миналото хората с години вярваха в някакъв неопределен Бог; с години сърцата им не знаеха свобода, те бяха неспособни на истинска наслада и — при все че вярваха в Бог — в живота им липсваше порядък. Всичко изглеждаше както преди да приемат вярата — животът им бе все така пуст и безнадежден и онази тяхна вяра бе като лабиринт без изход, не по-добра от безверието. Откакто Самият практически Бог от днешния ден се разкри пред тях, сякаш небесата и земята се обновили; животът им бе озарен от светлина, вече не ги терзае безнадеждност и поради идването на практическия Бог сърцата им са изпълнени с увереност, а в душите им цари спокойствие. Те вече не гонят вятъра и не се опитват да сграбчат сенки във всяко свое начинание; търсенията им вече не са безцелни и те не се щурат напосоки. Животът днес е още по-прекрасен — хората внезапно са встъпили в царството и са Божии избраници, а после... Колкото повече мислят за това хората, толкова по-голяма сладост ги обзема; толкова по-щастливи се чувстват и толкова по-силно е вдъхновението им да възлюбят Бог. По този начин неусетно за тях укрепва приятелството между Бог и хората. Хората обикват Бог по-силно, опознават Го по-добре, а Неговата работа върху хората е все по-улеснена — без натиск, без принуда, тя се развива естествено и човекът изпълнява собственото си уникално предназначение — само това е пътят, по който хората постепенно придобиват способността да опознаят Бог. В това изцяло се изразява Божията мъдрост — тя не изисква никакво усилие и е съобразена с човешката природа. Ето защо в този момент Бог казва: „По време на въплъщението Ми в света на хората, напътствано от Мен, човечеството несъзнателно достигна днешния ден и неволно Ме опозна. Но никой няма никаква представа, и най-бледа идея как да извърви пътя, който предстои — а още по-малко подозира накъде ще го отведе този път. Човек може да достигне края му само под зора на Всемогъщия; само следвайки светкавицата от Изтока, ще може да прекоси прага на Моето царство“. Не е ли това именно кратко обобщение на човешкото сърце, точно както го описвах по-горе в текста? В това се състои разковничето към Божиите думи. Каквото човек таи в сърцето си,

това изрича Бог с устата Си, а каквото изрече Той, за това копнее човекът. Точно тук Бог е най-вещ в разкриването на човешкото сърце; ако не беше така, как би постигнал искрената убеденост на хората? Не е ли точно това резултатът, което Бог желае да постигне, като завоюва големия червен змей?

Всъщност намерението на Бог в много случаи не е да обърне внимание върху повърхностното значение на думите. С много от словата Си Той умишлено се стреми да промени човешките представи и да измести вниманието на хората. Бог не придава никакво значение на тези думи, поради което много от тях не заслужават разяснения. Когато човек е завоюван от Божието слово до степента, която достига днес, силата му донякъде нараства и Бог откликва на това с още предупреждения, изричайки пред Божиите избраници върховния закон: „При все че обитаващите земята хора са многобройни като звездите, Аз познавам всеки един от тях като дланта на собствената Си ръка. И макар че човеците, които Ме „обичат“, също са неизброими като песъчинките по морското дъно, само неколцина са Мои избраници: само онези, които следват ярката светлина и са различни от „обичащите“ Ме“. И наистина, мнозина заявяват, че обичат Бог, но единици са онези, които Го обичат със сърцата си. Това би трябвало да е видимо и със затворени очи. В действителност такъв е в своята цялост светът на вярващите в Бог. Тук виждаме, че Бог сега се е заел да „разпределя хората по категории“ и това показва, че Бог желае и черпи удовлетворение не от църквата днес, а от царството след това пресяване на хората. В този момент Той отново предупреждава всички „опасни за внасяне стоки“: освен ако Бог се въздържа от действия, веднага щом пристъпи към работата Си, тези хора ще бъдат изметени от царството. Бог никога не е небрежен. Неизменният Му принцип на действие е „едно е едно и две е две“ — Той прави всичко възможно да заличи онези, които не иска да вижда пред очите Си, за да им попречи да създават проблеми в бъдеще. Това се нарича „изнасяне на боклука и основно почистване“. Бог съобщава на хората Своите управленски закони в момента, в който им представя чудотворните Си действия и разкрива всичко, което се съдържа в Него. После Той казва: „Безчет диви зверове обитават планините, но всички те са кротки като агнета пред Мен; неразгадаеми тайни се таят под вълните, но всички те се представят пред Мен ясно като всичко по лицето на земята; небесата съдържат недостижими за човека светове, но Аз спокойно се разхождам из тези недостъпни измерения“. Бог иска да каже следното: Макар че сърцето на човека е по-измамливо от всичко и сякаш е безкрайно загадъчно като ада на човешките идеи, Бог познава истинските състояния на хората като на длан. Освен всичко друго, човекът е животно по-свирепо и по-безжалостно от див звяр, но въпреки това Бог е завоювал хората до такава степен, че никой не смее да се надигне и опълчи срещу Него. Въсъщност, съгласно Божия замисъл сърцата на хората таят мисли, по-сложни от всичко; те са неразгадаеми, но Бог не се интересува от човешкото сърце. Отнася се към него като към червейче, гърчещо

се пред очите Му. С една-едничка дума Той го завоюва; когато пожелае, го покосява; с най-леко движение на ръката Си го наказва; щом поиска, го осъжда.

Днес всички хора съществуват в мрака, но с Божието идване най-сетне опознават същината на светлината, щом Го видят. Сякаш огромно черно гърне е захлупило цялата земя и хората не могат дъх да си поемат; всички искат да променят положението, но никой никога не е успял да прекатури гърнето. Само Божието въплъщение внезапно е отворило очите на човеците и те са видели практическия Бог. Затова Бог възприема въпросителен тон: „Човекът така и не Ме разпозна в светлината, а Ме виждаше единствено в света на мрака. Не сте ли в съвсем същата ситуация и вие днес? Когато безчинствата на големия червен змей достигнаха върхната си точка, Аз официално се въплътих, за да осъществя делото Си“. Бог не крие истинските обстоятелства в духовния свят, нито прикрива същинското състояние на човешкото сърце и затова напомня на хората отново и отново: „Аз не само позволявам на Моите хора да опознаят въплътения Бог, но и ги пречиствам. Поради строгостта на Моите управленски закони, над огромно множество хора все още тегне опасност да бъдат пропъдени от Мен. Ако не положите всички усилия да се справите със себе си, да овладеете собствените си тела — ако не направите това, със сигурност ще бъдете презрени и отхвърлени от Мен и ще се озовете в ада, точно както с ръцете Си въздадох наказанието на Павел, от което нямаше спасение“. Тъй като това е поредното Божие предупреждение, хората чак тогава стават по-предпазливи в стъпките си и се изпълват с повече боязън от Божиите управленски закони; едва тогава може да се осъществи Божията власт и величието Му да стане видимо. Тук отново се споменава Павел, за да могат хората да разберат Божията воля: хората не трябва да изтърпяват Божието наказание, а да съобразяват действията си с Божията воля. Само по този начин обзетите от страх хора ще осъзнаят неспособността си в миналото да удовлетворят напълно Бог въпреки тогавашната си решимост и това ще предизвика у тях още по-силно разкаяние и повече познание за практическия Бог. Следователно едва тогава те ще могат да се избавят от всяко съмнение в Божиите думи.

„Човекът не само не познава Моето въплътено Аз, но дори и не успя да опознае собствената си същност, пребиваваща в тленно тяло. От толкова години човеците Ме мамят и се отнасят към Мен като към странник. Толкова пъти [...]“. Тези „толкова пъти“ изброяват реалните случаи, в които хората са се опълчвали срещу Бог, и привеждат истински примери за наказание; това е доказателство за грях, което вече не подлежи на оспорване. Всички хора ползват Бог като вещ от ежедневието си, сякаш е домашна потреба, с която могат да разполагат, както пожелаят. Никой не тачи Бог; никой не се е опитал да опознае красотата на Бог, нито великолепия Му лик, а още по-малко някой възнамерява да се подчини на Бог. Нито пък някой някога е гледал на Бог като на възлюбен в сърцето си; всички

Го измъкват, когато им дотрябва, и Го захвърлят настрани и забравят за Него, когато не им е нужен. Сякаш за човека Бог е марионетка, която може да управлява, както пожелае, и да занимава Бог с всякакви изисквания и прищевки. Но Бог казва: „Ако не съчувствах на човешките слабости в периода на въплъщението Си, Самият Ми въплътен образ би изплашил до смърт цялото човечество и то вкупом би се озовало право в Хадес“. Това показва огромната значимост на Божието въплъщение. Той дойде в плът, за да завоюва човечеството, вместо от духовния свят да изпрати унищожение на човешкия род. Така, когато Словото се превърна в плът, никой не осъзна това. Ако Бог не зачиташе човешката уязвимост, ако небето и земята разменяха местата си при въплъщението Му, всички хора щяха да са унищожени. Тъй като по природа хората са склонни да харесват новото и да намразват всичко старо, а паметта им често заличава трудните времена, когато им провърви, и никой не осъзнава колко е благословен, Бог отново и отново напомня на хората, че трябва да ценят трудно извоювания днешен ден; в името на утрешния ден те трябва да ценят днешния още повече и не бива, подобно на животни, да се катерят нависоко, без да се съобразяват със стопанина си, или да пренебрегват благословенията, които ги обграждат. По този начин поведението на хората се подобрява, те не се възгордяват, отърсват се от арогантността и осъзнават, че не човешката природа е добра, а Божията милост и любов са осенили хората; всички те се страхуват от порицание и повече не смеят да направят нищо.

ГЛАВА 13

Бог ненавижда всички потомци на големия червен змей и мрази самия голям червен змей още повече — това е източникът на гнева в Божието сърце. Явно Бог иска да захвърли всички неща, принадлежащи на големия червен змей, в езерото от огън и жупел, за да ги изгори. Понякога дори изглежда, че Бог иска да протегне ръка, за да заличи лично големия червен змей — само това може да премахне отвращението в сърцето Му. Всеки един човек в дома на големия червен змей е звяр без човешка природа и именно поради това Бог силно потисна гнева Си, за да каже следното: „От всички Мои хора, от всички Мои синове, т.е. измежду всички, които съм избрал от цялата човешка раса, вие принадлежите към най-долната група“. Бог е започнал решителна битка с големия червен змей в собствената му страна и ще го унищожи, когато планът Му се сбъдне, и вече няма да му позволява да покварява човечеството и да опустошава душите на хората. Всеки ден Бог зове заспалите Си хора, за да ги спаси, но всички те са замаяни, сякаш са взели сънотворни. Ако Бог спре да ги буди дори за миг, те ще се върнат към заспалото си състояние на пълно неведение. Всички Негови хора са сякаш две трети

парализирани. Те не познават собствените си нужди и собствените си недостатъци, не знаят дори какво да облекат или с какво да се нахранят. Това ясно показва, че големият червен змей е положил големи усилия да поквари хората. Грозотата му се простира из всеки район на Китай и той е смутил хората дотолкова, че те вече не искат да останат в тази упадъчна, простонародна страна. Това, което Бог мрази най-много, е същността на големия червен змей, поради което в гнева Си Той ежедневно изпраща на хората предупреждения и те живеят всеки ден под гневния Му поглед. Въпреки това повечето хора все още не знаят, че трябва да търсят Бог, а само седят и гледат, чакат да ги нахранят с лъжичка. Дори и да умират от глад, пак няма да тръгнат сами да си търсят храна. Съзнанието на човека отдавна е покварено от Сатана и същината му се е свела до коравосърдечие. Нищо чудно, че Бог каза: „Ако не ви бях подтиквал, още нямаше да сте се пробудили, а щяхте да си останете като замразени, и отново, като изпаднали в летаргия“. Сякаш хората са животни, които прекарват зимата в зимен сън, без да имат нужда от храна и вода — точно такава е настоящото състояние на Божиите хора. Точно поради тази причина Бог изисква от хората единствено да опознаят Самия възплътен Бог в светлината. Той не иска хората да се променят значително или да постигнат голямо развитие в живота си. Това би било достатъчно, за да бъде победен мръсният, долен голям червен змей, с което Божиата велика мощ ще се разкрие още повече.

Когато четат Божието слово, хората разбират само буквалното му значение и са неспособни да схванат духовния му смисъл. Самите думи „бушуващите вълни“ са озадачили всеки герой и шампион. Когато Бог проявява Своя гняв, не са ли словата, действията и нравът Му бушуващите вълни? Когато Бог съди цялото човечество, не е ли това проява на Неговия гняв? Не е ли това моментът, в който тези бушуващи вълни разразяват силата си? Кой от човеците не живее сред тези бушуващи вълни заради покварата си? С други думи, кой не живее сред Божи гняв? Когато Бог иска да изпрати бедствие на човечеството, не е ли точно този моментът, в който хората виждат „кълбящите се тъмни облаци“? Кой не иска да избяга от бедствието? Божият гняв се сипе като силен порой и лашка хората насам-натам като свиреп вятър. Всички хора биват пречистени чрез Божиите слова, сякаш са попаднали в снежна вихрушка. Божиите слова са най-трудни за разбиране от човечеството. Той създаде света чрез словото и чрез словото Си води и пречиства цялото човечество. И най-накрая Бог ще възстанови чистотата на цялата вселена чрез словата Си. От всичко, което казва, ясно се вижда, че съществуването на Божи дух не е празно и хората могат да зърнат начин за оцеляване само в словата Му. Всички хора ценят словата Му, защото те осигуряват ресурс за живот. Колкото повече хората се съсредоточават върху Божиите слова, толкова повече въпроси им задава Бог — въпроси, които ги объркват и ги оставят неспособни да отговорят. Дори само последователните

въпроси на Бог са достатъчни, за да се замислят хората, а какво остава за останалата част от словата Му. В Бог всичко е истински пълноценно и изобилно, нищо не липсва. Хората обаче не могат да се наслаждават на голяма част от това. Те познават само повърхността на Божиите слова — като човек, който вижда кожата на пилето, но не може да яде месото му. Това означава, че хората битуват в такава оскъдица, че не могат да се наслаждават на Бог. Всеки човек има в представите си собствен образ на Бог, затова никой не знае какво е неясният Бог или какъв е образът на Сатана. Затова, когато Бог каза: „защото онова, в което вярвате, е просто образът на Сатана и няма абсолютно нищо общо със Самия Бог“, всички бяха поразени — те бяха вярвали толкова много години, а не знаеха, че това, в което са вярвали, е Сатана, а не Самият Бог. Изведнъж се почувстваха празни отвътре, но не знаеха какво да кажат. След това отново започнаха да се объркват. Хората могат да приемат по-добре новата светлина и така да се отрекат от старото само като работят по този начин. Колкото и добри да изглеждат тези неща, те няма да свършат работа. По-полезно е за хората да разберат Самия практически Бог — това им дава възможност да избавят сърцата си от статуса, който представите им заемат там, и да позволят само на Самия Бог да ги обитава. Само така може да се осъществи смисълът на въплъщението, което дава на хората възможност да познаят Самия практически Бог с физическите си очи.

Бог многократно е описвал на хората ситуацията в духовния свят: „Когато Сатана идва пред Мен, не се свивам пред дивата му свирепост, нито съм уплашен от неговата отвратителност: просто го игнорирам“. Това, което хората са разбрали от описанието, е само условно реално; те не знаят истината за духовния свят. Понеже Бог е станал плът, Сатана използва всякакви обвинения с надеждата да уязви Бог с тях. Бог обаче не отстъпва. Той просто говори и работи сред хората, като им дава възможност да Го познаят чрез въплъщението Му. Сатана е бесен заради това и полага много усилия, за да направи Божиите хора отрицателни, да ги накара да отстъпят и дори да се залутат. Благодарение на ефекта от Божието слово обаче Сатана се проваля напълно, от което освирепява още повече. Затова Бог напомня на всички: „В живота може и да дойде ден, когато ще изпаднеш в такава ситуация. Ще позволиш ли доброволно да станеш пленник на Сатана, или ще Ми позволиш да те придобия?“. Макар че хората не са наясно какво се случва в духовния свят, щом чуят такива слова от Бог, стават предпазливи и се страхуват. Това отблъсква атаките на Сатана, което само по себе си е достатъчно да покаже Божията слава. Въпреки че отдавна са навлезли в нов метод на работа, хората все още не са наясно относно живота в царството и дори и наистина да го разбират, им липсва яснота. Затова, след като предупреди хората, Бог им представи същината на живота в царството: „Животът в царството е животът на хората и на Самия Бог“. Тъй като Самият Бог се е въплътил в тяло, животът на третото небе е осъществен на земята. Това не е просто Божият план — Той го е

реализирал. С течение на времето хората опознават Самия Бог по-добре и поради това стават по-способни да вкусят небесния живот, защото истински чувстват, че Бог е на земята, а не че е просто неясен Бог в небесата. И така, животът на земята е като живота в небето. Истината е, че въплътеният Бог вкухва горчилката на човешкия свят и колкото повече е способен на това, толкова по-убедително то доказва, че Той е Самият практически Бог. Затова словата „Моят дом е мястото, където съм скрит — въпреки това, в Моя дом съм победил всички Мои врагове; в Моя дом съм придобил истински опит за живота на земята; от Моя дом наблюдавам всяка дума и всяко действие на човека, наглеждам и направлявам цялото човечество“ са достатъчно доказателство за факта, че днешният Бог е практически. Действителният живот в плътта, действителното преживяване на човешкия живот в плътта, действителното разбиране на цялото човечество в плътта, действителното завоюване на човечеството в плътта, действителната решителна битка срещу големия червен змей в плътта и извършването на цялото Божие дело в плътта — не е ли това същността на съществуването на Самия практически Бог? Много рядко обаче се срещат хора, които разбират посланието в тези обикновени редове, изказани от Бог; хората просто четат отгоре-отгоре и не усещат колко ценни и редки са Божиите слова.

Преходът на Божиите слова е изключително лесен. Фразата „човечеството е изпаднало в кома“ взема описание на Самия Бог и го трансформира в описание на състоянието на цялото човечество. Тук „взривовите студено излъчване“ не означава светкавицата от Изтока, а по-скоро Божиите слова и новият метод, по който Той извършва делото Си. И така, в това се наблюдават всякакви видове човешка динамика — след като навлизат в новия метод, всички хора губят посока и не знаят нито откъде са дошли, нито накъде отиват. „Повечето хора са поразени от подобните на лазер лъчи“ се отнася за пропъдените в новия метод. Те са тези, които не могат да устоят на изпитанията и да понесат облагородяването на страданието, и поради това за пореден път са пропъдени в бездънната пропаст. Божиите слова разобличават човечеството до степен, че хората изглеждат уплашени, когато видят Божиите слова, и не смеят да кажат нищо, сякаш някой е опрял пушка в гърдите им. Те обаче усещат, че в Божиите слова има и добри неща. В сърцата им има голям конфликт и те не знаят какво да правят. Поради вярата си обаче те просто се каляват и се задълбочават още повече в Божиите слова от страх, че Бог може да ги изостави. Точно както каза Бог: „Кой сред хората не съществува в това състояние? Кой не съществува в рамките на Моята светлина? Дори да си силен или, макар може би да си слаб, как можеш да избегнеш идването на Моята светлина?“. Ако Бог използва някого, дори и той да е слаб, Бог пак ще го озари и просветли в порицанието Си. И така, колкото повече хората четат Божиите слова, толкова повече Го разбират, толкова повече се боят от Него и толкова по-малко дръзват да са безскрупулни. Това, че хората са стигнали дотук днес, се

дължи изцяло на Божията велика мощ. Хората се боят от Бог именно поради властта на словата Му, т.е. страхът на хората от Бог е резултат от това, че Духът е в словата Му. Колкото повече Бог разкрива истинското лице на човечеството, толкова повече те се страхуват от Него, и така те стават по-уверени в реалността на Неговото съществуване. Това е фар по пътя на човечеството към разбирането на Бог и диря, която Той му е оставил. Замислете се — не е ли така?

Не е ли казаното по-горе фар, който осветява пътя на човечеството?

ГЛАВА 14

Хората така и не успяха да вникнат в нито една от Божиите думи. Вместо това те ги „ценят“ повърхностно, без да разбират истинския им смисъл. Ето защо, макар че словото Му допада на повечето хора, Бог подчертава, че те не го оценяват истински. Според Него причината за това е, че макар и думите Му да са скъпоценности, хората не са вкусили истинската им сладост. Затова могат само да „залъжат жаждата си с мисълта за сочни плодове“ и така да утолят алчността в сърцата си. Разбира се, освен че Божият Дух работи сред всички хора, те биват просветлени и чрез Божието слово, но са твърде нехайни, за да успеят истински да оценят същината му. Хората си представят, че сега е епохата на пълно осъществяване на царството, но, погледнато в дълбочина, това не е така. При все че Бог предсказва това, което е постигнал, самото царство още не е напълно установено на земята. Вместо това с промяната на човечеството, с напредването на делото Му и със засияването на светкавицата от Изтока — иначе казано, със задълбочаването на Божието слово — царството бавно ще се осъществи по земята и постепенно, но напълно, ще се спусне над света. Процесът на настъпването на царството е и процесът на божественото дело на земята. Междувременно Бог се залови из цялата вселена с дело, което не е осъществявано никога преди в историята на мирозданието: да го преобрази напълно. В ход са големи обрати из вселената като промените в държавата Израел, държавният преврат в САЩ, промените в Египет, промените в Съветския съюз и свалянето на правителството на Китай. Щом цялата вселена се успокои и възвърне нормалността си, Божието дело на земята ще е завършено; тогава на земята ще настъпи царството. Това е същинското значение на думите: „Моето царство ще бъде основано и оформено, когато всички световни нации бъдат разрушени и когато добия нов образ и се обърна с лице към цялата вселена“. Бог не крие нищо от човечеството; колко пъти е говорил Той на хората за безграничното Си изобилие, но те не успяват да разгадаят какво им казва и просто попиват думите Му като глупци. На този етап от делото Му те са научили, че Бог е неразгадаем, и при това вече оценяват колко трудна е задачата им да Го разберат;

по тази причина усещат, че в днешно време вярата в Бог е толкова трудно постижима, също като да се научи прасе да пее. Напълно безпомощни са хората — подобно на мишки, хванати в капан. И наистина, каквото и могъщество и колкото и умения да притежава човек, колкото и безгранични да са способностите му, опре ли до Божието слово, той се оказва безсилен. В очите на Бог човеците са само купчинка пепел от изгоряла хартия — напълно лишени от всякаква стойност, а оттам и съвсем безполезни. Това чудесно онагледява истинския смисъл на думите „От тяхната гледна точка Аз ставам все по-скрит и все по-непонятен“. Това ясно показва, че Божието дело следва път на естествено развитие и бива осъществявано според ограниченията на човешките сетива. Когато човешката природа е устойчива и спокойна, Бог изрича думи, които напълно пасват на представите на хората, и тези представи са в почти пълен синхрон с Бог, или поне без доловими различия. Това помага на хората да добият някаква идея за „реалността на Бог“, но не това е основната Му цел. Бог позволява на човечеството да се уталожат, преди официално да започне същинското Си дело на земята. Следователно, в тези начални моменти, които толкова объркват хората, те осъзнават, че предишните им идеи са били погрешни и че разликата между Бог и човеците е като тази между небето и земята — тоест, между тях няма нищо общо. Тъй като Божието слово вече не може да бъде оценявано според човешките представи, хората разглеждат Бог в нова светлина; те се взират в Него в почуда, сякаш практическият Бог е точно толкова недосегаем, колкото и невидимият и недостижим Бог, и сякаш плътта на въплътения Бог е само външна обвивка, несъдържаща Неговата същина. Все пак Той е въплъщение на Духа, може за миг да се превърне в чист Дух и да отлети; поради това нагласата на хората е леко резервирана. При всяко споменаване на Бог те Го обличат в собствените си представи и твърдят, че Той се движи, възседнал облаци и мъгли, ходи по водата, внезапно се явява сред хората и изчезва също така внезапно. Други са дори още по-описателни. Поради това тяхно невежество и липса на прозорливост Бог казва: „Когато мислят, че са се опълчили на волята Ми или са нарушили Моите управленски закони, Аз проявявам снизхождение“.

Бог разкрива грозния облик на хората и техния вътрешен свят с неизменна точност и винаги уцелва право в десетката. Дори може да се каже, че Той никога не допуска никакви грешки. Това е доказателство, което напълно убеждава хората. Поради принципите, на които почива Божието дело, много от думите и действията Му създават незаличимо впечатление и затова хората сякаш добиват още по-задълбочено разбиране за Него, като че ли откриват у Него по-ценни качества. „Аз фигурирам в колективната им памет или като Бог, проявяващ милост към хората, вместо да ги порицае, или съм Самият Бог, който не държи на думата Си. Това са все плодове на човешкото въображение, които не отговарят на фактите“. Макар че човечеството никога не е придавало каквото и да било значение на истинското

лице на Бог, хората познават като на длан „страничния изглед на нрава Му“; те вечно търсят недостатъци в думите и в действията Му. Това се дължи на факта, че хората охотно забелязват лошите неща, а пренебрегват добрите и подценяват Божието дело. Колкото повече казва Бог, че смирено се е оттеглил в Своята обител, толкова по-взискателни стават човеците към Него. Казват: „Ако въплътеният Бог следи всяко наше действие и изживява живота на хората, защо през повечето време не знае в какво положение се намираме? Това означава ли, че Бог наистина е скрит?“. При все че се вглежда дълбоко в човешките сърца, Бог действа според реалните обстоятелства на хората и не е нито неопределен, нито свръхестествен. За да успее напълно да освободи човечеството от стария му нрав, Бог положи всякакви усилия да говори от различни гледни точки, разкри истинската природа на човеците и произнесе присъдата Си за непокорството им, като веднъж казва, че ще се разправи с всички тях, а после обявява, че ще даде спасение на определена група хора; ту поставя изисквания пред тях, ту ги предупреждава; ту им прави дисекция, ту им дарява изцеление. По този начин, направлявани от думите Му, хората сякаш посетиха всички земни кътчета и се озоваха в омайно пищна градина, в която цветята се надпреварват да поразяват с красота. Каквото и да изрече Бог, човечеството ще се влее в словото Му сякаш Той е като магнит, привличащ към себе си метала. Прочитайки думите: „Човеците не ги е грижа за Мен, поради което и Аз не ги вземам на сериозно. Те не Ми обръщат никакво внимание, така че и Аз не изпитвам необходимост да работя по-усърдно върху тях. Нима това не е идеалното равновесие?“, всички Божии избраници изпадат в силен шок, сякаш се чувстват запокитени обратно в бездънната пропаст или им е нанесен удар в слънчевия сплит. Така отново влизат в метода. Те са особено объркани от думите: „Ако сте неспособни да спазите задълженията си на Мой народ в царството, ще бъдете презрени и отхвърлени от Мен!“. Повечето хора се чувстват толкова наранени, че плачат и си мислят: „Толкова ми беше трудно да се измъкна от бездънната пропаст, че няма да имам никаква надежда, ако отново падна в нея. Нищо добро не спечелих в човешкия свят, а бях подложен на всякакви трудности и изпитания. Особено откакто приех вярата, бях изоставен от любимите си хора, семейството ми ме обсипва с укори, хората злословят против мен и не изпитах нищичко от щастието на света. Ако отново пропадна в бездънната пропаст, няма ли да се окаже, че животът ми е бил пропилян още по-напрасно?“. (Колкото по-дълго се остави на тези мисли човек, толкова повече се усилва тъгата му.) „Положих всичките си надежди в Божиите ръце. Ако Той ме изостави, по-добре мигом да умра... Е, всичко е предопределено от Бог, така че сега ми остава само да се стремя да Го обичам; всичко друго е от второстепенно значение. Защо е такава съдбата ми?“. Колкото повече мислят по този начин хората, толкова повече се доближават до Божиите стандарти и до целта на Божието слово. По този начин се постига целта на Неговото слово. Когато разберат думите на Бог, всички хора

изживяват вътрешен идеологически конфликт. Единствената им възможност е да се покорят на съдбата — така се постига целта на Бог. Колкото по-сурови са Неговите думи, толкова по-сложен става вътрешният свят на хората. Това е точно като да докосваш рана — колкото по-силен е натискът, толкова по-остра е болката, чак до агония, в която хората губят увереността, че ще оцелеят. Ето защо, едва когато хората изпитат силни страдания и изпаднат в абсолютна безнадеждност, те успяват да поставят в ръцете на Бог истинските си сърца. Човешката природа е такава, че ако хранят макар и частица надежда, хората не се обръщат за помощ към Бог, а вместо това търсят начини да се справят сами и да оцелеят естествено. Причината за това е, че естеството на човешката природа е самоправедно и човекът гледа на всички останали с пренебрежение. Затова Бог каза: „Нито едно човешко същество не успя да Ми засвидетелства обич, докато благоденстваше; нито един човек не се обърна към Мен във време на спокойствие и щастие и не Ме прикани да споделя радостта му“. Това наистина е повод за разочарование; Бог създаде човечеството, но като дойде в света на хората, те се опитват да Му се опълчат и да Го пропъдят от територията си, сякаш Той е някакъв залутан из света сирак или безродник. Никой не е привързан към Него, никой не Го обича искрено и никой никога не е приветствал пришествието Му. Вместо това, щом Го видят да идва, радостните лица на хората мигом помръкват, сякаш засенчени от прииждаща буря или сякаш Бог е дошъл да отнеме семейното им щастие, като че ли Той никога не е благославял хората, а им е носил все беди. Затова хората си представят Бог не като източник на благодат, а по скоро като Онзи, който винаги ги проклина. Ето защо хората не Го зачитат и не Го приветстват; отнасят се към Него със студенина, откакто свят светува. Тъй като таят тези чувства в сърцата си, Бог казва, че са неразумни и непочтени и че у тях не се долавят дори и чувствата, с които уж са надарени човеците. Човешките същества изобщо не зачитат Божиите чувства, а вместо това се облягат на тъй наречената „праведност“ в отношенията си с Него. Хората отдавна са такива и затова Бог казва, че нравът им не се е променил. Това показва, че са толкова изпълнени със съдържание, колкото е тежината на шепи гъши пух. Тъй като не ценят себе си, може да се каже, че са безполезни клетници. Нима това, че не обичат дори себе си, а сами се потъпкват, не е доказателство за тяхната безполезност? Човешката природа е като пропаднала жена, която си играе сама със себе си и охотно се оставя да бъде насилвана от всеки пожелал я. Въпреки това хората не осъзнават колко са пропаднали. На тях им харесва да работят за друго, да се намират на празни приказки с другите; оставят се да бъдат контролирани от другите. Не се ли състои точно в това скверността на човечеството? При все че не съм преживял човешката природа и не съм изживял непосредствено човешкия живот, добих много ясно разбиране за всяко движение, всяко действие, всяка дума и всяка постъпка на хората. Дори съм в състояние да изоблича хората, предизвиквайки у тях толкова дълбок срам, че

вече да не дръзнат открито да сплетничат и да се поддават на похотта си. Като охлюви, свиващи се в черупките си, те вече не смеят да демонстрират собственото си грозно състояние. Тъй като хората не познават самите себе си, най-големият им недостатък е желанието им да изтъкват пред околните привлекателните си черти, а така всъщност разкриват безобразния си облик; това е нещото, което Бог ненавижда най-силно. Това тяхно поведение се дължи на факта, че връзките между хората не са нормални и липсват нормални междуличностни отношения, а още по-малко нормални отношения между тях и Бог. Бог изрече толкова много думи и основната Му цел беше да намери място в човешките сърца, за да изтласка всички идоли, настанили се в тях. Тогава Бог ще може да упражни Своята власт над цялото човечество и ще постигне целта на земното Си съществуване.

ГЛАВА 15

Най-голямата разлика между Бог и човека се състои в това, че Божиите слова винаги стигат направо до същността на въпроса и не прикриват нищо. Така този аспект на Божия нрав може да се види в първото изречение за днес. То едновременно разкрива истинската същност на хората и открито показва Божия нрав. Това е източникът на няколко аспекта на способността на Божиите слова да постигат резултати. Хората обаче не успяват да разберат това. Те винаги само се опознават чрез Божиите слова, без да са „анализирали“ Бог. Сякаш се страхуват да не Го обидят или да не би Той да ги убие заради тяхната „старателност“. Всъщност, когато повечето хора ядат и пият от Божието слово, те го правят от негативна, а не от позитивна гледна точка. Може да се каже, че под напътствието на Неговите слова хората вече са започнали да се „съсредоточават върху смирението и покорството“. От това става ясно, че хората са започнали да отиват в друга крайност — от това да не обръщат никакво внимание на думите Му към прекомерно внимание към тях. Нито един човек обаче не е навлязъл от положителна гледна точка, нито някой някога наистина е разбрал Божията цел да накара хората да обърнат внимание на Неговите слова. От това, което Бог казва, е известно, че Той няма нужда да изживява лично живота на църквата, за да е способен да разбере точно и безпогрешно действителното състояние на всички хора в нея. Тъй като хората току-що са постигнали навлизане в нов метод, те все още не са се отърсили напълно от негативните си елементи. Из цялата църква все още се носи миризма на трупове. Сякаш хората току-що са взели лекарство и продължават да са замаяни, а съзнанието им все още не се е възстановило напълно. Сякаш все още са заплашени от смъртта, така че, все още намирайки се наскоро ужаса, те не могат да надскочат себе си. „Всички хора са същества, на които им липсва себепознание“ — начинът, по който е изказано това твърдение,

все още се основава на изграждането на църквата. Въпреки че всички хора в църквата обръщат внимание на Божиите слова, тяхната природа остава дълбоко, неразривно вкоренена. Ето защо Бог говори по този начин в предишния етап, за да съди хората, така че да могат в гордостта си да приемат, че са поразени от Неговите слова. Макар че хората са преминали петмесечно облагородяване в бездънната яма, в действителност те все още не познават Бог. Те все още са разпуснати; просто са станали малко по-предпазливи по отношение на Бог. Тази стъпка е първата правилна крачка, която хората правят по пътя на познаването на Божиите слова; така, във връзка със същината на Божиите слова, не е трудно да се види, че предишната част от делото проправи пътя за днешния ден и че едва сега всичко се нормализира. Фаталната слабост на хората е склонността им да отделят Божия Дух от Неговата плътска същност, за да спечелят лична свобода и да избегнат постоянните ограничения. Това е причината Бог да описва хората като малки птички „които весело прехвърчат“ наоколо. Това е действителното състояние на цялото човечество. Това прави всички хора най-лесни за поваляне и това е мястото, където е най-вероятно да загубят пътя си. От тук става ясно, че това, което Сатана върши сред човечеството, не е нищо повече. Колкото повече от това Сатана върши в хората, толкова по-строги са Божиите изисквания към тях. Бог изисква от хората да посветят вниманието си на Неговите слова, докато Сатана работи усилено, за да отклонява вниманието им. Бог обаче винаги е напомнял на хората да обръщат повече внимание на Неговите слова; това е кулминацията на войната, която бушува в духовния свят. Може да се каже, че това, което Бог иска да направи в човека, е точно това, което Сатана иска да унищожи, а това, което Сатана иска да унищожи, се изразява чрез човека, съвсем неприкрито. Има ясни примери за това, което Бог върши в хората: състоянието им се подобрява все повече. Съществуват и ясни примери за разрухата, която Сатана причинява в хората: те стават все по-покварени и състоянието им се влошава все повече. Щом положението им стане достатъчно тежко, те са предразположени към завладяване от Сатана. Това е действителното състояние на църквата, както е представено в Божиите слова, както и действителната ситуация в духовния свят. Това е отражение на динамиката в духовния свят. Ако хората нямат увереността да съдействат на Бог, тогава има опасност да бъдат завладени от Сатана. Това е факт. Ако хората наистина са способни напълно да отдадат сърцата си на Бог, за да ги заеме Той, тогава това е точно както Бог е казал: „когато са пред Мен, сякаш са в Моята прегръдка, вкусвайки нейната топлина“. Това показва, че Божиите изисквания към хората не са високи; Той просто иска те да се изправят и да Му съдействат. Нима това не е нещо лесно и щастливо? Това ли обърква всеки герой и велик човек? Сякаш генералите са изтръгнати от бойното поле и вместо това са принудени да плетат — тези „герои“ са парализирани от трудностите и не знаят какво да правят.

В който аспект Божиите изисквания към човечеството са най-високи, в този аспект атаките на Сатана срещу човечеството ще бъдат най-ожесточени и съответно така се разкрива състоянието на всички хора. „Кой от вас, които стоите пред Мен, щеше да бъде чист като сняг и неопетнен като нефрит?“. Всички хора продължават да хитруват пред Бог и да крият от Него; те продължават да изпълняват своите собствени замисли. Те не са отдали напълно сърцата си на Бог, за да Го удовлетворят, но въпреки това искат да бъдат възнаградени от Него, като се държат ентусиазирано. Когато хората ядат вкусна храна, те оставят Бог настрана, оставят Го да стои там и да чака да се „заемат с Него“; когато хората имат красиви дрехи, те стоят пред огледалото, наслаждават се на собствената си красота и дълбоко в сърцата си те не удовлетворяват Бог. Когато имат положение, когато имат луксозни удоволствия, те седят там, на върха на своя статут, и започват да му се наслаждават, но не се смиряват от Божието възвисяване. Вместо това те стоят по високите си места, изричат високопарни думи и не обръщат внимание на Божието присъствие, нито се стремят да познават Неговата безценност. Когато хората имат идол в сърцата си или когато сърцата им са завладени от някой друг, това означава, че те вече са отрекли присъствието на Бог, сякаш Той е само натрапник в сърцата им. Те са ужасени, че Бог ще открадне любовта на другите към тях и че тогава ще се чувстват самотни. Първоначалното намерение на Бог е нищо на земята да не кара хората да Го пренебрегват и въпреки че между хората може да има любов, Бог не може да бъде пропъден от тази „любов“. Всички земни неща са празни — дори чувствата между хората, които не могат да бъдат видени или докоснати. Без съществуването на Бог всички създания биха се върнали в нищото. Всички хора на земята имат неща, които обичат, но никой никога не е приемал Божиите слова като нещо, което обича. Това определя степента, в която хората разбират Неговите слова. Макар думите Му да са сурови, те не нанасят никого, защото хората не им обръщат истинско внимание; по-скоро ги наблюдават като цвете. Те не се отнасят към Неговите слова като към плод, който могат да опитат, и затова не познават същината на Божиите слова. „Ако човешките същества наистина бяха способни да видят остротата на меча Ми, щяха да се разбягат като плъхове по дупките си“. Този, който е в състояние на нормален човек, след като прочете Божиите слова, би бил изумен, изпълнен със срам и неспособен да се изправи пред другите. В днешно време обаче хората са точно обратното — те използват Божиите слова като оръжие, за да нанасят удари срещу другите. Те наистина не знаят що е срам!

С Божиите слова ние сме доведени до тази ситуация: „В царството от устата Ми излизат не само слова, но и нозете Ми стъпват тържествено навсякъде по всички земи“. Във войната между Бог и Сатана Бог печели на всяка крачка. Той разширява делото Си в голям мащаб в цялата вселена и може да се каже, че навсякъде има Негови следи и знаци за Неговата победа. В своите замисли

Сатана се надява да унищожи Божието управление, като разпокъса държавите, а Бог се възползва от това разделение, за да реорганизира цялата вселена — но не за да я унищожи. Бог прави нещо ново всеки ден, но хората не го забелязват. Те не обръщат внимание на динамиката на духовния свят, така че не са в състояние да видят новото Божие дело. „В космоса всичко блести като ново в сиянието на Моята слава, като се представя в затрогващ вид, който пленява сетивата и повдига духа на хората, сякаш сега съществува в небе отвъд небесата, родени в човешкото въображение, несмущавано от Сатана и свободно от нападенията на външни врагове“. Това предсказва радостната сцена на царството на Христос на земята и също така представя на човечеството ситуацията на третото небе: там съществуват само онези свети неща, които принадлежат на Бог, няма никакви атаки от страна на силите на Сатана. Но най-важното е да се даде възможност на хората да видят обстоятелствата, свързани с делото на Самия Бог на земята: небето е ново небе и след него земята също се обновява. Тъй като това е живот под Божието ръководство, всички хора са безкрайно щастливи. В тяхното съзнание Сатана е „затворник“ на хората и те изобщо не са плахи и не се страхуват от неговото съществуване. Поради преките наставления и напътствия от божествеността всички замисли на Сатана са се провалили и това дори е достатъчно, за да докаже, че Сатана вече не съществува, след като е бил заличен от Божието дело. Затова се казва: „съществува в небе отвъд небесата“. Когато Бог каза: „Никога не е възниквало каквото и да е смущение, нито космосът някога е бил разделян“, Той имаше предвид състоянието на духовния свят. Това е доказателство, че Бог провъзгласява победа над Сатана и това е знакът на окончателната Божия победа. Никой човек не може да промени Божието мнение, нито някой може да разбере какво е то. Въпреки че хората са чели Божиите слова и сериозно са ги изследвали, те остават неспособни да изразят тяхната същина. Например Бог каза: „С подскоци летя над звездите и когато слънцето изстрелва лъчите си, Аз заличавам топлината им и изпращам гигантски вихрушки от снежинки с размера на гъши пера, които се спускат от ръцете Ми. Когато обаче променя решението Си, целият този сняг се разтапя в река и в един миг навсякъде под небето е настъпила пролет и изумруденото зелено е преобразило целия пейзаж на земята“. Въпреки че хората могат да си представят тези думи в съзнанието си, Божието намерение не е толкова просто. Когато всички под небето са замаяни, Бог говори с гласа на спасението и така пробужда сърцата на хората. Но понеже ги сполетяват всевъзможни бедствия, хората чувстват колко мрачен е светът, затова всички търсят смъртта и живеят в студени, ледени пещери. Те до такава степен са замръзнали от студа на огромните снежни бури, че не могат да оцелеят поради липсата на топлина на земята. Именно заради покварата си хората се избиват все по-жестоко. А в църквата по-голямата част от хората ще бъдат погълнати на една хапка от големия червен змей. След като отминат всички

изпитания, смущенията на Сатана ще бъдат отстранени. Така пролетта ще проникне в целия свят, който е в процес на трансформация, топлината ще покрие земята и светът ще се изпълни с енергия. Това са всички стъпки от целия план за управление. „Нощта“, за която Бог говори, се отнася до времето, когато лудостта на Сатана достига своя връх, което ще се случи през нощта. Нима това не се случва в момента? Въпреки че под напътствието на Божиата светлина оцеляват всички хора, те са подложени на страданията на нощния мрак. Ако не успеят да се измъкнат от оковите на Сатана, те вечно ще живеят в тъмнината на нощта. Погледнете държавите по земята: заради етапите на Божието дело те „се лутат насам-натат“ и всяка от тях „търси своята подходяща крайна цел“. Тъй като Божият ден още не е настъпил, всичко на земята остава в състояние на мътно вълнение. Когато Той се яви открито пред цялата вселена, славата Му ще изпълни планината Сион и всички неща ще бъдат подредени и чисти, тъй като са подредени от Божиата ръка. Божиите слова не само говорят за днешния ден, но и предсказват утрешния. Днешният ден е в основата на утрешния, така че в настоящата ситуация никой не може да разбере напълно Божиите слова. Едва след като словата Му се осъществят напълно, хората ще могат да ги разберат в тяхната цялост.

Божият Дух изпълва цялото пространство във вселената, но Той работи и във всички хора. Така в сърцата на хората Божиата фигура сякаш е навсякъде и делото на Неговия Дух присъства на всяко място. Всъщност целта на Божието явяване в плът е да завоюва тези образци на Сатана и накрая да ги придобие. Докато работи в плът обаче Духът съдейства и на плътта, за да промени тези хора. Може да се каже, че Божиите дела се простират по целия свят и че Неговият Дух изпълва цялата вселена, но заради етапите на Неговото дело онези, които вършат зло, не са наказани, а тези, които вършат добро, не са възнаградени. Затова делата Му не се ценят от всички хора на земята. Той е както над, така и вътре във всички неща. Освен това, Той е сред всички хора. Това е достатъчно, за да покаже, че Бог наистина съществува. Тъй като Той не се е явил открито на всички хора, те са развили илюзии като тази: „На хората им се струва, сякаш наистина съществувам, но също така сякаш не съществувам“. От всички онези, които сега вярват в Бог, никой не е напълно, сто процента сигурен, че Бог наистина съществува; всички те имат три части съмнение и две части вяра. Това е сегашното състояние на човечеството. В наши дни всички хора са в следното положение: вярват, че има Бог, но не са Го виждали; или не вярват, че има Бог, но изпитват много трудности, които хората не могат да разрешат. Сякаш винаги има нещо, което ги оплита, от което не могат да се измъкнат. Въпреки че вярват в Бог, те сякаш винаги чувстват известна неяснота. Ако обаче не вярват, те се страхуват да не загубят, в случай че Той наистина съществува. Това е тяхната двойственост.

„Кой може да посвети всички свои сили на името Ми, на Духа Ми и на целия Ми план за управление?“. Бог каза още: „Днес, когато царството е в човешкия свят, е времето, в което Аз лично дойдох сред човечеството. Можеше ли някой да излезе на бойното поле от Мое име, без да трепне?“. Целта на Божиите слова е следната: ако въплътеният Бог не вършеше лично Своето божествено дело или ако Той не беше въплътен, а вместо това работеше чрез свещеници, тогава Бог никога нямаше да може да завоюва големия червен змей, нито щеше да може да властва като Цар сред хората. В действителност хората нямаше да са способни да познаят Самия Бог, така че Сатана все още щеше да властва. Така този етап на делото трябва да бъде извършен лично от въплътения Бог. Ако плътта беше променена, тогава този етап от плана никога не би могъл да бъде завършен, защото значението и същността на различната плът нямаше да са същите. Хората могат само да разберат тези изречения като думи и доктрини, защото Бог контролира източника им. Бог каза: „Въпреки това, когато всичко приключи, никой не разбира дали това е дело на Духа или функция на плътта. На хората би им отнело цял живот, само да изживеят това единствено нещо подробно“. Хората са били покварени от Сатана в продължение на толкова много години, че отдавна са загубили съзнанието си за духовните въпроси. Поради тази причина само едно изречение от Божиите слова е като празник в очите на хората. Заради отдалечеността между Духа и духовете всички, които вярват в Бог, изпитват копнеж по Него и всички те искат да се доближат до Него и да излеят сърцата си. Въпреки това, те не смеят да имат досег до Него, а вместо това просто остават в страхопочитание. Това е силата на привличането, която Духът притежава. Тъй като Бог е Бог, Когато хората да обичат, и в Него има безкрайно много неща, които те обичат, всички Го обичат и всички искат да Му се доверят. В интерес на истината, всеки притежава боголюбиво сърце — просто смущенията на Сатана са попречили на безчувствените, глупави и жалки хора да познават Бог. Затова Бог говори за истинските чувства, които хората изпитват към Него: „Хората никога не са Ме презирали в най-съкровеният кътчета на сърцата си; по-скоро те са привързани към Мен в дълбините на духа си. [...] Моята реалност кара хората да се чувстват объркани, да онемяват и да недоумяват, но въпреки това те са готови да я приемат“. Това е действителното състояние дълбоко в сърцата на онези, които вярват в Бог. Когато хората наистина познават Бог, отношението им към Него естествено се променя и те могат до Го възхваляват от дълбините на сърцата си благодарение на действието на човешкия дух. Бог е там в дълбините на духа на всеки човек, но поради покварата на Сатана, хората бъркат Бог със Сатана. Днешното Божие дело започва именно с този проблем и в духовния свят то е в центъра на битката от началото до края.

ГЛАВА 16

За човека Бог е толкова велик, толкова изобилен, толкова чуден, толкова необозрим; в очите на хората Божиите думи се издигат високо и изглеждат като велик шедьовър. Но тъй като хората имат твърде много недостатъци и умовете им са твърде прости, а способността им да приемат — твърде оскъдна, независимо от това колко ясно Бог изрича думите Си, те остават седнали и неподвижни, сякаш страдащи от психично заболяване. Когато са гладни не разбират, че трябва да ядат; когато са жадни не разбират, че трябва да пият; просто продължават да крещят и да викат, сякаш изпитват неописуема трудност в дълбините на духа си, но не могат да говорят за това. Когато Бог създаде хората, Неговото намерение беше човекът да живее нормален живот и да приеме Божиите думи, както подобава на инстинктите му. Но тъй като в самото начало човекът се поддаде на изкушението на Сатана, днес той остава неспособен да се измъкне и все още не е в състояние да разпознае измамните схеми, изпълнявани от дявола в продължение на хиляди години. Освен това на човека му липсват способностите да познава напълно Божиите думи — всичко това е довело до настоящата ситуация. Както стоят нещата днес, хората все още живеят в опасност от изкушението на Сатана и така остават неспособни да оценят Божиите думи по правилния начин. В нрава на обикновените хора няма коварство и измама, те имат нормални отношения помежду си, не са сами и животът им не е нито посредствен, нито упадъчен. Така и Бог е възвишен сред всички; Неговите думи проникват сред хората, те живеят в мир помежду си и под грижата и закрилата на Бог, земята е изпълнена с хармония, несмущавана от Сатана, а славата на Бог има най-голямо значение сред хората. Такива хора са като ангели: чисти, жизнени, никога не се оплакват от Бог и посвещават всичките си усилия единствено на Божиата слава на земята. Сега е времето на черната нощ — всички опипват и търсят, черната нощ кара косите им да настръхват и не им остава нищо, освен да треперят, внимателно слушайки поривите на виещия северозападен вятър, сякаш придружен от тъжните ридания на човека. Хората скърбят и оплакват съдбата си. Защо четат Божиите думи, но не са в състояние да ги разберат? Сякаш животът им е на ръба на безнадеждността, сякаш смъртта е на път да ги сполети, сякаш сетният им ден е пред очите им. Такива нещастни обстоятелства са моментът, когато крехките ангели призовават Бог, във вопли разказвайки за собствените си трудности. Поради тази причина ангелите, които работят сред синовете и Божиите хора, никога повече няма да слязат при човека; това е за да им се попречи да бъдат уловени чрез манипулацията на Сатана, докато са в плът, неспособни да се измъкнат, и така те работят само в духовния свят, който е невидим за човека. Когато Бог казва: „Щом се възкача на трона в сърцето на човека, това ще бъде моментът, когато Моите синове и Моят народ управляват земята“, Той има предвид времето, когато ангелите на земята ще се

радват на благословията да служат на Бог на небето. Тъй като човекът е израз на духа на ангелите, Бог казва, че за него да бъдеш на земята е като да си на небето; за човека да служи на Бог на земята е както ангелите да служат директно на Бог в небето — и по този начин, по време на дните си на земята, човек се радва на благословиите на третото небе. Ето това всъщност се казва в тези думи.

Има толкова много смисъл, скрит в Божиите думи. „Когато дойде денят, хората ще Ме познаят в дълбините на сърцата си и ще Ме помнят в мислите си“. Тези думи са насочени към духа на човека. Поради крехкостта на ангелите, те винаги зависят от Бог във всичко и винаги са били привързани към Бог и са Го обожавали. Но поради бунта на Сатана те не могат да си помогнат и не могат да се контролират; желаят да обичат Бог, но не са в състояние да Го обичат с цялото си сърце и затова страдат от болка. Само когато Божието дело достигне определен етап, желанието на тези бедни ангели да обичат Бог наистина може да се сбъдне и затова Бог изрече тези слова. Естеството на ангелите е да обичат, да ценят и да се подчиняват на Бог, но те не са били в състояние да постигнат това на земята и не са имали друг избор, освен да бъдат търпеливи до днес. Ако желаете, можете да видите света днес: Бог се намира в сърцата на всички хора, но те не са в състояние да различат дали Бог в сърцата им е истинският Бог или фалшив такъв, и въпреки че обичат този свой бог, те са неспособни да обичат истински Бог, което означава, че нямат контрол над себе си. Грозното лице на човека, разкрито от Бог, е истинското лице на Сатана в духовната сфера. Човекът първоначално е бил невинен и без грях и по този начин всички покварени, грозни маниери на човека са действията на Сатана в духовната сфера и отразяват точно развитието на духовната сфера. „Днес хората имат квалификации и смятат, че могат да се перчат пред Мен, да се смеят и шегуват с Мен без никакви задръжки и да се обръщат към Мен като към равен. Все още човекът не Ме познава, все още вярва, че си приличаме по природа, че и двамата сме от плът и кръв и обитаваме света на хората“. Това причини Сатана в сърцето на човека. Сатана използва представите и невъоръжените очи на човека, за да се противопостави на Бог, но Бог говори за тези събития без двусмислие, за да може човекът да избегне катастрофата. Смъртната слабост на всички хора е, че виждат само „тяло от плът и кръв и не възприемат Божия Дух“. Това е основата на един аспект от примамването на човека от Сатана. Всички вярват, че само Духът в тази плът може да се нарече Бог. Никой не вярва, че днес Духът е станал плът и наистина се е явил пред очите им; хората виждат Бог като две части — „дрехата и плътта“ — и никой не гледа на Бог като на възплъщение на Духа; никой не вижда, че същността на плътта е нравът на Бог. Във въображението на хората Бог е обикновен, но не знаят ли, че в тази обикновеност е скрит един аспект от дълбоката значимост на Бог?

Когато Бог започна да покрива целия свят, той стана мрачен като катран и докато хората спяха, Той се възползва от тази възможност да слезе сред хората

и започна да изпраща Духа във всички краища на земята, като начена делото за спасяване на човечеството. Може да се каже, че когато Бог започна да приема образа на плътта, Той лично работеше на земята. Тогава започна работата на Духа и там официално започна цялата работа на земята. В продължение на две хиляди години Божият Дух е работил в цялата вселена. Хората нито знаят, нито усещат това, но през последните дни, по времето, когато тази епоха скоро ще приключи, Бог е слязъл на земята, за да работи лично. Това е благословението на тези, които са родени през последните дни — те могат лично да зърнат образа на Бог, който живее в плътта. „Когато цялото лице на бездната беше мрачно, сред човека започнах да усещам горчивината на света. Моят Дух пътува по света и разглежда сърцата на всички хора, но също така и Аз завоювам човечеството чрез Моето въплъщение“. Такова е хармоничното сътрудничество между Бог на небето и Бог на земята. В крайна сметка в мислите си хората ще вярват, че Богът на земята е Бог на небето, че небесата и земята и всичко в тях са създадени от Бог на земята, че човекът се контролира от Бог на земята, че Богът на земята върши работата на небето тук на земята и че Бог на небето се е явил в плът. Това е крайната цел на Божието дело на земята и така този етап е най-високият стандарт на работа в периода на плътта; работата се осъществява в божественост и кара всички хора да бъдат искрено убедени. Колкото повече хората търсят Бог в представите си, толкова повече чувстват, че Бог на земята не е реален. Така Бог казва, че хората търсят Бог сред празни думи и доктрини. Колкото повече хората познават Бог в представите си, толкова по-умели стават в изговарянето на тези думи и доктрини и толкова по-възхитителни стават. Колкото повече хората говорят с думи и доктрини, толкова повече се отдалечават от Бог, толкова по-неспособни стават да познаят същността на човека, толкова повече не се подчиняват на Бог и се отдалечават от Божиите изисквания. Божиите изисквания към човека не са толкова свръхестествени, колкото хората си представят, но никога никой не е разбирал истински Божиата воля и затова Бог казва: „хората се взират единствено в безбрежното небе, в развълнуваното море, в спокойното езеро или сред празните думи и доктрини“. Колкото повече изисквания поставя Бог към човека, толкова повече хората чувстват, че Бог е недостижим, и толкова повече вярват, че Бог е велик. Така в тяхното съзнание всички думи, изречени от Божиите уста, са непостижими за човека, не оставяйки на Бог друг избор, освен лично да действа; междувременно човекът няма ни най-малка склонност да сътрудничи на Бог и просто упорства в навеждането на главата си и изповядването на греховете си, опитвайки се да бъде смирен и послушен. Като такива, без да осъзнават, хората възприемат нова религия и се включват в религиозна церемония, която е по-екстремна дори от тази в религиозните църкви. Това изисква хората да се върнат към нормалните условия чрез трансформиране на отрицателното си състояние в положително; ако не, човекът ще бъде все по-дълбоко впримчен.

Защо Бог се фокусира върху описването на планини и води в толкова много от Своите изказвания? Има ли символика в тези думи? Бог не само позволява на човека да види Неговите дела в Неговата плът, но също така позволява на човека да разбере Неговите сили в небесната твърд. По този начин, като същевременно вярват без съмнение, че това е Бог в плътта, хората също опознават делата на практичния Бог и по този начин Богът на земята е изпратен на небето, а Богът на небето е донесен долу на земята, едва след което хората стават способни да съзрат по-пълно всичко, което е Бог, и да придобият по-голямо познание за всемогъществото на Бог. Колкото повече Бог е способен да завладее човечеството в плътта и да надхвърли плътта, за да пътува както над, така и из цялата вселена, толкова повече хора са способни да съзрат Божиите дела на практичния Бог и по този начин да познават истината на Божието дело в цялата вселена — че то не е фалшиво, а истинско — и така те разбират, че практичният Бог днес е въплъщение на Духа и не е от същия вид плътско тяло, като това на човека. Така Бог казва: „Но когато отприщя гнева Си, планините веднага се разкъсват, земята започва да се гърчи, водата веднага пресъхва и човек веднага изпада в беда“. Когато хората четат Божиите думи, те ги свързват с Божиата плът и по този начин работата и думите в духовната сфера директно сочат към Бог в плътта, което води до по-ефективен резултат. Когато Бог говори, това често е от небето на земята и след това отново от земята на небето, оставяйки всички хора неспособни да разберат мотивите и произхода на Божиите думи. „Когато съм сред небесата, Моето присъствие никога не хвърля в паника звездите. Напротив, те влагат сърцата си в работата си за Мен“. Такова е състоянието на рая. Бог методично подрежда всичко в третото небе, като всички слуги в служба на Бог вършат собствената си работа в услуга на Бог. Те никога не са направили нещо в непокорство към Бог, така че не са хвърлени в паниката, за която говори Бог, а вместо това влагат сърцата си в работата си; никога няма безпорядък и по този начин всички ангели живеят в Божиата светлина. Междувременно, поради тяхното непокорство и защото не познават Бог, всички хора на земята живеят в тъмнина и колкото повече се противопоставят на Бог, толкова повече живеят в тъмнина. Когато Бог казва, „Колкото по-ярки са небесата, толкова по-тъмен е светът отдолу“, Той има предвид как Божият ден се приближава все повече към цялото човечество. Така 6 000-годишната работа на Бог в третото небе скоро ще приключи. Всички неща на земята са навлезли в последния етап и скоро всяко нещо ще бъде отсечено от Божиата ръка. Колкото по-нататък хората навлизат във времето на последните дни, толкова повече те са в състояние да вкусят покварата в света на хората; колкото повече отиват във времето на последните дни, толкова по-снизходителни са към собствената си плът. Дори има мнозина, които искат да обърнат окаяното състояние на света, но надеждата им се губи сред въздишките заради Божиите дела. Така, когато хората усетят топлината на пролетта, Бог

покрива очите им и те се носят по вълните, като нито един от тях не може да достигне далечната спасителна лодка. Тъй като хората по своята същност са слаби, Бог казва, че няма кой да обърне нещата. Когато хората изгубят надежда, Бог започва да говори на цялата вселена. Той започва да спасява цялото човечество и едва след това хората могат да се насладят на новия живот, който идва след като нещата се обърнат. Днешните хора са на етапа на самоизмама. Тъй като пътят пред тях е толкова пуст и неясен, а бъдещето им — „безгранично“ и „без граници“, хората от тази епоха нямат склонност да се борят и могат само да прекарват дните си като птицата Ханхао^a. Никога не е имало някой, който сериозно да е търсил живота и знанието за съществуването на човека; вместо това те очакват деня, в който Спасителят внезапно ще слезе от небето, за да обърне окаяното състояние на света, едва след което ще се опитат да живеят сериозно. Такова е истинското състояние на човечеството и менталитета на всички хора.

Днес Бог предсказва, в светлината на сегашния менталитет на човека, бъдещия нов живот на човека. Това е блясъкът на появяващата се светлина, за който Бог говори. Това, което Бог предсказва, е което в крайна сметка ще бъде постигнато от Бог и което са плодове на Божиата победа над Сатана. „Аз се движа над всички хора и наблюдавам навсякъде. Нищо никога не изглежда като преди и никой човек не е такъв, какъвто е бил преди. Аз си почивам на трона, облегнал съм се на цялата вселена [...]“. Това е резултатът от Божиата работа. Всички богоизбрани хора се връщат в първоначалния си вид, поради което ангелите, които са страдали толкова много години, са освободени, както Бог казва, „лицата им са като на светия в сърцето на човека“. Тъй като ангелите работят на земята и служат на Бог на земята, и тъй като Божиата слава се разпространява по целия свят, небето е доведено на земята и земята е издигната до небето. Следователно човекът е връзката, която свързва небето и земята; небето и земята вече не са разделени, вече не са отделени един от друг, а са свързани като едно. В целия свят съществуват само Бог и човек. Няма прах или мръсотия и всичко е обновено, като малко агънце, което лежи в зелено пасище под небето, наслаждавайки се на цялата Божия благодат. И именно поради пристигането на зеленината блести дъхът на живота, защото Бог идва на света, за да живее заедно с човека за цялата вечност, точно както беше казано от устата на Бог, че „Аз отново мога спокойно да пребивавам в Сион“. Това е символът на поражението на Сатана, това е денят на Божиата почивка и този ден ще бъде възхваляван и провъзгласяван от всички хора и почитан от всички хора. Когато Бог си почива на

---

^a Историята на птицата Ханхао е много подобна на баснята на Езоп за мравката и щуреца. Птицата Ханхао предпочита да спи, вместо да строи гнездо, докато времето е топло, въпреки многократните предупреждения на съседа ѝ — свраката. Когато настъпва зимата, птицата измръзва до смърт.

трона, това е и времето, когато Бог завършва Своего дело на земята и това е моментът, в който всички Божи тайни са показани на човека; Бог и човек ще бъдат завинаги в хармония, неразделни — такива са красивите сцени на царството!

В мистериите са скрити мистерии; Божиите думи са наистина дълбоки и необозрими!

ГЛАВА 17

Всъщност всички думи, които излизат от Божиите уста, са непонятни за хората. Всички те са на език, който хората не са чували. Поради това може да се каже, че самите Божи слова са тайна. Повечето хора погрешно вярват, че тайните се свеждат само до нещата, до които хората не могат да достигнат концептуално, до небесните въпроси, за които Бог сега дава възможност на хората да узнаят, или до истината за това какво прави Бог в духовния свят. Оттук е очевидно, че хората не се отнасят еднакво към всички Божи слова, нито ги ценят, а по-скоро се съсредоточават върху собствените си разбирания за „тайни“. Това доказва, че хората не знаят какво представляват Божиите слова, нито какво представляват тайните. Те просто четат словата Му в рамките на собствените си представи. Истината е, че няма нито един човек, който истински да обича Божиите слова и точно поради тази причина Той казва, че „хората са експерти в това да Ме мамят“. Не че Бог казва, че хората не притежават никакви достойнства или че са негодни за нищо; това описва действителното състояние на човечеството. Самите хора не са съвсем наясно точно колко място всъщност заема Бог в сърцата им; единствено Самият Бог знае това със сигурност. Поради това в момента хората са като кърмачета. Те ни най-малко не си дават сметка защо пият мляко и защо трябва да оцелеят. Само майката разбира нуждите на детето. Тя няма да го остави да умре от глад, нито ще му позволи да преяде до смърт. Бог най-добре познава човешките нужди, затова понякога словата Му са олицетворение на любовта Му, понякога в тях се разкрива правосъдието Му, понякога те нараняват дълбоко сърцата на хората, а понякога те са искрени и сериозни. Това дава възможност на хората да усетят Божиата доброта и достъпност и да почувстват, че Той не е някаква въображаема, величествена и недосегаема фигура. В умовете на хората Той не е и Синът в небесата, Когато те не могат да погледнат директно в лицето, а още по-малко е езекутор, Който убива невинни, както хората си представят. Целият Божи нрав се разкрива в Неговото дело. Нравът на Бог в плът и днес се проявява чрез делото Му. Следователно Неговото служение е служение на словата, а не на нещата, които прави, или на външния Му вид. В крайна сметка всички ще получат назидание от Божиите слова и ще бъдат направени пълноценни благодарение на тях. В хода на преживяванията си и под ръководството на Божиите слова хората

ще придобият път за практикуване, а чрез словата, излизащи от устата Му, ще опознаят нрава Му напълно. Благодарение на словата Му цялото Божие дело ще бъде изпълнено, хората ще оживеят и всички врагове ще бъдат победени. Това е основното дело, което никой не може да омаловажи. Да разгледаме тези Негови слова: „Моите слова ехтят като гръм, хвърляйки светлина във всички посоки и по цялата земя, и сред гръмотевиците и мълниите човечеството е поразено. Никой човек не е останал несъкрушим сред гръм и мълния; повечето хора губят ума си от страх при прииждането на Моята светлина и не знаят какво да правят“. Щом Бог отвори уста, из нея започват да се леят слова. Той постига всичко чрез думи, всички неща се преобразуват от думите Му и всички се обновяват чрез тях. Какво се разбира под „гръмотевици и мълнии“? А какво се разбира под „светлина“? Нищо не може да убегне на Божиите слова. Той ги използва, за да изобличи умовете на хората и да опише тяхната грозота. Той използва слова, за да се справи със старата им природа и да направи всички Свои хора пълноценни. Не е ли точно това значимостта на Божиите слова? Без подкрепата и поддръжката на Божиите слова цялото човечество в цялата вселена щеше отдавна да е унищожено окончателно. Това е принципът на това, което Бог прави, и това е методът, по който Той работи по време на шестхилядолетния Си план за управление. Това показва значимостта на Божиите слова. Те проникват право в дълбините на човешките души. Щом хората зърнат словата Му, те са зашеметени и поразени и бързат да избягат. Искат да избягат от реалността на словата Му — именно поради това навсякъде се срещат „бегълци“. Щом Бог произнесе словата Си, хората си плюят на петите. Това е един от аспектите на човешката грозота, която Бог описва. Точно в този момент хората постепенно започват да се пробуждат от ступора си, сякаш всички те досега са били в състояние на деменция и сега, след като са видели Божиите слова, те като че ли страдат от остатъчните ефекти на болестта и не могат да се върнат към предишното си състояние. Всъщност всички хора са в това положение и то е истинско отражение на тези слова: „Много хора, развълнувани от това слабо сияние, мигновено се будят от илюзиите си. И все пак никой никога не е осъзнал, че е дошъл денят, в който Моята светлина слиза на земята“. Затова Бог каза: „Мнозинството от хората са онемели от внезапното появяване на светлината“. Тази формулировка е съвсем уместна. Божието описание на човечеството няма пропуск дори колкото върхче на игла и Той наистина го е изразил точно и безгрешно, поради което всички хора са напълно убедени. Още повече, че неусетно любовта им към Бог е започнала да извира от дълбините на сърцата им. Само така Божието място в тях става още по-истинско и това е един от начините, по които Бог работи.

„Мнозинството от хората са просто объркани; ранени са в очите и захвърлени в калта от светлината“. Тъй като такива хора вървят против Божията воля (тоест противят се на Бог), те претърпяват порицание от словата Му поради своята

бунтовност. Затова е казано, че са ранени в очите от светлината. Такива хора вече са предадени на Сатана. Затова, когато навлизат в новото дело, те нямат нито просветление, нито озарение. Всички, които не притежават делото на Светия Дух, са обсебени от Сатана и в дълбините на сърцата им няма място за Бог. Затова е казано, че такива хора са „захвърлени в калта“. Всички, които са в това състояние, са объркани. Те не могат да поемат по правия път, нито да възстановят нормалното си състояние; те мислят винаги наопаки. Всеки на тази земя е покварен от Сатана до крайна степен. Хората нямат жизненост и са изпълнени с воня на трупове. Всички хора на земята оцеляват сред напаст от гадини, която никой не може да избегне. Те не искат да оцелеят на земята, но все си мислят, че ще се случи нещо по-велико, което хората ще видят с очите си. Затова всички хора се насилват да продължават да живеят. Те отдавна нямат никакви сили в сърцата си. Просто използват невидимите си надежди като духовен стълб и така подпират главите си, преструвайки се на хора, и живеят ден за ден на земята. Сякаш всички хора са синове на въплътения дявол. Затова Бог каза: „безредицата покрива земята — непоносимо жалка гледка, която, разгледана отблизо, напада човека със съкрушителна меланхолия“. Поради възникването на тази ситуация Бог започна да „разпръсква семената на Моя Дух“ из цялата вселена и да извършва Своето дело на спасението по цялата земя. Именно за да продължи делото Си, Бог започна да сипе всякакви бедствия, като по този начин спасява коравосърдечните хора. В различните фази на Божието дело спасението все още приема формата на различни бедствия и никой обречен не може да избяга от тях. Едва накрая на земята ще може да се стигне до положение, в което „е спокойно като третото небе: тук живите същества, големи и малки, съжителстват в хармония, като нито веднъж не навлизат в „конфликти на устата и езика“. Един от аспектите на Божието дело е да завоюва цялото човечество и да спечели избраниците чрез словата Си. Друг аспект на делото Му е да завоюва всички бунтуващи се синове чрез различни бедствия. Това е част от широкомащабното Божие дело. Само така може изцяло да се постигне царството на земята, което Бог иска, и това е тази част от делото Му, която е чисто злато.

Бог постоянно иска от хората да разберат динамиката на небето. Могат ли те наистина да постигнат това? Истината е, че предвид текущото им действително състояние на поквареност от Сатана от повече от 5 900 години, те не могат да се сравняват с Петър, затова просто не могат да го постигнат. Това е един от методите на Божието дело. Той не иска хората да чакат пасивно, а да търсят активно. Само така Бог ще има възможност да работи в хората. Би било добре да ти обясня това малко по-подробно, иначе хората ще го разберат само повърхностно. След като Бог създаде хората и им даде дух, Той разпореди, че ако не се осланят на Него, няма да могат да се свържат с духа Му и така сигналите на „сателитната телевизия“ от небето няма да се улавят на земята. Когато Бог вече

не е в духовете на хората, там се освобождава място за други неща и Сатана се възползва от тази възможност, за да се промъкне. Когато хората се свързват с Бог със сърцата си, Сатана веднага се паникьосва и хуква да бяга. Понеже хората плачат, Бог им дава това, от което имат нужда, но първоначално не „пребивава“ в тях, а просто постоянно им помага, защото плачат. От тази вътрешна сила хората заякват дотолкова, че Сатана не смее да влиза и да „си развява коня“. И така, ако хората са постоянно свързани с Божия дух, Сатана не смее да ги спохожда и да ги смуцава. Ако Сатана не ги смуцава, хората живеят нормално и тогава Бог има възможността да работи безпрепятствено в тях. Затова нещата, които Бог иска да направи, могат да бъдат постигнати чрез хора. От това може да се разбере защо Бог винаги е изисквал от хората да имат повече вяра и защо е казал: „Аз отправям подходящи изисквания според ръста на човека на земята. Никога не съм поставял никого в затруднено положение, нито съм искал от някого да „изстиска кръвта си“ за Моето удоволствие“. Повечето хора са объркани от Божиите изисквания. Чудят се защо, след като хората не притежават тази способност и са били безвъзвратно покварени от Сатана, Бог продължава да има изисквания към тях. Та нима Бог не ги затруднява така? Няма как да не се засмеееш при вида на сериозните им лица и смутения им поглед. Различните грозни изражения на хората са най-смешни. Понякога те са като деца, които обичат да си играят, а друг път са като малко момиченце, което си играе на „майка“. Понякога са като куче, което яде мишка. Човек не знае да се смее ли, или да плаче при вида на тези им грозни състояния и често пъти, колкото по-малко хората разбират Божията воля, толкова по-склонни са да се забъркват в неприятности. Затова следните Божии слова: „Нима Аз съм Бог, Който просто налага мълчание на сътворението?“ ясно показват колко глупави са хората. Те също така показват, че никой човек не може да разбере Божията воля. Дори и Той да изказва волята Си, те не умеят да я зачитат. Вършат Божието дело според човешката воля. Как биха могли да разберат волята Му по този начин? „Вървя по земята, разпръсквайки навсякъде аромата Си, и на всяко място оставям след Себе Си Своята форма. Всяко място се оглася от звука на гласа Ми. Хората навсякъде се спират на прекрасните сцени от вчера, защото цялото човечество си спомня за миналото [...]“. Такова ще бъде положението при създаването на царството. Всъщност Бог на няколко места вече е предрекъл красотата на осъществяването на царството и всички тези места заедно чертаят цялостна картина на царството. Хората обаче не ѝ обръщат никакво внимание — гледат я, сякаш е анимационен филм.

Поради хилядолетната поквара от Сатана хората винаги са живели в мрак, затова не се смуцават от него, нито копнеят за светлината. По тази причина се е стигнало до следното, когато светлината пристигне днес: „всички са против Моето пристигане и прогонват пристигането на светлината, сякаш съм врагът на човека на небето. Човекът Ме посреща със защитна светлина в очите“. Въпреки че

повечето хора се опитват да обичат Бог искрено, Той все още не е доволен и заклеиява човечеството. Това е озадачаващо за хората. Тъй като живеят в мрак, те още служат на Бог в отсъствието на светлина. Това означава, че всички хора служат на Бог, като използват собствените си представи, а когато Той дойде, състоянието им е такова, че те не могат да Му служат, като приемат нова светлина, а по-скоро го правят въз основа на целия опит, който сами са придобили. Бог не се радва на човешката „отдаденост“, затова хората не могат да възхваляват светлината в мрака. Затова Бог изрече цитираните по-горе слова. Това ни най-малко не противоречи на действителността и не е проява на лошо или несправедливо отношение от страна на Бог към човечеството. От сътворението на света досега нито един човек не е изпитал истински Божията топлина. Всички хора са в защитна позиция спрямо Бог, защото дълбоко в себе си се страхуват, че Той ще ги поразии и унищожи. И така, през тези 6 000 години, Бог винаги е разменял топлина срещу искреност от страна на хората и е продължил търпеливо да ги води с всяка стъпка. Това е така, защото хората са твърде слаби и не са способни да узнаят Божията воля изцяло или да Го обикнат от цялото си сърце, защото не могат да не се поддадат на манипулациите на Сатана. Въпреки това Бог продължава да търпи и един ден, след като е изтърпял толкова много, тоест, когато поднови света, Той вече няма да се грижи за хората като майка, а ще даде всекиму заслуженото. Поради това ще се случи следното: „Трупове се носят по повърхността на океана“, докато „в местата, където няма вода, други хора все още се наслаждават, сред смях и песни, на обещанията, които съм им дал“. Това е сравнение между назначенията на тези, които са наказани, и онези, които са възнаградени. „Повърхността на океана“ означава бездънната пропаст на наказанието на хората, за която говори Бог. Това е назначението на Сатана и „лобното място“, което Бог е приготвил за всички онези, които Му се противят. Бог винаги е искал искрената любов на човечеството, но хората не знаят това и не го усещат, и продължават да вършат собствените си дела. Поради това във всичките Си слова Бог винаги иска разни неща от хората и посочва недостатъците им, и им дава път за практикуване, за да могат те да практикуват според словата Му. Той е показал собственото Си отношение към хората: „И все пак никога не съм взел случайно нито един човешки живот, за да си играя с него като с играчка. Наблюдавам болките, които човекът е понесъл, и разбирам цената, която е платил. Когато той стои пред Мен, Аз не искам да хвана човека неподготвен, за да го накажа, нито пък искам да стоваря върху него нежелани неща. Вместо това през цялото това време само съм се грижил за човека и съм му давал“. Щом прочетат тези Божии слова, хората веднага усещат топлината Му и си мислят: „Да, наистина преди съм плащал цена за Бог, но и съм се отнасял към Него нехайно и понякога съм Му се оплаквал. Бог винаги ме е водил със словата Си и следи внимателно живота ми, но аз понякога си играя с това като с играчка. Наистина не бива да го

правя. Бог ме обича толкова много — защо тогава не мога да се постарая достатъчно?“. Когато им хрумнат такива мисли, хората действително искат да си зашлевят шамар, а на някои дори носовите им потрепват и заплакват на глас. Бог разбира какво мислят и говори според това, и тези няколко думи, които не са нито твърди, нито меки, вдъхновяват човешката любов към Него. Накрая Бог предрича промяната в делото Си, когато царството бъде създадено на земята: когато Бог е на земята, хората ще могат да се освободят от бедствията и опустошенията и да се радват на благодат. Когато обаче Той започне съда на великия ден, ще се яви сред всички хора и цялото Му дело на земята ще приключи. Тогава, понеже денят ще е настъпил, ще се случи точно това, което е описано в Библията: „Който върши неправда, нека върши и занапред неправда; и святият нека бъде и занапред свят“. Тези, които вършат неправда, ще бъдат наказани, а святите ще застанат пред престола. Нито един човек няма да може да спечели Божието снизхождение, дори синовете и народите на царството. Всичко това е Божията праведност и всичко това е проява на Неговия нрав. Той няма да покаже загриженост за слабостите на човечеството за втори път.

ГЛАВА 18

Всяка от Божиите думи съдържа частица от нрава Му. Той не може да бъде изразен в пълнотата си чрез думи, което убедително показва какво богатство съдържа Бог в Себе Си. Все пак осезанията на хората са ограничени, както и способностите им. При все че Божиите слова са ясни, хората не успяват напълно да вникнат в тях. Вземете за пример следното: „Както проблясваща светкавица разкрива истинския силует на всяко животно, така и хората, озарени от Моята светлина, си възвърнаха светостта, която притежаваха преди. О, покварен стар свят! Най-сетне той се прекатури в мръсната вода и като потъна под повърхността ѝ, се разпадна в кал!“. Всяко от Божиите слова съдържа съществото Му и макар и всички хора да познават Неговите думи, никой не е успял да вникне в значението им. В очите на Бог всички опълчващи се срещу Него са Му врагове — тоест, отдалите се на зли духове са животни. Оттук можем да заключим за същинското състояние на църквата. Всички хора са озарени от Божието слово и в тази светлина сами изследват себе си, без да се излагат на назиданията, порицанията или на категоричното отхвърляне от останалите и без да се налага да възприемат чужди похвати и чужди тълкувания. От тази „микроскопска гледна точка“ те виждат с пределна яснота всичко нездраво в себе си. В словото си Той сортира духовете според типа им и ги разкрива в изконната им форма; притежаващите дух на ангели добиват по-силно озарение и просветление, оттам и Божиите слова „са си възвърнали светостта, която притежаваха преди“. Тези думи почиват на постигнатия

от Бог краен резултат. Разбира се, засега този резултат не може да бъде напълно постигнат — това е само предвкушване, загатващо за Божиата воля. Тези думи убедително показват, че множество хора ще изгубят всякаква устойчивост сред Божието слово и ще бъдат сразени в постепенния процес на очищение от греховете на цялото човечество. Тук „разпадането в кал“ не противоречи на опожаряването на света от Бог, а „светкавицата“ е алегория за Божия гняв. Когато Бог освободи могъщия Си гняв, целият свят ще бъде разтърсен от всевъзможни катаклизми, като изригващ вулкан. От висотата на небето се вижда, че всякакви беди надвисват над човечеството и се приближават с всеки изминал ден. Гледана отгоре, земята представя различни гледки, наподобяващи предвестниците на земетресение. Широко се разлива течен огън, лавата се лее свободно, планините се изместват и над всичко това блещука студен светлик. Целият свят е погълнат от пламъци. Това е сцената на освобождения Божи гняв и това е времето на Неговия съд. Никое от създанията от плът и кръв не ще го избегне. Следователно не войни между държавите и конфликти между хората са необходими за унищожението на целия свят; вместо това светът „съзнателно ще се наслаждава“, залюлян в люлката на Божието порицание. Никой няма да успее да го избегне; всеки един поотделно ще мине през това изпитание. Отшуми ли то, цялата вселена отново ще заблести със светлото сияние и цялото човечество ще се възстанови за нов живот. А Бог ще застане в покой над вселената и всеки ден ще благославя цялото човечество. Небесата вече няма да са непоносимо пусати, а ще възвърнат жизнеността си от времето на сътворението и с настъпването на „шестия ден“ Бог ще начене нов живот. Бог и хората ще встъпят заедно в покой и вселената ще се обнови, освободена от мътността и нечистотията. Затова Бог каза: „Земята вече не е мъртвешки тиха и неподвижна, небето вече не е изоставено и тъжно“. Небесното царство никога не е било омърсено от неправда и човешки емоции, нито от човешкия покварен нрав, защото то е извън обсега на сатанинското смущение. Всички „хора“ разбират Божието слово и небесният живот е изпълнен с радост. Всички обитатели на небесните селения са надарени с Божиата мъдрост и достойнство. Поради разликите между земята и небето Бог нарича пребиваващите в небесната обител не „хора“, а „духове“. Значима е разликата между тези две названия — наричаните днес „хора“ са покварени от Сатана, докато „духовете“ не са. Накрая Бог ще промени земните хора в същества, притежаващи свойствата на небесните духове, и така ще ги освободи завинаги от смущението на Сатана. Това е същинското значение на думите: „Моята святост се разпростира из цялата вселена“. „В първичната си форма земята принадлежи на небето, а небето е обединено със земята. Човекът е нишката, свързваща ги заедно, и поради човешката святост, поради възраждането на човека небесата вече не са скрити от земята, а земята вече не е безмълвна към небето“. Това е казано по отношение на хората, притежаващи ангелски души, и в този момент „ангелите“ отново ще

заживеят в мир един с друг и ще възстановят първоначалното си състояние, защото плътта вече няма да застава между земната и небесната сфера. „Ангелите“ на земята ще общуват с ангелите в небесата, земните хора ще опознаят небесните мистерии, а ангелите на небето ще узнаят тайните на човешкия свят. Небето и земята ще се единят без никаква междина между тях. В това се изразява красотата на осъщественото царство. Бог ще завърши това Свое дело, за което копнеят всички хора и духове. Но обитателите на религиозния свят не знаят нищо от това. Те просто чакат Исус Спасителят да слезе на бял облак и да възнесе душите им, оставяйки разпръснати по цялата земя „отпадъци“ (тук „отпадъци“ обозначава човешките тела). Та не е ли тази представа споделяна от всички хора? Затова Бог възкликва: „О, религиозен свят! Как да не го унищожа с властта Си на земята?“. Когато Божиите избраници на земята бъдат направени цялостни, ще бъде отнето господството на религиозния свят. Това е истинското значение на „властта“, за която говори Бог. Той казва: „Нима е останал някой, който да позори името Ми в Моя ден? Всички човеци се взират в Мен с изпълнени с боязън очи, а в сърцата си тайно Ме зоват“. Това рече Той за последствията от разрушаването на религиозния свят. Той цял ще се покори пред Божия престол заради думите Му и ще престане да чака снишаващия се бял облак или да се взира в небето, а вместо това ще застане завоюван пред Неговия престол. Оттам и фразата „в сърцата си тайно Ме зоват“ — това ще бъде изходът за религиозния свят, който Бог напълно ще завоюва. Това е израз на Божието всемогъщество — да повали всички религиозни хора, най-непокорните човеци, така че те да се отърсят веднъж завинаги от представите си, че са в състояние да опознаят Бог.

При все че Божието слово неведнъж предрича красотата на царството и описва разнообразните му аспекти от различни гледни точки, поради твърде ограничените човешки възприятия Неговите думи не успяват да изразят напълно всяка особеност на Епохата на царството. Той вече е изрекъл всички думи от словото Си, но хората не са се вгледали в тях като през флуороскоп с рентгенови лъчи и затова са лишени от разбиране и яснота и дори остават озадачени. Това е най-големият недостатък на плътта. Макар че в сърцата си искат да обичат Бог, те Му се противят под смущението на Сатана. Затова Бог пак и пак докосва безучастните и притъпени техни сърца, за да ги съживи. Бог разобличава сатанинската грозота и затова колкото по-сурови са думите Му, толкова по-опозорен е Сатана, толкова повече се разхлабват оковите около сърцата на човеците и толкова повече се разбужда обичта у хората. Така работи Бог. Тъй като Сатана е прозрян и изобличен, той вече не смее да се прокрадва в човешките сърца и ангелите вече не са угнетявани. Така те възлюбват Бог с целия си ум и сърце. Само по това време ясно се вижда, че в истинската си същност ангелите принадлежат на Бог и Го обичат. Само по този път може да се постигне Божията воля. „В сърцата на всички човеци сега има място за Мен. Хората вече няма да

гледат на Мен с неприязън или да Ме отхвърлят, защото Моето велико дело вече е осъществено и никой не му пречи“. Това е значението на гореописаното. Заради смущението на Сатана хората не намират времето да обичат Бог, все са записани в светски грижи, поддават се на сатанинските заблуди и постъпките им са продиктувани от хаоса в сърцата им. Затова Бог казва, че човешкият род е бил „подложен на толкова много от житейските несгоди, толкова много от несправедливостите на този свят, толкова много от присъщите за света на хората превратности, но сега те обитават светлината Ми. Кой не ридеа заради беззаконието от вчерашния ден?“. Чувайки тези думи, хората се чувстват сякаш Бог споделя нещастieto им, сякаш им съчувства и се оплаква заедно с тях. Внезапно усещат болката на човешкия свят и си мислят: „Това е толкова вярно — не изпитах радост от нищо на света. Откакто излязох от утробата на майка си, та до днес аз изживявах човешкия живот, но нищичко не спечелих в отплата за големите си страдания. Всичко е суета! А сега съм толкова покварен от Сатана! Ох! Ако не добия и Божието спасение, когато дойде моментът да умра, няма ли да съм изживял живота си напразно? Дали човешкият живот има смисъл? Неслучайно Бог каза, че всичко под слънцето е суета. Ако Той не беше ме просветлил днес, щях да си остана в мрака. Какво нещастие!“. В този момент в сърцата им се поражда опасение: „Ако не добия Божието обещание, как ще продължа да живея живота си?“. Всеки прочел тези думи ще се просълзи, докато отправя молитвата си. Такава е човешката душа. Невъзможно е тези думи да не предизвикат никакъв отклик в сърцата ви, освен ако нямате психическо разстройство. Всеки ден Бог разкрива състоянията на всякакъв вид хора. Понякога изразява негодувание от тяхно име. Друг път им помага успешно да превъзмогнат определени обстоятелства. По някой път посочва на хората тяхното „преобразяване“. Иначе хората не биха си дали сметка колко са надраснали себе си. Понякога Бог подчертава преживяванията на хората в реалността, а друг път им сочи слабостите и недостатъците им. На моменти им поставя нови изисквания или разкрива до каква степен Го разбират. Но Бог също казва: „Изслушал съм искрените думи на толкова много хора, разказите на огромно множество за болката, изпитана от тях в мигове на страдание; видял съм толкова много, изпаднали в пълна безизходица, неизменно да Ми предлагат верността си и наблюдавах толкова много, докато ситнеха по скалистата пътека в търсене на изход“. Това е описание на положителни действащи лица. Във всеки епизод от „драмата на човешката история“ участват не само положителни, но и отрицателни герои. Затова Бог разкрива и грозотата на тези отрицателни герои. Непоклатимата преданост и безстрашието на „почтените хора“ се разкрива само при съпоставка с „изменниците“. Животът на всички хора е изпълнен с отрицателни въздействия, но наред с това животът на всички без изключение съдържа и положителни фактори. Бог ползва и двата вида обстоятелства, за да разкрие истината за всички хора, така че изменниците да обронят глави и да признаят греховете си, а почтените да

бъдат насърчени да поддържат верността си. Божиите думи са с много дълбоко значение. Докато ги четат, хората понякога се превиват от смях, а друг път се замислят с наведени глави. Понякога потъват в спомени, друг път избухват в горчиви ридания и признават греховете си. На моменти прелистват безцелно, на моменти се впускат в търсене. Общо взето, реакциите на хората се променят според различните обстоятелства, при които Бог говори. Когато някой чете Божието слово, страничните наблюдатели погрешно може да го вземат за душевно болен. Помислете върху следните думи: „И така, на земята вече няма раздори и след като изричам думите Си, различните „оръжия“ на съвременното се прибират в ножниците“. Думата „оръжия“ може да накара човек да се залива от смях цял ден, а и всеки път щом си я припомни, човек се смее наум от сърце. Не е ли така? Как да не ѝ се посмее човек?

Докато се смеете, не забравяйте да вникнете в Божиите изисквания към хората и не забравяйте да видите същинското състояние на църквата: „Цялото човечество се е върнало към нормалното си състояние и е започнало нов живот. Заживявайки в нова среда, доста хора се оглеждат наоколо и се чувстват сякаш са навлезли в съвсем нов свят, поради което не успяват незабавно да се нагодят към сегашната обстановка и веднага да поемат по правилния път“. Това е настоящото състояние на църквата. Не бъдете твърде усърдни в стремежа си незабавно да поведете всички по правилния път. Щом делото на Светия Дух достигне определен етап, всички хора ще поемат по него съвсем спонтанно. Когато вникнеш в същността на Божието слово, ще разбереш докъде е стигнал Неговият Дух. Божията воля е: „Аз само въздавам съответстваща на несправедността на отделния човек „възпитателна“ мярка, за да позволя всекиму да тръгне по правия път“. Това е Божият начин на говорене и действие, който представлява и свойственият за хората път за практикуване. След това Той посочва на хората друго от състоянията на човешкия род: „Ако хората не желаят да се наслаждават на струящото от Мен блаженство, не Ми остава нищо друго освен да се примиря с влеченията им и да ги изпратя в бездънната пропаст“. Божиите изказвания са изчерпателни и не оставят на човеците никаква възможност за оплаквания. Тъкмо в това се състои разликата между Бог и хората. Бог винаги говори на хората откровено и свободно. Всяка дума, която Той произнася, е пропита с искреност, а това кара хората да съпоставят своите сърца с Неговото и им позволява да разкрият сърцата си пред Бог, за да види Той на кое място от спектъра на дъгата попадат. Бог никога не откликва с шумно одобрение на вярата и обичта на хората, но неизменно поставя изискванията Си към тях и изобличава грозните им страни. Това показва колко малък е „ръстът“ на хората и колко много липсва на „организма“ им. Нужни са им по-усилени „тренировки“, за да компенсират недостатъците си и затова Бог постоянно „обсипва хората със Своя гняв“. Един ден, когато Бог разкрие цялата истина за човечеството, хората ще бъдат

направени цялостни и Бог ще си откъхне. Те вече няма да Го придумват с ласкателства, а Той няма да ги „възпитава“. От този момент насетне хората ще са в състояние да „заживеят самостоятелно“, но сега още не е времето за това. В човешките все още се съдържа „подправеност“ и са необходими още няколко кръга проверки, още няколко „пропускателни пункта“, на които да изплатят както трябва „дължимото мито“. Ако у тях бъде заловена фалшива стока, тя ще бъде конфискувана, а после и унищожена, за да не стигне до продажба. Не е ли това добър начин за действие?

ГЛАВА 19

Изглежда, че във въображението на хората Бог е много възвишен и непостижим. Сякаш Бог не живее сред хората и сякаш ги презира, защото е толкова възвишен. Бог обаче разбива представите на хората и ги премахва всички, като ги погребва в „гробници“, където се превръщат в пепел. Отношението на Бог към човешките представи е подобно на отношението Му към мъртвите, като ги определя по свое усмотрение. Изглежда, че „представите“ нямат ответни реакции; затова Бог върши това дело от сътворението на света до днес и никога не е спирал. Заради плътта хората са покварени от Сатана и заради действията на Сатана на земята хората си създават всевъзможни представи в хода на своите преживявания. Това се нарича „естествено формиране“. Това е последният етап от Божието дело на земята, така че методът на Неговото дело е достигнал своята кулминация и Той забързва обучението на хората, за да могат те да бъдат пълноценни в Неговото последно дело, в крайна сметка удовлетворявайки Божиата воля. Преди сред човечеството имаше само просветление и озарение от Светия Дух, но не и слова, изречени от Самия Бог. Когато Бог проговори със собствения Си глас, всички бяха изумени, а днешното слово е още по-загадъчно. Смисълът му е още по-труден за разбиране, а хората сякаш са заслепени, защото петдесет процента от Неговите слова се намират между кавички. „Когато говоря, хората слушат гласа Ми с възторжено внимание; когато обаче замълча, те отново започват собствените си „начинания“. Този пасаж съдържа дума в кавички. С колкото повече хумор говори Бог, както прави тук, толкова повече те могат да привлекат хората да ги четат. Хората са способни да приемат, че са подложени на справяне, когато са спокойни. На първо място обаче това се прави, за да се предотврати обезсърчаването или разочарованието на повече хора, когато не разбират Божието слово. Това е тактика в Божиата война срещу Сатана. Само по този начин хората ще запазят интереса си към Божието слово и ще продължат да му обръщат внимание, дори когато не могат да следват нишката му. Въпреки това във всички Негови слова, които не са сложени в кавички, също има голямо

очарование и така те са по-забележими и карат хората да обичат Божието слово още повече и да усещат сладостта на словото Му в собствените си сърца. Тъй като Божието слово е в най-различни форми и е богато и разнообразно, и тъй като сред многото Божии слова няма повторение на съществителни, в третия им смисъл хората вярват, че Бог е винаги нов и никога стар. Например: „Не искам от хората да бъдат просто „потребители“; искам от тях да бъдат и „производители“, които побеждават Сатана“. Думите „потребители“ и „производители“ в това изречение имат сходно значение с някои думи, изречени в предишни времена, но Бог не е без гъвкавост; Той по-скоро кара хората да осъзнаят Неговата свежест и по този начин да ценят Божиата любов. Хуморът в Божиата реч съдържа Неговото правосъдие и Неговите изисквания към човечеството. Тъй като всички Божии слова имат цели, тъй като всички те имат смисъл, Неговият хумор не е предназначен просто да разведри атмосферата или да накара хората да се смеят гръмко, нито пък е предназначен просто да отпусне мускулите им. Напротив, Божият хумор има за цел да освободи хората от пет хиляди години робство, за да не бъдат никога повече вързани, така че да са по-способни да приемат Божието слово. Божият метод е да използва лъжица захар, за да помогне да се преглътне лекарството; Той не слага насила горчивото лекарство в гърлото на хората. В сладкото има горчивина, а в горчивото — сладост.

„Когато на изток започне да се появява слаб проблясък на светлина, всички хора във Вселената му обръщат малко повече внимание. Хората, които вече не са потънали в дрямка, се отправят да наблюдават произхождението на тази източна светлина. Поради ограничените си възможности никой все още не е успял да види мястото, откъдето идва светлината“. Това се случва навсякъде във вселената, не само сред Божиите синове и Неговия народ. Хората в религиозните среди и невярващите — всички реагират по този начин. В момента, в който Божиата светлина засияе, сърцата на всички тях постепенно се променят и те започват несъзнателно да откриват, че животът им е безсмислен, че човешкият живот е без стойност. Хората не се стремят към бъдещето, не мислят за утрешния ден и не се притесняват за него; те по-скоро се придържат към идеята, че трябва да ядат и пият повече, докато са още „млади“, и че всичко това ще си е струвало, когато настъпи последният ден. Хората нямат никакво желание да управляват света. Жизнеността на човешката любов към света е напълно открадната от „дявола“, но никой не знае какъв е коренът. Единственото, което могат да правят, е да тичат напред-назад, информирайки се един друг, защото Божият ден още не е дошъл. Един ден всички ще видят отговорите на всички необясними загадки. Точно това имаше предвид Бог, когато каза: „Хората се събуждат от съня и мечтите си и едва тогава осъзнават, че Моят ден постепенно е настъпил за тях“. Когато дойде това време, всички хора, които принадлежат на Бог, ще бъдат като зелени листа, „очаквайки да изиграят своята роля за Мен, докато съм на земята“. Толкова много

хора сред Божия народ в Китай все още се връщат назад, след като Бог издига гласа Си, и затова Бог казва: „но безсилни да променят фактите, те не могат да направят нищо друго, освен да чакат Аз да произнеса присъдата“. Все още ще има някои от тях, които ще бъдат изпъдени — не всички ще останат непроменени. По-скоро хората могат да отговарят на стандартите само след като бъдат подложени на изпитание, чрез което им се издават „удостоверение за качество“; в противен случай те ще се превърнат в отпадъци на сметището. Бог постоянно посочва истинското състояние на човечеството, така че хората все повече усещат тайнствеността на Бог. „Ако Той не беше Бог, как щеше да може да познава толкова добре истинското ни състояние?“. Въпреки това, поради слабостта на хората „в сърцата на хората Аз не съм нито възвишен, нито нисш. Що се отнася до тях, няма никакво значение дали съществувам, или не“. Не е ли именно това състоянието на всички хора, което най-добре отговаря на действителността? Що се отнася до хората, Бог съществува, когато те Го търсят, и не съществува, когато не Го търсят. С други думи, Бог съществува в сърцата на хората в момента, в който те се нуждаят от Неговата помощ, но когато не се нуждаят от Него, Той вече не съществува. Това е, което се намира в сърцата на хората. В действителност всички на земята мислят по този начин, включително всички „атеисти“, и тяхното „впечатление“ за Бог също е неясно и непрозрачно.

„Затова планините се превръщат в граници между народите на земята, водите — в прегради, които разделят хората от различни земи, а въздухът — в това, което тече от човек на човек в пространствата над земята“. Това е делото, което Бог извърши, докато създаваше света. Споменаването на това тук буди недоумение у хората: възможно ли е Бог да иска да създаде друг свят? Справедливо е да се каже това: всеки път, когато Бог говори, думите Му съдържат сътворяването, управлението и унищожението на света; само че понякога те са ясни, а понякога — неясни. Цялото Божие управление е въплътено в Неговото слово; просто хората не могат да го различават. Благословенията, които Бог дарява на хората, карат вярата им да расте стократно. Отстрани изглежда така, сякаш Бог им дава обещание, но по същество това е мярката на Божиите изисквания към хората от Неговото царство. Тези, които са годни за употреба, ще останат, а тези, които не са, ще бъдат погълнати от бедствие, което ще падне от небето. „Гръмотевиците, които се носят по небето, ще повалят хората; високите планини, които се срутва, ще ги погребат; дивите зверове в глада си ще ги изядат; а океаните, които се вълнуват, ще се затворят над главите им. Тъй като човечеството се впуска в братоубийствени конфликти, всички хора ще търсят собственото си унищожение в бедствията, възникващи сред тях“. Това е „специалното отношение“, което ще се прилага към онези, които не отговарят на стандартите и които след това няма да получат спасение в Божието царство. Колкото повече Бог казва неща като „Под ръководството на Моята светлина вие със сигурност ще пробиете хватката на

силите на мрака. Със сигурност сред тъмнината няма да изгубите светлината, която ви води“, толкова повече хора осъзнават собственото си достойнство, толкова повече вяра им дава възможност да търсят нов живот. Бог осигурява на хората това, което те поискат от Него. След като Бог ги разкрие до известна степен, Той променя начина Си на говорене, като използва тон на благословение, за да постигне най-добрия резултат. Поставянето на изисквания към човечеството по този начин дава по-практични резултати. Тъй като всички хора са готови да говорят по същество със своите събеседници — всички те са експерти в тази област — точно към това се насочва Бог с тези думи. И така, какво е „Синим“? Тук Бог няма предвид земното царство, което е покварено от Сатана, а по-скоро събиране на всички ангели, които са дошли от Бог. Думите „ще останете непоколебимо и уверено“ означават, че ангелите ще пречупят всички сили на Сатана, като по този начин ще установят Синим в цялата вселена. Така истинското значение на Синим е събиране на всички ангели на земята, а тук то се отнася за тези на земята. Следователно царството, което ще съществува след това на земята, ще се нарича „Синим“, а не „царство“. „Царството“ на земята няма истинско значение; по същество то е Синим. Следователно само след като ги свържем с определението за Синим, можем да разберем истинското значение на думите „със сигурност ще излъчвате Моята слава в цялата вселена“. Това показва мястото на всички хора на земята в бъдеще. Всички хора от Синим ще бъдат царе, които ще управляват всички народи на земята, след като претърпят порицание. Всичко на земята ще функционира нормално благодарение на управлението на хората от Синим. Това не е нищо повече от груба скица на ситуацията. Всички хора ще останат в рамките на Божието царство, което означава, че те ще бъдат оставени в Синим. Хората на земята ще могат да общуват с ангелите. По този начин небето и земята ще бъдат свързани; или с други думи, всички хора на земята ще се подчиняват на Бог и ще Го обичат, както го правят ангелите в небето. По това време Бог ще се яви открито на всички хора на земята и ще им позволи да видят истинското Му лице със собствените си очи, и ще им се открива по всяко време.

ГЛАВА 20

Бог създаде цялото човечество и го преведе до днешния ден. Следователно Той знае всичко, случващо се с хората: познава горчивината в техния свят, разбира сладостите в него и така всеки ден Бог описва житейските обстоятелства на всички хора, като при това се занимава със слабостите и покварата на цялото човечество. Божията воля не е то да бъде запокитено в бездънната пропаст, нито пък всички хора да бъдат спасени. Всички Божии действия са подчинени на определени принципи, но никой не е в състояние да проумее законите, според

които Той действа. Когато човеците осъзнаят могъществото и гнева на Бог, Той незабавно променя интонацията Си и става милостив и любещ, но веднага щом те познаят милостта и обичта на Бог, Той пак сменя интонацията Си и словото Му става трудносмилаемо, като сурово пиле. Началото никога не се повтаря в никое от Божиите слова и никоя от думите Му не е изречена според принципите на вчерашните Му слова; дори и тонът Му се различава и съдържанието не е свързано с предишното. Всичко това допълнително озадачава хората. Това са Божията мъдрост и разкриването на нрава Му. Той използва тона и маниера Си на говорене, за да разсее човешките представи и да обърка Сатана, отнемайки му възможността да влее отровата си в Божиите постъпки. Човешките умове остават поразени от Божието слово поради удивителните Му действия. Хората едва успяват да намерят вратите на къщите си и дори не знаят кога е редно да ядат или да спят, сбъдвайки фразата „да се откажеш от почивка и храна, за да се отдадеш на Бог“. Но дори и тогава Бог е недоволен от обстоятелствата и постоянно се гневи на хората, принуждавайки ги да покажат същинския си нрав. Ако не правеше това, при най-лека отстъпчивост от Негова страна, хората мигом биха се „подчинили“ и биха станали нехайни. В това се изразява низостта на хората; човекът не може да бъде придуман с добро, а за да се раздвижи са необходими удари или принуда. „Никой от тези, които наглеждам, не Ме е потърсил целенасочено и пряко. Всички се обръщат към Мен едва когато ги подтикнат, следват множеството и не са склонни да платят цената или да отделят нужното време, за да обогатят живота си“. Такива са обстоятелствата за всички на земята. Поради това, без делото на апостолите или водачите, всички хора отдавна щяха да са се разпръснали и затова, през вековете, не са липсвали апостоли и пророци.

В тези Свои слова Бог особено грижливо обобщава житейските обстоятелства на цялото човечество. От този тип са и следните Му слова: „Човешкият живот е лишен от всякаква топлинка и в него няма дори следа от човечност или светлина — и въпреки това човеците вечно се стремят да си угаждат, и отреденото им време се изнизва в безцелно тичане насам-натам. Часът на кончината им приближава бързо и ги спохожда горчива смърт“. Защо Бог е направлявал съществуването на човечеството до ден днешен, но въпреки това разкрива пустотата на живота в света на хората? И защо описва целия живот на всички хора с фразата „забързано идват и напускат пак забързани“? Може да се каже, че това е част от Божия замисъл, така е предопределено от Него и в този смисъл това изразява презрението на Бог към всичко, освен към живота в святост. При все че Бог създаде цялото човечество, животът на всички хора никога не Му се е нравил — тоест, Той просто позволява на човечеството да съществува сред покварата на Сатана. Щом хората бъдат подложени на този процес, Бог ще ги унищожи или ще ги спаси и така човечеството ще постигне земен живот, който не е лишен от смисъл. Всичко това е част от Божия план. И тъй, в човешкото съзнание винаги е

присъствало едно желание, което пречи на човека да приеме с радост невинна смърт, но само хората от сетните дни ще сбъднат това свое желание. До ден днешен хората живеят в необратима пустота и продължават да чакат сбъдването на това невидимо желание: „Щом покрия лицето Си с ръце и затисна хората под земята, те тутакси губят дъх и едвам оцеляват. В хор Ме призовават ужасени, че ще ги унищожа, защото всички те желаят да се насладят на деня, в който ще спечеля слава“. Така живеят всички хора днес. Потопени са във „вакуум“, без „кислород“ и им е трудно да си поемат дъх. Бог използва това желание, загнездено в човешкото съзнание, за да подкрепя оцеляването на цялото човечество; в противен случай всички биха „напуснали домовете си, за да се замонашат“ и човечеството би се стопило и би изчезнало. Тоест, хората са оцелели до днес, благодарение на обещанието, дадено им от Бог. Това е истината, но човекът никога не е разкрил този закон и затова не осъзнава защо е „обзет от страх, че смъртта ще го навести за втори път“. Поради човешката си природа никой няма кураж да продължи да живее, но и никой никога не е имал смелостта да умре. Затова Бог казва, че хората „ги спохожда горчива смърт“. Такова е реалното положение сред хората. Може би някои хора са помисляли за смъртта поради трудни периоди, но никога не са осъществявали тези свои мисли; може би някои са мислели за смъртта заради семейни конфликти, но остават неспособни да сбъднат желанието си, защото са загрижени за обичните си; други може би са обмисляли смъртта си заради проблеми в брака, но не пожелават да стигнат докрай. Затова, когато умират, хората таят в сърцата си недоволство или нестихващи съжаления. Такива са различните състояния на всички хора. Погледнато от птичи поглед, хората идват и си отиват в неспирен поток и макар и да чувстват, че смъртта би им донесла повече радост, отколкото животът, те само си приказват и никой никога не е повел с личен пример, като умре и се върне обратно, за да разкаже на живите как да се наслаждават на радостта от смъртта. Хората са достойни за презрение нищожества: не притежават свян или себеуважение и никога не удържат на думата си. В Своя план Бог предопредели група хора, които ще се насладят на обещанието Му и затова Той казва: „много души живяха в плът, а мнозина умряха и се преродиха на земята. Но никой от тях така и не получи шанса да се наслади на благословието на царството днес“. Всички, които се наслаждават на благословието на днешното царство, са предопределени от Бог още когато Той създаде света. Бог уреди тези души да пребивават в плът през сетните дни и накрая Бог ще спечели тази група хора и ще уреди да бъдат в Синим. Тъй като в същината си душите на тези хора са ангелски, Бог казва: „Наистина ли в духа на човека никога не е присъствала и следа от Мен?“. Всъщност, докато пребивават в плътската си обвивка, хората остават невежи за делата в духовната сфера. Тези прости думи — „Хората Ме стрелват с предпазлив поглед“ — изразяват настроението на Бог. Макар и простички, те изразяват

сложния психологически строеж на Бог. От сътворението до днес Божието сърце непрестанно таи скръб, примесена с гняв и осъдителност, защото хората на земята са неспособни да се съобразяват с Божията воля, или както казва Той: „Човекът е като див планинец“. Но Бог казва също и: „Ще настъпи денят, в който човекът ще доплува до Моя пристан всред бушуващия океан, за да се наслади на всички земни богатства и да избяга от опасността да го погълнат бурните води“. Това представлява сбъдването на Божията воля. То може да бъде описано и като неизбежна тенденция, символизираща осъществяването на Божието дело.

Когато царството напълно се възцари на земята, всички хора ще възстановят първоначалния си облик. Затова Бог казва: „Възрадвам гледам света от трона Си и живея сред звездите. Ангелите Ми поднасят нови песни и нови танци. По страните им вече не се стичат сълзи, причинени от собствената им уязвимост. Вече не чувам пред себе Си риданията на ангелите и никой не Ми се оплаква от несгоди“. Това показва, че денят, в който Бог добие пълното Си величие, е и денят, в който хората ще се радват на покой; вече няма да се лутат забързано, подбутвани от намесата на Сатана, светът ще спре да върви напред и хората ще заживеят в спокойствие — защото несметните звезди по небосвода са обновени и слънцето, луната, звездите и другите небесни тела, както и планините и реките в небесата и на земята, всички те са променени. Тъй като човекът се е променил и Бог също се е променил, с тях се ще се изменят всички неща. Това е крайната цел на Божия план за управление и това ще бъде постигнато накрая. Бог изрича всички тези думи най-вече, за да може човекът да Го опознае. Хората не разбират Божиите управленски закони. Всичко, което Той прави, е организирано и разпоредено от Самия Него и Той не допуска никой да се меси в делото Му; вместо това, Бог позволява на хората да видят, че всичко е организирано от Него и че е непостижимо за тях. Макар и да виждат това, или пък да им е трудно да си го представят, Бог контролира всичко Сам и не желае делото Му да бъде осквернено дори и от най-бегла човешка мисъл. Той със сигурност не би простил на онези, които се намесват, макар и мъничко; Бог е Богът, който ревнува хората, и изглежда, че Божият Дух е особено чувствителен в това отношение. Следователно, ако някой има и най-слабо намерение да се меси, мигновено ще бъде погълнат от унищожителните Божии пламъци и ще бъде изпепелен в огъня. Бог не позволява хората да демонстрират дарбите си както си искат, защото талантливите нямат свой живот — техните предполагаеми дарби служат само на Бог, а техен източник е Сатана, поради което предизвикват силното и неотстъпно Божие презрение. Но често тъкмо хората без свой живот се месят в Божието дело, като при това участието им остава незабелязано, защото е прикрито зад таланта им. През вековете никой от даровитите хора не е проявил устойчивост, защото те не притежават живот и поради това са лишени от всякакви съпротивителни сили. Затова Бог казва: „Ако не се изразявам ясно, човекът никога не ще се вразуми и

неволно ще се изложи на порицанието Ми, защото хората не познават въплътеното Ми Аз“. Всички от плът и кръв са напътствани от Бог, но живеят и в оковите на Сатана и затова, било то поради похот, поради обожание или под влиянието на средата си, хората никога не са имали нормални взаимоотношения помежду си. Бог ненавижда по-силно от всичко тези ненормални взаимоотношения и заради тях изрича следните слова: „Това, което искам, са изпълнени с жизненост живи същества, а не трупове, пропити със смърт. И тъй като Аз седя на трапезата в царството, ще заповядам на всички земни хора да се подложат на проверката Ми“. Когато Бог застане над цялата вселена, Той ежедневно наблюдава всяко действие на тленните хора и нито един от тях не е убягнал от погледа Му. Такива са Божиите постъпки. Затова призовавам всички хора да анализират своите мисли, идеи и действия. Не те приканвам да бъдеш срам за Бог, а да станеш проявление на Божието великолепие, като чрез никое от своите действия, думи и в целия си начин на живот не се превръщаш в мишена за шегите на Сатана. Това е Божието изискване към всички хора.

ГЛАВА 21

В очите на Бог хората са като животните в животинския свят. Те се бият един с друг, избиват се помежду си и имат невероятни взаимоотношения. В очите на Бог те също са и като маймуните — коварни и лукави са помежду си, независимо от възраст и пол. Така всичко, което цялото човечество прави и изразява, никога не е било според Божието сърце. Времето, когато Бог скрива lika Си, е тъкмо време на изпитания за хората по целия свят. Всички хора стенат от болка, всички живеят под заплахата от катастрофа и нито един от тях не е избегнал Божието правосъдие. Всъщност основната цел на Бог, когато се въплъщава, е да осъди човека и да го укори в плътта Си. В Божия ум отдавна е решено кой, в съответствие с неговата същност, да бъде спасен или унищожен, а това постепенно ще се изясни по време на заключителния етап. Минават дни и месеци, хората се променят и първоначалният им облик се разкрива. Какво има в яйцето — кокошка или патица, става ясно едва когато то се разчупи. Времето, когато яйцето се счупи, е времето, когато бедствията на земята ще свършат. Следователно, за да се разбере дали от „яйцето“ ще излезе „пиле“ или „патица“, то трябва да се счупи. Това е планът в Божието сърце и той трябва да бъде изпълнен.

„Горкото клето човечество! Защо хората Ме обичат, но не са в състояние да следват стремежите на Духа Ми?“. Поради тази своя нагласа човек трябва да бъде подложен на изпитания, за да изпълни Божията воля. И поради ненавистта Си към човечеството Бог неведнъж е възкликвал: „О, метежниците сред човечеството! Те трябва да бъдат смачкани под краката Ми, те трябва да изчезнат сред наказанието

Ми и в деня, в който великото Ми начинание бъде завършено, те трябва да бъдат изпъдени измежду човечеството, така че цялото човечество да види грозното им лице“. Бог говори на цялото човечество в плът, Той също говори на Сатана в духовния свят, който е над цялата вселена. Това е волята на Бог и това е, което трябва да се постигне чрез Божия шестхилядолетен план.

В действителност Бог е съвсем нормален, а има неща, които могат да бъдат постигнати само ако Той ги извърши лично и ги види със собствените Си очи. Не е както си го представят хората — Бог не се излежава, докато всичко върви, както Той пожелае; подобни мисли са плод на намесата на Сатана сред хората, поради което хората тънат в неведение за истинския лик на Бог. Затова, по време на последната епоха, Бог се явява в плът, за да разкрие на хората реалността Си, без да крие нищо. Някои описания на Божия нрав са силно преувеличени: например когато се казва, че Бог може да унищожи света с една дума или с едва доловима мисъл. В резултат на това мнозина питат: „Защо Бог е всемогъщ, а не може да погълне Сатана на един залък?“. Това са абсурдни думи, те показват, че хората все още не познават Бог. За да може Бог да унищожи враговете Си, е необходим един цял процес, но твърдението, че Бог е всепобеждаващ, е вярно: Бог в крайна сметка ще победи враговете Си. Точно както за да победи слаба държава, силната трябва сама да постигне победата, стъпка по стъпка, понякога използвайки сила, понякога използвайки стратегия. Протича процес, но не може да се твърди, че след като силната страна притежава ядрено оръжие от ново поколение, а слабата не е толкова развита, то слабата страна ще се предаде без бой. Това е абсурден довод. Правилно е да се твърди, че силната страна със сигурност ще спечели, а слабата страна със сигурност ще загуби, но ще може да се каже, че силната страна има повече мощ, само ако лично завладее слабата страна. Затова Бог винаги казва, че хората не Го познават. И така, думите дотук посочват ли едната страна на въпроса защо човек не познава Бог? Това ли са човешките представи? Защо Бог иска от хората само да познават реалността Му и затова им се явява лично в плът? Мнозина горещо се прекланят пред Небесата, но все пак „Небесата ни най-малко не се влияят от човешките действия, а ако Моето отношение към човека зависеше от всяка негова постъпка, цялото човечество щеше да живее сред наказанието Ми“.

Бог провижда човешката същност. В Божиите слова Бог изглежда толкова „изтерзан“ от хората, че Той нито има желание да им обръща повече внимание, нито храни и най-малка надежда за тях; за хората, изглежда, няма спасение. „Виждам съм много хора, облени в сълзи, и съм виждал много хора да предлагат сърцата си в замяна на Моите богатства. Въпреки подобна „благочестивост“ аз никога не съм се отдавал свободно на хората при внезапните им пориви, защото те никога не са Ми се отдавали с охота“. Когато Бог разкрива човешката природа, хората се засрамват от себе си, но това е само повърхностно познание и те не са

способни да опознаят истински своята природа в Божиите думи; така мнозина не разбират Божията воля, не могат да намерят пътя на живота си в Божиите думи и затова, колкото по-глуповати са, толкова по-жестоко им се подиграва Бог. Така те несъзнателно стават безочливи и в крайна сметка опознават себе си, едва когато ги пронизва „гъвкавата сабя“. Очевидно Божиите думи приветстват човешките дела и ги насърчават — и въпреки това хората винаги чувстват, че Бог им се присмива. И така, когато четат Божиите думи, мускулите на лицата им от време на време потрепват конвулсивно. Нечистата им съвест ги кара неволно да потрепват. Болката им е от онзи вид, който ги кара да се смеят, но не могат, нито могат да заплачат, тъй като нелепото поведение на хората се контролира от дистанционното на видеото, обаче те не могат да го изключат и им остава само да търпят. Въпреки че „съсредоточаване върху Божиите думи“ се проповядва по време на всички срещи с колеги, кой не познава природата на потомците на големия червен змей? Когато общуват лице в лице, те са послушни като овчици, но когато се обърнат с гръб, стават свирепи като вълци, което се вижда в Божиите думи: „мнозина искрено Ме обичат, когато изричам словата Си, но не ценят думите Ми в душите си; вместо това небрежно ги използват като обществена собственост и когато им се прииска, ги хвърлят обратно там, откъдето са дошли“. Защо Бог винаги разобличава човека? Това показва, че изконната човешка природа си остава все същата. Подобно на планината Тайшан, тя стои непоклонимо в сърцата на стотици милиони хора, но ще дойде ден, когато Ю Гун^а ще премести планината. Това е планът на Бог. В Своите слова Бог винаги поставя изисквания към човека, предупреждава го или му посочва човешката природа, която се разкрива в неговия живот: „Когато човек е далеч от Мен и когато Ме изпитва, Аз се крия от него в облаците. Затова той не може да открие и следа от Мен и става зависим от нечестивите, като прави всичко, което поискат“. Всъщност хората рядко имат възможност да живеят в Божието присъствие, защото желанието им да го търсят е недостатъчно; в резултат на това, въпреки че повечето хора обичат Бог, те живеят подмолно с лукавия и всичко, което правят, е ръководено от лукавия. Ако хората наистина живеяха в Божията светлина, търсейки Бог във всеки момент всеки ден, нямаше да се налага Бог да говори така, нали? Когато хората оставят писанията настрана, те веднага, заедно с книгата, оставят и Бог настрана и така потъват в собствените си работи, след което Бог изчезва от сърцата им. И все пак, когато отново вземат книгата, внезапно се сещат, че са оставили Бог в дъното на съзнанието си. Такъв е животът на човека „без памет“. Колкото повече говори Бог, толкова по-извисени са думите Му. Когато те достигнат своя връх, работата е

---

^а Ю Гун, известен също като „Стария Ю“, е легендарен герой от китайския фолклор. Историята за това как Ю премества планините символизира непреклонността пред наглед неизпълнима задача.

свършена и в резултат на това Бог спира словата Си. Принципът, по който Бог работи, е да сложи край на работата Си, когато тя достигне своя апогей. Той не продължава да работи, след като достигне целта Си, а внезапно спира. Той никога не върши работа, която е излишна.

ГЛАВИ 22 И 23

В днешно време всички желаят да вникнат в Божиата воля и да опознаят нрава на Бог, но никой не се сеца за причината, поради която хората са неспособни да доведат докрай желаното, сърцата им все им изменят и не успяват да постигнат този свой стремеж. В резултат, за кой ли път ги обзема силно отчаяние, но също и страх. Тъй като не са в състояние да изразят тези противоречиви емоции, те тъжно свеждат глави и постоянно се питат: „Възможно ли е Бог да не ме е просветил? Възможно ли е да ме е изоставил тихомълком? Може би останалите хора се чувстват чудесно и Бог е просветил всички тях, но не и мен? Защо винаги, когато чета Божието слово, ме обзема тревожност — защо не мога никога да го разбера?“. Макар че тези мисли витаят в умовете на хората, никой не смее да ги изрази, а вместо това продължават да се терзаят вътрешно. Всъщност никой, освен Самият Бог, не е в състояние да разбере Неговите думи и да вникне в действителната Му воля. И все пак Бог винаги иска хората да проумеят волята Му, но нима това не е като да се мъчим да настаним патица върху стойка за канарче? Дали Бог не вижда човешките недостатъци? Това е важен момент в Божието дело, което остава неразбрано от хората, и затова Той казва: „Човекът живее сред светлината, но не съзнава ценността ѝ. Той е невеж за същността на светлината и не познава източника ѝ, а най-важното — не знае на кого принадлежи тя“. Съгласно казаното от Бог на хората и според изискването на думите Му към тях, никой няма да оцелее, защото човешката плът не съдържа и частица, приемаща Божието слово. Затова най-високото мерило се изразява в способността да се подчиним на Божието слово, да го ценим и да жадуваме за него, да прилагаме към собственото си положение онези от думите Му, които разкриват състоянието на хората, и така да опознаем себе си. Когато царството бъде напълно осъществено, живеещият в плът човек ще е все така неспособен да проумее Божиата воля и все така ще се нуждае от напътствията Му, но хората просто ще са освободени от сатанинските смущения и ще живеят нормален човешки живот; това е целта на Бог за победа над Сатана и Той прави това най-вече, за да възстанови изначалната същност на човека, който бе създаден от Бог. Според Бог понятието „плът“ се отнася до следното: неспособността да бъде опозната Божиата същност; неспособността да бъдат виждани делата в духовната сфера и най-вече уязвимостта за сатанинската поквара, при все че плътта може да бъде

направлявана от Божия Дух. Това е същината на плътта, създадена от Бог. Естествено, нейното предназначение е да избегне хаоса в човешкия живот, до който би довела липсата на ред. Колкото повече и по-рязко говори Бог, толкова по-ясно Го разбират хората. Те се променят несъзнателно и неусетно заживяват в светлината и „поради светлината израстват и напускат тъмнината“. Това е красотата на изгледа от царството и на често споменавания „живот в светлината, отдалечаване от смъртта“. Когато Синим — или царството — бъде осъществен на земята, няма да има повече войни, никога вече няма да има глад, чума и земетресения, хората ще престанат да произвеждат оръжия и всички ще заживеят в мир и безопасност; ще има естествени взаимоотношения между хората и естествени взаимоотношения между държавите. Но днес картината е несравнимо по-различна. Всичко под небесата е затънало в безредие и във всички държави назряват преврати. Когато Бог отправя Своите слова, хората постепенно се променят, а всяка от държавите бавно е разкъсвана от вътрешни противоречия. Солидните основи на Вавилон се разклащат като замък, издигнат върху пясък, и успоредно с промяната в Божията воля по света незабелязано настъпват всеобхватни промени, като на моменти се появяват различни знаци, подсказващи на хората, че последният ден на света вече е дошъл! Това е Божият план, с такива стъпки се развива делото Му и всяка страна със сигурност ще бъде разкъсана на парчета. Старият Содом ще бъде унищожен за втори път и затова Бог заявява: „Светът рухва! Вавилон е вцепенен!“. Никой, освен Самият Бог, не е в състояние напълно да разбере това: все пак съзнанието на хората е ограничено. Да вземем за пример министрите на вътрешните работи — дори и да знаят, че ситуацията е нестабилна и цари безредие, те не са в състояние да я овладеят. Могат само да се оставят на течението и да се надяват, че все ще дойде ден, който да посрещнат с изправени глави и в който слънцето пак ще изгрее от изток, лъчите му ще осветят земята и ще преобърнат сегашните катастрофални обстоятелства. Те обаче не подозират, че повторният изгрев на слънцето няма да възстанови стария порядък, а е знак за възраждане, за коренна промяна. Такъв е Божият замисъл за цялата вселена. Той ще създаде нов свят, но най-вече първо ще обнови човешкия род. Днес е жизненоважно хората да навлязат в Божието слово, вместо да бъдат оставени да се наслаждават на преимуществата, произтичащи от положението им. При това, както казва Бог, „В царството Аз съм Царят, но вместо да Ме почита като цар, човечеството гледа на Мен като на „Спасителя низпослан от небесата“. В резултат, хората очакват от Мен подаяния, а не искат да Ме познават“. Такова е истинското състояние на всички хора. Днес е най-важно да се разсее без остатък неутолимата човешка алчност, което би позволило на хората да опознаят Бог, без нищо да измолват от Него. Затова не трябва да се учудваме, че Бог казва: „Мнозина са Ми подлагали ръка за милостиня като просяци; толкова много хора са разтваряли пред Мен просешките си торби, умолявайки Ме да им дам храна, за да

оцелеят“. Подобно поведение разкрива човешката ненаситност и показва, че хората не обичат Бог, а изискват от Него или се домогват до желаните от тях неща. По природа хората са като стръвни вълци, до един са алчни и лукави и затова Бог им поставя изискванията Си пак и пак, принуждавайки ги да се освободят от користолюбието в сърцата си и да ги изпълнят с искрена обич към Него. В действителност, към днешна дата сърцата на хората все още не са посветени изцяло на Бог; човеците стоят разкрачени в две лодки, като по някой път разчитат на себе си, а друг път на Бог, но никога не Му се осланят напълно. Когато Божието дело достигне определен етап, всички хора ще заживеят в неподправена любов и вяра и така ще удовлетворят Бог. Ето защо Неговите изисквания не са високи.

Ангелите постоянно се движат сред Божиите избраници и синове и неуморно шетат между небето и земята — всеки ден се спускат в света на хората и след това се връщат в духовната сфера. Това е тяхното задължение — ангелите упътват Божиите синове и избраници и така животът на тези хора постепенно се променя. В деня, в който Бог измени формата Си, земната работа на ангелите официално ще приключи и те ще се завърнат в небесните селения. Днес всички Божии хора и синове са в едно и също положение. С всяка изтекла секунда човеците се изменят и Божиите синове и избраници постепенно съзряват. На този фон всички с бунтовнически дух също се променят пред големия червен змей: вече не му засвидетелстват преданост и демоните вече не следват заръките му. Вместо това те „действат както преценят и всеки поема по избрания си път“. Затова, щом Бог възкликне, „Как да не погинат страните по света? Как да не рухнат?“, небесата се спускат мигом над земята и я притискат... Сякаш злокобно чувство предвещава края на човечеството. Предречените тук зловещи знаци точно отразяват случващото се в страната на големия червен змей; никой на земята не ще избегне това. Такова е предсказанието в Божието слово. Днес всички хора живеят с предчувствието, че не остава много време и сякаш предусещат надвиснало над тях бедствие, но са изпаднали в безнадеждност, защото няма как да го избегнат. Бог казва: „Ден след ден обзавеждам „вътрешната зала“ на царството Си и никой не нахълтва неканен в Моята „работна стая“, за да разстрои делото Ми“. Всъщност значението на Божието слово не се изчерпва с това, че човеците могат да познаят Бог чрез думите Му, то указва най-вече, че Бог ежедневно подготвя всякакви събития из вселената, които да послужат за следващата част от делото Му. Причината да каже, „никой не нахълтва неканен в Моята „работна стая“, за да разстрои делото Ми“ е, че Той работи в божественост и дори и да им се иска, хората са неспособни да участват в Неговите дела. Нека те попитам: способен ли си сам ти да подредиш всичко, случващо се из цялата вселена? Можеш ли да накараш хората по земята да се опълчат срещу предците си? Можеш ли да подтикнеш хората из цялата вселена да служат на Божията воля? Можеш ли да накараш Сатана да изгуби всякакъв контрол над себе си? Или да всееш у хората

усещането, че светът е унил и пуст? Човекът е неспособен на тези неща. В миналото, когато Сатана все още не беше овладял до тънкоост „занаята“ си, той непрестанно смущаваше всеки етап от Божието дело; днес е изчерпал арсенала си от трикове и Бог го оставя да разкрие истинската си същност, за да я види цялото човечество. В това се състои истинността на думите, „Никой не може да разстрои делото Ми“.

Всеки ден енорияшите в църквите четат Божието слово и всеки ден са подлагани на дисекция на „хирургическата маса“. Фрази като „губейки позицията си“, „да не ги уволня“, „с разсеяни страхове и възвърнато самообладание“, „изоставяне“ и „лишен от „чувство“ звучат насмешливо, „терзаят“ хората и ги засрамват. Излиза, че нито една частица от тях, нито една клетка от телата им не е достойна за Божието одобрение. Защо Бог оголва до кости живота на човеците с думите Си? Дали умишлено създава трудности на хората? Сякаш човешките лица са покрити с кал, която не може да бъде отмита. Всеки ден те се впускат в обяснения къде са съгрешили с увесени глави, като измамници. Човеците са толкова покварени от Сатана, че не съзнават добре реалното си състояние. Но за Бог отровата на Сатана е проникнала във всяка фибра на телата им, та чак до мозъка на костите им. В резултат, колкото по-дълбоки са Божиите откровения, толкова повече се засилва страхът у хората и така всички те опознават Сатана и виждат сатанинското в човешкия род, защото са неспособни да го съзрат с невъоръжено око. И тъй като всичко е навлязло в реалността, Бог изобличава човешката природа; иначе казано, излага на показ образа на Сатана, за да позволи на хората да видят истинския, осезаем Сатана и в съпоставка да опознаят по-добре практическия Бог. Бог позволява на човеците да Го опознаят във въплътения Му вид и придава форма на Сатана, за да опознаят и неговия реален, осезаем облик в плътта на всички хора. Различните състояния, за които става дума, са все израз на сатанинските дела. Затова може да се каже, че всички същества от плът са въплъщение на образа на Сатана. Бог не съответства на противниците Си — те изпитват взаимна враждебност и са две различни сили. Следователно, демоните си остават демони завинаги, а Бог е Бог във вечността, те си противоречат като огъня и водата и са отдалечени както небето от земята. Когато Бог създаде хората, едни от тях притежаваха духа на ангелите, докато други не бяха надарени с дух и затова бяха обладани от духа на демоните, поради което се наричат демони. В крайна сметка ангелите са ангели, демоните са демони, а Бог е Бог. Това е смисълът на „всекиму своето, според вида му“ и затова, когато ангелите се разпореждат на земята и се наслаждават на благословенията, Бог се връща в Своята обител, а останалите — Божиите врагове — се превръщат в пепел. На вид всички хора обичат Бог, но разковничето е в същината им — нима е възможно Божията десница да изпусне хората с ангелска природа и те да паднат в бездънната пропаст? Също толкова невъзможно е притежателите на демонична

природа да питаят искрена любов към Бог. Как биха могли такива хора да влязат в царството, щом същината им не съответства на чистосърдечната обич към Бог? Бог всичко е определил още при сътворението на света, или както Той казва, „Напредвам през вятър и дъжд, прекарах години наред сред хората и пристигнах навреме в днешния ден. Не са ли точно това стъпките от плана Ми за управление? Нима някой е внесъл добавки към него? Кой може да се отклони от стъпките в Моя план?“. Щом се въплъти, Бог трябва да изживее човешкия живот — нали това е практическата страна на практическия Бог? Той не крие нищо от човека поради слабостта му, а напротив, Бог поднася истината като на длан или, както казва, „прекарах години наред сред хората“. Тъкмо защото Бог се въплъти, Той прекара години наред на земята. Съответно, Той може да бъде смятан за въплътен Бог едва след като премине през най-различни процеси и чак тогава въплътеното Негово Аз ще може да приложи Своята божественост в делата Си. Сетне, след като е разкрил всички Свои тайни, Бог ще бъде свободен да промени формата Си. Това е друг аспект на обяснението за липсата на свръхестественост, която Бог недвусмислено посочи.

Необходимо е всяка от Божиите думи да бъде предадена в дълбочина и цялост, а не нехайно — това е Божията заръка!

ГЛАВИ 24 И 25

Без внимателен прочит е невъзможно да се открие нещо в словата от тези два дни; всъщност те трябваше да бъдат изречени в един ден, но Бог ги раздели на два дни. Тоест словата от тези два дни представляват едно цяло, но за да бъде по-лесно за хората да ги приемат, Бог ги раздели на два дни, за да даде възможност на хората да дишат. Такова е Божието внимание към човека. В цялото Божие дело всички хора изпълняват своите функции и дълга си на своето място. Съдействат не само хората с дух на ангел, но и тези с дух на демон също „съдействат“, както и всички духове на Сатана. В Божиите слова се вижда Божията воля и Неговите изисквания към човека. Думите „Моето порицание сполетява всички хора, но също така остава далеч от всички тях. Целият живот на всеки човек е изпълнен с любов и омраза към Мен“ показват, че Бог използва порицанието, за да заплаши всички хора и да ги накара да Го опознаят. Заради покварата на Сатана и слабостта на ангелите Бог използва само слова, а не управленски закони, за да порицае хората. От времето на сътворението до днес това е принципът на Божието дело по отношение на ангелите и на всички хора. Тъй като ангелите са на Бог, един ден те със сигурност ще станат хора от Божието царство и Бог ще се грижи за тях, и ще ги закриля. В същото време всички останали също ще бъдат класифицирани според вида си. Всички различни зли духове на Сатана ще бъдат

порицани, а всички, които са без дух, ще бъдат управлявани от Божиите синове и Божия народ. Такъв е Божият план. Затова Бог веднъж каза: „Наистина ли настъпването на Моя ден е моментът на смъртта на човечеството? Бих ли могъл наистина да унищожа човека в момента, в който се сформира Моето царство?“. Макар това да са два прости въпроса, те са Божиите разпоредби за крайната цел на цялото човечество. Когато Бог пристига, това е моментът, в който „хората по цялата вселена са приковани на кръста с главата надолу“. Това е целта на Божието явяване пред всички хора, като Бог използва порицанието, за да ги накара да разберат за съществуването Му. Тъй като моментът, в който Бог слиза на земята, е последната епоха, времето, когато държавите по земята са най-размирни, Бог казва: „Когато слизам на земята, тя е обвита в мрак, а човекът „спи дълбоко“. Затова днес има само шепа хора, които са способни да познаят въплътения Бог, такива почти няма. Тъй като сега е последната епоха, никой никога не е познавал истински практическия Бог и хората имат само повърхностно познание за Бог. Именно заради това хората изживяват мъчително облагородяване. Когато хората излязат от облагородяването, тогава започват да бъдат порицавани и това е моментът, в който Бог се явява на всички хора, за да могат лично да Го видят. Заради въплътения Бог хората изпадат в бедствие и не са способни да се измъкнат — това е Божието наказание за големия червен змей и това е Неговият управленски закон. Когато настъпи пролетната топлина и разцъфнат цветята, когато всичко под небето се покрие със зеленина и всички неща на земята си дойдат на мястото, тогава всички хора и неща постепенно ще навлязат в Божието порицание и по това време цялото Божие дело на земята ще приключи. Бог вече няма да работи и да живее на земята, защото великото Му дело ще е завършено. Нима хората не са способни да оставят плътта си настрана за този кратък период от време? Какви неща могат да застанат на пътя на любовта между човека и Бог? Кой е способен да разкъса любовта между човека и Бог? Дали това са родителите, съпрузите, сестрите, съпругите, или болезненото облагородяване? Могат ли чувствата на съвестта да заличат Божия образ в човека? Дали задлъжнялостта и действията на хората един към друг са тяхно собствено дело? Могат ли да бъдат поправени от човека? Кой е в състояние сам да се защити? Способни ли са хората да се грижат за себе си? Кой са силните в живота? Кой е способен да Ме напусне и да живее сам? Защо Бог отново и отново изисква от всички хора да помислят сериозно върху нрава и действията си? Защо Бог казва: „Кой си причинява сам трудности?“.

Понастоящем в цялата вселена цари тъмна нощ, хората са безчувствени и обезумели, но стрелките на часовника винаги се движат напред, минутите и секундите не спират, а оборотите на земята, слънцето и луната се ускоряват. Хората уверено чувстват, че този ден не е далеч; сякаш последният им ден е пред очите им. Хората непрестанно подготвят всичко за смъртния си час, за да им

послужи в момента на смъртта. В противен случай те ще са живели напразно. Нима това няма да е жалко? Когато Бог унищожава света, Той започва с промени във вътрешните работи на държавите, от което произтичат преврати. Така Бог мобилизира труда на хората по цялата вселена. Земята, в която се е свил големият червен змей, е демонстрационна зона. Тъй като вътрешно е разкъсана, вътрешните ѝ дела са хвърлени в хаос, всички се заемат със самозащита и се готвят да се спасят на Луната, но как биха могли да избягат от властта на Божията ръка? Точно както Бог каза, хората ще „изпият собствената си горчива чаша“. Времето на вътрешни размирици е точно времето, когато Бог напуска земята. Той няма да остане в страната на големия червен змей и веднага ще прекрати делото Си на земята. Може да се каже, че времето лети и от него не е останало много. От тона на Божиите слова се вижда, че Бог вече е говорил за крайната цел на всички в цялата вселена и че няма какво повече да каже за останалото. Това разкрива Бог на човека. Именно заради целта, която Бог си е поставил при създаването на човека, Той казва: „В Моите очи човекът е владетел на всички неща. Дадох му немалко власт, като му позволих да управлява всички неща на земята — тревата по планините, животните в горите и рибите във водата“. Когато Бог създаде човека, Той предопредели човекът да бъде господар на всички неща, но човекът беше покварен от Сатана и затова не може да живее, както би искал. Това доведе до днешния свят, в който хората не се различават от зверовете, а планините са се смесили с реките, в резултат на което целият човешки „живот е изпълнен с мъка и бързане, забавление, съчетано с празнота“. Тъй като животът на човека няма смисъл и понеже не това беше целта на Бог при създаването на човека, целият свят е станал мътен. Когато Бог подреди цялата вселена, всички хора официално ще започнат да изживяват човешкия живот и едва тогава животът им ще придобие смисъл. Хората ще започнат да се възползват от властта, дадена им от Бог, и официално ще се явят пред всички неща като техни господари. Те ще приемат Божието напътствие на земята и вече няма да се бунтуват срещу Бог, а ще Му се подчиняват. Днешните хора обаче са много далеч от това. Всичко, което те правят, е да си „пълнят джобовете“ чрез Бог и затова Бог им задава редица въпроси, като например: „Нима делото, което върша върху човека, не му носи полза?“. Ако Бог не задаваше тези въпроси, нищо нямаше да се случи; но когато Той пита такива неща, някои хора не са способни да останат непоколебими, защото има задължнялост в съвестта им, която не е само за Бог, а и за тях самите. Всичко е празно; затова тези хора и „хората от всички религии, от всички слоеве на обществото, от всички нации и всички вероизповедания знаят за празнотата на земята, търсят Ме и очакват завръщането Ми“. Всички хора копнеят за завръщането на Бог, за да сложи Той край на пустата стара епоха, но и се страхуват да не изпаднат в бедствие. Целият религиозен свят веднага ще остане безлюден и пренебрегнат от всички; на тях им липсва реалност и ще осъзнаят, че

вярата им в Бог е неясна и абстрактна. Хората от всички слоеве на обществото също ще се разпръснат, а всяка нация и вероизповедание ще започне да изпада в смут. В обобщение, закономерността на всички неща ще бъде разкъсана, всичко ще изгуби своята нормалност, а така и хората ще разкрият истинските си лица. Затова Бог казва: „Много пъти съм призовавал човека, но дали някой някога е изпитвал състрадание? Живял ли е някой някога в човешката природа? Човекът може да живее в плът, но е без човешка природа. Да не би да е роден в царството на животните?“. Хората също се променят и заради тази промяна всеки е класифициран според вида си. Това е Божието дело през последните дни и това е ефектът, който трябва да се постигне от делото от последните дни. Бог говори по-ясно за същността на човека и така се доказва, че краят на делото Му приближава, а освен това Бог е по-скрит от хората, което ги кара да се чувстват по-объркани. Колкото по-малко хората спазват Божиата воля, толкова по-малко внимание обръщат на Божието дело от последните дни; това не им позволява да го прекъсват и така Бог върши делото, което възнамерява да извърши, когато никой не внимава. Това е един от принципите на Божието дело през всичките епохи. Колкото по-малко Бог се съобразява с човешките слабости, толкова по-ясно се вижда Неговата божествена природа и така Божият ден приближава.

ГЛАВА 26

От всички думи, изречени от Бог, се вижда, че Божият ден приближава с всеки изминал ден. Сякаш този ден е точно пред очите на хората, сякаш ще настъпи утре. Така, след като прочетат Божиите думи, всички хора изпадат в ужас и усещат част от опустошението на света, като листа, които падат от ветрец, придружен от слаб дъжд. Хората изчезват безследно. Сякаш всички са изчезнали напълно. Всеки изпитва зловещо чувство и въпреки че всички хора се стараят и желаят да удовлетворят Божиата воля и всеки човек използва всичките си сили, за да изпълни Божието намерение, така че Божиата воля да протече гладко и безпрепятствено, това усещане винаги е примесено с лошо предчувствие. Вземете днешните слова. Ако те бяха разпространени сред масите и обявени пред цялата вселена, всички хора щяха да се поклонят и да плачат, защото с думите: „Ще бдя над цялата земя и, явявайки се от Изток с праведност, величие, гняв и наказание, ще Се явя пред безчетното множество на човечеството!“ всички, които имат духовно разбиране, виждат, че никой не може да избегне Божието наказание и че след като изпитат страданията от наказанието, всички ще бъдат разделени според вида си. Наистина това е етап от Божието дело и никой не може да го промени. Когато Бог създаде света, когато поведе човечеството, Той показва Своята мъдрост и чудесната Си природа и едва когато сложи край на тази ера,

хората ще видят Неговата истинска праведност, величие, гняв и наказание. Нещо повече, само чрез наказанието те могат да видят Неговите праведност, величие и гняв и това е път, по който трябва да се поеме, точно както Божието възплъщение е необходимо и задължително в последните дни. След като провъзгласява края на цялото човечество, Бог показва на човека делото, което върши днес. Например, Бог казва: „Древният Израел вече не съществува, а днешният Израел се изправя, издига се и се извисява над света и в сърцата на цялото човечество. Днешният Израел със сигурност ще придобие основа за своето съществуване благодарение на Моя народ!“. „О, омразен Египет! [...] Как може да не изпитате Моето наказание?“. Бог умишлено показва на хората последствията от срещата на две противоположни страни в ръцете Му, като в един смисъл засяга Израел, който е материален, а в друг — всички Божии избраници, тоест как Божиите избраници се променят с промяната на Израел. Когато Израел се върне изцяло към първоначалния си вид, всички избраници впоследствие ще достигнат пълнота, което ще рече, че Израел е значим символ на онези, които Бог обича. Египет, в същото време, представлява обобщено онези, които Бог мрази. Колкото повече се разпада той, толкова по-покварени стават онези, които са мразени от Бог, и впоследствие Вавилон пада. Това създава ясен контраст. Като провъзгласява края на Израел и Египет, Бог разкрива назначението на всички хора; следователно, когато споменава Израел, Бог говори и за Египет. От това се вижда, че денят на разрушаването на Египет е денят на унищожението на света, денят, в който Бог наказва всички хора. Това ще се случи скоро; Бог е на път да го завърши — нещо, което за човека е съвсем невидимо с просто око, но е задължително и неизменно. Бог казва: „Всички, които Ми се противопоставят, със сигурност ще бъдат наказани от Мен завинаги. Защото Аз съм ревнив Бог и няма с лека ръка да пожалая хората за всичко, което са сторили“. Защо Бог говори с толкова безусловни изрази? И защо Той лично се е възплътил в народа на големия червен змей? От Божиите думи се вижда Неговата цел: Той не е дошъл да спасява хората, нито да им показва състрадание, нито да се грижи за тях или да ги защитава — Той е дошъл да накаже всички, които Му се противопоставят. Защото Бог казва: „Никой не може да избегне Моето наказание“. Бог живее в плътта и освен това Той е нормален човек, но Той не прощава на хората за тяхната слабост, че не са в състояние да Го познават субективно; вместо това Той осъжда хората за греховете им с помощта на „нормален човек“, Той прави всички, които гледат плътта Му, онези, които са наказани, и по този начин те стават жертви за всички, които не са хора от народа на големия червен змей. Но това не е сред основните цели на Божието възплъщение. Бог стана от плът най-вече, за да воюва в плът с големия червен змей и да го посрами чрез битка. Тъй като Божията велика сила е по-очевидна в битката с големия червен змей в плътта, отколкото в Духа, Бог се сражава в плът, за да покаже Своите дела и всемогъщество. Безброй хора са „невинно“ осъдени

от Божието въплъщение и по този повод безброй хора са хвърлени в ада и са подложени на наказание и страдат в плът. Това е доказателството за праведния Божи нрав и независимо от това как се променят днес онези, които се противопоставят на Бог, праведният Божи нрав никога няма да се промени. Веднъж осъдени, хората са осъдени завинаги, никога не могат да се издигнат отново. Човешкият нрав не може да бъде като този на Бог. Към тези, които се противопоставят на Бог, хората са ту топли, ту студени; колебаят се ту наляво, ту надясно; ту нагоре, ту надолу; не са способни да останат постоянни — понякога силно мразят онези, които се противопоставят на Бог, а друг път ги държат близо до себе си. Днешните обстоятелства са настъпили, защото хората не познават Божието дело. Защо Бог казва такива думи като: „Ангелите са все пак ангели; Бог е все пак Бог; демоните са, в края на краищата, демони; неправедните са си все така неправедни; и светите са все още свети“? Не можете ли да го проумеете? Нима Бог е запомнил погрешно? Затова Бог казва: „Всеки човек е отделен според вида си и несъзнателно намира пътя обратно към лоното на своето семейство“. Оттук се вижда, че днес Бог вече е разпределил всички неща по семейства, така че светът вече не е „безкраен“ и хората вече не ядат от едно голямо общо гърне, а изпълняват задълженията си в собствения си дом, като играят собствената си роля. Такъв е бил първоначалният Божи план при създаването на света; след като хората бъдат разделени според вида си, „всеки да яде своята храна“, което означава, че Бог ще започне да съди. В резултат на това от Божиите уста излязоха следните думи: „Ще възстановя предишното състояние на сътвореното, ще възстановя всичко до първоначалния му вид и по този начин ще променя напълно всичко, така че всичко да се завърне в лоното на Моя план“. Именно това е целта на цялото Божие дело и не е трудно да се разбере. Бог ще завърши Своето дело — нима човек може да застане на пътя на Неговото дело? И нима Бог ще скъса завета, установен между Него и човека? Кой би могъл да промени това, което се върши от Божия Дух? Може ли някой човек изобщо да го направи?

В миналото хората са разбрали един закон в Божиите слова: когато се изрекат Божиите слова, те скоро стават реалност. В това няма никаква лъжа. Тъй като Бог е казал, че Той ще накаже всички народи, и освен това, тъй като е издал Своите управленски закони, може да се види, че Божието дело е било осъществено до определен етап. Декретът, който беше спуснат на всички хора, се отнасяше до техния живот и отношението им към Бог. Не стигна до корена; не беше казано, че се основава на Божието предопределение, а на поведението на човека по онова време. Днешните управленски закони са извънредни и говорят за това как „всички хора ще бъдат разделени според собствения им вид и ще получат наказания, съизмерими с действията им“. Без внимателен прочит не може да се открие проблем в това. Тъй като едва в последната епоха Бог разделя всички неща според вида им, след като прочетат това, повечето хора остават озадачени и

объркани; те все още заемат равнодушна позиция, без да виждат неотложността на времето, и затова не приемат това като предупреждение. Защо Божиите управленски закони, които са обявени на цялата вселена, се показват на човека в този момент? Дали тези хора представляват всички в цялата Вселена? Нима след това Бог ще прояви повече милост към тези хора? На тези хора две глави ли са им пораснали? Когато Бог наказва хората в цялата вселена, когато връхлетят всевъзможни катастрофи, в резултат на тези катастрофи ще настъпят промени в слънцето и луната, а когато тези катастрофи отминат, слънцето и луната ще са претърпели промяна — това се нарича „преходът“. Достатъчно е да се каже, че бедствията в бъдеще ще бъдат тежки. Нощта може да замени деня, слънцето може да не се появи цяла година, може да има няколко месеца на изгаряща жега, намаляващата луна може да е обърната към човечеството през цялото време, може да се появи странното състояние, в което слънцето и луната да изгряват заедно, и така нататък. След няколко циклични промени, накрая, с течение на времето, те ще бъдат обновени. Бог обръща специално внимание на Своите мерки срещу онези, които принадлежат на дявола. Затова Той нарочно казва: „От човешките същества във вселената всички, които принадлежат на дявола, ще бъдат унищожени“. Преди тези „хора“ да са показали истинската си същност, Бог винаги използва полагания от тях труд; така че Той не обръща внимание на това, което правят; не им дава „награда“, когато се справят добре, нито им удържа от „заплатата“, когато се справят зле. Затова Той ги пренебрегва и не е дружелюбен с тях. Той не се променя изведнъж заради тяхната „доброта“, защото, независимо от времето или мястото, същността на човека не се променя, точно както и заветът, установен между Бог и човек, не се променя, и точно както е казано: „Няма да се промени, дори моретата да пресъхнат и скалите да се разпаднат“. Така Бог просто подрежда онези хора според вида им, без да се съобразява с тях. От времето на сътворението до днес дяволът никога не се е държал добре. Винаги е предизвиквал прекъсвания, смущения и разногласие. Когато Бог действа или говори, дяволът винаги се опитва да участва, но Бог не му обръща внимание. При споменаването на дявола Божият гняв се излива неудържимо; тъй като те не са от един дух и следователно няма връзка, а само отдалеченост и разделение. След отварянето на седемте печата състоянието на земята става все по-лошо и всички неща „напредват рамо до рамо със седемте печата“, без да изостават ни най-малко. Навсякъде в Божиите слова хората са възприемани от Бог като замаяни, но те изобщо не се събуждат. За да достигне по-високо ниво, за да изведе на преден план силата на всички хора и освен това за да завърши Божието дело в неговия връх, Бог задава редица въпроси на хората, сякаш за да издуе коремите им, и така Той изпълва всички хора. Тъй като тези хора нямат реален ръст, въз основа на действителните обстоятелства, тези, които са надути, са стока, която отговаря на стандартите, докато онези, които не са, са безполезен отпадък. Това

е Божието изискване към човека и целта на начина, по който Той говори. По-специално, когато Бог казва: „Нима когато съм на земята, не съм същият, какъвто съм и на небето? Нима когато съм на небето, не мога да сляза на земята? Нима когато съм на земята, не съм достоен да се издигна на небето?“, тези въпроси служат като по-ясен път, по който човек би могъл да познае Бог. От Божиите думи се вижда неотложната Божия воля; хората са неспособни да я постигнат и Бог многократно добавя условия, като по този начин напомня на всички хора да познават небесния Бог на земята и да познават Бог, който е на небето, но живее на земята.

От Божиите слова се виждат състоянията на човека: „Цялото човечество полага усилия над думите Ми и предприема собствени изследвания на външното Ми подобие, но всички се провалят, усилията им не дават плод и вместо това са поразени от думите Ми и не смеят да се изправят отново“. Кой може да разбере Божията скръб? Кой може да утеши Божието сърце? Кой е в съгласие с Божието сърце по отношение на това, което Той иска? Когато хората не дават плод, те се отричат от себе си и наистина се подчиняват на Божието ръководство. Постепенно, когато покаже истинското си сърце, всеки от тях бива отделен според вида си и така се вижда, че същността на ангелите е чистото послушание към Бог. И така, Бог казва: „Човешкият род се показва в първоначалния си образ“. Когато Божието дело достигне този етап, всичко ще достигне пълнота. Изглежда, че Бог не казва нищо за това, че Той е пример за Своите синове и народ, а се съсредоточава върху това да направи така, че всички хора да покажат първоначалната си форма. Разбирате ли истинското значение на тези думи?

ГЛАВА 27

Днес Божиите думи достигат своята кулминация; с други думи, втората част на ерата на съда е достигнала своя връх. Но това все още не е най-високата точка. Божият тон сега се променя — той не е подигравателен, в него няма хумор; не е нито укоряващ, нито мърмещ. Бог смекчи тона на думите Си. Сега Бог започва да „разменя чувства“ с човека. Бог едновременно продължава делото от ерата на съда и същевременно отваря пътя на следващия раздел на делото, така че всички раздели на Неговото дело са преплетени един с друг. От една страна, Той говори за човешката „закоравялост и склонността на хората да повтарят едни и същи грешки“, а от друга, говори за „радостите и скърбите, които изпитвам, когато се отделям от човека и после отново се събирам с него“. Всичко това предизвиква реакция в сърцата на хората и докосва и най-вкочанените сърца. Божията цел при изричането на тези думи е преди всичко да накара всички хора да паднат безмълвно пред Бог в самия край и едва след това „Аз изявявам действията Си,

като правя така, че всеки да Ме познае чрез собствения си провал“. В този период познанието на хората за Бог остава изцяло повърхностно; то не е истинско познание. Въпреки че се стараят колкото могат, те не са способни да постигнат Божиата воля. Днес Божиите думи достигат своя зенит, но хората остават в началния етап и поради това са неспособни да вникнат в словата тук и сега — това показва, че Бог и човекът са толкова различни, колкото е възможно да бъдат. Въз основа на това сравнение, когато Божиите слова стигнат до своя край, хората ще бъдат способни да достигнат само най-ниските стандарти на Бог. Това е начинът, по който Бог действа в тези хора, които са напълно покварени от големия червен змей, и Бог трябва да действа по този начин, за да постигне оптимален ефект. Хората от църквите обръщат малко повече внимание на Божиите думи, но Божието намерение е те да могат да опознаят Бог в Неговите думи — няма ли разлика? При сегашното положение на нещата обаче Бог вече не се съобразява с човешката слабост и продължава да говори, независимо от това дали хората са в състояние да приемат думите Му, или не. В съответствие с Неговата воля, когато думите Му свършат, това ще бъде моментът, в който делото Му на земята ще бъде завършено. Но делото в този момент е различно от миналото. Когато Божиите слова приключат, никой няма да знае; когато Божието дело приключи, никой няма да знае; и когато Божиата форма се промени, никой няма да знае. Такава е Божиата мъдрост. За да избегне всякакви обвинения от страна на Сатана и всякаква намеса от страна на враждебни сили, Бог работи, без никой да знае, и в този момент няма никаква реакция сред хората на земята. Въпреки че някога се говореше за знаците на Божието преображение, никой не е в състояние да го възприеме, защото човекът е забравил и не му обръща внимание. Заради атаките отвътре и отвън — бедствията на външния свят и изгарянето и пречиштането на Божиите думи — хората вече не желаят да се трудят за Бог, защото са твърде заети със собствените си дела. Когато всички хора достигнат до точката на отричане на отминалото познание и стремеж, когато всички хора видят ясно себе си, тогава те ще се провалят и собственото им „аз“ вече няма да има място в сърцата им. Само тогава хората искрено ще копнеят за Божиите думи, само тогава Божиите думи наистина ще имат място в сърцата им и само тогава Божиите думи ще са станали източник на тяхното съществуване — в този момент Божиата воля ще бъде изпълнена. Но днешните хора са много далеч от достигането на този момент. Някои от тях са помръднали едва на сантиметър и затова Бог казва, че това е „склонността на хората да повтарят едни и същи грешки“.

Всички Божии думи съдържат много въпроси. Защо Бог продължава да задава такива въпроси? „Защо хората не могат да се покаят и да се родят отново? Защо те завинаги са готови да живеят в блато, вместо на място без кал? [...]“. В миналото Бог работеше чрез директно посочване на нещата или директно излагане. Но след като хората претърпяха огромна болка, Бог вече не говореше по този начин

директно. В рамките на тези въпроси хората едновременно виждат собствените си недостатъци и схващат пътя към практиката. Тъй като всички хора обичат да се хранят с това, което е лесно достъпно, Бог говори според техните изисквания, като им предоставя теми за размисъл, за да могат те да размишляват. Това е един от аспектите на значението на Божиите въпроси. Естествено, това не е значението на някои други Негови въпроси, например: „Възможно ли е Аз да съм се отнасял зле с тях? Възможно ли е да съм ги насочил в погрешна посока? Възможно ли е да ги водя към ада?“. Въпроси като тези показват представите, които се крият в дълбините на човешките сърца. Въпреки че устата им не изразява тези представи, в сърцата на повечето от тях има съмнение и те вярват, че Божиите думи ги представят като напълно лишени от заслуги. Естествено, такива хора не познават себе си, но в крайна сметка ще признаят поражението си от Божиите думи — това е неизбежно. След тези въпроси Бог казва още: „Възнамерявам да разбия на пух и прах всички народи, да не говорим за човешкото семейство“. Когато хората приемат Божието име, в резултат на това всички народи ще се разклатят, хората постепенно ще променят менталитета си, а в семействата отношенията между баща и син, майка и дъщеря и съпруг и съпруга ще престанат да съществуват. Нещо повече, отношенията между хората в семействата ще стават все по-отчуждени. Те ще се присъединят към голямото семейство и редовните условности в живота на почти всички семейства ще бъдат разкъсани. Поради това понятието „семейство“ в сърцата на хората ще става все по-неясно.

Защо в днешните думи на Бог на „размяната на чувства“ с хората е посветено толкова много? Естествено, това е и с цел да се постигне определен ефект, от който може да се види, че Божието сърце е изпълнено с тревога. Бог казва: „Когато Аз съм тъжен, кой може да Ме утеши със сърцето си?“. Бог изрича тези думи, защото сърцето Му е обзето от скръб. Хората са неспособни да отдадат грижите си изцяло на Божията воля и неизменно са разпуснати, не могат да се сдържат и правят каквото си искат. Те са твърде смирени, винаги прощават на себе си и не се съобразяват с Божията воля. Но тъй като хората са покварени от Сатана чак до днес и не са способни да се освободят, Бог казва: „Как могат да се спасят от челюстите на хищния вълк? Как могат да се освободят от неговите заплахи и изкушения?“. Хората живеят в плътта, което означава, че живеят в устата на хищния вълк. Поради това, и тъй като хората нямат самосъзнание и винаги си угаждат и се поддават на разврат, Бог не може да не изпитва тревога. Колкото повече Бог напомня на хората по този начин, толкова по-добре се чувстват те в сърцата си и толкова повече стават склонни да имат досег с Бог. Само тогава човекът и Бог ще се отнасят хармонично един към друг, без да се разделят или отдалечават. Днес цялото човечество очаква настъпването на Божия ден и затова човечеството никога не върви напред. И все пак Бог казва: „Когато се появи Слънцето на правдата, Изтокът ще бъде осветен, а след това той на свой ред ще

освети цялата вселена, достигайки до всички“. С други думи, когато Бог промени формата Си, Изтокът ще бъде осветен пръв и народът на Истока ще бъде първият, който ще бъде изместен, след което останалите страни ще бъдат обновени от юг на север. Такъв е редът и всичко ще бъде в съответствие с Божиите думи. След като тази фаза приключи, всички хора ще прогледнат. Бог работи в съответствие с този ред. Когато видят този ден, хората ще се изпълнят с радост. От неотложното намерение на Бог се вижда, че този ден не е далеч.

Втората и третата част на думите, изречени днес, предизвикват сълзи на мъка у всички, които обичат Бог. Сърцата им веднага са обвити в сянка и оттам нататък всички хора са изпълнени с огромна скръб заради Божието сърце. Те няма да почувстват утеха, докато Бог не завърши делото Си на земята. Това е общата тенденция. „В сърцето Ми се надига гняв, придружен от нарастващо чувство на скръб. Когато очите Ми виждат делата на хората и всяка тяхна дума и действие като мръсни, гневът Ми се надига, а в сърцето Ми се засилва усещането за несправедливостта на човешкия свят, което Ме прави още по-тъжен. Копнея веднага да сложа край на човешката плът. Не знам защо човекът не е способен да се пречисти в плътта си, защо човекът не може да обича себе си в плътта. Възможно ли е „функцията“ на плътта да е толкова голяма?“. В днешните си думи Бог публично разкрива на човека цялата тревога в сърцето Си, без да задържа нищо. Когато ангелите от третото небе Го възхваляват с музика, Бог все още копнее за хората на земята и именно заради това казва: „Когато ангелите Ме възхваляват с музика, това не може да не събуди съчувствието Ми към човека. Сърцето Ми моментално се изпълва с тъга и е невъзможно да се отърва от тази болезнена емоция“. Именно поради тази причина Бог изрича думите: „Аз ще поправа несправедливостите в човешкия свят. Ще извърша делото Си със собствените Си ръце по целия свят, ще забраня на Сатана да вреди отново на Моя народ, ще забраня на враговете да правят отново каквото си поискат. Ще стана Цар на земята и ще преместя трона Си там, като накарам всички Мои врагове да паднат на земята и да признаят престъпленията си пред Мен“. Тъгата на Бог засилва омразата Му към дяволите и така Той предварително разкрива на масите как ще свършат дяволите. Това е делото на Бог. Бог винаги е искал да се събере с всички хора и да сложи край на старата епоха. Всички хора във Вселената започват да се движат, т.е. всички хора в космоса навлизат в ръководството на Бог. В резултат на това мислите им се насочват към бунт срещу техните императори. Не след дълго хората по света ще избухнат в хаос и водачите на всички държави ще се разбягат във всички посоки, като накрая ще бъдат откарани на гилотината от своя народ. Това е окончателният край на царете на дяволите. В крайна сметка никой от тях няма да може да избяга и всички трябва да преминат през него. Днес онези, които са „умни“, започват да се отдръпват. Виждайки, че ситуацията не е обещаваща, те използват тази възможност, за да отстъпят и да

избегнат трудностите на катастрофата. Но аз казвам ясно, че делото, което Бог върши през последните дни, е предимно порицание на човека, така че как биха могли тези хора да избягат? Днес е първата стъпка. Един ден всичко във вселената ще попадне в бурята на войната. Хората на Земята никога повече няма да имат водачи, целият свят ще бъде като купчина рожкав пясък, неуправляван от никого, и хората ще се грижат само за собствения си живот, без да обръщат внимание на никого друго, защото всичко се контролира от Божията ръка. Ето защо Бог казва: „Цялото човечество се разпада на различни народи според волята Ми“. Звученето на ангелските тръби, за което Бог говори сега, е знак — те бият тревожния звън за човека и когато тръбите зазвучат отново, ще настъпи последният ден на света. Тогава цялото Божие порицание ще сполети земята в нейната цялост. Това ще бъде безсърдечен съд и официално начало на ерата на порицанието. Сред израилтяните често ще се чува Божият глас, който ще ги води през различни обстоятелства, а така също и ангелите ще им се явяват. Израилтяните ще станат пълноценни само за няколко месеца и тъй като няма да им се налага да преминават през стъпката на отстраняването им от отровата на големия червен змей, за тях ще бъде лесно да влязат в правия път под различни видове напътствия. От развитието на събитията в Израил може да се види състоянието на цялата вселена и това показва колко бързи са стъпките на Божието дело. „Времето настъпи! Ще приведа делото Си в действие, ще царувам като Цар сред хората!“. В миналото Бог царува само на небето. Днес Той царува на земята. Бог си възвърна цялата власт и затова е предсказано, че цялото човечество никога повече няма да живее нормален човешки живот, защото Бог ще преустрои небето и земята и на никой човек не е позволено да се намесва. Затова Бог често напомня на човека, че „времето настъпи“. Когато всички израилтяни се завърнат в страната си — в деня, когато страната Израил бъде изцяло възстановена — великото Божие дело ще бъде завършено. Без никой да разбере, хората във вселената ще се разбунтуват и народите в цялата вселена ще паднат като звездите на небето; в един миг ще бъдат превърнати в развалини. След като се справи с тях, Бог ще изгради любимото на сърцето Си царство.

ГЛАВА 28

Състоянието на хората е такова, че колкото по-малко разбират Божиите думи, толкова по-скептично се отнасят към настоящите Божии способности за работа. Но това не оказва влияние върху Божието дело. Когато Неговите думи достигнат определена точка, сърцата на хората ще променят нагласата си по естествен път. В живота си всички се фиксират върху Божиите думи и също така започват да копнеят за Неговите думи, а поради непрекъснатото Божие разкриване започват

да презират себе си. Въпреки това Бог е изрекъл и много думи от следния вид: „Когато човек възприеме напълно всички Мои думи, духовният му ръст е съизмерим с Моите желания и молбите му са плодотворни, а не напразни или безплодни. Аз благославям молбите на човечеството, които са искрени, тези, които не са преструвка“. Всъщност хората са неспособни да разберат напълно Божиите думи, те могат да схванат само повърхността. Бог просто използва тези думи, за да даде на хората цел, към която да се стремят, да ги накара да почувстват, че Бог не върши нещата с лека ръка, а е сериозен в делото Си. Само тогава те ще имат вярата да се стремят. И тъй като всички хора молят само за собственото си благо, а не за Божията воля, а Бог не проявява непоследователност, думите Му винаги са насочени към човешката природа. Въпреки че повечето хора днес молят, те не са искрени — това е само привидно. Състоянието на всички хора е такова, че „те смятат устата Ми за рог на изобилието. Всички хора искат да придобият нещо от устата Ми. Независимо дали става въпрос за държавните тайни, за тайните на небето, за динамиката на духовния свят или за назначението на човечеството“. Заради любопитството си всички хора искат да изследват тези въпроси и не желаят да получат нищо от ресурса за живот на Божиите думи. Затова Бог казва: „Твърде много неща липсват в човека: той се нуждае не само от „хранителни добавки“, но и от нещо повече — от „умствена подкрепа“ и „духовно обезпечение“. Именно представите в хората са довели до съвременната негативност и именно защото физическите им очи са твърде „феодални“, в това, което казват и правят, няма енергия и те са повърхностни и небрежни във всичко. Не са ли това състоянията на хората? Не трябва ли хората да побързат и да поправят това, вместо да продължават по същия начин? Каква полза има човек да знае бъдещето? Защо хората реагират, след като прочетат някои от Божиите слова, а останалите Му слова нямат никакво въздействие? Когато Бог казва например: „Аз осигурявам лек за болестта на човека, за да може да се постигне по-добър ефект, за да могат всички да оздравеят и, благодарение на Моето лекарство, да се върнат към нормалността“, как става така, че тези думи нямат никакво въздействие върху хората? Нима всичко, направено от Бог, не е това, което трябва да бъде постигнато от човека? Бог има да извърши дело — защо хората нямат път, по който да вървят? Не е ли това в разрез с Бог? Всъщност има много работа, която хората трябва да свършат — например колко знаят за „големия червен змей“ в думите „Наистина ли мразите големия червен змей?“. Това, че Бог казва: „Защо ви питам толкова пъти?“, показва, че хората все още не познават природата на големия червен змей и че остават неспособни да се задълбочат. Не е ли именно това делото, което човекът трябва да извърши? Как може да се каже, че човекът няма дело за вършене? Ако беше така, какво би било значението на Божието въплъщение? Нима Бог действа небрежно и повърхностно, и върши нещата механично? Може ли големият червен змей да бъде победен по този начин?

Бог казва: „Вече започнах и ще продължа първата стъпка от делото Си на наказание в обиталището на големия червен змей“. Тези думи са насочени към делото в божествеността. Съвременните хора вече предварително са навлезли в порицанието и затова Бог казва, че това е първата стъпка от Неговото дело. Той не кара хората да изтърпяват наказанието на бедствията, а порицанието на думите. Защото, когато тонът на Божиите думи се промени, хората стават напълно невежи, а след това всички навлизат в порицанието. След като хората преминат през порицанието, „вие официално ще изпълните своя дълг и официално ще Ме възхвалявате по всички земи, во веки веков!“. Това са стъпки в Божието дело — те са Неговият план. Нещо повече, тези Божии хора лично ще наблюдават методите, чрез които големият червен змей бива наказан, така че катастрофата официално започва извън тях, в света около тях. Това е едно от средствата, чрез които Бог спасява хората. Вътрешно те са порицани, а външно настъпва катастрофа — това означава, че Божиите думи са изпълнени. Затова хората предпочитат да преминат през порицанието, а не през катастрофата, и именно заради това остават. От една страна, това е моментът, до който е стигнало Божието дело; от друга, това е така, за да могат всички хора да познаят Божия нрав. Така Бог казва: „Времето, в което Моят народ Ми се радва, е времето, когато големият червен змей е наказан. Да накарам народа на големия червен змей да се надигне и да се разбунтува срещу него е Моят план и това е методът, чрез който усъвършенствам народа Си, и е чудесна възможност за целия Ми народ да израсне в живота“. Защо Бог изрича тези думи и въпреки това те не привличат вниманието на хората?

Страните са в голям хаос, защото Божият жезъл започна да играе своята роля на земята. Божието дело може да се види в състоянието на земята. Когато Бог казва: „водите ще бучат, планините ще се сричат, големите реки ще се разтварят“, това е първоначалното действие на жезъла на земята, в резултат на което „всички семейства на земята ще бъдат разрушени и всички народи на земята ще бъдат разделени; дните на единство между съпруг и съпруга ще отминат, никога повече майка и син няма да се срещнат, никога повече баща и дъщеря няма да се съберат. Всичко, което е било преди на земята, ще бъде смазано от Мен“. Такова ще бъде общото състояние на семействата на земята. Естествено, това не би могло да бъде състоянието на всички, но то е състоянието на повечето от тях. От друга страна, тук се говори за обстоятелствата, които ще преживеят хората от този поток в бъдеще. Това предсказва, че след като преминат през порицанието на думите и неверниците претърпят катастрофа, между хората на земята вече няма да има семейни отношения; всички те ще бъдат хора на Синим и всички ще бъдат верни в Божието царство. Така дните на единство между съпруг и съпруга ще отминат, никога повече майка и син няма да се срещнат, никога повече баща и дъщеря няма да се съберат. И така, семействата на хората на земята ще бъдат разделени, разпокъсани на парчета и това ще бъде последното дело, което Бог

извършва в човека. И тъй като Бог ще разпространи това дело из цялата вселена, Той се възползва от възможността да разясни на хората думата „обич“, като по този начин им позволи да разберат, че Божията воля е да разедини семействата на всички хора и да покаже, че Бог използва порицанието, за да разреши всички „семеини спорове“ сред човечеството. В противен случай нямаше да има как да се приключи последната част от Божието дело на земята. Финалната част на Божиите слова разкрива най-голямата слабост на хората — всички те живеят в състояние на обич — и затова Бог не избягва нито един от тях и разкрива тайните, скрити в сърцата на цялото човечество. Защо на хората им е толкова трудно да се разграничат от обичта си? Дали това надхвърля стандартите на съвестта? Може ли съвестта да изпълни Божията воля? Може ли обичта да помогне на хората да преминат през изпитания? В Божиите очи обичта е Негов враг — нима това не е ясно заявено в Божиите слова?

ГЛАВА 29

Хората извършват част от работата си под преките наставления на Бог, но за друга част от делата им Бог не предоставя напътствия, което красноречиво показва, че извършеното от Бог предстои да бъде напълно разкрито — иначе казано, много остава скрито и тепърва ще бъде направено достояние на хората. Все пак, някои неща трябва да станат известни на всички, докато други трябва да озадачават и объркват хората; това е изискване на Божието дело. Да вземем слизането на Бог от небесата в света на хората — как идва Той, точно по кое време и дали небесата и земята, и всички неща са подложени на промени или не — хората трябва да останат дезориентирани за изброеното. Това е също и въпрос на реални обстоятелства, защото сама по себе си човешката плът е неспособна да проникне директно в духовния свят. Тоест, макар и Бог ясно да заявява, че идва от небето на земята, или да казва: „В деня на съживяването на всички неща Аз дойдох сред хората и преживях при тях чудесни дни и нощи“, Той все едно говори на стената — думите Му не намират никакъв отклик, защото хората не познават стъпките на Божието дело. Дори и истински запознатите вярват, че Бог се спуска от небесата като фея и отново се преражда сред хората. Дотук стигат способностите на човешкия ум. Това се дължи на факта, че естеството на човека го прави неспособен да вникне в Божията същност и да разбере реалността на духовния свят. Такава е природата на хората, че осланяйки се само на нея, те биха били неспособни на постъпки, служещи за пример на околните, защото в сърцевината си всички хора са еднакви, а не различни. Затова призивът хората да бъдат образец за подражание и пример е куха фраза, подобна е на водна пара. Докато Божиите думи „да добият известно знание за това, което Аз притежавам и

представлявам“ касаят само видимата проява на работата, осъществена от въплътения Бог; с други думи, те са насочени към истинското лице на Бог — божественост, която изразява най-вече Неговия божествен нрав. Тоест, хората са призовани да разберат защо Бог работи по този начин, какво цели да постигне с думите Си, какво иска да постигне на земята, какво желае да добие сред хората, методите, чрез които Бог говори и какво е Неговото отношение към човеците. Може да се каже, че в човека няма нищо, заслужаващо похвала — следователно, нищо в хората не е достойно да послужи като образец за подражание.

Именно поради обикновената същност на въплътения Бог и поради различията между небесния Бог и въплътения Бог, който не изглежда да е роден от небесния Бог, Той казва: „С години живях сред хората, но те не забелязаха това и така и не Ме опознаха“. Бог казва още: „Когато стъпките Ми прекосят цялата вселена и стигна до краищата на земята, човекът ще започне да размишлява за себе си и тогава всички хора ще дойдат при Мен, ще се поклонят пред Мен и ще Ме почитат. Това ще е денят на Моята слава, денят на Моето завръщане, а също и денят на Моето оттегляне“. Едва тогава настъпва денят, в който истинското лице на Бог се разкрива пред хората. Въпреки това, Бог не отлага осъществяването на делото Си, а продължава с работата, която е наложително да бъде свършена. Когато съди, Той осъжда хората според отношението им към въплътения Бог. Това е една от основните теми в Божиите слова от този период. Например, Бог казва: „Аз официално се заех със заключителната част на Моя план за управление из цялата вселена. От този момент нататък всеки, проявил непредпазливост, ще бъде подложен на безмилостно наказание и то може да го сполети във всеки един момент“. Това е съдържанието на Божия план и то не е нито странно, нито чудновато, а е част от стъпките на Неговото дело. Междувременно Бог съди Божиите синове и избраници в други страни по всички техни действия в църквите и затова Той казва: „Докато работя, всички ангели се впускат в решаващата битка заедно с Мен и се заричат да изпълнят Моите желания в заключителната фаза, за да може хората на земята да се подчинят на Моята воля както ангелите, да не желаят да се опълчват срещу Мен и да не правят нищо, което би се противопоставило на Мен. Такава е динамиката на Моето дело из цялата вселена“. Това е разликата в работата, която Бог извършва по цялата земя; Той прибягва до различни мерки според това към кого са насочени. Днес сърцата на всички членове на църквите са изпълнени с копнеж и те започнаха да ядат и пият Божието слово — това е достатъчно доказателство, че Божието дело е към края си. Когато Бог отправи взор надолу от небето, пред погледа Му сякаш отново се разкрива безрадостната гледка на сухи клони, опадали листа и глинест прахояк, носен от есенния вятър. Усещането е за надвиснал над човечеството апокалипсис, сякаш всичко ще се превърне в гола пустош. Вероятно поради чувствителността на Духа в сърцето постоянно витае печал, макар и тя да е примесена с нотка

спокойна утеха в тъгата. Може би това е описанието на Божиите думи, че „човекът се пробужда, всичко на света е в ред и дните на оцеляване на земята приключват, тъй като Аз дойдох!“. Щом чуят тези думи, хората може да реагират с известен негативизъм или да бъдат леко разочаровани от Божието дело, или пък да се съсредоточат твърде много върху душевните си състояния. Но не е възможно Бог да е толкова глупав, че да създаде подобна илюзия у хората, преди да е завършил работата Си на земята. Ако действително изпитваш такива чувства, това показва, че обръщаш прекалено голямо внимание на емоциите си, правиш каквото си искаш и не обичаш Бог; показва, че този вид хора се фокусират твърде много върху свръхестественото и не обръщат внимание на Бог. Както и да се мъчат хората да избягат от това обстоятелство, те не успяват, тъй като Божията десница е над тях. Кой може да избегне ръката на Бог? Имало ли е момент, в който твоето положение и житейски обстоятелства са били извън Божия контрол? Независимо дали живееш сред страдания или сред благодат, как би могъл да се изплъзнеш от Божията десница? Това не е въпрос, решим от хората, а е изцяло подчинен на Божията необходимост — следователно, кой би бил в състояние да не се подчини?

„За да разпространя Моето дело сред езичниците, ще въздавам наказания, което ще рече, че ще упражнявам сила срещу всички езичници. Естествено, ще извършвам тази работа успоредно с делото Си сред избраниците“. Изричайки тези думи, Бог се заема с работата Си из цялата вселена. Това е стъпка от Божието дело, което вече е достигнало такъв етап; никой не може да обърне хода му. Катастрофа ще сполети и ще погуби една част от човечеството, заличавайки тези хора заедно със света. Когато вселената е официално наказана, Бог открито се явява пред земните народи. Самата Му поява наказва хората. При това Бог казва: „Когато тържествено разгърна свитъка, хората из цялата вселена ще бъдат порицани, хората по целия свят ще бъдат подложени на изпитания“. От тези думи става ясно, че съдържанието на седемте печата е съдържание на наказанието — тоест, седемте печата съдържат катаклизъм. Следователно, все още предстои седемте печата да бъдат отворени; „изпитанията“, за които се говори тук, са наказанието, което човечеството ще изтърпи, и наред това наказание група хора, официално приели издадения от Бог „сертификат“, ще бъдат спечелени от Него и те ще бъдат обитателите на Божието царство. Това е произходът на Божиите синове и избраници, които все още не са посочени, а просто полагат основите за бъдещи изживявания. Ако някой притежава истинския живот, той ще успее да устои непоколебимо на изпитанията, а не го ли притежава, това е убедително доказателство, че Божието дело не е оказало влияние върху него, че лови риба в мътна вода и не се съсредоточава върху Божието слово. Понеже това е делото от сетните дни, което слага край на настоящата епоха, вместо да продължава работата, Бог казва: „С други думи, това е животът, който хората никога не са изпитвали още от времето на сътворението до днес, затова казвам, че осъществих

дело, неизвършвано никога преди“, а също и „Тъй като Моят ден се приближава до човечеството, тъй като той не е далеч, а е точно пред очите на хората“. В отминалите времена Бог лично унищожил няколко града, но никой от тях не бе заличен по начина, по който това ще се случи в последния момент. При все че в миналото Бог унищожил Содом, към днешния Содом Той ще се отнесе по различен начин — няма направо да го разруши, а първо ще го завоюва, след това ще го осъди и накрая ще му въздаде наказание, траещо вовеки. Това са стъпките от делото и накрая съвременният Содом ще бъде заличен в същата последователност, както бе унищожен светът в миналото — това е Божият план. Денят на Божията поява е денят на официалното заклеимяване на днешния Содом и целта на Божието разкриване не е да спаси Содом. Затова Бог казва: „Появявам се пред светото царство, а от скверната земя се скривам“. Тъй като съвременният Содом е нечист, Бог не се явява истински пред него, а използва това средство, за да го накаже — не виждате ли това ясно? Може да се каже, че никой на земята не е в състояние да види истинското лице на Бог. Той никога не се е явявал пред хората и никой не знае кое от небесата обитава Той. Точно това позволява на съвременните хора да живеят при сегашните си обстоятелства. В момента, в който съзрат Божия лик, със сигурност би се разкрил краят им; това би бил и моментът, в който всеки бива сортиран според вида си. Днес пряко се показват на хората думите, чийто извор е божествената същност, а това е знак, че последните дни на човечеството вече са настъпили и че краят наближава. Това е един от знаците, че за хората предстоят изпитания във времето, когато Бог се яви пред всички хора. Ето защо, макар че хората се радват на Божието слово, не ги напуска тягостното усещане за надвиснало над тях катастрофално бедствие. Днешните хора са като врабци в заскрежени поля, за които смъртта е като събирач на дългове и ги лишава от шанс да оцелеят. Поради просрочения дълг на човека към смъртта всички хора усещат, че са настъпили сетните им дни. Това се случва в сърцата на хората из цялата вселена и макар и да не е изписано на лицата им, те не могат да скрият сърцата си от Моите очи — това е човешката действителност. Възможно е много от думите да не са използвани съвсем на място, но точно тези думи описват проблема достатъчно ясно. Всяка от думите, които Бог изрича в миналото или днес, ще се сбъдне; те ще накарат събитията да се изпълнят пред човеците — пир за очите им — и хората ще бъдат смаяни и объркани. Все още ли не ви е ясно каква е днешната епоха?

ГЛАВА 30

Някои хора може отчасти да разбират Божиите думи, но никой от тях не се доверява на чувствата си; те много се страхуват да не изпаднат в негативизъм. Затова винаги редуват радост и скръб. Справедливо е да се каже, че животът на

всички хора е изпълнен със скръб; ако задълбочим още, в ежедневието на всички хора има облагородяване, но мога да кажа, че никой не получава никакво облекчение в духа си всеки ден и сякаш три големи планини притискат главите на хората. Никой от тях не живее щастлив и радостен живот от сутрин до вечер а дори когато са малко по-весели, те просто се преструват. В човешкото сърце винаги има усещане за нещо недовършено. Затова хората са неустойчиви в сърцата си; с този начин на живот всичко им се струва празно и несправедливо, а що се отнася до вярата в Бог, те са заети и нямат време или нямат време да ядат и пият Божиите думи, или не знаят как да ги ядат и пият правилно. Никой от тях не е в мир, с яснота и твърдост в сърцето си. Сякаш винаги са живели под облачно небе, сякаш живеят в пространство без кислород и това е довело до объркване в живота им. Бог винаги говори направо за слабостите на хората, винаги ги удря по ахилесовата пета — не сте ли видели ясно тона, с който Той говори през цялото време? Бог никога не дава на хората възможност да се покаят и кара всички хора да живеят на „луната“ без кислород. От самото начало до днес Божиите думи външно разкриват природата на човека, но никой не може ясно да види същността на тези думи. Изглежда, че като разкриват същността на човека, хората опознават себе си и по този начин опознават Бог, но това не е пътят по същество. Тонът и по-голямата дълбочина на Божиите думи показват ясна разлика между Бог и човека. Това кара хората несъзнателно да вярват в чувствата им, че Бог е недостижим и непристъпен; Бог изважда всичко наяве и изглежда, че никой не е способен да върне отношенията между Бог и човека такива, каквито са били преди. Не е трудно да се види, че целта на всички Божии слова е да „сринат“ всички хора, като по този начин се изпълни Божието дело. Това са стъпките на Божието дело. И все пак хората не вярват в това в съзнанието си. Те вярват, че Божието дело се приближава към своята кулминация, че то се приближава към най-осезаемия си ефект, така че да победи големия червен змей, тоест да направи така, че църквите да процъфтяват, без никой да има понятие за въплътения Бог или без всички хора да познават Бог. И все пак нека прочетем какво казва Бог: „В съзнанието на хората Бог си е Бог и с Него не се контактува лесно, а човекът си е човек и не бива лесно да става безпътен. [...] В резултат на това винаги са смирени и търпеливи пред Мен; те не могат да се съвместят с Мен, тъй като имат твърде много представи“. Оттук се вижда, че независимо от това какво казва Бог или какво прави човекът, хората са напълно неспособни да познаят Бог; поради ролята, която играе тяхната същност, независимо от всичко, в крайна сметка те са неспособни да познаят Бог. По този начин Божието дело ще приключи, когато хората видят себе си като синове на ада. Не е необходимо Бог да отприщва Своя гняв върху хората, да ги осъжда пряко или накрая да ги осъжда на смърт, за да приключи цялото Си управление. Той просто се занимава с незначителни разговори в Своето собствено темпо, сякаш завършването на делото Му е случайно, нещо, което Той прави в свободното Си

време без ни най-малко усилие. Отстрани изглежда, че в Божието дело има някаква спешност — и все пак Бог не е направил нищо, Той не прави нищо, освен да говори. Делото сред църквите не е от същия голям мащаб, както в отминалите времена: Бог не добавя хора, не ги отлъчва и не ги разобличава — такова дело е твърде незначително. Изглежда, че Бог няма намерение да върши такова дело. Той просто казва малко от това, което би трябвало да каже, след което се обръща и изчезва безследно — което, естествено, е моментът на завършване на Неговите слова. И когато този момент настъпи, всички хора ще се събудят от съня си. Човечеството е в летаргична дрямка в продължение на хиляди години, то е в спор през цялото време. И в продължение на много години хората се втурват насам-натам в сънищата си и дори викат в сънищата си, неспособни да говорят за несправедливостта в сърцата си. По този начин те „усещат малко меланхолия в сърцата си“, но когато се събудят, ще открият истинските факти и ще възкликнат: „Значи това е, което се случва!“. Затова е казано, че „Днес повечето хора все още спят дълбоко. Едва когато прозвучи химнът на царството, те отварят сънените си очи и усещат малко меланхолия в сърцата си“.

Ничий дух никога не е бил освободен, ничий дух никога не е бил безгрижен и щастлив. Когато Божието дело бъде напълно завършено, духовете на хората ще бъдат освободени, защото всеки ще бъде категоризиран според вида си и така всички ще бъдат непоколебими в сърцата си. Сякаш хората са на някакво пътешествие до далечни краища и в сърцата си са станали непоклатими, когато се връщат у дома. Пристигайки у дома, хората вече няма да чувстват, че светът е празен и несправедлив, а ще живеят в мир в домовете си. Такива ще бъдат обстоятелствата сред цялото човечество. Затова Бог казва, че „хората никога не успяват да се освободят от робството на Сатана“. Никой не е в състояние да се измъкне от това състояние, докато е в плът. Засега нека оставим настрана това, което Бог казва за различните действителни състояния на човека, и да говорим само за тайните, които Бог тепърва ще разкрива на човека. „Безброй пъти хората са Ме гледали с насмешливи очи, сякаш тялото Ми е покрито с тръни и им е противно, и така хората се отвращават от Мен и вярват, че съм без стойност“. Обратно, по същество истинското лице на човека се разкрива в Божиите думи: човекът е покрит с бодли, в него няма нищо приятно и така Божията омраза към човека се засилва, защото човекът не е нищо друго освен покрит с бодли таралеж, в който няма нищо възхитително. Привидно изглежда, че тези думи описват представите на човека за Бог, но в действителност Бог рисува картина на човека въз основа на неговия образ. Тези думи са Божието обрисване на човека и сякаш Бог е пръснал фиксатор върху образа на човека; така образът на човека стои високо във вселената и дори удивлява хората. От момента, в който започна да говори, Бог подготвя силите Си за голяма битка с човека. Той е като университетски професор по алгебра, който излага фактите за човека, и това,

което се доказва от фактите, които Той изброява — доказателствата и контрадоказателствата — убеждава напълно всички хора. Това е целта на всички Божи думи и именно поради това Бог небрежно подхвърля на човека тези загадъчни думи: „Общо взето, съм напълно без стойност в човешкото сърце, Аз съм излишна вещ от бита“. След като прочетат тези думи, хората не могат да не отправят молитва в сърцето си и осъзнават своята задължениост към Бог, което ги кара да осъждат себе си, кара ги да вярват, че човекът трябва да умре и е без ни най-малка стойност. Бог казва: „именно поради това се намирам в положението, в което съм днес“, което, свързано с реалните обстоятелства на днешния ден, кара хората да се осъждат. Нима това не е факт? Ако ти беше устроен така, че да познаваш себе си, можеше ли от устата ти да излязат думи като „Наистина трябва да умра!“? Такива са истинските обстоятелства на човека и не си струва да се замисляме твърде много върху това — то е просто подходящ пример.

От една страна, когато Бог моли човека за прошка и толерантност, хората виждат, че Бог се подиграва с тях, а от друга страна виждат и собственото си непокорство — те просто чакат Бог да упражни максимално възможностите Си за човека. Освен това, говорейки за представите на хората, Бог казва, че не владее човешката философия за живот или човешкия език. Така, от една страна, това кара хората да сравняват тези думи с практическия Бог, а от друга — те виждат Божието намерение в думите Му — Бог им се подиграва, защото разбират, че Той разкрива истинското лице на човека и всъщност не разказва на хората за истинските Си обстоятелства. Присъщият смисъл на Божиите думи е пропит с присмех, сарказъм, подигравка и омраза към човека. Сякаш във всичко, което прави, човекът изкривява закона и взема подкупи; хората са блудници и когато Бог отваря устата Си, за да говори, те треперят от ужас, дълбоко уплашени, че истината за тях ще бъде напълно разкрита, оставяйки ги твърде засрамени, за да се изправят пред когото и да било. Но фактите са си факти. Бог не прекратява словата Си заради човешкото „покаяние“; колкото по-неизразимо засрамени и смутени отвъд думите стават хората, толкова повече Бог приковава изгарящия Си поглед върху лицата им. Думите от устата Му поставят на масата всички грозни човешки дела — това е справедливост и безпристрастност, това се нарича Кингтиан^а, това е съд от най-висшето съдилище на народа. Така че, когато хората четат Божиите думи, внезапно ги поразява сърдечен удар, кръвното им налягане се повишава, сякаш страдат от коронарна болест на сърцето, сякаш апоплексия е на път да ги изпрати обратно в западния рай, за да се срещнат с предците си — такава е реакцията, когато четат Божиите думи. Човекът е станал немошен от годините на тежък труд, той е болен отвътре и отвън, цялото му тяло е болно — от

---

^а Кингтиан: Този термин се използва за обозначаване на праведен съдия по времето на императорския Китай.

сърцето до кръвоносните съдове, дебелото черво, тънкото черво, стомаха, белите дробове, бъбреците и т.н. Нищо в цялото му тяло не е здраво. Така Божието дело не стига недостижимо за човека ниво, а кара хората да опознаят себе си. Тъй като тялото на човека е обсебено от вируси и тъй като той е остарял, денят на неговата смърт приближава и няма път назад. Но това е само част от историята; вътрешният смисъл тепърва ще се разкрива, защото се търси източникът на човешката болест. В действителност времето, когато ще бъде завършено цялото Божие дело, не е времето, когато ще бъде завършено Неговото дело на земята, защото след като бъде завършен този етап от делото, няма да има възможност да се извърши бъдещото дело в плът и ще е необходим Божият Дух, за да го завърши. Затова Бог казва: „Когато тържествено разгърна свитъка, хората из цялата вселена ще бъдат порицани, Моето дело ще достигне своя апогей, хората по целия свят ще бъдат подложени на изпитания“. Времето, когато делото в плът е завършено, не е моментът, когато Божието дело достига своята кулминация — кулминацията на този момент се отнася само до работата по време на този етап, а не е кулминацията на целия план за управление. Следователно Божиите изисквания към човека не са високи. Той просто иска от хората да опознаят себе си, като по този начин служат на следващия етап от делото, в който Божията воля ще бъде постигната. С промяната на Божието дело се променя и „работната единица“ на хората. Днес е етапът на Божието дело на земята и затова те трябва да работят на най-ниско ниво. В бъдеще ще е необходимо да се управлява нацията и затова те ще бъдат преназначени в „Централния комитет“. Ако пътуват в чужбина, ще трябва да се справят с процедурите за заминаване в чужбина. В такива моменти те ще бъдат в чужбина, далеч от родината си, но това все пак ще бъде заради изискванията на Божието дело. Както хората казват: „Ще положим живота си за Бог, когато е необходимо“ — не е ли това пътят, по който ще се върви в бъдеще? Кой някога се е радвал на такъв живот? Човек може да пътува навсякъде, да пътува в чужбина, да дава напътствия в провинцията, да се смеси с обикновените хора, а също така може да говори за важните въпроси на нацията с членове на организации на високо ниво; а когато е необходимо, може лично да опита живота в ада, след което да се върне и все още да може да се наслаждава на небесните благословения — не са ли това благословенията на човека? Кой някога се е сравнявал с Бог? Кой някога е обиколил всички народи? Всъщност хората биха били в състояние да разберат малко от някои от Божиите думи без никакви указания или обяснения — просто те нямат вяра в себе си и това е разтеглило Божието дело до днес. Тъй като на хората им липсва твърде много — както казва Бог, „те нямат нищо“ — днешното дело ги изправя пред огромни трудности; нещо повече, тяхната слабост, естествено, ограничава Божиите уста — и не са ли именно тези неща онова, което спъва Божието дело? Все още ли не виждате това? Във всичко, което Бог казва, има скрит смисъл. Когато Бог говори, Той се спира на

актуалния въпрос и подобно на притча всички думи, които изрича, съдържат дълбоко послание. Тези прости думи съдържат дълбок смисъл и по този начин обясняват важни въпроси — не са ли Божиите думи най-добри в това? Знаеш ли това?

ГЛАВА 31

Божият нрав преминава през всички Божии слова, но основната нишка на Неговите думи е разкриването на бунта на цялото човечество и изобличаването на неща като непослушанието, неподчинението, нечестието, несправедността и неспособността на хората да обичат истински Бог, така че Божиите думи са стигнали дотам, че Той казва, че всяка пора в тялото на хората съдържа противопоставяне на Бог, че дори капиллярите им съдържат противопоставяне на Бог. Ако хората не се опитат да изследват тези неща, те никога няма да са способни да ги опознаят и никога няма да могат да ги отхвърлят. Това означава, че вирусът, който е в опозиция на Бог, ще се разпространи в тях и накрая ще се получи така, сякаш белите им кръвни телца са погълнали червените кръвни телца, оставяйки цялото им тяло без червени кръвни телца; накрая те ще умрат от левкемия. Това е истинското състояние на човека и никой не може да го отрече. След като е роден в земята, в която лежи свит големият червен змей, във всеки човек има поне едно нещо, което е типично и е пример за отровата на големия червен змей. Така на този етап от делото основната нишка в Божиите думи е човек да се познава, да се отрече от себе си, да изостави себе си и да се срази. Може да се каже, че това е основното Божие дело през последните дни и че този етап от делото е най-всеобхватен и задълбочен от всички — това показва, че Бог планира да доведе епохата до край. Никой не очакваше това, но в същото време то е нещо, което хората очакваха в чувствата си. Въпреки че Бог не го каза изрично, сетивата на хората са силно изострени — те винаги усещат, че времето е кратко. Мога да кажа, че колкото повече човек усеща това, толкова по-ясно познава епохата. Това не означава да виждаш света като нещо нормално и по този начин да отричаш Божиите думи, а по-скоро да познаваш съдържанието на Божието дело чрез средствата, с които Бог действа. Това се определя от тона на Божиите думи. В тона на Божиите слова има тайна, която никой не е открил и това е нещото, в което хората най-трудно могат да навлязат. Същността на причината, поради която хората не могат да разберат Божиите думи, се състои в това, че те не разбират тона, с който Бог говори — ако овладеят тази тайна, те ще бъдат способни на известно познание за Божиите думи. Божиите думи винаги следват един принцип: да накарат хората да разберат, че Божиите думи са всичко и да разрешат всички човешки трудности чрез Божиите думи. От гледната точка на

Духа Бог прави Своите дела ясни; от гледната точка на човека Той разобличава представите на хората; от гледната точка на Духа Той казва, че човекът не се съобразява с Неговата воля; а от гледната точка на човека Той казва, че е опитал сладкия, киселия, горчивия и острия вкус на човешкия опит и че идва с вятъра и Си отива с дъжда, че е преживял преследването на семейството и е изпитал възходите и паденията на живота. Това са думи, изречени от различни гледни точки. Когато Той говори на Божия народ, е като домакин, който се кара на робите, или като комедиен скеч; думите Му оставят хората изчервени, без да имат къде да се скрият от срама си, сякаш са били задържани от феодалните власти на един отминал режим, за да направят признания под жестоки изтезания. Когато говори на Божия народ, Бог е толкова невъздържан, колкото протестиращи университетски студенти, които разкриват скандали в централата власт. Ако всички Божии думи бяха подигравателни, хората по-трудно щяха да ги приемат; затова думите, изречени от Бог, са откровени; те не съдържат шифри за човека, а директно посочват действителното състояние на човека — това показва, че Божията любов към човека не е само на думи, а е истинска. Въпреки че хората ценят реалността, в любовта им към Бог няма нищо реално. Именно това липсва на човека. Ако любовта на хората към Бог не е истинска, тогава съвкупността от всичко ще бъде празна и илюзорна, сякаш всичко ще изчезне заради това. Ако любовта им към Бог превъзхожда вселените, тогава и техният статус и идентичност ще бъдат истински, а не празни, и дори тези думи ще бъдат истински, а не празни — виждате ли това? Видяхте ли Божиите изисквания към човека? Човекът не трябва просто да се наслаждава на предимствата на статута, а да живее в реалността на статута. Това е, което Бог изисква от Божия народ и от всички хора, и това не е някаква велика празна теория.

Защо Бог казва тези думи: „сякаш всичко, което правя, е в опит да им се харесам, в резултат на което винаги са отвратени от постъпките Ми“? В състояние ли си да говориш за реалните прояви на човешкото отвращение към Бог? В представите на хората човекът и Бог са „страстно влюбени“, а днес копнежът на хората по Божиите думи е стигнал дотам, че те нетърпеливо желаят да погълнат Бог на един дъх, но Бог казва следните думи: „Човекът Ме презира. Защо отплатата за Моята любов е човешката омраза?“. Не е ли това минерално находище в хората? Не е ли това, което трябва да се изкопае? Това е дефектът в стремежа на хората; това е основният проблем, който трябва да бъде решен и това е лъвът, който стои на пътя на човешкото познание за Бог и който трябва да бъде изгонен заради човека — не е ли това, което трябва да се направи? Тъй като, подобно на свиня, човекът няма памет и винаги жадува за удоволствия, Бог му дава лекарство за амнезия — Той говори повече, казва повече, хваща хората за ушите и ги кара да слушат внимателно, и ги снабдява със слухови апарати. Що се отнася до някои от Неговите думи, изричането им само веднъж не може да реши

проблема; те трябва да се казват отново и отново, защото „хората винаги страдат от забравя в живота си и дните от живота на цялото човечество са в безпорядък“. По този начин хората могат да бъдат спасени от състоянието, в което „четат, когато имат време, слушат, когато са свободни и не обръщат внимание на думите, когато нямат време; ако думите са изречени днес, те обръщат внимание, но ще ги оставят на заден план, ако не бъдат изречени утре“. Що се отнася до природата на хората, ако днес Бог говори за истинското им състояние и те достигнат до задълбочено познание за него, тогава ще бъдат изпълнени със съжаление, но след това ще се върнат към старите си порядки, ще захвърлят Божиите думи на вятъра и ще възпроизвеждат гореописаната сцена само когато им бъде напомнена. Така че, когато работите или говорите, не забравяйте тази човешка същност; би било грешка да я отхвърлите, докато работите. При извършването на всяко дело е особено важно да обръщате внимание на представите на хората, когато говорите. По-специално, трябва да добавяте собствените си прозрения към Божиите думи и да говорите за тях. Това е начинът да се грижите за хората и да им позволите да опознаят себе си. Ако се грижите за хората въз основа на съдържанието на Божиите думи, неминуемо ще можете да разберете истинското им състояние. В Божиите думи е достатъчно да схванем истинското състояние на хората и по този начин да се погрижим за тях — и всъщност няма да кажа нищо повече за Божиите думи, като отбележа, че „Бог прие поканата да седне на празничната трапеза на земята“.

ГЛАВА 32

Божиите думи карат хората да се почесват по главите; когато говори, Бог сякаш избягва човека и говори на въздуха, сякаш изобщо не мисли да обръща повече внимание на човешките дела и не се интересува от човешкия духовен ръст, сякаш думите, които изрича, не са насочени към човешките представи, а избягват човека в съответствие с първоначалното Божие намерение. По безброй причини Божиите думи са неразбираеми и непроницаеми за човека. Това не е изненадващо. Първоначалната цел на всички Божии думи не е хората да придобият познание или да научат номера от тях; напротив, те са едно от средствата, чрез които Бог работи от самото начало до днес. Разбира се, хората наистина придобиват нещо от Божиите думи: неща, свързани с тайни, или неща, отнасящи се до Петър, Павел и Йов, но това е, което те трябва да постигнат и което са способни да постигнат, и, както подобава на техния духовен ръст, те вече са стигнали толкова далеч, колкото могат, при постигнето на тези неща. Защо изискванията на Бог за резултата, който иска, са ниски, но Той изрича толкова много думи? Това е свързано с порицанието, за което Той говори, и естествено всичко това се постига

по начин, който човекът не осъзнава. Днес хората понасят по-големи страдания под напора на Божиите думи. На пръв поглед изглежда, че за никого от тях не са взети мерки, че хората започват да стават свободни да вършат делата си и полагащите труд се издигат до Божия народ, и по този начин хората сякаш са навлезли в радостта. Всъщност реалността е такава, че от облагородяване всички те са навлезли в по-сурово порицание. Точно както Бог казва: „Стъпките на Моето дело са тясно свързани една с друга, всяка една от тях е все по-висока“. Бог издигна обслужващите от бездънната яма и ги захвърли в езерото от огън и жупел, където наказанието е по-тежко. Така те понасят още по-големи изпитания, от които едва успяват да се измъкнат. Не е ли такова наказание по-тежко? След като са навлезли в по-висш свят, защо хората изпитват по-скоро скръб, отколкото някаво щастие? Защо се казва, че след като са избавени от ръцете на Сатана, те са предадени на големия червен змей? Спомняте ли си, когато Бог каза: „Последната част от делото е завършена в дома на големия червен змей“? Спомняте ли си, когато Бог каза: „Последното изпитание е даването на силно, звучно свидетелство за Бог пред големия червен змей“? Ако хората не бяха дадени на големия червен змей, как биха могли да свидетелстват пред него? Кой някога е казвал думи като „победих дявола“, след като се е самоубил? Да видиш в собствената си плът враг и след това да се самоубиеш — къде е практическото значение на това? Защо Бог говори така? „Аз не гледам белезите на хората, а онази част от тях, която не е белязана, и от това получавам удовлетворение“. Ако беше вярно, че Бог желае тези, които са без белези, да бъдат Негов израз, защо щеше търпеливо и искрено да изрече толкова много думи от гледна точка на човека, за да нанесе удар върху представите на хората? Защо щеше да се занимава с това? Защо би Си създавал излишни проблеми, за да прави такова нещо? По този начин се показва, че възплъщението на Бог има истинско значение, че Той не би „отписал“ плътта, след като стане плът и завърши делото Си. Защо е казано, че „златото не може да бъде чисто и човекът не може да бъде съвършен“? Как могат да бъдат обяснени тези думи? Когато Бог говори за същността на човека, какво означават думите Му? За невъоръжените очи на хората плътта изглежда неспособна на каквото и да било или пък изглежда твърде недостатъчна. За Божиите очи това изобщо не е важно и все пак за хората това е въпрос от огромно значение. Те сякаш са напълно неспособни да го разрешат, сякаш с него трябва да се заеме лично небесното тяло — нима това не е човешка представа? „В очите на хората Аз съм само една „малка звезда“, която е слязла от небето; малка звезда на небето, а днешното Ми пристигане на земята е поръчение от Бог. В резултат на това хората са измислили повече тълкувания на думите „Аз“ и „Бог“. Щом като хората не значат нищо, защо Бог разкрива представите им от различни гледни точки? Възможно ли е това също да е Божията мъдрост? Не са ли смешни подобни думи? Както казва Бог: „Въпреки че Си намерих място в сърцата на хората, те не се нуждаят от Мен там. Вместо

това сърцата им очакват внезапната поява на „Светия“. Тъй като личността Ми е твърде „незабележима“, Аз не отговарям на изискванията на хората и затова съм отхвърлен от тях“. Тъй като оценката на хората за Бог е „твърде висока“, много неща са „недостижими“ за Бог, което Го поставя „в затруднение“. Хората не знаят, че това, на което искат Бог да бъде способен, са техните представи. Не е ли това действителното значение на „Умният човек може да стане жертва на собствената си изобретателност“? Това наистина е случай на „щеше да си умен, ако не беше глупав“! В проповедта си искате хората да се освободят от Бог в представите си, но нима Богът от вашите представи си е отишъл? Как могат да се тълкуват думите на Бог, че „изискванията, които имам към човека, в никакъв случай не са големи“? Те нямат за цел да направят хората негативни и разпуснати, а да им дадат чисто разбиране за Божиите думи, разбирате ли? Дали въплътеният Бог наистина съм „Аз, който е велик и могъщ“, както си представят хората?

Въпреки че има хора, които са прочели всички думи, изречени от Бог, и могат да ги опишат в общи линии, кой може да каже каква е крайната цел на Бог? Това е, което липсва на човечеството. Независимо от каква гледна точка говори Бог, Неговата обща цел е да накара хората да познаят Бог в плът. Ако в Него нямаше нищо човешко — ако всичко, което притежаваше, бяха качествата на Бог в небесата — тогава нямаше да има нужда Бог да говори толкова много. Може да се каже, че онова, което липсва на хората, служи като материали от първа ръка, които кореспондират с Божиите думи. Това означава, че това, което се проявява в човека, е фон на онова, което Бог казва за представите на хората, и по този начин хората служат на Божиите слова. Естествено, това се основава на онова, което Бог казва за представите на хората — само по този начин може да се каже, че това е комбинация от теория и реалност; само така хората могат по-ефективно да бъдат накарани да приемат сериозно познанието за себе си. Какъв би бил смисълът, ако Бог в плът беше съвместим с човешките представи и ако Бог също свидетелстваше за Него? Именно поради това Бог работи от негативната страна, като използва представите на хората, за да подчертае Своята велика сила. Не е ли това Божията мъдрост? Всичко, което Бог прави за всички, е добро, така че защо да не въздадем хвала в този момент? Ако нещата стигнат до определен момент или ако дойде денят, ще можеш ли, подобно на Петър, да изричаш молитви от дълбините на душата си сред изпитанията? Само ако, подобно на Петър, все още си в състояние да хвалиш Бог, когато си в ръцете на Сатана, ще се разкрие истинското значение на това „да бъдеш освободен от робството на Сатана, да победиш плътта и да победиш Сатана“. Не е ли това по-истинско свидетелство за Бог? Само това е ефектът, постигнат от „божествеността, излизаща да действа, и седемкратно укрепения Дух, действащ в човека“, а също така е и ефектът, постигнат от „Духа, излизащ от плътта“. Нима тези действия не са реални? Някога обръщахте внимание на действителността, но имате ли днес

истинско познание за нея? „Изискванията, които имам към човека, в никакъв случай не са големи, но хората вярват в обратното. По този начин тяхното „смирение“ се разкрива във всяка тяхна стъпка. Те винаги са склонни да вървят пред Мен, показвайки Ми пътя, дълбоко страхувайки се, че ще се загубя, ужасени, че ще бродя в древните гори дълбоко в планините. В резултат на това хората винаги Ме водят напред, ужасени, че ще попадна в тъмницата“. Какво е вашето познание за тези прости думи, наистина ли сте в състояние да схванете корените на Божиите думи в тях? Обръщали ли сте внимание на това за кои ваши представи Бог е изрекъл тези думи? Насочвате ли вниманието си към този ключов момент всеки ден? В едно от изреченията на следващата част, която следва непосредствено след това, Бог казва: „Въпреки това хората не познават волята Ми и продължават да се молят за неща от Мен, сякаш нещата, които им дарих, не са в състояние да задоволят изискванията им, сякаш търсенето надвишава предлагането“. В това изречение може да се види какви са представите във вас. Бог не помни и не разследва какво сте правили в отминали времена, така че не мислете повече за въпроси от миналото. От по-голямо значение е дали сте в състояние да създадете „духа на Петър в последната епоха“ по пътя на бъдещето. Имате ли вярата да постигнете това? Това, което Бог иска от човека, не е нищо повече от подражание на Петър, за да могат хората в крайна сметка да прокарат пътека, по която да посрамят големия червен змей. Именно заради това Бог казва: „Надявам се само хората да имат решимостта да Ми сътрудничат. Не ги моля да Ми приготвят вкусна храна или да Ми осигурят място, където да положи глава [...]“. В света от хората се иска да внесат „духа на Лей Фън“ в 90-те години на XX век, но в Божия дом Бог иска от вас да създадете „уникалния стил на Петър“. Разбирате ли Божията воля? В състояние ли сте наистина да се стремите към това?

„Аз се движа над вселените и докато вървя, наблюдавам хората от цялата вселена. Сред тълпите от хора на земята никога не е имало такива, които да са подходящи за Моето дело или които истински да Ме обичат. Затова в този момент въздъхвам ужасено и хората веднага се разпръскват, за да не се събират повече, дълбоко уплашени, че ще ги „уловя всички в една мрежа“. На повечето хора може би им е много трудно да разберат тези думи. Те се питат защо Бог не иска много от човека, но въздиша в ужас, защото няма подходящи за Неговото дело. Има ли противоречие тук? Буквално казано, има, но в действителност няма никакво противоречие. Може би вие все още си спомняте как Бог каза: „Всичките Ми думи ще имат ефекта, който желая“. Когато Бог действа в плът, хората се взират във всяко Негово действие, за да видят какво точно ще направи. Когато Бог извършва новото Си дело, насочено срещу Сатана в духовната сфера, там, с други думи, се произвеждат всякакви представи сред хората на земята заради Бог в плът. Когато Бог въздъхва тревожно, тоест когато говори за всички човешки представи, хората се опитват всячески да се справят с тях и дори има такива, които считат себе си

за безнадеждни, защото Бог казва, че всички, които имат представи за Него, са Негови врагове — и така, как хората да не се „разпръснат“ заради това? Особено днес, когато е дошло порицанието, хората още повече се страхуват, че Бог ще ги заличи. Те си мислят, че след като бъдат порицани, Бог ще ги „улови всички в една мрежа“. Но фактите не са такива: Както казва Бог: „Не желая да „задържам“ хората сред Моето порицание, така че те никога да не могат да избягат. Тъй като в Моето управление липсват човешки действия, делото Ми не може да бъде завършено успешно и това Ми пречи да го продължа ефективно“. Божията воля не е делото Му да приключи, след като всички хора бъдат умъртвени — какъв би бил смисълът от това? Като работи в хората и ги порицава, Бог след това прави ясни Своите дела чрез тях. Тъй като хората никога не схващат, че в тона на Божиите думи вече има порицание, те никога не са навлезли в съзнанието им. Хората са неспособни да изразят своята решимост и по този начин Бог не може да каже нищо пред Сатана, а това пречи на Божието дело да се придвижи напред. Така Бог казва: „Веднъж поканих човека на гости в дома Си, но той бягаше насам-натам заради призивите Ми, сякаш вместо да го поканя на гости, го бях довел на мястото за екзекуции. Така домът Ми остана празен, защото човекът винаги Ме отбягваше и винаги се пазеше от Мен. Това Ме остави без средства за извършване на част от делото Ми“. Именно заради грешките на човека в работата му Бог ясно поставя Своите изисквания към човека. И именно защото хората не успяват да изпълнят тази стъпка от делото, Бог добавя още слова — това е именно „другата част от делото върху човека“, за която Бог говори. Но няма да говоря надълго и нашироко за „улавянето на всички в една мрежа“, за което говори Бог, защото това има малко отношение към делото на днешния ден. Естествено, в „Думите на Бог към цялата вселена“ много от Неговите думи се отнасят до човека, но хората трябва да разбират Божията воля; независимо от това, което Той казва, намеренията Му винаги са добри. Може да се каже, че тъй като средствата, чрез които Бог говори, са толкова много, хората не са стопроцентово сигурни в Божиите думи и смятат, че повечето от Божиите думи са изречени поради нуждите на Неговото дело и съдържат малко истински неща. Това ги оставя объркани и обременени от мислите им, защото в техните представи Бог е толкова мъдър и толкова напълно недостъпен, че сякаш не знаят нищо и нямат представа как да ядат Божиите думи. Хората правят Божиите думи абстрактни и сложни — както казва Бог: „Хората винаги искат да добавят подправки към Моите слова“. Тъй като идеите им са твърде сложни и „едва постижими“ за Бог, част от Божиите думи са ограничени от човека, което не Му оставя друг избор, освен да говори по начин, който е директен. Тъй като изискванията на хората са „твърде високи“ и тъй като въображението им е твърде богато — сякаш са в състояние да преминат в духовния свят, за да съзерцават делата на Сатана — това е намалило Божиите думи, защото колкото повече говори Бог, толкова по-меланхолични стават лицата на хората. Защо не

могат просто да се покорят, вместо да размишляват за своя край? Къде е ползата от това?

ГЛАВА 33

В действителност, въз основа на това, което Бог е направил в хората, на това, което им е дал, както и на това, което хората притежават, може да се каже, че Неговите изисквания към хората не са прекомерни, че Той не изисква много от тях. Как тогава те не биха могли да се опитат да угодят на Бог? Бог дава сто процента на човека, но изисква от хората само част от процента — нима това е прекалено голямо искане? Нима Бог прави проблеми от нищо? Често хората не познават себе си, не се изпитват пред Бог и затова често има моменти, когато те попадат в капана — как може това да се смята за сътрудничество с Бог? Ако някога имаше момент, в който Бог не поставяше тежко бреме върху хората, те щяха да се разпаднат като кал и нямаше да се заемат да намират неща за вършене. Ето какви са хората — или пасивни, или негативни, винаги неспособни да си сътрудничат активно с Бог, винаги търсещи негативна причина да се предадат на себе си. Наистина ли си човек, който прави всичко не за себе си, а за да удовлетвори Бог? Наистина ли си някой, който не разчита на емоциите, който няма свои лични предпочитания и който изпълнява нуждите на Божието дело? „Защо хората винаги се опитват да се пазарят с Мен? Нима Аз съм главният управител на търговски център? Защо изпълнявам с цялото Си сърце това, което хората изискват от Мен, а когато Аз поискам нещо от тях, няма резултат?“. Защо Бог иска такива неща няколко пъти подред? Защо Той вика с тревога по този начин? Бог не е спечелил нищо в хората; единственото, което вижда, е делото, което те подбират и избират. Защо Бог казва: „а когато Аз поискам нещо от тях, няма резултат?“. Запитайте се: кой може да свърши от начало до край делото, което е негов дълг, делото, над което няма абсолютно никакъв избор? Кой не действа по силата на чувствата в сърцето си? Хората дават воля на личността си и никога не се придържат към това, което правят, сякаш ловят риба три дни, а след това изоставят мрежите си и прекарват следващите два дни в бездействие. Те са непостоянни: когато са горещи, са способни да изпепелят всичко на земята, а когато са студени, са способни да замразят всички води на земята. Това не е функцията на човека, но все пак това е най-подходящата аналогия за състоянието на човека. Нима това не е факт? Може би имам „представи“ за хората, може би ги очерням, но независимо от това „с истината ще обходиш целия свят; без истината доникъде няма да стигнеш“. Макар че това е човешки афоризъм, смятам, че е удачно да се използва тук. Аз не обезсърчавам умишлено духа на хората и не отричам делата им. Позволете Ми да се консултирам с вас по някои въпроси: кой вижда Божието дело като дело на

собствения си дълг? Кой може да каже: „Докато съм в състояние да угодя на Бог, ще давам всичко от себе си“? Кой е в състояние да каже: „Независимо от другите, аз ще направя всичко, от което Бог се нуждае, и без значение дали продължителността на Божието дело е голяма или малка, аз ще изпълня своя дълг; довеждането на Неговото дело до край е Божя работа и не е нещо, за което мисля“? Кой е способен на такова знание? Няма значение какво мислите — може би имаш по-висши прозрения, в такъв случай се съгласявам, признавам поражението Си, но трябва да ти кажа, че това, което Бог иска, е вярно сърце, искрено и страстно, а не вълче сърце, което е неблагоприятно. Какво знаете за този „пазарлък“? От началото до края вие сте „обиколили света“. В един момент сте в град „Кунмин“ с неговата вечна пролет, а в следващия миг сте пристигнали в потискащо студения, покрит със сняг „Южен полюс“. Кой никога не се е връщал назад към себе си? Това, което Бог иска, е дух на „Без покой до смърт“; това, което Той иска, е дух, в който хората „не се обръщат назад, докато не се ударят в южната стена“. Естествено, Божието намерение не е хората да поемат по грешен път, а да възприемат такъв дух. Точно както казва Бог: „Когато сравнявам „даровете“, които дават, с Моите неща, хората мигновено разпознават Моята скъпоценност и едва тогава виждат Моята неизмеримост“. Как могат да бъдат обяснени тези думи? Може би четенето на горните думи ти дава известно познание, защото Бог изважда цялото човешко сърце за дисекция и тогава хората опознават тези думи. Но поради дълбокия вътрешен смисъл на Божиите думи хората продължават да не са наясно със старата плът, тъй като не са учили в медицински университет, нито пък са археолози, и затова чувстват, че този нов термин е неразбираем, и едва тогава отстъпват малко. Защото хората са безсилни пред старата плът; макар че тя не е като свиреп звяр, нито е способна да заличи човечеството като атомна бомба, те не знаят какво да правят с нея и сякаш са безсилни. Но за Мен има начини да се справя със старата плът. Фактът, че човекът никога не полага усилия да помисли за противодействие, е довел до това, че различните особености на човека постоянно проблясват пред очите Ми; точно както каза Бог: „Когато им показвам Своята цялост, те Ме гледат с широко отворени очи, застанали пред Мен неподвижно, като стълб от сол. А когато виждам тяхната странност, едва се сдържа да не се разсмея. Тъй като те протягат ръце, за да поискат нещо от Мен, Аз им давам нещата, които са в Моята ръка, а те ги притискат към гърдите си, грижейки се за тях като за новородено бебе — движение, което правят само за миг“. Не са ли това действията на старата плът? Като се има предвид, че днес хората имат разбиране, защо не се отказват, а вместо това продължават? Всъщност част от Божиите изисквания не са непостижими за човека, но хората не им обръщат внимание, защото „не порицавам човека с лека ръка. Именно поради тази причина хората винаги дават воля на плътта си. Те не изпълняват Моята воля, но винаги Ме ласкаят пред Моя съд“. Не е ли това духовният ръст на човека?

Не че Бог е умишлено придилич, това е реалността — трябва ли Бог да обяснява това? Точно както Бог казва: „Това е така, защото „вярата“ на хората е така велика, че те са „възхитителни“. По тази причина се подчинявам на Божиите разпоредби и затова не казвам много за това; заради „вярата“ на хората се възползвам от това, като използвам вярата им, за да ги накарам да изпълняват функциите си, без да им напомням. Грешно ли е да правя това? Не е ли точно това, от което се нуждае Бог? Може би, след като чуят такива думи, някои хора биха се почувствали преситени, затова ще говоря за нещо друго, за да ги разтоваря малко. Когато всички избрани от Бог хора във вселената преминат през порицание и когато състоянието в човека се поправи, хората тайно ще се радват в сърцата си, сякаш са избегнали изпитанието. В този момент хората вече няма да избират сами, защото точно такъв е ефектът, постигнат по време на последното Божие дело. С напредването на Неговите стъпки до днес всички Божии синове и хора са навлезли в порицанието, а израилтяните също не могат да избегнат тази фаза, защото хората са опетнени от нечистотата в себе си и затова Бог води всички хора да навлязат във великата топилна пещ за облагородяване, което е необходим път. След като това премине, хората ще бъдат възкресени от смъртта, което е точно това, което Бог предсказва в „словата на седемте духа“. Няма да говоря повече за това, за да не предизвиквам недоволство у хората. Тъй като Божието дело е чудно, пророчествата, изречени от Божиите уста, в крайна сметка трябва да бъдат постигнати; когато Бог поиска от хората да говорят за своите представи още веднъж, те онемяват и затова никой не бива да се тревожи или безпокои. Точно както казах: „От цялото Ми дело имало ли е някога стъпка, извършена от човешки ръце?“. Разбираш ли същността на тези думи?

ГЛАВА 35

Понастоящем всички хора в различна степен са навлезли в порицание. Точно както каза Бог: „Аз вървя с човека рамо до рамо“. Това е абсолютно вярно, но хората все още не са в състояние да разберат напълно този момент. В резултат на това част от делото, което са извършили, е било ненужно. Бог казва: „Аз ги подкрепям и се грижа за тях в съответствие с техния духовен ръст. Тъй като хората са главните герои на целия Ми план за управление, давам повече насоки на онези, които са поставени в ролята на „човек“, за да могат да играят тази роля с цялото си сърце и по най-добрия начин“, както и: „Въпреки това отказвам да критикувам съвестта им директно. По-скоро продължавам да ги напътствам търпеливо и систематично. В края на краищата хората са слаби и неспособни да вършат каквото и да било дело“. Божият начин на мислене е следният: дори и накрая Той да изстреби всички тези хора, делото Му на земята ще продължи в съответствие с

първоначалния Му план. Бог не върши безполезно дело; всичко, което Бог върши, е добро. Както каза Петър: „Дори ако Бог си играеше с хората като с играчки, какви оплаквания щяха да имат те? Какво право биха имали?“. В днешно време Бог не постига ли точно това с човечеството? Могат ли хората наистина да имат такива възгледи? Защо Петър, който живя преди няколко хиляди години, можеше да каже такова нещо, а днешните „Петровци“, които живеят в тази високотехнологична, модернизирана ера, не могат? Не съм в състояние да кажа със сигурност дали историята напредва или се връща назад, както и никой все още не може да отговори на въпроса дали науката се движи напред или назад. Всичко, което Бог е сътворил в човечеството, има за цел да направи хората позитивни и да позволи животът им да достигне зрелост. Нима хората не могат да разберат това? Всичко, което те кара да бъдеш негативен, е твоя слабост, жизненоважна уязвима точка, която Сатана ще атакува. Виждаш ли ясно това? Защо Бог говори по този начин? „Моля хората с цялата Си сериозност и искреност. Наистина ли те не са в състояние да изпълнят това, което искам?“. Какво означават тези думи? Защо Бог задава този въпрос? Той показва, че човечеството има твърде много отрицателни аспекти, а един-единствен отрицателен фактор е достатъчен, за да накара хората да се препънат. Можеш и да погледнеш и да видиш какво ще стане, ако останеш негативен. Всичко, което Бог прави, Той го прави в името на усъвършенстването на човечеството. Нуждаят ли се тези думи от допълнително обяснение? Не, както виждам, няма нужда! Може да се каже, че хората са обладани от Сатана, но много по-добре би било да се каже, че хората са завладени от негативизъм. Това е една от проявите на човечеството, придатък на човешката плът. Затова всички хора несъзнателно изпадат в негативизъм, а впоследствие и в порицание. Това е капан, който Бог е подготвил за човечеството, и именно в този момент хората страдат най-много. Тъй като хората живеят в негативизъм, за тях е трудно да избегнат порицанието. Дали нещата в наши дни не стоят точно така? Но как хората могат да пренебрегнат Божиите думи: „В днешно време Сатана се е развихрил до краен предел. Защо да не се възползвам от тази възможност, за да покажа фокуса на Моето дело и да разкрия Моята сила?“. Казвам няколко думи за напомняне и веднага хората от църквите навлизат в порицание. Това е така, защото след два месеца на Божие дело вътрешно хората все още не са се преобразили съществено. Те просто анализират Божиите думи с ума си, но всъщност състоянието им изобщо не е променено. Те остават негативни. Ето защо, когато Бог споменава, че е близо времето на порицанието, хората веднага се притесняват и си мислят: „Не знам дали съм предопределен от Бог, нито пък знам дали ще мога да издържа на това порицание. Още по-трудно е да знам какви методи ще използва Бог, за да порицае хората“. Всички хора се страхуват от порицанието, но не са в състояние да се променят. Те просто страдат мълчаливо, но също така се страхуват, че няма да могат да устоят твърдо. При тези

обстоятелства, без да ги е сполетяло порицанието и без мъчението на думите, хората несъзнателно са навлезли в порицанието. Затова всички те са нервни и неспокойни. Това се нарича „да пожънат онова, което са посели“, защото хората изобщо не разбират Божието дело. Всъщност Бог не е склонен да хаби повече думи за тези хора. Изглежда, че Бог е възприел друг начин да се справи с тях, начин, който не е истинско порицание. Това е все едно човек да хване пиленце и да го вдигне, за да провери дали е кокошка или петел. Може да не изглежда като нещо важно, но въпреки това малкото пиленце ще бъде толкова уплашено, че ще се мъчи да се освободи, ужасено, сякаш стопанинът му ще го убие и изяде. Това е така, защото пиленцето не познава себе си. Защо някой би убил и изял пиленце, което тежи само няколко грама? Не е ли безсмислено? Точно както казва Бог: „Защо тогава хората постоянно Ме избягват? Дали защото ще се отнасям с тях като с малки пиленца, които трябва да бъдат убити веднага щом бъдат уловени?“. Следователно цялото човешко страдание е „безкористна“ отдаденост и може да се нарече безполезна цена, която трябва да се плати. Именно защото хората не познават себе си, те изпитват страх. В резултат на това не могат да рискуват живота си. Това е слабостта на човечеството. Дали думите, изречени от Бог: „В крайна сметка нека хората да опознаят себе си. Това е Моята крайна цел“, са остарели? Кой наистина познава себе си? Ако човек не познава себе си, тогава какво му дава право да бъде порицан? Вземете например агнетата. Как могат да бъдат заклани, ако не са се превърнали в овце? Как едно дърво, което не е дало плод, може да се ползва от хората? Всички отдават твърде голямо значение на „ваксинирането“. По този начин хората вършат делото на поста и гладуват. Това е пример, че жънат това, което са посели, че вредят на себе си, а не е Божията жестокост или безчовечност. Ако един ден хората изведнъж опознаят себе си и затреперят от страх пред Бог, тогава Бог ще започне да ги порицава. Само по този начин хората с готовност ще приемат трудностите, покорни по сърце и реч. Но какво да кажем за днешния ден? Всички хора са порицавани против волята си, като деца, които са накарани да приготвят храна. При това положение как да не се чувстват зле? Всички си мислят: „О, добре! Щом съм порицан, може и да склоня глава и да се призная за виновен! Какво мога да направя? Дори и да плача, все пак трябва да удовлетвори Бог, така че какво мога да направя? За добро или лошо, това е пътят, по който съм поел сега. О, добре! Просто ще го отдам на лошия си късмет!“. Нима хората не мислят по този начин?

Както казва Бог: „човечеството е добре възпитано. Никой не смее да Ми се противопостави. Всички са под Моето ръководство и изпълняват „работата“, която съм им възложил“. Това е достатъчно, за да покаже, че нито един човек не е порицан доброволно, нещо повече, че това порицание идва от Бог, защото всички хора искат да живеят в спокойствие, а не в смут и хаос. Бог казва: „Кой не се страхува от смъртта? Могат ли хората наистина да заложат живота си на карта?“.

Това е абсолютно вярно. Всеки се страхува да умре, освен, разбира се, когато е обзет от гняв или отчаяние. Това е същността на човечеството и е изключително трудно да се разреши. Днес Бог е дошъл именно за да разреши това затруднение. Всички хора са безсилни, затова Бог специално създаде сред тях специализирана болница, където могат да бъдат излекувани от тази болест. Хората не могат да се измъкнат от примките на тази болест, поради което всички са толкова разтревожени, че устата им е възпалена, а коремите им — подути. С течение на времето обемът на газовете в корема им нараства, което води до повишаване на налягането и накрая стомахът им се пръсва и всички умират. Следователно тогава Бог ще е излекувал това сериозно човешко заболяване, защото всички ще са умрели. Не е ли това лек за човешката болест? Бог умишлено дойде да извърши това дело. Тъй като хората силно се страхуват от смъртта, Самият Бог е дошъл да извърши това дело заедно с хората. Понеже те имат толкова малко смелост, Той първо им демонстрира, за да наблюдават. Хората са готови да се подчинят едва след като видят Божия прецедент. Поради тази причина Бог казва: „Тъй като никой не би могъл да изпълни Моето дело, Аз лично стъпих на бойното поле, за да вляза в борба на живот и смърт със Сатана“. Това е решителна битка, така че или рибата умира, или мрежата се къса. Това е сигурно. Тъй като духът ще триумфира накрая, плътта неизбежно трябва да бъде завладяна от смъртта. Разбирате ли последиците от това? И все пак не бъдете прекалено чувствителни. Може би горното изречение е просто, а може би е сложно. Така или иначе, хората не могат да го проумеят — това е сигурно. В страданието хората могат да приемат облагородяването на Божието слово, което някой може да нарече свое щастие, а друг — свое нещастие. И все пак бих искал да напомня, че Божието намерение в крайна сметка е правилно — за разлика от намеренията на хората, които винаги правят планове и приготовления за собствена изгода. Това трябва да е съвсем ясно. Не изпадайте в безкрайни размишления. Не е ли именно това слабостта на хората? Всички те са такива. Вместо да изпитват голяма любов към Бог, те изпитват голяма любов към себе си. Той е Бог, Който ревнува от хората, затова винаги поставя изисквания към тях. Колкото повече хората обичат себе си, толкова повече Бог изисква от тях да Го обичат и толкова по-строги са Неговите изисквания към тях. Сякаш Бог нарочно дразни хората. Ако хората наистина Го обичат, Той като че ли не ги признава. Поради това хората се почесват по главите и изпадат в дълбок размисъл. Това е разказ за Божия нрав, само кратко споменаване на едно-две неща. Това е Божията воля. Това е, което Бог изисква от хората да знаят, и то е наложително. Това е нова задача и хората трябва да работят усилено върху нея, за да пробият и да постигнат нов напредък. Разбирате ли това? Имате ли нужда да ви кажа повече по темата?

За предишните ери Бог каза: „нито един човек не бе избран от Мен; всички бяха отхвърлени от Моето мълчаливо писмо. Това е така, защото хората в миналото не

Ми служеха изключително, така че Аз в замяна не ги обичах изключително. Те приемаха „подаръците“ на Сатана, а след това се обръщаха и ги предлагаха на Мен. Не беше ли това клевета срещу Мен?“. Как могат да бъдат обяснени тези думи? Както каза Бог: „Всички дарове идват от Сатана“. Миналите поколения апостоли и пророци бяха изцяло зависими от даровете, за да вършат делото си, и през вековете Бог използва техните дарове, за да извършва Своето дело. Ето защо е казано, че службата на всички хора с дарби произлиза от Сатана. Въпреки това, поради Божията мъдрост, „използвам хитростта на Сатана като Свой контрастиращ предмет“. Така Бог нарече службата на хората с дарби „дарове от Сатана“ и само защото те принадлежат на Сатана, Бог нарича това действие „клевета“. Това не е неоснователно обвинение срещу хората, а напротив — добре обосновано и подходящо обяснение. И така, „Аз не разкрих отвращението Си; напротив, Аз обърнах тяхната схема в Моя полза, като добавих тези „подаръци“ към материалите на Моето управление. По-късно, след като бъдат обработени машинно, Аз ще изгоря шлаката в тях“. Ето какво е толкова прекрасно в Божието дело. Тази точка най-малко се съгласува с човешките представи, защото никой не би си помислил, че тези, които управляват като царе, не са хора с дарби или че са ненадарени хора, които Бог обича. Както може да се види, идеите или надеждите на Уитнес Лий и Уочман Ний са се превърнали в пепел, а същото важи и за хората с дарби днес. Сега Бог започна това дело и постепенно оттегля цялото дело на Светия Дух в хората, които служат като контрастиращи предмети на Неговото дело. Когато Божието дело бъде напълно завършено, всички тези хора ще се върнат на първоначалното си място. Въпреки това призовавам хората да не действат безразсъдно заради думите Ми. Трябва да следвате естествения ход на нещата в съответствие със стъпките на Божието дело, за да не го прекъсвате. Разбирате ли този въпрос? Защото това са стъпките и методът на Божието дело. Когато Бог „обработи“ тези „дарове“ в „готови продукти“, всички Негови намерения ще станат очевидни и всички дарове, които Му служат, ще бъдат премахнати. Бог обаче ще има готовите продукти, на които да се наслаждава. Разбирате ли това? Това, което Бог иска, са готовите продукти, а не изобилните подаръци, които хората Му предлагат. Едва когато всеки заеме полагащото му се място, което означава, когато Бог се върне на първоначалната Си позиция и дяволът също седне на мястото си, както и ангелите, без изключение, едва тогава на лицето на Бог ще се появи доволна усмивка, защото намеренията Му ще са удовлетворени, целта Му ще е постигната. Бог вече няма да търси „помощ“ от „дявола“, защото Божиите намерения ще са напълно разкрити на хората и те никога повече няма да бъдат принуждавани да ги предават. По това време плътските тела на хората ще станат едно цяло с техните духове. Това е, което Бог разкрива на хората. Това е крайното местоназначение на духа, душата и тялото. Това е обобщение на първоначалното значение на думата „човечество“.

Не е необходимо това да се изследва подробно. Достатъчно е да се знаят едно-две неща за него. Разбирате ли?

ГЛАВА 36

Твърди се, че сега Бог е започнал да порицава човека, но никой не може да каже със сигурност, никой не може да даде ясен отговор на въпроса дали първоначалното намерение за това порицание е сполетяло човека. Бог казва: „Човекът никога не откри нищо в Моето порицание, защото не прави нищо друго, освен да стиска ярема около врата си с две ръце, с двете си очи, вперени в Мен, сякаш гледа врага — и едва в този момент Аз виждам колко е изнемощял. Именно заради това казвам, че никой никога не е устоял сред изпитанията“. Бог разказва на човека за фактите от порицанието, което тепърва ще го сполети, и го прави много подробно, без да пропуска нищо. Сякаш хората са навлезли в порицанието и наистина не са в състояние да устоят твърдо. Бог предоставя ярко, реалистично изображение на уродливите черти на човека. Ето защо хората усещат, че са под натиск: след като Бог казва, че те никога не устояха твърдо сред изпитанията, как бих могъл Аз да бъда този, който да счупи световния рекорд, да бъде приет въпреки условностите? В този момент те започват да размишляват. В действителност е точно така, както казва Бог: „Нима Аз ги доведох до края на пътя?“. Всъщност Бог доведе всички хора до края на пътя и затова в съзнанието си хората винаги вярват, че Бог е жесток и нехуманен. Бог излови всички хора от морето на земните неволи, след което, „за да предотвратя всякакви инциденти, убих всички „риби“, които бяха уловени, след което рибите станаха покорни и нямаха ни най-малко оплакване“. Това не е ли факт? Бог измъкна всички хора от горчивото море на смъртта в друга бездна на смъртта, завлече всички тях до „килията на палача“, принуди ги да стигнат до края на пътя — защо да не направи това и с останалите Божии синове и хора? Какъв е замисълът Му да извърши такова дело в страната на големия червен змей? Защо Божията ръка е толкова „злонамерена“? Нищо чудно, че „когато имам нужда от човек, той винаги е скрит. Сякаш никога не е виждал изумителни сцени, сякаш е роден в провинцията и не знае нищо за градските дела“. Всъщност вътре в себе си хората се питат: „Какъв план изпълнява Бог, за да направи това? Нима Той не ни излага на смърт? И какъв е смисълът? Защо стъпките на Неговото дело се сменят бързо една след друга и защо Той не проявява ни най-малко снизхождение към нас?“. И все пак хората не смеят да кажат това и тъй като Божиите думи ги карат да отхвърлят подобни мисли, лишавайки ги от възможността да мислят по-нататък, те нямат друг избор, освен да отхвърлят други подобни мисли. Просто Бог разкрива всички човешки представи и затова хората отблъскват представите си, като не им позволяват да

излязат наяве. По-рано беше казано, че тези хора са потомци на големия червен змей. Всъщност, за да бъдем ясни, те са въплъщение на големия червен змей. Когато Бог ги принуди да стигнат до края на пътя и ги избие, тогава, без съмнение, духът на големия червен змей повече няма възможност да действа в тях. По този начин, когато хората вървят към края на пътя, това е и моментът, в който големият червен змей се оказва мъртъв. Може да се каже, че той използва смъртта, за да се отплати за Божиата „велика доброта“ — което е целта на Божието дело сред народа на големия червен змей. Когато хората са готови да пожертват живота си, всичко става незначително и никой не може да ги надвие. Какво може да бъде по-важно от живота? По този начин Сатана става неспособен да направи повече в хората, няма какво да направи с човека. Въпреки че в определението за „плът“ се казва, че плътта е покварена от Сатана, ако хората наистина се отдадат и не са водени от Сатана, тогава никой не може да ги надвие — и в този момент плътта ще изпълни другата си функция и ще започне официално да получава напътствията на Божия Дух. Това е необходим процес, той трябва да се случи стъпка по стъпка; в противен случай Бог не би имал средства да работи в упоритата плът. Такава е Божиата мъдрост. По този начин всички хора несъзнателно са навлезли в обстоятелствата на днешния ден. И дали Бог не е този, който доведе човека до „края на пътя“? Възможно ли е това да е нов път, открит от човека? Като гледам вашите преживявания, изглежда, че Бог прилага спрямо вас методи на изключителна жестокост, от които може да се види Божиата праведност. Как бихте могли да не отдавате възхвала? Това, което Бог прави във вас, позволява на хората да видят праведния нрав на Бог; това не заслужава ли възхищението ви към Бог? Днес, на кръстопътя, когато старата ера все още съществува, а новата все още не се е осъществила, как свидетелствате за Бог? Нима такъв сериозен въпрос не заслужава задълбочен размисъл? Все още ли размишлявате върху други, странични въпроси? Защо Бог казва: „Въпреки че някога хората викаха: „Да живеее разбирането“, никой не е отделил много време за анализ на думата „разбиране“, което показва, че хората нямат желание да Ме обичат“? Ако Бог не казваше такива неща, щяхте ли да можете да не опитате да разберете Божието сърце по собствена инициатива?

Макар че в последно време някои хора може би са разбрали до известна степен целта и значението на Божието въплъщение, мога да кажа със сигурност, че ако Бог не беше говорил ясно на човека, никой нямаше да може да разбере целта и значението на Божието въплъщение. Това е сигурно. Все още ли не ви е ясно? Всичко, което Бог прави в хората, е част от Неговия план за управление — и все пак те не са способни точно да схванат Божиата воля. Това е недостатък на човека, но Бог не изисква от хората да са способни да правят каквото и да било, Той просто иска от тях да се вслушват в „наставленията на лекаря“. Това е Божието изискване. Той иска от всички хора да познават истинския човешки живот,

защото „в сърцата им думите „човешки живот“ не съществуват, те не се съобразяват с тях и просто се уморяват от думите Ми, сякаш съм се превърнал в несвързано говореща старица“. В очите на хората Божиите думи са като обикновена вещ, те изобщо не се отнасят към тях като към нещо важно. Затова хората не могат да приложат Божиите думи на практика — те са се превърнали в жалки нещастници, които знаят истината, но не я прилагат на практика. Затова само тази човешка вина е достатъчна, за да предизвика отвращение у Бог за определен период от време, и затова Той многократно казва, че хората не обръщат внимание на думите Му. И все пак в представите си хората мислят следното: „Всеки ден ние изучаваме и анализираме Божиите думи, така че как може да се каже, че не им обръщаме внимание? Не е ли това несправедливо?“. Но позволете Ми малко да анализирам — хората ще се изчервят. Когато четат Божиите думи, те кимат с глава, кланят се и драпат, подобно на мопс, който се прехласва по думите на господаря си. Така в този момент хората се чувстват недостойни, по лицата им се стичат сълзи, сякаш искат да се покаят и да започнат наново — но щом това време премине, овчедушието им веднага изчезва, за да бъде заменено от вълчедушие; те оставят Божиите думи настрана и винаги вярват, че собствените им дела имат предимство, че Божиите дела са на последно място, и поради тези свои действия никога не са в състояние да приложат Божиите думи. Когато фактите излязат наяве, те протягат лакти навън^а, което е двойна игра срещу собствения им народ — нищо чудно, че Бог казва, че те „се „втурват да бягат в обратната посока“, но продължават да чакат от Мен прехраната си“. Само от това може да се види, че в Божиите думи няма ни най-малка лъжа, те са напълно верни и не съдържат ни най-малко преувеличение, но все пак изглежда, че са били малко недооценени, защото духовният ръст на човека е твърде малък, той не е в състояние да ги понесе. Божиите думи вече са предоставили кристално ясно изображение на човешките качества, както отвътре, така и отвън; те са ги гравирани с пълна яснота, изобразявайки ярко подобие, което е точно оригиналното лице на Сатана. Само че в настоящия етап хората все още не са успели да видят всичко ясно и затова се казва, че не са опознали себе си. Именно поради това казвам, че този урок трябва да продължи; той не може да спре. Когато хората опознаят себе си, тогава Бог ще придобие слава. Това е лесно за разбиране — не е необходимо да навлизам в подробности. Има обаче едно нещо, за което ще ви напомня, макар че първо трябва да се прочетат тези Божии думи: „В днешно време хората никога не Ме ценят, Аз нямам място в сърцата им. Биха ли могли да проявят истинска любов към Мен в дните на страдание, които предстоят?“. Какъв е смисълът на тези думи? Бог казва, че порицанието все още не е сполетяло

---

^а „Протягам лакът навън“ е китайски идиом, който означава, че човек помага на другите за сметка на близките си хора, например родители, деца, роднини или братя и сестри.

човека, което показва, че в думите „да опознаеш себе си“ има още вътрешен смисъл — видя ли го? Как хората могат да опознаят себе си, без да преминат през трудности и облагородяване? Не са ли това празни думи? Наистина ли вярваш във всичко, което е казано от Бог? Способен ли си да разпознаваш Божиите думи? Защо Бог многократно казва неща като „Виждайки действията на човека, единственият Ми избор е да напусна“, а също така казва: „Едва когато планините се сринат и земята се разкъса, хората се сецат за думите Ми, едва тогава се събуждат от сънищата си, но времето вече е дошло, те са погълнати от големия потоп, а трупове им плуват по повърхността на водата“? Защо Бог казва „хората се сецат за“, а не „хората се подчиняват на думите Ми“? Вярно ли е, че планините се сричат и земята се разкъсва? Хората не обръщат внимание на тези думи, оставят ги да им се изплъзнат и така понасят много „трудности“ в Божиите думи. Това е така, защото са твърде лекомислени. Заради този провал на човека Бог казва: „Аз, този „чудак“ без слъзни канали, изплаках много сълзи за човека. Човекът обаче, не знае нищо за това“. Тъй като хората не обръщат внимание на Божиите думи, Бог използва това средство, за да им напомни и да получи тяхната „помощ“.

Засега няма да пророкувам за развитието на света, но ще предскажа нещо за съдбата на човека. Не съм ли поискал хората да опознаят себе си? Как може да се обясни това? Как хората трябва да познават себе си? Когато Бог „измъчва“ хората дотолкова, че те се колебаят между живота и смъртта, те започват да разбират малко от смисъла на човешкия живот и се уморяват от него, вярвайки, че целият човешки живот не е нищо повече от сън. Те вярват, че животът на човека е една мъка, че ще умрат, без да са постигнали нищо, че животът им е безсмислен и без стойност. Човешкият живот е само сън, сън, в който мъката и щастието идват и си отиват. Днес хората живеят за Бог, но тъй като живеят в света на хората, ежедневието им остава празно и без стойност, което кара всички хора да знаят, че насадата от Бог е само мимолетна утеха — но какъв е смисълът, когато не се наслаждават на Бог, да продължават да живеят в плът, въпреки че вярват в Бог? В плътта всичко е пусто за човека. След като човек е преживял превратностите на човешкия живот, с настъпването на старостта косата му побелява, лицето му е пълно с бръчки, ръцете му са покрити с мазоли. Въпреки че е платил голяма цена, той не е спечелил практически нищо. Така думите Ми отиват още една стъпка напред: за тези, които живеят в плът, всичко е пусто. Това не подлежи на съмнение и не е необходимо да го разглеждаш подробно. Това е изначалното лице на човешкия живот, за което Бог говори отново и отново. Бог не се отрича от тези думи в резултат на човешката слабост, а просто действа според първоначалния Си план. Може би някои думи осигуряват подкрепа и разбиране на хората, а може би някои правят точно обратното, като умишлено карат хората да живеят в атмосфера на смърт — и точно заради това те страдат. Така че може би

Бог определя „стратегията на пустия град“⁶, за да заблуди умишлено хората, но те изобщо не могат да видят това, остават в тъмнина. И все пак всичко е в Божиите ръце и макар хората да знаят това, как биха могли да се предпазят от него? Така никой не е в състояние да избегне заплахата от наказание — какво биха могли да направят? Могат само да се подчинят на Божиите разпоредби — и не е ли това, защото Бог ги е сграбчил и няма да ги пусне? Само под Божиите заплахи всички хора са в състояние да следват природния ход — не е ли така? Ако не бяха Божиите разпоредби, как биха могли хората доброволно да признаят поражението си? Нима това не би било шега? Макар че човешкият живот е пуст, кой е готов, когато животът му е удобен, мълчаливо да изостави човешкия свят и да се опита да удовлетвори Бог? Хората умират сред безпомощност — кой някога е умирали сред изобилие, когато има всичко, което може да иска? Само една „звезда“, която е слязла от небето, би била изключение от това. В сравнение с живота на третото небе, на който се е радвала, животът на земята би бил като живот в Хадес — само при такива обстоятелства тя би могла да пожелае да умре. И все пак кой днес е звезда на небето? Аз също не съм „наясно“ с този въпрос. Нека потърсим наоколо и да видим дали ще успеем да намерим такава. Ако бъде намерена, ще помоля хората да Ми помогнат да се осведомя дали е готова да действа според горните Ми думи. И все пак имам едно предупреждение за всеки от вас: никой от вас не трябва да се прави на „герой“ и доброволно да умре, разбирате ли?

ГЛАВА 38

Като се имат предвид присъщите на човечеството характеристики, т.е. истинското лице на човечеството, да продължи до днес наистина не беше лесно и само чрез това великата сила на Бог стана наистина очевидна. Като се има предвид естеството на плътта, както и фактът, че досега човекът е бил покварен от големия червен змей, как би могъл човекът да устои до днес без ръководството на Божия Дух? Човекът е недостоеен да застане пред Бог, но заради Своего управление и за да доведе докрай великото Си дело, Бог обича човечеството. Истината е, че Божията любов към човечеството е нещо, за което никой човек не би могъл да се отплати в рамките на живота си. Може би има хора, които искат да се отблагодарят за Божията благодат, като пожертват живота си, но Аз ти казвам: човекът е недостоеен да умре пред Бог и затова смъртта му би била напразна. Това е така, защото за Бог смъртта на човека не е достойна дори за споменаване, не струва и една стотинка, като смъртта на мравка на земята. Съветвам хората да не

---

⁶ „Стратегия на пустия град“ е 32-рата от тридесет и шестте стратегии на древен Китай. Тази стратегия включва представянето на измамно смел фронт, за да се прикрие липсата на готовност, с цел да се заблуди врагът.

се смятат за твърде ценни и да не мислят, че да умрат заради Бог е равносилно на тежестта на планината Тайшан. Всъщност смъртта на човека е лека като перце. Тя не си струва да се споменава. Но пак повтарям, че човешката плът по природа е предопределена да умре и затова, в крайна сметка, края на физическото тяло трябва да настъпи на земята. Това е истински факт; никой не може да го отрече. Това е „природен закон“, който извеждам от целия опит на човешкия живот, така че Бог е определил края на човека точно така, макар че никой не го осъзнава. Разбираш ли? Нищо чудно, че Бог казва: „Аз презирам непослушанието на човечеството. Не знам защо; изглежда така, сякаш съм намразил човека от самото начало и все пак изпитвам дълбока симпатия към него. Затова хората винаги са имали двойствено отношение към Мен — защото Аз обичам човека, но и го мразя“.

Кой не хвали Бог за Неговото присъствие или поява? В този момент сякаш напълно съм забравил за нечистотата и неправдата в човека. Приемам самонадеяността на човечеството, самолюбието, непослушанието, пренебрежението и цялото му бунтарство и изтласквам всичко това в задната част на ума Си, и го забравям. Бог не е ограничен заради тези примери за същността на човечеството. Тъй като „споделям същото нещастие“ като Бог, Аз също се освобождавам от това нещастие, за да не бъда допълнително ограничаван от човека. Защо да се занимавам с всички тези проблеми? След като човекът не желае да се присъедини към Божието семейство заедно с Мен, как бих могъл да използвам силата Си, за да го принудя? Аз не правя неща, които са потискащи за човека, и нищо чудно, защото съм роден в Божието семейство и затова, разбира се, човекът и Аз винаги сме различни. Това е довело до състоянието на крайно поражение, в което той се намира днес. Но Аз продължавам да давам широко поле за изява на човешките слабости; какъв избор имам? Дали това не е защото съм безсилен? Нищо чудно, че Бог се стреми да се „пенсионира“ от „институцията“ на човечеството и освен това изисква „пенсия“. Когато говоря от гледната точка на човек, човекът не слуша, но дали някога човекът е преставал да не се подчинява дори когато говоря от гледната точка на Бог? Може би ще дойде ден, когато Бог наистина внезапно ще се „пенсионира“ от „институцията“ на човечеството, и когато това време настъпи, Божието слово ще стане още по-яростно. Днес, може би заради Мен, Бог говори по този начин и, ако този ден дойде, Бог няма да бъде като Мен, който нежно и търпеливо „разказва приказки на деца от детската градина“. Може би това, което казвам, не е съвсем подходящо, но Бог е готов да разхлаби малко хватката Си върху човека само заради въплътения Бог; в противен случай перспективата би била твърде ужасна, за да я съзерцаваме. Точно както казва Бог: „Някога до известна степен разхлабих хватката Си върху хората, като им позволих свободно да се отдадат на плътските си желания — и поради това те се осмелиха да се държат необуздано, без никакви задръжки, от което се вижда, че не Ме обичат

истински, тъй като всички те живеят в плът“. Защо тук Бог казва „отдават се на желанията си“ и „живеят в плът“? Истината е, че човек естествено ще разбере подобни думи без Моето тълкуване. Може би има хора, които ще кажат, че не разбират, а Аз казвам, че това е въпрос, на който човек вече знае отговора, това е преструвка. Няколко думи за напомняне: Защо Бог казва: „Всичко, което искам от човека, е да Ми сътрудничи“? Защо Бог казва също, че човешката природа трудно се променя? Защо Бог презира човешката природа? И какви точно са нещата от човешката природа? Кои са нещата извън човешката природа? Има ли някой, който да е размишлявал над тези въпроси? Може би това е нова тема за човека, но все пак го умолявам да я обмисли подобаващо, защото в противен случай човек винаги ще обижда Бог с фрази като „човешката природа трудно се променя“. Каква е ползата от това хората да Му се противопоставят по този начин? В края на краищата, не си ли просят само неприятности? Няма ли да се окаже, че това е все едно да хвърлиш яйце срещу камък?

Всъщност всички изпитания и изкушения, на които човек е подложен, са уроци, които Бог изисква от него да научи. Според Божия замисъл човек може да постигне тези неща, дори ако трябва да пожертва онова, което обича, но тъй като човек винаги обича себе си, той не успява да си сътрудничи истински с Бог. Бог не изисква много от човека. Всичко, което Той иска от човека, е предназначено да бъде постигнато с лекота и радост; просто човекът не желае да понася трудности. Точно както, бидейки нечие дете, човек може да изпълни дълга си, като живее скромно и спестява, за да се грижи за родителите си. И все пак хората се страхуват, че може да не се хранят достатъчно добре или че собственото им облекло ще бъде твърде семпло, така че, по една или друга причина, дългът, който имат към родителите си за техните любящи грижи, е напълно забравен, сякаш работата по грижите за тях може да почака, докато детето натрупа състояние. В това виждам, че хората нямат в сърцата си синовна любов към родителите си — всички те са неверни синове. Може би изказването Ми е твърде крайно, но не мога да говоря безсмислици пред лицето на фактите. Не мога да „подражавам на другите“, като се противопоставям на Бог в името на това да задоволя себе Си. Именно защото никой на земята няма синовно сърце, Бог каза: „На небето Сатана е Мой враг; на земята човекът е Мой враг. Заради съюза между небето и земята Аз смятам всички тях за виновни, до девето коляно“. Сатана е враг на Бог; причината, поради която Бог казва това, е, че той не се отплаща на Бог за Неговата голяма благосклонност и доброта, а „гребе срещу течението“ и по този начин не изпълнява дълга си да проявява синовна преданост към Бог. Не са ли и хората такива? Те не проявяват синовно уважение към своите „родители“ и никога не изплащат дълга, който имат към „родителите“ си за техните любящи грижи. Това е достатъчно, за да покаже, че хората на земята са роднини на Сатана на небето. Хората и Сатана са обединени в сърцето и ума си срещу Бог, така че не е чудно,

че Бог смята хората за виновни до деветото коляно и няма да помилва никого. В миналото Бог възложи на Своя раб на небето да управлява човечеството, но той не се подчини, а се отдаде на собствения си нрав и се разбунтува. Дали разбунтувалите се хора също не крачат напред по този път? Колкото и да затяга Бог „юздите“, хората просто няма да се поколебаят и няма да могат да се отклонят от пътя си. Според Мен, ако човечеството продължи да върви по този път, то само ще си причини гибелта. Може би сега разбираш истинското значение на тези Божии думи: „хората са неспособни да прекъснат продължителните си връзки със старата си природа“. Бог неколкратно напомни на човека: „Заради непокорството на човека Аз го изоставям“. Защо Бог повтаря това? Възможно ли е Бог наистина да е толкова безсърдечен? Защо Бог също така казва: „не съм от човешката раса“? През толкова много почивни дни има ли някой, който да е обмислял внимателно тези подробни въпроси? Призовавам човечеството да обърне повече внимание на тези Божии думи и да не се отнася повърхностно към тях; това не би донесло никаква полза нито на теб, нито на другите. Най-добре е да не се казва това, което не е необходимо да се каже, и да не се мисли за това, което не е необходимо да се обмисля. Не е ли това по-просто? Какво лошо може да произтече от подобна практика? Преди Бог да обяви края на Своего дело на земята, никой няма да спре да се „движи“; никой няма да си измие ръцете от своя дълг. Сега не е моментът; не се осмелявай да действаш като водач на Бог или авангард. Мисля, че е твърде рано да спреш сега и да прекратиш движението напред — какво мислиш?

Бог въвежда човечеството наред с порицанието и го въвежда в атмосфера на смърт, но, от друга страна, какво би искал Бог да направи човекът на земята? Със сигурност предназначението на човека не е да служи като гардероб в Божия дом — нещо, което не може да се яде или носи, а само да се гледа. Ако беше така, защо щеше да използва толкова сложни процеси, за да накара хората да страдат толкова много в плътта си? Бог казва: „Аз съпровождам човека до „мястото за екзекуция“, защото престъплението му е достатъчно, за да заслужи Моето порицание“. Дали в този момент Бог позволява на хората сами да вървят към мястото за екзекуция? Защо никой не „моли за милост“? И така, как трябва да сътрудничи човекът? Може ли човекът наистина да действа така, както действа Бог, когато изпълнява Своя съд, без влиянието на емоциите? Ефективността на тези думи зависи главно от начина, по който действа човекът. Когато бащата донесе въщи парите, които е спечелил, ако майката не знае как да му сътрудничи или как да управлява домакинството, тогава в какво състояние ще бъде този дом? Погледнете състоянието на църквата в момента: какво чувствате вие като лидери по този въпрос? Може и да проведете събрание, за да обсъдите индивидуалните си размисли. Ако нещата въщи са били развалени от майката, как ще изглеждат децата в такова семейство? Като сираци? Или просяци? Нищо чудно, че Бог казва:

„Всички хора мислят, че на Моята божествена природа ѝ липсва „качеството на интелекта“, но кой може да схване, че Аз съм способен да прозра всичко в Моята човешка природа?“. За такава очевидна ситуация няма нужда Бог да говори от Своята божественост. Както каза Бог: „Няма нужда да използваме ковашки чук, за да счупим орех“. Може би в този момент има хора, които имат някакъв практически опит с Божия афоризъм: „Сред хората няма такъв, който да Ме обича“. В този момент е точно така, както казва Бог: „Само защото стигнаха до сегашното положение на нещата, всички хора неохотно прекланят глави — но в сърцата си те остават неубедени“. Тези думи са като телескоп. В близко бъдеще човек ще се премести в друга ситуация. Това се нарича непоправимост. Разбирате ли? Това е отговорът на тези два въпроса на Бог: „Нима хората не се въздържат от грехове само защото се страхуват, че Аз ще си отида? Не е ли вярно, че те не се оплакват само защото се страхуват от порицанието?“. Всъщност всички хора на сегашния етап са някак отпуснати, сякаш са надвити от умора. Те изобщо не са в настроение да се вслушват в Божието дело, а се занимават единствено с това да правят приготовления и да подготвят ресурси в името на собствената си плът. Не е ли така?

ГЛАВА 39

Нека да излезем от рамките на Божиите думи и да поговорим малко по въпроси, свързани с нашия живот, така че животът ни да разцъфти повече и да оправдаем Божиите надежди за нас. По-специално, с настъпването на днешния ден — време, в което всеки е класифициран според вида си, и време на порицание — има по-голяма нужда да се съсредоточим върху по-голямата картина и да се концентрираме върху „колективния интерес“. Това е Божията воля и тя трябва да бъде изпълнена от всички хора. Как бихме могли да не жертваме себе си в името на Божията воля в небесата? Бог „дава номера на всички видове хора, прави различни знаци на всеки вид хора, така че техните предци да могат да ги водят обратно към семействата им“, което показва, че хората са класифицирани според вида и в резултат на това всички видове хора разкриват истинските си форми. В този смисъл е справедливо да се каже, че хората са верни на своите предци, а не на Бог. Въпреки това всички хора също така полагат труд за Бог под ръководството на своите предци, което е чудото на Божието дело. Всички неща полагат труд за Бог и въпреки че Сатана безпокои хората, Бог използва тази възможност, за да привлече „местните ресурси“, за да Му служат. Хората обаче не могат да разпознаят това. Както казва Бог: „така Аз също разпределям труда и разпределям усилията. Това е част от Моя план и не може да бъде нарушена от никого“. Хората не могат да видят всичко, което е определено от Бог, и всичко, което Бог иска да

постигне, преди да го е направил. Те могат да го видят само когато Божието дело е завършено; иначе те са слепи и не виждат нищо.

Днес Бог има ново дело сред църквите. Той прави така, че всичко да следва естествения ход на природата, като наистина прилага на практика функцията на човека. Както казва Бог: „Аз управлявам всичко сред всички неща, Аз заповядвам на всичко сред всички неща, като карам всичко съществуващо да следва хода на природата и да се подчинява на заповедите на природата“. Не знам какви умни прозрения имате за „следването на хода на природата“, затова нека поговорим за това. Ето как Аз го виждам: тъй като са водени към дома от своите предци, всички видове хора трябва да излязат и да „изпълняват“. И тъй като следват хода на природата, онова, което им е присъщо, се използва, за да се задейства първоначалната им функция, карайки ги да следват ръководството на Светия дух в съответствие с този закон. Делото на Светия Дух се извършва според състоянието във всеки човек. По-точно казано, това се нарича „Бог ловко ръководи всички неща, така че те да Му служат“, като това тогава е свързано със следването на хода на природата. Въпреки че човек има в себе си елементите на дявола, Бог ще се възползва от това, добавяйки делото на Светия Дух към основата на това, което е присъщо на човека, правейки го достатъчен, за да полага труд за Бог. Това е всичко, което ще кажа за „следването на хода на природата“ — може би вие имате някакви по-висши предложения. Надявам се, че можете да дадете някакъв ценен принос. Какво ще кажете? Готови ли сте да сътрудничите в следването на хода на природата? Готови ли сте да разделите делото с Бог? Замисляли ли сте се как да постигнете това? Надявам се, че хората са в състояние да разберат Божиата воля, че могат да бъдат единомдушни в удовлетворяването на Бог в името на общите идеали и могат да напредват заедно по пътя към царството. Каква е нуждата да се измислят ненужни понятия? Чие съществуване до днес не е било в името на Бог? И след като е така, каква е нуждата от скръб, печал и въздишки? Това не е от полза за никого. Целият живот на хората е в ръцете на Бог и ако не беше тяхната решимост пред Бог, кой би желал да живее напразно в този празен човешки свят? Защо да си правят труда? Влизайки и излизайки от света, ако хората не направят нищо за Бог, дали целият им живот няма да е бил пропилян? Дори и Бог да не сметне действията ти за достойни за споменаване, няма ли да се усмихнеш доволно в момента на смъртта си? Трябва да се стремиш към положителен прогрес, а не към отрицателен регрес — не е ли това по-добрата практика? Ако действията ти са единствено с цел да удовлетвориш Бог, тогава няма да бъдеш негативен или регресивен. Тъй като в сърцата на хората винаги има неща, които са необясними, без те да го осъзнават, лицата им са като облачно небе, което води до появата на няколко „бразди“ по лицата им, без те да знаят, образувани сякаш от разсичането на земята. Сякаш земята се движи, в резултат на което „хълмовете“ или „вдлъбнатините“ преместват мястото си, без хората да

го осъзнават. С това не се подигравам на хората, а говоря за „географско познание“.

Въпреки че Бог е довел всички хора до порицание, Той не казва нищо за това. Вместо това Той умишлено избягва тази тема и започва нова, която, от една страна, е заради Божието дело, а от друга — за да завърши веднага тази стъпка от делото. Тъй като Божиите цели при осъществяването на тази стъпка от делото отдавна са постигнати, не е необходимо да се говори повече. Днес не знам колко от методите на Божието дело сте виждали. В Моето съзнание винаги усещам, че Божието дело не е така ясно разделено на етапи и периоди, както беше преди. Вместо това всеки ден носи свои собствени средства за работа, промяна настъпва почти на всеки три до пет дни и дори за пет дни може да има два различни вида съдържание на Божието дело. Това показва скоростта на Божието дело. Преди хората да имат време да реагират и да се вгледат внимателно, Бог изчезва без следа. По този начин Бог винаги е недостижим за хората, което води до незабележимостта на действието на Светия Дух. Защо Бог винаги казва думи като „и така си тръгнах от човека“? Хората може и да обръщат малко внимание на тези думи, но не разбират смисъла им. Какво ще кажете сега, разбирате ли? Нищо чудно, че хората не разбират присъствието на Светия Дух. Те винаги търсят Бог под мъглива лунна светлина — това е напълно вярно — и сякаш Бог нарочно се подиграва с човека, карайки мозъците на всички хора да набъбват, така че те да се чувстват объркани и дезориентирани. Едва ли знаят какво правят; сякаш сънуват, а щом се събудят, не знаят какво се е случило. Достатъчни са няколко обикновени думи от Бог, за да останат хората в недоумение. Затова не е чудно, че Бог казва: „Днес хвърлям всички хора в „голямата пещ“, за да бъдат облагородени. Стоя нависоко и наблюдавам отблизо как хората изгарят в огъня и принудени от пламъците, предлагат факти“. Сред постоянно променящите се Божии думи хората нямат представа какво да правят. Всъщност точно както казва Бог, порицанието отдавна е започнало и тъй като хората не са осъзнали това, те знаят само когато Бог го каже изрично, обръщат внимание едва след като Бог им го каже. Може да се каже, че хората започват да изучават порицанието едва сега, когато Божието дело е извършено до този момент. Това е точно както когато хората са разбрали за атомната бомба, но тъй като времето не е дошло, хората не обръщат внимание; едва когато някой започне да я строи, хората започват да обръщат внимание. Едва когато атомната бомба излезе на бял свят, хората разбират повече за нея. Едва когато Бог казва, че ще хвърли човека в пещта, хората започват да осъзнават малко повече. Ако Бог не говореше, никой нямаше да знае — не е ли така? И така, Бог казва: „хората несъзнателно навлизат в пещта, сякаш са завлечени вътре с въже, сякаш са вцепенени“. Защо да не анализираме това: кога хората изнасят фактите? Когато Бог казва, че порицанието е започнало или преди Бог да каже, че порицанието е започнало? От това може да се види, че преди Бог

да говори за порицанието, хората са започнали да се изповядват, което показва, че порицанието е започнало преди Бог да е говорил за него. Нима това не е факт?

ГЛАВА 40

За Бог човекът е като играчка в ръцете Му, като разточена от ръцете Му юфка, която може да бъде направена толкова тънка или дебела, колкото Бог пожелае, и с която Той може да постъпва, както пожелае. Справедливо е да се каже, че човекът наистина е играчка в Божиите ръце, като персийска котка, която някоя дама е купила от пазара. Без съмнение той е играчка в Божиите ръце — и затова в знанието на Петър няма нищо фалшиво. Оттук може да се види, че Божиите слова и действия в човека се осъществяват с лекота и удоволствие. Той не Си блъска главата и не крои планове, както си представят хората; делото, което извършва в човека, е съвсем нормално, както и словата, които изрича към човека. Когато Бог говори, Той сякаш оставя речта Си да се лее свободно, казва всичко, което Му идва наум, без да Се ограничава. След като прочетат Божието слово обаче, хората са напълно убедени, губят ума и дума, остават с широко отворени очи и онемели. Какво се случва тук? Това добре показва колко велика е Божията мъдрост. Ако, както си представят хората, Божието дело в човека трябваше да бъде щателно планирано, за да бъде точно и правилно, тогава — за да направим още една крачка напред в тези въображаеми ситуации — Божията мъдрост, удивителност и непостижимост биха били измерими, което показва, че оценката на хората за Бог е твърде ниска. Тъй като в действията на хората винаги има глупост, те измерват Бог по същия начин. Бог не прави планове или уговорки за Своето дело; вместо това то се извършва пряко от Божия Дух — и принципите, по които Божият Дух работи, са свободни и неограничени. Сякаш Бог не обръща внимание на човешките състояния и говори, каквото Му харесва — но въпреки това човек трудно може да се откъсне от Божието слово, което се дължи на Божията мъдрост. В крайна сметка фактите са си факти. Тъй като действието на Божия Дух във всички хора е толкова очевидно, това е достатъчно, за да се покажат принципите на Божието дело. Ако Бог трябваше да плати такава висока цена за Своето дело в сътворените същества, нямаше ли това да прилича на стреляне по врабче с топ? Трябва ли Бог да действа лично? Дали това би си струвало? Защото Божият Дух действа от толкова дълго време и въпреки това през вековете Божият Дух никога не е действал по този начин, никой никога не е знаел средствата и принципите, чрез които Бог действа, те никога не са били ясни. Днес те са ясни, защото Божият Дух лично ги е разкрил — и това не подлежи на съмнение, то е показано директно от Божия Дух, а не е обобщено от човек. Защо да не се разходим до третото небе и да видим дали наистина става така; да видим

дали след като свърши цялото това дело, Божиите усилия Го оставиха изтощен, с болки в гърба и краката или пък неспособен да се храни или да спи; и дали трябваше да прочете много справочни материали, за да изрече всички тези слова, дали чернови на Божиите слова са разхвърляни по масата и дали Той е с пресъхнала уста, след като е казал толкова много. Фактите са точно обратните: горните думи нямат нищо общо с мястото, където пребивава Бог. Бог казва: „Изразходвал съм много време и платих висока цена заради човека — но в този момент, по неизвестна причина, съвестта на хората остава все така неспособна да изпълнява първоначалната си функция“. Независимо дали хората имат някакво усещане за Божията скръб, ако можеха да се доближат до Божията любов, без да противоречат на съвестта си, това би се считало за рационално и разумно. Единственото опасение е, че те не желаят да приложат първоначалната функция на съвестта. Какво ще кажеш, правилно ли е това? Тези слова помагат ли ти? Надеждата Ми е, че вие принадлежите към вида на нещата, които притежават съвест, а не сте измет без съвест. Какво мислите за тези слова? Има ли някой усещане за това? Не боли ли забитата в сърцето ти игла? В безчувствен труп ли забива иглата Бог? Греша ли Бог, старостта ли е притъпила зрението Му? Казвам, че това е невъзможно! Така или иначе, това трябва да е по вина на човека. Защо не отидете в болницата и не погледнете? Несъмнено има проблем с човешкото сърце; то трябва да бъде снабдено с нови „части“ — какво мислите? Бихте ли го направили?

Бог казва: „Гледам грозните им лица и странните им състояния и отново Се отдръпвам от човека. При такива обстоятелства хората остават неразбиращи и отново приемат това, което съм отхвърлил, в очакване на Моето завръщане“. Защо по време на тази „нова технологична епоха“ Бог все още говори за каруци, теглени от волове? Защо е така? Дали защото Бог обича да се заяжда? Дали Бог Си запълва времето, защото няма какво по-добро да прави? Нима Бог е като човека, който прекарва времето си в бездействие, след като се е натъпкал с храна? Има ли смисъл да повтаряме тези думи отново и отново? Казвал съм, че хората са нищожества, че винаги трябва да ги хванеш за ушите, за да стигнеш до тях. След като днес словата са им били казани, утре те веднага ще ги забравят — все едно страдат от амнезия. Така че не става дума за това, че някои слова не са били изречени, а за това, че хората не са действали според тях. Ако нещо е казано само един или два пъти, хората остават невежи — то трябва да бъде казано три пъти, това е минималният брой. Има дори някои „старци“, на които трябва да се каже десет до двадесет пъти. По този начин едно и също нещо се казва отново и отново по различни начини, за да се види дали хората са се променили. Наистина ли сте работили по този начин? Не искам да хокам хората, но всички те се заиграват с Бог; всички знаят, че трябва да приемат повече хранителни добавки, но не изпитват безпокойство заради Бог — това служене на Бог ли е? Това любов

към Бог ли е? Нищо чудно, че прекарват целия ден, без да им пука за нищо на света, бездейни и спокойни. Но дори и така да е, някои хора все още не са удовлетворени и сами си създават скръб. Може би съм малко строг, но това е така нареченото прекалено сантиментално отношение към себе си! Бог ли е Този, Който те кара да се чувстваш тъжен? Не е ли това случай, в който сам си причиняваш страдание? Нима никоя Божия благодат не е в състояние да бъде източник на твоето щастие? През цялото време не се съобразяваш с Божията воля и си негативен, болен и страдащ — защо е така? Божия воля ли е да те накара да живееш в плът? Ти не познаваш Божията воля, неспокоен си в сърцето си, мърмориш и се оплакваш, прекарваш целия ден в мрънкане, а плътта ти страда от болка и мъка — това заслужаваш! Искаш другите да хвалят Бог наред с порицанието, да се появяват от порицанието и да не се ограничават от него — а ти си паднал в него и не можеш да избягаш. Необходими са години, за да подражаваш на този „дух на саможертва“, подобен на този на Донг Кунруи. Когато проповядваш думи и доктрини, не се ли срамуваш? Познаваш ли себе си? Оставил ли си себе си настрана? Наистина ли обичаш Бог? Оставил ли си настрана плановете и съдбата си? Не е чудно, че Бог казва, че хората са тези, които са чудни и непостижими. Кой би си помислил, че в човека има толкова много „съкровища“, които тепърва трябва да бъдат изкопани? Днес гледката на това е достатъчна, за да „отвори очите на човек“ — хората са толкова „фантастични“! Сякаш съм дете, което не може да смята. Дори и днес не разбирам колко много хора истински обичат Бог. Никога не мога да си спомня бройката — и така, заради Моята „нелоялност“, когато дойде време да давам отчет пред Бог, винаги съм с празни ръце, неспособен съм да постъпя така, както бих искал, винаги съм в дълг към Бог. В резултат на това, когато давам отчет, винаги съм „укоряван“ от Бог. Не знам защо хората са толкова жестоки, като винаги Ме карат да страдам заради това. Хората използват тази възможност, за да се пукнат от смях, те наистина не са Ми приятели. Когато съм в беда, те не Ми оказват никаква помощ, а умишлено се подиграват с Мен — те наистина нямат съвест!

ГЛАВА 41

Как Бог работи над човека? Разбираш ли го? Ясно ли ти е? А как Той действа в църквата? Какво е мнението ти за тези неща? Замислял ли си се някога над тези въпроси? Какво иска да постигне Той чрез Своето дело в църквата? Ясни ли са ти всички тези неща? Ако не, тогава всичко, което правиш, е безполезно и празно! Тези слова докоснаха ли сърцето ти? Само активен напредък, без пасивно отстъпление — това ще удовлетвори ли Божията воля? Достатъчно ли е сляпото сътрудничество? Какво трябва да се направи, ако не си наясно с виденията? Би

ли било нормално да не продължаваш да се стремиш? Бог казва: „Веднъж предприех голямо начинание сред хората, но те не го забелязаха, затова трябваше да използвам словото Си, за да им го разкрия стъпка по стъпка. Въпреки това човекът не можа да разбере словата Ми и остана в неведение за целта на Моя план“. Какво означават тези слова? Замисляли ли сте се някога за тази цел? Наистина ли я поставих безгрижно и безцелно? Ако е така, какъв би бил смисълът? Ако тази цел е неясна и неразбираема за вас, тогава как може да се постигне истинско сътрудничество? Бог казва, че всички търсения на човечеството са в безбрежните морета, сред празни думи и доктрини. Що се отнася до вашите стремежи, дори ти не си в състояние да обясниш към коя категория принадлежат. Какво иска да постигне Бог в човека? Би трябвало да си наясно с всички тези неща. Дали това е само за да засрамиш големия червен змей по негативен начин? След като посрами големия червен змей, Бог просто ще отиде с празни ръце в планините и ще живее там в уединение? Тогава какво иска Бог? Наистина ли Той иска човешките сърца? Или Той иска живота им? Или тяхното богатство и имущество? Каква е ползата от тях? Те са безполезни за Бог. Нима Бог е извършил толкова голямо дело над човека само за да го използва като доказателство за Своята победа над Сатана, за да може да прояви Своите „способности“? Няма ли тогава Бог да изглежда доста „незначителен“? Такъв ли е Бог? Като дете, което въвлеча възрастните в битки с другите? Какъв би бил смисълът от това? Човек постоянно използва собствените си представи, за да измерва Бог. Веднъж Бог каза: „В годината има четири сезона и по три месеца във всеки сезон“. Човекът се вслуша в тези слова, запомни ги и винаги казва, че има три месеца във всеки сезон и четири сезона в годината. Когато Бог запита: „Колко сезона има в годината? И колко месеца има в един сезон?“, човекът отговаря в съзвучие: „Четири сезона, три месеца“. Човекът винаги се опитва да дефинира Бог посредством правила и сега, навлязъл в ерата на „три сезона в годината, четири месеца в сезона“, човекът остава неосъзнат, сякаш е ослепял, търсейки правила във всичко. И днес човечеството се опитва да приложи своите „правила“ към Бог! Хората наистина са слепи! Нима не виждат, че сега няма „зима“, а само „пролет, лято и есен“? Човекът наистина е глупав! Да е стигнал дотук и все още да не е наясно как да познава Бог, подобно на човек от 20-те години на миналия век, който смята, че транспортът е неудобен и всички хора трябва да ходят пеша или да водят малко магаренце, или който смята, че хората трябва да използват маслени лампи, или който вярва, че все още преобладава примитивният начин на живот. Нима всичко това не са представи, които съществуват в човешките мозъци? Защо днес все още се говори за милост и любяща доброта? Каква е ползата от това? Това е като бълнуването на стара жена за нейното минало — каква е ползата от тези думи? В края на краищата настоящето си е настояще; може ли времето да се върне 20 или 30 години назад? Всички хора следват течението; защо толкова неохотно приемат

това? Каква е ползата от говоренето за милост и любяща доброта в настоящата епоха на порицание? Милост и любяща доброта — това ли е всичко, което има в Бог? Защо в тази епоха на „брашно и ориз“ хората продължават да сервират „просени люспи и диви зеленчуци“? Това, което Бог не желае да направи, човекът Му го налага. Ако се съпротивлява, е обявен за „контрареволюционер“ и въпреки че неведнъж е казвано, че Бог изначално не е милостив или любящ, кой слуша? Човекът е твърде нелеп. Сякаш Божието слово няма никакъв ефект. Хората винаги гледат на словото Ми в различна светлина. Бог през цялото време е тормозен от човечеството, сякаш престъпленията без основание са приписвани на невинни хора — така че кой може да бъде на едно мнение с Бог? Вие винаги сте готови да живеете в Божията милост и любяща доброта, така че какво друго остава на Бог, освен да търпи обидите на хората? Надявам се обаче, че вие ще проучите задълбочено как действа Светият Дух, преди да спорите с Бог. И все пак те призовавам да се вгледаш внимателно в оригиналното значение на Божието слово — не си мисли, че си умен, като смяташ, че Божието слово е „разводнено“. Няма нужда от това! Кой може да каже колко „разводнено“ е Божието слово? Освен ако Бог не го казва директно или не го посочва ясно. Недейте да имате такова високо мнение за себе си. Ако от Неговото слово можете да видите пътя на практиката, тогава ще сте изпълнили Неговите изисквания. Какво друго искате да видите? Бог каза: „Ще престана да проявявам каквато и да е милост към слабостта на човека“. Ако не можете да схванете смисъла дори на това очевидно и просто твърдение, какъв би бил смисълът от по-нататъшно изучаване и изследване? Без да имате дори най-елементарни познания по механика, бихте ли били квалифицирани да построите ракета? Дали такъв човек няма да е човек, който се хвали напразно? Човекът не разполага с възможностите да върши Божието дело; Бог е Този, Който го издига. Просто да Му служим, без да знаем какво обича и какво мрази Той — не е ли това рецепта за катастрофа? Хората не познават себе си, но се мислят за необикновени. За кои се мислят! Те нямат представа кое е добро и кое е лошо. Помислете за миналото и погледнете напред към бъдещето — как ви звучи това? След това опознайте себе си.

Бог разкри много неща за човешките намерения и цели. Той каза: „Едва тогава видях ясно човешките намерения и цели. Въздъхнах откъм облаците: защо хората винаги действат в свой собствен интерес? Нима Моите порицания не са предназначени да ги доведат до съвършенство? Нима умишлено нанасям удари по положителната им нагласа?“. Колко много сте научили за себе си от тези слова? Наистина ли намеренията и целите на човека ги няма? Вие самите вглеждали ли сте се в това? Може и да застанете пред Бог и да се опитате да разберете това: какъв резултат е постигнат от делото на порицанието, което Бог върши във вас? Обобщавали ли сте го? Може би резултатът е нищожен; иначе вече щяхте да говорите за него в голям мащаб. Какво иска от вас Бог да постигнете? Колко от

многого слова, които са ви казани, са се осъществили и колко са останали без резултат? В очите на Бог само няколко от Неговите слова са се осъществили; това е така, защото човекът винаги е неспособен да разчете първоначалния смисъл на Неговото слово и това, което приема, е само ехо от словата, което стената връща. Това ли е начинът да познаем Божиата воля? В близко бъдеще Бог ще има още по-голямо дело за човека, което той да извърши; може ли човекът да извърши това дело с малкия духовен ръст, който има сега? Ако не се отклонява, то греши или пък е арогантен — такава, изглежда, е човешката природа. Трудно Ми е да разбера това: въпреки че Бог е казал толкова много, защо човекът не взема нищо от това присърце? Възможно ли е Бог да говори на шега с човека и да не търси никакъв резултат? Или пък кара човека да изиграе пиеса, наречена „Радост, гняв, скръб и щастие“? Да направи човека щастлив за един момент, да го накара да плаче в следващия — и след това, когато човекът слезе от сцената, да бъде оставен сам на себе си? Какъв би бил резултатът от това? „Защо изискванията, които имам към човека, винаги остават без резултат? Възможно ли е да искам от куче да се качи на дърво? Да вдигам много шум за нищо?“. Всички Божии слова са насочени към действителното състояние на човека. Няма да е зле да се вгледаме във всички хора, за да видим кой живее в рамките на Божието слово. „Дори и сега голяма част от земята продължава да се променя. Ако някой ден земята наистина се промени в друг вид, ще я отхвърля с едно движение на ръката Си — не е ли точно това Моето дело в настоящия етап?“. Наистина, дори и сега Бог върши това дело, но това, което Той каза, че „ще я отхвърля с едно движение на ръката Си“, се отнася за бъдещето, защото всичко трябва да има процес. Сегашното Божие дело клони към това — ясно ли ви е това? В човешките намерения има недостатъци и нечистите духове са се възползвали от тази възможност, за да влязат. По това време „земята се променя в друг вид“. Тогава хората ще са претърпели качествена промяна, макар и не промяна в същността си, защото на подобрената земя ще има други неща. С други думи, първоначалната земя е непълноценна, но след подобряването ѝ тя може да бъде използвана. Въпреки това, след като е използвана за определен период от време и вече не се използва, тя постепенно ще се върне към стария си вид. Това е обобщение на следващата стъпка в Божието дело. Бъдещото дело ще бъде по-сложно, защото ще дойде време всички неща да бъдат разделени според вида им. На мястото на срещата, когато нещата приключат, неизбежно ще настъпи хаос и човекът ще бъде без силни убеждения. Точно както каза Бог: „Всички хора са изпълнители, които пеят заедно с каквато мелодия се изпълнява“. Хората имат способността да пеят заедно с каквато мелодия се изпълнява, така че Бог използва именно този техен недостатък, за да извърши следващата стъпка в Своето дело, като по този начин дава възможност на всички хора да поправят този недостатък. Именно защото не притежават истински духовен ръст, хората се превръщат в тревата, растяща отгоре на

стената. Ако все пак придобиеха духовен ръст, щяха да се превърнат във високи дървета, които докосват небето. Бог възнамерява да използва част от делото на злите духове, за да усъвършенства част от човечеството, като даде възможност на тези хора да прогледнат напълно за беззаконията на дяволите, за да може цялото човечество наистина да познае своите „предци“. Само по този начин хората могат да се освободят напълно, като изоставят не само потомството на дяволите, но дори и предците на дяволите. Това е истинската цел на Бог при пълната победа над големия червен змей — да направи така, че цялото човечество да познае истинската форма на големия червен змей, да свали напълно маската му и да погледне истинската му форма. Това е, което Бог иска да постигне, това е крайната цел на цялото дело, което Той извършва на земята, и това е, което Той се стреми да постигне в цялото човечество. Това е известно като мобилизиране на всички неща, за да служат на Божията цел.

Що се отнася до бъдещото дело, наясно ли сте как ще бъде извършено то? Тези неща трябва да бъдат разбрани. Например: защо Бог казва, че хората никога не се занимават с това, което трябва да правят? Защо Той казва, че има много хора, които не успяват да напишат домашното, което Той им е възложил? Как могат да бъдат постигнати тези неща? Замисляли ли сте се някога над тези въпроси? Ставали ли са те теми на разговор за теб? На този етап от делото човекът трябва да бъде накаран да разбере настоящите намерения на Бог. След като това бъде постигнато, тогава могат да се обсъждат други неща — не е ли това чудесен начин да се действа? Това, което Бог иска да постигне в човека, трябва да бъде обяснено ясно, иначе всичко ще бъде напразно и човекът няма да може да навлезе в него, още по-малко да го постигне, и всичко ще бъде празно говорене. Що се отнася до това, което Бог казва днес — намерихте ли път да го приложите на практика? Всички хора изпитват трепетно чувство по отношение на Божието слово. Те не могат да го разберат напълно, но също така се страхуват да не обидят Бог. Досега колко от начините да ядем и пием Божието слово са намерени? Повечето хора не знаят как да ядат и пият Божието слово; как може да се реши този проблем? Намерихте ли начин да ядете и пиете в рамките на днешните слова? Как сега се опитвате да съдействате за това? И след като всички вие сте яли и пили словата, по какъв начин ще обсъждате размислите си върху тях? Не трябва ли това да прави човек? Как се предписва правилното лекарство за дадена болест? Все още ли се нуждаете от това Бог да отправи директно слово? Необходимо ли е това? Как могат да бъдат изкоренени напълно гореспоменатите проблеми? Зависи от това дали сте в състояние да си сътрудничите със Светия Дух във вашите практически действия. При подходящо сътрудничество Светият Дух ще извърши велико дело. Без подходящо сътрудничество, а вместо него само объркване, Светият Дух няма да бъде в състояние да разгърне силата Си. „Ако познаваш себе си и познаваш врага си, тогава победата винаги ще бъде твоя“.

Който и да е изрекъл за първи път тези думи, те могат да бъдат приложени по най-подходящ начин към вас. Накратко, трябва да познавате себе си, преди да можете да познавате враговете си, и едва след като сте направили и двете, ще спечелите всяка битка. Това са все неща, които трябва да можете да правите. Без значение какво Бог иска от теб, трябва само да работиш за това с всички свои сили и се надявам, че накрая ще можеш да застанеш пред Бог и да Му отдадеш цялата си преданост. Докато можеш да виждаш удовлетворената усмивка на Бог, Който седи на трона Си, дори ако този момент е определеното време за твоята смърт, трябва да можеш да се смееш и да се усмихваш, докато затваряш очи. По време на земния си живот трябва да изпълниш последния си дълг към Бог. В миналото Петър бе разпънат на кръст с главата надолу заради Бог; но накрая ти трябва да удовлетвориш Бог и да изразходваш цялата си енергия заради Него. Какво може да направи едно сътворено същество в името на Бог? Затова трябва да се предадеш на Бог, по-скоро рано, отколкото късно, за да може Той да се разпорежда с теб, както желае. Щом това прави Бог щастлив и доволен, нека Той прави с теб, каквото пожелае. Какво право имат хората да се оплакват?

ГЛАВА 42

Не знам дали хората са забелязали, че е имало някаква промяна в днешните слова. Някои хора може би са забелязали нещо, но не смеят да го кажат със сигурност. Може би други не са забелязали нищо. Защо между дванадесетия и петнадесетия ден на месеца има такава голяма промяна в Божиите слова? Замисляли ли сте се над това? Какво е вашето мнение? Успяхте ли да схванете нещо от всички Божии слова? Какво беше основното дело, извършено между втори април и петнадесети май? Защо днес хората са безпомощни и дезориентирани, сякаш са ударени с тояга по главата? Защо днес няма рубрики, озаглавени „Скандалите на хората от Царството“? На втори и четвърти април Бог не посочи състоянието на човека; по същия начин през няколкото дни след днешния Той не посочи състоянието на човека — защо е така? Със сигурност тук има някаква неразрешена загадка — защо имаше завой на 180 градуса? Нека първо да поговорим малко за това, защо Бог говори по този начин. Нека да погледнем първите слова на Бог, в които Той не губи време, за да каже: „Веднага щом започне новото дело“. Това изречение ти дава първата представа, че Божието дело е навлязло в ново начало, че Той отново е започнал ново дело. Това показва, че порицанието е към своя край; може да се каже, че порицанието е навлязло в своята кулминация и вие трябва да се възползвате максимално от времето си, за да преживеете правилно делото на ерата на порицанието, за да не изостанете и да не бъдете изоставени. Всичко това е дело на човека и изисква от

него да направи всичко възможно, за да му съдейства. Когато порицанието е изцяло изпълнено, Бог започва да пристъпва към следващата част от Своето дело, защото Бог казва: „[...] така Аз продължих да извършвам делото Си сред хората [...]. В този момент сърцето Ми е изпълнено с голяма радост, защото съм спечелил част от хората и така Моето „предприятие“ вече не е в рецесия; то вече не се състои от празни думи“. В минали времена хората виждаха в словата на Бог настойчивата Му воля — в това няма лъжа — и днес Бог върши делото Си с по-висока скорост. За човека това не изглежда напълно в съответствие с Божиите изисквания — но за Бог Неговото дело вече е завършено. Тъй като мислите на хората са твърде объркани, техният поглед върху нещата често е прекалено сложен. От факта, че хората изискват твърде много от хората, но Бог не поставя толкова високи изисквания към човека, можем да видим колко голямо е разминаването между Бог и човека. Представете на хората са оголени във всичко, което Бог прави. Не става въпрос за това, че Бог предявява високи изисквания към хората, а те не са в състояние да им отговорят, а за това, че хората предявяват високи изисквания към Бог, а Бог не е в състояние да ги постигне. Тъй като след лечението има последици в човечеството, което от няколко хиляди години е покварено от Сатана, поради това хората винаги поставят толкова високи изисквания към Бог и не са ни най-малко снизходителни, дълбоко страхувайки се, че Бог няма да е доволен. Така че фактът, че хората не се справят със задачите си в много неща, е начин, по който те се подлагат на самопорицание; те носят последствията от собствените си действия — това е чисто страдание. Бог не счита за важни над 99% от трудностите, които хората понасят. Казано направо, никой не страда истински за Бог. Всички хора носят последствията от собствените си действия — и тази стъпка на порицание, разбира се, не прави изключение; тя е горчива чаша, приготвена от човека, която той сам вдига към устата си, за да изпие. Тъй като Бог не е разкрил истинската цел на Своето порицание, макар че една част от хората са прокълнати, това не представлява порицание. Една част от хората са благословени, но това не означава, че ще бъдат благословени и в бъдеще. На човека му се струва, че Бог е Бог, Който не държи на думата Си. Не се притеснявайте. Тези думи може да са малко преувеличени, но не се отнасяйте отрицателно. Това, което говоря, има известна връзка със страданията на човека, но все пак мисля, че трябва да изградите добри взаимоотношения с Бог. Трябва да Му давате повече „подаръци“ — това определено ще Го направи щастлив. Вярвам, че Бог обича онези, които Му дават „подаръци“. Какво ще кажете вие? Правилни ли са тези думи?

Към момента каква част от плановете ви за бъдещето си сте отложили? Божието дело скоро ще приключи, така че би трябвало да сте отложили горе-долу всички свои планове, нали? Можете и да се разгледате: винаги обичате да се издигате високо, да се превъзнасяте и да парадирате със себе си — какво е това?

Днес все още не знам какви са плановете на хората. Ако хората наистина живеят, погълнати от морето на страданието, когато живеят сред облагородяването на трудностите или пък под заплахата на различни оръдия на мъчения, или когато живеят в момент на отхвърляне от всички хора, гледайки нагоре към небето и въздишайки дълбоко, в мислите си в такива моменти те може би ще оставят настрана своите планове. Това е така, защото хората търсят неземна утопия сред безнадеждност и никой в удобни условия никога не се отказва от преследването на собствените си красиви мечти. Това може би е нереалистично, но бих искал това да не е в сърцата на хората. Все още ли желаете да сте изпаднали във възторг, докато сте живи? Все още ли желаете да промените формата си в плътта? Не знам дали сте на същото мнение, но Аз винаги съм смятал, че това е нереалистично — такива мисли Ми се струват твърде екстравагантни. Хората казват такива неща: „Оставете настрана плановете си, бъдете по-реалистични“. Ти призоваваш хората да се откажат от мислите за това, че са благословени, но какво да кажеш за себе си? Отричаш ли идеите на хората за това, че са благословени, докато сам търсиш благословения? Не позволяваш на другите да получават благословения, като в същото време самият ти тайно мислиш за тях — кой си ти тогава? Измамник! Когато действаш по този начин, не те ли обвинява съвестта? Не се ли чувстваш длъжник в сърцето си? Не си ли измамник? Изкопаваш думите в сърцата на другите, но не казваш нищо за тези в твоето собствено — какъв безполезен боклук си! Чудя се какво мислите в сърцата си, когато говорите — не може ли да бъдете упрекнати от Светия Дух? Това не смуцава ли достойнството ви? Вие наистина не знаете какво е добро за вас! Всички вие винаги сте били като г-н Нангуо — самозванци. Нищо чудно, че Бог е поставил кавички около „принесат в жертва“ във „всички те са готови да се „принесат в жертва“. Бог познава човека като петте Си пръста и колкото и изкусна да е измамата на човека — дори да не издава нищо и лицето му да не се изчервява, нито сърцето му да се разтуптява — очите на Бог са ярки, така че човек винаги е имал проблеми да избегне Божия поглед. Сякаш Бог има рентгеново зрение и може да види вътрешните органи на човека, сякаш може да вижда през хората и да определя кръвната им група без тест. Такава е Божията мъдрост и тя не може да бъде имитирана от човека. Както казва Бог: „Защо съм свършил толкова много работа, а няма никакво доказателство за нея у хората? Нима не съм положил достатъчно усилия?“. Сътрудничеството на човека с Бог е твърде недостатъчно и може да се каже, че в човека има твърде много негативни неща и рядко хората имат някаква позитивност. Само понякога имат позитивност в малка степен, но тя е твърде опетнена. Това показва колко боголюбиви са сърцата на хората; сякаш в сърцата им има само една стомилионна част, която е любов към Бог, от която 50% все още е опетнена. Ето защо Бог казва, че не намира доказателства в човека. Именно заради непокорството на човека тонът на

Божиие слова е толкова безсърдечен и безчувствен. Макар че Бог не говори с човека за отминали времена, хората винаги искат да се отдават на спомени, за да се покажат пред Бог, и винаги искат да говорят за отминали времена — но Бог никога не Се отнася към вчерашното време на човека като днешното; напротив, Той подхожда към днешните хора от гледна точка на днешния ден. Това е отношението на Бог и в този смисъл Бог е казал тези слова ясно, за да не казват хората в бъдеще, че Бог е твърде неразумен. Защото Бог не върши неразумни неща, а казва на хората истинските факти, за да не могат хората да са в невъзможност да останат непоколебими — защото човекът все пак е слаб. След като чухте тези слова, какво ще кажете за това: готови ли сте да слушате, да се подчините и да не мислите повече за това?

Казаното по-горе е без значение; няма значение дали се говори за него, или не. Надявам се, че няма да направите изключение, защото Бог идва, за да върши делото на словото, а Той обича да разговаря за всичко под слънцето. Но се надявам, че все пак ще ги прочетете и че няма да пренебрегнете тези слова. Какво ще кажете? Бихте ли направили това? Току-що беше казано, че в днешните слова Бог разкрива нова информация: начинът, по който Бог работи, ще се промени. В този смисъл би било по-добре да се съсредоточите върху този много актуален въпрос. Може да се каже, че всички днешни слова пророкуват бъдещи въпроси; тези слова са начинът, по който Бог прави приготовления за следващата стъпка от Своето дело. Бог почти е завършил делото Си в хората от църквата и след това ще се яви пред всички хора с ярост. Както казва Бог: „Ще накарам хората на земята да признаят това, което съм направил, и делата Ми ще бъдат доказани пред „съдилището“, така че да бъдат признати сред хората по цялата земя, които всички ще се предадат“. Видяхте ли нещо в тези слова? В тях е обобщението на следващата част от Божието дело. Първо, Бог ще накара всички кучета-пазачи, които притежават политическа власт, да се убедят искрено, и ще ги накара да се оттеглят от сцената на историята по собствено желание, никога повече да не се борят за статут и никога повече да не участват в схеми и интриги. Това дело трябва да се извърши чрез Бог, като се изпратят различни бедствия на земята. Но съвсем не става дума за това, че Бог ще се яви. По това време народът на големия червен змей все още ще бъде земя на мръсотията и затова Бог няма да се яви, а само ще Се прояви чрез порицание. Такъв е справедливият нрав на Бог, от който никой не може да избяга. През това време всички, които населяват народа на големия червен змей, ще претърпят бедствие, което естествено включва и земното царство (църквата). Това е точно времето, когато фактите излизат наяве, и така то се преживява от всички хора и никой не може да избяга. Това е предопределено от Бог. Точно заради тази стъпка на делото Бог казва: „Сега е времето да се осъществят величествени планове“. Защото в бъдеще на земята няма да има църква и поради настъпването на катастрофата хората ще са способни да мислят

само за това, което е пред тях, и ще пренебрегват всичко останало, а сред катастрофата ще им е трудно да се наслаждават на Бог. Затова от хората се иска да обичат Бог с цялото си сърце през това прекрасно време, за да не пропуснат шанса. Когато този факт отмине, Бог ще е победил напълно големия червен змей и по този начин делото на свидетелството на Божиия народ ще е приключило; след това Бог ще започне следващата стъпка на делото, опустошавайки страната на големия червен змей, и накрая ще прикове с главата надолу хората от цялата вселена на кръста, след което ще унищожи цялото човечество — това са бъдещите стъпки на Божието дело. Така че вие трябва да се стремите да правите всичко възможно, за да обичате Бог в тази мирна среда. В бъдеще няма да имате повече възможности да обичате Бог, защото хората имат възможност да обичат Бог само в плът; когато живеят в друг свят, никой няма да говори за любов към Бог. Не е ли това отговорността на едно сътворено същество? И така, как трябва да обичате Бог през дните на живота си? Замислял ли си се някога за това? Чакаш да умреш, за да обичаш Бог? Не е ли това празно говорене? Защо днес не се стремиш да обичаш Бог? Може ли обичта към Бог сред разни ангажменти да бъде истинска любов към Бог? Причината, поради която се казва, че тази стъпка от Божието дело скоро ще приключи, е че Бог вече има свидетелство пред Сатана. Така че не е необходимо човек да прави каквото и да било; от него се иска само да се стреми да обича Бог през годините, в които е жив — това е ключът. Тъй като изискванията на Бог не са високи и освен това, понеже в сърцето Му има изгаряща тревога, Той е разкрил обобщение на следващата стъпка от делото, преди да е приключила настоящата стъпка от делото, което ясно показва колко време има; ако Бог не беше разтревожен в сърцето Си, щеше ли да изрича тези слова толкова рано? Именно защото времето е кратко, Бог работи по този начин. Има надежда, че можете да обичате Бог с цялото си сърце, с целия си ум и с цялата си сила, както цените собствения си живот. Не е ли това живот от изключително значение? Къде другаде бихте могли да намерите смисъла на живота? Не сте ли изключително слепи? Желаете ли да обичаш Бог? Достоеен ли е Бог за любовта на човека? Достойни ли са хората за обожанието на човека? И така, какво трябва да направиш? Обичай Бог смело и безрезервно и виж какво ще направи Бог с теб. Виж дали ще те срази. В обобщение, задачата да обичаш Бог е по-важна от това да копираш и записваш нещата за Бог. Трябва да отдадеш първостепенно значение на това, което е най-важно, за да може животът ти да има по-голяма стойност и да е изпълнен с щастие, а след това да чакаш Божиата „присъда“ за теб. Чудя се дали твоят план ще включва и любовта към Бог. Пожелавам плановете на всички да се превърнат в това, което е завършено от Бог, и всички те да станат реалност.

ГЛАВИ 44 И 45

От времето, когато Бог каза на човека за „любовта към Бог“ — най-задълбоченият от всички уроци — Той се съсредоточи да говори на тази тема в „словата на седемте Духа“, подбуждайки всички хора да се опитат да опознаят празнотата на човешкия живот и по този начин да стигнат до истинската любов в себе си. Колко любов към Бог имат тези, които съществуват на този етап? Знаете ли? За урока „любов към Бог“ няма граници. Какво разбиране имат всички хора за човешкия живот? Какво е тяхното отношение към любовта към Бог? Имат ли желание или нямат? Следват ли големите тъпци или презират плътта? Това са все неща, за които трябва да сте наясно и които трябва да разбирате. Наистина ли в хората няма нищо? „Искам човекът да Ме обича истински; днес обаче хората все още се бавят, неспособни да Ми отдадат истинската си любов. В представите си те вярват, че ако Ми отдадат истинската си любов, ще останат без нищо“. В тези думи какво всъщност означава „истинска любов“? Защо Бог все още иска от хората истинска любов в тази епоха, когато „всички хора обичат Бог“? По този начин Божието намерение е да поиска от човека да напише значението на истинската любов върху лист с отговори и затова именно това е домашната работа, която Бог поставя на човека. Що се отнася до съвременния етап, въпреки че Бог не поставя големи изисквания към човека, хората все още не са удовлетворили първоначалните изисквания на Бог към човека; с други думи, те все още не са вложили всичките си сили в това да обичат Бог. Така че, на фона на тяхното нежелание, Бог все пак поставя Своите изисквания към хората, чак докато това дело даде резултат и Той придобие слава в него. Всъщност делото на земята завършва с любов към Бог. И така, едва когато Бог приключва Своего дело, Той посочва на човека най-важното от всички дела. Ако в момента, в който делото Му приключи, Той даде на човека смърт, какво ще стане с човека, какво ще стане с Бог и какво ще стане със Сатана? Само когато се предизвика любовта на човека на земята, може да се каже, че „Бог е завоювал човека“. В противен случай хората биха казали, че Бог тормози човека и по този начин Бог би бил посрамен. Бог не би бил толкова глупав, че да доведе делото Си безмълвно до край. Така, когато делото скоро ще завърши, се надига вълна от страст към любовта към Бог и любовта към Бог се превръща в актуална тема. Разбира се, тази любов към Бог не е опетнена от човека; тя е неподправена любов, като любовта на вярната съпруга към мъжа ѝ или любовта на Петър. Бог не иска любовта на Йов и Павел, а любовта на Исус към Йехова, любовта между Отец и Син: „мислейки само за Отца, без да се съобразява с лична загуба или изгода, обичайки само Отца и никого друго и не искайки нищо друго“. Дали човек е способен на това?

Ако ви съпоставим с онова, което направи Исус, Онзи, който нямаше напълно човешка същност, какво ще си помислим? Докъде сте стигнали в своята пълна

човешка същност? Способни ли сте да постигнете и една десета от това, което направи Исус? Достойни ли сте да отидете на кръста за Бог? Могат ли боголюбивите ви сърца да посрамят Сатана? И каква част от човеколюбивите си сърца сте изхвърлили? Заменена ли е тя с любов към Бог? Наистина ли понасяте всичко заради любовта към Бог? Помислете за момент за Петър, който живя в минали времена, и след това погледнете себе си днес — наистина има голямо разминаване; вие сте негодни да застанете пред Бог. Във вас повече любов към Бог ли има или повече любов към дявола? Това трябва да се поставя последователно на лявата и на дясната страна на везната, за да се види коя от тях е по-тежка — колко любов към Бог има наистина във вас? Годни ли сте да умрете пред Бог? Причината, поради която Исус можа да застане на кръста, е, че преживяванията Му на земята бяха достатъчни, за да посрамят Сатана, и само поради тази причина Бог Отец смело Му позволи да завърши този етап от делото; това се дължи на трудностите, които Той претърпя, и на боголюбивото Му сърце. Но вие не сте така достойни. Затова трябва да продължите да придобивате опит, да успявате да имате Бог в сърцето си и нищо друго — можете ли да постигнете това? От това може да се види колко мразиш Бог и колко Го обичаш. Не че Бог е твърде взискателен към човека, а човекът не се труди усилено. Не е ли това реалната ситуация? Ако не, колко достойни за любов качества би открил в Бог и колко достойни за презрение недостатъци би открил в себе си? Трябва внимателно да обмислиш тези неща. Справедливо е да се каже, че само малцина под небето обичат Бог — но може ли ти да бъдеш пионер, да счупиш световния рекорд и да обичаш Бог? Бог не иска нищо от човека. Не може ли човекът да Му окаже известна почит в това отношение? Не си ли способен да постигнеш дори това? Какво друго има да се каже?

ГЛАВА 46

Сред всички тези думи няма по-незабравими от днешните. По-рано Божиите думи разкриваха състоянията на човека или тайните на небето, но днешните слова са различни от тези в миналото. Те не се подиграват, нито осмиват, а са нещо напълно неочаквано: това е Бог, който седи и спокойно разговаря с хората. Какво е Неговото намерение? Какво виждаш, когато Бог казва: „Днес започнах ново дело над вселените. Дадох на хората на Земята ново начало и ги помолих всички да се изнесат от Моя дом. И тъй като хората обичат винаги да се отдават на удоволствия, ги съветвам да бъдат осъзнати и да не нарушават винаги делото Ми“? И какво е това „ново начало“, за което говори Бог? Преди Бог съветваше хората да си тръгнат, но тогава намерението на Бог бе да изпита вярата им. Така че днес, когато Той говори с различен тон, искрен или фалшив е Той? Преди

хората не знаеха за изпитанията, за които Бог говори. Едва чрез етапа на работата на обслужващите те виждаха с очите си и лично преживяваха Божиите изпитания. Така, оттогава нататък, благодарение на примера със стотиците изпитания на Петър, хората често правеха грешката да вярват, че „това е изпитанието на Бог“. Нещо повече, в Божиите думи фактите се появяваха само рядко. По този начин хората потъваха все по-дълбоко в слепи вярвания за Божиите изпитания и така при всички думи, изречени от Бог, те никога не вярваха, че това е дело на фактите, извършени от Бог; вместо това вярваха, че Бог, нямайки какво друго да прави, използва специално думите, за да изпитва хората. Именно сред такива изпитания, които бяха безнадеждни и все пак изглеждаха, че дават надежда, хората следваха, и затова след като Бог каза: „всички, които останат, вероятно ще страдат от нещастие и недостатъчно късмет“, хората все още посвещаваха вниманието си на следването и затова нямаха намерение да напускат. Хората следваха сред такива илюзии и нито един от тях не смееше да бъде сигурен, че няма надежда — това е част от доказателството за Божията победа. Божията гледна точка показва, че Той ловко направлява всичко, за да бъде в служба на Него. Илюзиите на хората ги насърчават да не изоставят Бог, независимо от времето или мястото, и така по време на този етап Бог използва несъвършените мотивации на хората, за да ги накара да свидетелстват за Него, което е дълбокото значение на думите, когато Бог казва: „Спечелил съм част от хората“. Сатана използва човешките мотиви, за да предизвиква прекъсвания, докато Бог използва мотивите на човека, за да го накара да служи — това е истинското значение на Божиите думи, че „хората си въобразяват, че могат да си проправят път, но когато Ми предадат фалшивите си пропуски за влизане, Аз ги хвърлям в огнената пещ и виждайки собствените си „ревностни усилия“ в пламъци, те губят надежда“. Бог ловко направлява всички неща, за да ги накара да Му служат, и затова не заобикаля различните човешки мнения, а смело казва на хората да си тръгнат; това е чудото и мъдростта на Божието дело — съчетаването на честни думи и метод в едно, което оставя хората замаяни и дезориентирани. От това може да се види, че Бог наистина иска от хората да се изнесат от Неговия дом, че това не е някакво изпитание и че Бог използва тази възможност, за да каже, „Но също така казвам на хората, че когато не успеят да получат благословения, никой не може да се оплаква от Мен“. Никой не може да разбере дали Божиите думи са истински или лъжливи, но Бог използва тази възможност, за да стабилизира хората, да ги лиши от желанието им да си тръгнат. Така, ако един ден бъдат прокълнати, те ще са били предупредени от Божиите думи, точно както хората казват, че „добрите думи са онези, които са неприятни“. Днес любовта на хората към Бог е гореща и искрена и затова с думите, които не можеха да разберат дали са истински или фалшиви, те бяха завоювани и обикнаха Бог, поради което Бог каза: „Аз вече извърших великото Си дело“. Когато Бог казва: „Надявам се, че ще намерят своя собствен път към оцеляването.

Аз съм безсилен в това“, това е реалността на изричането на всички тези Божии слова — но хората не мислят така, а винаги следват, без да обръщат и най-малкото внимание на Божиите думи. Ето защо, когато Бог казва: „В бъдеще вече няма да има думи между нас, няма да има за какво да си говорим, няма да си пречим един на друг, всеки ще върви по своя път“, тези думи са реалност и не са ни най-малко опорочени. Каквото и да мислят хората, такава е „ирационалността“ на Бог. Бог вече свидетелства пред Сатана и каза, че ще направи така, че всички хора да не Го напускат, независимо от времето или мястото — и така тази стъпка от делото е завършена и Бог не обръща внимание на оплакванията на хората. И все пак Бог изясни това от самото начало и затова хората са оставени безпомощни, принудени да преглъщат гнева си и да държат езика си зад зъбите. Битката между Бог и Сатана се основава изцяло на човека. Хората нямат никакъв контрол над себе си, те са истински марионетки, докато Бог и Сатана са тези, които дърпат конците иззад кулисите. Когато Бог използва хора, за да свидетелстват за Него, Той прави всичко, за което може да се досети, всичко възможно, за да използва хората да Му служат, в резултат от което хората са манипулирани от Сатана и, освен това, направлявани от Бог. А когато свидетелството, което Бог иска да бъде дадено, приключи, Той захвърля хората настрани и ги оставя да страдат, като се държи така, сякаш няма нищо общо с тях. Когато отново пожелае да използва хората, Той отново ги взима и ги използва, а хората нямат ни най-малка представа за това. Те са просто като волове или коне, които се използват, както пожелае господарят им, и никой от тях няма никакъв контрол над себе си. Това може да звучи малко тъжно, но независимо дали хората имат някакъв контрол над себе си, да полагат труд за Бог е чест, а не нещо, от което трябва да се разстройват. Сякаш Бог трябва да действа по този начин. Нима това, че можем да задоволим нуждата на Всемогъщия, не е нещо, с което трябва да се гордеем? И така, какво мислиш? Поставяли ли сте си някога за цел да служите на Бог? Възможно ли е все още да искате да запазите правото си да търсите собствената си свобода?

Независимо от това, всичко, което Бог прави, е добро и достойно за подражание, а човекът и Бог все пак са различни. На тази основа ти трябва да обичаш Бог с човешко сърце, независимо дали Бог се съобразява с твоята любов. Божиите думи показват, че в Божието сърце има и голяма тъга. Единствено заради Божиите думи хората се облагородяват. И все пак това дело в крайна сметка се случи вчера — така че какво точно ще направи Бог по-нататък? Това си остава тайна и до днес и затова хората не са в състояние да го разберат или проумеят и могат само да пеят в такт с Божията музика. Въпреки това всичко, което Бог казва, е реално и всичко се сбъдва — в това няма съмнение!

ТРЕТА ЧАСТ
ДУМИТЕ НА ХРИСТОС,
ДОКАТО ХОДЕШЕ В ЦЪРКВИТЕ

(ОТ ЮНИ 1992 Г. ДО 23 МАРТ 2010 Г.)

ВЪВЕДЕНИЕ

Тази част от Божиите слова съдържа общо четири раздела, които са изречени от Христос между юни 1992 г. и 23 март 2010 г. По-голямата част от тях се основават на записи на проповедите и общенията на Христос, докато ходеше в църквите. Те не са били променяни по никакъв начин, нито Христос ги е променял впоследствие. Останалите части са написани лично от Христос (когато Христос пише, Той го прави наведнъж, без да спира, за да се замисля, и без да редактира, а словата Му са изцяло израз на Светия Дух — това е извън всякакво съмнение). Вместо да разделяме тези два вида слова, ние ги представихме заедно, като използвахме оригиналния ред, в който са били изречени. Това ни позволява от словата Му, в тяхната цялост, да видим етапите на Божието дело и да разберем как работи Той по време на всеки етап, което е полезно за познанието на хората относно етапите на Божието дело и Божията мъдрост.

Първите осем глави на „Думите на Христос, докато ходеше в църквите I“ — наричани общо „Пътят“ — са малка част от словата, изречени от Христос, когато Той беше на равна нога с хората. Въпреки привидната си вялост, те преливат от Божия любов и загриженост към хората. Преди това Бог говореше от гледната точка на третото небе, което отваряше голяма отдалеченост между Него и човека и караше хората да се страхуват да се доближат до Бог, камо ли да Го помолят да осигури ресурс за живота им. Затова в „Пътят“ Бог говореше на човека като на равен и посочи посоката на пътя, като по този начин възстанови връзката на човека с Бог в първоначалното ѝ състояние. Хората вече не се съмняваха дали Бог все още използва метод на говорене и вече не ги преследваше ужасът от изпитанието на смъртта. Бог слезе от третото небе на земята, хората дойдоха от езерото от огън и жупел пред Божия трон, отхвърлиха сянката на „обслужващите“ и като новородени телета официално приеха кръщението на Божиите слова. Едва тогава Бог беше в състояние да разговаря с тях отблизо и да свърши повече от делото по осигуряване на живот за тях. Целта на това Бог да Се смири като човек е да Се доближи до хората, да намали отдалечеността между тях и Него, да спечели признанието и доверието им и да вдъхне на хората увереност да се стремят към живота и да следват Бог. Осемте глави на „Пътят“ могат да се обобщят като ключовете, с които Бог отваря вратите към човешките сърца, и заедно те образуват подсладена таблетка, която Той дава на човека. Хората са способни да обръщат внимание на повтарящите се Божии поучения и порицания само когато Бог го прави по този начин. Може да се каже, че едва след това Бог официално започна делото по осигуряване на живот и изразяване на истината в настоящия етап на делото, като продължи да говори: „Каква гледна точка трябва да имат вярващите“ и „За стъпките на Божието дело“... Нима подобен метод не показва Божията мъдрост и Неговите сериозни намерения? Това е самото начало

на притока на живот от Христос, затова истините са малко по-плитки от тези в следващите раздели. Принципът, който стои зад това, е много прост: Бог работи според нуждите на човечеството. Той не действа и не говори на сяпо. Само Бог разбира напълно нуждите на човечеството и никой друг не изпитва по-голяма любов и разбиране към човека от Него.

В първо до десето слово в „Дело и навлизане“ Божиите слова навлизат в нов етап. В резултат на това тези слова са поставени в началото. Впоследствие се появяват „Думите на Христос, докато ходеше в църквите II“. По време на този етап Бог поставя по-подробни изисквания към Своите последователи — изисквания, които включват знания за начина на живот на хората, какви качества се изискват от тях и т.н. Тъй като тези хора бяха решени да следват Бог и вече нямаха никакви съмнения относно идентичността и същината Му, Бог също официално започна да се отнася към тях като към членове на собственото Си семейство, като им споделяше истината отвътре за Божието дело от времето на сътворението до днес, разкриваше истината за Библията и ги учеше на истинското значение на Божието въплъщение. Божиите слова в този раздел дадоха на хората по-добро разбиране за същината на Бог и за същината на Неговото дело и им позволиха да оценят, че това, което получиха от Божието спасение, превъзхожда онова, което са получили пророците и апостолите по време на всички предишни епохи. От всеки ред на Божиите слова можеш да почувстваш всяка частица от Неговата мъдрост, както и Неговата внимателна любов и загриженост за човека. Освен че изрече тези слова, Бог публично разкри една по една предишните представи и заблуди на човека и неща, които хората никога преди не си бяха представяли, както и пътя, по който хората трябваше да вървят в бъдеще. Може би точно това е „любовта“ в тесния смисъл на думата, която човекът е способен да изпита! Все пак Бог даде на хората всичко, от което се нуждаеха, и им даде това, което искаха, без да задържа нищо и без да иска нищо в замяна.

Няколко специални глави в този раздел са посветени на Библията. Тя е част от човешката история от хилядолетия. Освен това хората се отнасят към нея като към Бог до такава степен, че в последните дни тя заема мястото на Бог, а това Го отвращава. Затова, когато времето позволяваше, Бог се чувстваше задължен да разясни историята и произхода на Библията отвътре; в противен случай тя щеше продължи да заема мястото на Бог в сърцата на хората и те щяха да използват словата в нея, за да мерят и осъждат Божиите дела. Като обясняваше същината, структурата и недостатъците на Библията, Бог в никакъв случай не отричаше съществуването ѝ, нито я осъждаше. Той по-скоро ѝ даваше подходящо, уместно описание, което възстановяваше първоначалния ѝ образ, отстраняваше погрешното разбиране на хората за Библията, и им даваше правилна представа за нея, така че те повече да не се кланят на Библията и да не губят пътя си. Тоест повече да не приемат погрешно сляпата си вяра в Библията за вяра в Бог и за преклонение

пред Бог, страхувайки се дори да се изправят пред истинския ѝ произход и недостатъците ѝ. Веднъж разбрали Библията по неподправен начин, хората са способни да я отхвърлят без угризения и смело да приемат новите Божии слова. Това е Божията цел в тези няколко глави. Истината, която Бог иска да разкрие на хората тук, е, че никоя теория или факт не може да замени Божието дело и днешните Му слова и че нищо не може да заеме мястото на Бог. Ако хората не могат да се измъкнат от капана на Библията, те никога няма да са способни да застанат пред Бог. Ако искат да дойдат пред Бог, първо трябва да пречистят сърцата си от всичко, което би могло да Го замени; тогава ще бъдат на задоволително ниво за Бог. Въпреки че тук Бог обяснява само Библията, не забравяйте, че освен нея има и още много други погрешни неща, на които хората се кланят истински. Единствените неща, които не почитат, са тези, които действително идват от Бог. Бог просто използва Библията като пример, за да напомни на хората да не поемат по грешен път, да не изпаднат отново в крайности и да не стават жертва на объркване, докато вярват в Бог и приемат Неговите слова.

Словата, които Бог дава на човека, варират от по-повърхностни до задълбочени. Темите на Неговите слова продължават да се разгръщат от външното поведение на хората и действията им до техния покварен нрав, след което Бог насочва върха на копието на езика Си към дълбините на човешката душа — тяхната същина. По времето, когато бяха изречени „Думите на Христос, докато ходеше в църквите III“, Божиите слова наблягаха на същността и идентичността на човека, както и на това какво означава да си истински човек — тези най-съкровени истини и основни въпроси, свързани с навлизането на хората в живота. Разбира се, ако си спомним за истините, които Бог предоставя на човека в „Думите на Христос, докато ходеше в църквите I“, съдържанието на „Думите на Христос, докато ходеше в църквите III“ е невероятно задълбочено в сравнение с тях. Словата в този раздел засягат бъдещия път на хората и как те могат да бъдат доведени до съвършенство; те засягат и бъдещата крайна цел на човечеството и това как Бог и човекът ще навлязат в покой заедно. (Може да се каже, че досега това са най-лесните за разбиране слова, които Бог е казал на хората относно тяхната природа, мисията им и крайната им цел.) Бог се надява, че хората, които четат тези слова, са онези, които са се разделили с човешките идеи и представи, които в дълбините на сърцата си са способни да разбират истински всяка Божия дума. Освен това Той се надява, че всички, които четат тези слова, могат да ги приемат като истината, пътя и живота, и че няма да се отнасят към Бог лекомислено или да Го мамат. Ако хората четат тези слова с нагласата да изследват или проучват Бог, тогава тези слова ще бъдат като затворена книга за тях. Само онези, които търсят истината, които са решени да следват Бог и които изобщо не се съмняват в Него, са годни да приемат тези слова.

„Думите на Христос, докато ходеше в църквите IV“ са друга категория божествени слова, които следват от „Думите на Бог към цялата вселена“. Този раздел включва Божиите увещания, учения и откровения към хората от християнските вероизповедания, като например: „До момента, в който видиш духовното тяло на Исус, Бог ще е направил ново небе и нова земя“, „Тези, които не съответстват на Христос, със сигурност са противници на Бог“. Той включва и най-конкретните изисквания на Бог към човечеството, като например: „Подгответе си достатъчно много добри дела за вашето назначение“, „Три съвета“, „Прегрешенията ще отведат човека в ада“. Обхванати са много аспекти, като откровения и съд за всякакви видове хора и слова за това как да познаем Бог. Може да се каже, че този раздел е сърцевината на Божието правосъдие над човечеството. Най-незабравимата част от този раздел от Божиите слова е, че когато Бог бе на път да завърши Своето дело, Той разкри това, което се таи най-дълбоко в хората — предателството. Целта Му е в самия край хората да разберат следния факт и да го съхранят най-дълбоко в сърцата си: колкото и дълго да си бил Божи последовател, все още в природата ти е да предадеш Бог. Тоест в човешката природа е заложено да предаде Бог, защото хората не са способни да достигнат пълна зрялост в живота си, а в нрава им могат да настъпят само относителни промени. Макар че тези две глави — „Предателството (1)“ и „Предателството (2)“ — нанасят удар на хората, те са наистина най-верните и доброжелателни предупреждения на Бог към хората. Най-малкото, когато хората са самодоволни и самонадеяни, след като прочетат тези две глави, собствената им порочност ще бъде поставена под контрол и те ще се успокоят. В тези две глави Бог напомня на всички хора, че независимо от това колко зрял е животът ти, колко дълбоки са изживяванията ти, колко голяма е увереността ти, независимо от това къде си роден и накъде отиваш, твоята природа на предател спрямо Бог може да се прояви по всяко време и навсякъде. Това, което Бог иска да каже на всеки човек, е следното: вродената природа на всеки човек е да предаде Бог. Разбира се, намерението на Бог, изразено в тези две глави, не е да намери оправдание за пропъждането или осъждането на човечеството, а да разясни на хората по-добре човешката природа, така че да могат да живеят внимателно пред Бог по всяко време, за да получат Неговото напътствие, което ще им попречи да изгубят присъствието на Бог и да тръгнат по пътя, от който няма връщане назад. Тези две глави са тревожен сигнал за всички, които следват Бог. Дано хората разберат сериозните намерения на Бог. В края на краищата, всички тези слова са неоспорими факти — така че каква е ползата човек да спори за това кога и как са били изречени от Бог? Ако Бог беше запазил всички тези неща за Себе Си и чакаше хората да решат кога ще е подходящо да ги изрече, нямаше ли да е твърде късно? Кога щеше да е най-подходящото време?

В тези четири раздела Бог използва множество методи и гледни точки. Например понякога Той използва сатира, а понякога — метода на прякото

предоставяне и поучаване; понякога използва примери, а понякога — строги упреци. Като цяло съществуват най-различни методи, чиято цел е да се задоволят различните състояния и вкусове на хората. Гледната точка, от която Той говори, се променя с различните методи и съдържание на Неговите слова. Например понякога Той казва „Аз“ или „Мен“, т.е. говори на хората от гледната точка на Самия Бог. Понякога говори от трето лице, като казва, че „Бог“ е това или онова, а в други случаи говори от гледната точка на човешко същество. От каквато и гледна точка да говори, същината Му не се променя, защото независимо от начина, по който говори, всичко, което изразява, е същината на Самия Бог — то е цялата истина и е това, от което се нуждае човечеството.

ДУМИТЕ НА ХРИСТОС, ДОКАТО ХОДЕШЕ В ЦЪРКВИТЕ

I

(ОТ ЮНИ 1992 Г. ДО ОКТОМВРИ 1992 Г.)

ПЪТЯТ ... (1)

Никой не знае какви неуспехи ще срещне през живота си, нито на какъв вид облагородяване ще бъде подложен. Някои — в работата си, други — в перспективите си за бъдещето, трети — в семейството, в което са родени, а четвърти — в брака си. Но разликата между тях и нас е, че днес ние, тази група хора, страдаме сред Божието слово. Тоест като хора, които служат на Бог, ние сме претърпели неуспехи по пътя на вярата си в Него, който е пътят, по който всички вярващи поемат, и пътят, по който вървим. От този момент нататък ние официално поемаме в посока към вярата си в Бог, официално вдигаме завесата на човешкия живот и стъпваме на правилния път на живота. С други думи, това е моментът, в който стъпваме на правилния път на Бог, Който живее редом с човека, и който е пътят, по който поемат нормалните хора. Като Някого, Който стои пред Бог и Му служи — Някой, който носи одеждите на свещеник в храма и притежава достойнството, властта и величието на Бог — Аз правя следното изявление пред всички хора, а именно: славният Божи лик е Моята слава, Неговият план за управление е Моята сърцевина. Аз не се стремя да спечеля стократно в бъдещия свят, а само да изпълня Божиата воля на този свят, за да може Той да се наслади на една малка част от славата Си на земята благодарение на оскъдните усилия, които полагам в плът. Това е единственото Ми желание. По Мое мнение, това е единствената Ми духовна храна. Вярвам, че това трябва да бъдат „последните думи“ на някого, който живее в плът и който е изпълнен с емоции. Това е пътят под краката Ми днес. Вярвам, че този Мой възглед са последните Ми слова в плът и се надявам, че хората не таят други представи или мисли за Мен. Въпреки че дадох всичко от Себе Си, все пак не успях да изпълня Божиата воля на небето. Безкрайно тъжен съм. Защо същността на плътта е такава? Така че само в резултат на нещата, които съм извършил в миналото, и на делото на завоюването, което Бог е извършил в Мен, Аз придобих по-дълбоко разбиране за същността на човечеството. Едва след това определих за Себе Си най-основния стандарт: да се стремя да изпълнявам единствено Божиата воля, да давам всичко от Себе Си и нищо да не тежи на съвестта Ми. Не обръщам внимание на това, което другите, които служат на Бог, изискват от себе си. Накратко, насочих сърцето Си към това да изпълнявам Неговата воля. Това е Моята изповед като едно от Неговите творения, Коего служи пред Него — Някой, Който е бил спасен и обичан от Бог и Който е понесъл Неговите удари. Това е изповедта на Някого, над Когото Бог е бдял и Когото Бог е закрилял, обичал и оползотворил в значителна степен. Отсега нататък ще продължавам по този път, докато изпълня важната задача, поверена Ми от Бог. Но според Мен крайт на пътя е неизбежен, защото Неговото дело е завършено и до днес хората са направили всичко, на което са способни.

Навлизането на континентален Китай в този поток на възстановяване постепенно доведе до появата на местни църкви, съсредоточени върху делото на Светия Дух. Бог работи непрестанно в тези местни църкви, защото църквите, родени от това време, са се превърнали в Божието ядро в семейството на залязващата империя. От само себе си се разбира, че Бог беше извънредно радостен да основе местни църкви в такова семейство — Неговото щастие не можеше да се опише. След като основа местни църкви в континентален Китай и разпространи тази добра новина сред братята и сестрите в други местни църкви по света, Бог беше много развълнуван — това беше първата стъпка от делото, което Той възнамеряваше да извърши в континентален Китай. Може да се каже, че това беше първото действие. А нима способността Му да започне първия етап от Своето дело в такава цитадела на демони — цитадела, която е непристъпна за никого и нищо — не е великото Божие могъщество? Ясно е, че за възстановяването на това дело безброй братя и сестри са станали мъченици, които са умрели под касапския нож на дяволите. Болно Ми е и Ме гневи, че повдигам този въпрос сега, но в по-голямата си част дните на страдание са отминали. Това, че днес съм способен да работя за Бог и че успях да стигна до там, където се намирам днес, е изцяло благодарение на могъщата Божия сила. Изпитвам огромно възхищение към онези, които Бог е избрал за мъченици; те са били способни да изпълнят Божиата воля и да се жертват за Бог. Честно казано, ако не бяха Божиата благодат и милост, отдавна да съм пропаднал в тинята. Благодаря на Бог! Искам да отдам цялата слава на Бог, за да може Той да е спокоен. Някои хора Ме питат: „Заради Твоя статут Ти не бива да умираш. Защо си щастлив, когато Бог споменава смъртта?“. Вместо да отговарям директно, просто се усмихвам леко и казвам: „Това е пътят, към който трябва да се придържам, който задължително трябва да следвам“. Хората се озадачават от отговора Ми. Те могат само да Ме гледат с удивление, леко подозрителни към Мен. Вярвам обаче, че щом това е пътят, който съм избрал, и това е решимостта, която съм показал пред Бог, тогава колкото и големи да са трудностите, трябва да продължа да се стремя напред. Мисля, че това е обещанието, което трябва да се спазва от онези, които служат на Бог — и те не бива да отстъпват от думата си ни най-малко. Това също е правило, предписание, което е било създадено отдавна, в Епохата на закона, и което човек, който вярва в Бог, трябва да разбере. Според Моя опит, въпреки че познанията Ми за Бог не са големи и това, което всъщност изживях, е нищожно и дори не си струва да се споменава — така че нямам никакви умни прозрения, за които да говоря — Божиите слова трябва да се спазват и не могат да бъдат оспорвани. Честно казано, Моят собствен практически опит е нищожен, но какво мога да направя, щом Бог свидетелства за Мен, а хората винаги имат сляпа вяра в Моята личност? И все пак се надявам, че хората ще поправят възгледите си за любовта към Бог. Личността Ми е без значение, защото и Аз следвам пътя на вярата в Бог

и пътят, по който вървя, също не е нищо друго, освен път на вярата в Бог. Човек може да е добър, но не трябва да бъде обект на поклонение — той може само да служи като пример за подражание. Не Ме интересува какво правят другите, но заявявам на хората, че и Аз отдавам славата на Бог; не отдавам на плътта славата на Духа. Надявам се, че всеки може да разбере чувствата Ми по този въпрос. Това не означава, че Аз бягам от Своята отговорност, а просто, че това е цялата история. Това трябва да е пределно ясно, затова няма да го обсъждаме отново.

Днес бях просветен пред Бог. Божието дело на земята е дело на спасението. То не засяга нищо друго. Някои хора може да мислят другояче, но Аз винаги съм чувствал, че Светият Дух върши само един етап от делото — делото на спасението — и никакво друго дело. Това трябва да е ясно. Едва сега делото на Светия Дух в континентален Китай стана ясно. А защо Бог би искал да отвори всички пътища и да работи на място като това, където вилнеят демони? Това показва, че преди всичко Бог върши делото на спасението. По-точно това е предимно дело на завоюването. Името на Исус е било призовано от самото начало. (Може би някои не са го изживели, но Аз казвам, че това беше етап от делото на Светия Дух.) Това беше, за да се постигне отдалечаване от Онзи Исус от Епохата на благодатта, поради което част от хората бяха предварително избрани, а по-късно този избор беше стеснен. След това името на Свидетеля Лий беше призовано в континентален Китай, което беше втората част от делото на Светия Дух по възстановяването в континентален Китай. Това беше първият етап от делото, в което Светият Дух започна да избира хора, а именно — първо да събере хората и да изчака пастира да се погрижи за тях; името „Свидетелят Лий“ беше използвано, за да се извърши тази служба. Бог лично извърши Своето дело при засвидетелстването на името „Могъщият“, а преди това то беше в подготвителен етап. Следователно няма значение дали е било правилно, или не, а и това не е основният въпрос в Божия план. След засвидетелстването на името „Могъщият“, Бог официално започна лично да върши Своето дело, а след това официално започнаха делата Му като Бог в плът. Чрез името „Могъщият Господ“ Той пое управлението над всички онези, които бяха бунтовни и непокорни. Те започнаха да приличат на човешки същества, точно както хората започват да приличат на възрастни, когато навършат двадесет и три или двадесет и четири години; тоест хората тъкмо бяха започнали да водят живота на нормални човешки същества. Чрез изпитанието на полагащите труд Божието дело естествено премина в етапа на извършване на божествено дело. Може да се каже, че само този етап от делото формира ядрото на голяма част от Неговото дело и че това е най-важният етап от Неговото дело. Хората познават себе си и се мразят. Те са достигнали до момент, в който са способни да се проклинат, щастливи са да отдадат собствения си живот и имат смътно усещане за Божията обичливост, на чиято основа те узнават истинския смисъл на човешкото съществуване — така постигат Божията воля.

Божие дело в континентален Китай е към своя край. Бог е извършвал Своите приготовления в тази мръсна земя в продължение на няколко години, но никога преди хората не са достигали точката, до която са стигнали сега, което означава, че едва днес Бог официално започва Свое дело. Не е необходимо да го представяме по-подробно или по-ясно. Съвсем правилно е да се отбележи, че това дело се извършва пряко от Неговата божествена природа, но се осъществява посредством човека. Никой не може да отрече това. Несъмнено благодарение на могъщата Божия сила на земята Неговото дело успя да достигне степента, до която се е развило в момента сред хората в тази земя на безнравственост. Плодовете на това дело могат да бъдат отнесени навсякъде, за да убедят хората. Никой не би се осмелил с лека ръка да осъди това и да го отрече.

ПЪТЯТ ... (2)

Нашите братя и сестри може би имат някаква представа за последователността, етапите и методите на Божие дело в континентален Китай, но все пак мисля, че си заслужава да се върнем към тези неща или да ви дам кратко обобщение. Ще се възползвам от тази възможност, за да кажа това, което е в сърцето Ми, и няма да говоря за неща извън това дело. Надявам се, че братята и сестрите могат да разберат настроението Ми, а също така смирено моля всички, които четат словата Ми, да разберат и простят ниския Ми духовен ръст, недостатъчния Ми житейски опит и неспособността Ми да застана с вдигната глава пред Бог. Все пак усещането Ми е, че това са само обективни причини. Накратко, независимо от всичко, никой човек, никое събитие и нищо не може да ни спре да общуваме пред Бог и се надявам, че нашите братя и сестри могат да се присъединят към Мен, за да работим по-усърдно пред Бог. Бих искал да отправя следната молитва: „О, Боже! Моля Те, смили се над нас, за да можем Аз и Моите братя и сестри да се борим заедно, водени от общите ни идеали, да Ти бъдем верни до смъртта си и никога да не съжаляваме!“. Тези слова са Моето обещание пред Бог, но също така може да се каже, че те са Моето Собствено мото на човек от плът, Който е оползотворен от Бог. Много пъти съм споделял тези слова в общение с братята и сестрите до Мен и съм ги предавал като послание на онези, които са до Мен. Не знам какво мислят хората за тях, но независимо от всичко вярвам, че тези слова имат не само аспект на субективно усилие, а освен това съдържат и аспект на обективна теория. Поради това е възможно някои хора да имат определени мнения и би било добре за теб да приемеш тези слова като свое мото и да видиш колко голям ще стане стремежът ти да обичаш Бог. Когато прочетат тези слова, някои хора ще си създадат определена представа и ще си помислят: „Как е възможно, като се каже нещо толкова обикновено и нормално, да се насърчат

хората да се стремят да обичат Бог до смъртта си? И това няма нищо общо с темата, която обсъждаме — „Пътят“. Признавам, че тези слова може и да не са особено завладяващи, но винаги съм смятал, че те могат да поведат хората към правилния път и да им позволят да преминат през всякакви изпитания по пътя на вярата в Бог, без да загубят духа си и без да се връщат назад. Ето защо винаги се отнасям към тях като към Свое мото. Надявам се, че и хората ще ги обмислят внимателно. Моето намерение обаче не е да принуждавам всички да приемат Моите възгледи — това е само предложение. Без значение какво мислят другите за Мен, Аз смятам, че Бог разбира вътрешната движеща сила във всеки един от нас. Бог постоянно работи във всеки един от нас и делото Му е неуморно. Тъй като всички сме родени в страната на големия червен змей, Той работи в нас по този начин. Онези, които са родени в страната на големия червен змей, имат щастието да получат това дело на Светия Дух. Като един от тях, Аз силно чувствам, че Бог е ценен, достоен за уважение и обичлив. Това е Бог, Който се грижи за нас. Това, че една толкова изостанала, консервативна, феодадна, суеверна и покварена империя на пролетариата е способна да получи такова дело от Бог, показва колко много сме благословени ние, тази група хора в последната епоха. Вярвам, че в резултат на това всички братя и сестри, чиито духовни очи са отворени, за да видят това дело, ще заплачат със сълзи от радост. И в този момент няма ли да изразиш какво изпитваш, като танцуваш от радост пред Бог? Няма ли да принесеш песента в сърцето си на Бог? И в този момент няма ли да покажеш решимостта си пред Бог и да съставиш друг план пред Него? Мисля, че нормалните хора, които вярват в Бог, трябва да постъпят точно така. Вярвам, че като човешки същества всеки от нас трябва да има някакъв начин на изразяване пред Бог. Така трябва да постъпва човек, който има чувства. Един поглед към качеството на всеки от нас и към мястото, където сме родени, показва колко много унижения е понесъл Бог, за да дойде сред нас. Може да имаме някакво познание за Бог в себе си, но това, което знаем — че Бог е толкова велик, толкова върховен и толкова почтен — е достатъчно, за да подчертае колко голямо е било Неговото страдание сред човечеството. И все пак тези Мои слова все още са неясни и хората може да ги приемат само като думи и доктрина, защото хората сред нас са твърде безчувствени и глупави. Затова единственият Ми избор е да положа повече усилия да обясня този въпрос на всички онези братя и сестри, които биха го приели, така че душите ни да могат да получат въздействието на Божия Дух. Нека Бог отвори духовните ни очи, за да можем да видим цената, която Той е платил, усилията, които е положил, и енергията, която е изразходвал за нас.

Като един от онези в континентален Китай, които са приели Божия Дух, дълбоко чувствам колко недостатъчно е нашето качество. (Надявам се, че нашите братя и сестри не се чувстват негативно заради това — това е реалната ситуация.) В практическия Си живот ясно видях, че всичко, което притежаваме и представляваме,

е много изостанало. По отношение на главните аспекти това е начинът, по който се държим в живота си, и начинът, по който се отнасяме към връзката ни с Бог, а по отношение на второстепенните аспекти това е всяка наша идея и мисъл. Това са все неща, които съществуват обективно и е трудно да бъдат прикрити с думи или преструвки. Така че, когато казвам това, повечето хора кимат с глава, признават го и са убедени в него, освен ако не са лишени от нормален разум — такива хора са неспособни да приемат тези Мои възгледи. Може би съм твърде нелюбезен, като не се свеня да нарека тези хора същински зверове. Така е, защото в страната на големия червен змей те са най-ниските от низшите, подобни на прасета или кучета. Никой не е с по-ниско качество; те не са достойни да дойдат пред Бог. Може би словата Ми са твърде „дръзки“. Представлявайки Божия Дух, Който работи в Мен, Аз проклинам този вид звероподобни, мръсни създания и се надявам, че Моите братя и сестри няма да станат по-слаби заради това. Възможно е сред нас да няма такива хора, но каквато и да е истината, вярвам, че така трябва да се отнасяме към такива хора. Ти какво мислиш?

Империята на големия червен змей е просъществувала няколко хиляди години и е била покварена през цялото време — и тъй като се е противопоставяла на Бог през цялото това време, тя е срещнала проклятията и гнева на Бог, след което е дошло Божието порицание. Прокълнатата от Бог, тази страна постоянно страда от расова дискриминация и продължава да е изостанала. Страната, в която сме родени, изобилства от всякакви мръсни демони, които в резултат на това необуздано се стремят към господство — а това означава, че те омърсяват онези, които са родени тук. Навиците, обичаите, идеите и схващанията на хората са изостанали и старомодни, затова те формират всевъзможни представи за Бог, от които не са успели да се отърсят досега. По-специално, те действат по един начин пред Бог, а по друг — зад гърба Му, като бъркат утвърждаването на Сатана със служене на Бог, което показва, че те са най-изостанали от всички. Бог е извършил толкова голямо дело в континентален Китай и е изрекъл толкова много Свои слова, но хората все още са напълно безчувствени и безразлични. Те продължават да вършат работата, която са вършили преди, и изобщо не разбират Божиите слова. Когато Бог провъзгласи, че няма бъдеще и надежда, една църква, която беше оживена като в лятна горещина, веднага изпадна в студена зима. Истинската същност на хората беше разобличена на дневната светлина и предишната им увереност, любов и сила изчезнаха безследно. И до днес никой от тях не е възстановил своята жизненост. С думите си казват, че обичат Бог, и макар да не смеят да се оплакват в сърцата си, независимо от всичко, те просто не притежават тази любов. За какво става въпрос? Мисля, че нашите братя и сестри ще признаят този факт. Нека Бог ни просветли, за да можем всички да познаем Неговата обичливост, да обичаме нашия Бог в дълбините на сърцата си и да изразяваме любовта, която всички ние изпитваме към Бог от различните си

позиции; нека Бог ни дари с непоколебими сърца, пропити от искрена любов към Него — на това се надявам. Въпреки това изпитвам известно съчувствие към Моите братя и сестри, които също са родени на тази мръсна земя, и затова в Мен се зароди омраза към големия червен змей. Той пречи на боголюбивите ни сърца и ни подтиква към алчност за бъдещи перспективи. Изкушава ни да бъдем негативни, да се противопоставяме на Бог. Големият червен змей е този, който ни е мамил, покварявал и опустошавал досега до такава степен, че вече сме неспособни да отвърнем на Божията любов със сърцата си. В сърцата си имаме подтик, но въпреки себе си сме безсилни. Всички ние сме негови жертви. Поради тази причина Аз го мразя от дъното на душата Си и нямам търпение да го унищожа. Когато обаче се замисля отново, от това няма да има никаква полза и само ще донесе неприятности на Бог, затова се връщам към тези слова — насочих сърцето Си да изпълнява Неговата воля — да обича Бог. Това е пътят, по който поемам — това е пътят, който Аз, едно от Неговите творения, трябва да извървя. Така трябва да прекарам живота Си. Тези слова идват от сърцето Ми и Аз се надявам, че Моите братя и сестри ще получат известно насърчение, след като прочетат тези слова, за да може сърцето Ми да получи малко спокойствие. Защото Моята цел е да изпълнявам Божията воля и така да изживея светъл и сияен живот, изпълнен със смисъл. Така ще мога да умра без съжаление, със сърце, изпълнено с удовлетворение и утеха. Ти искаш ли да го направиш? Притежаваш ли такава решителност?

Това, че Бог е способен да работи в така наречения „болен човек от Източна Азия“, е Неговата велика мощ. Това е Неговото смирение и скритост. Независимо от Неговите сурови слова или порицанието Му към нас, с цялото си сърце трябва да Го възхваляваме за Неговото смирение и да Го обичаме до самия край за това. Хората, които са били пленени от Сатана в продължение на няколко хиляди години, са продължили да живеят под неговото влияние и не са го отхвърлили. Те продължават горчиво да търсят слепешком и да се борят. В миналото те каляха с тамян, кланяха се на Сатана и го пазеха свято, бяха тясно обвързани със семейни и светски връзки, както и със социални взаимоотношения. Не бяха способни да ги отхвърлят. Къде може да се намери смислен живот в това кръвожадно общество? Това, за което хората разказват, е живот, изпълнен със страдания, и за щастие Бог е спасил тези невинни хора, вземайки живота ни под Своята грижа и закрила, така че животът ни вече е радостен и не е изпълнен с тревоги. И досега продължаваме да живеем под Неговата благодат. Нима това не е Божие благословение? Как може някой да дръзне да отправя екстравагантни искания към Бог? Толкова ли малко ни е дал? Все още ли не сте доволни? Мисля, че е дошло времето да се отплатим за Божията любов. Може да сме подложени на немалко подигравки, клевети и преследване, защото следваме пътя на вярата в Бог, но Аз вярвам, че това е нещо смислено. Това е нещо славно, а не срамно, и независимо от всичко,

благословиите, на които се радваме, са много. В безброй моменти на разочарование Божиите слова са ни носили утеха и преди да се усетим, скръбта се е превръщала в радост. В безброй моменти на нужда Бог ни е носил благословии и ние сме били подсигурени чрез Неговите слова. В безброй случаи на болест Божиите слова са ни носили живот — били сме закриляни от опасности и опасността се е превръщала в сигурност. Вече си се радвал на толкова много неща като тези, без да го осъзнаваш. Нищо от това ли не помниш?

ПЪТЯТ ... (3)

В живота Си винаги с удоволствие отдавам ума и тялото Си изцяло на Бог. Само тогава съвестта Ми е без угризения и донякъде спокойна. Онези, които се стремят към живота, трябва първо да отдадат цялото си сърце на Бог; това е предварително условие. Бих искал Моите братя и сестри да се молят с Мен на Бог: „О, Боже! Нека Твоят Дух на небето дари благодат на хората на земята, така че сърцето Ми да може напълно да се обърне към Теб, за да може Духът Ми да бъде воден от Теб, за да мога да видя Твоята обичливост в сърцето и Духа Си и за да могат онези на земята да бъдат благословени да видят красотата Ти. Боже! Нека Твоят Дух още веднъж вдъхнови духа ни, за да бъде любовта ни вечна и неизменна!“. При всеки от нас Бог първо изпитва сърцата ни — и след като сме изпели сърцата си в Него, Той започва да води духа ни. Само в нашия дух можем да съзерцаваме Божиата обичливост, върховенство и величие. Това е пътят на Светия Дух в човешките същества. Ти имаш ли такъв живот? Преживявал ли си живота на Светия Дух? Духът ти вдъхновен ли е от Бог? Виждал ли си как работи Светият Дух в хората? Отдал ли си цялото си сърце на Бог? Когато отдадеш цялото си сърце на Бог, ти си способен да преживееш живота на Светия Дух директно и Неговото дело ще ти се разкрива постоянно. Тогава ще се превърнеш в човек, който е оползотворен от Светия Дух. Искаш ли да станеш такъв човек? Спомням си как, когато бях вдъхновен от Светия Дух и отдадох сърцето Си на Бог за първи път, паднах пред Него и извиках: „О, Боже! Ти отвори очите Ми и Ми позволи да разбера Твоето спасение. Искам да отдам сърцето Си изцяло на Теб и се моля само да се изпълни Твоята воля, искам единствено сърцето Ми да получи Твоето одобрение в Твое присъствие и се моля само да следвам Твоята воля“. Никога няма да забравя тази молитва. Бях дълбоко развълнуван и избухнах в сълзи от мъка пред Бог. Това беше първата Ми успешна молитва в Божие присъствие като някой, който е бил спасен, и това беше първото желание на сърцето Ми. След това често бях воден от Светия Дух. Имал ли си подобно преживяване? Как е работил Светият Дух в теб? Мисля, че това преживяване се споделя малко или много от всички, които се стремят да обичат Бог — те просто

забравят. Ако някой каже, че не е имал такова преживяване, това доказва, че още не е спасен и че все още е под властта на Сатана. Делото на Светия Дух, което е общо за всички нас, е пътят на Светия Дух, а също и пътят на онези, които вярват в Бог и Го търсят. Първият етап от делото, което Светият Дух извършва в хората, е да вдъхнови духа им, след което те започват да обичат Бог и да се стремят към живота, а всички, които вървят по този път, са в потока на Светия Дух. Това не е само движещата сила на Божието дело в континентален Китай, но и в цялата вселена. Той работи така във всеки. Ако човек никога не е бил вдъхновен, това доказва, че той е извън потока на възстановяване. В сърцето Си непрестанно се моля на Бог да вдъхнови всички хора, така че всеки под слънцето да може да бъде воден от Него и да върви по този път. Това може да е само незначителна молба, отправена от Мен към Бог, но Аз вярвам, че Той ще я изпълни. Надявам се всички Мои братя и сестри да се молят да се изпълни Божията воля и делото Му да приключи скоро, така че Неговият Дух на небето да може да бъде спокоен. Това е Моята лична малка надежда.

Вярвам, че щом Бог е успял да започне Своето дело в една цитадела на демони, Той със сигурност може да го направи и в безбройните други из цялата вселена. Ние от последната епоха със сигурност ще видим деня на Божията слава, точно както е казано, че „този, който върви докрай, ще бъде спасен“. Никой не може да замени Бог на този етап от Неговото дело — единствено Самият Бог може да извърши това дело, защото този етап на делото е изключителен, той е етап от делото на завоюването, а хората не могат да завоюват други хора. Хората са завоювани само когато Бог говори със собствената Си уста и действа със собствената Си ръка. От цялата вселена Бог използва страната на големия червен змей като изпитателен полигон, след което Той ще се заеме с това дело из цялата вселена. Така Той ще извърши още по-велико дело в цялата вселена и всички хора във вселената ще получат Божието дело на завоюването. Хората от всяка религия и всяко вероизповедание трябва да приемат този етап от делото. Това е път, който трябва да се поеме — никой не може да го избегне. Готов ли си да приемеш това, което ти е поверено от Бог? Винаги съм чувствал, че приемането на поръчението на Светия Дух е нещо славно. Според Мен това е най-великото поръчение, което Бог дава на човечеството. Надявам се, че Моите братя и сестри ще работят усърдно заедно с Мен и ще приемат това Божие поръчение, за да може Бог да спечели слава в цялата вселена и в царството горе, а животът ни да не бъде напразен. Трябва да направим нещо за Бог или да дадем клетва. Ако хората не преследват никаква цел, когато вярват в Бог, тогава животът им е напразен, а когато дойде време да умрат, те ще видят само синьото небе и прашната земя. Това смислен живот ли е? Не е ли прекрасно, ако можеш да изпълниш Божиите изисквания, докато си жив? Защо винаги си навличаш такива неприятности и защо си все така унил? Да не би да си спечелил нещо от Бог, като постъпваш така? И

нима Бог може да спечели нещо от теб? Клетвата, която дадох пред Бог, съдържаеше само обещанието на сърцето Ми; не се опитвах да Го заблудя с думи. Никога не бих направил такова нещо — искам само да утеша Бог, Когото обичам със сърцето Си, така че Неговият Дух на небето да може да бъде утешен. Сърцето може да е ценно, но любовта е по-ценна. Бих отдал най-ценната любов в сърцето Си на Бог, за да може Той да се наслади на най-красивото нещо, което имам, и за да може Той да бъде удовлетворен от любовта, която Му отдавам. Готов ли си да отдадеш любовта си на Бог, за да ѝ се наслаждава Той? Готов ли си да я направиш основа на своето съществуване? В Моите изживявания видях, че колкото повече любов отдавам на Бог, толкова повече радост изпитвам в живота; освен това Моята сила е безгранична, Аз с радост посвещавам тялото и ума Си напълно и постоянно имам чувството, че колкото и да обичам Бог, все не е достатъчно. И така, любовта ти незначителна ли е, или е безкрайна и неизмерима? Ако наистина искаш да обичаш Бог, винаги ще имаш още любов, с която да Му отвърнеш — и ако това е така, кой или какво би могло да попречи на твоята любов към Бог?

Бог цени любовта на всеки човек. Към всички, които Го обичат, Неговите благословии се удвояват, защото любовта на човека е толкова трудна за постигане и тя е толкова рядка, че е почти незабележима. Из цялата вселена Бог се е опитвал да иска от хората да отвърнат на любовта Му, но през всичките епохи досега едва малцина — шепа хора — някога са Му отвърждали с истинска любов. Доколкото си спомням, Петър беше един от тях, но той беше воден от самия Исус и едва в момента на смъртта си той отдаде цялата си любов на Бог, след което животът му приключи. И така, в тези отвратителни условия, Бог стесни обхвата на Своето дело във вселената и използва страната на големия червен змей като демонстрационна зона, като съсредоточи цялата Си енергия и Своите усилия на едно място, за да направи делото Си по-ефективно и по-полезно за Своето свидетелство. Именно при тези две условия Бог прехвърли Своето дело от цялата вселена при хората с най-ниско качество — тези в континентален Китай, и започна Своето любящо дело на завоюването. Божият план е, след като накара всички да Го обикнат, Той да извърши следващия етап от Своето дело. Така Неговото дело постига най-голям ефект. Обхватът на Неговото дело има както ядро, така и ограничения. Ясно е колко висока цена е платил Бог и колко усилия е положил, когато е извършвал Своето дело в нас, за да дойде нашият ден. Това е нашата благословия. Следователно това, което обърква представите на хората, е, че западняците ни завиждат за хубавото място, на което сме родени, но всички ние се възприемаме като низши и бедни. Не е ли Бог този, който ни издига? Западняците уважават потомците на големия червен змей, които винаги са били потъпквани — това наистина е нашата благословия. Когато си мисля за това, Ме обзема Божията доброта, Неговата нежност и близост. Това показва, че всичко,

което Бог прави, е несъвместимо с човешките представи. Макар всички тези хора да са прокълнати, Той не е подвластен на ограниченията на закона и умишлено премести центъра на Своето дело на това парче земя. Затова се радвам, затова се чувствам безмерно щастлив. Като някой, Който поема водеща роля в делото, точно както първосвещениците сред израилтяните, Аз съм способен непосредствено да изпълнявам делото на Духа и да служа на Божия Дух пряко; Това е Моята благословия. Кой би дръзнал да си представи подобно нещо? Но днес това неочаквано ни се случи. Това наистина е огромна радост, която заслужава да отпразнуваме. Надявам се Бог да продължи да ни благославя и да ни издига, за да може онези от нас, които живеят на това бунище, да бъдат оползотворени от Бог добре и така да се отплатят за Неговата любов.

Пътят, по който вървя сега, е да се отплащам за Божията любов, но постоянно имам чувството, че не това е Божията воля, нито е пътят, по който трябва да вървя. Да бъдеш оползотворен от Бог добре — това е Божията воля и това е пътят на Светия Дух. Може и да греша, но мисля, че това е Моят път, защото много отдавна се заклех пред Бог, че искам Той да Ме води, за да мога да стъпя на пътя, по който трябва възможно най-бързо да тръгна, и да изпълня Божията воля възможно най-скоро. Каквото и да мислят другите, Аз вярвам, че да следвам Божията воля е от първостепенно значение. Нищо не е по-важно в живота Ми и никой не може да Ме лиши от това право. Това е Моето лично виждане и може би има хора, които не могат да го разберат, но не мисля, че трябва да оправдавам това пред когото и да е. Ще поема по пътя, по който трябва — щом разпозная пътя, по който трябва да вървя, ще го поема и няма да отстъпя. Така се връщам към тези слова: в сърцето Си съм решен да изпълнявам Божията воля. Сигурен съм, че Моите братя и сестри няма да са критични към Мен! Като цяло, от Моя лична гледна точка, другите могат да казват каквото си искат, но Аз чувствам, че най-важно е да следвам Божията воля и че нищо не трябва да Ме спира в това. Следването на Божията воля никога не може да бъде погрешно! И това не е действие в името на личния интерес! Вярвам, че Бог е надникнал в сърцето Ми! И така, как трябва да разбираш това? Готов ли си да се жертваш за Бог? Готов ли си да бъдеш оползотворен от Бог? Даваш ли обет да следваш Божията воля? Надявам се, че словата Ми могат да бъдат полезни на Моите братя и сестри. Макар в Моите прозрения да няма нищо задълбочено, Аз все пак ви казвам за тях, за да можем да споделяме най-съкровени чувства, без никакви прегради помежду ни, и за да бъде Бог винаги сред нас. Тези слова идат от сърцето Ми. Добре! Това е всичко, за което искам да говоря от сърце днес. Надявам се, че Моите братя и сестри ще продължат да работят усърдно и нека Божият Дух винаги бди над нас!

ПЪТЯТ ... (4)

Това, че хората са способни да открият Божията обичливост, да търсят пътя на любовта към Бог в днешната епоха и че са готови да приемат обучението на днешното царство — всичко това е Божия благодат и освен това е Божие възвисяване на човечеството. Всеки път, когато си помисля за това, усещам силно Божията обичливост. Бог наистина ни обича; ако не ни обичаше, кой щеше да е способен да открие Неговата обичливост? Само така виждам, че цялото това дело се извършва лично от Самия Бог и че Той води и напътства хората. Благодаря на Бог за това и бих желал Моите братя и сестри да се присъединят към Мен в Негова възхвала: „Слава на Теб, Самия върховен Бог! Нека Твоята слава да се умножи и да се разкрие в онези от нас, които са избрани и спечелени от Теб“. Бог Ме просветли: Той Ми показва, че сме били предопределени преди много еони, че Той е искал да ни спечели в последните дни и така да позволи на вселената и на всички неща да видят пълната Божия слава чрез нас. Следователно ние сме кристализацията на шестте хиляди години на Божия план за управление; ние сме моделите, образците на Божието дело в цялата вселена. Едва сега осъзнавам колко много ни обича Бог и че делото, което Той върши в нас, и нещата, които казва, са милион пъти повече, отколкото в миналите векове. Дори в Израел или в Петър Бог не е извършил лично толкова голямо дело и не е изрекъл толкова много слова — това показва, че ние, тази група хора, наистина сме невероятно благословени, несравнимо по-благословени от светиите от отминалите времена. Ето защо Бог винаги е казвал, че хората от последната епоха са благословени. Каквото и да казват другите, Аз вярвам, че Бог най-много нас е благословил. Трябва да приемем благословиите, дадени ни от Бог; може да има хора, които се оплакват на Бог, но Аз вярвам, че ако тези благословии идват от Бог, то това доказва, че ние ги заслужаваме. Дори и другите да се оплакват или да са недоволни от нас, Аз все пак вярвам, че никой друг не може да наследи или да ни отнеме благословиите, които Бог ни е дал. Тъй като Божието дело се извършва в нас и Той говори лице в лице с нас, а не с други хора — Бог прави това, което иска. И ако хората не са убедени в това, не си ли създават само проблеми? Не си ли навличат презрение по този начин? Защо казвам такива неща? Защото дълбоко го ценя. Вземете например делото, което Бог върши в Мен: само Аз мога да се заема с това дело — би ли могъл някой друг да го извърши? Имах късмета да получа това поръчение от Бог — би ли могъл някой друг да го свърши, ако му хрумне? Надеждата Ми обаче е, че братята и сестрите ще разберат сърцето Ми. Не се хваля с пълномощията Си, а разяснявам един въпрос. Бих желал цялата слава да бъде на Бог и Той да погледне сърцето на всеки един от нас, за да се очистят сърцата ни пред Него. В сърцето Си желая Бог да Ме спечели напълно, да бъда принесен в жертва като целомъдрена девица на олтара, и да имам

покорството на агнец, явяващ се сред цялото човечество като свято духовно тяло. Това е Моето обещание, клетвата, която дадох пред Бог. Искам да я изпълня и така да се отплатя за Божията любов. Готов ли си да направиш това? Вярвам, че това Мое обещание ще вдъхне кураж на повече по-млади братя и сестри и че ще донесе надежда на повече млади хора. Струва Ми се, че Бог смята младите хора за особено важни. Може би това е Мое собствено пристрастие, но винаги чувствам, че младите хора имат перспективи и надежда; изглежда, че Бог работи допълнително в младите хора. Може да им липсва проникателност и мъдрост и може да са енергични и плахи като новородени телета, но Аз вярвам, че не са лишени от достойнства. В тях може да се види невинността на младостта и те възприемат новите неща бързо. Въпреки че младите хора са склонни към арогантност, ярост и импулсивност, това не оказва влияние върху способността им да приемат нова светлина, тъй като младите хора рядко се придържат към отдавнашни, остарели неща. Ето защо виждам безгранична надежда в младите хора и в тяхната жизненост; именно поради тази причина изпитвам нежни чувства към тях. Не изпитвам неприязън към по-възрастните братя и сестри, но и те не представляват никакъв интерес за Мен — за което им поднасям искрените Си извинения. Може би това, което казах, е неуместно или е необмислено, но се надявам, че всички вие ще простите безразсъдството Ми, защото съм твърде млад, за да обръщам голямо внимание на начина, по който говоря. Но в интерес на истината по-големите братя и сестри все пак изпълняват някаква функция — те не са напълно безполезни. Това е така, защото са опитни в справянето с проблемите и са постоянни в начина, по който го правят, и не допускат толкова много грешки. Нима това не са техните силни страни? Нека всички кажем пред Бог: „О, Боже! Нека всички ние изпълняваме своите функции на различните си позиции и нека всички ние дадем най-доброто от себе си за Твоята воля!“. Вярвам, че това трябва да е Божията воля!

Опитът Ми показва, че много от онези, които открито се противопоставят на този поток — които пряко се противопоставят на Божия Дух — са по-възрастни. Тези хора имат много силни религиозни представи; на всяка крачка те сравняват Божиите слова с неща, които са отживели, и се опитват да съгласуват нещата, които са били приети в миналото, с Божиите слова. Не са ли нелепи? Могат ли такива хора да извършват делото, поверено им от Бог? Може ли Бог да оползотвори такива хора в Своето дело? Светият Дух има метод за всеки ден от Своето дело; ако хората се придържат към старомодни неща, ще дойде ден, когато те ще бъдат изтласкани от сцената на историята. На всеки етап от Своето дело Бог използва нови хора. Нима онези, които се опитват да поучават другите с остарели неща, не носят разруха на хората? И не забавят ли те Божието дело? И ако това е така, кога ще бъде завършено Божието дело? Може да има хора, които имат някакви представи за това, което казах току-що. Може би не са убедени. Но не искам да се притесняваш: не след дълго ще се случват много такива неща и те

могат да бъдат обяснени само чрез фактите. Нека посетим някои важни хора, някои уважавани пастори или тълкуватели на Библията и да им проповядваме за този поток. Отначало те няма да се противопоставят открито, това е сигурно, но ще извадят Библията, за да те предизвикат. Те ще те накарат да разкажеш книгата на пророк Исая и книгата на пророк Даниил и дори ще те накарат да обясниш Откровението. И ако не можеш да го разкажеш, те ще те отхвърлят, ще те нарекат лъжехрист и ще кажат, че разпространяваш нелепици. След час те ще отправят срещу теб фалшиви обвинения, които ще те оставят без дъх. Нима това не е открита съпротива? Това обаче е само началото. Те не могат да възпрепятстват следващия етап от Божието дело и не след дълго Светият Дух ще ги принуди да го приемат. Това е неумолима тенденция; това е нещо, което хората не могат да направят и дори не могат да си го представят. Вярвам, че Божието дело ще се разпространи безпрепятствено из цялата вселена. Това е Божията воля и никой не може да я спре. Нека Бог ни просветли и ни позволи да приемем повече нова светлина, а не да прекъсваме Божието управление по този въпрос. Нека Бог бъде милостив към нас, за да можем всички да видим настъпването на деня на Божията слава. Времето, когато Бог се прослави в цялата вселена, ще бъде и времето, когато и ние ще спечелим слава заедно с Него. Изглежда, че това ще бъде и времето, когато ще се разделя с онези, които вървят с Мен. Надявам се Моите братя и сестри да издигнат гласовете си заедно с Моя в молба, отправена към Бог: нека Божието велико дело бъде завършено скоро, за да можем да видим деня на Божията слава в рамките на нашия живот. Все още се надявам да постигна Божията воля в рамките на Своя живот и се надявам Бог да продължи да върши делото Си в нас и никога да няма пречки. Това е Моят вечен стремеж. Нека Бог бъде винаги сред нас и нека Неговата любов да изгради мостове между нас, така че приятелството между нас да стане по-ценно. Надявам се любовта да създаде по-добро разбирателство между нас, да ни доведе до по-дълбока близост, да премахне всяка отдалеченост между нас и се надявам, че любовта между нас може да стане по-дълбока, по-голяма и по-сладка. Вярвам, че това трябва да бъде волята на Моя Бог. Надявам се Моите братя и сестри да се приближат до Мен и всички ние да ценим кратките дни, които имаме заедно, за да могат те да ни служат като красиви спомени.

Може да е имало повече етапи на Божието дело в континентален Китай, но те не са сложни. Като се замисля, всеки етап от Неговото дело има смисъл; всеки е бил извършен лично от Бог и всеки човек е изиграл роля в това дело. Всяка „сцена“ е наистина смешна и кой би могъл да си представи, че тези хора ще изиграят такава драма, че техните изпълнения наред всяко изпитание ще бъдат толкова реалистични, че всякакви хора ще бъдат изобразени толкова ярко и пълно под Божието перо, че всеки от тях ще извади много неща на бял свят? Но с това не искам да кажа, че чрез Своето дело Бог си играе с хората. В това не би имало

никакъв смисъл — Божието дело има цел и Той никога не би направил нещо безсмислено или безполезно. Всичко, което Той върши, цели да доведе хората до съвършенство, да ги спечели. От това наистина виждам, че Божието сърце е изцяло отдадено на доброто на човека. Може да съм нарекъл това драма, но може да се каже също, че тази драма е взета от реалния живот. Само че за Бог, който е главният режисьор на тази драма, хората са там, за да Му съдействат в завършването на това дело. В друг смисъл обаче Бог използва това, за да спечели хората и да ги накара да Го обичат повече. Нима това не е Божията воля? Затова се надявам, че никой няма притеснения. Съвсем ли не познаваш Божията воля? Казах много — надявам се, че братята и сестрите са разбрали всичко и не са изтълкували сърцето Ми погрешно. Не се съмнявам, че всички вие ще бъдете спечелени от Бог. Всеки върви по различен път. Нека този под краката ви бъде открит от Бог, а вие да Му се молите и да кажете: „О, Боже! Искам да ме спечелиш, за да може духът ми да се върне при Теб“. Готов ли си да потърсиш Божието напътствие в дълбините на духа си?

ПЪТЯТ ... (5)

В миналото никой не е познавал Светия Дух, а още по-малко е знаел за пътя, по който Той върви. Затова хората винаги са се излагали пред Бог. Справедливо е да се каже, че почти всички, които вярват в Бог, не познават Духа и че вярата им е объркана и неясна. Очевидно е, че хората не разбират Бог, и въпреки че устите им може да изричат, че вярват в Него, съдейки по тяхното поведение, по същество те вярват в себе си, а не в Бог. В собствените Си действителни изживявания видях, че Бог свидетелства за възплътения Бог и отстрани изглежда, че хората са били принудени да признаят свидетелството на Бог, само че едва ли може да се каже, че те вярват, че Божият Дух е напълно безпогрешен. Аз обаче казвам, че хората вярват не в тази личност, да не говорим за Божия Дух, а в своите собствени чувства. Нима не вярват само в себе си, като правят това? Това, което казвам, е вярно. Не поставям етикети на хората, но трябва да поясня едно нещо: това, че хората са достигнали до днешния ден, независимо дали имат яснота, или са объркани, се дължи изцяло на Светия Дух. Това не е нещо, върху което хората имат какъвто и да е контрол. То е пример за това, което споменах по-рано за Светия Дух, който принуждава хората да вярват; това е начинът, по който работи Той, и това е пътят, поет от Светия Дух. В когото и да вярват хората по същество, Светият Дух принуждава хората да изпитват такова чувство, което ги кара да вярват в Бог в сърцата си. Нима не вярваш по този начин? Нима не смяташ, че вярата ти в Бог е нещо странно? Не ти ли се струва странно, че не си способен да излезеш от този поток? Нима не си полагал усилия да мислиш по този въпрос?

Нима това не най-голямото от всички знамения и чудеса? Дори и много пъти да си изпитвал порив да избягаш, винаги има мощна жизнена сила, която те привлича и те кара да не искаш да си тръгнеш. И всеки път, когато попаднеш в такава ситуация, неизменно започваш да плачеш и да ридаш, без да знаеш какво да правиш по-нататък. Някои от вас се опитват да си тръгнат, но когато се опиташ да си отидеш, се чувстваш сякаш нож се е забил в сърцето ти, сякаш някой земен призрак е отнел душата ти и е оставил сърцето ти неспокойно и без мир. След това не можеш да не се стегнеш и да не се върнеш при Бог... Не си ли имал подобно изживяване? Не се съмнявам, че по-младите братя и сестри, които са способни да открият сърцата си, ще кажат: „Да! Изживявал съм това толкова много пъти, че ме е срам да си помисля!“. В Моето ежедневие винаги с радост се отнасям към младите Си братя и сестри като към Свои довереници, защото в тях има толкова много невинност — те са толкова чисти и прекрасни. Те са като Мои спътници. Затова винаги търся възможност да събера всичките Си довереници заедно, за да говорим за нашите идеали и планове. Нека Божията воля се изпълни в нас, така че всички да сме като плът и кръв, без никакви прегради и отдалеченост помежду ни. Нека всички се молим на Бог: „О, Боже! Ако това е Твоята воля, молим Те да ни дадеш подходяща среда, за да можем да изпълним желанията в сърцата си. Смили се над нас, младите и неразумните, и ни позволи да използваме силата в сърцата си!“. Вярвам, че това е Божията воля, защото преди много време се помолих на Бог и казах: „Отче! На земята ние непрестанно Те призоваваме и искаме Твоята воля да се изпълни на земята скоро. Ще търся Твоята воля. Нека да осъществиш това, което искаш, и да завърши поръчението Ти към Мен възможно най-бързо. Готов съм дори да откриеш нов път сред нас, ако това означава, че Твоята воля ще се изпълни скоро! Моля се само делото Ти да бъде завършено скоро и вярвам, че никакви правила не могат да го забавят!“. Такова е Божието дело днес. Нима не виждаш пътя, по който върви Светият Дух? Всеки път, когато срещам по-възрастни братя и сестри, изпитвам неописуемо чувство на потиснатост. Когато ги срещна, виждам, че са пропити от обществото; религиозните им представи, опитът им в справянето с нещата, начинът им на говорене, думите, които използват, и т.н. — всички те са дразнещи. Предполага се, че те са пълни с „мъдрост“. Винаги стоя възможно най-далеч от тях, защото лично Аз нямам философии за живот в света. Всеки път, когато срещам тези хора, съм толкова изтощен, че главата Ми е покрита с пот, а понякога се чувствам толкова потиснат, че едва дишам. Затова в този опасен момент Бог Ми дава отличен изход. Може би това е само Моето погрешно схващане. Интересува Ме само това, което е от полза за Бог; най-важното е да изпълнявам Божията воля. Страня от тези хора, но ако Бог изисква от Мен да общувам с тях, Аз все пак се подчинявам. Не че те са противни, а тяхната „мъдрост“, представи и философии за живот в света са твърде отблъскващи. Аз съм тук, за да изпълня Божието

поръчение, а не да уча как те вършат нещата. Спомням си, че веднъж Бог Ми каза: „На земята се стреми само да се подчиняваш на волята на Своя Отец и да изпълниш Неговото поръчение. Нищо друго не Те засяга“. Мисълта за това Ми дава малко спокойствие. Това е така, защото човешките дела винаги Ми се струват твърде сложни; не мога да ги разбера и никога не зная какво да правя. Така безброй пъти съм оставал объркан от това и съм мразел човечеството. Защо хората трябва да са толкова сложни? Защо не могат да бъдат непринудени? Защо се опитват да се правят на толкова умни? Контактите Ми с хората в по-голямата си част са заради Божието поръчение към Мен. Може би е имало няколко пъти, когато това не е било така, но кой знае какво се крие в дълбините на сърцето Ми?

Много пъти съм съветвал братята и сестрите до Мен да вярват в Бог със сърцата си и да не се грижат за собствените си интереси, а да се съобразяват с Божията воля. Много пъти съм плакал от мъка пред Бог: защо хората не се съобразяват с Божията воля? Та нали Божието дело не може просто да изчезне безследно и без причина? Не знам и защо — това почти се е превърнало в загадка в съзнанието Ми — хората никога не разпознават пътя, поет от Светия Дух, а продължават да се придържат към ненормалните отношения с другите? Отвращавам се, когато видя такива хора. Вместо да гледат към пътя на Светия Дух, те се съсредоточават върху човешките дела. Нима това може да удовлетвори Бог? Това често Ме натъжава. То почти се превърна бремене за Мен, а и смущава Светия Дух. Не чувстваш ли угризения в сърцето си? Нека Бог отвори нашите духовните очи. Много пъти Аз, Който водя хората да навлязат в Божието дело, съм се молил пред Бог: „О, Отче! Бих искал волята Ти да е в основата, бих търсил Твоята воля, бих искал да съм предан на Твоето поръчение, за да можеш да спечелиш тази група хора. Дано да ни отведеш в земята на свободата, за да можем да се докоснем до Теб с духа си и да събудиш духовните чувства в сърцата ни!“. Бих желал Божията воля да се изпълни и затова се моля непрестанно Неговият Дух да продължи да ни просветлява, за да вървим по пътя, водени от Светия Дух — защото пътят, по който вървя, е пътят на Светия Дух. И кой друг би могъл да извърви този път вместо Мен? Именно това прави бремето Ми още по-тежко. Чувствам се така, сякаш ще падна, но имам вяра, че Бог никога няма да забави делото Си. Може би пътищата ни ще се разделят едва след като Неговото поръчение бъде изпълнено. Така че може би заради въздействието на Божия Дух винаги съм се чувствал различен. Сякаш има дело, което Бог иска да свърши, но Аз все още не мога да разбера какво е то. И все пак вярвам, че никой на земята не е по-добър от Моите довереници, и вярвам, че те ще се молят за Мен пред Бог, за което съм безкрайно благодарен. Искам братята и сестрите да кажат заедно с Мен: „О, Боже! Нека Твоята воля се прояви напълно в нас, хората от последната епоха, за да бъдем благословени с живота на духа, да видим делата на Божия Дух и да погледнем истинското Му лице!“. Когато достигнем този етап, ние наистина ще живеем под напътствието на Духа и само тогава ще

можем да видим истинското лице на Бог. Тоест хората ще са способни да разберат истинското значение на всички истини, но не според човешките представи и разбирания, а според просветлението на волята на Божия Дух. Това е изцяло дело на Самия Бог, в него няма нищо от човешките идеи; това е Неговият план за извършване на делата, които Той иска да разкрие на земята, и това е последната част от Неговото дело на земята. Искаш ли да се присъединиш към това дело? Искаш ли да си част от него? Стремиш ли се да бъдеш доведен до съвършенство от Светия Дух и да участваш в живота на духа?

Ключовото днес е да навлезем по-дълбоко от първоначалната си основа. Трябва да навлезем по-дълбоко в истината, във виденията и в живота — но първо трябва да напомня на братята и сестрите, че за да навлезеш в този етап на делото, трябва да отхвърлиш предишните си представи. Това означава, че трябва да промениш начина, по който живееш, да съставиш нови планове, да обърнеш нова страница. Ако все още се придържаш към това, което е било ценно за теб в миналото, Светият Дух няма да може да работи в теб и Той едва ли ще успее да поддържа живота ти. Онези, които не се стремят, не навлизат и не планират, ще бъдат напълно изоставени от Светия Дух — и затова се казва, че са изоставени от епохата. Надявам се, че всички братя и сестри са способни да разберат сърцето Ми, и се надявам, че ще се изправят още „нови попълнения“, за да съдействат на Бог и да завършим това дело заедно. Вярвам, че Бог ще ни благослови. Вярвам и, че Бог ще Ми даде много повече довереници, за да мога да отида до всяко кътче на земята и да има по-голяма любов между нас. Освен това вярвам, че Бог ще разшири Своето царство благодарение на нашите усилия; бих искал тези наши усилия да достигнат невиджани нива и да позволят на Бог да спечели повече млади хора. Искам да прекарваме повече време в молитва за това, искам да се молим непрестанно, така че да прекарваме целия си живот пред Бог и да сме възможно най-близо до Него. Нека никога повече нищо не застава между нас и нека всички се закълнем пред Бог: да работим усърдно заедно! Да бъдем верни до самия край! Никога да не се разделяме и винаги да бъдем заедно! Надявам се, че всички братя и сестри ще дадат това обещание пред Бог, така че сърцата ни никога да не се променят и решимостта ни никога да не се разколебае! В името на Божията воля повтарям: нека работим усърдно! Нека се стремим с всички сили! Бог със сигурност ще ни благослови!

ПЪТЯТ ... (6)

Именно поради Божието дело ние сме доведени до наши дни и така сме оцелелите в Божия план за управление. Това, че днес продължаваме да съществуваме, е голямо издигане от Бог, защото според Божия план страната на

големия червен змей трябва да бъде унищожена. Но Аз мисля, че може би Той е създал друг план или иска да извърши друга част от Своето дело, така че дори и днес не мога да обясня това ясно — то е като неразрешима загадка. Но като цяло тази наша група е предопределена от Бог и Аз продължавам да вярвам, че Бог иска да извърши друго дело в нас. Нека всички умоляваме Небето така: „Да се изпълни Твоята воля, да ни се явиш отново и да не Се скриеш, за да видим по-ясно Твоята слава и Твоя лик“. Постоянно чувствам, че пътят, по който ни води Бог, не върви право нагоре, а е криволичещ и пълен с неравности; освен това Бог казва, че колкото по-скалист е пътят, толкова повече той може да разкрие нашите любящи сърца. И все пак никой от нас не може да открие такъв път. В Моя опит съм извървял много каменисти и коварни пътища и съм понесъл големи страдания; понякога дори съм бил толкова покрусен от скръб, че съм искал да крещя, но вървя по този път и до днес. Вярвам, че това е пътят, по който Бог води, затова понасям мъките на всички страдания и продължавам напред. Защото това е, каквото Бог е повелил, така че кой може да го избегне? Не искам да получа никакви благословии, а само да мога да вървя по пътя, по който трябва да вървя според Божиата воля. Не се стремя да подражавам на другите, като вървя по пътя, по който те вървят; единственото, към което се стремя, е да осъществя предаността Си да вървя по определения Ми път до края. Не искам помощта на другите, а честно казано, Аз също не мога да помогна на никого друго. Изглежда съм ужасно чувствителен по този въпрос. Не знам какво мислят другите хора. Това е така, защото винаги съм вярвал, че Бог е повелил колко страдания трябва да понесе човек и какво разстояние трябва да измине по пътя си, и че в действителност никой не може да помогне на никого друго. Някои от нашите ревностни братя и сестри може да кажат, че в Мен няма любов, но точно в това вярвам. Хората вървят по своя път, разчитайки на Божието напътствие, и Аз вярвам, че повечето от Моите братя и сестри ще разберат сърцето Ми. Надявам се също така Бог да ни даде много по-голямо просветление в това отношение, за да може любовта ни да стане по-чиста, а приятелството ни — по-ценно. Нека не се объркваме по този въпрос, а само да придобием по-голяма яснота, така че отношенията между хората да се изграждат на основата на Божието напътствие.

От години Бог работи в континентален Китай и е платил висока цена във всички хора, за да ни доведе най-накрая до мястото, където сме днес. Мисля, че за да насочим всички по правилния път, това дело трябва да започне там, където всеки е най-слаб; само тогава те могат да преодолеят първото препятствие и да продължат напред. Нима не е по-добре така? Китайската нация, покварена от хиляди години, е оцеляла до днес, всякакви видове „вируси“ настъпват непрестанно и се разпространяват навсякъде като чума; достатъчно е да погледнем взаимоотношенията между хората, за да видим колко много „микроби“ се крият в хората. За Бог е изключително трудно да разгърне Своето дело в такъв плътно

затворен и заразен с вируси район. Характерите на хората, навиците им, начинът, по който вършат нещата, всичко, което изразяват в живота си и в отношенията си с хората — всичко това е разрушено до такава степен, че човешкото познание и човешката култура са осъдени на гибел от Бог. Да не говорим за различните изживявания, които хората са придобили от семействата си и от обществото — всички те са осъдени в очите на Бог. Това е така, защото тези, които живеят на тази земя, са погълнали твърде много вируси. За тях това е нещо обичайно и не се замислят за него. Следователно, колкото по-покварени са хората на дадено място, толкова по-ненормални са отношенията между тях. Взаимоотношенията на хората са изпълнени с интриги, те заговорничат един срещу друг и взаимно се избиват като в някаква канибалска цитадела на демони. На такава изпълнено с ужас място, където вилнеят призраци, е изключително трудно да се извърши Божието дело. Непрестанно се моля на Бог, когато Ми се налага да влизам в контакт с хора, защото се ужасявам от срещата с тях и дълбоко се страхувам, че ще накърня „достойнството“ им с Моя нрав. В сърцето Си винаги се страхувам, че тези нечисти духове ще действат безразсъдно, затова винаги се моля на Бог да Ме закриля. Сред нас се наблюдават всякакви ненормални отношения и като виждам всичко това, в сърцето Ми се заражда омраза, защото помежду си хората винаги се занимават с човешките си „дела“ и никога не мислят за Бог. Презирам поведението им до мозъка на костите Си. Това, което може да се види в хората в континентален Китай, не е нищо друго освен покварени сатанински нрави, затова, когато Бог извършва делото Си в тези хора, е почти невъзможно да се намери нещо ценно в тях; цялото дело се извършва от Светия Дух и само Светият Дух вдъхновява хората повече и работи в тях. Почти невъзможно е да се оползотворят тези хора; т.е. невъзможно е делото на Светия Дух за вдъхновяване на хората да се съчетае със съдействие от тяхна страна. Светият Дух просто полага много усилия, за да вдъхнови хората, но въпреки това хората остават безчувствени и безразлични и нямат представа какво върши Бог. Така че Божието дело в континентален Китай е сравнимо с делото Му на създаването на небето и земята. Той кара всички хора да се родят отново и променя всичко в тях, защото в тях няма нищо стойностно. Толкова е сърцераздирателно. Често се моля в скръбта Си за тези хора: „Боже, нека Твоята велика мощ се разкрие в тези хора, за да може Твоят Дух да им въздейства силно и тези безчувствени и глупави страдалци да се събудят, да не са вече в летаргичен сън и да видят деня на Твоята слава“. Нека всички се молим пред Бог и да кажем: „О, Боже! Смили се отново над нас и се погрижи за нас, така че сърцата ни да се обърнат изцяло към Теб и да можем да избягаме от тази мръсна земя, да се изправим и да завършим това, което си ни поверил“. Надявам се, че Бог отново ще ни вдъхнови, за да можем да получим Неговото просветление, и се надявам, че Той ще се смил над нас, така че сърцата ни постепенно да се обърнат към Него и Той да ни спечели. Това е желанието, което всички споделяме.

Пътят, по който вървим, е изцяло повелен от Бог. Накратко, вярвам, че със сигурност ще извървя този път до самия му край, защото Бог винаги Ми се усмихва и сякаш винаги съм воден от Божиата ръка. Така в сърцето Ми няма нищо друго и така винаги се съобразявам с Божието дело. Изпълнявам всичко, което Бог Ми е поръчал, с цялата Си сила и преданост, и никога не Се намесвам в задачи, които не са Ми отредени, нито се меса в това кой друг ги върши — защото вярвам, че всеки човек трябва да върви по своя собствен път и да не се натрапва на другите. Така го виждам Аз. Може би това е заради собствената Ми личност, но се надявам, че братята и сестрите Ми ще Ме разберат и ще Ми простят, защото никога няма да посмея да тръгна срещу законите на Моя Отец. Не смея да Се противопоставя на волята на Небето. Забрави ли, че „волята на Небето не може да бъде пренебрегвана“? Някои хора може да Ме смятат за егоцентричен, но Аз вярвам, че съм дошъл специално, за да изпълня една част от Божието дело на управлението. Не съм дошъл да се занимавам с междуличностни отношения; никога няма да се науча как да се разбирам добре с другите. В Божието поръчение обаче имам Божието ръководство и притежавам вярата и упоритостта да доведе това дело докрай. Може би съм твърде „егоцентричен“, но се надявам, че всеки ще се наеме да се опита да почувства Божиата справедлива и безкористна любов, и ще се опита да съдейства на Бог. Не чакайте второто пришествие на Божието величие; това не е от полза за никого. Винаги мисля, че това, което трябва да обмислим, е следното: „Трябва да направим всичко възможно, за да направим това, което трябва, за да удовлетворим Бог. Божието поръчение към всеки от нас е различно. Как да го изпълним?“. Трябва да разбереш какъв точно е пътят, по който вървиш — наложително е да си наясно с това. След като всички искате да удовлетворите Бог, защо да не Му се отдадете? Първият път, когато се помолих на Бог, Му отдадох цялото Си сърце. Хората около Мен — родители, сестри, братя и колеги — всички те бяха изтласкани далеч в дъното на съзнанието Ми от това, което бях решил, сякаш изобщо не съществуваха за Мен. Защото умът Ми винаги беше насочен към Бог, към Божиите слова или към Неговата мъдрост; тези неща винаги бяха в сърцето Ми и заемаха най-ценното място в него. Затова за хората, които избилстват от житейски философии, Аз съм хладнокръвен и безчувствен. Начинът, по който се държа, начинът, по който върша нещата, всеки Мой ход наранява сърцата им. Те хвърлят странни погледи към Мен, сякаш личността Ми е някаква неразрешима загадка. В съзнанието си те тайно преценяват що за личност съм, без да знаят какво ще направя по-нататък. Как може нещо, което правят, да застане на пътя Ми? Може да завиждат, да се отвращават или да се подиграват, но независимо от това, сякаш с неутолим глад и голяма жажда Аз се моля пред Бог през цялото време, сякаш сме само Аз и Той в един свят, в който не съществува никой друг. Заобиколилите Ме сили на външния свят все Ме

притискат силно, но и чувството, че съм вдъхновен от Бог, нахлува в Мен. Попаднал в тази дилема, Аз се поклоних пред Бог: „О, Боже! Как бих могъл да не съм готов да изпълня Твоята воля? Очите Ти гледат на Мен като на почтен, като на ковано злато, но Аз не мога да избягам от силите на мрака. Бих страдал за Теб през целия Си живот, бих превърнал делото Ти в делото на живота Си и Те моля да Ми дадеш подходящо спокойно място, където да Ти Се посветя. О, Боже! Искам да Ти Се отдам. Ти добре познаваш човешката слабост, така че защо Се криеш от Мен?“. В онзи момент сякаш бях като планинска лилия, ароматът ѝ, непознат за никого, се носеше от вятъра. Небето обаче заплака и сърцето Ми продължи да плаче; имах чувството, че в сърцето Ми има още по-силна болка. Всички сили и обсадата на хората — те бяха като гръм от ясно небе. Кой би могъл да разбере сърцето Ми? И така, Аз отново застанах пред Бог и казах: „О, Боже! Нима няма начин да извършиш делото Си на тази мръсна земя? Защо другите не могат да се съобразяват с Твоето сърце в удобна и подкрепяща среда, в която никой не ги преследва? Искам да разперя крилете Си, но защо е толкова трудно да отлетя? Нима не одобряваш?“. Дни наред плаках за това, но винаги вярвах, че Бог ще донесе утеха на скръбното Ми сърце. Никой никога не е разбирал Моята тревога. Може би това е пряко възприятие от Бог — в Себе Си винаги съм бил пламенен към Неговото дело и едва намирах време да си поема дъх. И до ден днешен продължавам да се моля и да казвам: „О, Боже! Ако това е Твоята воля, нека Ме водиш да извърша още по-велико Твое дело, така че то да може да се разпространи из цялата вселена и да обхване всички народи и вероизповедания, така че в сърцето Ми да настъпи малко спокойствие и да мога да живея за Теб на спокойно място, да мога да работя за Теб без смущения и да Ти служа със спокойно сърце през целия Си живот“. Това е желанието на сърцето Ми. Може би братята и сестрите ще кажат, че съм арогантен и самонадеян; Аз също признавам това, защото е факт — всичко, което младите хора притежават, е арогантност. Аз го казвам, както е в действителност, без да противореча на фактите. В Мен можеш да видиш всички личностни характеристики на един млад човек, но можеш да видиш и това, по което се отличавам от другите млади хора: Моето спокойствие и вътрешен мир. Аз не го правя на въпрос; вярвам, че Бог Ме познава по-добре, отколкото Аз познавам Себе Си. Тези думи идват от сърцето Ми и се надявам, че братята и сестрите няма да се обидят. Нека да говорим за думите в сърцата си, да погледнем към какво се стреми всеки от нас, да сравним боголюбивите си сърца, да се вслушаме в думите, които шепнем на Бог, да изпеем най-красивите песни в сърцата си и да изразим гордостта в сърцата си, така че животът ни да стане по-красив. Забравете миналото и гледайте към бъдещето. Бог ще ни открие път!

ПЪТЯТ ... (7)

В практическия си опит виждаме, че има много случаи, когато Бог лично е открил път за нас, така че пътят, по който стъпваме, да бъде по-стабилен и по-реален. Защото това е пътят, който Бог е открил за нас от незапомнени времена и който е предаден на нашето поколение след десетки хиляди години. Така поехме по пътя на нашите предшественици, които не го извървяха докрай. Ние сме избрани от Бог да извървим последния му етап. И така, Бог специално е подготвил този път за нас и независимо дали сме благословени, или ни е сполетяло нещастие, никой друг не може да върви по този път. Позволете Ми да добавя Моето собствено прозрение към това: не си помисляйте да се опитвате да избягате другаде или да се опитвате да намерите друг път, недейте да ламтите за статус и не се опитвайте да изградите свое собствено царство — всичко това са фантазии. Възможно е да си предубеден в известна степен към словата Ми и в такъв случай ти предлагам да престанеш да се заблуждаваш. По-добре е да помислиш повече върху това; не се прави на умен и не бъркай доброто и лошото. Ще съжаляваш за това, когато Божият план се изпълни. Тоест когато дойде Божието царство, всички народи на земята ще бъдат разбити на парчета. Тогава ще видиш, че твоите собствени планове също са заличени и че онези, които са порицани, ще бъдат смазани, а в това Бог напълно ще прояви Своя нрав. Мисля, че след като тези неща са Ми толкова ясни, трябва да ти ги кажа, за да не Ме обвиняваш после. Това, че сме били способни да вървим по този път до днес, е било повелено от Бог, така че не мислете, че сте специални, нито че нямате късмет — недей да съдиш днешното Божието дело, за да не бъдеш разбит на парчета. Просветлен съм от Божието дело: независимо от всичко Бог ще направи хората в тази група пълноценни, Неговото дело никога повече няма да се промени, Той ще отведе тази група хора до края на пътя и ще приключи делото Си на земята. Всички трябва да разберем това. Повечето хора обичат да „гледат напред“ и апетитите им нямат край. Никой от тях не разбира неотложната Божия воля днес и затова всички мислят за бягство. Те са като избягали коне, които искат само да се скитат из пустошта; малцина желаят да се установят в добрата Ханаанска земя, за да търсят пътя на човешкия живот. След като са дошли в земята на изобилието, ако хората не ѝ се наслаждават, какво още искат? Истината е, че отвъд добрата земя на Ханаан има само пустош. Дори когато хората са дошли на спокойно място, те не са способни да изпълнят дълга си; не са ли те просто блудници? Ако пропуснеш възможността Бог да те доведе до съвършенство тук, ще съжаляваш до края на дните си, а разкаянието ти ще е безкрайно. Ще бъдеш като Мойсей, който гледаше Ханаанската земя, но не можеше да ѝ се наслади — със свити юмруци и срещнал смъртта, изпълнен със съжаление. Не смяташ ли, че това е срамно? Не смяташ ли, че е неудобно другите да ти се подиграват? Искаш ли да бъдеш унижаван от

другите? Не искаш ли да се справиш добре заради себе си? Не искаш ли да бъдеш почтен и честен човек, когото Бог довежда до съвършенство? Наистина ли не се стремиш към нищо? Не искаш да поемеш по другите пътища; нима не искаш да поемеш и по пътя, който Бог ти е отредил? Смееш ли да се противопоставиш на волята на Небето? Колкото и голямо да е твоето „умение“, наистина ли можеш да оскъربيш Небето? Вярвам, че е по-добре да се опитаме да опознаем себе си правилно. Една дума от Бог може да промени небето и земята — какво е един мършав малък човек в Божиите очи?

От собствения Си опит разбрах, че колкото повече се противопоставяш на Бог, толкова повече Бог ще показва величествения Си нрав и толкова по-сурово ще бъде порицанието, което Той ще ти „поднесе“; колкото повече Му се подчиняваш, толкова повече Той ще те обича и закриля. Божият нрав е като инструмент за наказание: ако се подчиняваш, ще останеш жив и здрав; когато си непокорен — когато все се опитваш да се изтъкнеш и все правиш номера — Божият нрав веднага се променя. Той е като слънцето в облачен ден; Той ще се крие от теб и ще ти покаже гнева Си. Така и Неговият нрав е като времето през юни, когато небето е ясно на километри, а вълните са само вълнички по повърхността на водата, докато течението внезапно не се ускори и водата не се обърне в бурно вълнение. Осмеляваш ли се да бъдеш толкова безразсъден, изправен пред такъв Божи нрав? В опита си повечето от вас, братя и сестри, са видели, че когато Светият Дух работи в благоприятни условия, ти си изпълнен с вяра, но след това, когато Божият Дух внезапно те изостави като гръм от ясно небе, ти така се измъчваш, че не спиш през нощта и търсиш посоката, в която е изчезнал Неговият Дух. Каквото и да правиш, не можеш да разбереш къде е отишъл Неговият Дух, но после, изведнъж, Той ти се явява отново и ти си толкова възторжен, колкото беше Петър, когато изведнъж отново видя своя Господ Исус, толкова възторжен, че си готов да извикаш. Наистина ли си забравил това, след като си го изживявал толкова много пъти? Господ Исус Христос, Който се въплъти, Който беше прикован на кръста, а след това възкръсна и се възнесе на небето, винаги е скрит за теб известно време и след това ти се явява за известно време. Той се разкрива пред теб заради твоята праведност и се гневи и се отдалечава от теб заради греховете ти, така че защо не Му се молиш повече? Не знаеше ли, че след Петдесетница Господ Исус Христос има друго поръчение на земята? Ти знаеш само факта, че Господ Исус Христос се въплъти, дойде на земята и беше прикован на кръста. Никога не си осъзнавал, че Исус, в Когото си вярвал преди, отдавна е поверил Своего дело на някой друг и че то отдавна е завършено, така че Духът на Господ Исус Христос е дошъл отново на земята в плът, за да извърши друга част от Своего дело. Бих искал да вмъкна нещо тук — въпреки факта, че в момента сте в този поток, смея да твърдя, че малцина сред вас вярват, че именно Този човек ви е дарен от Господ Исус Христос. Вие знаете само да Му се наслаждавате, но не

признавате, че Божият Дух отново е дошъл на земята и не признавате, че днешният Бог е Исус Христос отпреди хиляди години. И затова казвам, че всички вие вървите със затворени очи — просто приемате, където и да се озовете, и изобщо не сте сериозни в това отношение. Така на думи вярвате в Исус, но се осмелявате открито да се противопоставяте на Този, за Когото Бог свидетелства днес. Не си ли глупав? Днешният Бог не се интересува от грешките ти, Той не те осъжда. Твърдиш, че вярваш в Исус, така че може ли твоят Господ Исус Христос да те пусне? Нима смяташ, че Бог е място, на което можеш да изпускаш парата, да лъжеш и да мамиш? Когато твоят Господ Исус Христос се разкрие отново, Той ще определи дали си праведен, или нечестив въз основа на това как се държиш сега. Повечето хора развиват представи за това, което наричам „Моите братя и сестри“, и вярват, че Божиите начини на работа ще се променят. Нима такива хора не ухажват смъртта? Може ли Бог да свидетелства за Сатана като за Самия Бог? Нима така не осъждаш Бог? Вярваш ли, че всеки може да се превърне в Самия Бог? Ако наистина знаеше, нямаше да таиш никакви представи. В Библията има такъв откъс: Всичко е за Него и всичко е от Него. Той ще доведе много синове до слава и Той е нашият Капитан. Затова Той не се срамува да ни нарича братя. Може да си способен лесно да рецитираш наизуст тези слова, но не разбираш какво всъщност означават те. Нима не вярваш в Бог със затворени очи?

Вярвам, че нашето поколение е благословено да поеме по пътя, недовършен от онези от предишните поколения, и да види повторното явяване на Бог отпреди няколко хиляди години — Бог, който е сред нас и изобилства с всичко. Никога не си си представял, че ще вървиш по този път — способен ли си на това? Този път се води лично от Светия Дух, той се води от седемкратно усиления Дух на Господ Исус Христос и това е пътят, който е бил открит за теб от днешния Бог. Дори и в най-смелите си мечти не си можел да си представиш, че Исус от преди няколко хиляди години ще се яви отново пред теб. Не се ли чувстваш поласкан? Кой е способен да застане лице в лице с Бог? Често се моля нашата група да получи по-големи Божии благословии, да бъдем облагодетелствани от Бог и да бъдем спечелени от Него, но е имало и безброй пъти, когато съм проливал горчиви сълзи за нас, молейки се Бог да ни просветли, за да можем да видим по-големи откровения. Когато виждам хора, които постоянно се опитват да заблудят Бог и никога не се стремят към нищо, или се съобразяват с плътта, или се стремят към интереси и репутация, за да се превърнат в център на вниманието, как бих могъл да не почувствам силна болка в сърцето Си? Как може хората да са толкова безчувствени? Наистина ли делото Ми не оказа никакво влияние? Ако децата ти бяха непокорни и непочтителни към теб, ако им липсваше съвест, ако се интересуваха само от себе си и никога не се съобразяваха с чувствата ти, ако те изгонят от къщи, когато пораснат, как би се чувствал тогава? Дали няма да се стичат сълзи по лицето ти, когато си спомниш за кръвта, потта и саможертвата,

които си вложил в отглеждането им? Затова безброй пъти съм се молил на Бог и съм казвал: „Мили Боже! Само Ти знаеш дали нося бreme за Твоето дело. Когато действията Ми не са в съответствие с Твоята воля, Ти Ме дисциплинираш, довеждаш Ме до съвършенство и Ме караш да осъзная. Единствената Ми молба към Теб е да вдъхновиш тези хора повече, за да можеш скоро да получиш слава и те да бъдат спечелени от Теб, така че Твоето дело да може да изпълни Твоята воля и Твоят план да бъде завършен по-рано“. Бог не иска да завоюва хората чрез порицание, Той не иска все да ги води за носа. Той иска хората да се подчиняват на словата Му и да работят дисциплинирано и така да удовлетворят Неговата воля. Но хората нямат срам и постоянно се бунтуват срещу Него. Вярвам, че за нас е най-добре да намерим най-простия начин да Го удовлетворим, т.е. да се подчиняваме на всички Божии разпоредби. Ако наистина можеш да постигнеш това, ще бъдеш доведен до съвършенство. Нима това не е лесно и радостно? Поеми по пътя, по който трябва да вървиш; не обръщай внимание на това, което казват другите, и не разсъждавай прекалено много. Бъдещето и съдбата ти в твоите ръце ли са? Винаги се опитваш да избягаш и искаш да поемеш по светския път — но защо не можеш да се измъкнеш? Защо дълги години се колебаеш на кръстопът, а накрая отново избираш този път? Защо след дългогодишно скитане сега се върна в тази къща въпреки себе си? От теб ли зависи това? За онези от вас, които са в този поток, ако не Ми вярвате, тогава чуйте следното: ако планираш да си тръгнеш, виж дали Бог ти позволява, виж как те вдъхновява Светият Дух — сам го изживей. Честно казано, дори и да те сполети нещастие, трябва да го изстрадаш в този поток, а ако има страдание, трябва да страдаш тук, днес; не можеш да отидеш другаде. Ясно ли ти е това? Къде би отишъл? Това е Божият управленски закон. Смяташ ли, че Божият избор на тази група хора няма никакъв смисъл? В делото Си днес Бог не се гневи лесно, но ако хората се опитват да нарушат плана Му, лицето Му мигновено се променя и от светло става мрачно. Затова те съветвам да се успокоиш и да се подчиниш на Божиите замисли и да Му позволиш да те направи пълноценен. Само хората, които постъпват така, са умни.

ПЪТЯТ ... (8)

Не са минали само ден-два, откакто Бог дойде на земята, за да общува с човечеството и да живее с хората. Може би през това време хората получават богато познание за Бог и може би придобиват нещо повече от отделни прозрения за служенето на Бог и стават опитни във вярата си в Бог. Какъвто и да е случаят, повече или по-малко хората разбират Божия нрав, а изразяват и собствения си нрав по безброй начини. Според Мен различните проявления у хората са достатъчни, за да ги използва Бог като образци, а умствената им дейност е

задоволителна, за да ги използва като еталон. Това може да е аспект на сътрудничеството между човека и Бог, за който човекът не знае, а това прави изпълнението, режисирано от Бог, много живо и реалистично. Казвам тези неща на Моите братя и сестри като главен режисьор на тази драма — всеки един от нас може да разкаже за мислите и чувствата си, след като изиграе това, и да говори за това как всеки от нас изживява живота си в тази драма. Можем да проведем и съвсем нов вид симпозиум, на който да отворим сърцата си, да говорим за нашите сценични изкуства и да видим как Бог напътства всеки един, така че в следващото изпълнение да сме способни да изразим по-високо ниво на нашето изкуство и всеки да изиграе своята роля възможно най-добре, без да разочарова Бог. Надявам се, че Моите братя и сестри ще приемат това сериозно. Никой не трябва да се отнася към това лекомислено, защото доброто изпълнение на ролята не може да се постигне за ден-два; то изисква да изживеем живота, да навлезем по-дълбоко в реалния си живот в дългосрочен план и да имаме практически опит от различните видове живот. Едва тогава можем да се качим на сцената. Изпълнен съм с надежда за Моите братя и сестри. Вярвам, че няма да се обезсърчите или обезкуражите, че каквото и да прави Бог, вие ще бъдете като гърне с огън — никога безразлични и упорити до самия край, докато Божието дело не се разкрие напълно, докато драмата, която Бог режисира, не приключи окончателно. Нищо друго не искам от вас, надявам се само, че ще издържите, че няма да сте нетърпеливи да видите резултати, че ще Ми съдействате, за да може делото, което трябва да извърша, да бъде свършено добре и никой да не го прекъсва или смуцава. Когато тази част от делото бъде завършена, Бог ще ви разкрие всичко. След като делото Ми бъде завършено, ще представя вашите заслуги пред Бог, за да Му се отчете. Това не е ли по-добре? Да си помагаме взаимно, за да постигнем собствените си цели — не е ли това идеалното решение за всички? Сега е труден момент, който изисква от вас да платите определена цена. Тъй като сега Аз съм режисьорът, се надявам, че никой от вас не се дразни от това. Такова е делото, което върша. Може би един ден ще премина към по-подходяща „работна група“ и повече няма да ви затруднявам. Ще ви покажа всичко, което искате да видите, и ще ви дам всичко, което искате да чуете. Но не сега. Днешното дело е това дело и Аз не мога да ви дам свобода на действие и да ви позволя да правите, каквото си поискате. Това би затруднило делото Ми; честно казано, то няма да даде никакъв резултат и няма да ви е от полза. Така че днес трябва да изтърпите „несправедливостта“. Когато дойде денят и този етап от Моето дело бъде завършен, Аз ще бъда свободен, няма да нося толкова тежко бреме и ще се съглася на всичко, което поискате от Мен; стига да е полезно за живота ви, ще изпълня това, което поискате. Днес поех тежка отговорност. Не мога да тръгна срещу заповедите на Бог Отец и не мога да нарушавам плановете за Моето дело. Аз не мога да управлявам личните Си дела чрез служебните — и се надявам, че

всички вие можете да Ме разберете и да Ми простите, защото всичко, което правя, е според желанието на Бог Отец; правя всичко, което Той поиска от Мен, без значение какво иска, и не бих предизвикал Неговия гняв или ярост. Правя само това, което трябва. Затова от името на Бог Отец ви съветвам да издържите още малко. Никой не трябва да се притеснява. След като свърша това, което трябва да направя, можете да правите, каквото искате, и да виждате, каквото искате — но Аз трябва да довърша делото, което трябва да изпълня.

На този етап от делото от нас се изисква изключителна вяра и любов. Можем да се препънем и при най-малката небрежност, защото този етап на делото е различен от всички предишни: това, което Бог довежда до съвършенство, е вярата на хората, която е едновременно невидима и неосезаема. Това, което Бог прави, е да превръща словата във вяра, в любов и в живот. Хората трябва да стигнат до момент, в който са претърпели облагородяване стотици пъти и притежават вяра, по-голяма от тази на Йов. Те трябва да понесат невероятни страдания и всякакви мъчения, без никога да изоставят Бог. Когато те са покорни до смърт и имат голяма вяра в Бог, тогава този етап от Божието дело ще е завършен. Това е делото, което съм поел, така че се надявам, че Моите братя и сестри са способни да разберат затрудненото Ми положение и че няма да искат нищо друго от Мен. Това е изискването на Бог Отец към Мен и Аз не мога да избягам от тази реалност; трябва да върша делото, което е необходимо да върша. Надявам се само да не използвате натрапени аргументи и изкривена логика, да сте по-проницателни и да не гледате на въпроса твърде опростено. Мисленето ви е твърде детинско, твърде наивно. Божието дело не е толкова елементарно, колкото си представяте, Той не прави просто каквото си поиска; ако Го правеше, планът Му щеше да се провали. Не сте ли съгласни? Аз върша Божието дело. Аз не върша просто някакви странни работи за хората, не правя каквото си искам и не определям лично дали да правя нещо, или не. Днес нещата не са толкова прости. Аз съм изпратен от Отца, за да съм режисьор — смятате ли, че Аз Самият съм уредил и избрал това? Човешките идеи често проявяват тенденцията да прекъсват Божието дело и затова, след като работя известно време, има много молби от хората, които не мога да изпълня, и хората променят мнението си за Мен. Всички трябва да сте наясно с тези ваши идеи; няма да ги излагам поотделно, мога само да обясня делото което върша. Чувствата Ми изобщо не са наранени от това. След като сте разбрали това, можете да го разглеждате, както искате. Няма да повдигам никакви възражения, защото така работи Бог; не съм длъжен да обяснявам всичко. Току-що дойдох да изпълня делото на словата, да работя и да позволя на тази драма да се разиграе под режисурата на словата. Няма нужда да говоря за нищо друго, нито мога да правя нещо друго. Обясних всичко, което имам да кажа, не Ме интересува какво мислите и то няма значение за Мен. Но все пак бих искал да ви напомня, че Божието дело не е толкова просто, колкото си го представяте. Колкото по-малко

съответства то на представите на хората, толкова по-дълбоко е значението му; и колкото повече съответства то на представите на хората, толкова по-малко ценно е, толкова повече му липсва истински смисъл. Обмислете внимателно тези слова — това е всичко, което ще кажа по този въпрос. Вие сами можете да анализирате останалото. Няма да го обяснявам.

Хората си въобразяват, че Бог прави нещата по определен начин, но дали това, което видяхме и изживяхме от Божието дело през последната около една година, наистина съответстваше на човешките представи? От сътворението на света досега нито един човек не е успял да разбере етапите или правилата на Божието дело. Ако можеше, защо онези религиозни водачи не разбират, че това е начинът, по който Бог работи днес? Защо толкова малко хора разбират днешната реалност? От това можем да видим, че никой не разбира Божието дело. Хората трябва само да действат според напътствието на Неговия Дух; те не трябва просто строго да прилагат правила към Неговото дело. Ако вземеш образа и делото на Исус и го сравниш с настоящото Божие дело, това е точно както евреите се опитват да съпоставят Исус с Йехова. Не губите ли от това? Дори Исус не знаеше какво ще бъде Божието дело в последните дни; знаеше само, че това, което трябваше да направи, беше да бъде разпнат на кръст. Как тогава другите биха могли да знаят? Как биха могли да знаят какво дело ще извърши Бог в бъдеще? Как би могъл Бог да разкрие Своя план на човешките същества, които са обладани от Сатана? Нима това не е глупаво? Бог иска от теб да знаеш и да разбираш Неговата воля. Той не иска от теб да мислиш за бъдещото Му дело. Трябва само да се грижим за вярата в Бог, да действаме според Неговите напътствия, да се справяме прагматично с реалните трудности, да не затрудняваме Бог и да не Му създаваме проблеми. Трябва да вършим това, което сме длъжни да вършим; стига да сме в рамките на настоящото Божие дело, това е достатъчно! Това е пътят, по който ви водя. Ако се съсредоточим само върху това да продължим напред, Бог няма да се отнесе зле с нито един от нас. През последната година на вашите необикновени изживявания вие получихте изключително много неща; вярвам, че няма да го приемете толкова тежко. Пътят, по който ви водя, е Моето дело и Моята мисия и той беше повелен от Бог много отдавна, така че ние бяхме предопределени да стигнем дотук, до днес. Това, че успяхме да го направим, е нашата голяма благословия и въпреки че пътят ни не беше гладък, приятелството ни е вечно и ще се предава през вековете. Независимо дали става дума за радост и смях, или за тъга и сълзи, нека всичко това се превърне в красив спомен! Може би знаете, че дните на Моето дело са преброени. Имам много работни проекти и не мога да ви придружавам често. Надявам се, че можете да Ме разберете — защото първоначалното ни приятелство не се е променило. Може би един ден отново ще се явя пред вас и се надявам да не Ми създавате трудности. В крайна сметка, Аз съм различен от вас. Пътувам навсякъде заради делото Си, а не прахосвам

живота Си по хотели. Независимо от това как сте, Аз просто върша това, което трябва да свърша. Надявам се, че нещата, които сме споделяли в миналото, могат да се превърнат в цвета на нашето приятелство.

Може да се каже, че този път беше отворен от Мен и независимо дали беше горчив, или сладък, Аз го прокарах. Това, че сме стигнали до днес, се дължи на Божиата благодат. Може да има хора, които са Ми благодарни, а може да има и такива, които се оплакват от Мен, но нищо от това няма значение. Искам само да видя, че това, което трябва да се постигне в тази група хора, е постигнато. Това е нещо, което трябва да се отпразнува. Така че не се сърдя на онези, които се оплакват от Мен; всичко, което искам, е да завърша делото Си възможно най-бързо, така че Божието сърце скоро да се успокои. По това време няма да нося никакво тежко бреме и в Божието сърце няма да има никакви притеснения. Искате ли да съдействате по-добре? Не е ли по-добре да се стремим да вършим Божието дело добре? Може да се каже, че през този период понесохме безброй трудности и изпитахме всякакви радости и скърби. Като цяло представянето на всеки един от вас беше общо взето на ниво. Може би в бъдеще от вас ще се изисква по-добро дело, но не се умисляйте за Мен, а просто правете това, което трябва. Това, което трябва да свърша, е почти готово; надявам се да останете предани през цялото време и да не изпитвате носталгия по делото Ми. Трябва да знаете, че съм дошъл само за да завърша един етап от делото и със сигурност не за да изпълня цялото Божие дело. Трябва да сте наясно с това и да нямате други идеи за него. Божието дело изисква още много способности, за да бъде завършено; не можете винаги да разчитате на Мен. Може би вече сте разбрали, че съм дошъл да изпълня само една част от делото — такава, която не представлява Йехова или Исус; Божието дело е разделено на много етапи, така че не трябва да бъдете твърде непреклонни. Докато работя, трябва да Ме слушате. Във всяка епоха Божието дело се променя; не всичко е изрязано по един и същи калъп и не всеки път се повтаря една и съща стара песен. И всеки етап Неговото дело съответства на епохата и се променя, защото епохата не е една и съща. И тъй, понеже си роден в тази епоха, трябва да ядеш и пиеш Божиите слова и да четеш тези слова. Може да дойде ден, в който делото Ми ще се промени, но в такъв случай трябва да продължите напред, както е необходимо; Божието дело не може да е грешно. Не обръщайте внимание на това как се променя външният свят; Бог не може да греши и Неговото дело не може да е грешно. Просто понякога старото Му дело приключва и започва Неговото ново дело. Това обаче не означава, че тъй като е дошло новото дело, старото дело е погрешно. Това е заблуда! За Божието дело не може да се каже, че е правилно или погрешно, може само да се каже, че е по-ранно или по-късно. Това е напътствието за вярата на хората в Бог и не трябва да се пренебрегва.

КАКВА ГЛЕДНА ТОЧКА ТРЯБВА ДА ИМАТ ВЯРВАЩИТЕ

Какво е спечелил човекът, след като е повярвал в Бог? Какво си научил за Бог? Колко те е променила вярата ти в Бог? Днес всички вие знаете, че вярата на човек в Бог не служи единствено за спасение на душата и благополучие на плътта, нито пък за обогатяване на живота на хората чрез любов към Бог и т.н. В този смисъл, ако обичаш Бог заради благополучието на плътта или моментното удоволствие, тогава, дори и накрая любовта ти към Него да достигне своя връх и да не желаеш нищо повече, тази любов, която търсиш, все пак е лъжовна и не е угодна на Бог. Тези, които използват любовта към Бог, за да обогатят скучното си съществуване и да запълнят празнотата в сърцата си, са хора, които са алчни за лесен живот, а не такива, които наистина се стремят да обичат Бог. Подобна любов е принудителна, тя е стремеж към душевна наслада и Бог няма нужда от нея. Тогава каква точно е твоята любов? Каква е причината да обичаш Бог? Колко истинска любов към Бог има в теб днес? Любовта на повечето от вас е като тази, спомената по-горе. Такава любов може само да поддържа статуквото; тя не може да е непреходна, нито да пусне корени в човека. Тя е като цвете, което цъфти и увяхва, без да дава плод. С други думи, след като веднъж си обикнал Бог по такъв начин, ако няма кой да те поведе по пътя напред, ти ще рухнеш. Ако обичаш Бог само през времето на любов към Бог, но след това нравът ти спрямо живота не се променя, тогава няма да можеш да се измъкнеш изпод булото на влиянието на тъмнината и пак няма да можеш да се освободиш от оковите на Сатана и неговото лукавство. Такива хора не могат да бъдат напълно спечелени от Бог; в крайна сметка техният дух, душа и тяло пак ще принадлежат на Сатана. В това няма никакво съмнение. Всички онези, които не могат да бъдат напълно спечелени от Бог, ще се върнат там, където са били първоначално, т.е. обратно при Сатана, и ще слязат в езерото от огън и жупел, за да приемат следващата стъпка от Божието наказание. Спечелените от Бог са тези, които са се отрекли от Сатана и са избягали от неговата власт. Те със сигурност са причислени към народа на Царството. Така се създава народът на Царството. Желаш ли да станеш такъв човек? Желаш ли да бъдеш спечелен от Бог? Желаш ли да избягаш от властта на Сатана и да се върнеш при Бог? Сега на Сатана ли принадлежиш или се причисляваш към народа на Царството? Тези въпроси би трябвало вече да са изяснени и да не се нуждаят от допълнителни разяснения.

В миналото мнозина са търсели с необуздани амбиции и идеи, а тези търсения са били породени от собствените им надежди. Нека засега оставим настрана тези въпроси; това, което е от ключово значение в този момент, е да се намери такава практика, която ще позволи на всеки от вас да поддържа нормално състояние пред Бог и постепенно да се освободи от оковите на сатанинското влияние, така че да бъде спечелен от Бог и да живее на земята според Неговите изисквания. Само

така вие можете да осъществите Божиите намерения. Много хора вярват в Бог, но не знаят нито какво иска Бог, нито какво иска Сатана. Те са объркани в своята вяра, просто се носят по течението и никога не са водили нормален християнски живот; нещо повече, никога не са имали нормални междуличностни отношения, още по-малко нормални отношения с Бог. От това се вижда, че трудностите и недостатъците на хората, както и другите фактори, които могат да попречат на Божията воля, са много. Това е достатъчно, за да се докаже, че човекът все още не е поел по правилния път на вярата в Бог, нито пък е навлязъл в реалния опит на човешкия живот. И така, какво означава да поемеш по правилния път на вярата в Бог? Да поемеш по правилния път означава винаги да можеш да успокоиш сърцето си пред Бог и да имаш нормално общение с Него, като постепенно осъзнаваш човешките недостатъци и бавно придобиваш по-дълбоко познание за Бог. По този начин духът ти всеки ден получава нови прозрения и новопросвещение; твоят копнеж расте, стремиш се да навлезеш в истината и всеки нов ден идва с нова светлина и ново разбиране. Като вървиш по този път, ти постепенно се освобождаваш от влиянието на Сатана и израстваш в своя живот. Такива хора са поели по правилния път. Оцени собствения си реален опит и се вгледай в пътя, който си следвал във вярата си: като съпоставиш това с описаното по-горе, смяташ ли, че вървиш по правилния път? В кои отношения си се освободил от оковите на Сатана и от неговото влияние? Ако все още не си поел по правилния път, значи връзките ти със Сатана не са прекъснати. Ако това е така, дали стремиш да обичаш Бог ще те доведе до любов, която е истинска, всеотдайна и чиста? Казваш, че любовта ти към Бог е непоколебима и искрена, но все още не си се освободил от оковите на Сатана. Това не е ли подигравка с Бог? Ако желаеш да постигнеш състояние, в което любовта ти към Бог е неподправена, и искаш да бъдеш напълно спечелен от Бог и причислен към народа на Царството, тогава първо трябва да тръгнеш по правилния път на вярата в Бог.

ЗА СТЪПКИТЕ НА БОЖИЕТО ДЕЛО

Отстрани изглежда, че стъпките на настоящото Божие дело вече са приключили и човекът вече е преживял съда, порицанието, поразяването и облагородяването от Божиите слова и е преминал през такива етапи като изпитанието на обслужващите, облагородяването от времето на порицанието, изпитанието на смъртта, изпитанието на противовесите и времето на любов към Бог. И все пак, въпреки че по време на всеки етап, хората изпитват огромни трудности, те продължават да остават в неведение за Божията воля. Помислете, например, за изпитанието на обслужващите: те все още не са наясно какво са спечелили, какво са узнали и какъв ефект е искал да постигне Бог. Ако погледнем скоростта, с която

се разпространява Божието дело, ще забележим, че човек изглежда напълно неспособен да навакса спрямо днешната скорост. Може да се види, че Бог първо разкрива на човека тези етапи от Своето дело и че вместо непременно да постигне ниво, което човек може да си представи в някой от етапите, Той хвърля светлина върху даден въпрос. За да може Бог да усъвършенства някого, така че той наистина да бъде придобит от Него, Той трябва да предприеме всички стъпки, описани по-горе. Целта на извършването на това дело е да се покаже какви стъпки трябва да извърши Бог, за да усъвършенства дадена група хора. По този начин, погледнато отвън, стъпките на Божието дело са изпълнени — но по същество Той едва сега официално е започнал да усъвършенства човечеството. Хората трябва да са наясно с това: стъпките на Неговото дело са завършени, но самото дело не е приключило. Въпреки това, в представите си, хората вярват, че всички стъпки на Божието дело са били разкрити на човека и затова не може да има съмнение, че Божието дело е приключило. Този начин на приемане на нещата е напълно погрешен. Божието дело е в разрез с човешките представи и във всяко едно отношение се противопоставя на тези представи; най-вече стъпките на Божието дело са в разрез с човешките представи. Всичко това показва Божията мъдрост. Вижда се, че човешките представи предизвикват смущения на всяка крачка, а Бог се противопоставя на всичко, което човек си представя и това става очевидно по време на действителните преживявания. Всички си мислят, че Бог работи твърде бързо и че Божието дело приключва, преди да са го разбрали, преди да са придобили някакво разбиране и докато все още се намират в състояние на объркване. Така е с всеки етап от Неговото дело. Повечето хора смятат, че Бог си играе с хората — но не това е целта на Неговото дело. Неговият метод на работа е метод на размишление: първо като бърз поглед на препускащ конник към околните цветя, после навлизане в детайлите и след това пълно прецизиране на тези детайли — което изненадва хората. Хората се опитват да заблудят Бог, като си мислят, че ако успеят да се справят, докато достигнат определен момент, Бог ще бъде удовлетворен. В действителност как Бог би могъл да бъде удовлетворен от опитите на човека да се справи? За да постигне оптимален ефект, Бог работи, изненадвайки хората, поразявайки ги, когато те не знаят; това им дава по-голямо познание за Неговата мъдрост и по-голямо разбиране за Неговата праведност, величие и ненакърним нрав.

Днес Бог официално започна усъвършенстването на човека. За да бъдат усъвършенствани, хората трябва да преминат през откровението, съда и порицанието на Неговите думи, трябва да преживеят изпитанията и облагородяването на Неговите думи (като например изпитанието на обслужващите) и трябва да могат да издържат на изпитанието на смъртта. Това означава, че сред съда, порицанието и изпитанията на Бог, онези, които наистина се придържат към Божията воля, са способни да възхваляват Бог от дълбочината на сърцето си, да

се подчиняват напълно на Бог и да се отрекат от себе си, като по този начин обикнат Бог с искрено, неразделено и чисто сърце; такъв е съвършеният човек и това е точно делото, което Бог възнамерява да извърши, и делото, което ще извърши. Хората не бива да правят прибързани заключения за метода, по който Бог работи. Те трябва само да се стремят да навлязат в живота. Това е основното. Недей непрекъснато да изследваш метода на Божието дело; това само ще попречи на бъдещите ти изгледи. Колко от метода, по който работи Бог, си видял? Доколко си бил покòрен? Колко си спечелил от всеки един метод на Неговото дело? Желаш ли да бъдеш усъвършенстван от Бог? Желаш ли да станеш съвършен? Това са все неща, които трябва ясно да разберете и в които да навлезете.

ПОКВАРЕНИЯТ ЧОВЕК Е НЕСПОСОБЕН ДА ПРЕДСТАВЛЯВА БОГ

Човек винаги е живял под покривалото на влиянието на тъмнината, държан в робството на влиянието на Сатана, неспособен да избяга, и нравът му, обработен от Сатана, става все по-порочен. Може да се каже, че човек винаги е живял сред своя покварен сатанински нрав и е неспособен истински да обича Бог. При това положение, ако човек пожелае да обича Бог, той трябва да се лиши от своята самонадеяност, високомерие, арогантност, превзетост и всички подобни качества, присъщи на нрава на Сатана. В противен случай любовта му е нечиста любов, сатанинска любов, и, като такава, по никакъв начин не може да получи одобрението на Бог. Без да бъде директно усъвършенстван, третиран, пречупен, скастрен, дисциплиниран, укорен и облагороден от Светия Дух, никой не може истински да обича Бог. Ако казваш, че част от нрава ти представлява Бог и следователно можеш истински да Го обичаш, то ти си глупак, а думите ти са високомерни. Такива хора са архангелът! Вродената природа на човека е неспособна пряко да представлява Бог; той трябва да изостави вродената си природа чрез усъвършенстването от Бог и едва тогава — само чрез загриженост за Божиата воля, изпълняване на Божиите намерения и също така с обработване от Светия Дух — това, което върши през живота си, може да бъде одобрено от Бог. Никой, който живее в плът, не може пряко да представлява Бог, освен ако не е човек, използван от Светия Дух. Дори и за такъв човек обаче не може да се каже, че нравът му и житието му изцяло представляват Бог; може само да се каже, че житието му е направлявано от Светия Дух. Нравът на такъв човек не може да представлява Бог.

Въпреки че нравът на човек е предопределен от Бог — това не подлежи на съмнение и може да се счита за нещо позитивно — той е обработен от Сатана и

така целият нрав на човека е нравът на Сатана. Някои хора казват, че Божият нрав е да си прям в действията си и че това също така се проявява в тях, че техният характер също е такъв, и затова те казват, че нравът им представлява Бог. Какви хора са тези? Може ли поквареният сатанински нрав да представлява Бог? Всеки, който обявява, че нравът му представлява Бог, богохулства и обижда Светия Дух! Начинът, по който действа Светият Дух, показва, че Божието дело на земята е единствено делото на завоюването. При това положение многото порочни сатанински наклонности на човека тепърва трябва да бъдат очистени, житейските му деяния са все още образът на Сатана, те са това, което човекът вярва, че е добро, и представляват деянията на човешката плът; по-точно те представляват Сатана и по никакъв начин не могат да представляват Бог. Дори и някой да обича Бог дотолкова, че да може да се наслаждава на райски живот на земята и да може да прави изказвания като: „О, Боже! Обичам Те безкрайно!“, и дори да е достигнал най-висшата сфера, пак не може да се каже, че животът му е израз на Бог или че представлява Бог, защото същността на човека е различна от тази на Бог и човек никога не може да изрази Бог с деянията си, още по-малко да стане Бог. Това, което Светият Дух е наредил на човека да върши, е само в съответствие с това, което Бог иска от човека.

Всички постъпки и деяния на Сатана се проявяват в човека. Днес всичките постъпки и деяния на човека са израз на Сатана и оттук следва, че не могат да представляват Бог. Човек е възплъщението на Сатана и нравът на човека е неспособен да представлява нрава на Бог. Някои хора имат добър характер; Бог може да действа чрез характера на такива хора и работата, която те вършат, е направлявана от Светия Дух. При все това техният нрав не може да представлява Бог. Работата, която Бог върши по тях, не е нищо повече от обработване и усъвършенстване на това, което вече съществува отвътре. Никой не може пряко да представлява Бог, било то пророци в отминали епохи или хора, използвани от Бог. Хората започват да обичат Бог само под принудата на обстоятелствата и никой от тях не се стреми да съдейства по собствена воля. Кои неща са положителни? Всичко, което идва пряко от Бог, е положително. Обаче нравът на човека е обработен от Сатана и не може да представлява Бог. Само любовта, волята да страдаш, праведността, послушанието, смирението и скритостта на възплътения Бог пряко представляват Бог. Това е така, защото, когато Той дойде, дойде без греховна природа и дойде директно от Бог, без да е бил обработен от Сатана. Исус е само в подобие на греховната плът и не представлява греха; ето защо всички Негови постъпки, деяния и думи до момента преди завършването Му на делото на разпятието (включително момента на Неговото разпятие) пряко представляват Бог. Примерът на Исус е достатъчен да докаже, че никой с греховна природа не може да представлява Бог и че грехът на човека представлява Сатана. Или с други думи, грехът не представлява Бог и Бог е без грехове. Дори и работата,

извършвана в човека от Светия Дух, може само да бъде считана за направлявана от Светия Дух и не може да се каже, че се извършва от човека от името на Бог. Що се отнася до човека обаче, нито грехът му, нито нравът му представляват Бог. Чрез разглеждане на работата, извършена от Светия Дух върху човека от миналото до наши дни, ние виждаме, че човек има всичко, което преживява, защото Светият Дух е работил върху него. Много малко хора са способни да изживеят истината, след като са били дисциплинирани от Светия Дух и Той се е разправил с тях. Или с други думи, само делото на Светия Дух го има; съдействието от страна на човека отсъства. Сега разбираш ли ясно това? В такъв случай ти как ще дадеш всичко от себе си, за да Му съдействаш и да изпълниш дълга си, когато Светият Дух работи?

РЕЛИГИОЗНОТО СЛУЖЕНЕ ТРЯБВА ДА БЪДЕ ПРЕМАХНАТО

От началото на Своего дело във вселената Бог е предопределил много хора да Му служат, включително хора от всички сфери на живота. Целта Му е да изпълни Своята воля и да завърши безпроблемно Своего дело на земята; това е Божията цел при избора на хора, които да Му служат. Всеки човек, който служи на Бог, трябва да разбира Неговата воля. Това Негово дело прави по-очевидни за хората Божията мъдрост и всемогъщество, както и принципите на Неговото дело на земята. Бог действително е дошъл на земята, за да върши Своего дело, да има досег с хората, за да могат те да познаят по-ясно делата Му. Днес вие, тази група хора, имате щастието да служите на Бог на практика. Това е неизмеримо благословение за вас — вие наистина сте въздигнати от Бог. При избора на човек, който да Му служи, Бог винаги има Свои собствени принципи. Служенето на Бог в никакъв случай не е просто въпрос на ентузиазъм, както хората си представят. Днес вие виждате, че всички, които служат на Бог, правят това, защото имат водачеството на Бог и делото на Светия Дух и защото са хора, които търсят истината. Това са минималните условия за всички, които служат на Бог.

Служенето на Бог не е проста задача. Хората, чийто покварен нрав остава непроменен, никога не могат да служат на Бог. Ако твоят нрав не е съден и порицан от Божието слово, тогава той все още представлява Сатана, което доказва, че твоето служене на Бог произтича от това да се преструваш на добронамерен, че твоето служене се основава на сатанинската ти природа. Ти служиш на Бог с твоя естествен характер и според твоите лични предпочитания. Нещо повече, ти винаги мислиш, че нещата, които желаеш да правиш, са приятни за Бог и че нещата, които не желаеш да правиш, са омразни за Бог; твоята работа се ръководи изцяло от

собствените ти предпочитания. Може ли това да се нарече служене на Бог? В крайна сметка няма да има и най-малката промяна в житейския ти нрав; напротив, твоето служене ще те направи още по-упорит, като по този начин ще вкорени твоя покварен нрав дълбоко в теб, вследствие на което в теб ще се формират правила за служене на Бог, които се основават предимно на твоя собствен нрав и преживявания, получени от служенето ти според собствения ти нрав. Това са преживяванията и уроците на човека. Това е философията на човека за живота в света. Такива хора могат да бъдат класифицирани като фарисеи и религиозни служители. Ако не се събудят и не се покаят, те със сигурност ще се превърнат в лъжехристи и антихристи, които мамят хората в последните дни. Лъжехристите и антихристите, за които се говори, ще произлязат измежду такива хора. Ако тези, които служат на Бог, следват собствения си характер и действат според собствената си воля, те рискуват да бъдат пропъдени по всяко време. Хората, които прилагат придобития си дългогодишен опит в служене на Бог, за да спечелят сърцата на другите, да ги поучават и да ги контролират, както и да въздигат себе си, и които никога не се покайват, не изповядват греховете си и не се отказват от предимствата на положението си, ще паднат пред Бог. Те са от същия вид като Павел, като се опанят на старшинството си и се хвалят със своите качества. Бог няма да доведе такива хора до съвършенство. Такова служене прекъсва Божието дело. Хората винаги се придържат към старото. Те се придържат към представите от миналото, към всичко от отминалите времена. Това е голяма пречка за тяхното служене. Ако не можеш да отхвърлиш тези неща, те ще задушат целия ти живот. Бог няма да те похвали ни най-малко, дори и да счупиш краката си от тичане или гърба си от тежка работа, дори и да си мъченик в служенето си на Бог. Точно обратното: Той ще каже, че си злосторник.

От днес нататък Бог официално ще усъвършенства онези, които нямат религиозни представи, които са готови да оставят настрана старите си същности и които се подчиняват на Бог по простосърдечен начин. Той ще усъвършенства онези, които копнеят за Божието слово. Тези хора трябва да се изправят и да служат на Бог. В Бог има безкрайно изобилие и безгранична мъдрост. Удивителната Му работа и скъпоценни думи очакват още по-голям брой хора да се възползват от тях. Факт е, че тези нови неща са трудни за приемане от хората с религиозни представи, от хората, които претендират за старшинство, и от хората, които не могат да оставят настрана собствената си личност. Светият Дух няма възможност да усъвършенства тези хора. Ако човек не е решил да се покорява и не жадува за Божието слово, тогава няма начин да приеме тези нови неща; той просто ще става все по-бунтовен, все по-коварен и по този начин ще се озове на погрешния път. В Своето дело сега Бог ще въздигне повече хора, които наистина Го обичат и могат да приемат новата светлина, и Той напълно ще отслаби религиозните лидери, които претендират за своето старшинство; Той не желае нито един от тези хора,

които упорито се противопоставят на промяната. Ти искаш ли да бъдеш един от тези хора? Изпълняваш ли своето служене според своите предпочитания, или според това, което Бог изисква? Това е нещо, което трябва да знаеш за себе си. Ти религиозен служител ли си, или си новородено бебе, усъвършенствано от Бог? Каква част от твоето служене се възхвалява от Светия Дух? За каква част от него Бог няма дори да Си спомни? Колко голяма е промяната в живота ти в резултат на всичките ти години служене? Наясно ли си с всичко това? Ако си истински вярващ, ти ще отхвърлиш старите си религиозни представи от миналото и ще служиш на Бог по-добре по нов начин. Не е късно да се изправиш сега. Старите религиозни представи могат да накарат човек да загуби целия си живот. Опитът, който човек придобива, може да го накара да се отклони от Бог и да върши нещата по свой собствен начин. Ако не оставиш тези неща настрана, те ще станат спънки за растежа на живота ти. Бог винаги усъвършенства хората, които Му служат, и не ги отхвърля с лека ръка. Ако истински приемеш съда и порицанието на Божието слово, ако можеш да отхвърлиш старите си религиозни практики и правила и престанеш да използваш старите религиозни понятия като мярка за днешното Божие слово, само тогава ще има бъдеще за теб. Но ако се придържаш към старите неща, ако все още ги цениш, няма начин да бъдеш спасен. Бог не се интересува от такива хора. Ако наистина искаш да бъдеш усъвършенстван, трябва да се решиш да се откажеш напълно от всичко от миналото. Дори и ако това, което е правено преди, е било правилно, дори и ако е било Божие дело, ти пак трябва да си в състояние да го оставиш настрана и да спреш да се вкопчваш в него. Дори и да е било сигурно, че това е дело на Светия Дух, че е извършено директно от Светия Дух, днес трябва да го оставиш настрана. Не трябва да продължаваш да се държиш за него. Това е, което Бог изисква. Всичко трябва да бъде подновено. В Божието дело и в Божието слово Той не споменава старите неща, които са преминали, Той не рови в стария алманах; Бог е Бог, който винаги е нов и никога стар и не се вкопчва дори в собствените Си думи от миналото — това показва, че Бог не следва никакви правила. Така че, ако ти, като човешко същество, винаги се вкопчваш в нещата от миналото, ако отказваш да ги пуснеш и строго ги прилагаш по шаблонен начин, докато Бог вече не работи по начина, по който е работил в миналото, тогава не са ли твоите думи и действия разрушителни? Не си ли станал ти враг на Бог? Готов ли си да съсипеш целия си живот заради тези стари неща? Тези стари неща ще те превърнат в човек, който прекъсва Божието дело — такъв човек ли искаш да бъдеш? Ако наистина не искаш това, тогава бързо прекрати нещата, които правиш, и се обърни; започни всичко отначало. Бог няма да помни миналото ти служене.

ВЪВ ВЯРАТА СИ В БОГ ТРЯБВА ДА СЕ ПОДЧИНЯВАШ НА БОГ

Защо вярваш в Бог? Повечето хора са объркани от този въпрос. Те винаги имат две напълно различни гледни точки относно практическия Бог и Бог в небето, което показва, че те вярват в Бог не за да Му се подчиняват, а за да получат определени облаги или за да избегнат страданието от някакво бедствие; само тогава те са донякъде покорни. Тяхното покорство е условно; то е с оглед на техните лични перспективи и им е натрапено. И така, ти защо по-точно вярваш в Бог? Ако е само заради твоите перспективи и твоята съдба, би било по-добре изобщо да не вярваш. Такава вяра е самозаблуда, самоувереност и самовъзхищение. Ако вярата ти не е изградена върху основата на послушание към Бог, в крайна сметка ще бъдеш наказан за това, че Му се противопоставяш. Всички онези, които не се стремят към послушание към Бог във вярата си, Му се противопоставят. Бог иска хората да търсят истината, да жадуват за Неговите думи, да ядат и пият Неговите думи и да ги прилагат на практика, за да могат да постигнат послушание към Бог. Ако това са истинските ти намерения, тогава Бог със сигурност ще те издигне и със сигурност ще бъде милостив към теб. Това е несъмнено и непроменимо. Ако намерението ти не е да се подчиняваш на Бог и имаш други цели, тогава всичко, което казваш и правиш — твоите молитви към Бог и дори всяко твое действие — ще бъде противопоставяне срещу Него. Може да си любезен и вежлив, всяко твое действие и израз може да изглеждат правилни и може да изглежда, че си покорен, но когато става въпрос за твоите намерения и твоите възгледи относно вярата в Бог, всичко, което правиш, е в противовес на Бог; всичко, което правиш, е зло. Хората, които изглеждат послушни като овце, но в чиито сърца се таят зли намерения, са вълци в овчи кожи. Те директно обиждат Бог и Бог няма да пощади нито един от тях. Светият Дух ще разкрие всеки един от тях и ще покаже на всички, че онези, които са лицемери, със сигурност ще бъдат презрени и отхвърлени от Светия Дух. Не се тревожи: Бог ще си разчисти сметките и ще се справи с всеки един от тях на свой ред.

Ако не си в състояние да приемеш новата светлина от Бог и не можеш да разбереш всичко, което Бог прави днес, и не се стремиш към него, или пък се съмняваш в него, осъждаш го или го разглеждаш и анализираш внимателно, то тогава ти нямаш съзнанието да се подчиниш на Бог. Ако, когато се появи светлината на тук и сега, ти все още цениш светлината на вчерашния ден и се противопоставяш на новото Божие дело, то тогава ти не си нищо повече от абсурден — ти си един от онези, които съзнателно се противопоставят на Бог. Ключът към послушанието към Бог е да оцениш новата светлина и да можеш да я приемеш и приложиш на практика. Само това е истинско послушание. Онези, които нямат волята да копнеят за Бог, не са способни съзнателно да Му се подчинят и

могат само да Му се противопоставят в резултат на удовлетворението си от статуквото. Такъв човек не може да се подчини на Бог, защото е обладан от това, което е било преди. Нещата от миналото са дали на хората всякакви понятия и представи за Бог и те са се превърнали в образа на Бог в съзнанието им. Следователно това, в което те вярват, са техните собствени представи и стандартите на собственото им въображение. Ако сравняваш Бог, който върши действително дело днес, с Бог на твоето собствено въображение, то тогава вярата ти идва от Сатана и е опетнена от твоите собствени предпочитания — Бог не иска такава вяра. Независимо колко големи са постиженията им и независимо от тяхната отдаденост — дори да са посветили целия си живот на усилия за Неговото дело и да са се измъчили — Бог не одобрява хора с такава вяра. Той просто им дава малко благодат и им позволява да ѝ се насладят за известно време. Такива хора са неспособни да приложат истината на практика. Светият Дух не действа в тях и Бог ще пропъди всеки от тях на свой ред. Тези, които не се подчиняват на Бог във вярата си и имат грешни намерения, били те млади или стари, са тези, които се противопоставят и прекъсват, и такива хора безспорно ще бъдат пропъдени от Бог. Тези, които са без ни най-малко послушание към Бог, които просто признават Неговото име и имат някакво усещане за Божията доброта и прелест, но не вървят в крак със стъпките на Светия Дух и не се подчиняват на настоящото дело и думите на Светия Дух — такива хора живеят сред Божията благодат и няма да бъдат спечелени или усъвършенствани от Него. Бог прави хората съвършени чрез тяхното послушание, чрез това, че ядат, пият и се наслаждават на Божиите думи и чрез страданието и облагородяването в живота им. Само чрез такава вяра могат да се променят нагласите на хората и само тогава те могат да притежават истинското знание за Бог. Да не се задоволяваш с живот сред Божията благодат, активно да копнееш и да търсиш истината и да се стремиш да бъдеш спечелен от Бог — това означава съзнателно да се подчиняваш на Бог и точно това е вярата, която Той иска. Хората, които не правят нищо повече от това да се наслаждават на Божията благодат, не могат да бъдат направени съвършени или да бъдат променени, а покорството, благочестието, любовта и търпението им са повърхностни. Тези, които само се наслаждават на Божията благодат, не могат наистина да познаят Бог и дори когато Го познаят, знанието им е повърхностно и те казват неща като „Бог обича човека“ или „Бог е състрадателен към човека“. Това не олицетворява живота на човек и не показва, че хората наистина познават Бог. Ако, когато Божиите думи ги облагородят или когато Неговите изпитания ги връхлетят, хората не са в състояние да се подчинят на Бог — ако вместо това се усъмнят и паднат — то тогава те не са ни най-малко покорни. В тях има много правила и ограничения относно вярата в Бог, стари преживявания, които са в резултат на много години вяра, или различни правила, основани на Библията. Могат ли такива хора да се подчинят на Бог? Тези хора са

пълни с човешки неща — как биха могли да се подчинят на Бог? Тяхното „послушание“ е според личните им предпочитания — Бог би ли искал подобно послушание? Това не е послушание към Бог, а придържане към правила; това е тяхното собствено удовлетворение и успокоение. Ако твърдиш, че това е послушание към Бог, не богохулстваш ли срещу Него? Ти си египетски фараон. Извършваш зло и изрично се ангажираш с това да се противопоставяш на Бог — Бог така ли иска да служиш? Най-добре е да побързаш да се покаеш и да се опиташ да придобиеш известно самосъзнание. Ако не успееш, по-добре се прибири у дома; това ще ти донесе повече полза, отколкото привидното ти служене на Бог. Няма да прекъсваш и смущаваш; ще си знаеш мястото и ще живееш добре — така няма ли да е по-добре? И няма да бъдеш наказан, че се противопоставяш на Бог!

МНОГО Е ВАЖНО ДА СЕ УСТАНОВИ НОРМАЛНА ВРЪЗКА С БОГ

Когато хората вярват в Бог, обичат Го и Го удовлетворяват, те докосват Божия Дух със сърцата си и по този начин получават Неговото удовлетворение. Те използват сърцата си, за да поемат Божиите думи, и по този начин се задвижват от Неговия Дух. Ако желаеш да живееш нормален духовен живот и да установиш нормална връзка с Бог, то първо трябва да Му дадеш сърцето си. Едва след като си смирил сърцето си пред Него и си Му го отдал изцяло, ще можеш постепенно да развиеш нормален духовен живот. Ако във вярата си в Бог хората не Му предоставят сърцата си, ако сърцата им не са с Него и не се отнасят към Неговото бреме като към свое собствено, то тогава всичко, което правят, е измяна към Бог, постъпка, характерна за религиозните хора, за която няма да получат Божията похвала. Бог няма изгода от този тип хора, те могат да служат единствено като контраст на Неговото дело. Тези хора са като украса в Божия дом — само заемат място и са боклук — Бог не се възползва от тях. Не само че няма шанс Светият Дух да работи в тях, но и няма полза да ги усъвършенства. Този тип хора са същински ходещи трупове. Нито една част от тях не може да бъде използвана от Светия Дух — те са напълно покорени и дълбоко покварени от Сатана. Бог ще ги прогони. Когато Светият Дух използва хората днес, Той не само ангажира желателните части от тях, за да извършва дела, но също така усъвършенства и променя онези части от тях, които са нежелателни. Ако си способен да излееш сърцето си в Бог и да го смириш пред Него, тогава ще имаш възможността и качествата да бъдеш използван от Светия Дух и да получиш Неговото просвещение и озарение. Нещо повече, ще имаш възможността Светият Дух да поправи недостатъците ти. Когато отдадеш сърцето си на Бог, положителното е,

че ще можеш да навлезеш по-дълбоко и да постигнеш по-високо ниво на прозрение. Отрицателното е, че ще постигнеш по-добро познание за слабостите и недостатъците си и ще се стремиш и ще копнееш все повече да удовлетвориш Божията воля. Освен това няма да бъдеш пасивен, а ще можеш активно да навлезеш. Това показва, че си верен човек. Ако приемем, че сърцето ти е в състояние да остане смирено пред Бог, то това дали ще получиш похвала от Светия Дух, или не, и дали ще угодиш на Бог, или не, зависи в решаваща степен от това дали можеш активно да навлезеш. Когато Светият Дух просвещава хората и ги използва, Той никога не ги прави негативни, а винаги ги кара да напредват активно и въпреки че хората продължават да имат своите слабости, те вече не живеят според тях. Те не отлагат напредъка в живота си, а продължават да се стремят да задоволят Божията воля. Това е нормата. Ако успееш да я постигнеш, това доказва, че си добил присъствието на Светия Дух. Ако човек винаги е негативен и ако дори, след като е получил просветление и е опознал себе си, остане негативен и пасивен и не е в състояние да се изправи и да работи с Бог, това означава, че той е получил само Божията благодат, но Светият Дух не е с него. Неговата негативност означава, че сърцето му не е обърнато към Бог и че духът му не е движен от Божия Дух. Това трябва да се разбере от всички.

От опит може да се види, че смиряването на сърцето пред Бог е от изключителна важност. То е свързано с духовния живот на хората и с житейския им напредък. Стремешът ти към истината и промяна на нрава ти ще донесе плод единствено, ако сърцето ти е смирено пред Бог. Това е така, защото си дошъл при Него, носейки бreme, защото винаги чувстваш, че ти липсват толкова много качества, че има още много истини, които трябва да узнаеш, че съществува голяма част от реалността, която трябва първа да изпиташ и че трябва да проявяваш внимание към Божията воля. Тези неща са винаги в съзнанието ти, усещаш ги сякаш те притискат със сила, която спира дъха и те оставя с тежина в сърцето (въпреки че не си в негативно състояние). Само такъв човек е способен да приеме просвещението на Божиите думи и да бъде движен от Божия Дух. Именно поради неговото бreme, поради тежината в сърцето му и, може да се каже, поради цената, която е платил, и страданието, което е понесъл пред Бог, той получава Неговото просвещение и озарение. Защото Бог не проявява специално отношение към никого. Той винаги е справедлив в Своето отношение към хората, но и не им дава нищо произволно или безусловно. Това е един аспект от Неговия праведен нрав. В реалния живот повечето хора все още не са достигнали тази сфера. Най-малкото сърцата им все още не са се обърнали напълно към Бог, така че все още не е настъпила голямата промяна в техния житейски нрав. Това е така, защото те живеят само в Божията благодат и първа трябва да придобият делото на Светия Дух. Критериите, на които трябва да отговарят, за да бъдат от полза на Бог, са следните: техните сърца трябва да бъдат обърнати към Бог, те трябва да носят

бремето на Неговите думи, трябва да имат копнеж в сърцата си и трябва да са решени да търсят истината. Само такива хора могат да получат делото на Светия Дух и да спечелят Неговото просвещение и озарение. Хората, които Бог използва, изглеждат на повърхността лишени от разум и в нормални отношения с другите, но те говорят внимателно, с приличие и винаги са в състояние да запазят смирено сърцето си пред Бог. Именно подобни хора са достойни да бъдат използвани от Светия Дух. Тези хора „без разум“, за които Бог говори, привидно нямат нормални взаимоотношения с другите и не ги е грижа за външната любов или външните практики, но когато общуват по духовни въпроси, те са в състояние да отворят сърцата си и безкористно да предоставят на другите озарението и просвещението, които са придобили чрез действителните си преживявания пред Бог. По този начин те изразяват любовта си към Бог и удовлетворяват Неговата воля. Когато другите ги клеветят и им се присмиват, те избягват влиянието на външни хора, проблеми или неща и остават смирени пред Бог. Изглеждат така, сякаш имат свои собствени уникални прозрения. Независимо какво вършат другите, техните сърца никога не изоставят Бог. Докато останалите хора говорят и се смеят, техните сърца остават с Бог, те съзерцават Неговото слово или в тишината на сърцата си Му се молят, търсейки Неговите намерения. Те не отдават значение на поддържането на нормални междуличностни отношения и изглеждат така, сякаш нямат философия за живота. Те изглеждат жизнени, обичливи и невинни, но притежават и определено спокойствие. Това е типичният образ на човек, използван от Бог. Неща като философии за живота или „нормален разум“ просто не работят при този тип хора. Те са изпели цялото си сърце в Божието слово и явно имат само Бог в сърцата си. Това е типът човек „без разум“, към когото се обръща Бог и именно когото Той използва. Белег на такъв човек е, че без значение кога е и къде е, сърцето му е винаги с Бог; и независимо колко са разпуснати другите или колко се отдават на похотта и на плътта, сърцето на този човек никога не губи Бог и не следва тълпата. Само такъв човек е подходящ да служи на Бог и само той бива усъвършенстван от Светия Дух. Ако не можеш да постигнеш това, то тогава не си готов да бъдеш придобит от Бог, нито да бъдеш усъвършенстван от Светия Дух.

Ако искаш да установиш нормална връзка с Бог, сърцето ти трябва да бъде обърнато към Него; на тази основа ще имаш и нормални взаимоотношения и с другите хора. Ако нямаш нормална връзка с Бог, тогава каквото и да правиш, за да поддържаш отношенията си с другите хора, колкото и упорито да работиш или колкото и енергия да влагаш, всичко ще си остане просто една човешка философия за живота. Ти ще защитаваш положението си сред хората и ще постигаш тяхното одобрение посредством човешки гледни точки и човешки философии, вместо да установиш нормални междуличностни отношения според Божието слово. Ако не се съсредоточаваш във взаимоотношенията си с хората, а вместо това поддържаш нормална връзка с Бог, ако си готов да отдадеш сърцето

си на Бог и се научиш да Му се подчиняваш, тогава междуличностните ти отношения ще станат нормални по естествен път. Така тези взаимоотношения няма да бъдат изградени върху плътта, а върху основата на Божията любов. Плътските ти взаимодействия с други хора ще бъдат сведени до минимум, но на духовно ниво между вас ще има общение и взаимна любов, утеха и взаимно осигуряване. Всичко това се извършва въз основата на желанието да удовлетвориш Бог — тези взаимоотношения не се поддържат чрез човешки философии за живота, те се формират естествено, когато човек понася бремето заради Бог. Те не изискват никакви изкуствени, човешки усилия от теб, трябва само да практикуваш според принципите на Божиите думи. Готов ли си да се съобразиш с волята на Бог? Готов ли си да бъдеш човек, който е „без разум“ пред Него? Готов ли си напълно да отдадеш сърцето си на Бог и да пренебрегнеш положението си сред другите хора? От всички хора, с които общуваш, с кого имаш най-добри отношения? С кого имаш най-лоши отношения? Взаимоотношенията ти с хората нормални ли са? Отнасяш ли се към всички еднакво? Поддържах ли отношенията си с другите според своята философия за живот, или те са изградени върху основата на Божията любов? Когато хората не отдадат сърцата си на Бог, техните духове стават мудни, вцепенени и безсъзнателни. Такива хора никога няма да разберат Божиите думи, никога няма да имат нормална връзка с Бог и никога няма да постигнат промяна в своя нрав. Промяната в нрава е процес на пълното отдаване на сърцето на Бог и получаване на просвещение и озарение от Неговите думи. Божието дело позволява на хората активно да навлязат в него и да отхвърлят негативните си страни, след като придобият познание за тях. Когато предадеш сърцето си на Бог, ти ще си способен да усещаш всеки път, когато духът ти е раздвижен дори най-леко, и ще познаваш всяка част от Божието просвещение и озарение. Ако си упорит, постепенно ще поемеш по пътя на усъвършенстване от Светия Дух. Колкото по-смирено е сърцето ти пред Бог, толкова по-чувствителен и деликатен ще бъде духът ти, толкова по-възприемчив ще бъде той към движенията в него на Светия Дух и толкова по-нормална ще стане връзката ти с Бог. Нормални междуличностни отношения се установяват въз основата на обръщането на сърцето към Бог, а не чрез човешки усилия. Ако Бог отсъства от сърцето на човек, тогава отношенията му с другите хора си остават плътски взаимоотношения. Те не са нормални, а са похотливи угаждания и са мразени и ненавиждани от Бог. Ако твърдиш, че твой дух е бил раздвижен, но предпочиташ да общуваш само с хора, които харесваш и уважаваш, и си предубеден към тези, които не харесваш, и отказваш да говориш с тях, когато идват да искат нещо от теб, това е още по-убедително доказателство, че си управляван от емоции и че изобщо ти липсва нормална връзка с Бог. Това показва, че се опитваш да измамиш Бог и да прикриеш собствената си грозота. Може и да успееш да споделиш част от знанията си, но ако намеренията ти са погрешни, тогава всичко, което правиш,

е добро само по човешките стандарти и Бог няма да те похвали. Действията ти ще бъдат водени от плътта, а не от Божието бремe. Ти си годен да бъдеш от полза на Бог само ако си в състояние да смириш сърцето си пред Него и имаш нормални взаимодействия с всички онези, които Го обичат. Ако успееш да постигнеш това, то тогава без значение какви са взаимоотношенията ти с другите, ти няма да изпълняваш никаква философия за живота, а ще си загрижен за Божието бремe и живота си с Него. Колко такива хора има сред вас? Наистина ли са нормални отношенията ти с другите? На каква основа са изградени? Колко философии за живот имаш в себе си? Отхвърли ли ги вече? Ако сърцето ти не може да се обърне напълно към Бог, значи че ти не си от Него — дошъл си от Сатана и в крайна сметка ще се върнеш при него и не заслужаваш да бъдеш един от Божиите хора. Трябва добре да помислиш за тези неща.

НОРМАЛНИЯТ ДУХОВЕН ЖИВОТ ВОДИ ХОРАТА ПО ПРАВИЛНИЯ ПЪТ

Досега сте извървели само малка част от пътя си на вярващи в Бог и все още не сте поели по правилния път, затова още не можете да отговорите на Божия стандарт. В момента духовният ви ръст не е достатъчен, за да отговори на Божиите изисквания. Поради качествата ви и покварената ви природа вие винаги се отнасяте лекомислено към Божието дело и не проявявате сериозно отношение към него. Това е най-големият ви недостатък. Със сигурност никой човек не може да си обясни какъв е пътят, по който Светият Дух върви — повечето от вас не го разбират и не могат ясно да го видят. Нещо повече, повечето от вас не обръщат внимание на този въпрос, а още по-малко го приемат присърце. Ако продължавате по този начин, живеете в неведение за делото на Светия Дух, тогава пътя, по който поемате като вярващи в Бог, ще бъде безполезен. Това е така, защото вие не правите всичко по силите си, за да се стремите да изпълните Божията воля и защото не съдействате достатъчно на Бог. Работата не е в това, че Бог не е работил върху теб или че Светият Дух не те е разчувствал, а в това, че си толкова небрежен, че не приемаш сериозно делото на Светия Дух. Трябва незабавно да промениш това положение и да вървиш по пътя, по който Светият Дух води хората. Това е главната тема за днес. „Пътят, по който Светият Дух води“ се отнася за постигане на просветление в духа; познаване на Божието слово; добиване на яснота за пътя напред; способност за навлизане стъпка по стъпка в истината и постигане на по-дълбоко познание за Бог. Пътят, по който Светият Дух води хората, е преди всичко път към по-ясно разбиране на Божието слово, без отклонения и погрешни схващания, и тези, които го вървят, вървят право по него. За да постигнете това, вие ще трябва да работите в хармония с Бог, да откриете

правилната посока за практиката и да вървите по пътя, водени от Светия Дух. Това включва съдействие от страна на човека, т.е. какво трябва да направите, за да отговорите на Божиите изисквания към вас и как трябва да се държите, за да поемете по правилния път на вярата в Бог.

Да поемеш по пътя, воден от Светия Дух, може да ти изглежда сложно, но ще откриеш, че е много по-просто, когато пътят на практиката е ясен за теб. Истината е в това, че хората могат да направят всичко онова, което Бог изисква от тях — Той не изисква от тях нещо неизпълнимо. Във всички ситуации Бог се стреми да разреши проблемите на хората и да намери разрешение за грижите им. Всички вие трябва да разберете това: не разбирайте погрешно Бог. Хората биват водени според Божието слово по пътя, по който върви Светият Дух. Както вече споменахме, трябва да отдадете сърцето си на Бог. Това е необходимото условие за извървяване на пътя, по който Светият Дух води хората. Трябва да направите това, за да поемете по правилния път. Как човек съзнателно полага усилия, за да отдаде сърцето си на Бог? В ежедневието си, когато преживявате Божието дело и се молите на Бог, вие го правите небрежно — молите Му се, докато работите. Може ли това да се нарече отдаване на сърцето ви на Бог? Вие мислите за домашните дела или делата на плътта и така умът ви винаги е раздвоен. Може ли това да се счита за смиряване на сърцето ви в присъствието на Бог? Това е така, защото сърцето ти винаги се съсредоточава върху външни дела и не е в състояние да се върне обратно към Бог. Ако искаш сърцето ти наистина да е смирено пред Бог, тогава трябва да положиш усилия за съзнателно съдействие. Това означава, че всеки един от вас трябва да намери време за молитви, време, когато изоставя настрана хора, събития и неща; умиротворява сърцето си и се смирява пред Бог. Всеки трябва да си води свой собствен молитвен дневник, записвайки познанието си за Божието слово и начина, по който духът му е докоснат, независимо дали бележките са задълбочени или повърхностни; всеки трябва съзнателно да смири сърцето си пред Бог. Ако ти можеш да посветиш един или два часа всеки ден на истински духовен живот, тогава животът ти този ден ще бъде по-обогатен и сърцето ти ще бъде по-светло и ясно. Ако живееш такъв духовен живот всеки ден, тогава сърцето ти ще може отново да стане Божие притежание, духът ти ще укрепва все повече и повече, състоянието ти непрекъснато ще се подобрява, ще придобиеш още по-голяма способност да вървиш по пътя, по който Светият Дух те води, и Бог ще те награди с още повече благословения. Целта на вашия духовен живот е съзнателно да придобиете присъствието на Светия Дух. Тя не е да спазвате правила или да провеждате религиозни ритуали, а истински да действате в съгласие с Бог и истински да дисциплинирате тялото си — това е, което човек трябва да прави, така че приложете всички усилия за това. Колкото по-успешно е твоето съдействие и колкото повече усилия полагаш, толкова по-успешно сърцето ти ще може да се върне при Бог и толкова по-добре ще можеш да смириш сърцето

си пред Него. В даден момент Бог ще спечели сърцето ти напълно. Никой няма да може да поколебае или да плени твоето сърце и ти ще принадлежиш изцяло на Бог. Ако вървиш по този път, тогава Божието слово ще ти се разкрива по всяко време и ще те просвещава за всичко, което не разбираш — всичко това може да бъде постигнато чрез твоето съдействие. Ето защо Бог винаги казва: „На всички, които постъпват в съгласие с Мен, ще въздам двойно“. Трябва ясно да видите този път. Ако искате да вървите по правилния път, тогава трябва да направите всичко, което е по силите ви, за да угодите на Бог. Трябва да направите всичко, което можете, за да придобиете духовен живот. В началото може да не постигнеш големи резултати, когато се стремиш да направиш всичко това, но не трябва да си позволяваш да регресираш или да се потопиш в негативизъм — трябва усилено да продължаваш да се стараеш! Колкото повече живееш духовен живот, толкова повече сърцето ти ще бъде изпълнено с Божиите слова: то винаги ще остане загрижено за тези въпроси и винаги ще носи това бреме. След това, чрез своя духовен живот, разкрий на Бог най-съкровенията си истина, кажи Му какво си готов да направиш, за какво мислиш, какви са разбиранията и възгледите ти относно Неговото слово. Не укривай нищо, дори и най-малкия детайл! Учи се как на практика да изговаряш думите в сърцето си и да разкриваш на Бог истинските си чувства: ако всичко това е в сърцето ти, тогава непременно го изречи. Колкото повече говориш по този начин, толкова повече ще чувстваш Божиата красота и сърцето ти все повече ще те тегли към Бог. Когато това се случи, ще почувстваш, че Бог ти е по-скъп от всичко друго. Никога няма да Го изоставиш, каквото и да става. Ако ежедневно практикуваш този вид духовна преданост и тя е винаги в ума ти, като се отнасяш към нея като към нещо, което е изключително важно в живота ти, тогава сърцето ти ще бъде изпълнено с Божието слово. Ето това означава да бъдеш докоснат от Светия Дух. Ще се почувстваш, сякаш сърцето ти винаги е било обладано от Бог, сякаш това, което обичаш, е винаги в сърцето ти. Никой не може да ти отнеме това. Когато то се случи, Бог наистина ще заживее в теб и мястото Му ще бъде в твоето сърце.

ОБЕЩАНИЯ КЪМ ТЕЗИ, КОИТО СА УСЪВЪРШЕНСТВАНИ

Какъв е пътят, по който Бог усъвършенства човека? Какви аспекти включва това? Дали ти желаеш да бъдеш усъвършенстван от Бог? Готов ли си да приемеш Неговия съд и наказание? Какво знаеш по тези въпроси? Ако ти липсват знания, за да отговориш, това е доказателство, че все още не познаваш Божието дело, че още не си просветен от Светия Дух. Такива хора е невъзможно да бъдат усъвършенствани. На тях е дадена едва частица от благодатта, и то само за

кратко. Човеците не могат да бъдат усъвършенствани от Бог, ако просто се наслаждават на милостта Му. Някои са доволни, когато плътта им се наслаждава на спокойствие и радост, когато животът им е лек, без несгоди и нещастия, когато цялото им семейство живее в хармония без кавги и раздори — те може дори да вярват, че това е Божията благословия. В действителност това е просто Божията милост. Вие не бива просто да се наслаждавате на Божията милост. Подобно мислене е толкова пошло. Дори и да препрочиташ Божието слово всеки ден, дори и да се молиш всеки ден и духът ти да изпитва голяма радост и спокойствие, ако в крайна сметка няма какво да кажеш за познанието си за Бог и Неговото дело, ако нищо не си преживял, ако усърдно си ял и пил от Божието слово и при все това изпитваш само душевен мир и наслаждение, и усещаш, че сладостта на словото Му е несравнима, сякаш не можеш достатъчно да му се насладиш, но нямаш никакъв практически опит със словото Божие и си напълно лишен от реалността на Неговото слово, какво би могъл да спечелиш от тази своя вяра в Бог? Ако не можеш да изживееш същината на Божието слово, това, че го поглъщаш и изпиваш и че отправяш молитви, си остава само религиозна вяра. Такива хора не могат да бъдат усъвършенствани от Бог и не могат да бъдат придобити от Него. С Бог се сподобяват онези, които търсят истината. Бог приема не плътта човешка и не вещите и притежанията на човека, а онази част от него, която Му принадлежи. И тъй, когато Бог усъвършенства хората, Той придава съвършенство не на плътта им, а на сърцата им, като им позволява да бъдат придобити от Него. Това ще рече, че усъвършенстването на човека от Бог в същността си е усъвършенстване на човешкото сърце, за да се обърне то към Бог и да Го обикне.

Човешката плът е тленна. За Бог е безсмислено да добие плътта човешка, защото тази плът неизбежно се разлага и не може да получи Неговото наследство, нито благословията Му. Ако бъде приета само човешката плът и в потока бъде само тази плът човешка, макар и човек привидно да е в потока, сърцето му би принадлежало на Сатана. В такъв случай хората не само не биха могли да станат Божие проявление, но биха се превърнали в бreme за Него — следователно, определянето на Божии избраници би се обезсмислило. Всички онези, които Бог възнамерява да усъвършенства, ще се сдобият с благословията Му и с наследството Му, което ще рече, че те ще поемат същината на Бог и тя ще се превърне в тяхна същност; цялото Божие слово ще е втъкано в тях; каквото и да е Бог, вие ще сте в състояние да го поемете изцяло и неизменено и така да изживеете Истината. Такъв е човекът, който е усъвършенстван от Бог и е придобит от Него. Само такъв човек е достоен да получи Божиите благословии:

1. Да добие цялата Божия любов.
2. Всякога и във всичко да действа според Божията воля.
3. Да бъде напътстван от Бог, да живее в Божията светлина и да бъде озарен от Божието просветление.

4. Да изживее на земята образа, възлюбен от Бог; да обича Бог искрено, както Петър — разпнат в името на Бог и достоен да умре в отплата за Божията любов; да има същата слава като Петър.
5. Да се ползва с обичта, уважението и възхищението на всички хора.
6. Да преодолее напълно оковите на смъртта и Хадес, като не дава на Сатана никаква възможност да разиграва козните си, защото е обзет от Бог и живее със свеж и жизнерадостен дух, а не се поддава на умора.
7. През целия си живот да бъде обзет от неизразимо въодушевление и вълнение, сякаш съзира идването на деня на Божията слава.
8. Да се сдобие със слава в единението си с Бог и обликът му да наподобява възлюбените Божии светии.
9. Да се превърне в онова, което Бог обича на земята — възлюбен син Божи.
10. Да промени формата си и да се възнесе с Бог на третото небе, превъзможвайки плътта.

Само хора, които могат да наследят Божията благословия, биват усъвършенствани и спечелени от Бог. С какво си се сдобил ти досега? До каква степен си усъвършенстван от Бог? Бог не усъвършенства хората безразборно; Неговото усъвършенстване е под условие и има ясни, видими резултати. Човек погрешно си представя, че щом има вяра в Бог, ще може да бъде усъвършенстван и придобит от Него, че може да добие тук на земята Божията благословия и наследство. Тези неща са изключително трудно постижими, да не говорим за изменението на човешката форма. Понастоящем трябва да се стремите най-вече да бъдете усъвършенствани от Бог всячески, да бъдете усъвършенствани от Него посредством всички хора, въпроси и неща, с които се срещате, за да може повече от онова, което Бог е, да бъде втъкано у вас. Първо трябва да получите Божието наследство на земята и едва тогава ще бъдете достойни да наследите повече и по-големи Божии благословения. Това са все неща, които вие трябва да търсите и да осъзнаете преди всичко останало. Колкото повече се стремите към усъвършенстване от Бог във всяко отношение, толкова по-ясно ще осъзнавате Божията намеса във всичко и в резултат активно ще се стремите да навлезете в същността и реалността на Божието слово — от различни гледни точки и в различни ситуации. Не бива да се задоволявате с такива пасивни състояния, като например да се пазите да не съгрешите или да нямате представи, или да нямате житейска философия и човешка воля. Бог усъвършенства човека по множество начини; всички човешки дела съдържат възможността за усъвършенстване и Той може да те усъвършенства не само в положително, но и в отрицателно отношение, за да направи по-изобилна твоята печалба. Възможности за усъвършенстване и случаи за единение с Бог се явяват всеки ден и час. Изживявайки това известно време, у теб ще настъпи осезаема промяна и естествено ще осъзнаеш множество неща, които досега са ти убягвали. Няма да се нуждаеш от ничии напътствия,

защото Бог неусетно ще те просвети така, че да добиеш просветление по всички неща и да осъзнаваш в подробности всички свои преживявания. Бог ще те напътства да не се залуташ вляво или вдясно и тъй ще поемеш по пътя към усъвършенстване от Него.

Усъвършенстването от Бог не може да се ограничи само с постигане на съвършенство чрез ядене и пиене на Божието слово, защото това преживяване би било твърде едностранчиво, би съдържало само малка част от цялото и крайно би ограничило кръгозора на хората. В резултат от това те биха се лишили от голяма част от нужната им духовна храна. Ако желаете да бъдете усъвършенствани от Бог, трябва да се научите да изживявате всички аспекти, да добивате просветление чрез всичко, което ви се случва, било то добро или лошо. Всичко трябва да ти носи полза и да не те настройва негативно. При всички обстоятелства трябва да умееш да възприемаш нещата от страната на Бог, а не да ги анализираш и изучаваш от човешка гледна точка (защото това би било отклонение в твоята практика). Ако постигнеш това, тегобите на живота ще изпълват сърцето ти, ще живееш постоянно в светлината на Божия лик и няма лесно да се отклоняваш от практиката си. За такива хора бъдещето е светло. Има толкова възможности да бъдем усъвършенствани от Бог. Всичко зависи от това дали вие истински обичате Бог и дали притежавате волята да бъдете усъвършенствани от Него, да бъдете придобити от Него и да получите благословията и наследството Му. Твърдата ви решимост не е достатъчна — трябва да притежавате и много познания, за да не се отклонявате постоянно от практиката си. Бог желае да усъвършенства всеки един от вас. В днешно време, макар и отдавна приели Божието дело, на повечето хора им стига просто да се наслаждават на Божията милост и охотно приемат от Бог дребни материални удобства, но не са склонни да приемат повече и по-висши откровения. Това показва, че човешкото сърце си остава навън. Макар че делата на човека, неговата служба и боголюбивото му сърце вече съдържат по-малко нечисти примеси, съкровената му същност и назадничавото му мислене го карат постоянно да търси спокойствието и насладите на плътта, без изобщо да го е грижа какви са изискванията за усъвършенстване от Бог и каква е неговата цел. Ето защо животът на повечето хора е все така белязан от пошлост и поквара. Животът им не се е променил и на йота; те просто не гледат на вярата в Бог като на нещо важно, сякаш вярват заради другите, привидно и повърхностно, носейки се по течението на безцелния си живот. Малцина са онези, които търсят съприкосновение с Божието слово във всичко, добивайки повече и по-стойностни неща и превръщайки се в хора, притежаващи още днес по-голямо богатство в дома Божи и получаващи повече Божия благословия. Ако се стремиш към Божието усъвършенстване във всичко и си в състояние да получиш Божиите обещания на земята, ако във всичко търсиш Божието просветление и не пропиляваш безцелно годините си, това е най-подходящият път, по който съзнателно да поемеш. Само

така ще се превърнеш в достоен избраник за Божието усъвършенстване. Дали ти истински желаеш да бъдеш усъвършенстван от Бог? Дали искрено и всецяло си посветен в постъпките си? Любовта ти към Бог сравнима ли е с Петровата любов към Него? Притежаваш ли волята да възлюбиш Бог както Исус? Много години вярваш в Исус, а прозрял ли си как Исус обичаше Бог? В Исус ли вярваш наистина? Вярваш в днешния практически Бог. А виждал ли си как възплътеният практически Бог обича небесния Бог? Вярваш в Господ Исус Христос, но не за друго, а защото разпването Му в изкупление на греховете на човечеството и сътворените от Него чудеса са всепризнати факти. Вярата на човека обаче не се поражда от познания и неподправено разбиране за Исус Христос. Ти вярваш само в името на Исус, но не вярваш в Духа Му, защото не обръщаш никакво внимание на това как Исус обичаше Бог. Вярата ти в Бог е твърде наивна. При все че вярваш в Исус толкова отдавна, ти не знаеш как да обичаш Бог. Нима това не те превръща в най-големия скудоумец на света? Това е доказателство, че с години напразно си поемал храната на Господ Исус Христос. Не само не харесвам подобни хора, но и съм убеден, че Сам Господ Исус Христос, когото почиташ, също не би ги одобрил. Подлежат ли те на усъвършенстване? Лицето ти не пламва ли от смущение? Не се ли чувстваш засрамен? Все още ли имаш дързостта да застанеш лице в лице с твоя Господ Исус Христос? Всички вие разбирате ли значението на това, което казах?

НЕЧЕСТИВИТЕ СЪС СИГУРНОСТ ЩЕ БЪДАТ НАКАЗАНИ

Вгледайте се в себе си, за да видите дали сте праведни във всичко, което вършите, и дали Бог наблюдава всичките ви действия. Това е принципът на поведение на всички, които вярват в Бог. Ще бъдете признати за праведни, защото можете да удовлетворите Бог и защото приемате Божиата грижа и защита. В очите на Бог всички, които приемат Неговата грижа, защита и усъвършенстване, както и всички, които са спечелени от Него, са праведни и ценени от Него. Колкото повече приемате сегашното Божие слово, толкова по-добре ще приемате и разбирате Божиата воля и ще можете по-добре да изживявате Божието слово и да изпълнявате Неговите изисквания. Това е Божието поръчение за вас и това е всичко, което се очаква да постигнете всички вие. Ако използвате собствените си представи, за да оценявате Бог и да определяте границите му, сякаш Той е непроменяща се глинена статуя, ако напълно ограничите Бог в рамките на Библията и ако ограничите мащабите на делото Му, това доказва, че сте осъдили Бог. Тъй като евреите от Стария завет приемаха Бог за идол с неизменна форма, който носеха в сърцата си, сякаш Бог е можел да бъде наричан единствено Месия и само онзи, който е бил наричан Месия, е можел да бъде Бог, и тъй като тогава

хората служеха и почитаха Бог като (безжизнена) глинена статуя, те приковаха Исус на кръста, осъждайки Го на смърт. Така невинният Исус беше осъден да умре. Бог не беше извършил никакво престъпление и въпреки това човекът отказа да Го пощади и настояваше да Го осъди на смърт, и така Исус беше разпнат на кръста. Човек винаги приема, че Бог не се променя, и Го определя въз основа на една единствена книга, Библията, сякаш разбира идеално Божието управление и от него зависи всичко, което Бог прави. Хората са крайно нелепи и арогантни и всички те са склонни да преувеличават. Независимо от това колко много знаеш за Бог, ще продължа да твърдя, че не познаваш Бог и си от онези, които най-много му се противопоставят, и че си се отрекъл от Бог, защото си напълно неспособен да се подчиняваш на Божието дело и да вървиш по пътя към усъвършенстването от Бог. Защо Бог никога не е доволен от действията на човека? Защото човекът не познава Бог, защото има прекалено много представи и защото познанията му за Бог нямат нищо общо с действителността, а вместо това монотонно повтаря един и същи неизменен рефрен и подхожда към всяка ситуация по един и същи начин. И така, след като днес Бог е дошъл на Земята, Той отново е разпнат на кръста от човека. Жестоко човечество! Имат ли край заговорниченето и интригантството, кражбите и грабежите един от друг, надпреварата за слава и пари, взаимното избиване? Въпреки стотиците хиляди думи, които Бог е изрекъл, никой не се е вразумил. Хората действат в полза на своите семейства, синове и дъщери, за своите кариери и бъдеще, за постове, суета и пари, за храната, дрехите и плътта. Има ли някой, чиито действия наистина да са в името на Бог? Дори и сред онези, които действат в името на Бог, малцина са тези, които Го познават. Колко са тези, които не действат в името на собствените си интереси? Колко са тези, които не потискат и не прокуждат други хора, за да защитават собствените си позиции? Така Бог е осъждан на смърт безчет пъти от безброй варварски съдии, които отново Го разпват на кръста. Колко са тези, които могат да се нарекат праведни, защото наистина действат в името на Бог?

Толкова ли е лесно да бъдеш усъвършенстван пред Бог като светец или праведен човек? Правилно ли е да се каже, че „няма праведни хора на земята, защото праведните не са на този свят?“. Когато застанете пред Бог, внимавайте какво ще облечете, преценявайте всяка дума и действие, всяка мисъл и идея и дори ежедневните си мечти, защото всичко това е само за вас. Не стоят ли точно така нещата? „Праведност“ не означава да даваш подаяния на другите, не означава да обичаш съседа си колкото обичаш себе си и не означава да се въздържаш от кавги и спорове, крадене и грабене. Праведност означава да приемеш Божието поръчение за свой дълг и да се подчиняваш на Божиите подредби и организиране като на свое изпратено от небесата призвание, независимо от времето и мястото, така както направи Господ Исус. Това е праведността, за която говори Бог. Лот би могъл да бъде наречен праведен, защото спаси изпратените от Бог два ангела, без

да се замисли за това какво ще спечели или загуби; единствено онова, което е направил, може да се определи като праведно, но самият той не може да бъде наречен праведен човек. Лот размени двете си дъщери за ангелите само защото беше видял Бог, но не цялото му поведение в миналото може да се приеме за праведно. За това Аз казвам, че „няма праведници на света“. Дори сред тези, които са поели по пътя на възстановяването, никой не може да бъде наречен праведен. Независимо колко добри са делата ти, независимо че прославяш името Божие и нито удряш, нито ругаеш другите, нито грабиш от другите, ти не можеш да бъдеш наречен праведен, защото това са качества, които всеки нормален човек може да има. Най-важното сега е, че не познаваш Бог. Единствено може да се каже, че в момента в теб има малко нормална човешка природа, но не и елементите на праведността, за която говори Бог. Така че нищо от това, което правиш не може да докаже, че познаваш Бог.

Някога, когато Бог беше на небето, човекът се държеше така, че да Го измами. Днес, когато Бог вече е сред хората, никой не знае от колко години, в делата си човекът все още действа по навик и се опитва да заблуждава Бог. Не е ли човекът твърде изостанал в мисленето си? Същото беше и с Юда: преди да дойде Исус, Юда заблуждаваше и лъжеше братята и сестрите си, не се промени и след пристигането на Исус; той изобщо не познаваше Исус и накрая Го предаде. Дали това не беше защото той не познаваше Бог? Ако днес вие все още не познавате Бог, тогава е възможно вие да се превърнете в нови Юди и в резултат на това да се повтори трагедията отпреди две хиляди години, когато Исус бе разпнат на кръста в Епохата на благодатта. Не го ли вярвате? Това е факт! В момента повечето хора се намират в същото положение — може би прибързвам, като казвам това — и всички тези хора играят ролята на Юда. Не говоря глупости, а се основавам на фактите и вие не може да не сте убедени в това. Независимо, че много хора се преструват на смирени, в сърцата им няма нищо, освен локва застояла вода, трап с воняща вода. Днес в църквата има прекалено много такива хора и вие си мислите, че на Мен това не Ми е известно. Днес Моят Дух взема решенията и свидетелства за Мен. Мислиш ли, че не знам нищо? Мислиш ли, че не разбирам пъклените мисли в сърцата ви, нещата, които криете в сърцата си? Толкова ли е лесно да заблудите Бог? Мислите ли, че можете да се отнасяте към Него както си поискате? Преди се тревожех да не се чувствате ограничени, затова ви давах свобода, но хората не разбраха, че Аз бях добър с тях, и като им „подадох пръст, Ми отхапаха ръката“. Попитайте се един друг: почти никога ни съм се разправял с някого и почти никога, дори и малко, не съм смъррял някого, въпреки че съм съвсем наясно с разбиранията и мотивите на човека. Мислиш ли, че Самият Бог, за когото Бог свидетелства, е глупак? Ако е така, ще кажа, че си твърде спял. Няма да те издам, но нека видим колко може да се поквариш. Нека видим дали твоите дребни стратегии могат да те спасят и дали можеш да получиш

спасение, ако направиш всичко възможно, за да заобичаш Бог. Няма да те осъждам днес. Нека изчакаме да видим как Бог ще ти потърси сметка. Сега нямам време за празни приказки с теб и не желая да отлагам по-важната Си задача заради теб. Червеи като теб не заслужават времето, което Бог би отделил да се занимава с тях. Нека видим колко безпътен можеш да станеш. Такива хора изобщо не се стремят към познаване на Бог, нито имат и грам боголюбиво сърце, а въпреки това искат Бог да ги приеме за праведни. Това не е ли смешно? Тъй като честните хора всъщност са малко на брой, ще се съсредоточа върху това да продължа да давам живот на човека. Ще завърша единствено това, което трябва да свърша днес, но в бъдеще ще потърся възмездие от всекиго за това, което е свършил. Казах всичко, което трябваше, защото точно това е делото Ми. Правя единствено това, което трябва да правя, и не това, което не трябва. Надявам се, че ще отделите повече време за размисъл: колко от това, което знаете за Бог, е вярно? Не си ли ти от хората, които отново разпнаха Бог на кръста? Заключителните Ми думи са: горко на онези, които разпват Бог.

КАК ДА НАВЛЕЗЕМ В НОРМАЛНО СЪСТОЯНИЕ

Колкото повече хората приемат Божиите слова, толкова по-просветени са те и толкова повече гладуват и жадуват в стремежа си да опознаят Бог. Само онези, които приемат Божиите слова, са способни да имат по-богати и по-дълбоки преживявания и те са единствените, чийто живот може да продължи да расте като цветовете на сусама. Всички, които се стремят към живота, трябва да приемат това като своя работа на пълен работен ден; те трябва да чувстват: „Без Бог не мога да живея; без Бог не мога да постигна нищо; без Бог всичко е пусто“. Също така, те трябва да са категорични: „Без присъствието на Светия Дух няма да направя нищо и ако четенето на Божиите слова няма ефект, аз съм равнодушен към вършенето на каквото и да било“. Не се отдавайте на удоволствия. Жизненият опит идва от просветлението и напътствията на Бог и е кристализация на субективните ви усилия. Това, което трябва да изисквате от себе си, е следното: „Когато става въпрос за житейски опит, не мога да си позволя своеволия“.

Понякога, когато се намиращ в необичайни условия, губиш присъствието на Бог и ставаш неспособен да почувстваш Бог, когато се молиш. Нормално е в такива моменти да изпитваш страх. Незабавно трябва да започнеш да търсиш. Ако не го направиш, Бог ще се отдалечи от теб и ще останеш без присъствието на Светия Дух — и освен това без делото на Светия Дух — за ден, два, дори за месец или два. В тези ситуации ставаш толкова невероятно безчувствен и отново попадаш в плен на Сатана, до степен, в която си способен да извършиш всякакви действия. Жадуваш за богатство, мамиш братята и сестрите си, гледаш филми и

видеоклипове, играеш Махджонг^а и дори пушиш и пиеш без дисциплина. Сърцето ти се е отдалечило от Бог, тайно си тръгнал по свой път и произволно си осъдил Божието дело. В някои случаи хората падат толкова ниско, че не изпитват никакъв срам или смущение да извършат грехове от сексуално естество. Такъв човек е изоставен от Светия Дух; всъщност действието на Светия Дух отдавна отсъства от такъв човек. Можем само да видим как те затъват все по-дълбоко в поквара, докато ръцете на злото се протягат все по-надалеч. В крайна сметка те отричат съществуването на този път и са пленени от Сатана, докато съгрешават. Ако откриеш, че усещаш единствено присъствието на Светия Дух, но не усещаш делото на Светия Дух, това вече означава, че си в опасна ситуация. Когато не можеш да усетиш дори присъствието на Светия Дух, значи си на прага на гибелта. Ако не се покаеш, ще се завърнеш напълно при Сатана и ще бъдеш сред пропъдените. Така че, когато откриеш, че се намиращ в състояние, в което усещаш единствено присъствието на Светия Дух (не грешиш, контролираш се и не правиш нищо, което да е явна съпротива срещу Бог), но не усещаш делото на Светия Дух (не се чувстваш развълнуван, когато се молиш, не получаващ осезаемо просветление или озарение, когато ядеш и пиеш Божиите слова, безразличен си към яденето и пиенето на Божиите слова, никога няма растеж в живота ти и отдавна си лишен от голямо озарение) — в такива моменти трябва да бъдеш по-предпазлив. Не бива да си угаждаш, не бива да даваш още свобода на собствения си характер. Присъствието на Светия Дух може да изчезне по всяко време. Ето защо подобна ситуация е толкова опасна. Ако се окажеш в такова състояние, опитай се да промениш ситуацията възможно най-скоро. Първо, трябва да кажеш молитва на покаяние и да помолиш Бог отново да разпростре милостта Си над теб. Моли се по-усърдно и смири сърцето си, за да ядеш и пиеш повече от Божиите слова. На тази основа трябва да прекарваш повече време в молитва; да удвоиш усилията си в пеенето, молитвата, яденето и пиенето на Божиите слова, и изпълнението на задълженията си. Когато си най-слаб, за Сатана е най-лесно да обладае сърцето ти. Когато това се случи, сърцето ти се отнема от Бог и се връща на Сатана, след което се лишаваш от присъствието на Светия Дух. В такива моменти е двойно по-трудно да си възвърнеш делото на Светия Дух. По-добре е да се стремиш към делото на Светия Дух, докато Той е все още с теб, което ще позволи на Бог да те дари с повече от Своето просветление и няма да Го накара да те изостави. Молитвата, пеенето на химни, изпълняването на задълженията ти, яденето и пиенето на Божиите слова — всичко това се прави, за да няма Сатана възможност да върши делото си и за да може Светият Дух да действа в теб. Ако не си възвърнеш делото на Светия Дух по този начин, ако просто чакаш, тогава възвръщането на делото на Светия Дух няма да бъде лесно, когато си загубил

---

^а Бел. прев.: Маа Джонг е популярна китайска игра.

присъствието на Светия Дух, освен ако Светият Дух не те е развълнувал особено или ако не те озарил и просветлил специално. Дори и при това положение не отнема само ден или два, за да се възстанови състоянието ти, а понякога може да минат дори шест месеца, без да настъпи възстановяване. Това е така, защото хората са твърде снизходителни към себе си, не са способни да преживяват нещата по нормален начин и затова са изоставяни от Светия Дух. Дори и да си възвърнеш делото на Светия Дух, сегашното Божие дело все още може да не ти е съвсем ясно, защото си останал много назад в житейския си опит, сякаш си изостанал с десет хиляди мили. Това не е ли нещо ужасно? На такива хора обаче казвам, че не е твърде късно да се покаят сега, но има едно условие: трябва да работиш по-усърдно и да не се отдаваш на мързел. Ако други хора се молят пет пъти на ден, ти трябва да се молиш десет пъти; ако другите ядат и пият Божиите слова по два часа на ден, ти трябва да го правиш в продължение на четири или шест часа; и ако другите слушат химни по два часа, ти трябва да ги слушаш поне половин ден. Често заставай смирен пред Бог и мисли за Божията любов, докато не се развълнуваш, а сърцето ти се върне към Бог и вече не смееш да се отдалечиш от Бог — само тогава практиката ти ще даде резултат; само тогава ще можеш да възстановиш предишното си нормално състояние.

Някои хора влагат много ентузиазъм в стремежа си и въпреки това не успяват да влязат в правия път. Това е така, защото те са твърде небрежни и не обръщат внимание на духовните неща. Те нямат представа как да изживяват Божиите думи и не знаят какво е делото и присъствието на Светия Дух. Такива хора са ентузиазирани, но глупави; те не се стремят към живота. Това е така, защото нямаш и най-малкото познание за Духа, не знаеш нищо за развитието на постоянното дело на Светия Дух и си невеж за състоянието на собствения си дух. Вярата на такива хора не е ли глупава? В крайна сметка стремежът на такива хора не води до нищо. Ключът към постигането на растеж в живота във вярата в Бог е да знаеш какво дело върши Бог в твоя опит, да съзерцаваш Божията обичливост и да разбираш Божията воля, така че да се подчиняваш на всички Божии разпоредби, да приемаш Божиите думи така, че те да станат твоя живот и по този начин да удовлетвориш Бог. Ако твоята вяра е глупава, ако не обръщаш внимание на духовните въпроси и на промените в житейския си нрав, ако не се стремиш към истината, нима ще разбереш Божията воля? Ако не разбираш какво иска Бог, няма да си способен да изживяваш и така няма да имаш път за практикуване. Това, на което трябва да обърнеш внимание, когато изживяваш Божиите слова, е ефектът, който предизвикват у теб, така че да можеш да опознаеш Бог чрез Неговите слова. Ако умееш само да четеш Божиите слова, но не знаеш как да ги изживяваш, това не показва ли, че ти липсва духовно разбиране? Точно сега повечето хора са неспособни да изживяват Божиите слова и затова не познават Божието дело. Не е ли това пропуск в тяхната практика? Ако продължават по този начин, в кой

момент ще могат да изживяват нещата в пълното им изобилие и да постигат растеж в живота си? Това не са ли просто празни приказки? Сред вас има много хора, които се съсредоточават върху теорията, които не знаят нищо за духовните въпроси, но въпреки това искат да бъдат много полезни на Бог и да бъдат благословени от Бог. Това е напълно нереалистично! Ето защо трябва да сложите край на тази слабост, за да може всички вие да навлезете в правия път на духовния си живот, да имате истински преживявания и наистина да навлезете в реалността на Божиите слова.

КАК ДА СЛУЖИМ В СЪОТВЕТСТВИЕ С БОЖИЯТА ВОЛЯ

Как точно трябва да служи човек на Бог, когато вярва в Него? Какви условия трябва да изпълняват и кои истини е нужно да разбират тези, които Му служат? Къде, вероятно, се отклонявате в служенето си? Трябва да знаете отговорите на всички тези въпроси. Те се отнасят за това как вярвате в Бог и как вървите по пътя, водени от Светия Дух, как се покорявате на Божието ръководство за всичко и по този начин разбирате всяка стъпка от Божието дело във вас. Когато достигнете този момент, ще разберете какво е вярата в Бог, как истински да вярвате в Него и какво да правите, за да сте в съгласие с Божията воля. Това ще ви направи напълно покорни на Божието дело; няма да се оплаквате, да съдите или анализирате, а още по-малко пък — да изследвате Божието дело. Така всички ще можете да се покорявате на Бог до смърт, като Му позволите да ви води и коли като овце, за да можете да станете като Петър на 1990-те; ще можете да обичате Бог до краен предел дори на кръста, без ни най-малко да се оплаквате. Едва тогава ще можете да живеете като Петър на 1990-те.

Всеки, който е взел решение за това, може да служи на Бог; но само тези, които посвещават цялото си внимание на Божията воля и я разбират трябва да имат право да Му служат. Открих, че мнозина между вас вярват, че щом пламенно разпространяват евангелието заради Бог, тръгват на път заради Бог, дават всичко от себе си и се отказват от различни неща заради Бог и така нататък, то това е служене на Бог. Дори по-религиозни хора смятат, че да служиш на Бог означава да търчиш насам-натам с Библия в ръце, да разпространяваш евангелието на небесното царство и да спасяваш хора, като ги накараш да се покаят и изповядат. Мнозина свещенослужители също мислят, че служенето на Бог се състои в проповядване в църквата, след като са учили дълги години в семинарията, и поучаване на хората с четене на пасажии от Библията. Освен това, някои хора от бедни региони вярват, че служенето на Бог означава да изцеляват болните и да изгонват демони сред братята и сестрите си или да се молят за тях, или да им

служат. Мнозина сред вас смятат, че служенето на Бог означава да ядеш и пиеш Божиите слова, да се молиш на Бог всеки ден, а също и да ходиш на църква и да работиш в църквите навсякъде. Други братя и сестри вярват, че служене на Бог значи никога да не встъпят в брак и да не създадат семейство, а да се посветят изцяло на Бог. Но малцина знаят какво наистина значи служене на Бог. Въпреки че хората, които служат на Бог, са многобройни като звездите в небето, броят на тези, които могат да служат пряко и в съответствие с Божиата воля, е незначителен. Защо казвам това? Понеже не разбирате същността на израза „служене на Бог“; разбирате съвсем малко как да служите според Божиата воля. Хората спешно трябва да разберат какво точно служене на Бог е в съответствие с волята Му.

Ако желаете да служите в съгласие с Божиата воля, първо трябва да разберете какви хора са угодни на Бог, какви хора Бог мрази, какви хора Бог усъвършенства и какви хора са пригодни да Му служат. Трябва поне да знаете това. Освен това, трябва да знаете целите на Божието дело, както и какво дело върши Бог тук и сега. Когато разберете това, както и чрез водителството на Божиите думи, първо трябва да имате достъп и да получите Божието поръчение. След като действително сте преживели Божиите думи и наистина познавате Божието дело, ще бъдете готови да служите на Бог. Когато Му служите, Бог отваря духовните ви очи и ви позволява да разбирате по-добре делото Му и да го виждате по-ясно. Когато навлезеш в тази реалност, преживяванията ти ще бъдат по-дълбоки и истински; всички вие, които сте имали такива преживявания, ще можете да ходите между църквите и ще давате принос на братята и сестрите си, така че всички ще черпите взаимно от силните качества на другите, за да компенсирате собствените си недостатъци, и духът ви ще се обогатява със знание. Едва след като постигнете това, ще можете да служите в съответствие с Божиата воля и Бог ще може да ви направи съвършени в процеса на служенето ви.

Тези, които служат на Бог, трябва да са Негови довереници; те трябва да са Му угодни и да са способни на върховна вярност към Него. Независимо дали действаш насаме или пред хората, можеш да спечелиш Божиата радост пред Бог, можеш да бъдеш непоколебим пред Него; независимо от начина, по който се отнасят към теб другите, ти винаги вървиш по пътя, по който трябва, и зачиташ изцяло Божието бреме. Само такива хора са доверени на Бог. Божиите довереници могат да Му служат директно, защото са получили великото Божие поръчение и Божието бреме, могат да направят Божието сърце свое собствено и да поемат товара Му като свой собствен; те не обръщат внимание на изгледите за бъдещето си; дори когато нямат такива изгледи и няма да спечелят нищо, те винаги ще вярват в Бог с боголюбиво сърце. Ето такъв човек е Божи довереник. Тези Божии довереници са и Негови довереници; само Божиите довереници биха могли да споделят Неговото безпокойство и Неговите мисли; дори когато плътта

им е слаба и в болки, те могат да издържат болката и да се откажат от това, което обичат, за да удовлетворят Бог. На такива хора Бог дава повече товари и това, което Той желае да върши, се потвърждава от свидетелството на тези хора. Така те са угодни на Бог и са Негови служители според сърцето Му; само такива хора могат да управляват заедно с Бог. Именно когато станеш истински Божи довереник, ще управляваш заедно с Него.

Исус успя да извърши Божието поръчение — делото на изкуплението на цялото човечество — защото зачете изцяло Божията воля, без да прави планове или спогодби за Себе си. Затова Той също беше близък довереник на Бог — Самият Бог — и всички вие добре разбирате това. (Всъщност Той беше Самият Бог, засвидетелстван от Бог. Споменавам го тук, за да използвам обстоятелството с Исус като илюстрация по темата.) Той постави управленския план на Бог в центъра и винаги се молеше на небесния Отец и търсеше волята Му. Той се молеше така: „Отче! Извърши волята Си и постъпвай не според Моите желания, а според Твоя план. Човекът е слаб, но защо да Те е грижа за него? Как може човек да заслужава да се занимаваш с него? Та той е като мравка в ръката Ти. В сърцето Си желая само да изпълня волята Ти и да извършиш в Мен това, което Ти желаеш“. По пътя към Ерусалим Исус агонизираше, сякаш сърцето Му беше прободено с нож, но въпреки това нямаше ни най-малко намерение да измени на думата Си; мощна сила Го тласкаше постоянно към мястото, където щеше да бъде разпънат. Накрая Той беше прикован на кръста и стана подобен на греховната плът, като изпълни делото на изкуплението на човечеството. Той се освободи от оковите на смъртта и Хадес. Пред него смъртта, адът и Хадес загубиха силата си и бяха победени от Него. Той живя тридесет и три години и през цялото време винаги правеше всичко, за да изпълни Божията воля според Божието дело тогава; никога не обърна внимание на собствената Си печалба или загуба, а мислеше само за волята на Бог Отец. Когато Исус беше кръстен, Бог рече: „Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение“. Заради служенето Му пред Бог в съответствие с Божията воля, Бог положи на плещите Му тежкото бреме на изкуплението на цялото човечество и поиска от Него да го извърши, а Той бе подготвен и упълномощен да изпълни тази важна задача. През целия си живот Той понасяше огромно страдание за Бог и беше изкушаван от Сатана безброй пъти, но никога не се обезсърчи. Бог Му възложи такава огромна задача, защото Му имаше доверие и Го обичаше, затова лично Бог рече: „Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение“. Само Исус можеше да изпълни това поръчение тогава и това беше една практическа страна на изпълнението на Божието дело за изкуплението на цялото човечество в Епохата на благодатта.

Ако можете да зачетете изцяло Божието бреме, както стори Исус, и загърбите плътта си, Бог ще ви повери Своите важни задачи, за да отговаряте на нужните условия за служене на Бог. Само при такива обстоятелства ще дръзнете да

кажете, че вършите Божията воля и изпълнявате поръчението Му; само тогава ще дръзнете да кажете, че наистина служите на Бог. В сравнение с примера на Исус, осмеляваш ли се да кажеш, че си Божи довереник? Смейш ли да кажеш, че вършиш Божията воля? А че наистина служиш на Бог? Днес не разбираш как да служиш на Бог; осмеляваш ли се да се наречеш Божи довереник? Ако кажеш, че служиш на Бог, не богохулстваш ли? Помисли: на Бог ли служиш или на себе си? Служиш на Сатана, но упорито твърдиш, че служиш на Бог — по този начин не богохулстваш ли? Мнозина зад гърба Ми ламтят за облагите на общественото положение, тъпчат се с храна, обичат да се успиват и се грижат всячески за плътта си, като постоянно се боят, че няма изход за плътта. Не изпълняват истинската си функция в църквата, а използват църквата за свои облаги, или пък наставляват братята и сестрите си с Моите думи, като се разпореждат над други от позицията на авторитет. Тези хора постоянно твърдят, че вършат Божията воля и че са Божии довереници — не е ли абсурдно? Ако намеренията ти са правилни, но не можеш да служиш в съответствие с Божията воля, значи се държиш глупаво; но ако намеренията ти не са правилни, а все пак твърдиш, че служиш на Бог, значи се опълчваш срещу Бог и Той трябва да те накаже! Не съчувствам на такива хора! Те са търтеи в Божия дом, постоянно желаят удобството на плътта и нехаят за интересите на Бог. Те винаги търсят собствената си полза и не обръщат внимание на Божията воля. Не приемат вглеждането на Божия Дух в делата им. Постоянно манипулират и мамят братята и сестрите си и са двулични като лисица в лозе, която краде грозде и тъпче лозето. Могат ли такива хора да са Божии довереници? Заслужаваш ли да получиш благословенията на Бог? Не поемаш товар за своя живот и за църквата; годен ли си да получиш Божието поръчение? Кой ще посмее да се довери на човек като теб? Когато служиш по този начин, Бог може ли да ти довери по-важна задача? Няма ли това да забави делото Му?

Казвам това, за да знаете какви условия трябва да са изпълнени, за да служите в съгласие с Божията воля. Ако не отдадете сърцето си на Бог, ако не приемете изцяло Божията воля, както направи Исус, Бог не може да ви има доверие и накрая ще ви съди. Може би в служенето си на Бог днес таиш намерение да Го измамиш и постоянно се отнасяш към Него повърхностно. Накратко, ако мамиш Бог, ще те сполети безпощадна присъда, независимо от всичко останало. Трябва да използвате факта, че току-що сте стъпили на верния път за служене на Бог, за да отдадете сърцата си на Бог без двуличие. Независимо дали стоиш пред Бог или пред други хора, сърцето ти трябва винаги да е обърнато към Него и да си твърдо решен да обичаш Бог, както Исус Го обичаше. Така Бог ще те направи съвършен, за да бъдеш Негов служител според сърцето Му. Ако действително желаеш Бог да те направи съвършен, а служенето ти да бъде в съответствие с волята Му, то трябва да промениш досегашните си възгледи за вярата в Бог, както и старите начини, по които си служил на Бог, така че Той да усъвършенства все по-голяма част от теб.

Така Бог няма да те остави и ще бъдеш в челните редици на тези, които обичат Бог, както беше Петър. Ако не се покаеш, ще имаш същата участ като Юда. Всички, които вярват в Бог, трябва да разберат това.

КАК ДА ОПОЗНАЕМ РЕАЛНОСТТА

Бог е практичен Бог: всички Негови дела са практични, всички слова, които Той изрича, са практични и всички истини, които Той казва, са практични. Всичко, което не е Негово слово, е празно, несъществуващо и нездраво. Днес Светият Дух трябва да насочва хората към Божиите слова. Ако хората се стремят да навлязат в реалността, те трябва да я търсят и да я познават, след което трябва да я изпитат и да живеят в нея. Колкото повече хората опознават реалността, толкова по-способни са да разпознават дали другите казват истината; колкото повече хората опознават реалността, толкова по-малко представи имат; колкото повече хората преживяват реалността, толкова повече опознават делата на практичния Бог и толкова по-лесно се освобождават от своя покварен, сатанински нрав; колкото повече реалност имат хората, толкова повече познават Бог и толкова повече се отвращават от плътта и обичат истината; и колкото по-потопени са хората в реалността, толкова повече се доближават до стандартите на Божиите изисквания. Хората, които са спечелени от Бог, са тези, които са обладани от реалността, които познават реалността и които са опознали истинските Божии дела чрез преживяване на реалността. Колкото повече си сътрудничиш с Бог по практичен начин и дисциплинираш тялото си, толкова повече ще придобиеш делото на Светия Дух, толкова повече ще придобиеш реалност и толкова по-просветлен ще бъдеш от Бог, и по този начин познанията ти за истинските Божии дела ще стават все по-големи. Ако можеш да живееш в настоящата светлина на Светия Дух, тогава настоящият път на практикуване ще ти стане по-ясен и ще можеш по-успешно да се отделиш от религиозните представи и отминалите практики. Днес фокусът е реалността: колкото повече хората са потопени в реалността, толкова по-ясно е познанието им за истината и толкова по-голямо е разбирането им за Божията воля. Реалността може да преодолее всички думи и доктрини, тя може да преодолее всяка теория и експертни познания и колкото повече хората се фокусират върху реалността, толкова по-истински те обичат Бог, толкова повече гладуват и жадуват за Неговите думи. Ако винаги се фокусираш върху реалността, тогава твоята философия за живот, религиозни представи и природа ще бъдат естествено изтрити, следвайки Божието дело. Тези, които не се стремят към реалността и не я познават, вероятно ще се стремят към свръхестественото и лесно ще бъдат измамани. Светият Дух няма как да действа в такива хора и затова те чувстват празнота и че животът им няма смисъл.

Светият Дух може да действа в теб само когато наистина се обучаваш, наистина търсиш, наистина се молиш и си готов да страдаш в името на търсенето на истината. Онези, които не търсят истината, нямат нищо друго освен думи и учения, и празна теория, а онези, които не познават истината, естествено имат много представи за Бог. Такива хора копнеят единствено Бог да превърне плътското им тяло в духовно, за да могат да се възнесат на третото небе. Колко глупави са те! Всички, които говорят така, не познават нито Бог, нито реалността; тези хора не могат да сътрудничат на Бог и могат само пасивно да чакат. Ако хората искат да разберат истината и да я видят ясно, и ако освен това искат да навлязат в нея и да я приложат на практика, те трябва действително да се обучават, действително да търсят и действително да гладуват и жадуват. Когато гладуваш и жадуваш и когато действително сътрудничиш на Бог, Божият Дух със сигурност ще те докосне и ще работи в теб, което ще ти донесе повече просветление, ще ти даде повече познания за реалността и ще ти бъде от по-голяма полза в живота.

Ако хората искат да опознаят Бог, те трябва първо да знаят, че Бог е практичен Бог, и да познават Божиите слова, практическото появяване на Бог в плът и практическото Му дело. Само след като знаеш, че цялото Божие дело е практично, ще можеш действително да си сътрудничиш с Бог и само по този път ще можеш да постигнеш израстване в живота си. Всички онези, които не познават реалността, нямат възможност да преживеят Божиите слова, впримчени са в представите си, живеят във въображението си и затова не познават Божиите слова. Колкото по-голямо е познанието ти за реалността, толкова по-близо си до Бог и толкова по-близък си с Него; колкото повече се стремиш към неяснота, абстрактност и доктрина, толкова повече ще се отдалечаваш от Бог и затова толкова повече ще чувстваш, че преживяването на Божиите слова е натоварващо и трудно и че не си способен да навлезеш. Ако искаш да навлезеш в реалността на Божиите слова и в правилния път на духовния си живот, първо трябва да опознаеш реалността и да се разграничиш от неясните и свръхестествени неща, което означава, че първо трябва да разбереш как всъщност Светият Дух те просветлява и води отвътре. По този начин, ако наистина успееш да разбереш реалното действие на Светия Дух в човека, тогава ще си навлязъл в правия път към усъвършенстване от Бог.

Днес всичко започва от реалността. Божието дело е най-реалното и може да бъде докоснато от хората; то е това, което хората могат да преживеят и да постигнат. В хората има много неща, които са неясни и свръхестествени, което им пречи да опознаят настоящото Божие дело. Така в преживяванията си те винаги се отклоняват и винаги чувстват, че нещата са трудни, и всичко това се дължи на техните представи. Хората не са в състояние да схванат принципите на работата на Светия Дух, не познават реалността и затова винаги са негативни по пътя си

към навлизането. Те гледат Божиите изисквания отдалеч, без да могат да ги постигнат; виждат само, че Божиите слова наистина са добри, но не могат да намерят пътя към навлизането. Светият Дух работи според следния принцип: чрез сътрудничеството на хората, чрез активната им молитва, чрез търсене и приближаване към Бог, могат да се постигнат резултати и хората да бъдат просветлени и озарени от Светия Дух. Не става въпрос за едностранно действие на Светия Дух или за едностранно действие на човека. И двамата са незаменими и колкото повече хората сътрудничат и колкото повече се стремят да отговорят на стандартите на Божиите изисквания, толкова по-голямо е действието на Светия Дух. Само реалното сътрудничество на хората в допълнение към делото на Светия Дух може да доведе до реални изживявания и до така важното познаване на Божиите слова. Постепенно, чрез това изживяване, в крайна сметка се създава съвършен човек. Бог не прави свръхестествени неща; в представите на хората Бог е всемогъщ и всичко се прави от Него — в резултат на което хората чакат пасивно, не четат Божиите слова и не се молят, а само очакват докосването на Светия Дух. Тези обаче, които имат правилни разбирания, вярват в това: Божиите действия могат да стигнат само дотам, докъдето аз сътруднича, и ефектът, който Божието дело има в мен, зависи от това как аз сътруднича. Когато Бог говори, аз трябва да направя всичко по силите си да търся и да се стремя към Божиите слова; това е, което трябва да постигна.

В примерите на Петър и Павел вие ясно можете да видите, че именно Петър обръща най-голямо внимание на реалността. От това, през което премина Петър, може да се види, че неговите преживявания са обобщение на уроците на онези, които са се провалили в миналото, и че той е усвоил силите на светиите от миналото. От това може да се види, че преживяванията на Петър бяха толкова реални, че хората са в състояние да се пресегнат, да ги докоснат, както и да ги постигнат. Павел обаче беше различен: всичко, за което той говореше, беше неясно и невидимо, неща като отиване на третото небе, възнасяне на престола и венец на правдата. Той се съсредоточаваше върху външното: върху статута и говоренето пред хората, върху това да покаже своето старшинство, да бъде докоснат от Светия Дух и т.н. Нищо от това, към което се стремеше, не беше реално, а голяма част от него беше фантазия, като по този начин може да се види как всичко, което е свръхестествено, като например колко много Светият Дух докосва хората, голямата радост, на която се радват те, отиването на третото небе или степента, в която се наслаждават на редовното си обучение, степента, в която се наслаждават на четенето на Божието слово — нищо от това не е реално. Цялото дело на Светия Дух е нормално и реално. Когато четеш Божието слово и се молиш, вътрешно си озарен и непоколебим, външният свят не може да те смути; вътрешно си готов да обичаш Бог, готов си да се занимаваш с положителни неща и ненавиждаш злия свят. Това е живот в Бог. Това не е, както казват хората, да

изпитваш голямо удоволствие — такива приказки не са практични. Днес всичко трябва да започне от реалността. Всичко, което Бог прави, е реално и в преживяванията си трябва да обръщаш внимание на това наистина да познаваш Бог и да търсиш следите от Божието дело и средствата, чрез които Светият Дух докосва и просвещава хората. Ако ядеш и пиеш Божиите слова, молиш се и сътрудничиш по начин, който е по-реален, като усвояваш доброто от отминалите времена и отхвърляш лошото като Петър, ако слушаш с ушите си и наблюдаваш с очите си, често се молиш и размишляваш в сърцето си и правиш всичко възможно, за да сътрудничиш на Божието дело, тогава Бог със сигурност ще те напътства.

ЗА НОРМАЛНИЯ ДУХОВЕН ЖИВОТ

Вярата в Бог изисква нормален духовен живот, който е основата за преживяването на Божиите слова и навлизането в реалността. Дали цялата ви сегашна практика на молитви, приближаване към Бог, пеене на химни, възхваляване, вглъбяване и размишление върху Божиите слова представлява „нормален духовен живот“? Като че ли никой от вас не знае. Нормалният духовен живот не се ограничава до практики като молитви, пеене на химни, участие в църковния живот и ядене и пиене на Божиите слова, а се състои в това да водите нов и изпълнен с жизненост духовен живот. Важното е не как практикувате, а какви плодове дава вашата практика. Повечето хора вярват, че нормалният духовен живот задължително включва молитви, пеене на химни, ядене и пиене на Божиите слова или размишляване върху тях, независимо дали тези практики действително имат някакъв ефект и дали водят до истинско разбиране. Тези хора се фокусират върху повърхностни процедури, без да се замислят за резултатите от тях; те са хора, които живеят в религиозни ритуали, а не хора, които живеят в църквата, а още по-малко са хора от царството. Техните молитви, пеене на химни и ядене и пиене на Божиите слова са просто следване на правила, извършвано по принуда и за да бъдат в крак с тенденциите, а не от желание или от сърце. Колкото и да се молят или пеят тези хора, техните усилия няма да донесат никакви плодове, защото практиката им се свежда до правилата и ритуалите на религията; всъщност те не практикуват Божиите слова. Те се съсредоточават само върху това да изтъкват как практикуват и се отнасят към Божиите слова като към правила, които трябва да се следват. Такива хора не прилагат Божиите слова на практика; те просто задоволяват плътта и вършат неща, които другите хора да видят. Всички тези религиозни правила и ритуали са човешки по произход; те не идват от Бог. Бог не следва правила, нито се подчинява на закони. Той по-скоро прави нови неща всеки ден и върши действителна работа. Подобно на хората в Тройно самостоятелната

църква^а, които се ограничават до практики като ежедневно посещаване на сутрешните служби, казване на вечерни молитви и молитви на благодарност преди хранене и изказване на благодарност за всичко — колкото и пъти да го правят и колкото и дълго да го правят, те няма да имат делото на Светия Дух. Когато хората живеят в рамките на правила и сърцата им са съсредоточени върху методите на практикуване, Светият Дух не може да работи, защото сърцата им са заети от правила и човешки представи. Затова Бог не е в състояние да се намеси и да работи върху тях и те могат единствено да продължат да живеят под контрола на законите. Такива хора завинаги остават неспособни да получат Божието одобрение.

Нормалният духовен живот е живот, живян пред Бог. Когато се моли, човек може да смири сърцето си пред Бог и чрез молитва може да потърси просветлението на Светия Дух, да познае Божиите слова и да разбере Божиата воля. Като ядат и пият Неговите слова, хората могат да придобият по-ясно и по-задълбочено разбиране на текущото Божие дело. Те могат да получат и нов път за практикуване, вместо да се вкопчват в стария; всичко, което практикуват, ще бъде за постигане на развитие в живота. Що се отнася до молитвата, целта ѝ не е да изречете няколко хубаво звучащи думи или да избухнете в сълзи пред Бог, за да покажете колко сте Му задължени; по-скоро нейната цел е човек да се научи да използва духа, което му дава възможност да смири сърцето си пред Бог, да се научи да търси напътствия по всички въпроси в Божиите слова, така че сърцето му да бъде привлечено към нова, ободрителна светлина всеки ден и така че човек да не бъде пасивен или мързелив, а да може да тръгне по правилния път към прилагането на Божиите слова на практика. Повечето хора в днешно време се съсредоточават върху методите на практикуване, но не го правят, за да преследват истината и да постигнат развитие в живота, и в това се състои грешката им. Има и такива, които са способни да получат нова светлина, но методите им на практикуване не се променят. Те носят със себе си старите си религиозни представи, но същевременно се стремят да приемат днешните Божии слова, вследствие на което получават пак доктрина, оцветена от религиозни представи; те просто не получават днешната светлина. В резултат на това техните практики са опетнени; те са същите стари практики в нови опаковки. Колкото и добре да практикуват, те са лицемери. Бог въвежда хората във вършенето на нови неща всеки ден, като изисква всеки ден да придобиват ново прозрение и разбиране и да не бъдат старомодни и стереотипни. Ако си вярвал в Бог в продължение на много години, но методите ти на практикуване изобщо не са се променили, и ако си все още усърден и деен в повърхностни неща, но нямаш

---

^а Бел. прев.: самоуправлявани и затворени за външни влияния църкви на самоиздръжка в Китайската народна република.

спокойно сърце, което да доведеш пред Бог, за да се насладиш на Неговите слова, тогава няма да получиш нищо. Когато става въпрос за приемане на ново Божие дело, ако не съставиш нов план, ако не практикуваш по нов начин и не преследваш ново разбиране, а вместо това се придържаш към старото и получаваш само ограничена нова светлина, без да променяш начина, по който практикуваш, тогава си като хората, които са само на думи в този поток; в действителност те са религиозни фарисеи извън потока на Светия Дух.

За да живее нормален духовен живот, човек трябва да може да получава нова светлина всеки ден и да се стреми към истинско разбиране на Божиите слова. Човек трябва да вижда истината ясно, да намира пътя на практикуване във всички неща, да открива нови въпроси, като чете Божиите слова всеки ден, и да осъзнава собствените си недостатъци, за да има копнеещо и търсещо сърце, което да движи цялото му същество, за да може да бъде смирен пред Бог през цялото време от страх да не изостане. Човек с такова копнеещо, търсещо сърце, който е готов непрекъснато да постига проникновение, е на правилния път към духовния живот. Тези, които са вдъхновени от Светия Дух, които желаят да се справят по-добре, които се стремят да бъдат усъвършенствани от Бог, които копнеят за по-дълбоко разбиране на Божиите слова, които не преследват свръхестественото, а плащат реална цена, които наистина са загрижени за Божията воля, които действително постигат проникновение, така че техните преживявания да са по-истински и реални, които не преследват празни думи и доктрини или не се стремят да усетят свръхестественото, които не се кланят на велики личности — това са тези, които са навлезли в нормалния духовен живот. Всичко, което правят, е с цел да постигнат по-нататъшно развитие в живота и да станат бодри и жизнени по дух; те винаги са в състояние активно да постигат навлизане. Без да го осъзнават, те прозират истината и навлизат в реалността. Хората, които имат нормален духовен живот, намират освобождаването и свободата на духа всеки ден и могат да практикуват Божиите слова свободно, така че да Го удовлетворят. Молитвата не е формалност или процедура за тези хора; всеки ден те могат да вървят в крак с новата светлина. Например, никой не може да обезпокои хората, които се учат да смирят сърцата си пред Бог и чиито сърца могат да бъдат наистина смирени пред Бог. Никой човек, никое събитие и нищо не може да ограничи нормалния им духовен живот. Такова обучение цели да доведе до резултати, а не да кара хората да следват правила. Този вид практика не предполага следване на правила, а има за цел да насърчи развитието в човешкия живот. Ако гледаш на тази практика само като на правила, които да следваш, животът ти никога няма да се промени. Може да участваш в същата практика като другите, но докато те в крайна сметка успяват да вървят в крак с работата на Светия Дух, ти си пропъден от потока на Светия Дух. Не се ли самозалъгваш? Целта на тези думи е да дадат възможност на хората да смирят сърцата си пред Бог, да обърнат сърцата си към Бог, така че Божието

дело в тях да бъде безпрепятствено и да постигне резултат. Едва тогава хората могат да постигнат съгласие с Божиата воля.

ОБСЪЖДАНЕ НА ЦЪРКОВНИЯ ЖИВОТ И РЕАЛНИЯ ЖИВОТ

Хората смятат, че могат да се променят само в предела на църковния живот. Ако не са в църковния живот, се чувстват неспособни да се променят, сякаш промяната не може да се постигне в реалния живот. Можете ли да видите проблема тук? И преди съм говорил за това как Бог може да бъде въведен в реалния живот; за онези, които вярват в Бог, това е пътят, по който могат да навлязат в реалността на Божиите слова. Всъщност църковният живот е само един ограничен начин за усъвършенстване на хората. Основната среда за усъвършенстване на хората все още е реалният живот. Това е действителната практика и действителното обучение, за които говорих, които позволяват на хората да постигнат нормален човешки живот и да живеят като истински личности в ежедневието си. От една страна, човек трябва да учи, за да повиши собственото си ниво на образование, да разбере Божиите слова и да постигне способността да разбира. От друга страна, човек трябва да разполага с основните знания, които са необходими, за да живее като човешко същество, за да постигне проникателността и разума на нормалната човешка природа, защото хората са лишени почти напълно от тези знания. Освен това човек трябва постигне наслада от Божиите слова чрез църковния живот и постепенно да придобие ясно разбиране за истината.

Защо се казва, че вярвайки в Бог, човек трябва да пренесе Бог в реалния живот? Не само църковният живот променя хората; по-важното е хората да навлязат в реалността в истинския живот. Винаги сте говорили за духовното си състояние и по духовни въпроси, като в същото време сте пренебрегвали практикуването на много неща в реалния живот и навлизането си в тях. Всеки ден сте писали, всеки ден сте слушали и всеки ден сте чели. Дори сте се молили, докато готвите: „О, Боже! Бъди животът в мен! Както и да протече днешният ден, моля Те да ме благословиш и да ме просветлиш. За каквото и да ме просветлиш днес, моля Те, позволи ми да го разбера в този момент, така че Твоите слова да станат мой живот“. Молили сте се и докато вечеряте: „О, Боже! Ти ни дари с тази храна. Благослови ни! Амин! Да живеем чрез Теб! Бъди с нас! Амин!“. След приключване на вечерята си, докато сте миели съдовете, сте започвали да говорите несвързано: „О, Боже, аз съм тази купа. Покварени сме от Сатана и сме точно като купи, които са били използвани и трябва да бъдат почистени с вода. Ти си водата, а Твоите слова са живата вода, която ми дава живот“. Преди да се

усетите, е ставало време за лягане и отново сте започвали да бърборите: „О, Боже! Ти ме благослови и ме напътства през деня. Наистина съм Ти благодарен...“. Така сте прекарвали деня си, а след това сте потъвали в дрямка. Повечето хора живеят така всеки ден и дори и сега пренебрегват действителното навлизане, като се съсредоточават само върху това да се молят на думи. Това е предишният им живот — старият им живот. И повечето са такива — нямат никакво действително обучение и претърпяват много малко истински промени. Молят се само на думи, приближават се към Бог само с думите си, но им липсва дълбочина в разбирането. Да вземем най-простия пример — подреждането на дома ти. Виждаш, че домът ти е разхвърлян, затова седиш и се молиш: „О, Боже! Виж покварата, която Сатана ми причини. Аз съм точно толкова мръсен, колкото и този дом. О Боже! Искрено Те възхвалявам и Ти благодаря. Без Твоето избавление и просветление нямаше да осъзная този факт“. Просто си седиш и бръщолевиш, молиш се дълго, а след това се държиш така, сякаш нищо не се е случило, като че ли си бърлива старица. Така преминаваш през духовния си живот, без изобщо да навлезеш истински в реалността, с твърде много повърхностни практики! Навлизането в действително обучение включва реалния живот на хората и техните практически трудности — това е единственият начин, по който те се променят. Без реалния живот хората не могат да бъдат променени. Каква е ползата от това да се молиш само на думи? Без разбиране на човешката природа всичко е загуба на време, а без път за практикуване всичко е загуба на усилия! Обикновената молитва може да помогне на хората да запазят нормалното си вътрешно състояние, но тя не може да ги промени коренно. Познаването на човешката самоправедност, надменност, самонадеяност и високомерие, както и познаването на покварения нрав на човека — познанието за тези неща не се постига с молитва — те се откриват чрез вкусването на Божиите слова и се опознават чрез просветление от Светия Дух в реалния живот. Днес всички хора могат да говорят доста добре и са слушали най-възвишени проповеди — по-възвишени от всички останали през вековете — но много малко от това всъщност се прилага в реалния им живот. Тоест, в реалния им живот няма Бог; те не притежават живота, какъвто има новият човек след промяната. Те не преживяват истината в реалния живот, нито пък въвеждат Бог в реалния живот. Те живеят като децата на ада. Това не е ли очевидно отклонение?

За да възстановят образа си на нормален човек, тоест, за да постигнат нормална човешка природа, хората не могат просто да угаждат на Бог с думите си. Като правят това, те само вредят на себе си и това не е от полза за тяхното навлизане или промяна. Следователно, за да постигнат промяна, хората трябва да практикуват постепенно. Те трябва да навлизат бавно, да търсят и изследват малко по малко, да навлизат от положителното и да водят практически живот на истината — живот на светец. След това реални неща, реални събития и реалната

среда позволяват на хората да получат практическо обучение. От хората не се изисква да изричат просто думи, а да се обучават в реална среда. Хората първо осъзнават, че нямат добро качество, а след това ядат и пият от Божиите слова нормално, а също така навлизат и практикуват нормално; само по този начин могат да получат нещо действително и така навлизането може да се случи още по-бързо. За да се променят хората, трябва да има известна практичност; те трябва да практикуват с действителни неща, действителни събития и в реална среда. Може ли човек да постигне истинско обучение, като разчита само на църковния живот? Могат ли хората да навлязат в реалността по този начин? Не! Ако хората не са в състояние да навлязат в реалния живот, те не могат да променят стария си начин на живот и поведение. Това не се дължи изцяло на мързела и високата степен на зависимост на хората, а по-скоро на това, че хората просто нямат способността да живеят, а освен това не разбират Божия критерий за подобие на нормален човек. В миналото хората винаги са говорили, приказвали, общували — и дори са ставали „оратори“ — но никой от тях не е търсил промяна в житейския си нрав, а вместо това сляпо са търсили дълбокомислени теории. Затова хората днес трябва да променят този религиозен стил на вяра в Бог в живота си. Те трябва да започнат да практикуват, като се съсредоточат върху едно събитие, едно нещо, един човек. Трябва да го правят целенасочено — само така могат да постигнат резултати. Промяната на хората започва с промяна на тяхната същност. Работата трябва да е насочена към същността на хората, към техния живот, към техния мързел, зависимост и робска нагласа — само по този начин могат да се променят.

Въпреки че църковният живот може да даде резултати в някои области, основното все пак е, че реалният живот може да промени хората. Старата природа на човека не може да бъде променена без реалния живот. Да вземем например делото на Исус през Епохата на благодатта. Когато Исус отменя предишните закони и установява заповедите на новата епоха, Той говори, като използва действителни примери от реалния живот. Една събота, докато Исус води учениците Си през пшенична нива, учениците Му огладняват и откъсват житни класове, за да ядат. Фарисеите виждат това и казват, че не са спазили Шабата. Те казват също, че не е позволено да се спасяват телетата, които са паднали в яма в събота, и заявяват, че в събота не може да се работи. Исус се позовава на тези случки, за да провъзгласи постепенно заповедите на новата епоха. По онова време Той използва много практически въпроси, за да помогне на хората да разберат и да се променят. Това е принципът, според който Светият Дух изпълнява Своего дело, и това е единственият начин, който може да промени хората. Без практически въпроси хората могат да придобият само теоретично и интелектуално разбиране — това не е ефективен начин за постигане на промяна. И така, как човек придобива мъдрост и прозрение чрез обучението? Могат ли хората да придобият мъдрост и прозрение просто като слушат, четат и повишават

знанията си? Как е възможно това да е така? Хората трябва да разбират и преживяват в реалния живот! Следователно човек трябва се обучава и да не се отклонява от реалния живот. Хората трябва да обръщат внимание на различни аспекти и да имат навлизане в различни аспекти: ниво на образование, изразителност, способност да виждат нещата, проникателност, способност да разбират Божиите слова, здрав разум, човешки правила и други неща, свързани с човешката същност, които хората трябва да притежават. След като се постигне разбиране, хората трябва да се съсредоточат върху навлизането и едва тогава може да се постигне промяна. Ако някой е постигнал разбиране, но пренебрегва практиката, как може да настъпи промяна? Сега хората разбират много, но не преживяват реалността; поради което едва разбират Божиите слова по същество. Бил си само леко просветлен; получил си слабо озарение от Светия Дух, но нямаш навлизане в реалния живот — или може би дори не се интересуваш от това — и така твоята промяна отслабва. След толкова дълго време хората разбират много. Те са в състояние да говорят много за познанията си в областта на теориите, но външният им нрав си остава същият и първоначалното им качество си остава същото, каквото е било, без да напредва ни най-малко. Ако това е така, кога най-накрая ще навлезеш?

Църковният живот е само един вид живот, в който хората се събират, за да се насладят на Божиите слова, и представлява само малка част от живота на човека. Ако реалният живот на хората можеше да е също като църковния им живот — включително да водят нормален духовен живот, като правило да се наслаждават на Божиите слова, да се молят и да бъдат близо до Бог, да живеят реален живот, в който всичко се извършва в съответствие с Божиата воля, да живеят реален живот, в който всичко се извършва в съответствие с истината, да живеят реален живот на практикуване на молитви и практикуване на смирение пред Бог, на практикуване на пеене на химни и танцуване — това е единственият начин на живот, който би ги довел до живот според Божиите слова. Повечето хора се съсредоточават само върху няколкото часа от църковния си живот, без да се „грижат“ за живота си извън тези часове, сякаш това не ги засяга. Има и много хора, които навлизат в живота на светците само когато ядат и пият Божиите слова, пеят химни или се молят, а извън тези моменти се връщат към старото си аз. Такъв живот не може да промени хората, а още по-малко да ги накара да опознаят Бог. При вярата в Бог, ако хората желаят да променят своя нрав, те не трябва да се откъсват от реалния живот. В реалния живот трябва да познаваш себе си, да се откажеш от себе си, да практикуваш истината и да усвоиш принципите, здравия разум и правилата за поведение във всичко, преди да успееш да постигнеш постепенна промяна. Ако се съсредоточиш единствено върху теоретичното знание и живееш единствено сред религиозни церемонии, без да потъваш дълбоко в реалността, без да навлизаш в реалния живот, никога няма да навлезеш в

реалността, никога няма да опознаеш себе си, истината или Бог и завинаги ще останеш сляп и невеж. Божието дело за спасяване на хората не е да им позволи да живеят нормален човешки живот след кратък период от време, нито е да промени техните погрешни представи и доктрини. Неговата цел по-скоро е да промени старите нрави на хората, да промени изцяло стария им начин на живот и да промени всичките им остарели начини на мислене и възгледи. Съсредоточаването единствено върху църковния живот няма да промени старите житейски навици на хората или да промени старите начини, по които са живели дълго време. Независимо от всичко, хората не трябва да се откъсват от реалния живот. Бог иска от хората да живеят според нормалната си човешка природа в реалния живот, а не само в църковния живот; да преживяват истината в реалния живот, а не само в църковния живот и да изпълняват задълженията си в реалния живот, а не само в църковния живот. За да навлезе в реалността, човек трябва да насочи всичко към реалния живот. Ако, вярвайки в Бог, хората не могат да опознаят себе си чрез навлизане в реалния живот и ако не могат да живеят според нормалната си човешка природа в реалния живот, те ще се превърнат в неудачници. Всички, които не се подчиняват на Бог, са хора, които не могат да навлязат в реалния живот. Всички те са хора, които говорят за човешката същност, но живеят според природата на демоните. Всички те са хора, които говорят за истината, но вместо това живеят според доктрини. Онези, които не могат да изживеят истината в реалния живот, са онези, които вярват в Бог, но са ненавиждани и отхвърлени от Него. Трябва да практикуваш навлизането си в реалния живот, да познаваш собствените си недостатъци, непокорство и невежество, да познаваш това у себе си, което противоречи на нормалната човешка природа, и слабостите си. По този начин знанията ти ще бъдат интегрирани в действителните ти положение и трудности. Само този вид познание е истинско и може да ти позволи наистина да схванеш собственото си положение и да постигнеш промяна на нрава си.

Сега, когато усъвършенстването на хората официално започна, трябва да навлезеш в реалния живот. Следователно, за да постигнеш промяна, трябва да започнеш от навлизането в реалния живот и постепенно да се промениш. Ако избягваш нормалния човешки живот и говориш само за духовни въпроси, нещата стават сухи и блудкави; те стават нереалистични, а как тогава биха могли да се променят хората? Сега ти се казва да навлезеш в реалния живот, за да практикуваш, за да създадеш основа за навлизане в истинския опит. Това е един от аспектите на това, което хората трябва да направят. Работата на Светия Дух е главно да напътства, а останалото зависи от практиката и навлизането на хората. Всеки може да постигне навлизане в реалния живот по различни пътища, така че да може да въведе Бог в реалния живот и да живее според нормалната си човешка природа. Единствено това е живот със смисъл!

ЗА ТОВА, ЧЕ ВСЕКИ ИЗПЪЛНЯВА СВОЯТА ФУНКЦИЯ

В това течение всички онези, които наистина обичат Бог, имат възможността да бъдат усъвършенствани от Него. Няма значение дали са млади, или възрастни — докато имат сърце, което се покорява на Бог и се бои от Него, те могат да бъдат усъвършенствани от Него. Бог усъвършенства хората според различните им функции. Докато влагаш всичките си сили и се подчиняваш на Божието дело, можеш да бъдеш усъвършенстван от Него. В момента никой от вас не е съвършен. Понякога сте способни да изпълнявате една функция, а друг път можете да изпълнявате две. Само ако правите всичко възможно, за да се посветите на Бог, накрая ще бъдете усъвършенствани от Него.

Младите хора нямат почти никаква философия за живота и не притежават необходимите мъдрост и прозрение. Бог идва, за да усъвършенства човешката мъдрост и прозрение. Неговото слово изглажда техните недостатъци. Въпреки това нравът на младите хора е нестабилен и трябва да бъде преобразен от Бог. Младите хора имат по-малко религиозни представи и по-малко философии за живота; те мислят за всичко в прости понятия и техните разсъждения не са сложни. Това е частта от човешката им природа, която все още не се е оформила, и е достойна за похвала; младите обаче са невежи и им липсва мъдрост. Това е нещо, което трябва да бъде усъвършенствано от Бог. Усъвършенстването от Бог ще ви даде възможност да станете проникателни. Ще си изясните много духовни неща и постепенно ще станете годни да служите на Бог. По-възрастните братя и сестри също имат своите функции и не са изоставени от Бог. По-възрастните братя и сестри също имат желателни и нежелателни черти. Те притежават повече философии за живота и повече религиозни представи. В действията си те се придържат към строго установени конвенции, тъй като обичат правила, които прилагат механично и без гъвкавост. Това е нежелателна черта. Тези по-възрастни братя и сестри обаче остават спокойни и непоклатими, независимо какво се случва; нравът им е стабилен и нямат променливи настроения. Те може и да приемат нещата по-бавно, но това не е голям недостатък. Ако можете да се подчинявате, ако можете да приемете тези Божии слова и да не гледате Божиите слова под лупа, ако се стремите единствено към подчинение и следване и никога не осъждате Божиите слова и не таите други лоши мисли за тях, ако приемате Неговите слова и ги прилагате на практика — след като сте изпълнили тези условия, можете да бъдете усъвършенствани.

Независимо дали сте по-млад или по-възрастен брат или сестра, вие знаете функцията, която трябва да изпълнявате. Хората в младостта си не са арогантни; по-възрастните не са пасивни, нито се връщат назад. Нещо повече, те могат да използват взаимно силните си страни, за да компенсират своите слабости, и могат да си служат взаимно без никакви предубеждения. Между по-младите и

по-възрастните братя и сестри се изгражда мост на приятелство и благодарение на Божията любов можете да се разбирате по-добре. По-младите братя и сестри не гледат с пренебрежение на по-възрастните братя и сестри, а по-възрастните братя и сестри не са самонадеяни: това не е ли хармонично партньорство? Ако всички вие имате решимост за това, тогава Божията воля със сигурност ще бъде изпълнена във вашето поколение.

Въз основа на твоите действия и поведение днес ще се определи дали ще бъдеш благословен или прокълнат в бъдеще. Ако трябва да бъдеш усъвършенстван от Бог, това трябва да е точно сега, в тази епоха; няма да има друга възможност в бъдеще. Бог наистина иска да ви усъвършенства сега и това не е само на думи. Бог желае да ви усъвършенства в бъдеще, независимо от това какви изпитания ви сполетяват, какви събития се случват или с какви бедствия се сблъсквате. Това е категоричен и неоспорим факт. Как можем да се убедим в него? Това се вижда от факта, че Божието слово през вековете и поколенията никога не е достигало такава голяма висота, както днес. То е навлязло в най-висшата сфера, а работата на Светия Дух върху цялото човечество днес е безпрецедентна. Едва ли някое от миналите поколения е имало подобно преживяване; дори в епохата на Исус днешните откровения не са съществували. Изречените на вас слова, разбраното от вас и натрупаният от вас опит достигнаха нов връх. По време на най-големите изпитания и наказания вие, хора, не се отказвате и това е достатъчно доказателство, че Божието дело е достигнало безпрецедентен блясък. Това не е нещо, което човек може да постигне, нито е нещо, което човек поддържа; по-скоро това е дело на Самия Бог. Така от много от реалните Божии дела може да се види, че Бог желае да усъвършенства човека и Той със сигурност е в състояние да ви направи пълноценни. Ако стигнете до това прозрение и направите това ново откритие, тогава няма да чакате второто идване на Исус; вместо това ще позволите на Бог да ви направи пълноценни в настоящата епоха. Затова всички вие трябва да направите всичко възможно и да не пестите усилия, за да бъдете усъвършенствани от Бог.

Сега не обръщай внимание на негативните неща. На първо място, забрави и игнорирай всичко, което те кара да се чувстваш зле. Когато вършиш дела, прави го със сърце, което търси и усеща пътя си напред — богопослушно сърце. Вие правите положителна крачка напред всеки път, когато усетите слабост в себе си, но не ѝ позволите да ви контролира, и продължавате да изпълнявате функциите, които имате. Например вие, по-възрастните братя и сестри, имате религиозни идеи, но можеш да се молиш, да се подчиняваш, да ядеш и пиеш от Божието слово и да пееш църковни песни... Това означава, че трябва да се посветите с цялата сила, която можеш да събереш, на всичко, което можеш да правиш, каквито и функции да изпълняваш. Не чакай пасивно. Първата стъпка е да можеш да удовлетвориш Бог в изпълнението на своя дълг. Ще бъдеш усъвършенстван от

Него, след като успееш да разбереш истината и постигнеш навлизане в реалността на Божиите слова.

ЗА ИЗПОЛЗВАНЕТО НА ЧОВЕКА ОТ БОГ

Никой не е в състояние да живее независимо освен хората, които получават специално ръководство и насочване от Светия Дух, тъй като те се нуждаят от служението и напътствието на онези, които са използвани от Бог. Така във всяка епоха Бог издига различни хора, които активно ръководят църквите в името на Неговото дело. С други думи, Божието дело трябва да бъде извършвано от онези, на които Той гледа благосклонно и които одобрява; Светият Дух трябва да използва частта в тях, която е достойна за използване, за да може да работи, а те стават годни за използване от Бог, като биват усъвършенствани от Светия Дух. Тъй като способността на човека да разбира е твърде недостатъчна, той трябва да бъде направляван от онези, които Бог използва. Същото беше и с използването от Бог на Мойсей, в когото Той намери много от това, което беше подходящо за използване по онова време и което Той използва за извършване на Божието дело на онзи етап. Бог използва човека, като се възползва от частта от него, която може да бъде използвана от Светия Дух, за да работи, а Светият Дух го насочва и едновременно с това усъвършенства останалата неизползваема част.

Работата, извършвана от човека, който е използван от Бог, е да сътрудничи в делото на Христос или на Светия Дух. Този човек е издигнат сред хората от Бог, той е там, за да води всички Божии избраници, и също е издигнат от Бог, за да върши работата на човешкото сътрудничество. Чрез такъв човек, който е в състояние да върши работата на човешкото сътрудничество, може да бъде постигната по-голямата част от Божиите изисквания спрямо човека и работата, която Светият Дух трябва да върши между хората. С други думи, Божията цел при използването на този човек е всички, които следват Бог, да могат по-добре да разберат Божията воля и да постигнат повечето Божии изисквания. Тъй като хората не могат да разберат пряко Божието слово или Божията воля, Бог е въздигнал човек, който е свикнал да върши такава работа. Такъв човек, който е използван от Бог, може да се опише и като канал, през който Бог напътства хората, като „преводач“, който свързва Бог и човека. Така че такъв човек е различен от онези, които работят в Божия дом или които са Негови апостоли. Може да се каже, че подобно на тях той е човек, който служи на Бог, но по същността на своята работа и контекста на използването му от Бог той се различава значително от другите работници и апостоли. От гледна точка на същността на неговото дело и в контекста на неговото използване човекът, който е използван от Бог, е издигнат от Него, той е подготвен от Бог за Божието дело и сътрудничи в работата на Самия

Бог. Никой човек не би могъл да върши работата му вместо него — това е човешко сътрудничество, което е от съществено значение наред с божествената работа. Междувременно работата, извършвана от други работници или апостоли, е само предаването и прилагането на многото аспекти на разпоредбите към църквите през всеки период или работата по просто осигуряване на живота, за да се поддържа животът на църквата. Тези работници и апостоли не са определени от Бог, а още по-малко могат да се нарекат хората, използвани от Светия Дух. Те се избират измежду църквите и след като бъдат обучавани и усъвършенствани за определен период от време, онези, които са годни, се задържат, докато онези, които не са годни, се изпращат обратно там, откъдето са дошли. Тъй като тези хора са избрани от църквите, някои показват истинското си лице, след като са станали лидери, а някои дори вършат много лоши неща и в крайна сметка биват пропъдени. От друга страна човекът, който е използван от Бог, е някой, който е подготвен от Бог и който има определено качество и притежава човешка природа. Той се подготвя и усъвършенства предварително от Светия Дух и изцяло се ръководи от Него, и особено когато става въпрос за работата му, той се насочва и контролира от Светия Дух. В резултат от това няма начин да се отклони от пътя, по който води Божиите избраници, защото Бог със сигурност поема отговорност за Своето собствено дело и винаги сам върши Своето дело.

СЛЕД КАТО РАЗБЕРЕТЕ ИСТИНАТА, ТРЯБВА ДА Я ПРИЛОЖИТЕ НА ПРАКТИКА

Божие дело и слово имат за цел да предизвикат промяна в нрава ви; целта на Бог не е просто да ви накара да разберете или познаете Неговото дело и слово. Това не е достатъчно. Човек, който има способността да разбира, не би трябвало да има трудности при осъзнаването на Божието слово, защото по-голямата част от него е изразена на човешки език и Той говори много ясно. Например той е напълно способен да научи какво е това, което Бог иска да разбере и да практикува; това е нещо, което един нормален човек, който притежава способността да разбира, би трябвало да е в състояние да направи. По-специално думите, които Бог казва в днешния етап, са особено ясни и прозрачни и Той посочва много неща, които хората не са взели предвид, както и всякакви човешки състояния. Думите Му са всеобхватни и ясни като светлината на пълната луна. Така че сега хората разбират много неща, но все още нещо липсва — да прилагат думите Му на практика. Хората трябва да изпитат всички аспекти на истината в детайли, да я изследват и търсят в по-големи подробности, а не просто да чакат да погълнат всичко, което им се предоставя; в противен случай те не са нищо повече от паразити. Познават Божието слово, но не го прилагат на практика. Този тип хора

не обичат истината и в крайна сметка ще бъдат пропъдени. За да бъдете като Петър от 90-те години на 20-и век, всеки от вас трябва да практикува Божието слово, да има истинско навлизане в изживяванията си и да придобива все повече и повече просветление в сътрудничеството си с Бог, което ще бъде от все по-голяма помощ в собствения ви живот. Ако сте прочели много от Божието слово, но разбирате само смисъла на думите и ви липсва пряко познание чрез практическите ви изживявания, тогава няма да познавате Божието слово. Що се отнася до теб, Божието слово не е живот, а само безжизнени думи. А ако живееш само в съблюдаване на безжизнени думи, тогава не можеш да схванеш същността на Божието слово, нито ще разбереш Неговата воля. Само когато преживееш Неговото слово в реалните си изживявания, духовният смисъл на Божието слово ще се отвори пред теб и само чрез опита ще можеш да вникнеш в духовния смисъл на много истини и да разкриеш тайните на Божието слово. Ако не го прилагаш на практика, тогава колкото и да е ясно Неговото слово, всичко, което си схванал, са празни думи и доктрини, които са се превърнали в религиозни разпоредби за теб. Не правеха ли точно това фарисеите? Ако практикувате и преживявате Божието слово, то се превръща в практическо за вас; ако не се стремиш да го практикуваш, тогава Божието слово за теб е само една легенда за третото небе. Всъщност процесът на вярване в Бог е процесът на преживяване на Неговото слово и на спечелването ви от Бог, или казано по-ясно, да вярваш в Бог означава да имаш познанието и разбирането на Неговото слово и да го преживяваш и живееш; такава е реалността зад вашата вяра в Бог. Ако вярвате в Бог и се надявате на вечен живот, без да се стремите да практикувате Божието слово и да навлезете в истината реалност, тогава сте глупави. Това би било като да отидете на пиршество и само да гледате храната и да научите наизуст имената на вкусните неща, без всъщност да опитате нищо от тях; това би било все едно да не ядете и да не пиете нищо от трапезата. Не бихте ли били глупаци тогава?

Истината, която човекът трябва да притежава, се намира в Божието слово и тя е истината, която е най-благотворна и полезна за човечеството. Тя е отварата и храната, от които се нуждаят вашите тела — нещо, което помага на човека да възстанови нормалната си човешка природа. Това е истина, която човек трябва да притежава. Колкото повече практикувате Божието слово, толкова по-бързо ще разцъфва животът ви и толкова по-ясна ще става истината. Колкото повече израствате духовно, толкова по-ясно ще виждате нещата от духовния свят и толкова повече сили ще имате, за да триумфирате над Сатана. Голяма част от истината, която не разбирате, ще стане ясна, когато практикувате Божието слово. Повечето хора се задоволяват с това просто да разбират текста на Божието слово и се съсредоточават върху това да познават доктрини, вместо да задълбочават опита си на практика, но не е ли това пътят на фарисеите? Така че как може фразата „Божие слово е живот“ да е реална за тях? Животът на човек не може

да се развива просто чрез четене на Божието слово, а само когато Божието слово се прилага на практика. Ако вярваш, че разбирането на Божието слово е всичко, което е необходимо, за да имаш живот и духовен ръст, тогава твоето разбиране е изкривено. Истинското разбиране на Божието слово се постига, когато практикуваш истината, и трябва да разбереш, че „истината може да бъде разбрана само ако бъде прилагана на практика“. Днес, след като си прочел Божието слово, можеш само да кажеш, че го познаваш, но не можеш да кажеш, че го разбираш. Някои казват, че единственият начин да практикуваш истината е първо да я разбереш, но това е само частично вярно и със сигурност не е напълно точно. Преди да имаш познание за дадена истина, ти не си я изпитал. Чувството, че разбираш нещо, което чуваш в проповедта, не е истинско разбиране — това е просто възприемане на буквалните думи на истината, но не е същото като разбиране на истинското значение на тази истина. Повърхностното познаване на истината не означава, че действително я разбираш или имаш познания за нея; истинското ѝ значение идва от изживяването ѝ. Следователно само когато изживееш истината, можеш да я разбереш, и само тогава можеш да вникнеш в скритите ѝ части. Задълбочаването на изживяването е единственият начин да схванеш оттенъците и да разбереш същността на истината. Следователно можеш да отидеш навсякъде с истината, но ако тя не живее в теб, тогава не си и помисляй да се опитваш да убеждаваш дори членовете на семейството си, а камо ли пък религиозните хора. Без истината вие сте като пръхащи снежинки, но с нея можеш да си щастлив и свободен и никой не може да те нападне. Колкото и силна да е една теория, тя не може да победи истината. С истината може да се разклати самият свят, а планините и моретата да се преместят, докато липсата ѝ може да накара здравите градски стени да бъдат издълбани от червеи и превърнати в руини. Това е очевиден факт.

В текущия етап е от жизненоважно значение първо да познаете истината, а след това да я приложите на практика и вследствие на това да се въоръжите с истинското ѝ значение. Точно това трябва да се стремите да постигнете. Вместо просто да се стремиш да накараш другите да следват думите ти, трябва да ги убедиш да следват примера ти. Само по този начин можеш да откриеш нещо смислено. Независимо какво те сполетява, независимо с кого се сблъскваш, стига да притежаваш истината, ще успееш да устоиш. Божието слово е това, което носи живот на човека, а не смърт. Ако след като прочетеш Божието слово, не се съживиш, а все още си мъртъв, значи нещо не е наред с теб. Ако след известно време си прочел много от Божието слово и си чул много практически проповеди, но все още се намираш в състояние на смърт, то това е доказателство, че ти не си човек, който цени истината, нито пък си човек, който се стреми към нея. Ако наистина се стремяхте да спечелите Бог, нямаше да се съсредоточавате върху това да усвоявате доктрини и да използвате възвишени учения, за да проповядвате на другите, а вместо това щяхте да се съсредоточите върху

изживяването на Божието слово и прилагането на истината на практика. Не трябва ли именно към това да се стремите да навлезете в момента?

Бог има ограничено време, за да извърши Своето дело в човека, така че какъв ще е резултатът, ако не Му сътрудничиш? Защо Бог винаги иска от вас да практикувате Неговото слово, след като го разберете? Защото Той ви е разкрил Своите думи, а следващата ви стъпка е действително да ги практикувате. Когато упражнявате словата Му, Бог ще извърши работата по просветлението и напътствието. Ето как трябва да се прави това. Божието слово позволява на човека да разцъфти в живота и да не притежава елементи, които биха могли да го накарат да се отклони или да стане пасивен. Ти казваш, че си чел Божието слово и си го практикувал, но все още не си получил никакво въздействие от Светия Дух. Думите ти могат да заблудят само едно дете. Другите хора може и да не знаят дали намеренията ти са праведни, но мислиш ли, че е възможно Бог да не знае? Как става така, че другите практикуват Божието слово и получават просветлението на Светия Дух, а ти практикуваш Неговото слово и не получаваш просветление? Притежава ли Бог емоции? Ако намеренията ти са наистина правдиви и си отзивчив, тогава Божият Дух ще бъде с теб. Някои хора винаги искат да забият собственото си знаме, но защо Бог не им позволява да се издигнат и да водят църквата? Други просто изпълняват задачите и задълженията си и преди да се усетят, са получили Божието одобрение. Как е възможно това? Бог изпитва най-съкровени къркети на сърцето и хората, които се стремят към истината, трябва да го правят с правилни намерения. Хората, които нямат правилни намерения, не могат да устоят. В същността си целта ви е да позволите на Божието слово да подейства вътре във вас. С други думи, целта е да имате истинско разбиране за Божието слово при практикуването му. Може би способността ви да разбирате Божието слово е слаба, но когато го практикувате, Той може да поправи този недостатък, така че не само трябва да знаете много истини, но и да ги прилагате. Това е най-важният приоритет, който не може да се пренебрегне. През тридесет и трите си години и половина Исус понесе много унижения и много страдания. Той изстрада толкова много просто защото практикуваше истината, изпълняваше Божията воля във всичко и се грижеше единствено за нея. Това са страдания, които Той не би претърпял, ако знаеше истината, без да я практикува. Ако Исус беше следвал ученията на юдеите и беше последвал фарисеите, тогава нямаше да страда. От делата на Исус можеш да научиш, че ефективността на Божието дело върху човека идва от сътрудничеството на самия човек и това е нещо, което трябва да приемете. Щеше ли Исус да страда така, както страда на кръста, ако не беше практикувал истината? Щеше ли да се моли с такава скръбна молитва, ако не беше действал в съответствие с Божията воля? Затова вие трябва да страдате в името на практикуването на истината — това е видът страдание, през което човек трябва да премине.

ПОСТИГАЩИЯТ СПАСЕНИЕ ЧОВЕК Е ТОЗИ, КОЙТО Е ГОТОВ ДА ПРАКТИКУВА ИСТИНАТА

В проповедите често се говори за необходимостта от правилен църковен живот. Защо тогава църковният живот още не се е подобрил, а продължава да си бъде както преди? Защо няма напълно нов и различен начин на живот? Нормално ли е за човек от деветдесетте години да живее като император от една отминала епоха? Въпреки че това, което хората сега ядат и пият, са деликатеси, каквито рядко са били вкусовани в предишни епохи, в църковния живот не са настъпили големи промени. Все едно да наливаш старо вино в нови бутилки. Какъв е тогава смисълът Бог да говори толкова много? Църквите на повечето места изобщо не са се променили. Виждал съм го със собствените Си очи и това е ясно в сърцето Ми; въпреки че Аз Самият не съм изпитал църковния живот, познавам условията на църковните събрания като петте Си пръста. Те не са постигнали голям напредък. Връщам се към онази поговорка — това е като да наливаш старо вино в нови бутилки. Нищо не се е променило! Когато имат пастир, те горят като огън, но когато няма кой да ги подкрепя, те са като леден блок. Малцина могат да говорят за практични неща и много рядко някой може да поеме кормилото. Въпреки че проповедите са възвишени, рядко някой стига до някакво навлизане. Малко хора ценят Божието слово. Те се просълзяват, когато поемат Божието слово, развеселяват се, когато го оставят настрана, и стават невзрачни и лишени от блясък, когато се отклонят от него. Нека си го кажем честно, вие просто не цените словото на Бог и никога не гледате на думите, изречени днес от собствените Му уста, като на съкровище. Вие просто ставате тревожни, когато четете словото Му, и се напрягате, когато го запомняте, а когато става дума да приложите Божието слово на практика, все едно се опитвате да завъртите дръжката на помпа на кладенец, дърпайки я с косъм от конска опашка — колкото и да се стараете, просто не можете да наберете достатъчно енергия. Винаги сте изпълнени с енергия, когато четете Божието слово, но забравяте, когато го прилагате на практика. Всъщност не е необходимо тези думи да се изричат толкова старателно и да се повтарят толкова търпеливо; но фактът, че хората просто слушат словото на Бог, без да го прилагат на практика, се е превърнал в пречка за Неговото дело. Не мога да не повдигна въпроса, не мога да не говоря за него. Принуден съм да го направя; не, че Ми харесва да излагам на показ слабостите на другите. Вие си мислите, че практиката ви е повече или по-малко адекватна — че когато откровенията са в своя апогей, навлизането ви също е в своя апогей. Толкова ли е просто? Вие никога не изследвате основата, върху която в крайна сметка са изградени вашите преживявания! Към настоящия момент вашите събирания изобщо не могат да се нарекат правилен църковен живот и ни най-малко не съставляват правилен

духовен живот. Това е просто събиране на група хора, които обичат да си говорят и да пеят. Строго погледнато, в него няма много реалност. За да стане още по-ясно, ако не практикуваш истината, къде е реалността? Не е ли самохвалство да се твърди, че имаш реалност? Онези, които винаги вършат делото, са арогантни и самонадеяни, докато онези, които винаги се подчиняват, мълчат и свеждат глава, без никаква възможност за обучение. Хората, които вършат делото, не правят нищо друго, освен да говорят, продължавайки да държат високопарни речи, а последователите само слушат. Не може да се говори за никаква трансформация; всичко това са само маниери от миналото! Това, че днес сте способни да се подчинявате и не смееете да се намесвате или да действате, както ви харесва, се дължи на появата на управленските закони на Бог; това не е промяна, която преживяваш чрез опитност. Фактът, че вече не се осмеляваш да правиш някои неща, които нарушават днешните управленски закони, се дължи на това, че Божието дело на словото е имало ясен ефект и е завоювало хората. Позволете ми да попитам някого: каква част от твоето постижение днес е спечелена с пот на челото и със собствен труд? Каква част от него ти бе казана директно от Бог? Как би отговорил? Би ли останал смаян и без думи? Защо другите могат да разкажат за много от действителните си преживявания, за да ти осигурят прехрана, а ти просто се наслаждаваш на ястията, които другите са приготвили? Не се ли чувстваш засрамен? Вие можете да извършите проверка на фактите, изследвайки тези, които са сравнително добри: каква част от истината разбираш? Каква част от нея в крайна сметка прилагаш на практика? Кого обичаш повече — Бог или себе си? Даваш ли по-често или получаваш по-често? В колко случаи, когато намерението ти е било погрешно, си изоставял старото си аз и си изпълнил Божиата воля? Само тези няколко въпроса ще озадачат много хора. Повечето хора, дори и да осъзнават, че намерението им е погрешно, все още съзнателно вършат нещо погрешно и далеч не са се доближили до това да изоставят собствената си плът. Повечето хора позволяват на греха да вилнее в тях, като му позволяват да направлява всяко тяхно действие. Те не са в състояние да победят греховете си и продължават да живеят в грях. След като са стигнали до този етап, кой не знае колко зли дела са извършили? Ако казваш, че не знаеш, значи лъжеш безскрупулно. Честно казано, всичко това е нежелание да се откажете от старото си аз. Каква е ползата от изричането на толкова много покаяни „думи от сърце“, които нямат никаква стойност? Това помага ли ти да израстваш в живота? Може да се каже, че да опознаеш себе си е целодневно задължение. Аз усъвършенствам хората чрез тяхното покорство и практикуване на Божиите думи. Ако носиш Божиите думи само така, както носиш дрехите си, само за да изглеждаш умен и елегантен, не мамиш ли себе си и другите? Ако всичко, което имаш, е говорене, а никога не го прилагаш на практика, какво ще постигнеш?

Много хора могат да говорят нещичко за практиката и да разказват за личните си впечатления, но по-голямата част от нея е просветлението, получено от думите на другите. То изобщо не включва нищо от личната им практика, нито пък това, което виждат от своя опит. Вече съм анализирал този въпрос; не си мислете, че не знам нищо. Ти си просто хартиен тигър, но въпреки това говориш за завоюване на Сатана, за свидетелства за победа и за живот по Божия образ? Всичко това са глупости! Нима си мислиш, че всички думи, изречени от Бог днес, са за теб, за да им се възхищаваш? Устата ти говори за това, че трябва да изоставиш старото си аз и да приложиш истината на практика, но ръцете ти вършат други дела, а сърцето ти крои други планове — що за човек си ти? Защо сърцето и ръцете ти не са едно и също? Толкова много проповеди са се превърнали в празни думи; не е ли това сърцераздирателно? Ако не си в състояние да приложиш Божието слово на практика, това доказва, че все още не си навлязъл в начина, по който действа Светият Дух, все още не си имал действието на Светия Дух в теб и все още не си имал Неговото ръководство. Ако казваш, че си способен само да разбираш Божието слово, но не си в състояние да го прилагаш на практика, значи си човек, който не обича истината. Бог не идва да спасява такива хора. Исус претърпя огромни мъки, когато бе разпънат на кръста, за да спаси грешниците, да спаси бедните и да спаси всички тези смирени хора. Неговото разпятие послужи като принос за грях. Ако не можеш да практикуваш Божието слово, тогава трябва да напуснеш колкото се може по-скоро; не се задържай в Божия дом като храненик. На много хора дори им е трудно да спрат да правят неща, които са в явен противовес с Бог. Не си ли просят смъртта? Как могат да говорят за навлизане в Божието царство? Нима ще имат дързостта да видят Божието лице? Да ядеш храната, която Бог ти осигурява, да вършиш непочтени неща, които са против Бог, да бъдеш злонамерен, коварен и интригант, дори докато Бог ти позволява да се наслаждаваш на благословиите, които ти е дал — не усещаш ли как те изгарят ръцете ти, когато ги получаваши? Не усещаш ли как лицето ти почервява? След като си извършил нещо против Бог, след като си осъществил планове за „безчинстване“, не се ли чувстваш уплашен? Ако не чувстваш нищо, как можеш да говориш за някакво бъдеще? За теб отдавна вече няма никакво бъдеще, така че какви по-големи очаквания можеш все още да имаш? Ако кажеш нещо безсрамно, но не чувстваш укор и сърцето ти не осъзнава нищо, това не означава ли, че вече си изоставен от Бог? Да говориш и да действаш снизходително и невъздържано се е превърнало в твоя природа; как можеш да бъдеш усъвършенстван от Бог по този начин? Ще можеш ли да преминеш през света? Кой ще бъде убеден от теб? Онези, които познават истинската ти природа, ще странят от теб. Не е ли това Божието наказание? В крайна сметка, ако има само говорене, а не практика, няма растеж. Макар че Светият Дух може да работи върху теб, докато говориш, ако не практикуваш, Светият Дух ще спре да работи. Ако продължаваш по този начин, как

може да става дума за бъдещето или за отдаването на цялото ти същество на Божието дело? Ти можеш само да говориш за отдаване на цялото ти същество, но не си Му отдал истински боголюбивото си сърце. Всичко, което Той получава от теб, е отдаване на думи; Той не получава твоето намерение да практикуваш истината. Възможно ли е това да е твой действителен духовен ръст? Ако продължаваш така, кога ще бъдеш усъвършенстван от Бог? Не изпитваш ли тревога за тъмното си и мрачно бъдеще? Не чувстваш ли, че Бог е изгубил надежда за теб? Не знаеш ли, че Бог желае да усъвършенства все повече и повече хора? Могат ли старите неща да устоят? Днес не обръщаш внимание на Божиите слова: нима очакваш утрешния ден?

КАКВО Е НЕЖНО ДА ПРИТЕЖАВА ЕДИН ДОСТОЕН ПАСТИР

Трябва да разбираш многобройните състояния, в които ще се намират хората, когато Светият Дух работи в тях. По-специално онези, които се координират в служение към Бог, трябва да имат още по-силно разбиране за тези състояния. Ако говориш само за много преживявания или начини за постигане на навлизане, това показва, че опитът ти е прекалено едностранчив. Без да познаваш истинското си състояние и да схващаш истинните принципи, не е възможно да постигнеш промяна в нрава. Без да познаваш принципите на действието на Светия Дух или да разбираш плодовете, които то дава, ще ти е трудно да разпознаеш действието на злите духове. Трябва да разобличаваш действието на злите духове, както и човешките представи, и да проникваш директно в сърцевината на проблема; трябва също така да посочваш много отклонения в практиката на хората и проблеми, които те може да имат във вярата си в Бог, за да могат да ги разпознаят. Най-малкото, не трябва да ги караш да се чувстват негативно или пасивно. Въпреки това трябва да разбираш трудностите, които обективно съществуват за повечето хора, не трябва да бъдеш неразумен или да заставяш човек да прави нещо непосилно; това е глупаво. За да разрешиш многобройните трудности, които хората изпитват, първо трябва да разбереш динамиката на действието на Светия Дух; трябва да разбереш как Светият Дух извършва работа върху различните хора, трябва да разбираш трудностите, с които хората се сблъскват, и техните недостатъци, и трябва да прозреш ключовите въпроси на проблема и да стигнеш до неговия източник, без да се отклоняваш или да допускаш грешки. Само такъв тип човек е пригоден да координира в служението на Бог.

Дали си способен да схванеш основните проблеми и да видиш ясно много неща, зависи от твоя индивидуален опит. Начинът, по който преживяваш, е и начинът, по който водиш другите. Ако разбираш думите и доктрините, тогава ще

водиш другите да разбират думите и доктрините. Начинът, по който преживяваш реалността на Божиите думи, е начинът, по който ще водиш другите да достигнат навлизане в реалността на Божиите слова. Ако можеш да разбереш много истини и ясно да прозреш много неща от Божиите думи, тогава си способен да водиш и други да разберат много истини, а тези, които водиш, ще получат ясно разбиране за виденията. Ако се съсредоточиш върху схващането на свръхестествени чувства, тогава и тези, които водиш, ще правят същото. Ако пренебрегваш практиката, като вместо това наблягаш на обсъждането, тогава тези, които водиш, също ще се съсредоточат върху обсъждането, без да практикуват изобщо и без да постигнат каквато и да било промяна в нрава си; те ще бъдат само повърхностно ентузиазирани, без да са приложили на практика нито една истина. Всички хора дават на другите това, което самите те притежават. Типът на човека определя пътя, по който той води другите, както и типа на хората, които води. За да сте наистина годни за употреба от Бог, трябва не само да имате стремеж, но и много просветление от Бог, водителство от Неговите думи, опитност в това Той да се разправя с вас и облагородяване от Неговите думи. С това като основа, в обичайни моменти вие трябва да обръщате внимание на своите наблюдения, мисли, размишления и заключения и съответно да се занимавате с усвояване или премахване. Това са всички пътища за навлизането ви в реалността и всеки от тях е незаменим. Така работи Бог. Ако навлезеш в този метод, според който Бог работи, всеки ден можеш да имаш възможности да бъдеш усъвършенстван от Него. И по всяко време, независимо дали средата ти е сурова или благоприятна, дали си подложен на изпитания или изкушения, дали работиш или не и дали живееш живота си като индивид или като част от колектив, винаги ще намериш възможности да бъдеш усъвършенстван от Бог, без да пропуснеш нито една от тях. Ще можеш да ги откриеш всички — и по този начин ще си открил тайната на преживяването на Божиите думи.

ЗА ОПИТА

По време на своите преживявания Петър се сблъска със стотици изпитания. Въпреки че днешните хора познават термина „изпитание“, те са объркани относно истинското му значение и обстоятелства. Бог калява решителността на хората, облагородява увереността им и усъвършенства всяка част от тях, а това се постига най-вече чрез изпитания, които са и скритото дело на Светия Дух. Изглежда така, сякаш Бог е изоставил хората и затова, ако не внимават, те ще възприемат тези изпитания като изкушенията на Сатана. Всъщност много изпитания могат да бъдат сметнати за изкушения и това е принципът и правилото, по което Бог работи. Ако хората наистина живеят в Божието присъствие, те ще смятат подобни неща за

изпитания от Бог и няма да ги оставят да им се изплъзнат. Ако някой твърди, че тъй като Бог е с него, Сатана със сигурност няма да го доближи, това не е съвсем вярно: Ако беше така, как би могло да се обясни, че Исус бе подложен на изкушения, след като пости в пустинята четиридесет дни? Така че, ако хората наистина коригират възгледите си за вярата в Бог, те ще видят по-ясно много неща и разбирането им няма да бъде изкривено и погрешно. Ако някой наистина е решен да бъде усъвършенстван от Бог, той трябва да подхожда към всички въпроси, които стоят пред него, от много различни ъгли, без да се отклонява нито наляво, нито надясно. Ако нямаш познания за Божието дело, няма да знаеш как да си сътрудничиш с Бог. Ако не познаваш принципите на Божието дело и не си наясно как Сатана действа в човека, няма да имаш път към практиката. Ревностният стремеж сам по себе си няма да ти позволи да постигнеш резултатите, изисквани от Бог. Такъв начин на трупане на опит прилича на този на Лаврентий: не прави разлика между едно и друго и се съсредоточава само върху опита, напълно не съзнавайки какво е делото на Сатана, какво е делото на Светия Дух, в какво състояние се намира човек без Божието присъствие и какви хора Бог иска да усъвършенства. Какви принципи трябва да се възприемат, когато се работи с различни типове хора, как да се разбира Божията воля в настоящето, как да се познае Божия нрав и към кои хора, обстоятелства и епохи са насочени Божията милост, величие и правда — той няма проникателност за нито едно от тези неща. Ако хората нямат многобройни визии като основа за своя опит, тогава за живот не може да става и дума, а още по-малко за опит. Те могат глупаво да продължат да се подчиняват на всичко и да го понасят. Много е трудно да бъдат усъвършенствани такива хора. Може да се каже, че ако нямаш нищо с визиите, за които се говори по-горе, това е достатъчно доказателство, че си кретен, ти си като солена стълб, който винаги стои в Израил. Такива хора са безполезни, не стават за нищо! Някои хора винаги се подчиняват сляпо, те винаги знаят само своето и винаги използват собствените си начини на поведение, когато се занимават с нови въпроси, или използват „мъдростта“, за да се занимават с тривиални въпроси, недостойни за споменаване. Такива хора са лишени от проникателност и сякаш природата им е да се примиряват с това, че ги критикуват, и те винаги са същите, никога не се променят. Такива хора са глупаци, на които им липсва и най-малката проникателност. Те никога не се опитват да вземат мерки, съобразени с обстоятелствата или с различните хора. Такива хора нямат опит. Виждал съм някои хора, които са толкова обвързани със знанието за самите тях, че когато се сблъскат с хора, обладани от действието на зли духове, навеждат глава и изповядват греховете си, без да смеят да се изправят и да ги осъдят. А когато се сблъскат с очевидното действие на Светия Дух, не смеят да се покорят. Те вярват, че злите духове също са в ръцете на Бог и нямат ни най-малка смелост да се изправят и да им се противопоставят. Такива хора позорят Бог и са напълно

неспособни да носят тежко бреме за Него. Такива глупаци не правят никакви разграничения. Затова такова средство за придобиване на опит трябва да бъде изкоренен, защото е недопустим в Божиите очи.

Бог наистина работи много над хората, като понякога ги изпитва, понякога създава среда, която ги калява, а понякога изрича думи, за да ги напътства и да коригира недостатъците им. Понякога Светият Дух води хората в среда, подготвена от Бог за тях, за да открият несъзнателно много неща, които им липсват. Чрез това, което хората казват и правят, както и чрез начина, по който се отнасят към другите и се справят с нещата, Светият Дух ги просвещава, без те да знаят, за много неща, които преди това не са разбирали, позволявайки им да видят много неща и хора по-ясно, позволявайки им да прогледнат за много неща, за които преди не са знаели. Когато взаимодействаш със света, постепенно започваш да разпознаваш нещата от света и преди да стигнеш края си, можеш да направиш заключението: „Наистина е трудно да бъдеш човек“. Ако прекарваш известно време в придобиване на опит пред Бог и разбираш Божието дело и Неговия нрав, ти несъзнателно ще придобиеш много прозрения и духовният ти ръст постепенно ще се увеличава. Ще разбереш по-добре много духовни въпроси и, по-специално, Божието дело ще ти стане по-ясно. Ще приемеш Божиите думи, Божието дело, всяко Божие действие, Божия нрав и това, което Бог представлява и притежава, като твой собствен живот. Ако всичко, което правиш, е да се скиташ по света, крилата ти ще стават все по-твърди, а съпротивата ти срещу Бог — все по-голяма. Как тогава Бог може да те използва? Тъй като в теб има твърде много „по мое мнение“, Бог не те използва. Колкото повече си в Божието присъствие, толкова повече опит ще имаш. Ако все още живееш в света като звяр — устата ти изповядват вярата в Бог, но сърцето ти е някъде другаде — и ако все още изучаваш светските философии за живот, тогава дали всичките ти предишни усилия няма да са били напразни? Затова колкото повече хората са в Божието присъствие, толкова по-лесно могат да бъдат усъвършенствани от Бог. Това е пътят, по който Светият Дух върши Своето дело. Ако не разбираш това, за теб ще бъде невъзможно да влезеш в правия път и за усъвършенстване от Бог няма да може да става и дума. Няма да можеш да водиш нормален духовен живот. Ще бъдеш сякаш инвалид и ще имаш само собственото си усърдие и нищо от Божието дело. Не е ли това грешка в придобиването ти на опит? Не е задължително да се молиш, за да бъдеш в Божието присъствие. Понякога именно в твоето съзерцание на Бог или размишление върху Неговото дело, понякога в заниманието ти с някакъв въпрос, а понякога и чрез разкриването ти в някакво събитие, ти влизаш в Божието присъствие. Повечето хора казват: „Не съм ли в Божието присъствие, след като често се моля?“. Много хора се молят безкрайно „в Божието присъствие“. Въпреки че молитвите може да са винаги на устата им, те не живеят в действителност в Божието присъствие. Това е единственото средство, чрез което

такива хора могат да поддържат условията си в Божието присъствие. Те са напълно неспособни да използват сърцето си, за да общуват с Бог по всяко време, и не са в състояние да застанат пред Бог чрез придобиване на опит, било то чрез размисъл, мълчаливо съзерцание или чрез използване на ума си, за да общуват с Бог в сърцето си, като се съобразяват с Божието бreme. Те просто отправят молитви към Бог в небесата с устата си. Сърцата на повечето хора са лишени от Бог и Бог е там само когато те се приближат до Него. През повечето време Бог изобщо не е там. Не е ли това проява на факта, че човек няма Бог в сърцето си? Ако хората наистина имаха Бог в сърцата си, щяха ли да вършат нещата, които вършат разбойниците и зверовете? Ако човек наистина се бои от Бог, той ще доведе истинското си сърце до контакт с Бог и мислите и идеите му винаги ще бъдат заети от Божиите думи. Той няма да прави грешки нито в речта, нито в действията си и няма да прави нищо, което очевидно се противопоставя на Бог. Това е еталонът за вярващ човек.

ЗАПОВЕДИТЕ НА НОВАТА ЕПОХА

В преживяването на Божието дело вие трябва да прочетете внимателно Божиите слова и да се въоръжите с истината. Но по отношение на това какво искате да направите или как искате да го направите, вашите искрени молитви или молби не са необходими и тези неща всъщност са безполезни. И все пак в момента проблемите, пред които сте изправени, са, че не знаете как да изживеете Божието дело и че във вас има много пасивност. Вие знаете много учения, но нямате много реалност. Това не е ли признак на погрешност? Много погрешност се вижда във вас, тази група. Днес вие не сте в състояние да преодолеете такива изпитания като „обслужващи“ и не сте в състояние да си представите или да преодолеете други изпитания и облагородявания, свързани с Божиите слова. Много неща, които трябва да изпълнявате на практика, изискват спазване от ваша страна. Това означава, че хората трябва да се придържат към многото задължения, които трябва да изпълняват. Това е, което хората трябва да спазват и трябва да изпълняват. Оставете Светия Дух да върши това, което трябва да бъде извършено от Светия Дух; човекът не може да изпълнява никаква роля в това дело. Човекът трябва да се придържа към това, което трябва да бъде извършено от него, и то няма никаква връзка със Светия Дух. Това е единственото нещо, което трябва да се върши от човека и трябва да се спазва като заповед, точно както спазването на закона в Стария завет. Въпреки че сега не е Епохата на закона, все още има много слова, които трябва да се спазват, които са от същия вид като словата, изречени в Епохата на закона. Тези слова не се изпълняват, просто като разчитаме на докосването на Светия Дух, а по-скоро са нещо, което човек трябва да спазва. Например:

Не съди делата на практичния Бог.

Не се противопоставяй на човека, за когото Бог е свидетелствал.

Пред Бог трябва да знаеш мястото си и не трябва да бъдеш безпътен.

Трябва да си умерен в речта си и думите и действията ти трябва да следват разпоредбите на човека, за когото Бог е свидетелствал.

Трябва да се боиш от свидетелството на Бог. Не трябва да пренебрегваш Божието дело и думите, излизащи от устата Му.

Не трябва да имитираш тона и целите на Божиите слова.

Не трябва да демонстрираш поведение, с което открито се противопоставяш на човека, за когото Бог е свидетелствал.

Това са нещата, които всеки човек трябва да спазва. Във всяка епоха Бог определя много правила, които са сходни на законите и които трябва да се спазват от човека. По този начин Той ограничава нрава на човека и разкрива неговата искреност. Помислете, например, за думите „Почитай баща си и майка си“ от старозаветната епоха. Тези думи не се прилагат днес. По онова време те просто ограничаваха част от външно проявения нрав на човека, бяха използвани, за да демонстрират искреността на човешката вяра в Бог и показваха онези, които вярваха в Бог. Въпреки че сега е Епохата на царството, все още има много правила, които човек трябва да спазва. Правилата от миналото не са приложими, а днес има много повече подходящи практики, които човек може да изпълнява и които са необходими. Те не включват делото на Светия Дух и трябва да бъдат изпълнявани от човека.

В Епохата на благодатта много от практиките на Епохата на закона бяха отхвърлени, защото тези закони не бяха особено ефективни за делото през онази епоха. След като бяха отхвърлени, бяха въведени много практики, които бяха подходящи за онази епоха и които се превърнаха в много от правилата на днешния ден. Когато дойде днешният Бог, тези правила бяха отменени и вече не се изискваше да се спазват, и бяха въведени много практики, подходящи за делото днес. Днес тези практики не са правила, а целят да постигнат ефект; те са подходящи за днес, утре може би ще станат правила. В крайна сметка трябва да спазваш това, което е полезно за делото днес. Не обръщай внимание на утрешния ден: това, което се прави днес, е заради днешния ден. Когато дойде утрешният ден, може би ще има по-добри практики, които ще трябва да изпълняваш, но не обръщай твърде много внимание на това. По-скоро се придържай към това, което трябва да се спазва днес, за да избегнеш противопоставяне на Бог. Днес нищо не е по-важно за човека от това да спазва следното:

Не трябва да се опитваш да се умилкваш на Бог, който стои пред очите ти, или да криеш каквото и да е от Него.

Не трябва да изричаш мръсотии или арогантни слова в присъствието на Бог, който стои пред теб.

Не трябва да заблуждаваш Бог, стоящ пред теб, със сладки думи и смирени слова, за да спечелиш доверието Му.

Не трябва да действаш непочтително пред Бог. Трябва да се подчиняваш на всичко, което излиза от устата на Бог, и не трябва да се съпротивляваш, противопоставяш или оспорваш словата Му.

Не трябва да тълкуваш по свой вкус словата, изречени от Божиите уста. Трябва да държиш езика си зад зъбите, за да избегнеш това и за да не станеш жертва на измамните планове на нечестивите.

Трябва да внимаваш за действията си, за да избегнеш прекрачването на ограниченията, които Бог е поставил за теб. Ако ги преминеш, ще поставиш себе си на мястото на Бог и ще говориш самонадеяни и надути слова, и по този начин ще станеш омразен на Бог.

Не трябва да разпространяваш безразсъдно словата, изречени от Бог, за да не ти се подиграват другите и за да не станеш за посмешище на демоните.

Трябва да се подчиняваш на цялото дело на Бог днес. Дори и да не го разбираш, не трябва да го съдиш; всичко, което можеш да направиш, е да търсиш и да влезеш в общение.

Никой човек не трябва да престъпва изначалното място на Бог. Не можеш да направиш нищо повече от това да служиш на днешния Бог от позицията на човек. Не можеш да учиш днешния Бог от позицията на човек — да се прави това е погрешно.

Никой не може да застане на мястото на човека, за когото Бог е свидетелствал. В твоите слова, действия и най-съкровени мисли ти си в позицията на човек. Това трябва да се спазва, това е отговорност на човека и никой не може да го променя; опитът за промяна би нарушил административните разпореждания. Това трябва да се помни от всички.

Дългото време, което Бог е прекарал в говорене и изказвания, е накарало човека да смята четенето и запаметяването на Божиите слова за своя основна задача. Никой не обръща внимание на практиката и вие не спазвате дори това, което трябва да спазвате. Това е създавало много трудности и проблеми за вашата служба. Ако, преди практикуването на Божиите слова, не си спазвал това, което е трябвало да спазваш, то ти си един от тези, които Бог ненавижда и отхвърля. При спазването на тези практики трябва да си сериозен и искрен. Не трябва да се отнасяш към тях като към окови, а да ги спазваш като заповеди. Днес не трябва да се тревожиш за това какви ефекти трябва да бъдат постигнати. Накратко, така действа Светият Дух и всеки, който извърши нарушение, трябва да бъде наказан. Светият Дух няма емоции и не се интересува от твоето настоящо разбиране. Ако оскърбиш Бог днес, Той ще те накаже. Ако Го оскърбиш в рамките на Неговата юрисдикция, Той няма да те пощади. Той не се интересува колко си сериозен в спазването на думите на Исус. Ако нарушиш днешните Божии заповеди, Той ще те

накаже и ще те осъди на смърт. Как би могло да е приемливо за теб да не ги спазваш? Трябва да ги спазваш, дори ако това означава да изстрадаш малко болка! Независимо от религията, региона, нацията или вероизповеданието, в бъдеще всички ще трябва да спазват тези практики. Никой не е освободен и никой няма да бъде пощаден! Защото те са това, което Светият Дух ще направи днес и никой не може да ги нарушава. Въпреки че не са нещо голямо, те трябва да се изпълняват от всеки човек и са заповедите, определени за човека от Исус, който беше възкресен и който се възнесе на небето. Не казва ли „Пътят ... (7)“, че определението на Исус за това дали си праведен или грешен е в зависимост от отношението ти към Бог днес? Никой не може да пренебрегне това. В Епохата на закона поколение след поколение фарисеи вярваха в Бог, но с настъпването на Епохата на благодатта те не познаха Исус и Му се противопоставиха. И така, всичко, което направиха, беше безрезултатно и напразно, и Бог не прие делата им. Ако ти можеш да прозреш това, няма да съгрешаваш лесно. Мнозина може би са се мрили с Бог. Какъв вкус има противопоставянето на Бог? Горчив ли е или е сладък? Трябва да разбереш следното: не се прави, че не знаеш. В сърцата си може би някои хора не са убедени. И все пак те съветвам да опиташ и да видиш — виж какъв е вкусът му. Това ще попречи на много хора да бъдат винаги подозрителни по отношение на това. Много хора четат Божиите слова, но тайно се противопоставят на Бог в сърцата си. След като Му се противопоставяш по този начин, не се ли чувстваш сякаш в сърцето ти е забит нож? Ако не е разногласие в семейството, то е физически дискомфорт или страданията на синовете и дъщерите. Въпреки че плътта ти е пощадена от смъртта, Божията ръка никога няма да те остави. Мислиш ли, че може да е толкова просто? По-специално, още по-необходимо е множеството хора, които са близо до Бог, да се съсредоточат върху това. С течение на времето ти ще го забравиш и, без да го осъзнаваш, ще потънеш в изкушение и ще станеш безразличен към всичко и това ще бъде началото на твоя грях. Това незначително ли ти изглежда? Ако можеш да правиш това добре, тогава имаш възможността да бъдеш усъвършенстван — да дойдеш пред Бог и да получиш напътствията Му от собствената Му уста. Ако не внимаваш, ще имаш неприятности — ти ще предизвикваш Бог, думите и действията ти ще бъдат безпътни и рано или късно ще бъдеш отнесен от големи бури и мощни вълни. Всеки един от вас трябва да вземе под внимание тези заповеди. Ако ги нарушиш, тогава дори човекът, за когото Бог свидетелства, да не те осъди, Божият Дух ще има недовършена работа с теб и Той няма да те пощади. Можеш ли да понесеш последствията от своето прегрешение? Така че, независимо какво казва Бог, ти трябва да прилагаш думите Му на практика и трябва да ги спазваш по всички възможни начини. Това не е лесна работа!

ХИЛЯДОЛЕТНОТО ЦАРСТВО НАСТЪПИ

Видяхте ли какво дело ще извърши Бог сред тези хора? Веднъж Бог каза, че дори през Хилядолетното царство хората трябва да продължат да следват Неговите слова и че в бъдеще Божиите слова все още ще напътстват пряко човешкия живот в Обетованата земя Ханаан. Когато Моисей беше в пустинята, Бог го наставляваше и му говореше направо. Бог изпрати от небето храна, вода и манна на хората, за да им се наслаждават, и това продължава и до днес: Бог лично изпраща храни и напитки на хората, за да им се наслаждават, и пак Той праща проклетия, за да ги наказва. И така всяка стъпка от делото Му се върши лично от Бог. Днес хората търсят факти, търсят знамения и чудеса, и е възможно всички тези хора да бъдат отхвърлени, защото Божието дело става все по-практично. Никой не знае, че Бог е слязъл от небето, хората не подозират, че Бог е изпратил от небето храна и напитки. И все пак Бог действително съществува и поразителните сцени от Хилядолетното царство, които хората си представят, също са самите Божии слова. Това е факт и само това се нарича царуване с Бог на земята. Царуването с Бог на земята е свързано с плътта. Това, което не е от плът, не съществува на земята и затова всички, които се стремят да отидат на третото небе, напразно се стараят. Един ден, когато цялата вселена се върне при Бог, центърът на Неговото дело в целия космос ще следва Неговите слова; другаде някои хора ще използват телефон, други — самолет, трети ще се качват на кораб, за да преминат през морето, а четвърти ще употребяват лазери, за да получават Божиите слова. Всички ще благоговеят и ще копнеят, всички ще се приближат до Бог, ще се събират около Бог и ще Му се прекланят — и всичко това ще бъде Божие дело. Запомнете това! Бог със сигурност никога няма да започне отново другаде. Бог ще завърши това Си дело: Той ще накара всички хора във вселената да застанат пред Него и да се поклонят на Бог на земята, а делото Му на други места ще спре и хората ще бъдат принудени да търсят истинския път. Ще стане като с Йосиф: всички отишли при него и му се поклонили, защото той имал храна. За да избегнат глада, хората ще бъдат принудени да търсят истинския път. Цялата религиозна общност ще бъде подложена на страшен глад и само днешният Бог е изворът на жива вода, притежаващ вечно течащия извор, предназначен за благо на човека. И хората ще дойдат и ще разчитат на Него. Това ще бъде моментът, в който Божиите дела ще бъдат разкрити и Бог ще се прослави; всички хора във вселената ще се поклонят на това незабележимо „човешко същество“. Няма ли това да е денят на Божията слава? Един ден старите пастори ще изпращат телеграми в търсене на водата от извора на жива вода. Те ще са на преклонна възраст, но въпреки това ще идват да се поклонят на този човек, когото са презирали. Те ще Го признаят с устата си и ще Му се доверят със сърцето си — не е ли това знамение и чудо? Когато цялото царство ликува, това ще бъде денят

на Божията слава и всеки, който дойде при вас и приеме Божията блага вест, ще бъде благословен от Бог, а държавите и хората, които го направят, ще бъдат благословени от Бог и Той ще се грижи за тях. Посоката в бъдеще ще бъде следната: онези, които приемат словата от Божиите уста, ще имат път, по който да вървят на земята, а било то бизнесмени или учени, преподаватели или индустриалци — на тези без Божието слово ще им е трудно да направят дори една крачка и ще бъдат принудени да търсят истинския път. Именно такъв е смисълът на думите: „С истината ще обходиш целия свят; без истината доникъде няма да стигнеш“. Фактите са следните: Бог ще използва Пътя (което означава всички Негови слова), за да управлява цялата вселена и да ръководи и завоюва човечеството. Хората винаги се надяват на голяма промяна в начина, по който Бог действа. Казано направо, Бог контролира хората чрез думи и ти трябва да правиш това, което Той казва, независимо дали искаш, или не; това е обективен факт и той трябва да се съблюдава от всички, и следователно е неоспорим и всеизвестен.

Светият Дух дава усещане на хората. След като прочетат Божието слово, в сърцата си те се чувстват непоколебими и спокойни, докато тези, които не получават Божието слово, чувстват празнота. Такава е силата на Божиите думи. Хората трябва да ги четат и щом ги прочетат, те са нахранени и не могат без тях. Това е като вземането на опиум: той им дава сила, но без него те усещат мощното му привличане и са безсилни. Такава е съвременната тенденция сред хората. Четенето на Божиите думи дава на хората сила. Ако не ги четат, се чувстват апатични, но прочетат ли ги, веднага се надигат от „болничните си легла“. Това е Божието слово, което властва на земята, и Бог, който управлява на земята. Някои хора искат да изоставят Божието дело или са се уморили от него. Въпреки това те не могат да се отделят от Божиите думи; колкото и да са слаби, все пак трябва да живеят според Божиите думи, и колкото и да са непокорни, все пак не смеят да изоставят Неговите думи. Божиите слова изявяват своята мощ, когато Бог управлява и упражнява силата Си: така действа Бог. Това в края на краищата е начинът, по който Бог действа, и никой не може да го отхвърли. Божиите думи ще стигнат до безброй домове, ще станат достояние на всички и само тогава Неговото дело ще се разпространи в цялата вселена. Това ще рече, че ако Божието дело трябва да се разпространи в цялата вселена, то тогава трябва да се разнесат Неговите думи. В деня на Божията слава Божиите думи ще покажат своята сила и власт. Всяка Негова дума от незапомнени времена до днес ще се изпълни и сбъдне. По този начин славата на земята ще бъде Негова, тоест словото Му ще се възцари на земята. Всички нечестивци ще бъдат наказани от думите, изречени от Божията уста, всички праведни ще бъдат благословени от думите, изречени от Неговата уста, и всичко ще се установи и ще приеме окончателен вид от думите, изречени от Него. Той няма да демонстрира знамения или чудеса; всичко ще бъде

постигнато чрез Неговите думи и Неговите думи ще породят факти. Всички на земята ще прославят Божиите думи, независимо дали са възрастни или деца, мъже или жени, стари или млади: всички хора ще се подчинят на Божиите думи. Божиите думи се появяват в плътта, което позволява на хората да ги видят на земята, ясни и живи. Това именно означава Словото да стане плът. Бог е дошъл на земята предимно за да осъществи факта на „Словото да стане плът“, тоест Той е дошъл, за да могат Неговите думи да излизат от плътта (а не като по времето на Моисей в Стария завет, когато Божият глас идвал направо от небето). Накрая всичките Му думи ще се сбъднат в епохата на Хилядолетното царство, ще станат факти, видими за хорските очи, и хората ще ги виждат по един и същи начин със собствените си очи без ни най-малка разлика. Такъв е върховният смисъл на Божието въплъщение. С други думи делото на Духа се постига чрез плътта и посредством думите. Това е истинското значение на „Словото да стане плът“ и „появата на Словото в плътта“. Само Бог може да изразява волята на Духа и само Бог чрез плътта може да говори от името на Духа. Божиите думи стават ясни във въплътения Бог и всички се ръководят от тях. Всички без изключение съществуват в тези предели. Само от тези слова хората могат да се осъзнаят; онези, които не ги получават по този начин, си фантазират, ако мислят, че могат да получат думите от небето. Такава е властта, която се проявява в плътта на въплътения Бог и кара всички да ѝ вярват с пълно убеждение. Дори най-уважаваните експерти и религиозни пастори не могат да изричат тези думи. Те трябва да им се подчинят и никой не ще успее да започне пак отначало. Бог ще използва думите, за да завоюва вселената. Той ще направи това не чрез Своето въплъщение, а посредством словата от устата на въплътения Бог, за да завоюва всички хора в цялата вселена; само това е Словото, станало плът, и само това е появата на Словото в плътта. Може би на хората им се струва, че Бог не е свършил много работа, но Бог трябва само да изрече Своите думи и те ще бъдат напълно убедени и изпълнени с благоговение. Без факти хората крещат и викат; Божиите думи ги карат да замълчат. Бог със сигурност ще осъществи този факт, защото това е отдавна установеният Му план: да осъществи пристигането на Словото на земята. Всъщност Аз няма нужда да обяснявам — идването на Хилядолетното царство на земята е пристигането на Божието слово на земята. Сливането на новия Йерусалим от небето е пристигането на Божието слово, за да заживее сред хората, да съпътства всяко действие на човека и всичките му съкровени мисли. Това също е факт, който Бог ще осъществи; това е красотата на Хилядолетното царство. Такъв е Божият план: думите Му ще се явят на земята за хиляда години, ще засвидетелстват всичките Му дела и ще завършат цялото Му дело на земята, след което този етап на човечеството ще приключи.

КАКВА Е ВРЪЗКАТА ТИ С БОГ?

Във вярата си в Бог трябва да разрешиш поне въпроса за нормалната ти връзка с Него. Ако нямаш нормална връзка с Бог, смисълът на вярата ти в Бог се губи. Установяването на нормална връзка с Бог е напълно постижимо със сърце, което е смирено в Божието присъствие. Да имаш нормална връзка с Бог означава да си способен да не се съмняваш и да не отричаш нито едно от Неговите дела и да можеш да се подчиниш на Неговите дела. Това означава да имаш правилни намерения в Божието присъствие, да не правиш планове за себе си и във всичко да се съобразяваш на първо място с интересите на Божието семейство; това означава да приемаш Божиата проверка и да се подчиняваш на Божиите разпоредби. Трябва да можеш да смириваш сърцето си в Божието присъствие във всичко, което правиш. Дори и да не разбираш Божиата воля, трябва въпреки това да изпълняваш задълженията и отговорностите си по възможно най-добрия начин. Веднъж след като Божиата воля е разкрита пред теб, действай според нея и няма да е прекалено късно. Когато връзката ти с Бог стане нормална, тогава ще имаш нормални отношения и с хората. За да изградиш нормална връзка с Бог, всичко трябва да се гради върху основата на Божиите думи, трябва да можеш да изпълняваш задълженията си според Божиите думи и според това, което Бог иска, трябва да коригираш възгледите си и да търсиш истината във всичко. Трябва да практикуваш истината, когато я разбереш, и каквото и да ти се случва, трябва да се молиш на Бог и да търсиш с богопослушно сърце. Като практикуваш по този начин, ще можеш да поддържаш нормална връзка с Бог. Едновременно с правилното изпълнение на задълженията си трябва да се увериш, че не правиш нищо, което не е от полза за навлизането в живота на Божиите избраници, и да не казваш нищо, което е безполезно за братята и сестрите. Най-малкото не трябва да правиш нищо, което противоречи на съвестта ти, и категорично не трябва да правиш нищо срамно. По-специално в никакъв случай не бива да въставаш или да се противопоставяш срещу Бог и не бива да правиш нищо, което пречи на работата или живота на църквата. Бъди справедлив и почтен във всичко, което правиш, и се уверявай, че всяко твое действие е достойно за представяне пред Бог. Въпреки че понякога плътта може да е слаба, трябва да можеш да поставяш интересите на Божието семейство на първо място, без да ламтиш за лична изгода, без да правиш нищо егоистично или укоримо, което често се отразява на теб самия. По този начин ще можеш често да живееш пред Бог и връзката ти с него ще стане напълно нормална.

Във всичко, което правиш, трябва да проверяваш дали намеренията ти са правилни. Ако можеш да действаш според Божиите изисквания, тогава връзката ти с Бог е нормална. Това е минималният стандарт. Вгледай се в намеренията си и ако откриеш, че са се появили неправилни намерения, трябва да можеш да им

обърнеш гръб и да действаш според Божиите думи; така ще станеш човек, който е почтен пред Бог, което от своя страна показва, че връзката ти с Бог е нормална и че всичко, което правиш, е заради Бог, а не заради теб самия. Във всичко, което правиш и казваш, трябва да можеш да настроиш сърцето си правилно и да бъдеш праведен в действията си, и не се ръководи от емоциите си и не действай според собствената си воля. Това са принципи, според които вярващите в Бог трябва да се държат. Дребните неща могат да разкрият намеренията и духовния ръст на човека и затова, за да може някой да навлезе в пътя към усъвършенстването от Бог, той трябва първо да коригира намеренията си и връзката си с Бог. Едва когато връзката ти с Бог е нормална можеш да бъдеш направен съвършен от Него; само тогава Божието справяне, кастрене, дисциплиниране и облагородяване могат да постигнат желанния резултат в теб. Тоест, ако хората са способни да пазят Бог в сърцата си и не преследват лична изгода или не мислят за собствените си перспективи (в плътски смисъл), а вместо това носят бремето на навлизането в живота, правят всичко възможно да преследват истината и се подчиняват на Божието дело — ако можеш да направиш това, значи целите, които преследваш, ще бъдат правилни и връзката ти с Бог ще стане нормална. Изправянето на връзката с Бог може да се нарече първа стъпка към навлизането в духовното пътуване. Въпреки че съдбата на човека е в Божиите ръце, предопределена е от Бог и не може да бъде променена от човека, дали ще можеш да бъдеш усъвършенстван от Бог или да бъдеш спечелен от Него зависи от това дали връзката ти с Бог е нормална. Може част от теб да е слаба или непокорна, но стига възгледите и намеренията ти да са правилни и връзката ти с Бог да е правилна и нормална, можеш да бъдеш направен съвършен от Бог. Ако нямаш правилна връзка с Бог и действаш в името на плътта или семейството си, колкото и усилено да работиш, ще е напразно. Ако връзката ти с Бог е нормална, всичко останало ще си дойде на мястото. Бог не гледа нищо друго, а само дали твоите възгледи във вярата ти в Бог са правилни: в кого вярваш, заради кого вярваш и защо вярваш. Ако можеш ясно да видиш тези неща и да практикуваш с добре подредени възгледи, ще постигнеш напредък в живота си и ще си гарантираш навлизане в правия път. Ако връзката ти с Бог не е нормална, а възгледите ти за вярата ти в Бог са погрешни, всичко останало е напразно и колкото и силно да вярваш, няма да получиш нищо. Едва след като връзката ти с Бог стане нормална ще получиш похвала от Него, когато се отречеш от плътта, когато се молиш, страдаш, търпиш, подчиняваш се, помагаш на братята и сестрите си, отдаваш повече от себе си на Бог и т.н. Дали това, което правиш, е ценно и значимо, зависи от това дали намеренията ти са правилни и дали възгледите ти са верни. В днешно време много хора вярват в Бог така, както наклонят глава, за да погледнат часовника — гледните им точки са изкривени и трябва да бъдат сериозно коригирани. Ако този проблем бъде решен, всичко ще бъде наред; ако ли не, всичко ще се провали.

Някои хора се държат добре в Мое присъствие, но зад гърба Ми само Ми се противопоставят. Това е проява на нечестност и измама, а този тип хора са служители на Сатана; те са типично олицетворение на Сатана, дошъл да изпитва Бог. Ти си подходящ човек само ако можеш да се подчиниш на Моето дело и Моите думи. Докато можеш да ядеш и пиеш Божиите думи; докато всичко, което правиш, е достойно за представяне пред Бог и се държиш справедливо и почтено във всичко, което правиш; докато не вършиш срамни неща или неща, които биха навредили на живота на другите, и докато живееш в светлина и не допускаш да бъдеш използван от Сатана, връзката ти с Бог е наред.

Вярата в Бог изисква от теб да подредиш правилно своите намерения и възгледи, да имаш правилно разбиране и правилно отношение към Божиите думи и Божието дело, към цялата среда, която Бог устройва, към човека, за когото Бог свидетелства, и към практическия Бог. Не бива да практикуваш според собствените си идеи или да кроиш свои дребни планове. Каквото и да правиш, трябва можеш да търсиш истината и в позицията си на сътворено същество да се подчиняваш на цялото Божие дело. Ако искаш да се стремиш да бъдеш усъвършенстван от Бог и да навлезеш в правия път на живота, сърцето ти винаги трябва да живее в Божието присъствие. Не бъди безпътен, не следвай Сатана, не му давай никаква възможност да извършва своите действия и не позволявай на Сатана да се възползва от теб. Трябва напълно да се отдадеш на Бог и да му позволиш да те управлява.

Искаш ли си да бъдеш слуга на Сатана? Искаш ли си да бъдеш използван от Сатана? Вярваш ли в Бог и стремиш ли се към Него, за да бъдеш усъвършенстван от Него, или искаш да се превърнеш в контрастиращ предмет за Божието дело? Кое предпочиташ: смислен живот, в който си придобит от Бог, или безполезен и празен живот? Кое предпочиташ: да бъдеш оползотворен от Бог или да бъдеш употребен от Сатана? Кое предпочиташ: да позволиш на Божиите думи и истината да те изпълнят или да допуснеш да те изпълнят грех и Сатана? Обмисли тези неща внимателно. Трябва да разбереш кои от думите и кои от нещата, които изричаш и правиш в ежедневието си, могат да нарушат връзката ти с Бог, и след това да се поправиш, за да влезеш в правия път. Винаги проверявай думите си, действията си, всяко свое движение, както и всички свои мисли и идеи. Постигни правилно разбиране за истинското си състояние и вникни в начина на действие на Светия Дух. Това е единственият начин да имаш нормална връзка с Бог. Като преценяваш дали връзката ти с Бог е нормална, ще можеш да коригираш намеренията си, да разбереш природата същност на човека, истински да разбереш себе си и по този начин ще можеш да навлезеш в истински преживявания, действително да се отречеш от себе си и целенасочено да се подчиниш. Докато изживяваш нещата, свързани с това дали връзката ти с Бог е нормална, ще откриваш възможности да бъдеш усъвършенстван от Бог и да станеш способен да разбираш много

състояния от действието на Светия Дух. Освен това ще можеш да прозреш много от трюковете на Сатана и да прозреш неговите заговори. Само този път води до усъвършенстване от Бог. Поправяш връзката си с Бог, за да можеш да се подчиниш на Неговите разпоредби в тяхната цялост, да навлезеш още по-дълбоко в истинското преживяване и да получиш още повече от действието на Светия Дух. Когато практикуваш нормална връзка с Бог, в повечето случаи ще пожънеш успех, като се отречеш от плътта и истински съдействаш на Бог. Трябва да разбереш, че „без сърце, което е готово да съдейства, е трудно да приемеш Божието дело; ако плътта не страда, няма да има благословия от Бог; ако духът не се бори, Сатана няма да бъде посрамен“. Ако практикуваш тези принципи и ги разбираш напълно, възгледите ти за вярата в Бог ще бъдат поставени в ред. В сегашната си практика трябва да се откажете от нагласата „да търсите хляб, за да утолите глада“; трябва да се откажете от нагласата, че „всичко се прави от Светия Дух и хората не могат да се намесят“. Всеки, който говори така, си мисли: „Хората могат да правят каквото си искат, а когато му дойде времето, Светият Дух ще Си свърши работата. Не е необходимо хората да ограничават плътта си или да съдействат; важното е да бъдат движени от Светия Дух“. Всички тези мнения са абсурдни. При такива обстоятелства Светият Дух не може да действа. Именно такива възгледи силно затрудняват работата на Светия Дух. Често действието на Светия Дух се постига чрез човешкото съдействие. Онези, които не съдействат и не са решителни, но искат да постигнат промяна в нрава си и да получат действието на Светия Дух и просвещение и озарение от Бог, имат доста екстравагантни хрумвания. Това се нарича „да угодиш на себе си и да извиниш Сатана“. Такива хора нямат нормална връзка с Бог. Трябва да откриеш много признаци и прояви на сатанинския нрав в себе си и да откриеш всички свои практики, които са в противоречие с това, което Бог изисква сега. Ще успееш ли да се отречеш от Сатана сега? Трябва да постигнеш нормална връзка с Бог, да действаш в съответствие с Божиите намерения и да станеш нов човек с нов живот. Не се занимавай с минали прегрешения; не се разкайвай излишно; бъди способен да се изправиш и да съдействаш на Бог, както и да изпълняваш задълженията, които трябва да изпълняваш. Така връзката ти с Бог ще стане нормална.

Ако след като си прочел това, просто твърдиш, че приемаш тези думи, но сърцето ти остава равнодушно и не се стремиш да направиш връзката си с Бог нормална, това е доказателство, че не отдаваш значение на връзката си с Бог. Това доказва, че възгледите ти все още не са се оправили, че намеренията ти все още не са насочени към това да бъдеш спечелен от Бог и да Му донесеш слава, а вместо това са насочени към това да позволиш на заговорите на Сатана да надделеят и да постигнеш собствените си цели. Такива хора крият лоши намерения и неправилни възгледи. Каквото и да казва Бог и както и да го казва, тези хора остават напълно безразлични и ни най-малко не се променят. Сърцата

им не изпитват страх и те не се срамуват. Такъв човек е бездушен глупак. Чети всяко Божие слово и го прилагай на практика веднага щом го разбереш. Вероятно е имало случаи, когато плътта ти е била слаба или си се бунтувал или съпротивлявал; както и да си се държал в миналото, това няма да има голямо значение и не може да попречи на живота ти да съзрее днес. Стига да можеш да имаш нормална връзка с Бог днес, има надежда. Ако всеки път, когато четеш Божиите думи, в теб настъпва промяна и другите могат да разберат, че животът ти се е променил към по-добро, това показва, че връзката ти с Бог вече е нормална, че е станала правилна. Бог не се отнася към хората според техните прегрешения. След като веднъж си разбрал и осъзнал, стига да престанеш да се бунтуваш или противопоставяш, Бог пак ще има милост към теб. Когато придобиеш разбирането и решимостта да се стремиш към усъвършенстване от Бог, състоянието ти в Божието присъствие ще стане нормално. Каквото и да правиш, когато го правиш, мисли за следното: Какво ще си помисли Бог, ако направя това? Ще бъде ли от полза за моите братя и сестри? Ще бъде ли то от полза за работата в Божия дом? Независимо дали става дума за молитва, общение, реч, работа или контакт с други хора, изследвай намеренията си и проверявай дали връзката ти с Бог е нормална. Ако не можеш да определиш собствените си намерения и мисли, значи ти липсва точна преценка, което доказва, че разбираш твърде нищожна част от истината. Ако можеш ясно да разбереш всичко, което Бог прави, и да възприемеш нещата през призмата на Неговите думи, като застанеш на Негова страна, възгледите ти ще станат правилни. Ето защо установяването на добра връзка с Бог е от изключителна важност за всеки, който вярва в Бог; всеки трябва да гледа на това като на задача от първостепенна важност и като на най-голямото събитие в живота си. Всичко, което правиш, се измерва с това дали имаш нормална връзка с Бог. Ако връзката ти с Бог е нормална и намеренията ти са правилни, действай. За да поддържаш нормална връзка с Бог, не трябва да се опасяваш, че личните ти интереси може да пострадат; не можеш да позволиш на Сатана да надделее, не можеш да позволиш на Сатана да те придобие и не можеш да позволиш на Сатана да те направи за посмешище. Да имаш такива намерения е знак, че връзката ти с Бог е нормална — не заради плътта, а по-скоро заради смирението на духа, заради придобиването на действието на Светия Дух и заради удовлетворяването на Божията воля. За да навлезеш в правилното състояние, трябва да установиш добра връзка с Бог и да оправиш възгледите си за вярата си в Бог. Това се налага, за да може Бог да те спечели, да може да прояви в теб плодовете на Своите думи и да те просвети и озари още повече. Така ще си навлязъл в правия път. Продължавай да ядеш и пиеш днешните Божии думи, влез в сегашния начин на действие на Светия Дух, действай според днешните Божии изисквания, не спазвай старомодните методи на практикуване, не се придържай към старите начини на

действие и навлез в днешния начин на работа възможно най-скоро. Така връзката ти с Бог ще стане напълно нормална и ще си поел по правилния път на вярата в Бог.

СЪСРЕДОТОЧАВАЙ СЕ ПОВЕЧЕ ВЪРХУ РЕАЛНОСТТА

Всеки човек има възможност да бъде усъвършенстван от Бог, така че всеки трябва да разбере какъв вид служба на Бог най-добре съответства на Неговите намерения. Повечето хора не знаят какво означава да вярват в Бог, нито пък разбират защо трябва да вярват в Него — тоест повечето не разбират Божието дело и целта на Неговия план за управление. Днес мнозинството от хората все още мислят, че вярата в Бог е свързана с това да отидат в рая и да спасят душите си. Те не знаят какво точно е значението на вярата в Бог и освен това нямат никакво разбиране за най-важното дело в Божия план за управление. По различни свои причини хората просто не се интересуват от Божието дело, не се замислят за Неговите намерения или за Неговия план за управление. Като индивид в този поток всеки човек трябва да знае каква е целта на целия план за управление на Бог, фактите, които Той отдавна е постигнал, защо е избрал тази група хора, какви са целите и смисълът на избора Му и какво иска да постигне в тази група. Това, че Бог е успял да издигне такава група незабележителни хора в страната на големия червен змей и е продължил да работи досега, като ги е изпитвал и усъвършенствал по всевъзможни начини, изрекъл е безброй думи, извършил е много дела и е изпратил толкова много оръдия на служението — това, че само Бог е извършил такова велико дело, показва колко значимо е Неговото дело. В момента вие не сте в състояние да оцените напълно това. Поради това не трябва да гледате на делото, което Бог е извършил във вас, като на нещо незначително; то не е маловажно. Дори това, което Бог ви е разкрил днес, е достатъчно, за да се опитате да разберете и опознаете. Само ако наистина и задълбочено го разберете, опитът ви ще може да се задълбочи и животът ви да расте. Днес хората разбират и правят твърде малко; те не са способни да изпълнят напълно Божиите намерения. Това е недостатък на хората и неизпълнение на техния дълг, поради което те са неспособни да постигнат желания резултат. Светият Дух няма как да действа в много хора, защото те имат толкова повърхностно разбиране за Божието дело и не желаят да се отнасят към делото в Божия дом като към нещо ценно, когато го вършат. Те неизменно правят всичко формално или следват мнозинството, или просто си дават вид, че работят. Днес всеки човек в този поток трябва да си припомни дали в действията и постъпките си е направил всичко, което е могъл, и дали е положил всички възможни усилия. Хората са се провалили напълно в изпълнението на своя дълг, но не защото Светият Дух не върши Своео дело, а защото хората не вършат тяхното, правейки невъзможно за Светия Дух да върши

Своето дело. Бог няма повече думи, които да изрече, но хората изобщо не са се справили, изостанали са твърде много, не са в състояние да поддържат хода и не могат да следват отблизо стъпките на Агнеца. Те не спазват това, което трябва; не практикуват това, което трябва; не се молят за това, което трябва; не оставят настрана това, което трябва. Те не са направили нито едно от тези неща. Затова тези разговори за участие в пира са празни приказки; те са без реално значение и са само в тяхното въображение. Може да се каже, че от днешна гледна точка, хората изобщо не са изпълнили дълга си. Всичко зависи от Бог, Който Сам върши и казва нещата. Функцията на човека е твърде малка; хората са безполезни боклуци, които не са способни да си сътрудничат с Бог. Бог изрече стотици хиляди думи, но хората не приложиха нито една от тях на практика — независимо дали става дума за това да изоставят плътта, да отхвърлят представите, да практикуват послушание към Бог във всичко и същевременно да развиват проникателност и да придобиват прозрение, да не дават на хората място в сърцата си, да премахнат идолите в сърцата си, да се бунтуват срещу грешните си намерения, да не действат под влияние на емоции, да вършат нещата справедливо и без пристрастия, да се замислят повече за Божиите интереси и за влиянието си върху другите, когато говорят, да вършат повече неща, които са в полза на Божието дело, да имат предвид ползата за Божия дом във всичко, което правят, да не позволяват на емоциите си да управляват поведението им, да отхвърлят това, което доставя удоволствие на собствената им плът, да премахнат егоистичните стари представи и т.н. Всъщност те разбират някои от всички тези изисквания, които Бог поставя пред човека, но просто не желаят да ги прилагат на практика. Какво друго може да направи Бог и как още може да ги мотивира? Как може синовете на бунта в Божиите очи все още да се осмеляват да приемат словата Му и да им се възхищават? Как смеят да ядат Божията храна? Къде е съвестта на хората? Те не са изпълнили дори минимума от задълженията, които е трябвало да изпълнят, да не говорим за това да направят всичко, което е по силите им. Живеят в илюзорна мечта, нали? Не може да се говори за реалност без практика. Това е факт, който е ясен като бял ден!

Би трябвало да научите уроци, които са по-реалистични. Няма нужда от това високопарно, празно говорене, на което хората се възхищават. Когато става дума за знания, тези на всеки човек са по-високи от тези на предишния, но те все още нямат път към практиката. Колко хора са разбрали принципите на практиката? Колко от тях са научили действителни уроци? Кой може да разговаря за реалността? Да можеш да говориш за познаване на Божиите думи не означава, че притежаваш истински духовен ръст; това само показва, че си се родил умен, че си надарен. Ако не можеш да посочиш пътя, тогава резултатът ще бъде нищожен, а ти ще бъдеш безполезен боклук! Не се ли преструваш, щом не можеш да кажеш нищо за действителния път за практикуване? Не се ли преструваш, ако не можеш

да предложиш собствения си действителен опит на другите, като по този начин им дадеш уроци, от които могат да се поучат, или път, който могат да следват? Не си ли фалшив? Каква стойност имаш? Такъв човек би могъл да играе единствено ролята на „изобретател на теорията на социализма“, а не на „участник в осъществяването на социализма“. Да нямаш реалност означава да нямаш истина. Да си без реалност означава да си нищожество. Да си без реалност означава да си ходещ труп. Да бъдеш без реалност означава да бъдеш „марксистко-ленински мислител“ без никаква истинска стойност. Призовавам всеки от вас да замълчи за теорията и да говори за нещо реално, нещо истинско и съществено; да изучи някое „модерно изкуство“, да каже нещо реалистично, да допринесе с нещо действително и да има някакъв дух на посвещение. Погледни реалността в очите, когато говориш; не се отдавай на нереалистични и преувеличени приказки, за да накараш хората да се почувстват щастливи или да седнат и да те забележат. Къде е стойността на това? Какъв е смисълът да караш хората да се отнасят към теб топло? Бъди малко „артистичен“ в речта си, бъди малко по-справедлив в поведението си, бъди малко по-разумен в начина, по който се справяш с нещата, бъди малко по-практичен в това, което казваш, мисли за това да донесеш полза на Божия дом с всяко свое действие, слушай съвестта си, когато станеш емоционален, не отвърщай на добротата с омраза и не бъди неблагодарен към добротата, и не бъди лицемерен, за да не се превърнеш в лошо влияние. Когато ядеш и пиеш Божиите думи, свързвай ги по-тясно с действителността, а когато разговаряш, говори повече за реалистични неща. Не бъди снизходителен; това няма да удовлетвори Бог. В общуването си с другите бъди малко по-толерантен, малко по-отстъпчив, малко по-великодушен и се учи от „духа на министър-председателя“^а. Когато имаш лоши мисли, практикувай повече отричане от плътта. Когато работиш, говори повече за реалистични пътища и не се възгордявай прекалено, защото, в противен случай, това, което казваш, ще бъде недостижимо за хората. По-малко удоволствия, повече принос — покажи безкористния си дух на отдаденост. Бъдете по-внимателни към Божиите намерения, вслушвайте се повече в съвестта си, бъдете по-внимателни и не забравяйте как Бог ви говори търпеливо и искрено всеки ден. По-често чети „стария алманах“. Моли се повече и общувай по-често. Спри да бъдеш толкова объркан; прояви малко разум и придобий малко проникателност. Когато греховната ти ръка се протегне, дръпни я назад; не ѝ позволявай да стигне толкова далеч. Няма полза и това, което ще получиш от Бог, ще бъде само проклетие, така че бъди внимателен. Нека сърцето ти се смили над другите и недей винаги да нанасяш удари с оръжие в ръка. Общувай повече за познаването на истината и говори повече за живота, като

---

^а Духът на министър-председателя: класическа китайска поговорка, използвана за описание на човек, който е великодушен и щедър.

поддържаш дух на помощ към другите. Прави повече и говори по-малко. Влагай повече в практиката и по-малко в изследвания и анализи. Оставете се да бъдете движени повече от Светия Дух и дайте на Бог повече възможности да ви усъвършенства. Премахни повече човешки елементи; все още притежаваш твърде много човешки начини на действие, а повърхностният ти начин на действие и поведение все още е отблъскващ за другите: премахни още от тях. Психологическото ти състояние все още е твърде отвратително; отделяй повече време за промяната му. Все още поставяш хората високо; постави Бог по-високо и не бъди толкова неразумен. „Храмът“ винаги е принадлежал на Бог и не бива да се превзема от хората. Накратко, съсредоточи се повече върху праведността и по-малко върху емоциите. Най-добре е да премахнеш плътта. Говори повече за реалността и по-малко за знанието; най-добре е да замълчиш и да не казваш нищо. Говори повече за пътя на практиката и изричай по-малко безсмислени хвалби. Най-добре е да започнеш да практикуваш още сега.

Божиите изисквания към хората не са чак толкова високи. Ако хората практикуват усърдно и искрено, те ще получат „положителна оценка“. Истината е, че постигането на разбиране, познание и осмисляне на истината е по-сложно, отколкото практикуването на истината. Първо практикувай толкова, колкото си разбрал, и практикувай това, което си разбрал. По този начин ще можеш постепенно да постигнеш истинското познание и разбиране на истината. Това са стъпките и средствата, чрез които действа Светият Дух. Ако не практикуваш послушание по този начин, няма да постигнеш нищо. Ако винаги действаш по своя собствена воля, а не практикуваш послушание, дали Светият Дух ще работи в теб? Дали Светият Дух действа така, както ти искаш? Или Той работи според това, което на теб ти липсва, и въз основа на Божиите думи? Ако това не ти е ясно, няма да можеш да навлезеш в истината реалност. Защо повечето хора са положили много усилия, за да прочетат Божиите думи, но просто имат знания и не могат да кажат нищо за истинския път след това? Смяташ ли, че притежаването на знания е равносилно на притежаването на истината? Не е ли това объркана гледна точка? Ти си в състояние да изречеш толкова много знания, колкото са песъчинките на плажа, но нито едно от тях не съдържа истински път. Не се ли опитваш да заблудиш хората по този начин? Не си ли изпразнен от съдържание? Всяко подобно поведение е вредно за хората! Колкото по-висша е теорията и колкото повече е лишена от реалност, толкова повече тя е неспособна да пренесе хората в действителността. Колкото по-висша е теорията, толкова повече тя те кара да въставаш и да се противопоставяш на Бог. Не се покланяй на духовната теория — от нея няма никаква полза! Някои хора говорят за духовна теория от десетилетия и са се превърнали във великани на спиритизма, но в крайна сметка все още не успяват да навлязат в истината реалност. Тъй като не са практикували или преживявали Божиите думи, те нямат принципи или път за практикуване. Самите

такива хора са без истината реалност, така че как могат да въведат другите хора в правия път на вярата в Бог? Те могат само да заблуждават хората. Това не вреди ли на другите и на самите тях? Най-малкото, трябва да можеш да решаваеш реалните проблеми, които са точно пред теб. Тоест трябва да можеш да практикуваш и да преживяваш Божиите думи, и да прилагаш истината на практика. Само това е послушание към Бог. Само когато си навлязъл в живота, ти си достоен да работиш за Бог и само когато искрено се стараеш за Бог, можеш да бъдеш одобрен от Бог. Не прави винаги грандиозни изявления и не говори за бомбастична теория; това не е истинско. Да проповядваш за духовна теория, за да накараш хората да ти се възхищават, не е свидетелство за Бог, а по-скоро себеизтъкване. Това не носи абсолютно никаква полза на хората и не ги наставлява, а може лесно да ги накара да се покланят на духовната теория и да не се съсредоточат върху практикуването на истината — а това не води ли хората до заблуда? Ако се продължи по този начин, ще се появят многобройни празни теории и правила, които ще ограничават и впримчват хората; това е наистина унижително. Така че казвай повече неща, които са истински, говори повече за проблеми, които действително съществуват, прекарвай повече време в търсене на истината, за да разрешиш истинските проблеми; това е най-важното. Не отлагай това да се научиш да практикуваш истината: това е пътят за навлизане в реалността. Не приемай чуждия опит и знания като своя частна собственост и не ги излагай на показ, за да им се възхищават другите. Трябва да имаш свое собствено навлизане в живота. Само като практикуваш истината и се подчиняваш на Бог, ще имаш навлизане в живота. Това трябва да е нещото, което всеки човек практикува и върху което се съсредоточава.

Ако това, за което говориш, може да даде на хората път, по който да поемат, това означава, че притежаваш реалност. Без значение какво казваш, трябва да въведеш хората в практиката и да дадеш на всички тях път, който да следват. Не им позволявай само да имат знания; по-важно е да имат път, по който да поемат. За да могат хората да повярват в Бог, те трябва да вървят по пътя, воден от Бог в Неговото дело. Това означава, че процесът на вяра в Бог е процес на вървене по пътя, воден от Светия Дух. Съответно трябва да имаш път, по който можеш да вървиш, независимо от всичко, и трябва да стъпиш на пътя на усъвършенстването от Бог. Не изоставай твърде много и не се занимавай с твърде много неща. Само ако вървиш по пътя, воден от Бог, без да предизвикваш прекъсвания, можеш да получиш делото на Светия Дух и да притежаваш пътя на навлизането. Само това се смята за съответствие с Божиите намерения и за изпълнение на човешкия дълг. Като индивид в този поток всеки човек трябва да изпълнява дълга си правилно, да прави повече от това, което хората трябва да правят, и да не действа своеволно. Тружениците трябва да казват ясно думите си, хората, които следват, трябва да се съсредоточат повече върху понасянето на трудностите и подчинението, а

всички трябва да се придържат към мястото си и да не излизат от строя. В сърцето на всеки човек трябва да е ясно как трябва да практикува и каква функция трябва да изпълнява. Върви по пътя, воден от Светия Дух; не се отклонявай от пътя и не греши. Трябва да виждате ясно днешното дело. Навлизането в днешния начин на работа е това, което трябва да практикувате. Това е първото нещо, в което трябва да навлезете. Не губете повече думи за други неща. Да вършите делото на Божия дом днес е ваша отговорност, да навлезете в днешния метод на работа е ваше задължение, а да практикувате днешната истина е ваше бреме.

СПАЗВАНЕ НА ЗАПОВЕДИТЕ И ПРАКТИКУВАНЕ НА ИСТИНАТА

На практика спазването на заповедите трябва да е свързано с практикуването на истината. Едновременно със спазването на заповедите човек трябва да практикува истината. Когато практикува истината, човек не трябва да нарушава принципите на заповедите или да им противоречи; трябва да вършиш това, което Бог изисква от теб. Спазването на заповедите и упражняването на истината са взаимносвързани, те не си противоречат. Колкото повече практикуваш истината, толкова по-способен си да спазваш същността на заповедите. Колкото повече практикуваш истината, толкова повече ще разбираш Божието слово, изразено в заповедите. Практикуването на истината и спазването на заповедите не са противоречащи си действия — те са взаимносвързани. В началото човек можеше да практикува истината и да получава просвещение от Светия Дух само след като е спазвал заповедите, но не това беше първоначалното намерение на Бог. Бог иска от теб да вложиш сърцето си в поклонение пред Него, а не просто да се държиш добре. Все пак трябва да спазваш заповедите поне повърхностно. Постепенно и чрез опита си, след като започнат да разбират Бог по-добре, хората ще престанат да се бунтуват против Него и да Му се съпротивляват и няма да имат повече съмнения в делото Му. Това е единственият начин, по който хората могат да спазват същността на заповедите. Следователно, само спазването на заповедите без практикуване на истината не е ефективно и не представлява истинско поклонение пред Бог, защото все още не си постигнал истински духовен ръст. Спазването на заповедите без истината се свежда единствено до строго следване на правилата. По този начин заповедите биха станали закон за теб, което няма да ти помогне да израснеш житейски. Напротив, те ще ти станат бреме и ще те вържат здраво като законите от Стария завет, а това ще те накара да изгубиш присъствието на Светия Дух. Затова само като практикуваш истината, ще можеш да спазваш заповедите ефективно, а трябва да спазваш заповедите, за да практикуваш истината. В процеса на спазване на заповедите ще практикуваш още

повече истини, а когато практикуваш истината, ще получиш още по-дълбоко разбиране за действителното значение на заповедите. Целта и смисълът на изискването на Бог човек да спазва заповедите не е просто да го накара да следва правилата, както може би той смята, а по-скоро засяга навлизането му в живота. Степента на твоето израстване в живота определя степента, в която ще можеш да спазваш заповедите. Въпреки че заповедите са дадени на човека, за да ги спазва, същността им става явна за човека само чрез неговия житейски опит. Повечето хора смятат, че като спазват заповедите добре, това означава, че са „напълно подготвени и остава само да бъдат грабнати“. Това е една екстравагантна идея, която не е в съгласие с Божията воля. Хората, които казват това, не желаят да напредват и пожелават плътта. Това е глупост! То не е в съответствие с реалността! Божията воля не е само да се практикува истината, без да се спазват заповедите. Хората, които постъпват така, са като сакати — сякаш са без един крак. Само спазването на заповедите, както се спазват правила, но без да притежаваш истината, също не може да изпълни Божията воля; човекът, постъпващ по този начин, е своего рода инвалид, също като човек без едно око. Може да се каже, че ако спазваш заповедите добре и получиш ясно разбиране за практическия Бог, ще притежаваш истината; казано относително, ще получиш истински духовен ръст. Ако практикуваш тази истина, която трябва да практикуваш, ще спазваш и заповедите; тези две неща не си противоречат. Практикуването на истината и спазването на заповедите са две системи, които едновременно са неделими части от житейския опит на човек. Житейският опит трябва да представлява единство на спазването на заповедите и упражняването на истината, а не разделение между тях. Все пак между тези две неща има както разлики, така и взаимовръзки.

Оповестяването на заповедите през новата епоха е свидетелство за факта, че всички хора в този поток, всички, които чуват Божия глас днес, са навлезли в нова епоха. Това е ново начало за Божието дело и е началото на последната част от делото на Божия план за управление за шест хиляди години. Заповедите на новата епоха символизират, че Бог и човекът са влезли в сферата на новото небе и новата земя и че, точно както Йехова работеше сред израилтяните, а Исус — сред евреите, Бог ще извършва повече практическа работа, както и още повече и още по-велико дело на земята. Те символизират също, че тази група хора ще получава повече и по-велики поръчения от Бог, както и че Бог ще им осигурява нужното, ще ги храни, подкрепя, ще се грижи за тях и ще ги пази по практически начин, ще ги обучава практически още повече, ще се разправя с тях, ще ги пречупва и облагородява чрез словото Си. Значението на заповедите на новата епоха е много дълбоко. Те внушават, че Бог наистина ще се появи на земята, откъдето ще завоюва цялата вселена, като разкрие цялата Си слава в плът. Те предполагат също, че практическият Бог ще извърши още практическа работа на земята, за да

усъвършенства всички Свои избраници. Освен това Бог ще осъществи всичко на земята чрез думи и ще издаде следния указ: „Въплътеният Бог ще се издигне над всичко, ще бъде възхвален и всички народи ще коленичат да се поклонят на Бог, Който е велик“. Въпреки че заповедите на новата епоха са дадени на човека, за да ги спазва, и че това е негов дълг и ангажимент, тяхното значение е твърде дълбоко, за да бъде изразено с една-две думи. Заповедите на новата епоха заменят старозаветните закони и новозаветните постановления, дадени от Йехова и Исус. Това е задълбочен урок, а не проста работа, както може би хората си мислят. Заповедите на новата епоха имат практическо значение — те служат като свързващо звено между Епохата на благодатта и Епохата на царството. Заповедите на новата епоха слагат край на всички практики и закони от старата епоха, както и на практиките от епохата на Исус и тези преди това. Те довеждат човека до присъствието на по-практичния Бог и му дават възможност да започне да бъде усъвършенстван лично от Него; те са началото на пътя на съвършенството. По такъв начин трябва да имате правилно отношение към заповедите на новата епоха — да не ги следвате произволно, нито пък да ги презирате. Заповедите на новата епоха са съсредоточени основно върху конкретен смисъл: човекът трябва да се покланя на днешния практически Бог, което включва подчинение на същността на Духа по по-практичен начин. Заповедите подчертават и принципа, по който Бог ще съди човека като виновен или праведен, след като Той се яви като Слънцето на правдата. По-лесно е човек да разбере заповедите, отколкото да ги приложи на практика. От това е видно, че ако Бог желае да усъвършенства човека, трябва да го прави чрез собствените Си думи и ръководство; човек не може да постигне съвършенство само чрез своята вродена интелигентност. Способността на човека да спазва или да не спазва заповедите на новата епоха е свързана със собственото му познаване на практическия Бог. Дали можеш да спазваш заповедите, или не, следователно, не е въпрос, който може да бъде решен за броени дни. Това е задълбочен урок, който трябва да бъде научен.

Практикуването на истината е път към израстването в човешкия живот. Ако не практикувате истината, ще си останете само с теорията и няма да имате истински живот. Истината е символ на духовния ръст на човека; дали практикуваш истината, или не, е свързано с това дали имаш действителен духовен ръст. Ако не практикуваш истината, не постъпваш справедливо или си люшкан от емоции и се грижиш за плътта си, то значи си далеч от спазването на заповедите. Това е най-задълбоченият урок. Във всяка епоха има много истини, в които хората трябва да навлязат и които да разберат; във всяка епоха също така има различни заповеди, които съпътстват тези истини. Истините, практикувани от хората, се отнасят до конкретната епоха, както и заповедите, които спазват. Всяка епоха има свои истини, които трябва да се практикуват, и заповеди, които трябва да се спазват.

Все пак, в зависимост от различните дадени от Бог заповеди — тоест, в зависимост от различните епохи — целта на и резултатът от човешкото практикуване на истината са пропорционално различни. Може да се каже, че заповедите служат на истината, а истината съществува в подкрепа на заповедите. Ако съществува само истина, не би имало промени в Божието дело, за които да говорим. Но чрез позоваване на заповедите човек може да определи степента на хода на делото на Светия Дух и да узнае епохата на Божието дело. Има много религиозни хора, които могат да практикуват истините, практикувани през Епохата на закона. Но те не притежават заповедите на новата епоха, нито пък могат да ги спазват. Те все още спазват старите порядки и са като примитивните хора. Не са съпътствани от новите методи на работа и не могат да видят заповедите на новата епоха. По този начин те нямат Божието дело. Сякаш имат само празни яйчени черупки — ако вътре няма пиле, значи няма дух. Казано по-точно — нямат живот. Такива хора все още не са влезли в новата епоха и са изостанали с много крачки. Затова е безполезно да имаш истини от предишни епохи, но да нямаш заповедите от новата епоха. Мнозина от вас практикуват днешната истина, но не спазват нейните заповеди. Няма да спечелите нищо, а истината, която практикувате, няма да има стойност и ще е безсмислена и няма да бъдете похвалени от Бог. Истината трябва да се практикува в границите на методите на настоящото дело на Светия Дух, както и в отговор на гласа на днешния практически Бог. Ако това не се прави, всичко е невалидно и прилича на опит да почерпиш вода с плетена кошница. Това е също практическото значение на заповедите на новата епоха. Ако от хората се очаква да спазват заповедите, те трябва поне да познават без съмнение практическия Бог, Който се явява в плът. С други думи, хората трябва да разбират принципите на спазването на заповедите. Спазване на заповедите не означава да се следват случайно или своеволно, а да се съблюдават с основа, цел и принципи. Първата цел, която трябва да се постигне, е да имаш ясна визия. Ако имаш пълно разбиране за делото на Светия Дух в днешно време и ако навлезеш в днешните методи на работа, по естествен начин ще получиш ясно разбиране за спазването на заповедите. Ако настъпи денят, в който прозреш същността на заповедите от новата епоха и можеш да ги спазваш, значи си доведен до съвършенство. Това е практическото значение на упражняването на истината и спазването на заповедите. Способността ти да практикуваш истината зависи от начина, по който възприемаш същността на заповедите от новата епоха. Делото на Светия Дух непрестанно ще се явява на хората, а Бог ще изисква от човека все повече и повече. Затова истините, които човек прилага на практика, ще стават по-многобройни и по-велики, а резултатите от спазването на заповедите ще бъдат по-задълбочени. Следователно, трябва едновременно да практикувате истината и да спазвате заповедите. Никой да не пренебрегва този въпрос; нека новата истина и новите заповеди да започнат едновременно през тази нова епоха.

ТРЯБВА ДА ЗНАЕШ, ЧЕ ПРАКТИЧЕСКИЯТ БОГ Е САМИЯТ БОГ

Какво трябва да знаеш за практическия Бог? Духът, Личността и Словото съставляват Самия практически Бог и това е истинското значение на Самия практически Бог. Ако ти познаваш само Личността — ако познаваш Неговите навици и характер — но не познаваш делото на Духа или какво прави Духът в плътта, и ако обръщаш внимание само на Духа и на Словото и се молиш само пред Духа, но не познаваш делото на Божия Дух в практическия Бог, тогава това вече доказва, че ти не познаваш практическия Бог. Познаването на практическия Бог включва познаване и преживяване на Неговите слова и проумяване на правилата и принципите на делото на Светия Дух и как Божият Дух действа в плътта. То включва още и знанието, че всяко действие на Бог в плътта се управлява от Духа и че словата, които Той изговаря, са пряк израз на Духа. Следователно, за да познаваме практическия Бог, е от първостепенно значение да знаем как Бог действа в човешката природа и в божествеността; това на свой ред се отнася до проявленията на Духа, с които всички хора влизат в досег.

Какви са различните страни на проявленията на Духа? Понякога Бог се изявява в човешката природа, а понякога в божествената, но и в двата случая Духът е ръководещ. Какъвто е духът у хората, такова е и външното им проявление. Духът работи по правило, но има две страни в Божието насочване от Духа: едната част е работата на Бог в човешка природа, а другата е работата Му чрез божествеността. Ти трябва добре да знаеш това. Работата на Духа се мени в зависимост от обстоятелствата: когато се изисква Бог да действа в плът, Духът ръководи това човешко дело, а когато се изисква Неговото божествено дело, божествеността се появява пряко, за да го извърши. Тъй като Бог действа в плътта и Се появява въплътен, Той действа и в човешката природа, и в божествената. Неговата дейност в човешката природа се насочва от Духа и се извършва, за да задоволи плътските нужди на хората, да улесни връзката им с Него, да им позволи да видят реалността и нормалността на Бог и да им позволи да видят, че Божият Дух се е въплътил и е сред хората, живее заедно с човека и има досег с него. Неговата дейност в божествена форма се извършва, за да подsigури живота на хората и да напътства хората във всичко откъм положителната страна, като променя нрава на хората и им позволява наистина да видят въплътяването на Духа. Израстването в живота на човека основно се постига директно чрез Божието дело и божествените слова. Само ако хората приемат Божието дело в божествеността, те могат да постигнат промени в своя нрав и само тогава духът им може да се насити; само ако, в допълнение към това, съществува и делото в човешка природа — Божието водачество, подкрепа и грижа в човешка природа — резултатите от Божието дело могат да бъдат постигнати напълно. Самият

практически Бог, за когото се говори днес, работи както в човешка, така и в божествена природа. Чрез появата на практическия Бог се постигат Неговото нормално човешко дело и живот и Неговото напълно божествено дело. Неговата човешка и божествена същност са обединени в едно и работата и на двете се извършва чрез слово; независимо дали в човешка, или в божествена форма, Той изрича слова. Когато Бог действа в човешка форма, Той говори човешки език, така че хората да имат досег с Него и да разберат. Неговите слова са изричани просто и са лесни за разбиране, така че да могат да достигнат до всички хора; независимо от това дали хората притежават знание, или са слабо образовани, всички те могат да приемат Божиите думи. Божието дело в божествена форма също се извършва чрез слова, но то е пълно с прозрение, пълно е с живот, не е опетнено от човешки идеи, не включва човешки предпочитания и е без човешки ограничения, то е извън границите на всяка нормална човешка природа; извършва се в плътта, но е пряк израз на Духа. Ако хората приемат само Божието дело в човешка природа, тогава те ще се ограничат до определен обхват и ще са нужни постоянни занимания, подкастриране и дисциплина, за да настъпи дори лека промяна у тях. Но без делото или присъствието на Светия Дух те винаги ще се опанят на старите си навици; само чрез дейността на божествената природа тези болести и недостатъци могат да бъдат поправени и само тогава хората могат да станат завършени. Вместо продължително занимание и подкастриране, необходими са положителни мерки, използване на слова, за да изгладят всички недостатъци, използване на слова, за да разкриват всяко едно състояние на хората, използване на слова, за да насочват живота им, всяка тяхна дума, всяко тяхно действие, за да се разкрият техните намерения и мотивации. Това е истинската работа на практическия Бог. Така във вашето отношение към практическия Бог вие трябва незабавно да се подчините на Неговата човешка природа, като Го разпознаете и признаете, и освен това трябва да приемете и да се подчините на Неговото божествено дело и слово. Въплъщението на Бог означава, че цялото дело и слово на Божия Дух се извършва чрез Неговата нормална човешка природа и чрез Неговото олицетворение в плът. С други думи, Божият Дух незабавно ръководи Неговата човешка дейност и извършва божественото дело в плът, а във въплътения Бог ти можеш да видиш както Божието дело в човешка природа, така и Неговото напълно божествено дело. Това е истинското значение на явяването на практическия Бог в плът. Ако ти можеш ясно да видиш това, ще можеш да свържеш всичките различни аспекти на Бог; ще престанеш да придаваш прекомерно значение на Неговото дело в божествена форма и ще престанеш да гледаш на Неговото дело в човешка природа с неоправдано пренебрежение, и няма да изпадаш в крайности, нито да се отклоняваш от правия път. Като цяло значението на практическия Бог е, че делото на Неговата човешка природа и на Неговата божественост, както са направлявани от Духа, се изразява чрез Неговата плът, така че хората да могат да видят, че Той е жив и осезаем, реален и истински.

Работата на Божия Дух в човешка форма има преходни фази. Като усъвършенства човешкото, Той дава възможност на Неговата човешка природа да бъде ръководена от Духа, след което Неговата човешка природа е в състояние да се грижи за църквите и да ги напътства. Това е един израз на нормалното Божие дело. Така, ако можеш да видиш ясно принципите на Божието дело в човешка природа, то е малко вероятно да ти представи за Божието дело в човешка природа. Независимо от всичко друго, Божият Дух не може да греши. Той е прав и безгрешен; Той не върши нищо неправилно. Божественото дело е пряк израз на Божията воля, без смущенията на човешката природа. То не се усъвършенства, а идва направо от Духа. Но фактът, че Той може да действа в божествена форма, се дължи на Неговата нормална човешка природа; това не е ни най-малко свръхестествено и сякаш се извършва от обикновен човек. Бог дойде от небето на земята главно, за да изрази Божието слово посредством плътта, да завърши делото на Божия Дух чрез плътта.

Днес познанието на хората за практическия Бог остава твърде едностранчиво и тяхното разбиране за значението на въплъщението все още е твърде ограничено. С Божията плът хората виждат чрез Неговото дело и думи, че Божият Дух включва толкова много, че Той е толкова богат. И все пак, независимо от всичко, Божието свидетелство в крайна сметка идва от Божия Дух: какво Бог прави в плътта, според кои принципи работи, какво прави в човешката природа и какво — в божествеността. Хората трябва да знаят това. Днес ти можеш да се прекланяш пред този човек, докато по същество се прекланяш пред Духа и това е най-малкото, което хората трябва да постигнат в познанието си за въплътения Бог: познаване на същността на Духа чрез плътта, познаване на божественото дело на Духа в плътта и въплътеното човешко дело, приемане на всички слова и изявления на Духа в плътта и виждане как Божият Дух ръководи плътта и изявява силата Си в плътта. Това означава, че човек опознава небесния Дух чрез плътта; появата на Самия практически Бог сред хората е разсеяла неясния Бог в човешките представи. Преклонението на хората пред Самия практически Бог е увеличило тяхното послушание пред Бог, а чрез божественото дело на Божия Дух в плътта и Неговото човешко дело в плътта човекът получава откровение и е воден, а в житейския нрав на човека се постигат промени. Това е действителното значение на въплътяването на Духа, чиято основна цел е хората да могат да се свържат с Бог, да разчитат на Бог и да достигнат до познание за Бог.

По принцип какво трябва да е отношението на хората към практическия Бог? Какво знаеш ти за въплъщението, за явяването на Словото в плътта, за явяването на Бог в плътта, за делата на практическия Бог? Какви са основните теми за разискване днес? Въплъщението, пристигането на въплътеното Слово и явяването на въплътения Бог са все въпроси, които трябва да бъдат разбрани. Вие трябва постепенно да разберете тези въпроси и да имате ясно познание за

тях в своя житейски опит въз основа на вашия духовен ръст и въз основа на епохата. Процесът, чрез който хората изживяват Божиите слова, е същият като процеса, чрез който те познават появата на Божиите слова в плътта. Колкото повече хората изживяват Божиите слова, толкова повече опознават Божия Дух; чрез изживяване на Божиите слова хората вникват в принципите на работа на Духа и опознават Самия практически Бог. Всъщност, когато Бог прави хората съвършени и ги печели, Той им позволява да познаят делата на практическия Бог; Той използва делото на практическия Бог, за да покаже на хората истинското значение на въплъщението, за да им покаже, че Божият Дух действително се е явил пред човека. Когато хората са спечелени и направени съвършени от Бог, изявите на практическия Бог са ги завоювали; думите на практическия Бог са ги променили и са влели Неговия собствен живот в тях, изпълвайки ги с това, което Той е (независимо дали е това, което е в Своята човешка природа, или това, което е в Своята божествена същност), изпълвайки ги със същността на Неговите думи и тласкайки хората да живеят според думите Му. Когато Бог печели хората, Той го прави предимно като използва словата и изразите на практическия Бог като начин да се справи с недостатъците на хората и да прецени и разкрие техния непокорен нрав, карайки ги да спечелят това, от което се нуждаят, и като им показва, че Бог е дошъл сред хората. Най-важното от всичко е, че делото, извършено от практическия Бог, е да спаси всеки човек от влиянието на Сатана, като го отведе далеч от земята на нечистотата и прогони покварения му нрав. Най-дълбокото значение на това да бъдеш спечелен от практическия Бог е възможността да живееш в нормална човешка природа, чийто пример и модел е практическия Бог, да можеш да постъпваш според думите и изискванията на практическия Бог без ни най-малко отклонение или отстъпление, действайки по какъвто и да е начин, който Той каже, и да бъдеш в състояние да постигнеш всичко, което Той поиска. По този начин ще си бил спечелен от Бог. Когато си спечелен от Бог, ти не само притежаваш делото на Светия Дух; преди всичко ти си в състояние да изживееш изискванията на практическия Бог. Да си просто продукт от делото на Светия Дух не означава, че имаш живот. Разковничето е дали си в състояние да действаш според изискванията на практическия Бог към теб, което е свързано с това дали можеш да бъдеш спечелен от Бог. Това е най-великият смисъл на делото на практическия Бог в плътта. Това означава, че Бог печели група от хора, като наистина и действително се появява в плът и е жив и осезаем, видим за хората, наистина извършва делото на въплътения Дух и служи като пример за хората чрез плътта. Божието въплътяване има за цел главно да позволи на хората да видят истинските Божии дела, да даде плътска форма на безформения Дух и да позволи на хората да Го видят и докоснат. По този начин онези, които са напълно оформени от Него, ще Го изживеят, ще бъдат спечелени от Него и ще следват сърцето Му. Ако Бог говореше само от небето и всъщност не беше дошъл на

земята, тогава хората все още не биха могли да познаят Бог; те биха могли само да проповядват Божиите дела, използвайки куха теория, и нямаше да приемат Божиите думи за реалност. Бог е дошъл на земята преди всичко, за да действа като пример и модел за онези, които Той трябва да спечели; само така хората могат действително да познаят Бог, да се докоснат до Бог и да Го видят, и само тогава те наистина могат да бъдат спечелени от Бог.

САМО АКО ПРИЛАГАШ ИСТИНАТА НА ПРАКТИКА, ВЛАДЕЕШ РЕАЛНОСТТА

Поддържането на Божиите думи и способността да ги обясниш, без да се смущаваш, все още не означава, че владееш реалността; нещата не са толкова прости, колкото си ги представяш. Дали владееш реалността не зависи от това какво казваш, а от това какво преживяваш. Само когато Божиите думи станат твой живот и твой естествен израз, може да се каже, че владееш реалността, и само тогава може да се смята, че си придобил истинско разбиране и истински духовен ръст. Трябва да можеш да издържаш на проверка в продължение на дълги периоди от време и да можеш да живееш така, както Бог изисква. Това не трябва да е просто позиране, а естествено да извира от теб. Само тогава ще владееш реалността истински и само тогава ще си придобил живот. Нека използвам примера с процеса срещу полагащите труд, който е познат на всички: всеки може да изложи най-възвишените си теории за тях и всеки има прилично разбиране по темата; всеки говори по нея и всяко изказване надминава предишното, сякаш става дума за състезание. Ако обаче човек не е преминал през голямо изпитание, много трудно е да се каже, че той може да даде добро свидетелство. Накратко, изживяването на човека е все още твърде недостатъчно, което напълно противоречи на разбирането му. Следователно духовният ръст на човека все още не е достигнат и това все още не е човешки живот. Тъй като разбирането на човека не е пренесено в реалността, духовният му ръст все още е като пясъчен замък, който се клати и е на ръба на срутването. Човекът владее твърде малко от реалността; почти невъзможно е да се открие такава у него. Прекалено малко реалност извира естествено от него и цялата реалност, която изживява, е принудена. Това е причината да твърдя, че човекът не владее реалността. Макар хората да твърдят, че боголюбивите им сърца никога не се променят, това са просто думи, които казват, преди да са срещнали каквито и да било изпитания. Когато един ден внезапно се сблъскат с изпитания, думите отново ще се разминат с действителността и това отново ще докаже, че човекът не владее реалността. Може да се каже, че когато се сблъскаш с неща, които не отговарят на представите ти и изискват да оставиш себе си настрана, това са твоите изпитания. Преди да се

разкрие Божията воля, всеки преминава през строг тест и през огромно изпитание. Можеш ли да разбереш това? Когато Бог иска да изпита хората, Той винаги им позволява да направят своя избор, преди да бъде разкрита действителната истина. Това означава, че когато Бог подлага човека на изпитания, Той никога няма да му разкрие истината; това е начинът, по който хората биват разобличавани. Това е един от начините, по които Бог върши Своята работа, за да провери дали познаваш днешния Бог и дали владееш някаква реалност. Наистина ли нямаш съмнения относно Божието дело? Ще успееш ли наистина да останеш непоклатим, когато те сполети голямо изпитание? Кой се осмелява да каже: „Гарантирам, че няма да има проблеми“? Кой се осмелява да твърди: „Другите може да се съмняват, но аз никога няма да се усъмня“? Точно както когато Петър беше подложен на изпитания: той все се хвалеше, преди истината да бъде разкрита. Това не е личен недостатък, характерен само за Петър; това е най-голямата трудност, с която се сблъсква понастоящем всеки човек. Ако бях посетил няколко места или ако бях посетил няколко братя и сестри, за да видя какво е вашето разбиране за днешното Божие дело, със сигурност щяхте да се похвалите със знанията си и щеше изглежда така, сякаш нямате никакви съмнения. Ако те бях попитал: „Можеш ли наистина да определиш дали днешната работа се извършва лично от Бог? Без какво съмнение?“, със сигурност щеше да отговориш: „Без какво съмнение това е дело на Божия Дух“. Веднъж щом отговориш по такъв начин, със сигурност не би изпитал и капка съмнение и дори би се почувствал доста доволен, смятайки, че си овладял частица реалност. Тези, които са склонни да разбират нещата по този начин, са хора, които владеят реалността по-слабо; колкото повече човек си мисли, че я е овладял, толкова по-малко ще успява да остане непоколебим, когато се сблъсква с изпитания. Горко на онези, които са високомерни и надменни, и горко на онези, които не познават себе си; такива хора умеят да говорят, но не умеят да прилагат думите си на дело. При най-малкия знак за беда тези хора започват да се съмняват и в съзнанието им се прокрадва мисълта да се откажат. Те не владеят реалността; те просто имат теории, които са над религията, без никаква част от реалността, която сега се изисква от Бог. Най-много Ме отвращават онези, които говорят само за теории, без да владеят реалността. Те викат най-силно, когато вършат работата си, но щом се сблъскат с реалността, се разпадат. Нима това не показва, че тези хора не владеят реалността? Колкото и да са свирепи вятърът и вълните, ако можеш да устоиш, без да допуснеш дори капка съмнение да се прокрадне в ума ти, и ако можеш да останеш непоколебим и да не се отдадеш на отрицание, дори когато вече никой друг не е останал, ще бъдеш считан за човек с истинско разбиране и истински владеещ реалността. Ако се обръщаш накъдето духа вятърът, ако следваш мнозинството и свикнеш да повтаряш чужди думи като папагал, тогава колкото и сладкодумен да си, това няма да е доказателство, че владееш реалността. Затова

те съветвам да не избързваш с изричането на празни думи. Знаеш ли какво ще направи Бог? Не се дръж като втори Петър, за да не се посрамиш и да не можеш да държиш главата си изправена; това няма да донесе нищо добро на никого. Повечето хора не притежават истински духовен ръст. Макар че Бог е свършил много работа, Той не е стоварил реалността върху хората; по-точно казано, Той никога не е порицавал никого лично. Някои хора биват изобличени чрез такива изпитания, а греховните им ръце се протягат все по-надалеч и по-надалеч, мислейки си, че е лесно да надделеят над Бог, че могат да правят каквото си поискат. Тъй като не са в състояние да издържат дори на такова изпитание, за по-трудни изпитания при тях не може да става и дума, нито за владееене на реалността. Нима не се опитват просто да заблудят Бог? Владееенето на реалността не е нещо, което може да се подправи, нито пък реалността е нещо, което можеш да постигнеш, като я познаваш. Това зависи от действителния ти духовен ръст, както и от това дали можеш или не можеш да устоиш на всички изпитания. Разбираш ли?

Бог не изисква от хората просто да са способни да говорят за реалността; това би било твърде лесно, нали? Защо тогава Бог говори за навлизане в живота? Защо Той говори за промяна? Ако хората могат да говорят единствено празни приказки за реалността, могат ли да постигнат промяна в нрава си? Добрите войни на Царството не са обучени да бъдат група хора, които могат само да говорят за реалността или да се хвалят; те по-скоро са обучени да изживяват Божиите думи по всяко време, да останат непоклатими, независимо от това с какви спънки се сблъскват, и да живеят постоянно в съответствие с Божиите думи, без да се връщат към света. Това е реалността, за която говори Бог; това е Божието изискване към човека. Затова недей да смяташ, че реалността, за която говори Бог, е прекалено проста. Само по себе си, просветлението от Светия Дух не е равносилно на владееене на реалността. Това не е човешки духовен ръст — това е Божията благодат, за която човекът не допринася с нищо. Всеки човек трябва да понесе страданията на Петър и още повече — да притежава славата на Петър, която да изживее, след като е придобил Божието дело. Само това може да се нарече реалност. Не мисли, че владеееш реалността само защото можеш да говориш за нея — това е заблуда. Такива мисли не съответстват на Божията воля и нямат истинско значение. Не казвай такива неща в бъдеще — потуши подобни приказки! Всички, които имат погрешно разбиране за Божиите думи, са неверници. Те не притежават реални познания, още по-малко пък реален духовен ръст; те са невежи хора, на които им липсва реалност. С други думи, всички, които живеят извън същността на Божиите думи, са неверници. Онези, определени от хората като неверници, са зверове в очите на Бог, а тези, които Бог смята за неверници, са хора, които не приемат Божиите думи за свой живот. Затова може да се каже, че онези, които не владеят реалността на Божиите думи и не ги изживяват са

неверници. Божието намерение е да накара всеки да изживее реалността на Неговите думи — не просто да накара всеки да говори за реалността, а нещо повече — да даде възможност на всеки да изживее реалността на Неговите думи. Реалността, която човекът възприема, е твърде повърхностна; тя няма стойност и не може да изпълни Божиата воля. Тя е твърде незначителна и дори не заслужава да бъде споменавана. Тя е твърде недостатъчна и е доста под стандартите на Божиите изисквания. Всеки от вас ще бъде подложен на сериозна проверка, за да се види кой от вас просто умее да говори за разбиранията си, без да може да посочи пътя, както и да се разбере кой от вас е безполезен отпадък. Помни това отсега нататък! Не говори за празни знания; говори само за пътя на практиката и за реалността. Преминавай от реално знание към реална практика, а след това — от практика към реално изживяване. Не поучавай другите и не говори за истинско знание. Ако разбирането ти е път, нека думите ти се движат свободно по него; ако не е, моля, затвори си устата и спри да говориш! Това, което казваш, е безполезно. Говориш за разбиране, за да заблудиш Бог и да накараш другите да ти завидват. Нима това не е твоята амбиция? Нима не си играеш умишлено с другите? Има ли някаква стойност в това? Ако говориш за разбиране, след като си го изпитал, това няма да се приеме за самохвалство. В противен случай си човек, който изрича високомерни думи. В реалния ти опит има много неща, които не можеш да преодолееш, и не можеш да въстанеш срещу собствената си плът; винаги правиш каквото си поискаш, никога не удовлетворяваш Божиата воля, но все още имаш наглостта да говориш за теоретично разбиране. Ти си безсрамник! Все още си толкова смел, че говориш за своето разбиране на Божиите думи. Колко безсрамно от твоя страна! Ораторството и хвалбите са станали твоя истинска същност и си привикнал към тях. Когато искаш да говориш, го правиш с лекота, но когато става дума за практикуване, се отдаваш на декорация. Нима това не е начин да заблудиш другите? Може и да успееш да измамиш хората, но Бог не може да бъде измамен. Хората не са наясно и нямат проникателност, но Бог е сериозен по тези въпроси и няма да те пощади. Братята и сестрите ти може и да се застъпят за теб, да хвалят разбирането ти и да ти се възхищават, но ако изобщо не владееш реалността, Светият Дух няма да те пощади. Може би практичният Бог няма да търси грешките ти, но Божият Дух ще те пренебрегне и ще ти е достатъчно трудно да го понесеш. Вярваш ли на това? Говори повече за реалността на практиката; нима вече си забравил? Говори повече за практическите пътища; нима вече си забравил? „Предлагай по-малко възвишени теории и безполезни, надути приказки; най-добре започни да практикуваш още сега“. Нима си забравил тези думи? Изобщо ли не разбираш? Нима не проумяваш Божиата воля?

ПОЗНАВАНЕ НА БОЖИЕТО ДЕЛО ДНЕС

Да познаваме Божието дело в тези времена в по-голямата си част означава да знаем какво е основното служение на въплътения Бог в последните дни и какво е дошъл да направи на земята. И преди съм споменавал в словата Си, че Бог дойде на земята (в последните дни), за да даде пример, преди да Си тръгне. Как Бог дава този пример? Той прави това, като изговаря думи, като работи и говори по цялата земя. Това е Божието дело през последните дни. Той говори само за да направи земята свят от думи, така че да се погрижи за всички и да ги просвети чрез думите Си, и така духът на човека да се събуди и той да придобие яснота за виденията. В последните дни въплътеният Бог дойде на земята главно за да говори думи. Когато Исус дойде, Той разпространи евангелието на небесното царство и завърши изкупителното дело на разпъването на кръста. Той сложи край на Епохата на закона и премахна всичко старо. Идването на Исус сложи край на Епохата на закона и възвести Епохата на благодатта. Идването на въплътения Бог от последните дни сложи край на Епохата на благодатта. Той дойде главно за да говори думите Си, да използва думи, за да направи човека съвършен, да просвети и озари човека и да премахне мястото на неясния Бог от сърцето му. Това не е този етап от делото, който Исус извърши, когато дойде. Когато Исус дойде, Той извърши много чудеса, изцеляваше болните, изгонваше демони и завърши изкупителното дело на разпъването на кръста. В резултат на това в представите си хората вярват, че Бог трябва да бъде такъв. Защото когато Исус дойде, Неговата работа не беше да премахне образа на неясния Бог от сърцето на човека. Когато Той дойде, Той беше разпънат, изцеляваше болните, изгонваше демони и разпространяваше евангелието на небесното царство. От една страна въплътението на Бог през последните дни измества неясния Бог от човешките представи, така че в сърцето на човека да не остане образ на неясен Бог. Чрез реалните Си думи и дела, чрез движението Си по всички земи и изключително реалното и нормално дело, което върши сред хората, Той прави така, че човек да познае реалността на Бог и измества неясния Бог от сърцето на човека. От друга страна Бог използва думите, изречени от Неговата плът, за да направи човека завършен и да доведе до край всяко нещо. Това е делото, което Бог ще извърши в последните дни.

Какво трябва да знаете:

1. Делото на Бог не е свръхестествено и не трябва да имате такива представи за него.
2. Трябва да разберете основното дело, което въплътеният Бог дойде да извърши този път.

Той не дойде, за да изцелява болните, да изгонва демони или да върши чудеса, нито пък дойде, за да разпространява евангелието на покаянието или да

дава изкупление на човека. Това е така, защото Исус вече извърши това дело, а Бог не повтаря едно и също дело. Днес Бог дойде, за да сложи край на Епохата на благодатта и да премахне всички практики от Епохата на благодатта. Практическият Бог дойде главно за да покаже, че е реален. Когато Исус дойде, Той каза малко думи. Той предимно показваше и извършваше знамения и чудеса, изцеляваше болни и прогонваше демони или пък изговаряше пророчества, за да убеди хората и да ги накара да видят, че Той наистина е Бог и че е безпристрастен Бог. В крайна сметка Той завърши делото на разпъването на кръста. Днешният Бог не показва знамения и чудеса, нито изцелява болните или изгонва демони. Когато Исус дойде, делото, което Той извърши, представляваше една част от Бог, но този път Бог дойде, за да извърши онзи етап от делото, който е време да свърши, защото Бог не повтаря едно и също дело; Той е Богът, който е винаги нов и никога стар, и така всичко, което виждате днес, са думите и делото на практическия Бог.

Въплътеният Бог от последните дни дойде главно за да говори думите Си, да обясни всичко необходимо за живота на човека, да посочи онова, в което човекът трябва да навлезе, да покаже на човека Божиите дела и мъдростта, всемогъществото и удивителността на Бог. Чрез многото начини, по които Бог говори, човек вижда върховенството на Бог, величието на Бог и освен това смирението и скритостта на Бог. Човек вижда, че Бог е върховен, но е смирен и скрит и може да стане най-малкият от всички. Някои от Неговите думи са изговорени директно от гледната точка на Духа, някои директно от гледната точка на човека, а някои от гледната точка на трето лице. От това става ясно, че начините, по които Бог работи, са изключително разнообразни и именно чрез думите Той дава възможност на човека да види това. Божието дело в последните дни е както нормално, така и реално и по този начин хората от последните дни са подложени на най-голямото от всички изпитания. Поради това, че Бог е нормален и реален, всички са подложени на такива изпитания. Човекът е стигнал до изпитанията на Бог, защото Бог е нормален и реален. В епохата на Исус не е имало представи или изпитания. Тъй като по-голямата част от делото, извършено от Исус, е съответствало на човешките представи, хората са Го следвали и не са имали представи за Него. Днешните изпитания са най-големите, пред които някога човек се е изправял, и когато се казва, че тези хора са излезли от голямата скръб, това е скръбта, за която става въпрос. Днес Бог говори, за да породви вяра, любов, приемане на страданието и покорство в тези хора. Думите на въплътения Бог от последните дни са изговорени в съответствие с природата същност на човека, поведението на човека и това, в което човек трябва да навлезе днес. Неговите думи са както реални, така и нормални. Той не говори за утрешния ден, нито пък гледа назад към вчерашния. Той говори само за това, в което трябва да се навлезе, да се приложи на практика и да се разбере днес. Ако в днешно време се появи човек,

който може да показва знамения и чудеса, да изгонва демони, да изцерява болните и да върши много чудеса, и ако този човек твърди, че е Исус, който е дошъл, то тогава той би бил измамник, изпратен от нечисти духове, които имитират Исус. Запомнете това! Бог не повтаря едно и също дело. Исусовият етап от делото е вече завършен и Бог повече никога няма да повтори този етап от делото. Делото на Бог е несъвместимо с представите на човека. Например Старият Завет предрича идването на Месия и резултатът от това пророчество е идването на Исус. След като това вече се е случило, няма да е редно друг Месия да идва отново. Исус вече веднъж дойде и няма да е редно да дойде отново. За всяка епоха има по едно име и във всяко име се съдържат характеристиките на епохата. В човешките представи Бог винаги трябва да показва знамения и чудеса, винаги трябва да изцерява болните и да изгонва демони, винаги трябва да бъде точно като Исус. Този път обаче Бог изобщо не е такъв. Ако в последните дни Бог все още показва знамения и чудеса, все още изгонва демони и изцерява болни — ако върши точно същото, което е вършел Исус — тогава Бог ще повтаря едно и също дело и делото на Исус нямаше да бъде значимо или стойностно. И така във всяка епоха Бог изпълнява по един етап от делото. Щом един етап от Неговото дело бъде приключен, нечистите духове веднага започват да го имитират, и след като Сатана започне да следва Бог по петите, Бог променя метода. Веднага щом Бог завърши даден етап от делото Си, нечистите духове започват да го имитират. Трябва да сте наясно с това. Защо делото на Бог днес е различно от делото на Исус? Защо днес Бог не показва знамения и чудеса, не изгонва демони и не изцерява болните? Ако делото на Исус беше същото като делото от Епохата на закона, щеше ли Той да представлява Бог от Епохата на благодатта? Щеше ли да може да завърши делото на разпъването на кръста? Ако, както в Епохата на закона, Исус беше влязъл в храма и беше спазил съботата, тогава от никого нямаше да бъде гонен и щеше да бъде приветстван от всички. Ако беше така, щеше ли да може да бъде разпънат на кръста? Щеше ли да може да завърши делото на изкуплението? Какъв щеше да бъде смисълът, ако възплътеният Бог от последните дни показваше знамения и чудеса като Исус? Само ако Бог извършва друга част от делото Си през последните дни, която представлява част от Неговия план за управление, човек може да придобие по-дълбоко познаване на Бог и само тогава Божият план за управление може да бъде изпълнен.

През последните дни Бог дойде главно за да говори думите Си. Той говори от гледната точка на Духа, от гледната точка на човека и от гледната точка на трето лице. Той говори по различни начини, като има по един начин за всеки период от време, и използва говоренето като метод, чрез който да промени представите на човека и да премахне образа на неясния Бог от сърцето му. Това е основното дело, извършено от Бог. Тъй като човекът вярва, че Бог е дошъл да изцерява болните, да изгонва демони, да върши чудеса и да го дарява с материални блага, Бог

преминава към друг етап от работата — този на порицанието и съда, за да премахне тези неща от представите на човека, така че той да познае Бог като реален и нормален и образът на Исус да бъде премахнат от сърцето му и заменен с нов образ на Бог. Веднага щом образът на Бог в човека остарее, той се превръща в идол. Когато Исус дойде и извърши онзи етап от работата, Той не представляваше Бог в Неговата пълнота. Той извърши някои знамения и чудеса, изговори някои думи и в крайна сметка беше разпънат. Той представляваше една част от Бог. Той не можеше да представлява всичко онова, което е от Бог, а по-скоро онова, което Бог извърши като една част от делото Си. Това е така, защото Бог е толкова велик, толкова удивителен и необясним, и защото извършва само част от делото Си във всяка една епоха. Работата, която Бог извършва през тази епоха, е главно да даде думите, необходими за живота на човека, да разкрие човешката природа същност, както и покварения му нрав, и да премахне религиозните представи, феодализма и остаряло мислене. Познанието и културата на човека трябва да бъдат пречистени, като бъдат разобличени от Божиите думи. През последните дни Бог използва думи, а не знамения и чудеса, за да направи човека съвършен. Той използва думите Си, за да изобличи човека, да го осъди, да го порицае и да го направи съвършен, така че в думите на Бог човекът да види Неговата мъдрост и прелест, да разбере Божия нрав и чрез думите Му да види Неговите дела. През Епохата на закона Йехова изведе Мойсей от Египет с думите Си и говори думи на израилтяните. По онова време част от Божиите дела станаха явни, но тъй като качеството на човека беше ограничено и нищо не можеше да направи познанието му пълно, Бог продължи да говори и да работи. В Епохата на благодатта човекът отново видя част от Божиите дела. Исус показваше знамения и чудеса, изцеляваше болните и изгонваше демони, беше разпънат, след три дни беше възкресен и се яви в плът пред човека. За Бог човекът не знаеше нищо повече от това. Човекът знае толкова, колкото му показва Бог, и ако Той не му покаже нищо повече, тогава това е степента, до която Бог ще бъде ограничен от него. Затова Бог продължава да работи, за да може човекът да задълбочи познанието си за Него и постепенно да стигне до познаване на Неговата същност. През последните дни Бог използва думите Си, за да направи човека съвършен. Поквареният ти нрав се разкрива от думите на Бог и религиозните ти представи се заменят от реалността на Бог. Въплътеният Бог от последните дни идва главно за да изпълни думите „Словото става плът, Словото идва в плътта и Словото се явява в плътта“, и ако нямаш задълбочени познания за това, няма да можеш да устоиш. През последните дни Бог преди всичко възнамерява да извърши етап от делото, в който Словото се явява в плътта, и това е част от Божия план за управление. Следователно познанието ви трябва да е ясно — независимо от това как действа Бог, Той не позволява на човека да Го ограничава. Ако Бог не беше извършил това дело през последните дни, тогава

познанието на човека за Него не би могло да стигне по-далеч. Щеше да знаеш само, че Бог може да бъде разпънат и да унищожи Содом и че Исус може да бъде възкресен от мъртвите и да се яви на Петър... Но никога не би казал, че Божиите думи могат да постигнат всичко и да завоюват човека. Само когато изживееш думите на Бог, можеш да говориш за такова познание и колкото повече от Божието дело изживяваш, толкова по-задълбочено ще става познанието ти за Него. Само тогава ще спреш да ограничаваш Бог в собствените си представи. Човекът опознава Бог, като изживява Неговото дело. Няма друг правилен начин да се познае Бог. Днес има много хора, които не правят нищо друго освен да чакат да видят знамения и чудеса и времето на големите бедствия. В Бог ли вярваш, или в големите бедствия? Когато големите бедствия дойдат, ще бъде прекалено късно, а ако Бог не изпрати големите бедствия, тогава пък няма да е Бог? В знамения и чудеса ли вярваш, или в Самия Бог? Исус не показваше знамения и чудеса, когато Му се подиграваха, но не беше ли Бог? В знамения и чудеса ли вярваш, или в същността на Бог? Човешките възгледи за вяра в Бог са погрешни! Йехова изговори много думи през Епохата на закона, но и до днес на някои от тях все още им предстои да бъдат изпълнени. Можеш ли да кажеш, че Йехова не беше Бог?

Днес всички вие трябва да сте наясно, че това, което Бог постигна в последните дни, е главно фактът, че „Словото става плът“. Чрез реалната Си работа на земята Той прави така, че човекът да Го познае, да има досег с Него и да види истинските Му дела. Той прави така, че човек ясно да види, че Той може да показва знамения и чудеса, както и че има време, в което Той не може да го прави. Това зависи от епохата. Оттук се вижда, че Бог не е неспособен да показва знамения и чудеса, а по-скоро променя начина Си на работа в зависимост от това, което трябва да бъде извършено, и от епохата. На настоящия етап от работата Той не показва знамения и чудеса. Причината да покаже някакви знамения и чудеса през епохата на Исус беше, че работата Му през тази епоха беше различна. Бог не върши такава работа днес и някои хора Го смятат за неспособен да показва знамения и чудеса или мислят, че ако не показва знамения и чудеса, тогава не е Бог. Това не е ли заблуда? Бог е способен да показва знамения и чудеса, но Той работи в различна епоха и затова не го прави. Тъй като това е различна епоха и различен етап от работата на Бог, делата, които е направил явни, също са различни. Вярата на човека в Бог не е вяра в знамения и чудеса, а вяра в Неговото реално дело през новата епоха. Човекът опознава Бог чрез начина, по който Той работи, и това познание поражда в него вяра в Бог, с други думи — вяра в работата и делата Му. В този етап от работата Бог главно говори. Не чакай да видиш знамения и чудеса. Няма да ги видиш! Това е така, защото не си роден през Епохата на благодатта. Ако беше роден тогава, можеше да видиш знамения и чудеса, но ти си роден през последните дни и можеш да видиш Бог само като реален и нормален. Не очаквай

да видиш свръхестествения Исус през последните дни. Можеш да видиш само практическия въплътен Бог, който не е по-различен от всяко нормално човешко същество. Във всяка епоха Бог прави явни различни дела. Във всяка епоха Той прави явна една част от Божиите дела и работата през всяка една епоха представлява една част от Божия нрав и от Неговите дела. Делата, които Той прави явни, се променят в зависимост от епохата, през която Той работи, но всички те водят човека до едно по-дълбоко познаване на Бог и една по-истинска и земна вяра в Него. Човекът вярва в Бог поради всичките Негови дела, защото Бог е толкова удивителен, толкова велик, защото е всемогъщ и необясним. Ако вярваш в Бог, защото може да прави знамения и чудеса, да изцерява болни и да изгонва демони, тогава възгледите ти са погрешни и някои хора може да ти кажат: „Не могат ли и нечистите духове да вършат такива неща?“. Това не представлява ли смесване на образа на Бог с образа на Сатана? Днес вярата на човек в Бог се дължи на многото Му дела и огромната работа, която върши, и многото начини, по които говори. Бог използва словата Си, за да завоюва човека и да го направи съвършен. Човекът вярва в Бог поради многото Му дела, а не защото може да показва знамения и чудеса. Хората стигат до познание на Бог само когато станат свидетели на делата Му. Само когато познаваш реалните дела на Бог, как работи, какви мъдри методи използва, как говори и как прави човека съвършен — само когато познаваш тези черти, можеш да схванеш реалността на Бог и да разбереш Неговия нрав, това какво обича, какво мрази и как въздейства върху човека. Когато разбереш какво обича и мрази Бог, можеш да разграничиш положителното от отрицателното, а чрез познанието си за Него можеш да постигнеш напредък в живота си. Накратко, трябва да придобиеш познание за делото на Бог и да поправиш възгледите си за вярата в Него.

ТОЛКОВА ПРОСТО ЛИ Е БОЖИЕТО ДЕЛО, КОЛКОТО СИ ПРЕДСТАВЯ ЧОВЕК?

Като вярващи в Бог всеки един от вас трябва да разбере, че днес наистина е получил най-голямото възвисяване и спасение, като е приел Божието дело в последните дни и въздействието на Неговия план, който Той изпълнява във вас днес. Бог е съсредоточил Своего дело единствено върху тази група хора в цялата вселена. Той е пожертвал цялата кръв от сърцето Си за вас; поел е делото на Духа в цялата вселена и го е предал на вас. Ето защо вие сте щастливците. Нещо повече, Той е прехвърлил славата Си от Израел, от Своя избран народ, върху вас и чрез тази група ще разкрие напълно целта на Своя план. Следователно вие сте тези, които ще получат Божието наследство, и дори нещо повече — вие сте наследниците на Божията слава. Навярно всички вие си спомняте тези думи:

„Защото нашата кратковременна лека скръб произвежда все повече и повече една изобилна вечна слава за нас“. Всички вие сте чували тези думи и преди, но никой от вас не е разбирал истинския им смисъл. Днес вие дълбоко осъзнавате истинската им значимост. Тези думи ще бъдат изпълнени от Бог през последните дни и ще се изпълнят в онези, които са били жестоко преследвани от големия червен змей в земята, където той лежи свит. Големият червен змей преследва Бог и е Негов враг и така, в тази земя, вярващите в Бог са подложени на унижение и потисничество, и в резултат на това тези думи се изпълняват във вас, тази група хора. Тъй като е започнато в земя, която се противопоставя на Бог, цялото Божие дело се сблъсква с огромни пречки и изпълнението на много от Неговите думи отнема време; така в резултат на Божиите думи хората се облагородяват, което също е част от страданието. За Бог е изключително трудно да върши делото Си в земята на големия червен змей, но именно чрез тази трудност Бог изпълнява един етап от Своето дело, като проявява Своята мъдрост и Своите удивителни деяния, използвайки тази възможност, за да направи тази група хора пълноценни. Именно чрез страданията на хората, чрез техните качества и чрез всички сатанински нагласи на хората от тази нечиста земя Бог извършва Своето дело на пречистване и завоюване, за да може от това да се сдобие със слава и за да може да спечели онези, които ще свидетелстват за Неговите дела. В това се състои цялата значимост на всички жертви, които Бог е направил за тази група хора. Това означава, че именно чрез тези, които Му се противопоставят, Бог извършва делото на завоюването и само по този начин великата Божия сила може да се разкрие. С други думи, само тези, които се намират в нечистата земя, са достойни да наследят Божията слава и само така може да изпъкне великата Божия сила. Ето защо Божията слава може да се добие именно от нечистата земя и от тези, които живеят там. Такава е Божията воля. Етапът на делото на Исус беше същият: Той можеше да се сдобие със слава само сред онези фарисеи, които Го преследваха; ако не бяха преследванията от фарисеите и предателството на Юда, Исус нямаше да бъде осмиван, нито клеветен, още по-малко разпънат на кръст, а така нямаше да се сдобие със слава. Там, където Бог работи във всяка епоха и където върши Своето дело в плът е мястото, където Той се прославя и където печели онези, които възнамерява да спечели. Това е планът на Божието дело и такова е Неговото управление.

Две части от Божия план, който се осъществява от хилядолетия, се извършват в плът: първата е делото на разпъването, за което Той получава слава; другата е делото на завоюването и усъвършенстването в последните дни, за което Той получава слава. Това е Божието управление. Затова не гледайте на Божието дело или на Божието поръчение към вас като на нещо обикновено. Всички вие сте наследници на много по-голямата и вечна тежина на славата на Бог и това е специално предопределено от Него. От двете части на Неговата слава едната се

проявява във вас; цялата една част от Божията слава ви е била дарена, за да бъде ваше наследство. Така Бог ви възвисява, такъв е и планът, който Той е предопределил отдавна. Като се има предвид величието на делото, което Бог е извършил в земята, обитавана от големия червен змей, ако това дело беше изместено другаде, то отдавна щеше да е дало големи плодове и щеше да е прието охотно от хората. Нещо повече — това дело щеше да бъде прието много по-лесно от онези духовници на запад, които вярват в Бог, тъй като етапът на делото на Исус служи като прецедент. Ето защо Бог не е в състояние да изпълни този етап от делото за спечелване на слава другаде; когато делото е подкрепено от хората и признато от народите, Божията слава не може да се наложи. Именно в това се крие изключителното значение този етап от делото да се извърши в тази земя. Измежду вас няма нито един, който да е защитен от закона — напротив, вие сте наказвани от закона. Още по-проблематично е, че хората не ви разбират: независимо дали става дума за вашите роднини, родители, приятели или колеги, никой от тях не ви разбира. Когато сте изоставени от Бог, за вас е невъзможно да продължите да живеете на земята, но дори и да продължат, хората не могат да понесат да бъдат далеч от Бог, в което се състои значимостта на Божието завоюване на хората и в което се изразява Божията слава. Това, което вие сте наследили в този ден, надминава всичко, което са наследили апостолите и пророците през епохите, и е по-велико дори от това на Мойсей и Петър. Благословиите не могат да бъдат получени за ден или два; те трябва да бъдат спечелени чрез голяма жертва. Това означава, че вие трябва да притежавате любов, която е претърпяла облагородяване, трябва да имате голяма вяра и трябва да притежавате многото истини, които Бог изисква да постигнете; нещо повече, трябва да се обърнете към справедливостта, без страх или отстъпление, и да имате боголюбиво сърце, което остава непоклонимо до смъртта. Трябва да имате решителност, трябва да настъпят промени във вашата житейска нагласа, покварата ви трябва да бъде изцелена, трябва да приемете всички Божии намерения, без да се оплаквате, и трябва да бъдете покорни чак до смъртта. Това е, което трябва да постигнете, това е крайната цел на Божието дело и това е, което Бог иска от тази група хора. Тъй като Той ви дава, то със сигурност ще поиска от вас в замяна и със сигурност ще отправи към вас подобаващи изисквания. Следователно има причина за всички Божии дела, което показва защо Бог нееднократно извършва дела, които поставят високи стандарти и строги изисквания. Точно затова трябва да сте изпълнени с вяра в Бог. Казано накратко, всички Божии дела се случват заради вас, за да станете достойни за Неговото наследство. Това не е толкова заради Божията слава, колкото заради вашето спасение и за усъвършенстването на тази група хора, които са страдали толкова много в нечистата земя. Вие трябва да разберете Божията воля. Затова призовавам многото невежи хора, които са лишени от всякакво прозрение или

разум: не изпитвайте Бог и не се съпротивлявайте повече. Бог вече е изтърпял страдания, каквито никой човек не е понасял, а преди много време преживя дори по-големи унижения заради човека. От какво още не можете да се откажете? Какво може да е по-важно от Божията воля? Какво може да бъде по-висше от Божията любов? За Бог е достатъчно трудно да върши делото Си в тази нечиста земя; ако на всичкото отгоре човек съзнателно и умишлено прегрешава, Божието дело ще трябва да се удължи. Накратко, това не е в ничий интерес и не носи полза на никого. Бог не е обвързан с времето; Неговото дело и Неговата слава са на първо място. Затова Той ще плати всяка цена за Своето дело, без значение колко време ще отнеме то. Такъв е Божият нрав: Той няма да се примири, докато делото Му не бъде завършено. Делото Му ще приключи едва когато спечели втората част от славата Си. Ако в цялата вселена Бог не завърши втората част от делото Си за спечелване на слава, Неговият ден никога няма да настъпи, ръката Му никога няма да остави избора от Него народ, славата Му никога няма да се спусне над Израел и планът Му никога няма да бъде завършен. Вие трябва да сте в състояние да прозрете Божията воля и трябва да прозрете, че Божието дело не е толкова просто, колкото сътворението на небето и земята и на всички неща. Това е така, защото делото Му в днешно време е преобразяването на онези, които са били покварени, които са безчувствени до най-висока степен, както и пречистваването на онези, които са били създадени, но са се поддали на Сатана. Не е сътворението на Адам или Ева, още по-малко е сътворението на светлината или сътворението на всяко растение и животно. Бог пречиства нещата, които са били покварени от Сатана, и си ги връща обратно; те стават Негови и се превръщат в Негова слава. Това не се случва по начина, по който човек си го представя, не е толкова просто, колкото сътворението на небето и земята и всичко в тях, нито колкото делото по прогонването на Сатана в бездната; всъщност това е делото, свързано с преобразяването на човека, превръщането на нещата, които са негативни и не Му принадлежат, в положителни неща, които Му принадлежат. Това е истината, която се крие зад този етап от Божието дело. Вие трябва да разберете това и да избягвате да омаловажавате нещата. Божието дело не е обикновено дело. Удивителността и мъдростта му се простират отвъд човешкия ум. Бог не сътворява всички неща по време на този етап от делото, но и не ги унищожава. Вместо това Той преобразява всички неща, които е създал, и пречиства всички неща, които са били осквернени от Сатана. И по този начин Бог се впуска във велико начинание, което е целият смисъл на Божието дело. Нещо в тези думи показва ли ти, че Божието дело наистина е толкова просто?

ТРЯБВА ДА ЖИВЕЕШ ЗА ИСТИНАТА, ПОНЕЖЕ ВЯРВАШ В БОГ

Общият проблем, който съществува сред всички хора, е, че разбират истината, но не успяват да я приложат на практика. Това е така, защото, от една страна, те не желаят да платят цената, а от друга, защото тяхната проникателност е твърде незадоволителна. Те не са в състояние да видят много от трудностите на ежедневието такива, каквито са, и не знаят как да практикуват правилно. Тъй като опитът на хората е твърде повърхностен, способностите им са твърде недостатъчни и степента, до която разбират истината, е ограничена, те са неспособни да разрешат трудностите, които срещат в ежедневието си. Те вярват в Бог само на думи и не са в състояние да Го приемат в ежедневието си. Тоест, Бог си е Бог, животът си е живот и сякаш хората нямат връзка с Бог в живота си. Така си мислят всички. Вярвайки в Бог по този начин, хората в действителност няма да бъдат спечелени и усъвършенствани от Него. Всъщност, не че Божието слово не е намерило пълно проявление, а по-скоро просто способността на хората да разбират е твърде недостатъчна. Може да се каже, че почти никой не действа според първоначалните Божии намерения. По-скоро вярата на хората в Бог е според собствените им намерения, религиозните представи, които са имали в миналото, и техния собствен начин на действие. Малцина са тези, които претърпяват трансформация след приемането на Божието слово и започват да действат в съответствие с Неговата воля. Вместо това те упорстват в погрешните си вярвания. Когато хората започнат да вярват в Бог, те го правят въз основа на конвенционалните правила на религията и живеят и взаимодействат с другите изцяло въз основа на собствената си философия за живот. Може да се каже, че това е така за девет от всеки десет души. Много малко са тези, които формулират друг план и обръщат нова страница, след като са започнали да вярват в Бог. Човечеството не е успяло да приеме Божието слово за истина или, приемайки го за истина, да го приложи на практика.

Да вземем например вярата в Исус. Независимо дали някой току-що беше започнал да вярва или вярваше от много дълго време, всички просто използваха талантите, които имат, и демонстрираха уменията, които притежават. Хората просто добавиха „вяра в Бог“, тези три думи, към обичайния си живот, но не направиха никакви промени в нрава си и вярата им в Бог не нарасна ни най-малко. Стремешт им не беше нито горещ, нито студен. Те не казаха, че ще се откажат от вярата си, но и не посветиха всичко на Бог. Те никога не заобичаха Бог истински, нито Му се подчиниха. Тяхната вяра в Бог беше смесица от истинско и фалшиво, те подхождаха към нея с едно отворено и едно затворено око и не бяха сериозни в практикуването на вярата си. Те продължиха в такова състояние на заблуда и в крайна сметка умряха объркани. Какъв е смисълът от всичко това? Днес, за да

вярваш в практическия Бог, трябва да поемеш по правия път. Ако вярваш в Бог, трябва не само да търсиш благословии, но и да Го обичаш, и да Го познаваш. Чрез Неговото просветление, чрез твоите собствени индивидуални стремежи можеш да се храниш и поиш от Неговото слово, да постигнеш истинско разбиране за Бог и да имаш истинска любов към Него, извираща от дълбините на сърцето ти. С други думи, когато любовта ти към Бог е най-истинска и никой не може да я унищожи или да ѝ попречи, в този момент си на прав път относно вярата ти в Бог. Това доказва, че принадлежиш на Бог, защото сърцето ти вече е Божие притежание и нищо друго не може да те завладее. Чрез твоя опит, чрез цената, която си платил, и чрез Божието дело ти си в състояние да развиеш доброволна любов към Бог — и когато го направиш, ще се освободиш от влиянието на Сатана и ще заживееш в светлината на Божието слово. Само когато си се освободил от влиянието на тъмнината, може да се каже, че си придобил Бог. Във вярата си в Бог трябва да се стремиш към тази цел. Това е задължение на всеки от вас. Никой от вас не бива да се задоволява със сегашното състояние на нещата. Не може да имаш две мнения по отношение на Божието дело, нито да се отнасяш към него лекомислено. Трябва да мислиш за Бог във всяко отношение и по всяко време, и да правиш всичко заради Него. И винаги, когато говориш или действаш, трябва да поставяш интересите на Божия дом на първо място. Само така можеш да бъдеш човек според Божието сърце.

Най-голямата грешка на хората по отношение на вярата им в Бог е, че вярват само на думи, а Бог напълно отсъства от ежедневието им. Всички хора наистина вярват в съществуването на Бог, но Бог не е част от ежедневието им. Устите им изричат много молитви към Бог, но Той заема малко място в сърцата им и затова ги изпитва отново и отново. Тъй като хората са нечисти, Бог няма друга алтернатива, освен да ги подложи на изпитания, за да се засрамят и да опознаят себе си в тези изпитания. В противен случай хората ще се превърнат в потомци на архангела и ще стават все по-поқварени. В процеса на своята вяра в Бог всеки човек отхвърля много от личните си намерения и цели под Божието непрестанно пречистване. В противен случай Бог нямаше да може да използва никого и да върши в хората необходимото Си дело. Бог първо пречиства хората и посредством този процес те могат да опознаят себе си и Бог може да ги промени. Само тогава Бог влага живота Си в тях и само така сърцата им могат да бъдат напълно обърнати към Него. Затова казвам, че да вярваш в Бог не е толкова просто, колкото твърдят хората. Според Бог, ако имаш само знание, но не живееш според Неговото слово и ако се ограничиш единствено до собственото си знание, но не практикуваш истината или не живееш според Божието слово, то това е доказателство, че все още нямаш боголюбиво сърце, и показва, че то не Му принадлежи. Човек може да познае Бог, като повярва в Него: това е крайната цел и е целта на човешкия стремеж. Трябва да положиш усилия да живееш според

Божии думи, така че те да могат да се осъществят на практика. Ако имаш само доктринално познание, то вярата ти в Бог няма да доведе до нищо. Единствено, ако едновременно практикуваш и живееш според Неговото слово, твоята вяра може да се счита за пълна и в съответствие с Божията воля. По този начин много хора могат да говорят за дълбоки знания, но в момента на смъртта им очите им се пълнят със сълзи и те се мразят за това, че са пропилили цял един живот и са доживели до дълбока старост напразно. Те просто разбират доктрините, но не могат да приложат истината на практика или да свидетелстват за Бог. Вместо това те просто тичат насам-натам, заети като пчели, и едва на ръба на смъртта най-накрая осъзнават, че им липсва истинско свидетелство и че изобщо не познават Бог. А не е ли твърде късно? Защо не изживееш мига и не се стремиш към истината, която обичаш? Защо да чакаш до утре? Ако, докато си жив, не страдаш за истината или не се стремиш да я постигнеш, не смяташ ли, че може да съжаляваш в предсмъртния си час? Ако е така, тогава защо вярваш в Бог? В действителност има много неща, в които хората, ако положат дори най-малкото усилие, могат да приложат истината на практика и по този начин да задоволят Бог. Само защото сърцата на хората са винаги обладани от демони, те не могат да действат в името на Бог и постоянно бързат заради плътта си, без никакъв смисъл в крайна сметка. Поради тази причина хората постоянно са измъчвани от проблеми и трудности. Не са ли това мъченията на Сатана? Не е ли това покварата на плътта? Не бива да се опитваш да заблуждаваш Бог с празни думи. Вместо това трябва да предприемеш осезаеми действия. Не се заблуждавай — какъв би бил смисълът от това? Какво би спечелил, ако живееш заради плътта си и се бориш за печалба и слава?

ГЛАСОВЕТЕ НА СЕДЕМТЕ ГРЪМА — ПРЕДСКАЗВАЩИ, ЧЕ ЕВАНГЕЛИЕТО НА ЦАРСТВОТО ЩЕ СЕ РАЗПРОСТРАНИ ИЗ ЦЯЛАТА ВСЕЛЕНА

Разпространявам Своего дело сред езическите народи. Славата Ми просиява из цялата вселена. Всички хора звезда-звезда-точка-точка носят в себе си волята Ми и всички те са направлявани от десницата Ми и изпълняват задачите, които съм им възложил. От този момент нататък навлизам в нова епоха, като отвеждам цялото човечество в друг свят. Когато се завърнах в Моя „роден край“, започнах поредната част от осъществяването на първоначалния Си план, за да Ме опознаят хората по-отблизо. Обгръщам с поглед цялата вселена и виждам, че^a моментът е

---

^a Оригиналният текст не съдържа фразата „виждам, че“.

благоприятен за делото Ми, затова се заемам по-бързо с новата Си работа върху човека. Все пак това е нова епоха и за да доведе повече хора в нея и да отдели още от тези, които предстои да пропъдя, съм предприел ново дело. Приключих неразгадаема за човешките същества част от делото Си сред народа на големия червен змей, карайки ги да се олюляват под напорите на вятъра, след което мнозина безмълвно се оставят да бъдат отнесени от него. Това е „харманът“, който се каня да изчистя, за това копнея и такъв е планът Ми. Защото много нечестиви се прокрадват, докато работя, но Аз не бързам да ги изгоня. Но ще ги разпръсна в точния момент. Едва тогава ще се превърна в извора на живот, позволявайки на искрено обичащите Ме да получат от Мен плодовете на смокиновото дърво и уханието на лилията. В земята, в която пребивава Сатана, земята на прахта, няма чисто злато, а само пясък, и затова, за да се справя с тези обстоятелства, Аз върша този етап от делото Си. Трябва да знаете, че добивам чисто, пречистено злато, а не пясък. Как да позволя грешниците да останат в Моя дом? Как да оставя лисиците да живеят като паразити в рая Ми? Прилагам всякакви уместни средства, за да премахна тези неща. Преди да разкрия волята Си, никой не подозира какво възнамерявам да направя. Използвам възможността да изпъдя нечестивите и те са принудени да се отдалечат от Мен. Така постъпвам с грешните, но ще настъпи денят, в който и те ще Ми служат. Твърде силно е желанието на хората да получат благословения; затова обръщам тялото Си и показвам славния Си лик на езичниците, за да позволя на всички хора да живеят в своя свят и да съдят сами себе си, докато Аз продължавам да изричам думите, които трябва да произнеса, и да давам на хората, каквото им е нужно. Когато се осъзнаят, Аз вече отдавна ще съм разпространил делото Си. Тогава ще изразя Своята воля пред човеците и ще започна втората част от делото Си с тях, позволявайки на всички да Ме следват отблизо, за да са в унисон с делото Ми и за да дам на всекиго възможност да допринесе според способностите си за работата, която трябва да свърша.

Никой не вярва, че ще съзре Моята слава и Аз не принуждавам никого, а просто я пренасям от света на хората в друг свят. Когато човечеството отново се покае, ще разкрия Своята слава пред още по-голямо множество от вярващите в Мен. Това е принципът Ми на работа. Защото ще дойде време, когато Моята слава ще се оттегли от Ханаан, ще дойде и време, в което тя ще напусне и избраните. При това ще дойде момент, в който славата Ми ще изостави цялата земя и тя ще потъмнее и потъне в мрак. Дори и Обетованата земя не ще види слънчев лъч. Всички хора ще изгубят вярата си, но никой не би понесъл да се отдалечи от благоуханието на Ханаан. Едва когато премина в новото небе и в новата земя, Аз ще взема другата част от Своята слава и ще я разкрия първо в Ханаан, и така ще изпратя искрица светлина из потопената в среднощен мрак земя и ще я облея в зарево, за да може хората по цялата земя да почерпят сила от светлината,

позволявайки на славата Ми да се усили и наново да се прояви пред всички народи, и цялото човечество да осъзнае, че от много време пребивавам в света на хората и отдавна съм пренесъл славата Си от Израел на Изток, защото тя изгрява от изток и беше пренесена от Епохата на благодатта до днешния ден. Но Аз потеглих именно от Израел и оттам пристигнах в Изтока. Едва когато светлината от изток постепенно стане бяла, тъмнината по цялата земя ще започне да прелива в светлина и чак тогава човекът ще открие, че отдавна съм напуснал Израел и се въздигам отново на изток. Тъй като веднъж слязох в Израел и после го напуснах, не мога отново да се родя там, защото делото Ми направлява цялата вселена и нещо повече, светкавицата се устремява направо от изток на запад. Ето затова слязох на изток и донесох Обетованата земя на тамошните хора. Ще заведа хора от цял свят в Ханаан и тъй ще продължа да изричам словата Си от Ханаан, за да контролирам цялата вселена. По това време няма светлина по цялата земя освен в Ханаан и всички човеци са застрашени от студ и глад. Аз дарих Израел със славата Си, а после я оттеглих — така отведох израилтяните, а и цялото човечество, на изток. Доближих всички тях до светлината, за да се обединят отново с нея и да се свържат с нея, и да не трябва да я търсят повече. Ще позволя на всички търсещи отново да я съзрат и да видят славата, която имах в Израел. Ще им позволя да видят, че отдавна съм слязъл на бял облак сред човечеството, да се насладят на безбройните снежнобели облаци и изобилните гроздове от плодове и нещо повече — ще разкрия пред погледа им Йехова, Бог на Израел. Ще им позволя да видят Учителя на евреите, бленувания Месия, и пълното явяване на Мен, Който съм преследван от царе през всички епохи. Ще действам из цялата вселена и ще извърша велико дело, като в последните дни ще разкрия пред човечеството цялата Своя слава и всичко свършено от Мен. Ще покажа целия Си божествен лик на тези, които са Ме очаквали много години, които са копнели да се спусна върху бял облак, на Израел, който копнее за повторното Ми явяване, а също и на всички, които Ме преследват, за да може всички до един да узнаят, че преди много време съм пренесъл славата Си на изток и тя вече не е в Юдея. Защото последните дни вече настъпиха!

Осъществявам делото Си из цялата вселена и от изток безспир прогърмяват оглушителни тътени и разтърсват всички народи и религии. С гласа Си преведох цялото човечество в настоящето. Карам всички хора да бъдат завоювани от Моя глас, да попаднат в този поток и да Ми се подчинят, защото отдавна възвърнах славата Си от цялата земя и я проявих отново на изток. Кой не копнее да види Моята слава? Кой не очаква с трепет завръщането Ми? Кой не жадува за повторното Ми явяване? Кой не копнее за прелестта Ми? Кой би отказал да дойде в светлината? Кой не би желал да види щедростта на Ханаан? Кой не копнее за завръщането на Избавителя? Кой не обожава Този, чието могъщество е безгранично? Гласът Ми ще отекне из цялата земя. Ще се обърна към Моя избран

народ и ще им говоря още, подобно на мощен гръм, разтърсващ планините и реките. Отправлям думите си към цялата вселена и към човечеството. Ето защо Моето слово е пазено като съкровище от хората и цялото човечество тачи думите Ми. Светкавицата прорязва целия небосвод от изток до запад. Словата Ми са такива, че хората не желаят да се откажат от тях, въпреки че ги смятат за неразгадаеми, но поради това им се наслаждават още повече. Всички хора отбелязват Моето пришествие с радост и веселие, като новородено дете. Със силата на гласа Си ще призова при Себе Си всички хора. От този момент нататък официално ще Се присъединя към човешкия род, за да започнат да Ме почитат. Със славата, която излъчвам, и с думите, изричани от Моята уста, ще накарам всички хора да се стекат пред Мен и да видят, че светкавицата просветва от изток и че съм слязъл на Елеонския хълм на изток. Ще видят, че от дълго време пребивавам на земята, вече не като Еврейски син, а като Мълнията от изток. Защото отдавна възкръснах и напуснах мястото си сред хората, и след това отново се появих сред тях със слава. Аз съм Този, на когото се покланяха от векове, а също съм и младенецът, от когото израилтяните се отрекоха преди хилядолетия. При това Аз съм преславният Всемогъщ Бог на днешната епоха! Нека всички да застанат пред Моя трон и да видят великолепия Ми лик, нека чуят Моя глас и се вгледат в делата Ми. Това е цялата Моя воля, това е краят и зенитът на Моя план, а също и целта на управлението Ми: всяка нация да се прекланя пред Мен, да Ме почитат на всички земни езици, всеки човек да се уповава на Мен и всички народи да са Мои верни поданици!

ОСНОВНАТА РАЗЛИКА МЕЖДУ ВЪПЛЪТЕНИЯ БОГ И ХОРАТА, КОИТО БОГ ИЗПОЛЗВА

Много са годините, през които Божият Дух е търсил, докато е вършил Своите дела на земята, и много са тези, които Бог е използвал, за да изпълнява Своето дело през вековете. И все пак през цялото това време Божият Дух не е имал удобно място за почивка и това е причината Бог да преминава между различни хора, за да върши Своето дело. Накратко казано, Той извършва делото Си чрез хора. Това означава, че през всичките тези години Божието дело никога не е спирало и че то продължава да напредва сред хората, чак до днес. Въпреки че Бог е изрекъл толкова много думи и е извършил толкова много дела, хората все още не познават Бог и това е така, защото Той никога не се е явявал на хората, а също и защото няма осезаема форма. Така че Бог трябва да доведе това дело — делото да накара всички хора да осъзнаят практическото значение на практическия Бог — до завършек. За да постигне тази цел, е необходимо Бог да разкрие Своя Дух на

хората по недвусмислен начин и да извърши Своето дело сред тях. Това означава, че само когато Божият Дух приеме физическа форма, когато се облече в плът и кръв, когато може да бъде видян как ходи между хората и ги придружава в живота им, като понякога се показва, а понякога се скрива — само тогава хората могат да достигнат до по-задълбочено разбиране за Него. Ако Бог оставаше само в плът, Той не би могъл да завърши делото Си в неговата цялост. И след като работи в плът за определен период от време, изпълнявайки Своето служение, което трябва да бъде извършено в плът, Бог ще напусне плътта и ще работи в духовния свят по образа на плътта, точно както Исус направи това, след като работи за определен период от време в нормална човешка природа и завърши цялото дело, което трябваше да завърши. Може би си спомняте този пасаж от „Пътят ... (5)“: „Спомням си, че Моят Отец Ми каза: „На земята се стреми само да се подчиняваш на волята на Своя Отец и да изпълниш Неговото поръчение. Нищо друго не Те засяга“. Какво виждаш в този пасаж? Когато Бог идва на земята, Той върши само Своето дело в рамките на божествената природа и това е делото, което Небесният Дух е възложил на въплътения Бог. Когато идва, Той говори по цялата земя, за да даде глас на Своето слово с различни средства и от различни гледни точки. За Своя цел и принцип на работа Той приема най-вече грижата за човека и обучението му и не се интересува от неща като междуличностни отношения или подробности от живота на хората. Основното Му служение е да говори от името на Духа. Това означава, че когато Божият Дух се появява осезаемо в плът, Той само поддържа живота на човека и изважда наяве истината. Той не се ангажира с делата на човека, което ще рече, че не участва в делата на хората. Хората не могат да вършат божествени дела, а Бог не участва в човешките дела. През всичките години, откакто Бог е дошъл на тази земя, за да изпълни Своето дело, Той винаги е правил това чрез хора. Тези хора обаче не могат да бъдат смятани за въплъщение на Бог, а само за такива, които са използвани от Него. В същото време днешният Бог може да говори директно от гледната точка на божествената природа, като изпраща гласа на Духа и работи от името на Духа. Всички онези, които Бог е използвал през вековете, са също примери за това как Божият Дух действа в тяло от плът и кръв — така че защо те не могат да бъдат наречени Бог? Но днешният Бог също е Божият Дух, действащ директно в плът, а Исус също беше Божият Дух, действащ в плът; И двамата се наричат Бог. Така че каква е разликата? Всички хора, които Бог е използвал през вековете, са имали обикновени мисли и са били способни на обикновени разсъждения. Всички те са разбирали принципите на човешкото поведение. Те са имали нормални човешки идеи и са притежавали всички неща, които обикновените хора трябва да притежават. Повечето от тях са имали изключителен талант и вроден интелект. Като въздейства на тези хора, Божият Дух мобилизира техните таланти, които са дадените им от Бог дарби. Божият Дух задейства техните таланти, като използва

силните им страни в служба на Бог. И все пак Божествената същност няма идеи и мисли, тя е изчистена от човешки намерения и дори не притежава това, което обикновените хора притежават. Може да се каже, че Бог дори не е запознат с принципите на човешкото поведение. Така става, когато днешният Бог идва на земята. Неговото дело и Неговите думи са изчистени от човешки намерения и човешка мисъл, но са директна проява на намеренията на Духа и Той действа директно от името на Бог. Това означава, че Духът говори директно, т.е. божествената природа директно извършва делото, без да се смесва дори и малко с човешките намерения. Иначе казано, въплътеният Бог директно въплъщава божествената природа, няма човешка мисъл и идеи, и няма разбиране за принципите на човешкото поведение. Ако действаше само божествената природа (т.е., ако Самият Бог действаше сам), нямаше да има възможност Божието дело да бъде извършено на земята. Така че, когато Бог идва на земята, Той трябва да има малък брой хора, които да използва, за да работи в рамките на човешката природа заедно с работата, която Бог върши в божествената природа. Иначе казано, Той използва човешкия труд, за да поддържа Своего божествено дело. Ако не правеше това, нямаше да има начин човекът да има пряк досег с божественото дело. Така беше с Исус и Неговите ученици. По времето, когато беше на земята, Исус отмени старите закони и определи нови заповеди. Той също изрече много думи. Цялото това дело беше извършено в рамките на Неговата божествена природа. Останалите, като Петър, Павел и Йоан, всички изградиха по-нататъшното си дело върху основите на думите на Исус. Това означава, че Бог започна Своего дело в онази епоха, поставяйки началото на Епохата на благодатта, т.е. Той постави началото на нова епоха, като премахна старата и изпълни думите: „Бог е Началото и Краят“. С други думи, човекът трябва да върши човешки дела върху основата на божественото дело. След като Исус каза всичко, което трябваше да каже, и завърши Своего дело на земята, Той си тръгна от хората. След това всички хора, които вършеха дела, се съобразяваха с принципите, изразени в Неговите думи, и тяхната практика беше според истините, за които Той говори. Всички тези хора работеха за Исус. Ако Исус вършеше работата сам, без значение колко думи изрича, хората нямаше да имат досег с думите Му, защото Той работеше в рамките на божествената природа и можеше да говори само с думи от божествената природа; Той нямаше да може да обясни нещата до степен, в която нормалните хора да успяват да разберат Неговите думи. Ето защо Той трябваше да направи така, че апостолите и пророците, които идваха след Него, да допълнят делото Му. Това е принципът, според който въплътеният Бог върши Своего дело — въплъщава се в плът, за да говори и да работи, така че да завърши делото на божествената природа, и след това използва няколко или може би повече хора според Божието сърце, които допълват Неговото дело. Това означава, че Бог използва хора според Неговото сърце, за да вършат работата по воденето и

напояването в рамките на човешката природа, така че Божиите избраници да могат да навлязат в истинната реалност.

Ако, когато е в плът, Бог вършеше само делото на божествената природа и нямаше хора според Неговото сърце, които да работят в съгласие с Него, човекът нямаше да е способен да разбере Божията воля или да има досег с Бог. Бог трябва да използва обикновени хора според Неговото сърце, за да завършат това дело, да бдят над църквите и да ги водят, така че да се постигне нивото, което човешките познавателни процеси и човешкият мозък са способни да си представят. С други думи, Бог използва малък брой хора според Неговото сърце, за да „преведат“ работата, която Той върши в Своята божествена природа, така че тя да бъде открита — да трансформират божествения език в човешки, така че хората да могат да вникнат в него и да го разберат. Ако Бог не правеше така, никой нямаше да разбере Неговия божествен език, защото хората според Божието сърце все пак са съвсем малко на брой, а способността на човека да разбира е слаба. Това е причината Бог да избира този метод само когато работи във въплътено тяло. Ако съществуваше само дело в божествената природа, човекът нямаше да има възможност да опознае Бог или да има досег с Него, защото не разбира Божия език. Човекът може да разбира този език само чрез посредничеството на хората според Божието сърце, които разясняват Неговите думи. Но ако в рамките на човешката природа работеха само такива хора, това би могло само да поддържа нормалния живот на човека; човешкият нрав нямаше да може да бъде трансформиран. Божието дело нямаше да може да има нова отправна точка; това щяха да бъдат просто същите стари песни, същите стари баналности. Единствено чрез посредничеството на въплътения Бог, който казва всичко, което трябва да се каже, и прави всичко, което трябва да се направи, през периода на Своето въплъщение, след което хората работят и живеят според Неговите думи, ще може да се промени житейският нрав на хората и само по този начин те ще могат да вървят в крак с времето. Този, който работи в рамките на божествената природа, представлява Бог, а тези, които работят в рамките на човешката природа, са хора, използвани от Бог. Това означава, че въплътеният Бог се различава съществено от хората, които Бог използва. Въплътеният Бог е способен да върши делото на божествената природа, а хората, използвани от Бог, не са способни на това. В началото на всяка епоха Божият Дух говори лично и започва новата епоха, за да въведе човека в ново начало. Когато Той вече не говори, това означава, че Божието дело в Неговата божествена природа е приключило. След това всички хора следват водачеството на тези, които Бог използва, за да навлязат в своя житейски опит. По същата логика това е и етапът, в който Бог въвежда човека в новата епоха и дава на хората нова отправна точка — тогава приключва Божието дело в плът.

Бог не идва на земята, за да усъвършенства Своята нормална човешка природа, нито пък да изпълнява делото на нормалната човешка природа. Той идва

само за да извърши делото на божествената природа в нормална човешка природа. Това, което Бог говори за нормалната човешка природа, не е каквото хората си представят. Човекът определя „нормалната човешка природа“ като това да имаш съпруга или съпруг, синове и дъщери, които са доказателство, че си обикновен човек; Бог обаче не вижда нещата по този начин. Той смята за нормалната човешка природа това да имаш нормални човешки мисли, нормален човешки живот и да бъдеш роден от нормални хора. Но Неговата представа за нормалност не включва това да имаш съпруга или съпруг и деца по начина, по който човек говори за нормалността. Тоест за човека нормалната човешка природа, за която Бог говори, е това, което човек би сметнал за отсъствие на човешка природа, почти лишена от емоции и на пръв поглед лишена от плътски нужди, точно като Исус, който имаше само външността на нормален човек и прие външността на нормален човек, но в същината Си не притежаваше абсолютно всичко, което нормалният човек трябва да притежава. От това се вижда, че същината на въплътения Бог не включва цялата нормална човешка природа, а само част от нещата, които хората трябва да притежават, за да поддържат рутинния нормален човешки живот и нормалните човешки способности за разсъждение. Но тези неща нямат нищо общо с това, което човекът счита за нормална човешка природа. Те са това, което въплътеният Бог трябва да притежава. Има обаче и такива хора, които твърдят, че за въплътения Бог може да се каже, че притежава нормална човешка природа само ако има съпруга, синове и дъщери, семейство; без тези неща, казват те, Той не е нормален човек. Тогава те питам: „Бог има ли съпруга? Възможно ли е Бог да има съпруг? Възможно ли е Бог да има деца?“. Това не са ли заблуди? И все пак въплътеният Бог не може да изскочи от пукнатина между скалите или да падне от небето. Той може да се роди само в нормално човешко семейство. Затова Той има родители и сестри. Това са нещата, които нормалната човешка природа на въплътения Бог трябва да притежава. Такъв беше случаят с Исус; Той имаше баща и майка, сестри и братя и всичко това беше нормално. Но ако Той имаше съпруга, синове и дъщери, това нямаше да е нормалната човешка природа, която Бог желаше въплътеният Бог да притежава. И ако случаят беше такъв, Той нямаше да може да работи от името на божествеността. Точно защото Той нямаше съпруга или деца, но все пак беше роден от нормални хора в нормално семейство, Той успя да извърши божественото дело. И за да бъде още по-ясен, това, което Бог смята за нормален човек, е човек, роден в нормално семейство. Само такъв човек притежава необходимите качества, за да върши божествени дела. Ако пък човекът има съпруга, деца или съпруг, този човек не би могъл да върши божествени дела, защото ще притежава само нормална човешка природа, която е нужна на хората, но не и тази, която е нужна на Бог. Божият промисъл и това, което хората разбират, често са коренно различни неща. В този етап от Божието дело има много неща,

които противоречат на представите на хората и се различават значително от тях. Може да се каже, че този етап от Божието дело се състои изцяло от практическа работа на божествената природа, а човешката природа играе второстепенна роля. Тъй като Бог идва на земята, за да изпълни Своето дело Сам, вместо да позволи на човека да се заеме с него, Той се въплъщава в плът (в непълноценен, нормален човек), за да извърши Своето дело. Той използва това въплъщение, за да представи на човечеството нова епоха, да разкаже на хората за следващия етап от делото Си и да помоли хората да вършат практическа работа в съответствие с пътя, описан в думите Му. Така приключва Божието дело в плът; Той скоро ще напусне хората, вече няма да живее в плътта на нормалната човешка природа, а по-скоро ще се отдалечи от човека, за да продължи с друга част от Своето дело. След това, използвайки угодните на сърцето Му хора, Той продължава делото Си на земята сред тази група хора, но в рамките на тяхната човешка природа.

Въплътеният Бог не може да остане с човека завинаги, защото Бог има още много дела за вършене. Той не може да бъде обвързан с плътта; Той трябва да я захвърли, за да върши делата, които трябва да върши, въпреки че ги върши в образа на плътта. Когато Бог идва на земята, Той не чака, докато достигне формата, която един обикновен човек би трябвало да придобие, преди да умре и да напусне хората. Без значение колко стара е плътта Му, когато делото Му е завършено, Той си отива и напуска човека. За Него такова понятие като възраст не съществува, Той не брои дните Си според продължителността на човешкия живот; вместо това завършва въплътения Си живот в съответствие с етапите на Своето дело. Може би има хора, които смятат, че Бог, идвайки в плът, трябва да остарее до определена степен, да се превърне във възрастен човек, да достигне старост и да Си отиде едва когато Неговото тяло откаже да Му служи. Това е човешкото въображение; Бог не работи по този начин. Той идва в плътта само за да върши работата, която трябва да върши, а не за да живее като обикновен човек — да се роди при родителите си, да порасне, да създаде семейство и да започне кариера, да има и отгледа деца, да преживее възходи и падения в живота Си — всички дейности на обикновения човек. Когато Бог идва на земята, това е Божият Дух, който се облича в плът, влиза в плътта, но Бог не живее живота на обикновен човек. Той идва само за да изпълни една част от Своя план за управление. След това Той ще напусне човечеството. Когато идва в плътта, Божият Дух не усъвършенства нормалната човешка природа на плътта. По-скоро се случва така, че във време, предварително определено от Бог, божествената природа започва да работи директно. След това, когато е направил всичко, което е трябвало да направи, и след като е завършил напълно Своето служение, делото на Божия Дух на този етап е приключило и тогава животът на въплътения Бог също приключва, независимо дали Неговото плътско тяло е живяло достатъчно продължително. Казано по-ясно, какъвто и етап от живота да достигне плътското

тяло, колкото и дълго да живее на земята, всичко се решава от делото на Духа. То няма нищо общо с това, което човекът смята за нормална човешка природа. Вземете за пример Исус. Той живя в плът тридесет и три години и половина. От гледна точка на продължителността на живота на човешкото тяло Той не трябваше да умре на тази възраст и не трябваше да Си тръгва. Но това не беше грижа на Божия Дух. След като делото Му беше завършено, тялото беше отнето, и то изчезна заедно с Духа. Това е принципът, по който Бог работи в плътта. И така, строго погледнато, човешката природа на въплътения Бог не е от първостепенно значение. Ще повторя, че Той не идва на земята, за да живее живота на обикновено човешко същество. Не става така, че Той първо живее нормален човешки живот, а след това започва делото Си. Напротив, ако е роден в обикновено човешко семейство, Той е способен да върши божествени дела, дела, които не са опетнени от човешки намерения, които не са плътски, които със сигурност не възприемат обществените порядки, не включват човешки мисли и представи, нито пък включват човешки житейски философии. Това е делото, което въплътеният Бог възнамерява да извърши, това е и практическото значение на Неговото въплъщение. Бог идва в плътта преди всичко, за да изпълни етап от делото, който трябва да бъде извършен в плътта, без да се подлага на други тривиални процеси, а що се отнася до преживяванията на обикновения човек, Той няма такива. Делото, което въплътеното тяло на Бог трябва да извърши, не включва нормалните човешки преживявания. Така че Бог идва в плътта, за да извърши делото, което трябва да извърши в плът. Останалото няма нищо общо с Него; Той не преминава през толкова много тривиални процеси. След като Неговото дело приключи, значението на въплъщението Му също приключва. Завършването на този етап означава, че работата, която Той трябва да свърши в плът, е приключила и служението на плътта Му е завършено. Но Той не може да продължи работата Си в плътта безкрайно. Той трябва да се премести на друго място, където да работи, място извън плътта. Само по този начин Неговото дело може да бъде извършено пълноценно и да постигне по-голям ефект. Бог работи според Своя първоначален план. Той вижда като на длан коя работа трябва да свърши и коя е приключил. Бог води всеки човек по път, който Той вече е определил. Никой не може да избегне това. Само онези, които следват напътствията на Божия Дух, ще могат да навлязат в покой. Може да се окаже, че в по-нататъшната работа Бог няма да говори в плътта, за да напътства човека, а Дух с осезаема форма ще направлява живота на хората. Само тогава човекът ще може действително да се докосне до Бог, да погледне към Него и да навлезе по-добре в реалността, в която Бог изисква да бъде човекът, за да бъде усъвършенстван от практическия Бог. Това е делото, което Бог възнамерява да извърши и което Той е планирал отдавна. От това следва, че всички вие трябва да видите пътя, по който трябва да поемете!

ИЗБАВИ СЕ ОТ ВЛИЯНИЕТО НА ТЪМНИНАТА И ЩЕ БЪДЕШ ПРИДОБИТ ОТ БОГ

Какво е влиянието на тъмнината? Така нареченото „влияние на тъмнината“ е влиянието на сатанинската измама, разврат, обвързване и контрол над хората. Влиянието на Сатана е влияние, окръжено от ореола на смъртта. Всички онези, които живеят под властта на Сатана, са обречени на погибел. Как, след като си придобил вяра в Бог, можеш да се избавиш от влиянието на тъмнината? Когато искрено се молиш на Бог, сърцето ти е изцяло обърнато към Него и в този момент то се движи от Божия Дух. Ставаш готов да Му се отдадеш напълно и в този момент ще се отървеш от влиянието на тъмнината. Ако всичко, което човек прави, е угодно на Бог и е в съответствие с Неговите изисквания, тогава това е човек, който живее според Божиите слова и под Неговата грижа и закрила. Ако хората не могат да претворят в живота си Божиите слова, ако те винаги се опитват да Го заблудят, ако постъпват с пренебрежение спрямо Него и не вярват в Неговото съществуване, то това са хора, които живеят под влиянието на тъмнината. Онези, които не са приели Божието спасение, живеят под властта на Сатана, тоест всички те живеят под влиянието на тъмнината. Тези, които не вярват в Бог, живеят под властта на Сатана. Дори хората, които вярват в съществуването на Бог, може да не живеят непременно в Неговата светлина, защото тези, които вярват в Него, може всъщност да не живеят според Неговите думи и да не се подчиняват на Бог. Човек е ограничен в това да вярва само в Бог, но тъй като няма познание за Него, той все още живее по старите правила, сред мъртви думи, живее живот, който е мрачен и несигурен, без да е напълно пречистен от Бог или да е изцяло придобит от Него. Следователно, макар и да се разбира от само себе си, че онези, които не вярват в Бог, живеят под влиянието на тъмнината, дори тези, които вярват в Него, все още могат да бъдат под нейно влияние, защото са лишени от действието на Светия Дух. Тези, които не са получили Божията благодат или Неговата милост, и онези, които не могат да видят делото на Светия Дух, те всички живеят под влиянието на тъмнината; в повечето случаи така живеят и хората, които просто се радват на Божията благодат, но не познават Самия Бог. Ако човек вярва в Бог, но живее по-голямата част от живота си под влиянието на тъмнината, тогава съществуването на този човек е загубило своя смисъл; а има ли смисъл да споменаваме хората, които не вярват, че Бог съществува?

Всички онези, които не могат да приемат Божието дело, или които приемат Божието дело, но не са способни да изпълнят Неговите изисквания, са хора, живеещи под влиянието на тъмнината. Само онези, които се стремят към истината и са способни да отговорят на Божиите изисквания, ще получат благословения от Него и само те ще избягнат влиянието на тъмнината. Тези, които не са били освободени, които винаги се намират под контрола на нещо конкретно и които не

са в състояние да отдадат сърцата си на Бог, са хора, намиращи се под робството на Сатана, и живеят окръжени от ореола на смъртта. Тези, които се отнасят недобросъвестно към собствените си задължения, които не изпълняват Божиите поръчения и които не изпълняват задълженията си в църквата, са хора, живеещи под влиянието на тъмнината. Тези, които съзнателно смуцават църковния живот, които умишлено сеят раздор между своите братя и сестри или които създават клики, са хора, които се намират под още по-дълбоко влияние на тъмнината и са в робска зависимост от Сатана. Тези, които имат неестествени взаимоотношения с Бог, които винаги имат причудливи желания, които винаги искат да са с предимство пред другите и които никога не желаят да променят нрава си, са хора, които живеят под влиянието на тъмнината. Тези, които винаги са небрежни и никога не се отнасят сериозно към претворяването на истината в живота им, и които не се стремят да изпълняват Божиата воля, а се стремят само да задоволят собствената си плът, също са хора, които живеят под влиянието на тъмнината, обгърнати от смъртта. Тези, които се занимават с нечестиви дела и с измами, докато работят за Бог, които се отнасят към Бог по повърхностен начин, които мамят Бог и които постоянно кроят планове за себе си, са хора, живеещи под влиянието на тъмнината. Всички онези, които не могат искрено да обичат Бог, които не се стремят към истината и които не се съсредоточават върху промяната на своя нрав, са хора, живеещи под влиянието на тъмнината.

Ако искаш Бог да те похвали, тогава първо трябва да се отървеш от мрачното влияние на Сатана, като отвориш сърцето си за Бог и го обърнеш напълно към Него. Ще похвали ли Бог онова, което правиш сега? Обърна ли сърцето си към Бог? Дали нещата, които вършиш, са това, което Бог изисква от теб? Съответстват ли те на истината? Изпитвай себе си по всяко време и се съсредоточи върху това, как ядеш и пиеш Божиите слова; открий сърцето си пред Него, обичай Го искрено и изцяло посвети себе си на Бог. Хората, които правят това, със сигурност ще получат Божиата похвала. Всички, които вярват в Бог, но не се стремят към истината, няма как да избегнат влиянието на Сатана. Всички онези, които не живеят честно живота си, които се държат по един начин пред другите, а по друг начин зад гърба им, които на вид са изпълнени със смирение, търпение и любов, макар че същността им е коварна, хитра и лишена от преданост към Бог — такива хора са типични представители на онези, които живеят под влиянието на тъмнината: те са от рода на змията. Тези, които винаги вярват в Бог само за своя собствена полза, които са самодоволни и надменни, които се самоизтъкват и които защитават собственото си положение, са хора, които обичат Сатана и се противопоставят на истината. Тези хора отблъскват Бог и принадлежат изцяло на Сатана. Онези, които не обръщат внимание на Божието бreme, които не служат на Бог с цялото си сърце, които винаги са загрижени за собствените си интереси и интересите на семействата си, които не са в състояние да изоставят всичко, за да

се посветят изцяло на Бог, и които никога не живеят според Неговите думи, са хора, живеещи извън Неговите думи. Такива хора не могат да получат Божията похвала.

Навремето Бог създал хората, за да могат да се наслаждават на Неговото изобилие и истински да Го обичат — така хората биха живели в Неговата светлина. В днешно време всички онези, които не могат да обичат Бог, които не обръщат внимание на Неговото бreme, не са способни изцяло да Му отдадат сърцата си, не могат да приемат сърцето Му като свое и не могат да поемат Неговото бreme като свое собствено — Божията светлина не огрява такива хора и затова всички те живеят под влиянието на тъмнината. Те вървят по път, който е диаметрално противоположен на Божията воля, и във всичко, което правят, няма и капка истина. Те се въргалият в тинята със Сатана — те са хора, които живеят под влиянието на тъмнината. Ако можеш често да ядеш и да пиеш Божиите слова, да се отнасяш с внимание към Неговата воля и да прилагаш Неговите думи на практика, тогава ти принадлежиш на Бог и си човек, който живее според Неговите думи. Готов ли си да се избавиш от властта на Сатана и да живееш в светлината на Бог? Ако живееш според Божиите слова, тогава Светия Дух ще може да извърши Своето дело; ако живееш под влиянието на Сатана, тогава няма да дадеш на Светия Дух такава възможност. Работата, която Светия Дух извършва в хората, светлината, с която Той ги озарява, и увереността, която им дава, траят само миг. Но ако хората са небрежни и не обръщат внимание на това, тогава работата на Светия Дух ще ги подмине. Ако хората живеят според Божиите слова, тогава Светия Дух ще бъде с тях и ще работи върху тях. Ако хората не живеят според Божиите слова, тогава те живеят в оковите на Сатана. Ако хората живеят с развратен нрав, тогава у тях го няма присъствието или действието на Светия Дух. Ако живееш в границите на Божиите слова и ако живееш така, както Бог изисква, тогава ти си човекът, който Му принадлежи и върху който ще бъде осъществено Неговото дело; ако не живееш в рамките на Божиите изисквания, а вместо това живееш под властта на Сатана, тогава ти несъмнено живееш под влиянието на сатанинската поквара. Можеш да изпълниш Неговите изисквания само като живееш в рамките на Божиите слова и Му отдаваш сърцето си. Трябва да вършиш онова, което Бог казва, като превърнеш Неговите слова в основа на своето съществуване и в реалност на своя живот: само тогава ще принадлежиш на Бог. Ако ти действително постъпваш в съответствие с Божията воля, Той ще свърши работата Си върху теб и тогава ще живееш с Неговото благословение и в светлината на Неговия лик: ще разбереш работата, която извършва Светия дух, и ще почувстваш радостта от Божието присъствие.

За да се избавиш от влиянието на тъмнината, първо трябва да си предан на Бог и със сърце, жадуващо да се стреми към истината: само тогава твоето състояние ще бъде правилно. Животът в правилно състояние е необходимото условие за избавяне от влиянието на тъмнината. Състоянието ти е неправилно

тогава, когато не си предан на Бог и сърцето ти не желае искрено да търси истината — в такъв случай и дума не може да става за избавянето ти от влиянието на тъмнината. Моите думи са в основата на човешкото избавление от тъмните влияния, а хората, които не могат да постъпват в съответствие с Моите думи, няма да могат да се отърват от оковите на влиянието на тъмнината. Живот в правилно състояние означава живот под ръководството на Божиите слова, живот в състояние на преданост към Бог, живот в състояние на търсене на истината, живот в реалността на искрено посвещаване на Бог и живот в състояние на истинска любов към Бог. Тези, които живеят в такава състояние и в такава реалност, постепенно ще се преобразяват, докато навлизат в дълбините на истината, и ще се преобразяват, докато Божията работа навлиза в дълбочина. В края на краищата те непременно ще станат хора, които са придобити от Бог и които истински Го обичат. Тези, които са се избавили от влиянието на тъмнината, могат постепенно да си изяснят каква е Божията воля и с времето да я разберат, като в крайна сметка ще спечелят доверието на Бог. Те не само няма да имат каквито и да е представи за Бог и няма да се бунтуват срещу Него, но и ще мразят още повече предишните си представи и бунтарство, и в сърцата им ще пламне истинска любов към Бог. Хората, които не са в състояние да се избавят от влиянието на тъмнината, са изцяло погълнати от плътта и са обзети от бунтовен дух. Сърцата им са изпълнени с човешки представи и житейски философии, както и със собствените им стремежи и разсъждения. Това, което Бог изисква от човека, е неговата неразделна любов; това, което Той изисква, е човек да бъде обзет от Неговите думи и сърцето му да е изпълнено с любов към Него. Да живее според Божиите слова, да търси в думите Му онова, което трябва да открие, да обича Бог заради Неговите думи, да се стреми към думите Му, да живее заради думите Му — това са целите, които човек трябва да се стреми да постигне. Всичко трябва да се гради върху Божиите думи и само тогава човек ще може да отговори на Божиите изисквания. Ако човек не е въоръжен с Божиите слова, тогава той не е нищо друго, освен един червей, обладан от Сатана! Помисли върху това: каква част от Божиите слова е пунала корени в теб? Кое в живота ти протича според Неговите думи и кое не си изживял в съответствие с тях? Ако Божиите думи не са те завладели напълно, тогава какво точно изпълва сърцето ти? Във всекидневния си живот контролиран ли си от Сатана или си изпълнен с Божиите слова? Дали Неговите думи са фундамента, върху който се основават твоите молитви? Излязъл ли си от негативното си състояние благодарение на просветлението на Божиите слова? Да приемеш Божиите думи като основа на твоето съществуване — ето върху какво трябва да се стреми всеки. Ако Неговите думи не присъстват в твоя живот, тогава ти живееш под влиянието на тъмнината, бунтуваш се срещу Бог, противиш Му се и позориш Неговото име. Вярата на такива хора в Бог не е нищо друго, освен вреда и пречка. Каква част от своя живот си изживял в съответствие с Неговите думи? А

каква част не си изживял в съгласие с тях? Колко от онова, което Божието слово е изискало от теб, си изпълнил? Колко е било изгубено в теб? Разсъждавал ли си задълбочено върху тези неща?

За да се избавим от влиянието на тъмнината е необходимо както действието на Светия Дух, така и всеотдайното сътрудничество от страна на човека. Защо казвам, че човек не върви по прав път? Хората, които следват правия път, са способни преди всичко да отдадат сърцата си на Бог. Това е задача, за изпълнението на която е необходимо много време, защото човешкият род винаги е живял под влиянието на тъмнината и е бил под робството на Сатана в продължение на хиляди години. Ето защо изпълнението на тази задача не може да бъде постигнато само за ден-два. Повдигнах този въпрос днес, за да могат хората да придобият представа за собственото си състояние. Щом човек започне да прави разлика между това какво представлява влиянието на тъмнината и какво означава да живееш в светлината, тогава изпълнението на задачата става по-лесно. Това е така, защото ти трябва да разбереш какво е влиянието на Сатана, преди да можеш да се избавиш от него, и едва след това ще имаш възможността да го отхвърлиш. А какво ще правят след това, решават вече самите хора. Изпълнявай всичко с положителна нагласа и никога не оставай пасивен. Само по този начин можеш да бъдеш придобит от Бог.

ВЪВ ВЯРАТА ЧОВЕК ТРЯБВА ДА СЕ СЪСРЕДОТОЧИ ВЪРХУ РЕАЛНОСТТА — ПРАКТИКУВАНЕТО НА РЕЛИГИОЗНИ РИТУАЛИ НЕ Е ВЯРА

Колко религиозни практики спазвате? Колко пъти сте се бунтували срещу Божието слово и сте вървели по свой път? Колко пъти сте прилагали Божието слово на практика, защото сте искрено загрижени за Неговите тегоби и се стремите да удовлетворите волята Му? Трябва да разбирате Божието слово и съответно да го прилагате на практика. Бъдете принципни във всичките си действия и постъпки. Това обаче не означава даспазвате правила или да правите нещо с неохота, само за да се покажете, а по-скоро означава да практикувате истината и да живеете според Божието слово. Само такава практика удовлетворява Бог. Всяко действие, което удовлетворява Бог, не е правило, а практикуване на истината. Някои хора имат склонност да привличат вниманието към себе си. В присъствието на своите братя и сестри те може да казват, че са задължени на Бог, но зад гърба им да не практикуват истината и да действат по съвсем различен начин. Не са ли това религиозни фарисеи? Човекът, който истински обича Бог и носи у себе си истината, е този, който е верен Нему, но не се изтъква като такъв. Такъв човек е готов да

практикува истината, когато се налага, и не говори и не действа по начин, който противоречи на съвестта му. Такъв човек проявява мъдрост, когато възникне нещо, и е принципен в действията си независимо от обстоятелствата. Такъв човек може да служи истински. Има хора, които често само на думи признават своя дълг към Бог. Те прекарват дните си с тревожно склучени вежди, като се правят на засегнати и окаяни. Колко отвратително! Ако ги попитате: „Можете ли да ми разкажете как сте задължени на Бог?“, ще останат без думи. Ако сте предани на Бог, тогава не говорете публично за това. Вместо това демонстрирайте любовта си към Бог чрез реални действия и Му се молете с истинско сърце. Всички онези, които се занимават с Бог само на думи и повърхностно, са лицемери! Някои говорят за дълг към Бог всеки път, когато се молят, и започват да плачат всеки път, когато се молят, дори без да са трогнати от Светия Дух. Такива хора са обладани от религиозни ритуали и представи. Те живеят според тях и вярват, че действията им са угодни на Бог и че Той благославя повърхностното благочестие или скръбните сълзи. Какво добро може да произлезе от такива абсурдни хора? За да демонстрират смирение, някои се преструват на любезни, когато говорят в присъствието на другите. Някои нарочно раболепничат в присъствието на останалите и се държат като агънца без грам сила. Такова поведение подхожда ли на хората от Царството? Хората от Царството трябва да са живи и свободни, невинни и открити, честни и любвеобилни и да живеят в състояние на свобода. Те трябва да притежават почтеност и достойнство и да могат да свидетелстват, където и да отидат. Такива хора са обичани и от Бог, и от хората. Онези, които са нови в областта на вярата, съблюдават твърде много външни практики. Те трябва първо да преминат през период на обработване и пречупване. Хората, които дълбоко в себе си имат вяра в Бог, не се отличават външно от другите, но действията и постъпките им са похвални. Само за такива хора може да се смята, че живеят според Божието слово. Ако проповядвате Евангелието всеки ден на различни хора в опит да ги доведете до спасение, но в крайна сметка все още живеете по правила и доктрини, не можете да донесете слава на Бог. Такива хора са не само религиозни фигури, но и лицемери. Когато тези религиозни хора се съберат, те могат да попитат: „Сестро, как си тези дни?“. Тя може да отговори: „Чувствам, че имам дълг към Бог и че не съм в състояние да удовлетвори Неговата воля“. Друг може да каже: „Аз също се чувствам длъжник на Бог и усещам, че не съм в състояние да удовлетвори Неговата воля“. Само тези няколко изречения и думи изразяват гнусните неща, които се крият дълбоко в тях, такива думи са изключително отвратителни и отблъскващи. Природата на такива хора е в противовес на Бог. На тези, които се съсредоточават върху реалността, каквото им е на сърцето, това им е на устата; те отварят сърцата си в общение. Те не се занимават с фалшиви работи, нито проявяват подобни учтивости или празни любезности. Винаги са откровени и не спазват никакви светски правила. Някои

хора имат склонност към демонстрации, дори до пълно умопомрачение. Ако някой запее, започват да танцуват, без дори да осъзнават, че млякото в тенджерата им е загоряло. Такива хора не са нито благочестиви, нито почтени и са твърде лекомислени. Всички тези неща показват загуба на връзка с реалността. Когато някои хора общуват по въпросите на духовния живот, макар да не говорят за това, че дължат нещо на Бог, те все пак дълбоко в себе си хранят истинска любов към Него. Чувството ви за дълг към Бог няма нищо общо с другите хора, защото сте длъжници на Бог, а не на човечеството. Каква е ползата да говорите постоянно за това на другите? Вие трябва да отдавате значение на вникването в реалността, а не на външния устрем и външните прояви. Какво представляват повърхностните добри дела на хората? Те възпламяват плътското и дори най-добрите външни практики не представляват живота, а могат само да покажат индивидуалния ви темперамент. Външните човешки практики не могат да изпълнят желанието на Бог. Постоянно говорите колко сте задължени на Бог, но не можете да наситите живота на другите или да насърчите боголюбивите им сърца. Вярвате ли, че тези ваши действия ще удовлетворят Бог? Смятате, че действията ви са в съответствие с Божията воля и че са от Духа, но всъщност всички те са абсурдни! Вярвате, че това, което ви доставя удоволствие, и това, което сте готови да направите, са точно онези неща, които радват Бог. Могат ли вашите симпатии да олицетворяват Бог? Може ли характерът на даден човек да представлява Бог? Онова, което ви доставя удоволствие, е точно онова, от което Бог се отвращава, а вашите навици са онези, които Бог мрази и отхвърля. Ако се чувствате длъжници, отидете и се помолете пред Бог; няма нужда да говорите за това на другите. Ако не се молите пред Бог, а вместо това постоянно привличате вниманието към себе си в присъствието на другите, може ли това да удовлетвори Божията воля? Ако действията ви винаги са повърхностни, това означава, че сте изключително суетни. Какви хора са тези, които извършват само повърхностни добри дела и нямат чувство за реалност? Те са просто лицемерни фарисеи и религиозни фигури! Ако не се отървете от своите външни практики и не сте в състояние да направите промени, тогава елементите на лицемерие във вас ще нарастват още повече. Колкото по-големи са елементите на лицемерие у вас, толкова по-голяма е съпротивата към Бог. В крайна сметка такива хора със сигурност ще бъдат пропъдени!

САМО ТЕЗИ, КОИТО ПОЗНАВАТ БОЖИЕТО ДЕЛО ДНЕС, МОГАТ ДА СЛУЖАТ НА БОГ

За да свидетелстваш за Бог и да посрамиш големия червен змей, трябва да спазваш следния принцип и да изпълняваш следното условие: трябва да обичаш Бог в сърцето си и да навлезеш в Неговите слова. Ако не навлезеш в Божиите

слова, няма да има как да посрамиш Сатана. Благодарение на израстването в твоя живот, ти се отричаш от големия червен змей и му донасяш пълно унижение; единствено това ще го посрами истински. Колкото повече искаш да прилагаш Божиите слова на практика, толкова по-голямо е доказателството за твоята любов към Бог и омразата ти към големия червен змей; колкото повече се покоряваш на Божиите слова, толкова по-голямо е доказателството за копнежа ти за истината. Хората, които не копнеят за Божиите слова, са хора без живот. Такива са хората, които са извън Божиите слова, но принадлежат на религията. Хората, които истински вярват в Бог, имат по-дълбоко познаване на Божиите слова, тъй като ядат и пият Неговите слова. Ако не копнееш за Божиите слова, тогава не можеш истински да ядеш и да пиеш Неговите слова, а ако не познаваш Божиите слова, тогава няма как да свидетелстваш за Бог или да Го удовлетворяваш.

Как трябва да познаваме Бог, като вярваме в Него? Човек трябва да опознае Бог въз основа на думите и делата Му днес, без отклонение или заблуда, и преди всичко трябва да познава Божието дело. Това е основата на познаването на Бог. Всички онези различни заблуди, при които липсва чисто разбиране на Божиите слова, са религиозни представи; те са отклоняващи се и погрешни разбирания. Най-голямото умение на религиозните дейци е да вземат Божиите слова по начина, по който са разбирани в миналото, и да ги сравнят с Божиите слова днес. Ако, когато служиш на Бог днес, ти се придържаш към нещата, разкрити от просвещението на Светия Дух в миналото, тогава твоята служба ще причини нарушение и твоята практика ще бъде остаряла, нищо повече от религиозна церемония. Ако вярваш, че хората, които служат на Бог, трябва външно да бъдат смирени и търпеливи, наред с други качества, и ако приложиш този вид знание на практика днес, тогава това знание е религиозна представа; такава практика се е превърнала в лицемерно изпълнение. Фразата „религиозни представи“ се отнася до неща, които са остарели и ненужни (включително разбирането на слова, изречени преди от Бог, и светлина, директно разкрита от Светия Дух), и ако се прилагат на практика днес, те нарушават Божието дело и не носят полза на човека. Ако хората не могат да изчистят от себе си нещата, които спадат към религиозните представи, тогава тези неща ще станат голяма пречка за тяхното служене на Бог. За хората с религиозни представи е невъзможно да следват стъпките на делото на Светия Дух — те изостават първо с една крачка, а след това и с две. Това е така, защото тези религиозни представи карат човека да стане изключително самодоволен и арогантен. Бог не изпитва носталгия по това, което е казал и направил в миналото; ако нещо е остаряло, Той го премахва. Наистина ли не си способен да изоставиш своите представи? Ако се придържаш към думите, които Бог е говорил в миналото, това доказва ли, че познаваш Божието дело? Ако днес не можеш да приемеш светлината на Светия Дух и вместо това се придържаш към светлината на миналото, може ли това да докаже, че следваш стъпките на Бог?

Все още ли не можеш да изоставиш религиозните представи? Ако това е така, ще станеш човек, който се противопоставя на Бог.

Ако хората могат да изоставят религиозните си представи, те няма да използват умовете си, за да измерват думите и делото на Бог днес, и вместо това ще се подчиняват пряко. Въпреки че Божието дело днес очевидно е различно от онова в миналото, ти все още можеш да изоставиш вижданията на миналото и да се подчиниш пряко на Божието дело днес. Ако си способен да разбереш, че трябва да отредиш почетното място на Божието дело днес, независимо от начина, по който Бог е работил в миналото, тогава ти си човек, който е изоставил своите представи, който се подчинява на Бог и който е способен да се покорява на Божието дело и слова и да следва Неговите стъпки. По този начин ти ще бъдеш човек, който наистина се покорява на Бог. Ти не анализираш и не проучваш Божието дело, а сякаш Бог е забравил предишното Си дело и ти също си го забравил. Настоящото си е настояще, а миналото си е минало, и тъй като днес Бог е изоставил това, което е направил в миналото, ти не трябва да се занимаваш с него. Само такъв човек напълно се подчинява на Бог и напълно се е освободил от религиозните си представи.

Тъй като в Божието дело винаги има ново развитие, има работа, която става ненужна и остаряла, когато се появи нова работа. Тези различни видове работа, стара и нова, не си противоречат, а се допълват; всяка стъпка произтича от предишната. Тъй като има нова работа, старите неща, разбира се, трябва да бъдат премахнати. Например, някои отдавна установени практики и обичайни човешки изказвания, съчетани с многогодишния човешки опит и учения, са формирали в ума на човека представи от всякакъв вид и с всякаква форма. Това, че Бог все още не е разкрил напълно Своето истинско лице и изначалния Си нрав на човека, както и дългогодишното разпространение на традиционните теории от древни времена, са още по-благоприятна почва за формирането на такива представи у човека. Може да се каже, че в хода на вярата на човека в Бог влиянието на различни представи е довело до непрекъснатото формиране и еволюция на всякакви теоретични разбирания за Бог у човека, което е накарало много религиозни хора, които служат на Бог, да станат Негови врагове. И така, колкото по-силни са религиозните представи на хората, толкова повече те се противопоставят на Бог и толкова повече те са врагове на Бог. Божието дело винаги е ново и никога не е старо. То никога не установява догма, а вместо това се променя непрекъснато и се обновява в по-голяма или по-малка степен. Този начин на работа е израз на изконния нрав на Самия Бог. Това е и присъщият принцип на Божието дело и едно от средствата, чрез които Бог осъществява Своето управление. Ако Бог не работеше по този начин, човек не би се променил и не би могъл да познае Бог, а Сатана не би бил победен. По този начин в делото Му непрекъснато се случват промени, които изглеждат хаотични, но всъщност са периодични. Начинът, по

който човек вярва в Бог, обаче е съвсем различен. Той се придържа към стари, познати учения и системи, и колкото по-стари са те, толкова по-приятни са за него. Как би могъл глупавият ум на човека, ум, който е заостенял като камък, да приеме толкова много необясними нови Божи дела и слова? Човек ненавижда Бог, който е винаги нов и никога стар; той обича само стария остарял, побелял Бог, който е застинал във времето. И така, понеже Бог и човек имат свои собствени предпочитания, човек се е превърнал във враг на Бог. Много от тези противоречия все още съществуват и днес, във време, когато Бог върши ново дело в продължение на почти шест хиляди години. Поради това те са непоправими. Може би това се дължи на упорството на човека или на ненарушимостта на Божиите управленски закони за всеки, но независимо от това тези духовници и жени все още се придържат към мухлясали стари книги и документи, докато Бог продължава Своего недовършено дело на управление, сякаш няма никого до Себе си. Въпреки че тези противоречия превръщат Бог и човека във врагове и дори са неразрешими, Бог не им обръща внимание, сякаш едновременно съществуват и не съществуват. Човекът обаче все още се придържа към своите вярвания и представи и изобщо не ги изоставя. Но едно нещо е очевидно: въпреки че човек не се отклонява от позицията си, Божиите нозе винаги се движат и Той винаги променя позицията Си в зависимост от средата. В крайна сметка именно човекът ще бъде победен без бой. Бог е най-големият враг на всички Свои победени врагове, но също така е защитникът на човечеството, на победени и непобедени в еднаква степен. Кой може да се състезава с Бог и да победи? Човешките представи сякаш идват от Бог, защото много от тях са родени вследствие на Неговото дело. Бог не прощава на човека заради това, още по-малко пък хвали човека за това, че той отново и отново произвежда продукти „за Бог“, произтичащи от Неговото дело, но на практика извън него. Вместо това, Той е изключително погнусен от човешките представи и от старите, благочестиви вярвания, и няма никакво намерение дори да признае датата, на която тези представи са се появили за първи път. Той изобщо не приема, че тези представи са причинени от Неговото дело, защото представите на човека се разпространяват от самия него; техният източник са мислите и умът на човека — не Бог, а Сатана. Божието намерение винаги е било Неговото дело да бъде ново и живо, а не старо и мъртво, и това, към което Той иска човек да се придържа, варира в зависимост от епохата и периода и не е нито вечно, нито неизменно. Това е защото Той е Бог, който кара човека да живее и да бъде нов, а не е дявол, който кара човека да умре и да бъде стар. Нима не проумявате това? Ти имаш представи за Бог и не си в състояние да ги изоставиш, защото мислиш ограничено. Не защото има твърде малко смисъл в Божието дело, нито защото Неговото дело не се отнася деликатно към човешките чувства, а още по-малко защото Бог винаги е небрежен в своите задължения. Не можеш да се откажеш от представите си, защото си твърде непокорен и не приличаш ни

най-малко на сътворено същество, а не защото Бог те затруднява. Ти си причинил всичко това и то няма абсолютно никаква връзка с Бог; цялото страдание и нещастие е създадено от човека. Божиите мисли винаги са добри: Той не желае да те кара да произвеждаш представи, а желае да се променяш и да се обновяваш с течение на годините. И все пак ти не знаеш какво е добро за теб и винаги или проверяваш, или анализираш. Не Бог прави нещата трудни за теб, а сърцето ти не е богобоязливо и твоето непокорство е твърде голямо. Едно малко сътворено същество, дръзващо да вземе някаква незначителна част от това, което преди това е било дадено от Бог, след което да се обърне и да го използва, за да атакува Бог — не е ли това непослушанието на човека? Справедливо е да се каже, че хората изобщо нямат нужните качества да изразяват възгледите си пред Бог, камо ли да парадират с безполезния си, вонящ, гнил, цветист език, както те желаят — да не говорим за онези мухлясали представи. Не са ли те дори още по-безполезни?

Човекът, който наистина служи на Бог, е този, който следва Божието сърце, който е подходящ за употреба от Бог и който е способен да се освободи от религиозните представи. Ако искаш яденето и пиенето на Божиите слова да има ефект за теб, тогава трябва да изоставиш религиозните си представи. Ако искаш да служиш на Бог, тогава е още по-необходимо първо да изоставиш религиозните представи и да се подчиниш на Божиите слова във всичко. Такива трябва да бъдат качествата на този, който служи на Бог. Ако ти липсва това знание, тогава веднага щом започнеш да служиш, ще предизвикаш смущения и нарушения и ако продължаваш да се придържаш към своите представи, тогава неизбежно ще бъдеш повален от Бог и никога повече няма да станеш. Вижте например следното: много от днешните изказвания и дела са несъвместими с Библията и с делото, извършено преди това от Бог, и ако нямаш желание да се подчиняваш, тогава можеш да паднеш по всяко време. Ако искаш да служиш в съответствие с Божията воля, първо трябва да изоставиш религиозните представи и да коригираш собствените си възгледи. Голяма част от това, което ще бъде казано, ще бъде несъвместимо с това, което е казано в миналото, и ако сега нямаш волята да се подчиниш, няма да можеш да поемеш по пътя пред теб. Ако някой от методите на Божието дело се е вкоренил в теб и ти продължаваш да се придържаш към него, тогава този метод ще стане твоя религиозна представа. Ако онова, което Бог е, е вкоренено в теб, тогава ти си придобил истината и ако думите и истината на Бог са способни да станат твоя живот, ти вече няма да имаш представи за Бог. Тези, които притежават истинско познание за Бог, няма да имат никакви представи и няма да се придържат сляпо към доктрината.

Задавай тези въпроси, за да поддържаш своята бдителност:

1. Знанието в теб смущава ли твоята служба на Бог?
2. Колко религиозни практики има в ежедневният ти живот? Ако само имитираш благочестие, означава ли това, че животът ти е израснал и е постигнал зрялост?

3. Когато ядеш и пиеш Божиите слова, можеш ли да изоставиш религиозните си представи?
4. Когато се молиш, можеш ли да загърбиш религиозните церемонии?
5. Подходящ ли си за употреба от Бог?
6. Колко от твоите знания за Бог съдържат религиозни представи?

ИСТИНСКАТА ЛЮБОВ КЪМ БОГ Е СПОНТАННА

Всички хора са били обект на облагородяване заради Божиите слова. Ако Бог не Се беше въплътил, човечеството със сигурност нямаше да получи благословията на страданието чрез това облагородяване. Казано по друг начин, всички, които са способни да приемат изпитанията на Божиите слова, са благословени. Съдейки по изначалното качество на хората, поведението им и отношението им към Бог, те не са достойни да получат такова облагородяване. Те се радват на това благословение именно защото са издигнати от Бог. Хората казваха, че не са достойни да видят лицето на Бог или да чуят словата Му. Днес хората са получили облагородяването от Неговите слова изцяло благодарение на възхваляването на Бог и Неговата милост. Това е благословието на всеки човек, който се ражда в последните дни — изпитвали ли сте го лично? Какви страдания и неуспехи трябва да преживеят хората е предопределено от Бог, а не се основава на собствените им изисквания. Това е безспорната истина. Всеки вярващ трябва да притежава способността да приема изпитанията на Божиите слова и да страда в Неговите слова. Ясно ли ви е това? Така че, в замяна на страданията, които си претърпял, си получил днешните благословии; ако не страдаш за Бог, не можеш да получиш Неговата похвала. Може би в миналото си се оплаквал, но колкото и да си се оплаквал, Бог не си спомня това за теб. Днешният ден настъпи и няма нужда да се вглеждаме в делата от вчера.

Някои хора казват, че се опитват да обичат Бог, но не могат. После, когато чуят, че Бог е на път да си отиде, изведнъж откриват боголюбивите си сърца. Някои хора обикновено не прилагат истината на практика и когато чуят, че Бог е на път да си отиде гневен, идват пред Него и се молят: „О, Боже! Моля те, не си отивай. Дай ми шанс! Боже! В миналото не съм Те удовлетворявал, бил съм Ти длъжник и съм Ти се противопоставял. Днес съм готов напълно да предложа тялото и сърцето си, за да мога най-накрая да Те удовлетвори и да Те обичам. Няма да получа тази възможност отново“. Казвал ли си такава молитва? Хората се молят така, защото Божиите слова пробуждат съвестта им. Всички хора са безчувствени и схващат бавно. Те са подложени на порицание и облагородяване, но не знаят какво се опитва да постигне Бог с това. Ако Бог не работеше по този начин, хората щяха да са все така объркани; никой не може да събуди вдъхновение в сърцата

на хората. Само Божиите слова, които съдят и разкриват хората, могат да доведат до този резултат. Така всички неща се постигат и осъществяват благодарение на Божиите слова и само благодарение на Неговите слова се е разпалила любовта на човечеството към Бог. Любовта към Бог, която се корени единствено в човешкия разум, няма да постигне желания резултат. Нима в миналото хората не са основавали любовта си към Бог на своя разум? Имало ли е поне един човек, който да е обичал Бог по своя собствена инициатива? Хората са обиквали Бог само защото са били насърчавани от Божиите слова. Някои хора казват: „Толкова много години следвах Бог и се радвах на толкова много от Неговата благодат, на толкова много благословии. Бях облагородяван и съден от Неговите слова. Така разбрах много неща и видях Божията любов. Трябва да Му благодаря, трябва да се отплатя за Неговата благодат. Ще удовлетвори Бог със смъртта и ще основа любовта си към Него на разума си“. Хората не могат да усетят Божията обичливост, ако се вслушват единствено в това, което долавят с разума си. Ако разчитат единствено на разума си, любовта им към Бог ще бъде слаба. Ако говориш само за отплата за Божията благодат и любов, няма да имаш никакъв стимул за любовта си към Него; да Го обичаш въз основа на това, което долавяш с разума си, е пасивен подход. Защо казвам, че това е пасивен подход? Това е практически въпрос. Каква е вашата любов към Бог? Нима не е просто заблуждаване на Бог и извършване на машинални действия за Него? Повечето хора вярват, че тъй като няма награда за любовта към Бог и въпреки всичко ще бъдат порицани за това, че не Го обичат, то като цяло е достатъчно просто да не съгрешават. Така че да обичаш Бог и да се отплащаш за Неговата любов въз основа на това, което долавяш с разума си, е пасивен подход и не е любов към Бог, която идва спонтанно от сърцето. Любовта към Бог трябва да бъде искрено чувство, което се заражда дълбоко в човешкото сърце. Някои казват: „Аз самият съм готов да търся Бог и да Го следвам. Дори ако сега Бог иска да ме изостави, аз ще продължа да Го следвам. Независимо дали Той ме иска, или не, аз пак ще Го обичам и накрая трябва да Го спечеля. Предлагам сърцето си на Бог и независимо от това какво прави Той, ще Го следвам през целия си живот. Независимо от всичко, трябва да обичам Бог и да Го спечеля; няма да се успокоя, докато не Го спечеля“. Имаш ли такава решителност?

Пътят на вярата в Бог е същият като пътя на любовта към Него. Ако вярваш в Него, трябва да Го обичаш; но любовта към Него не се отнася само до това да Му се отплащаш за Неговата любов или да Го обичаш въз основа на това, което долавяш с разума си — това е чиста любов към Бог. Понякога хората не са способни да почувстват Божията любов само с разума си. Защо винаги съм казвал: „Нека Божият Дух развълнува душите ни“? Защо не говорих за това, че разумът на хората трябва да бъде насочен към това да обичат Бог? Защото разумът на хората не може да почувства обичливостта на Бог. Ако тези думи не те убеждават, опитай

се да използваш разума си, за да почувстваш Неговата любов. В момента може и да имаш някакъв стремеж, но той скоро ще изчезне. Ако долавяш Божията обичливост само с разума си, ще бъдеш насочван, докато се молиш, но скоро след това подтикът ще избледнее и ще изчезне. Защо се получава така? Ако използваш единствено разума си, няма да успееш да събудиш любовта си към Бог; когато наистина почувстваш Божията обичливост в сърцето си, духът ти ще се развълнува от Него и едва тогава разумът ти ще може да изиграе първоначалната си роля. Това означава, че когато Бог движи човешкия дух и когато човек има познание и е насърчен в сърцето си, тоест когато е натрупал опит, само тогава той ще може действително да обича Бог със своя разум. Да обичаш Бог с разума си не е грешно — това е най-ниската степен на любов към Бог. Да обичаш, като „едва отдаваш дължимото на Божията благодат“, просто няма да подтикне човека да навлезе активно. Когато хората получат част от делото на Светия Дух, тоест когато видят и почувстват Божията любов в своя практически опит, когато познават Бог в известна степен и наистина видят, че Бог е толкова достоен за любовта на хората и колко прекрасен е Той, едва тогава са способни искрено да обичат Бог.

Когато хората се докоснат до Бог със сърцата си, когато сърцата им са способни да се обърнат изцяло към Него, това е първата стъпка в любовта на човека към Бог. Ако искаш да обичаш Бог, първо трябва да си способен да обърнеш сърцето си към Него. Какво е да обърнеш сърцето си към Бог? Това е, когато всичко, към което се стремиш в сърцето си, е в името на това да обичаш и да спечелиш Бог. Това показва, че си обърнал сърцето си към Бог. Освен Бог и Неговите слова в сърцето ти няма почти нищо друго (семейство, богатство, съпруг, съпруга, деца и т.н.). Дори и да има, такива неща не могат да заемат сърцето ти и ти не мислиш за бъдещите си перспективи, а се стремиш единствено да обичаш Бог. В този момент ще си обърнал сърцето си изцяло към Бог. Представи си, че все още кроиш планове за себе си в сърцето си и винаги се стремиш към лична изгода, винаги мислиш: „Кога мога да отправя малка молба към Бог? Кога семейството ми ще забогатее? Как мога да си взема хубави дрехи?...“. Ако живееш в такова състояние, това показва, че сърцето ти не се е обърнало напълно към Бог. Ако в сърцето си пазиш само Божиите слова и ако си способен да се молиш на Бог и да си близо до Него по всяко време — сякаш Той е много близо до теб, сякаш Бог е в теб и ти си в Него — ако си в такова състояние, това означава, че сърцето ти е в присъствието на Бог. Ако се молиш на Бог и всеки ден ядеш и пиеш от Неговите слова, винаги мислиш за делото на църквата и ако проявяваш внимание към Божията воля, използваш сърцето си, за да Го обичаш искрено и да удовлетворяваш Неговото сърце, тогава сърцето ти ще принадлежи на Бог. Ако сърцето ти е заето от редица други неща, то все още е заето от Сатана и не е обърнато истински към Бог. Когато нечие сърце наистина се обърне към Бог, той ще изпитва истинска, спонтанна любов към Него и ще може да показва разбиране

към Божието дело. Макар да е възможно все още да има моменти на глупост и неразумност, той показва загриженост за интересите на Божия дом, за Неговото дело и за промяната на своя собствен нрав, а сърцето му е добронамерено. Някои хора все твърдят, че всичко, което правят, е за църквата, а всъщност работят за собствена изгода. Такива хора имат грешни намерения. Те са нечестни и лъжливи и повечето неща, които правят, са за тяхна лична изгода. Такива хора не се стремят към любов към Бог; сърцата им все още принадлежат на Сатана и не могат да се обърнат към Бог. Затова Бог няма как да придобие такъв човек.

Ако искаш да обичаш Бог истински и да бъдеш спечелен от Него, първата стъпка е да обърнеш сърцето си изцяло към Бог. За всяко нещо, което правиш, се вглеждай в себе си и се питай: „Дали правя това от боголюбиво сърце? Крий ли се някакви лични намерения зад това? Каква е действителната ми цел в това начинание?“. Ако искаш да отдадеш сърцето си на Бог, първо трябва да подчиниш собственото си сърце, да се откажеш от всички свои намерения и да постигнеш състояние, в което принадлежиш изцяло на Бог. Това е пътят да практикуваш отдаване на сърцето си на Бог. Какво означава да подчиниш собственото си сърце? Това означава да се откажеш от екстравагантните желания на плътта си, да не ламтиш за удобство или за предимствата на общественото положение. Това е да правиш всичко, за да удовлетвориш Бог, и да отдадеш сърцето си напълно на Него, а не на себе си. Това е достатъчно.

Истинската любов към Бог идва от дълбините на сърцето; това е любов, която съществува само въз основа на познанието на човека за Бог. Когато нечие сърце е изцяло насочено към Бог, тогава той изпитва любов към Бог, но тази любов не е непременно чиста и не е непременно пълна. Това е така, защото все още има известна разлика между пълното насочване на сърцето на човек към Бог, истинското разбиране на Бог и истинското обожание към Него. Начинът, по който човек постига истинска любов към Бог и опознава Божия нрав, е като обърне сърцето си към Бог. Когато човек отдаде искреното си сърце на Бог, започва да навлиза в житейския опит. Така нравът му започва да се променя, любовта му към Бог постепенно расте и познанието му за Бог също постепенно се увеличава. Така че насочването на сърцето към Бог е само предпоставка за навлизане в правилния път на житейския опит. Когато хората поставят сърцата си пред Бог, те имат само копнеещо по Него сърце, но не и сърце, което Го обича, защото не Го разбират. Въпреки че при тези обстоятелства те изпитват някаква любов към Него, тя не е спонтанна и не е истинска. Това е така, защото всичко, което произлиза от човешката плът, е плод на емоции, а не резултат от истинско разбиране. Това е само моментен импулс и не може да доведе до дълготрайно обожание. Когато хората не разбират Бог, те могат да Го обичат само според собствените си предпочитания и индивидуални представи; такава любов не може да се нарече спонтанна любов, нито истинска любов. Сърцето на човек може наистина да се

обърне към Бог и да е способно да мисли за Божиите интереси във всичко, но ако той не разбира Бог, няма да е способен да изпитва истински спонтанна любов. Единственото, което ще може да прави, е да изпълнява някои функции за църквата или да изпълнява част от задълженията си, но ще му липсва основа в това, което прави. Трудно е да се промени нравът на такива хора; те или не се стремят към истината, или не я разбират. Дори ако човек обърне напълно сърцето си към Бог, това не означава, че боголюбивото му сърце е напълно чисто, защото тези, които пазят Бог в сърцата си, невинаги изпитват любов към Бог в сърцата си. Това се отнася до разграничаването между това дали човек се стреми, или не се стреми да разбере Бог. Щом човек Го разбере, това показва, че е обърнал сърцето си напълно към Бог и че искрената любов към Бог в сърцето му е спонтанна. Само такива хора пазят Бог в сърцата си. Да обърнеш сърцето си към Бог е предпоставка за навлизане в правилния път, за разбиране на Бог и за постигане на любов към Бог. Това не е показател за изпълняване на дълга да обичаш Бог, нито за истинска любов към Него. Единственият начин някой да постигне истинска любов към Бог е да обърне сърцето си към Него, което е и първото нещо, което човек трябва да направи като едно от Неговите творения. Онези, които обичат Бог, са всички хора, които се стремят към живота, тоест хора, които се стремят към истината и искрено желаят Бог; всички те имат просветлението на Светия Дух и са водени от Него. Всички те са в състояние да получат Божието напътствие.

Когато някой е способен да почувства, че е задължен на Бог, това се получава, защото е воден от Духа; онези, които се чувстват така, обикновено имат копнеещо сърце и са способни да се стремят към навлизане в живота. Но ако спреш на определен етап, няма да можеш да се вникнеш по-дълбоко; все още има опасност да попаднеш в мрежата на Сатана и в определен момент Сатана ще те плени. Божието просветление позволява на хората да опознаят себе си и впоследствие да почувстват своя дълг към Бог; те стават готови да Му съдействат и да отхвърлят нещата, които не са Му угодни. Това е принципът на Божието дело. Всички вие сте готови да се стремите към израстване в живота и да обичате Бог, така че отървали се от повърхностните си постъпки? Ако само се отървеш от повърхностните си постъпки и се въздържах от разрушително и самохвално поведение, това действително ли е стремеж към израстване в живота? Ако се отървеш от повърхностното си поведение, но не навлезеш в Божиите слова, това показва, че не напредваш активно. Каква е основната причина за повърхностното поведение? Действията ти в името на израстването ти в живота ли са? Стремиш ли се да бъдеш приеман за един от Божиите избраници? Това, върху което се съсредоточиш, е това, което ще изживееш; ако се съсредоточаваш върху повърхностно поведение, тогава сърцето ти често ще бъде насочено навън и няма да имаш възможност да продължиш да израствах в живота си. Бог изисква промяна в нрава, но ти все се стремиш към външни неща; такива хора не са способни да променят нрава си! В

процеса на достигане на зрялост в живота всеки трябва да следва път: трябва да приеме съда, порицанието и усъвършенстването от Божиите слова. Ако не разполагаш с Божиите слова, а разчиташ единствено на собствената си увереност и воля, всичко, което правиш, се основава единствено на устрем. Тоест, ако искаш да израстваш в живота си, трябва да ядеш, да пиеш и да разбираш повече Божиите слова. Всички, които са усъвършенствани от Неговите слова, са способни да ги изживяват, а онези, които не са преминали през усъвършенстването от Неговите слова, които не са съдени от Неговите слова, не могат да бъдат годни да Му служат. И така, до каква степен изживявате Неговите слова? Само ако ядете и пиете Божиите слова, способни сте да ги съпоставяте със състоянието на собствения си живот и да намирате пътя на практикуване на фона на въпросите, които повдигнах, практиката ви ще бъде правилна и в съответствие с Божията воля. Само човек с такава практика има волята да обича Бог.

ОТНОСНО ПРАКТИКУВАНЕТО НА МОЛИТВАТА

Вие не отдавате значение на молитвата в ежедневието си. Човек пренебрегва темата за молитвата. Някога молитвите бяха повърхностни, като човек просто извършваше механични движения пред Бог. Никой човек никога не е принасял изцяло сърцето си на Бог и не отправял истинска молитва към Него. Хората се молеха на Бог само когато възникваха беди. Молили ли сте се изобщо някога истински на Бог през всичките тези години? Имало ли е момент, в който сте плакали със сълзи на болка пред Него? Имало ли е момент, в който сте опознавали себе си пред Него? Разкривали ли сте някога сърцето си в молитва пред Бог? Молитвата се случва чрез практиката: ако обикновено не се молите у дома, няма как да се молите и в църквата, а ако обичайно не се молите на малки сбирки, няма да сте в състояние да се молите и на големи. Ако редовно не се приближавате до Бог или не размишлявате върху Божиите думи, тогава няма да имате какво да кажете, когато дойде време за молитва, а дори и да се молите, това ще е само на думи, няма да е истинска молитва.

Какво представлява истинската молитва? Тя е да казваш на Бог това, което е в сърцето ти, да общуваш с Него, докато вникваш в Неговата воля, да общуваш с Бог чрез Неговото слово, да се чувстваш особено близо до Него, да усещаш, че Той е там, пред теб, и да вярваш, че имаш какво да Му кажеш. Сърцето ти се чувства изпълнено със светлина и усещаш колко мил е Бог. Чувстваш се особено вдъхновен и братята и сестрите ти получават удовлетворение, когато те слушат. Те усещат, че думите, които изричаш, са същите като тези в техните сърца, които и те желаят да споделят, сякаш техните собствени думи излизат от теб. Това представлява истинската молитва. След като започнеш да отправяш истинска

молитва, в сърцето ти ще има мир и то ще познае удовлетворението. Силата да обичаш Бог може да нарасне и ще почувстваш, че няма нищо по-ценно и значимо в живота от това да обичаш Бог. Всичко това доказва, че молитвите ти са били ефективни. Молил ли си се някога по такъв начин?

А какво да кажем за съдържанието на молитвата? Твоята молитва трябва да протича стъпка по стъпка, в съответствие с истинското състояние на сърцето ти и с делото на Светия Дух; ти идваш да беседваш с Бог съгласно Неговата воля и с това, което Той изисква от човека. Когато започнеш практиката на молитвата, първо отдай сърцето си на Бог. Не се опитвай да прозреш Божиата воля — само се опитай да насочиш към Бог думите, които са в сърцето ти. Когато застанеш пред Него, говори по този начин: „Боже, едва днес осъзнавам, че не съм Ти се подчинявал. Аз съм напълно покварен и презрян. Само съм пропилявал живота си. От днес нататък ще живея за Теб. Ще водя смислен живот и ще изпълнявам Твоята воля. Нека Твоят Дух винаги да работи в мен, като непрекъснато ме озарява и просветлява. Нека нося силно и гръмко свидетелство пред Теб. Нека Сатана да види Твоята слава, Твоето свидетелство и доказателството за Твоя триумф, проявени в нас“. Когато се молиш по този начин, сърцето ти ще бъде напълно освободено. А след това то ще бъде по-близо до Бог и ако можеш да се молиш често по този начин, Светият Дух неизбежно ще работи в теб. Ако винаги призоваваш Бог по този начин и изразяваш решимостта си пред Него, ще дойде ден, когато тя ще бъде приемлива пред Него, а сърцето и цялото ти същество ще бъдат спечелени от Бог и в крайна сметка Той ще те направи съвършен. За вас молитвата е от изключителна важност. Когато се молиш и получаваш делото на Светия Дух, сърцето ти ще бъде развълнувано от Бог и ще се появи сила да Го обичаш. Ако не се молиш със сърцето си, ако не го отвориш за беседване с Бог, тогава Той няма как да работи в теб. Ако след като си се молил и си изрекъл думите на сърцето си Божият Дух не е започнал Своето дело и ти не си получил вдъхновение, това показва, че в сърцето ти липсва искреност, думите ти са неверни и все още нечисти. Ако след като си се молил имаш чувство на удовлетворение, значи молитвите ти са били приемливи за Бог и Светият Дух работи в теб. Като човек, който служи на Бог, ти не можеш да живееш без молитва. Ако наистина приемаш беседването с Бог като нещо значимо и ценно, тогава можеш ли да изоставиш молитвата? Никой не може да бъде без духовна връзка с Бог. Без молитва ти живееш в плътта, в робство на Сатана; без истинска молитва живееш под влиянието на тъмнината. Надявам се, че вие, братя и сестри, успявате да отправяте истински молитви всеки ден. Тук не става въпрос за следване на правилата, а за постигане на определен резултат. Готови ли сте да се откажете от малко сън и удоволствия, за да станете рано за сутрешните молитви и да се наслаждавате на Божиите думи? Ако се молиш с чисто сърце и ядеш и пиеш Божиите думи по този начин, ще бъдеш по-приемлив за Него. Ако всяка сутрин

правиш това, ако всеки ден практикуваш отдаването на сърцето си на Бог, като общуваш и се приближаваш до Него, тогава твоето познание за Бог със сигурност ще се увеличи и ще можеш по-добре да вникваш в Божията воля. Ти казваш: „Боже! Готов съм да изпълня дълга си. В състояние съм само да посветя цялото си същество на Теб, за да можеш да печелиш слава от нас, за да можеш да се насладиш на свидетелството, което тази наша група носи. Умолявам Те да вършиш делото Си в нас, за да мога да стана способен истински да Те обичам, да Те удовлетворявам и да се стремя към Теб“. Като поемеш това бреме, Бог със сигурност ще те направи съвършен. Не трябва да се молиш само за собствена изгода, но трябва да се молиш и за да следваш Божията воля и да Го обичаш. Това е най-истинският вид молитва. Дали си човек, който се моли заради следването на Божията воля?

В миналото не знаехте как да се молите и пренебрегвахте молитвата. Сега трябва да направите всичко възможно, за да се научите. Ако не си в състояние да събереш в себе си силата да обичаш Бог, тогава как ще се молиш? Казваш: „Боже, сърцето ми не е способно да Те обича истински. Искам да Те обичам, но ми липсват сили. Какво трябва да направя? Отвори духовните ми очи и нека Твоят Дух въздейства на сърцето ми. Направи така, че като дойда пред Теб, да отхвърля всичко негативно, да престана да бъда ограничаван от каквито и да било хора, въпроси или неща и да разкрия напълно сърцето си пред Теб, и направи така, че да мога да Ти принеса цялото си същество. Както и да ме изпитваш, аз съм готов. Сега не обръщам внимание на бъдещите си перспективи и не съм под игото на смъртта. Със сърце, което Те обича, искам да търся пътя на живота. Всяко нещо, всичко — то е в Твоите ръце; съдбата ми е в Твоите ръце и Ти държиш самия ми живот в ръката Си. Сега се стремя да Те обичам и независимо от това дали Ти позволяваш да Те обичам, въпреки смущенията на Сатана, аз съм решен да Те обичам“. Моли се така, ако се сблъскаш с този проблем. Ако се молиш по този начин всеки ден, силата да обичаш Бог постепенно ще се усилва.

Как човек да навлезе в истинска молитва?

Когато се молиш, трябва да имаш сърце, което е смирено и искрено пред Бог. Ти действително беседваш и се молиш с Бог — ти не трябва да се опитваш да Го подмамваш с красиви слова. Молитвата трябва да се съсредоточи върху това, което Бог иска да постигне в момента. Когато се молиш, помоли Бог да те дари с по-голямо просветление и озарение, да представиш пред Него реалното си състояние и проблеми, включително решението, което си взел пред Бог. Молитвата не се състои в следване на процедури, а в търсене на Бог с искрено сърце. Помоли Го да закриля сърцето ти, така че то често да е смирено пред Него; в средата, в която те е поставил, да познаеш себе си, да се презреш и да се откажеш от себе си, като по този начин си дадеш възможност да имаш нормални взаимоотношения с Бог и наистина да се превърнеш в човек, който обича Бог.

Каква е значимостта на молитвата?

Молитвата е един от начините, по които човек сътрудничи на Бог, тя е средство, чрез което човек призовава Бог, и е процес, при който Божият Дух въздейства на човек. Може да се каже, че тези, които не се молят, са мъртви хора, лишени от дух, което доказва, че им липсва способността да им бъде въздействано от Бог. Без молитва би било невъзможно да се води нормален духовен живот, а още по-малко да се поддържа работата на Светия Дух. Да бъдеш без молитва означава да прекъснеш връзката си с Бог и би било невъзможно да спечелиш Божията похвала. Когато човек е вярващ в Бог, колкото повече се моли, тоест колкото повече му въздейства Бог, толкова повече ще се изпълва с решителност и толкова по-способен ще бъде да получава ново просветление от Бог. В резултат на това такъв човек може много бързо да бъде усъвършенстван от Светия Дух.

Какъв ефект трябва да постигне молитвата?

Хората може да са способни да извършват молитвена практика и да разбират значимостта на молитвата, но не е лесно молитвата да бъде ефективна. Молитвата не се състои в това просто да извършваш механични движения, да следваш процедура или да рецитираш Божиите думи. Молитвата не е папагалско повтаряне на определени думи и не е подражание на другите. В молитвата човек трябва да достигне до състояние, в което сърцето му може да бъде отдадено на Бог, да отвори сърцето си, за да може да му бъде въздействано от Бог. За да бъде молитвата ефективна, тя трябва да се основава на четенето на Божиите думи. Само като се моли от дълбините на Божиите думи, човек може да получи по-голямо просветление и озарение. Проявите на истинската молитва са: да имаш сърце, което копнее за всичко, което Бог желае, и освен това да иска да изпълни това, което Той изисква; да ненавиждаш онова, което Бог ненавижда, и след това, надграждайки върху тази основа, да придобиеш известно разбиране за това и да имаш известно познание и яснота относно истините, които Бог излага. Когато след молитвата има решителност, вяра, знание и път за практикуване, само тогава тя може да се нарече истинска молитва и само този вид молитва може да бъде ефективен. И все пак молитвата трябва да бъде изградена върху насладата от Божиите думи, тя трябва да бъде установена върху основата на беседването с Бог в Неговите думи, а сърцето трябва да може да търси Бог и да се смири пред Него. Молитвата от този вид вече е навлязла в етапа на истинското общение с Бог.

Най-основното знание за молитвата:

1. Не казвай сляпо каквото ти дойде на ум. В сърцето ти трябва да има бreme, тоест трябва да имаш цел, когато се молиш.
2. Молитвата трябва да съдържа Божиите думи; тя трябва да се основава на Божиите думи.

3. Когато се молиш, не трябва да преразказваш остарели теми. Молитвите ти трябва да са свързани с актуалните Божии думи и когато се молиш, да споделяш с Бог най-съкровениите си мисли.
4. Груповата молитва трябва да е съсредоточена около един център, който, разбира се, е настоящото дело на Светия Дух.
5. Всички хора трябва да се научат на застъпническа молитва. Това е също и начин да се покаже внимание към Божията воля.

Молитвеният живот на отделния човек се основава на разбирането на значимостта на молитвата и на основно познание за нея. В ежедневието се моли често за собствените си недостатъци, моли се, за да постигнеш промяна в своя живот нрав, и се моли въз основа на познаването на Божиите думи. Всеки човек трябва да установи свой собствен молитвен живот, да се моли заради познаването на Божиите думи и да се моли, за да търси познание за Божието дело. Разкрий личните си обстоятелства пред Бог и бъди истински, без да отделяш прекалено внимание на начина, по който се молиш. Основният въпрос е да постигнеш истинско разбиране и да придобиеш истинско изживяване от Божиите думи. Човек, който се стреми да навлезе в духовния живот, трябва да може да се моли по много различни начини. Тихата молитва, размишляването върху Божиите думи, опознаването на Божието дело — всичко това са примери за целенасочена работа на духовното общение в името на постигането на навлизане в нормалния духовен живот, което непрекъснато подобрява състоянието на човека пред Бог и го тласка към все по-голям напредък в живота. Накратко, всичко, което правиш, независимо дали ядеш и пиеш Божието слово, или се молиш тихо, или проповядваш на висок глас, е с цел да ти даде възможност да видиш ясно Божието слово, Неговото дело и онова, което Той иска да постигне в теб. Още по-важно е, че всичко, което правиш, е с цел да постигнеш стандартите, които Бог изисква, и да издигнеш живота си до нови висоти. Минимумът, който Бог изисква от човека, е да може да отвори сърцето си за Него. Ако човек отдава истинското си сърце на Бог и говори това, което наистина е в сърцето му, тогава Бог е готов да действа в него. Това, което Бог желае, не е измамното човешко сърце, а чисто и честно сърце. Ако човек не говори от сърцето си на Бог, тогава Бог няма да въздейства на сърцето му или да върши делото Си в него. Следователно същността на молитвата е да говориш на Бог от сърцето си, да Му разкажеш за своите недостатъци или непокорен нрав, да се откриеш напълно пред Него; само тогава Бог ще се интересува от твоите молитви, иначе ще скрие лицето Си от теб. Минималният критерий за молитва е да можеш да запазиш сърцето си пред Бог смирено и то да не се отдалечава от Бог. Възможно е по време на тази фаза да не получиш по-ново или по-висше прозрение, но тогава трябва да използваш молитвата, за да запазиш съществуващото положение — не трябва да се връщаш назад. Това е най-малкото, което трябва да постигнеш. Ако не можеш да постигнеш дори това, то това доказва, че духовният

ти живот не е в правилния път. В резултат на това няма да можеш да се придържаш към видението, което си имал в началото, ще загубиш вяра в Бог и впоследствие решителността ти ще се изгуби. Един от признаците за това дали си навлязъл в духовния живот е да видиш дали молитвите ти са в правилния път. Всички хора трябва да навлязат в тази реалност; всички те трябва да свършат работата по съзнателното си самообучение в молитва, не да чакат пасивно, а съзнателно да се стремят да бъдат под въздействието на Светия Дух. Само тогава те ще бъдат хора, които наистина търсят Бог.

Когато започнете да се молите, не се изсилвай с надеждата да постигнеш всичко с един замах. Не можеш да отправяш екстравагантни искания с очакването, че веднага щом отвориш уста, Светият Дух ще започне да ти въздейства, или че ще получиш просветление и озарение, или пък че Бог ще излее благодат върху теб. Това няма да се случи; Бог не прави свръхестествени неща. Бог приема молитвите на хората, когато прецени, че е време, и понякога изпитва вярата ти, за да види дали си Му предан. Когато се молиш, трябва да имаш вяра, постоянство и решителност. Повечето хора, когато тепърва започват да се обучават, се отчайват, защото не биват докоснати от Светия Дух. Така няма да стане! Трябва да си упорит; трябва да се съсредоточиш върху това да усещаш въздействието на Светия Дух и да търсиш и изследваш. Понякога пътят на практиката ти не е правилен, а понякога личните ти мотиви и представи не могат да издържат пред Бог и затова Божият Дух не успява да те докосне. В други случаи Бог наблюдава дали си предан, или не. Накратко, при обучението си трябва да положиш позначими усилия. Ако откриеш, че се отклоняваш от пътя на своята практика, можеш да промениш начина, по който се молиш. Стига да търсиш с искрено сърце и да копнееш да получиш, тогава Светият Дух със сигурност ще те отведе в тази реалност. Понякога се молиш с искрено сърце, но не чувстваш да си бил докоснат. В такива моменти трябва да разчитаеш на вярата, като се уповаваш на това, че Бог бди над твоите молитви; трябва да имаш постоянство в молитвите си.

Бъди честен човек; моли Бог да те избави от измамата в сърцето ти. Винаги се пречиствай чрез молитва, бъди движен от Божия Дух чрез молитва и нравът ти постепенно ще се промени. Истинският духовен живот е живот в молитва — това е живот, докоснат от Светия Дух. Да си докоснат от Светия Дух е процес на промяна на човешкия нрав. Живот, който не е движен от Светия Дух, не е духовен живот, а живот единствено на религиозен ритуал. Само онези, които често са под въздействието на Светия Дух и са просветени и озарени от Него, са навлезли в духовния живот. Човешкият нрав постоянно се променя, когато човек се моли. Колкото повече го докосва Божият Дух, толкова по-активен и покорен става той. Така и сърцето му постепенно ще се пречисти, а нравът му постепенно ще се промени. Такъв е ефектът от истинската молитва.

ОПОЗНАЙТЕ НАЙ-НОВОТО ДЕЛО НА БОГ И СЛЕДВАЙТЕ НЕГОВИТЕ СТЬПКИ

Сега вие трябва да се стремите да станете Божият народ и да започнете пълното навлизане в правилния път. Да сте Божият народ означава да влезете в Епохата на царството. Днес вие официално започвате да навлизате в обучението на царството и в бъдеще животът ви ще престане да бъде толкова ленив и небрежен, колкото беше преди; ако живеете по този начин, е невъзможно да постигнете стандартите, които Бог изисква от вас. Ако не чувстваш никаква неотложност, това показва, че нямаш желание да се усъвършенстваш, че твоят стремеж е неясен и объркан и че не си способен да изпълняваш Божията воля. Навлизането в обучението на царството е началото на живота на Божия народ — готов ли си да приемеш такова обучение? Готов ли си да изпиташ чувство за неотложност? Готов ли си да живееш под Божията дисциплина? Готов ли си да живееш с Божието порицание? Когато Божиите думи те застигнат и те изпитат, как ще постъпиш? И какво ще направиш, когато се сблъскаш с всички факти? В миналото не бяхте съсредоточени върху живота, а днес трябва да се съсредоточите върху това да навлезете в живота реалност и да се стремите към промени в житейския си нрав. Това е, което трябва да бъде постигнато от хората на царството. Всички, които са Божият народ, трябва да притежават живот, да приемат обучението на царството и да се стремят да променят своя житейски нрав. Това изисква Бог от хората на царството.

Божиите изисквания към хората на царството са следните:

1. Те трябва да приемат Божиите поръчения. Това означава, че трябва да приемат всички слова, изречени в Божието дело от последните дни.
2. Те трябва да навлязат в обучението на царството.
3. Те трябва да се стремят сърцата им да бъдат докоснати от Бог. Когато сърцето ти се е обърнало напълно към Бог и имаш нормален духовен живот, ще живееш в царството на свободата, което означава, че ще живееш под грижите и закрилата на Божията любов. Само когато живееш под грижите и закрилата на Бог, ти ще Му принадлежиш.
4. Те трябва да бъдат спечелени от Бог.
5. Те трябва да се превърнат в проявление на Божията слава на земята.

Тези пет точки са Моите поръчения за вас. Думите Ми са отправени към Божия народ и ако не желаеш да приемеш тези поръчения, Аз няма да те принуждавам — но ако наистина ги приемеш, ще можеш да вършиш Божията воля. Днес вие започвате да приемате Божиите поръчения и се стремите да станете хора на царството и да постигнете стандартите, които се изискват, за да бъдете хора на царството. Това е първата стъпка от навлизането. Ако желаеш да вършиш изцяло Божията воля, трябва да приемеш тези пет поръчения и ако успееш да ги

изпълниш, ще бъдеш според Божието сърце и със сигурност отлично ще послужиш на Бог. Това, което има решаващо значение днес, е да навлезеш в обучението на царството. Навлизането в обучението на царството включва духовния живот. Преди не се говореше за духовен живот, но днес, когато започваш да навлизаш в обучението на царството, ти официално навлизаш в духовния живот.

Какъв живот е духовният живот? Духовният живот е този, в който сърцето ти е изцяло обърнато към Бог и може да се съобразява с Божиата любов. Това е живот, в който живееш в Божиите думи и нищо друго не занимава сърцето ти, можеш да разбираш Божиата воля днес и си воден от настоящата светлина на Светия Дух, за да изпълниш дълга си. Духовният живот е именно този между човека и Бог. Ако не можеш да следваш светлината на днешния ден, значи твоята връзка с Бог е отслабнала — може дори да е прекъсната — и ти нямаш нормален духовен живот. Нормалната връзка с Бог е изградена върху основата на приемането на Божиите слова днес. Имаш ли нормален духовен живот? Имаш ли нормална връзка с Бог? Следваш ли действието на Светия Дух? Ако днес можеш да следваш светлината на Светия Дух и можеш да разбираш Божиата воля в Неговите слова и да навлизаш в тези слова, значи си човек, който следва потока на Светия Дух. Ако не следваш потока на Светия Дух, тогава несъмнено си някой, който няма стремеж към истината. Светият Дух няма никаква възможност да действа в онези, които нямат желание да се усъвършенстват, и в резултат на това такива хора никога не успяват да мобилизират силите си и винаги са пасивни. Следваш ли потока на Светия Дух днес? В потока на Светия Дух ли си? Излезе ли от пасивното състояние? Всички хора, които вярват в Божиите слова, които приемат Божието дело като основа и следват светлината на Светия Дух днес — всички те са в потока на Светия Дух. Ако вярваш, че Божиите слова са недвусмислено верни и правилни, и ако вярваш в тях, независимо какво казва Той, тогава си човек, който се стреми да навлезе в Божието дело, и така ти изпълняваш Божиата воля.

За да навлезеш в потока на Светия Дух, трябва да имаш нормална връзка с Бог и първо да се освободиш от пасивното си състояние. Някои хора винаги следват тълпата и сърцата им се отклоняват твърде далеч от Бог; такива хора нямат желание да се усъвършенстват, а стандартите, към които се стремят, са твърде ниски. Божиата воля повелява само да се стремим да обичаме Бог и да бъдем спечелени от Бог. Има хора, които използват само съвестта си, за да се отплатят за Божиата любов, но това не може да отговаря на Божиата воля; колкото по-високи са стандартите, към които се стремиш, толкова повече те ще са в хармония с Божиата воля. Човек, който е нормален и който се стреми да има любов към Бог, да навлезе в царството, за да стане част от Божия народ, — това е вашето истинско бъдеще и живот, който има изключително голяма стойност и значение; никой не е по-благословен от вас. Защо казвам това? Защото онези, които не вярват в Бог, живеят за плътта и за Сатана, а вие днес живеете за Бог и

живеете, за да вършите Божията воля. Ето защо казвам, че животът ви има изключително значение. Само тази група хора, които са избрани от Бог, са способни да водят живот, който има изключително значение: никой друг на земята не може да изживее живот с такава стойност и смисъл. Тъй като сте избрани от Бог и сте издигнати от Него, а също и поради Божията любов към вас, вие сте разбрали какво е истинският живот — този, който има изключителна стойност — и знаете как да го изживеете. Това е така не защото вашият стремеж е добър, а поради Божията благодат; Бог беше този, който отвори очите на вашия дух, и Божият Дух е този, който докосна сърцето ви, давайки ви щастието да застанете пред Него. Ако Божият Дух не ви беше просветил, вие нямаше да можете да видите какво е прекрасното в Бог и нямаше да можете да Го обичате. Сърцата на хората са обърнати към Бог само защото Божият Дух ги е докоснал. Понякога, когато се наслаждавате на Божиите слова, вашият дух се вълнува и вие чувствате, че не можете да не обичате Бог, че във вас има голяма сила и че няма нищо, което да не можете да оставите настрана. Ако се чувстваш така, значи си докоснат от Божия Дух и сърцето ти изцяло се е обърнало към Бог; тогава ще се помолиш на Бог и ще кажеш: „О, Боже! Ние наистина сме предопределени и избрани от Теб. Твоята слава ми вдъхва гордост и чувството да бъда един от Твоя народ е прекрасно. Ще дам всичко от себе си и съм готов да пожертвам всичко, за да върша Твоята воля, и ще посветя усилията през целия си живот на Теб“. Когато се молиш по този начин, в сърцето ти ще има безкрайна любов и истинско покорство към Бог. Имал ли си някога подобно преживяване? Ако хората често са докосвани от Божия Дух, те са особено склонни да се посветят на Бог в своите молитви: „О, Боже! Искam да видя Твоя ден на слава и искам да живея за Теб — нищо не е по-достойно или смислено от това да живея за Теб и нямам никакво желание да живея за Сатана и плътта. Ти ме издигаш, като ми даваш възможност да живея за Теб днес“. Когато се молиш по този начин, ще почувстваш, че неизбежно отдаваш сърцето си на Бог, че трябва да спечелиш Бог и че не би искал да умреш, без да си спечелил Бог, докато си жив. След като кажеш такава молитва, в теб ще се появи неизчерпаема сила и ти няма да знаеш откъде идва; в сърцето си ще имаш безкрайна енергия и ще почувстваш, че Бог е толкова прекрасен и че си заслужава да бъде обичан. Това е моментът, в който ще си докоснат от Бог. Всички, които са имали такава преживяване, са били докоснати от Бог. За тези, които често са докосвани от Бог, настъпват промени в живота; те могат да вземат решения и са готови напълно да спечелят Бог; боголюбивите им сърца са относително силни и сърцата им са се обърнали напълно към Бог; тези хора не се съобразяват със семейството, света, затрудненията или бъдещето си и са готови да посветят целия си живот на Бог. Всички, които са докоснати от Божия Дух, са хора, които се стремят към истината и имат надеждата да бъдат доведени до съвършенство от Бог.

Обърна ли сърцето си към Бог? Докоснато ли е сърцето ти от Божия Дух? Ако никога не си имал такова преживяване и ако никога не си се молил по такъв начин, това показва, че Бог няма място в сърцето ти. Всички, които са водени от Божия Дух и са докоснати от Божия Дух, притежават Божието дело, което показва, че Божиите слова и Божията любов са пуснали корени в тях. Някои хора казват: „Не съм толкова сериозен като теб в молитвите си, нито пък съм толкова докоснат от Бог; понякога — когато размишлявам и се моля — усещам, че Бог е прекрасен и сърцето ми е докоснато от Него“. Няма нищо по-важно от сърцето на човека. Когато сърцето ти се обърне към Бог, цялото ти същество се обръща към Него и в този момент сърцето ти ще бъде докоснато от Божия Дух. Повечето от вас са имали такова преживяване — просто дълбочината на вашите преживявания не е същата. Някои хора казват: „Не казвам много думи в молитвите си, просто слушам общуването на другите и силата се надига в мен“. Това показва, че Бог те е докоснал отвътре. Тези хора, които Бог е докоснал отвътре, се вдъхновяват, когато чуят общуването на другите; ако сърцето на човек изобщо не трепва, когато чуе вдъхновяващи думи, това е доказателство, че Светият Дух не действа в него. В такива хора няма копнеж, което доказва, че нямат решителност и следователно са лишени от действието на Светия Дух. Ако човек е бил докоснат от Бог, той реагира, когато чуе Божиите слова; ако не е бил докоснат от Бог, той не е имал досег с Божиите слова, няма отношение към тях и не може да бъде просветен. Тези, които са чували Божиите думи и не са реагирали, са хора, които не са били докоснати от Бог — те са хора, които са лишени от действието на Светия Дух. Всички, които могат да приемат новата светлина, са докоснати и притежават действието на Светия Дух.

Направи преценка за себе си:

1. Попадаш ли в средата на сегашното действие на Светия Дух?
2. Обърнало ли се е сърцето ти към Бог? Бил ли си докоснат от Бог?
3. Пуснали ли са корени Божиите слова в теб?
4. Изградена ли е твоята практика върху основата на Божиите изисквания?
5. Живееш ли съобразно напътствията на сегашната светлина на Светия Дух?
6. Дали сърцето ти се управлява от стари представи, или от Божиите слова днес?

Каква е реакцията във вас, когато чуете тези думи? След като сте вярвали през всичките тези години, имате ли Божиите слова в живота си? Има ли промяна в твоя предишен покварен нрав? Знаеш ли, в съответствие с Божиите слова днес, какво е да имаш живот и какво е да си без живот? Ясно ли е това за вас? Когато следвате Бог, най-важното е всичко да бъде в съответствие с Божиите слова днес: Независимо дали се стремиш да навлезеш в живота или да изпълняваш Божията воля, днес всичко трябва да бъде съсредоточено около Божиите слова. Ако твоето общуване и стремежите, които имаш, не са съсредоточени около Божиите слова днес, тогава ти си чужд на Божиите слова и си напълно лишен от действието на

Светия Дух. Това, което Бог иска, са хора, които следват Неговите стъпки. Независимо колко прекрасно и чисто е това, което си разбрал преди, Бог не го иска и ако не можеш да оставиш тези неща настрана, те ще бъдат огромна пречка за твоето навлизане в бъдеще. Всички, които могат да следват сегашната светлина на Светия Дух, са благословени. Хората от миналите векове също са вървели по стъпките на Бог, но не са могли да ги следват до днес; това е благословието на хората от последните дни. Тези, които могат да следват сегашното действие на Светия Дух и които могат да вървят по стъпките на Бог, така че да Го следват навсякъде, където Той ги води — това са хората, които са благословени от Бог. Тези, които не следват сегашното действие на Светия Дух, не са навлезли в делото на Божиите слова и колкото и да работят, колкото и да страдат, колкото и да се суетят, това не означава нищо за Бог и Той няма да ги похвали. Днес всички, които следват сегашните Божии слова, са в потока на Светия Дух; тези, които днес са чужди на Божиите слова, са извън потока на Светия Дух и за такива хора Бог няма похвали. Служба, която е откъсната от сегашните слова на Светия Дух, е служба на плътта и на представите и е невъзможно тя да бъде в съответствие с Божията воля. Ако хората живеят сред религиозни представи, те не могат да направят нищо, което да отговаря на Божията воля, и въпреки че служат на Бог, те служат сред своите фантазии и представи и са напълно неспособни да служат в съответствие с Божията воля. Тези, които не могат да следват действието на Светия Дух, не разбират Божията воля, а хора, които не разбират Божията воля, не могат да служат на Бог. Бог иска служба, която е по Неговото сърце; Той не иска служба на представите и плътта. Ако хората не могат да следват стъпките на действието на Светия Дух, тогава те живеят сред представи. Службата на такива хора прекъсва и смущава и такава служба противоречи на Бог. Така че онези, които не могат да следват стъпките на Бог, не са способни да служат на Бог; онези, които не могат да следват стъпките на Бог, със сигурност Му се противопоставят и не могат да съответстват на Бог. „Да следваш действието на Светия Дух“ означава да разбираш Божията воля днес, да можеш да действаш в съответствие със сегашните Божии изисквания, да можеш да се подчиняваш и да следваш днешния Бог и да навлизаеш в съответствие с най-новите Божии слова. Само това може да бъде човек, който следва действието на Светия Дух и е в потока на Светия Дух. Такива хора могат не само да получават похвали от Бог и да Го виждат, но и да познават Божия нрав от най-новото Божие дело, да познават човешките представи и непокорство, както и природата и същността на човека, от най-новото Му дело; освен това те са способни постепенно да постигнат промени в своя нрав по време на службата си. Само такива хора могат да спечелят Бог и те действително са намерили истинския път. Тези, които са пропъдени чрез действието на Светия Дух, са хора, които не са способни да следват най-новото Божие дело и които се бунтуват срещу най-новото Божие дело. Тези хора открито

се противопоставят на Бог, защото Бог е извършил нови дела и защото образът на Бог не е същият като този в техните представи — в резултат на това те открито се противопоставят на Бог и Го осъждат, поради което Бог ги намразва и отхвърля. Да се притежава знание за най-новото Божие дело не е лесно, но ако хората имат съзнанието да се подчиняват на Божието дело и да го търсят, тогава ще имат възможността да видят Бог и да получат най-новите напътствия на Светия Дух. Тези, които умишлено се противопоставят на Божието дело, не могат да получат просвещението на Светия Дух, нито Божието напътствие. Така че дали хората могат или не могат да получат най-новото Божие дело, зависи от Божията благодат, от техния стремеж и от техните намерения.

Всички, които могат да се подчиняват на сегашните слова на Светия Дух, са благословени. Не е важно какви са били преди или как е действал Светият Дух в тях — тези, които са спечелили най-новото Божие дело, са най-благословени, а тези, които не могат да следват най-новото дело днес, са пропъдени. Бог иска тези, които могат да приемат новата светлина, и иска тези, които приемат и познават Неговото най-ново дело. Защо се казва, че трябва да си целомъдрена девица? Целомъдрената девица е способна да търси действието на Светия Дух и да разбира новите неща, а освен това е способна да загърби старите представи и да се подчинява на Божието дело днес. Тази група хора, които приемат най-новото дело на днешния ден, са били предопределени от Бог преди вековете и са най-благословените хора. Вие чувате непосредствено гласа на Бог и виждате явяването на Бог, така че на небето и на земята и през вековете никой не е бил по-благословен от вас — тази група хора. Всичко това се дължи на Божието дело, на Божието предопределение и избор и на Божията благодат; ако Бог не говореше и не изричаше Своите слова, щяха ли вашите условия да бъдат такива, каквито са днес? И така, нека цялата слава и похвала да бъде за Бог, защото всичко това се случва, защото Бог ви издига. Като имаш предвид тези неща, можеш ли все още да бъдеш пасивен? Силата ти все още ли няма да може да се увеличи?

Това, че можеш да приемеш съда, порицанието, поразяването и облагородяването на Божиите слова и освен това можеш да приемеш Божиите поръчения, е било предопределено от Бог преди вековете и затова не трябва да се огорчаваш твърде много, когато бъдеш порицан. Никой не може да отнеме делото, което е извършено във вас, и благословенията, които са ви дадени, и никой не може да отнеме всичко, което ви е дадено. Религиозните хора не могат да се сравняват с вас. Вие не притежавате задълбочени познания за Библията и не сте подготвени в религиозната теория, но тъй като Бог е работил във вас, вие сте спечелили повече от всеки друг през вековете — и затова това е вашето най-велико благословение. Поради това вие трябва да бъдете още по-отдадени на Бог и да сте Му още по-верни. Тъй като Бог те издига, ти трябва да увеличиш усилията си и да подготвиш ръста си, за да приемеш Божиите поръчения. Трябва да останеш непоколебим на

мястото, което Бог ти е дал, да се стремиш да станеш част от Божия народ, да приемеш обучението на царството, да бъдеш спечелен от Бог и накрая да се превърнеш в славно свидетелство за Бог. Притежаваш ли такава решимост? Ако притежаваш такава решимост, накрая със сигурност ще бъдеш спечелен от Бог и ще се превърнеш в славно свидетелство за Бог. Трябва да разбереш, че главното поръчение е да бъдеш спечелен от Бог и да се превърнеш в славно свидетелство за Него. Такава е Божията воля.

Думите на Светия Дух днес са динамиката на действието на Светия Дух, а непрекъснатото просвещение на човека от Светия Дух през този период е тенденцията в действието на Светия Дух. А каква е тенденцията в действието на Светия Дух днес? Това е въвеждането на хората в днешното Божие дело и в нормалния духовен живот. Има няколко стъпки за навлизане в нормалния духовен живот:

1. Първо, трябва да вложиш сърцето си в Божиите слова. Не трябва да следваш Божиите слова от миналото, не трябва да ги изучаваш, нито да ги сравняваш с днешните слова. Вместо това трябва да вложиш цялото си сърце в сегашните Божии слова. Ако има хора, които все още искат да четат Божиите слова, духовни книги или други разкази за проповядването от миналото, а днес не следват думите на Светия Дух, то те са най-глупавите хора; Бог мрази такива хора. Ако желаеш да приемеш светлината на Светия Дух днес, тогава вложи цялото си сърце в Божиите слова днес. Това е първото нещо, което трябва да постигнеш.
2. Трябва да се молиш върху основата на словата, изречени от Бог днес, да вникнеш в Божиите думи, да общуваш с Бог и да вземеш решенията си пред Бог, като определиш до какви стандарти искаш да достигнеш.
3. Трябва да се стремиш към задълбочено навлизане в истината върху основата на действието на Светия Дух днес. Не се придържай към остарели изказвания и теории от миналото.
4. Трябва да се стремиш да бъдеш докоснат от Светия Дух и да навлезеш в Божиите слова.
5. Трябва да се стремиш да навлезеш в пътя, по който върви Светият Дух днес.

Как да се стремиш да бъдеш докоснат от Светия Дух? Най-важното е да живееш в сегашните Божии слова и да се молиш върху основата на Божиите изисквания. След като се помолиш по този начин, Светият Дух със сигурност ще те докосне. Ако не се стремиш към това, опирайки се на основата на словата, изречени от Бог днес, тогава няма да постигнеш нищо. Ти трябва да се молиш и да кажеш: „О, Боже! Противопоставям Ти се, а Ти дължа толкова много; толкова съм непокорен и никога не мога да Те удовлетвори. О, Боже, искам Ти да ме спасиш, искам да Ти служа докрай, искам да умра за Теб. Ти ме съдиш и ме порицаваш, но аз не се оплаквам; аз Ти се противопоставям и заслужавам да умра,

така че всички хора да видят Твоя праведен нрав в моята смърт“. Когато се молиш така от сърце, Бог ще те чуе и ще те напътства; ако не се молиш върху основата на словата на Светия Дух днес, тогава няма възможност Светият Дух да те докосне. Ако се молиш според Божиата воля и според това, което Бог иска да направи днес, ще кажеш: „О, Боже! Искам да приема Твоите поръчения и да бъда верен на Твоите поръчения и съм готов да посветя целия си живот на Твоята слава, така че всичко, което правя, да достигне стандартите на Божиия народ. Нека сърцето ми бъде докоснато от Теб. Искам Твоят Дух винаги да ме просвещава, да стори така, че всичко, което правя, да посрамва Сатана, за да бъде накрая спечелен от Теб“. Ако се молиш така, със съсредоточаване върху Божиата воля, тогава Светият Дух неизбежно ще действа в теб. Няма значение колко са думите на молитвите ти — това, което има най-голямо значение, е дали разбираш Божиата воля. Вероятно всички вие сте имали следното преживяване: понякога, докато се молите в събрание, динамиката на действието на Светия Дух достига своя връх и това кара силите на всички да се повишават. Някои хора плачат горчиво и очите им са пълни със сълзи, докато се молят, обзети от разкаяние пред Бог, а други показват своята решителност и дават обети. Такъв е ефектът, който трябва да се постигне чрез действието на Светия Дух. Днес е от решаващо значение всеки да вложи цялото си сърце в Божиите слова. Не се съсредоточавай върху думите, които са казвани преди; ако все още държиш на това, което е било преди, тогава Светият Дух няма да действа в теб. Разбираш ли колко важно е това?

Познавате ли пътя, по който върви Светият Дух днес? Тези няколко точки, изброени горе, се отнасят за това, което трябва да бъде извършено от Светия Дух днес и в бъдеще; те са пътят, по който върви Светия Дух, и входът, към който човекът трябва да се стреми. При навлизането си в живота трябва най-малкото да вложиш сърцето си в Божиите слова и да можеш да приемеш съда и порицанието на Божиите слова; сърцето ти трябва да копнее за Бог, трябва да се стремиш към задълбочено навлизане в истината и към целите, изисквани от Бог. Когато притежаваш тази сила, това показва, че Бог те е докоснал и сърцето ти е започнало да се обръща към Бог.

Първата стъпка от навлизането в живота е да вложиш цялото си сърце в Божиите слова, а втората стъпка е да приемеш да бъдеш докоснат от Светия Дух. Какъв е ефектът, който трябва да се постигне, ако приемеш да бъдеш докоснат от Светия Дух? Това означава да можеш да копнееш, търсиш и изследваш по-дълбока истина и да можеш да сътрудничиш с Бог по един положителен начин. Днес ти сътрудничиш с Бог, което означава, че твоят стремеж, твоите молитви и твоето общуване с Божиите слова имат цел и че изпълняваш своя дълг в съответствие с Божиите изисквания — именно това е сътрудничеството с Бог. Ако само говориш, че оставяш Бог да върши делата си, но ти самият не предприемаш никакви действия, нито се молиш, нито търсиш, тогава може ли това да се нарече

сътрудничество? Ако няма и следа от някакво сътрудничество в теб и си лишен от обучението за навлизане, което има цел, тогава ти не сътрудничиш. Някои хора казват: „Всичко зависи от Божието предопределение, всичко е направено от Самия Бог; ако Бог не го е направил, как човекът ще може?“. Делата на Бог са нормални и не са ни най-малко свръхестествени, а Светият Дух действа само чрез твоето активно търсене, защото Бог не принуждава човека — ти трябва да дадеш възможност на Бог да действа и ако не се стремиш или не навлизаш и ако в сърцето ти няма никакъв копнеж, тогава Бог няма възможност да действа. По какъв път можеш да търсиш Божието докосване? Чрез молитва и приближаване към Бог. Най-важното обаче е да помниш, че това трябва да се основава на словата, изречени от Бог. Когато често си докосван от Бог, ти не си поробен от плътта: Съпругът, съпругата, децата и парите — всички те не могат да те оковат и ти желаеш само да се стремиш към истината и да живееш пред Бог. Тогава ти ще бъдеш човек, който живее в царството на свободата.

ХОРАТА, ЧИТО НРАВ Е ПРОМЕНЕН, СА ТЕЗИ, КОИТО СА НАВЛЕЗЛИ В РЕАЛНОСТТА НА БОЖИИТЕ ДУМИ

Първата стъпка от пътя на Светия Дух в човека е преди всичко да отвлече сърцето му от хората, събитията и нещата и да го насочи към Божиите думи, като накара сърцето му да повярва, че Божиите думи са извън всякакво съмнение и са напълно истинни. Ако вярваш в Бог, трябва да вярваш и в Неговите думи; ако след много години вяра в Бог продължаваш да не познаваш пътя, по който върви Светият Дух, наистина ли си вярващ? За да постигнеш нормален човешки живот — нормален човешки живот, който има нормални взаимоотношения с Бог — първо трябва да повярваш в Неговите думи. Ако не си постигнал първата стъпка от делото на Светия Дух в хората, тогава нямаш никаква основа. Ако не можеш да следваш дори и най-маловажните принципи, как ще вървиш по пътя напред? Да стъпиш на правилния път, по който Бог усъвършенства човека, означава да навлезеш в правилния път на настоящото дело на Светия Дух; това означава да стъпиш на пътя, по който върви Светият Дух. Настоящите думи на Бог днес са пътят, по който върви Светият Дух. В този смисъл, ако хората искат да стъпят на пътя на Светия Дух, те трябва да се подчиняват, да ядат и да пият настоящите думи на въплътения Бог. Делото, което Той върши, е дело на думите; всичко започва от Неговите думи и всичко се гради върху Неговите думи, върху Неговите настоящи думи. Независимо дали става дума за това да сме сигурни за въплътения Бог, или да познаваме въплътения Бог — всяко от тези неща изисква да полагаме повече усилия върху Неговите думи. В противен случай хората не

могат да постигнат нищо и ще останат без нищо. Единствено като градят върху основата на яденето и пиенето на Божиите думи и по този начин Го опознават и удовлетворяват, хората могат постепенно да изградят нормална връзка с Бог. За човека няма по-добро сътрудничество с Бог от това да яде и пие Неговите думи и да ги прилага на практика. Чрез такава практика хората най-добре могат да устоят твърдо в свидетелството си на Божии хора. Когато хората разбират и са способни да се подчиняват на същината на настоящите Божии думи, те живеят по пътя, по който ги води Светият Дух, и са стъпили на правилния път на Божието усъвършенстване на човека. По-рано хората можеха да спечелят Божието дело просто като търсеха Божиата благодат или като търсеха мир и радост, но сега нещата са различни. Без думите на възплътения Бог, без реалността на Неговите думи, хората не могат да получат Божието одобрение и всички ще бъдат изпъдени от Бог. За да постигнат нормален духовен живот, хората трябва първо да ядат и пият Божиите думи и да ги прилагат на практика, а след това, на тази основа, да установят нормални отношения с Бог. Ти как сътрудничиш? Как стоиш твърдо в свидетелството на Божия народ? Как изграждаш нормални взаимоотношения с Бог?

Как да разбереш дали имаш нормални взаимоотношения с Бог в ежедневието си:

1. Вярваш ли в свидетелството на Самия Бог?
2. Вярваш ли в сърцето си, че Божиите думи са истинни и непогрешими?
3. Дали си човек, който прилага думите Му на практика?
4. Верен ли си на Неговото поръчение? Какво правиш, за да си верен на Неговото поръчение?
5. Дали всичко, което правиш, е с цел да удовлетвориш Бог и да Му бъдеш верен?

С помощта на изброените по-горе въпроси можеш да си дадеш сметка дали на настоящия етап имаш нормални взаимоотношения с Бог.

Ако си в състояние да приемеш Божието поръчение, да приемеш Неговото обещание и да следваш пътя на Светия Дух, значи следваш Божиата воля. Дали ясно виждаш вътре в себе си пътя на Светия Дух? Точно сега действаш ли в съответствие с пътя на Светия Дух? Приближава ли се сърцето ти към Бог? Искаш ли да си в крак с най-новата светлина на Светия дух? Искаш ли да бъдеш спечелен от Бог? Искаш ли да станеш проявление на Божиата слава на земята? Имаш ли решимост да постигнеш това, което Бог изисква от теб? Ако при изричането на Божиите думи в теб има решителност да сътрудничиш и решителност да удовлетвориш Бог — ако това е твоята мисъл, това означава, че Божиите думи са дали плод в твоето сърце. Ако ти липсва такава решителност, ако нямаш цели, които да преследваш, това означава, че сърцето ти не е движено от Бог.

След като хората официално навлязат в обучението на царството, изискванията, които Бог поставя към тях, стават по-високи. В какво отношение могат да се видят тези по-високи изисквания? Преди се казваше, че хората нямат живот. Днес те търсят живот, стремят се да станат Божии хора, да бъдат спечелени от Бог, да

бъдат усъвършенствани от Бог. Не е ли това по-високо ниво? Всъщност изискванията, които Бог поставя пред хората, са по-прости, отколкото бяха преди. От хората не се изисква да бъдат обслужващи или да умрат — всичко, което се изисква от тях, е да станат Божии хора. Това не е ли по-просто? Всичко, което трябва да направиш, е да принесеш сърцето си на Бог и да се подчиниш на Неговото ръководство, и всичко ще се осъществи. Защо смяташ, че това е толкова трудно? Навлизането в живота, за което се говори днес, е по-ясно от преди. В миналото хората бяха объркани и не знаеха каква е истината реалност. Всъщност всички, които реагират, когато чуят Божиите думи, които са просветени и озарени от Светия Дух и които пред Бог получават Неговото съвършенство и променят нрава си — всички тези хора имат живот. Бог иска живи същества, а не мъртви неща; ако ти си мъртъв, нямаш живот и Бог няма да ти говори, а още по-малко ще те възкреси като един от Своите хора. Тъй като бяхте издигнати от Бог и получихте такова голямо благословение от Него, това показва, че всички вие сте хора с живот, а хората с живот идват от Бог.

В стремежа към промяна на житейския нрав на човека пътят на практиката е прост. Ако в практическия опит си в състояние да следваш настоящите думи на Светия дух и да преживееш Божието дело, тогава твоят нрав може да бъде променен. Ако следваш всичко, което казва Светият Дух, и търсиш всичко, което казва Светият Дух, тогава си човек, който Му се подчинява, и в твой нрав ще настъпи промяна. Нравът на хората се променя с настоящите думи на Светия Дух; ако винаги се придържаш към старите си преживявания и правила от миналото, тогава твоят нрав не може да се промени. Ако днешните думи на Светия Дух изискват от всички хора да навлязат в живота на нормалния човешки род, но ти оставаш фиксиран върху външните неща, объркваш се в реалността и не я приемаш сериозно, тогава си човек, който не е съумял да следва делото на Светия Дух, човек, който не е навлязъл в пътя на напътствията на Светия Дух. Дали нравът ти може да се промени или не, зависи от това дали си в крак с актуалните думи на Светия Дух и дали имаш истинско знание. Това е различно от онова, което разбрахте преди. Промяната в нрава ти, която разбираше преди, е, че ти, който бързо съдиш, си престанал да говориш необмислено за Божиата дисциплина; но това е само един аспект на промяната. Точно сега най-критичният момент е следването на ръководството на Светия Дух: следвай всичко, което Бог казва, и се подчинявай на всичко, което Той казва. Хората не могат да променят собствения си нрав; те трябва да преминат през съда и наказанието, страданието и облагородяването на Божиите думи или да бъдат третирани, дисциплинирани и кастрени от Неговите думи. Само тогава те могат да постигнат послушание и вяроност към Бог и повече да не бъдат повърхностни спрямо Него. Именно под въздействие на облагородяването на Божиите думи се променя нравът на хората. Само чрез разкриването, осъждането, дисциплинирането и справянето, осъществявани с

Неговите думи, те вече няма да се осмеляват да действат прибързано, а ще станат стабилни и уравновесени. Най-важният момент е, че те са способни да се подчинят на настоящите Божии думи и на Неговото дело, дори то да не е в съответствие с човешките представи, те са способни да оставят тези представи настрана и с готовност да се подчинят. В миналото говоренето за промени в нрава се е отнасяло главно до способността да се отречеш от себе си, да позволиш на плътта да страда, да дисциплинираш тялото си и да се отървеш от плътските предпочитания — което е един вид промяна в нрава. Днес всеки знае, че истинският израз на промяната в нрава е да се подчиняваш на настоящите думи на Бог и да познаваш истински Неговото ново дело. По този начин предишното разбиране на хората за Бог, което бе оцветено от собствените им представи, може да бъде заличено и те да постигнат истинско познание и послушание към Бог — само това е истинският израз на промяната в нрава.

Стремежът на хората да навлязат в живота се основава на Божиите думи. Порано се казваше, че всичко се постига благодарение на Неговите думи, но никой не виждаше този факт. Ако навлезеш в преживяването на настоящата стъпка, всичко ще ти бъде ясно и ще изградиш добра основа за бъдещите изпитания. Каквото и да казва Бог, съсредоточи се само върху навлизането в Неговите думи. Когато Бог каже, че ще започне да порицава хората, приемоте порицанието Му. Когато Бог иска от хората да умрат, приеми това изпитание. Ако винаги живееш според най-новите Му слова, Божиите думи ще те усъвършенстват накрая. Колкото повече навлизате в Божиите думи, толкова по-бързо ще бъдете усъвършенствани. Защо в общение след общение ви моля да познавате и да навлизате в Божиите думи? Само когато се стремиш и преживяваш в Божиите думи и навлизаш в реалността на Неговите думи, Светият Дух има възможност да работи в теб. Следователно всички вие сте участници във всеки метод, чрез който Бог действа, и независимо от степента на вашето страдание, накрая всички вие ще получите „спомен“. За да постигнете окончателното си съвършенство, вие трябва да навлезете във всички Божии думи. Усъвършенстването на хората от Светия Дух не е едностранно; Той изисква сътрудничеството на хората, Той се нуждае от това всеки да Му сътрудничи съзнателно. Каквото и да казва Бог, съсредоточете се само върху навлизането в Неговите думи — това ще бъде полезно за живота ви. Всичко е в името на постигането на промяна във вашия нрав. Когато навлезеш в Божиите думи, сърцето ти ще бъде движено от Него и ти ще можеш да знаеш всичко, което Бог иска да постигне на този етап от Своето дело, и ще имаш решимостта да го постигнеш. По време на порицанието имаше хора, които вярваха, че това е метод на работа, и не вярваха в Божиите думи. В резултат на това те не се подложиха на облагородяване и излязоха от времето на порицанието, без да придобият или разберат нищо. Имаше и такива, които наистина навлизаха в тези думи без капка съмнение, които казваха, че Божиите

думи са непогрешима истина и че човечеството трябва да бъде порицано. Те се бориха с тях за определен период от време, като се отказваха от бъдещето и съдбата си, и когато излязоха, техният нрав бе претърпял известна промяна и бе придобил по-дълбоко разбиране за Бог. Всички онези, които излязоха от порицанието, почувстваха прелестта на Бог и осъзнаха, че тази стъпка на делото възплава великата Божия любов, която се спуска в тях, че това е завоюването и спасението на Божията любов. Те също така казваха, че Божиите помисли са винаги добри и че всичко, което Бог прави в човека, идва от любов, а не от омраза. Онези, които не вярваха в Божиите думи, които не внимаваха в Неговите думи, не се подложиха на облагородяване по време на порицанието и в резултат на това Светият Дух не беше с тях и те не спечелиха нищо. За тези, които навлязоха във времето на порицанието, въпреки че преминаха през облагородяване, Светият Дух работеше скрито в тях и в резултат на това житейският им нрав се промени. Някои от тях на пръв поглед изглеждаха много положително настроени, изпълнени с добро настроение през целия ден, но те не навлязоха в състоянието на облагородяване на Божиите думи и така изобщо не се промениха, което беше последица от това, че не вярваха в Божиите думи. Ако не вярваш в Божиите думи, тогава Светият Дух няма да работи в теб. Бог се явява на всички онези, които вярват в Неговите думи, и онези, които вярват и приемат Неговите думи, ще могат да спечелят Неговата любов!

За да навлезете в реалността на Божиите думи, трябва да намерите пътя на практиката и да знаете как да прилагате Божиите думи на практика. Само по този начин ще настъпи промяна в житейския ви нрав, само по този път можете да бъдете усъвършенствани от Бог и само хората, които са усъвършенствани от Бог по този начин, могат да бъдат в хармония с Неговата воля. За да получите нова светлина, трябва да живеете според Неговите думи. Да бъдете движени от Светия Дух само един път изобщо няма да е достатъчно — трябва да се задълбочите. За тези, които са били движени само веднъж, вътрешната им ревност се събужда и те искат да търсят, но това не може да продължи дълго; те трябва да бъдат постоянно движени от Светия Дух. Много пъти в миналото съм споменавал за надеждата си, че Божият Дух може да раздвижи душите на хората, така че те да се стремят към промени в житейския си нрав, и докато се стремят да бъдат движени от Бог, да разберат собствените си недостатъци и в процеса на преживяване на Неговите думи да отхвърлят нечистотиите в себе си (самодоволство, високомерие, представи и т.н.). Не си мислете, че само активността при получаването на нова светлина е достатъчна — трябва да отхвърлите и всичко негативно. От една страна, вие трябва да навлезете от положителен аспект, а от друга, трябва да се отървете от всичко нечисто от отрицателен аспект. Трябва постоянно да се изследваш, за да видиш кои нечистотии все още съществуват в теб. Религиозните представи на човеците, техните намерения, надежди, самодоволство и арогантност

са все нечисти неща. Вгледай се в себе си и постави всичко редом с всички Божии думи на откровение, за да видиш кои религиозни представи имаш. Само когато наистина ги разпознаеш, можеш да ги отхвърлиш. Някои хора казват: „Сега е достатъчно просто да следваме светлината на настоящото действие на Светия Дух. Няма нужда да се занимаваме с нищо друго“. Но тогава, когато се появят твоите религиозни представи, как ще се отървеш от тях? Смяташ ли, че следването на Божиите думи днес е нещо просто? Ако си религиозен човек, смущенията могат да възникнат от твоите религиозни представи и традиционните богословски теории в сърцето ти, а когато тези неща възникнат, това прекъсва възприемането на нови неща. Всички тези проблеми са реални. Ако само следваш настоящите думи на Светия Дух, не можеш да изпълниш Божията воля. Едновременно със стремежа за следването на настоящата светлина на Светия Дух трябва да разпознаваш кои представи и намерения таиш, каква човешка самонадеяност имаш и кое поведение е непокорно на Бог. И след като си разпознал всички тези неща, трябва да ги отхвърлиш. Отказът от предишните ти действия и поведение ти позволява да следваш думите, които Светият Дух говори днес. Промяната в нрава, от една страна, се постига чрез Божиите думи, а от друга, изисква съдействие от страна на човеците. Има Божие дело, а след това има и човешка практика, като и двете са задължителни.

Как можете да изпълнявате Божията воля в бъдещия си път на служение? Един от най-важните моменти е да се стремите да навлезете в живота, да се стремите към промяна на нрава и да се стремите към по-дълбоко навлизане в истината — това е пътят към постигане на съвършенство и придобиване от Бог. Всички вие сте получатели на Божието поръчение, но какво е това поръчение? Това е свързано със следващата стъпка на делото; следващата стъпка на делото ще бъде по-велико дело, което се извършва в цялата вселена, така че днес вие трябва да се стремите към промени в житейския си нрав, за да можете в бъдеще наистина да бъдете доказателство за това, че Бог печели слава чрез Своето дело, превръщайки ви в образци на Неговото бъдещо дело. Днешният стремеж е изцяло в името на това да положите основите на бъдещото дело, за да можете да бъдете използвани от Бог и да свидетелствате за Него. Ако превърнеш това в цел на стремежа си, ще успееш да получиш присъствието на Светия Дух. Колкото по-високо поставиш целта на своя стремеж, толкова повече ще можеш да се усъвършенстваш. Колкото повече се стремиш към истината, толкова повече Светият Дух действа. Колкото повече енергия влагаш в своя стремеж, толкова повече ще спечелиш. Светият Дух усъвършенства хората в зависимост от тяхното вътрешно състояние. Някои хора казват, че не желаят да бъдат използвани от Бог или да бъдат усъвършенствани от Него, че просто искат плътта им да остане невреждима и да не ги сполети някакво нещастие. Някои хора не желаят да влязат в Царството, но са готови да се спуснат в бездънната пропаст. В този случай Бог

също ще изпълни желанието ти. Към каквото и да се стремиш, Бог ще го осъществи. И така, към какво се стремиш в момента? Усъвършенства ли се то? Дали настоящите ти действия и постъпки са с цел да бъдеш усъвършенстван от Бог и да бъдеш спечелен от Него? В ежедневието си ти трябва постоянно да се съизмерваш с това. Ако вложиш цялото си сърце в преследването на една-единствена цел, Бог със сигурност ще те усъвършенства. Такъв е пътят на Светия дух. Пътят, по който Светият дух води хората, се постига чрез тяхното преследване. Колкото повече жадуваш да бъдеш усъвършенстван и придобит от Бог, толкова повече Светият Дух ще работи в теб. Колкото по-малко се стремиш и колкото по-негативен и назадничав си, толкова повече лишаваш Светия Дух от възможността да работи; с течение на времето Светият Дух ще те изостави. Искаш ли да бъдеш усъвършенстван от Бог? Искаш ли да бъдеш спечелен от Бог? Искаш ли да бъдеш използван от Бог? Трябва да се стремите да правите всичко в името на това да бъдете усъвършенствани, спечелени и използвани от Бог, така че вселената и всички неща да могат да видят Божиите действия, проявени във вас. Вие сте господарят сред всички неща и сред всичко, което съществува, ще позволите на Бог да се наслаждава на свидетелство и слава чрез вас — това е доказателство, че вие сте най-благословени от всички поколения!

ЗА СМИРЯВАНЕТО НА СЪРЦЕТО ТИ ПРЕД БОГ

Никоя стъпка не е по-важна за навлизането в Божиите думи от това да смириш сърцето си в Негово присъствие. Това е урок, от който всички хора имат спешна нужда в момента. Начините за навлизане в смиряване на сърцето ти пред Бог са следните:

1. Отдалечи сърцето си от външните въпроси. Бъди смирен пред Бог и отдай цялото си внимание на молитвата към Бог.
2. Със смирено пред Бог сърце яж, пий и се наслаждавай на Божиите думи.
3. Съсредоточи се и размишлявай върху Божиата любов и разсъждавай върху Божието дело в сърцето си.

Започни от аспекта на молитвата. Моли се с цялото си внимание и в определени часове. Независимо от това колко си притиснат от времето, колко е натоварена работата ти или какво ти се случва, моли се всеки ден както обикновено, и яж и пий Божиите думи както обикновено. Докато ядеш и пиеш Божиите думи, независимо от заобикалящата те среда, духът ти ще изпитва голямо удоволствие и хората, събитията или нещата около теб няма да те притесняват. Когато обичайно размишляваш за Бог в сърцето си, това, което се случва навън, не може да те обезпокои. Ето какво означава да притежаваш духовен ръст. Започни с молитва: смирената молитва пред Бог е най-плодотворна.

След това яж и пий Божиите думи, търси светлината в Божиите думи, като размишляваш върху тях, намери пътя за практикуване, опознай Божията цел в изговарянето на Неговите думи и ги разбери без отклонения. Обикновено би трябвало да е нормално да можеш да се приближиш към Бог в сърцето си, да размишляваш върху Божията любов и да разсъждаваш върху Божиите думи, без да бъдеш обезпокояван от външни неща. Когато сърцето ти е постигнало определена степен на спокойствие, ще можеш да размишляваш тихо и, вътре в себе си, да разсъждаваш върху Божията любов и да се приближиш истински до Него, независимо от обкръжението си, докато накрая стигнеш до момента, в който в сърцето ти се появи възхвала, която е по-добра дори от молитва. Тогава ще се сдобиеш с определен духовен ръст. Ако успееш да постигнеш описаните по-горе състояния, това ще бъде доказателство, че сърцето ти наистина е смирено пред Бог. Това е първият основен урок. Едва когато хората могат да застанат смирени пред Бог, те могат да бъдат докоснати от Светия Дух, да бъдат просветени и озарени от Светия Дух и едва тогава могат да имат истинско общение с Бог, както и да разберат Божията воля и напътствията на Светия Дух. Тогава те ще са навлезли в правия път на своя духовен живот. Когато обучението им за живот пред Бог е достигнало определена дълбочина и те са способни да се откажат от себе си, да се презрат и да живеят в Божиите думи, тогава сърцата им наистина са смирени пред Бог. Способността да презираш себе си, да проклинаш себе си и да се откажеш от себе си е резултат, постигнат чрез Божието дело, и не може да бъде постигнат самостоятелно от хората. Затова, да практикуват смиряване на сърцето си пред Бог, е урок, който хората трябва да усвоят незабавно. Някои хора не само че обикновено не могат да бъдат смирени пред Бог, но не могат да смирят сърцата си пред Бог дори и когато се молят. Това никак не отговаря на Божиите стандарти! Нима можеш да бъдеш воден от Светия Дух, ако сърцето ти не може да бъде смирено пред Бог? Ако си човек, който не може да бъде смирен пред Бог, ти си склонен да се разсейваш, ако някой дойде или когато другите говорят, и умът ти може да се отклони, когато другите правят нещо и в такъв случай не живееш в Божието присъствие. Ако сърцето ти наистина е смирено пред Бог, няма да бъдеш обезпокояван от нищо, което се случва във външния свят, нито от човек, събитие или от каквото и да е. Ако си навлязъл в това, тогава тези негативни състояния и всички негативни неща — човешки представи, философии за живот, противоестествени отношения между хората, идеи, мисли и т.н. — естествено ще изчезнат. Тъй като винаги размишляваш върху Божиите думи, а сърцето ти винаги се приближава към Бог и винаги е заето с Божиите думи в този момент, несъзнателно ще се отървеш от тези негативни неща. Когато те занимават нови и положителни неща, за негативните стари неща няма да има място, така че не им обръщай внимание. Не е нужно да полагаш усилия, за да ги контролираш. Трябва да се съсредоточиш върху това да бъдеш смирен пред Бог, възможно най-много да ядеш, да пиеш и да

се наслаждаваш на Божиите думи, възможно най-много да пееш химни във възхвала на Бог и да дадеш възможност на Бог да работи върху теб, защото сега Бог иска лично да усъвършенства човека и Той иска да спечели сърцето ти; Неговият Дух води сърцето ти и ако, следвайки напътствията на Светия Дух, достигнеш до живот в Божието присъствие, ще удовлетвориш Бог. Ако се съсредоточиш върху това да живееш в Божието слово и да участваш в повече разговори за истината, за да получиш просветление и озарение от Светия Дух, тогава всички тези религиозни представи, самоправедността и саомнението ти ще изчезнат и ще знаеш как да отдадеш всичко от себе си на Бог, как да обичаш Бог и как да удовлетвориш Бог. И без да го осъзнаваш, нещата, които не са свързани с Бог, ще изчезнат напълно от съзнанието ти.

Да размишляваш и да се молиш над Божиите думи, докато ядеш и пиеш Неговите думи, е първата стъпка към смирението пред Бог. Ако наистина можеш да застанеш смирен пред Бог, тогава просветлението и озарението на Светия Дух ще бъдат с теб. Целият духовен живот се постига чрез смирение в Божието присъствие. Когато се молиш, трябва да си смирен пред Бог и едва тогава можеш да бъдеш воден от Светия Дух. Когато си смирен пред Бог, когато ядеш и пиеш Божиите думи, можеш да бъдеш просветлен и озарен и да постигнеш истинско разбиране на Божиите думи. Когато, по време на обичайните си дейности на размисъл, общуване и приближаване към Бог, в сърцето си се чувстваш смирен в Божието присъствие, ще можеш да се наслаждаваш на истинска близост с Бог, да разбираш истински Божията любов и Неговото дело и да покажеш истинско внимание и грижа към Божиите намерения. Колкото по-смирен можеш да си пред Бог обикновено, толкова по-озарен ще бъдеш и толкова по-добре ще можеш да разбереш собствения си покварен нрав, какво ти липсва, в какво трябва да навлезеш, каква функция трябва да изпълняваш и в какво се състоят твоите недостатъци. Всичко това се постига чрез смирение в Божието присъствие. Ако наистина достигнеш дълбочина в смирението си пред Бог, ще можеш да разбереш някои тайни на духа, да разбереш какво иска да извърши в теб Бог в този момент, да постигнеш по-дълбоко разбиране на Божиите думи, да разбереш най-същественото от Божиите думи, духа на Божиите думи, същността на Божиите думи и ще можеш да видиш пътя на практикуване по-ясно и по-точно. Ако не успееш да постигнеш достатъчна дълбочина в смирението на духа си, ще бъдеш само леко докоснат от Светия Дух; ще се почувстваш по-силен отвътре и ще усетиш известна наслада и мир, но няма да разбереш нищо по-дълбоко. Казвал съм и преди: ако хората не използват цялата си сила, ще им бъде трудно да чуят гласа Ми или да видят лицето Ми. Това се отнася до постигането на дълбочина в смирението пред Бог, а не до полагане на повърхностни усилия. Човек, който наистина е смирен в Божието присъствие, е способен да се освободи от всички светски връзки и да постигне притежание от Бог. Всички, които не могат да бъдат

смирени в Божието присъствие, без съмнение са разпуснати и необуздани. А всички, които могат да са смирени пред Бог, са онези, които са благочестиви пред Бог и които копнеят за Бог. Само онези, които са смирени пред Бог, ценят живота, ценят общението в духа, жадуват за Божиите думи и се стремят към истината. Който не цени смирението пред Бог и не практикува смирение пред Бог, е суетен и повърхностен, той е привързан към света и е без живот; дори и да твърди, че вярва в Бог, това е само на думи. Онези, които Бог усъвършенства и допълва накрая, са хора, които могат да са смирени в Неговото присъствие. Затова онези, които са смирени пред Бог, са удостоени с истинска благословия. Хората, които едва отделят време да ядат и пият Божиите думи през деня, които са заети с външни дела и не отдават голямо значение на навлизането в живота — всички те са лицемери без перспектива за бъдещо израстване. Божият народ е този, който може да бъде смирен пред Бог и който може истински да общува с Бог.

За да застанеш пред Бог и да приемеш Неговите думи за свой живот, първо трябва да се смириш пред Бог. Едва когато си смирен пред Бог, Бог ще те просвети и ще ти даде знание. Колкото по-смирени са хората пред Бог, толкова по-способни са да получат Божието просветление и озарение. Всичко това изисква хората да имат благочестие и вяра; само така могат да бъдат усъвършенствани. Основният урок за навлизане в духовния живот е да си смирен в Божието присъствие. Само ако си смирен в Божието присъствие, цялото ти духовно обучение ще даде резултат. Ако сърцето ти не е способно да бъде смирено пред Бог, няма да си в състояние да получиш делото на Светия Дух. Ако сърцето ти е смирено пред Бог, независимо какво правиш, ти живееш в Божието присъствие. Ако сърцето ти е смирено пред Бог и се приближава към Бог, независимо какво правиш, това доказва, че си човек, който е смирен пред Бог. Ако, когато говориш с други или докато се разхождаш, можеш да кажеш: „Сърцето ми се приближава към Бог, а не е съсредоточено върху външни неща и аз мога да съм смирен пред Бог“, това значи, че си човек, който е смирен пред Бог. Не се занимавай с нищо, което привлича сърцето ти към външни неща, или с хора, които отделят сърцето ти от Бог. Остави настрана и стой далеч от всичко, което може да смути сърцето ти от близостта с Бог. Това е от по-голяма полза за живота ти. Именно сега е времето за великото дело на Светия Дух, времето, когато Бог лично усъвършенства хората. Ако в този момент не можеш да бъдеш смирен пред Бог, значи не си човек, който ще се завърне пред Божия престол. Ако се стремиш към неща, различни от Бог, няма как да бъдеш усъвършенстван от Бог. Онези, които могат да чуят такива слова от Бог и въпреки това не успеят да се смирят пред Него днес, са хора, които не обичат истината и не обичат Бог. Ако не отдадеш себе си в този момент, какво чакаш? Да отдадеш себе си означава да смириш сърцето си пред Бог. Това би било истинско отдаване. Който истински отдава сърцето си на Бог сега, е сигурен, че ще бъде направен пълноценен от Бог. Нищо, независимо какво е то, не може

да те разтревожи; независимо дали те кастрят или се разправят с теб, или дали се сблъскваш с неудовлетвореност или неуспех, сърцето ти винаги трябва да е смирено пред Бог. Независимо от това как хората се отнасят с теб, сърцето ти трябва да е смирено пред Бог. Независимо от обстоятелствата, с които се сблъскваш — независимо дали си обзет от несгоди, или си подложен на страдание, преследване или различни изпитания — сърцето ти винаги трябва да е смирено пред Бог; такъв е пътят към съвършенството. Едва когато си истински смирен пред Бог, сегашните Божи думи ще ти станат ясни. Тогава ще можеш да практикуваш по-правилно и без отклонение озарението и просветлението на Светия Дух, да разбереш с по-голяма яснота Божиите намерения, които ще дадат по-ясна посока на твоята служба, да схванеш по-точно ръководството и напътствията на Светия Дух и да бъдеш сигурен, че живееш в съответствие с напътствията на Светия Дух. Това е резултатът, който се постига с истинско смирение пред Бог. Когато хората не са наясно с Божиите думи, нямат път за практикуване, не успяват да разберат Божиите намерения или им липсват принципите на практикуване, това е, защото сърцата им не са смирени пред Бог. Целта на това да бъдеш смирен пред Бог е да бъдеш сериозен и прагматичен, да търсиш точност и прозрачност в Божиите думи и накрая да стигнеш до разбиране на истината и познаване на Бог.

Ако сърцето ти често не е смирено пред Бог, Бог няма как да те усъвършенства. Да нямаш решителност е равносилно на това да нямаш сърце, а човек без сърце не може да бъде смирен пред Бог; такъв човек не знае колко работа върши Бог и колко говори, нито знае как да практикува. Нима това не е човек без сърце? Може ли човек без сърце да бъде смирен пред Бог? Бог няма как да усъвършенства хората без сърце — те не се различават от товарните животни. Бог говори толкова ясно и прозрачно, но сърцето ти все така не се трогва, а ти оставаш неспособен да се смириш пред Бог. Нима не си безмълвен звяр? Някои хора се заблуждават в практикуването на смирение в Божието присъствие. Когато е време за готвене, те не готвят, а когато е време за домакинска работа, не я вършат, а просто продължават да се молят и да се съсредоточават. Да бъдеш смирен пред Бог не означава да не готвиш, да не вършиш домакинска работа или да не живееш живота си; по-скоро означава да можеш да смириш сърцето си пред Бог във всички нормални състояния и да има място за Бог в сърцето ти. Когато се молиш, трябва да коленичиш правилно пред Бог, за да се молиш; когато вършиш домакинска работа или приготвяш храна, смири сърцето си пред Бог, размишлявай върху Божиите думи или пей химни. Независимо от ситуацията, в която се намиращ, трябва да имаш свой собствен начин да практикуваш, трябва да направиш всичко възможно да се приближиш към Бог и да се опиташ с всички сили да смириш сърцето си пред Бог. Когато обстоятелствата го позволяват, се моли съсредоточено, а когато обстоятелствата не го позволяват, се приближи към Бог в сърцето си,

докато вършиш текущата си задача. Когато можеш да ядеш и пиеш Божиите думи, яж и пий Неговите думи; когато можеш да се молиш, се моли; когато можеш да размишляваш за Бог, размишлявай за Него. С други думи, направи всичко възможно, за да се подготвиш за навлизане в зависимост от твоята среда. Някои хора могат да бъдат смирени пред Бог, когато всичко е наред, но щом нещо се случи, умът им се разсейва. Това не е смирение пред Бог. Правилният начин да се прави е следният: при никакви обстоятелства сърцето на човек да не се отдалечава от Бог и да не се смущава от външни хора, събития или неща, и само тогава той е човек, който наистина е смирен пред Бог. Някои хора казват, че когато се молят на събиране, сърцата им могат да бъдат смирени пред Бог, но когато разговарят с други, те не са в състояние да бъдат смирени пред Бог и мислите им се развихрят. Това не е смирение пред Бог. В днешно време повечето хора се намират в такова състояние — сърцата им не винаги могат да са смирени пред Бог. Затова трябва да положите повече усилия, да се упражнявате в тази област, да навлезете стъпка по стъпка в правилния път на житейския опит и да поемете по пътя на усъвършенстването ви от Бог.

СЪОБРАЗЯВАЙ СЕ С БОЖИЯТА ВОЛЯ, ЗА ДА ПОСТИГНЕШ СЪВЪРШЕНСТВО

Колкото повече изпълняваш Божията воля, толкова по-голямо бreme носиш, а колкото по-голямо бreme носиш, толкова по-богат ще стане твоят опит. Когато зачиташ волята Му, Бог ще те натовари с бreme, а след това ще те просвети за задачите, които ти е поверил. Когато Бог ти даде това бreme, ще обърнеш внимание на всички свързани с него истини, докато ядеш и пиеш от Божиите думи. Ако имаш бreme, свързано със състоянието на живота на твоите братя и сестри, това е бreme, което ти е поверено от Бог и винаги ще носиш това бreme със себе си в ежедневните си молитви. Това, което Бог върши, е стоварено върху теб и ти си готов да правиш това, което Бог иска да върши; ето какво означава да поемеш Божието бreme като свое. В този момент, докато ядеш и пиеш Божиите думи, ще се съсредоточиш върху такива въпроси и ще се чудиш: „Как ще реша тези проблеми? Как мога да помогна на моите братя и сестри да се освободят и да намерят духовно наслаждение?“. Ще се съсредоточиш също върху решаването на тези проблеми, докато общуваш, а когато ядеш и пиеш от Божиите думи, ще се съсредоточиш върху яденето и пиенето на такива думи, които се отнасят до тези въпроси. Ще носиш бreme и докато ядеш и пиеш от Неговите думи. Веднъж разбрал Божиите изисквания, ще имаш по-ясна представа по кой път да поемеш. Това са просветлението и озарението на Светия Дух, донесени от твоето бreme, а също и Божието напътствие, което ти е дадено. Защо казвам това? Ако нямаш

бреме, няма да внимаващ, докато ядеш и пиеш от Божиите думи, а когато ядеш и пиеш от Божиите думи, докато носиш бреме, можеш да разбереш същността им, ще намериш пътя и ще зачиташ волята Му. Ето защо, в молитвите си, трябва да искаш Бог да постави по-голямо бреме върху теб и да ти повери още по-големи задачи, така че пред теб да има по-голям път, по който да практикуваш, и яденето и пиенето на Божиите думи да даде по-добър резултат, за да можеш да станеш по-способен да разбереш същината на Неговите думи и да бъдеш по-подготвен за напътствията на Светия Дух.

Яденето и пиенето на Божиите думи, практикуването на молитви, приемането на Божието бреме и на задачите, които Той ти поверява — всичко това е, за да има път пред теб. Колкото по-голямо е бремето, поверено ти от Бог, толкова по-лесно ще е да бъдеш усъвършенстван от Него. Някои не желаят да си сътрудничат с другите в служба на Бог, дори когато са призовани; това са мързеливи хора, които искат само да се наслаждават на комфорта. Колкото повече се иска от теб да служиш в сътрудничество с останалите, толкова повече опит ще придобиеш. Тъй като имаш повече бреме и опит, ще получиш повече възможности да бъдеш усъвършенстван. Следователно, ако можеш да служиш на Бог искрено, ще спазваш Божието бреме и ще имаш повече възможности да бъдеш усъвършенстван от Бог. Точно такава група хора се усъвършенства в момента. Колкото повече те докосва Светият Дух, толкова повече време ще посветиш на това да се съобразяваш с Божието бреме, толкова повече ще бъдеш усъвършенстван от Бог и толкова повече ще бъдеш придобит от Него — докато накрая се превърнеш в човек, когото Бог използва. В днешно време има хора, които не се обременяват за църквата. Тези хора са мързеливи и небрежни и се грижат само за собствената си плът. Такива хора са изключително егоистични, а освен това са и слепи. Ако не можеш да видиш този въпрос ясно, няма да носиш никакво бреме. Колкото повече изпълняваш Божията воля, толкова по-голямо бреме ще ти повери Той. Егоистите не желаят да изстрадат такива неща; не желаят да платят цената и в резултат на това ще пропуснат възможности да бъдат усъвършенствани от Бог. Нима не си причиняват вреда? Ако изпълняваш Божията воля, ще поемеш истинско бреме за църквата. Всъщност, вместо да го наричаме бреме, което поемаш за църквата, би било по-добре да го наречем бреме, което поемаш заради собствения си живот, защото целта на бремето, което поемаш за църквата, е да използваш този опит, за да бъдеш усъвършенстван от Бог. Следователно, този, който поема най-голямото бреме за църквата, и този, който носи бремето на навлизане в живота, ще бъде усъвършенстван от Бог. Разбра ли това ясно? Ако църквата, в която си, е разпиляна като пясък, но нито се тревожиш, нито се притесняваш, а дори си затваряш очите, когато твоите братя и сестри обикновено не ядат и не пият от Божиите думи, значи не носиш никакво бреме. Това не са хора, на които Бог се радва. Хората, на които Бог се радва, са жадни и гладни за праведност и изпълняват

Божията воля. Затова трябва да се съобразявате с Божието бремe тук и сега; не трябва да чакате Бог да разкрие Своя праведен нрав пред цялото човечество, за да се загрижите тепърва за Божието бремe. Нима тогава няма да е твърде късно? Сега има добра възможност да бъдеш усъвършенстван от Бог. Ако допуснеш тази възможност да ти се изплъзне, ще съжаляваш до края на живота си, точно както Мойсей не успя да влезе в добрата ханаанска земя, съжаляваше за това до края на живота си и умря в разкаяние. Щом Бог разкрие праведния Си нрав на всички народи, ще се изпълниш със съжаление. Дори Бог да не те порицае, ти сам ще се порицаеш поради собственото си разкаяние. Някои не са убедени в това, но ако не вярваш, просто изчакай и ще видиш. Има хора, чиято единствена цел е да изпълнят тези думи. Готов ли си да се жертваш в името на тези думи?

Ако не търсиш възможности да бъдеш усъвършенстван от Бог и ако не се стремиш да изпревариш останалите в стремежа си към съвършенство, накрая ще бъдеш изпълнен с разкаяние. Най-добрата възможност за постигане на съвършенство е в настоящето; сега е изключително подходящ момент. Ако не се стремиш искрено към усъвършенстване от Бог, когато Неговото дело приключи, ще бъде твърде късно — ще си пропуснал възможността. Колкото и големи да са стремежите ти, ако Бог вече не извършва това дело, независимо от усилията, които полагаш, никога няма да можеш да постигнеш съвършенство. Трябва да се възползваш от тази възможност и да сътрудничиш, докато Светият Дух работи усилено. Ако пропуснеш тази възможност, друга няма да ти бъде дадена, независимо от усилията, които полагаш. Някои от вас реват: „Боже, готов съм да се съобразявам с Твоето бремe и съм готов да удовлетвориш Твоята воля!“. Въпреки това, нямаш път, по който да практикуваш, така че бремето ти няма да трае дълго. Ако пред себе си имаш път, тогава ще трупаш опит стъпка по стъпка и опитът ти ще бъде структуриран и организиран. Когато приключиш с едно бремe, ще ти бъде дадено друго. Със задълбочаването на житейския ти опит и бремето ти ще става по-тежко. Някои хора носят бремe само когато са докоснати от Светия Дух, а след време, когато вече нямат път, по който да практикуват, те престават да носят всякакво бремe. Не можеш да носиш бремe просто като ядеш и пиеш от Божиите думи. С разбирането на много истини ще придобиеш проникателност, ще се научиш да решаваеш проблеми с помощта на истината и ще придобиеш по-точно разбиране на Божиите думи и Божията воля. Така ще поемеш бремe, което да понесеш, и едва тогава ще можеш да вършиш работата правилно. Ако имаш бремe, но нямаш ясно разбиране за истината, това също няма да помогне; трябва лично да преживееш Божиите думи и да знаеш как да ги практикуваш. Едва когато самият ти си навлязъл в реалността, ще можеш да се грижиш за другите, да водиш другите и да бъдеш усъвършенстван от Бог.

В „Пътят ... (4)“ е написано, че всички вие сте хора на царството, предопределени от Бог от самото начало, и не можете да бъдете отнети от никого. Там също така

се казва, че Бог желае всички да бъдат използвани и усъвършенствани от Него, че Той изисква от тях да застанат като Божи народ и че едва след като станат Божи народ, те могат да изпълнят Божиата воля. По онова време всички вие общувахте по този въпрос, като обсъждахте пътя за навлизане въз основа на стандартите за Божиия народ. Следователно, делото на Светия Дух по онова време, беше да се изведат всички хора от негативното им състояние и да бъдат поведени към позитивно такова. Тогава делото на Светия Дух беше насочено към това да даде възможност на всички да се наслаждават на Божиите думи като Божи народ и да помогне на всеки от вас ясно да разбере, че сте Божи народ, както е било предопределено от самото начало, и че Сатана не може да ви отнеме. И така, всички вие се молехте: „Боже! Готов съм да бъда от Твоя народ, защото сме предопределени от Теб от самото начало и защото Ти си ни дарил с този статут. Готови сме да Те удовлетвориш в тази си роля“. Всеки път, когато се молеше по този начин, Светият Дух те докосваше; така действаше Светият Дух. През това време трябва да се молите и да се учите да смиривате сърцето си пред Бог, за да можете да се стремите към живот и да търсите навлизане в обучението на царството. Това е първата стъпка. В момента Божието дело е всеки да влезе в правия път, да има нормален духовен живот и истински преживявания, да бъде воден от Светия Дух и — с това като основа — да приеме Божиите поръчения. Целта на навлизането в обучението на царството е всяка ваша дума, действие, движение, мисъл и идея да навлязат в Божиите думи; да бъдете докосвани по-често от Бог и така сърцето ви да стане боголюбиво; и да поемете повече от тежестта на Божиата воля, така че всеки да е на пътя към усъвършенстването от Бог и всеки да е на прав път. Щом си тръгнал по този път на усъвършенстване от Бог, значи си на прав път. Щом мислите и идеите ти, както и погрешните ти намерения, могат да бъдат поправени, щом си в състояние да преминеш от внимание към плътта към внимание към Божиата воля, и щом си в състояние да устоиш на смущението на погрешни намерения, когато те се появят, като вместо това действаш в съответствие с Божиата воля — ако си в състояние да постигнеш такава промяна, значи си на правия път на житейския опит. След като молитвените ти практики са на прав път, ще бъдеш докоснат от Светия Дух в молитвите си. Всеки път, когато се молиш, ще бъдеш докосван от Светия Дух; всеки път, когато се молиш, ще можеш да смириваш сърцето си пред Бог. Всеки път, когато ядеш и пиеш откъс от Божиите думи, само ако си в състояние да разбереш делото, което Той извършва в този момент, и ако можеш да научиш как да се молиш, как да сътрудничиш и как да постигаш навлизане, яденето и пиенето на Божиите думи ще даде резултат. Когато, чрез Божиите думи, успееш да откриеш пътя за навлизане и да разпознаеш движещата сила на Божието дело в този момент, както и посоката на действие на Светия Дух, ще си влязъл в правия път. Ако не си разбрал същността, докато ядеш и пиеш от Божиите думи, и след това, ако все

още не можеш да намериш път, по който да практикуваш, това ще покаже, че все още не знаеш как да ядеш и пиеш от Божиите думи правилно и че не си открил метода или принципа за това. Ако не си разбрал делото, което Бог извършва в този момент, няма да можеш да приемаш задачите, които Той би ти поверил. Делото, което Бог върши в момента, е точно това, в което хората трябва да навлязат и да разберат сега. Имате ли представа за тези неща?

Ако ядеш и пиеш от Божиите думи ефективно, духовният ти живот става нормален и независимо от това с какви изпитания се сблъскаш, в какви обстоятелства се окажеш, какви физически заболявания претърпиш, какво отчуждение от братя и сестри или семейни трудности изпиташ, можеш да ядеш и пиеш от Божиите думи нормално, да се молиш нормално и да продължиш църковния си живот нормално; ако можеш да постигнеш всичко това, то ще покаже, че си на прав път. Някои хора са твърде крехки и им липсва постоянство. Когато се сблъскат с незначително препятствие, те хленчат и стават негативни. Стремещт към истината изисква постоянство и решителност. Ако този път не си успял да изпълниш Божията воля, трябва да можеш да се отвориш от себе си и дълбоко в себе си да бъдеш твърдо решен да успееш следващия път. Ако този път не си се съобразил с Божието бреме, трябва да си твърдо решен, когато в бъдеще се сблъскаш със същото препятствие, да въстанеш срещу плътта и да изпълниш Божията воля. Така ще станеш достоен за похвала. Някои хора не знаят дори дали собствените им мисли или идеи са правилни — тези хора са глупаци! Ако искаш да подчиниш сърцето си и да въстанеш срещу плътта, първо трябва да знаеш дали намеренията ти са правилни; едва тогава можеш да подчиниш сърцето си. Нима можеш да подчиниш сърцето си и да въстанеш срещу плътта, ако не знаеш дали намеренията ти са правилни? Дори и да въстанеш, ще го направиш по объркан начин. Трябва да знаеш как да въстанеш срещу погрешните си намерения; ето какво означава да въстанеш срещу плътта. Щом осъзнаеш, че намеренията, мислите и идеите ти са погрешни, трябва бързо да обърнеш посоката и да тръгнеш по правия път. Първо разреши този проблем и се научи да постигаш навлизане в това отношение, защото ти най-добре знаеш дали имаш правилни намерения или не. Когато грешните ти намерения са поправени и вече са в името на Бог, тогава ще си постигнал целта да подчиниш сърцето си.

Най-важното нещо, което трябва да направите сега, е да придобиете познание за Бог и Неговото дело. Трябва също да знаеш как действа Светият Дух върху човечеството; тези действия са от съществено значение за навлизане в правия път. Ще ти бъде по-лесно да го направиш, след като си разбрал този важен момент. Вярваш в Бог и познаваш Бог, а това показва, че твоята вяра в Бог е истинска. Ако продължаваш да трупаш опит, но в крайна сметка все пак не можеш да познаеш Бог, тогава със сигурност си човек, който се противопоставя на Бог. Онези, които вярват само в Исус Христос, без да вярват и във въплътения Бог на

днешния ден, са осъдени. Всички те са съвременни фарисеи, защото не признават днешния Бог; всички те се противопоставят на Бог. Независимо колко предано се прекланят пред Исус, всичко ще бъде напразно; Бог няма да ги похвали. Всички онези, които издигат плакати, на които пише, че вярват в Бог, но които нямат истинско познание за Бог в сърцата си, са лицемери!

За да се стреми да бъде усъвършенстван от Бог, човек първо трябва да разбере какво означава да бъде усъвършенстван от Него, както и на какви условия трябва да отговаря, за да бъде усъвършенстван. Веднъж разбрал тези въпроси, човек трябва да потърси пътя на практиката. За да бъде усъвършенстван, човек трябва да има определени качества. Много хора не са достатъчно качествени по природа и в този случай трябва да платиш цената и лично да работиш усилено. Колкото по-лоши са качествата ти, толкова повече лични усилия трябва да вложиш. Колкото по-добре разбираш Божиите думи и колкото повече ги прилагаш на практика, толкова по-бързо можеш да стъпиш на пътя към усъвършенстването. Чрез молитви можеш да бъдеш усъвършенстван в областта на молитвата; можеш също така да бъдеш усъвършенстван, като ядеш и пиеш от Божиите думи, разбираш тяхната същност и изживееш тяхната реалност. Като преживяваш Божиите думи всеки ден, би трябвало да разбереш какво ти липсва; освен това би трябвало да разпознаеш пагубния си недостатък и слабостите си и да се молиш, и да отправяш молби към Бог. По този начин постепенно ще бъдеш усъвършенстван. Пътят към съвършенството е: молитвата, яденето и пиенето на Божиите думи, разбирането на същността на Божиите думи, навлизането в преживяване на Божиите думи, опознаването на това, което ти липсва, подчиняването на Божието дело, съобразяването с Божието бreme, отричането от плътта чрез боголюбивото ти сърце и честото общуване с твоите братя и сестри, което може да обогати твоя опит. Независимо дали става дума за живота в общността, или за личния ти живот и дали става дума за големи или малки събирания, всички те могат да ти позволят да придобиеш опит и да получиш обучение, за да може сърцето ти да се смири пред Бог и да се върне при Него. Всичко това е част от процеса на усъвършенстване. Да преживееш Божиите думи, както вече споменахме, означава да можеш действително да ги вкусиш и да си позволиш да ги изживееш, за да придобиеш по-голяма вяра и любов към Бог. По този начин постепенно ще се отървеш от покварения си сатанински нрав, ще се освободиш от неправилни мотиви и ще заживееш като нормален човек. Колкото по-голяма е любовта ти към Бог, тоест колкото по-голяма част от теб е била усъвършенствана от Бог, толкова по-малко ще си завладян от покварата на Сатана. Чрез своя практически опит постепенно ще стъпиш на пътя към съвършенството. Затова, ако искаш да бъдеш усъвършенстван, особено важно е да се съобразяваш с Божията воля и да преживееш Неговите думи.

БОГ ПРАВИ СЪВЪРШЕНИ ОНЕЗИ, КОИТО ИЗПЪЛНЯВАТ НЕГОВАТА ВОЛЯ

Сега Бог иска да придобие определена група от хора, съставена от онези, които се стремят да Му съдействат, които могат да се посветят на делото Му, които вярват в истинността на думите Му и които могат да претворят в живота си Божиите изисквания. Това са хора, които имат истинно разбиране в сърцата си, които могат да бъдат направени съвършени и които неминуемо ще поемат по пътя на усъвършенстването. Онези, които не могат да бъдат направени съвършени, са хора без ясно разбиране на Божието дело, хора, които не ядат и не пият Божиите думи, които не обръщат внимание на словата Му и които изобщо нямат боголюбиви сърца. Онези, които се съмняват във въплътения Бог, винаги са изпълнени с несигурност към Него, никога не приемат думите Му сериозно и винаги Го заблуждават, са хора, които се противопоставят на Бог и принадлежат на Сатана — такива хора не могат да бъдат направени съвършени.

Ако искаш да получиш съвършенство, трябва преди всичко да имаш Божието благоволение, защото Бог прави съвършени онези, които се радват на Неговото благоволение и които изпълняват Божията воля. Ако желаеш да следваш Божията воля, то сърцето ти трябва да се подчини на делото Му, трябва да се стремиш към истината и да приемеш Божия надзор във всичко. Дали всичко, което си правил, е преминало под Божия надзор? Правдиви ли са намеренията ти? Ако са правдиви, Бог ще те похвали; ако намеренията ти са порочни, това показва, че сърцето ти обича не Бог, а плътта и Сатана. Следователно трябва да използваш молитвата като начин да приемеш Божия надзор във всичко. Когато се молиш, макар и Аз да не стоя лично пред теб, Светият Дух е с теб и ти се молиш едновременно на Мен и на Божия Дух. Защо вярваш в тази плът? Вярваш, защото у Него е Божият Дух. Би ли вярвал в този човек, ако Божият Дух не беше у Него? Когато вярваш в Него, ти вярваш в Божия Дух. Когато се боиш от този човек, това е страх от Божия Дух. Вярата в Божия Дух е вяра в този човек, както вярата в този човек е вяра и в Божия Дух. Когато се молиш, ти чувстваш, че Божият Дух е с теб и че Бог е пред теб, затова се молиш на Неговия Дух. Днес повечето хора не се осмеляват да представят делата си пред Бог; можеш да заблудиш Неговата плът, но не можеш да заблудиш Неговия Дух. Всичко, което не може да издържи Божия надзор, противоречи на истината и трябва да бъде отхвърлено; не бъде ли направено, значи се съгрешава срещу Бог. Затова когато се молиш, когато говориш и общуваш с братята и сестрите си, когато изпълняваш задълженията си и се занимаваш със своите дела, винаги разкривай сърцето си пред Бог. Той е с теб, докато изпълняваш онова, което ти е назначено, и стига намеренията ти да са правилни и да го вършиш заради делото на Божия дом, Бог ще приеме всичко, което правиш. Трябва искрено да се посветиш на изпълнението на онова, което ти е назначено.

Когато се молиш, ако имаш боголюбиво сърце и ако търсиш Божията грижа, защита и надзор, ако такива са намеренията ти, то тогава молитвите ти ще дадат резултат. Например, докато се молиш по време на събирания, ако разкриеш сърцето си и в молитвата си към Бог Му кажеш какво ти е на сърце и не говориш лъжливо, тогава молитвите ти със сигурност ще дадат резултат. Ако сърцето ти е истински боголюбиво, тогава се закълни пред Него: „Боже, който си на небето и на земята, и във всички неща, заклевам Ти се: нека духът Ти проверява всичко, което правя, нека да ме пази и да се грижи за мен по всяко време и да направи така, че всичките ми дела да устоят в Твоето присъствие. А ако любовта към Тебе някога пресъхне в сърцето ми или ако някога Те предам, тогава ме подложи на най-суровото Си порицание и проклятие. И нека няма прошка за мен нито в този живот, нито в следващия!“. Смейеш ли да положиш такава клетва? Ако не, това показва, че си малодушен и че все още обичаш себе си. Има ли я тази решителност у вас? Ако наистина я притежавате, трябва да положите този обет. Ако притежаваш решимостта да дадеш тази клетва, Бог ще осъществи намеренията ти. Когато се заклеваш пред Бог, Той слуша. Бог определя дали си грешен или праведен въз основа на своята молитва и твоите действия. Такъв е процесът на вашето усъвършенстване и ако ти наистина вярваш в получаването на съвършенството, тогава ще представиш всичките си дела пред Бог и ще приемеш Неговия надзор. Ако извършиш някакво дръзко неподчинение или предадеш Бог, Той ще изпълни клетвата ти и каквото и да ти се случи тогава, било то погибел или наказание, вината за това ще е изцяло твоя. Положил си клетва, значи си длъжен да я изпълниш. Ако положиш клетва, но не я изпълниш, те очаква погибел. Тъй като ти си положил тази клетва, Бог ще я изпълни така, както си я изрекъл. След като отправят молитвата си, някои хора се плашат и се жалват: „Всичко свърши! Вече не мога да се отдавам на поквара. Вече не мога да върша нечестиви неща. Вече не мога да се отдавам на земните си желания!“. Такива хора все още обичат обикновения живот и греха и със сигурност ги очаква погибел.

Да вярваш в Бог означава да Му представиш всичките си дела и да приемеш Неговия надзор. Ако онова, което правиш, може да бъде представено пред Божия Дух, но не и пред Божията плът, това показва, че не си приел надзора на Неговия Дух. Кой е Божият Дух? Кой е този човек, за когото свидетелства Бог? Не са ли Те едно и също нещо? Повечето хора ги приемат като две различни същности, като вярват, че Божият Дух е Божи Дух, а човекът, за когото свидетелства Бог, е просто човек. Но не се ли заблуждаваш? От чие име работи този човек? Онези, които не познават въплътения Бог, нямат духовно разбиране. Божият Дух и Неговото въплъщение са едно, защото Божият Дух е материализиран в плът. Ако този човек се държи недобре с теб, ще бъде ли добър Божият Дух? Това не те ли обърква? Днес хората, които не приемат Божия надзор, няма да получат Неговото одобрение, а хората, които не познават въплътения Бог, не могат да бъдат

направени съвършени. Прегледай всичките си дела и виж дали могат да бъдат представени пред Бог. Ако не можеш да ги представиш пред Него, значи си нечестив. Могат ли да бъдат усъвършенствани нечестивите? Всичките ти дела, всяко действие, всяко намерение и всяка реакция трябва да бъдат представени пред Бог. Дори ежедневният ти духовен живот — молитвите ти, близостта ти до Бог, начинът, по който ядеш и пиеш Божиите слова, общението с твоите братя и сестри, животът ти в църквата — и участието ти в съвместни служения могат да бъдат представени пред Божия надзор. Точно това ще ти помогне да постигнеш растеж в живота. Процесът на приемане на Божия надзор е процес на пречистване. Колкото повече приемаш Божия надзор, толкова повече се пречистваш, толкова повече делата ти следват Божиата воля. И тогава вече покварата няма да те привлича и сърцето ти ще живее в Божието присъствие. Колкото повече приемаш Неговия надзор, толкова по-големи са унижението на Сатана и способността ти да се отречеш от плътта. Затова приемането на Божия надзор е пътят, който хората трябва да следват. Каквото и да правиш, дори по време на общението с братята и сестрите си, ти можеш да представяш делата си пред Бог, да търсиш Неговия надзор и да се стремиш към подчинение на Самия Бог; така всичко, което практикуваш, ще бъде по-правилно. Едва когато представиш всичките си дела пред Бог и приемеш Божия надзор, можеш да бъдеш човек, който живее в Божието присъствие.

Онези, които нямат разбиране за Бог, никога няма да могат напълно да Му се подчинят. Такива хора са синове на непокорството. Те са твърде амбициозни и в тях има твърде много бунтарство, затова се отдалечават от Бог и не желаят да приемат надзора Му. Не е лесно да направиш такива хора съвършени. Някои хора решават избирателно кои Божии думи да ядат и да пият, кои да приемат и кои не. Те възприемат някои части от Божието слово, които са в съответствие с техните идеи, и отхвърлят останалите. Не е ли това противопоставяне на Бог и явен бунт от тяхна страна? Ако в продължение на много години човек вярва в Бог, без да придобие дори малко разбиране за Него, то тогава той е неверник. Желаетелите да приемат Божия надзор са тези, които търсят разбиране за Бог, които желаят да приемат Неговото слово. Те ще получат Божието наследство и благодат и те са най-благословените. Бог проклина онези, в чиито сърца няма място за Него, порицава ги и се отрича от тях. Ако не обичаш Бог, Той ще се отрече от теб. Ако не слушаш онова, което казвам, ти гарантирам, че Божият Дух ще те изостави. Опитай сам, ако не Ми вярваш! Днес ти показвам ясно пътя за практикуване, но от теб зависи дали ще го приемеш или не. Ако не вярваш в това, ако не го приложиш на практика, тогава сам ще видиш дали Светият Дух ще работи над теб! Ако не се стремиш към разбиране на Бог, Светият Дух няма да работи над теб. Бог работи над онези, които търсят Неговото слово и го ценят. Колкото повече цениш Божието слово, толкова повече Духът Му ще работи над теб. Колкото повече човек цени

Божие слово, толкова по-вероятно е Бог да го усъвършенства. Бог усъвършенства онези, които Го обичат искрено. Той усъвършенства онези, чиито сърца са смирени пред Него. Онова, което хармонира най-добре с Божието сърце, е да цениш делото Му, да цениш просветлението Му, да цениш присъствието Му, да цениш грижата и защитата Му, да оцениш как Божието слово става твоя реалност и ти осигурява живот. Ако цениш Божието дело, тоест ако цениш цялата работа, която Бог е свършил над теб, Той ще те благослови и ще умножи всичко, което притежаваш. Ако не цениш Божието слово, Той няма да работи над теб, а просто ще ти окаже незначителна Божия милост заради вярата ти или ще те благослови с оскъдно богатство, а на семейството ти ще даде малко сигурност. Трябва да се стремиш да направиш Божиите думи своя реалност, да Му угаждаш и да изпълняваш волята Му, а не просто да се стремиш да се наслаждаваш на Божията благодат. За вярващите няма нищо по-важно от това да приемат Божието дело, да бъдат усъвършенствани и да станат изпълнители на Божията воля. Това е целта, към която трябва да се стремиш.

Всичко, към което човек се е стремил в Епохата на благодатта, вече е остаряло, защото се е появил един по-висок стандарт на стремеж — към онова, което е едновременно по-възвишено и по-практично, към онова, което може да задоволи по-добре вътрешните потребности на човека. През изминалите периоди Бог не е работил над хората, както Го прави днес, не е говорил на хората толкова, колкото говори днес, а изискванията Му към хората не са били толкова високи, колкото са днешните. Това, че Бог ви говори днес за тези неща, показва, че Божиите намерения са изцяло съсредоточени върху вас, върху тази група хора. Ако наистина искаш Бог да те усъвършенства, тогава трябва да се стремиш към това като твоя основна цел. Независимо дали тичаш наоколо до пълно изтощение в изпълнение на функцията си или си получил задача от Бог, всичко това е, за да бъдеш усъвършенстван и да изпълниш Божията воля, както и да постигнеш тези цели. Ако някой каже, че не търси усъвършенстване от Бог или навлизане в живота, а търси само плътско спокойствие и радости, тогава той е най-слепият от всички. Онези, които не търсят живота реалност, а се стремят единствено към вечен живот в отвъдното и сигурност в този свят, са най-слепите от всички. Следователно целта на всичко, което правиш, трябва да бъде усъвършенстване и придобиване от Бог.

Работата, която Бог върши над хората, е да им даде необходимото въз основа на различните им нужди. Колкото по-голям е животът на човек, толкова по-големи са неговите изисквания и толкова по-големи са стремежите му. Ако на този етап нямаш стремежи, това показва, че Светият Дух те е изоставил. Всички, които се стремят към живота, никога няма да бъдат изоставени от Светия Дух. Тези хора винаги имат стремежи и винаги таят копнеж в сърцата си. Такива хора никога не се задоволяват с нещата такива, каквито са. Целта на всеки етап от работата на

Светия Дух е да постигне някакъв резултат у теб, но ако станеш самонадеян, ако изгубиш интерес, ако вече не приемаш работата на Светия Дух, тогава Той ще те изостави. Хората се нуждаят от ежедневен Божий надзор, нуждаят се ежедневно от Божието изобилие. Могат ли хората да се справят, без да ядат и пият Божието слово всеки ден? Ако някой винаги чувства, че не яде и не пие достатъчно от Божието слово, ако постоянно го търси и изпитва непрекъснат глад и жажда за него, Светият Дух винаги ще работи над такъв човек. Колкото по-голям е копнежът на човек, толкова повече практична полза ще има от общуването с него. Колкото по-усърдно търси истината, толкова по-бързо ще се обогати животът му и той ще се превърне в богат на опит и заможен обитател на Божия дом.

ОНЕЗИ, КОИТО СЕ ПОДЧИНЯВАТ НА БОГ С ИСКРЕНО СЪРЦЕ, НЕСЪМННОЩЕ БЪДАТ СПЕЧЕЛЕНИ ОТ НЕГО

Всеки ден делото на Светия Дух е различно. То се издига по-високо с всяка стъпка, откровението за утрешния ден е по-висше от днешното, изкачва се все по-високо, стъпка след стъпка. Такова е делото, чрез което Бог усъвършенства човека. Ако хората не могат да вървят в крак с него, те могат да бъдат отхвърлени по всяко време. Ако в сърцето им няма послушание, няма да могат да следват до края. Предишната епоха е отминала; днес е нова епоха. А в новата епоха трябва да се върши нова работа. Особено в последната епоха, когато хората биват усъвършенствани, Бог ще извършва нови дела, по-бързо, така че без послушание в сърцата си хората трудно ще следват стъпките Му. Бог не се придържа към никакви правила, нито пък смята за неизменен който и да е етап от работата Си. Вместо това делото, което Той върши, е все по-ново и все по-висше. С всеки следващ етап Неговото дело става все по-практическо и все по-съобразено с действителните нужди на човека. Хората могат да постигнат окончателната трансформация на своя нрав, едва след като са преживели делото на Бог. Познанията на човек за живота достигат все по-високи нива, а същото важи и за делото на Бог. Само по този начин човек може да стане съвършен и пригоден да бъде използван от Бог. Бог работи по този начин, от една страна, за да противодейства и да обърне представите на човека, а от друга — за да доведе човека до едно по-висше и естествено състояние, до най-висшата сфера на вярата в Бог, така че в крайна сметка да може да се изпълни волята Му. Всички непослушни хора, които съзнателно се противопоставят, ще бъдат изгонени на този етап от бързото и яростно напредващо Божие дело; само онези, които доброволно се подчиняват и с радост се смиряват, могат да стигнат до края на пътя. В тази работа всички трябва да се научите да се подчинявате и да се

отказвате от представите си. Трябва да бъдете предпазливи във всяка своя стъпка. Ако сте невнимателни, със сигурност ще се превърнете в човек, който е отблъснат от Светия Дух, в човек, който нарушава Божието дело. Преди да се премине през този етап на работа, старите правила и закони на човека са били толкова безбройни, че той се е увлякъл и в резултат на това се е възгордял и се е самозабравил. Всичките тези препятствия пречат на човек да приеме новото Божие дело; те са врагове на човешкото познание за Бог. Опасно е хората да нямат в сърцата си нито послушание, нито стремеж към истината. Ако ти се подчиняваш само на прости дела и думи, и не си способен да приемеш нещо по-дълбоко, тогава си човек, който се придържа към старите порядки и не може да върви в крак с делото на Светия Дух. Делото на Бог е различно, в зависимост от времето, в което се върши. Ако в един момент показваш послушание към Божието дело, но в следващия послушанието ти е слабо или не съществува изобщо, тогава Бог ще те изостави. Ако вървиш в крак с Бог, когато Той прави тази стъпка, тогава трябва да продължиш, когато Той прави следващата крачка; само тогава ще бъдеш човек, който е послушен на Светия Дух. След като вярваш в Бог, трябва да останеш постоянен в послушанието си. Не можеш просто да се подчиняваш, когато ти харесва, и да не се подчиняваш, когато не ти харесва. Този вид послушание не се възхвалява от Бог. Ако не можеш да вървиш в крак с новото дело, което Аз споделям, и продължаваш да се придържаш към казаното преди, тогава как може да има напредък в твоя живот? Работата на Бог е да ти предава Словото Си. Когато се подчиниш и приемеш Словото Му, Светият Дух със сигурност ще действа в теб. Той работи точно по този начин; прави каквото съм казал и Светият Дух незабавно ще започне да действа в теб. Освобождавам нова светлина, за да я съзерцавате, като ви въвеждам в светлината на настоящето, и когато влезеш в тази светлина, Светият Дух незабавно ще започне да действа в теб. Някои може да се съпротивляват и да казват: „Просто няма да изпълня това, което казваш“. В такъв случай ти казвам, че вече си стигнал до края на пътя; изсъхнал си и нямаш повече живот в теб. Така че, за да преживееш трансформацията на нрава си, няма нищо по-решаващо от това да си в крак със светлината. Светият Дух действа не само в определени хора, които са използвани от Бог, но освен това и в църквата. Той може да действа във всеки човек. Възможно е да действа в теб в момента и ти ще изпиташ действието Му. През следващия период Той може да работи в някой друг, като в този случай трябва да побързаш да го последваш; колкото по-отблизо следваш днешната светлина, толкова повече животът ти ще израства. Без значение какъв човек е някой, ако Светият Дух действа в него, тогава ти трябва да го последваш. Приеми неговите преживявания чрез своите собствени и ще получиш още по-висши неща. По този начин ще напредваш по-бързо. Това е пътят на съвършенството на човека и начинът, по който животът израства. Пътят към усъвършенстването се постига чрез твоето послушание към работата на Светия

Дух. Не знаеш чрез какъв човек Бог ще работи за твоето усъвършенстване, нито чрез какъв човек, събитие или нещо ще ти позволи да придобиеш или видиш нещата. Ако можеш да стъпиш на този правилен път, това показва, че има голяма надежда да бъдеш усъвършенстван от Бог. Ако не можеш, това показва, че бъдещето ти е мрачно, лишено от светлина. Щом веднъж тръгнеш по правилния път, ще получиш откровение във всичко. Без значение какво Светият Дух разкрива на другите, ако основавайки се на техните знания започнеш да преживяваш нещата сам, тогава този опит ще стане част от живота ти и ще можеш да предаваш този опит и на другите. Тези, които повтарят папагалски думи пред другите, са хора, които не са имали никакъв опит; трябва да се научиш да намираш, чрез просветлението и озарението на другите, начин на практикуване, преди да можеш да започнеш да говориш за собствения си действителен опит и знание. Това ще бъде от по-голяма полза за собствения ти живот. Трябва да изпиташ това, подчинявайки се на всичко, което идва от Бог. Трябва да търсиш Божията воля във всичко и да научаваш уроците във всичко, за да може животът ти да расте. Такава практика осигурява най-бърз напредък.

Светият Дух те просветлява чрез своя практически опит и те усъвършенства чрез своята вяра. Наистина ли желаеш да бъдеш усъвършенстван? Ако това действително е така, тогава ще имаш смелостта да отхвърлиш плътта си, ще можеш да изпълняваш Божиите думи и няма да бъдеш пасивен или слаб. Ще можеш да се подчиняваш на всичко, което идва от Бог, и всички твои действия, независимо дали са извършени публично или насаме, ще могат да бъдат представени пред Бог. Ако си честен човек и практикуваш истината във всичко, тогава ще бъдеш усъвършенстван. Онези измамни хора, които действат по един начин пред другите, а по друг — зад гърба им, не желаят да бъдат усъвършенствани. Всички те са синове на погибелта и унищожението; те не принадлежат на Бог, а на Сатана. Те не са от хората, избрани от Бог! Ако действията и поведението ти не могат да бъдат представени пред Бог или разгледани от Божия Дух, това е доказателство, че нещо не е наред с теб. Само ако приемеш Божия съд и наказание и се погрижиш за преобразяването на своя нрав, ще можеш да стъпиш на пътя към усъвършенстването. Ако наистина желаеш да бъдеш усъвършенстван от Бог и да изпълняваш Божията воля, тогава трябва да се подчиняваш на цялото Божие дело, без да се оплакваш и без да се осмеляваш да го оценяваш или съдиш. Това са минималните изисквания за усъвършенстване от Бог. Необходимото изискване за онези, които се стремят да бъдат усъвършенствани от Бог, е следното: действай с боголюбиво сърце във всичко. Какво означава да действаш с боголюбиво сърце? Това означава, че всички твои действия и поведения могат да бъдат представени пред Бог. И тъй като имаш правилни намерения, независимо дали действията ти са правилни или погрешни, не се страхуваш да ги покажеш на Бог или на братята и сестрите си и

се осмеляваш да положиш клетва пред Бог. Трябва да представяш всяко свое намерение, мисъл и идея пред Бог, за да ги провери; ако практикуваш и навлизаш по този начин, тогава напредъкът в живота ти ще бъде бърз.

След като вярваш в Бог, трябва да се довериш на всички Негови думи и на всички Негови дела. Кое то ще рече, че след като вярваш в Бог, трябва да Му се подчиняваш. Ако не си в състояние да направиш това, тогава няма значение дали вярваш в Бог или не. Ако ти вярваш в Бог в продължение на много години, но въпреки това никога не си Му се подчинявал и не приемаш изцяло Неговите думи, а вместо това искаш Бог да се подчини на теб и да действа според твоите представи, тогава ти си най-непокорният от всички, ти си невярващ. Как биха могли такива хора да са способни да се подчиняват на Божиите дела и думи, които не отговарят на човешките представи? Най-непокорни от всички са онези, които умишлено се противопоставят и съпротивляват на Бог. Те са враговете на Бог, антихристите. Тяхната нагласа винаги е враждебна към новото Божие дело; те никога нямат и най-малката склонност да се подчинят, нито пък някога с радост са се подчинявали или смирявали. Те издигат себе си пред другите и никога не се подчиняват на никого. Пред Бог те се смятат за най-добрите в проповядването на словото и за най-умелите в работата върху другите. Никога не изхвърлят притежаваните от тях „съкровища“, а се отнасят към тях като към семейни реликви за поклонение, за проповядване пред другите и ги използват, за да поучават онези глупаци, които ги боготворят. В църквата наистина има известен брой такива хора. Може да се каже, че те са „непобедими герои“, поколение след поколение пребиваващи в Божия дом. Те възприемат проповядването на словото (доктрината) като свой най-висш дълг. Година след година, поколение след поколение, те се занимават с енергичното изпълнение на своя „свещен и ненарушим“ дълг. Никой не се осмелява да ги докосне; нито един човек не се осмелява да ги упрекне открито. Те се превръщат в „царе“ в Божия дом и безчинстват, като тиранизират другите от епоха на епоха. Тази глутница демони се стреми да обедини усилията си и да разруши делото Ми; как мога да позволя на тези живи дяволи да съществуват пред очите Ми? Дори онези, които са само наполовина покорни, не могат да продължат до края на дните, още по-малко тези тирани без ни най-малко послушание в сърцата си! Божието дело не се печели лесно от човек. Дори да използват цялата сила, която имат, хората могат да спечелят само една малка част от него, която в крайна сметка им позволява да бъдат доведени до съвършенство. Какво да кажем тогава за децата на архангела, които се опитват да унищожат Божието дело? Нима те нямат още по-малка надежда да бъдат придобити от Бог? Моята цел в делото на завоеванието не е единствено да завоювам заради самото завоевание, а да завоювам, за да разкрия праведността и неправедността, да получа доказателство за наказанието на човека, да осъдя нечестивите и освен това да завоювам заради усъвършенстването на онези, които

доброволно се подчиняват. Накрая всички ще бъдат разделени според вида си, а усъвършенствани ще бъдат онези, чиито мисли и идеи са изпълнени с послушание. Това е делото, което в крайна сметка ще бъде извършено. Междувременно онези, чието всяко действие е непокорно, ще бъдат наказани и изпратени да горят в огньове, подложени на вечно проклятие. Когато това време настъпи, онези „велики и непобедими герои“ от миналите векове ще се превърнат в най-низшите и отбягвани „слаби и безсилни страхливци“. Само това може да онагледя всеки аспект на Божиата правда и Неговия нрав, който е ненакърним от човека, и само това може да успокои омразата в сърцето Ми. Не сте ли съгласни, че това е напълно разумно?

Не всички, които изпитват действието на Светия Дух, нито тези, които са в този поток, могат да получат живот. Животът не е обща собственост, споделяна от цялото човечество, и промените в нрава не се постигат лесно от всички хора. Подчинението на Божието дело трябва да бъде реално и действително и трябва да се изживява. Само повърхностното подчинение не може да получи Божиата похвала, а простото подчинение на повърхностните аспекти на Божието слово, без да се търси промяна в нрава, не е по Божието сърце. Послушанието към Бог и покорството към Неговото дело са едно и също нещо. Онези, които се подчиняват само на Бог, но не и на Неговото дело, не могат да бъдат смятани за послушни, още по-малко онези, които не се подчиняват истински, а се подмазват външно. Всички онези, които наистина се покоряват на Бог, са способни да се възползват от делото и да постигнат разбиране за Божия нрав и дело. Само такива хора наистина се подчиняват на Бог. Те са способни да придобият нови знания и да бъдат променени от новите дела. Само те са възхвалявани от Бог, само тези хора са усъвършенствани и само те са тези, чиито нрав се е променил. Тези, които са похвалени от Бог, са онези, които с радост Му се подчиняват, подчиняват се на Неговото слово и дело. Само такива хора са в правото си, само те искрено искат Бог и искрено го търсят. Що се отнася до онези, които само говорят с уста за вярата си в Бог, но по същество Го проклинат, те са хора, които се маскират, които носят отровата на змията; те са най-коварните от всички. Рано или късно на тези негодници ще им бъдат свалени гнусните маски. Не е ли това работата, която се върши днес? Нечестивите хора винаги ще бъдат нечестиви и никога няма да избегнат деня на наказанието. Добрите хора винаги ще бъдат добри и ще бъдат разкрити, когато Божието дело приключи. Нито един от нечестивите няма да бъде признат за праведен, нито пък някой от праведните ще бъде признат за нечестив. Бих ли допуснал някой човек да бъде несправедливо обвинен?

С напредването на живота трябва винаги да имате ново навлизане и нови, по-висши прозрения, които да се задълбочават с всяка стъпка. В това трябва да навлязат всички хора. Чрез общуване, слушане на проповеди, четене на словото Божие или разглеждане на някакъв въпрос ти ще придобиеш ново прозрение и

ново просветление и няма да живееш в рамките на старите правила и старите времена; винаги ще живееш в новата светлина и няма да се отклоняваш от словото Божие. Ето какво се има предвид под тръгване по правилния път. Плащането на цена на някакво повърхностно ниво няма да даде резултат; ден след ден словото Божие навлиза в по-висша сфера и всеки ден се появяват нови неща, а човекът също трябва всеки ден да извършва ново навлизане. Както Бог говори, така Той осъществява всичко, което е казал, и ако ти не можеш да си в крак с него, тогава ще изостанеш. Трябва да се задълбочиш в молитвите си; яденето и пиенето на Божието слово не може да бъде с прекъсвания. Задълбочавай просветлението и озарението, които получаваш, и твоите представи и възжелания трябва постепенно да отстъпят. Трябва също така да укрепиш разсъдъка си и каквото и да срещнеш, трябва да имаш свои собствени мисли за него и да имаш свои собствени гледни точки. Като разбираш някои неща в духа, трябва да вникнеш във външните неща и да схванеш същността на всеки въпрос. Ако не си снабден с тези качества, как ще можеш да ръководиш църквата? Ако говориш само за думи и доктрини без никаква реалност и без метод на практикуване, ще можеш да се справиш само за кратък период от време. Това може да е допустимо в малка степен, когато говориш на новоповярвалите, но след време, когато те вече имат някакъв реален опит, вече няма да можеш да им помагаш. Тогава как си годен за Божията служба? Без ново просветление не можеш да работиш. Тези, които нямат ново просветление, са онези, които не умеят да преживяват, а такива хора никога не придобиват ново знание или нов опит. И по въпроса за осигуряването на живота те никога не могат да изпълняват функциите си, нито пък могат да станат годни за Божията служба. Такива хора не стават за нищо, те са обикновени разсипници. Всъщност те са напълно неспособни да изпълняват функцията си в делото, всички са негодни за нищо. Те не само не изпълняват функцията си, но всъщност създават много излишно напрежение в църквата. Призовавам тези „достопочтени старци“ да побързат и да напуснат църквата, за да не се налага повече другите да ги гледат. Те не разбират новото дело и са изпълнени с безкрайни идеи. Не изпълняват никаква функция в църквата, а по-скоро правят пакости и разпространяват негативизъм навсякъде, дори до степен да се занимават с всякакви нарушения и смущения в църквата, като по този начин хвърлят в смут и безпорядък онези, които не могат да разграничават добро от зло. Тези живи дяволи, тези зли духове трябва да напуснат църквата възможно най-скоро, за да не бъде тя опорочена заради тях. Може би не се страхуваш от днешната работа, но не се ли страхуваш от справедливото наказание на утрешния ден? В църквата има голям брой хора, които са използвачи, и голям брой вълци, които се опитват да нарушат нормалното Божие дело. Всички те са демони, изпратени от царя на демоните, злобни вълци, които се стремят да погълнат неосъзнатите агнета. Ако тези така наречени хора не бъдат изгонени, те ще се превърнат в паразити на църквата, молци, които

изяждат даренията. Рано или късно ще дойде ден, в който тези презрени, невежи, низки и отблъскващи червеи ще бъдат наказани!

ЕПОХАТА НА ЦАРСТВОТО Е ЕПОХА НА СЛОВОТО

В Епохата на царството Бог използва слово, за да въведе новата епоха, да промени средствата, с които осъществява Своя промисъл и да изпълни делата Си за цялата епоха. Това е принципът, по който Бог работи в Епохата на словото. Той се яви в плът, за да говори от други позиции, така че човекът да може действително да види Бог като въплъщение на Словото в плътта и да съзре Неговата мъдрост и величие. Цел на това Негово дело е да улесни завоюването на човека, да го направи съвършен и да го пропъди. Това е същинското предназначение на думите за целта на делото в Епохата на словото. Чрез тези думи хората опознават Божието дело, Божия нрав, човешката същност и разбират към какво трябва да се стремят. Делото, което Бог желае да извърши чрез думи през Епохата на словото, бива напълно осъществено. Тези Негови думи изобличават, пропъждат и подлагат на изпитания хората. Те са видели и чули Божието слово и са приели съществуването му. В резултат на това те са повярвали в съществуването на Бог и в Неговата мъдрост и всемогъщество, а също и в Божията любов към човека и в желанието Му да го спаси. „Слово“ звучи простичко и тривиално, но изречено от въплътения Бог то разтърсва вселената, променя сърцата на хората, променя представите им и старите им нрави, променя и целия предишен облик на света. През вековете само днешният Бог е действал по този начин и само Той ни говори така и така ни спасява. Оттук насетне човекът е воден от Божието слово, напътстван и подкрепян от думите Му. Хората живеят в света на Божието слово, сред проклятията и благословиите на думите Му и все повече човеци са подложени на съд и порицание от словото Му. Това слово и това дело са с едничката цел да спасят човека, да изпълнят волята Божия и да изменят облика на първоначално сътворения свят. Бог създаде света чрез словото Си, Той превежда хората през вселената чрез слово и ги покорява и завоюва чрез слово. В сетните времена Той ще приключи със словото Си целия стар свят и така напълно ще завърши целия Свой план за управление. През цялата Епоха на царството, Бог ползва думи, за да осъществява делото Си и да добие резултатите от него. Той не прави чудеса, а просто върши работата Си посредством думи. Благодарение на словото Му човекът е нахранен, обгрижен и надарен със знание и истински опит. Човечеството е изключително благословено в Епохата на словото. Хората не страдат от физически болки, а просто се наслаждават на благодатта на Божието слово. Без да се налага да търси опипом или да крачи напред в тъмнина, в това свое облекчено съществуване човек съзира Божията

поява, чува думите, изречени от Него със собствената Му уста, и получава дареното му от Него, непосредствено наблюдавайки как Той извършва делото Си. Това са все неща, от които хората не са могли да се наслаждават в по-стари епохи, и са благословии, които никога не биха могли да получат.

Бог е решен да направи човека цялостен и от каквато и позиция да говори Той, всичко се върши с цел да усъвършенства хората. Думите Му, изречени през устата на Светия Дух, са трудни за разбиране от хората, защото поради ограничената си способност за разбиране те не могат да намерят пътя към прилагането им в живота си. Божието дело постига различни ефекти и във всяка стъпка от работата Си Той има ясна цел. При това е от най-съществено значение Той да ни говори от различни гледни точки, защото това е единственият начин да усъвършенства човека. Ако чувахме гласа Му само чрез Светия Дух, осъществяването на този етап от Божието дело би било невъзможно. От тона, с който Той говори, можеш да разбереш, че Той е твърдо решен да направи завършена тази категория хора. И тъй, каква да бъде първата стъпка на всички, които желаят да бъдат направени съвършени? Преди всичко трябва да познавате Божието дело. Днес в делото Му е въведен нов похват; със смяната на епохата се е променил и методът, по който Бог действа, както се е променил и начинът, по който Бог говори. В днешно време е променен не само методът на работата Му, но също и епохата. Сега е Епохата на царството, която е и епоха на любовта към Бог. Тя е предвкушане на Епохата на хилядолетното царство — която също е и Епохата на словото, и през която Бог използва множество словесни средства, за да направи човека съвършен, и говори от различни гледни точки, за да го подкрепя. При навлизане в Епохата на хилядолетното царство Бог ще започне да ползва думи, за да направи човека съвършен, позволявайки му да навлезе в живота реалност и напътствайки го към правилния път. Бидейки свидетел на толкова много стъпки от Божието дело, човек е виждал, че делата Божии не остават непроменени, а непрестанно се развиват и задълбочават. След като хората толкова дълго са изживявали това, делото непрестанно се е изменяло, добивайки нов израз отново и отново. Но колкото и да се променят делата Му, те никога не се отклоняват от Божиата цел да донесе спасение на човечеството. Дори и след десет хиляди промени Неговата промисъл остава подчинена на първоначалната си цел. Както и да се изменят похватите на делото Му, то остава подчинено на истината и на живота. Променените похвати на извършване на делото са само промени във формата на делото и в перспективата, от която Бог говори; основното намерение на Божието дело остава неизменно същото. Промените в тона на гласа Му и в начините Му на работа целят постигане на определен ефект. Промененият тон не означава промяна в целта или принципа в основата на делата Му. Хората вярват в Бог най-вече в стремежа си към живот; ако ти вярваш в Бог, но не се стремиш към живота, нито търсиш истината или познанието за Бог, това не е вяра в Него! Тогава реалистичен ли е

стремежът ти да влезеш в царството, за да станеш цар? Постигането на истинска любов към Бог чрез стремеж към живот — това е единствената реалност; търсенето и практикуването на истината са реални. Четейки Божието слово и изживявайки го, ти ще достигнеш познание за Бог посредством действителен опит, а това е същността на истинския стремеж.

Сега е Епохата на царството. От това дали си навлязъл в реалността на Божието слово и дали то се е превърнало в твой живот реалност зависи дали си пристъпил в тази нова епоха. Божието слово достига до всеки човек, за да може накрая всички хора да обитават света на словото Му и то да просветли и да ри вътрешно озарение на всеки човек. Ако през това време четеш нехайно Божието слово и то не те интересува, значи си в погрешно състояние. Ако не успяваш да навлезеш в Епохата на словото, тогава Светият Дух не те е обзел. Но ако си навлязъл в новата епоха, Той ще извърши Своето дело. Какво можеш да сториш в зората на Епохата на словото, за да добиеш делото на Светия Дух? В сегашната епоха и сред вас Бог ще постигне следното: всеки човек ще изживее Божието слово, ще успее да превърне истината в практика и ревностно ще възлюби Бог. Всички хора ще ползват Божието слово като основа и като тяхна реалност и сърцата им ще бъдат богобоязливи. Прилагайки Божието слово, човекът ще владее царствена сила ведно с Бог. Това е делото, което ще бъде постигнато от Бог. Можеш ли да живееш, без да четеш словата Му? Днес мнозина чувстват, че не могат да пропуснат Неговите думи дори и за ден или два. Те имат нужда да четат словото Му всеки ден, а ако времето не позволява, им стига да го слушат. Това е усещането, с което Светият Дух дарява хората и това е начинът, по който им въздейства. Иначе казано, Той направлява хората чрез думите Си, за да навлязат в реалността на Божието слово. Ако след едничък ден, в който не си погълнал и отпил от словото Му, изпитваш непоносима тъмнина и жажда, това е знак, че си докоснат от Светия Дух и че Той не се е отвърнал от теб. Това означава, че ти си в този поток. Ако обаче след ден-два без поглъщане и отпиване от Божието слово не изпитваш нищо, ако не си жаден, ако въобще не си развълнуван, това означава, че Светият Дух се е отвърнал от теб. Това е знак, че има някакъв проблем със състоянието ти; че не си навлязъл в Епохата на словото и че си от изостаналите. Бог ползва думи, за да напътства човеците; чувстваш се добре, когато поглъщаш и отпиваш от Божиите слова. Ако ли не, останал си безпътен. Думите Божии са храна за хората; те са ръководната им сила. В Библията е писано, че „Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста“ (Матей 4:4). Днес Бог ще довърши делото Си и ще постигне това посредством вас. Как в миналото хората се успявали да прекарват много дни, без да четат Божието слово, и при все това са успявали да се хранят и да работят както обикновено, докато днес това е невъзможно? В тази епоха Бог използва предимно думи, за да ръководи мирозданието. Чрез словото Божие човекът бива

съден и усъвършенстван и накрая бива приет в Царството. Само Божието слово може да подхранва и изпълва живота на човека и само то може да му дава светлина и пътека, която да следва, особено в Епохата на царството. Не се ли отклониш от реалността на Божието слово и ако ежедневно поглъщаш и отпиваш от него, Бог ще те направи съвършен.

В стремежа към живот не трябва да се търсят бързи резултати; животът не се разгръща за ден-два. Божието дело е нормално и практично и задължително преминава през определен процес. На въплътения Исус му бяха нужни тридесет и три години и половина, за да довърши Своето дело с разпването, а какво да говорим за толкова трудната задача с пречистването на човека и преобразяването на живота му? Не е лесна работа да създадеш нормален човек, който е Божие проявление. Това важи с особена сила за хората, родени в страната на големия червен змей, които са с лошо качество и изискват продължителна работа на Божието слово и дело. Затова не бързай да видиш резултати. Трябва дейно да поглъщаш и отпиваш Божието слово и да влагаш повече усилия в усвояване на думите Му. Веднъж прочел ги, трябва да успееш да ги претвориш на дело, трупайки знания, прозрения, мъдрост и проникновение в Божието слово. Така неусетно ще се промениш. Ако можеш да приемеш като свой принцип да поглъщаш и отпиваш Божието слово, да го четеш и опознаваш, да го изживяваш и практикуваш, ще постигнеш зрелост, без да съзнаваш това. Някои казват, че не са в състояние да прилагат Божието слово на практика дори и след като са го прочели. Закъде бързаш? Когато постигнеш определен духовен ръст, ще прилагаш словото Му на практика. Нима едно четири-пет годишно дете би казало, че не е в състояние да почита или да подкрепя родителите си? Трябва да си даваш сметка колко голям е настоящият ти духовен ръст. Практикувай онова, което е по силите ти, и избягвай постъпки, които разстройват Божието управление. Просто поглъщай и отпивай словото Му и нека това стане твой принцип оттук насетне. Засега не се тревожи дали Бог ще успее да те направи завършен. Още не е време да се задълбочаваш в това. Просто поглъщай и отпивай Божието слово, както ти е дадено, и Бог със сигурност ще те направи завършен. Но има принцип, според който трябва да поглъщаш и отпиваш словото Му: не прави това сяпо. Докато поглъщаш и отпиваш Божието слово трябва от една страна да издирваш думите, които ти е дадено да узнаеш — а именно свързаните с видения, а от друга страна да търсиш онова, което следва да приложиш на дело — иначе казано това, в което трябва да навлезеш. Първият аспект е свързан с познанието, а вторият касае навлизането. Усвоиш ли и двата — разбереш ли какво знание да добиеш и какво да приложиш на практика — вече ще умееш да поглъщаш и отпиваш Божието слово.

Веднъж напреднал, разговорите за Божието слово трябва да бъдат принципът, по който говориш. Обикновено, когато се събирате заедно, трябва в братство да обсъждате Божието слово и то да бъде сърцевина на разговорите ви, като

обсъждате какво знаете за тези слова, как ги прилагате на практика и как действа Светият Дух. Стига да поставяш Божието слово в центъра на общението си, ще бъдеш озарен от Светия Дух. За да настъпи светът на словото Божие, е необходимо съдействието на човека. Не направиш ли това, Бог не може да върши делото Си; ако мълчиш и не говориш за словото Му, Той няма как да те просветли. Когато не си зает с друго, говори за Божието слово, вместо да се намираш на празни приказки! Нека битието ти бъде изпълнено със словото Божие, защото само тогава ще бъдеш благочестив вярващ. Дори общуването ти да е повърхностно, няма значение, защото без повърхностност не би съществувала дълбочина. Всичко това е един процес. Чрез обучението си ще осъзнаеш просветлението, дарено ти от Светия Дух, и ще се научиш как пълноценно да поглъщаш и отпиваш Божието слово. След период на проучване ще навлезеш в реалността на Неговите думи. Само чрез решимостта си да съдействаш ще си в състояние да добиеш делото на Светия Дух.

Що се отнася до принципите да ядеш и пиеш Божието слово, единият е свързан с познание, а другият с навлизане. Кои думи трябва да усвоиш? Необходимо е да опознаеш думите, свързани с видения (например в коя епоха е навлязло сега Божието дело, какво цели да постигне Бог сега, какво представлява въплъщението и други подобни; всички те са свързани с видения). А какво означава пътеката, по която следва да тръгне човекът? Тя обозначава практикуването на Божието слово от хората и навлизането в него. Това са двата аспекта на яденето и пиенето на Божието слово. Оттук насетне яж и пий Божието слово по този начин. Ако имаш ясно разбиране за словото Му по отношение на виденията, няма нужда да четеш непрестанно. От ключово значение е да ядеш и пиеш повече от словото Му, касаещо навлизането, например как да обърнеш сърцето си към Бог, как да го смириш пред Него и как да пренебрегнеш плътта. Това са нещата, които трябва да прилагаш на практика. Не знаеш ли как да ядеш и пиеш Божието слово, не ще постигнеш истинско общение. Когато се научиш да ядеш и пиеш словото Му и разбереш кое е най-значимо, общението ще стане непринудено и каквото и проблем да се обсъжда, ти ще си в състояние да общуваш и да осъзнаваш реалността. Откъсването от реалността в процеса на общение е знак, че най-същественото ти е убягнало и не знаеш как да ядеш и пиеш Божието слово. За някои четенето на словото Му може да е уморително, а това не е нормално състояние. Нормалното е, четейки Неговите думи, да не усещаш никога умора, постоянно да жадуваш за тях и винаги да ги намираш за правдиви. Ето така яде и пие Божието слово човек, който е навлязъл истински. Когато чувстваш, че думите Му са изключително практични и че са точно това, в което хората трябва да навлязат; когато почувстваш, че Неговото слово е изключително полезно и благотворно за хората и че то е живителната им сила, това е знак, че Светият Дух ти дава това усещане и Той определя действията ти. Това доказва, че Светият Дух

действа в теб и че Бог не се е отвърнал от теб. Виждайки, че Бог непрестанно говори, някои хора се уморяват от словото Му и решават, че е без значение дали ще го четат, или не. Това не е нормално състояние. Те са лишени от сърце, жадуващо да навлезе в реалността, и такива човеци нито се стремят към усъвършенстване, нито му отдават значение. Установиш ли, че не жадуваш за Божието слово, това е знак, че не си в нормално състояние. В миналото се е съдало дали Бог се е отвърнал от теб по липсата на вътрешно спокойствие и на способност да изпитваш радост. Днес има значение дали жадуваш за Божието слово, приемаш ли думите Му като своя реалност, благоверен ли си и вършиш ли за Бог всичко по силите си. Иначе казано, за човек се съди според реалността на Божието слово. Бог отправя думите Си към цялото човечество. Ако желаеш да ги прочетеш, Той ще те просветли, но не желаеш ли, не ще получиш Неговото просветление. Бог просветлява гладните и жадните за праведност; Той дарява с просветление онези, които се стремят към Него. Някои казват, че не са добили просветление дори и след като са прочели Божието слово. Но как прочете ти Неговите думи? Ако си ги прочел така, както галопиращ конник плъзва поглед по цветята, и не си отдал значение на реалността, как да те просветли Бог? Как да бъде направен съвършен от Бог човек, който не тачи словото Му? Ако не милееш за Неговото слово, ти си лишен и от истината, и от реалността. Цениш ли думите Му, ще съумееш да прилагаш истината на практика и едва тогава ще притежаваш реалността. Ето затова е необходимо непрестанно да ядеш и пиеш Божието слово, дори и когато си зает, дори и при неблагоприятни обстоятелства, дори и във време на изпитания. Както и да го погледнем, Божието слово е основа на човешкото съществуване. Никой не може да пренебрегне Неговите думи. Всеки трябва да яде словото Му така, както поема трите си дневни хранения. Нима е толкова лесно да бъдеш направен съвършен и да бъдеш спечелен от Бог? Независимо дали вече разбираш и независимо дали си постигнал прозрение в Божието дело, трябва възможно най-често да ядеш и пиеш словото Му. Това е пътят към активно навлизане. Веднъж изчел Божието слово, побързай да приложиш на дело това, в което можеш да навлезеш, а другото засега остави за по-нататък. Възможно е в началото да не разбираш доста от думите Му, но след два-три месеца, а понякога и след година, ще ги проумееш. Но защо се случва така? Защото Бог не може да направи човеците съвършени за ден-два. В повечето случаи е вероятно да не схванеш веднага значението на думите Му, когато ги четеш. Отначало те може да ти се сторят като най-обикновен текст; ще трябва да ги изживяваш известно време и едва тогава ще ги разбереш. Бог е изрекъл толкова много и сега е твой ред ревностно да ядеш и пиеш словото Му. Тогава неусетно ще постигнеш разбиране и, пак неусетно за теб, Светият Дух ще те просветли. Когато Светият Дух просветлява хората, те често не усещат това. Той те просветлява и направлява, когато жадуваш и търсиш. Принципът на въздействие на Светия Дух е съсредоточен

около Божието слово, което ядеш и пиеш. Всички онези, които не отдават значение на Божието слово и отношението им към думите Му винаги е друго — защото с обърканите си умове смятат, че е без значение дали ще четат словото Му, или не — са хора, които не притежават реалност. Тези хора са лишени от делото на Светия Дух и от Неговото просветление. Такива човеци просто се движат по инерция, симуланти без истински таланти, като г-н Нан Гуо от притчата^а.

Не приемеш ли Божието слово като своя реалност, ти нямаш истински духовен ръст. Когато настъпи твоето време на изпитания, със сигурност ще се провалиш и ще се разкрие истинския ти духовен ръст, докато чрез изпитанията онези, които редовно се стремят към навлизане в реалността, осъзнават целта на Божието дело. Жадуващите за Бог хора с будно съзнание трябва да предприемат практически действия, за да Му се отблагодарят за любовта Му. Останалите извън реалността губят равновесие дори и от най-обикновени проблеми. Това е разликата между тези с истински ръст и тези без. Защо обаче някои запазват присъствие на духа по време на изпитания, а други са сломени, макар всички те да ядат и пият Божието слово? Очевидната разлика е, че на някои им липсва истински духовен ръст, защото словото Божие не им служи за реалност, а словото Му не е пуснало корени в тях. Веднага щом бъдат подложени на изпитание, те достигат края на своя път. А защо други спокойно устояват на изпитанията? Това е така, защото осъзнават истината и имат видение, прозирайки Божията воля и Неговите изисквания, и са в състояние да устоят на трудностите. Това е истинската духовна извисеност. Това е и животът. Някои също може да четат Божието слово, но не го претворяват на дело, не го приемат сериозно; онези, които не приемат сериозно думите Му, не придават значение на практиката. Неприелите за своя реалност Божието слово не притежават истински духовен ръст и не могат да устояват на изпитанията.

Щом Божието слово достигне до теб, незабавно го приеми, яж го и го пий. Независимо колко добре го разбираш, трябва неотклонно да се придържаш към принципа да ядеш, пиеш, опознаваш и практикуваш словото Му. Би трябвало да успееш да направиш това. Не мисли колко ще израстеш духовно; просто се съсредоточи върху поглъщането и изпиването на Неговите думи. Това е делът на човеците в Божието дело. Духовното ти битие се изразява предимно в стремежа да навлезеш в реалността на Неговото слово, като го ядеш и пиеш и като го практикуваш. Не е твоя работа да насочваш усилията си към други неща. Църковните водачи трябва да могат да напътстват всички свои братя и сестри, така че да знаят как да ядат и пият Божието слово. Това е отговорността на всеки църковен пастир. Всички членове на паството, били те млади или стари, трябва да гледат на поглъщането и отпиването от Божието слово като нещо от най-висша

---

^а Оригиналният текст не съдържа фразата „от притчата“.

значимост и да го приемат в сърцата си. Навлизането в тази реалност е навлизане в Епохата на царството. В днешно време повечето хора чувстват, че не могат да живеят, без да ядат и пият Неговото слово и че Божиите думи са пресни въпреки времето. Това е знак, че вече се ориентират към правилния път. Бог използва думи, за да върши делото Си и да подкрепя човеците. Когато всеки един от тях закопнее и зажадува за думите Му, човечеството ще навлезе в света на Божието слово.

Бог е изрекъл много неща. Колко от тях си научил? В колко си навлязъл? Ако църковният водач не е напътствал братята и сестрите си към реалността на Божието слово, то той е пренебрегнал своя дълг и не е успял да изпълни отговорностите си! Независимо дали твоето разбиране е задълбочено, или повърхностно, независимо колко пълно е то, трябва да знаеш как да ядеш и пиеш Божието слово и да се отнасяш към него с голямо внимание, за да осъзнаеш колко съществено и необходимо е да го ядеш и пиеш. Бог ни е казал толкова много, че ако не ядеш и пиеш думите Му и не се стремиш да ги издирваш и практикуваш, това не може да се нарече истинска вяра в Бог. Щом вярата ти в Бог е неподправена, ти трябва да ядеш и пиеш словото Му, да усещаш словото Му и да изживяваш словото Му. Това е същинската вяра в Бог! Ако на думи заявяваш вярата си в Него, но при това не успяваш да претвориш на дело нищо от словото Му и не го превръщаш в реалност, това не е истинска вяра в Бог. По-скоро е като да търсиш хляб, за да утолиш глада си. Ако говориш само за тривиални свидетелства, безполезни неща и повърхностни теми, без да притежаваш и късче от реалността, това не представлява вяра в Бог и ти просто не си разбрал как правилно да изповядваш вярата си в Него. Защо е нужно да ядеш и пиеш, колкото е възможно повече от Божието слово? Ако не поглъщаш и не пиеш думите Му, а едничкият ти стремеж е да се възнесеш на небето, това вяра в Бог ли е? Каква е първата стъпка, която вярващият в Бог да предприеме? По коя пътека Бог прави човека съвършен? Можеш ли да бъдеш усъвършенстван, ако не ядеш и не пиеш Божиите слова? Възможно ли е да бъдеш считан за поданик на Царството, без Божието слово да ти служи за реалност? Точно какво означава вярата в Бог? Като абсолютен минимум вярващите в Бог трябва да са с добри обноси; най-важното обаче е да са напълно отдадени на Божието слово. При никакви обстоятелства не се отричай от словото Му. Чрез Божието слово се достига познанието за Него и изпълнението на волята Му. Един ден всеки народ, вероизповедание, религия и сектор ще бъдат завоювани от словото Му. Бог ще говори директно и всички хора ще държат Божиите слова в ръцете си — така ще бъде усъвършенствано човечеството. Отвътре и отвън, Божието слово прониква навсякъде: човеците ще изричат думите Му с устата си, ще практикуват в съгласие със словото Му и ще го пазят в сърцата си — така ще бъдат потопени в Божието слово вътрешно и външно. Тъй ще бъде усъвършенствано човечеството. Онези, които изпълняват

Божиие намерения и са достойни да свидетелстват за него — това са хората, които са добили Божието слово като своя реалност.

Навлизането в Епохата на словото — Епохата на хилядолетното царство, е делото, което се извършва днес. Оттук насетне практикувай общуване за Божието слово. Само ако ядеш, пиеш и преживяваш Неговите думи, ще можеш да изживееш словото Му. За да убедиш другите, трябва да разполагаш с известен практически опит. Не си ли в състояние да изживееш реалността на Божието слово, няма да успееш да убедиш никого! Всички онези, които Бог използва, могат да изживеят реалността на думите Му. Ако не можеш да пресъздадеш тази реалност и да свидетелстваш за Бог, това показва, че Светият Дух не те е осенил и ти не си усъвършенстван. В това се състои значимостта на Божието слово. Притежаваш ли сърце, което жадува за Божието слово? Онези, които жадуват за Божието слово, жадуват за истината, и само такива хора са благословени от Бог. В бъдещето Бог ще се обърне с още много думи към всички религии и всички изповедания. Отпърво Той говори на вас и гласът Му се разнася сред вас, за да ви направи завършени, преди да се обърне към езичниците и гласът Му да отекне сред тях, за да ги завоюва. Неговото слово ще убеди всички хора да повярват искрено и безрезервно. Благодарение на Божието слово и на Неговите откровения поквареният човешки нрав отслабва, хората добиват по-човечен облик и непокорният им нрав избледнява. Словото Му действа върху човека с власт и го завоюва в Божията светлина. В Божието слово ще намериш делото, което той извършва в днешната епоха, както и повратните моменти в делото Му. Нищо няма да разбереш, ако не четеш думите Му. Ще добиеш пълно познание за Божието слово, като ядеш и пиеш от думите Му, чрез общение с братята и сестрите си и чрез реални преживявания. Едва тогава ще съумееш истински да изживееш реалността на Неговото слово.

ВСИЧКО СЕ ПОСТИГА ЧРЕЗ БОЖИЕТО СЛОВО

Бог изрича думите Си и извършва делата Си според различните епохи, и в различните епохи Той изрича различни думи. Бог не се подчинява на правила, не повтаря едни и същи дела, нито изпитва носталгия към нещата от миналото: Той е Бог, който винаги е нов и никога стар и всеки ден изрича нови думи. Ти трябва да спазваш това, което трябва да се спазва днес — това е отговорността и задължението на човека. От решаващо значение е практиката да бъде съсредоточена около светлината и думите на Бог в наши дни. Бог не се подчинява на правила и може да говори от много различни гледни точки, за да разясни Своята мъдрост и всемогъщество. Няма значение дали говори от гледната точка на Духа или на човека, или на третото лице — Бог винаги е Бог и ти не можеш да заявиш, че Той

не е Бог, защото говори от гледна точка на човека. В резултат на различните гледни точки, от които Бог говори, в някои хора са възникнали определени представи. Такива хора нямат познание за Бог и те нямат познание за Неговото дело. Ако Бог винаги говореше от една гледна точка, нямаше ли човекът да установи правила относно Бог? Може ли Бог да позволи на човека да действа така? Независимо от каква гледна точка говори Бог, Той има причини да го прави. Ако Бог винаги говореше от гледната точка на Духа, ти щеше ли да имаш досег с Него? Затова понякога Той говори в трето лице, за да ти предаде словото Си и да те напътства в реалността. Всичко, което Бог прави, е подходящо. Накратко, всичко е дело на Бог и ти не трябва да се съмняваш в това. Той е Бог и следователно, независимо от каква гледна точка говори, Той винаги ще бъде Бог. Това е неизменна истина. По какъвто и начин да действа, Той все още е Бог и Неговата същност няма да се промени! Петър толкова много обичаше Бог и беше човек според Божието сърце, но Бог не го припозна като Господ или Христос, тъй като същността на едно същество е такава, каквато е и никога не може да се промени. В Своето дело Бог не се подчинява на правила, а използва различни методи, за да направи делото Си ефективно и да задълбочи познанието на човека за Себе Си. Всеки Негов метод на работа помага на човека да Го опознае и е с цел да направи човека съвършен. Независимо кой метод на работа използва Той, всеки е с цел да изгради човека и да го направи съвършен. Въпреки че един от методите Му на работа може да е продължил много дълго време, това е с цел да кали вярата на човека в Него. Така че в сърцето ви не трябва да има никакво съмнение. Всичко това са стъпки на Божието дело и вие трябва да им се подчинявате.

Това, за което се говори днес, е навлизане в реалността — не възнасяне на небето или управляване като царе: всичко, за което се говори, е стремеж за навлизане в реалността. Няма по-практичен стремеж от този, не е и практично да се говори за управляване като царе. Човек притежава огромно любопитство и все още измерва днешното Божие дело спрямо религиозните си представи. Въпреки че е изпитал толкова много от Божиите методи на работа, човек все още не познава Божието дело, все още търси знамения и чудеса и все още следи да види дали Божиите думи са били изпълнени. Това не е ли огромно невежество? Ако Божиите думи не се изпълнят, ти би ли вярвал все още, че Той е Бог? В днешно време много такива хора в църквата чакат да видят знамения и чудеса. Те казват, че ако Божиите думи се изпълняват, тогава Той е Бог; ако Божиите думи не се изпълняват, тогава Той не е Бог. В такъв случай ти вярваш в Бог, защото думите Му се изпълняват или защото Той е Самият Бог? Възгледите на човека относно вярата в Бог трябва да бъдат поправени! Когато видиш, че Божиите думи не са изпълнени, ти бягаш далеч — това вярва в Бог ли е? Когато вярваш в Бог, трябва да оставиш всичко на Божията милост и да се подчиняваш на всички Божии дела.

Бог изрече толкова много думи в Стария Завет — ти кои от тях видя със собствените си очи, че се изпълняват? Можеш ли да заявиш, че Йехова не е истинският Бог, защото не си видял това? Въпреки че много думи може да са били изпълнени, човек не е в състояние да види това ясно, защото човек не разполага с истината и не разбира нищо. Някои искат да избягат, когато усетят, че Божиите думи не са изпълнени. Опитай, виж дали можеш да избягаш. Дори да избягаш, пак ще се върнеш. Бог те контролира със словото Си и ако напуснеш църквата и Божието слово, няма да можеш да продължиш да живееш. Ако не вярваш, опитай сам — мислиш ли, че можеш просто да си тръгнеш? Божият Дух те контролира. Не можеш да си тръгнеш. Това е управленски закон на Бог! Ако някои хора искат да опитат, могат да го направят! Щом твърдиш, че този човек не е Бог, тогава извърши грях срещу Него и виж какво ще направи Той. Възможно е плътта ти да не умре и все още да можеш да се храниш и да се обличаш, но психически ще бъде непоносимо за теб, ще се почувстваш стресиран и измъчен и нищо няма да е по-болезнено от това. Човекът не може да понесе душевните терзания и опустошения — може би си в състояние да понесеш страданието на плътта, но си напълно неспособен да понесеш психическия стрес и дълготрайното мъчение. В днешно време някои хора стават негативни, защото не са успели да видят никакви знамения и чудеса, но въпреки това никой не смее да избяга, независимо колко е негативен, защото Бог контролира човека със словото Си. Въпреки липсата на факти, все още никой не може да избяга. Това не са ли действията на Бог? Днес Бог е дошъл на земята, за да даде живот на човека. Той не те убеждава, както си представят хората, като ти показва знамения и чудеса, за да гарантира мирни взаимоотношения между Бог и човека. Всички онези, които не са съсредоточени върху живота, а се фокусират върху това да накарат Бог да показва знамения и чудеса, са фарисеи! А именно фарисеите приковаха Исус на кръста. Ако оценяваш Бог спрямо собствените си възгледи относно вярата в Бог, ако вярваш в Бог, само ако думите Му са изпълнени и се съмняваш, и дори богохулстваш срещу Бог, ако не са изпълнени, то тогава ти не Го ли приковаваш на кръста? Такива хора пренебрегват задълженията си и алчно се наслаждават на комфорта!

От една страна, най-големият проблем на човека е, че той не познава Божието дело. Въпреки че човек не отрича, той се съмнява. Човек не отрича, но и не признава напълно. Ако хората имат задълбочено познание за Божието дело, те няма да бягат. Другият проблем е, че човек не познава реалността. В днешно време всеки човек има досег с Божието слово; наистина, в бъдеще ти не трябва да следиш за знамения и чудеса. Казвам ти го ясно: през настоящия етап всичко, което можеш да видиш, са думите на Бог и въпреки че няма факти, животът на Бог все още може да бъде внедрен в човека. Точно това е основното дело на Хилядагодишното царство и ако ти не можеш да разбереш това дело, тогава ще станеш слаб и ще паднеш, ще се предадеш наред изпитанията и, дори по-тъжно,

ще бъдеш пленен от Сатана. Бог е дошъл на земята основно, за да изговори словото Си; онова, до което имаш досег, е словото Божие, това, което виждаш, е словото Божие, това, което чуваш, е словото Божие, това, към което се придържаш, е словото Божие, това, което преживяваш, е словото Божие и това възплъщение на Бог използва основно словото, за да направи човека съвършен. Той не показва знамения и чудеса и, по-специално, не върши делата, които Исус вършеше в миналото. Въпреки че Те са Бог и че и двамата са плът, служенията Им не са еднакви. Когато Исус дойде, Той също извърши част от Божието дело и изрече някои думи — но какво беше основното дело, което Той извърши? Основното Му дело беше делото на разпятието. Той стана подобие на грешна плът, за да завърши делото на разпятието и да изкупи цялото човечество, и послужи като жертва за грях в името на греховете на цялото човечество. Това е основното дело, което Той извърши. В крайна сметка Той прокара пътя на кръста, за да напътства онези, които дойдоха по-късно. Исус дойде преди всичко, за да завърши делото на изкуплението. Той изкупи цялото човечество и донесе на човека евангелието на небесното царство. Нещо повече — Той изведе напред пътя към небесното царство. В резултат на това всички, които дойдоха след това, казаха: „Трябва да вървим по пътя на кръста и да се жертваме за кръста“. Разбира се, в началото Исус извърши и други дела и изрече някои думи, за да накара човека да се покае и да признае греховете си. Но Неговото служение все още беше разпятието, а трите години и половина, които прекара в проповядване на пътя, бяха в подготовка за разпятието, което дойде след това. Няколкото пъти, когато Исус се молеше, също бяха в името на разпятието. Животът на обикновен човек, който Той водеше, и тридесет и трите години и половина, през които Той живя на земята, бяха предимно в името на завършването на делото на разпятието. Целта им беше да Му дадат сила да предприеме това дело, в резултат на което Бог Му повери делото на разпятието. Какво дело ще извърши възплътеният Бог днес? Днес Бог е станал плът преди всичко, за да завърши делото на „Словото, явяващо се в плът“, за да използва словото да направи човека съвършен и да накара човека да приеме изпитанията на словото и усъвършенстването на словото. С думите Си Той ти помага да получиш необходимото и да придобиеш живот; в думите Му виждаш делата и постъпките Му. Бог използва словото, за да те накаже и пречисти и затова, ако понасяш трудности, това също се дължи на Божието слово. Днес Бог не действа с факти, а с думи. Само след като словото Му достигне до теб, Светият Дух може да действа в теб и да те накара да изпиташ болка или сладост. Само Божието слово може да те въведе в реалността и само Божието слово може да те направи съвършен. И така, ти трябва да разбереш поне следното: делото, което Бог извършва през последните дни, е да използва основно словото Си, за да направи всеки човек съвършен и да го напътства. Всички дела, които Той върши, са чрез словото: Той не използва факти, за да те наказва. Има моменти, в които

някои хора се противопоставят на Бог. Бог не ти причинява голямо неудобство, плътта ти не е наказана, нито понасяш трудности, но веднага, щом словото Му достигне до теб и те пречисти, това става непоносимо за теб. Не е ли така? По времето на вършителите на услуги Бог каза, че човекът трябва да бъде хвърлен в бездънната пропаст. Човекът наистина ли отиде в бездънната пропаст? Човекът влезе в бездънната пропаст просто чрез използването на думи за облагородяването му. И така, през последните дни, когато Бог става плът, Той използва основно словото, за да извърши всичко и да изясни всичко. Само в думите Му можеш да видиш какъв е Той; само в думите Му можеш да видиш, че Той е Самият Бог. Когато въплътеният Бог идва на земята, Той не върши други дела, освен да изрича думите — затова няма нужда от факти: думите са достатъчни. Това е така, защото Той е дошъл основно, за да извърши това дело, да позволи на човека да види Неговата сила и превъзходство в думите Му, да позволи на човека да види в думите Му как Той смирено се крие и да позволи на човека да познае в думите Му Неговата цялост. Всичко, което Той има и всичко, което Той е, е в думите Му. Неговата мъдрост и дивност са в думите Му. Така можеш да видиш многото методи, с които Бог изрича думите Си. През всичкото това време по-голямата част от Божието дело беше осигуряване, откровение и отношение към човека. Той не проклена човека с лека ръка и дори когато го прави, Той го проклена чрез словото. И така в тази епоха, когато Бог става плът, не се опитвай да видиш как Бог изцелява болните и изгонва отново демоните и спри постоянно да търсиш знаци — няма смисъл! Тези знаци не могат да направят човека съвършен! Да го кажем ясно: днес Самият практичен Бог на плътта не действа; Той само говори. Това е истината! Той използва думи, за да те направи съвършен и използва думи, за да те нахрани и напои. Той също така използва думи, за да действа и използва думи вместо факти, за да те накара да разбереш Неговата реалност. Ако можеш да възприемеш този начин на изпълнение на Божието дело, тогава е трудно да бъдеш негативен. Вместо да се съсредоточаваш върху неща, които са негативни, трябва да се съсредоточиш само върху положителни неща — това значи, че независимо дали думите на Бог са изпълнени или не, или дали фактите са налице или не, Бог кара човека да придобие живот от думите Му и това е най-великото от всички знамения; и още повече — това е безспорен факт. Това е най-доброто доказателство, чрез което да познаеш Бог и е дори по-голям знак от знаменията. Само тези думи могат да направят човека съвършен.

Веднага щом започна Епохата на царството, Бог започна да оповестява словото Си. В бъдеще тези думи ще бъдат постепенно изпълнени и тогава човекът ще съзрее за живот. Бог използва словото, за да разкрие покварения нрав на човека и това е по-истинско и по-необходимо. Той не използва нищо друго освен словото, за да извърши делото Си, за да направи вярата на човека съвършена, защото днес е Епохата на Словото и тя изисква вяра, решителност и сътрудничество

от човека. Делото на въплътения Бог от последните дни е да използва словото Си, за да служи и да даде всичко необходимо на човека. Само след като въплътеният Бог приключи да изрича думите Си, те ще започнат да се изпълняват. Докато Той говори, думите Му не се изпълняват, защото докато е още в плът, думите Му не могат да се изпълнят. Това е така, за да може човек да види, че Бог е плът, а не Дух; за да може човек да види реалността на Бог със собствените си очи. В деня, в който делото Му е завършено, когато всички думи, които трябва да бъдат изречени от Него на земята, са били изречени, думите Му ще започнат да се изпълняват. Сега не е епохата на изпълнение на Божиите думи, защото Той все още не е завършил изричането на думите Си. Така че когато видиш, че Бог все още изрича думите Си на земята, не очаквай изпълнението на думите Му; когато Бог спре да изрича Своите думи и когато делото Му на земята бъде изпълнено, тогава думите Му ще започнат да се изпълняват. В думите, които Той изрича на земята, има, от една страна, осигуряване на живот, а от друга, има пророчество — пророчеството за нещата, които предстоят, за нещата, които ще бъдат направени, и за нещата, които тепърва ще бъдат изпълнени. Имаше пророчество и в думите на Исус. От една страна Той осигури живот, а от друга страна Той изрече пророчество. Днес не се говори за едновременно изпълнение на думи и факти, защото има твърде голяма разлика между това, което човек може да види със собствените си очи и това, което Бог прави. Може да се каже само, че след като Божието дело бъде завършено, думите Му ще бъдат изпълнени и фактите ще дойдат след думите. През последните дни въплътеният Бог изпълнява служението на словото на земята и, изпълнявайки служението на словото, Той изрича само думи и не се интересува от други неща. Когато Божието дело се промени, думите Му ще започнат да се изпълняват. Днес думите се използват преди всичко за да те направят съвършен; когато Той спечели слава в цялата вселена, делото Му ще бъде завършено — всички думи, които трябва да бъдат изречени, ще са били изречени и всички думи ще са се превърнали във факти. Бог е дошъл на земята през последните дни, за да изпълни служението на словото, за да може човечеството да Го познае и да види какъв е Той, да види мъдростта Му и всичките Му чудни дела в словото Му. През Епохата на царството Бог използва основно словото, за да завоюва цялото човечество. В бъдеще словото Му ще достигне до всяка религия, регион, нация и вероизповедание. Бог използва словото, за да завладява, за да накара всички хора да видят, че словото Му носи власт и могъщество — и така днес вие сте изправени само пред Божието слово.

Думите, изречени от Бог в тази епоха, са различни от думите, изречени през Епохата на закона, и също така се различават от думите, изречени през Епохата на благодатта. В Епохата на благодатта Бог не извърши делото на словото, а просто посочи, че с разпятието ще изкупи цялото човечество. В Библията се описва само защо е трябвало Исус да бъде разпънат на кръст, страданията, на

които е бил подложен на кръста, както и как човекът трябва да бъде разпнат в името на Бог. През тази епоха делото на Бог беше съсредоточено изцяло върху разпятието. През Епохата на царството въплътеният Бог изрича думи, за да завладее всички, които вярват в Него. Това е „Словото, явяващо се в плът“. Бог е дошъл през последните дни, за да извърши това дело, което значи, че е дошъл, за да изпълни истинското значение на Словото, явяващо се в плът. Той изрича само думи и рядко са налице факти. Това е самата същност на Словото, явяващо се в плът, и когато въплътеният Бог изрича думите Си, това е явяването на Словото в плът и навлизането на Словото в плът. „В началото беше Словото; и Словото беше у Бог; и Словото беше Бог, и Словото стана плът“. Това (делото за явяването на Словото в плът) е делото, което Бог ще извърши през последните дни и е последният етап от целия Му план за управление, така че Бог трябва да дойде на земята и да прояви думите Си в плът. Това, което се върши днес, това, което ще бъде направено в бъдеще, това, което ще бъде извършено от Бог, крайната цел на човека, онези, които ще бъдат спасени, онези, които ще бъдат унищожени, и така нататък — цялото дело, което трябва да бъде постигнато накрая, е ясно заявено и всичко това е, за да се постигне истинското значение на Словото, явяващо се в плът. Управленските закони и декретите, които бяха издадени по-рано, онези, които ще бъдат унищожени, онези, които ще навлязат в покой — всички тези думи трябва да бъдат изпълнени. Това е основното дело, което въплътеният Бог извършва през последните дни. Той кара хората да разберат къде е мястото на предопределените от Бог и къде е мястото на непредопределените от Бог, как ще бъдат разпределени Неговите хора и синове, какво ще се случи с Израел, какво ще се случи с Египет — в бъдеще всяка една от тези думи ще се изпълни. Темпото на Божието дело се ускорява. Бог използва словото като средство, с което да разкрие на човека какво трябва да се направи във всяка епоха, какво трябва да направи въплътеният Бог през последните дни и какво е служението Му, което трябва да се извърши, и всички тези думи са с цел да се постигне истинското значение на Словото, явяващо се в плът.

Вече казах, че „всички, които се съсредоточават върху търсенето на знамения и чудеса, ще бъдат изоставени те няма да бъдат направени съвършени“. Изрекох толкова много думи, но човекът няма ни най-малко познание за това дело и въпреки че този момент вече настъпи, хората все още очакват знамения и чудеса. Вярваш в Бог, само за да получиш знамения и чудеса, или за да получиш живот? Исус също изрече много думи и някои от тях все още не са изпълнени. Можеш ли да заявиш, че Исус не е Бог? Бог засвидетелства, че Той е Христос и е обичният Божи Син. Можеш ли да отречеш това? Днес Бог изрича само думи и ако не си разбрал това напълно, тогава не можеш да си непоколебим. Вярваш в Него, защото Той е Бог или вярваш в Него в зависимост от това, дали думите Му се изпълняват или не? В знамения и чудеса ли вярваш или вярваш в Бог? Днес Той

не показва знамения и чудеса — Той наистина ли е Бог? Ако думите, които Той изрича, не се изпълнят, Той наистина ли е Бог? Същността на Бог определя ли се от това, дали думите, които Той изрича, са изпълнени или не? Защо някои хора винаги чакат Божиите думи да бъдат изпълнени, преди да повярват в Него? Това не означава ли, че те не Го познават? Всички, които имат такива представи, отричат Бог. Те измерват Бог посредством представите си. Ако Божиите думи са изпълнени, те вярват в Него, ако не са изпълнени, не вярват в Него. И винаги търсят знамения и чудеса. Тези хора не са ли фарисеите на модерното време? Твоята непоклатимост зависи от това, дали познаваш практичния Бог или не — това е от решаващо значение! Колкото по-голяма е реалността на Божието слово в теб, толкова по-голямо е познанието ти за Божиата реалност и толкова повече можеш да устоиш на изпитания. Колкото повече се съсредоточаваш върху това да търсиш знамения и чудеса, толкова по-малко непоклатим ще бъдеш и ще рухнеш сред изпитанията. Знаменията и чудесата не са основата; само Божиата реалност е живот. Някои хора не знаят резултатите, които ще бъдат постигнати чрез Божието дело. Те прекарват дните си в недоумение, без да се стремят към познание на Божието дело. Целта на стремежа им е единствено да накарат Бог да изпълни желанията им и само тогава те ще бъдат сериозни във вярата си. Те твърдят, че ще се стремят към живот, ако Божиите думи се изпълнят, но ако думите Му не се изпълнят, тогава не е възможно те да се стремят към живот. Човекът смята, че вярата в Бог е стремеж към търсене на знамения и чудеса, както и стремеж към възнасяне до небесата и третото небе. Никой не казва, че вярата му в Бог е стремеж към навлизане в реалността, стремеж към живот и стремеж да бъде спечелен от Бог. Какъв е смисълът на такъв стремеж? Онези, които не се стремят към познание на Бог и удовлетворение на Бог, не вярват в Бог. Те са тези, които Го хулят!

Сега разбирате ли какво е вярата в Бог? Вярата в Бог означава ли търсене на знамения и чудеса? Означава ли възнасяне на небесата? Да вярваш в Бог не е никак лесно. Тези религиозни практики трябва да бъдат премахнати. Стremeж към изцеление на болните и прогонване на демоните, съсредоточаване върху знамения и чудеса, копнеж за повече Божия благодат, за мир и радост, стремеж към възможностите и удобствата на плътта — това са религиозни практики и такива религиозни практики представляват смътна вяра. Каква е истинската вяра в Бог днес? Тя е да приемеш Божието слово като свой живот реалност и да познаваш Бог от словото Му, за да постигнеш истинска любов към Него. Казано по-ясно, вярата в Бог е, за да можеш да се подчиняваш на Бог, да Го обичаш и да изпълняваш задълженията, които трябва да се изпълняват от Божиите създания. Това е целта на вярата в Бог. Трябва да добиеш знания за прелестта на Бог, за това колко достоен е Бог за почит, за това как Бог извършва делото на спасението в Своите създания и ги прави свършени — това е най-важното за твоята вяра в

Бог. Вярата в Бог е предимно преминаването от живот в плът към живот в любов към Бог; от живот в поквара към живот с живителната сила на Божиите думи. Тя е избавление от властта на Сатана и живот под грижите и защитата на Бог. Тя е способността за постигане на покорство към Бог, а не покорство към плътта. Тя е да позволиш на Бог да спечели цялото ти сърце, да Му позволиш да те направи съвършен и да се освободиш от покварения сатанински нрав. Основната цел на вярата в Бог е могъществото и славата на Бог да се проявят в теб, да изпълниш Божията воля и Божия план и да можеш да свидетелстваш за Бог пред Сатана. Вярата в Бог не бива да се върти около желанието да търсиш знамения и чудеса, нито трябва да бъде заради самата твоя плът. Тя трябва да бъде заради стремежа към познаване на Бог и способността да Му се подчиняваш, и, като Петър, да Му се подчиняваш до смъртта си. Това са основните цели на вярата в Бог. Човек яде и пие Божието слово, за да познае Бог и да Го удовлетвори. Чрез яденето и пиенето на Божието слово получаващ по-голямо познание за Бог и само след това познание можеш да Му се подчиниш. Само ако познаваш Бог, можеш да Го обичаш и това е целта, която човек трябва да постигне в своята вяра в Бог. Ако във вярата ти в Бог винаги се опитваш да търсиш знамения и чудеса, то тогава гледната точка на тази вяра в Бог е погрешна. Вярата в Бог основно е приемането на Божието слово като живот реалност. Целта на Бог се постига само чрез прилагане на практика на Божиите думи от Божията уста и изпълнението им вътре в теб. Вярвайки в Бог, човек трябва да се стреми да бъде усъвършенстван от Бог, да може да се подчини на Бог, както и да бъде напълно покорен на Бог. Ако можеш да се подчиниш на Бог, без да се оплакваш, да зачиташ Божиите желания, да постигнеш величината на Петър, да имаш стила на Петър, за който говори Бог, тогава ще постигнеш успех във вярата в Бог и това ще означава, че си бил спечелен от Бог.

Бог върши делото Си в цялата вселена. Всички, които вярват в Него, трябва да приемат словото Му и да ядат и пият словото Му. Никой не може да бъде спечелен от Бог, като вижда знаменията и чудесата, показани от Бог. През вековете Бог винаги е използвал словото, за да направи човека съвършен. Така че вие не бива да посвещавате цялото си внимание на знамения и чудеса, а трябва да се стремите да бъдете усъвършенствани от Бог. В Епохата на закона в Стария завет Бог изрече някои думи, а в Епохата на благодатта Исус също изрече много думи. След като Исус изрече много думи, апостолите и учениците Му след Него поведоха хората към практика според заповедите, издадени от Исус, и живяха според думите и принципите, изречени от Исус. През последните дни Бог използва основно словото, за да направи човека съвършен. Той не използва знамения и чудеса, за да потиска човека или да го убеждава — така не може ясно да се покаже Божията сила. Ако Бог показваше само знамения и чудеса, тогава би било невъзможно да се изясни Божията реалност и следователно би било невъзможно

човекът да се усъвършенства. Бог не прави човека съвършен чрез знамения и чудеса, а използва словото, за да нахрани и напои човека, след което човекът става напълно покорен и познава Бог. Това е целта на делото, което Той върши, и на думите, които изрича. Бог не използва метода на показване на знамения и чудеса, за да направи човека съвършен — Той използва думи и много различни методи на работа, за да усъвършенства човека. Независимо дали става въпрос за облагородяване, справяне, скастрияне или приток на думи, Бог говори от много различни гледни точки, за да направи човека съвършен и да му даде по-голямо познание за делото, мъдростта и дивността на Бог. Когато човекът стане завършен в етапа на завършване на епохата от Бог в последните дни, тогава той ще бъде достоен да види знамения и чудеса. Когато опознаеш Бог и можеш да Му се подчиниш, независимо какво прави Той, ти вече няма да имаш никакви представи за Него, когато виждаш знамения и чудеса. В момента ти си покварен и неспособен да се подчиниш напълно на Бог — мислиш ли, че си достоен да видиш знамения и чудеса в това състояние? Бог показва знамения и чудеса, когато наказва човека и когато епохата се променя, и най-вече, когато епохата свършва. Когато Божието дело се изпълнява нормално, Бог не показва знамения и чудеса. Показването на знамения и чудеса е изключително лесно за Него, но това не е принципът на Божието дело, нито е целта на Божието управление на човека. Ако човекът виждаше знамения и чудеса и ако духовното тяло на Бог му се явяваше, нямаше ли всички хора да вярват в Бог? Аз вече казах, че група победители са спечелени от Изтока, победители, които идват от голямото изпитание. Какво се има предвид с тези думи? Това означава, че тези хора, които са били спечелени, са станали истински покорни само след като са били подложени на осъждане и порицание, на изпитание и скастрияне, и на всякакъв вид усъвършенстване. Вярата на тези хора не е неясна и абстрактна, а истинска. Те не са видели никакви знамения и чудеса. Те не говорят за неразбираеми думи и доктрини или за дълбоки прозрения. Вместо това те разполагат с реалността, Божиите думи и истинско познание за Божиата реалност. Такава група не е ли по-способна да разкрие Божиата сила? Божието дело през последните дни е истинско. По време на епохата на Исус Той не дойде, за да направи човека съвършен, а за да го изкупи, и затова показва някои чудеса, за да накара хората да Го последват. Защото Той дойде основно, за да извърши делото на разпятието, и показването на знамения не беше част от делото на Неговото служение. Тези знамения и чудеса бяха извършени, за да направят делото Му ефективно. Те бяха допълнително дело и не представляваха делото на цялата епоха. По време на Епохата на закона от Стария завет Бог също показва някои знамения и чудеса, но делото, което Бог върши днес, е истинско дело и сега Той определено няма да покаже знамения и чудеса. Ако Той покаже знамения и чудеса, истинското Му дело ще потъне в безредие и Той няма да може да го продължи. Ако Бог казва, че словото трябва да се използва за усъвършенстване

на човека, но също така показва знамения и чудеса, тогава ще стане ли ясно, дали човекът наистина вярва в Него или не? Затова Бог не прави такива неща. В човека има твърде много религия. Бог е дошъл през последните дни, за да пропъди всички религиозни представи и свръхестествени неща в човека и да накара човека да познае Божиата реалност. Той е дошъл, за да премахне образа на Бог, който е абстрактен и фантастичен — образ на Бог, който, с други думи, изобщо не съществува. И така, сега единственото нещо, което е от значение, е да имаш познания за реалността! Истината надделява над всичко. Колко истина притежаваш днес? Всичко, което показва знамения и чудеса, Бог ли е? Злите духове също могат да показват знамения и чудеса. Всички те Бог ли са? В своята вяра в Бог това, което човек търси, е истината, и това, към което се стреми, е животът, а не знаменията и чудесата. Това трябва да бъде целта на всички, които вярват в Бог.

ТЕЗИ, КОИТО ИСТИНСКИ ОБИЧАТ БОГ, СА ТЕЗИ, КОИТО МОГАТ ДА СЕ ПОДЧИНЯТ НАПЪЛНО НА НЕГОВАТА ПРАКТИЧНОСТ

Придобиване на практически познания и задълбочено разбиране на Божието дело — и двете неща се виждат в Неговите думи и само чрез тези слова можеш да получиш просветление. Затова трябва да се постараете повече, за да се въоръжиш с Божиите думи. Предавай разбирането си за Божиите думи в общение и по този начин можеш да просветлиш другите и да им дадеш изход — това е практическият път. Преди Бог да устрои среда за теб, всеки от вас трябва първо да се въоръжи с Неговите думи. Това е нещо, което всеки трябва да направи; то е неотложен приоритет. Първо, достигни до момент, в който знаеш как да ядеш и пиеш от Божието слово. За всичко, което не си в състояние да направиш, търси в Неговите думи път за практикуване; при всички въпроси, които не разбираш, или при всички трудности, които може да имаш, потърси в словото Му. Направи Божиите думи свой запас и им позволи да ти помагат в разрешаването на практическите ти трудности и проблеми; също така позволи на Неговите думи да се превърнат в твоя помощ в живота. Тези неща ще изискват усилия от твоя страна. Ядейки и пиейки от Божието слово, трябва да постигаш резултати; трябва да можеш да смириш сърцето си пред Него и трябва да практикуваш в съответствие с Неговите слова, когато се сблъскваш с някакви проблеми. Когато не си се сблъскал с никакви проблеми, трябва просто да се занимаваш с ядене и пиене на Неговото слово. Понякога може да се молиш и да съзерцаваш Божиата любов, да споделяш в общение разбирането си за Неговите думи и да говориш за

просветлението и озарението, които изпитваш в себе си, и за реакциите, които си имал, докато четеш тези слова. Освен това можеш да дадеш на хората изход от ситуацията. Само това е практично. Целта на това действие е да позволиш на Божиите думи да се превърнат в твой практически ресурс.

Колко часа на ден прекарваш, в които си истински пред Бог? Каква част от деня ти е посветена на Бог? Каква част от него е посветена на плътта? Да имаш сърце, винаги насочено към Бог, е първата стъпка към това да си на правилния път към усъвършенстване от Него. Ако можеш да посветиш сърцето, тялото и цялата си истинска любов на Бог, да ги поставиш пред Него, да бъдеш напълно покорен пред Него и да се съобразяваш изцяло с Неговата воля — не заради плътта, не заради семейството и не заради личните си желания, но за интересите на Божия дом, като приемаш Божието слово за принцип и основа във всичко — тогава, като правиш това, твоите намерения и перспективи ще бъдат на правилното място и ти ще бъдеш човек пред Бог, който получава Неговата похвала. Хората, които Бог харесва, са тези, които са безусловни спрямо Него; те са тези, които могат да бъдат посветени единствено на Него. Тези, които Бог мрази, са онези, които са колебливи спрямо Него и които се бунтуват срещу Него. Той ненавижда онези, които вярват в Него и винаги искат да Му се наслаждават, като същевременно не са в състояние да се раздадат напълно заради Него. Той ненавижда онези, които казват, че Го обичат, но в сърцата си се бунтуват срещу Него; Той ненавижда онези, които използват красноречиви и цветисти думи, за да участват в измама. Онези, които не са истински посветени на Бог или не са се подчинили истински пред Него, са коварни и прекалено арогантни по природа. Онези, които не могат да бъдат истински покорни пред нормалния, практичен Бог, са още по-надменни, а те са най-вече послушните потомци на архангела. Хората, които наистина се раздават за Бог, посвещават цялото си същество на Него и Му се предлагат; те могат да се подчиняват на всички Негови думи и дела и са способни да прилагат думите Му на практика. Те могат да приемат Божиите думи и да ги направят основа на своето съществуване и са способни да търсят усърдно в Божиите думи, за да открият кои части да практикуват. Такива са хората, които наистина живеят пред Бог. Ако практикуваш по този начин, това ще бъде полезно за живота ти и чрез яденето и пиенето на Неговите думи можеш да посрещнеш вътрешните си нужди и недостатъци, така че житейският ти нрав да се преобрази. Тогава това ще удовлетвори Божията воля. Ако действаш в съответствие с Божиите изисквания и ако не задоволяваш плътта, а вместо това задоволяваш Неговата воля, тогава с това ще си навлязъл в реалността на Неговите думи. Навлизането в реалността на Божиите думи означава, че можеш да изпълняваш дълга си и да отговаряш на изискванията на Божието дело. Само този вид практически действия могат да се нарекат навлизане в реалността на Неговите думи. Ако си в състояние да навлезеш в тази реалност, тогава ще притежаваш истината. Това е началото на

навлизането в реалността; първо трябва да предприемеш това обучение и едва след това ще можеш да навлезеш в още по-дълбоки реалности. Помисли как да спазваш заповедите и как да бъдеш лоялен пред Бог; не мисли постоянно за това кога ще можеш да навлезеш в Царството. Ако нравът ти не се промени, тогава каквото и да мислиш, ще бъде безполезно! За да навлезеш в реалността на Божиите думи, първо трябва да стигнеш дотам, че всичките ти идеи и мисли да са за Бог — това е най-необходимото.

Понастоящем има много хора, които са всред изпитания и не разбират Божието дело, но Аз ти казвам: ако не го разбираш, по-добре е да не даваш оценки за него. Може би ще дойде ден, когато истината ще излезе наяве в своята цялост, и тогава ще разбереш. Да не даваш оценки би било полезно за теб, но не можеш просто да чакаш пасивно. Трябва да се стремиш да навлезеш активно; само тогава ще бъдеш човек, който наистина навлиза. Заради бунтарството си хората винаги развиват представи за практическия Бог. Поради това е необходимо всички хора да се научат да бъдат покорни, защото практическият Бог е огромно изпитание за човечеството. Ако не можеш да устоиш твърдо, тогава всичко е свършено; ако нямаш разбиране за практичността на практическия Бог, тогава няма да можеш да бъдеш усъвършенстван от Бог. Решаваща стъпка за това дали хората могат да бъдат усъвършенствани, или не, е тяхното разбиране за практичността на Бог. Практичността на въплътения Бог, дошъл на земята, е изпитание за всеки човек; ако си в състояние да устоиш твърдо в това отношение, тогава ще бъдеш човек, който познава Бог, и ще бъдеш човек, който наистина Го обича. Ако не можеш да устоиш твърдо в това отношение и вярваш само в Духа, и не си способен да повярваш в Божията практичност, тогава колкото и голяма да е вярата ти в Бог, тя ще бъде безполезна. Ако не можеш да вярваш във видимия Бог, тогава можеш ли да вярваш в Божия Дух? Дали не се опитваш просто да заблудиш Бог? Ти не си покорен пред видимия и осезаем Бог, така че способен ли си да се покориш пред Духа? Духът е невидим и неосезаем, така че когато казваш, че се подчиняваш на Божия Дух, не говориш ли просто глупости? Ключът към спазването на заповедите е в разбирането на практическия Бог. Щом имаш разбиране за практическия Бог, ще можеш да спазваш заповедите. Съществуват два компонента за спазването им: единият е да се придържаш към същността на Неговия Дух и пред Духа да можеш да приемеш проверката на Духа; другият е да можеш да имаш истинско разбиране за въплътената плът и да постигнеш истинско подчинение. Независимо дали е пред плътта, или пред Духа, човек винаги трябва да таи в сърцето си покорство и страх от Бог. Само такъв човек е достоен да бъде усъвършенстван. Ако имаш разбиране за практичността на практическия Бог — т.е. ако си устоял твърдо в това изпитание — тогава нищо няма да бъде твърде много за теб.

Някои хора казват: „Лесно е да се спазват заповедите; трябва само да говориш откровено и благочестиво пред Бог и да не правиш никакви жестове; това е

спазването на заповедите“. Така ли е? Значи, ако направиш няколко неща зад гърба на Бог, които Му се противопоставят, това смята ли се за спазване на заповедите? Трябва да имаш задълбочено разбиране за това какво включва спазването на заповедите. То е свързано с това дали имаш истинско разбиране за практичността на Бог; ако имаш разбиране за практичността и не се спъваш и не падаш по време на това изпитание, тогава можеш да се счита за човек със силно свидетелство. Решителното свидетелство за Бог е свързано преди всичко с това дали имаш разбиране за практическия Бог и дали си в състояние да се покориш пред този човек, който е не само обикновен, но и нормален, и да се покориш дори до смърт. Ако чрез това покорство наистина свидетелстваш за Бог, това означава, че си бил придобит от Бог. Ако можеш да се покориш до смърт и пред Него да не се оплакваш, да не даваш оценки, да не клеветиш, да нямаш никакви представи и да нямаш никакви скрити мотиви, то по този начин Бог ще придобие слава. Да се покориш пред обикновен човек, на когото хората гледат с пренебрежение, и да можеш да се покориш до смърт, без да имаш никакви представи — това е истинско свидетелство. Реалността, в която Бог изисква от хората да навлязат, се състои в това да си в състояние да се подчиниш на Неговите думи, да ги приложиш на практика, да се поклониш пред практическия Бог и да познаеш собствената си поквара, да отвориш сърцето си пред Него и в крайна сметка да бъдеш спечелен от Него чрез тези Негови думи. Бог печели слава, когато тези слова те завоюват и те направят напълно покорен пред Него; чрез това Той посрамва Сатана и завършва делото Си. Когато нямаш никакви представи за практическата приложимост на въплътения Бог, т.е. когато си устоял твърдо в това изпитание, тогава си свидетелствал добре и за това. Ако дойде ден, в който ще имаш пълно разбиране за практическия Бог и ще можеш да се покориш до смърт, както направи Петър, тогава ще бъдеш придобит и усъвършенстван от Бог. Всичко, което Бог прави и което не е в съответствие с твоите представи, е изпитание за теб. Ако Божието дело беше в съответствие с твоите представи, то нямаше да изисква от теб да страдаш или да бъдеш облагороден. Именно защото Неговото дело е толкова практично и не съответства на твоите представи, то изисква от теб да се откажеш от тези представи. Ето защо то е изпитание за теб. Именно поради Божията практичност всички хора са всред изпитания; Неговото дело е практично, а не свръхестествено. Като разбираш напълно практичните Му думи и практичните Му слова без никакви представи и си способен да Го обичаш истински, докато делото Му става все по-практично, ти ще бъдеш спечелен от Него. Групата хора, които Бог ще спечели, са тези, които познават Бог, т.е. тези, които познават Неговата практичност. Освен това те са онези, които са способни да се подчинят на Божието практично дело.

По време на пребиваването на Бог в плът подчинението, което Той изисква от хората, не включва въздържане от съждения или съпротива, както те си

представят; по-скоро Той изисква от хората да използват Неговите думи като принцип, според който да живеят, и като основа за своето оцеляване, непременно да прилагат на практика същността на Неговите думи и да удовлетворяват напълно Неговата воля. Единият аспект на изискването хората да се подчиняват на въплътения Бог се отнася до прилагането на Неговите думи на практика, а другият аспект се отнася до способността да се подчиняват на Неговата нормалност и практичност. И двата аспекта трябва да бъдат безусловни. Тези, които могат да постигнат и двата аспекта, са всички онези, които имат истински боголюбиви сърца. Всички те са хора, които са били спечелени от Бог, и всички те обичат Бог така, както обичат собствения си живот. Въплътеният Бог носи нормална и практична човешка природа в Своето дело. По този начин Неговата външна обвивка от нормална и практична човешка природа се превръща в огромно изпитание за хората; тя става най-голямата им трудност. Нормалността и практичността на Бог обаче не могат да бъдат избегнати. Той опита всичко, за да намери решение, но в крайна сметка не можа да се отърве от външната обвивка на Своята нормална човешка природа. Това е така, защото, в края на краищата, Той е Бог, станал плът, а не Бог на Духа на небето. Той не е Богът, когото хората не могат да видят, а Богът, облечен в обвивката на сътворено същество. Така че да се отърве от черупката на нормалната Си човешка природа никак няма да е лесно. Ето защо, независимо от всичко, Той все още върши делото, което иска да извърши, от гледна точка на плътта. Това дело е израз на нормалния и практичен Бог, така че как би могло да е правилно хората да не се подчиняват? Какво, за бога, могат да направят хората по отношение на действията на Бог? Той върши каквото иска да върши; това, което Му е угодно, просто е такова, каквото е. Ако хората не се подчиняват, тогава какви други разумни планове могат да имат? Досега само подчинението е било в състояние да спаси хората; никой не е имал други светли идеи. Ако Бог иска да изпита хората, какво могат да направят те по въпроса? Всичко това обаче не е измислено от Бог на небето; то е измислено от въплътения Бог. Той иска да направи това, така че никой човек не може да го промени. Бог на небето не се намесва в това, което прави въплътеният Бог, така че не е ли това още по-голяма причина хората да Му се подчиняват? Въпреки че е едновременно практичен и нормален, Той е изцяло Бог, станал плът. Основавайки се на собствените си идеи, Той прави каквото иска. Небесният Бог е предал всички задачи на Него; ти трябва да се подчиниш на всичко, което Той прави. Въпреки че има човешка природа и е съвсем обикновен, Той умишлено е организирал всичко това, така че как може хората да Го гледат с очи, изпълнени с неодобрение? Той иска да бъде обикновен, затова е обикновен. Той иска да живее в рамките на човешката природа, така че живее в рамките на човешката природа. Той иска да живее в рамките на божествената природа, затова живее в рамките на божествената природа. Хората могат да го възприемат както си искат, но Бог

винаги ще бъде Бог, а хората винаги ще бъдат хора. Неговата същност не може да бъде отречена заради някаква дребна подробност, нито пък Той може да бъде изтласкан извън „личността“ на Бог заради едно дребно нещо. Хората имат свободата на човешки същества, а Бог има достойнството на Бог; те не си пречат. Не могат ли хората да дадат на Бог малко свобода? Не могат ли да търпят Бог да бъде малко по-непринуден? Не бъдете толкова строги към Бог! Трябва да проявяваме толерантност един към друг; няма ли тогава всичко да се уреди? Ще продължи ли да съществува някакво отчуждение? Ако някой не може да толерира такъв тривиален въпрос, как тогава изобщо може да каже нещо от рода на „Великодушният човек прощава грешките“? Как може да бъде истински човек? Не Бог е този, Който причинява трудности на човечеството, а човечеството причинява трудности на Бог. Те винаги се справят с нещата, като правят от мухата слон. Те наистина правят от мухата слон, а това е толкова ненужно! Когато Бог работи в рамките на нормалната и практична човешка природа, това, което Той прави, не е дело на човечеството, а дело на Бог. Хората обаче не виждат същността на Неговото дело; те винаги виждат само външната обвивка на Неговата човешка природа. Те не са видели такова велико дело, но въпреки това настояват да видят Неговата обикновена и нормална човешка природа и не искат да се откажат от нея. Как може това да се нарече покорство пред Бог? Бог на небето сега се е „превърнал“ в Бог на земята и Бог на земята сега е Бог на небето. Няма значение дали външният Им вид е един и същ, нито пък има значение как точно действат. В края на краищата Този, Който върши собственото дело на Бог, е Самият Бог. Ти трябва да се покориш, независимо дали искаш, или не — това не е въпрос, в който имаш избор! Хората трябва да се подчиняват на Бог и то безпрекословно, без ни най-малка преструвка.

Групата хора, които въплътеният Бог иска да спечели днес, са тези, които се съобразяват с Неговата воля. Те трябва само да се подчинят на Неговото дело и да престанат да се занимават постоянно с идеите на Бог на небето, да живеят в неяснота и да затрудняват Бог в плът. Тези, които са способни да Му се подчиняват, са онези, които безпрекословно се вслушват в думите Му и се подчиняват на Неговите разпоредби. Такива хора изобщо не обръщат внимание на това какъв би могъл да бъде Бог на небето в действителност или какво дело може да върши Бог на небето в момента сред човечеството; те изцяло отдават сърцата си на Бог на земята и поставят цялото си същество пред Него. Те никога не обръщат внимание на собствената си безопасност, нито пък вдигат шум около нормалността и практичността на Бог в плът. Онези, които се подчиняват на Бог в плът, могат да бъдат усъвършенствани от Него. Онези, които вярват в Бог на небето, няма да спечелят нищо. Това е така, защото не Бог на небето, а Бог на земята е Този, Който дава обещания и благословения на хората. Хората не бива винаги да величаят Бог на небето, докато на Бог на земята гледат като на

обикновен средностатистически човек; това е несправедливо. Бог на небето е велик и прекрасен, с чудесна мъдрост, но това изобщо не съществува; Бог на земята е съвсем посредствен и незначителен, а също така е и съвсем обикновен. Той не притежава необикновен ум и не извършва разтърсващи земята действия; Той просто работи и говори по съвсем нормален и практичен начин. Макар да не говори чрез гръмотевици и да не призовава вятъра и дъжда, Той наистина е въплъщение на Бог на небето и наистина е Бог, който живее сред хората. Хората не бива да възвеличават този, когото са в състояние да разберат и който отговаря на собствените им представи, като Бог, докато възприемат този, когото не могат да приемат и изобщо не могат да си представят, като нископоставен. Всичко това идва от бунтарството на хората; всичко това е източник на съпротивата на човечеството срещу Бог.

ТЕЗИ, КОИТО ТРЯБВА ДА БЪДАТ УСЪВЪРШЕНСТВАНИ, ТРЯБВА ДА БЪДАТ ПОДЛОЖЕНИ НА ОБЛАГОРОДЯВАНЕ

Ако вярваш в Бог, тогава трябва да Му се подчиняваш, да прилагаш истината на практика и да изпълняваш всички свои задължения. Освен това трябва да разбереш какво следва да преживееш. Ако преживяваш само справяне, дисциплиниране и съдене, ако можеш само да се радваш на Бог, но не и да усетиш кога Той те дисциплинира или се справя с теб — това е неприемливо. Вероятно в този случай на облагородяване ще успееш да защитиш своята позиция, но това все още не е достатъчно; ти трябва да продължиш да вървиш напред. Урокът да обичаш Бог никога не спира и няма край. Хората смятат, че да вярваш в Бог е нещо изключително просто, но след като придобият практически опит, разбират, че вярата в Бог не е толкова проста, колкото си представят. Когато Бог работи с цел да облагороди човека, човекът страда. Колкото по-облагороден е един човек, толкова по-боголюбиво ще е сърцето му и толкова повече Божието могъщество ще се разкрива в него. И обратното, колкото по-малко облагородяване получава човек, толкова по-малко боголюбиво ще е сърцето му и толкова по-малко Божието могъщество ще се разкрива в него. Колкото по-голямо е облагородяването и болката на такъв човек и колкото повече мъчения преживява той, толкова по-дълбока ще бъде неговата любов към Бог, толкова по-истинска ще стане вярата му в Бог и толкова по-задълбочени ще бъдат знанията му за Него. В своя опит ще видиш хора, които страдат много, докато биват облагородявани, хора, с които Бог се справя много и които много дисциплинира, и ще видиш, че именно тези хора хранят дълбока обич към Бог и имат по-задълбочени и проникновени знания за

Него. Онези, които не са имали опита да се справят с тях, имат само повърхностни знания и могат да кажат само: „Бог е толкова добър, Той дарява хората с благодат, за да могат те да Му се радват“. Когато хората са преживявали справяне и дисциплиниране, те могат да говорят за истинското знание за Бог. Така че колкото по-чудно е Божието дело в човека, толкова по-ценно и значимо е то. Колкото по-неразгадаемо е то за теб и колкото е по-несъвместимо с твоите представи, толкова по-успешно Божието дело може да те завоюва, да те спечели и да те доведе до съвършенство. Колко голямо е значението на Божието дело! Ако Бог не облагородяваше човека по този начин, ако не работеше по този метод, тогава Неговото дело щеше да бъде безрезултатно и нямаше да има никакво значение. В миналото беше казано, че Бог ще избере и спечели тази група хора и че ще ги направи пълноценни в последните дни; това има изключително значение. Колкото по-голямо е делото, което Той извършва във вас, толкова по-дълбока и по-чиста е вашата любов към Бог. Колкото по-голямо е Божието дело, толкова по-способен става човек да разбере нещо от мъдростта на Бог и толкова по-задълбочено става човешкото познание за Него. Шестхилядолетният план за управление на Бог ще приключи в последните дни. Нима наистина може да приключи лесно? Ще завърши ли Своео дело Бог, след като завоюва човечеството? Нима може да е толкова просто? На хората наистина им се струва, че е толкова просто, но Бог не прави нещата по този елементарен начин. Която и част от Божието дело да се вземе за пример, това дело винаги ще бъде необяснимо за човека. Ако можеше да го проумееш, тогава Божието дело нямаше да има никакво значение или стойност. Делото, което Бог извършва, е необяснимо; то е в пълно противоречие с твоите представи и колкото по-несъвместимо е с тези представи, толкова по-видно става, че Божието дело е смислено; ако беше съвместимо с твоите представи, то нямаше да има смисъл. Днес ти усещаш, че Божието дело е толкова чудно, и колкото по-чудно ти се струва то, толкова по-силно чувстваш, че Бог е необясним, и виждаш колко велики са Божиите дела. Ако Той вършеше само някаква повърхностна, небрежна работа, за да завоюва човека, и след това не правеше нищо друго, тогава човекът нямаше да може да види значението на Божието дело. Въпреки че облагородяването, което получаваш сега, е малко, то е много полезно за израстването ти в живота; затова е крайно необходимо да преминеш през тези трудности. Днес получаваш малко облагородяване, но по-късно наистина ще можеш да видиш делата на Бог и накрая ще кажеш: „Божиите дела са толкова чудни!“. Това ще кажеш в сърцето си. След като преживяха Божието облагородяване за известно време (изпитанието на полагащите труд и времето на порицанието), някои хора накрая казаха: „Да вярваш в Бог е много трудно!“. Това, че използваш думите „много трудно“, показва, че делата на Бог са необясними, че Божието дело има огромно значение и стойност и че Неговото дело е много достойно да бъде ценено от човека. Ако, след като съм свършил

толкова много работа, ти нямаше никакви знания, тогава може ли Моето дело изобщо да има стойност? Това ще те накара да кажеш: „Да служиш на Бог е много трудно, Божиите дела са толкова чудни и Бог наистина е мъдър! Бог е толкова обичлив!“. Ако след като си преминал през период на натрупване на опит, можеш да изречеш такива думи, това е доказателство, че си спечелил Божието дело в себе си. Един ден, когато разпространяваш Евангелието в чужди страни и някой те попита: „Как се развива твоята вяра в Бог?“, ти ще можеш да кажеш: „Делата на Бог са толкова невероятни!“. Те ще почувстват, че думите ти говорят за реални преживявания. Това означава да свидетелстваш истински. Ще кажеш, че делата на Бог са изпълнени с мъдрост, че Неговото дело в теб наистина те е убедило и е завоювало твоето сърце. Ти винаги ще Го обичаш, защото Той е повече от достоен за любовта на хората! Ако можеш да изречеш тези неща, тогава можеш да развълнуваш сърцата на хората. Всичко това означава да свидетелстваш. Ако успяваш да свидетелстваш по категоричен начин, да трогваш хората до сълзи, това показва, че наистина обичаш Бог, защото можеш да свидетелстваш, че обичаш Бог, и чрез теб Божиите действия могат да бъдат потвърдени със свидетелство. Чрез твоето свидетелство други ще бъдат подтикнати да търсят Божието дело, да го преживяват и те ще могат да запазят твърдост във всяка среда, в която се намират. Това е единственият истински начин да се свидетелства и точно това се изисква от теб сега. Ти трябва да разбереш, че Божието дело има изключителна стойност и е достойно да бъде ценено от хората, че Бог е толкова скъпоценен и толкова богат; Той може не само да говори, но и да съди хората, да облагородява сърцата им, да им носи радост, да ги печели, да ги завоюва и да ги усъвършенства. От опита си ти ще разбереш, че Бог е много достоен за любов. И така, колко обичаш Бог сега? Можеш ли наистина да кажеш тези неща от сърце? Когато можеш да кажеш тези думи дълбоко от сърце, тогава ще можеш да свидетелстваш. След като твоят опит достигне това ниво, ще можеш да бъдеш свидетел за Бог и ще бъдеш подготвен за това. Ако не достигнеш това ниво в опита си, тогава все още ще си твърде далеч. Нормално е по време на процеса на облагородяване хората да показват слабости, но след облагородяването ти трябва да можеш да кажеш: „Бог е толкова мъдър в Своите дела!“. Ако наистина успееш да стигнеш до практическо разбиране на тези думи, това ще се превърне в нещо, което ще цениш високо, и твоят опит ще има стойност.

Към какво трябва да се стремиш сега? Дали можеш да свидетелстваш за Божието дело, дали можеш да станеш свидетелство и проявление на Бог и дали си подходящ да бъдеш използван от Него — това са нещата, които трябва да се опитваш да откриеш. Колко дела наистина е извършил Бог в теб? Колко си видял, колко си докоснал? Колко си преживял и какво си изпитал? Независимо от това дали Бог те е изпитвал, справял се е с теб или те е дисциплинирал, Неговите действия и Неговото дело са били извършени върху теб. Но като вярващ в Бог и

като човек, който се стреми да бъде усъвършенстван от Него, можеш ли да свидетелстваш за Божието дело, като се основаваш на своя практически опит? Можеш ли да изживяваш Божието слово чрез практическия си опит? Можеш ли да се грижиш за другите чрез собствения си практически опит и да отдадеш целия си живот в името на свидетелстването за Божието дело? За да свидетелстваш за Божието дело, трябва да разчиташ на своя опит, на знанията си и на цената, която си платил. Само така можеш да удовлетвориш Неговата воля. Дали си човек, който свидетелства за Божието дело? Стремиш ли се към това? Ако можеш да свидетелстваш за Неговото име и още повече — за Неговото дело, и ако можеш да живееш по образа, който Той изисква от Своя народ, тогава ти си свидетел за Бог. Как всъщност свидетелстваш за Бог? Правиш това, като се стремиш и копнееш да изживяваш Божието слово и като свидетелстваш с думите си, позволявайки на хората да опознаят Неговото дело и да видят Неговите действия. Ако наистина се стремиш към всичко това, тогава Бог ще те усъвършенства. Ако единственото, към което се стремиш, е да бъдеш усъвършенстван от Бог и да бъдеш благословен в самия край, тогава гледната точка на твоята вяра в Бог не е чиста. Трябва да се стремиш към това да виждаш Божиите дела в реалния живот, да удовлетвориш Бог, когато Той ти разкрива волята Си, да се стремиш да свидетелстваш за това колко удивителен и мъдър е Бог и да свидетелстваш за това как Той те дисциплинира и как се справя с теб. Всичко това са неща, които трябва да обмислиш сега. Ако имаш боголюбиво сърце единствено, за да участваш в Божията слава, след като Той те усъвършенства, тогава твоята любов все още е недостатъчна и не може да отговори на Божиите изисквания. Ти трябва да можеш да свидетелстваш за Божието дело, да удовлетвориш Неговите изисквания и да изживяваш на практика делото, което Той извършва върху хората. Независимо дали става дума за болка, сълзи или тъга, ти трябва да изпиташ всички тези неща в практиката си. Те са предназначени да те усъвършенстват като човек, който свидетелства за Бог. Какво точно те кара сега да страдаш и да търсиш съвършенството? Дали сегашното ти страдание е наистина заради любовта към Бог и свидетелстването за Него? Или е заради блаженствата на плътта, заради твоите бъдещи перспективи и съдба? Всички твои намерения, подбуди и цели, към които се стремиш, трябва да бъдат коригирани и не могат да бъдат ръководени от собствената ти воля. Ако един човек се стреми към съвършенство, за да получи благословения и да властва, а друг се стреми към съвършенство, за да удовлетвори Бог и да свидетелства на практика за Божието дело, в коя от двете посоки би избрал да тръгнеш, за да търсиш? Ако избереш първата, тогава все още ще си твърде далеч от стандартите на Бог. Веднъж казах, че Моите действия ще станат известни в цялата вселена и че ще властвам като цар във вселената. От друга страна, това, което е поверено на вас, е да излезете, за да свидетелствате за Божието дело, а не да станете царе и да се явите пред цялата вселена. Нека

Божиие дела изпълнят космоса и небесната твърд. Нека всички ги видят и признаят. Тези думи са изречени във връзка със Самия Бог и това, което хората трябва да правят, е да свидетелстват за Бог. Колко знаеш за Бог сега? Какво можеш да засвидетелстваш за Бог? С каква цел Бог усъвършенства човека? След като разбереш Божията воля, как трябва да проявиш внимание към Неговата воля? Ако желаеш да се усъвършенстваш и да свидетелстваш за Божието дело чрез това, което изживяваш, ако имаш тази движеща сила, тогава нищо не е прекалено трудно. Това, от което хората се нуждаят сега, е вяра. Ако имаш тази движеща сила, тогава е лесно да се откажеш от всяка негативност, пасивност, леност и представи на плътта, житейски философии, непокорен нрав, емоции и т.н.

Докато преминават през изпитания, за хората е нормално да са слаби, да изпитват негативизъм в себе си или да нямат яснота за Божията воля или за своя път за практикуване. Но във всеки случай ти трябва да имаш вяра в Божието дело и да не се отричаш от Бог, също като Йов. Въпреки че Йов беше слаб и прокълна деня, в който се беше родил, той не отрече, че всички неща в човешкия живот са дарени от Йехова и че Йехова е Този, който може да ги отнеме. Независимо от изпитанията, през които премина, той запази тази вяра. В твоя опит, независимо на какво облагородяване си подложен от Божиите думи, накратко, това, което Бог изисква от хората, е тяхната вяра и боголюбивото им сърце. Това, което Той усъвършенства, като работи по този начин, е вярата, любовта и стремежите на хората. Бог извършва делото на усъвършенстването върху хората, а те не могат да го видят, не могат да го усетят; при такива обстоятелства това, което се изисква от теб, е твоята вяра. Вярата на хората се изисква, когато нещо не може да се види с просто око, а твоята вяра се изисква, когато не можеш да се откажеш от собствените си представи. Когато нямаш яснота за Божието дело, това, което се изисква от теб, е да имаш вяра, да заемеш твърда позиция и да свидетелстваш. Когато Йов стигна до този момент, Бог му се яви и му говори. Това означава, че само чрез вярата, която имаш вътре в себе си, ще можеш да видиш Бог, и когато имаш вяра, Бог ще те усъвършенства. Без вяра Той не може да направи това. Бог ще те дари с всичко, което се надяваш да спечелиш. Ако нямаш вяра, ти не можеш да бъдеш усъвършенстван и няма да можеш да видиш действията на Бог, а още по-малко Неговото всемогъщество. Когато имаш вяра, че ще видиш Неговите действия в своя практически опит, тогава Бог ще ти се яви и ще те просвети и напътства отвътре. Без тази вяра Бог няма да може да направи това. Ако си загубил надежда в Бог, как ще можеш да преживееш Неговото дело? Ето защо само когато имаш вяра и не таиш съмнения към Бог, само когато имаш истинска вяра в Него, независимо какво прави, Той ще те просвети и озари чрез твоя опит и само тогава ще можеш да видиш Неговите действия. Всички тези неща се постигат чрез вяра. Вярата идва само чрез облагородяване, а когато липсва облагородяване, вярата не може да се развие. За какво се отнася тази дума — „вяра“?

Вярата е истинското убеждение и искреното сърце, които хората трябва да притежават, когато не могат да видят или да докоснат нещо, когато Божието дело не съответства на човешките представи, когато е недосегаемо за човека. Това е вярата, за която говоря. Хората се нуждаят от вяра по време на трудности и облагородяване, а вярата е нещо, след което идва облагородяването; облагородяването и вярата не могат да бъдат разделени. Независимо от начина, по който Бог работи, и независимо от средата, в която се намиращ, ти можеш да се стремиш към живота и да търсиш истината, да търсиш знания за Божието дело, да разбираш действията на Бог и да постъпваш според истината. Да действаш по този начин означава да имаш истинска вяра и това показва, че не си загубил своята вяра в Бог. Можеш да имаш истинска вяра в Бог само ако си способен да упорстваш в търсенето на истината чрез облагородяване, ако си способен истински да обичаш Бог и да не се съмняваш в Него, ако независимо от всичко, което Той прави, ти продължаваш да практикуваш истината, за да Го удовлетвориш, и ако можеш да търсиш задълбочено Неговата воля и да се съобразяваш с Неговата воля. В миналото, когато Бог каза, че ти ще властваш като цар, ти Го обичаше, а когато Той открито застана пред теб, ти Го следваше. Но сега Бог е скрит, ти не можеш да Го видиш и те сполетяха беди — губиш ли тогава надежда в Бог? Така че ти трябва винаги да се стремиш към живота и да се опитваш да удовлетвориш Божиата воля. Това се нарича истинска вяра, а тя е най-вярната и най-красивата любов.

В миналото всички хора заставаха пред Бог, за да вземат своите решения, и казваха: „Дори ако никой друг не обича Бог, аз трябва да Го обичам“. Но сега те спохожда облагородяване и тъй като то не съответства на твоите представи, ти губиш вяра в Бог. Това истинска любов ли е? Чел си много пъти за делата на Йов — нима си забравил за тях? Истинската любов може да се оформи само от дълбините на вярата. Чрез облагородяванията, на които си подложен, ти развиваш истинска любов към Бог и именно благодарение на своята вяра можеш да се съобразяваш с Божиата воля в практическия си опит; именно благодарение на вярата се отричаш от собствената си плът и се стремиш към живота; това е, което хората трябва да правят. Ако правиш това, ще можеш да разбереш Божиите действия, но ако ти липсва вяра, няма да можеш да разбереш Божиите действия или да преживееш Неговото дело. Ако искаш да бъдеш използван и усъвършенстван от Бог, трябва да притежаваш всичко: готовност да страдаш, вяра, издръжливост, покорство и способност да преживяваш Божието дело, да разбираш Неговата воля, да се съобразяваш с Неговата скръб и т.н. Усъвършенстването на човека не е лесно и всяко едно облагородяване, което преживяваш, изисква твоята вяра и любов. Ако искаш да бъдеш усъвършенстван от Бог, не е достатъчно само да бързаш напред по пътя, нито пък само да даваш всичко от себе си за Бог. Трябва да притежаваш много неща, за да можеш да се

превърнеш в човек, който е усъвършенстван от Бог. Когато се сблъскаш със страдание, трябва да можеш да оставиш настрана грижата за плътта и да не се оплакваш от Бог. Когато Бог се скрие от теб, ти трябва да намериш вярата да Го следваш, да запазиш любовта, която си имал преди, без да позволяваш тя да се поколебае или да изчезне. Независимо какво прави Бог, ти трябва да се подчиняваш на Неговия замисъл и да си готов да прокълнеш собствената си плът, вместо да се оплакваш от Него. Когато си изправен пред изпитания, трябва да удовлетвориш Бог, въпреки че може да плачеш горчиво или да не желаеш да се разделиш с нещо, което обичаш. Само това е истинска любов и вяра. Независимо какъв е реалният ти ръст, първо трябва да притежаваш воля да понасяш трудностите и истинска вяра, а също така трябва да имаш волята да се отречеш от плътта. Трябва да си готов да понасяш трудности, с които се сблъскаш лично, да понасяш загуби, свързани с личните ти интереси, за да удовлетвориш Божиата воля. Също така трябва да можеш да изпитваш съжаление за себе си в сърцето си: в миналото не си успял да удовлетвориш Бог и сега можеш да съжаляваш за себе си. Не трябва да ти липсва нито едно от тези неща — именно чрез тях Бог ще те усъвършенства. Ако не успееш да изпълниш тези критерии, тогава ти не можеш да бъдеш усъвършенстван.

Човек, който служи на Бог, трябва не само да знае как да страда за Него, но и да разбира, че целта на вярата в Бог е да се стреми да постигне любов към Него. Бог те използва не само за да те облагороди или за да те накара да страдаш, а по-скоро те използва, за да можеш да разбираш Неговите действия, да разбираш истинското значение на човешкия живот и по-специално — да разбираш, че да служиш на Бог не е лесна задача. Преживяването на Божието дело не се състои в това да се радваш на благодатта, а в това да страдаш заради любовта си към Него. Щом се радваш на Божиата благодат, трябва да се радваш и на Божието порицание; трябва да преживееш всичко това. Може да преживееш Божието просвещение вътре в теб, а също така може да преживееш начина, по който Той се справя с теб и те съди. Така твоят опит ще бъде цялостен. Бог е извършил Своето дело на правосъдие и порицание върху теб. Божието слово се е справило с теб, но не само това; то също така те е просветило и озарило. Когато си негативно настроен и слаб, Бог се тревожи за теб. Всичките тези дела имат за цел да ти помогнат да разбереш, че всичко, свързано с човека, е в рамките на Божието ръководство. Може би си мислиш, че вярата в Бог означава да страдаш или да правиш всякакви неща за Него; може би си мислиш, че целта на вярата в Бог е да бъде успокоена плътта ти, всичко в твоя живот да върви гладко или да ти е удобно и спокойно във всичко. Някоя от тези цели обаче не трябва да се свързва с вярата на хората в Бог. Ако вярваш, защото имаш такива цели, тогава гледната ти точка не е правилна и за теб е просто невъзможно да бъдеш усъвършенстван. Божиите действия, Божият праведен нрав, Неговата мъдрост, Неговите слова, както и

Неговата чудесна природа и неразгадаемост са все неща, които хората трябва да разбират. Като имаш това разбиране, трябва да го използваш, за да освободиш сърцето си от всякакви лични изисквания, надежди и представи. Само като се освободиш от тези неща, ти ще можеш да изпълниш условията, които Бог изисква, и само по този начин можеш да имаш живот и да удовлетвориш Бог. Целта на вярата в Бог е Той да бъде удовлетворен и да се живее според нрава, който Той изисква, така че Неговите действия и слава да се проявят чрез тази група недостойни хора. Това е правилната гледна точка за вярата в Бог, както и целта, към която трябва да се стремиш. Трябва да имаш правилна гледна точка за вярата в Бог и да се стремиш да получиш Божиите слова. Трябва да ядеш и да пиеш Божиите слова и трябва да можеш да живееш според истината, и по-специално трябва да можеш да виждаш Неговите практически дела, Неговите прекрасни дела в цялата вселена, както и практическите дела, които Той върши в плът. Чрез своя практически опит хората могат да оценят точно как Бог действа върху тях и каква е Неговата воля за тях. Целта на всичко това е да се отстрани поквареният сатанински нрав на хората. След като си пропъдил от себе си цялата нечистота и неправедност, след като си отхвърлил грешните си намерения и след като си развил истинска вяра в Бог — само с истинска вяра можеш истински да обичаш Бог. Можеш да обичаш истински Бог само ако стъпиш на основата на своята вяра в Него. Можеш ли да обикнеш Бог, без да вярваш в Него? След като вярваш в Бог, не можеш да чувстваш неяснота по този въпрос. Някои хора се изпълват със сила, щом видят, че вярата в Бог ще им донесе благословения, но след това губят цялата си енергия, щом видят, че трябва да изтърпят облагородявания. Това вяра в Бог ли е? В крайна сметка ти трябва да постигнеш пълно и безпрекословно подчинение пред Бог във вярата си. Ти вярваш в Бог, но все още имаш изисквания към Него, имаш много религиозни представи, от които не можеш да се откажеш, лични интереси, които не можеш да изоставиш, и все още търсиш блаженства на плътта и искаш Бог да спаси плътта ти, да спаси душата ти — всичко това е поведение на хора, които имат погрешна гледна точка. Въпреки че хората с религиозни убеждения вярват в Бог, те не се стремят да променят своя нрав и не се стремят към познание за Бог, а преследват единствено интересите на плътта си. Много от вас имат вяра, която спада към категорията на религиозните убеждения; това не е истинска вяра в Бог. За да повярват в Бог, хората трябва да имат сърце, което е готово да страда за Него, и воля да се предадат. Ако хората не изпълнят тези две условия, тогава тяхната вяра в Бог не е сериозна и те няма да могат да постигнат промяна в нрава си. Само хората, които искрено се стремят към истината, търсят познание за Бог и се стремят към живота, са тези, които наистина вярват в Бог.

Когато те връхлетят изпитания, как ще приложиш Божието дело, за да се справиш с тези изпитания? Ще бъдеш ли негативно настроен или ще възприемеш

Божието изпитание и облагородяване на човека от тяхната положителна страна? Какво ще спечелиш чрез Божиите изпитания и облагородявания? Ще стане ли по-голяма обичта ти към Бог? Когато си подложен на облагородяване, ще можеш ли да приложиш изпитанията на Йов и да се заемеш усърдно с делото, което Бог извършва в теб? Можеш ли да видиш как Бог изпитва човека чрез изпитанията на Йов? Какво вдъхновение могат да ти донесат изпитанията на Йов? Ще бъдеш ли готов да свидетелстваш за Бог сред своите облагородявания или ще искаш да удовлетвориш плътта си в удобна среда? Каква всъщност е твоята гледна точка за вярата в Бог? Дали тя наистина е заради Него, а не заради плътта? Имаш ли всъщност цел, която преследваш в своето търсене? Готов ли си да се подложиш на облагородявания, за да бъдеш усъвършенстван от Бог, или предпочиташ да бъдеш наказан и прокълнат от Бог? Какво е истинското ти мнение по въпроса за свидетелстването за Бог? Какво трябва да правят хората в определена среда, за да свидетелстват истински за Бог? След като практическият Бог е разкрил толкова много в Своето действително дело в теб, защо винаги те спохождат мисли за напускане? Дали твоята вяра в Бог е заради самия Бог? За повечето от вас вярата е част от сметка, която правите в свой интерес, за да преследвате личната си изгода. Много малко хора вярват в Бог заради самия Бог; това не е ли непокорство?

Целта на делото на облагородяването е преди всичко да се усъвършенства вярата на хората. В крайна сметка се постига това, че ти искаш да си тръгнеш, но в същото време не можеш; някои хора продължават да вярват дори когато са лишени и от капчица надежда; а други хора вече изобщо нямат надежда за собственото си бъдеще. Едва тогава Божието облагородяване ще бъде завършено. Човекът все още не е достигнал етапа, в който се колебае между живота и смъртта, и не е вкусил смъртта, така че процесът на облагородяване все още не е завършил. Дори тези, които бяха във фазата на полагащи труд, не бяха облагородени докрай. Йов беше подложен на изключително облагородяване и нямаше на какво да разчита. Хората трябва да бъдат подложени на облагородяване до степен, в която няма да имат никаква надежда и нищо, на което да разчитат — само това е истинското облагородяване. По времето на полагащите труд, ако сърцето ти винаги е било спокойно пред Бог и ако независимо какво е правил Той и каква е била волята Му за теб, ти винаги си се подчинявал на Неговите наредби, то в края на пътя ти ще разбереш всичко, което Бог е направил. Ти преминаваш през изпитанията на Йов и в същото време преминаваш през изпитанията на Петър. Когато Йов беше подложен на изпитание, той стана свидетел и накрая Йехова се разкри пред него. Едва след като свидетелства, той беше достоен да види лицето на Бог. Защо се казва: „Скривам се от земята, пълна с нечистотии, но се разкривам пред святото царство“? Това означава, че само когато си свят и свидетелстваш, може да си достоен да видиш лицето на Бог. Ако не можеш да свидетелстваш за Него, тогава ти не си достоен да видиш лицето Му. Ако се

отдръпваш или се оплакваш от Бог, когато си изправен пред облагородяванията, и по този начин не успяваш да свидетелстваш за Него и ставаш посмешница за Сатана, тогава ти няма да спечелиш явяването на Бог. Ако си като Йов, който сред изпитанията проклинаше собствената си плът и не се оплакваше от Бог, и можа да намрази собствената си плът, без да се оплаква или да съгрешава с думите си, тогава ще станеш свидетел. Когато бъдеш подложен на облагородяване до определена степен и все пак можеш да бъдеш като Йов, напълно покорен пред Бог и без други изисквания към Него или без свои собствени представи, тогава Бог ще ти се яви. Сега Бог не се явява пред теб, защото имаш твърде много свои представи, лични предразсъдъци, егоистични мисли, индивидуални изисквания и плътски интереси и не си достоен да видиш Неговото лице. Ако можеше да видиш Бог, ти щеше да Го прецениш според собствените си представи и така щеше да Го приковеш на кръста. Ако те сполетят много неща, които не съответстват на твоите представи, но въпреки това можеш да ги оставиш настрана и да извлечеш от тях познание за Божиите действия, и ако сред облагородяванията разкриеш боголюбиво сърце, това ще бъде свидетелство. Ако домът ти е спокоен, радваш се на плътски удобства, никой не те преследва, а твоите братя и сестри в църквата ти се подчиняват, можеш ли да разкриеш боголюбивото си сърце? Може ли тази ситуация да те облагороди? Само чрез облагородяване твоето боголюбиво сърце може да се прояви и само когато се появят неща, които не съответстват на твоите представи, може да бъдеш усъвършенстван. Със службата на много противоположни и отрицателни неща и с използването на всички видове проявления на Сатана — неговите действия, обвинения, смущения и измами — Бог ти показва ясно отвратителното лице на Сатана и по този начин усъвършенства твоята способност да различаваш Сатана, за да го намразиш и да се отречеш от него.

Многото случаи, когато си преживявал неуспехи, слабост, времената, когато си бил негативно настроен — за всички тях може да се каже, че са Божии изпитания. Това е така, защото всичко идва от Бог и всички неща и събития са в Неговите ръце. Независимо дали претърпяваш неуспехи, дали си слаб и се препъваш, всичко зависи от Бог и е в Неговата власт. От гледна точка на Бог това е изпитание за теб и ако не можеш да го разпознаеш като такова, то ще се превърне в изкушение. Има два вида състояния, които хората трябва да разпознават: едното идва от Светия Дух, а вероятният източник на другото е Сатана. Едното е състояние, в което Светият Дух те озарява и ти позволява да опознаеш себе си, да се отвориш от себе си и да изпитваш съжаление за себе си и да можеш да изпитваш истинска любов към Бог, да се стремиш към това да Го удовлетвориш. Другото е състояние, в което познаваш себе си, но си негативно настроен и слаб. Може да се каже, че това състояние е Божие облагородяване, а също и че то е изкушение на Сатана. Ако разпознаеш това като Божие спасение за теб и ако почувстваш, че сега си Му дълбоко задължен, и ако от този момент нататък се

опитваш да Му се отплатиш и повече да не изпадаш в такава поквара, ако полагаш усилия да ядеш и пиеш Неговите слова, ако винаги смяташ себе си за ограничен и ако имаш сърце, което е пълно с копнежи, тогава това е Божието изпитание. След като страданието свърши и отново продължиш напред, Бог пак ще те води, озарява, просвещава и поддържа. Но ако не осъзнаваш това и си негативно настроен, ако просто се оставяш на отчаянието, ако това е начинът, по който мислиш, значи те е споходило изкушение на Сатана. Когато Йов беше подложен на изпитания, Бог и Сатана се обзалагаха помежду си и Бог позволи на Сатана да порази Йов. Въпреки че Йов получи изпитания от Бог, той всъщност беше споходен от Сатана. За Сатана това означаваше, че изкушава Йов, но Йов беше на страната на Бог. Ако това не беше така, Йов щеше да изпадне в изкушение. Щом хората изпаднат в изкушение, те попадат в опасност. Може да се каже, че подлагането на облагородяване е изпитание от Бог, но ако не си в добро състояние, може да се каже, че е изкушение от Сатана. Ако не си разбрал видението, Сатана ще те обвини и ще скрие от теб аспекта на видението. Още преди да разбереш, ще изпаднеш в изкушение.

Ако не преживяваш Божието дело, никога няма да можеш да бъдеш усъвършенстван. В опита си трябва да навлезеш и в детайлите. Например, кои неща те карат да развиваш представи и излишък от мотиви и какви подходящи практики имаш, за да се справиш с тези проблеми? Ако можеш да преживяваш Божието дело, това означава, че имаш ръст. Ако само изглеждаш силен, това не е истински ръст и ти няма да имаш никаква възможност да устоиш. Само когато можете да преживявате Божието дело и можете да го преживявате и да размишлявате за него по всяко време и където и да се намирате, когато можете да напуснете пастирите и да живеете самостоятелно, като се упоавате на Бог, и можете да видите истинските Божии действия — само тогава Божията воля ще бъде реализирана. Сега повечето хора не знаят как да преживяват и когато се сблъскат с проблем, не знаят как да го решат; те не са способни да преживяват Божието дело и не могат да водят духовен живот. Ти трябва да възприемаш Божиите думи и дело и да ги прилагаш в своя практически живот.

Понякога Бог ти дава определен вид чувство — чувство, което те кара да изгубиш вътрешната си радост и да изгубиш Божието присъствие, така че да потънеш в мрак. Това е вид облагородяване. С каквото и да се захванеш, то винаги се проваля или се сблъскваш със стена. Това е Божията дисциплина. Понякога, когато правиш нещо непокорно и бунтовно спрямо Бог, никой друг не може да знае за това, но Бог знае. Той няма да остави това да ти се размине и ще те дисциплинира. Действието на Светия Дух е много подробно. Той много внимателно наблюдава всяка дума и действие на хората, всяка тяхна постъпка и движение, всяка тяхна мисъл и идея, така че хората да могат да придобият вътрешна осъзнатост за тези неща. Правиш нещо и то се обърква, правиш нещо друго и то

пак се обърква — така постепенно разбираш действието на Светия Дух. Чрез многократно дисциплиниране ти ще разбереш какво да правиш, за да бъдеш в съответствие с Божията воля, и какво не е в съответствие с Неговата воля. В крайна сметка вътре в себе си ще имаш точни отговори на напътствията на Светия Дух. Понякога ще се бунтуваш и Бог ще те укорява отвътре. Всичко това идва от Божията дисциплина. Ако не цениш Божиите слова, ако пренебрегваш Неговото дело, Той няма да ти обърне внимание. Колкото по-сериозно приемаш Божиите думи, толкова повече Той ще те просвещава. Сега в църквата има хора, които са смутени и объркани във вярата си, те вършат много недостойни неща и в постъпките им няма дисциплина, така че действието на Светия Дух не може да се види ясно в тях. Някои хора изоставят задълженията си в името на печеленето на пари и започват да се занимават с бизнес, без да бъдат дисциплинирани; този тип хора са в още по-голяма опасност. Освен че в момента те нямат действието на Светия Дух, в бъдеще ще бъде трудно да бъдат усъвършенствани. Има много хора, в които не може да се види действието на Светия Дух и в които не може да се види Божията дисциплина. Те са тези, които не разбират ясно Божията воля и не познават Неговото дело. Тези, които могат да запазят твърдост сред облагородяванията, които следват Бог независимо от това, което Той прави, и най-малкото са способни да не си тръгват или да постигнат 0,1% от това, което Петър постигна, се справят добре, но нямат никаква стойност от гледна точка на това как Бог да ги използва. Много хора разбират нещата бързо, изпитват истинска любов към Бог и могат да надминат нивото на Петър, и Бог върши делото на усъвършенстването върху тях. Дисциплината и просвещението идват при такива хора и ако в тях има нещо, което не е в съответствие с Божията воля, те могат веднага да го отхвърлят. Такива хора са злато, сребро и скъпоценни камъни — тяхната стойност е изключително висока! Ако Бог е извършил многобройни дела, но ти все още си като пясък или камък, значи си безполезен!

Делото на Бог в страната на големия червен змей е великолепно и необяснимо. Той ще усъвършенства една група хора и ще пропъди други, защото в църквата има всякакви хора — има такива, които обичат истината, и други, които не я обичат; има такива, които преживяват Божието дело, и такива, които не правят това; има такива, които изпълняват дълга си, и такива, които не го изпълняват; има такива, които свидетелстват за Бог, и такива, които не правят това — и една част от тях са невярващи и зли хора, които със сигурност ще бъдат пропъдени. Ако не познаваш ясно Божието дело, ти ще бъдеш негативно настроен; това е така, защото Божието дело може да се види само в една малка част от хората. Тогава ще стане ясно кой наистина обича Бог и кой — не. Тези, които наистина обичат Бог, имат действието на Светия Дух, а онези, които не Го обичат истински, ще бъдат разкрити с всяка стъпка от Неговото дело. Те ще станат хората, които трябва да бъдат пропъдени. Тези хора ще бъдат разкрити в хода на делото на завоюването и те са хора, които

нямат нужната стойност, за да бъдат усъвършенствани. Тези, които са доведени до съвършенство, са спечелени от Бог изцяло и са способни да обичат Бог, както Петър Го обичаше. Любовта на тези, които са завоювани, не е спонтанна, а само пасивна, и те са принудени да обичат Бог. Спонтанната любов се развива чрез разбиране, което се придобива от практическия опит. Тази любов завладява сърцето на хората и ги прави доброволно отдадени на Бог; за такива хора Божиите думи стават основа и те могат да страдат за Бог. Разбира се, това са неща, които притежава човек, който е бил усъвършенстван от Бог. Ако се стремиш само да бъдеш завоюван, тогава ти не можеш да свидетелстваш за Бог; ако Бог постига целта на спасението само чрез завоюване на хората, тогава фазата на полагащите труд ще завърши делото. Завоюването на хората обаче не е крайната цел на Бог. Неговата крайна цел е да усъвършенства хората. Затова, вместо да се казва, че този етап е делото на завоюването, е по-правилно да се каже, че това е делото на усъвършенстването и пропъждането. Някои хора не са напълно завоювани и в хода на завоюването им една група хора ще бъде усъвършенствана. Тези две дейности се изпълняват в унисон. Хората не са се отклонили дори в този толкова дълъг период от делото, а това показва, че целта на завоюването е постигната — завоюването е станало факт. Облагородяванията нямат за цел завоюване, а усъвършенстване. Без облагородявания хората не биха могли да бъдат усъвършенствани. Така че облагородяванията са наистина ценни! Днес една група хора се усъвършенства и се спечелва. Десетте благословения, споменати по-рано, бяха насочени към тези, които са усъвършенствани. Всичко, свързано с промяната на техния образ на земята, е насочено към тези, които са усъвършенствани. Онези, които не са били усъвършенствани, не са подготвени да получат Божиите обещания.

САМО ЧРЕЗ ПРЕМИНАВАНЕТО ПРЕЗ БОЛЕЗНЕНИ ИЗПИТАНИЯ МОЖЕШ ДА ОПОЗНАЕШ БОЖИЯТА ОБИЧЛИВОСТ

Доколко обичаш Бог днес? И доколко знаеш за всичко, което Бог е направил в теб? Това са нещата, които трябва да научиш. Когато Бог пристига на земята, всичко, което Той е направил в човека и е позволил на човек да види, има за цел човек да Го обикне и опознае истински. Такъв човек е в състояние да страда за Бог и е успял да стигне дотук от една страна поради Божиата любов, а от друга — поради Божието спасение; нещо повече, именно заради съда и делото на въздаянието Бог е извършил това в човека. Ако нямате съд, въздаяние и изпитания от Бог, и ако Бог не ви е накарал да страдате, тогава, честно казано, не

обичате Бог истински. Колкото по-голямо е Божието дело в човека и колкото по-голямо е човешкото страдание, толкова по-очевидно е колко изпълнено със смисъл е Божието дело и толкова повече човешкото сърце е способно да обича Бог истински. Как се научаваш да обичаш Бог? Без мъчения и облагородяване, без болезнени изпитания — и ако при това всичко, което Бог е дал на човека, е благодат, любов и милост — ще успееш ли да достигнеш до точката на истинска любов към Бог? От една страна по време на Божиите изпитания човек разбира недостатъците си и вижда, че е нищожен, жалък и низък, че няма нищо и е нищо; от друга страна по време на Своите изпитания Бог създава различни обкръжения за човека, които го правят по-способен да преживее обичливостта на Бог. Въпреки че болката е голяма и понякога непреодолима — дори достигаща нивото на съкрушителна скръб — след като я е изпитал, човек вижда колко прекрасно е Божието дело в него и само на тази основа в човека се ражда истинската любов към Бог. Днес човекът вижда, че само с благодатта, любовта и милостта на Бог той не е в състояние истински да опознае себе си, а още по-малко е в състояние да опознае същността на човека. Само чрез облагородяването и съда на Бог и в самия процес на облагородяване човек може да разбере недостатъците си и да осъзнае, че няма нищо. По този начин любовта на човека към Бог се изгражда на основата на облагородяването и съда на Бог. Ако се радваш само на Божията благодат, имаш спокоен семеен живот или материални благословения, тогава не си спечелил Бог и вярата ти в Него не може да се счита за успешна. Бог вече е извършил един етап от делото на благодатта в плътта и е дал материални благословения на човека, но човек не може да стане съвършен само с благодат, любов и милост. В преживяванията си човек се натъква на известна част от Божията любов и вижда Божията любов и милост, но след като ги е преживял за определен период от време разбира, че Божията благодат, любов и милост не могат да направят човека съвършен, не могат да разкрият покварата в човека и не могат да освободят човека от покварения му нрав или да усъвършенстват любовта и вярата му. Божието дело на благодат е било дело за определен период и човек не може да разчита на насладата в Божията благодат, за да опознае Бог.

С какви средства се постига Божието усъвършенстване на човека? То се постига чрез праведния Му нрав. Божият нрав се състои главно от праведност, гняв, величие, съд и проклятие и Той усъвършенства човека предимно чрез Своя съд. Някои хора не разбират и питат защо Бог може да направи човека съвършен единствено чрез съд и проклятие. Те казват: „Ако Бог прокълне човека, човекът няма ли да умре? Ако Бог съди човека, човекът няма ли да е осъден? Тогава как може той да бъде усъвършенстван?“. Такива са думите на хората, които не познават Божието дело. Това, което Бог проклина, е непокорството на човека, а това, което Той съди, са греховете на човека. Въпреки че Той говори рязко и безмилостно, Той разкрива всичко, което е вътре в човека, разкривайки чрез тези

сурови думи това, което е съществено вътре в човека, но чрез този съд Той дава на човека дълбоко познание за същността на плътта и по този начин човекът се подчинява на Бог. Плътта на човека е греховна и сатанинска, тя е непокорна и е обект на Божието наказание. Следователно, за да може човекът да опознае себе си, трябва да го сполетят думите на Божия съд и да се използва всякакъв вид облагородяване; само тогава Божието дело може да даде резултат.

От думите, изречени от Бог, се вижда, че Той вече е осъдил човешката плът. Тогава дали тези думи не са думи на проклятие? Думите, изречени от Бог, разкриват истинската същност на човека и чрез това откровение той бива съден и когато вижда, че не е способен да удовлетвори Божията воля, вътрешно изпитва скръб и угризения; чувства, че е много задължен на Бог и не може да изпълни Божията воля. Има моменти, когато Светият Дух те дисциплинира отвътре и това дисциплиниране идва от Божия съд; има моменти, когато Бог те укорява и крие лицето Си от теб, когато не ти обръща никакво внимание и не работи в теб, като безмълвно те наказва, за да те пречисти. Божието дело в човека е предназначено главно да изясни Неговия праведен нрав. Какво свидетелство в крайна сметка дава човекът пред Бог? Човекът свидетелства, че Бог е праведният Бог, че Неговият нрав е правда, гняв, порицание и съд; човекът свидетелства за праведния нрав на Бог. Бог използва Своя съд, за да направи човека съвършен, Той е възлюбил човека и го е спасил — но какво съдържа Неговата любов? Има съд, величие, гняв и проклятие. Въпреки че Бог прокле човека в миналото, Той не го хвърли напълно в бездънната пропаст, а използва това средство, за да пречисти вярата на човека; Той не умъртви човека, а действа, за да направи човека съвършен. Същността на плътта е тази, която е сатанинска — Бог го е казал точно — но фактите, извършени от Бог според думите Му не са завършени. Той те проклина, за да можеш да Го обикнеш и за да познаеш същността на плътта; Той те наказва, за да те пробуди, за да ти позволи да разбереш недостатъците в теб и да разбереш пълното недостойнство на човека. Така Божиите проклетия, Неговият съд и Неговото величие и гняв — всички те са предназначени да направят човека съвършен. Всичко, което Бог прави днес, и праведният нрав, който Той разкрива във вас — всичко това е предназначено да направи човека съвършен. Такава е Божията любов.

Според традиционните си представи човек смята, че Божията любов е Неговата благодат, милост и съчувствие към човешката слабост. Въпреки че тези неща също са Божията любов, те са твърде едностранчиви и не са основното средство, чрез което Бог усъвършенства човека. Някои хора започват да вярват в Бог заради болест. Тази болест е Божията благодат за теб; без нея ти не би повярвал в Бог, а ако не вярваш в Него, тогава не би стигнал дотук — следователно дори тази благодат е Божията любов. Докато са вярвали в Исус, хората са правили много неща, които не са угодни на Бог, защото не са разбирали

истината, и все пак Бог проявява любов и милост и е довел човека дотук; и въпреки че човекът не разбира нищо, Бог му позволява да Го следва и дори е довел човека до днешния ден. Не е ли това Божията любов? Това, което се проявява в Божия нрав, е Божията любов — това е абсолютно вярно! Когато изграждането на църквата достигна своя апогей, Бог извърши етапа на работата на обслужващите и хвърли човека в бездънната пропаст. Всички думи от времето на обслужващите бяха проклетия: проклетията на твоята плът, проклетията на покварения ти сатанински нрав и проклетията на нещата, свързани с теб, които не удовлетворяват Божията воля. Работата, извършена от Бог в този етап, беше проява на величие, скоро след което Бог извърши етапа на делото на наказанието и дойде изпитанието на смъртта. В това дело човекът видя гнева, величието, съда и наказанието на Бог, но видя също и Божията благодат, Неговата любов и милост. Всичко, което Бог направи и всичко, което беше проява на Неговия нрав, беше Божията любов към човека и всичко, което Бог направи, беше в състояние да задоволи нуждите на човека. Той го направи, за да усъвършенства човека и да се погрижи за него според духовния му ръст. Ако Бог не беше направил това, човекът нямаше да може да дойде пред Бог и нямаше как да познае истинското лице на Бог. От времето, когато човекът за първи път повярва в Бог, до ден-днешен Бог неизменно се е грижил за човека в съответствие с неговия духовен ръст, така че отвътре човекът постепенно да Го опознае. И едва след като е стигнал до днешния ден, човек осъзнава колко прекрасен е Божият съд. Етапът на делото на служителите беше първата проява на работата на проклятието от времето на сътворението до днес. Човекът беше прокълнат в бездънната пропаст. Ако Бог не беше направил това, днес човекът нямаше да има истинско познание за Бог; само чрез Божието проклятие човекът официално се запозна с Неговия нрав. Човекът беше разкрит чрез изпитанието на обслужващите. Той видя, че неговата лоялност е неприемлива, че духовният му ръст е недостатъчен, че не е в състояние да удовлетвори Божията воля и че твърденията му, че постоянно удовлетворява Бог, не са нищо повече от думи. Въпреки че Бог прокле човека в етапа на работата на обслужващите, но сега, като погледнем назад, тази стъпка на Божието дело беше прекрасна: тя се оказа значима повратна точка за човека и предизвика голяма промяна в начина му на живот. Преди времето на обслужващите човекът не е разбирал нищо за стремежа към живот, за това какво означава да вярваш в Бог или за мъдростта на Божието дело, нито пък е разбирал, че Божието дело може да изпита човека. От времето на служителите до днес човекът вижда колко чудно е Божието дело — то е непонятно за човека. Човекът не е в състояние с ума си да си представи как работи Бог и при това вижда колко е незначителен и колко е непокорен. Когато Бог прокле човека, целта беше да постигне резултат и Той не умъртви човека. Въпреки че Той прокле човека, го направи чрез думи и Неговите проклетия всъщност не сполетяха човека, защото това, което Бог прокле, беше

непокорството на човека, а думите Му на проклятие бяха изречени, за да усъвършенстват човека. Независимо дали Бог съди човека или го проклѝна, и двете усъвършенстват човека: и двете са предназначени да направят съвършено онова, което е нечисто в човека. Чрез това средство човекът се облагородява и онова, което вътрешно му липсва, става съвършено чрез Неговите думи и дело. Всеки етап от Божието дело — било то остри думи или съд, или наказание — усъвършенства човека и е абсолютно уместен. Никога през вековете Бог не е извършвал такова дело; днес Той работи във вас, за да оцените мъдростта Му. Въпреки че сте претърпели някаква вътрешна болка, сърцата ви се чувстват непоколебими и спокойни; вашето благословение е да сте способни да се наслаждавате на този етап от Божието дело. Независимо какво можете да спечелите в бъдеще, всичко, което виждате в Божието дело във вас днес, е любов. Ако човекът не преживее Божия съд и облагородяване, неговите действия и плам винаги ще останат на повърхностно ниво и нравът му ще си остане непроменен завинаги. Това счита ли се за победа за Бог? Днес, въпреки че в човека все още има много арогантност и тщеславие, нравът му е много по-стабилен от преди. Божието отношение към теб е предназначено да те спаси и въпреки че може понякога да чувстваш известна болка, ще дойде ден, когато в нрава ти ще настъпи промяна. Тогава ще погледнеш назад и ще видиш колко мъдро е Божието дело и в този момент ще можеш наистина да разбереш Божията воля. Днес някои хора казват, че разбират Божията воля, но това не е съвсем реалистично. Всъщност те говорят лъжи, защото към момента те още не са разбрали дали Божията воля е да спаси човека, или да го прокълне. Може би не можеш да го видиш ясно сега, но ще дойде ден, когато ще видиш, че е настъпило времето, когато Бог придобива слава, и ще видиш колко е смислено да обичаш Бог, за да опознаеш човешкия живот и своята плът да живее в света на любящия Бог, за да бъде духът ти освободен, животът ти изпълнен с радост и винаги да си близо до Бог и да Го гледаш. Тогава истински ще разбереш колко ценно е Божието дело днес.

Днес повечето хора нямат това знание. Те вярват, че страданието няма стойност, светът ги е изоставил, семейният им живот е проблемен, не са възлюбени от Бог и перспективите им са мрачни. Страданието на някои хора стига до крайност и мислите им се обръщат към смъртта. Това не е истинска любов към Бог; такива хора са страхливци, не са постоянни, а са слаби и безсилни! Бог желае човек да Го обича, но колкото повече човек Го обича, толкова по-големи са страданията му, и колкото повече Го обича, толкова по-големи са изпитанията му. Ако Го обичаш, тогава ще те сполети всякакъв вид страдание, а ако не Го обичаш, тогава вероятно при теб всичко ще върви гладко и всичко около теб ще е спокойно. Когато обичаш Бог, ще почувстваш, че около теб има доста непреодолими неща и тъй като духовният ти ръст е твърде малък, ще бъдеш облагороден; освен това ще си неспособен да удовлетвориш Бог и винаги ще чувстваш, че Божията воля е твърде

възвишена, че е извън обсега на човека. Поради всичко това ще бъдеш облагороден — тъй като в теб има много слабости и много неща, които не са способни да удовлетворят Божиата воля, ще бъдеш вътрешно облагороден. И все пак трябва ясно да разберете, че очистването се постига само чрез облагородяване. Затова през тези последни дни трябва да свидетелствате за Бог. Колкото и да е голямо страданието ви, трябва да вървите до самия край и дори до последния си дъх трябва да продължавате да сте верни на Бог и на Божието водителство; само това е истинска любов към Бог и само това е силно и разтърсващо свидетелство. Когато си изкушаван от Сатана, трябва да кажеш: „Сърцето ми принадлежи на Бог и Бог вече ме спечели. Не мога да те удовлетворя — трябва да дам всичко от себе си да удовлетворя Бог“. Колкото повече удовлетворяваш Бог, толкова повече Бог те благославя и толкова по-голяма е силата на любовта ти към Бог; така ще имаш вяра и решителност и ще почувстваш, че нищо не е по-достойно или значимо от живот, прекаран в любов към Бог. Може да се каже, че е достатъчно човек да обича Бог, за да живее без скръб. Въпреки че има моменти, когато плътта ви е слаба и сте сполетени от многобройни реални проблеми, в такива периоди наистина ще разчитате на Бог и в духа си ще бъдете утешени, ще почувствате сигурност и ще има на какво да разчитате. По този начин ще можеш да преодолееш много обстоятелства и няма да се оплакваш от Бог поради страданието, което те мъчи. Вместо това ще искате да пеете, да танцувате и да се молите, да се събирате и общувате, да мислите за Бог и ще почувствате, че всички хора, проблеми и неща около вас, които са допуснати от Бог, са необходими. Ако не обичаш Бог, всичко, което гледаш, ще ти бъде досадно и нищо няма да е приятно за очите ти; в духа си няма да бъдеш свободен, а потиснат; сърцето ти винаги ще се оплаква от Бог и винаги ще чувстваш, че страдаш от толкова много мъки и че това е толкова несправедливо. Ако не преследваш на всяка цена щастието, а се стремиш да удовлетвориш Бог и да не бъдеш обвинен от Сатана, този стремеж ще ти даде голяма сила да обичаш Бог. Човек е способен да изпълни всичко, което е изречено от Бог, и с всичко, което прави, може да удовлетвори Бог — именно това означава да владееш реалността. Целта да удовлетвориш Бог означава да използваш боголюбивото си сърце, за да приложиш думите Му на практика; независимо от времето — дори когато останалите са безсилни — в теб все още има боголюбиво сърце, което дълбоко копнее за Него и Бог му липсва. Това е истински духовен ръст. Колко точно ще се извисиш зависи от това колко боголюбиво е сърцето ти, от това дали си способен да устояваш, когато си изпитван, дали си слаб, когато те застигне определено обстоятелство и дали можеш да отстояваш позицията си, когато братята и сестрите ти те отхвърлят; тези факти ще покажат какво точно е боголюбивото ти сърце. В голяма част от Божието дело се вижда, че Бог наистина обича човека, въпреки че очите на човешкия дух все още не са напълно отворени и той не е в

състояние ясно да види голяма част от Божието дело и Неговата воля, нито многото прекрасни неща, свързани с Бог; човек има твърде малко истинска любов към Бог. Ти си вярвал в Бог през цялото това време и днес Бог е отрязал всички възможности за бягство. Реално погледнато, нямаш друг избор, освен да поемеш по правилния път, правилната пътека, до която си бил доведен от суровия съд и върховното Божие спасение. Само след като изпита трудности и облагородяване, човек разбира, че Бог е прекрасен. Преживявайки това до днес, може да се каже, че човек е познал част от Божията прелест, но това все още не е достатъчно, защото на човека му липсва толкова много. Той трябва да изпита повече от чудното Божие дело и повече от цялото облагородяване на страданието, отредено от Бог. Само тогава житейският нрав на човека може да се промени.

САМО АКО ОБИЧАШ БОГ, ВЯРВАШ ПРЕДАНО В БОГ

Днес, като се стремите да обичате и познавате Бог, от една страна трябва да понесете изпитания и облагородяване, а от друга трябва да платите определена цена. Никой урок не е по-задълбочен от урока за любовта към Бог и може да се каже, че урокът, който хората научават от вярата през целия си живот, е как да обичат Бог. Тоест, ако вярваш в Бог, трябва да обичаш Бог. Ако само вярваш в Бог, но не Го обичаш, не си постигнал познанието за Бог и никога не си обичал Бог с истинска любов, която идва от вътрешността на сърцето ти, тогава твоята вяра в Бог е напразна; ако в своята вяра в Бог не обичаш Бог, тогава живееш напразно и целият ти живот е най-низкият от всички животи. Ако през целия си живот никога не си обичал или удовлетворявал Бог, тогава какъв е смисълът да живееш? И какъв е смисълът от твоята вяра в Бог? Не е ли това загуба на усилия? Това означава, че ако хората искат да вярват в Бог и да Го обичат, те трябва да платят определена цена. Вместо да се опитват да дават външен израз на своите действия по определен начин, те трябва да търсят истинско прозрение в дълбините на сърцата си. Ако пееш и танцуваш с ентузиазъм, но не си способен да приложиш истината на практика, може ли да се каже, че обичаш Бог? Да обичаш Бог изисква да търсиш Божията воля във всичко, да изследваш дълбоко в себе си, когато нещо ти се случи, да се опиташ да разбереш Божията воля и да се опиташ да видиш каква е Божията воля по въпроса, какво иска Той да постигнеш и как трябва да се съобразиш с Неговата воля. Например: случва се нещо, което изисква от теб да понесеш изпитание, и тогава трябва да разбереш каква е Божията воля и как трябва да се съобразиш с Неговата воля. Не трябва да удовлетворяваш себе си. Първо остави себе си настрана. Нищо не е по-жалко от плътта. Трябва да се стремиш да удовлетвориш Бог и да изпълниш дълга си. С такива мисли Бог ще ти донесе особено просветление по този въпрос и сърцето ти ще намери утеха.

Независимо дали е голямо или малко, когато ти се случи нещо, първо трябва да оставиш себе си настрана и да гледаш на плътта като на най-незначителното нещо от всичко. Колкото повече задоволяваш плътта, толкова повече свобода отнема тя; ако я задоволиш този път, следващия път тя ще поиска повече. Докато това продължава, хората ще обичат плътта все повече. Плътта винаги има екстравагантни желания; тя винаги иска да я задоволиш и да ѝ угодиш вътрешно, независимо дали става дума за нещата, които ядеш или носиш, или за това да загубиш самообладание, или да се поддадеш на собствените си слабости и мързел... Колкото повече задоволяваш плътта, толкова по-големи стават нейните желания и толкова по-покварена става плътта, докато се стигне дотам, че плътта на хората да таи още по-дълбоки прищевки, да не се подчинява на Бог, да се превъзнася и да се съмнява в Божието дело. Колкото повече задоволяваш плътта, толкова по-големи са нейните слабости; винаги ще си мислиш, че никой не съчувства на слабостите ти, винаги ще вярваш, че Бог е отишъл твърде далеч и ще казваш: „Как може Бог да е толкова суров? Защо не дава мира на хората?“. Когато хората задоволяват плътта и я ценят твърде много, тогава те се погубват. Ако обичаш Бог предано, а не задоволяваш плътта си, ще видиш, че всичко, което Бог прави, е толкова правилно и толкова добро и че проклятието Му за твоето непокорство и това, че осъжда липсата на праведност у теб, са оправдани. Ще има моменти, в които Бог ще те порицава и дисциплинира, ще създава среда, която те калява, като те принуждава да се изправиш пред Него, и ти винаги ще чувстваш, че това, което Бог прави, е прекрасно. Ще почувстваш, че болката не е толкова много и че Бог е толкова прекрасен. Ако угаждаш на слабостите на плътта и твърдиш, че Бог отива твърде далеч, тогава винаги ще изпитваш болка и винаги ще бъдеш потиснат, а цялото Божие дело ще бъде неясно за теб и ще ти се струва, че Бог изобщо не е съпричастен към човешката слабост и не осъзнава трудностите на човека. И така винаги ще се чувстваш нещастен и самотен, сякаш си претърпял голяма несправедливост, и тогава ще започнеш да се оплакваш. Колкото повече угаждаш на слабостите на плътта по този начин, толкова повече ще имаш усещането, че Бог отива твърде далеч, докато не стане толкова лошо, че да отречеш Божието дело, да започнеш да се противопоставяш на Бог и да се изпълниш с непокорство. Затова трябва да въстанеш срещу плътта, а не да ѝ угаждаш: „Съпругът (съпругата) ми, децата, перспективите, бракът, семейството — нищо от това не е от значение! Само Бог е в сърцето ми и трябва да дам всичко от себе си, за да удовлетвори Бог, а не да задоволя плътта“. Трябва да имаш тази решителност. Ако винаги притежаваш такава решителност, когато приложиш истината на практика и оставиш себе си настрана, ще можеш да го направиш с минимални усилия. Казват, че имало навремето селянин, който видял напълно неподвижна змия на пътя. Селянинът я вдигнал и я притиснал до гърдите си, но тя, след като се съживила, го ухапала смъртоносно. Плътта на човека е като

змията: нейната същност е да навреди на живота и когато постигне своето напълно, животът ти става загубен. Плътта принадлежи на Сатана. У нея има екстравагантни желания, тя мисли само за себе си, иска да се отдава на удобство и да се наслаждава на спокойствие, като тъне в леност и безделие, и след като я задоволиш до известна степен, в крайна сметка ще бъдеш погълнат от нея. Тоест, ако я задоволиш този път, следващия път ще поиска повече. Тя винаги има екстравагантни желания и нови изисквания и се възползва от това, че ѝ угаждаш, за да те накара да я обгрижваш още повече и да живееш сред нейните удобства и ако не я преодолееш, в крайна сметка ще се погубиш. Дали ще можеш да получиш живот пред Бог и как ще свършиш накрая зависи от това как се противопоставяш на плътта. Бог те е спасил, избрал и предопределил, но ако днес не си склонен да Го удовлетвориш, не искаш да приложиш истината на практика, не искаш да въстанеш срещу собствената си плът с истински боголюбиво сърце, в крайна сметка ще се погубиш и така ще изпиташ изключителна болка. Ако винаги угаждаш на плътта, Сатана постепенно ще те погълне и ще те остави без живот или без допир до Духа, докато дойде ден, в който ще си съвсем тъмен отвътре. Когато живееш в мрак, ще си в плен на Сатана, Бог вече няма да е в сърцето ти и тогава ще отречеш съществуването на Бог и ще Го изоставиш. Затова, ако хората искат да обичат Бог, те трябва да платят цената на болката и да понесат страданието. Няма нужда от външно усърдие и страдание, от повече четене и повече суетене; вместо това те трябва да оставят настрана нещата, които са вътре в тях: екстравагантните мисли, личните интереси и собствените си съображения, представи и намерения. Такава е Божията воля.

Това, че Бог се занимава с външния нрав на хората, също е част от Неговото дело, например с външната, ненормална човешка природа или с техния начин на живот и навици, техните маниери и обичаи, както и с техните външни практики и тяхната страст. Но когато Той иска от хората да приложат истината на практика и да променят нравите си, това, на което най-вече трябва да се обърне внимание, са техните намерения и представи. Да се справиш само с външния си нрав не е трудно; това е все едно от теб да се иска да не ядеш нещата, които обичаш, а това е лесно. Не е лесно обаче да се откажеш от това, което засяга съкровените ти представи. Това изисква хората да въстанат срещу плътта, да платят определена цена и да страдат пред Бог. Това е особено приложимо за намеренията на хората. Хората таят много неправилни намерения, откакто започнаха да вярват в Бог. Когато не прилагаш истината на практика, смяташ, че всичките ти намерения са правилни, но когато ти се случи нещо, ще видиш, че имаш много неправилни намерения. Така, когато Бог усъвършенства хората, Той ги кара да осъзнаят, че в тях има много представи, които препятстват познанието им за Бог. Когато осъзнаеш, че намеренията ти са погрешни, ако си в състояние да спреш да практикуваш според представите и намеренията си и ако си в състояние да

свидетелстваш за Бог и да останеш непоколебим в позицията си за всичко, което ти се случва, това доказва, че си въстанал срещу плътта. Когато въстанеш срещу плътта, неизбежно ще се стигне до битка вътре в теб. Сатана ще се опита да накара хората да го следват, ще се опита да ги накара да следват приумиците на плътта и да отстояват интересите на плътта, но Божиите слова ще просветят и озарят хората отвътре и тогава зависи от теб дали ще следваш Бог, или ще следваш Сатана. Бог иска от хората да приложат истината на практика, най-вече за да се справят с нещата, които са вътре в тях, да се справят с мислите и представите си, които не са по Божието сърце. Светият Дух докосва сърцата на хората и ги просветлява и озарява. Така че зад всичко, което се случва, се крие битка: всеки път, когато хората прилагат истината на практика или прилагат любовта към Бог на практика, се води голяма битка и макар че всичко може да изглежда наред с плътта им, в дълбините на сърцата им всъщност ще се води битка на живот и смърт — и едва след тази напрегната битка, след много размишления, може да се реши дали ще има победа, или поражение. Човек не знае дали да се смее, или да плаче. Тъй като много от намеренията на хората са погрешни или защото голяма част от Божието дело е в противоречие с техните представи, когато хората прилагат истината на практика, зад кулисите се води голяма битка. След като приложат тази истина на практика, зад кулисите, хората ще са пролели безброй сълзи от тъга, преди най-накрая да решат да удовлетворят Бог. Заради тази битка хората понасят страдания и се облагородяват; това е истинско страдание. Когато битката те върхлети, ако си способен предано да заемеш страната на Бог, ще можеш да удовлетвориш Бог. Докато практикува истината, човек неизбежно ще страда вътрешно; ако при прилагането на истината на практика всичко в хората беше правилно, тогава нямаше да е необходимо да бъдат усъвършенствани от Бог, нямаше да има битка и те нямаше да страдат. Тъй като у хората има много неща, които не са годни за използване от Бог, и тъй като у тях има много от непокорния нрав на плътта, хората трябва да научат позадълбочено урока за въставането срещу плътта. Така Бог нарича страданието, което Той поиска от човека да понесе заедно с Него. Когато се сблъскаш с трудности, побързай да се помолиш на Бог: „О, Боже! Искам да Те удовлетвори, искам да изтърпя последното страдание, за да удовлетвори Твоето сърце, и колкото и големи да са неуспехите, които ме сполитат, пак трябва да Те удовлетвори. Дори ако трябва да се откажа от целия си живот, пак трябва да Те удовлетвори!“. С тази решителност, когато се молиш така, ще можеш да останеш непоколебим в свидетелството си. Всеки път, когато прилагат истината на практика, всеки път, когато се облагородяват, всеки път, когато са подложени на изпитания, и всеки път, когато ги застигне Божието дело, хората трябва да понасят изключителна болка. Всичко това е изпитание за хората и затова във всеки от тях се води битка. Това е действителната цена, която плащат. Четенето на повече от

Божиие слова и по-голямото суетене са част от тази цена. Това е, което хората трябва да правят, това е техен дълг и отговорност, които трябва да изпълнят, но хората трябва да оставят настрана онова в себе си, което е необходимо да бъде оставено настрана. Ако не го направиш, колкото и голямо да е външното ти страдание, колкото и да се суетиш, всичко ще бъде напразно! Тоест, само промените в теб могат да определят дали твоето външно страдание има стойност. Когато вътрешния ти нрав се е променил и когато си приложил истината на практика, тогава всички твои външни страдания ще получат Божието одобрение; ако не е настъпила промяна във вътрешния ти нрав, тогава без значение колко страдания понасяш или колко се суетиш привидно, няма да получиш одобрение от Бог, а страданието, което не е потвърдено от Бог, е напразно. Така че дали цената, която си платил, е одобрена от Бог, се определя от това дали в теб е настъпила промяна и от това дали прилагаш истината на практика и дали въставаеш срещу собствените си намерения и представи, за да постигнеш удовлетворение на Божията воля, познаване на Бог и вяност към Бог. Колкото и да се суетиш, ако никога не си умееел да въстанеш срещу собствените си намерения, а само търсиш външни действия и пламенност и никога не обръщаш внимание на живота си, тогава страданието ти ще е било напразно. Ако в дадена среда има нещо, което искаш да кажеш, но вътрешно усещаш, че не е правилно да го кажеш, че не е от полза за твоите братя и сестри да го кажеш и че може да ги нарани, тогава няма да го кажеш, а ще предпочетеш да се измъчваш вътрешно, защото тези думи не могат да изпълнят Божията воля. Тогава вътре в теб ще се води битка, но ти ще си готов да страдаш и да се откажеш от това, което обичаш. Ще бъдеш готов да понесеш това изпитание, за да удовлетвориш Бог, и въпреки че вътрешно ще изпитваш болка, няма да се поддадеш на плътта и Божието сърце ще бъде удовлетворено, а така и ти вътрешно ще бъдеш утешен. Това е истинското заплащане на цена и е цената, желана от Бог. Ако практикуваш по този начин, Бог непременно ще те благослови; ако не успееш да постигнеш това, тогава колкото и да разбираш или колкото и добре да можеш да говориш, всичко това ще бъде напразно! Ако по пътя към любовта към Бог си способен да заемеш страната на Бог, когато Той се сражава със Сатана, и не се върнеш при Сатана, тогава ще си постигнал любовта към Бог и ще си останал непоколебим в свидетелството си.

Всяка стъпка от работата, която Бог върши в хората, външно изглежда като взаимодействие между хората, сякаш е породено от човешка организация или от човешки смущения. Но зад кулисите всяка стъпка от работата и всичко, което се случва, е облог, направен от Сатана пред Бог, и изисква хората да останат непоколебими в свидетелството си за Бог. Да вземем, например, когато Йов беше подложен на изпитание: зад кулисите Сатана направи облог с Бог и това, което се случи с Йов, беше дело на хората и тяхното смущение. Зад всяка стъпка от работата, която Бог върши във вас, стои облогът на Сатана с Бог — зад всичко

това се крие битка. Например, ако си предубеден към братята и сестрите си, ще има думи, които искаш да кажеш — думи, които усещаш, че може да са неприятни за Бог, но ако не ги кажеш, ще изпиташ вътрешно притеснение и в този момент ще започне битка вътре в теб: „Да говоря ли, или да не говоря?“. Това е битката. Така във всичко, с което се сблъскваш, има битка, а когато битката е вътре в теб, благодарение на твоето действително съдействие и действително страдание Бог работи в теб. В крайна сметка успяваш да оставиш въпроса настрана в себе си и гневът естествено угасва. Такъв е резултатът от твоето съдействие на Бог. Всичко, което хората правят, изисква от тях да платят определена цена в своите усилия. Без истинско страдание те не могат да удовлетворят Бог; те дори не се доближават до това да удовлетворят Бог и само бълват празни лозунги! Могат ли тези празни лозунги да удовлетворят Бог? Когато Бог и Сатана се сражават в духовната сфера, как трябва да удовлетвориш Бог и как да останеш непоколебим в свидетелството си за Него? Трябва да знаеш, че всяко нещо, което ти се случва, е голямо изпитание и е момент, в който Бог има нужда да свидетелстваш. Макар че отстрани, когато се случват, тези неща може да изглеждат маловажни, те показват дали обичаш Бог, или не. Ако го обичаш, ще можеш да останеш непоколебим в свидетелството си за Него, а ако не си приложил на практика любовта си към Него, това показва, че не си човек, който прилага истината на практика, че си без истината и без живот, че си плява! Всичко, което се случва на хората, се случва, когато Бог има нужда да останат непоколебими в свидетелството си за Него. Въпреки че в момента не ти се случва нищо съществено и не даваш силно свидетелство, всеки детайл от ежедневието ти е въпрос на свидетелство за Бог. Ако успееш да спечелиш възхищението на братята и сестрите си, на членовете на семейството си и на всички около теб; ако един ден невярващите дойдат и се възхитят на всичко, което правиш, и видят, че всичко, което Бог прави, е прекрасно, тогава ще си свидетелствал. Въпреки че ти липсва проникателност и качеството ти е незначително, чрез усъвършенстването ти от Бог си способен да Го удовлетвориш и да се съобразиш с Неговата воля, като покажеш на останалите какво велико дело е извършил Той в хора от най-незначително качество. Когато хората опознаят Бог и излязат победители пред Сатана, когато са предани на Бог в голяма степен, никой няма да има по-силен характер от тази група хора и това е най-голямото свидетелство. Въпреки че не си способен да вършиш велики дела, ти си в състояние да удовлетвориш Бог. Други не могат да оставят настрана желанията си, но ти можеш; други не могат да свидетелстват за Бог по време на действителните си преживявания, но ти можеш да използваш действителния си духовен ръст и действия, за да се отплатиш за Божията любов и да дадеш силно свидетелство за Него. Само това се счита за истинска любов към Бог. Ако не си способен на това, не свидетелстваш нито сред роднините си, нито сред братята и сестрите си, нито пред хората по света. И ако не можеш да свидетелстваш пред

Сатана, Сатана ще ти се присмее, ще се отнася към теб като към шега, като към играчка, често ще те прави на глупак и ще те докара до лудост. В бъдеще може да те сполетят големи изпитания, но днес, ако обичаш Бог с предано сърце и ако независимо от това колко големи са предстоящите изпитания, независимо от това какво се случва с теб, ти си способен да останеш непоколебим в свидетелството си и си способен да удовлетвориш Бог, тогава твоето сърце ще се утеши и ти няма да се страхуваш, независимо колко големи изпитания ще срещнеш в бъдеще. Не можете да видите какво ще се случи в бъдеще; можете единствено да удовлетворите Бог в днешните обстоятелства. Вие сте неспособни да извършите каквото и да е велико дело и трябва да се съсредоточите върху удовлетворяването на Бог, като преживеете Неговите слова в реалния живот и дадете силно и гръмко свидетелство, което да посрами Сатана. Въпреки че плътта ти ще остане неудовлетворена и ще е страдала, ти ще си удовлетворил Бог и ще си посрамил Сатана. Ако винаги практикуваш по този начин, Бог ще открие път пред теб. Когато един ден дойде голямо изпитание, други ще паднат, а ти все още ще можеш да останеш непоколебим. Заради цената, която си платил, Бог ще те защити, за да можеш да останеш непоколебим и да не паднеш. Ако обикновено си в състояние да прилагаш истината на практика и да удовлетворяваш Бог с истински боголюбиво сърце, тогава Бог със сигурност ще те защити по време на бъдещи изпитания. Дори и да си глупав, нищожен на ръст и с незначително качество, Бог няма да се разграничи от теб. Зависи от това дали намеренията ти са правилни. Днес си способен да удовлетвориш Бог, в което си внимателен до най-малкия детайл, удовлетворяваш Бог във всичко, имаш истински боголюбиво сърце, отдаваш преданото си сърце на Бог и въпреки че има някои неща, които не можеш да разбереш, можеш да дойдеш пред Бог, за да поправиш намеренията си, да търсиш Божиата воля и да правиш всичко необходимо, за да удовлетвориш Бог. Възможно е твоите братя и сестри да те изоставят, но сърцето ти ще удовлетворява Бог и няма да ламтиш за удоволствията на плътта. Ако винаги практикуваш по този начин, ще бъдеш защитен, когато те сполетят големи изпитания.

Към какво вътрешно състояние на хората са насочени изпитанията? Те са насочени към непокорния нрав на хората, който не е в състояние да удовлетвори Бог. У хората има много нечисти неща и много лицемерие и затова Бог подлага хората на изпитания, за да ги пречисти. Но ако днес си в състояние да удовлетвориш Бог, бъдещите изпитания ще бъдат усъвършенстване за теб. Ако днес не си в състояние да удовлетвориш Бог, бъдещите изпитания ще те изкушат, неволно ще паднеш и тогава няма да можеш да си помогнеш, защото не можеш да следваш Божието дело и не притежаваш истински духовен ръст. И така, ако искаш да си способен да останеш непоколебим в бъдеще, да удовлетвориш по-добре Бог и да Го следваш до самия край, днес трябва да изградиш здрава основа. Трябва да удовлетвориш Бог, като във всичко прилагаш истината на практика и се

съобразяваш с Неговата воля. Ако винаги практикуваш по този начин, у теб ще има основа и Бог ще вдъхнови в теб сърце, което Го обича, и ще ти даде вяра. Един ден, когато наистина те сполети изпитание, може да изпиташ болка и тъга до известна степен и да изпиташ съкрушителна скръб, сякаш си умрял, но боголюбивото ти сърце няма да се промени, а ще стане още по-силна. Такива са Божиите благословии. Ако си способен да приемеш с покорно сърце всичко, което Бог казва и прави днес, със сигурност ще бъдеш благословен от Бог и така ще бъдеш някой, който е благословен от Бог и получава Неговото обещание. Ако днес не практикуваш, когато един ден те сполетят изпитания, ще останеш без вяра или любящо сърце и тогава изпитанието ще се превърне в изкушение; ще попаднеш сред изкушенията на Сатана и няма да имаш възможност за избавление. Днес може да си непоколебим, когато те сполети малко изпитание, но това не означава, че непременно ще можеш да останеш непоколебим, когато един ден те сполети голямо изпитание. Някои хора са самонадеяни и мислят, че вече са почти съвършени. Ако в такива моменти не се задълбочиш, а останеш самодоволен, ще бъдеш в опасност. Днес Бог не изпълнява дела с по-големи изпитания и всичко изглежда наред, но когато Бог те подложи на изпитание, ще откриеш, че си твърде слаб, защото духовният ти ръст е твърде малък и не си способен да издържиш на големи изпитания. Ако останеш такъв, какъвто си, и ако си в състояние на инертност, когато дойдат изпитанията, ще паднеш. Често трябва да се вглеждате в това колко малък е вашият духовен ръст; само по този начин ще постигнете напредък. Ако едва по време на изпитанията видиш, че ръстът ти е толкова малък, че волята ти е толкова слаба, че твърде малко у теб е истинско и че не си подходящ за Божията воля — ако едва тогава осъзнаеш тези неща, ще бъде твърде късно.

Ако не познаваш Божия нрав, неизбежно ще паднеш по време на изпитанията, защото не знаеш как Бог усъвършенства хората, с какви средства Той ги усъвършенства, и когато те сполетят Божиите изпитания и те не съответстват на твоите представи, няма да успееш да останеш непоколебим. Истинската Божия любов е целият Му нрав и когато целият Божи нрав се проявява пред хората, какво носи това на твоята плът? Когато праведният Божи нрав се покаже на хората, плътта им неминуемо ще понесе много болка. Ако не изстрадаш тази болка, не можеш да бъдеш усъвършенстван от Бог, нито ще можеш да отдадеш истинска любов на Бог. Ако Бог те усъвършенства, Той непременно ще разкрие целия Си нрав пред теб. От момента на сътворението до днес Бог никога не е показвал целия Си нрав пред човека, но през сетните дни Той го разкрива пред тази група от хора, които е предопределил и избрал, и като усъвършенства хората, Той разкрива Своя нрав, чрез което Той прави пълноценна една група хора. Такава е истинската Божия любов към хората. За да изпитат истинската Божия любов, хората трябва да понесат изключителна болка и да платят висока цена. Едва след

това те ще бъдат придобити от Бог и ще могат да Му отвърнат с истинската си любов и само тогава Божието сърце ще бъде удовлетворено. Ако хората искат да бъдат усъвършенствани от Бог и ако искат да изпълнят Неговата воля и напълно да отдадат истинската си любов на Бог, те трябва да изпитат много страдания и много мъчения в своето положение, да понесат болка, по-страшна от смъртта. В крайна сметка те ще бъдат принудени да отдадат обратно истинското си сърце на Бог. Дали някой наистина обича Бог, се разкрива по време на трудности и облагородяване. Бог пречиства любовта на хората, а това също се постига само в условията на трудности и облагородяване.

КРАТКА БЕСЕДА ОТНОСНО „ХИЛЯДОЛЕТНОТО ЦАРСТВО НАСТЪПИ“

Какво мислите за видението за хилядолетното царство? Някои хора мислят много за него и казват: „Хилядолетното царство ще трае хиляда години на земята; затова ако по-възрастните членове на църквата нямат брак, трябва ли да се оженят или омъжат? Семейството ми няма пари, трябва ли да започна да печеля пари?...“. Какво представлява хилядолетното царство? Знаете ли? Хората са полуслепи и страдат в голямо изпитание. Всъщност хилядолетното царство тепърва предстои да настъпи официално. През етапа на усъвършенстване на хората хилядолетното царство е само като една новоизлюпена птичка; във времето на хилядолетното царство, за което говори Бог, човекът ще е доведен до съвършенство. Преди е било казано, че хората ще са като светии и ще стоят непоколебими в Синимската земя. Едва когато хората бъдат направени съвършени — когато те станат светиите, за които говори Бог — ще е настъпило хилядолетното царство. Когато Бог усъвършенства хората, Той ги пречиства, а колкото по-чисти са, в толкова по-голяма степен биват усъвършенствани от Бог. Когато нечистотата, неподчинението, съпротивата и плътските неща в теб бъдат изгонени, когато бъдеш пречистен, тогава ще бъдеш възлюбен от Бог (с други думи, ще бъдеш светец или светица); когато си усъвършенстван от Бог и станеш светец или светица, ще бъдеш в хилядолетното царство. Сега е Епохата на царството. В Епохата на хилядолетното царство животът на хората ще зависи от Божиите слова и всички народи ще дойдат под Божието име, всички ще идват да четат Божиите слова. В онова време някои ще се обаждат по телефона, други ще изпращат факс... Ще използват всякакви начини, за да имат достъп до Божиите думи, и вие също ще дойдете под Божиите слова. Всичко това се случва, след като хората са били усъвършенствани. Днес хората биват усъвършенствани, облагородявани, просвещавани и водени чрез слова; това е Епохата на царството — етапът, през който хората биват усъвършенствани, а той не е свързан с Епохата

на хилядолетното царство. През Епохата на хилядолетното царство хората вече ще са усъвършенствани и техните покварени нрави ще са пречистени. В онова време изречените от Бог думи ще водят хората стъпка по стъпка и ще разкриват всички мистерии на Божието дело от времето на сътворението до днес; думите Му ще разказват на хората за Божиите действия през всяка епоха и всеки ден, как Той води хората отвътре, делото, което Той върши в духовния свят, и ще им разказват за динамиката на духовния свят. Едва тогава наистина ще е Епохата на словото; сега тя е само в начален стадий. Ако хората не бъдат усъвършенствани и пречистени, те няма как да могат да живеят хиляда години на земята и плътта им неизбежно ще се разложи; ако хората бъдат пречистени вътрешно и вече не принадлежат на Сатана и на плътта, ще останат живи на земята. На този етап все още си полусляп и всичко, което преживявате, е да обичате Бог и да свидетелствате за Него всеки ден от живота ви на земята.

„Хилядолетното царство настъпи“ е пророчество; то е аналогично на предсказанието на пророк, чрез което Бог пророкува какво ще се случи в бъдеще. Словата, които Бог говори в бъдещето, и словата, които Той говори днес, не са едни и същи: словата на бъдещето ще ръководят епохата, а словата, които Той изговаря днес, усъвършенстват хората, облагородяват ги и вземат мерки за справяне с тях. Епохата на словото в бъдещето е различна от Епохата на словото днес. Всички думи, изговаряни от Бог днес — независимо от средствата, чрез които Той говори — са предназначени да усъвършенстват хората, да пречистят мръсотията у тях, да им придадат святост и да ги направят праведни пред Бог. Словата, изговаряни днес, и словата, говорени в бъдещето, са две отделни неща. Думите, изговаряни през Епохата на царството, са предназначени да въведат хората във всяко обучение, да изведат хората на правилния път във всяко отношение, да изгонят всяка нечистота от тях. Това прави Бог в настоящата епоха. Той гради основа от Своите думи у всеки човек, прави думите Си да са животът на всеки човек и използва думите Си, за да просвещава хората и да ги направлява отвътре постоянно. А когато те не са внимателни към Божиата воля, Божиите думи ще бъдат в тях, за да ги порицаят и дисциплинират. Днешните слова са предназначени да бъдат животът на човека; те непосредствено осигуряват всичко, от което човек се нуждае; Божиите слова набавят всичко, което ти липсва вътрешно, и всички, които приемат Божиите думи, се просвещават чрез яденето и пиенето на словата Му. Словата, изговаряни от Бог в бъдещето, ръководят хората от цялата вселена; днес тези думи се изговарят само в Китай и не представляват словата, говорени в цялата вселена. Бог ще говори на цялата вселена едва когато настъпи хилядолетното царство. Знайте, че всички изговаряни от Бог думи днес са предназначени да усъвършенстват хората; говорените от Бог слова през този етап целят да снабдяват нуждите на хората, а не да ти позволят да познаваш тайни или да виждаш Божиите чудеса. Това, че Той говори по множество начини,

има за цел да снабдява нуждите на хората. Епохата на хилядолетното царство тепърва предстои — Епохата на хилядолетното царство, за която се говори, е денят на Божията слава. След като делото на Исус в Юдея беше завършено, Бог премести делото Си в континентален Китай и направи друг план. Той върши друга част от делото Си във вас, Той работи за усъвършенстване на хората чрез слова и използва думи, за да им причинява силни страдания, както и да им дава много от Божията благодат. Този етап от делото ще създаде група от победители; след като Той създаде групата от победители, те ще могат да свидетелстват за делата Му, ще са способни да преживяват реалността и наистина ще са Му угодни и верни до смърт, и така Бог ще придобие слава. Когато Бог придобие слава — тоест, когато доведе тази група хора до съвършенство — това ще бъде Епохата на хилядолетното царство.

Исус беше на земята тридесет и три и половина години; Той дойде, за да извърши делото на разпъването на кръста и чрез разпятието Бог придоби една част от славата Си. Когато Бог дойде в плът, Той беше способен да бъде смирен и скрит и можа да издържи огромно страдание. Въпреки че беше Самият Бог, Той все пак издържа всяко унижение и оскърбление и понесе страшна болка при приковаването на кръста, за да изпълни делото на изкуплението. След като този етап от делото приключи, въпреки че хората видяха, че Бог бе придобил голяма слава, това не беше пълнотата на славата Му; това бе само част от нея, която Той бе получил от Исус. Въпреки че Исус понесе всяка трудност, беше смирен и скрит и беше разпнат заради Бог, Бог придоби само една част от славата Си и тя беше придобита в Израел. Бог има и друга част от славата Си: слизване на земята за практическо дело и усъвършенстване на група хора. През етапа на делото на Исус Той извърши някои свръхестествени неща, но в никакъв случай този етап от делото не беше само за извършването на знамения и чудеса. Той беше предимно за да покаже, че Исус можеше да страда и да бъде разпнат заради Бог, че Исус можа да понесе огромна болка, защото обичаше Бог, и въпреки че Бог Го остави, Той все пак беше готов да пожертва живота Си за Божията воля. След като Бог завърши делото Си в Израел и Исус беше прикован на кръста, Бог придоби слава и отправи свидетелство пред Сатана. Вие нито знаете, нито сте видели как Бог стана плът в Китай, така че как бихте могли да видите, че Бог е придобил слава? Когато Бог извършва значително дело на завоюване във вас, а вие сте непоколебими, то този етап от Божието дело е успешен и това е част от Божията слава. Вие виждате само това и все още ви предстои да бъдете усъвършенствани от Бог, все още трябва да отдадете напълно сърцето си на Бог. Все още ви предстои да видите тази слава в пълнота; виждате само това, че Бог вече е завоювал вашето сърце, че никога не бихте Го напуснали и че ще Го следвате до самия край, че сърцето ви няма да се промени и че това е Божията слава. В какво виждате Божията слава? В следствията от делото Му в хората. Хората виждат, че

Бог е обичлив, те носят Бог в сърцата си и не желаят да Го напуснат; това е Божията слава. Когато се надигне силата на братята и сестрите от църквите и те могат да обичат Бог от сърце, да видят върховната мощ на извършваното Божие дело, несравнимата мощ на думите Му; когато видят, че думите Му имат власт и че Той може да започне делото Си в призрачния град на континентален Китай; когато въпреки слабостта на хората сърцата им се прекланят пред Бог и хората желаят да приемат Божиите думи; и когато, въпреки че са слаби и недостойни, те могат да видят, че Божиите думи толкова много заслужават да бъдат обичани и ценени от тях, то това е Божията слава. Когато настъпи денят, в който хората са направени свършени от Бог и могат да Му се предадат, могат да Му се подчинят напълно и оставят бъдещето и съдбата си в Божиите ръце, тогава втората част от Божията слава ще бъде придобита изцяло. Което ще рече, че когато делото на практическия Бог бъде изцяло изпълнено, Неговото дело в континентален Китай ще завърши. С други думи, когато предопределените и избраните от Бог бъдат направени свършени, Бог ще е спечелил слава. Бог каза, че е донесъл втората част от славата Си в Изтока, но това не се вижда с просто око. Бог е довел делото Си на Изток: Той вече е дошъл в Изтока и това е Божията слава. Днес, въпреки че делото Му все още не е завършено, понеже Бог е решил да работи, то непременно ще бъде доведено докрай. Бог е решил, че ще изпълни това дело в Китай, и е решил твърдо, че ще ви направи пълноценни. Така Той не ви оставя изход — Той вече е завоювал сърцата ви, ти трябва да продължиш напред, независимо дали искаш, или не, и когато вие сте спечелени от Бог, Той придобива слава. Днес на Бог все още Му предстои да придобие пълна слава, защото вашето усъвършенстване все още не е изпълнено. Въпреки че сърцата ви са се върнали към Бог, в плътта си имате още много слабости, не сте способни да угодите на Бог, не можете да сте внимателни към Божията воля и все още притежавате много отрицателни качества, от които трябва да се отървете, и все още предстои да преминете през много изпитания и облагородявания. Само по този начин житейските ви нрави могат да се променят и можете да бъдете спечелени от Бог.

САМО ОНЕЗИ, КОИТО ПОЗНАВАТ БОГ, МОГАТ ДА СВИДЕТЕЛСТВАТ ЗА НЕГО

Да вярваш в Бог и да познаваш Бог е напълно естествено и оправдано, а днес, в епохата, в която въплътеният Бог върши Своего дело лично, е особено добро време да опознаеш Бог. Удовлетворяването на Бог е нещо, което се постига чрез надграждане върху основата на разбирането на Божията воля, а за да се разбере Божията воля, е необходимо човек да има известно познание за Бог. Това познание за Бог е видението, което вярващият в Него човек трябва да има; това е

основата на вярата на човека в Бог. При липсата на това познание вярата на човека в Бог би съществувала в неясно състояние и би представлявала празна теория. Дори и ако такива хора са решени да следват Бог, те няма да спечелят нищо. Всички, които не спечелят нищо в този поток, ще бъдат пропъдени — всички те са „гратисчи“. Какъвто и етап от Божието дело да преживееш, трябва да си съпроводен от могъщо видение. В противен случай би било трудно за теб да приемеш всяка стъпка от новото дело, тъй като новото Божие дело е извън възможностите на човешкото въображение и е извън границите на неговото разбиране. Така че, без пастир, който да бди над човека, без водач, който да се ангажира с общение относно виденията, човек не е в състояние да приеме това ново дело. Ако човек не може да получи видения, тогава той не може да получи новото Божие дело, а ако човек не може да се подчини на новото Божие дело, тогава той няма да може да разбере Божиата воля и така познанието му за Бог няма да струва нищо. Преди човек да изпълни Божието слово, той трябва да познава Божието слово, т.е. той трябва да разбира Божиата воля. Само по този начин Божието слово може да се изпълни точно и в съответствие с Божиата воля. Това трябва да бъде присъщо на всички, които търсят истината, и това е процесът, през който трябва да преминат всички, които се стремят да познаят Бог. Процесът на опознаването на Божието слово е процес на опознаването на Бог и Божието дело. Следователно познаването на виденията не се отнася само до познанието на човешката природа на въплътения Бог, но също така включва познаване на Божието слово и дело. От Божието слово хората започват да разбират Божиата воля и от Божието дело те започват да разбират Божиия нрав и какво е Бог. Вярата в Бог е първата стъпка към познаването на Бог. Процесът на развитие от тази първоначална вяра в Бог до най-дълбоката вяра в Него е процесът на опознаването на Бог, процесът на преживяването на Божието дело. Ако вярваш в Бог единствено, за да вярваш в Него, а не за да Го опознаеш, тогава няма истинност в твоята вяра и тя не може да се пречисти — в това няма съмнение. Ако по време на процеса, чрез който човек преживява Божието дело, той постепенно опознае Бог, неговият нрав постепенно ще се промени и вярата му ще става все по-истинска. По този начин, когато човек постигне успех в своята вяра в Бог, той напълно ще спечели Бог. Причината, поради която Бог положи толкова големи усилия, за да се въплъти за втори път и да извърши Своето дело лично, беше за да може човек да Го познае и да Го види. Познаването на Бог^a е крайният резултат, който трябва да бъде постигнат при приключването на Божието дело, и това е последното изискване, което Бог има към човечеството. Причината, поради която Той прави това, е в името на последното Му свидетелство — Той върши това дело, за да може човек окончателно и напълно да се обърне към Него. Човек може да

---

^a Оригиналният текст гласи: „Делото на познаването на Бог“.

започне да обича Бог само като Го опознае, а за да обича Бог, той трябва да Го познава. Без значение по какъв начин търси или какво се стреми да спечели, той трябва да може да постигне познание за Бог. Само по този начин човек може да удовлетвори Божието сърце. Само чрез познаването на Бог човек може да има истинска вяра в Него и само чрез познаването на Бог може истински да се бои от Него и да Му се подчинява. Хората, които не познават Бог, никога няма да стигнат до истинско подчинение към Бог и страх от Него. Познаването на Бог включва познаване на Неговия нрав, разбиране на Неговата воля и знание какво е Той. Но който и аспект да опознае човек, всеки един изисква от него да плати цена и изисква волята да се подчини, без което никой няма да може да продължи следването докрай. Божието дело е твърде несъвместимо с представите на човека. Божият нрав и това, което Бог е, са твърде трудни за опознаване от човека, и всичко, което Бог казва и прави, е твърде неразбираемо за човека: ако човек желае да следва Бог, но не желае да Му се подчинява, тогава човек няма да спечели нищо. От сътворението на света до днес Бог е извършил много дела, които са непонятни за човека и които са били трудни за приемане от човека, и Бог е казал много неща, които правят представите за човека трудни за изцеление. Но Той никога не е прекратявал Своего дело поради това, че човекът е имал твърде много трудности — по-скоро Той е продължавал да работи и да говори, и въпреки че голям брой „воини“ са паднали край пътя, Той все още върши Своего дело и продължава без прекъсване да избира една след друга групи от хора, които са готови да се подчинят на Неговото ново дело. Той няма милост към тези паднали „герои“ и вместо това цени онези, които приемат новото Му дело и новите Му слова. Но с каква цел Той работи по този начин, стъпка по стъпка? Защо винаги пропъжда някои хора и избира други? Защо винаги използва такъв метод? Целта на делото Му е да позволи на човека да Го опознае и по този начин да бъде спечелен от Него. Принципът на делото Му е да работи върху хората, които са способни да се подчинят на делото, което върши днес, а не да работи върху хората, които се подчиняват на делото, което е вършил в миналото, като се противопоставят на делото, което върши днес. Това е причината, поради която Той пропъжда толкова много хора.

Резултатите от урока по опознаването на Бог не могат да бъдат постигнати за един или два дни: човек трябва да натрупа опит, да претърпи страдание и да постигне истинско подчинение. На първо място, като започне от делото и словата на Бог. Наложително е да разбереш какво е включено в познаването на Бог, как да постигнеш това познание и как да видиш Бог в твоите преживявания. Това е, което всеки един трябва да направи, когато все още не познава Бог. Никой не може да разбере Божието дело и слова незабавно и никой не може да постигне познание за целостта на Бог за кратко време. Има един необходим процес на опитност, без който никой не би могъл да познае Бог или да Го следва искрено. Колкото повече

работа върши Бог, толкова повече човек Го познава. Колкото повече Божието дело се противопоставя на човешките представи, толкова повече човешкото познание за Него се обновява и задълбочава. Ако Божието дело трябваше завинаги да остане фиксирано и неизменно, тогава човекът би имал само слабо познание за Бог. Трябва да познавате кристално ясно виденията за стореното от Бог в Епохата на закона, в Епохата на благодатта и за това, което Той върши в Епохата на царството, във времето от сътворението на света до днес. Трябва да познавате Божието дело. Едва след като последва Исус, Петър постепенно научи за голяма част от делото, което Духът извърши у Исус. Той каза: „Да се разчита на опита на човека не е достатъчно, за да се постигне пълно познание; трябва да има много нови неща от Божието дело, които да ни помогнат да Го опознаем“. В началото Петър вярваше, че Исус е изпратен от Бог като апостол и не виждаше Исус като Христос. В това време, когато започна да следва Исус, Той го попита: „Симоне, сине Йонов, ще ме последваш ли?“. Петър каза: „Аз трябва да следвам онзи, който е изпратен от небесния Отец. Трябва да призная този, който е избран от Светия Дух. Ще Те последвам“. От думите му може да се види, че Петър просто не е имал познание за Исус; той е преживял Божиите слова, справил се е със себе си и е претърпял трудности в името на Бог, но не е имал познание за Божието дело. След като натрупа известен опит, Петър видя у Исус много от Божиите дела, видя прелестта на Бог и голяма част от Божието същество у Исус. Също така той видя, че словата, които Исус изрече, не можеха да бъдат изречени от човек и че делото, което Исус извърши, не можеше да бъде извършено от човек. В словата и действията на Исус Петър видя голяма част от Божиата мъдрост и много дела от божествено естество. По време на своите преживявания той не само опозна себе си, но и обръщаше внимание на всяко от действията на Исус, чрез които откри много нови неща, а именно, че имаше много проявления на практичния Бог в делото, което Бог вършеше чрез Исус, и че Исус се различаваше от обикновения човек по думите, които изричаше, по действията Си, както и по начина, по който се грижеше за църквите и по делото, което извършваше. И така, Петър научи от Исус много уроци, които трябваше да научи, и по времето, когато предстоеше Исус да бъде прикован на кръста, той беше придобил определено количество познание за Исус — познание, което се превърна в основа на неговата доживотна лоялност към Исус и на неговото разпятие с главата надолу, което претърпя в името на Господ. Въпреки че той имаше някои представи и нямаше ясно познание за Исус в началото, такива неща неизбежно са част от покварения човек. Когато Исус се канеше да си тръгне, Той каза на Петър, че разпятието Му е делото, за което е дошъл: Той трябваше да бъде изоставен от епохата и тази нечиста и остаряла епоха трябваше да Го прикове на кръста; Той беше дошъл, за да извърши делото на изкуплението и след извършването на това дело служението Му щеше да приключи. След като чу това, Петър беше обзет от скръб и стана още по-привързан

към Исус. Когато Исус беше прикован на кръста, Петър плака горчиво насаме. Преди това той попита Исус: „Господи! Ти казваш, че ще Те разпънат на кръста. След като Си тръгнеш, кога ще Те видим отново?“. Нямаше ли елемент на примесване в словата, които изрече? Не се ли смесиха понятия в тях? В сърцето си той знаеше, че Исус е дошъл, за да извърши част от Божието дело и че след като Исус си отиде, Духът ще бъде с него; въпреки че Той ще бъде прикован на кръста и ще се възнесе на небето, Божият Дух все пак ще бъде с него. По това време Петър имаше известни познания за Исус: той знаеше, че Исус е изпратен от Божия Дух, че Божият Дух е в Него и че Исус е Самият Бог, че Той е Христос. Но поради любовта си към Исус и поради човешката си слабост Петър изрече такива думи. Ако човек може да наблюдава и старателно да преживява всеки етап от Божието дело, тогава той ще може постепенно да открива Божията прелест. А какво беше видението на Павел? Когато Исус му се яви, Павел рече: „Кой си ти, Господине?“. Исус каза: „Аз съм Исус, Когото ти преследваш“. Това беше видението на Павел. Петър прие за свое видение възкресението на Исус, Неговата поява за 40 дни и ученията на живота на Исус до края на своя жизнен път.

Човек преживява Божието дело, опознава себе си, очиства покварения си нрав и търси растеж в живота, всичко в името на познаването на Бог. Ако се стремиш единствено да опознаеш себе си и да се справиш със собствения си покварен нрав, но не знаеш каква работа върши Бог върху човека, колко велико е Неговото спасение или как преживяваш Божието дело и свидетелстваш за Неговите дела, тогава този твой опит е безсмислен. Ако смяташ, че животът на човек е достигнал зрялост само защото човекът е способен да приложи истината на практика и да устои, това означава, че ти все още не си схванал истинския смисъл на живота или Божията цел за усъвършенстване на човека. Един ден, когато си в религиозните църкви, сред членовете на Църквата на покаянието или Църквата на живота, ще срещнеш много благочестиви хора, чиито молитви съдържат „видения“ и които в стремежа си за живот се чувстват вдъхновени и ръководени от слова. Освен това, те са в състояние по много въпроси да устояват и да се отказват от себе си, а не да бъдат водени от плътта. По това време ти няма да можеш да направиш разликата: ще вярваш, че всичко, което правят, е правилно, че е естествен израз на живота и че е много жалко, че името, в което вярват, е погрешно. Не са ли глупави тези възгледи? Защо се казва, че много хора нямат живот? Защото не познават Бог. Затова се казва, че нямат Бог в сърцата си и нямат живот. Ако вярата ти в Бог е достигнала точка, в която си способен напълно да познаваш делата на Бог, реалността Му и всеки етап от Божието дело, тогава си обладан от истината. Ако не познаваш делото и нрава на Бог, тогава все още има нещо, което липсва в опита ти. Как е извършил Исус този етап от Своето дело, как се извършва този етап сега, как е извършил Бог Своето дело в Епохата на благодатта и каква работа е била извършена, каква работа се извършва на този етап сега — ако не си наясно

с тези неща, никога няма да се почувстваш сигурен и винаги ще бъдеш несигурен. Ако след период на опит си способен да познаваш делото, извършвано от Бог, и всеки етап от Неговото дело, и ако си придобил задълбочено познание за целите на Божиите слова и защо толкова много от изреченията от Него думи не са изпълнени, тогава можеш да продължиш пътуването си смело и без задръжки, свободен от притеснения или облагородяване. Вие трябва да видите по какъв начин Бог постига толкова много от Своето дело. Той използва словата, които изрича, като облагородява човека и трансформира неговите представи с много различни видове слова. Всички страдания, които сте преживели, цялото облагородяване, което сте претърпели, работата, която сте приели в себе си, просветлението, което сте преживели — всички те са постигнати чрез словата, които Бог е изрекъл. Защо човекът следва Бог? Той Го следва заради Божиите слова! Божиите слова са дълбоко мистериозни и освен това могат да трогнат човешкото сърце, да разкрият неща, погребани дълбоко в него, да го накарат да узнае неща, които са се случили в миналото, и да му позволят да проникне в бъдещето. И тъй, човек страда поради Божиите слова и пак поради Божиите слова бива усъвършенстван: само в този момент човек следва Бог. Това, което човек трябва да направи на този етап, е да приеме Божиите слова и независимо дали е доведен до съвършенство или е подложен на облагородяване, словата на Бог са най-важното нещо. Това е Божието дело и това е и видението, което човек трябва да познава днес.

Как Бог довежда човека до съвършенство? Какъв е Божият нрав? Какво се съдържа в Неговия нрав? Нека поясним: един го нарича разпространяване на Божието име, друг го нарича свидетелстване за Бог, а трети го нарича възхваляване на Бог. Човекът, въз основа на познаването на Бог, в крайна сметка ще се трансформира в своя житейски нрав. Колкото повече човек е подложен на обработване и облагородяване, толкова повече се ободрява; колкото повече стъпки има Божието дело, толкова повече човек бива усъвършенстван. Днес, според опита на човека, всеки отделен етап от Божието дело удря по неговите представи и всичко е отвъд интелекта на човека и отвъд неговите очаквания. Бог осигурява всичко, от което човек се нуждае, и във всяко едно отношение това противоречи на неговите представи. Бог изрича словата Си в твоето време на слабост — само по този начин Той може да ти даде твоя живот. Като атакува твоите представи, Той те кара да приемеш Божиите мерки; само по този начин можеш да се отървеш от своята поквара. Днес въплътеният Бог работи в състояние на божественост в едно отношение, но в друго Той работи в състояние на нормална човешка природа. Когато престанеш да отричаш всяко Божие дело, когато си способен да се подчиняваш, без значение какво казва или прави Бог в състоянието на нормална човешка природа, когато си способен да се подчиняваш и да разбираш, без значение каква нормалност проявява Той, и когато си придобил

действителен опит, само тогава можеш да си сигурен, че Той е Бог, само тогава ще спреш да произвеждаш представи и само тогава ще можеш да Го следваш докрай. Има мъдрост в Божието дело и Той знае колко непохватим може да бъде човек в свидетелството си за Него. Той знае жизнената слабост на човека и думите, които изрича, могат да удрят право в твоята жизнена слабост, но Той също така използва Своите величествени и мъдри думи, за да те накара да свидетелстваш непоколебимо за Него. Такива са чудесата на Бог. Работата, която Бог върши, е невъобразима за човешкия интелект. Каквито и видове поквара да притежава човекът, бидейки от плът, и каквото и да представлява човешката същност — всички тези неща се разкриват чрез Божия съд, който оставя човека без място, където да се скрие от своя срам.

Бог върши делото на осъждането и порицанието, за да може човек да придобие знание за Него и заради Неговото свидетелство. Без Божието осъждане на покварения човешки нрав човек не би могъл да познае Божия праведен нрав, който не понася оскърбление, и не би могъл да превърне старото си познание за Бог в ново. В името на Своето свидетелство и в името на Своето управление, Той прави Своята цялост публично достойнство, като по този начин дава възможност на човека, чрез Своето публично проявление, да придобие познание за Бог, да бъде преобразен в своя нрав и да даде гръмка свидетелство за Бог. Промяната в нрава на човека е предизвикана от много различни видове Божие дело. Без тези промени в своя нрав, човек не би могъл да свидетелства за Бог и да бъде според Божието сърце. Преобразяването на човешкия нрав означава, че човек се е освободил от робството на Сатана и от влиянието на тъмнината и наистина се е превърнал в модел и образец на Божието дело, свидетел на Бог и човек, който е според Божието сърце. Днес въплътеният Бог е дошъл да извърши Своето дело на земята и изисква от човека да постигне познание за Него, да Му се подчинява, да свидетелства за Него, да познава Неговото практическо и нормално дело, да се подчинява на всички Негови думи и дела, които не са в съгласие с представите на човека, и да свидетелства за всички дела, които Той върши, за да спаси човека, както и за всички дела, които постига, за да го завоюва. Хората, които свидетелстват за Бог, трябва да имат познание за Него; само този вид свидетелство е точно и реално и само този вид свидетелство може да посрами Сатана. Бог използва онези, които са Го опознали, като са преминали през Неговия съд и порицание, през Неговото обработване и скастриане, за да свидетелстват за Него. Той използва онези, които са покварени от Сатана, да свидетелстват за Него, и също така използва онези, чиито нрав се е променил и които по този начин са придобили Неговите благословения, за да свидетелстват за Него. Той няма нужда човекът да Го хвали с устата си, нито се нуждае от хваленето и свидетелството на хората от вида на Сатана, които не са спасени от Него. Само онези, които познават Бог, са достойни да свидетелстват за Него, и само онези, чийто нрав е променен, са

достойни да свидетелстват за Него. Бог няма да позволи на човека умишлено да посрами името Му.

КАК ПЕТЪР ОПОЗНА ИСУС

През времето, което Петър прекара с Исус, той видя в Него много привлекателни качества, много Негови страни, достойни за подражание, и много страни, които го подхраниха. Въпреки че Петър видя в Исус разнообразните прояви на Божието същество и много привлекателни качества, в началото той не позна Исус. Петър започна да следва Исус, когато беше на двадесет години, и продължи да го прави в продължение на шест години. През цялото това време той така и не опозна Исус, но беше готов да Го следва просто от възхищение. Когато за пръв път се обърна към него на брега на Галилейското езеро, Исус го попита: „Симоне, сине на Йона, ще Ме последваш ли?“. Петър каза: „Трябва да следвам този, който е изпратен от Небесния Отец. Трябва да призная този, който е избран от Светия Дух. Ще Те последвам“. По това време Петър вече беше чувал за човек на име Исус — най-великия от пророците и възлюбен Божи Син — и постоянно се надяваше да Го намери, надяваше се за възможност да Го види (защото така го водеше Светият Дух). Въпреки че Петър никога не Го бе виждал и само беше чувал слухове за Него, в сърцето му постепенно нарастваше копнеж по Исус и преклонение пред Него и той често изгаряше от желание един ден да види Исус. А как Исус призова Петър? Той също беше чувал за човек на име Петър, но не Светият Дух Му съобщи за това, като Му каза: „Иди при Галилейското езеро, където има човек на име Симон, син на Йона“. Исус бе чул някой да казва, че имало някакъв Симон, син на Йона, и че хората били чували неговата проповед, че той също проповядвал евангелието на небесното царство и че всички, които го слушали, били трогнати до сълзи. Като чу това, Исус тръгна по стъпките на този човек към Галилейското езеро. Когато Петър чу призива на Исус, той Го последва.

Докато следваше Исус, Петър си създаде много преценки за Него и винаги съдеше за Него от своята гледна точка. Въпреки че Петър притежаваше някакво разбиране за Духа, то не беше напълно ясно, поради което той каза: „Трябва да следвам този, който е изпратен от Небесния Отец. Трябва да призная този, който е избран от Светия Дух“. Той не разбираше нещата, които вършеше Исус, и му липсваше яснота за тях. Петър вече бе следвал Исус от известно време, когато интересът му към делата и думите на Исус започна да нараства, както и интересът му към Самия Исус. Той започна да усеща, че Исус поражда любов и вдъхва уважение; харесваше му да общува с Исус, да бъде близо до Него и да слуша думите Му, които удовлетворяваха нуждите му и му помагаша. Докато следваше Исус, Петър наблюдаваше и взимаше присърце всичко в живота Му: Неговите

дела, думи, движения и изрази. Той придоби дълбокото разбиране, че Исус не е като обикновените хора. Въпреки че човешкият Му облик бе изключително обикновен, Исус беше изпълнен с любов, състрадание и толерантност към хората. Всичко, което Той правеше или казваше, помагаше изключително много на другите, и Петър успя да види и да придобие от Исус неща, които никога не бе виждал и никога не бе притежавал. Видя, че макар и Исус да не притежаваше нито висок ръст, нито необичайна човешка същност, в него имаше нещо наистина необикновено и изключително. И въпреки че Петър не можеше напълно да го обясни, той виждаше, че Исус действа различно от всеки друг, тъй като нещата, които правеше, напълно се различаваха от онова, което вършеха обикновените хора. От момента на първия му досег с Исус, Петър осъзна, че характерът Му бе различен от този на обикновения човек. Той винаги действаше уверено и без да бърза, никога не преувеличаваше, нито омаловажаваше значението на даден предмет и водеше такъв начин на живот, който разкриваше едновременно нормален и достоен за възхищение характер. В разговорите Исус винаги говореше просто и предразполагащо, общуваше по весел, но спокоен начин — и все пак, докато вършеше делото Си, Той никога не губеше достойнство. Петър видя, че Исус понякога бе необщителен, а друг път говореше непрекъснато. Понякога Той беше толкова щастлив, че приличаше на подскачащ игрив гълъб, а друг път беше толкова тъжен, че изобщо не говореше и изглеждаше обременен от мъка, сякаш бе някоя изхабена и уморена майка. Понякога бе изпълнен с гняв, като смел войник, който се втурва да убие врага, а понякога дори наподобяваше ръмжащ лъв. Понякога Той се смееше, а друг път се молеше и плачеше. Независимо как се държеше Исус, в душата на Петър растяха безгранична любов и уважение към Него. Смахът на Исус го изпълваше с радост, тъгата Му го потапяше в скръб, гневът Му го плашеше, а Неговото милосърдие, прошка и строгите изисквания, които Той поставяше към хората, накараха Петър наистина да Го обикне и породиха у него истински страх от Исус и силен копнеж по Него. Петър, разбира се, стигна до осъзнаването на всичко това постепенно, след като бе живял заедно с Исус в продължение на няколко години.

Петър беше особено здравомислещ човек, надарен с природна интелигентност от раждането си и въпреки това, докато следваше Исус, той извърши много необмислени действия. В самото начало той имаше някои представи за Исус. Попита Го: „Казват, че си пророк, така че когато си бил на осем години и си започнал да разбираш нещата, вече знаел ли си, че си Бог? Знаел ли си, че си заченат от Светия Дух?“. Исус отговори: „Не, не знаех. Не ти ли приличам на обикновен човек? Аз съм като всички останали. Божият пратеник е обикновен човек, а не необикновен. И въпреки че работата, която извършвам, представлява Моя небесен Отец, Моят образ, личността, която съм, и това плътско тяло не могат напълно да представляват Моя небесен Отец, а само част от Него. Въпреки че

съм дошъл от Духа, Аз все пак съм обикновен човек и Моят Отец Ме изпрати на Земята като обикновен човек, а не като необикновен“. Щом чу това, Петър започна малко да разбира Исус. Той успя да придобие много по-дълбоко разбиране едва след като преживя безброй часове от работата на Исус, от Неговото учение, пастирството и подкрепата Му. След като навърши трийсет, Той разказа на Петър за предстоящото Си разпятие и че е дошъл, за да извърши етап от делото — делото на разпятието — за изкуплението на цялото човечество. Исус му каза също, че три дни след разпятието Човешкият Син ще възкръсне, след което в продължение на четиридесет дни ще се явява на хората. Като чу тези думи, Петър се натъжи и ги прие присърце; оттогава той се оближи още повече с Исус. След като известно време продължи да натрупва опит, Петър започна да осъзнава, че всичко, направено от Исус, е проява на Божието същество, и започна да си мисли, че Исус е изключително обичлив. Едва след като стигна до това разбиране, Светият Дух го просветли отвътре. Тогава Исус се обърна към Своите ученици и други последователи и попита: „Йоане, кой казваш, че съм Аз?“. Йоан отговори: „Ти си Моисей“. После Той се обърна към Лука: „А ти, Лука, за кого Ме мислиш?“. Лука отговори: „За най-великия от пророците“. Тогава той попита една сестра и тя отговори: „Ти си най-великият от пророците, чиито думи се умножават от века и до века. Никой не прави толкова велики пророчества като Твоите, никой няма знания, по-големи от Твоите. Ти си пророк“. Тогава Исус се обърна към Петър и попита: „Петре, а ти за кого Ме мислиш?“. Петър отговори: „Ти си Христос, Синът на живия Бог. Ти не си от земята, а слезе от небето. Ти не си като Божиите създания. Ние сме на земята и Ти си тук, с нас, но не си от света и не си от земята, а от небето“. Светият Дух просветли Петър именно чрез неговия опит, което му даде възможност да стигне до това разбиране. След това просветление той се възхищаваше още повече на всичко, което Исус правеше, мислеше за Исус като за още по-обичлив и в сърцето си винаги чувстваше неохота да се раздели с Него. И така, когато Исус Се яви на Петър за първи път след разпятието и възкресението Си, той възкликна с неизразима радост: „Господи! Ти възкръсна!“.

Тогава, ридаяйки, Петър хвана една необичайно голяма риба, сготви я и я поднесе на Исус. Исус се усмихна, но не каза нищо. Макар Петър да знаеше, че Исус е възкръснал, той не разбираше свързаната с това тайна. Когато Му даде сготвената риба, Исус не я отказа, но не каза нищо и не седна да я яде, а вместо това изведнъж изчезна. Това силно разтърси Петър и едва тогава той разбра, че възкръсналият Исус се различава от предишния Исус. Щом го осъзна, той се опечали, но намери утеха в знанието, че Господ е завършил делото Си. Той знаеше, че Исус е завършил Своето дело, че времето Му сред хората е приключило и че от този момент нататък те ще трябва да продължат самостоятелно по своя път. Веднъж Исус бе казал на Петър: „Ти също трябва да пиеш от горчивата чаша, от която пих Аз (каза го след възкресението Си). Ти също трябва да извървиш пътя, по който минах Аз.

Трябва да дадеш живота си за Мен“. За разлика от днес, по онова време делото не приемаше формата на общуване лице в лице. През Епохата на благодатта делото на Светия Дух беше особено прикрито и Петър изпита много трудности. Понякога стигаше до там, че да възкликне: „Боже! Нямам нищо друго освен живота си. Макар да не е особено ценен за Теб, искам да Ти го посветя. Въпреки че хората са недостойни да Те обичат и любовта и сърцата им не струват нищо, вярвам, че знаеш желанието на човешките сърца. И макар телата на хората да не заслужават да бъдат приети от Теб, искам да приемеш сърцето ми“. Произнасянето на такива молитви го подкрепяше, особено когато се молеше така: „Искам да посветя цялото си сърце на Бог. Макар да не мога да направя нищо за Бог, все пак искам предано да го удовлетворявам и изцяло да му се посветя. Вярвам, че Бог непременно ще погледне към сърцето ми“. Той каза също: „Не искам нищо в живота си, освен моите мисли за любов към Бог и желанието на сърцето ми да бъдат приети от Него. Бях с Господ Исус толкова дълго, но никога не съм Го обичал и това е най-големият ми дълг. И въпреки че бях с Него, не Го познавах и дори казах някои неуместни неща зад гърба Му. Мисълта за това ме кара да се чувствам още по-задължен към Господ Исус“. Петър винаги се молеше по този начин. Той каза: „Аз съм по-незначителен от прахта. Единственото, което мога да направя, е да посветя преданото си сърце на Бог“.

В живота на Петър имаше един кулминационен момент, когато тялото му беше почти напълно смазано, но Исус го насърчи вътрешно. Веднъж Той му се яви. Когато Петър страдаше ужасно и чувстваше, че сърцето му е разбито, Исус го наставляваше: „Ти беше с Мен на земята и Аз бях с теб тук. И въпреки че преди бяхме заедно на небето, все пак това беше в духовния свят. Сега ти си на земята, а Аз се върнах в духовния свят, защото не принадлежа на земята, и макар ти също да не принадлежиш на земята, трябва да изпълниш функцията си тук. Тъй като си служител, трябва да изпълниш своя дълг“. Като чу, че ще може да се върне при Бог, Петър намери утеха. По това време Петър беше почти прикован на легло поради мъките си; той се разкаж до такава степен, че каза: „Аз съм толкова покварен, че не мога да угодя на Бог“. Исус му се яви и каза: „Петре, дали не си забравил решението, което веднъж взе пред Мен? Наистина ли си забравил всичко, което казах? Нима си забравил за решението си, взето заради Мен?“. Петър видя, че това е Исус и стана от леглото, а Исус го утеши с думите: „Вече ти казах, че не принадлежа на земята. Трябва да разбереш това. Но не забрави ли още нещо, което ти казах? Че и ти не си от земята, нито от този свят. Сега те чака работа, която трябва да свършиш. Не бива да тъгуваш така. Не бива да страдаш така. Въпреки че хората и Бог не могат да съжителстват в един свят, Аз имам Моето дело, а ти имаш твоето, и един ден, когато работата ти приключи, ще се окажем заедно в едно царство и Аз ще те заведа там, където ще бъдеш с Мен завинаги“. Тези думи утешиха и насърчиха Петър. Той разбра, че страданието му

е нещо, което трябва да изпита и изтърпи, и оттогава се въодушеви. Във всички ключови моменти Исус се явяваше на Петър, даваше му специално просветление и наставления и свърши много работа върху него. И за какво най-много съжаляваше Петър? Скоро след думите на Петър „Ти си Синът на Живия Бог“, Исус му зададе още един въпрос (макар че това не е написано в Библията по този начин). Исус го попита: „Петре! Обичал ли си Ме някога?“. Петър разбра значението на думите Му и отвърна: „Господи! Някога обичах Небесния Отец, но признавам, че Теб никога не съм Те обичал“. Тогава Исус каза: „Ако хората не обичат Отца, който е на небето, как могат да обичат Сина, който е на земята? И ако хората не обичат Сина, изпратен от Бог Отец, как могат да обичат Небесния Отец? Ако хората наистина обичат Сина, който е на земята, тогава те наистина обичат Отца, който е на небето“. Когато Петър чу тези думи, той осъзна какво му бе липсвало. Винаги го бе измъчвало до сълзи разкаянието му от собствените му думи, че „Някога обичах Небесния Отец, но Теб никога не съм Те обичал“. След възкресението и възнесението на Исус той изпитваше още по-голямо разкаяние и печал заради тези си думи. Като си спомняше за миналите си дела и си напомняше за сегашния си духовен ръст, Петър често се обръщаше към Исус в молитва, винаги с чувство на разкаяние и неизпълнен дълг заради това, че не бе изпълнил Божията воля и не бе отговорил на Божиите изисквания. Тези проблеми станаха най-тежкото му бремe. Той каза: „Един ден ще Ти посветя всичко, което имам, и всичко, което представлявам, и ще Ти дам най-ценното си“. Той каза: „Боже! Имам само една вяра и само една любов. Животът и тялото ми не струват нищо. Имам само една вяра и само една любов. Вярата в Теб е в ума ми и любовта към Теб е в сърцето ми. Имам само тези две неща, които да ти дам, и нищо друго“. Петър беше много окуражен от думите на Исус, тъй като преди да бъде разпнат, Той му бе казал: „Аз не съм от този свят, ти също не си от този свят“. По-късно, когато Петър изпитваше силни страдания, Исус му напомни: „Петре, нима си забравил? Аз не съм от този свят, напуснах го по-рано само заради моето дело. Ти също не си от този свят, наистина ли си го забравил? Казах ти го два пъти, не помниш ли?“. Щом го чу, Петър отговори: „Не съм забравил!“. Тогава Исус каза: „Някога беше щастлив, когато беше с Мен на небето и беше до Мен. Липсвам ти и ти Ми липсваш. Въпреки че в Моите очи сътворените същества дори не си струва да бъдат споменавани, как да не обичам този, който е невинен и достоен за обич? Забрави ли обещанието Ми? Трябва да приемеш поръчението Ми на земята, трябва да изпълниш задачата, която ти възложих. Един ден непременно ще те заведа там, където ще бъдеш до Мен“. Като чу това, Петър се обнадее още повече и се вдъхнови още повече, дотолкова, че когато беше разпнат на кръста, той успя да каже: „Боже! Не съм способен да Те обичам достатъчно! Дори да ме молиш да умра, любовта ми все още е твърде малка. Където и да изпратиш душата ми, независимо дали ще изпълниш предишните си обещания или не,

каквото и да правиш след това, аз Те обичам и вярвам в Теб“. Онова, което го поддържаше, беше неговата вяра и истинска любов.

Една вечер няколко ученици, включително Петър, плаваха с Исус в една рибарска лодка и Петър Му зададе много наивен въпрос: „Господи! Отдавна искам да Те питам нещо“. Исус отговори: „Задай въпроса си!“. Тогава Петър попита: „Ти ли извърши делото през Епохата на закона?“. Исус се усмихна, сякаш казваше: „Колко е наивно това дете!“. И след това отвърна решително: „Не беше Мое дело, а на Йехова и Моисей“. Като чу това, Петър възкликна: „О! Значи не си го свършил Ти“. Щом Петър изрече това, Исус повече не каза нищо. Петър си помисли: „Не си го извършил Ти, затова нищо чудно, че си дошъл да унищожиш закона, защото той не е Твое дело“. И на сърцето му олекна. Впоследствие Исус осъзна, че Петър е доста наивен, но тъй като по това време Петър не притежаваше разбиране, Исус не каза нищо повече и не го опроверга директно. Веднъж Исус проповядваше в една синагога, където се бяха събрали много хора, включително Петър. Исус каза в Своята проповед: „Онзи, който ще дойде от века и до века, ще извърши делото на изкуплението в Епохата на благодатта, за да изкупи цялото човечество от греха, но докато извежда хората от греха, Той няма да бъде ограничен от никакви разпоредби. Ще излезе извън ограниченията на закона и ще навлезе в Епохата на благодатта. Той ще изкупи цялото човечество. Той ще прекрачи от Епохата на закона в Епохата на благодатта, но никой няма да познае Него, дошлия от Йехова. Работата, извършена от Моисей, беше предоставена от Йехова; Моисей разработи закона въз основа на делото, извършено от Йехова“. След като каза това, Той продължи: „Онези, които отменят заповедите от Епохата на благодатта по време на Епохата на благодатта, ще се сблъскат с бедствие. Те трябва да застанат в храма и да приемат гибелта от Бог и огън ще се изсипе върху тях“. Когато Петър чу тези думи, те му оказаха известно влияние и през цялото време, докато Петър натрупваше опит, Исус го напътстваше и подкрепяше, разговаряше искрено с него и вследствие на това Петър започна да разбира малко по-добре Исус. Когато Петър си спомни за проповедта на Исус в онзи ден и въпроса, който Му бе задал, когато бяха в рибарската лодка, и отговора на Исус, както и как Той се беше усмихнал, Петър най-после разбра всичко. Впоследствие Светият Дух просветли Петър и едва тогава той осъзна, че Исус бе Синът на живия Бог. Осъзнаването на Петър беше резултат от просветлението на Светия Дух, но това осъзнаване бе предшествано от определен процес. Точно защото Петър бе задавал въпроси на Исус, бе слушал неговите проповеди, а после и благодарение на специалното общение с Исус и специалното Му наставничество, Петър стигна до осъзнаването, че Исус е Синът на живия Бог. Това не бе постигнато за една нощ, а представляваше процес, който му помогна в по-нататъшните му преживявания. Защо Исус не извърши делото на усъвършенстването в други хора, а само в Петър? Защото Петър беше единственият, който разбра, че Исус е Синът на живия Бог;

никой друг не разбра това. Въпреки че Исус имаше много ученици, които узнаха много неща по времето, когато Го следваха, познанието им беше повърхностно. Ето защо Исус избра Петър като пример за усъвършенстване. Това, което Исус каза тогава на Петър, са думите, с които днес се обръща към хората, чието познание и навлизане в живота трябва да достигне същото ниво като това на Петър. Именно при спазване на това изискване и чрез този път Бог ще усъвършенства всеки. Защо от хората днес се изисква да имат истинска вяра и истинска любов? Вие също трябва да преживеете онова, което преживя Петър. Плодовете, които Петър придоби благодарение на преживяното, трябва да се проявят във вас. И вие също трябва да изпитате болката, която изпита Петър. Пътят, по който вървите, е същият път, който извървя Петър. Болката, която понасяте, е същата болка, която Петър изтърпя. Когато спечелите слава и когато изживеете истински живот, значи изживявате образа на Петър. Пътят е същият и човек е усъвършенстван, когато го следва. Но, в сравнение с Петър, на вас ви липсват някои качества, тъй като времената са се променили, а се е променил и мащабът на човешката поквара. Освен това Юдея беше царство с древна и многовековна култура. Затова трябва да направите всичко възможно, за да подобрите качествата си.

Петър беше много разумен човек, проникателен във всичко, което правеше, и беше изключително честен. Той преживя много неуспехи. Първият му досег с обществото беше на четиринадесетгодишна възраст, когато той започна да посещава училище и да ходи в синагогата. Беше изпълнен с ентузиазъм и винаги охотно присъстваше на събрания. По това време Исус все още не беше започнал официално да върши делото Си — Епохата на благодатта беше в началото си. На четиринадесетгодишна възраст Петър започна да влиза в досег с религиозни фигури. Когато навърши осемнадесет години, той вече бе влязъл в досег с висшите религиозни кръгове, но след като видя хаоса, който се случваше зад кулисите на религията, той се оттегли. Коварството, лукавството и интригите на тези хора предизвикаха изключително отвращение у него (така работеше Светият Дух по онова време, за да го направи съвършен; най-вече като го подтикна към действие и извърши малко специална работа върху него), така че на осемнадесет години Петър изостави синагогата. Родителите му го тормозеха и не му позволяваха да вярва (те бяха дяволи и неверници). В крайна сметка Петър напусна дома си и започна да пътува по света, като се занимаваше с риболов и проповядване в продължение на две години, през които беше и водач на доста хора. Сега вече трябва да ти е ясно точно кой път бе избрал Петър. Ако виждаш ясно пътя му, значи ще си сигурен в делото, което се извършва днес, и няма да се оплакваш, да бъдеш пасивен или да копнееш за каквото и да било. Трябва да изпиташ настроението, което тогава бе завладяло Петър: той беше поразен от мъка, вече не питаше за бъдещето и не искаше благословения. Той не търсеше изгода, щастие, слава или късмет в този свят, а се стремеше единствено да живее

възможно най-смислен живот, тоест да се отплати за Божията любов и да посвети на Бог всичко най-ценно, което имаше. Само тогава сърцето му щеше да се изпълни с удовлетворение. Петър често се молеше на Исус, изричайки следните думи: „Господи Исусе Христе, някога Те обичах, но никога не съм Те обичал истински. Макар да казах, че вярвам в Теб, никога не съм Те обичал с искрено сърце. Само Ти се възхищавах, обожавах Те и ми липсваше, но никога не съм Те обичал, нито съм имал истинска вяра в Теб“. Той непрекъснато се молеше в стремежа си да намери решителност и постоянно се насърчаваше от думите на Исус, и черпеше мотивация от тях. По-късно, след определен период на натрупване на опит, Исус го подложи на изпитание, като предизвика у Петър чувство на още по-голям копнеж към Него. Петър каза: „Господи Исусе Христе! Как ми липсваш! Как жадувам да Те погледна! Липсва ми толкова много и не мога да се отплатя за любовта Ти. Моля Те да ме вземеш скоро. Кога ще имаш нужда от мен? Кога ще ме вземеш? Кога ще мога да погледна лицето Ти отново? Не искам повече да живея в това тяло и да продължа да се покварявам, не искам повече да бъда непокорен. Готов съм да Ти посветя всичко, което имам, възможно най-скоро и не искам да Те натъжавам повече“. Така се молеше той, но по това време не знаеше какво ще усъвършенства Исус в него. По време на мъчителните изпитания Исус отново му се яви и каза: „Петре, искам да те направя съвършен, за да станеш такъв плод, който да бъде кристализация на усъвършенстването ти от Мен и на който да се насладя. Можеш ли наистина да свидетелстваш за Мен? Изпълни ли онова, което те помолих? Изживя ли думите Ми? Някога Ме обичаше, но макар да Ме обичаше, изживя ли Ме? Какво направи за Мен? Признаваш, че не си достоен за любовта Ми, но какво направи за Мен?“. Петър осъзна, че не бе направил нищо за Исус, и си спомни, че някога се бе заклел да даде живота си на Бог. Затова той спря да се оплаква и след това молитвите му станаха много по-добри. Той се молеше със следните думи: „Господи Исусе Христе! Веднъж Те напуснах и Ти също ме напусна веднъж. Прекарахме известно време разделени и известно време заедно. Ти обаче ме обичаш повече от всички други. Неведнъж съм се бунтувал срещу Теб и неведнъж съм Те натъжавал. Как да забравя това? Винаги си го спомням и никога не забравям работата, която си извършил върху мен, и онова, което си ми възложил. Направих всичко по силите си за работата, която извърши върху мен. Знаеш какво мога да направя и освен това знаеш каква роля мога да играя. Искам да се подчиня на Твоето ръководство и ще Ти посветя всичко, което имам. Само Ти знаеш какво мога да направя за Теб. Въпреки че бях толкова измамен от Сатана и се бунтувах срещу Теб, вярвам, че няма да ме запомниш с тези прегрешения и няма да се основаваш на тях в отношението Си към мен. Искам да посветя целия си живот на Теб. Не искам нищо, както и нямам други надежди или намерения. Искам само да действам според плана Ти и да изпълнявам волята Ти. Ще пия от горчивата Ти чаша и съм Твой смирен слуга“.

Трябва ясно да си представите пътя, по който вървите; трябва ясно да си представите пътя, по който ще поемете в бъдеще, какво точно ще усъвършенства Бог и какво точно ви е поверено. Може би един ден ще се сблъскате с изпитание и ако тогава можете да се вдъхновите от опита на Петър, това ще покаже, че наистина вървите по същия път като него. Бог похвали Петър за истинската му вяра и любов и за предаността му към Него. Точно заради неговата честност и копнежа за Бог в сърцето му Бог го направи съвършен. Ако наистина имате същата любов и вяра като Петър, тогава Исус със сигурност ще ви направи съвършени.

САМО ЧРЕЗ ПРЕМИНАВАНЕ ПРЕЗ ОБЛАГОРОДЯВАНЕ ЧОВЕК МОЖЕ ДА ПРИТЕЖАВА ИСТИНСКА ЛЮБОВ

Всички вие сте в процес на преминаване през изпитание и облагородяване. Как трябва да обичате Бог по време на облагородяването? След като претърпят облагородяване, хората са способни да възнесат истинска възхвала на Бог и наред с облагородяването могат да се убедят колко много са недостатъците им. Колкото по-голямо е твоето облагородяване, толкова по-способен си да се отречеш от плътта; колкото по-голямо е облагородяването на хората, толкова по-силна е тяхната любов към Бог. Ето какво трябва да разберете. Защо хората трябва да се облагородяват? Какъв резултат се цели да се постигне? Какво е значението на Божието дело за облагородяването на човека? Ако наистина търсиш Бог, тогава, след като си претърпял Неговото облагородяване до определена степен, ще почувстваш, че то е изключително добро и крайно необходимо. Как трябва човек да обича Бог по време на облагородяването? Като използваш решимостта да обичаш Бог, за да приемеш Неговото облагородяване: по време на облагородяването ти се измъчваш отвътре, сякаш нож пробжда сърцето ти, но си готов да удовлетвориш Бог, като използваш своето боголюбиво сърце, а не искаш да се грижиш за плътта. Това се разбира под практикуване на любов към Бог. Боли те отвътре и страданието ти е достигнало определен предел, но все още си готов да застанеш пред Бог и да се молиш, като изричаш: „О, Боже! Не мога да Те оставя. Въпреки че в мен има тъмнина, искам да Те удовлетвори; Ти познаваш сърцето ми и искам да вложиш повече от любовта Си в мен“. Това е практикуване по време на облагородяване. Ако използваш боголюбивото си сърце като основа, облагородяването може да те доближи до Бог и да те направи по-близък с Него. Тъй като вярваш в Бог, трябва да Му отдадеш сърцето си. Ако принесеш и положиш сърцето си пред Бог, тогава по време на облагородяването ще бъде невъзможно да се отречеш от Бог или да Го оставиш. По този начин

връзката ти с Бог ще става все по-близка и по-нормална, а общуването ти с Бог — все по-често. Ако винаги практикуваш по този начин, ще прекарваш повече време в Божията светлина и повече време под напътствието на Неговите слова. Освен това ще настъпват все повече промени в нрава ти, а знанията ти ще се увеличават с всеки изминал ден. Когато дойде денят, в който внезапно те сполетят Божиите изпитания, не само ще можеш да застанеш на страната на Бог, но и ще можеш да свидетелстваш за Бог. Тогава ще бъдеш като Йов и като Петър. След като си свидетелствал за Бог, ти ще Го обичаш истински и с радост ще дадеш живота си за Него; ще бъдеш Божи свидетел и Бог ще те обича. Любовта, която е преживяла облагородяване, е силна, а не слаба. Независимо от това кога и как Бог те подлага на Своите изпитания, ти си способен да отхвърлиш притесненията си за това дали ще живееш, или ще умреш, с радост да отхвърлиш всичко в името на Бог и с радост да понесеш всичко за Бог — така любовта ти ще бъде чиста, а вярата ти — истинска. Едва тогава ще бъдеш човек, който наистина е обичан от Бог и който наистина е доведен до съвършенство от Бог.

Ако хората попаднат под влиянието на Сатана, те не таят любов към Бог, а предишните им видения, любов и решителност изчезват. Някога хората са смятали, че трябва да страдат за Бог, а днес смятат, че това е срамно и са пълни с оплаквания. Това е дело на Сатана, знак, че човек е паднал под властта на Сатана. Ако изпаднеш в такова състояние, трябва да се молиш и да го промениш възможно най-скоро — това ще те предпази от атаките на Сатана. Именно по време на мъчителното облагородяване човек най-лесно може да попадне под влиянието на Сатана, така че как трябва да обичаш Бог по време на такова облагородяване? Трябва да призовеш волята си, да положиш сърцето си пред Бог и да Му посветиш времето, което ти остава. Независимо от това как Бог те облагородява, трябва да можеш да прилагаш истината на практика, за да удовлетвориш Божията воля, и трябва да се заемеш да търсиш Бог и да търсиш общение. В такива моменти колкото си по-пасивен, толкова по-негативен ще станеш и толкова по-лесно ще се върнеш назад. Когато е необходимо да изпълняваш функцията си, макар и да не я изпълняваш добре, правиш всичко по силите си и го правиш, като използваш единствено боголюбивото си сърце; независимо от това какво казват другите — без значение дали казват, че си се справил добре, или че си се справил зле — намеренията ти са правилни и не си самодоволен, защото действаш от името на Бог. Когато другите те разбират погрешно, можеш да се помолиш на Бог и да кажеш: „О, Боже! Не искам другите да ме търпят или да се отнасят добре с мен, нито да ме разбират или одобряват. Моля се само да мога да Те обичам в сърцето си, да съм спокоен в сърцето си и съвестта ми да е чиста. Не искам другите да ме хвалят или да ме уважават; стремя се само да Те удовлетвори от сърце; изпълнявам ролята си, като правя всичко по силите си, и макар да съм лекомислен, глупав, с ниско качество и сляп, знам, че

Ти си прекрасен, и съм готов да Ти посветя всичко, което имам“. Щом се помолиш така, боголюбивото ти сърце се появява и ти олеква на сърцето. Това се разбира под практикуване на любов към Бог. Докато се учиш от опита си, ще се провалиш два пъти и ще успееш веднъж, или ще се провалиш пет пъти и ще успееш два пъти, и докато придобиваш опит по този начин, само наред провалите ще си способен да видиш обичливостта на Бог и да откриеш собствените си недостатъци. Следващия път, когато се сблъскаш с подобни ситуации, трябва да си внимателен, да правиш по-предпазливи крачки и да се молиш по-често. Постепенно ще развиеш способността да побеждаваш в такива ситуации. Ако това се случи, молитвите ти са били ефективни. Когато видиш, че този път си успял, ще бъдеш вътрешно удовлетворен, а когато се молиш, ще си способен да почувстваш Бог и да усетиш, че присъствието на Светия Дух не те е напуснало — едва тогава ще разбереш как Бог работи в теб. Практикуването по този начин ще ти даде път към изживяването. Ако не прилагаш истината на практика, тогава ще останеш без присъствието на Светия Дух в теб. Но ако прилагаш истината на практика, когато се сблъскаш с нещата такива, каквито са, тогава, въпреки че вътрешно те боли, след това Светият Дух ще бъде с теб, ще си в състояние да усещаш Божието присъствие, когато се молиш, ще имаш силата да практикуваш Божиите слова, а по време на общуването с твоите братя и сестри нищо няма да тежи на съвестта ти и ще се чувстваш спокоен, а така ще си способен да извадиш наяве това, което си свършил. Независимо от това, което казват другите, ти ще си способен да имаш нормална връзка с Бог, няма да бъдеш ограничаван от другите, ще се издигнеш над всичко и по този начин ще покажеш, че твоето практикуване на Божиите слова е било ефективно.

Колкото по-голямо е облагородяването от Бог, толкова повече сърцата на хората са способни да обичат Бог. Мъката в сърцата им е от полза за живота им, те са по-способни да бъдат смирени пред Бог, връзката им с Бог е по-близка и те са по-способни да видят върховната Божия любов и Неговото върховно спасение. Петър преживя облагородяване стотици пъти, а Йов премина през няколко изпитания. Ако искате Бог да ви доведе до съвършенство, вие също трябва да преминете през облагородяване стотици пъти; само ако преминете през този процес и разчитате на тази стъпка, ще сте способни да удовлетворите Божията воля и да бъдете доведени до съвършенство от Бог. Облагородяването е най-доброто средство, чрез което Бог довежда хората до съвършенство; само облагородяването и мъчителните изпитания могат да разкрият истинската любов към Бог в сърцата на хората. Без трудности хората са лишени от истинска любов към Бог; ако не са подложени на вътрешни изпитания, ако не са подложени на истинско облагородяване, тогава сърцата им винаги ще витаят навън. След като си бил облагороден до определена степен, ще видиш собствените си слабости и затруднения, ще видиш колко много недостатъци имаш и че не си в състояние да

преодолееш множеството проблеми, с които се сблъскваш, и ще видиш колко голямо е твоето непокорство. Само по време на изпитания хората са способни да опознаят истинското си състояние; изпитанията правят хората по-способни да бъдат усъвършенствани.

През живота си Петър преживя облагородяване стотици пъти и претърпя много болезнени изпитания. Това облагородяване се превръща в основа на върховната му любов към Бог и в най-значимия опит в целия му живот. Това, че е успял да придобие върховна любов към Бог, се дължи в известен смисъл на решимостта му да обича Бог; по-важното е обаче, че се дължи на облагородяването и страданието, през които премина. Това страдание се превърна в негов пътеводител по пътя на любовта към Бог и в най-запомнящото се нещо за него. Ако хората не преминат през болката на облагородяването, когато обичат Бог, тяхната любов е пълна с поквара и лични предпочитания; такава любов е изпълнена с идеите на Сатана и по същество е неспособна да удовлетвори Божията воля. Решителността да обичаш Бог не се равнява на истинската любов към Бог. Въпреки че всичко, за което мислят в сърцето си, е в името на любовта към Бог и Неговото удовлетворяване и въпреки че мислите им изглеждат изцяло посветени на Бог и лишени от всякакви човешки идеи, когато мислите им се представят пред Бог, Той не одобрява и не благославя такива мисли. Дори когато хората са разбрали напълно всички истини — когато са опознали всички тях — не може да се каже, че това е признак за любов към Бог, не може да се каже, че тези хора действително обичат Бог. Въпреки че са разбрали много истини, без да са преминали през облагородяване, хората не са способни да приложат тези истини на практика; само по време на облагородяване хората могат да разберат истинското значение на тези истини и само тогава могат истински да оценят дълбокия им смисъл. В този момент, когато опитат отново, те са в състояние да приложат истините на практика правилно и в съответствие с Божията воля; в този момент човешките им идеи са избледнели, човешката им поквара е намалена и човешките им емоции са отслабени; само в този момент практиката им е истинско проявление на любовта към Бог. Ефектът на истината за любовта към Бог не се постига с изговорено знание или вътрешно желание, нито може да се постигне просто чрез разбиране на тази истина. Изисква се хората да платят определена цена, да преминат през много мъка по време на облагородяването и едва тогава любовта им ще стане чиста и по Божието сърце. Когато изисква от човека да Го обича, Бог не изисква от него да Го обича със страст или по собствена воля; човек може да Го обича истински само чрез вяност и като използва истината в служба на Бог. Но човекът живее сред поквара и затова не е способен да използва истината и верността, за да служи на Бог. Той е или твърде страстен по отношение на Бог, или твърде хладен и безразличен; или обича Бог до крайност, или Го ненавижда до крайност. Тези, които живеят сред поквара, винаги се намират между тези две крайности, като винаги живеят според

собствените си желания, но вярват, че са прави. Въпреки че съм го споменавал неведнъж, хората не са способни да го приемат сериозно, не са способни напълно да разберат значението му и затова живеят с вяра от самозаблуда, в заблуда за любовта към Бог, която разчита на тяхната упоритост. В хода на историята, с развитието на човечеството и с течение на епохите Божиите изисквания към човека са ставали все по-високи и Той все повече е изисквал човекът да бъде безупречен спрямо Него. Но познанието на човека за Бог е ставало все по-неясно и по-абстрактно, а любовта му към Бог — все по-покварена. Състоянието на човека и всичко, което той прави, все повече противоречи на Божията воля, защото човекът е ставал все по-дълбоко покварен от Сатана. Това изисква Бог да извърши повече и по-голямо дело на спасение. Човекът е все по-претенциозен в изискванията си към Бог, а любовта му към Бог постоянно намалява. Хората живеят в непокорство, без истината, водят живот без човешка същност; не само че не изпитват ни най-слаба любов към Бог, но и преливат от непокорство и противопоставяне. Макар да си мислят, че вече изпитват най-висшата любов към Бог и че не биха могли да бъдат по-услужливи към Него, Бог не вярва, че това е така. За Него е съвършено ясно колко покварена е любовта на човека към Него и Той никога не е променял мнението си за човека заради неговото угодничество, нито пък се е отплащал за добрата воля на човека в резултат на неговата преданост. Противно на човека, Бог е способен да прави разлика: Той знае кой Го обича истински и кой — не, и вместо да бъде обзет от плам и грижи заради моментните импулси на човека, Той се отнася към човека според неговата същност и поведение. Бог все пак е Бог и има Своето достойнство и Своите прозрения; човекът, в края на краищата, е човек и Бог няма да се увлече от любовта към човека, когато тя е в противоречие с истината. Напротив, Той се отнася по подходящ начин към всичко, което човек прави.

Изправен пред състоянието на човека и отношението му към Бог, Бог е извършил ново дело, като дава възможност на човека да притежава както познание за Него, така и подчинение към Него, и както любов, така и свидетелство. Затова човек трябва да преживее Божието облагородяване, както и да изпита Неговото правосъдие, разправяне и кастрене, без които човек никога не би познал Бог и не би бил способен да Го обича истински и да свидетелства за Него. Божието облагородяване на човека не цели само един ефект, а цели многостранен ефект. Само така Бог извършва делото по облагородяването на онези, които искат да търсят истината, за да може Бог да доведе до съвършенство тяхната решителност и любов. За онези, които искат да търсят истината и копнеят за Бог, нищо не е по-смислено и по-полезно от подобно облагородяване. За човека не е толкова лесно да познае или разбере Божия нрав, защото Бог в крайна сметка е Бог. В края на краищата невъзможно е Бог да има същия нрав като човека и затова за човека не е лесно да познава Неговия нрав. Истината не е изначално притежавана от човека

и не се разбира лесно от онези, които са били покварени от Сатана; човекът е лишен от истината и от решимостта да я прилага на практика и ако не страда и не бъде облагороден или съден, тогава неговата решителност никога няма да бъде доведена до съвършенство. За всички хора облагородяването е болезнено и много трудно за приемане, но именно по време на облагородяването Бог разкрива Своя праведен нрав пред човека и оповестява Своите изисквания към човека, осигурява повече просветление и по-реално кастрене и справяне; чрез сравнението между фактите и истината Той помага на човека по-добре да опознае себе си и да разбере по-добре истината и Божията воля, като по този начин помага на човека да има по-истинска и по-чиста любов към Бог. Такива са Божиите цели, когато извършва облагородяване. Цялото дело, което Бог върши в човека, има своите цели и значение; Бог не върши безсмислени дела, нито върши дела, които не са полезни за човека. Облагородяването не означава отстраняване на хората от погледа на Бог, нито означава унищожението им в ада. По-скоро означава промяна на нрава на човека по време на облагородяването, промяна на намеренията му, на старите му възгледи, на любовта му към Бог и на целия му живот. Облагородяването е истинско изпитание за човека и форма на реално обучение, а само по време на облагородяване любовта му може да изпълни изначалната си функция.

ТЕЗИ, КОИТО ОБИЧАТ БОГ, ЗАВИНАГИ ЩЕ ЖИВЕЯТ В НЕГОВАТА СВЕТЛИНА

Същината на вярата на повечето хора в Бог е религиозното убеждение: те не са способни да обичат Бог, могат само да Го следват автоматично, но не и да копнеят за Него истински или да Го обожават. Те само Го следват мълчаливо. Много хора вярват в Бог, но малцина са тези, които Го обичат; те само „се боят“ от Бог, защото се страхуват от катастрофа, или пък се „възхищават“ на Бог заради Неговото величие и могъщество, но в техния страх и възхищение няма любов или истински копнеж. В своите преживявания те търсят дребните подробности от истината или пък някакви незначителни тайни. Повечето хора просто следват, като „ловят“ благословения в мътни води; те не търсят истината и не се подчиняват искрено на Бог, за да получат Божиите благословения. Животът на вярата на всички хора в Бог е безсмислен, той няма стойност и в него са личните им съображения и стремежи; те не вярват в Бог, за да го обичат, а за да бъдат благословени. Много хора постъпват както желаят, правят каквото си искат и никога не се замислят за интересите на Бог или дали това, което правят, е в съответствие с Божията воля. Такива хора дори не могат да достигнат до истинска вяра, да не говорим за любов към Бог. Хората трябва не само да вярват в Божията

същност, но и да разберат, че тя е достойна да бъде обичана. Но много от тези, които вярват в Бог, не са способни да открият тази „тайна“. Хората нито се осмеляват да обичат Бог, нито се опитват да Го обичат. Те така и не са открили, че Бог притежава толкова много неща, които заслужават да бъдат обичани; още не са открили, че Бог е Бог, Който обича човека, и че Той е Бог, който трябва да бъде обичан от човека. Обичливостта на Бог се изразява в Неговите дела: само чрез преживяване на делата Му хората могат да открият Неговата обичливост; само в реалните си преживявания те могат да оценят обичливостта на Бог; и без да я наблюдава в реалния живот, никой не може да открие Божиата обичливост. Има толкова много неща, които заслужават да бъдат обичани в Бог, но без да имат досег с Него, хората са неспособни да ги открият. Може да се каже, че ако Бог не беше станал плът, хората нямаше да имат досег с Него, а ако не можеха да имат досег с Него, нямаше да могат да преживеят и делото Му — и така любовта им към Бог щеше да бъде опетнена с много лъжа и въображение. Любовта към Бог на небето не е толкова реална, колкото любовта към Бог на земята, тъй като познанието на хората за Бог на небето се основава на техните фантазии, а не на това, което са видели със собствените си очи и което са преживели лично. Когато Бог идва на земята, хората могат да видят Неговите действителни дела и Неговата обичливост, могат да видят всичко от Неговия практичен и нормален нрав — всичко това е хиляди пъти по-реално от познанието за Бог на небето. Независимо колко много хората обичат Бог на небето, в тази любов няма нищо истинско и тя е изпълнена с човешки идеи. Колкото и слаба да е любовта им към Бог на земята, тя е истинска; дори и да е съвсем малко, тя все пак е истинска. Бог кара хората да Го опознаят чрез истинска работа и чрез това познание Той спечелва любовта им. Това е като с Петър: ако не беше живял с Исус, за него щеше да е невъзможно да Го обожават. Така и неговата вяроност към Исус беше изградена върху досега му с Исус. За да накара хората да Го обикнат, Бог е дошъл сред хората и живее заедно с тях и всичко, което Той кара хората да видят и преживеят, е реалността на Бог.

Бог използва реалността и появата на факти, за да доведе хората до съвършенство; Божиите слова изпълняват част от Неговото усъвършенстване на хората и това е работата по напътствието и отварянето на пътя. Това означава, че в Божиите слова ти трябва да намериш пътя на практиката и знанието за виденията. Като разбира тези неща, човек ще има път и видения в действителната си практика и ще може да получи просвещение чрез Божиите слова; ще може да разбере, че тези неща са дошли от Бог и ще има голяма способност за разпознаване. След като вече има това разбиране, човекът трябва незабавно да навлезе в тази реалност и да използва Божиите слова, за да удовлетвори Бог в своя реален живот. Бог ще те напътства във всичко и ще ти даде път на практика, ще те накара да почувстваш, че Той е изключително прекрасен, и ще ти позволи да видиш, че всяка стъпка от Божието дело в теб има за цел да те доведе до

съвършенство. Ако искаш да видиш Божията любов, ако искаш наистина да я изпиташ, трябва да навлезеш дълбоко в реалността, трябва да навлезеш дълбоко в реалния живот и да видиш, че всичко, което Бог прави, е да обича и да спасява, че всичко, което Той прави, е да даде възможност на хората да изоставят това, което е нечисто, и да облагороди тези неща в човека, които не могат да удовлетворят Божията воля. Бог използва слова, за да дава на човека; Той подрежда обстоятелствата на реалния живот, за да могат хората да ги преживеят, и ако хората ядат и пият много от Божиите слова, тогава, когато действително ги прилагат на практика, те могат да разрешат всички трудности в живота си, като използват много Божии слова. Това означава, че трябва да имаш Божиите слова, за да навлезеш дълбоко в реалността; ако не ядеш и не пиеш Божиите слова и си лишен от Божието дело, тогава няма да имаш път в реалния живот. Ако никога не ядеш и не пиеш Божиите думи, ще бъдеш смутен, когато ти се случи нещо. Ти знаеш само, че трябва да обичаш Бог, но не си способен на никакво разграничение и нямаш път на практика; ти си разстроен и объркан, а понякога дори вярваш, че като удовлетворяваш плътта, ти удовлетворяваш Бог — такива са последствията, когато не ядеш и не пиеш Божиите слова. Това означава, че ако не разполагаш с помощта на Божиите слова и само се луташ в реалността, тогава ти си поначало неспособен да намериш пътя на практиката. Такива хора просто не разбират какво означава да вярваш в Бог, а още по-малко какво означава да обичаш Бог. Ако, използвайки просвещението и напътствията на Божиите слова, често се молиш, изследваш и търсиш и по този начин откриваш това, което трябва да приложиш на практика, намиращ възможности за действието на Светия Дух, наистина си сътрудничиш с Бог и не си разстроен и объркан, тогава ще имаш път в реалния живот и наистина ще удовлетвориш Бог. Когато си удовлетворил Бог, Неговите напътствия ще бъдат вътре в теб, ще бъдеш изключително благословен от Бог, а това ще ти даде усещане за радост: ще се почувстваш изключително щастлив, че си удовлетворил Бог, ще се почувстваш изключително светъл отвътре, а сърцето ти ще бъде чисто и спокойно. Съвестта ти ще се облекчи и ще се освободи от обвинения, а когато видиш братята и сестрите си, ще се почувстваш вътрешно щастлив. Ето какво означава да се радваш на Божията любов и само това е истинската радост от Бог. Човешката радост от Божията любов се постига чрез преживявания: преживявайки трудности и прилагайки истината на практика, хората получават Божиите благословения. Ако само казваш, че Бог наистина те обича, че Бог наистина е платил висока цена заради хората, че търпеливо и любезно е изрекъл толкова много думи и винаги спасява хората, това, че говориш с такива думи, е само едната страна на радостта от Бог. И все пак по-голямата радост — истинската радост — е когато хората прилагат истината на практика в реалния си живот, след което са спокойни и чисти в сърцата си. Те се чувстват силно развълнувани отвътре и усещат, че Бог е изключително обичлив. Ще

почувстваш, че цената, която си платил, е повече от справедлива. След като платиш висока цена за усилията си, ще бъдеш изключително светъл отвътре: ще почувстваш, че наистина се радваш на Божията любов, и ще разбереш, че Бог е извършил делото на спасението в хората, че Неговото облагородяване на хората има за цел да ги пречисти и че Бог изпитва хората, за да провери дали те наистина Го обичат. Ако винаги прилагаш истината на практика по този начин, постепенно ще придобиеш ясно познание за голяма част от Божието дело и тогава ще почувстваш, че Божиите слова пред теб са чисти като кристал. Ако можеш ясно да разбереш много истини, ще почувстваш, че всички въпроси са лесни за прилагане на практика, че можеш да се справиш с всеки проблем и да преодолееш всяко изкушение, ще видиш, че нищо не е проблем за теб, и това ще ти даде огромна свобода. В този момент ти ще се радваш на Божията любов и истинската Божия любов ще е дошла при теб. Бог благославя тези, които имат видения, които имат истината, които имат знание и които наистина Го обичат. Ако хората искат да видят Божията любов, те трябва да прилагат истината в реалния живот, да са готови да понасят болка и да изоставят това, което обичат, за да удовлетворят Бог, и въпреки сълзите в очите си да могат да удовлетворят Божието сърце. По този начин Бог със сигурност ще те благослови и ако преживееш такива трудности, те ще бъдат последвани от действието на Светия Дух. Чрез реалния живот и чрез преживяването на Божиите думи хората могат да видят Божията обичливост и само ако са вкусили Божията любов, те могат да Го обичат истински.

Тези, които обичат Бог, обичат и истината, а колкото повече тези, които обичат истината, я прилагат на практика, толкова повече от нея имат; колкото повече я прилагат на практика, толкова повече от Божията любов имат; и колкото повече я прилагат на практика, толкова по-благословени са от Бог. Ако винаги практикуваш по този начин, Божията любов към теб постепенно ще ти даде възможност да прогледнеш, точно както Петър опозна Бог: Петър каза, че Бог не само има мъдростта да сътвори небето, земята и всички неща, но че Той също има мъдростта да върши истински дела в хората. Петър каза, че Той е достоен за любовта на хората не само заради това, че е създал небето, земята и всичко останало, но и заради способността Му да създаде човека, да го спаси, да го доведе до съвършенство и да му завещае Своята любов. Също така Петър каза, че в Него има много неща, които са достойни за човешката любов. Петър каза на Исус: „Нима създаването на небето, земята и всички неща е единствената причина, поради която Ти заслужаваш любовта на хората? В Теб има още неща, които заслужават да бъдат обичани. Ти действаш и се движиш в реалния живот, Твоят Дух ме докосва отвътре, Ти ме дисциплинираш, Ти ме укоряваш — тези неща са още по-достойни за любовта на хората“. Ако искаш да видиш и да изпиташ Божията любов, трябва да изследваш и да търсиш в реалния живот и да си готов да загърбиш собствената си плът. Ти трябва да вземеш това решение. Трябва да

си човек, в който има решителност, който е способен да удовлетворява Бог във всичко, без да бъде ленив или да желае насладите на плътта, като живее не за плътта, а за Бог. Може да има моменти, в които няма да удовлетвориш Бог. Това е така, защото ти не разбираш Божиата воля; следващия път, въпреки че ще ти отнеме повече усилия, трябва да удовлетвориш Него, а не плътта. Когато преживяваш по този начин, ти ще си опознал Бог. Ще видиш, че Бог може да създаде небето, земята и всички неща, че Той е станал плът, за да могат хората да Го виждат и да контактуват с Него; ще видиш, че Той може да върви сред хората и че Неговият Дух може да доведе хората до съвършенство в реалния живот, като им позволява да видят Неговата обичливост и да изпитат Неговата дисциплина, укора Му и благословенията Му. Ако винаги преживяваш по този начин, в реалния живот ще бъдеш неотделим от Бог и ако един ден връзката ти с Бог престане да бъде нормална, ти ще можеш да търпиш порицание и да се разкайваш. Когато имаш нормална връзка с Бог, никога няма да пожелаеш да Го напуснеш, а ако един ден Бог каже, че ще те напусне, ще се уплашиш и ще кажеш, че по-скоро предпочиташ да умреш, отколкото Бог да те изостави. Щом изпиташ тези емоции, ще почувстваш, че не си способен да напуснеш Бог, и по този начин ще имаш основа и ще се наслаждаваш истински на Божиата любов.

Хората често говорят за това, че оставят Бог да бъде техният живот, но преживяванията им все още не са стигнали дотам. Ти просто казваш, че Бог е твоят живот, че Той те води всеки ден, че ядеш и пиеш Неговите думи всеки ден и че Му се молиш всеки ден, така че Той е станал твоят живот. Познанията на тези, които казват това, са доста повърхностни. При много хора липсва основа; в тях Божиите слова са посадени, но те все още не са поникнали, а още по-малко са дали плод. Докъде са стигнали твоите преживявания днес? Едва сега, след като Бог те е принудил да стигнеш дотук, ти чувстваш, че не можеш да Го напуснеш. Един ден, когато твоите преживявания достигнат определена точка, ако Бог те накара да си тръгнеш, ти няма да можеш да го направиш. Винаги ще чувстваш, че не можеш да бъдеш без Бог вътре в теб; можеш да бъдеш без съпруг, съпруга или деца, без семейство, без майка или баща, без удоволствията на плътта, но не можеш да бъдеш без Бог. Да останеш без Бог би било все едно да загубиш живота си; ти не би могъл да живееш без Бог. Когато стигнеш до този момент, ще си постигнал успех във вярата си в Бог и по този начин Бог ще се превърне в твой живот, ще стане основа на твоето съществуване. Ти никога повече няма да можеш да напуснеш Бог. Когато твоите преживявания достигнат дотам, ще се насладиш истински на Божиата любов и когато имаш достатъчно близка връзка с Бог, Той ще бъде твоят живот, твоята любов и в този момент ще се помолиш на Бог и ще кажеш: „О, Боже! Не мога да Те оставя. Ти си моят живот. Мога да живея без всичко останало, но без Теб не мога да продължа да живея“. Това е истинският духовен ръст на хората; това е истинският живот. Някои хора са били принудени да стигнат

дотам, докдето са стигнали днес: те трябва да продължат, независимо дали искат или не, и винаги се чувстват така, сякаш са заклещени между чука и наковалнята. Ти трябва да преживяваш така, че Бог да е твой живот, така, че ако Бог бъде отнет от сърцето ти, това да бъде все едно да загубиш живота си; Бог трябва да е твой живот и за теб трябва да е невъзможно да Го напуснеш. По този начин ти действително ще си изпитал Бог и в този момент, когато обичаш Бог, ще Го обичаш искрено и това ще бъде една-единствена, чиста любов. Един ден, когато твоите преживявания са такива, че животът ти е достигнал определена точка, когато се молиш на Бог и ядеш и пиеш Божиите слова, ти няма да можеш да напуснеш Бог, който е в теб, нито ще можеш да Го забравиш, дори и да искаш. Бог ще се е превърнал в твой живот; ти можеш да забравиш света, можеш да забравиш съпругата си, съпруга си или децата си, но ще ти е трудно да забравиш Бог — това би било невъзможно, това е твой истински живот и твоята истинска любов към Бог. Когато любовта на хората към Бог достигне определена степен, тяхната любов към Бог не може да се сравни с любовта им към нищо друго; тяхната любов към Бог е на първо място. По този начин вие можете да се откажете от всичко останало и сте готови да приемете всякакво разправяне и окастриане от Бог. Когато си постигнал любов към Бог, която превъзхожда всичко останало, ти ще живееш в реалността и в Божиата любов.

Щом Бог стане животът в хората, те не могат да Го напуснат. Не е ли това Божието дело? Няма по-велико свидетелство! Бог е работил до определен момент; Той е казал на хората да положат труд, да бъдат порицани или да умрат, но хората не са се отдръпнали, което показва, че са били завоювани от Бог. Хората, които имат истината, са тези, които в реалните си преживявания могат да стоят твърдо в своето свидетелство, да стоят твърдо на позицията си, да стоят на страната на Бог, без никога да отстъпват, и които могат да имат нормални взаимоотношения с хора, които обичат Бог, които, когато им се случват неща, са способни да се подчиняват напълно на Бог и могат да се подчиняват на Бог до смърт. Твоята практика и откровения в реалния живот са свидетелство за Бог, те са изживяване на човека и свидетелство за Бог, а това е истинската радост от Божиата любов; когато си стигнал в преживяванията си до този момент, очакваният ефект ще бъде постигнат. Притежаваш реален живот и всяко твое действие се възприема с възхищение от другите. Облеклото и външният ти вид са незабележителни, но ти живееш изключително благочестив живот и когато споделяш Божиите слова, си воден и просвещаван от Него. Можеш да изказваш Божиата воля чрез думите си, да предаваш реалността и разбираш много за служенето в духа. Откровен в своята реч, порядъчен и честен, неконфликтен и скромен, ти си способен да се подчиняваш на Божиите наредби и да отстояваш твърдо своето свидетелство, когато те сполети нещо, и си спокоен и уравновесен, независимо с какво се занимаваш. Такъв човек наистина е видял Божиата любов.

Има хора, които все още са млади, но се държат като че ли са на средна възраст; те са зрели, познават истината и другите им се възхищават — и това са хората, които имат свидетелство и са проявлението на Бог. Това означава, че когато натрупат преживявания до определен момент, вътре в себе си ще имат прозрение за Бог и външният им нрав също ще се стабилизира. Много хора не прилагат истината на практика и не стоят твърдо в своето свидетелство. В такива хора няма нито любов към Бог, нито свидетелство за Бог и това са хората, които Той най-много ненавижда. Те четат Божиите слова по време на събранията, но това, което изживяват, е дело на Сатана, то е опозоряване, оклеветяване и хулене на Бог. При такива хора знакът на Божията любов не е видим и в тях Светият Дух изобщо не действа. Така че думите и действията на хората представляват Сатана. Ако сърцето ти винаги е спокойно пред Бог и винаги обръщаш внимание на хората и нещата около теб, на това, което се случва около теб, ако си загрижен за Божието бреме и винаги имаш богобоязливо сърце, тогава Бог често ще те просвещава отвътре. В църквата има хора, които са „надзиратели“: те се стремят да наблюдават грешките на другите и след това да им подражават. Те не са способни да правят разграничения, не мразят греха, не изпитват ненавист или отвращение към сатанинските неща. Такива хора са изпълнени със сатанински неща и в крайна сметка ще бъдат напълно изоставени от Бог. Твоето сърце трябва да бъде винаги изпълнено със страх от Бог, трябва да бъдеш умерен в думите и действията си и никога да не желаеш да се противопоставяш на Бог или да Го огорчаваш. Никога не бива да желаеш Божието дело в теб да е било напразно или да позволяваш всички трудности, които преживяваш, и всичко, което прилагаш на практика, да се окаже напразно. Трябва да си готов да работиш повече и да обичаш Бог повече по пътя напред. Това са хората, които имат видение като своя основа. Това са хората, които се стремят към прогрес.

Ако хората вярват в Бог и преживяват Божиите думи с богобоязливо сърце, тогава в тях може да се види Божието спасение и Божията любов. Тези хора са способни да свидетелстват за Бог; те живеят според истината и това, за което свидетелстват, също е истина — какъв е Бог и какъв е Божият нрав. Те живеят сред Божията любов и са видели Божията любов. Ако хората искат да обичат Бог, те трябва да вкусят Божията обичливост и да видят Божията обичливост; само тогава в тях може да се събуди боголюбиво сърце, сърце, което вдъхновява хората да се отдават във вяроност на Бог. Бог не кара хората да Го обичат чрез думи или чрез тяхното въображение и не ги принуждава да Го обичат. Вместо това Той ги оставя да Го обичат по своя собствена воля и им позволява да видят Неговата обичливост в делата и словата Му — тогава в тях се заражда любовта към Бог. Само по този начин хората могат наистина да свидетелстват за Бог. Хората не обичат Бог, защото други са ги подтикнали да го правят, и това не е моментен емоционален импулс. Те обичат Бог, защото са видели Неговата

обичливост, защото са видели, че в Него има толкова много неща, които са достойни за любовта на хората, защото са видели Божието спасение, мъдрост и чудни дела — и в резултат на това истински хвалят Бог, истински копнеят за Него и в тях се пробужда такава страст, че те не биха могли да оцелеят, ако не спечелят Бог. Причината, поради която тези, които наистина свидетелстват за Бог, са в състояние да дадат категорично свидетелство за Него, е, че тяхното свидетелство почива на основата на истинското познание и истинския копнеж за Бог. Такива свидетелства не се дават поради емоционален импулс, а това става според знанието на тези хора за Бог и Неговия нрав. Тъй като са опознали Бог, те чувстват, че непременно трябва да свидетелстват за Него и да накарат всички, които копнеят за Бог, да Го опознаят и да осъзнаят Божиата обичливост и Неговата реалност. Подобно на любовта на хората към Бог, тяхното свидетелство е спонтанно; то е истинско и има реално значение и стойност. То не е пасивно, празно и безсмислено. Причината, поради която само тези, които наистина обичат Бог, имат най-голяма стойност и смисъл в живота си, причината, поради която само те наистина вярват в Бог, е, че тези хора могат да живеят в Божиата светлина и могат да живеят за Божието дело и управление. Защото те не живеят в тъмнина, а в светлина; не живеят безсмислен живот, а живот, който е благословен от Бог. Само тези, които обичат Бог, могат да свидетелстват за Него, само те са Божи свидетели, само те са благословени от Бог и само те могат да получат Божиите обещания. Тези, които обичат Бог, са Божи довереници; те са възлюбени от Бог хора и могат да се радват на благословения заедно с Бог. Само такива хора ще живеят вечно и само те ще живеят завинаги под Божиата грижа и закрила. Бог заслужава да бъде обичан от хората и Той е достоен за любовта на всички хора, но не всички хора са способни да обичат Бог и не всички хора могат да свидетелстват за Бог и да притежават власт от Бог. Тъй като могат да свидетелстват за Бог и да посвещават всичките си усилия на Божието дело, тези, които наистина обичат Бог, могат да ходят навсякъде под небесата, без никой да се осмели да им се противопостави, и могат да притежават власт на земята и да управляват целия Божи народ. Тези хора са се събрали от цял свят. Те говорят различни езици и имат различен цвят на кожата, но тяхното съществуване има един и същ смисъл; всички те имат боголюбиви сърца, всички те свидетелстват за едно и също, имат една и съща решимост и едно и също желание. Тези, които обичат Бог, могат да се разхождат свободно по целия свят, а тези, които свидетелстват за Него, могат да пътуват из цялата вселена. Тези хора са възлюбени от Бог, те са благословени от Бог и завинаги ще живеят в Неговата светлина.

САМО ОНЕЗИ, КОИТО СЕ ФОКУСИРАТ ВЪРХУ ПРАКТИКАТА, МОГАТ ДА БЪДАТ УСЪВЪРШЕНСТВАНИ

В последните дни Бог стана плът, за да върши делото, което трябва да извърши, и да изпълнява Своето служение на слова. Той дойде лично, за да работи сред човешките същества с цел да усъвършенства онези хора, които са по Неговото сърце. От момента на сътворението до днес само през последните дни Той извършва този вид дело. Само през последните дни Бог се въплъти, за да извърши такова мащабно дело. Въпреки че понася трудности, които хората трудно биха понесли, и въпреки че е велик Бог, Който все пак има смирението да стане обикновен човек, нито един аспект от делото Му не е закъснял и планът Му ни най-малко не е станал жертва на хаос. Той върши делото според първоначалния Си план. Една от целите на това въплъщение е да завоюва хората, друга е да усъвършенства хората, които обича. Той желае да види със собствените Си очи хората, които усъвършенства, и иска да види за Себе Си как хората, които усъвършенства, свидетелстват за Него. Не един или двама души са усъвършенствани. По-скоро това е група, състояща се само от няколко души. Хората в тази група идват от различни страни по света и от различни националности. Целта на извършването на толкова много работа е да се спечели тази група хора, да се спечели свидетелството, което тази група хора носи за Него, и чрез тях Той да получи славата. Той не върши дело, което няма никакво значение, нито пък върши дело, което няма никаква стойност. Може да се каже, че като върши толкова много работа, Бог цели да усъвършенства всички онези, които желае да усъвършенства. Когато Му остане свободно време извън тази дейност, Той ще изпъди онези, които са зли. Знайте, че Той не върши това велико дело заради онези, които са зли; напротив, Той дава всичко от Себе Си заради този малък брой хора, които трябва да бъдат усъвършенствани от Него. Делото, което върши, думите, които изрича, тайните, които разкрива, както и Неговият съд и наказание, са заради този малък брой хора. Той не стана плът заради онези, които са зли, и още по-малко тези зли хора предизвикват в Него голям гняв. Той говори истината и говори за навлизане заради онези, които трябва да бъдат усъвършенствани: Той стана плът заради тях и именно заради тях дава Своите обещания и благословии. Делото Му за истината, навлизането и живота в човешка природа, за които Той говори, не се върши заради онези, които са зли. Той не иска да говори на онези, които са зли, като вместо това желае да дари всички истини на онези, които трябва да бъдат усъвършенствани. И все пак днес Неговото дело изисква на онези, които са зли, да им бъде позволено да се насладят на някои от Неговите блага. Тези, които не изпълняват истината, които не удовлетворяват Бог и които пречат на делото Му, са зли. Те не могат да бъдат усъвършенствани и са

омразни и отхвърлени от Бог. Обратно, хората, които прилагат истината на практика и могат да удовлетворят Бог, и които отдават цялата си същност в Божието дело, са хората, които трябва да бъдат усъвършенствани от Бог. Тези, които Бог иска да усъвършенства, не са някой друг, а тази група хора, и делото, което Бог върши, е заради тези хора. Истината, за която Той говори, е насочена към хората, които желаят да я приложат на практика. Той не говори на хората, които не прилагат истината на практика. Придобиването на по-дълбоко прозрение и по-задълбочена проникателност, за което Той говори, е насочено към хората, които могат да осъществяват истината. Когато говори за онези, които трябва да бъдат усъвършенствани, Той говори именно за тези хора. Действието на Светия Дух е насочено към хората, които са готови да практикуват истината. Притежаването на мъдрост и на човешка природа се дават на хората, които са готови да приложат истината на практика. Онези, които не изпълняват истината, могат да чуят много думи на истината, но тъй като са толкова зли по природа и не се интересуват от истината, това, което разбират, са само доктрини, думи и празни теории, без ни най-малка стойност за навлизането им в живота. Никой от тях не е верен на Бог; всички те са хора, които виждат Бог, но не могат да Го придобият; всички те са осъдени от Бог.

Светият Дух трябва да извърви определен път във всеки човек, и Той дава на всеки възможност да се усъвършенства. Чрез негативността си ти опознаваш собствената си поквара, а след това, отхвърляйки негативността, ще намериш път за практикуване; това са все начини, по които биваш усъвършенстван. Освен това, чрез непрекъснатото ръководство и просветление на някои положителни неща вътре в теб, ти ще изпълняваш активно функциите си, ще израстваш в прозорливост и ще придобиваш проникателност. Когато условията ти са добри, ти си особено склонен да четеш Божието слово и особено склонен да се молиш на Бог и можеш да свържеш проповедите, които чуваш, със собственото си състояние. В такива моменти Бог те просветлява и осветява вътрешно, като те кара да осъзнаеш някои неща от положителен аспект. Така биваш усъвършенстван в положителния аспект. В негативни състояния си слаб и пасивен; чувстваш, че Бог не е в сърцето ти, но Бог те просветлява, помагайки ти да намериш пътя, по който да практикуваш. Излизането от това състояние е постигане на съвършенство в отрицателен аспект. Бог може да усъвършенства човека както в положителен, така и в отрицателен аспект — зависи от това дали си в състояние да преживееш и дали се стремиш да бъдеш усъвършенстван от Бог. Ако наистина се стремиш да бъдеш усъвършенстван от Бог, тогава отрицателният аспект не може да те накара да претърпиш загуба, но може да ти донесе неща, които са по-реални, и може да те направи по-способен да познаеш онова, което ти липсва, по-способен да разбереш истинското си състояние и да видиш, че човек няма нищо и не е нищо; докато не преживееш изпитания, няма да знаеш и винаги ще чувстваш, че си над

другите и по-добър от всички останали. Чрез всичко това ще видиш, че всичко, което е било преди, е било направено от Бог и защитено от Бог. Навлизането в изпитания те оставя без любов и вяра, липсва ти молитва, не си в състояние да пееш химни и, без да го осъзнаваш, по този начин опознаваш себе си. Бог има много средства за усъвършенстване на човека. Той използва всякакви среди, за да се справи с покварения нрав на човека, и използва различни неща, за да оголи човека; в едно отношение Той се занимава с човека, в друго го оголва, а в трето разкрива човека, като изважда наяве и разкрива „тайните“ в дълбините на човешкото сърце и показва на човека неговата природа, като разкрива много от неговите състояния. Бог усъвършенства човека чрез много методи — чрез откровение, чрез справяне с човека, чрез облагородяване на човека и чрез порицание — за да може човекът да познае, че Бог е практичен.

Кое е онова, което търсите сега? Да бъдете усъвършенствани от Бог, да познаете Бог, да получите Бог — или може би се стремите да се държите като Петър от 90-те години, или да имате вяра, по-голяма от тази на Йов, или може би се стремите да бъдете наречени праведни от Бог и да стигнете до Божия престол, или да можете да изявите Бог на земята и да свидетелствате мощно и гръмко за Бог. Независимо от това какво търсите, като цяло вие търсите, за да бъдете спасени от Бог. Без значение дали се стремиш да бъдеш праведен човек, дали се стремиш да подражаваш на Петър или се стремиш към вярата на Йов, или към това да бъдеш усъвършенстван от Бог, всичко това е дело, което Бог върши върху човека. С други думи, независимо какво търсиш, всичко това е заради усъвършенстването от Бог, всичко това е заради преживяването на Божието слово, за да удовлетвориш Божието сърце; каквото и да търсиш, всичко това е заради откриването на Божията обичливост, заради търсенето на път за практикуване в реален опит с цел да можеш да отхвърлиш собствения си непокорен нрав, да постигнеш нормално състояние в себе си, да можеш напълно да се подчиниш на Божията воля, да станеш коректен човек и да имаш правилен мотив за всичко, което правиш. Причината да преживееш всички тези неща е да стигнеш до познаването на Бог и да постигнеш израстване в живота. Въпреки че това, което преживяваш, е Божието слово и действителни събития, както и хората, нещата и вещите в заобикалящата те среда, в крайна сметка ти си в състояние да познаеш Бог и да бъдеш усъвършенстван чрез Бог. Да се стремиш да вървиш по пътя на праведния човек или да се стремиш да прилагаш Божието слово на практика — това са пистите за бягане, докато познаването на Бог и усъвършенстването от Бог са целта. Независимо дали сега се стремиш към усъвършенстване от Бог или се стремиш да свидетелстваш за Бог, всичко това в крайна сметка е с цел да познаеш Бог; то е с цел делото, което Той извършва в теб, да не бъде напразно, така че накрая да познаеш реалността на Бог, да познаеш Неговото величие, а още повече да познаеш смирението и скритостта на Бог и да познаеш огромната работа, която

Бог извършва в теб. Бог се е смирил до такава степен, че върши Своето дело в тези мръсни и покварени хора и усъвършенства тази група хора. Бог не само стана плът, за да живее и да се храни сред хората, да пасе хората и да осигурява това, от което те се нуждаят. По-важното е, че Той извършва Своето могъщо дело на спасение и завоюване върху тези непоносимо покварени хора. Той дойде в сърцето на големия червен дракон, за да спаси тези най-покварени хора, така че всички хора да бъдат променени и да станат нови. Огромните изпитания, които Бог понася, не са само изпитанията, които понася възплътеният Бог, но най-вече това, че Божият Дух претърпява крайно унижение — Той се смирява и скрива дотолкова, че се превръща в обикновен човек. Бог се възплъти и прие плътски облик, за да видят хората, че Той има нормален човешки живот и нормални човешки нужди. Това е достатъчно, за да докаже, че Бог се е смирил до голяма степен. Духът на Бог се осъществява в плътта. Неговият Дух е толкова възвишен и велик, но Той приема формата на обикновен човек, на нищожен човек, за да извърши делото на Своя Дух. Качествата, проникателността, разумът, човешката природа и животът на всеки от вас показват, че наистина сте недостойни да приемете подобно Божие дело. Вие сте наистина недостойни да оставите Бог да понесе такива трудности заради вас. Бог е толкова велик. Той е толкова върховен, а хората са толкова нископоставени, но Той все още работи върху тях. Той не само се възплъти, за да осигури необходимото на хората, да им говори, но дори живее заедно с хората. Бог е толкова смирен, толкова мил. Ако, щом се спомене Божията любов, щом се спомене Божията благодат, ти проливаш сълзи, докато изричаш велика възхвала, ако стигнеш до това състояние, тогава имаш истинско познание за Бог.

В днешно време има отклонение в търсенията на хората; те се стремят само да обичат Бог и да му угаждат, но нямат никакво познание за Бог и са пренебрегнали просветлението и озарението на Светия Дух в тях. Те нямат основата на истинското познание за Бог. По този начин с напредването на опита си те губят интерес. Всички онези, които се стремят да имат истинско познание за Бог, въпреки че в миналото не са били в добро състояние и са клонели към негативизъм и слабост, като често са проливали сълзи, изпадали са в обезсърчение и са губили надежда — сега, когато придобиват повече опит, състоянието им се подобрява. След като са придобили опит от разправянето с тях и съкрушаването и са преминали през кръг от изпитания и облагородяване, те са постигнали голям напредък. Негативните състояния са намалели и е настъпила известна промяна в житейския им нрав. Тъй като преминават през повече изпитания, сърцата им започват да обичат Бог. Има правило за Божието усъвършенстване на хората, което се състои в това, че Той те просвещава, като използва желаещата част от теб, така че да вървиш по пътя на практиката и да можеш да се отделиш от всички отрицателни състояния, помагайки на духа ти да постигне освобождение и правейки те по-способен да обичаш Бог. По този начин си в състояние да се

отървеш от покварения нрав на Сатана. Ти си безхитроsten и открит, желаеш да опознаеш себе си и да приложиш истината на практика. Бог със сигурност ще те благослови, така че когато си слаб и негативен, Той те просветлява двойно, като ти помага да опознаеш себе си повече, да си по-склонен да се покаеш и да си способен да практикуваш нещата, които трябва да практикуваш. Само по този начин сърцето ти може да бъде мирно и спокойно. Човек, който обичайно обръща внимание на познаването на Бог, който обръща внимание на познаването на себе си, който обръща внимание на собствената си практика, ще може често да изпитва върху себе си Божието дело, както и Неговото ръководство и просветление. Дори такъв човек да е в негативно състояние, той е способен веднага да промени нещата, било то благодарение на действието на съвестта, или на просветлението от Божието слово. Промяната на нрава на човека винаги се постига, когато той познава собственото си настоящо състояние и Божия нрав и дело. Човек, който желае да опознае себе си и да бъде отворен към Бог, ще бъде в състояние да изпълнява истината. Това е човек, който е верен на Бог, а човек, който е верен на Бог, има разбиране за Бог, независимо дали това разбиране е дълбоко или плитко, оскъдно или изобилно. Това е Божията праведност, а тя е нещо, което хората постигат; тя е тяхно собствено придобиване. Човек, който има познание за Бог, е този, който има основа, който има видение. Такъв човек е сигурен в Божията плът, сигурен е в Божието слово и в Божието дело. Независимо от това как Бог работи или говори, или как други хора предизвикват смущение, той може да отстоява позициите си и да свидетелства за Бог. Колкото повече човек е такъв, толкова повече може да изпълнява истината, която разбира. Тъй като винаги практикува Божието слово, той придобива повече разбиране за Бог и притежава решимостта винаги да свидетелства за Бог.

Да си проникателен, да проявяваш покорство и да имаш способността да прозираш нещата, така че да си проникателен духом, означава, че каквото и да се случи, Божиите думи те осветяват и просветляват отвътре. Това е проникателност в духа. Всичко, което Бог прави, е с цел да помогне за съживяването на духа на хората. Защо Бог винаги казва, че хората са занемарени и глупави? Защото духът на хората е умрял и те са се занемарили дотолкова, че са напълно несъзнателни за нещата от духа. Божието дело е да направи живота на хората да напредва и да помогне на духа им да оживее, така че да могат да виждат нещата на духа и винаги да са способни да обичат Бог в сърцата си и да Го удовлетворяват. Идването на този етап показва, че духът на човека е оживял и следващият път, когато се сблъска с нещо, той може да реагира незабавно. Той е отзивчив към проповедите и реагира бързо на ситуациите. Именно това е постигането на будност на духа. Има много хора, които имат бърза реакция на външно събитие, но щом се спомене за навлизане в реалността или за подробни неща на духа, те изтръпват и затъпват. Те разбират нещо, само ако то им се набива на очи. Всичко това са признаци на

духовна безчувственост и притъпеност, на малък опит в духовните неща. Някои хора са духовно будни и имат проникателност. Щом чуят думи, които посочват техните състояния, те не губят време да ги запишат. Щом чуят думи за принципите на практиката, те са в състояние да ги приемат и да ги приложат към последващия си опит, като по този начин се променят. Това е човек, който е силен по дух. Защо такива хора са способни да реагират толкова бързо? Защото се фокусират върху тези неща в ежедневието си. Когато четат Божиите думи, те са в състояние да сверяват състоянията си с тях и да размишляват върху себе си. Когато слушат разговор и проповеди и чуят думи, които им носят просветление и озарение, те са в състояние да ги приемат незабавно. Това е подобно на даването на храна на гладен човек: те са в състояние да ядат веднага. Ако дадеш храна на човек, който не е гладен, той не реагира толкова бързо. Ти често се молиш на Бог и тогава си в състояние да реагираш веднага, когато се сблъскаш с нещо: какво изисква Бог по този въпрос и как трябва да действаш. Бог те напътства по този въпрос миналия път; когато се сблъскаш със същото нещо днес, естествено ти ще знаеш как да действаш по начин, който удовлетворява Божието сърце. Ако винаги практикуваш по този начин и винаги преживяваш по този начин, от един момент нататък вече ще го правиш лесно. Когато четеш Божието слово, ти знаеш за какъв човек говори Бог, знаеш за какви условия на духа говори Той и си в състояние да схванеш ключовия момент и да го приложиш на практика; това показва, че си в състояние да преживяваш. Защо на някои хора им липсва подобно отношение? Защото не полагат много усилия по отношение на практиката. Въпреки че желаят да приложат истината на практика, те нямат истинско прозрение за детайлите на служението, за детайлите на истината в живота си. Те се объркват, когато нещо се случи. По този начин ти можеш да бъдеш заблуден, когато се появи лъжепророк или лъжеапостол. Трябва често да разговаряш за Божиите думи и дела — само така ще можеш да разбереш истината и да развиеш проникателност. Ако не разбираш истината, няма да имаш проникателност. Например, какво говори Бог, как работи Бог, какви са Неговите изисквания към хората, с какви хора трябва да контактуваш и какви хора трябва да отхвърляш — трябва често да разговаряш за тези неща. Ако винаги преживяваш Божието слово по този начин, ще разбираш истината и ще разбираш задълбочено много неща, а също така ще имаш и проникателност. Какво е да бъдеш дисциплиниран от Светия Дух, какво е вина, породена от човешката воля, какво е водителство от Светия Дух, какво е подреждане на средата, какво е просветление на Божиите думи вътре в нас? Ако не си наясно с тези неща, няма да имаш проникателност. Трябва да знаеш какво идва от Светия Дух, какво е бунтарски нрав, как да се подчиняваш на Божиите думи и как да отхвърлиш собственото си бунтарство; ако имаш опитно разбиране за тези неща, ще имаш основа; когато нещо се случи, ще имаш подходяща истина, спрямо която да го съизмериш, и подходящи видения като основа. Ще имаш

принципи за всичко, което правиш, и ще можеш да действаш в съответствие с истината. Тогава животът ти ще бъде изпълнен с Божието просветление, изпълнен с Божиите благословии. Бог няма да се отнася несправедливо към никой човек, който искрено Го търси или който живее с Него и свидетелства за Него, и няма да прокълне никой човек, който е способен искрено да жадува за истината. Ако, докато ядеш и пиеш Божиите думи, можеш да обърнеш внимание на познаването на собственото си истинско състояние, да обърнеш внимание на собствената си практика и да обърнеш внимание на собственото си разбиране, тогава, когато се случат проблеми, ще получиш просветление и ще придобиеш практическо разбиране. Тогава във всичко ще вървиш по пътя на практиката и проникателността. Човек, който притежава истината, е малко вероятно да бъде измамен, малко вероятно е да се държи разрушително или да действа прекомерно. Благодарение на истината той е защитен, а също така благодарение на истината той придобива повече разбиране. Благодарение на истината той има повече пътища за практикуване, получава повече възможности Светият Дух да работи в него и повече възможности да бъде усъвършенстван.

ДЕЙСТВИЕТО НА СВЕТИЯ ДУХ И ДЕЙСТВИЕТО НА САТАНА

Как човек започва да разбира духа в детайли? Как действа Светият Дух в човека? Как действа Сатана в човека? Как действат злите духове в човека? Какви са техните проявления? Когато ти се случи нещо, от Светия Дух ли идва то и трябва ли да му се подчиниш или да го отхвърлиш? В действителната практика на хората много неща произлизат от човешката воля, за която хората неизменно вярват, че идва от Светия Дух. Някои неща идват от зли духове, но въпреки това хората си мислят, че са дошли от Светия Дух, а понякога Светият Дух напътства хората вътре в тях, но те се страхуват, че това напътствие идва от Сатана и затова не смеят да се подчинят, докато в действителност това напътствие е просвещението на Светия Дух. Следователно, ако човек не прави разграничение между двете, няма как да изпита това в практическите си преживявания; без разграничение човек няма как да спечели живот. Как действа Светият Дух? Как действат злите духове? Какво произлиза от човешката воля? И какво се ражда от напътствието и просвещението на Светия Дух? Ако разбереш характера на действието на Светия Дух в човека, тогава в ежедневието си и по време на практическите си преживявания ще можеш да развиваш знанията си и да намираш различията; ще опознаеш Бог, ще можеш да разбираш и разпознаваш Сатана; няма да се объркваш в подчинението или стремежа си и ще бъдеш човек с ясни мисли, който се покорява на действието на Светия Дух.

Действието на Светия Дух е форма на проактивно напътствие и положително просвещение. То не позволява на хората да бъдат пасивни. Носи им утеха, дава им вяра и решителност и им позволява да се стремят към усъвършенстване от Бог. Когато Светият Дух действа, хората са способни да навлизат активно; те не са пасивни, нито са под принуда, а действат по своя инициатива. Когато Светият Дух действа, хората се радват, готови са да се подчиняват и с радост се смиряват. Въпреки че вътрешно са измъчени и крехки, те имат решимостта да сътрудничат; приемат страданията с радост, могат да се подчиняват и са неопетнени от човешката воля, неопетнени от човешкото мислене и без съмнение са неопетнени от човешките желания и мотиви. Когато хората изпитват действието на Светия Дух, дълбоко в себе си те са свети по особен начин. Тези, които са обладани от действието на Светия Дух, изживяват своята любов към Бог и към своите братя и сестри, намират радост в нещата, които радват Бог, и ненавиждат нещата, които Бог ненавижда. Докоснати от действието на Светия Дух са онези, които имат нормална човешка природа, постоянно се стремят към истината и са обладани от своята човешка природа. Когато Светият Дух действа в хората, тяхното състояние постепенно се подобрява, човешката им природа става все по-нормална и макар че тяхното сътрудничество може да е донякъде глупаво, мотивацията им е правилна, тяхното навлизане е положително, не се опитват да предизвикват смущения и в тях няма злонамереност. Действието на Светия Дух е нормално и реално, Светият Дух действа в човека според правилата на нормалния човешки живот и носи вътрешно просвещение и напътствие според действителния стремеж на нормалните човешки същества. Когато Светият Дух действа в хората, Той ги напътства и просвещава според нуждите на нормалните човешки същества. Той се грижи за тях според нуждите им, дава им позитивни напътствия и просвещение в зависимост от това, което им липсва, и според техните недостатъци. Делото на Светия Дух е да просвещава и напътства хората в реалния живот; само ако преживяват Божиите думи в реалния си живот, те могат да видят делото на Светия Дух. Ако в ежедневието си хората са в положително състояние и имат нормален духовен живот, значи са обладани от действието на Светия Дух. В такова състояние, когато ядат и пият Божиите думи, те имат вяра; когато се молят, те са вдъхновени; когато се сблъскат с нещо, те не са пасивни; и когато се случват различни неща, те умеят да разберат поуката от тези неща — това, което Бог изисква от тях да научат. Те не са пасивни или слаби и въпреки че срещат истински трудности, са готови да се подчиняват на всички Божии наредби.

Какви ефекти се постигат от действието на Светия Дух? Може да си глупав и да си лишен от проникателност, но е достатъчно Светият Дух да действа и ти ще имаш вяра, винаги ще чувстваш, че обичта ти към Бог не може да има предел. Ще бъдеш готов да сътрудничиш, независимо колко големи са предстоящите трудности. Ще ти се случват неща, за които няма да е ясно дали идват от Бог или

от Сатана, но ти ще умееш да изчакваш и няма да бъдеш нито пасивен, нито небрежен. Това е нормалното действие на Светия Дух. Когато Светият Дух действа в теб, ти пак ще срещаш истински трудности: понякога ще се разплакваш и понякога ще има неща, които не можеш да преодолееш, но всичко това е само етап от обичайното действие на Светия Дух. Въпреки че не си успял да преодолееш тези трудности и въпреки че в дадения момент си бил слаб и пълен с оплаквания, след това все пак си бил способен да обичаш Бог с абсолютна вяра. Твоята пасивност не може да ти попречи да имаш нормални преживявания и независимо от това какво казват другите хора и как те нападат, ти все пак си способен да обичаш Бог. Докато се молиш, винаги усещаш, че в миналото си Му бил много задължен, и затова решаваш да удовлетвориш Бог и да се отречеш от плътта, когато отново се сблъскаш с такива неща. Тази сила показва, че Светият Дух действа в теб. Това е нормалното състояние на действието на Светия Дух.

Какви действия идват от Сатана? В действията, които идват от Сатана, виденията вътре в хората са неясни; хората са лишени от нормална човешка природа, мотивите за техните действия са неправилни и въпреки че искат да обичат Бог, в тях винаги има обвинения и тези обвинения и мисли предизвикват постоянно смущение вътре в тях, ограничават развитието на живота им и им пречат да дойдат пред Бог в нормално състояние. Това означава, че щом действието на Сатана навлезе в хората, сърцата им не могат да бъдат спокойни пред Бог. Те не знаят какво да правят със себе си — когато видят хора, които се събират, искат да избягат и не могат да затворят очи, когато другите се молят. Действието на злите духове разрушава нормалната връзка между човек и Бог и разстройва предишните видения на хората или предишния им път на навлизане в живота; в сърцата си те никога не могат да се доближат до Бог и винаги се случват неща, които ги смущават и сковават. Сърцата им не могат да намерят покой и те остават без силата да обичат Бог и падат духом. Такива са проявленията на действието на Сатана. Проявленията на действието на Сатана са: неспособност да отстояваш позициите си и да свидетелстваш, в резултат от което се превръщаш в човек, който е виновен пред Бог и който не е верен на Бог. Когато Сатана предизвиква смущения, ти губиш любовта и предаността към Бог в себе си, лишаваш се от нормална връзка с Него, не се стремиш към истината или към лично усъвършенстване; отстъпваш и ставаш пасивен, угаждаш на себе си, даваш свобода на разпространението на греха и не изпитваш омраза към него; освен това намесата на Сатана те прави разпуснат; тя прави така, че Божието докосване да изчезне от теб и те кара да се оплакваш от Бог и да Му се противопоставяш, вследствие от което започваш да изпитваш съмнения в Бог; съществува дори риск да изоставиш Бог. Всичко това идва от Сатана.

Когато нещо се случи с теб в ежедневието ти, как ще направиш разграничение дали то идва от действието на Светия Дух или от действието на Сатана? Когато

състоянията на хората са нормални, тогава техният духовен живот и животът им в плътта също са нормални, а разумът им е нормален и подреден. Когато са в такова състояние, може да се каже, че това, което преживяват и опознават вътре в себе си, идва от докосването на Светия Дух (имат прозрения или притежават някакво просто знание, когато ядат и пият Божиите думи, или са верни в някои неща, или имат силата да обичат Бог в някои неща — всичко това идва от Светия Дух). Действието на Светия Дух в хората е съвсем нормално; хората не могат да го усетят и изглежда, че то идва от самия човек, въпреки че всъщност е дело на Светия Дух. Във всекидневието Светият Дух върши както големи, така и малки дела във всеки човек, и само степента на тези дела е различна. Някои хора са с добри качества и бързо разбират нещата, а просвещението на Светия Дух е особено силно в тях. В същото време някои хора са с по-скромни качества и на тях е необходимо повече време, за да разберат нещата, но Светият Дух ги докосва отвътре и те също са способни да постигнат вяроност към Бог — Светият Дух действа във всички, които се стремят към Бог. Когато в ежедневието си хората не се противопоставят и не се бунтуват срещу Бог, не правят неща, които прекъсват Божието управление, и не прекъсват Божието дело, тогава Божият Дух действа в по-голяма или по-малка степен във всеки един от тях; Той ги докосва, дава им просвещение, вяра, сила и ги подтиква да навлизат активно, да не бъдат мързеливи и да не желаят плътските удоволствия, да искат да живеят според истината и да копнеят за Божиите думи. Всичко това е действие, което идва от Светия Дух.

Когато състоянието на хората не е нормално, те са изоставени от Светия Дух; в своите мисли те са склонни да се оплакват, мотивацията им е погрешна, мързеливи са, отдават се на плътта и сърцата им се бунтуват срещу истината. Всичко това идва от Сатана. Когато състоянието на хората не е нормално, когато те са тъмни отвътре и са загубили нормалния си разум, изоставени са от Светия Дух и не могат да почувстват Бог вътре в себе си, тогава в тях действа Сатана. Ако хората винаги имат сила в себе си и винаги обичат Бог, тогава обикновено, когато им се случват някакви неща, те идват от Светия Дух и когато и да срещнат, срещата е резултат от Божиите наредби. Това означава, че когато си в нормално състояние, когато си включен във великото дело на Светия Дух, тогава не е възможно Сатана да те накара да се разколебаеш. Тогава може да се каже, че всичко идва от Светия Дух и въпреки че може да имаш погрешни мисли, ти си способен да се откажеш от тях и не ги следваш. Всичко това се дължи на действието на Светия Дух. В какви ситуации има намеса на Сатана? За Сатана е лесно да действа в теб, когато състоянието ти не е нормално, когато не си докоснат от Бог и си без Божието дело, когато си сух и безплоден отвътре, когато се молиш на Бог, но не разбираш нищо, и когато ядеш и пиеш Божиите думи, но не си просветен или озарен. Иначе казано, когато си изоставен от Светия Дух и не

можеш да почувстваш Бог, ти се случват много неща, които идват от изкушението на Сатана. Докато Светият Дух действа, Сатана също не спира своите действия нито за миг. Светият Дух се докосва до дълбините на човешката душа, докато в същото време Сатана смуцава човека. Въпреки това делото на Светия Дух заема водеща позиция и хората, чиито състояния са нормални, могат да победят; това е триумфът на делото на Светия Дух над делото на Сатана. Макар че Светият Дух действа, в хората поквареният нрав още е налице; въпреки това, по време на действието на Светия Дух, за хората е лесно да открият и разпознаят своето непокорство, мотиви и фалшификации. Само тогава хората изпитват угризения на съвестта и желанието им да се покаят нараства. Така техният непокорен и покварен нрав постепенно бива отхвърлен в рамките на Божието дело. Действието на Светия Дух е съвсем нормално; когато Той действа в хората, те пак имат проблеми, пак плачат и страдат, пак са слаби и много неща още не са им ясни, но в това състояние те са способни да спрат своя упадък и могат да обичат Бог, и въпреки че плачат и са огорчени, все още могат да хвалят Бог; действието на Светия Дух е съвсем нормално и в него няма нищо свръхестествено. Повечето хора вярват, че щом Светият Дух започне да действа, в състоянието им настъпват промени и нещата, които са съществени за тях, се премахват. Такива убеждения са погрешни. Когато Светият Дух действа в човека, пасивните страни на човека все още присъстват и неговият духовен ръст остава същият, но той получава озарението и просвещението на Светия Дух и така състоянието му става по-активно, състоянията в него стават нормални и той се променя бързо. В реалните си преживявания хората изпитват предимно действието на Светия Дух или на Сатана и ако не са способни да разберат тези състояния и не ги разграничават, тогава навлизането в реални преживявания е изключено, да не говорим за промени в нрава. Затова ключът към преживяването на Божието дело е да могат да прозрат тези неща; така ще им бъде по-лесно да ги преживеят.

Действието на Светия Дух позволява на хората да постигат положителен напредък, докато действието на Сатана ги кара да стават негативни и да се оттеглят, да се бунтуват срещу Бог и да Му се противопоставят, да губят вяра в Него и да стават слаби в изпълнението на дълга си. Всичко, което произтича от просвещението на Светия Дух, е съвсем естествено; то не ти е наложено насила. Ако му се подчиниш, ще имаш мир, а ако не се подчиниш, после ще бъдеш порицан. С просвещението на Светия Дух нищо от това, което правиш, няма да бъде смутено или ограничавано; ти ще бъдеш освободен, ще има път, по който да практикуваш действията си, и няма да си подвластен на никакви ограничения, а ще можеш да действаш по волята на Бог. Действията на Сатана те смущават в много неща; те правят така, че да не желаеш да се молиш, правят те твърде мързелив да ядеш и пиеш Божиите думи, неразположен да живееш живота на църквата и те отдалечават от духовния живот. Действието на Светия Дух не се

намесва в ежедневието ти и не пречи на нормалния ти духовен живот. Не можеш да разпознаеш много неща в момента, в който се случват, но след няколко дни сърцето ти става по-светло, а умът — по-ясен. Започваш да разбираш духовните неща и постепенно можеш да разпознаеш дали дадена мисъл е дошла от Бог или от Сатана. Някои неща явно те карат да се противопоставяш на Бог и да се бунтуваш срещу Него или ти пречат да прилагаш на практика Божиите думи; всички тези неща идват от Сатана. Някои неща не са очевидни и ти не можеш да разбереш какви са в момента; след това можеш да видиш проявленията им и да използваш своята проникателност. Ако можеш ясно да разпознаваш кои неща идват от Сатана и кои са насочвани от Светия Дух, тогава няма да е лесно да бъдеш подведен в своите преживявания. Понякога, когато състоянието ти не е добро, у теб възникват определени мисли, които те изваждат от пасивното състояние. Това показва, че дори когато състоянието ти е неблагоприятно, някои от мислите ти все пак могат да идват от Светия Дух. Не е вярно, че когато си пасивен, всичките ти мисли са изпращани от Сатана; ако това беше вярно, тогава кога би могъл да преминеш в положително състояние? След като си бил пасивен за определен период от време, Светият Дух ти дава възможност да се усъвършенстваш; Той те докосва, извежда те от пасивното състояние и ти влизаш в нормално състояние.

Като знаеш какво е действието на Светия Дух и какво е действието на Сатана, ти можеш да ги сравняваш със собственото си състояние по време на преживяванията си и със собствените си преживявания — по този начин в преживяванията ти ще има много повече истини, които са свързани с принципа. След като си разбрал тези истини за принципа, ще можеш да овладееш действителното си състояние, ще можеш да правиш разлика между хората и събитията и няма да ти се налага да полагаш толкова много усилия, за да спечелиш действието на Светия Дух. Разбира се, това зависи от правилната ти мотивация и от желанието ти да търсиш и да практикуваш. Подобен език — език, който се отнася до принципите — трябва да присъства в твоите преживявания. Без него в преживяванията ти ще се чувства постоянно смущението на Сатана и знанията ти ще бъдат безполезни. Ако не разбираш как действа Светият Дух, значи не разбираш как да се молиш на Бог или как трябва да навлизаш, и ако не разбираш как действа Сатана, когато мами хората и ги смущава, тогава ти не знаеш как да отхвърлиш Сатана и да останеш твърд в свидетелството си. Как действа Светият Дух и как действа Сатана — това са неща, които хората трябва да разберат и които трябва да преживеят в своята вяра в Бог.

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ КЪМ ОНЕЗИ, КОИТО НЕ ПРАКТИКУВАТ ИСТИНАТА

Онези наши братя и сестри, които постоянно дават израз на негативността си, са слуги на Сатана и вредят на църквата. Един ден тези хора трябва да бъдат отлъчени и изпъдени. Ако сърцата на хората, които вярват в Бог, не са богобоязливи и богопослушни, тогава те не само няма да могат да вършат никаква работа за Него, а тъкмо обратното, ще нарушават работата Му и ще Му се противопоставят. Да вярваш в Бог, но да не Му се подчиняваш и да не се боиш от Него, а вместо това да Му се противиш — това е най-големият позор за вярващите. Ако те си позволят същото нехайно и несдържано поведение и реч като неверниците, то те са дори по-порочни от неверниците; те са първообразът на демоните. Онези, които развързват езици в отровни и зловредни изказвания в църквата, сплетничат, сеят неразбирателство и оформят групички сред братята и сестрите — всички те е трябвало да бъдат отлъчени от църквата. Но тъй като сега сме в различна епоха от Божието дело, тези хора биват изолирани, защото безспорно трябва да бъдат пропъдени. Всички покварени от Сатана са с развален нрав. Някои просто са с покварен нрав, докато други са различни: те не просто са с нрав, разложен от Сатана, но са и изключително зли по природа. Те не само разкриват покварения си сатанински нрав чрез думите и действията си, а са възплъщения на самия дявол, на Сатана. Поведението им прекъсва и смуцава Божието дело, смуцава навлизането в живота на братята и сестрите и вреди на нормалния живот на църквата. Рано или късно тези вълци в овчи кожи трябва да бъдат изпъдени; към тези слуги на Сатана трябва да проявяваме сурово отношение и нетърпимост. Само тогава ще сме застанали на Божията страна, а неуспелите да направят това се въргалят в тинята със Сатана. Искрено вярващите в Бог непрестанно Го носят в сърцата си, винаги имат богобоязливи и боголюбиви сърца. Вярващите в Бог трябва да пристъпват към всичко с предпазливост и благоразумие и всичко, което вършат, трябва да е съобразено с Божиите изисквания, за да възрадват Неговото сърце. Не бива да са вироглави и да постъпват, както им се нрави; това не подобава на светото благоприличие. Хората не бива да пощуряват и напосоки да развяват Божия флаг, перчейки се гласовито с куха показност; това е най-непокорният вид поведение. Семействата си имат правила, държавите си имат закони — нима това не е още по-валидно за Божия дом? Не са ли изискванията в него още по-стриктни? Не са ли управленските му закони още по-строги? Хората могат да правят каквото пожелаят, но не и да изменят Божиите управленски закони според прищевките си. Богът е Бог, който не търпи обиди от хората; Той е Бог, който осъжда на смърт. Нима хората още не са проумели това?

Във всяка църква се намират хора, които създават смущения или прекъсват Божиите дела. Всички те са сатани, промъкнали се под прикритие в Божия дом.

Такива хора са добри актьори: явяват се пред Мен, демонстрирайки дълбока почит, привеждат се в поклони и тътрят крака, живеят като крастави псета и посвещават „всичко от себе си“, за да постигнат собствените си цели — но озоват ли се сред братята и сестрите, те оголват грозната си страна. Видят ли практикуващи истината хора, те се нахвърлят срещу тях и ги изблъскват настрана; озоват ли се пред по-влиятелните и по-силните от тях, разливат се в угодничество и ласкателства. В църквата се развихрят. Може да се каже, че в повечето църкви има такива „квартални хулигани“ и кресливи нагаждачи. В комбина действат най-подмолно, намигат си и си разменят тайни знаци и никой от тях не практикува истината. Най-отровният сред тях е „главен демон“. Спечелилият най-голям престиж предвожда бандата, вдигнал високо знамето ѝ. Тези хора вилнеят из църквата, разпръскват негативизма си и говорят за смърт, правят каквото им скимне, в устата им е каквото им хрумне и никой не смее да ги спре. В тях прелива сатанинският нрав. Веднага щом предизвикат смут, в църквата нахлува усещане за смърт. Онези от енорияшите, които практикуват истината, са избутани в ъгъла и не успяват да допринесат според възможностите си, докато сеещите смърт вредители вилнеят необезпокоявани — и, което е по-лошо, повечето хора ги следват. Такива църкви са под властта на Сатана — това е истината; техният цар е дяволът. Ако членовете на паството не обединят усилия, за да изхвърлят главните демони, те рано или късно също ще са обречени на провал. Оттук насетне трябва да се вземат мерки срещу подобни конгрегации. Ако способните да практикуват част от истината не го направят, църквата ще бъде заличена. Ако пък в църквата няма нито един желаещ да практикува истината и никой не е в състояние да свидетелства за Бог, тя следва да бъде напълно изолирана и връзките ѝ с други църкви да бъдат пресечени. Това се нарича „да заровиш смъртта“; това означава да отблъснеш Сатана. Ако в църквата се навъртат няколко „квартални хулигани“, следвани от ято напълно лишени от правилна преценка „винени мушици“ и ако енорияшите са прогледнали за истината, но и тогава не успяват да отхвърлят манипулациите на тези насилници и да потушат създаваните от тях проблеми, тези глупци вкупом ще бъдат пропъдени накрая. Въпросните винени мушици може да не са сторили нищо ужасно, но те са още по-измамни, изкусни и неуловими и всеки такъв ще бъде пропъден. Нито един няма да остане! Който принадлежи на Сатана, ще бъде върнат на Сатана, а който принадлежи на Бог, със сигурност ще се отправи в търсене на истината; това е предопределено от характеристиките им. И нека всички следовници на Сатана срещнат гибелта си! Към такива хора няма да бъде проявено снизхождение. Нека търсещите истината да получат подкрепа и да се наслаждават до насита на Божието слово. Бог е справедлив; Той никога не предпочита едни пред други. Ако ти си дявол, не си в състояние да практикуваш истината; ако си от търсещите истината, със сигурност не ще попаднеш в мрежите на Сатана. В това няма никакво съмнение.

Хората, които не се стремят към напредък, неизменно желаят и останалите да са негативни и лениви като тях. Онези, които не практикуват истината, завиждат на тези, които правят това, и вечно се опитват да измамат всеки, комуто липсва здрав разум и проникателност. Тези хора натрапват мисли, от които може да пропаднеш, да се хлъзнеш надолу, да влезеш в ненормално състояние и да се изпълниш с мрак. Карат те да се отдалечиш от Бог и да утоляваш плътските си щения. Онези, които не обичат истината и гледат на Бог с постоянно нехайство, не притежават самосъзнание. Нравът на тези хора подмамва другите да вършат грехове и да се опълчват на Бог. Те не само не практикуват истината, но не позволяват и на останалите да я практикуват. Обичат греха и не се ненавиждат за това. Не познават себе си и възпрепятстват другите да опознаят себе си; освен това те им пречат и да пожелаят истината. Измамените от тях не могат да видят истината. Потъват в тъмнина, не се опознават, дезориентирани са за истината, и така се отдалечават все повече от Бог. Те не практикуват истината и пречат на другите да я практикуват, събирайки около себе си всички тези глупци. По-скоро може да се каже, че вярват в предците си или в идолите, намерили място в техните сърца, отколкото че вярват в Бог. Най-добре би било за тези хора, които претендират, че следват Бог, да се вгледат внимателно в себе си и да видят в какво точно вярват: в Бог ли вярваш в действителност, или в Сатана? Ако знаеш, че си положил вярата си не пред олтара на Бог, а пред своите идоли, по-добре да не твърдиш, че си вярващ. Ако действително не си сигурен в кого вярваш — пак повтарям — би било най-добре да не заявяваш, че си вярващ. Светотатство е да го твърдиш! Никой не те принуждава да вярваш в Бог. Не казвайте, че вярвате в Мен; наслушал съм се на такива приказки и не желая да ги чувам повече, защото вярата ви е насочена към идолите в сърцата ви и към кварталните хулигани сред вас. Тези, които клатят глава в неверие, когато чуят истината, и се подсмивват, когато им се говори за смъртта, са изчадия на Сатана и те ще са пропъдените. Мнозина в църквата са лишени от способността да преценяват. Случи ли се нещо измамно, неочаквано застават на страната на Сатана и дори се обиждат, когато ги наричат негови слуги. Макар и да се казва, че нямат добра преценка, те неизменно застават на лишената от истина страна и в критични моменти никога не се застъпват за истината и не я бранят. Действително ли са лишени от способността да преценяват правилно? Защо ненадейно стават поддръжници на Сатана? Защо не изричат нито една справедлива и разумна дума в подкрепа на истината? Дали това действително се дължи на моментно объркване? Колкото по-склонни към заблуда са хората, толкова по-неспособни са да заемат страната на истината. Какво показва това, ако не, че хората с грешна преценка обичат злото? Нима не доказва, че са предани изчадия на Сатана? На какво се дължи способността им все да застават откъм Сатана и да говорят неговия език? Всяка тяхна дума, всяка постъпка, изразенията на лицата им красноречиво доказват, че те съвсем не

обичат истината в никое нейно проявление, а по-скоро я ненавиждат. Фактът, че могат да застанат на страната на злото, доказва достатъчно красноречиво, че Сатана обича тези дребни дяволи, които прекарват живота си, борейки се за неговата кауза. Не са ли пределно ясни тези факти? Ако действително си човек, обичаш истината, защо не зачиташ тези, които я практикуват, и защо бързаш да застанеш до онези, които странят от нея, при първия им подканващ поглед? На какво се дължи това? Не Ме интересува дали умееш да разграничаваш добро от лошо. Не Ме е грижа каква цена си платил, нито колко големи са силите ти и дали си квартален хулиган, или знаменосец и водач. Ако притежаваш голяма мощ, неин единствен източник е силата от Сатана. Ако репутацията ти е блестяща, тя се дължи просто на това, че си заобиколен от твърде много хора, които не практикуват истината. Ако още не си отлъчен, това се дължи на обстоятелството, че сега не е време за отлъчване; по-скоро е време за пропъждане. Няма защо да бързам да те отлъча тозчас. Просто чакам деня, в който ще ти въздам наказание, след като съм те пропъдил. Всеки, който не практикува истината, ще бъде пропъден!

Хората, чиято вяра в Бог е искрена, се стараят да прилагат в живота си Божието слово и да практикуват истината. Тези, които се стремят да практикуват Неговото слово и искрено заемат страната на истината, са в състояние неотстъпно да свидетелстват за Бог. Не притежават истината другите, които шикалкавят и са несправедливи; Бог се срамува от всички тях. Предизвикващите раздор в църквата са слуги на Сатана и са негово олицетворение. Тези хора са толкова зловредни. Лишените от добра преценка, които не са способни да заемат страната на истината, до един питаят зли намерения и я оскверняват. И нещо повече, те са изначални проводници на Сатана. Те не подлежат на спасение и естествено ще бъдат пропъдени. Божието семейство не позволява да останат онези, които не практикуват истината, нито пък оставя хората, които умишлено разтурят църквата. Сега обаче не е моментът за отлъчване; тези хора ще бъдат изобличени и пропъдени накрая. За тях няма да бъдат изразходвани повече безсмислени усилия; принадлежащите на Сатана не могат да застанат на страната на истината, докато търсещите я принадлежат точно там. Недостойни са да чуят пътя на истината и да свидетелстват за нея хората, които не я практикуват. Истината просто не е предназначена за техните уши; тя е насочена към тези, които я практикуват. Засега, преди да бъде разкрит краят на всеки човек, онези, които смущават дейността на църквата и прекъсват Божието дело, ще бъдат оставени настрана, за да получат своето по-късно. Щом делото бъде завършено, всеки един от тях ще бъде изобличен и пропъден. На този етап, докато истината още е в процес на разкриване, няма да им се обръща внимание. Когато цялата истина се разкрие пред човечеството, тези хора ще бъдат пропъдени; това ще бъде времето за сортиране на всички според достойнствата им. Дребните хитрини на неспособните да преценяват правилно ще доведат до унищожението им от

нечестивите — те ще бъдат подмамани от тях и няма да се върнат повече. Това и заслужават, защото не обичат истината, неспособни са да застанат на нейна страна, следват злите хора и вземат тяхната страна, заговорничат с тях и въстават срещу Бог. Те отлично разбират, че нечестивците излъчват зло, но въпреки това втвърдяват сърцата си и обръщат гръб на истината, за да последват нечестивците. Нима тези хора, които не практикуват истината, а се впускат в разрушителни и отвратителни дела, не са злодеи? При все че някои от тях се правят на крале, а други са само техни придворни, не е ли тяхната богохулна природа съвсем еднаква? Какво оправдание биха могли да намерят за своето твърдение, че Бог не ги спасява? Как биха могли да извинят другото си възражение, че Бог не е справедлив? Та нима не ги погубва собствената им злина? Не ги ли завлича в ада собственото им непокорство? Хората, които практикуват истината, накрая ще бъдат спасени и направени съвършени заради истината. Онези, които не практикуват истината, накрая ще причинят собственото си унищожение пак поради истината. Това са изходите за практикуващите истината и за другите, които не я практикуват. Съветвам тези, които не възнамеряват да практикуват истината, да напуснат църквата час по-скоро, за да не трупат още грехове. Когато дойде времето, ще бъде прекалено късно за разкаяние. В частност онези, които се събират в клики и създават разкол, а също и махленските хулигани, трябва да си отидат първи. Хора с нрава на настървени вълци са неспособни да се променят. За тях е най-добре да напуснат църквата при първа възможност и никога повече да не внасят смут в нормалния живот на братята и сестрите, за да избегнат Божието наказание. Онези от вас, които са се съгласявали с тях, трябва да се възползват от тази възможност и да се замислят над себе си. Ще напуснете ли църквата заедно със злодеите или ще останете и ще бъдете послушни последователи? Трябва внимателно да обмислите този въпрос. Давам ви една последна възможност да направите своя избор и чакам отговора ви.

ТРЯБВА ДА ПОДДЪРЖАШ ПРЕДАНОСТТА СИ КЪМ БОГ

Как Светият Дух действа в църквата в наши дни? Имаш ли твърда представа по този въпрос? Кои са най-големите трудности на твоите братя и сестри? Какво най-много им липсва? Понастоящем има хора, които са негативно настроени, докато преминават през изпитания, а някои дори се оплакват. Други хора вече не се движат напред, защото Бог е спрял да говори. Хората не са навлезли в правилния път на вярата в Бог. Те не могат да живеят самостоятелно и не могат да поддържат собствения си духовен живот. Някои хора следват и се стремят енергично, и са готови да практикуват, когато Бог говори, но когато Бог не говори, те вече не се движат напред. Хората все още не са разбрали Божиата воля в

сърцата си и нямат спонтанна любов към Бог; в миналото следваха Бог, защото бяха принудени. Сега има хора, които са уморени от Божието дело. Такива хора не са ли в опасност? Много хора съществуват в състояние на просто справяне с нещата. Въпреки че ядат и пият Божието слово и се молят на Него, те правят това с колебание и вече нямат онзи устрем, който са имали някога. Повечето хора не се интересуват от Божието дело на облагородяване и усъвършенстване и наистина сякаш постоянно са без никакъв вътрешен подтик. Когато са завладени от прегрешения, те не се чувстват задължени на Бог, нито имат съзнанието да изпитват разкаяние. Не се стремят към истината или напускат църквата и вместо това се стремят само към временни удоволствия. Тези хора са глупаци, напълно глупави! Когато дойде времето, всички те ще бъдат изпъдени и нито един от тях няма да бъде спасен! Смяташ ли, че ако някой е бил спасен веднъж, той винаги ще бъде спасяван? Това убеждение е чиста измама! Всички, които не се стремят да навлязат в живота, ще бъдат порицани. Повечето хора не се интересуват изобщо от навлизане в живота, от видения или от прилагане на истината на практика. Те не се стремят към навлизане и със сигурност не се стремят към по-дълбоко навлизане. Не се ли погубват? Точно сега има една част от хората, чиито условия непрекъснато се подобряват. Колкото повече действа Светият Дух, толкова повече увереност придобиват те; колкото повече преживяват, толкова повече усещат дълбоката тайна на Божието дело. Колкото по-дълбоко навлизат, толкова повече разбират. Те усещат, че Божиата любов е толкова велика и се чувстват стабилни и просветлени в себе си. Те имат разбиране за Божието дело. Това са хората, в които действа Светият Дух. Някои хора казват: „Въпреки че няма нови думи от Бог, аз все пак трябва да се стремя да навляза по-дълбоко в истината, трябва да бъда сериозен по отношение на всичко в моя действителен опит и да навляза в реалността на Божиите думи“. Този тип хора притежават делото на Светия Дух. Въпреки че Бог не показва lika Си и е скрит от всеки отделен човек, и въпреки че не произнася нито дума, и има моменти, в които хората преживяват някакво вътрешно облагородяване, все пак Бог не е напуснал напълно хората. Ако човек не може да задържи истината, която трябва да изпълни, той няма да има делото на Светия Дух. През периода на облагородяване, когато Бог не се показва, ако нямаш увереност, а вместо това се криеш, ако не се съсредоточаваш върху преживяването на Неговите думи, тогава бягаеш от Божието дело. По-късно ще бъдеш един от онези, които ще бъдат изпъдени. Онези, които не се стремят да навлязат в Божието слово, не могат да бъдат свидетели за Него. Хората, които са способни да свидетелстват за Бог и да удовлетворяват Неговата воля, зависят изцяло от стремежа си да следват Божиите думи. Делото, което Бог извършва в хората, е преди всичко, за да им позволи да придобият истината. Това, че ти трябва да стремиш към живота, е с цел да усъвършенства и всичко това е, за да те направи подходящ да бъдеш използван от Бог. Всичко, към което се

стремиш сега, е да чуваш тайни, да слушаш Божиите думи, да правиш празник на очите си и да се оглеждаш, за да видиш дали има някаква новост или тенденция, и по този начин да удовлетвориш любопитството си. Ако това е намерението в сърцето ти, тогава няма как да отговориш на Божиите изисквания. Тези, които не се стремят към истината, не могат да следват до самия край. В момента не става въпрос за това, че Бог не прави нещо, а по-скоро за това, че хората не Му сътрудничат, защото са уморени от Неговото дело. Те искат да чуят само думите, които Той изрича, за да дарява благословии, и не желаят да чуят думите на Неговия съд и порицание. Каква е причината за това? Причината е, че желанията на хората да получат благословии не са изпълнени и затова те са станали негативни и слаби. Не че Бог нарочно не позволява на хората да Го следват, нито пък нарочно нанася удари на човечеството. Хората са негативни и слаби само защото намеренията им са неправилни. Бог е Богът, който дава на човека живот, и Той не може да доведе човека до смърт. Негативността, слабостите и отстъплението на хората са причинени от самите тях.

Настоящото Божие дело носи на хората известно облагородяване и само онези, които могат да устоят твърдо, докато са подложени на това облагородяване, ще получат Божието одобрение. Независимо как Той се прикрива, дали като не говори, или като не работи, ти все още можеш енергично да се стремиш. Дори Бог да каже, че ще те отхвърли, ти пак ще Го следваш. Това е свидетелство за Бог. Ако Бог се скрие от теб и престанеш да Го следваш, това свидетелство за Бог ли е? Ако хората всъщност не навлизат, тогава те нямат действителен духовен ръст и когато наистина се сблъскат с голямо изпитание, ще се препънат. Когато Бог не говори или прави това, което не съответства на собствените ти представи, ти се пречупваш. Ако в момента Бог действаше според твоите представи, ако Той удовлетворяваше волята ти и ти можеше да се изправиш и енергично да се стремиш, тогава каква щеше да е основата, върху която живееш? Казвам, че има много хора, които живеят по начин, изцяло зависим от човешкото любопитство. В дълбочината на сърцето си те нямат никакъв стремеж. Всички онези, които не се стремят към навлизане в истината, а разчитат на любопитството си в живота, са окаяни хора и са в опасност! Различните Божии дела се извършват, за да усъвършенстват човечеството. Хората обаче винаги са любопитни, обичат да разпитват за слухове, интересуват се от актуалните събития в чужди страни — например любопитстват какво се случва в Израел или дали е имало земетресение в Египет — те винаги търсят някакви нови, непознати неща, за да задоволят егоистичните си желания. Те не се стремят към живота, нито към това да бъдат усъвършенствани. Те се стремят единствено Божият ден да настъпи по-скоро, за да може да се осъществи красивата им мечта и да се изпълнят екстравагантните им желания. Този тип хора не са практични — те са хора, които имат неправилна перспектива. Единствено стремежът към истината е в основата на вярата на

човечеството в Бог и ако хората не се стремят да навлязат в живота, ако не се стремят да удовлетворят Бог, тогава те ще бъдат подложени на наказание. Тези, които ще бъдат наказани, са онези, които не са имали делото на Светия Дух по време на Божието дело.

Как хората трябва да си сътрудничат с Бог на този етап от Неговото дело? В момента Бог изпитва хората. Той не произнася нито дума, а се крие и не осъществява пряк контакт с хората. Отвън изглежда, че Той не извършва никакво дело, но истината е, че Той все още работи в човека. Всеки, който се стреми към навлизане в живота, има визия за своя стремеж към живота и не се съмнява, дори и да не разбира напълно Божието дело. Докато преминаваш през изпитания, дори когато не знаеш какво иска да направи Бог и какво дело иска да извърши, трябва да знаеш, че Божиите намерения за човечеството винаги са добри. Ако Го следваш с истинско сърце, тогава Той никога няма да те изостави и накрая със сигурност ще те усъвършенства и ще доведе хората до подходящо назначение. Независимо от това как Бог изпитва хората в момента, ще дойде ден, в който Той ще осигури на хората подходящ изход и ще им даде подходящото възмездие въз основа на това, което са извършили. Бог няма да доведе хората до определен момент, а след това просто да ги отхвърли и да ги пренебрегне. Това е така, защото Бог заслужава доверие. На този етап Светият Дух извършва делото на облагородяването. Той облагородява всеки един човек. В етапите на делото, които се състояха от изпитанието на смъртта и изпитанието на порицанието, облагородяването се извършваше чрез думи. За да могат хората да изпитат Божието дело, те първо трябва да разберат сегашното Му дело и как човечеството трябва да сътрудничи. Всъщност това е нещо, което всеки трябва да разбере. Без значение какво прави Бог, независимо дали е облагородяване, или дори ако не говори, нито една стъпка от Божието дело не съвпада с представите на човечеството. Всяка стъпка от Неговото дело разбива и пречупва представите на хората. Това е Неговото дело. Но ти трябва да вярваш, че тъй като Божието дело е достигнало определен етап, Той няма да умъртви цялото човечество, независимо от всичко. Той дава и обещания, и благословии на човечеството, и всички, които Го следват, ще могат да получат Неговите благословии, но тези, които не го правят, ще бъдат изпъдени от Бог. Това зависи от твоя стремеж. Независимо от всичко останало, ти трябва да вярваш, че когато Божието дело приключи, всеки един човек ще има подходящо назначение. Бог е предоставил на човечеството красиви желания, но без стремеж те са непостижими. Трябва да можеш да видиш това сега — Божието облагородяване и Неговото порицание към хората е Негово дело, но хората, от своя страна, трябва да се стремят към промяна в нрава си през цялото време. В практическия си опит първо трябва да знаеш как да ядеш и пиеш Божиите слова. Трябва да откриеш в Неговите думи това, в което трябва да навлезеш, и собствените си недостатъци, трябва да се

стремиш към навлизане в твоя практически опит и да вземеш частта от Божиите слова, която трябва да се приложи на практика, и да се опиташ да я приложиш. Яденето и пиенето на Божиите слова е един от аспектите. Освен това трябва да се поддържа църковният живот, да имаш нормален духовен живот и да можеш да предадеш всичките си настоящи състояния на Бог. Независимо от това как се променя Неговото дело, духовният ти живот трябва да остане нормален. Духовният живот може да поддържа нормалното ти навлизане. Без значение какво прави Бог, ти трябва да продължиш духовния си живот без прекъсване и да изпълняваш дълга си. Това е, което хората трябва да правят. Всичко това е дело на Светия Дух, но докато за хората с нормално състояние това е усъвършенстване, за тези в ненормално състояние то е изпитание. На сегашния етап от делото на Светия Дух по облагородяване някои хора казват, че Божието дело е толкова голямо и че хората непременно се нуждаят от облагородяване, защото в противен случай духовният им ръст ще бъде твърде нисък и те няма да могат да постигнат Божиата воля. За онези обаче, чието състояние не е добро, това се превръща в причина да не се стремят към Бог и в причина да не посещават събрания или да не ядат и пият Божието слово. В Божието дело, без значение какво прави Той или какви промени предизвиква, хората трябва да поддържат базовата линия на нормален духовен живот. Може би не си бил небрежен в този настоящ етап от духовния си живот, но все още не си спечелил много и не си пожънал голяма реколта. При такива обстоятелства, дори да се придържаш към духовния живот, сякаш следваш някакво правило, ти все пак трябва да спазваш правилата. Трябва да се придържаш към тези правила, за да не претърпиш загуби в живота си и за да удовлетвориш Божиата воля. Ако духовният ти живот не е нормален, ти не можеш да разбереш настоящото Божие дело, а вместо това винаги чувстваш, че то е напълно несъвместимо с твоите собствени представи, и въпреки че желаш да Го следваш, ти липсва вътрешен подтик. Така че, независимо от това какво прави Бог в момента, хората трябва да сътрудничат. Ако хората не сътрудничат, тогава Светият Дух не може да извърши Своето дело, а ако хората нямат сърце да сътрудничат, тогава едва ли ще могат да спечелят делото на Светия Дух. Ако искаш да имаш в себе си делото на Светия Дух и ако искаш да получиш Божието одобрение, тогава трябва да поддържаш първоначалната си отдаденост пред лицето на Бог. Сега не е необходимо да имаш по-дълбоко разбиране, по-висша теория или други подобни неща — всичко, което се изисква, е да поддържаш Божието слово върху първоначалната основа. Ако хората не си сътрудничат с Бог и не се стремят към по-дълбоко навлизане, тогава Бог ще им отнеме всички неща, които първоначално са били техни. Отвътре хората винаги търсят лесното и предпочитат да се наслаждават на това, което вече е налично. Те искат да получат Божиите обещания, без да плащат каквато и да било цена. Това са екстравагантните мисли, които човечеството си позволява. Да спечелиш самия

живот, без да плащаш никаква цена — но дали някога нещо е било толкова лесно? Когато някой повярва в Бог и се стреми да навлезе в живота, и търси промяна в своя нрав, той трябва да плати цена и да постигне състояние, в което винаги ще следва Бог, независимо какво прави Той. Това е нещо, което хората трябва да направят. Дори ако следваш всичко това като правило, трябва винаги да го спазваш и независимо от това колко големи са изпитанията, не можеш да изоставиш нормалните си отношения с Бог. Трябва да можеш да се молиш, да поддържаш църковния си живот и никога да не изоставяш братята и сестрите си. Когато Бог те изпитва, трябва да продължаваш да търсиш истината. Това е минималното изискване за духовен живот. Винаги да имаш желание да търсиш и да се стремиш да сътрудничиш, като прилагаш цялата си енергия — може ли това да бъде направено? Ако хората приемат това за основа, те ще могат да постигнат осезание и навлизане в реалността. Лесно е да приемеш Божието слово, когато собственото ти състояние е нормално; при тези обстоятелства не ти се струва трудно да практикуваш истината и чувстваш, че Божието дело е велико. Но ако състоянието ти е лошо, колкото и велико да е Божието дело и колкото и красиво да говори някой, ти няма да обърнеш внимание. Когато състоянието на човек не е нормално, Бог не може да работи в него и той не може да постигне промяна в нрава си.

Ако хората нямат никаква увереност, не е лесно да продължат по този път. Сега всеки може да види, че Божието дело ни най-малко не съответства на представите и въображението на хората. Бог е извършил толкова много дела и е изрекъл толкова много думи, и макар хората да признават, че те са истина, в тях все още могат да се появят представи за Бог. Ако хората искат да разберат истината и да я придобият, те трябва да имат увереността и силата на волята, за да могат да отстояват това, което вече са видели, и това, което са придобили от опита си. Без значение какво извършва Бог в хората, те трябва да отстояват това, което самите те притежават, да бъдат искрени пред Бог и да Му останат предани докрай. Това е дългът на човечеството. Хората трябва да поддържат това, което трябва да правят. Вярата в Бог изисква послушание към Него и преживяване на Неговото дело. Бог е извършил толкова много дела — може да се каже, че за хората всичко това е усъвършенстване, облагородяване и дори повече — порицание. Не е имало нито една стъпка от Божието дело, която да е била в съответствие с човешките представи. Това, на което хората се радваха, са строгите Божии думи. Когато Бог дойде, хората трябва да се наслаждават на Неговото величие и на Неговия гняв. Въпреки това, независимо колко строги могат да бъдат думите Му, Той идва, за да спаси и усъвършенства човечеството. Като създания хората трябва да изпълняват задълженията, които трябва, и да свидетелстват за Бог сред облагородяването. Във всяко изпитание те трябва да поддържат свидетелството, което трябва да дават, и да го правят гръмко в името

на Бог. Човек, който прави това, е победител. Независимо от това как Бог те облагородява, ти оставаш напълно уверен и никога не губиш доверие в Него. Ти правиш това, което човек трябва да прави. Това е, което Бог изисква от човека, и човешкото сърце трябва да може напълно да се върне към Него и да се обърне към Него във всеки следващ момент. Това е победител. Тези, които Бог нарича „победители“, са онези, които все още са способни да свидетелстват и да запазят своята увереност и преданост към Бог, когато са под влиянието на Сатана и когато са обсадени от Сатана, т.е. когато се намират сред силите на тъмнината. Ако ти все още си в състояние да запазиш чисто сърце пред Бог и да поддържаш искрената си любов към Бог независимо от всичко, тогава стоиш като свидетел пред Бог и това е, което Бог нарича „победител“. Ако стремежът ти е отличен, когато Бог те благославя, но ти отстъпваш без Неговите благословии, това чистота ли е? Тъй като си сигурен, че този път е истински, трябва да го следваш докрай. Трябва да поддържаш предаността си към Бог. Тъй като си видял, че Самият Бог е дошъл на земята, за да те усъвършенства, трябва да отдадеш сърцето си изцяло на Него. Ако все още можеш да Го следваш, независимо от това какво прави Той, дори в самия край Той да определи неблагоприятен за теб изход, това е запазване на чистотата ти пред Бог. Да принесеш свято духовно тяло и чиста девица на Бог означава да запазиш искреното си сърце пред Бог. За човечеството искреността е чистота, а способността да бъдеш искрен пред Бог е поддържане на чистота. Това е, което трябва да приложиш на практика. Когато трябва да се молиш, моли се; когато трябва да се събираш в общение, прави го; когато трябва да пееш химни, пей химни; и когато трябва да се откажеш от плътта, откажи се от плътта. Когато изпълняваш дълга си, не го претупвай; когато си изправен пред изпитания, стой твърдо. Това е преданост към Бог. Ако не отстояваш това, което хората трябва да правят, тогава всички твои предишни страдания и решения са били напразни.

За всяка стъпка от Божието дело има начин, по който хората трябва да съдействат. Бог облагородява хората, така че те да имат увереност, докато преминават през облагородяване. Бог усъвършенства хората, така че те да имат увереност да бъдат усъвършенствани от Бог и да са готови да приемат Неговото облагородяване, разправянето с тях и скастриянето им от Бог. Божият Дух работи в хората, за да им донесе просветление и озарение и да ги накара да Му сътрудничат и да практикуват. Бог не говори по време на облагородяването. Той не издава гласа Си, но въпреки това има дело, което хората трябва да вършат. Ти трябва да поддържаш това, което вече имаш, все още трябва да можеш да се молиш на Бог, да си близо до Бог и да свидетелстваш пред Бог; по този начин ще изпълниш дълга си. Всички вие трябва ясно да видите от Божието дело, че Неговите изпитания на доверието и любовта на хората изискват те да се молят повече на Бог и по-често да вкусват Божиите думи пред Него. Ако Бог те просвети и те накара да разбереш Неговата воля, но въпреки това ти не приложиш нищо от

това на практика, няма да спечелиш нищо. Когато приложиш Божиите думи на практика, трябва и да можеш да Му се молиш, а когато вкусваш Неговите думи, трябва да заставаш пред Него, да Го търсиш и да си изпълнен с доверие в Него, без следа от чувство на обезсърчение или студенина. Онези, които не прилагат на практика Божиите думи, са пълни с енергия по време на събранията, но изпадат в мрак, когато се върнат у дома. Има и такива, които дори не искат да се събират. Така че трябва ясно да видиш какъв е дългът, който хората трябва да изпълняват. Може да не знаеш каква всъщност е Божията воля, но можеш да изпълняваш задълженията си, можеш да се молиш, когато трябва, можеш да прилагаш истината на практика, когато трябва, и можеш да правиш това, което хората трябва да правят. Можеш да поддържаш първоначалното си видение. По този начин ще бъдеш по-способен да приемеш следващата стъпка на Божието дело. Когато Бог работи по скрит начин, е проблем, ако не търсиш. Когато Той говори и проповядва по време на събранията, ти слушаш с ентузиазъм, но когато Той не говори, на теб ти липсва енергия и се отдръпваш. Кой човек действа по този начин? Този, който просто следва стадото. Те нямат позиция, нямат свидетелство и нямат видение! Повечето хора са такива. Ако продължаваш да вървиш по този път, един ден, когато се сблъскаш с голямо изпитание, ще бъдеш наказан. Да имаш позиция е много важно в Божия процес на усъвършенстване на хората. Ако не се съмняваш в нито една стъпка от Божието дело, ако изпълняваш човешкия дълг, ако искрено поддържаш това, което Бог ти е наредил да практикуваш, т.е. помниш Божиите увещания и независимо от това какво прави Той в настоящия ден, не забравяш Неговите увещания, ако не се съмняваш в Неговото дело, поддържаш позицията си, отстояваш свидетелството си и побеждаваш на всяка крачка, тогава накрая ще бъдеш усъвършенстван от Бог и ще се превърнеш в победител. Ако си в състояние да устоиш твърдо на всяка стъпка от Божиите изпитания и ако все още можеш да устоиш твърдо до самия край, тогава си победител, ти си човек, който е усъвършенстван от Бог. Ако не можеш да устоиш твърдо в сегашните си изпитания, тогава в бъдеще ще стане още по-трудно. Ако се подложиш само на незначително количество страдания и не се стремиш към истината, тогава в крайна сметка няма да спечелиш нищо. Ще останеш с празни ръце. Има хора, които се отказват от стремежа си, когато видят, че Бог не говори, и сърцето им се разпилява. Такъв човек не е ли глупак? Такъв тип хора нямат реалност. Когато Бог говори, те винаги тичат наоколо, външно изглеждат заети и ентузиазирани, но сега, когато Той не говори, спират да търсят. Този тип хора нямат бъдеще. По време на облагородяването трябва да навлезеш от положителна гледна точка и да научиш уроците, които трябва да научиш; когато се молиш на Бог и четеш Неговото слово, трябва да съпоставиш собственото си състояние с него, да откриеш недостатъците си и да установиш, че все още имаш да учиш много уроци. Колкото по-искрено се стремиш, докато преминаваш през облагородяване,

толкова повече ще откриваш, че си недостатъчен. Когато преживяваш облагородяване, има много проблеми, с които се сблъскваш; не можеш да ги видиш ясно, оплакваш се, разкриваш собствената си плът — само по този начин можеш да откриеш, че имаш твърде много покварен нрав в себе си.

На хората им липсват качества и далеч не отговарят на Божиите стандарти, може би още повече се нуждаят от увереност, за да вървят по този път в бъдеще. Божието дело в последните дни изисква огромна увереност, увереност, по-голяма дори от тази на Йов. Без увереност хората няма да могат да продължат да трупат опит, нито пък ще могат да бъдат усъвършенствани от Бог. Когато настъпи денят на големите изпитания, ще има хора, които ще напускат църквите — някои тук, други там. Ще има и такива, които в предишните дни са се справяли доста добре в стремежа си и няма да е ясно защо вече не вярват. Ще се случат много неща, които няма да разбираш, и Бог няма да разкрие никакви знамения или чудеса, нито ще направи нещо свръхестествено. Това е, за да се види дали ще можеш да устоиш твърдо — Бог използва фактите, за да облагороди хората. Ти все още не си страдал много. В бъдеще, когато дойдат големи изпитания, на някои места всеки един човек в църквата ще напусне, а тези, с които си имал добри отношения, ще напуснат и ще изоставят вярата си. Ще успееш ли да устоиш тогава? Досега изпитанията, с които си се сблъсквал, са били незначителни и вероятно едва си успявал да ги издържиш. Тази стъпка включва облагородяване и усъвършенстване само чрез думи. В следващата стъпка фактите ще се стоварят върху теб, за да те усъвършенстват, и тогава ще се окажеш насред опасност. Щом тя стане наистина сериозна, Бог ще те посъветва да побързаш и да си тръгнеш, а религиозните хора ще се опитат да те примамят да тръгнеш с тях. Това се прави, за да се види дали можеш да продължиш по пътя, и всички тези неща са изпитания. Сегашните изпитания са незначителни, но ще дойде ден, когато ще има домове, в които родителите вече няма да вярват, и такива, в които децата няма да вярват. Ще можеш ли да продължиш? Колкото по-напред отиваш, толкова по-големи ще стават изпитанията ти. Бог извършва Своето дело на облагородяване на хората според техните нужди и техния духовен ръст. По време на етапа на Божието усъвършенстване на човечеството е невъзможно броят на хората да продължи да расте — той само ще намалява. Само чрез това облагородяване хората могат да бъдат усъвършенствани. Да се разправят с теб, да бъдеш дисциплиниран, изпитван, порицаван, прокълнаван — можеш ли да издържиш на всичко това? Когато видиш църква с особено добра атмосфера, където всички сестри и братя енергично се стремят, ти самият се чувстваш насърчен. Когато дойде денят, в който всички те напуснат, някои от тях вече не вярват, други заминат да работят или се оженят, а трети са се присъединили към религията, ще можеш ли да устоиш тогава? Ще успееш ли да останеш вътрешно несмутен? Божието усъвършенстване на човечеството не е толкова просто нещо! Той използва много

неща, за да облагородява хората. Хората ги възприемат като методи, но в първоначалния замисъл на Бог това изобщо не са методи, а факти. В крайна сметка, когато Той облагороди хората до определена степен и те вече нямат никакви оплаквания, този етап от Неговото дело ще бъде завършен. Голямото дело на Светия Дух е да те усъвършенства, а когато Той не работи и Се крие, това е още повече с цел да те усъвършенства, и по-специално, по този начин може да се види дали хората имат любов към Бог, дали имат истинско доверие в Него. Когато Бог говори ясно, не е необходимо да търсиш; само когато Той е скрит, е необходимо да търсиш и да усещаш пътя си. Трябва да можеш да изпълняваш задълженията на сътворено същество и независимо от това какви ще са бъдещите ти изход и назначение, трябва да можеш да се стремиш към познание и любов към Бог през годините, в които си жив и независимо от това как Бог се отнася с теб, трябва да можеш да избягваш да се оплакваш. Има едно условие, за да може Светият Дух да действа в хората. Те трябва да жадуват и да търсят, да не са колебливи и да не се съмняват в Божиите действия, и да могат да спазват задълженията си по всяко време; само така могат да получат действието на Светия Дух. Във всяка стъпка от Божието дело това, което се изисква от хората, е да имат огромна увереност и да застанат пред Бог, за да търсят — само чрез опит хората могат да открият колко мил е Бог и как Светият Дух действа в хората. Ако не преживяваш, ако не почувстваш пътя си през това, ако не търсиш, тогава няма да спечелиш нищо. Трябва да почувстваш своя път през преживяванията си и само чрез преживяванията си можеш да видиш Божиите действия и да разпознаеш Неговата чудност и недостижимост.

ТИ ОТ СЪЖИВИЛИТЕ СЕ ЛИ СИ?

Едва когато отхвърлиш покварения си нрав и постигнеш изживяване на нормална човешка природа, ще бъдеш усъвършенстван. Въпреки че няма да можеш да правиш предсказания или да говориш за тайнства, ще живееш и ще имаш облика на човешко същество. Бог създаде човека, но след това Сатана поквари човека, така че хората се превърнаха в „мъртъвци“. Така, след като се промениш, ти вече няма да си като тези „мъртъвци“. Словото на Бог запалва духа на хората и ги води към прераждане, а когато духовете на хората се преродят, те се съживяват. Когато говоря за „мъртъвци“, имам предвид трупове без дух, хора, чийто дух е мъртъв в тях. Когато искрата на живота се запали в духа на хората, те се съживяват. Светците, за които се говореше в отминали времена, са хора, които са се съживили, които са били под влиянието на Сатана, но са го победили. Избраните хора от Китай са понесли жестокото и нечовешко преследване и подлостта на големия червен змей и това е опустошило умовете им, и ги е

оставило без най-малката смелост да живеят. И така, събуждането на духа им трябва да започне от същността им. Същността им, духът им трябва да бъдат пробудени малко по малко. Когато един ден те се съживят, няма да има повече пречки и всичко ще върви гладко. За момента това остава непостижимо. Повечето хора живеят по начин, който предизвиква много смъртоносни течения. Тези хора са скрити в аурата на смъртта и страдат от липсата на много неща. Думите на някои хора носят смърт, действията им носят смърт и почти всичко, което се вижда от начина им на живот, се състои от смърт. Ако днес хората публично свидетелстват за Бог, те ще се провалят в тази задача, защото още не са се съживили напълно, а и защото сред вас има твърде много мъртъвци. Днес много хора питат защо Бог не дава знаци и не извършва чудеса така, че да може бързо да разпространи делата Си сред езичниците. Мъртвите не могат да свидетелстват за Бог, само живите са способни на това, но повечето хора днес са „мъртъвци“; прекалено много хора живеят под булото на смъртта, под влиянието на Сатана, и не могат да го победят. След като това е така, как биха могли те да свидетелстват за Бог? Как биха могли те да разпространяват делото на Евангелието?

Всички тези, които живеят под въздействието на тъмнината, живеят сред смъртта и са обладани от Сатана. Без да бъдат спасени от Бог и без да са съдени и порицавани от Него, хората не могат да избягат от влиянието на смъртта; не могат да оживеят. Тези „мъртъвци“ не могат да свидетелстват за Бог, нито могат да бъдат използвани от Бог, а още по-малко могат да влязат в царството Му. Бог иска свидетелствата на живите, не на мъртвите, и иска живите, а не мъртвите, да работят за Него. „Мъртвите“ са тези, които се противопоставят на Бог и въстават против Него; те са онези, които са бездушни и не разбират Божиите слова; те са онези, които не прилагат истината на практика и нямат и най-малка вярогност към Бог; те са онези, които живеят под властта на Сатана и са експлоатирани от него. Мъртвите се проявяват, като се противопоставят на истината, въстават срещу Бог и постъпват долно, ниско, зловредно, животинско, измамно и подло. Дори ако тези хора ядат и пият Божиите слова, те не са в състояние да живеят, както Бог повелява, и въпреки че са живи, те са просто ходещи и дишащи трупове. Мъртвите са напълно неспособни да удовлетворят Бог, а още по-малко да Му се подчинят напълно. Те могат единствено да Го лъжат, да богохулстват срещу Него и да Го предават и всичко, което показват с начина си на живот, разкрива природата на Сатана. Ако хората искат да станат живи същества и да свидетелстват за Бог, както и да бъдат одобрени от Него, те трябва да приемат Божието спасение; трябва с радост да приемат присъдата и порицанията Му и трябва с радост да приемат това, че Бог ги скастрия и се разправя с тях. Само тогава те ще могат да приложат на практика истините, изисквани от Бог, и само тогава ще получат спасение от Бог и наистина ще се превърнат в живи същества. Живите получават спасение от Бог; те са били съдени и порицавани от Бог, те са готови да се

посветят и с удоволствие ще жертват живота си за Бог и с радост ще посветят целия си живот на Бог. Само когато живите свидетелстват за Бог, Сатана може да бъде посрамен; само живите могат да разпространяват Божието евангелие, само живите са според Божието сърце и само живите са истински хора. В самото начало сътвореният от Бог човек бе жив, но поради покварата от Сатана човекът живее в смъртта и живее под влиянието на Сатана, и така хората се превърнаха в бездушни мъртъвци и станаха врагове, които се противопоставят на Бог, превърнаха се в оръдия на Сатана и негови пленници. Всички живи хора, създадени от Бог, се превърнаха в мъртъвци и така Бог загуби свидетелството Си и загуби човечеството, което беше създал и което е единственото нещо, притежаващо Неговия дъх. Ако Бог Си вземе обратно свидетелството и онези, които създаде със собствените Си ръце, но които са пленени от Сатана, Той трябва да ги възкреси, за да станат отново живи същества. Той трябва отново да ги приеме при себе Си, за да живеят в светлината Му. Мъртвите са онези, които нямат дух, които са крайно безчувствени и се противопоставят на Бог. Те преди всичко са тези, които не познават Бог. Тези хора нямат и най-малкото намерение да се подчиняват на Бог; те само въстават срещу Него и Му се противопоставят и не изпитват абсолютно никаква лоялност. Живите са тези, чийто дух е прероден, тези, които знаят да се подчиняват на Бог и които са Му верни. Те притежават истината и свидетелствата и единствено тези хора радват Бог в дома Му. Бог спасява тези, които могат да се съживят, които виждат Божието спасение, които могат да са верни на Бог и искат да Го търсят. Той спасява онези, които вярват в Божието въплъщение и появата Му. Някои хора могат да се съживят, а други не могат, в зависимост от това дали тяхната същност може да бъде спасена, или не. Много хора са слушали много от Божиите слова, но не разбират Божиата воля и поради това не са в състояние да ги приложат на практика. Тези хора са неспособни да живеят съгласно каквато и да е истина и умишлено смушават Божиите дела. Те са неспособни да работят за Бог, не могат да Му посветят нищо и също така тайно харчат парите на църквата и се хранят безплатно в Божия дом. Тези хора са мъртви и няма да бъдат спасени. Бог спасява онези, които са в делата Му, но има и такива хора, които не могат да получат спасението Му; малцина могат да получат спасението Му. Това е така, защото повечето хора са твърде дълбоко покварени и са се превърнали в мъртъвци; те не могат да бъдат спасени, защото са напълно експлоатирани от Сатана и по природа са прекалено зловедни. Тази малка група хора също не може напълно да се подчинява на Бог. Те не са тези, които са били изцяло предани на Бог от самото начало или тези, които са изпитвали безкрайна любов към Бог от началото, а по-скоро са се подчинили на Бог заради Неговото дело на завоеванието, те виждат Бог заради върховната Му любов, в нрава им настъпват промени поради праведния нрав на Бог и те познават Бог в Неговите дела — дела, които са едновременно действителни и нормални.

Колкото и добри да са тези хора, без Божиите дела те все още щяха да принадлежат на Сатана, все още щяха да принадлежат на смъртта и да са мъртви. Фактът, че днес тези хора могат да получат Божието спасение, се дължи единствено на това, че те желаят да сътрудничат на Бог.

Заради своята преданост към Бог живите ще бъдат спечелени от Бог и ще живеят съгласно обещанията Му. Поради противопоставянето си на Бог мъртвите ще бъдат презрени и отхвърлени от Бог и ще живеят наказани и прокълнати от Него. Такъв е праведният нрав на Бог, който не може да бъде променен от никой човек. Хората получават Божието одобрение и живеят в светлината заради своите собствени търсения; заради своите подли заговори хората са прокълнати от Бог и наказани; хората са наказани от Бог заради своите злодеяния и благословени от Него заради своите стремежи и вяност. Бог е справедлив: Той благославя живите и проклина мъртвите, за да останат те завинаги при смъртта и никога да не живеят в Божията светлина. Бог ще приеме живите в царството Си и ще ги благослови да живеят с Него завинаги. Колкото до мъртвите, Той ще ги порази и ще ги осъди на вечна смърт; те ще станат обект на унищожение и завинаги ще бъдат притежание на Сатана. Бог не се отнася несправедливо към никого. Онези, които наистина търсят Бог, със сигурност ще останат в Божия дом, а всички онези, които не се подчиняват на Бог и не съответстват на Него, със сигурност ще изпитат Неговото наказание. Може би ти не си сигурен относно Божието дело в плът, но един ден Божията плът няма директно да определи края на човека; вместо това Неговият Дух ще определи назначението на човека и тогава хората ще разберат, че Божията плът и Неговият дух са едно цяло, че Неговата плът не може да греши, а Неговият Дух — още по-малко. В крайна сметка Той със сигурност ще прибере в царството Си онези, които са се върнали към живота — нито един повече, нито един по-малко. Колкото до мъртвите, които не са се съживили, те ще бъдат хвърлени в бърлогата на Сатана.

ДА ИМАШ НЕПРОМЕНЕН НРАВ ОЗНАЧАВА ДА СИ ВЪВ ВРАЖДА С БОГ

След няколко хиляди години поквара човекът е станал безчувствен и слабоумен; превърнал се е в демон, който се противопоставя на Бог — дотолкова, че непокорството на човека спрямо Бог е документирано в историческите книги и дори самият човек е неспособен напълно да си даде сметка за своето непокорно поведение, защото човекът е бил дълбоко покварен от Сатана и е бил подведен от Сатана така, че не знае накъде да тръгне. И днес човекът продължава да предава Бог: Когато човек вижда Бог, той Го предава, а когато не може да види Бог, той пак Го предава. Има дори такива хора, които, след като са станали

свидетели на Божиите проклетия и Божия гняв, продължават да Го предават. Ето защо казвам, че разумът на човека е изгубил първоначалното си предназначение и че съвестта на човека също е изгубила първоначалното си предназначение. Човекът, какъвто го виждам Аз, е звяр в човешки облик, той е отровна змия и независимо колко достоен за съжаление се опитва да изглежда пред очите Ми, никога няма да бъде милостив към него, защото човекът не осъзнава разликата между черно и бяло, разликата между истина и неистина. Въпреки че разумът му е толкова притъпен, човекът иска да получи благословии; човешката му природа е толкова ниска, но въпреки това той иска да има върховната власт на цар. Над кого може да царува той с такъв разум? Как би могъл с такава човешка природа да седне на престола? Човекът наистина няма срам! Той е един самонадеян негодник! На тези от вас, които искат да получат благословии, предлагам първо да намерят огледало и да погледнат собственото си грозно отражение — имаш ли необходимите качества, за да бъдеш цар? Имаш ли лицето на човек, който може да получи благословии? В твоя нрав не е настъпила ни най-малка промяна и не си приложил нищо от истината на практика, но въпреки това желаеш прекрасно бъдеще. Заблуждаваш се! Роден в земя, пълна с нечистотии, човекът е силно засегнат от обществото, повлиян е от феодалната етика и е обучаван в „институти за висше образование“. Изостаналото мислене, поквареният морал, ограничените възгледи за живота, отвратителната житейска философия, напълно безполезното съществуване, извращеният начин на живот и обичаи — всички тези неща са навлезли сериозно в сърцето на човека и сериозно са подкопали и атакували неговата съвест. В резултат на това човекът все повече се отдалечава от Бог и все повече Му се противопоставя. С всеки изминал ден човешкият нрав става все по-порочен и няма нито един човек, който доброволно да се откаже от нещо заради Бог, нито един, който доброволно да се подчини на Бог, нито пък някой, който доброволно да търси появата на Бог. Вместо това, под властта на Сатана, човекът не прави нищо друго, освен да се стреми към удоволствия, като се отдава на покварата на плътта в калната земя. Дори когато чуят истината, онези, които живеят в тъмнина, не се замислят как да я приложат на практика, нито са склонни да търсят Бог, дори и да са видели Неговата поява. Как може едно толкова извратено човечество да има възможност за спасение? Как може човечество с толкова упадъчен морал да живее в светлината?

Промяната на човешкия нрав започва с познанието за човешката същност и чрез промени в мисленето, природата и мисловната нагласа на човека, т.е. чрез фундаментални промени. Само по този начин ще се постигнат истински промени в нрава на човека. Основната причина за появата на порочни нагласи в човека е измамата, покварата и отровата на Сатана. Човекът е бил ограничен и контролиран от Сатана и страда от огромните вреди, които Сатана е нанесъл на неговото мислене, морал, проникателност и разум. Човекът се противопоставя на

Бог и не може да приеме истината именно поради това, че нещата, които са фундаментални за човека, са покварени от Сатана и са напълно различни от това, което Бог е създал първоначално. Следователно промените в нрава на човека трябва да започнат с промени в неговото мислене, проникателност и разум, които ще променят познанието му за Бог и познанието му за истината. Онези, които са се родили в най-дълбоко покварената от всички земи, са още по-невежи за това какво е Бог и какво означава да вярваш в Бог. Колкото по-покварени са хората, толкова по-малко знаят за съществуването на Бог и толкова по-слаби са техният разум и проникателност. Източникът на противопоставянето и непокорството на човека спрямо Бог е неговата поквара от Сатана. Заради покварата на Сатана съвестта на човека е станала безчувствена, той е неморален, мислите му са изродени и мисловната му нагласа е изостанала. Преди да бъде покварен от Сатана, човекът по природа се е подчинявал на Бог и се е подчинявал на думите Му, след като ги е чул. За него е било естествено да има здрав разум, съвест и нормална човешка природа. След като са били покварени от Сатана, изначалният разум, съвестта и природата на човека са се притъпили и са били увредени от Сатана. Така човекът е загубил покорството и любовта си към Бог. Разумът на човека е станал неестествен, нравът му е същият като на животно, а непокорството му спрямо Бог става все по-често и по-силно. И все пак човекът все още нито знае, нито признава това, а само се противопоставя и се бунтува сяпко. Нравът на човека се разкрива в проявите на неговия разум, проникателност и съвест; тъй като разумът и проникателността му са нездрави, а съвестта му е силно притъпена, неговият нрав е непокорен спрямо Бог. Ако разумът и проникателността на човека не могат да се променят, тогава не може да става и дума за промени в нрава му или за съобразяване с Божиата воля. Ако човекът е с нездрав разум, той не може да служи на Бог и не е годен за употреба от Бог. „Нормален разум“ означава да се подчиняваме и да бъдем верни на Бог, да копнеем за Бог, да бъдем абсолютно предани на Бог и да имаме чиста съвест пред Бог. Това означава сърцето и умът ни да са единни по отношение на Бог и да не се противопоставяме умишлено на Бог. Не е така, когато имаш неестествен разум. Откакто човекът е покварен от Сатана, той си е създал представи за Бог и не е имал никаква преданост към Бог или копнеж по Него, да не говорим за съвест пред Бог. Човекът умишлено се противопоставя на Бог и Го осъжда, а освен това отправя хули зад гърба Му. Човекът осъжда Бог зад гърба Му с ясното съзнание, че Той е Бог; човекът няма никакво намерение да се подчинява на Бог и просто отправя слепи искания и молби към Него. Такива хора, хора с неестествен разум, не са способни да осъзнаят собственото си отвратително поведение или да съжаляват за непокорството си. Ако хората са способни да опознаят себе си, значи са възвърнали част от разума си; колкото са по-непокорни спрямо Бог хората, които все още не могат да опознаят себе си, толкова по-нездрав е техният разум.

Разкриването на покварения нрав на човека произтича само от притъпената му съвест, злонамерената му природа и нездравия му разум; ако съвестта и разумът на човека успеят отново да станат нормални, тогава той ще се превърне в човек, годен за употреба пред Бог. Именно защото човешката съвест винаги е била притъпена и защото човешкият разум, който никога не е бил здрав, отслабва все повече, човекът става все по-непокорен спрямо Бог — дотолкова, че дори приковава Исус на кръста и отказва на Божието въплъщение в последните дни да влезе в дома му, осъжда Божията плът и вижда Божията плът като низша. Ако човек имаше поне малко човечност, той нямаше да бъде толкова жесток в отношението си към въплътения Бог; ако имаше поне малко разум, нямаше да бъде толкова порочен в отношението си към плътта на въплътения Бог; ако имаше поне малко съвест, нямаше да „благодари“ на въплътения Бог по този начин. Човекът живее в епохата на въплъщението на Бог, но не е способен да благодари на Бог, че му е дал такава добра възможност, и вместо това проклита идването на Бог или напълно пренебрегва факта на Божието въплъщение, и явно се противи и е уморен от него. Независимо от това как човекът се отнася към идването на Бог, накратко казано, Бог винаги е продължавал търпеливо Своето дело, въпреки че човекът не е бил ни най-малко благосклонен към Него и сляпо е отправял молби към Него. Човешкият нрав е станал изключително порочен, разумът му се е притъпил до крайност, а съвестта му е напълно потъпкана от Лукавия и отдавна е престанала да бъде изначалната съвест на човека. Човекът не само е неблагодарен на въплътения Бог за това, че е дарил толкова много живот и благодат на човечеството, но дори е възмутен от Бог за това, че му е дал истината; точно защото човекът няма ни най-малък интерес към истината, той е възмутен от Бог. Човекът не само че не е способен да даде живота си за въплътения Бог, но и се опитва да извлече облаги от Него и претендира за лихва, която е десетки пъти по-голяма от това, което той е дал на Бог. Хората с такава съвест и разум смятат, че това не е нещо съществено, и продължават да вярват, че са жертвали толкова много от себе си заради Бог и че Бог им е дал твърде малко. Има хора, които, след като са Ми дали купичка вода, протягат ръце и искат да им платя за две купички мляко, или, след като са Ми дали стая за една нощ, настояват да им платя наем за няколко. С такава човешка природа и такава съвест как можете все още да искате да получите живот? Какви жалки нещастници сте вие! Тази човешка природа и тази човешка съвест са причината въплътеният Бог да се скита по земята, без да има къде да намери подслон. Онези, които наистина притежават съвест и човешка природа, трябва да почитат въплътения Бог и да Му служат с цялото си сърце не заради това колко работа е свършил, а дори и да не свърши никаква работа. Ето това трябва да правят онези, които имат здрав разум, и това е дълг на човека. Повечето хора дори говорят за условия, когато служат на Бог: Те не се интересуват дали Той е Бог или човек, а говорят само за собствените

си условия и се стремят да задоволят само собствените си желания. Когато готвите за Мен, изисквате плащане за услугата, когато бягате заради Мен, изисквате плащане за бягането, когато работите за Мен, изисквате плащане за работата, когато перете дрехите Ми, изисквате плащане за прането, когато се грижите за църквата, изисквате възстановяване на разходите, когато говорите, изисквате плащане за оратор, когато раздавате книги, изисквате плащане за разпространението им, а когато пишете, изисквате плащане за писането. Онези, с които съм имал работа, дори искат отплата от Мен, а онези, които са били изпратени въщи, искат обезщетение за накърненото си име; онези, които са неомъжени, искат зестра или компенсация за изгубената си младост; онези, които убиват пиле, искат касапска такса, онези, които пържат храна, искат такса за пържене, а онези, които правят супа, искат заплащане и за това... Това е вашата възвишена и могъща човешка природа и това са действията, които ви диктува вашата жива съвест. Къде е вашият разум? Къде е вашата човечност? Нека ви кажа! Ако продължавате така, ще спра да работя сред вас. Няма да работя сред глутница зверове в човешки облик, няма да страдам за такава група хора, чиито светли лица крият сърца на зверове, не ще търпя заради такава глутница животни, която няма и най-малкия шанс за спасение. Денят, в който ви обърна гръб, ще бъде денят, в който вие ще умрете, денят, в който тъмнината ще ви обхване, и денят, в който ще бъдете изоставени от светлината. Нека ви го кажа! Никога няма да бъда благосклонен към група като вашата — група, която стои по-долу дори от животните! Има граници на Моите думи и действия, а с човешка природа и съвест като вашите няма да работя повече, защото вие сте твърде лишени от съвест, причинили сте Ми твърде много болка и вашето подло поведение Ме отвращава твърде много. Хората, на които толкова им липсва човечност и съвест, никога няма да имат възможност за спасение; Аз никога не бих спасил такива безсърдечни и неблагодарни хора. Когато дойде Моят ден, ще изсипя за вечни времена изгарящите Си пламъци върху децата на непокорството, които някога предизвикаха свирепия Ми гняв, ще наложя вечното Си наказание върху онези животни, които някога хвърляха обиди по Мен и Ме изоставиха, ще изгоря за вечни времена с огъня на Моя гняв синовете на непокорството, които някога ядоха и живяха заедно с Мен, но не повярваха в Мен, които Ме обидиха и предадоха. Ще подложя на наказание всички онези, които предизвикаха гнева Ми; ще изсипя целия Си гняв върху онези зверове, които някога искаха да застанат до Мен като равни, но не Ме почетоха и не Ми се подчиниха; жезълът, с който ще ударя човека, ще падне върху онези животни, които някога се радваха на Моите грижи и на тайните, които изказах открито, и които някога се опитаха да получат материални наслади от Мен. Няма да простя на никой човек, който се опитва да заеме мястото Ми; няма да пощадя никого от онези, които се опитват да отнемат храна и дрехи от Мен. Засега вие оставате невредими и продължавате да прекалявате с

исканията, които отправяте към Мен. Когато настъпи денят на гнева, няма да отправяте повече искания към Мен; тогава ще ви оставя да се „наслаждавате“ до насита, ще забия лицата ви в земята и никога повече няма да можете да станете! Рано или късно ще „изплатя“ този дълг към вас и се надявам търпеливо да изчакате настъпването на този ден.

Ако тези достойни за презрение хора наистина могат да оставят настрана екстравагантните си желания и да се върнат при Бог, тогава те все още имат възможност за спасение; ако човекът има сърце, което наистина копнее за Бог, тогава той няма да бъде изоставен от Него. Човекът не успява да спечели Бог не защото Бог има емоции или защото Бог не желае да бъде спечелен от човека, а защото човекът не иска да спечели Бог и защото не търси Бог настоятелно. Как може един от тези, които наистина търсят Бог, да бъде прокълнат от Него? Как може човек със здрав разум и чувствителна съвест да бъде прокълнат от Бог? Как може човек, който наистина почита и служи на Бог, да бъде погълнат от огъня на Неговия гняв? Как може човек, който с радост се подчинява на Бог, да бъде изгонен от Божия дом? Как може човек, който не е успял да обикне Бог достатъчно, да преживее Божието наказание? Как може човек, който с радост изоставя всичко заради Бог, да остане без нищо? Човекът не желае да се стреми към Бог, не желае да даде имуществото си за Бог и не желае да посвети усилията през целия си живот на Бог; вместо това той казва, че Бог прекалява, че твърде много неща, свързани с Него, се разминават с представите на човека. С такава човешка природа, дори и да сте полагали непрестанни усилия, пак няма да можете да получите Божието одобрение, да не говорим за това, че не търсите Бог. Нима не знаете, че вие сте увредената част от човечеството? Не знаете ли, че няма по-долна човешка природа от вашата? Не знаете ли как ви наричат другите, за да ви отдадат заслуженото? Тези, които наистина обичат Бог, ви наричат баща на вълка, майка на вълка, син на вълка и внук на вълка; вие сте потомци на вълка, хора на вълка и трябва да знаете своята идентичност и никога да не я забравяте. Не си мислете, че сте по-висши: вие сте най-порочната група нечовеци сред хората. Нима не знаете нищо от това? Знаете ли колко голям е рискът, който поемам, работейки сред вас? Ако разумът ви не може да стане отново нормален и съвестта ви не може да работи нормално, тогава никога няма да се освободите от името „вълк“, никога няма да избегнете деня на проклятието и никога няма да избегнете деня на наказанието си. Вие сте родени непълноценни, без никаква стойност. Вие по природа сте глутница гладни вълци, купчина отломки и боклук и, за разлика от вас, Аз не работя с вас, за да спечеля облаги, а поради нуждата от работа. Ако продължавате да сте така непокорни, Аз ще спра делото Си и никога повече няма да работя с вас; напротив, ще прехвърля делото Си към друга група, която Ми е угодна, и така ще ви напусна завинаги, защото не желая да гледам онези, които са във вражда с Мен. И така, искате ли да бъдете в съгласие с Мен, или във вражда с Мен?

ВСИЧКИ, КОИТО НЕ ПОЗНАВАТ БОГ, СА ХОРА, КОИТО СЕ ПРОТИВОПОСТАВЯТ НА БОГ

Да разбере целта на Божието дело, ефекта, който Неговото дело постига у човека и каква точно е Неговата воля за човека: това е нещото, което всеки човек, който следва Бог, трябва да постигне. В наши дни знанието за Божието дело е точно това, което липсва на всички хора. Делата, които Бог е извършил при хората, целостта на Божието дело и каква точно е Божиата воля за човека от сътворението на света до сега — това са неща, които човек нито знае, нито разбира. Този недостатък се вижда не само в целия религиозен свят, но и у всички онези, които вярват в Бог. Когато дойде денят, в който ти наистина съзреш Бог, когато наистина оцениш Неговата мъдрост, когато забележиш всички дела, които Бог е сътворил, когато познаеш какво е Бог и какво има — когато си видял Неговата щедрост, мъдрост, чудо и всичко, което Той е сътворил при хората — тогава ще си постигнал успех във вярата си в Бог. Когато се казва, че Бог е всеобхватен и всещедър, по какъв начин точно Той е всеобхватен и по какъв начин е всещедър? Ако не разбираш това, тогава не може да се смята, че вярваш в Бог. Защо казвам, че тези в религиозния свят не вярват в Бог, а са злодеи, подобни на дявола? Когато казвам, че те са злодеи, това е, защото не разбират Божиата воля и не могат да видят Неговата мъдрост. В нито един миг Бог не им разкрива делото Си. Те са слепи; те не могат да видят Божиите дела, те са изоставени от Бог и напълно лишени от грижата и закрилата на Бог, да не говорим за работата на Светия Дух. Тези, на които липсва Божието дело, са злодеи и противници на Бог. Противниците на Бог, за които говоря, са онези, които не познават Бог, онези, които признават Бог с устните си, но въпреки това не Го познават, онези, които следват Бог, но не Му се покоряват, и онези, които се наслаждават на благодатта на Бог и въпреки това не са в състояние да свидетелстват за Него. Без разбиране на целта на Божието дело или разбиране на работата, която Бог върши у човека, той не може да бъде в съгласие с Божиата воля, нито може да свидетелства пред Бог. Причината, поради която човек се противопоставя на Бог, произтича, от една страна, от неговия покварен нрав, а от друга страна, от непознаването на Бог и липсата на разбиране на принципите, по които Бог работи, и на Неговата воля за човека. Тези две страни, взети заедно, съставляват историята на човешката съпротива срещу Бог. Новопокръстените във вярата се противопоставят на Бог, защото това противопоставяне е в тяхната природа, докато противопоставянето на Бог от тези, които много години упражняват вярата, е резултат от тяхното невежество по отношение на Него, в допълнение към техния покварен нрав. Във времето преди Бог да стане плът, мярката за това дали човек се противопоставя на Бог се е основавала на това дали е спазвал законите, създадени от Бог на

небето. Например, в Епохата на Закона всеки, който не спазваше законите на Йехова, се смяташе за противопоставящ се на Бог; всеки, който крадеше приношенията за Йехова или който се противопоставяше на любимците на Йехова, бе смятан за противопоставящ се на Бог и щеше да бъде убит с камъни; всеки, който не уважаваше баща си и майка си и който удряше или ругаеше друго, се смяташе за неспазващ законите. И всички, които не спазваха законите на Йехова, бяха смятани за Негови противници. Това вече не бе така в Епохата на благодатта, когато всеки, който се изправеше срещу Исус, бе смятан за човек, който застава срещу Бог, и всеки, който не се подчиняваше на словата, изречени от Исус, бе смятан за човек, който застава срещу Бог. По това време начинът, по който се определяше противопоставянето на Бог, стана едновременно по-точен и по-практичен. Във времето, когато Бог все още не бе станал плът, мярката за това дали човекът се противопоставя на Бог, се основаваше на това, дали човек почиташе и славеше невидимия Бог в небето. Начинът, по който беше дефинирано противопоставянето на Бог по това време, не беше толкова практичен, тъй като човек не можеше да види Бог, нито знаеше какъв е образът на Бог или как Той работи и говори. Човекът нямаше никакви представи за Бог и вярваше в Бог смътно, защото Бог още не се бе явил на човека. Следователно, както и да вярваше човек в Бог във въображението си, Бог не осъждаше човека, нито поставяше твърде много изисквания към него, защото човекът бе напълно неспособен да види Бог. Когато Бог става плът и идва да работи сред хората, всички Го виждат и чуват Неговите слова, и всички виждат делата, които Бог върши чрез тялото Си от плът. В този момент всички човешки представи се изпаряват. Що се отнася до онези, които са видели Бог да се явява в плът, те няма да бъдат осъдени, ако доброволно Му се покоряват, докато онези, които целенасочено Му се противопоставят, ще бъдат заклеимени като противници на Бог. Такива хора са антихристи, врагове, които умишлено се противопоставят на Бог. Онези, които имат представи за Бог, но все пак са готови и желаят да Му се подчиняват, няма да бъдат осъдени. Бог осъжда човека въз основа на неговите намерения и действия, никога заради неговите мисли и идеи. Ако Той трябваше да осъди човека въз основа на неговите мисли и идеи, тогава нито един човек не би могъл да избяга от гневните ръце на Бог. Тези, които умишлено се опълчват срещу въплътения Бог, ще бъдат наказани за своето непокорство. Що се отнася до тези хора, които умишлено се опълчват срещу Бог, тяхното противопоставяне произтича от факта, че те таят представи за Бог, което на свой ред ги тласка към действия, които смуцават Божието дело. Тези хора умишлено се съпротивляват и разрушават Божието дело. Те не просто имат представи за Бог, но и участват в дейности, които смуцават Неговото дело и поради тази причина подобни хора ще бъдат осъдени. Онези, които не смуцават умишлено Божието дело, няма да бъдат осъждани като грешници, защото са способни доброволно да се подчиняват и да

не участват в дейности, които причиняват вреда и смут. Такива хора няма да бъдат осъждани. Въпреки това, когато хората са изпитвали от опит Божието дело в продължение на много години, ако продължават да таят представи за Бог и остават неспособни да опознаят работата на въплътения Бог, и ако, без значение колко години са изпитвали Неговото дело, те продължават да бъдат изпълнени с представи за Бог и все още не могат да Го опознаят, тогава дори и да не участват в смуцаващи деяния, сърцата им все пак са изпълнени с много представи за Бог и дори тези представи да не станат очевидни, подобни хора не са от никаква полза за Божието дело. Те не са в състояние да разпространяват Евангелието за Бог или да свидетелстват за Него. Такива хора са нищожества и малоумници. Тъй като те не познават Бог и освен това са напълно неспособни да отхвърлят представите си за Него, те са осъдени. Може да се каже така: нормално е за новопокръстените във вярата да имат свои представи за Бог или да не знаят нищо за Него, но за човек, който е вярвал в Бог в продължение на много години и е преживял голяма част от Неговото дело, не би било нормално да продължава да има свои представи, а още по-малко да няма познание за Бог. Именно защото това не е нормално състояние, те са осъдени. Всички тези ненормални хора са боклук; те са тези, които се противопоставят най-много на Бог и които са се радвали на Божията благодат за нищо. Всички подобни хора накрая ще бъдат изпдени!

Онзи, който не разбира целта на Божието дело, е такъв, който Му се противопоставя, и всеки, който е разбрал целта на Божието дело, но все още не се стреми да удовлетвори Бог, може още повече да се смята за противник на Бог. Има такива, които четат Библията в големи църкви и я рецитират по цял ден, но нито един от тях не разбира целта на Божието дело. Нито един от тях не е в състояние да опознае Бог, а още по-малко да се придържа към Божията воля. Всички те са безполезни, долни люде, които се издигат високо, за да корят Бог. Те умишлено се противопоставят на Бог дори когато носят Неговото знаме. Твърдейки, че вярват в Бог, те все пак ядат човешка плът и пият човешка кръв. Всички подобни хора са дяволи, които поглъщат душата на човека, архидемони, които умишлено смуцават онези, които се опитват да стъпят на правилния път, и прегради, възпрепятстващи онези, които търсят Бог. Те може да изглеждат „сътс здрава физика“, но как да знаят техните последователи, че не са нищо друго, освен антихристи, които карат хората да се опълчват срещу Бог? Как техните последователи да знаят, че са живи дяволи, отдадени на поглъщането на човешки души? Онези, които се величаят в присъствието на Бог, са най-гнусните хора, докато онези, които са смирени, са най-почитани. И онези, които смятат, че познават Божието дело и които освен това са способни да разгласяват Божието дело на другите с много шум, дори когато гледат право към Него — това са най-невежите хора. Такива хора не са свидетели на Бог, те са високомерни и изпълнени със самонадеяност. Онези, които вярват, че имат твърде малко

познание за Бог, въпреки че имат действителен опит и практически познания за Него, са тези, които са най-обичани от Него. Само такива хора наистина са одобрени и са наистина способни да бъдат усъвършенствани от Бог. Онези, които не разбират Божиата воля, са противници на Бог; онези, които разбират Божиата воля и въпреки това не практикуват истината, са противници на Бог; онези, които ядат и пият словата на Бог и въпреки това се противопоставят на същността на Божиите думи, са противници на Бог; онези, които имат представи за въплътения Бог и освен това са склонни да се бунтуват, са противници на Бог; онези, които съдят Бог, са противници на Бог; и който не е в състояние да познае Бог или да свидетелства за Него, е противник на Бог. Затова ви призовавам: ако наистина имате вяра, че можете да извървите този път, тогава продължавайте да го следвате. Но ако не сте в състояние да се въздържате от противопоставяне на Бог, тогава по-добре се отдръпнете, преди да е станало твърде късно. В противен случай шансовете нещата да завършат зле за вас са твърде големи, защото вашата природа е просто твърде покварена. Няма нито грам вяроност или послушание, нито пък сърце, което жадува за правда и истина, нито любов към Бог. Може да се каже, че вашето положение пред Бог е пълна разруха. Не можете да спазвате това, което трябва да спазвате, и не сте в състояние да кажете, каквото трябва да се каже. Не сте успели да приложите на практика това, което трябва да прилагате на практика, и не сте успели да изпълните функцията, която трябва да изпълните. Няма верността, съвестта, послушанието или решимостта, които са нужни. Не сте издържали на страданието, което се изисква да издържите и нямате вярата, която е необходима. Просто казано, вие сте напълно лишени от всякаква заслуга: не се ли срамувате да продължите да живеете? Позволете Ми да ви убедя, че ще е по-добре да затворите очи във вечен покой, като по този начин спестите на Бог притеснението заради вас и страданието заради вас. Вие вярвате в Бог и въпреки това не знаете Неговата воля; ядете и пиете думите на Бог и въпреки това не сте в състояние да се придържате към това, което Бог изисква от човека. Вярвате в Бог и въпреки това не Го познавате, и живуркате без цел, към която да се стремите, без никакви ценности, без никакъв смисъл. Живеете като човешко същество и все пак нямате съвест, почтеност или сигурност дори в най-малката степен — можете ли все още да се наричате човешки същества? Вие вярвате в Бог и все пак Го заблуждавате; нещо повече, вие вземате парите на Бог и изяждате приношенията, които са му поднесени. При все това пак не успявате да покажете и най-малка съпричастност към Божиите чувства или капка съвест към Него. Не можете да отговорите дори и на най-обикновените Божии изисквания. Можете ли все още да се наричате човешки същества? Ядете храната, която Бог ви осигурява, и дишате кислорода, който Той ви дава, наслаждавате се на Неговата благодат, но в крайна сметка нямате и най-малко познание за Бог. Напротив, вие сте станали негодници, които се противопоставят на Бог. Това не

ви ли прави звяр, по-низък дори от куче? Сред животните има ли такива, които са по-злостни от вас?

Тези пастори и старейшини, които стоят на високия амвон, учейки другите, са противници на Бог и съюзници на Сатана; не са ли тези от вас, които не стоят на високия амвон да учат другите, дори по-големи противници на Бог? Не сте ли дори повече от тях съучастници на Сатана? Онези, които не разбират целта на Божието дело, не знаят как да се съобразят с Божията воля. Със сигурност няма как онези, които разбират целта на делото Му, да не знаят как да се съобразят с Божията воля. Божието дело никога не греши; по-скоро човешките стремежи са погрешни. Не са ли тези пропаднали хора, които умишлено се противопоставят на Бог, дори по-зловещи и злонамерени от онези пастори и старейшини? Мнозина са тези, които се противопоставят на Бог, но има и много различни начини, по които те се противопоставят на Бог. Тъй както има всякакъв вид вярващи, така има и всякакъв вид хора, които се противопоставят на Бог, всеки различно от другия. Нито един от онези, които не разпознават ясно целта на Божието дело, не може да бъде спасен. Както и човекът да се е противопоставял на Бог в миналото, когато разбере целта на Божието дело и посвети усилията си да удовлетвори Бог, Бог ще заличи всичките му предишни грехове. Щом човекът търси истината и практикува истината, Бог няма да взима предвид какво е направил. Освен това на базата на това как човек практикува истината Бог го оправдава. Това е Божията праведност. Преди човек да е видял Бог или да е изпитал Неговото дело, както и човекът да действа спрямо Бог, Той не го взима предвид. Но след като човекът е видял Бог и е изпитал Неговото дело, всички дела и действия на човека ще бъдат въведени от Бог в „тефтерите“, защото човекът е видял Бог и е живял сред делото Му.

Когато човекът наистина е видял какво Бог притежава и е, когато е видял Неговото върховенство и когато наистина е опознал Божието дело и освен това, когато старият нрав на човека е променен, тогава човекът ще е отхвърлил своя непокорен нрав, който противостои на Бог. Може да се каже, че всеки в някакъв момент е възставал срещу Бог. Ако обаче с охота се подчиняваш на въплътения Бог и от тази позиция удовлетворяваш Божието сърце със своята вяност, практикуваш истината, която трябва, изпълняваш дълга си както трябва и спазваш правилата, които трябва, тогава ти си този човек, който е готов да отхвърли непокорството си, за да удовлетвори Бог, и този човек, който може да бъде усъвършенстван от Бог. Ако упорито отказваш да видиш грешките си и нямаш намерение да се покаеш, ако упорстваш в своето непокорство и нямаш никакво намерение да съдействаш на Бог и да Го удовлетворяваш, тогава такъв упорит и непоправим човек като теб със сигурност ще бъде наказан и със сигурност никога няма да стане такъв, който да бъде усъвършенстван от Бог. След като това е така, ти си враг на Бог днес и утре ти пак ще бъдеш враг на Бог и ще останеш враг на Бог и на следващия ден; ти завинаги ще бъдеш противник на Бог и враг на Бог. В

такъв случай как Бог може да те остави на мира? Присъщо е на човека е да се противопоставя на Бог, но той не трябва да търси целенасочено „тайната“ на противопоставянето на Бог само защото промяната на природата му е непосилна задача. Ако случаят е такъв, тогава е по-добре да се оттеглиш, преди да е станало твърде късно, за да не стане наказанието ти в бъдеще по-сурово и скотската ти природа да не избухне и да стане неуправляема, докато плътското ти тяло в крайна сметка не бъде унищожено от Бог. Ти вярваш в Бог, за да получаващ благословии; но ако в крайна сметка ти се случва само нещастие, това не би ли било жалко? Призовавам ви, по-добре си направете друг план. Каквото и да сторите, би било по-добро, отколкото да вярвате в Бог: със сигурност не може пътят да е само този. Нямаше ли да продължите да оцелявате, ако не търсехте истината? Защо трябва да си разваляте отношенията с Бог по този начин?

ДУМИТЕ НА ХРИСТОС, ДОКАТО ХОДЕШЕ В ЦЪРКВИТЕ

II

(ОТ НОЕМВРИ 1992 Г. ДО ЮНИ 1993 Г.)

ДЕЛО И НАВЛИЗАНЕ (1)

Откакто хората са започнали да вървят по правилния път на вярата в Бог, е имало много неща, които остават неясни за тях. Те все още са напълно объркани по отношение на Божието дело и на голяма част от работата, която трябва да вършат. Това се дължи, от една страна, на отклоненията в техните изживявания и на ограниченията в способността им да разбират, а от друга — на факта, че Божието дело все още не е довело хората до този етап. И така, във всеки човек има неяснота относно повечето духовни въпроси. Вие не само не сте наясно в какво трябва да навлезете, но сте още по-невежи по отношение на Божието дело. Това не е само въпрос на недостатъците, които съществуват във вас: това е голям пропуск, който е характерен за всички хора в религиозния свят. Тук се крие ключът към причината, поради която хората не познават Бог и затова тази грешка е обща за всички, които Го търсят. Нито един човек не е познал Бог и не е видял истинското Му лице. Именно поради това Божието дело става толкова трудно — колкото преместването на планина или пресушаването на морето. Толкова много хора са пожертвали живота си за Божието дело; толкова много са били пропъдени заради Неговото дело; толкова много са били измъчвани до смърт заради Неговото дело; толкова много хора, чиито очи са били пълни със сълзи от любов към Бог, са умрели несправедливо; толкова много са били подложени на жестоки и нечовешки гонения... Това, че тези трагедии се случват, не се ли дължи на липсата на познание на хората за Бог? Как може някой, който не познава Бог, да има дързостта да застане пред Него? Как може някой, който вярва в Бог и въпреки това Го преследва, да има дързостта да застане пред Него? Това не са недостатъци единствено на хората от религиозния свят — те са често срещани и при тях, и при вас. Хората вярват в Бог, без да Го познават; именно това е причината сърцата им да не са богобоязливи и в тях да няма ужас от Него. Дори има такива, които открито и нагло вършат работа, която сами си измислят в рамките на този поток, и вършат делата, поръчани от Бог, според собствените си изисквания и прекомерни желания. Много хора действат необуздано и следват собствената си воля, без да уважават Бог. Не са ли тези примери съвършени проявления на егоистичните сърца на хората? Не показват ли те, че в хората има прекалено много измама? Хората може действително да са изключително интелигентни, но могат ли техните дарби да заместят Божието дело? Хората може действително да са загрижени за Божието бремe, но не трябва да действат твърде егоистично. Наистина ли делата на хората са подобни на Божиите дела? Може ли някой да бъде сто процента сигурен? Да свидетелстват за Бог, да наследяват Неговата слава — в това Бог прави изключение и издига хората; как хората могат да бъдат достойни? Божието дело едва сега започва и Неговото слово едва сега започва да бъде изричано. В този момент хората са доволни от себе си, но дали

така не се излагат на унижение? Те разбират твърде малко. Дори и най-талантливият теоретик, най-красноречивият оратор не може да опише цялото Божие изобилие, та нима вие ще успеете да направите това по-добре? Не бива да мислите, че цената ви е стигнала небето, а по-скоро трябва да считате, че стоите по-долу от всички разумни хора, които се стремят да обичат Бог. Това е пътят, по който трябва да навлезете: да се възприемате като значително по-низши от всички останали. Защо се считате за толкова висши? Защо се оценявате толкова високо? В дългия път на живота вие сте направили само няколко първи стъпки. Виждате само Божията ръка, но не и целия Бог. Вие сте длъжни да виждате повече от Божието дело, да откривате повече от това, в което трябва да навлезете, защото сте се променили твърде малко.

Докато Бог усъвършенства хората и преобразява техния нрав, Неговото дело никога не спира, защото на хората им липсват твърде много неща и те далеч не отговарят на стандартите, които Той е определил. И така, може да се каже, че в очите на Бог вие вечно ще бъдете новородени бебета, притежаващи много малко от съставките, които са Му угодни, защото вие не сте нищо друго освен създания в Божиите ръце. Ако човек изпадне в състояние на самодоволство, няма ли да бъде намразен от Бог? Да се каже, че днес можете да удовлетворите Бог, означава да се говори от ограничената гледна точка на тяло от плът и кръв; ако наистина трябва да се изправите срещу Бог на арената, вие винаги ще бъдете побеждавани. Човешката плът никога не е успявала да спечели победа. Само чрез действието на Светия Дух е възможно човекът да придобие качества, които да компенсират неговите недостатъци. Всъщност, от неизброимите неща в Божието творение, човекът е най-нисшият. Въпреки че е господар на всички неща, човекът е единственият сред тях, който е подвластен на хитростите на Сатана, единственият, който по всякакъв начин става жертва на неговата поквара. Човек никога не е имал суверенитет над себе си. Повечето хора живеят в нечистото жилище на Сатана и страдат от неговите подигравки; той ги дразни ту по един, ту по друг начин, докато не останат само наполовина живи, понасяйки всяка превратност, всяка трудност в човешкия свят. След като си поиграе с тях, Сатана слага край на съдбата им. Така хората преминават през целия си живот замаяни и объркани, като никога не могат да се насладят на добрите неща, които Бог е приготвил за тях — вместо това те са увредени от Сатана и съсипани. Днес те са станали толкова обезсилени и апатични, че просто нямат никакво желание да обърнат внимание на Божието дело. Ако хората нямат никакво желание да забелязват Божието дело, техният опит е обречен завинаги да остане накъсан и непълен и навлизането им завинаги ще бъде едно празно пространство. През тези няколко хиляди години, откакто Бог дойде на света, Той е използвал всякакви хора с възвишени идеали, за да работят за Него в продължение на много години; но тези, които познават делото Му, са толкова малко, че почти не съществуват. Поради тази причина огромен брой хора

поемат ролята на противопоставящи се на Бог, докато в същото време работят за Него; това е така, защото вместо да вършат Неговите дела, те всъщност вършат човешка работа на позиция, която им е предоставена от Бог. Може ли това да се нарече работа? Как могат те да навлязат? Хората са взели Божиата благодат и са я погребали. Поради това през изминалите поколения онези, които вършат Неговото дело, не са навлезли много. Те просто не говорят за познаване на Божието дело, защото разбират твърде малко от Божиата мъдрост. Може да се каже, че въпреки че има мнозина, които служат на Бог, те не са успели да видят колко възвишен е Той и затова всички са поставили себе си в позицията на Бог, на Когото другите да се покланят.

В продължение на толкова години Бог е останал скрит в творението; наблюдавал е толкова много пролети и есени иззад воал от мъгла; гледал е от третото небе в продължение на толкова много дни и нощи; ходил е сред хората толкова много месеци и години. Той е седял над всички хора и тихо е чакал през толкова много студени зими. Нито веднъж не Се е показал открито на никого, не е издал нито един звук, тръгва си без знак и се връща също толкова безшумно. Кой може да познае истинското Му лице? Той нито веднъж не е говорил на човек и нито веднъж не се е явявал на човек. Колко лесно е за хората да вършат работата, която Бог е поръчал? Те не осъзнават, че най-трудното от всичко е да Го познаят. Днес Бог е проговорил на хората, но те никога не са Го познали, защото тяхното навлизане в живота е твърде ограничено и повърхностно. Погледнато от Неговата гледна точка, хората са напълно негодни да се явят пред Бог. Те имат твърде малко разбиране за Бог и са твърде отчуждени от Него. Освен това сърцата, с които вярват в Бог, са твърде сложни и те просто не държат образа на Бог дълбоко в себе си. В резултат на това невероятните усилия, които Бог полага, и Неговото дело, подобно на късчета злато, заровени под пясъка, не могат да излъчат блясък светлина. За Бог качеството, мотивите и възгледите на тези хора са крайно отвратителни. Обеднели откъм способност да разбират, коравосърдечни до степен на безчувственост, унижени и пропаднали, прекалено раболепни, слаби и безволеви, те трябва да бъдат водени, както се водят говеда и коне. Що се отнася до тяхното навлизане по дух или до навлизането им в Божието дело, те не обръщат ни най-малко внимание на това, не притежават и капка решимост да страдат в името на истината. За този вид хора няма да е лесно да бъдат доведени до съвършенство от Бог. Следователно е жизненоважно да пристъпите към вашето навлизане като възприемете тази гледна точка — чрез вашата работа и вашето навлизане вие започвате да опознавате Божието дело.

ДЕЛО И НАВЛИЗАНЕ (2)

Вашата работа и навлизане са доста слаби; човекът не отдава значение на това как да работи и е още по-непостоянен при навлизането в живота. Човекът не гледа на тези неща като на уроци, в които трябва да вникне; затова, според вашия опит, на практика всичко, което човекът вижда, са празни миражи. Що се отнася до работата, от вас не се иска много, но като хора, които трябва да бъдат усъвършенствани от Бог, трябва да научите уроците си относно работата за Бог, за да можете скоро да сте в съгласие с Божията воля. През вековете тези, които са работили, са били наричани работници или апостоли — думи, които се отнасят до малък брой хора, използвани от Бог. Но работата, за която говоря днес, не се отнася само до тези работници или апостоли, а е насочена към всички, които трябва да бъдат усъвършенствани от Бог. Вероятно има много хора, които нямат особен интерес към това, но заради навлизането би било най-добре да се говори за истината по този въпрос.

Що се отнася до работата, човек вярва, че работата е да си ангажиран за Бог, да проповядваш навсякъде и да отдаваш всичко от себе си за Него. Въпреки че това убеждение е правилно, то е твърде едностранчиво; това, което Бог иска от човека, не е само да е ангажиран за Него; освен това, тази работа е свързана и със служение и приток в духа. Много братя и сестри, дори и след многогодишен опит, никога не са мислили да работят за Бог, защото работата, както я схваща човек, е несъвместима с това, което Бог иска. Ето защо човекът няма никакъв интерес към работата и точно поради тази причина навлизането на човека в нея също е доста едностранчиво. Всички вие трябва да започнете своето навлизане с работа за Бог, така че да можете да преминете по-добре през всички аспекти на опита. Ето в какво трябва да навлезете. Работата не се отнася до това да бъдете ангажирани за Бог, а до това дали животът на човека и това, което той изживява, могат да доставят наслада на Бог. Работата се отнася до хора, които използват своята преданост към Бог и познанието си за Бог, за да свидетелстват за Него, а също и за да се грижат за нуждите на хората. Такава е отговорността на човека и всички хора трябва да разберат това. Може да се каже, че вашето навлизане е вашата работа и че вие се стремите да навлезете по време на работата си за Бог. Да изживяваш Божието дело не означава само да знаеш как да ядеш и пиеш Неговото слово; по-важното е, че трябва да знаете как да свидетелствате за Бог, да можете да служите на Бог и да можете да се грижите за хората и да им осигурявате ресурс. Това е работа, но също така е и вашето навлизане; това е, което всеки човек трябва да постигне. Има много хора, които се съсредоточават само върху това да са ангажирани за Бог и да проповядват навсякъде, но пренебрегват индивидуалния си опит и пренебрегват навлизането си в духовния живот. Именно това е довело дотам, че тези, които служат на Бог, са се превърнали

в хора, които се противопоставят на Бог. Тези, които са служили на Бог и са се грижели за нуждите на хората през всичките тези години, просто са смятали работата и проповядването за навлизане и никой от тях не е приемал индивидуалния си духовен опит за важен в навлизането. Вместо това те са възприемали просвещението, което получават от действието на Светия Дух, като свой капитал, който да използват в обучението на другите. Когато проповядват, те са много натоварени и получават действието на Светия Дух, като чрез това освобождават гласа на Светия Дух. В такъв момент тези, които работят, са изпълнени със самодоволство, сякаш действието на Светия Дух се е превърнало в техни индивидуален духовен опит; те чувстват, че всички думи, които изричат, принадлежат на тяхното индивидуално същество, но в същото време техният собствен опит не им изглежда толкова ясен, колкото са го описали. Нещо повече, преди да започнат да говорят, те изобщо нямат представа какво ще кажат, но когато Светият Дух подежда в тях, думите им се изливат в безкраен поток. След като веднъж си проповядвал по такъв начин, ти усещаш, че действителният ти духовен ръст не е толкова малък, колкото си смятал преди, и като в ситуация, в която Светият Дух е действал в теб няколко пъти, решаващ, че вече имаш духовен ръст, и погрешно вярваш, че действието на Светия Дух е твоето собствено навлизане и твоето собствено същество. Когато постоянно преживяваш по този начин, ще станеш небрежен по отношение на собственото си навлизане, ще изпаднеш в леност, без да забележиш, и ще престанеш да отдаваш значение на индивидуалното си навлизане. Поради тази причина, когато се грижиш за нуждите на другите, трябва ясно да разграничаваш своя духовен ръст от действието на Светия Дух. Това може да улесни още повече навлизането ти и да донесе повече ползи за твоя опит. Когато човекът възприеме действието на Светия Дух като свое индивидуално изживяване, това се превръща в източник на поквара. Ето защо казвам, че каквото и дълг да изпълнявате, трябва да гледате на навлизането си като на жизненоважен урок.

Човек работи, за да удовлетвори волята на Бог, да доведе всички онези, които са по сърце на Бог, пред Него, да доведе човека при Бог и да представи действието на Светия Дух и Божието ръководство на човека, като по този начин усъвършенства плодовете на Божието дело. Ето защо е наложително да сте напълно наясно със същността на делото. Като използван от Бог, всеки човек е достоен да работи за Бог, тоест всеки има възможност да бъде използван от Светия Дух. Има обаче нещо, което трябва да осъзнаете: когато човек върши работата, която е поръчана от Бог, на него му е дадена възможността да бъде използван от Бог, но това, което се казва и разбира от човека, не е изцяло равнозначно на неговия духовен ръст. Всичко, което можете да направите, е да опознаете по-добре своите слабости по време на работата си и да получите по-голямо просвещение от Светия Дух. Така ще имате възможност да спечелите

по-добро навлизане в хода на работата си. Ако човекът разглежда напътствията, които идват от Бог, като свое собствено навлизане и като нещо, което е присъщо на самия него, тогава няма да има потенциал за растеж на човешкия духовен ръст. Просвещението, което Светият Дух извършва в хората, се случва, когато те се намират в нормално състояние; в такива моменти хората често бъркат просветлението, което получават, с действителния си духовен ръст, защото начинът, по който Светият Дух просвещава, е изключително нормален и Той използва това, което е присъщо на човека. Когато хората работят и говорят или когато се молят и правят своите духовни поклонения, има истини, които внезапно им се изясняват. В действителност обаче това, което човекът вижда, е само просветление от Светия Дух (естествено, това просветление е свързано със сътрудничеството на човека) и не представлява неговия истински духовен ръст. След период на изживявания, в който човекът се сблъсква с някои трудности и изпитания, неговият истински духовен ръст става очевиден при тези обстоятелства. Едва тогава човекът ще открие, че неговият духовен ръст не е толкова голям и егоизмът, личните съображения и алчността му излизат наяве. Едва след няколко цикъла на подобни изживявания много от пробудилите се в духа си хора ще осъзнаят, че това, което са преживели в миналото, не е било тяхната собствена индивидуална реалност, а моментно просветление от Светия Дух и че човекът само е получил тази светлина. Когато Светият Дух просвещава човека, за да разбере той истината, това често става по ясен и отчетлив начин, без обяснение за това как са възникнали нещата или накъде отиват. Това означава, че вместо да включва човешките трудности в това откровение, Той директно разкрива истината. Когато човекът се сблъска с трудности в процеса на навлизане и след това получи просветлението на Светия Дух, това се превръща в негово действително изживяване. Например една неомъжена сестра говори така по време на общение: „Ние не се стремим към слава и богатство, нито пък жадуваме за щастието на любовта между съпруг и съпруга; ние се стремим единствено към това да посветим своето чисто и целеустремено сърце на Бог“. Тя каза и това: „Когато хората се оженят, има много неща, които ги притесняват, и боголюбивото им сърце вече не е истинско. Сърцата им винаги са заети със семейството и половинката им и така техният вътрешен свят става много по-сложен...“. Докато тя говореше, изглеждаше сякаш това, което излиза от устата ѝ, беше това, което мислеше в сърцето си; думите ѝ бяха звучни и силни, сякаш всичко, което казваше, идваше от най-съкровените дълбини на сърцето ѝ, сякаш имаше горещо желание да се посвети изцяло на Бог и се надяваше, че братята и сестрите като нея ще споделят същата решителност. Може да се каже, че решителността и възлението, които усещаш в този момент, идват изцяло от действието на Светия Дух. Когато методът на Божието дело се промени, ти също ще си пораснала с няколко години; ще видиш, че всички твои съученички и приятелки, които са на същата възраст като

теб, са си взели съпрузи, или ще чуеш, че след като еди-коя си се е омъжила, съпругът ѝ я взел да живее в града и тя е намерила работа там. Когато я срещнеш, ще започнеш да ѝ завиждаш, като я видиш как цялата излъчва чар и уравновесеност и как, когато разговаря с теб, има космополитен дух, без никакъв намек за провинциална селянка. Когато видиш това, в теб ще се събудят чувства. Ти, която през цялото време си давала всичко от себе си за Бог, нямаш нито семейство, нито кариера и си изтърпяла много справяне с теб; преди известно време си навлязла в средната възраст, а младостта ти отдавна се е изплъзнала тихо, сякаш всичко е било сън. И сега, след като си стигнала дотук, не знаеш къде да се установиш. В този момент попаднеш във вихър от мисли, сякаш си загубила разсъдъка си. Съвсем сама и без да можеш да заспиш, лежиш будна през цялата дълга нощ, и преди да се усетиш, започваш да мислиш за решението си и за тържествените си обети пред Бог и защо въпреки това си изпаднала в такова окаяно състояние? Без да знаеш, рониш тихи сълзи и усещаш сърцераздирателна болка. Когато заставащ пред Бог, за да се молиш, си спомняш за дните, когато сте били заедно с Него, колко близки и неразделни сте били. Пред очите ти изплуват сцена след сцена, а в ушите ти отново звучи клетвата, която си дала в онзи ден: „Не е ли Бог единственият ми близък?“. По това време вече се разтърсваш от ридания: „Боже! Любими Боже! Вече съм отдала сърцето си изцяло на Теб. Искам да бъда обещана на Теб завинаги и ще Те обичам непоколебимо през целия си живот...“. Едва когато се бориш в това силно страдание, ти наистина усещаш колко прекрасен е Бог и едва тогава осъзнаваш ясно: отдавна съм дала всичко на Бог. След като понесеш такъв удар, ти ставаш много по-зряла по отношение на тези въпроси и виждаш, че работата на Светия Дух в дадения момент не е била нещо, което човекът е притежавал. В изживяванията си след този момент ти вече няма да си ограничена в този аспект на навлизането; сякаш белезите от старите ти рани са допринесли значително за навлизането ти. Всеки път, когато се сблъскаш с подобна ситуация, ти веднага ще си спомняш за сълзите, които си проляла в онзи ден, сякаш си се събрала отново с Бог след раздяла, и си в постоянен страх, че връзката ти с Бог може отново да бъде прекъсната и емоционалната привързаност (нормалната връзка) между теб и Бог да бъде нарушена. Това е твоята работа и твоето навлизане. Ето защо в същото време, когато получавате действието на Светия Дух, трябва да отдавате още по-голямо значение на вашето навлизане, като виждате какво точно е действието на Светия Дух и какво е вашето навлизане, както и да включите действието на Светия Дух във вашето навлизане, за да можете да бъдете усъвършенствани от Светия Дух по много повече начини и за да може същността на действието на Светия Дух да се прояви във вас. В хода на вашето изживяване на действието на Светия Дух ще опознаете Светия Дух, както и самите себе си, и освен това, наред незначително колко пристъпи на силно страдание, ще развиете нормална връзка с Бог и връзката между вас и Бог ще

става все по-близка с всеки изминал ден. След безброй случаи на окастрияне и облагородяване вие ще развиете истинска любов към Бог. Ето защо трябва да осъзнаете, че страданията, поразяването и изпитанията не са страшни; това, което е страшно, е да имате само действието на Светия Дух, но не и вашето навлизане. Когато настъпи денят, в който Божието дело ще бъде завършено, вие ще сте се трудили напразно; въпреки че сте преживели Божието дело, няма да сте познали Светия Дух и няма да сте имали свое собствено навлизане. Просвещението, което Светият Дух извършва в човека, не е за да поддържа човешката страст, а за да отвори пътя за навлизането на човека, както и за да позволи на човека да опознае Светия Дух и от този момент да развие сърце, изпълнено със страх и обожание към Бог.

ДЕЛО И НАВЛИЗАНЕ (3)

Бог е поверил много неща на хората и също така е обърнал внимание на тяхното навлизане по безброй начини. Но тъй като качеството на хората е доста лошо, много от Божиите слова не са успели да пуснат корени. Причините за това лошо качество са различни, като например покварата на човешките мисли и морал и липсата на правилно възпитание; феодалните суеверия, които сериозно са завладели човешкото сърце; развратният и упадъчен начин на живот, който е поставил много злини в най-дълбоките кътчета на човешкото сърце; повърхностното разбиране на културната грамотност, като почти деветдесет и осем процента от хората нямат образование в областта на културната грамотност и нещо повече, много малко от тях получават по-високо ниво на културно образование. Следователно хората по същество нямат представа какво се има предвид под Бог или Духът, а имат само мъглява и неясна представа за Бог, придобита от феодалните суеверия. Пагубните влияния, които хилядите години на „възвишения дух на национализма“ са оставили дълбоко в човешкото сърце, както и феодалното мислене, с което хората са обвързани и оковани, без капка свобода, без воля за издигане и упоритост, без желание за постигане на прогрес, останали вместо това пасивни и назадничащи, вкоренени в робския менталитет и така нататък — тези обективни фактори са придали неизличително мръсен и грозен облик на идеологическите възгледи, идеалите, морала и нрава на човечеството. Хората, изглежда, живеят в мрачния свят на тероризма, който никой от тях не се опитва да преодолее, и никой от тях не мисли да премине към един идеален свят; по-скоро те са доволни от своята житейска участ, доволни са да прекарват дните си в раждане и отглеждане на деца, да се борят, да се потят, да изпълняват ежедневните си задължения, да мечтаят за обезпечено и щастливо семейство, да мечтаят за съпружеска обич, за внуци, за радост в залеза на своите години, докато

спокойно изживяват живота си... В продължение на десетки, хиляди, десетки хиляди години досега хората са пропилявали времето си по този начин, като никой не е създал съвършен живот, всички са се стремили само към това да се избият взаимно в този мрачен свят, да се надпреварват за слава и богатство и да плетат интриги един срещу друг. Кой някога е търсил Божиата воля? Някой обръщал ли е внимание на Божието дело? Всички части от човечеството, които са под влиянието на тъмнината, отдавна са се превърнали в човешка природа и затова е доста трудно да се извършва Божието дело, а хората имат дори още по-малко смелост да обърнат внимание на това, което Бог им е поверил днес. Във всеки случай вярвам, че хората няма да имат нищо против да изрека тези слова, тъй като това, за което говоря, е история от хиляди години. Да се говори за история означава факти, а освен това и скандали, които са очевидни за всички, така че какъв е смисълът да се казва това, което е в противоречие с фактите? Но също така вярвам, че разумните хора, като видят тези думи, ще се събудят и ще положат усилия да постигнат напредък. Бог се надява, че хората ще могат да живеят и работят в мир и доволство и в същото време ще могат да обичат Бог. Божиата воля е цялото човечество да навлезе в почивка; нещо повече — съкровено желание на Бог е да изпълни цялата земя с Божиата слава. Жалко е само, че човешките същества остават потънали в забрава и непробудени, толкова силно покварени от Сатана, че днес вече не приличат на хора. Така че човешката мисъл, моралът и образованието образуват важна връзка, а обучението по културна грамотност е втора връзка, която позволява да се повиши културното ниво на хората и да се промени техният духовен мироглед.

Всъщност Божиите изисквания към човечеството не са толкова високи, но тъй като разликата между качеството на хората и стандарта, който Бог изисква, е толкова голяма, повечето хора просто вдигат глави и гледат нагоре към Божиите изисквания, но нямат способността да ги изпълнят. Вродените дарби на хората, заедно с това, което получават след раждането си, далеч не са достатъчни, за да отговорят на Божиите изисквания. Но простото признаване на това не е сигурно решение. Далечната вода не може да утоли непосредствената жажда. Дори и хората да знаят, че са по-нисши от пръстта, ако нямат решимостта да удовлетворят Божието сърце, а още по-малко да поемат напредничавия път, за да изпълнят Божиите изисквания, тогава каква стойност има това знание? Не е ли като да вадиш вода с плетена кошница — напълно безсмислено? Същността на това, което казвам, е свързана с навлизането; това е основната тема.

По време на навлизането на човека животът винаги е скучен, изпълнен с монотонните елементи на духовния живот, като молитва, ядене и пиене на Божиите думи или организиране на събирания, и затова хората винаги чувстват, че вярата в Бог не носи голяма наслада. Такива духовни дейности винаги се извършват въз основа на първоначалния нрав на човечеството, който е бил

поковарен от Сатана. Въпреки че понякога хората могат да получат просвещението на Светия дух, тяхното първоначално мислене, нрав, начин на живот и навици все още са вкоренени в тях и затова природата им остава непроменена. Суеверните дейности, с които хората се занимават, са това, което Бог мрази най-много, но мнозина все още не могат да се откажат от тях, като смятат, че те са постановени от Бог, и дори днес все още не са се отървали напълно от тях. Такива неща като приготвянията, които младите хора правят за сватбени тържества и булчински чеизи; паричните подаръци, банкетите и други подобни начини, с които се празнуват радостни събития; предадените древни формули; всички безсмислени суеверни дейности, извършвани за мъртвите и техните погребения: те са още по-отвратителни за Бог. Дори денят за поклонение (включително съботата, както се спазва от религиозния свят) е отвратителен за Него; а социалните взаимоотношения и светското общуване между хората са още по-презрени и отхвърлени от Бог. Дори Пролетният фестивал и Рождество Христово, които са известни на всички, не са постановени от Бог, да не говорим за играчките и украсата за тези празници като куплети, фойерверки, фенери, Свето причастие, коледни подаръци и коледни тържества — не са ли те идоли в съзнанието на хората? Разчупването на хляба в съботата, виното и финият лен са още по-категорично идоли. Всички традиционни празници, популярни в Китай, като Денят на издигането на драконовите глави, Фестивалът на драконовите лодки, Фестивалът в средата на есента, Фестивалът Лаба и Нова година, както и фестивалите в религиозния свят като Великден, Денят на Светото кръщение и Коледа — всички тези празници, за които няма оправдание, са били организирани и предавани от много хора от древността до днес. Богатото въображение и изобретателният помисъл на човечеството са позволили те да бъдат предадени до наши дни. Те изглеждат без недостатъци, но всъщност са хитрости, с които Сатана си играе с човечеството. Колкото по-многобройни са сатаните на едно място и колкото по-остаряло и изостанало е то, толкова по-дълбоко са вкоренени неговите феодални обичаи. Тези неща толкова здраво привързват хората, че не позволяват никакво движение. Много от фестивалите в религиозния свят изглеждат оригинални и сякаш създават мост към Божието дело, но всъщност те са невидимите връзки, с които Сатана обвързва хората и им пречи да опознаят Бог — всички те са хитри уловки на Сатана. Всъщност, когато един етап от Божието дело е завършен, Той вече е унищожил инструментите и стила на онова време, без да остави никаква следа. Въпреки това „благочестивите вярващи“ продължават да се покланят на тези осезаеми материални предмети; междувременно те оставят това, което Бог притежава, на заден план, не го изучават повече и изглеждат изпълнени с любов към Бог, докато всъщност отдавна са Го избутали от къщата и са поставили Сатана на масата, за да му се покланят. Портретите на Исус, Кръста, Мария, Кръщението на Исус и Тайната вечеря — хората ги почитат като Господар на небето, като през цялото

време многократно викат: „Господи, небесни Отче“. Не е ли смешно всичко това? И до днес много подобни поговорки и практики, които са били предавани сред човечеството, са омразни на Бог; те сериозно пречат на пътя пред Бог и освен това създават огромни спънки за навлизането на човечеството. Като оставим настрана степента, до която Сатана е покварил човечеството, отвътре хората са изцяло изпълнени с неща като закона на Уитнес Лий, преживяванията на Лорънс, проучванията на Уочмън Ни и делото на Павел. Бог просто няма как да работи върху човешките същества, защото те имат в себе си твърде много индивидуализъм, закони, правила, разпоредби, системи и други подобни; тези неща, в допълнение към феодаалните суеверни наклонности на хората, са пленили и погълнали човечеството. Сякаш мислите на хората са интересен филм, който разказва цветна приказка с фантастични същества, които се носят по облаците, толкова въображаеми, че изумяват хората, оставяйки ги зашеметени и безмълвни. В интерес на истината делото, което Бог идва да свърши днес, е най-вече справяне със суеверните белези на човешките същества и тяхното разсейване, а също и пълно преобразяване на тяхната мисловна нагласа. Божието дело не се е запазило до днес благодарение на наследството, което е предавано от човечеството през поколенията; то е дело, започнато лично от Него и завършено от Него, без да е необходимо да се приема наследството на определен велик духовен човек или да се наследява някакво дело с представителен характер, извършено от Бог в някоя друга епоха. Човешките същества не трябва да се интересуват от тези неща. Днес Бог има друг стил на говорене и работа, така че защо хората трябва да се притесняват? Ако хората вървят по пътя на днешния ден в рамките на текущия поток, продължавайки наследството на своите „предци“, те няма да достигнат до своята крайна цел. Бог изпитва дълбоко отвращение към този конкретен начин на човешко поведение, точно както се отвращава от годините, месеците и дните в човешкия свят.

Най-добрият начин за промяна на човешкия нрав е да се излекуват онези части в дълбините на човешките сърца, които са били най-силно отровени, като се даде възможност на хората да започнат да променят своето мислене и морал. Преди всичко хората трябва ясно да разберат, че всички тези религиозни обреди, религиозни дейности, години и месеци, както и фестивалите, са омразни на Бог. Те трябва да се освободят от оковите на феодаалното мислене и да премахнат всяка следа от своята дълбоко вкоренена склонност към суеверие. Всички тези неща са включени в навлизането на човечеството. Вие трябва да разберете защо Бог извежда човечеството от светския свят, а също и защо го отвежда далеч от правилата и разпоредбите. Това е портата, през която ще влезете, и въпреки че тези неща нямат нищо общо с вашите духовни изживявания, те са най-големите препятствия, които ви пречат да навлезете, пречат ви да познаете Бог. Те образуват мрежа, в която хората се оплитат. Много хора четат Библията твърде

често и дори могат да рецитират множество пасажии от нея наизуст. В своето навлизане днес хората несъзнателно използват Библията, за да измерват Божието дело, сякаш основата на този етап от Божието дело е Библията и неговият източник е Библията. Когато Божието дело е в съответствие с Библията, хората твърдо го подкрепят и се отнасят към Бог с новооткрито уважение; когато Божието дело е в противоречие с Библията, хората са толкова разтревожени, че се изпотяват, търсейки в нея основата на Божието дело; ако Божието дело не се споменава в Библията, хората пренебрегват Бог. Може да се каже, че що се отнася до Божието дело днес, повечето хора го приемат внимателно и предпазливо, подчиняват му се избирателно и се отнасят безразлично към познанието за него; що се отнася до нещата от миналото, те се придържат към едната половина и изоставят другата. Може ли това да се нарече навлизане? Като считат книгите на другите за съкровища и се отнасят с тях като към златен ключ за портата на царството, хората просто не се интересуват какво Бог изисква от тях днес. Освен това много „интелигентни експерти“ държат в лявата си ръка Божието слово, а в дясната — „шедьоврите“ на другите, сякаш искат да намерят основата на днешното Божие слово в тези шедьоври, за да докажат напълно, че Божието слово е вярно, и дори обясняват Божието слово на другите, като го обединяват с шедьоврите, сякаш вършат работа. В интерес на истината сред човечеството има много „научни изследователи“, които никога не са имали високо мнение за днешните най-нови научни постижения — научни постижения, които са без прецедент (тоест Божието дело, Божието слово и пътя за навлизане в живота), така че всички хора са „уверени в себе си“, „проповядват“ надлъж и нашир със силата на красноречието си и изтъкват „доброто име на Бог“. Междувременно тяхното собствено навлизане е в опасност и изглежда, че са толкова далеч от Божиите изисквания, колкото е и творението от настоящия момент. Колко лесно е да се върши Божието дело? Изглежда, че хората вече са решили да оставят половината от себе си във вчерашния ден и да донесат другата половина в днешния, да предадат половината на Сатана, а другата половина — на Бог, сякаш това е начинът да успокоят съвестта си и да почувстват някаква утеха. Вътрешният свят на хората е толкова коварен, че те се страхуват да не загубят не само утрешния ден, но и вчерашния, дълбоко се страхуват да не обидят както Сатана, така и днешния Бог, Който изглежда да съществува и същевременно да не съществува. Тъй като хората не са успели да развият своето мислене и морал правилно, на тях изключително им липсва проникателност и те просто не могат да разберат дали днешното дело е дело на Бог, или не. Може би това е така, защото феодалното и суеверно мислене на хората е толкова дълбоко, че те отдавна са поставили суеверието и истината, Бог и идолите в една и съща категория, без да се опитват да правят разлика между тези неща, и изглежда, че не успяват да ги разграничат ясно, въпреки че си блъскат главите. Ето защо човешките същества

са спрели на място и вече не се движат напред. Всички тези проблеми произтичат от липсата на правилно идеологическо образование у хората, което създава големи трудности за тяхното навлизане. В резултат на това хората никога не изпитват интерес към делото на истинския Бог, а упорито се държат за¹ делото на човека (например на онези, които смятат за велики хора), сякаш са жигосани от него. Не са ли това най-новите теми, в които човечеството трябва да навлезе?

ДЕЛО И НАВЛИЗАНЕ (4)

Ако човек наистина може да навлезе в съответствие с делото на Светия Дух, в живота си той ще израства бързо, като бамбукова клонка след пролетен дъжд. Ако се съди по сегашното положение на огромното мнозинство от хората, те не отдават никакво значение на живота, а вместо това придават важност на определени неща, които изглеждат несъществени. Или пък се втурват насам-натам, работят без цел, произволно и разсеяно, не знаят в коя посока трябва да вървят и още по-малко за кого. Те само „смирено се скриват“. Истината е, че малцина от вас знаят нещо за Божиите намерения в последните дни. Едва ли някой от вас знае какви са Божиите следи, но дори по-лошо — никой не знае какво ще бъде крайното Божие постижение. И все пак всеки, благодарение на своята твърдост и издръжливост, е подложен на дисциплинирането и справянето от другите — сякаш надува мускули и се готви за битка¹ в очакване на часа, в който ще триумфира. Няма да коментирам тези „странни гледки“ сред хората, но има нещо, което всички вие трябва да разберете. В момента повечето хора вървят към аномалност² и в своите стъпки в навлизането отиват право в задънена улица³. Може би има мнозина, които си мислят, че това е утопия извън света на хората, за която човекът копнее, и вярват, че тя е царството на свободата, но всъщност не е така. Или вероятно може да се каже, че хората вече са изгубили пътя. Но независимо от това какво правят те, Аз все пак искам да говоря за това, в какво трябва да навлезе човекът. Достойнствата и недостатъците на множествата не са основната тема на този разговор. Надявам се, че всички вие, братя и сестри, ще успеете да възприемете думите Ми по правилния начин и няма да разберете погрешно намерението Ми.

---

¹ „Упорито се държат за“ се използва подигравателно. Тази фраза показва, че хората са твърдоглави и неотстъпчиви, държат на остарели неща и не желаят да ги изоставят.

¹ Изразът „надува мускули и се готви за битка“ е използван подигравателно.

² „Аномалност“ означава, че в навлизането на хората има отклонения и че техните изживявания са едностранчиви.

³ „Задънена улица“ означава, че пътят, по който хората вървят, противоречи на Божиата воля.

Бог Се е въплътил в континенталната част на Китай, или по думите на сънародниците от Хонконг и Тайван — във „вътрешността“. Когато Бог дойде от небето на земята, нямаше никой, който да знае за това — нито на небето, нито на земята, защото това е истинското значение на завръщането на скрития Бог. Той отдавна работи и живее в плът, но никой не знае за това. И до ден днешен никой не приема този факт. Вероятно това ще остане загадка завинаги. Този път идването на Бог в плът е нещо, което никой човек не може да усети. Без значение колко широкомащабно и мощно е влиянието на делото на Духа, Бог винаги остава тих и никога не издава нищо. Може да се каже, че този етап от Неговото дело е същият, както ако се извършваше в небесното царство. Въпреки че е очевидно за всички, които имат очи да видят, никой не осъзнава това. Когато Бог завърши този етап от делото Си, цялото човечество ще се раздели със своята обичайна нагласа⁴ и ще се събуди от дългия сън. Спомням си, че веднъж Бог каза: „Да дойдеш в плът сега е все едно да попаднеш в леговището на тигър“. Това означава, че тъй като в този етап от Божието дело Той идва в плът и се ражда в обиталището на големия червен змей и — като идва на земята сега — опасността, пред която е изправен, е по-голяма от преди. Това, с което Той се сблъсква, са ножове, пистолети, бухалки и тояги; сблъсква се с изкушения; сблъсква се с тълпи от хора, на чиито лица е изписано желание да убиват. Във всеки един момент има риск за живота Му. Бог дойде и донесе със Себе Си гняв. Но Той дойде, за да извърши делото на усъвършенстването, което означава, че дойде, за да извърши втората част от Своето дело, тази, която продължава след делото на изкуплението. В този етап от Своето дело Бог е вложил най-много мисъл и грижа и използва всички възможни средства, за да избегне атаките на изкушението, като смирено крие Себе Си и никога не изтъква Своята самоличност. Спасявайки човека от кръста, Исус завърши делото на изкуплението, но не и делото на усъвършенстването. Така беше извършено само половината от Божието дело, а завършването на делото на изкуплението беше само половината от целия Му план. Когато новата епоха предстоеше да започне, а старата да избледнее, Бог Отец започна да обмисля втората част от Своето дело и да Се подготвя за нея. Това въплъщение в последните дни не беше ясно предсказано в миналото и така се положиха основите на по-дълбоката тайнственост около Божието идване в плът този път. С настъпването на зората, незнайно защо за множеството хора, Бог дойде на земята и започна Своя живот в плът. Хората не знаеха, че този момент идва. Може би всички бяха заспали дълбоко; може би мнозина, които бяха будни и внимателни, чакаха, а може би мнозина се молеха мълчаливо на Бог в небесата. И все пак сред всички тези хора нито един не знаеше, че Бог вече е дошъл на земята. Бог

---

⁴ „Ще се раздели със своята обичайна нагласа“ се отнася до това как се променят представите и възгледите на хората за Бог, след като са Го опознали.

работеше по този начин, за да извърши Своего дело по-гладко и да постигне по-добри резултати, а също и за да предотврати още повече изкушения. Когато пролетната дрямка на човека бъде прекъсната, Божието дело отдавна ще е приключило и Той ще си отиде, като завърши Своя живот на скитник и пришълец на земята. Тъй като Божието дело изисква Той да действа и да говори лично и тъй като няма начин човек да се намеси, Бог е понесъл изключителни страдания, за да дойде на земята и Сам да извърши това дело. Човекът не е в състояние да замести Божието дело. Поради тази причина Бог се осмели да Се изправи пред опасности, хиляди пъти по-големи от тези през Епохата на благодатта, за да слезе в земята, където живее големият червен змей, и да извърши Своего собствено дело, отдавайки цялата Си мисъл и грижа, за да изкупи тази група осиромашели хора — групата хора, затънали в купчина тор. Въпреки че никой не знае за съществуването на Бог, Той не е обезпокоен, защото това е от голяма полза за Неговото дело. Като се има предвид, че всички са крайно отвратителни и нечестиви, как биха търпели те съществуването на Бог? Ето защо, дошъл на земята, Той запазва мълчание. Независимо от това, че човекът е достигнал до най-ужасните прояви на жестокост, Бог не приема нищо от това присърце, а само продължава да върши делото, което трябва да извърши, за да изпълни повеликото поръчение, което Му е възложил Небесният Отец. Кой от вас е разпознал Божиата обичливост? Кой проявява по-голямо внимание към бремето на Бог Отец от Неговия Син? Кой може да разбере волята на Бог Отец? Духът на Бог Отец на небето често е неспокоен, а Неговият Син на земята се моли непрестанно заради волята на Бог Отец и разкъсва сърцето Му от тревога. Има ли някой, който да познава любовта на Бог Отец към Неговия Син? Има ли някой, който да познава сърцето, с което възлюбеният Син чувства отдалечеността на Бог Отец? Разкъсани между небето и земята, двамата се взират един в друг отдалеч и вървят заедно в Духа. Хора! Кога ще се погрижите за сърцето на Бог? Кога ще проумеете Божиите намерения? Отец и Син винаги са зависели един от друг. Тогава защо да бъдат разделени, единият — горе на небето, а другият — долу на земята? Отецът обича Своя Син, както Синът обича Своя Отец. Защо тогава Отецът трябва да чака, изпълнен с такъв дълбок и болезнен копнеж по Сина? Може би не са били разделени за дълго, но кой знае колко дни и нощи Отецът е чувствал този болезнен копнеж и колко дълго е жадувал бързото завръщане на Своя възлюбен Син? Той наблюдава, седи в тишина и чака; няма нищо, което да не прави в името на бързото завръщане на Своя възлюбен Син. Синът, Който се е скитал до краищата на земята: кога ще се съберат пак Двамата? Въпреки че след като се съберат отново, Те ще бъдат заедно завинаги, как може Бог да издържи хилядите дни и нощи на раздяла, когато единият е горе на небето, а другият е долу на земята? Десетилетията на земята са като хилядолетия на небето. Как е възможно Бог Отец да не се тревожи? Когато Бог идва на земята, Той преживява безбройните

превратности на човешкия свят също като хората. Бог е невинен, тогава защо трябва да понася същите страдания като човека? Не е учудващо, че Бог Отец толкова силно копнее за Своя Син; кой може да вникне в сърцето Му? Бог дава на човека толкова много; как човекът може да се отплати подобаващо на Божието сърце? И все пак човекът дава на Бог твърде малко; тогава как може Бог да не бъде разтревожен?

Едва ли някой сред хората разбира неотложността в душевното състояние на Бог, защото качеството на човешките същества е твърде ниско, а духът им — съвсем притъпен, и затова никой от тях не се вслушва и не обръща внимание на това, което прави Бог. Това е причината Бог да е постоянно неспокоен за хората, сякаш тяхната чудовищна природа може да се прояви във всеки един момент. Оттук още по-ясно се вижда, че идването на Бог на земята е съпроводено с изключително големи изкушения. Но за да направи една група от хора пълноценна, Бог, изпълнен със слава, разказа на човека за всички Свои намерения, без да крие нищо от него. Той е твърдо решен да направи тази група хора пълноценна и затова, независимо от трудностите или изкушенията, Бог отклонява Своя поглед и пренебрегва всичко. Той само тихо върши Своята работа и твърдо вярва, че един ден, когато Бог придобие славата Си, човекът ще Го познае. Той вярва, че след като човекът бъде направен пълноценен от Бог, той ще разбере напълно Божието сърце. Сега може да има хора, които да изкушават Бог, да Го разбират погрешно или да Го обвиняват; Бог не приема нищо от това присърце. Когато Бог слезе в слава, всички хора ще разберат, че всичко, което Бог прави, е за щастието на човечеството, и ще разберат, че всичко, което Бог прави, е за да може човечеството да живее по-добре. Бог идва и носи изкушение, но също така идва и носи величие и гняв. В момента, в който Бог напуска човека, Той вече отдавна е придобил Своята слава и си тръгва изцяло изпълнен със слава и с радост от завръщането. Бог, Който извършва делото Си на земята, не приема нещата присърце, независимо от това колко хора Го отхвърлят. Той само продължава да върши Своего дело. Бог е сътворил света преди хиляди години. Той е дошъл на земята, за да свърши безкрайно количество работа, и е изпитал в пълна степен отхвърлянето и клеветите на човешкия свят. Никой не посреща с радост пристигането на Бог; посрещат Го хладно. През тези няколко хилядолетия на трудности поведението на човека отдавна е наранило Бог дълбоко в сърцето. Той вече не обръща внимание на бунта на хората и вместо това има друг план за преобразяване и пречистване на човека. Подигравките, клеветите, преследванията, скръбта, страданията от разпъването на кръста, отхвърлянето от страна на хората и всичко останало, с което Бог се е сблъскал, след като е дошъл в плът: Бог е опитал достатъчно от тези неща, а що се отнася до трудностите на човешкия свят, Бог, Който е дошъл в плът, е изстрадал всичко това докрай. Духът на Бог Отец на небесата отдавна възприема подобни гледки като непоносими, така че — отметнал

глава назад и затворил очи — Той чака Своя възлюбен Син да се върне. Единственото, което Бог желае, е човечеството да Го слуша и да Му се подчинява и да може, след като е изпитало най-големия срам пред Неговата плът, да спре да се бунтува срещу Него. Единственото, което желае, е човечеството да може да повярва в съществуването на Бог. Той отдавна е престанал да поставя по-големи изисквания към човека, защото Бог е платил твърде висока цена, но човекът спи спокойно⁵ и изобщо не взема присърце Божието дело.

Въпреки че това, което казвам днес за Божието дело, може да съдържа много „необосновани нелепости“⁶, то все пак има дълбоко значение за навлизането на човека. Говоря малко за работата и малко за навлизането, но и двата аспекта са еднакво необходими, а когато са съчетани, те са още по-полezni за живота на хората. Тези два аспекта се допълват взаимно⁷ и са много полезни, тъй като позволяват на хората да разберат по-добре Божиата воля и дават възможност за общуване между хората и Бог. Чрез днешната беседа за работата връзката на човечеството с Бог се подобрява още повече, взаимното разбиране се задълбочава и човекът може да прояви по-голямо внимание и грижа към бремето на Бог; така човекът може да усети какво чувства Бог, да бъде по-уверен, че ще бъде променен от Бог, и да чака Неговото повторно явяване. Това е единственото изискване, което Бог отправя към днешния човек — да живее по образа на този, който обича Бог, като направи така, че светлината на кристализацията на Божиата мъдрост да изгрее в епохата на мрака, а животът на човека да остави след себе си блестяща страница в Божието дело, която да свети завинаги на Изток, да привлича вниманието на света и да предизвиква възхищението на всички. Това със сигурност е още по-добро навлизане за онези, които в настоящата епоха обичат Бог.

ДЕЛО И НАВЛИЗАНИЕ (5)

Днес всички вие знаете, че Бог води хората по правилния път на живота, че Той води човека към следващия етап в друга епоха, че Той води човека към преодоляване на тази мрачна стара епоха, към излизане от плътта, далеч от потисничеството на силите на мрака и влиянието на Сатана, за да може всеки един човек да живее в свободен свят. В името на красивия утрешен ден и за да

---

⁵ „Спи спокойно“ означава, че хората се отнасят безгрижно към Божието дело и не го смятат за важно.

⁶ „Необосновани нелепости“ означава, че хората са поначало неспособни да разберат основата на словата, които Бог казва, и нямат представа за какво говори Той. Тази фраза е използвана иронично.

⁷ „Допълват се взаимно“ означава, че съчетаването на „работа“ и „навлизане“ в общението би било още по-полезно за нашето познание за Бог.

предприемат хората по-смели стъпки утре, Божият Дух планира всичко за човека, а за да може човекът да се наслаждава повече, Бог посвещава всичките Си усилия в плът, за да подготви пътя пред човека и да ускори настъпването на деня, за който копнее човекът. Дано всички вие цените този прекрасен момент; не е лесно да се съберем с Бог. Въпреки че никога не сте Го познавали, вие отдавна сте заедно с Него. Само ако всеки можеше да запомни завинаги тези красиви, но мимолетни дни, и да ги превърне в най-ценното си притежание на земята. Божието дело отдавна е разкрито на хората, но тъй като сърцата им са твърде сложни и понеже те никога не са се интересували от него, Божието дело е останало на първоначалната си основа. Мислите, представите и духовният мироглед на хората изглежда остават толкова остарели, че духовният мироглед на много от тях прилича на този на първобитните хора от древността и не се е променил ни най-малко. В резултат на това хората все още са объркани и не са наясно с делото, което Бог върши. Още по-малко са наясно по отношение на това какво правят и в какво трябва да навлязат. Тези неща създават огромни трудности за Божието дело и пречат на живота на хората да върви напред. Заради същността си и недостатъчните си качества хората изобщо не са способни да разберат Божието дело и никога не смятат тези неща за важни. Ако искате да постигнете напредък в живота си, трябва да започнете да обръщате внимание на подробностите в своето съществуване, да разберете всяка една от тях, за да управлявате навлизането си в живота. Всеки един от вас трябва напълно да промени сърцето си и трябва да разрешите проблемите с празнотата в сърцата си и със застоялото и мрачно съществуване, което ви измъчва, за да може всеки от вас да се обнови цялостно и наистина да се наслади на възвишен, съвършен и свободен живот. Целта е всеки от вас да е способен да оживее, да се съживи в духа си и да заприлича на живо същество. Сред всички братя и сестри, с които общувате, рядко има такива, които са жизнени и свежи. Всички те приличат на древни човекоподобни маймуни — простовати, глупави и очевидно без перспектива за развитие. Още по-лошото е, че братята и сестрите, с които съм влизал в контакт, са били груби и нецивилизовани като планински диваци. Те не знаят почти нищо за обноските, да не говорим за основните принципи на поведение. Много са младите сестри, които, въпреки че изглеждат интелигентни и благоприлични и са станали красиви като цветя, продължават да се издигат по „алтернативен“ начин. Косата на една от сестрите^а покрива цялото ѝ лице и очите ѝ не се виждат. Макар че чертите на лицето ѝ са чисти и добродетелни, прическата ѝ е отблъскваща и създава странното усещане, че е престъпник номер едно в изправителен център за малолетни. Очите ѝ, бистри и светли, като изумруди под вода, са засенчени от облеклото и прическата ѝ, заради които изглеждат като два фенера, появили се

---

^а Оригиналният текст гласи: „нея“.

внезапно в тъмна нощ, които проблясват с ослепителна светлина, която всява ужас в мъжките сърца, а също изглежда така, сякаш тя умишлено се крие от някого. Когато я срещам, тя винаги измисля начини да се измъкне от „мястото“, подобно на убиец, който току-що е отнел живота на някого и дълбоко в себе си се страхува да не бъде разкрит, и затова постоянно отбягва контакт. Тя е и като черните африканци¹, които са били роби поколения наред и никога не могат да изправят глава пред другите. Подобряването на поведението в целия му спектър, чак до начина, по който тези хора се обличат и поддържат външния си вид, ще отнеме няколко месеца работа.

В продължение на хиляди години китайският народ е водил робски живот и това до такава степен е ограничило мислите, концепциите, живота, езика, поведението и действията на хората, че те са останали без никаква свобода. След няколко хиляди години историята на жизнените и духовни хора са се изтощили до такава степен, че приличат на трупове, лишени от дух. Много са онези, които живеят под касапския нож на Сатана, много са онези, които живеят в домове като леговища на зверове, много са онези, които се хранят със същата храна като воловете или конете, и много са онези, които лежат, безчувствени и сред безпорядък в „отвъдния свят“. На външен вид хората не се различават от първобитния човек, мястото им за почивка е като ад, а спътниците им са всякакви мръсни демони и зли духове около тях. На външен вид хората изглеждат като повисши „животни“, но всъщност живеят и пребивават заедно с мръсни демони. Без да има кой да се грижи за тях, хората живеят обсадени от Сатана, хванати в капана му, без да могат да се измъкнат. Вместо да се каже, че те се събират с близките си в уютни домове и живеят щастливо и пълноценно, трябва да се каже, че хората живеят в Хадес, занимават се с демони и общуват с дяволи. Всъщност хората все още са свързани със Сатана, живеят на места, където се събират мръсни демони, и са манипулирани от тези мръсни демони, сякаш леглата им са място, където да дремят труповете им, сякаш са уютно гнездо. Когато влизаш в дома им, дворът е не приветлив и пуст, а през сухите клони свисти студен вятър. Като отвориш вратата към „дневната“, стаята е тъмна като в рог — можеш да протегнеш ръка и да не видиш пръстите си. През пукнатина на вратата се процежда малко светлина, която прави стаята още по-мрачна и зловеща. От време на време плъховете издават странно цвърчене, сякаш се веселят. Всичко в стаята е отблъскващо и плашещо, като в къща, доскоро обитавана от човек, който току-що е бил положен в ковчег. Леглото, юрганите и малкият шкаф в стаята са покрити с прах, на земята няколко малки табуретки оголват зъби и размахват нокти, а по стените висят паяжини. На масата стои огледало, а до него — дървен гребен. Приближаваш се

---

¹ „Черните африканци“ се отнася до прокълнатите от Бог чернокожи, които са били роби поколения наред.

до огледалото, взимаш свещ и я палиш. Виждаш, че огледалото е покрито с прах, което създава своеобразен „грим“ върху отраженията на хората⁶ и те изглеждат сякаш току-що излезли от гроба. Гребенът е пълен с косми. Всички тези неща са стари и груби и изглеждат така, сякаш тъкмо са били използвани от току-що починал човек. Гледайки гребена, човек се чувства така, сякаш отстрани може да е положен труп. Космите в гребена, до които не стига кръв, имат мирис на мъртвец. През пролуката на вратата нахлува студен вятър, сякаш през нея се промъква призрак, който се връща, за да обитава стаята. В стаята цари потискащ хлад и изведнъж се разнася смрад като на разлагащ се труп, а в този момент се вижда, че по стените висят безразборно разпръснати вещи, на леглото има раздърпани завивки, мръсни и вонящи, в ъгъла има трохи, шкафът е покрит с прах, подът е покрит с клонки и мръсотия и т.н. — сякаш току-що са били използвани от мъртвец, който залита напред, скърца със зъби и драпа във въздуха. Достатъчно е, за да те побият тръпки. Никъде в стаята няма и следа от живот, всичко е тъмно и влажно, като в Хадес и ада, за които говори Бог. Това е точно като гробница на човек, а небоядисаният шкаф, табуретките, рамките на прозорците и вратите, облечени в траурни одежди, отдават мълчалива почит на мъртвия. Човекът живее в този отвъден свят от няколко десетилетия, няколко века или дори няколко хилядолетия, от където излиза рано и се връща късно. Хората излизат от „гробниците“ си на разсъмване, когато петлите пропеят, и поглеждайки нагоре към небето и надолу към земята, започват дневните си занимания. Когато слънцето залезе зад планините, те повличат уморените си тела обратно към „гробниците“ си и докато напълнят стомасите си, вече се спуска здрач. Тогава, след като приключат с подготовката си за напускането на „гробницата“ отново на следващия ден, те гасят светлината, която сякаш излъчва блясъка на фосфоресциращи огънове. По това време на лунната светлина се виждат само надгробни могили, които се разпростират като малки хълмчета на всеки ъгъл. От вътрешността на „гробниците“ от време на време се чува хъркане, което ту се издига, ту се снишава. Всички хора лежат, заспали дълбок сън, а всички мръсни демони и призраци също изглежда си почиват спокойно. От време на време се чува далечно грачене на гарвани — звукът от тези самотни викове в тиха и спокойна нощ като тази е достатъчен, за да те побият тръпки и да ти настръхне косата... Кой знае колко години е прекарал човекът в такива условия, умирайки и прераждайки се; кой знае колко дълго е останал в човешкия свят, където се смесват хора и призраци, и още повече — кой знае колко пъти се е сбoguвал със света. В този ад на земята хората водят щастлив живот, сякаш нямат никакво оплакване, защото отдавна са свикнали с живота в Хадес. И така, хората са очаровани от това място, където живеят мръсни демони, сякаш мръсните демони са техни приятели и спътници,

---

⁶ Оригиналният текст гласи: „лицата на хората“.

сякаш светът на хората е банда хулигани² — защото първоначалната същност на човека отдавна е изчезнала безмълвно, изчезнала е безследно. Външният вид на хората напомня по нещо на мръсен демон; нещо повече, действията им са манипулирани от мръсни демони. Днес те по нищо не се различават от мръсните демони, сякаш са родени от мръсни демони. Освен това хората изключително много обичат своите предци и ги защитават. Никой не знае, че хората отдавна са толкова потъпкани от Сатана, че са станали като горили в планината. Кръвясалите им очи имат умоляващ поглед, а в приглушената светлина, която се излъчва от тях, се долавя слаба нотка от пагубната злоба на мръсен демон. Лицата им са набръчкани, напукани като кора на бор, устите им са издадени навън, сякаш са оформени от Сатана, ушите им са покрити с мръсотия отвътре и отвън, гърбовете им са превити, краката им се мъчат да крепят телата им, а костеливите им ръце се люлеят ритмично напред-назад. Сякаш са само кожа и кости, но от друга страна са дебели като планински мечки. Отвътре и отвън те са поддържани и облечени колкото маймуните от древни времена — сякаш днес тези маймуни все още не са еволюирали напълно до³ формата на съвременния човек, толкова са изостанали!

Човекът живее рамо до рамо с животните и те се разбират хармонично, без спорове и словесни разногласия. Човекът е възискателно грижовен и внимателен към животните, а животните съществуват заради оцеляването на човека, единствено в негова полза, без да извличат никаква полза за себе си и в пълно подчинение на човека. По всичко личи, че отношенията между човека и звяра са близки⁴ и хармонични⁵ — а мръсните демони, изглежда, са съвършената комбинация от човека и звяра. Така човекът и мръсните демони на земята са още по-близки и неразделни: макар и отделен от мръсните демони, човекът остава свързан с тях. В същото време мръсните демони не крият нищо от човека и му „посвещават“ всичко, което имат. Ежедневно хората лудуват в „двореца на царя на ада“, забавляват се в компанията на „царя на ада“ (техния прародител) и се оставят да бъдат манипулирани от него, така че днес хората са се покрили с мръсотия и след толкова много време, прекарано в Хадес, отдавна са престанали да искат да се върнат в „света на живите“. Затова, щом видят светлината и Божиите изисквания, Божия характер и Неговото дело, те се чувстват неспокойни и тревожни, все още копнеят да се върнат в отвъдния свят и да живеят с призраци. Отдавна са забравили Бог и затова вечно се лутат в гробището. Когато среща

---

² „Банда хулигани“ се отнася до покварата на човечеството и до това, че сред него няма святи човешки същества.

³ „Еволюирали до“ се отнася до „еволюцията“ на човекоподобните маймуни до формата на съвременните хора. Замисълът е саркастичен: в действителност не съществува теория за прехода на древните маймуни към човешки същества, които ходят изправени.

⁴ „Близки“ се използва подигравателно.

⁵ „Хармонични“ се използва със сарказъм.

някоя личност, се опитвам да я заговоря и едва тогава откривам, че личността, която стои пред мен, изобщо не е човешка. Косата ѝ е разрошена, лицето ѝ е мръсно, а в зъбатата ѝ усмивка има нещо, наподобяващо вълк. Тя изглежда също така, сякаш притежава неловкостта на призрак, който току-що е излязъл от гробницата и е видял човека от живия свят. Тази личност все се опитва да оформи устните си в усмивка; тя изглежда едновременно коварна и зловеща. Когато Ми се усмихне, сякаш има какво да ми каже, но не може да намери думите и затова всичко, което ѝ остава да направи, е да застане на една страна, гледайки празно и глупаво. Погледната отзад, тя сякаш представя „могъщия образ на отрудения китайски народ“. В тези моменти тя изглежда още по-отвратителна, напомняйки образа на потомците на легендарните Ян Хуан/Ян Уан от миналото^в, за които говорят хората. Когато ѝ задавам въпрос, тя мълчаливо свежда глава. Отнема ѝ дълго време да отговори и е много затруднена, когато го прави. Тя не може да държи ръцете си неподвижни и смуче двата си пръста като котка. Едва сега осъзнавам, че ръцете на хората изглеждат така, сякаш току-що са се ровили в боклука, с изпочупени нокти, които са толкова обезцветени, че човек никога не би могъл да разбере, че би трябвало да са бели, „тънки“ нокти, дебело покрити с мръсотия. Още по-отвратително е, че отгоре ръцете им изглеждат като кожата на току-що оскубано пиле. Линиите по ръцете им почти изцяло са пропити с цената на кръвта и потта на човешкия труд, във всяка от тях има нещо, което прилича на пръст, сякаш излъчва „аромата на почвата“, за да представи по-добре колко ценен и похвален е духът на страданието на хората — така че този дух на страданието дори е дълбоко запечатан във всяка от линиите на ръцете на човека. От главата до петите никое от облеклата, които носят хората, не прилича на животинска кожа, но те не знаят, че колкото и да са „благородни“, тяхната стойност всъщност е по-ниска от тази на лисичата кожа, по-ниска дори от тази на едно пауново перо, защото облеклото им отдавна ги е направило толкова грозни, че изглеждат по-зле от прасе и псе. Оскъдният ѝ потник виси до средата на гърба ѝ, а крачолите на панталоните ѝ — подобни на пилешки черва — напълно разкриват грозотата ѝ на ярката слънчева светлина. Те са къси и тесни, сякаш за да покажат, че краката ѝ отдавна са развързани: стъпалата са големи, вече не са „осемсантиметровите златни лотоси“ на едновременното общество. Облеклото на тази личност е твърде западно, но и твърде долнопробно. Когато я срещна, тя винаги е срамежлива, лицето ѝ се изчервява и изобщо не е способна да изправи глава, сякаш е била стъпкана от мръсни демони и вече не може да се насили да вдигне поглед към лицата на хората. Прах покрива лицето на човека. Този прах, който е

---

^в „Ян“ и „Хуан“ са имената на двама митологични императори, които са сред първите с принос към китайската култура. „Ян Уан“ е китайското име на „царя на ада“. „Ян Хуан“ и „Ян Уан“ са почти омофони, когато се произнасят на мандарин.

паднал от небето, сякаш пада съвсем несправедливо върху лицето му и го кара да изглежда като перушина на врабче. Очите на човека също са като на врабче: малки и сухи, без никакъв блясък. Когато хората говорят, речта им обикновено е накъсана и уклончива, противна и отвратителна за останалите. И все пак мнозина възхваляват такива хора като „представители на нацията“. Нима това не е шега? Бог желае да промени хората, да ги спаси, да ги избави от гробницата на смъртта, за да могат да се измъкнат от живота, който водят в Хадес и в ада.

ДЕЛО И НАВЛИЗАНЕ (6)

Делото и навлизането изначално са практически. Те се отнасят до Божието дело и навлизането на човека. Пълната неспособност на човека да прозре истинското лице на Бог и Божието дело е довела до най-големи трудности при навлизането му. И до днес много хора все още не знаят какво дело ще извърши Бог в последните дни и защо Той е понесъл изключителното унижение, за да дойде в плът и да сподели благополучие и печал с човека. Човекът е в пълно неведение относно целта на Божието дело и целта на Божия план за последните дни. По различни причини хората винаги са били хладни и съмняващи се¹ по отношение на навлизането, което Бог изисква от тях, което е довело до изключителни трудности в Божието дело в плът. Изглежда, че всички хора са се превърнали в препятствия и до ден днешен те все още не са неясно. Поради тази причина смятам, че трябва да говорим за делото, което Бог извършва върху човека, и за неотложното намерение на Бог да превърне всички вас в предани Божии слуги, които, подобно на Йов, биха предпочели да умрат, отколкото да отхвърлят Бог, понасяйки всяко унижение; и които, подобно на Петър, ще принесат цялото си същество на Бог и ще станат довереници на Бог в последните дни. Бих искал всички братя и сестри да могат да дадат всичко от себе си и да принесат цялото си същество на Божията небесна воля, да станат святи слуги в Божия дом и да се насладят на обещанието за безкрайност, дадено от Бог, така че сърцето на Бог Отец скоро да се наслади на мирна почивка. „Изпълнявай волята на Бог Отец“ трябва да бъде мотото на всички, които обичат Бог. Тези думи трябва да служат на човека като пътеводител за навлизането му и като компас, който направлява действията му. Това е решителността, която човек трябва да има. Да доведат Божието дело на земята до пълно завършване и да съдействат на делото, което Бог извършва в плът — това е дългът на хората, докато един ден, когато Божието дело бъде завършено, те радостно ще се сбогуват с Него, когато Той се завърне преждевременно при Небесния Отец. Не е ли това отговорността, която човекът трябва да изпълни?

---

¹ „Съмняващи се“ означава, че хората нямат ясна представа за Божието дело.

Когато Бог се завърна на третото небе в Епохата на благодатта, Божието дело на изкупление на цялото човечество всъщност вече беше преминало в заключителната си фаза. На земята останаха само кръстът, който Исус носеше на гърба Си, платнището, в което беше увит, венецът от тръни и алената роба, които Исус носеше (това бяха вещите, с които евреите Му се подиграваха). Тоест след като разпятието на Исус предизвика голяма сензация, нещата отново се успокоиха. Оттогава учениците на Исус започнаха да продължават делото Му, като напояват в църквите навсякъде и се грижат за тях. Делото им се състоеше в следното: те призоваваха всички хора да се покаят, да изповядат греховете си и да се кръстят; всички апостоли тръгнаха да разпространяват от първа ръка историята — неподправения разказ за разпятието на Исус — така че нямаше как всички да не паднат по очи пред Исус, за да изповядат греховете си. Освен това апостолите ходеха навсякъде, за да предадат думите, които Исус изрече. Оттогава започна изграждането на църкви в Епохата на благодатта. През онази епоха Исус говореше и за начина на живот на човека, и за волята на Небесния Отец, само че, тъй като епохата беше различна, много от тези слова и практики се различаваха значително от днешните. В същината си обаче те са еднакви: и двете са дело на Божия Дух в плът, точно и ясно. Този вид дело и слова продължиха през целия път до ден днешен, така че подобни неща все още се споделят сред днешните религиозни институции, без никаква промяна. Когато делото на Исус беше завършено и църквите вече бяха навлезли в правилния път на Исус Христос, Бог все пак започна Своя план за друг етап от делото Си, който се отнасяше до Неговото идване в плът в последните дни. От човешка гледна точка Божието разпятие вече е завършило делото на Божието въплъщение, изкупило е цялото човечество и Му е позволило да вземе ключа за Хадес. Всички смятат, че Божието дело е напълно завършено. Всъщност, от гледна точка на Бог, само една малка част от Неговото дело е завършена. Всичко, което Той направи, беше да изкупи човечеството; Той не беше завоювал човечеството, камо ли да промени сатанинския облик на човека. Ето защо Бог казва: „Въпреки че въплътеното Ми тяло премина през болката на смъртта, това не беше цялата цел на Моето въплъщение. Исус е Моят възлюбен Син и беше прикован на кръста заради Мен, но Той не завърши Моето дело цялостно. Той извърши само част от него“. Така Бог започна последващи планове за продължаване на делото на въплъщението. Крайното намерение на Бог беше да доведе всички хора, спасени от лапите на Сатана, до съвършенство и да ги спечели, поради което Бог се приготви отново смело да се изправи пред опасността да дойде в плът. Под „въплъщение“ се разбира Този, Който не носи слава (защото Божието дело все още не е завършено), но Който се явява в образа на възлюбения Син и е Христос, от Когото Бог е много доволен. Ето защо се казва, че е „смело да се изправи пред опасността“. Въплътеното тяло има слаба сила и трябва да бъде много

предпазливо², а силата Му е далеч от властта на небесния Отец; То изпълнява само служението на плътта, като завършва делото на Бог Отец и Неговото поръчение, без да се включва в друго дело, и завършва само една част от делото. Ето защо Бог беше наречен „Христос“ веднага щом дойде на земята — това е вложеният в името смисъл. Причината, поради която се казва, че идването е придружено от изкушения, е, че се завършва само една част от делото. Нещо повече, причината, поради която Бог Отец Го нарича само „Христос“ и „възлюбен Син“, но не Му е дал цялата слава, е именно това, че въплътеното тяло идва, за да извърши една част от делото, не за да представлява небесния Отец, а по-скоро, за да изпълни служението на възлюбения Син. Когато възлюбеният Син изпълни цялото поръчение, което е поел на плещите Си, Отецът ще Му даде пълната слава и идентичността на Отец. Може да се каже, че това е „небесният кодекс“. Тъй като Онзи, Който е дошъл в плът, и небесният Отец се намират в два различни свята, двамата гледат един към друг само в Духа, като Отецът държи под око възлюбения Си Син, но Синът не може да види Отца отдалеч. Тъй като функциите, на които е способна плътта, са твърде незначителни и има опасност Той да бъде убит във всеки един момент, може да се каже, че това идване е изпълнено с най-голяма опасност. Това е равностойно на това Бог отново да предаде Своя възлюбен Син в пастта на тигъра, където животът Му е в опасност, поставяйки Го на място, където Сатана е най-силен. Дори при тези тежки обстоятелства Бог все пак предаде Своя възлюбен Син на хората от едно мръсно място, изпълнено с разврат, за да Го „възпитат в зрялост“. Защото това е единственият начин Божието дело да изглежда подходящо и естествено и е единственият начин да се изпълнят всички желания на Бог Отец, и да се завърши последната част от Неговото дело сред човечеството. Исус не направи нищо повече от това да изпълни един етап от делото на Бог Отец. Поради ограничението, наложено от въплътеното тяло, и различията в делото, което трябва да бъде извършено, Самият Исус не знаеше, че ще има второ връщане в плът. Затова нито един библейски тълкувател или пророк не се осмели да пророкува ясно, че Бог ще се въплъти отново в последните дни, т.е., че Той ще дойде отново в плът, за да извърши втората част от Своето дело в плът. Затова никой не осъзна, че Бог отдавна се е скрил в плътта. И в това няма нищо чудно, тъй като едва след като Исус възкръсна и се възнесе на небето, Той прие това поръчение, поради което няма ясно пророчество за второто въплъщение на Бог и то е непонятно за човешкия ум. Във всички многобройни книги с пророчества в Библията няма думи, които ясно да говорят за това. Но когато Исус дойде да върши делото, вече имаше ясно пророчество, което казваше, че девица ще забременее и ще роди син, което означава, че Той е заченат от

---

² „Има слаба сила и трябва да бъде много предпазливо“ показва, че трудностите на плътта са твърде много, а извършеното дело — твърде ограничено.

Светия Дух. Въпреки това Бог все пак каза, че това се е случило при опасността от смърт, а колко повече би важало това днес? Нищо чудно, че Бог казва, че това въплъщение е изложено на опасности, хиляди пъти по-големи от онези, възникнали през Епохата на благодатта. На много места Бог е пророкувал, че ще спечели група победители в Синимската земя. Тъй като именно в Източната част на света трябва да се спечелят победителите, мястото, където Бог стъпва при Своето второ въплъщение, без съмнение е Синимската земя, точното място, където лежи свит големият червен змей. Там Бог ще спечели потомците на големия червен змей, така че змеят да бъде напълно победен и посрамен. Бог ще събуди тези хора, силно обременени от страдания, ще ги буди, докато се събудят напълно, и ще ги накара да излязат от мъглата и да отхвърлят големия червен змей. Те ще се събудят от съня си, ще разберат същността на големия червен змей, ще станат способни да отдадат цялото си сърце на Бог, ще се издигнат от потисничеството на силите на мрака, ще се изправят в Източната част на света и ще станат доказателство за Божиата победа. Само по този начин Бог ще спечели слава. Само поради тази причина Бог пренесе делото, приключило в Израел, на земята, където лежи свит големият червен змей и почти две хиляди години след като се оттегли, отново дойде в плът, за да продължи делото на Епохата на благодатта. От опростената гледна точка на човека Бог започва ново дело в плът. Но според Бог Той продължава делото на Епохата на благодатта, само че след прекъсване от няколко хиляди години и с промяна на мястото и плана на Своето дело. Въпреки че образът, който въплътеното тяло е приело в днешното дело, изглежда напълно различен от този на Исус, Те произлизат от една и съща същина и корен и произхождат от един и същ източник. Може би външно Те имат много различия, но вътрешната действителност на делото Им е напълно идентична. В крайна сметка епохите са напълно различни. И така, как може Божието дело да следва неизменен модел? Или как биха могли различните етапи на Неговото дело да си пречат взаимно?

Исус прие външния вид на евреин, съобразяваше се с облеклото на евреите и израсна, хранейки се с еврейска храна. Това е Неговата нормална човешка страна. Но днес въплътеното тяло приема формата на жител на Азия и израства сред народа на големия червен змей. Тези неща в никакъв случай не противоречат на целта на Божието въплъщение. По-скоро те се допълват взаимно, като придават повече пълнота на истинската значимост на Божието въплъщение. Тъй като наричат въплътеното тяло „Човешкия Син“ или „Христос“, за външността на днешния Христос не може да се говори със същите понятия като за Исус Христос. Все пак тази плът се нарича „Човешкият Син“ и е в образа на тяло от плът. Всеки етап от Божието дело съдържа смисъл от значителна дълбочина. Причината, поради която Исус беше заченат от Светия Дух, е, че Той трябваше да изкупи грешниците. Той трябваше да е безгрешен. Но едва накрая, когато беше принуден

да се превърне в подобие на греховна плът и да поеме греховете на грешниците, Той ги спаси от проклетия кръст — кръста, с който Бог порица човечеството. (Кръстът е Божият инструмент за проклятие и порицание на човечеството; когато се говори за проклятие и порицание, това се отнася конкретно за грешниците.) Целта беше да направи така, че всички грешници да се покаят и чрез разпятието да ги накара да изповядат греховете си. Тоест, за да изкупи цялото човечество, Бог се въплъти в тяло от плът, заченато от Светия Дух, и пое върху Себе Си греховете на цялото човечество. За да опишем това на обикновен език, Той предложи свято тяло от плът в замяна на всички грешници, което е равносилно на това Исус да бъде предаден като „принос за грях“ на Сатана, за да „моли“ Сатана да вземе цялото невинно човечество, което е потъпнал, и да го върне обратно на Бог. Ето защо зачатие от Светия Дух беше необходимо за осъществяването на този етап от делото на изкуплението. Това е необходимо условие, „мирен договор“ в битката между Бог Отец и Сатана. Ето защо този етап от делото беше завършен едва след като Исус беше предаден на Сатана. Днес обаче Божието дело на изкуплението е достигнало невиждана досега степен на величественост и Сатана повече няма повод да отправя искания, така че вече не е необходимо Бог да бъде зачен от Светия Дух, за да се въплъти. Тъй като Бог е изначално свят и невинен, в това въплъщение Бог вече не е Исус от Епохата на благодатта. Той обаче отново се въплъщава заради волята на Бог Отец и за да изпълни до край желанията на Бог Отец. Не е ли това със сигурност разумен начин за обяснение на нещата? Трябва ли въплъщението на Бог да отговаря на определен набор от правила?

Много хора търсят доказателства в Библията с надеждата да открият пророчество за Божието въплъщение. Как може човекът, с неговите объркани и несвързани мисли, да знае, че Бог отдавна е спрял да „работи“ в Библията и е „прескочил“ отвъд нейните граници, за да се заеме с плам и охота с делото, което отдавна е планирал, но за което никога не е казвал на човека? Хората са твърде неразумни. След като вкусат съвсем малко от Божия нрав, те се качват на платформата и с пълно равнодушие седат в „инвалидна количка“ от висока класа, за да инспектират Божието дело, като дори стигат дотам, че започват да образоват Бог с бомбастични и безсмислени приказки за всичко под слънцето. Много „старци“ с очила за четене, поглаждайки брадите си, отварят пожълтелите страници на „стария алманах“ (Библията), който са чели цял живот. Мърморейки някакви думи и с очи, които сякаш блестят от дух, старецът се обръща ту към Откровението на Йоан, ту към книгата на пророк Даниила, ту към книгата на пророк Исаия, която е толкова добре позната на всички. Взирайки се в една страница подир друга, натъпкани със ситно изписани думи, той чете мълчаливо, а мозъкът му непрестанно работи. Изведнъж ръката, която гали брадата, спира и започва да я дърпа. От време на време се чува звук от отскубване на косми от брадата. Такова

необичайно поведение е изненадващо. „Защо ще използва такава сила? За какво е толкова ядосан?“. Поглеждайки отново към стареца, виждаме, че веждите му вече са настръхнали. Косъмчетата на посребрените му вежди са се спуснали като гъши пера точно на два сантиметра от клепачите му, сякаш случайно и все пак толкова съвършено, докато старецът държи очите си залепени за страниците, които изглеждат сякаш са плесенявали. След като няколко пъти се връща на едни и същи страници, той не може да устои, рязко се изправя и започва да бърбори, сякаш води банален разговор³ с някого, въпреки че блясъкът, излъчван от очите му, не е напускал алманаха. Изведнъж той закрива настоящата страница и се обръща към „друг свят“. Движенията му са толкова припрени⁴ и плашещи, че почти изненадват хората. В това време мишката, която е излязла от хралупата си и която по време на мълчанието му е започнала да се чувства достатъчно спокойна, за да обикаля на воля, е толкова разтревожена от неочакваните му движения, че бързо се връща в дупката си, изчезва в нея като дим и не се появява никога повече. И сега лявата ръка на стареца възобновява временно преустановеното си движение на поглаждане на брадата — нагоре-надолу, нагоре-надолу. Той се отдалечава от мястото си, оставяйки книгата на бюрото. Вятърът нахлува през пукнатината на вратата и отворения прозорец, безмилостно прелиства книгата и я затваря, а после отново я разгръща. Сцената е неизразимо безлична и с изключение на звука от шумоленето на страниците на книгата заради вятъра, цялото сътворение сякаш е замлъкнало. Той, с ръце, скръстени зад гърба си, крачи напред-назад из стаята, ту спира, ту тръгва, от време на време клати глава, а в устата си сякаш повтаря думите: „О! Боже! Наистина ли би го направил?“. От време на време той кимва и казва: „О, Боже! Кой може да проумее Твоето дело? Нима не е трудно да търсим Твоите следи? Вярвам, че не създаваш проблеми, без да имаш основателна причина“. Сега старецът свъсва вежди и стиска очи, показва смущение, а също и изключително болезнено изражение, сякаш му предстои да направи бавно и обмислено изчисление. Горкият старец! Да е живял цял живот, а накрая „за нещастие“ да се сблъска с този въпрос толкова късно. Какво да се прави? Аз също съм в безизходица и съм безсилен да направя каквото и да било. Кой е виновен, че старият му алманах пожълтява с възрастта? Кой е виновен, че брадата и веждите му покриват безмилостно, като бял сняг, различните части на лицето му? Сякаш космите в брадата му представляват старшинството му. Но кой да знае, че човек може да стане толкова глупав, че да търси Божието присъствие в стар алманах? Колко листа хартия може да има в един стар алманах? Може ли в него

---

³ „Банален разговор“ е метафора за грозното лице на хората, когато изследват Божието дело.

⁴ „Припрени“ се отнася до нетърпеливите, прибързани движения на „стареца“, когато той се обръща към Библията.

наистина да се запишат със съвършена прецизност всички Божии дела? Кой се осмелява да гарантира това? И все пак човекът си мисли, че ще търси Божия облик и ще изпълнява Божията воля чрез разбор на думи и разресване на косъмчета⁵, надявайки се по този начин да навлезе в живота. Дали опитът да навлезете в живота по този начин е толкова лесен, колкото изглежда? Не е ли това погрешно разсъждение от най-абсурдно и нелепо естество? Не го ли намираш смешно?

ДЕЛО И НАВЛИЗАНЕ (7)

Човекът едва в наши дни осъзна, че това, което му липсва, са не само притокът на духовен живот и изживяването от познаването на Бог, но и — което е още по-важно — промяна в нрава му. Тъй като хората са напълно невежи по отношение на историята и древната култура на собствения си вид, те не знаят абсолютно нищо за Божието дело. Всички хора се надяват, че човек може да се привърже към Бог дълбоко в сърцето си, но понеже плътта на човека е прекалено покварена, както безчувствена, така и глупава, това е причината той да не знае нищо за Бог. С идването Си сред хората днес Бог цели единствено да промени техните мисли и дух, както и образа на Бог, който пазят в сърцата си от милиони години. Той ще използва тази възможност, за да доведе човека до съвършенство. Тоест с помощта на човешкото познание Той ще промени начина, по който хората Го опознават, и отношението им към Него, като им даде възможност да поставят победоносно ново начало на опознаването на Бог и така да се постигнат обновяване и промяна на човешкия дух. Справянето и дисциплинирането са средствата, а завоюването и обновяването са целите. Разсейването на суеверните мисли за неясния Бог, които хората поддържат, винаги е било Божие намерение, а напоследък това се е превърнало и в неотложен въпрос за Него. Дано всички хора да гледат на ситуацията в дългосрочен план, докато я обмислят. Променете начина, по който всеки човек изживява, за да може това неотложно Божие намерение скоро да се осъществи и последният етап от Божието дело на земята да бъде доведен до съвършен край. Отдайте на Бог подобаваща преданост и за последен път дайте утеха на Божието сърце. Никой сред братята и сестрите не бива да бяга от тази отговорност или просто да симулира дейност. Този път Бог идва в плът по покана и в отговор, явно насочен към състоянието на човека. Тоест Той идва, за да осигури на хората това, от което се нуждаят. Каквото и да е качеството или възпитанието на хората, в обобщение Той ще им даде възможност да видят Божието слово и от Неговото слово да видят съществуването и

---

⁵ „Разбор на думи и разресване на косъмчета“ се използва, за да се осмееят експертите по заблуди, които разресват косъмчета над думите, но не търсят истината и не познават действието на Светия Дух.

проявлението на Бог и да приемат Той да ги доведе до съвършенство чрез промяна на мислите и представите им, така че първоначалният Божи лик да се вкорени здраво в дълбините на човешкото сърце. Това е единственото желание на Бог на земята. Няма значение колко е велика вродената природа на човека, колко е бедна неговата същност или какво е било поведението му в миналото, Бог не обръща внимание на тези неща. Той се надява само, че хората могат да обновят напълно образа на Бог, когото пазят дълбоко в сърцата си, и да опознаят същността на човечеството, и така да постигнат промяна на идеологическите си възгледи, да са способни да копнеят за Бог от дълбините си и да пробудят вечна привързаност към Него: това е единственото изискване, което Бог поставя пред хората.

Познанието за древната култура и история, обхващащи няколко хиляди години, е затворило мисленето и представите на хората, както и техните духовни възгледи, толкова плътно, че ги е направило непроницаеми и неразградими¹. Хората живеят в осемнадесетия кръг на ада, където, сякаш са пропъдени от Бог в подземията и никога не могат да видят светлина. Феодалното мислене така е потиснало хората, че те едва дишат и се задушават. Те нямат и капчица сила да се съпротивляват; всичко, което правят, е да търпят и то да търпят мълчаливо... Никога никой не се е осмелявал да се бори или да отстоява праведността и справедливостта. Под ударите и злоупотребите на феодалната етика хората просто водят начин на живот, по-лош от животинския, ден след ден, година след година. Те никога не са се замисляли да търсят Бог, за да се радват на щастие в човешкия свят. Сякаш хората са били пребити до степен, в която са като падналите есенни листа — повехнали, изсушени и жълто-кафяви. Хората отдавна са изгубили паметта си, живеят безпомощно в ада, наречен човешки свят, и очакват настъпването на последния ден, за да загинат заедно с този ад, сякаш последният ден, за който копнеят, е денят, в който човекът ще се радва на мирно спокойствие. Феодалната етика е отвела живота на човека в „Хадес“, което още повече отслабва силата му да се съпротивлява. Всички видове потисничество стъпка по стъпка тласкат хората към все по-дълбоко пропадане в Хадес, все по-далеч от Бог, докато днес те са станали напълно чужди на Бог и бързат да Го избегнат, когато Го срещнат. Хората Го пренебрегват и Го оставят да стои сам настрана, сякаш никога преди не са Го познавали или виждали. И все пак Бог е чакал човека през целия дълъг път на човешкия живот, като никога не стоварвал неудържимия Си гняв върху него, а само мълчаливо, без да продума, е чакал човекът да се покае и да започне отначало. Бог отдавна дойде в човешкия свят, за да сподели страданията на човешкия свят с хората. През всичките години, в които Той е живял с хората, никой не е разкрил Неговото съществуване. Бог само

---

¹ „Неразградими“ тук се използва саркастично и означава, че хората са закостенели в своите знания, култура и духовни възгледи.

мълчаливо понася страданията от занемареността в човешкия свят, докато изпълнява делото, което е донесъл лично. Той продължава да търпи заради волята на Бог Отец и заради нуждите на човечеството, понасяйки страдания, каквито човекът никога не е изпитвал. В присъствието на хората Той спокойно ги е чакал и в тяхно присъствие се е смирил заради волята на Бог Отец, а също и заради нуждите на човечеството. Знанието за древната култура тайно е откраднало човека от Божието присъствие и го е предало на царя на дяволите и потомството му. Четирите книги и Петте класики^a са пренесли мисленето и представите на хората в друга бунтовна епоха, като са ги накарали да се прекланят още повече от преди пред онези, които са съставили Книгата/Класиката на документите, и в резултат на това да влошат още повече представите си за Бог. Без знанието на хората царят на дяволите безмилостно пропъди Бог от сърцата им и след това ги завзе с тържествуващо задоволство. Оттогава хората придобиха грозна и порочна душа и лика на царя на дяволите. Омраза към Бог изпълваше гърдите им, а злите намерения на царя на дяволите се разпространяваха в хората ден след ден, докато не ги погълнаха напълно. Хората вече нямаха и капчица свобода и нямаше как да се избавят от оковите на царя на дяволите. Нямаха друг избор, освен да бъдат пленени на място, да му се предадат и подчинят в негово присъствие. Много отдавна, когато сърцето и душата на човека бяха още в младенческа възраст, царят на дяволите посади в тях семето на тумора на атеизма, научи човека на заблуди като „изучавай науката и технологиите, осъзнай четирите модернизации и на света няма такова нещо като Бог“. Не само това, а и при всеки удобен случай се провиква: „Да разчитаме на нашия усърден труд, за да изградим красива родина“, като призовава всеки човек да бъде подготвен от детството си да служи вярно на своята страна. Несъзнателно хората бяха доведени при него, където без колебание той неоснователно си присвои всички заслуги (тоест заслугите, които принадлежат на Бог, за това, че държи цялото човечество в ръцете Си). Никога не е изпитвал чувство на срам. Нещо повече, той безсрамно грабна Божия народ и го завлече обратно в дома си, където скочи на масата като мишка и накара хората да му се поклонят като на Бог. Колко отчайващо! Той крещи силно скандали, шокиращи неща, като например: „На света няма такова нещо като Бог. Вятърът се поражда от промени съгласно природните закони; дъждът се появява, когато водните пари, срещайки се с ниски температури, се кондензират в капки, които падат на земята; земетресението е разтърсване на земната повърхност поради геоложки промени; сушата се дължи на сухота във въздуха, причинена от нуклеоново разрушаване на повърхността на слънцето. Това са естествени явления. Къде във всичко това има Божие дело?“. Има дори такива, които гръмогласно изразяват твърдения като следните — твърдения,

---

^a Четирите книги и Петте класики са авторитетните книги на конфуцианството в Китай.

които не бива да се изричат на глас: „Човекът е еволюирал от маймуните в древното минало, а днешният свят произлиза от поредица примитивни общества, започващи преди около един еон. Дали една държава ще процъфтява, или ще запада, зависи изцяло от нейния народ“. На заден план той кара хората да го окачват по стените или да го поставят на масата, за да му отдават почит, и да му правят жертвоприношения. В същото време, докато крещи: „Няма Бог“, той самият се представя за Бог, като безцеремонно изтласква Бог от пределите на земята, заемайки мястото Му и влизайки в ролята на цар на дяволите. Каква пълна загуба на разум! Това кара хората да го презират до мозъка на костите си. Сякаш Бог и той са заклет врагове и не могат да съществуват заедно. Той се опитва да пропъди Бог, а самият той вилнее на воля, извън обсега на закона². Какъв цар на дяволите само! Как може да му се позволи да съществува? Той няма да се успокои, докато не обърка Божието дело и не остави всичко в пълен хаос³, сякаш иска да се противопостави на Бог докрай, докато рибата не умре или мрежата не се скъса, като умишлено се противопоставя на Бог и оказва натиск все по-близо. Отвратителното му лице отдавна е напълно разобличено, сега е наранено и смазано⁴, в окаяно състояние, но въпреки това омразата му към Бог не отслабва, сякаш само ако погълне Бог на една хапка, ще успее да смекчи омразата, натрупана в сърцето му. Как можем да го търпим, този враг на Бог! Само неговото изкореняване и пълното му унищожение ще доведат до осъществяване на желанието на живота ни. Как може да се остави да продължава да вилнее? Той е покварил хората до такава степен, че не познават небесното слънце и са лишени от жизненост и чувства. Хората са загубили нормалния си човешки разум. Защо не посветим цялото си същество на това да го унищожим и да го изгорим, за да премахнем всички тревоги за бъдещето и да позволим на Божието дело по-скоро да достигне невиждано великолепие? Тази банда мошеници е влязла в света на хората и го е свела до смут. Те са довели цялото човечество до ръба на пропастта и тайно планират да го избутат в нея, за да го разбият на парчета и след това да погълнат трупове на хората. Те напразно се надяват да провалят Божия план и да влязат в двубой с Него, залагайки всичко на едно хвърляне на зарове⁵. Това не е никак лесно! В края на краищата кръстът е подготвен за царя на дяволите, който е виновен за най-отвратителните престъпления. Мястото на Бог не е на кръста. Той вече го е захвърлил настрана за дявола. Бог отдавна е излязъл

---

² „Вилнее на воля, извън обсега на закона“ означава, че дяволът е обезумял и вилнее.

³ „Пълен хаос“ се отнася до това, че насилственото поведение на дявола е непоносимо за гледане.

⁴ „Наранено и смазано“ се отнася до грозното лице на царя на дяволите.

⁵ „Залагайки всичко на едно хвърляне на зарове“ означава да заложиш всички пари на един залог с надеждата да спечелиш накрая. Това е метафора за зловещите и нечестиви кроежи на дявола. Изразът се използва подигравателно.

победител и вече не скърби за греховете на човечеството, а ще донесе спасение на цялото човечество.

От горе до долу и от началото до края Сатана смуцава Божието дело и се противопоставя на Бог. Всички тези приказки за „древно културно наследство“, ценни „знания за древната култура“, „учения на даоизма и конфуцианството“, „конфуцианска класика и феодални обреди“ са отвели човека в ада. Никъде не могат да се видят напреднали технологии и съвременна наука, нито високоразвита индустрия, селско стопанство или търговия. По-скоро всичко, което Сатана прави, е да подчертае феодалните обреди, разпространявани от „маймуните“ в древността, за да нарушава, опонира и разрушава Божието дело умишлено. Той не само продължава да измъчва хората и до днес, но дори иска да ги погълне⁶ цели. Разпространяването на моралните и етичните учения на феодализма и предаването на знанията на древната култура отдавна са заразили хората, превръщайки ги в малки и големи дяволи. Малцина са онези, които с радост биха приели Бог, малцина са онези, които с радост биха приветствали Неговото идване. Ликът на цялото човечество е изпълнен със смъртоносни намерения и навсякъде във въздуха се носи погубващ дъх. Хората се стремят да пропъдят Бог от тази земя; с ножове и мечове в ръка те се подреждат в боен строй, за да „унищожат“ Бог. Навсякъде из тази земя на дявола, където на човека постоянно се повтаря, че няма Бог, е пълно с идоли, а въздухът над нея е пропит от отвратителна миризма на горяща хартия и тамян — толкова гъста, че чак задушава. То е като воня на утайка, която се носи с извиването на отровната змия, толкова силна, че човек не може да се сдържи да не повърне. Освен това слабо се долавя звукът от зли демони, които монотонно напяват писания — звук, който сякаш идва от далечния ад, толкова много, че тръпки те побиват. Навсякъде из тази земя са издигнати идоли от всички цветове на дъгата, които превръщат земята в свят на чувствени наслади, докато царят на дяволите продължава да се смее злобно, сякаш подлият му заговор е успял. В същото време човекът остава в пълно неведение, а и не подозира, че дяволът вече го е покварил до степен, че той е изгубил съзнание и е свел глава в знак на поражение. Дяволът иска с един замах да изтрие всичко, свързано с Бог, и отново да Го омърси и да Го убие. Той е решен да разруши и смути Неговото дело. Как може да позволи на Бог да му бъде равнопоставен? Как може да търпи Бог да се „намесва“ в делата му сред хората на земята? Как да позволи на Бог да разобличи отвратителното му лице? Как да позволи на Бог да обърка делата му? Как може този дявол, почервениял от ярост, да позволи на Бог да управлява в неговия имперски двор на земята? Как да се преклони пред Неговата изключителна мощ доброволно? Отвратителният му лик се разкрива

---

⁶ „Погълне“ се отнася до поквареното поведение на царя на дяволите, който поглъща хората цели.

такъв, какъвто е, така че човек не знае дали да се смее, или да плаче, и наистина е трудно да се говори за него. Нима това не е същността му? С уродливата си душа той все още вярва, че е невероятно красив. Тази банда от съучастници в престъплението⁷! Те слизат в света на смъртните, за да се отдадат на удоволствия и да предизвикат смут, като разбъркват нещата до такава степен, че светът се превръща в променливо и непостоянно място, а сърцето на човека се изпълва с тревога и безпокойство, и до такава степен са се подиграли с човека, че на външен вид той е заприличал на звяр в полето, у когото не е останало нищо човешко — изключително грозен и изгубил и последната следа от първоначалния свят човек. Нещо повече, те дори искат да поемат върховна власт на земята. Те спъват Божието дело толкова много, че то едва се придвижва напред, и затварят човека така плътно, като зад стени от мед и стомана. След като са извършили толкова много тежки грехове и са причинили толкова много бедствия, все още ли очакват нещо различно от наказание? От известно време демоните и злите духове вилнеят на земята и са запечатали волята и ревностните усилия на Бог толкова плътно, че са непроницаеми. Това наистина е смъртен грях! Как да не се тревожи Бог? Как да не изпитва Той гняв? Те сериозно възпрепятстваха Божието дело и му се противопоставиха. Колко непокорно! Дори тези демони, големи и малки, се държат като чакали по петите на лъва и следват злия поток, като създават смущения по пътя си. Знаейки истината, те съзнателно ѝ се противопоставят, тези синове на непокорството! Сякаш сега, когато техният цар на ада се е възкачил на царския престол, те са станали самодоволни и самовлюбени и се отнасят с презрение към всички останали. Колко от тях се стремят към истината и следват праведността? Всички те са зверове, не по-добри от свине и псета, начело на банда вонящи мухи, които самодоволно и самохвално клатят глави и предизвикват всякакви неприятности⁸ наред купчина тор. Те вярват, че техният цар на ада е най-великият от всички, без да знаят, че самите те не са нищо повече от вонящи мухи. И все пак те се възползват от силата на свинете и псетата — техните родители, за да клеветят съществуването на Бог. Като дребни мушици те вярват, че родителите им са големи колкото сини китове⁹. Те не знаят, че макар самите те да са дребни, родителите им са нечисти свине и псета, стотици милиони пъти по-големи от тях. Без да осъзнават собствената си низост, те разчитат на смрадта на гнилоч, излъчвана от онези свине и псета, за да вилнеят, и най-безсрамно напразно си мислят за създаване на бъдещи поколения! Със зелени крила на гърба си (това се отнася до твърдението им, че вярват в Бог), те са надути и навсякъде се хвалят

---

⁷ „Съучастници в престъплението“ е подобно на „банда хулигани“.

⁸ „Предизвикват всякакви неприятности“ се отнася до това как демоничните хора се бунтуват, възпрепятстват Божието дело и му се противопоставят.

⁹ „Сини китове“ се използва подигравателно. Това е метафора за това как мухите са толкова малки, че свинете и псетата им изглеждат големи като китове.

със собствената си красота и привлекателност, докато тайно хвърлят нечистотиите от собствените си тела върху човека. Освен това те са изключително самодоволни, сякаш могат да използват чифт крила в цветовете на дъгата, за да прикрият собствените си нечистотии, и по този начин потискат съществуването на истинския Бог (това се отнася до случващото се зад кулисите в религиозния свят). Откъде човек би могъл да знае, че колкото и омайно красиви да са крилата на мухата, в крайна сметка самата тя не е нищо повече от дребно създание с корем, пълен с мръсотия, и тяло, покрито с микроби? Благодарение на силата на свинете и псетата, които имат за родители, с необузdana свирепост те вилнеят из цялата страна (това се отнася до начина, по който религиозните служители, които преследват Бог, разчитат на силната подкрепа на правителството на страната, за да се опълчат срещу истинския Бог и истината). Сякаш духовете на еврейските фарисеи са се завърнали заедно с Бог при народа на големия червен змей, обратно в старото си гнездо. Те са започнали поредната серия преследвания, продължавайки деянията си отпреди няколко хиляди години. Накрая тази група изроди със сигурност ще загине на земята! Изглежда, че след няколко хилядолетия нечистите духове са станали още по-хитри и лукави. Те постоянно мислят как тайно да подкопаят Божието дело. С многобройни хитрости и лукавства те искат да пресъздадат в родината си трагедията отпреди няколко хиляди години, като карат Бог почти да извика. Той едва успява да се въздържа да не се върне на третото небе, за да ги унищожи. За да може човек да обича Бог, той трябва да разбира Неговата воля, да познава радостите и скърбите Му и да разбира от какво се отвращава Той. Това ще стимулира още повече навлизането на човека. Колкото по-бързо навлиза човекът, толкова по-скоро се удовлетворява Божията воля, толкова по-ясно човекът прозира царя на дяволите и толкова повече се приближава към Бог, за да може да се осъществи Неговото желание.

ДЕЛО И НАВЛИЗАНЕ (8)

Толкова много пъти съм казвал, че Божието дело от последните дни се извършва, за да се промени духът на всеки човек, да се промени душата на всеки човек, така че неговото сърце, което е претърпяло голяма травма, да се промени и така да се спаси душата му, която е толкова дълбоко увредена от злото. Тоест да се събуди духът на хората, да се размразят студените им сърца и да се обновят. Това е най-великата Божия воля. Оставете на страна приказките за това колко възвишени или задълбочени са животът и изживяванията на хората. Когато сърцата им се пробудят, когато те се събудят от сънищата си и разберат добре вредата, причинена от големия червен змей, делото на Божието служение ще бъде завършено. Денят, в който Божието дело е завършено, е и денят, в който

човекът официално тръгва по правилния път на вярата в Бог. По това време Божието служение ще приключи: делото на Божието въплъщение ще бъде напълно завършено и човекът официално ще започне да изпълнява дълга, който трябва да изпълнява — ще изпълнява своето служение. Това са етапите на Божието дело. Така че трябва да търсите пътя си към навлизането въз основа на познаването на тези неща. Всичко това са неща, които трябва да разберете. Навлизането на човека ще се подобри само когато промените са настъпили дълбоко в сърцето му, защото Божието дело е пълното спасение на човека — човекът, който е бил изкупен, който все още живее под влиянието на силите на мрака и който никога не се е пробуждал — от това свърталище на демони. То е, за да може човекът да се освободи от хилядолетен грях и да бъде възлюбен от Бог, като напълно порази големия червен змей, установи Божието царство и донесе покой в Божието сърце по-скоро. То е, за да можете безрезервно да дадете воля на омразата, която изпълва гърдите ви, да унищожите тези микроби в плесента, да ви позволи да напуснете този живот, който не се различава от живота на вол или кон, повече да не бъдете роби, да не бъдете потъпквани или командвани от големия червен змей, както му е угодно. Вие вече няма да сте от тази провалена нация, повече няма да принадлежите на отвратителния голям червен змей и повече няма да бъдете поробени от него. Гнездото на демоните със сигурност ще бъде разбито на парчета от Бог, а вие ще застанете до Бог — вие принадлежите на Бог, а не принадлежите към тази империя от роби. Бог отдавна е намразил това мрачно общество до мозъка на костите Си. Той скърца със зъби, нетърпелив да стъпче тази зла, отвратителна стара змия, така че тя никога повече да не може да се изправи и никога повече да не злоупотребява с човека. Той няма да прости действията ѝ в миналото, няма да търпи измамата ѝ към човека и ще се разплати за всеки един от греховете ѝ през епохите. Бог изобщо няма да остави този тартор на цялото зло¹ да се измъкне, Той ще го унищожи напълно.

Това е мръсна земя от хиляди години. Тя е непоносимо мръсна, мизерията е в изобилие, навсякъде вилнеят призраци, които мамят и заблуждават, отправят безпочвени обвинения², безмилостни са и са жестоки, тъпчат този призрачен град и го оставят осеян с трупове. Вонята на разложение се носи над земята и прониква във въздуха, а той е строго охраняван³. Кой може да види света отвъд небето? Дяволът завързва плътно цялото тяло на човека, превързва очите му и запечатва здраво устните му. Царят на дяволите е вилнял в продължение на няколко хиляди

---

¹ „Тартор на цялото зло“ се отнася до стария дявол. Тази фраза изразява крайна неприязън.

² „Отправят безпочвени обвинения“ се отнася до методите, чрез които дяволът вреди на хората.

³ „Строго охраняван“ означава, че методите, с които дяволът измъчва хората, са особено жестоки и контролират хората до такава степен, че те не могат да мръднат.

години, та чак до днес, когато все още следи отблизо призрачния град, сякаш е непробиваем дворец на демони. През това време тази глутница кучета пазачи с гневни погледи е дълбоко уплашена, че Бог ще ги свари неподготвени и ще ги изтреби всички, че ще ги остави без спокойно и щастливо място. Как изобщо жителите на призрачен град като този биха могли да видят Бог? Наслаждавали ли са се някога на нежността и обичливостта на Бог? Каква представа имат за въпросите на човешкия свят? Кой от тях може да разбере нетърпеливата Божия воля? Затова не е чудно, че въплътеният Бог остава напълно скрит: как в такова мрачно общество, където демоните са безмилостни и безчовечни, царят на дяволите, който убива хора, без да му мигне окото, би могъл да търпи съществуването на Бог, Който е прекрасен, добър и свят? Как би могъл да се възхищава и да се радва на Божието идване? Тези лакеи! Те отвързват на добротата с омраза, отдавна са започнали да се отнасят към Бог като към враг, злоупотребяват с Бог, крайно диви са, не изпитват ни най-малко уважение към Бог, грабят и плякосват, загубили са всякаква съвест, вървят срещу всякаква съвест и изкушават невинните до безразсъдство. Предци от древността? Любими водачи? Всички те се противопоставят на Бог! Тяхната намеса е оставила всичко под небето в състояние на мрак и хаос! Религиозна свобода? Законните права и интересите на гражданите? Всички това са трикове за прикриване на греха! Кой е прегърнал Божието дело? Кой е дал живота си или е пролял кръвта си за Божието дело? Защото поколение след поколение, от родители до деца, поробенят човек безцеремонно е поробвал Бог — как това да не предизвика ярост? Хиляди години на омраза са концентрирани в сърцето, хилядолетия на греховност са изписани в сърцето — как това да не предизвика отвращение? Отмъстете за Бог, унищожете напълно Божия враг, не му позволявайте да вилнее повече и не му позволявайте да управлява като тиранин! Сега е моментът: човекът отдавна е събрал всичките си сили, посветил е всичките си усилия и е платил всяка цена за това да разкъса отвратителното лице на този демон и да позволи на хората, които са били заслепени и са понесли всякакви страдания и трудности, да се надигнат от болката си и да обърнат гръб на този зъл стар дявол. Защо се поставя такова непреодолимо препятствие пред Божието дело? Защо се използват различни трикове, за да се измами Божият народ? Къде са истинската свобода и законните права и интереси? Къде е справедливостта? Къде е удобството? Къде е топлината? Защо се използват измамни схеми, за да се мами Божият народ? Защо се използва сила, за да се потули идването на Бог? Защо не се остави Бог да броди свободно по земята, която е създал? Защо се преследва Бог, докато Той няма къде да си отдъхне? Къде е топлината сред хората? Къде е приветствието сред хората? Защо се предизвиква такъв отчаян копнеж у Бог? Защо Бог е принуден да призовава отново и отново? Защо Бог е принуден да се тревожи за Своя възлюбен Син? Защо в това мрачно общество неговите жалки кучета пазачи не позволяват на Бог да

идва и да си отива свободно в света, който е създал? Защо човекът, който живее сред болка и страдание, не разбира? Заради вас Бог е понесъл голяма мъка, с голяма болка ви е дарил Своя възлюбен Син, Своята плът и кръв — така че защо продължавате да си затваряте очите? Пред очите на всички вие отхвърляте идването на Бог и отказвате Божието приятелство. Защо сте толкова безскрупулни? Готови ли сте да понасяте несправедливостите в едно мрачно общество като това? Защо, вместо да пълните стомасите си с хилядолетна враждебност, се тъпчете с „боклуците“ на царя на дяволите?

Колко големи са препятствията пред Божието дело? Някой знаел ли е някога? Когато хората са обзети от дълбоко вкоренени суеверни окраски, кой е способен да познае истинския Божи лик? Как биха могли да разберат напълно словата, изречени от Бог, с тези изостанали културни познания — тъй повърхностни и нелепи? Дори да им говоря лице в лице и да ги храня в устата, как биха могли да разберат? Понякога сякаш на Божиите слова не се обръща внимание: хората изобщо не реагират, клатят глави и не разбират нищо. Как да не е притеснително това? Тази „далечна“⁴ древна културна история и културно познание“ са възпитали такава безполезна група хора. Тази древна култура — ценно наследство — е пълен боклук! Отдавна се е превърнала във вечен срам и не си струва да се споменава! Тя е научила хората на трикове и похвати за противопоставяне на Бог, а „подреденото, нежно напътствие“⁵ на националното образование е направило хората още по-непокорни към Бог. Всяка част от Божието дело е изключително трудна и всеки етап от Неговото дело на земята е мъчителен за Бог. Колко тежко е Неговото дело на земята! Етапите на Божието дело на земята са свързани с големи трудности: заради слабостта на хората, недостатъците им, детинщината им, невежеството им и всичко човешко Бог внимателно планира и обмисля всичко. Човекът е като хартиен тигър, когото не смееш да примамиш или провокираш. При най-лекото докосване той отвърща с хапане или пада и губи пътя си, а при най-малката загуба на концентрация сякаш се отдръпва или пренебрегва Бог, или бяга при подобните на свине и псета свои родители, за да се отдаде на нечистотиите на техните тела. Каква голяма пречка! На практика на всеки етап от делото Си Бог е подложен на изкушения и почти на всеки етап Бог рискува да изпадне в голяма опасност. Словата Му са искрени и честни, не са злонамерени, но кой е готов да ги приеме? Кой е готов да се подчини напълно? Това разбива Божието сърце. Той се бъхти денонощно за човека, обзет е от тревога за човешкия живот и съчувства на човешката слабост. Той е понесъл много обрати във всеки етап на Своето дело, за всяка дума, която изрича; Той постоянно е в безизходица и мисли за слабостта, непокорството, детинщината и уязвимостта на човека денонощно, отново и

---

⁴ „Далечна“ се използва подигравателно.

⁵ „Подреденото, нежно напътствие“ се използва подигравателно.

отново. Кой изобщо е узнал това? На кого може да се довери? Кой би могъл да разбере? Той все се отвращава от греховете на хората, от липсата им на кураж, от липсата им на решителност, все се тревожи за уязвимостта им и обмисля пътя, който им предстои. Винаги, когато наблюдава думите и делата на хората, Той е изпълнен с милост и гняв, и винаги гледката на тези неща предизвиква болка в сърцето Му. В крайна сметка невинните станаха безчувствени. Защо Бог все трябва да им създава трудности? Слабият човек е напълно лишен от постоянство. Защо Бог все трябва да изпитва такъв нестихващ гняв към него? У слабия и безсилен човек вече няма ни най-малко жизненост. Защо Бог все трябва да го укорява за непокорството му? Кой може да устои на заплахите на Бог в небето? Човекът, в крайна сметка, е крехък, а Бог е в отчаяно положение и е изтласкал гнева Си дълбоко в сърцето Си, за да може човекът бавно да размишлява върху себе си. И все пак човекът, който се намира в тежка беда, няма ни най-малка представа за Божията воля; той дори не подозира, че е потъпкан от стария цар на дяволите и винаги се настройва срещу Бог или е безразличен към Него. Бог е изрекъл толкова много слова, но някой някога приемал ли ги сериозно? Човекът не разбира Божиите слова, но остава невъзмутим, не копнее и никога не е познавал истински същината на стария дявол. Хората живеят в Хадес, в ада, но вярват, че живеят в дворец на морското дъно. Те са преследвани от големия червен змей, но смятат, че са „облагодетелствани“⁶ от страната. Дяволът им се подиграва, но те смятат, че се радват на превъзходното изкуство на плътта. Какви мръсни, долни неудачници са те! Човекът се сблъсква с нещастие, но не го осъзнава, и в това мрачно общество претърпява преमेждие след премеждие⁷, но никога не се е събуждал за това. Кога ще се отърве от самолюбие и робския си нрав? Защо е толкова безразличен към Божието сърце? Дали мълчаливо одобрява това потисничество и страдание? Нима не мечтае за деня, в който ще може да превърне мрака в светлина? Нима не иска отново да поправи неправдите в праведност и истина? Готов ли е да гледа и да не прави нищо, докато хората изоставят истината и изопачават фактите? Доволен ли е да продължава да търпи това грубо отношение? Нима иска да бъде роб? Нима иска да загине от ръцете на Бог заедно с робите на тази провалена държава? Къде е твоята решителност? Къде е твоята амбиция? Къде е твоето достойнство? Къде е твоята почтеност? Къде е твоята свобода? Готов ли си да пожертваш целия си живот⁸ за големия червен змей, царя на дяволите? Доволен ли ще си, ако го оставиш да те измъчва до смърт? Лицето на бездната е хаотично и тъмно, а обикновените хора, които

---

⁶ „Облагодетелствани“ се използва за подигравка с хора, които изглеждат като от дърво и нямат самосъзнание.

⁷ „Претърпява премеждие след премеждие“ показва, че хората са родени в земята на големия червен змей и не могат да държат главите си изправени.

⁸ „Да пожертваш целия си живот“ се използва в пренебрежителен смисъл.

понасят такова страдание, викат към небето и се оплакват на земята. Кога човекът ще е способен да вдигне глава високо? Човекът е измършавял и изтощен, как би могъл да се бори с този жесток и тираничен дявол? Защо не отдаде живота си на Бог възможно най-скоро? Защо все още се колебае? Кога може да завърши Божието дело? Така безцелно тормозен и потискан, целият му живот в крайна сметка ще е бил напразен; защо толкова бърза да пристигне и така бърза да си тръгне? Защо не запази нещо ценно, което да даде на Бог? Нима е забравил хилядолетната омраза?

Може би много хора ненавиждат някои от Божиите слова, а може би нито ги ненавиждат, нито се интересуват от тях. Независимо от това, фактите не могат да се превърнат в нелепи разсъждения. Никой не може да изрича думи, които противоречат на фактите. Този път Бог се е въплътил, за да извърши такова дело, да довърши делото, което все още не е завършил, да сложи край на тази епоха, да съди тази епоха, да спаси дълбоко греховните от света на морето на страданието и напълно да ги преобрази. Евреите приковаха Бог на кръста и така сложиха край на Божието пътуване в Юдея. Не след дълго Бог отново дойде лично сред хората, дойде тихо в страната на големия червен змей. Всъщност религиозната общност на еврейската държава отдавна бе окачила образа на Исус по стените си и от устите им се чуваше вик „Господ Исус Христос“. Те не знаеха, че Исус отдавна бе приел заповедта на Своя Отец да се върне сред хората, за да довърши втория етап от Своето дело, който все още не е завършен. В резултат на това хората бяха изненадани, когато Го погледнаха: Той се беше родил в свят, в който бяха минали много епохи, и се появи сред хората с вид на изключително обикновен човек. Всъщност с течение на епохите дрехите и целият Му външен вид са се променили, сякаш се е преродил. Откъде могат да знаят хората, че Той е същият Господ Исус Христос, Който слезе от кръста и възкръсна? Той няма и най-малка следа от нараняване, точно както Исус нямаше никаква прилика с Йехова. Днешният Исус отдавна вече не носи белега на отминалите времена. Как биха могли да Го познаят хората? Двучлния „Тома“ все се съмнява, че Той е възкръсналият Исус и все настоява да види белезите от гвоздеите по ръцете на Исус, преди да се успокои. В противен случай, той завинаги остава в облак от съмнения и не е способен да стъпи здраво на земята и да последва Исус. Бедният „Тома“ — откъде би могъл да знае, че Исус е дошъл да извърши делото, поръчано от Бог Отец? Защо Исус трябва да носи белезите от разпятието? Дали белезите от разпятието са белегът на Исус? Той е дошъл да извърши дело заради волята на Своя Отец; защо да идва облечен и докаран като евреин отпреди няколко хиляди години? Възможно ли е формата, която Бог приема в плът, да попречи на Божието дело? Чия е тази теория? Защо, когато Бог работи, това трябва да е в съответствие с човешкото въображение? Единственото нещо, върху което Бог се съсредоточава в делото Си, е то да даде резултат. Той не се подчинява на закона

и за Неговото дело няма правила — как би могъл човекът да го проумее? Как би могъл човекът да вникне напълно в Божието дело, като се осланя на своите идеи и представи? Така че е най-добре да се успокоите. Не се суети над дреболии и не вдигай много шум за неща, които са нови за теб, за да не се изложиш и хората да ти се подиграват. Вярвал си в Бог през всичките тези години, но все още не Го познаваш. Накрая затъваш в порицание; ти, който си издигнат „сред най-добрите“⁹, си причислен към редиците на порицаните. По-добре не използвай умни средства, за да изтъкваш незначителните си трикове. Може ли твоето късогледство наистина да види Бог, Който вижда от вечността до вечността? Могат ли повърхностните ти изживявания да ти позволят да прозреш напълно Божиата воля? Не бъди самонадеян. В края на краищата Бог не е от света — така че как би могло Неговото дело да бъде такова, каквото си очаквал?

ДЕЛО И НАВЛИЗАНЕ (9)

Закостенелите етнически традиции и духовни възгледи отдавна са хвърлили сянка върху чистия и детски дух на човека и са атакували душата му без ни най-малка човешчина, сякаш е лишен от емоции или какъвто и да е усет за собствената си личност. Средствата на тези демони са изключително жестоки и сякаш „образованието“ и „възпитанието“ са се превърнали в традиционните средства, с които царят на дяволите убива човека. С помощта на своето „задълбочено учение“ той напълно прикрива грозната си душа. Облича се в овча кожа, за да спечели доверието на човека, а след това се възползва от възможността, когато човек дреме летаргично, да го погълне напълно. Бедните хора — как биха могли да знаят, че земята, на която са израснали, е земя на дявола, че този, който ги е отгледал, всъщност е враг, който ги наранява. Но човекът изобщо не се събужда. След като е утолил глада и жаждата си, той се готви да се отплати на своите „родители“ за „добротата“ им, че са го отгледали. Такъв е човекът. Днес той все още не знае, че царят, който го е отгледал, е негов враг. Земята е осеяна с кости на мъртвите, дяволът непрестанно се весели маниакално и продължава да поглъща човешката плът в „отвъдния свят“, като дели гроб с човешки скелети и напразно се опитва да погълне последните остатъци от разкъсаното човешко тяло. И все пак човекът вечно е невеж и никога не се е отнасял към дявола като към свой враг, а вместо това му служи отдадено с цялото си сърце. Такъв покварен народ просто не е способен да познава Бог. Лесно ли е за Бог да се въплъти, да дойде сред хората и да извършва цялото Си дело на спасението? Как би могъл човекът, който вече е потънал в Хадес, да изпълни Божиите изисквания? Много са

---

⁹ „Сред най-добрите“ е подигравка с онези, които пламенно преследват Бог.

безсънните нощи, които Бог е изтърпял в името на делото за човечеството. От високото до най-ниските дълбини Той е слязъл в ада, в който живеят хората, за да прекара дните Си с тях, никога не се е оплаквал от занемареността сред хората и не ги е упреквал за непокорството им, а понася най-голямото унижение, докато изпълнява делото Си лично. Как би могъл Бог да принадлежи на ада? Как би могъл да прекара живота Си в ада? Но заради цялото човечество, за да може то по-скоро да намери покой, Той понесе унижението и несправедливостта да дойде на земята и лично влезе в „ада“ и „Хадес“, в леговището на тигъра, за да спаси човека. С какво право се противопоставя на Бог човекът? Каква причина има той да се оплаква от Бог? Как може да има наглостта да поглежда към Бог? Небесният Бог дойде в тази най-мръсна земя на порока и никога не изказа недоволството Си, нито се оплака от човека, а вместо това мълчаливо приема опустошенията¹ и потисничеството му. Никога не е отвърщал за неразумните изисквания на човека, нито е поставял прекомерни и неразумни изисквания към него. Той просто извършва цялото дело, от което се нуждае човекът, без да се оплаква: поучава, просвещава, укорява, облагородява със слова, напомня, увещава, утешава, съди и разкрива. Коя от Неговите мерки не е била за живота на човека? Въпреки че е премахнал перспективите и съдбата на човека, коя от мерките, предприети от Бог, не е била за съдбата на човека? Коя от тях не е била в името на оцеляването на човека? Коя от тях не е имала за цел да освободи човека от това страдание и от потисничеството на черните като нощта сили на мрака? Коя от тях не е заради човека? Кой може да разбере Божието сърце, което е като сърцето на любяща майка? Кой може да разбере нетърпеливото сърце на Бог? На страстното сърце и пламенните очаквания на Бог хората отвърщат с хладни сърца, с безчувствени и безразлични очи, с многократни упреци и обиди; отвърщат с остри забележки, сарказъм и омаловажаване; отвърщат с подигравки, потъпкване и отхвърляне, с погрешно разбиране, оплакване, отчуждаване и избягване, и с нищо повече от измама, нападки и горчивина. Топлите Му слова се посрещат със свирепост свъсени вежди и хладнокръвната съпротива на хиляди размахани пръсти. Бог може само да търпи с наведена глава и да служи на хората с готовността на вол². Толкова много слънца и луни, толкова много пъти Той е гледал към звездите, толкова много пъти е тръгвал на разсъмване и се е връщал по здрач, мятал се е и се е въртял, понасяйки мъки, хиляди пъти по-големи от болката при раздялата Му с Неговия Отец, понасяйки нападенията и пречупването на човека, както и справянето и

---

¹ „Опустошенията“ се използва, за да се разкрие непокорството на човечеството.

² „Се посрещат със свирепост свъсени вежди и хладнокръвната съпротива на хиляди размахани пръсти, с наведена глава и да служи на хората с готовността на вол“ в оригиналния текст е едно изречение, но тук е разделено на две за по-голяма яснота. Първата част на изречението се отнася до действията на човека, а втората показва страданията, които Бог понася, и че Бог е смирен и скрит.

кастренето на човека. На смирението и скритостта на Бог човекът отвърща с предразсъдъците³ си, с несправедливите си възгледи и несправедливото си отношение, а мълчаливият начин, по който Бог работи в забвение, Неговото търпение и великодушието Му са възнаградени с алчния поглед на човека. Без угризения човекът се опитва да стъпче Бог до смърт, да Го натъпче в земята. Отношението на човека към Бог е „рядко срещана хитрост“ и Бог, Който е тормозен и презиран от човека, е смазан под краката на десетки хиляди хора, докато самият човек стои високо, сякаш е цар на хълма, сякаш иска да вземе абсолютната власт⁴, да се разпорежда иззад паравана, да превърне Бог в съвестен и спазващ правилата режисьор зад кулисите, на Когото не е позволено да се съпротивлява или да създава проблеми. Бог трябва да изпълнява ролята на последния император, Той трябва да е марионетка⁵, лишена от всякаква свобода. Делата на човека са неописуеми, така че с какво право изисква това или онова от Бог? С какво право отправя предложения към Бог? С какво право изисква от Бог да съчувства на неговите слабости? С какво е заслужил да получи Божиата милост? С какво е заслужил да получава Божието великодушие отново и отново? С какво е заслужил да получава Божиата прошка отново и отново? Къде е съвестта му? Той отдавна разби Божието сърце, отдавна изостави разбитото Божие сърце. Бог дойде сред хората ведър и изпълнен с ентузиазъм, с надеждата, че човекът ще бъде великодушен към Него, дори и само като Му даде малко топлина. Но хората не бързаха да утешат Божието сърце, всичко, което Той получи, беше замерване със снежни топки⁶ и мъчения. Човешкото сърце е твърде алчно, желанието на човека е твърде голямо, той никога не може да се насити, винаги е пакостлив и безразсъден, никога не дава на Бог никаква свобода или право на изразяване и не оставя на Бог друга възможност, освен да се подчини на унижението и да позволи на човека да Го манипулира, както пожелае.

От сътворението досега Бог е понесъл толкова много болка и е бил подложен на толкова много нападения. Но дори и днес хората не смекчават изискванията си към Бог, продължават да Го изучават, не проявяват никаква търпимост към Него и не правят нищо друго, освен да Му дават съвети, да Го критикуват и да Го дисциплинират, сякаш дълбоко в себе си се страхуват, че Бог ще поеме по грешен път, че Бог на земята е груб и неразумен, че се бунтува или че няма да става за нищо. Човекът винаги се отнася така към Бог. Как това да не натъжи Бог? Като се

---

³ „Предразсъдъците“ се отнася до непокорното поведение на хората.

⁴ „Да вземе абсолютната власт“ се отнася до непокорното поведение на хората. Те се издигат високо, оковават другите, карат ги да ги следват и да страдат заради тях. Те са силите, които са враждебни на Бог.

⁵ „Марионетка“ се използва за осмиване на онези, които не познават Бог.

⁶ „Замерване със снежни топки“ се използва, за да се подчертае долното поведение на хората.

въплъти, Бог понесе огромна болка и унижение; колко по-лошо е тогава Бог бъде накаран да приеме учението на човека? Идването Му сред хората Го е лишило от всякаква свобода, сякаш е затворен в Хадес, и Той е приел да бъде анализиран от хората, без да оказва никаква съпротива. Не е ли срамно това? С идването Си в семейството на нормален човек „Исус“ претърпя най-голямата несправедливост. Още по-унизителното е, че Той дойде в този пращен свят, смири се до най-ниското ниво и прие плът с най-обикновена външност. Нима, превръщайки се в мършаво човешко същество, Всевишният Бог не понася страдание? Нима Той не го прави за човечеството? Имало ли е моменти, в които Той е мислил за Себе Си? След като беше отхвърлен и убит от юдеите, подиграван и осмиван от хората, Той никога не се оплака на небето и не възрази на земята. Днес тази хилядолетна трагедия отново се появи сред този, подобен на евреите, народ. Нима те не извършват същите грехове? С какво е заслужил човекът да получи Божиите обещания? Нима не се противопоставя на Бог, а след това приема Неговите благословии? Защо човек никога не се изправя пред правосъдието и не търси истината? Защо никога не се интересува от това, което върши Бог? Къде е неговата праведност? Къде е неговата честност? Има ли той наглостта да представлява Бог? Къде е чувството му за справедливост? Колко от това, което е любимо на човека, е любимо на Бог? Човекът не може да различи тебешира от сиренето⁷, винаги казва на черното бяло⁸, потиска справедливостта и истината, а извисява несправедливостта и неправдата. Той пропъжда светлината и лудува в мрака. Онези, които търсят истината и справедливостта, вместо това пропъждат светлината, а онези, които търсят Бог, Го тъпчат с краката си и се издигат в небето. Човекът не е по-различен от разбойника⁹. Къде му е разумът? Кой може да различи доброто от злото? Кой може да отстоява справедливостта? Кой е готов да страда за истината? Хората са зли и подли! След като приковаха Бог на кръста, те ръкопляскаха и се радваха, а дивите им викове не спират. Те са като кокошки и псета, заговорничат и се сговарят, създали са свое собствено царство, намесата им не е оставила нито едно необезпокоявано място, затварят си очите и лудо вят насам-натам, всички са затворени заедно, в помещението цари мръсна атмосфера, шумна и оживена, а онези, които сляпо се привързват към другите, продължават да се появяват и всички издигат „прочутите“ имена на своите предци. Тези псета и кокошки отдавна са оставили Бог на заден план в съзнанието си и никога не са обръщали внимание на състоянието на Божието сърце. Не е чудно, че Бог казва,

---

⁷ „Не може да различи тебешира от сиренето“ означава, че хората изкривяват Божиата воля в нещо сатанинско, което като цяло се отнася до поведението, при което хората отхвърлят Бог.

⁸ „Казва на черното бяло“ се отнася до смесването на истината с илюзиите и на праведността със злото.

⁹ „Разбойник“ се използва, за да покаже, че хората са неразумни и не са прозорливи.

че човекът прилича на псе или кокошка, на лаещо псе, което предизвиква лая на стотици други. Така той с много шум е пренесъл Божието дело в наши дни, нехаещ за това какво е Божието дело, дали има справедливост, дали за Бог има място, на което да стъпи, за това какъв е утрешният ден, за собствената си низост и за собствената си мръсотия. Човекът никога не е мислил толкова много за нещата, не се е тревожил за утрешния ден и е събирал всичко полезно и ценно в собствените си обятия, като не е оставял на Бог нищо друго, освен изрезки и остатъци¹⁰. Колко жестоко е човечеството! Хората не пестят чувствата си към Бог и след като тайно поглъщат всичко Божие, захвърлят Бог далеч зад себе си, без да обръщат повече внимание на Неговото съществуване. Те се радват на Бог, но Му се противопоставят и Го тъпчат, докато устите им Му благодарят и Го възхваляват. Те се молят на Бог и се уповават на Него, но в същото време Го мамят. Те „възхваляват“ Божието име и се възхищават на Божия лик, но също така нагло и безсрамно сядат на Божия престол и Го съдят за Неговата „неправедност“. Твърдят, че са задължени на Бог и гледат Божиите слова, но в сърцата си отправят хули към Него. Те са „търпеливи“ към Бог, но Го потискат и твърдят, че това е за Негово добро. В ръцете си държат Божиите неща, а в устите си дъвчат храната, която Бог им е дал, но очите им се взират студено и безчувствено в Него, сякаш искат да Го погълнат целия. Те гледат истината, но упорито настояват, че тя е измама на Сатана. Те гледат справедливостта, но я принуждават да се превърне в себеотрицание. Те гледат човешките дела и настояват, че са това, което е Бог. Те гледат естествените дарби на човека и настояват, че те са истината. Те гледат Божиите дела и настояват, че са надменни и самонадеяни, надути и самоправедни. Когато хората гледат Бог, те държат да Го наричат човек и всячески се опитват да Го поставят на мястото на сътворено същество, което е в съюз със Сатана. Те знаят много добре, че това са Божии слова, но въпреки това не ги наричат другояче освен човешки писания. Те знаят много добре, че Духът се въплъщава в тяло, че Бог се въплъщава, но казват само, че тази плът е потомък на Сатана. Те знаят много добре, че Бог е смирен и скрит, но казват само, че Сатана е посрамен и че Бог е победил. Пълни глупости! Човекът не е достоен дори да служи като куче пазач! Той не прави разлика между черно и бяло и дори умишлено казва на черното бяло. Могат ли силите на човека и неговата обсада да допуснат деня на Божието освобождение? След като умишлено се противопоставят на Бог, хората изобщо не ги е грижа и дори стигат дотам да Го убият, без да Му дадат възможност да се покаже. Къде е праведността? Къде е любовта? Сядат до Бог и Го принуждават да коленичи и да ги моли за прошка, да се подчинява на всичките им разпоредби, да се примирява с всичките им интриги,

---

¹⁰ „Изрезки и остатъци“ се използва, за да обозначи поведение, при което хората потискат Бог.

и карат Бог да взема пример от тях във всичко, което прави, иначе се вбесяват¹¹ и изпадат в ярост. Как да не се огорчи Бог от такова влияние на мрака, което превръща черното в бяло? Как да не се тревожи? Защо се казва, че когато Бог започна последното Си дело, то беше подобно на делото за създаването на небето и земята? Делата на човека са толкова „богати“, а „вечно течащият извор на жива вода“ непрестанно „изпълва“ полето на човешкото сърце, докато човешкият „извор на жива вода“ безскрупулно¹² се съревновава с Бог. Той е несъвместим с Бог и без да го е грижа изворът осигурява ресурс на хората вместо Бог, а човекът му съдейства, без да се замисля за свързаните с това опасности. И какъв е резултатът? Хората хладнокръвно захвърлят Бог настрани и Го поставят далеч, където няма да Му обръщат внимание, страхувайки се дълбоко в себе си, че Той ще привлече вниманието им и че Божият извор на жива вода ще ги привлече и ще ги спечели. Така, след като са преживели дълги години на светски грижи, хората заговорничат и интригантстват срещу Бог и дори Го превръщат в обект на своето порицание. Сякаш Бог е станал като трън в очите им и те отчаяно искат да Го грабнат и да Го хвърлят в огъня, за да бъде облагороден и пречистен. Виждайки Божието смущение, хората се бият в гърдите и се смеят, танцуват от радост и твърдят, че и Бог е подложен на облагородяване, и казват, че ще изпепелят нечистите примеси в Бог, за да Го пречистят, сякаш само това е разумно и смислено, сякаш само това са справедливите и разумни средства на Небето. Това насилствено поведение на хората изглежда както умишлено, така и несъзнателно. Човекът разкрива и грозното си лице, и отвратителната си, мръсна душа, както и жалкия си вид на просяк. След като е вилнял надлъж и нашир, той придобива жалък вид, моли за прошка Небето и прилича на изключително жалък мопс. Човекът винаги действа по неочакван начин, все „язди тигър, за да плаши другите“^a, все изпълнява роля, не обръща ни най-малко внимание на Божието сърце и не прави никакво сравнение със собствения си статут. Хората просто мълчаливо се противопоставят на Бог, сякаш Бог ги е обидил и не бива да се отнася така с тях, сякаш Небето няма очи и нарочно им създава трудности. Така хората винаги тайно осъществяват порочни заговори и изобщо не смекчават изискванията си към Бог, гледат с хищнически очи, яростно оглеждат всяка Божия крачка, без да се замислят, че са врагове на Бог, и се надяват, че ще дойде ден,

---

¹¹ „Вбесяват“ се отнася до грозното лице на човека, който е разгневен и озлобен.

¹² „Безскрупулно“ се отнася до случаите, в които хората са безразсъдни и нямат и следа от почит към Бог.

^a Това е китайски идиом, преведен въз основа на изходния текст „hú jiǎ hǔ wēi“. Отнася се до история, в която една лисица плаши другите животни, като се разхожда в компанията на тигър и по този начин „заема“ страха и авторитета, които тигърът внушава. Това е метафора, използвана тук, за да обозначи хората, които „заемат“ авторитета на някой друг, за да сплашват или потискат други хора.

когато Бог ще разсее мъглата, ще изясни нещата, ще ги спаси от „устата на тигъра“ и ще удовлетвори оплакванията им. Дори и днес хората все още не считат, че изпълняват ролята на противник на Бог, която са изпълнявали толкова много хора през епохите. Откъде биха могли да знаят, че отдавна са се заблудили във всичко, което правят, че всичко, което са разбирали, отдавна е погълнато от моретата.

Кой някога е приемал истината? Кой някога е посрещал Бог с отворени обятия? Кой някога е копнеел за появата на Бог? Човешкото поведение отдавна се е покварило и неговото оскверняване отдавна е превърнало Божия храм в неузнаваем. В същото време човекът продължава да се занимава със собствените си дела и постоянно гледа Бог от високо. Сякаш противопоставянето му на Бог се е превърнало в камък и не може да се промени, и в резултат на това той предпочита да бъде прокълнат, отколкото да търпи още лошо отношение към думите и действията си. Как могат такива хора да познават Бог? Как биха могли да намерят покой с Бог? И как биха могли да са годни да застанат пред Бог? Несъмнено няма нищо лошо в това човек да се посвети на Божия план за управление — но защо хората винаги оставят Божието дело и всичко Божие на заден план, докато безкористно посвещават собствената си кръв и сълзи? Духът на безкористна отдаденост на хората несъмнено е ценен, но откъде биха могли да знаят, че „коприната“, която предат, е напълно неспособна да представлява това, което е Бог? Добрите намерения на хората несъмнено са ценни и редки, но как биха могли да погълнат „безценното съкровище“¹³? Всеки от вас трябва да се замисли за миналото си. Защо никога не се освободихте от безмилостните порицания и проклетия? Защо хората винаги са в такива „близки отношения“ с величествените слова и праведния съд? Наистина ли Бог ги подлага на изпитание? Дали Бог умишлено ги облагородява? И как хората навлизат сред облагородяване? Наистина ли познават Божието дело? Какви уроци са научили хората от Божието дело и от собственото си навлизане? Дано хората не забравят Божието увещание и дано да вникнат в Божието дело, да го определят ясно и да управляват правилно собственото си навлизане.

ДЕЛО И НАВЛИЗАНЕ (10)

Това, че човечеството е толкова напреднало, е невиджана досега ситуация. Божието дело и навлизането на човека напредват рамо до рамо и така Божието дело също е грандиозно събитие без аналог. Днешното навлизане на човека е чудо, което човекът никога преди не си е представял. Божието дело е достигнало

---

¹³ „Безценното съкровище“ се отнася до всичко Божие.

своя зенит — и следователно „навлизането“ на човека¹ също е достигнало своя връх. Бог се е смирил възможно най-много и никога не е протестира пред човечеството или пред вселената и всички неща. В същото време хората са застанали над главата на Бог и потисничеството им над Него е достигнало своя връх. Всичко е достигнало своя връх и е време да настъпи денят на праведността. Защо продължавате да оставяте мракът да покрива земята и тъмнина да обгръща всички народи? Бог наблюдава от няколко хиляди години — дори десетки хиляди години — и Неговото търпение отдавна е достигнало своя предел. Той следи всеки ход на човечеството, наблюдава докога ще вилнее човешката несправедност, но човекът, който отдавна е безчувствен, не усеща нищо. А кой някога е наблюдавал делата на Бог? Кой изобщо е вдигал очи и е гледал в далечината? Кой някога е слушал внимателно? Кой някога е бил в ръцете на Всемогъщия? Всички хора са измъчвани от въображаеми страхове². Каква е ползата от купчина сено и слама? Единственото, което могат да направят, е да измъчват въплътения Бог до смърт. Макар да са само купчини сено и слама, все пак има едно нещо, което правят „най-добре от всички“³ — измъчват Бог до смърт, а после твърдят, че „това радва сърцата на хората“. Колко неефективни и многобройни подчинени! Забележително е, че сред непрестанния поток от хора те съсредоточават вниманието си върху Бог, обграждайки Го с непробиваема блокада. Устремът им се разпалва все повече⁴, пълчища обкръжават Бог, така че Той не може да помръдне и на сантиметър. В ръцете си държат всякакви оръжия и гледат на Бог като на враг, а очите им са пълни с гняв. Те нямат търпение да „разкъсат Бог на парчета“. Колко обръкващо! Защо човекът и Бог са станали такива непримирими врагове? Възможно ли е да има ненавист между Бог, най-обичливия, и човека? Възможно ли е Божиите действия да не са от полза за човека? Вредят ли те на човека? Хората са вперили непоколебим поглед в Бог и дълбоко в себе си се страхуват, че Той ще пробие човешката блокада, ще се върне на третото небе и отново ще ги хвърли в тъмницата. Хората са предпазливи към Бог, те са на тръни, въртят се по земята от разстояние и държат „картечница“, насочена към Бог сред хората. Сякаш при най-лекото помръдване на Бог хората ще Го заличат напълно — цялото Му

---

¹ „Навлизането“ на човека“ тук означава непокорното поведение на човека. Вместо да се отнася до навлизането на хората в живота — което е положително — то се отнася до тяхното негативно поведение и действия. Това най-общо се отнася до всички човешки дела, с които хората се противопоставят на Бог.

² „Измъчван от въображаеми страхове“ се използва, за да се осмее погрешният човешки живот. Отнася се до грозното състояние на човешкия живот, в което хората съжителстват с демоните.

³ „Най-добре от всички“ се използва подигравателно.

⁴ „Устремът им се разпалва все повече“ е казано подигравателно и се отнася до уродливото състояние на човека.

тяло и всичко, което носи — и няма да остане нищо от Него. Отношенията между Бог и човека са непоправими. Бог е неразбираем за хората, а те съзнателно затварят очите си и се заблуждават, изобщо не желаят да видят Моето съществуване и не прощават за Моето правосъдие. Така, когато хората не го очакват, Аз тихо се отдалечавам и повече няма да се сравнявам с човека — кой е извисен и кой е низш. Човекът е най-низшето „животно“ от всички и Аз не искам повече да се съобразявам с него. Отдавна съм прибрал цялата Си благодат обратно на мястото, където пребивавам мирно. Щом човекът е толкова непокорен, има ли причина да продължава да се наслаждава на скъпоценната Ми благодат? Не искам напразно да дарявам благодатта Си на враждебните към Мен сили. Искам да дам скъпоценните Си плодове на онези земеделци в Ханаан, които са пламенни и искрено приветстват Моето завръщане. Искам само небесата да съществуват вечно, а освен това човекът никога да не остарява, небесата и човекът да са във вечен покой, а вечнозелените „борове и кипариси“ завинаги да придружават Бог и завинаги да съпровождат небесата, за да навлязат заедно в идеалната епоха.

Прекарал съм много дни и нощи с човека, живял съм на света заедно с него и никога не съм му поставял повече изисквания. Просто го водя все напред, не правя нищо друго, освен да го водя, и в името на съдбата на човечеството непрестанно вземам мерки. Кой някога е разбрал волята на Небесния Отец? Кой е преминавал между небето и земята? Не искам повече да прекарвам „старините“ на човека заедно с него, защото той е твърде старомоден, не разбира нищо. Единствено знае да се тъпче на пиршеството, което съм подготвил, без да се интересува от нищо друго, без да се замисля за нищо друго. Човечеството е твърде стиснато, шумът, мракът и опасността сред хората са твърде големи и затова не искам да споделям с тях ценните плодове на победата, получени през последните дни. Нека човекът се наслаждава на богатите блага, които сам е създал, защото човекът не Ме приветства. Защо трябва да принуждавам човечеството да се усмихва престорено? Всяко кътче на света е лишено от топлина, няма и следа от пролетта по всички пейзажи на света, защото в човека, подобно на същество, обитаващо водата, няма и следа от топлина, той е като труп и дори кръвта, която тече във вените му, е като замръзнал лед, който смразява сърцето. Къде е топлината? Човекът безпричинно прикова Бог на кръста, а след това не изпита какво угризение. Никога никой не е изпитвал съжаление, а тези жестоки тирани все още планират отново да „хванат жив“⁵ Човешкия Син и да Го изправят за разстрел, за да сложат край на омразата в сърцата си. Каква е ползата да оставам в тази опасна земя? Ако остана, единственото, което ще донеса на човека, ще бъдат

---

⁵ „Хванат жив“ се отнася до насилственото и презряно поведение на човека. Човекът е жесток, изобщо не прощава на Бог и поставя нелепи изисквания към Него.

конфликти, насилие и безкрайни беди, защото никога не съм носил на човека мир, а само война. Последните дни на човечеството трябва да бъдат изпълнени с войни, а крайната цел на човека трябва да се срина наред с насилие и конфликти. Не желая да споделям „насладата“ от войната, не бих съпровождал кръвопролитията и човешките жертви, защото отхвърлянето от човека Ме доведе до „униение“ и нямам сърце да гледам войните на хората — нека човекът се бие, колкото му душа иска. Искam да си почивам, искам да спя; нека демоните бъдат спътници на човечеството през последните му дни! Кой знае каква е волята Ми? Тъй като човекът не Ме приветства и никога не Ме е очаквал, мога само да се сбогувам с него и му дарявам крайната цел на човечеството, оставям цялото Си богатство на човека, посявам живота Си сред хората, посаждам семето на живота Си в полето на човешкото сърце, оставям му вечни спомени, оставям цялата Си любов на човечеството и му давам всичко, което то цени в Мен, като дар от любовта, с която копнеем един за друг. Бих искал да се обичаме вечно, вчерашният ни ден да е най-хубавото нещо, което си даваме един на друг, защото Аз вече съм дарил всичко Свое на човечеството. От какво може да се оплаче човекът? Вече съм оставил целия Си живот на човека и без да кажа нито дума, съм се трудил усърдно, за да разора красивата земя на любовта за човечеството. Никога не съм поставял основателните Си изисквания към човека и не съм правил нищо друго, освен просто да се подчинявам на неговите разпоредби и да създавам по-красив утрешен ден за човечеството.

Въпреки че Божието дело е богато и изобилно, навлизането на човека е много недостатъчно. От съвместното „начинание“ между човека и Бог почти всичко е дело на Бог. Що се отнася до това колко е навлязъл човекът, той почти няма какво да покаже. Човекът, който е толкова обеднял и спял, дори мери сили с днешния Бог с „древни оръжия“ в ръцете си. Тези „примитивни маймуни“ едва са способни да ходят изправени и не се срамуват от „голите“ си тела. Кое ги прави способни да оценяват Божието дело? Очите на много от тези четириноги маймуни се изпълват с ярост и те се изправят срещу Бог с древни каменни оръжия в ръце, опитвайки се да започнат съревнование на маймуноподобните хора, каквото светът не е виждал досега, в последните дни да проведат съревнование между маймуноподобните хора и Бог, което ще се прочуе по цялата земя. Освен това много от тези полуизправени древни маймуноподобни хора са изпълнени със самодоволство. Косата, покриваща лицата им, е сплътстена, те са изпълнени с намерението да убиват, и надигат предните си крака. Те все още не са еволюирали напълно до съвременния човек, затова понякога стоят изправени, а понякога пълзят, и капчици пот покриват челата им като плътно подредени капки роса — нетърпението им е очевидно. Те едва се сдържат, като гледат чистия, древен маймуноподобен човек, техния спътник, застанал на четири крака, с четирите си тромави и бавни крайници, който едва успява да отблъсне ударите и няма сили да отвърне. В един

миг — преди да има време да разбере какво става — „героят“ на ринга се свлича на земята, а крайниците му литват във въздуха. Тези крайници, които през всичките тези години са били неправилно поставени на земята, изведнъж са се обърнали наопак и маймуноподобният човек вече няма никакво желание да се съпротивлява. От този момент нататък най-древните маймуноподобни хора са заличени от лицето на земята — това е наистина „тъжно“. Този древен маймуноподобен човек стигна до толкова внезапен край. Защо трябваше да бърза да напусне прекрасния свят на човека толкова рано? Защо не обсъди следващия ход от стратегията със своите спътници? Колко е жалко, че се сбогува със света, без да разкрие тайната на това какво е да премери силите си с Бог! Колко безразсъдно беше такъв стар маймуноподобен човек да умре, без да промълви, без да предаде „древната култура и изкуство“ на своите потомци. Нямаше време да повика най-близките до себе си, за да им каже за любовта си, не остави послание на каменна плоча, не разпозна небесното слънце и не каза нищо за неописуемото си страдание. Той не повика потомците си до умиращото си тяло, за да им каже с последния си дъх: „Не се качвайте на ринга, за да предизвиквате Бог“, преди да затвори очи, а четирите му сковани крайника завинаги останаха да стърчат нагоре, насочени към небето, като клони на дърво. Сякаш е умрял от мъчителна смърт... Изведнъж изпод ринга избухва ревящ смях; един от полуизправените маймуноподобни хора не е на себе си; въоръжен с „каменна тояга“ за лов на антилопи или друг дивеч, която е по-модерна от тази на стария маймуноподобен човек, той скача на ринга, изпълнен с ярост, с добре обмислен план в главата си⁶. Сякаш е направил нещо достойно. Използвайки „силата“ на каменната си тояга, той успява да стои изправен „три минути“. Колко голяма е „мощта“ на този трети „крак“! Той подкрепяше изправен големия, тромав, глупав, полуизправен маймуноподобен човек три минути — нищо чудно, че този достопочтен⁷ стар маймуноподобен човек е толкова властен. Разбира се, древният каменен инструмент „оправдава славата си“: има дръжка, острие и връх на нож, като единственият недостатък е липсата на блясък на острието — колко жалко е това. Погледнете отново „малкия герой“ от древни времена, който стои на ринга и гледа с презрителен поглед към онези долу, сякаш са безсилни нисши, а той е галантният герой. В сърцето си той тайно ненавижда онези, които са пред сцената. „Страната е в беда и всеки от нас е отговорен, защо се стеснявате? Възможно ли е да виждате, че страната е изправена пред катастрофа, а да не искате да се впуснете в кървава битка? Страната е на прага на катастрофа — защо

---

⁶ „Добре обмислен план в главата си“ се използва подигравателно и се отнася до това, че хората не познават себе си и не знаят какъв е действителният им духовен ръст. Това е унизително твърдение.

⁷ „Достопочтен“ се използва подигравателно.

не сте сред първите, които проявяват загриженост, и сред последните, които се радват? Как можете да гледате как страната се проваля, а народът ѝ запада? Готови ли сте да понесете срама от националното подчинение? Какви нищожества!“. Докато си мисли това, пред сцената избухват кавги, а очите му стават още по-разгневени, сякаш се готвят да изстрелят⁸ пламъци. Той няма търпение Бог да се провали преди битката, отчаяно иска да убие Бог, за да направи хората щастливи. Той не знае, че макар каменният му инструмент да има заслужена слава, той никога не би могъл да се противопостави на Бог. Преди да е имал време да се защити, преди да е имал време да легне и да се изправи на крака, той се олюлява напред-назад, а зрението и на двете му очи се губи. Той пада до своя стар прародител и не се надига повече. Стиснал здраво древния маймуноподобен човек, той вече не вика и признава своята малоценност, няма никакво желание да се съпротивлява повече. Онези двама бедни маймуноподобни умират пред ринга. Толкова е жалко, че предците на човечеството, които са оцелели до наши дни, умряха в невежество в деня, в който се появи Слънцето на праведността! Толкова е глупаво, че са допуснали да се разминат с такава голяма благословия — че в деня на благословията си маймуноподобните хора, които са чакали хиляди години, са отнесли благословията в Хадес, за да ѝ се „наслаждават“ с царя на дяволите! Защо да не запазят тези благословии в света на живите, за да им се радват заедно със своите синове и дъщери? Те просто си търсят белята! Толкова е жалко, че в името на малко статут, слава и суета, те претърпяват нещастieto да бъдат убити, борейки се да бъдат първите, които ще отворят портите на ада и ще станат негови синове. Такава цена е толкова излишна. Колко жалко, че тези стари предци, които бяха толкова „изпълнени с национален дух“, можеха да са толкова „строги към себе си, но толкова търпеливи към другите“, затваряйки се в ада и заключвайки онези безсилни подчинени отвън. Къде могат да бъдат открити такива „представители на народа“? В името на „благополучието на потомството си“ и на „мирния живот на бъдещите поколения“ те не позволяват на Бог да ги смуцава и затова не обръщат внимание на собствения си живот. Без задръжки те се посвещават на „националната кауза“ и безмълвно влизат в Хадес. Къде може да се намери такъв национализъм? Сражавайки се с Бог, те не се страхуват от смъртта, нито от кръвопролитие, камо ли да се тревожат за утрешния ден. Те просто отиват на бойното поле. Колко жалко, че единственото, което получават за своя „дух на преданост“, е вечно съжаление и това да са погълнати от вечно горящите пламъци на ада!

Колко интригуващо! Защо възплъщението на Бог винаги е било отхвърляно и хулено от хората? Защо хората никога не разбират Божието възплъщение?

---

⁸ „Изстрелят“ показва грозното състояние на хората, които кипят от ярост, когато са победени от Бог. Това показва степента на тяхното противопоставяне на Бог.

Възможно ли е Бог да е дошъл в неподходящо време? Възможно ли е Той да е дошъл на грешното място? Възможно ли е това да се случва, защото Бог е действал на Своя глава, без „писмено одобрение“ от човека? Възможно ли е това да се дължи на факта, че Бог Сам е взел решение без разрешението на човека? Фактите сочат, че Бог е дал предизвестие. Бог не сгреши, като се въплъти — трябва ли да иска съгласието на човека? Освен това Бог отдавна напомни на човека, но може би хората са забравили. Те не са виновни за това, защото човекът отдавна е толкова покварен от Сатана, че не може да разбере нищо от това, което се случва под небето, да не говорим за събитията в духовния свят! Колко е жалко, че предците на човека, маймуноподобните хора, загинаха на ринга, но това не е изненадващо: небето и земята никога не са били съвместими и как биха могли маймуноподобните хора, чиито умове са от камък, да проумеят, че Бог може да се въплъти отново? Колко е тъжно, че един „старец“ като този, който е в „шестдесетата си година“, умира в деня на Божието явяване. Не е ли чудно, че при настъпването на такова велико благословение той е оставил света неблагоприятен? Въплъщението на Бог предизвика ударни вълни във всички религии и сфери, „хвърли в безпорядък“ първоначалния ред в религиозните среди и разтърси сърцата на всички, които копнеят за появата на Бог. Кой не благоговее? Кой не копнее да види Бог? Бог е сред хората лично от много години, но хората никога не са го осъзнавали. Днес Самият Бог се появи и показва Своята идентичност на масите — как да не донесе това наслада на човешкото сърце? Някога Бог споделяше радости и скърби с хората, а днес отново се събра с тях и им разказва истории за отминали времена. След като Той напусна Юдея, хората не можеха да намерят никаква следа от Него. Те копнеят отново да се срещнат с Бог, без да знаят, че днес отново са Го срещнали и отново са се събрали с Него. Как да не предизвика това мисли за вчерашния ден? На днешния ден преди две хиляди години Симон Йонов, потомък на евреи, видя Спасителя Исус, яде на една маса с Него и след като Го следва в продължение на много години, почувства дълбока привързаност към Него: обикна Го от цялото си сърце, обикна дълбоко Господ Исус. Еврейският народ не знаеше нищо за това, че това златокосо бебе, родено в хладната ясла, е първият образ на Божието въплъщение. Всички мислеха, че Той е същият като тях, никой не Го смяташе за различен — как хората можеха да разпознаят този обикновен и нормален Исус? Еврейският народ Го смяташе за еврейски син от онова време. Никой не гледаше на Него като на обичлив Бог и хората не правеха нищо друго, освен сляпо да отправят искания към Него, молейки Го да им даде богата и изобилна благодат, мир и радост. Знаеха само, че той е като милионер — Той има всичко, което човек може да си пожелае. И все пак хората никога не са се отнасяли към Него като към възлюбен; хората от онова време не Го обичаха, а само възразяваха срещу Него и отправяха към Него неразумни искания. Той никога не се съпротивляваше, а постоянно даряваше

благодат на хората, въпреки че те не Го познаваха. Той не направи нищо друго, освен мълчаливо да дава на хората топлина, любов и милост, и дори нещо повече, Той им даде нови средства за практикуване и ги изведе от оковите на закона. Човекът не Го обичаше, а само Му завиждаше и признаваше изключителните Му способности. Как би могло сляпото човечество да разбере колко голямо унижение претърпя обичливият Спасител Исус, когато дойде сред хората? Никой не се сети за Неговата мъка, никой не знаеше за любовта Му към Бог Отец и никой не можеше да узнае за Неговата самота. Въпреки че Мария беше Неговата родна майка, как би могла да знае мислите в сърцето на милостивия Господ Исус? Кой знаеше за неописуемите страдания, понесени от Човешкия Син? След като отправиха молби към Него, хората от онова време хладнокръвно Го загърбиха и Го отхвърлиха. Затова Той се скиташе по улиците ден след ден, година след година, бродеше в продължение на много години, докато не изживя тридесет и три тежки години — години, които бяха едновременно дълги и кратки. Когато хората имаха нужда от Него, те Го канеха в домовете си с усмихнати лица в опит да Му поставят изисквания — а след като Той им даде Своя принос, те веднага Го избутваха през вратата. Хората ядяха това, което се даваше от устата Му, пиеха кръвта Му, радваха се на благодатта, която Той им даваше, но и Му се противопоставяха, защото никога не разбраха кой им е дал живота. Накрая Го приковаха на кръста, но Той не издаде нито звук. Дори и днес Той все още мълчи. Хората ядат плътта Му, пият кръвта Му, ядат храната, която Той подготвя за тях, и вървят по пътя, който Той е отворил за тях, но все още възнамеряват да Го отхвърлят. Те всъщност се отнасят към Бог, Който им е дал живот, като към враг, а към онези, които са роби точно като тях, се отнасят като към Небесен Отец. Нима така не се противопоставят на Бог умишлено? Как се стигна до това Исус да умре на кръста? Знаете ли? Нима не беше предаден от Юда, който беше най-близо до Него, ядеше Го, пиеше Го и Му се наслаждаваше? Дали Юда не предаде Исус, защото Той не беше нищо повече от един незначителен, обикновен учител? Ако хората наистина бяха разбрали, че Исус е необикновен и че е от небето, как биха могли да Го приковат жив на кръста за двадесет и четири часа, докато дъхът в тялото Му не свърши? Кой може да познае Бог? Хората не правят нищо друго, освен да се наслаждават на Бог с ненаситна алчност, но никога не са Го познавали. Подаде им пръст, а те Му отхапаха ръката и правят „Исус“ напълно покорен на техните заповеди и нареждания. Кой някога е проявявал милост към този Човешки Син, който няма къде да положи главата Си? Кой някога е мислил да обедини усилията си с Него, за да изпълни поръчението на Бог Отец? Кой изобщо се е сещал за Него? Кой изобщо е съчувствал на Неговите трудности? Без капчица любов, човекът Го дърпа напред-назад. Човекът не знае откъде са дошли неговата светлина и живота му и не прави нищо друго, освен тайно да планира как отново да разпъне онзи „Исус“ отпреди две хиляди години, Който е изпитал болка сред

хората. Наистина ли „Исус“ поражда такава омраза? Дали всичко, което е направил, отдавна е забравено? Омразата, която се е трупала в продължение на хиляди години, най-накрая ще се изстреля навън. Вие, подобни на евреите! Кога „Исус“ е бил враждебен към вас, че да Го мразите толкова силно? Той е направил толкова много и е говорил толкова много. Нима нищо от това не е във ваша полза? Той ви е дал живота Си, без да иска нищо в замяна, дал ви е всичко Свое — наистина ли все още искате да Го изядете жив? Той ви е дал всичко от Себе Си, без да задържа нищо, без никога да се е радвал на светска слава, на топлина сред хората, на любов сред хората или на всички благословии сред хората. Хората са толкова зли към Него, Той никога не се е радвал на всички богатства на земята, посвещава цялото Си искрено, страстно сърце на човека, посвещава цялото Си сърце на човечеството. А кой изобщо Му е давал топлина? Кой някога Му е давал утеха? Човекът стовари върху Него целия си натиск, прехвърли Му всички нещастия, наложи Му най-нещастните изживявания сред хората, обвинява Го за всяка несправедливост, а Той мълчаливо прие това. Възразявал ли е някога пред някого? Искал ли е някога от някого някаква отплата? Кой изобщо е проявявал съчувствие към Него? Кой от вас, като нормален човек, не е имал романтично детство? Кой не е имал весела младост? Кой не получава топлина от близките си? Кой не получава любов от роднини и приятели? Кой е лишен от уважението на другите? Кой е лишен от топло семейство? Кой е лишен от утехата на своите довереници? А дали Той някога се е наслаждавал на нещо от това? Кой изобщо Му е давал малко топлина? Кой изобщо Му е давал и частица утеха? Кой някога Му е показвал малко човешка етика? Кой някога е бил търпелив към Него? Кой някога е бил до Него в трудни моменти? Кой някога е преминал през трудния живот с Него? Хората никога не са смекчавали изискванията си към Него. Те просто изискват от Него без никакви скрупули, сякаш, след като е дошъл в света на хората, Той трябва да е техен вол или кон, техен затворник, и сякаш трябва да даде всичко от Себе Си на хората. Ако ли не, те никога няма да Му простят, никога няма да Го пощадят, никога няма да Го нарекат Бог и никога няма да Го уважават. Хората са твърде строги в отношението си към Бог, сякаш са решили да Го измъчват до смърт, и едва след това ще смекчат изискванията си към Него. В противен случай те никога няма да понижат нивото на изискванията си към Бог. Как може такива хора да не са презрени от Бог? Не е ли това трагедията на днешния ден? Човешката съвест не се вижда никъде. Хората повтарят, че ще се отплатят за Божията любов, но анализират Бог и Го измъчват до смърт. Дали това не е „тайната рецепта“ на тяхната вяра в Бог, предадена от предците им? „Евреите“ са навсякъде и днес те продължават да вършат същите дела, продължават да се противопоставят на Бог и въпреки това вярват, че превъзнасят Бог. Как могат човешките очи да познаят Бог? Как могат хората, живеещи в плътта, да приемат за Бог въплътения Бог, който е дошъл от Духа? Кой от хората би могъл

да Го познае? Къде е истината сред хората? Къде е истинската праведност? Кой е способен да познае Божия нрав? Кой може да се съревновава с Бог в небето? Нищо чудно, че когато Бог дойде сред хората, никой не Го позна и Той беше отхвърлен. Как може човекът да позволи на Бог да съществува? Как може да позволи на светлината да прогони мрака от света? Нима всичко това не е от почтената преданост на човека? Нима това не е добросъвестното навлизане на човека? И нима Божието дело не е съсредоточено върху навлизането на човека? Надявам се да съчетаете Божието дело с навлизането на човека, да установите добри отношения между човека и Бог и да изпълнявате дълга, който трябва да се изпълнява от човека, според способностите си. Така Божието дело впоследствие ще завърши, като в края му Той ще получи слава!

ВИДЕНИЕ ЗА БОЖИЕТО ДЕЛО (1)

Йоан работи за Исус в продължение на седем години. Когато Исус дойде, той вече бе проправил пътя. Преди това проповедта на Йоан за Евангелието на Небесното царство прозвуча по цялата земя, след като се разпространи в цяла Юдея. Всички наричаха Йоан пророк. По това време цар Ирод искаше да убие Йоан, но не посмя, защото Йоан бе уважаван сред народа и Ирод се страхуваше, че ако го убие, може да настрои народа срещу себе си. Делото, което извърши Йоан, пусна корени сред обикновените хора, той обръщаше юдеите към вярата. В продължение на седем години той проправяше пътя на Исус до момента, в който Исус започна Своето служение. Затова Йоан бе най-великият от всички пророци. Исус започна официално Своето дело едва след затварянето на Йоан. Преди Йоан не е имало пророк, който да проправи пътя на Бог, защото, преди Исус, Бог никога не е ставал плът. Така от всички пророци, които предшестваха Йоан, той бе единственият, който проправи пътя за възплътения Бог, и така стана най-великият пророк на Стария и Новия завет. Йоан започна да разпространява Евангелието на Небесното царство седем години преди кръщението на Исус. Делото, което той извърши, се стори на хората по-велико от последвалото дело на Исус, но Йоан бе само пророк. Той работеше и поучаваше не в храма, а извън него — по градове и села. Разбира се, той вършеше това сред юдейския народ, особено сред бедните. Йоан рядко имаше досег с висшите слоеве на обществото. Той проповядваше само сред обикновените хора в Юдея, за да подготви за Господ Исус подходящи хора и да Му приготи подходящи места, където да работи. С пророк като Йоан, който Му проправяше пътя, Господ Исус можеше да започне Своя кръстен път веднага след пристигането Си. Когато Бог стана плът, не беше нужно Той да се занимава с избора на хора, за да върши Своето дело, и не беше нужно лично да търси хора или място, където да работи. Исус не вършеше такава

работа, след като дойде; преди Той да дойде, подходящият човек вече беше подготвил всичко за Него. Йоан завърши делото си, преди Исус да го започне, защото когато въплътеният Бог дойде, за да извърши Своего дело, Той веднага започна да работи върху онези, които отдавна Го чакаха. Исус не дойде, за да работи за изправянето на човека. Той дойде само за да извърши делото, което трябваше да извърши, а останалото нямаше никакво отношение към Него. Когато Йоан дойде, той направи само едно — изведе от Храма и изсред евреите онези, които бяха приели благата вест за Небесното царство, за да могат да станат обект на работата на Господ Исус. Йоан се трудеше в продължение на седем години, т.е. благовестяваше в продължение на седем години. По време на своята работа Йоан не вършеше много чудеса, тъй като задачата му беше да проправи пътя — тя беше само подготвителна. Цялата друга работа — делото, което Исус щеше да извърши — няма нищо общо с Йоан: той само искаше от хората да изповядат греховете си и да се покаят, и кръщаваеше хората, за да могат да намерят спасение. Макар да извърши ново дело и да проправи път, по който никой не бе ходил преди, той все пак само отвори пътя за Исус. Той беше само пророк, който извърши подготвителната работа и не бе способен да извърши делото на Исус. Макар че Исус не бе първият, който проповядваше Евангелието на Небесното царство, и макар Той да продължи да върви по пътя, проправен от Йоан, все пак нямаше никой друг, който да може да извърши Неговото дело, което надминаваше делото на Йоан. Исус не можеше да подготви Сам Своя път: Неговото дело се извършваше директно от Божието име. И така, независимо от това колко години работи Йоан, той все пак беше пророкът, който проправи пътя за Исус. Тези три години работа, извършена от Исус, надминават седемте години работа на Йоан, защото естеството на делото Му е съвсем различно. Когато Исус започна да извършва Своего служение, което съвпада с времето, когато работата на Йоан приключи, Йоан вече бе подготвил достатъчно хора и места, които Господ Исус да използва, и бе направено достатъчно, за да може Господ Исус да започне тригодишното Си дело. И така, веднага след като работата на Йоан приключи, Господ Исус официално започна Своего собствено дело и всичко, което Йоан бе казал, вече беше без значение. Това бе така, защото работата, която Йоан бе свършил, беше само за преходен период, и това, което той каза, не бяха думите на живота, които щяха да доведат човека до ново израстване. В края на краищата, думите му бяха само за временна употреба.

Делото, което Исус извърши, не беше свръхестествено. То бе процес, който се развиваше според нормалните закони на нещата. През последните шест месеца от живота Си Исус знаеше със сигурност, че е дошъл да извърши това дело, и също така знаеше, че е дошъл да бъде разпнат на кръст. Преди разпването Си, Исус се молеше непрестанно на Бог Отец, както се помоли три пъти в Гетсиманската градина. След кръщението Си, Исус изпълняваше служението Си

в продължение на три години и половина, а официалното Му дело продължи две години и половина. През първата година Той бе обвиняван от Сатана, смущаван и изкушаван от хора. Докато вършеше делото Си, Той преодоля много изкушения. През последните шест месеца, когато трябваше да бъде разпнат, от устата на Петър дойдоха думите, че Исус е Синът на живия Бог; Исус е Христос. Едва тогава делото Му беше открито на всички и едва тогава на всички бе разкрита Неговата самоличност. Тогава Исус каза на учениците Си, че ще бъде разпнат заради човека и че след три дни ще възкръсне, че е дошъл да извърши делото на изкуплението и че е Спасителят. Едва през последните шест месеца Той разкри Своята самоличност и делото, което възнамеряваше да извърши. Тогава настъпи Божият час и делото трябваше да бъде извършено. По онова време част от делото на Исус се основаваше на Стария завет, както и на Мойсеевите закони и словата на Йехова, свързани с Епохата на закона. Всичко това Исус използваше, за да изпълни част от делото Си. Той проповядваше на хората и поучаваше в синагогите. Изобличаваше враждебните фарисеи с предсказанията на старозаветните пророци и разкриваше непослушанието им с думи от Писанието, като по този начин ги осъждаше. Защото те презираха това, което Исус вършеше, особено това, че голяма част от делата на Исус не бяха извършени според законите на Писанието, още повече, че Неговото учение беше над техните думи и дори над това, което бе предсказано от пророците в Писанието. Делото на Исус бе само за изкуплението на човека и за разпъването на кръст. Нямаше нужда Той да говори повече, за да спечели някого. Голяма част от това, на което Той учеше хората, се основаваше на думите от Писанието, но дори и без Писанието Той все пак щеше да бъде в състояние да завърши делото на разпъването на кръст. Неговото дело не бе дело на словото и не бе извършено за покоряване на човечеството, а за изкупление на човечеството. Исус действаше само като жертва за греха на човечеството, но не и като източник на слово за човечеството. Той не извърши делото на езичниците, което бе дело за покоряване на човечеството, а делото на разпятието — дело, което бе извършено сред онези, които вярват в Бог. Въпреки че делото Му бе извършено въз основа на Писанията и Той използваше предсказаното от древните пророци, за да осъди фарисеите, това бе достатъчно, за да завърши делото на разпятието. Ако днешното дело все още се извършваше въз основа на предсказанията на древните пророци в Писанията, тогава щеше да е невъзможно Бог да ви покори, защото Старият завет не съдържа данни за непослушанието и греховете ви, китайци; не съдържа история на вашите грехове. Следователно, ако това дело все още се пазеше в Библията, вие никога нямаше да се подчините. Библията разказва само ограничена история на израилтяните, по която не може да се установи дали сте зли или добри хора и не можете да бъдете съдени. Представете си, че Аз бих ви съдил според историята на израилтяните — щяхте ли все още да Ме следвате, както правите днес? Знаете ли колко е трудно с вас?

Ако през този етап не бяха изречени думи, щеше да е невъзможно да се осъществи делото на завоеванието. Тъй като не дойдох, за да бъда прикован на кръста, трябва да говоря думи, които са отделени от Библията, за да можете да бъдете завоювани. Делото, което Исус извърши, беше просто следващият етап след Стария завет. То бе използвано, за да започне и продължи една нова епоха. Защо Той каза: „Не дойдох да наруша, а да изпълня“? В Неговото дело имаше много неща, които се различаваха от спазваните закони и заповеди на израилтяните от Стария завет, защото Той не дойде да наруши закона, а да го изпълни. Процесът на изпълнение включваше много практически неща: Неговото дело бе по-практично и реално, а освен това бе по-скоро живо, отколкото сляпо спазване на правила. Нима израилтяните не спазваха съботата? Когато Исус дойде, Той не спазваше съботата, защото каза, че Човешкият син е Господар на съботата, а когато дойде Господарят на съботата, Той прави каквото си пожелае. Той дойде да изпълни законите на Стария завет и да промени законите. Всичко, което се прави днес, се основава на сегашното време, но все пак лежи върху основата на делото на Йехова в Епохата на закона и не нарушава тези граници. Например да пазиш езика си и да не прелюбодействаш — не са ли това заповеди от Стария завет? Изискванията към вас днес не се ограничават само до Десетте заповеди, а се състоят в заповеди и закони от по-висш порядък от старозаветните. Но това не означава, че предишните са отменени, тъй като всеки следващ етап от Божието дело протича на основата на предишния. Що се отнася до делото, което Йехова тогава извърши в Израил, като например изискването хората да принасят жертви, да почитат родителите си, да не се покланят на идоли, да не нараняват и да не обиждат други хора, да не прелюбодействат, да не пушат и да не пият, да не ядат мърша и да не пият кръв — нима това не е в основата на вашия практически живот и до днес? Защото върху основата, положена в миналото, това дело продължава да се извършва и днес. Въпреки че законите от миналото вече не се споменават и към теб се предявяват нови изисквания, тези закони не са отменени, а са издигнати на по-високо ниво. Ако кажем, че са отменени, това би означавало, че предишната епоха е остаряла, въпреки че има редица заповеди, които трябва да спазваш завинаги. Заповедите от миналото вече са приложени на практика, превърнали са се в същност на човека и не е необходимо да се поставя специален акцент върху такива заповеди като „Не пуши“, „Не пий“ и т.н. На това основание, в съответствие с настоящите ви нужди, с духовния ви ръст и в зависимост от делото, което се извършва сега, се поставят нови заповеди. Установяването на заповеди за новата епоха не означава отмяна на заповедите от старата епоха, а тяхното издигане до ново ниво, така че човешките действия да бъдат по-съвършени и да съответстват в по-голяма степен на действителността. Ако днес от вас, подобно на израилтяните, се изискваше да спазвате само заповедите и законите от Стария завет, ако от вас се изискваше да запомняте законите, установени от Йехова,

тогава изобщо нямаше да се промените. Ако от вас се изискваше да спазвате само тези няколко ограничени заповеди или да запомняте безброй закони, предишният ви нрав щеше да остане дълбоко вкоренен и нямаше да може да бъде изкоренен по никакъв начин. Така вие щяхте да бъдете допълнително покварени и никой от вас нямаше да стане послушен. С други думи, няколко прости заповеди или безброй закони не биха ви помогнали да опознаете делата на Йехова. Вие не сте като израилтяните: като спазваха законите и запомняха заповедите, те успяха да видят делата на Йехова и да бъдат верни единствено на Него. Вие обаче не сте способни на това и няколко заповеди от старозаветната епоха не само не са в състояние да ви накарат да предадете сърцето си или да ви защитят, но вместо това ще ви направят небрежни и ще ви накарат да попаднете в Хадес. Защото Моето дело е дело на завоюването и е насочено срещу вашето непослушание и стария ви нрав. Благите слова на Йехова и Исус са много далеч от днешните думи за сурово осъждане. Без такива сурови думи би било невъзможно да завоюваме вас, „специалистите“, които проявявате непокорство в продължение на хиляди години. Старозаветните закони за вас отдавна не важат, а днешният съд е много по-страшен от старите закони. За вас е по-подходящ съдът, а не дребнавите ограничения на законите, защото вие не сте първосъздаденото човечество, а човечество, което в продължение на хиляди години е живяло в поквара. Това, което човек трябва да постигне сега, е в съответствие с реалното състояние на днешния човек, според мярата и реалния ръст на днешния човек, и не се налага да следваш правила. Всичко това има за цел да доведе до промяна в стария ти характер, за да можеш да се отървеш от представите си. Мислиш ли, че заповедите са правила? Бихме могли да кажем, че това са нормални човешки изисквания. Те не са правила, които си длъжен да спазваш. Например забраната за тютюнопушене — тя правило ли е? Не е правило! Тя е нещо, което се изисква от естествената човешка природа! Не е правило, а нещо, което се отнася за всички човешки същества. Днес дузината установени заповеди също не са правила, а нещо, което се изисква от нормалната човешка природа. В миналото хората не са имали или не са знаели тези неща и затова от тях се изисква да се съобразяват днес, а това не се смята за правило. Законите не са същото като правилата. Правилата, за които говоря, са относно ритуали, формалности или отклоняващи се или погрешни човешки практики. Това са разпоредби, които не помагат на човека, не му носят никаква полза; те формират начин на действие, който няма смисъл. Това е кратко резюме на правилата. Такива правила трябва да се отхвърлят, тъй като не носят никаква полза за човека. А това, което е от полза за човека, трябва да се прилага на дело.

ВИДЕНИЕ ЗА БОЖИЕТО ДЕЛО (2)

През Епохата на благодатта бе проповядвано Евангелието на покаянието. Ако човек вярваше, той се спасяваше. Днес вместо за спасение се говори само за завоевание и усъвършенстване. Вече не се говори за това, че ако един човек повярва, целият му дом ще бъде благословен, или че веднъж спасен, той е спасен завинаги. Днес никой не говори тези думи и подобни неща са остарели. По онова време делото на Исус беше да изкупи цялото човечество. Всички, които повярваха в Него, получаваха прошка на греховете си; стига да повярваш в Него, Той ще те изкупи; ако повярваш в Него, вече няма да бъдеш в грях, ще бъдеш освободен от греховете си. Това означаваше да си спасен и оправдан чрез вяра. Въпреки това във вярващите оставаше нещо, което беше непокорно и се противопоставяше на Бог и трябваше постепенно да бъде премахнато. Спасението не означаваше, че човек е напълно спечелен от Исус, а че вече не принадлежи на греха, че греховете му са простени — ако повярваш, вече не принадлежиш на греха. По онова време Исус извърши много неща, които останаха непонятни за учениците Му, и каза много слова, които хората не можаха да разберат. Въпросът е, че по онова време Той не даде обяснение за тях. Затова няколко години след Неговото заминаване Матей написа родословието на Исус, а други също свършиха много работа, която беше плод на човешката воля. Исус не дойде да усъвършенства и да спечели човека, а да изпълни един етап от делото — да донесе Евангелието на Небесното царство и да извърши делото на разпятието. Следователно, когато Исус беше разпнат, Неговото дело приключи. Но в настоящата епоха — делото на завоеванието — трябва да се изрекат още слова, да се свърши още работа и да има още много процеси. Освен това трябва да се разкрият и тайните на делото на Исус и Йехова, за да могат всички хора да получат разбиране и яснота във вярата си, защото това е делото на последните дни, а последните дни са краят на Божието дело, времето на завършване на делото. Този етап от делото ще ти разясни закона на Йехова и изкуплението на Исус. И най-вече ще ти даде възможност да разбереш цялото дело на Божия шестхилядолетен план за управление, да разбереш значението и същността на този шестхилядолетен план за управление, а също така ще ти даде възможност да разбереш целта на цялото дело, извършено от Исус, и думите, които Той каза, и дори твоята съпя вяра и преклонение пред Библията. Всичко това ще ти даде възможност да постигнеш пълно разбиране. Ще разбереш както делото, извършено от Исус, така и делото, което Бог върши днес; ще разбереш и осмислиш цялата истина, живот и път. Защо в етапа на извършване на Своето дело Исус си замина, без да извърши заключителната работа? Защото етапът на делото на Исус не беше заключителен. Когато бе разпнат на кръста, думите Му също свършиха. След като Исус бе разпнат, Неговото дело бе напълно завършено. Сегашният етап е различен: когато

думите бъдат изречени докрай и цялото Божие дело бъде завършено, само тогава Неговото дело ще бъде завършено. В етапа на делото на Исус останаха много неизказани или непълно разкрити думи. Исус обаче не се интересуваше какво е казал или какво не е казал, защото Неговото служение не беше служение на думи и затова след разпъването Си на кръста се оттегли. Този етап от делото бе предимно заради разпятието и не прилича на сегашния етап. Настоящият етап от делото е преди всичко за завършване, за поставяне на всичко в ред и за приключване на цялото дело. Без да изречем думите докрай, това дело не може да бъде завършено, защото на този етап цялото дело се завършва и изпълнява с думи. По онова време Исус извърши много работа, която бе напълно неразбираема за хората. Той си отиде тихо и все още мнозина не разбират думите Му, разбирането им е погрешно, но те все още си мислят, че са прави и не знаят, че грешат. Последният етап ще завърши Божието дело и ще гарантира неговото завършване. Всички ще разберат и признаят Божия план за управление. Представите на човека, неговите намерения, неговото погрешно и нелепо разбиране, идеите му за Йехова и делото на Исус, възгледите му за езичниците и всички други отклонения и погрешни схващания ще бъдат поправени. И човек ще разбере всички правилни житейски пътища и цялото дело, което Бог е извършил, и цялата истина. Когато това се случи, този етап от делото ще приключи. Делото на Йехова беше сътворяването на света, това бе началото. Този етап от делото е краят на цялото дело и неговото завършване. Първоначално Божието дело беше извършвано сред избраните от Израил и беше зората на една нова епоха в най-святото от всички места. Последният етап от делото се извършва в най-нечистата от всички страни, за да съди света и да сложи край на тази епоха. Първият етап от Божието дело бе извършен в най-светлото от всички места, а последният етап се извършва в най-тъмното от всички места и тази тъмнина ще бъде прогонена, и ще бъде внесена светлина, и всички хора ще бъдат покорени. Когато хората на това най-нечисто и най-тъмно от всички места бъдат покорени и цялото население признае, че Бог съществува и че Той е истинският Бог, и всеки човек е напълно убеден в това, тогава този факт ще бъде използван, за да се извърши делото на завоюването в цялата вселена. Този етап от делото е символичен: когато работата през този период приключи, шестхилядолетното дело на управлението ще приключи напълно. След като хората в най-тъмното от всички места бъдат покорени, несъмнено същото ще се случи и навсякъде другаде. Така че само делото на завоюването в Китай има символично значение. Китай олицетворява всички сили на мрака, а китайският народ символизира всички, които са от плът, от Сатана и от плът и кръв. Именно китайският народ е най-покварен от големия червен змей, в най-голяма степен противопоставен на Бог и чиято човешка природа е най-гнусна и нечиста, поради което той е типичен представител на цялото покварено човечество. Това не означава, че другите народи нямат никакви

проблеми. Представите на човека навсякъде са едни и същи. Въпреки че хората от тези народи може да притежават добри качества, то ако не познават Бог, значи се противопоставят на Него. Защо евреите също се противопоставяха и открито не се подчиняваха на Бог? Защо фарисеите също Му се противопоставяха? Защо Юда предаде Исус? По онова време много от учениците не познаваха Исус. Защо след като Исус бе разпънат и възкръсна от мъртвите, хората все още не вярват в Него? Нима всяко непокорство на човека не е едно и също? Просто китайският народ е взет за пример. И когато бъде победен, той ще се превърне в модел и пример и ще служи като стандарт за другите. Защо продължавам да казвам, че вие сте придатък на Моя план за управление? Именно в китайския народ корупцията, нечистотата, неправдата, противопоставянето и бунтът се проявяват най-пълно и се разкриват във всичките си разнообразни форми. От една страна, това са хора с бедни възможности, а от друга, животът и начинът им на мислене са изостанали, а навиците им, социалната им среда, родното им семейство — всичко това е жалко и много изостанало. И статусът им е нисък. Делото на това място има символичен характер и след като това изпитателно дело бъде напълно завършено, последващото Божие дело ще бъде много по-лесно. Ако този етап от делото може да бъде завършен, тогава последващото дело ще бъде завършено без всякаво съмнение. След като този етап от делото бъде завършен, ще бъде постигнат голям успех и делото на завоюването на цялата вселена ще бъде напълно завършено. Всъщност, щом делото сред вас се увенчае с успех, това ще бъде равносилно на успех в цялата вселена. Именно в това се състои важността на причината, поради която искам от вас да действате като образец и модел. Бунтът, противопоставянето, нечистотата, неправдата — всички тези неща се намират в тези хора и целият бунт на човечеството е представен в тях. Те наистина са нещо специално. Така те са издигнати като пример за победа и след като бъдат покорени, естествено ще се превърнат в модел и образец за другите. Няма нищо по-символично от първия етап, който бе осъществен в Израил: израилтяните бяха най-святите и най-малко покварени от всички народи и затова зората на новата епоха в тази земя беше от първостепенно значение. Може да се каже, че прадедите на човечеството произлязоха от Израил и че Израил бе родното място на Божието дело. В началото това бяха най-святите хора: всички се покланяха на Йехова и Божието дело в тях можа да даде най-големи резултати. Цялата Библия разказва за делото на две епохи: едното бе делото през Епохата на закона, другото бе делото през Епохата на благодатта. Старият завет разказва за думите на Йехова към израилтяните и Неговото дело в Израил. Новият завет разказва за делото на Исус в Юдея. Но защо в Библията няма китайски имена? Защото първите две части от Божието дело бяха извършени в Израил, тъй като израилтяните бяха избраните — с други думи, най-напред до тях достигна делото на Йехова. Те бяха най-малко покварените от цялото човечество и в началото

сърцата им бяха склонни да се обърнат нагоре към Бог и да се боят от Него. Те се подчиняваха на думите на Йехова, винаги служеха в храма и носеха свещенически одежди или корони. Те бяха първите хора, които се покланяха на Бог, и най-ранният обект на Неговото дело. Тези хора бяха образец и модел за цялото човечество. Те бяха образец и модел за святост на праведните хора. Мъже като Йов, Авраам, Лот или Петър и Тимотей бяха израилтяни и най-светите модели и образци. Сред човечеството Израил бе първата страна, в която хората се покланяха на Бог, и от нея произлязоха повече праведници, отколкото откъдето и да било другаде. Бог работеше в тях, за да може в бъдеще да управлява по-добре човечеството по цялата земя. Техните подвизи и праведни дела в поклонението на Йехова бяха записани, за да послужат като образец и модел за хората извън Израил през Епохата на благодатта, а делата им подпомагаха делото в продължение на няколко хиляди години, та чак до наши дни.

След основаването на света първият етап от Божието дело бе осъществен в Израил и така Израил стана родното място на Божието дело на земята и базата на Неговото дело на земята. Дейността на Исус обхвана цяла Юдея. По време на Неговата дейност много малко хора извън Юдея знаеха за Него, защото Той не развиваше дейност извън Юдея. Днес Божието дело е пренесено в Китай и се извършва изключително там. През този етап никакво дело не започва извън Китай; разширяването му извън Китай е дело, което ще дойде по-късно. Този етап от делото следва етапа от делото на Исус. Исус извърши делото на изкуплението и този етап представлява продължение на това дело. Делото на изкуплението е завършено и през този етап няма нужда от зачатие от Светия Дух, защото този етап от делото не е като предишния, а освен това Китай не е като Израил. Исус завърши един етап от делото на изкуплението. Човекът видя Исус и скоро след това делото Му започна да се разпространява сред езичниците. Днес в Америка, Великобритания и Русия има много хора, които вярват в Бог. Защо в Китай те са по-малко? Китай е най-затворената страна. Именно затова е последната, която прие Божия път преди по-малко от сто години — много по-късно от Америка и Великобритания. Последният етап от Божието дело се извършва на китайска земя, за да се сложи край на делото Му, така че цялото Му дело да бъде завършено. Целият израилски народ наричаше Йехова свой Господ. По онова време народът Го смяташе за глава на своето семейство и цял Израил стана едно голямо семейство, в което всички се покланяха на Господ Йехова. Духът на Йехова често им се явяваше. Той им говореше и те чуваха гласа Му, напътстващ живота им във вид на облачен стълб и с глас. По това време Духът директно ръководеше народа на Израил. Той говореше и изричаше слова към хората, а те виждаха облаците и чуваха шума на гръмотевиците и по този начин Той направляваше живота им в продължение на хиляди години. Така само народът на Израил винаги се е покланял на Йехова. Израилтяните вярваха, че Йехова е техният Бог, а не Бог на

езичниците. Това не е изненадващо, тъй като Йехова работеше сред тях в продължение на почти четири хиляди години. В китайската земя, след хилядолетна дрямка, тези духовно изродени хора едва сега започват да осъзнават, че небето и земята, както и всичко съществуващо, не се е образувало по естествен път, а е създадено от Създателя. Тъй като Евангелието е дошло от чужбина, тези феодално-реакционни умове смятат, че всички, които приемат тази блага вест, извършват предателство, че са проклетници, които предават Буда, техния прародител. Нещо повече, много от тези феодални умове питат: „Как може китайците да вярват в чуждия Бог? Нима те не предават своите предци? Нима не вършат зло?“. Хората днес отдавна са забравили, че Йехова е техният Бог. Те отдавна са изтласкали Създателя на заден план в съзнанието си и вместо това вярват в еволюцията, т.е. че човекът е произлязъл от маймуната и природата се е появила от само себе си; цялата вкусна храна, на която хората се наслаждават, е дело на природата, а животът и смъртта са някаква закономерност и не съществува Бог, който да управлява всичко това. Освен това има много атеисти, които смятат, че Бог, Повелителят на всичко, е суеверие, недоказано от науката. Но може ли науката да замени Божието дело? Може ли науката да управлява човечеството? Проповядването на Евангелието в страна, управлявана от атеизъм, не е лесна задача и е изпълнена с големи препятствия. Нима днес няма много хора, които се противопоставят на Бог по този начин?

Когато Исус дойде да извърши делото Си, много хора сравниха делото Му с това на Йехова и като откриха несъответствия, разпънаха Исус на кръста. Защо откриха несъответствия между Техните дела? Отчасти защото Исус извърши ново дело, но също така и защото преди Исус да започне делото Си, никой не бе записал родословието Му. Щеше да е добре, ако някой го беше направил — тогава кой щеше да прикове Исус на кръста? Ако Матей беше записал родословието на Исус няколко десетилетия по-рано, Исус нямаше да бъде подложен на такова голямо преследване. Нима не е така? Веднага щом хората прочетяха родословието на Исус — след като научеха, че Той е син на Авраам и потомък на Давид — щяха да спрат да Го преследват. Не е ли тъжно, че Неговото родословие беше записано твърде късно? И колко жалко е, че Библията описва само два етапа на Божието дело — един от Епохата на закона и един от Епохата на благодатта; единият етап е дело на Йехова, а другият — на Исус. Колко по-добре щеше да бъде, ако сегашното дело беше предсказано от някой велик пророк. В Библията щеше да има допълнителна част, наречена „Делото през последните дни“. Нямаше ли да е много по-добре? Защо днес човек трябва да бъде подложен на толкова много трудности? В колко труден период се налага да живеете! Ако някой трябва да бъде мразен, то това са Исая и Даниил — за това, че не са предсказали делото на последните дни. И ако някой трябва да бъде упрекат, то това са новозаветните апостоли, които не са съставили родословието на второто Божие въплъщение

по-рано. Колко жалко! Трябва да търсите навсякъде доказателства, а дори и да намерите някакви откъслечни фрагменти, пак не можете да кажете дали те наистина са доказателства. Какво неловко положение! Защо Бог е толкова потаен по отношение на Своето дело? Мнозина все още не са намерили убедително доказателство, но не могат и да го отрекат. И така, какво трябва да направят? Те не могат да следват решително Бог, но не могат и да продължат напред при такова съмнение. И така много „светли умове“ следват Бог на принципа, „ще почакаме и ще видим“. Това е толкова неприятно! Нямаше ли да е много по-лесно, ако Матей, Марк, Лука и Йоан можеха да предсказват бъдещето? Щеше да е по-добре, ако Йоан беше схванал по-дълбоката истина за живота в Царството. Колко жалко, че му бяха дадени само видения и не видя възплътеното истинско дело на земята. Какъв срам! Какво не е наред с Бог? Защо, след като делото Му вървеше толкова добре в Израил, сега Той идва в Китай и защо трябва да стане плът и лично да работи и живее сред хората? Бог е твърде невнимателен към човека! Не само че не уведоми хората предварително, но и изведнъж им отправя укор и присъда. Това наистина е непонятно! Когато Бог за пръв път стана плът, Той претърпя много трудности, защото не каза на човека предварително цялата скрита истина. Със сигурност не може да е забравил това, нали? Защо не каза на човека и този път? Днес за съжаление отбелязваме, че в Библията има само шестдесет и шест книги. Необходима е само още една — с предсказание за делото на последните дни! Не е ли така? Дори Йехова, Исаия и Давид не споменават за днешното дело. Те бяха още по-отдалечени от днешното време — дели ги период от над четири хиляди години. Исус също не предсказа напълно днешното дело, а говори само малко за него. И все пак човек не намира достатъчно доказателства. Ако сравним днешното дело с предишното, как можем да съвместим едното с другото? Етапът от делото на Йехова беше предназначен за Израил, така че ако го сравним с днешното дело, ще има още по-голямо несъответствие — двете дела просто не могат да се сравняват. Ти не си нито израилтянин, нито евреин; липсват ти както качества, така и всичко останало. Как можеш да се сравняваш с тях? Възможно ли е? Знай, че днешното време е Епохата на царството и то е различно от Епохата на закона и Епохата на благодатта. Във всеки случай не се опитвай да прилагаш формула; няма да откриеш Бог в нито една от тези формули.

Как е живял Исус 29 години след раждането Си? Библията не ни разказва нищо за детството и юношеството Му. Знаете ли какви са били те? Възможно ли е Той да не е имал детство или юношество и да е бил на 30 години, когато се е родил? Ти знаеш твърде малко, така че не бъди толкова лекомислен, когато изразяваш мнението си. Това не е добре за теб! Библията ни казва само, че преди Исус да навърши 30 години, Той бил кръстен и отведен от Духа в пустинята, за да бъде изкушаван от дявола. Евангелията описват трите години и половина, през които Исус работил. Нищо не се казва за детството и юношеството Му, но това не

доказва, че Исус не е имал детство и юношество. Просто в началото Той не е вършел никакво дело, а е живеел като нормален човек. Можеш ли да кажеш, че Исус е живял 33 години без юношество или детство? Нима Той е станал изведнъж на тридесет и три години и половина, без преди това да е станал на 11 или 12, или 17, или 18 години? Всичко, което мислим за Него, е свръхестествено и нереалистично. Разбира се, въплътеният Бог притежава обикновена нормална човешка природа. Но Той върши Своето дело непосредствено чрез Своята несъвършена човешка природа и съвършена божествена природа. Ето защо хората се съмняват в настоящото дело и дори в делото на Исус. Въпреки че Божието дело се различава в двете Негови въплъщения, Неговата същност не се различава. Разбира се, ако прочетеш разказите на четирите Евангелия, разликите са огромни. Как би могъл да се върнеш назад в живота на Исус, към Неговото детство и юношество? Как би могъл да разбереш нормалната човешка природа на Исус? Може би ти си наясно с човешката природа на Бог днес, но нямаш представа за човешката природа на Исус и със сигурност не я разбираш. Ако това не беше записано от Матей, нямаше да имаш никаква представа за човешката природа на Исус. Може би, когато ти разкажа истории от живота на Исус и скритите истини за детството и юношеството на Исус, ще поклатиш глава и ще кажеш: „Не! Той не би могъл да бъде такъв. Той не би могъл да има никакви слабости и със сигурност не би могъл да има никаква човешка природа!“. Дори ще крещиш и ще викаш. Именно защото не разбираш Исус, ти имаш свои собствени представи за Мен. Смяташ, че Исус е бил твърде божествен, че в Него не е имало нищо плътско. Но фактите си остават факти. Никой не иска да говори в разрез с истинността на фактите, защото когато говоря, то е във връзка с истината; това не е спекулация, нито пророчество. Знай, че Бог може да се издигне до най-големите висоти, а освен това може да се скрие в най-дълбоките дълбини. Той не е нещо, което можеш да си измислиш сам, Той е Бог на всички творения, а не личен Бог, замислен от един конкретен човек.

ВИДЕНИЕ ЗА БОЖИЕТО ДЕЛО (3)

За пръв път Бог стана плът чрез зачатие от Светия Дух и това е свързано с делото, което Му предстоеше да извърши. Името на Исус отбеляза началото на Епохата на благодатта. Когато Исус започна да изпълнява служението Си, Светият Дух започна да свидетелства за името Исус, а името Йехова повече не се споменава. Вместо това Светият Дух започна ново дело преди всичко под името Исус. Онези, които повярваха в Него, свидетелстваха за Исус Христос, а делото, което вършеха, също беше заради Исус Христос. Завършването на старозаветната Епоха на закона означаваше, че делото, извършвано предимно под името Йехова, беше приключило. След това Божието име вече не беше

Йехова — вместо това Той беше наречен Исус и оттогава Светият Дух започна да работи предимно под името Исус. И така, хората дори до днес ядат и пият думите на Йехова и все още вършат всичко според делото от Епохата на закона — не си ли и ти сред тях, не спазваш ли сякаш някакви правила? Не продължават ли да живеят в миналото тези хора? Сега вече знаете, че последните дни са настъпили. Възможно ли е, когато Исус дойде, Той все още да се нарича Исус? Йехова каза на израилския народ, че ще дойде Месия, но когато дойде, Той не беше наречен Месия, а Исус. Исус каза, че ще дойде отново и че ще дойде точно така, както си е заминал. Това бяха думите на Исус, но ти видя ли Исус да си отива? Исус си замина на бял облак, но възможно ли е Той лично да се завърне сред хората на бял облак? Ако това беше така, нямаше ли да продължи да се нарича Исус? Когато Исус дойде отново, епохата вече ще се е променила, така че възможно ли е Той все още да бъде наричан Исус? Може ли Бог да бъде познат само с името Исус? Не може ли Той да бъде наречен с ново име в нова епоха? Може ли образът на една личност и едно конкретно име да представя Бог в Неговата пълнота? Във всяка епоха Бог върши ново дело и се нарича с ново име; как би могъл да върши едно и също дело в различни епохи? Как би могъл Той да се придържа към старото? Името Исус беше използвано заради делото на изкуплението. Така че дали Той ще продължи да бъде наричан със същото име, когато се върне в последните дни? Ще продължи ли да върши делото на изкуплението по същия начин? Защо въпреки факта, че Йехова и Исус са едно, в различните епохи Те са наричани с различни имена? Дали не е защото епохите на Тяхното дело са различни? Може ли едно-единствено име да представя Бог в Неговата пълнота? Ако това е така, то Бог трябва да бъде наричан с различни имена в различните епохи и Той трябва да използва ново име за всяка нова епоха, което да представлява съответната епоха, защото нито едно име не може да представя изцяло Самия Бог. Всяко име може да представлява само временния аспект на Божия нрав през дадена епоха. То е необходимо единствено за да представя Неговото дело. Следователно Бог може да избере всяко име, подходящо за Неговия нрав, за да представи цялата епоха. Независимо дали става въпрос за епохата на Йехова, или за епохата на Исус, всяка епоха е представена от име. В края на Епохата на благодатта настъпи последната епоха, а Исус вече е идвал. Как би могъл Той все още да се нарича Исус? Как би могъл все още да приема формата на Исус сред хората? Нима си забравил, че Исус е бил само образ на Назарянина? Забравил ли си, че Исус беше само Изкупител на човечеството? Как би могъл да се заеме с делото за завоюване и усъвършенстване на човека в последните дни? Това, че Исус Си е заминал на бял облак, е факт, но как би могъл да Се върне при хората на бял облак и все още да Се нарича Исус? Ако Той наистина е дошъл на облак, как би могъл човек да не Го разпознае? Нима хората по целия свят не биха Го разпознали? В такъв случай не би ли бил само Исус Бог?

В такъв случай Божият образ щеше да има вид на евреин и освен това щеше да остане непроменен завинаги. Исус каза, че ще дойде така, както Си е тръгнал, но знаеш ли истинското значение на думите Му? Възможно ли е Той да е говорил на тази група от вас? Всичко, което ти знаеш, е, че Той ще дойде така, както Си е тръгнал — на облак, но знаеш ли как точно Самият Бог върши делото Си? Ако ти наистина можеше да видиш, то как да се обяснят думите на Исус? Той каза: Когато Човешкият Син дойде в последните дни, Той Сам няма да знае, ангелите няма да знаят, небесните пратеници няма да знаят и всички човеци няма да знаят. Само Отец ще знае, тоест само Духът ще знае. Дори Самият Човешки Син не знае, а ти можеш да видиш и да знаеш? Ако беше в състояние да знаеш и да виждаш със собствените си очи, нямаше ли тези думи да бъдат казани напразно? Какво каза тогава Исус? „А онзи ден и час никой не знае, нито небесните ангели, нито Синът, а само Отец. И както стана в Ноевите дни, така ще бъде пришествието на Човешкия Син. [...] Затова бъдете и вие готови; защото в час, в който не мислите, Човешкият Син иде“. Когато дойде този ден, и Самият Син Човешки няма да го познае. Под Син Човешки се разбира Бог, облечен в плът — нормален и обикновен човек. Дори Самият Син Човешки не знае, така че откъде да знаеш ти? Исус каза, че ще дойде точно както Си е заминал. Дори и Той Самият не знае кога ще дойде, така че би ли могъл да ти каже предварително? В състояние ли си да Го видиш да идва? Не е ли това шега? Всеки път, когато Бог идва на земята, Той променя името Си, пола Си, външния Си вид и делото Си. Той не повтаря делото Си и винаги е нов и никога не е същият. Когато дойде предишния път, името Му беше Исус. Дали когато дойде отново, Той пак ще се нарича Исус? Последния път, когато дойде, Той беше мъж. Може ли и този път да е мъж? Когато дойде в Епохата на благодатта, Неговото дело беше да бъде прикован на кръста; когато дойде отново, ще продължи ли да изкупува човечеството от греха? Може ли отново да бъде разпънат на кръста? Няма ли това да е повторение на Неговото дело? Нима не знаеш, че Бог е винаги нов, никога не е същият? Има хора, които казват, че Бог е неизменен. Това е вярно, но се отнася до неизменността на Божия нрав и Неговата същност. Промените в Неговото име и дело не доказват, че същността Му се е променила. С други думи, Бог винаги ще бъде Бог и това е непроменимо. Ако твърдиш, че Божието дело остава непроменено, ще може ли тогава Той да завърши Своя шестхилядолетен план за управление? Ти знаеш само, че Бог остава непроменен завинаги, но знаеш ли, че Бог е винаги нов, никога не е същият? Ако Божието дело не се променя, би ли могъл Той да води човечеството чак до наши дни? Ако Бог е неизменен, защо вече е завършил делото на две епохи? Неговото дело никога не спира да се развива, което означава, че нравът Му постепенно се разкрива пред човека, а това, което се разкрива, е Неговият вътрешноприсъщ нрав. В началото Божият нрав беше скрит от човека. Той никога не разкриваше нрава Си открито на човека и човекът просто нямаше познание за

Него. Поради това Той използва Своего дело, за да разкрие постепенно Своя нрав на човека, но това, че работи по този начин, не означава, че Божият нрав се променя във всяка епоха. Това, че Божията воля се променя непрекъснато, не означава, че и нравът Му се променя непрекъснато. По-скоро означава, че тъй като епохите на Неговото дело са различни, Бог разкрива на човека Своя вътрешноприсъщ нрав в цялата му пълнота стъпка по стъпка, за да може човекът да Го опознае. Но това в никакъв случай не доказва, че Бог първоначално не притежава определен нрав или че нравът Му постепенно се променя с промяната на епохите — подобно разбиране би било погрешно. Бог разкрива на човека Своя вътрешноприсъщ и особен нрав — какъв е Той — в зависимост от смяната на епохите. Делото на една епоха не може да изрази целия нрав на Бог. И така, думите „Бог е винаги нов и никога не е същият“ се отнасят до Неговото дело, докато думите „Бог е неизменен“ се отнасят до това, което Бог има и е по Своята същност. Независимо от това не можеш да направиш така, че шестхилядолетното дело да зависи от едно единствено гледище или да го опишеш с мъртви думи. Такава е човешката глупост. Бог не е толкова прост, колкото си представя човек, и Неговото дело не може да се задържи в една епоха. Йехова, например, не може винаги да означава името на Бог; Бог може да върши делото Си и под името Исус. Това е знак, че Божието дело непрекъснато се развива и напредва.

Бог винаги е Бог и никога няма да се превърне в Сатана; Сатана винаги е Сатана и никога няма да стане Бог. Божията мъдрост, Божието чудо, Божията правда и Божието величие никога няма да се променят. Неговата същност, това кой е Той и какво притежава, никога няма да се променят. Неговото дело обаче постоянно напредва и се задълбочава, защото Той винаги е нов, никога не е същият. Във всяка епоха Бог приема ново име, във всяка епоха върши ново дело и във всяка епоха позволява на Своите създания да видят новата Му воля и новия Му нрав. Ако в една нова епоха хората не видят проявлението на Божия нов нрав, няма ли да Го приковат на кръста завинаги? А с това не ограничават ли Бог? Ако Бог беше дошъл в плът само като мъж, хората щяха да Го определят като мъж, като Бог на мъжете, и никога нямаше да повярват, че Той е Бог на жените. Тогава мъжете щяха да мислят, че Бог е от същия пол като мъжете, че Бог е глава на мъжете. Но в такъв случай какво става с жените? Това не е справедливо. Не е ли това привилегировано отношение? Ако беше така, то всички, които Бог спасяваше, щяха да бъдат мъже, както е Той, и нито една жена нямаше да бъде спасена. Когато Бог създаде човешкия род, Той създаде както Адам, така и Ева. Той не създаде само Адам, а създаде и мъжа, и жената по Свой образ. Бог не е само Бог на мъжете — Той е и Бог на жените. В последните дни Бог започва нов етап на Своего дело. Той ще разкрие нрава Си още повече и това няма да е състраданието и любовта от времето на Исус. Тъй като Той извършва ново дело, това дело ще бъде свързано с нов нрав. Следователно, ако това дело се

извършваше от Духа — ако Бог не бе станал плът, а вместо това Духът говореше директно чрез гръмотевици, така че човек да няма възможност за какъвто и да е досег с Него — щеше ли човекът да може да познае Неговия нрав? Ако това дело се извършваше само от Духа, тогава човекът по никакъв начин не би могъл да опознае Божия нрав. Хората могат да разберат със собствените си очи Божия нрав само когато Той стане плът, когато Словото се яви в плът и Той изрази целия Си нрав чрез плътта. Бог реално и истински живее сред хората. Той е осезаем, човекът действително може да влезе в досег с Неговия нрав, в досег с онова, което Той притежава и представлява. Само по този начин човек може истински да опознае Бог. В същото време Бог е завършил и онова дело, в което „Бог е Бог на мъжете и Бог на жените“, и е осъществил пълнотата на Своето дело в плът. Той не дублира Своето дело в нито една епоха. Тъй като са настъпили последните дни, Той ще извърши делото, което върши в последните дни, и ще разкрие пълния Си нрав в последните дни. Когато става дума за последните дни, това се отнася за отделна епоха — епоха, в която, както казва Исус, със сигурност ще се сблъскате с бедствия, земетресения, глад и напасти, които ще покажат, че това е нова епоха и че тя вече не е предишната Епоха на благодатта. Ако приемем, както казват хората, че Бог винаги остава непроменен, че Неговият нрав винаги е изпълнен със състрадание и любов, че Той обича човека като Себе Си, предлага на всеки човек спасение и никога не изпитва омраза към човека, може ли Неговото дело някога да приключи? Когато Исус дойде и беше прикован на кръста, жертвайки Себе Си за всички грешници и принасяйки Себе Си на жертвеника, Той вече беше завършил делото на изкуплението и сложил край на Епохата на благодатта. И така, какъв е смисълът да се повтаря делото на онази епоха в последните дни? Няма ли да е отричане на делото на Исус, ако се извърши същото дело? Ако Бог не бе извършил делото на разпятието, когато стигна до този етап, а бе останал любящ и състрадателен, то би ли могъл да сложи край на онази епоха? Би ли могъл един любящ и състрадателен Бог да сложи край на епохата? В Своето последно дело по приключване на епохата Божият нрав е нрав на наказание и съд, в който Той изобличава всяка неправда, за да съди публично всички народи и да усъвършенства онези, които Го обичат с цялото си сърце. Само такъв нрав може да сложи край на епохата. Последните дни вече са настъпили. Всички неща в творението ще бъдат разделени според вида им и ще бъдат разделени на различни категории въз основа на тяхното естество. Това е моментът, в който Бог разкрива делата на човеците и тяхното предназначение. Ако хората не преминат през наказание и съд, няма как да се разкрие тяхното непослушание и неправда. Само чрез наказание и съд се разкриват последиците на цялото творение. Само когато е наказван и съден, човек разкрива истинската си същност. Злият ще бъде поставен при злите, добрият — при добрите и всички хора ще бъдат разделени според вида си. Чрез наказанието и съда ще бъдат разкрити последиците на

цялото творение, за да може злият да бъде наказан, а добрият — възнаграден, и всички хора да приемат покорно Божията суверенна власт. Цялото това дело трябва да бъде извършено чрез праведно наказание и съд. Тъй като покварата на човека е достигнала своя връх и непокорството му е станало твърде тежко, само праведният нрав на Бог, който се състои главно от наказание и съд и който се разкрива в последните дни, може напълно да преобрази човека и да го направи пълноценен. Само такъв нрав може да изобличи злите и по този начин да накаже сурово всички неправомерности. Ето защо подобен нрав е наситен със значението на епохата, а разкриването и проявяването на Неговия нрав се прави в името на делото на всяка нова епоха. Бог не разкрива Своя нрав безцелно или произволно. Ако предположим, че при разкриването на съдбата на човека през последните дни Бог продължава да дарява човека с безкрайно състрадание и любов и продължава да бъде любящ към него, като не го подлага на справедлив съд, а по-скоро проявява търпимост, търпение и прошка и прощава на човека, независимо от това колко тежки са греховете му, без никаква справедлива присъда, кога тогава ще приключи цялото Божие управление? Кога подобен нрав на Бог ще бъде в състояние да доведе хората до правилната цел на човечеството? Да вземем за пример един съдия, който винаги проявява любов, който съди с мило лице и меко сърце. Той обича хората въпреки престъпленията, които може да са извършили, обича хората и е търпелив към тях, каквито и да са те. Кога в такъв случай той ще може да произнесе справедлива присъда? В последните дни само справедливият съд ще може да раздели хората според вида им и да ги въведе в новия свят. Така цялата епоха ще бъде доведена до край чрез Божия праведен нрав, с който Той съди и наказва.

Божиятото дело през време на цялото Му управление е много ясно: Епохата на благодатта е Епоха на благодатта, а последните дни са последни дни. Има ясни разлики между отделните епохи, защото във всяка епоха Бог върши делото, което е специфично за тази епоха. За да бъде извършено делото на последните дни, са необходими огън, съд, наказание, гняв и унищожение, които да сложат край на тази епоха. Последните дни се отнасят за последната епоха. Дали по време на последната епоха Бог няма да сложи край на тази епоха? За да сложи край на епохата, Бог трябва да донесе наказание и съд със Себе Си. Само по този начин Той може да сложи край. Целта на Исус била човек да оцелее, да продължи да живее и да съществува по по-добър начин. Той спасил човека от греха, за да може същият да спре да изпада в поквара и да не живее повече в Хадес и ада, а спасявайки човека от Хадес и ада, Исус му дал възможност да продължи да живее. Вече са настъпили последните дни. Бог ще унищожи човека и напълно ще погуби човешкия род, т.е. ще преобрази бунта на човечеството. Поради тази причина би било невъзможно Бог с милосърден и любящ нрав, какъвто е бил в миналото, да сложи край на епохата или да приключи Своя шестхилядолетен план за

управление. Всяка епоха изразява специфичен аспект от Божия нрав и всяка епоха съответства на делото, което Бог трябва да свърши. Това означава, че делото, извършено от Самия Бог във всяка епоха, съдържа проявление на Неговия истински нрав, а Неговото име и делото, което Той върши, се променят с всяка следваща епоха — те са напълно нови. В Епохата на закона делото по ръководене на човечеството се извършвало под името Йехова и първият етап от това дело започнал на земята. През този етап делото се състояло в построяването на храма и жертвеника и в използването на закона за ръководство на израилтяните и за работа сред тях. Като напътствал израилския народ, Той поставил основа за Своего дело на земята. От тази основа Той разширил делото Си извън Израил, с други думи, след като започнал от Израил, Бог разширил делото Си навън, така че следващите поколения постепенно да разберат, че Йехова е Бог и че именно Йехова е създал небето и земята и всички неща, и че именно Йехова е направил всички творения. Той разширил делото Си чрез израилския народ навън, отвъд неговите граници. Територията на Израил била първото свято място в делото на Йехова на земята и именно в Израил Бог за пръв път започнал да върши дела на земята. Това било делото на Епохата на закона. По време на Епохата на благодатта Исус бил Богът, Който спасил човека. Той бил изпълнен с благодат, любов, състрадание, разбиране, търпение, смирение, грижа и толерантност. Ето защо толкова много от делата, които Той вършел, били свързани с изкуплението на човека. Нравът Му бил състрадателен и изпълнен с любов. Бидейки състрадателен и любящ, Той трябвало да бъде разпънат на кръст за човека, за да покаже, че Бог обича човека като Себе Си дотолкова, че да пожертва целия Себе Си. В Епохата на благодатта Бог бил наречен Исус, което означава, че Бог бил Богът, Който спасил човека, и че бил състрадателен и любящ Бог. Бог бил с човека. Неговата любов, Неговото състрадание и Неговото спасение съпътствали всеки човек и всички хора. Само чрез приемане на името на Исус и Неговото присъствие, човек можел да намери мир и радост, да получи Неговата благословия, Неговата безкрайна и изобилна благодат и Неговото спасение. Чрез разпятието на Исус всички, които Го последвали, получили спасение и прошка на греховете си. По време на Епохата на благодатта Божието име е Исус. С други думи, делото през Епохата на благодатта се извършвало главно под името на Исус. По време на Епохата на благодатта Бог се наричал Исус. Той предприел етап от ново дело, което надхвърляло Стария Завет, и делото Му приключило с разпятието. В това се състояла пълнотата на Неговото дело. И така, в Епохата на закона Божието име било Йехова, но в Епохата на благодатта Бог се явил с името Исус. В последните дни Неговото име е Всемогъщият Бог — Всемогъщият Бог, Който използва Своята власт, за да води човека, да го завоюва и да го спечели и накрая — да доведе епохата до нейния завършек. Във всяка епоха, във всеки етап от Неговото дело, Божият нрав е очевиден.

В началото ръководенето на човека през старозаветната Епоха на закона било като да направляваш живота на дете. Първите човеци били като току-що родени от Йехова — това били израилтяните. Те не разбирали как да се боят от Бог и как да живеят на земята. С други думи, Йехова създал човеците, т.е. създал Адам и Ева, но не им дал способността да разберат как да се боят от Йехова или как да следват законите на Йехова на земята. Без прякото ръководство на Йехова никой не би могъл да знае това пряко, защото в началото човекът не е имал такава способност. Човекът знаел само, че Йехова е Бог, и нямал ни най-малка представа как да се бои от Него, какъв вид поведение може да се смята за страх от Него, с каква нагласа на ума трябва да се бои от Него и каква жертва трябва да принася в знак на страх от Него. Човекът знаел само как да се наслаждава на това, което можел да използва от всички неща, които Йехова бил създал, но нямал никаква представа за това какъв живот на земята е достоен за едно Божие създание. Без напътствия и пряко ръководство отвън такова човечество по никакъв начин не можело да води правилен, подходящ за човека живот и можело само да бъде незабелязано държано в плен на Сатана. Йехова създал човеците, т.е. създал прародителите на човечеството, Ева и Адам, но не ги надарил с никаква допълнителна интелигентност или мъдрост. Въпреки че вече живеели на земята, те не разбирали почти нищо. И така делото на Йехова по създаване на човечеството било извършено само наполовина. То в никакъв случай не било завършено. Бог бил оформил само един модел на човек от глина и му дал дъха Си, но не бил надарил човека с достатъчна готовност да се бои от Него. В началото човешкото сърце не било склонно да изпитва страх или ужас от Бог. Човекът умее само да се вслушва в Неговите думи, но не познавал основите на живота на земята и обичайните правила на човешкия живот. И така, макар че Йехова създал мъжа и жената и завършил седемдневния план, Той по никакъв начин не завършил създаването на човека, защото човекът бил само обвивка и му липсвала реалната човешка същност. Човекът знаел само, че Йехова е Този, Който е създал човечеството, но нямал представа как да изпълнява думите и законите на Йехова. И така, след появата на човечеството делото на Йехова далеч не приключило. Той все още трябвало изцяло да направлява човечеството, за да могат човеците да дойдат при Него, да живеят заедно на земята и да се боят от Него и за да може под Негово ръководство човечеството да тръгне по правилния път на естествения човешки живот на земята. Едва тогава това дело, което било извършвано предимно под името на Йехова, било напълно завършено, т.е. едва тогава било напълно завършено делото на Йехова по създаването на света. И така, след като създал човечеството, Бог трябвало да направлява живота му на земята в продължение на няколко хиляди години, за да придобият хората способността да се подчиняват на Неговите наредби и закони и да се включат във всички дейности на един нормален човешки живот на земята. Едва тогава делото на Йехова било

напълно завършено. Той започнал това дело след създаването на човечеството и делото Му продължило до времето на Яков, когато дванадесетте сина на Яков по Божия воля станали дванадесетте племена на Израил. От този момент нататък народът на Израил се превърнал в човешки род, официално ръководен от Бог на земята, а Израил се превърнал в специално място на земята, където Бог вършел Своето дело. Йехова направил този народ първата група хора, сред които официално извършвал делото Си на земята и превърнал цялата израилска земя в отправна точка за делото Си. Той използвал тези хора като отправна точка за едно още по-велико дело, така че всички родени от Него на земята да знаят как да се боят от Него и как да живеят на земята. И така делата на израилтяните станали пример за подражание на хората от езическите народи. А онова, което било казано на израилтяните, станало слово, което трябвало да чуят хората от езическите народи. Защото израилтяните били първите, които получили законите и заповедите на Йехова, и затова били и първите, които знаели как да се боят от пътищата на Йехова. Те били предците на човешкия род, които познавали пътищата на Йехова и били представителите на човешкия род, избрани от Йехова. Когато настъпила Епохата на благодатта, Йехова вече не водел човека по този начин. Човекът съгрешил и се предал на греха. И така Бог започнал да спасява човека от греха. По този начин Той изобличавал човека, докато човекът не бил напълно освободен от греха. В последните дни човекът е изпаднал в такава поквара, че делото на този етап може да бъде извършено само чрез осъждане и наказание. Само по този начин може да бъде извършено това дело. То е дело на няколко епохи. С други думи, Бог използва Своето име, Своето дело и различните Божии образи, за да разграничи една епоха от друга и да направи прехода между тях. Божието име и Неговото дело представляват Неговата епоха и представят Неговото дело във всяка епоха. Ако Божието дело във всяка епоха остава едно и също и ако Той винаги се нарича със същото име, как би могъл човек да Го познае? Бог трябвало да се нарича Йехова и всеки, който се наричал с друго име, освен Бог Йехова, не бил Бог. Или пък Бог можел да бъде само Исус и не можел да бъде наричан с никакво друго име, освен с името Исус; отделно от Исус Йехова не е Бог, нито пък Всемогъщият Бог е Бог. Човек си мисли, че е вярно как Бог е всемогъщ, но Бог е Бог, Който е с човека; и Той трябва да се нарича Исус, защото Бог е с човека. Това означава да следваме доктрини и да ограничаваме Бог в определени рамки. Така делото, което Бог върши във всяка епоха, името, с което се нарича, образът, който приема, и делото, което върши във всеки етап чак до наши дни, не следват нито едно правило и не подлежат на каквито и да било ограничения. Той е Йехова, но Той също е Исус, както и Месията и Всемогъщият Бог. Неговото дело може постепенно да се трансформира и в Неговото име да настъпи съответната промяна. Нито едно име не може да Го представи напълно, но всички имена, с които наричаме Бог, са способни да Го представят, а делото,

което Той върши във всяка епоха, представя Неговия нрав. Да предположим, че когато настъпят последните дни, Богът, Когото съзираш, е още Исус. Нещо повече, Той е възседнал бял облак и още има облика на Исус, а думите, които изрича, са още тези на Исус: „Трябва да обичате ближния си като себе си, трябва да постите и да се молите, да обичате враговете си, както цените собствения си живот, да проявявате търпимост към другите, да бъдете търпеливи и смирени. Трябва да изпълните всички тези неща и само тогава можете да бъдете Мои ученици. И като вършите всички тези неща, можете да влезете в Моето царство“. Не е ли това делото на Епохата на благодатта? Не са ли тези Негови думи пътят на Епохата на благодатта? Как бихте се почувствали, ако трябваше да чуете тези думи? Нямаше ли да почувствате, че това още е делото на Исус? Няма ли това да е дублиране на Неговото дело? Би ли могъл човек да намери радост в това? Може би си мислите, че Божието дело може да остане само такова, каквото е сега, и не може да се развива по-нататък, че Бог не е толкова могъщ, че вече няма никакво ново дело и е достигнал предела на Своята сила. Преди две хиляди години е имало Епоха на благодатта и две хиляди години по-късно Бог все още проповядва пътя на Епохата на благодатта и все още насърчава хората да се покаят. Хората биха казали: „Боже, Ти имаш само ограничена власт. Мислех си, че трябва да Си много по-мъдър, Ти обаче познаваш само кротостта и се интересуваш единствено от дълготърпението. Ти знаеш само как да обичаш врага Си и нищо повече“. В съзнанието на човека Бог винаги ще бъде такъв, какъвто е бил в Епохата на благодатта, и човекът винаги ще вярва, че на Бог са присъщи любовта и състраданието. Мислиш ли, че Божието дело винаги ще тъпче на едно и също място? Е, на този етап от Божието дело Той няма да бъде разпънат на кръст и всичко, което виждате и с което влизате в контакт, ще бъде различно от това, което сте си представяли и чували. Днес Бог няма досег с фарисеите, нито пък позволява на света да знае, а тези, които Го познават, сте само вие, които Го следвате, защото Той няма да бъде разпнат отново. По време на Епохата на благодатта Исус проповядвал открито по цялата земя в името на Своего дело на благовестие. Той влязъл в досег с фарисеите заради делото на разпятието. Ако не го беше направил и властимащите не бяха узнали за Него, как Исус щеше да бъде осъден, а след това предаден и прикован на кръста? И така, Той влезе в досег с фарисеите заради разпятието. Днес Той работи тайно, за да избегне изкушенията. В двете въплъщения на Бог делото и значението са различни, а обстановката също е различна, така че как би могло делото, което Той върши, да е абсолютно същото?

Възможно ли е името на Исус — „Бог с нас“ — да представя Божия нрав в неговата пълнота? Може ли то да изразява напълно Бог? Ако някой каже, че Бог може да се нарича само Исус и не може да има друго име, защото Бог не може да промени Своя нрав, то такива думи са истинско богохулство! Мислиш ли, че името

Исус — „Бог с нас“ — само по себе си може да представи Бог в цялата Му пълнота? Бог може да бъде наречен с много имена, но сред тези много имена няма нито едно, което да може да обхване всичко, което е в Бог; няма нито едно име, което да може да представи напълно Бог. И така, Бог има много имена, но тези много имена не могат да изразят напълно Божиия нрав, защото Божият нрав е толкова богат, че просто не е по силите на човека да Го познае. Използването на човешкия език по никакъв начин не дава на човека възможността да обхване напълно Бог. Човек разполага само с ограничен речник, за да обхване всичко, което знае за Божиия нрав: велик, почитан, чудесен, непостижим, възвишен, свят, праведен, мъдър и т.н. Толкова много думи! Този ограничен речник не е в състояние да опише малкото, на което човекът е станал свидетел по отношение на Божиия нрав. По-късно много хора са добавяли думи, които от тяхна гледна точка са описвали по-добре пламъка в сърцата им: Бог е толкова велик! Бог е толкова свят! Бог е толкова красив! Днес подобни човешки изказвания са стигнали своя връх, но човекът все още не е в състояние да се изрази ясно. И така, за човека Бог има много имена, но няма едно-единствено име и това е така, защото Божието битие е толкова изобилно, а езикът на човека е толкова беден. Една конкретна дума или име нямат способността да представят Бог в Неговата пълнота. Мислиш ли, че е възможно да се определи име на Бог? Бог е толкова велик и толкова свят, но въпреки това не Му позволяваш да променя името Си във всяка нова епоха? Затова във всяка епоха, в която Бог лично върши Своето дело, Той използва име, което подхожда на епохата, за да обхване делото, което възнамерява да извърши. Той използва това конкретно име, което притежава времево значение, за да представи Своя нрав в тази епоха. Ето как Бог използва човешкия език, за да изрази собствения Си нрав. Въпреки това много хора, които са имали духовни преживявания и лично са виждали Бог, смятат, че това конкретно име не е в състояние да представи Бог в Неговата цялост — уви, това няма как да се избегне! — така че човек вече не се обръща към Бог с каквото и да е име, а Го нарича просто „Бог“. Човешкото сърце изглежда любящо, но е изпълнено и с много противоречия, защото човек не знае как да обясни Бог. Това, което е Бог, е толкова изобилно, че е просто невъзможно да бъде описано. Няма нито едно име, което да обобщи Божиия нрав, и няма нито едно име, което да опише всичко, което Бог притежава и Кой е Той. Ако Ме попитат: „Какво точно е името, което Ти използваш?“ — ще отговоря: „Бог е Бог!“. Дали това не е най-доброто име за Бог? Не е ли това най-доброто обобщение на Божиия нрав? Тогава защо изразходвате толкова много усилия в търсене на Божието име? Защо да си блъскате главата, да се лишавате от храна и сън, и всичко това заради едно име? Ще дойде ден, в който Бог няма да се нарича Йехова, Исус или Месия — Той просто ще бъде Създателят. Тогава ще настъпи краят на всички имена, които Той е приемал на земята, защото делото Му на земята ще приключи, след което Той няма да има име. Когато всички неща

преминат под властта на Създателя, защо да Го наричаме с изключително подходящо, но непълно име? Все още ли търсиш Божието име? Все още ли дръзваш да твърдиш, че Бог се нарича само Йехова? Все още ли се осмеляваш да твърдиш, че Бог може да се нарича само Исус? Можеш ли да понесеш греха на хула спрямо Бог? Трябва да знаеш, че първоначално Бог не е имал име. Той е приел едно, две или много имена само защото е трябвало да върши делото Си и да управлява човечеството. Каквото и да е името, с което Го наричаме, то не е ли свободно избрано от Него Самия? Нужно ли е вие, едно от Неговите създания, да решавате това? Името, с което наричаме Бог, съответства на онова, което човек може да възприеме на човешки език, но това име не е нещо, което човек може да обхване. Можеш само да кажеш, че има Бог на небето, че Той се нарича Бог, че Той е Самият Бог, Който има велика сила. Той е толкова мъдър, толкова възвишен, толкова чуден, толкова загадъчен, толкова всемогъщ, че не можеш да кажеш нищо повече; тази малка част е всичко, което можеш да знаеш. При това положение може ли името Исус само по себе си да представлява Бог? Когато настъпят последните дни, макар че Бог все още е Този, Който върши Своето дело, Неговото име трябва да се промени, защото това вече е друга епоха.

След като Бог е най-великият в цялата вселена и в горното царство, може ли Той да обясни напълно Себе Си, използвайки образа на плътта? Бог се облича в плът, за да осъществи един етап от Своето дело. Този образ на плътта няма никакво особено значение, не е свързан с отминаването на епохите, нито пък с Божия нрав. Защо Исус не е позволил образът Му да остане? Защо не е позволил на човека да нарисува Неговия образ, за да може той да бъде предаден на следващите поколения? Защо не е позволил на хората да разпознаят, че Неговият образ е образът на Бог? Въпреки че образът на човека е създаден по Божия образ, възможно ли е външният вид на човека да представлява възвишения образ на Бог? Когато Бог става плът, Той просто слиза от небето в конкретна плът. Неговият Дух слиза в плът, чрез която Той извършва делото на Духа. Духът е този, който се изразява в плътта, и Духът е този, който върши Своето дело в плътта. Делото, извършено в плътта, напълно представя Духа, а плътта съществува заради делото, но това не означава, че образът на плътта е заместител на истинския образ на Самия Бог — не това е целта и смисълът на Божието въплъщение. Той става плът само за да може Духът да намери жилище, подходящо за Неговото дело, за да може по-добре да върши делото Си в плът, за да могат хората да видят делата Му, да разберат нрава Му, да чуят думите Му и да познаят чудото на Неговото дело. Името Му представлява Неговия нрав, делото Му представлява Неговата личност, но Той никога не е казвал, че появата Му в плът представлява Неговия образ — това са просто човешки представи. И така, ключовите моменти на Божието въплъщение са Неговото име, Неговото дело, Неговият нрав и Неговият пол. Бог ги използва, за да представи Своето управление в тази епоха.

Появата Му в плът няма никаква връзка с Неговото управление, а е само за целите на Неговото дело в своето време. И все пак не е възможно въплътеният Бог да няма конкретен външен вид и затова Той избира подходящото семейство, за да определи Своя външен вид. Ако външният вид на Бог имаше значение при представяването Му, тогава всички, които притежават черти на лицето, подобни на Неговите, също щяха да представляват Бог. Не би ли било това очевидна заблуда? Портретът на Исус е нарисуван от човек, за да може човекът да Му се покланя. По онова време не е имало специални напътствия от Светия Дух и затова човекът е предал този измислен портрет до наши дни. Всъщност според първоначалния Божи замисъл човекът не е трябвало да прави това. Единствено ревността на човека е станала причина портретът на Исус да остане до днес. Бог е Дух и човек никога не може да предаде всичко, което в крайна сметка представлява Неговият образ. Неговият образ може да бъде представен единствено чрез Неговия нрав. Не можеш да си представиш как е изглеждал Неговият нос, уста, очи и коса. Когато Йоан получил откровението, той видял образа на Човешкия Син: от устата Му излизал двуостър меч, очите Му били като огнен пламък, главата и косата Му — бели като бяла вълна, нозете Му — като полиран бронз, а около кръста Му бил препасан златен пояс. Въпреки че думите на Йоан са много ярки, образът на Бог, Който той описва, не е образ на сътворено същество. Това, което видял, било само видение и не било образ на човек от материалния свят. Йоан имал видение, но не видял истинския вид на Бог. Образът на плътта на въплътения Бог е образ на сътворено същество и не е способен да отрази Божия нрав в неговата пълнота. Когато Йехова създал човека, Той казал, че го е направил по Свой образ и е създал мъж и жена. Тогава Той казал, че е създал мъжа и жената по Божия образ. Въпреки че образът на човека прилича на Божия образ, това не може да се тълкува в смисъл, че външният вид на човека е Божият образ. Нито пък можеш да използваш човешкия език, за да опишеш напълно Божия образ, защото Бог е толкова възвишен, толкова велик, толкова удивителен и непостижим!

Когато Исус дошъл да върши Своего дело, това ставало под ръководството на Светия Дух; Той действал според желанието на Светия Дух, а не според старозаветната Епоха на закона или според делото на Йехова. Въпреки че делото, което Исус дошъл да извърши, не било да се спазват законите на Йехова или заповедите на Йехова, техният източник бил един и същ. Делото, което Исус вършил, представлявало името на Исус и представлявало Епохата на благодатта; що се отнася до делото, извършено от Йехова, то представлявало Йехова и представлявало Епохата на закона. Тяхното дело било дело на един Дух в две различни епохи. Делото, извършено от Исус, можело да представлява само Епохата на благодатта, а делото, извършено от Йехова, можело да представлява само старозаветната Епоха на закона. Йехова само ръководел народа на Израил

и Египет и всички страни извън Израил. Делото на Исус в новозаветната Епоха на благодатта било дело на Йехова, което се извършвало под името на Исус, защото Той направлявал тази епоха. Ако кажеш, че делото на Исус се основавало на делото на Йехова и че Исус не започнал никакво ново дело, а че всичко, което вършил, било в хармония с думите на Йехова, в хармония с делото на Йехова, а също и с пророчествата на Исаия — тогава Исус не би бил Бог, станал плът. Ако Той беше вършил делото Си по този начин, Той щеше да бъде апостол или работник от Епохата на закона. Ако е така, както казваш, тогава Исус не би могъл да постави началото на една епоха, нито пък да върши някакво друго дело. По същия начин Светият Дух по принцип трябва да върши делото Си чрез Йехова и освен чрез Йехова, Светият Дух не би могъл да върши никакво ново дело. Неправилно е човек да разбира делото на Исус по този начин. Ако човек вярва, че делото, извършено от Исус, е било извършено според думите на Йехова и пророчествата на Исаия, тогава бил ли е Исус въплътен Бог или е бил един от пророците? Според този възглед не е имало Епоха на благодатта и Исус не е бил въплътен Бог, тъй като делото, което е извършил, не може да представлява Епоха на благодатта, а може да представлява само старозаветната Епоха на закона. Новият период можел да настъпи само когато Исус дошъл, за да извърши ново дело, да започне нова епоха, да излезе извън рамките на делото, което Йехова бил извършил по-рано в Израил, и да извърши Своего дело не според делото, което Йехова бил извършил в Израил, нито според старите Му заповеди, нито според никакви предписания, а да извърши новото дело, което трябвало да извърши. Самият Бог идва, за да започне епохата, и Самият Бог идва, за да доведе епохата до край. Човекът е неспособен да извърши делото по започване или завършване на епохата. Ако след идването Си Исус не беше довел до край делото на Йехова, това би било доказателство, че Той е просто човек и не е способен да представлява Бог. Тъкмо защото Исус дошъл и завършил делото на Йехова, продължил делото на Йехова и освен това извършил Своего собствено дело, едно ново дело, доказва, че това била нова епоха и че Исус бил Самият Бог. Те извършили два ясно разграничени етапа на делото. Единият етап протичал в храма, а другият — извън храма. Единият етап бил да насочи живота на човека в съответствие със закона, а другият — да принесе жертва за грях. Тези два етапа на делото се различавали значително; това отделя новата епоха от старата и е напълно правилно да се каже, че това са две различни епохи. Мястото на Тяхното дело било различно, съдържанието на Тяхното дело било различно, целта на Тяхното дело била различна. В такъв случай те могат да бъдат разделени на две епохи: Нов и Стар Завет, тоест нова и стара епоха. Когато Исус дошъл, Той не влязъл в храма, което доказва, че епохата на Йехова е приключила. Той не отишъл в храма, защото делото на Йехова в храма било завършено и нямало нужда да се върши отново, а да се върши отново би означавало да се повтори. Само като

напуснел храма, предприемайки ново дело и започвайки ново пътуване извън храма, Той можел да доведе Божието дело до неговата връхна точка. Ако Той не бил напуснал храма, за да извърши Своео дело, Божието дело щяло да остане в застой върху основите на храма и нямало да настъпи нова промяна. Затова, когато Исус дошъл, Той не влязъл в храма и не извършил Своео дело в храма. Той вършил делото Си извън храма и като водил учениците Си, бил свободен да върши Своео дело. Излизането на Бог от храма, за да върши делото Си, означавало, че Бог има нов план. Неговото дело трябвало да се извършва извън храма и това трябвало да бъде ново дело, чието естество нямало да бъде ограничено. Идването на Исус сложило край на делото на Йехова през старозаветната епоха. Въпреки че Те били наречени с две различни имена, един и същ Дух извършил двата етапа на делото, а извършеното дело било непрекъснато. Тъй като името било различно и съдържанието на делото било различно, възрастта е била различна. Когато дошъл Йехова, това била епохата на Йехова, а когато дошъл Исус, това била епохата на Исус. И така, винаги когато Бог идва, Той се нарича с едно име, представлява една епоха и започва нов път. И на всеки нов път Той приема ново име, което показва, че Бог е винаги нов и никога не е същият и че Неговото дело непрекъснато напредва. Историята винаги се движи напред и Божието дело също винаги се движи напред. За да може Неговият шестхилядолетен план за управление да достигне своя край, Божието дело трябва да продължи да се движи напред. Всеки ден Бог трябва да върши ново дело, всяка година Той трябва да върши ново дело; Той трябва да постави началото на нови пътища, на нови епохи, да започне ново и по-голямо дело и заедно с това носи нови имена и ново дело. Всяка минута Божият Дух върши ново дело и никога не се придържа към старите методи или правила. Неговото дело също така никога не спира, а се извършва във всеки един момент. Ако кажеш, че делото на Светия Дух е неизменно, то тогава защо Йехова поиска от свещениците да Му служат в храма, но Исус не влезе в храма, въпреки че при идването Му народът също казваше, че Той е първосвещеник и че е от Давидовия дом, първосвещеник и велик Цар? И защо не принесе жертви? Да влезеш в храма или да не влезеш в храма — не е ли всичко това делото на Самия Бог? Ако, както си въобразява човек, Исус дойде отново и в последните дни Той все още ще се нарича Исус и все така ще дойде на бял облак, слизайки при хората в образа на Исус — това няма ли да е повторение на Неговото дело? Може ли Светият Дух да се придържа към старите неща? Всичко, в което човекът вярва, са само представи, и всичко, което човекът разбира буквално, и всичко, което отговаря на въображението му, е в противоречие с принципите на работа на Светия Дух и несъвместимо с Божиите намерения. Бог не действа по този начин; Бог не е толкова неразумен и глупав и Неговото дело не е толкова просто, колкото си го представяш. Според всички човешки фантазии Исус ще се появи, възседнал облак, и ще слезе сред вас. Вие ще Го видите и Той,

седнал на облака, ще ви съобщи, че е Исус. Ще видите и следите от гвоздеи по ръцете Му и ще разберете, че Той е Исус. Той ще ви спаси отново и ще бъде вашият могъщ Бог. Той ще ви спаси, ще ви даде ново име и ще даде на всеки от вас бяло камъче, след което ще ви позволи да влезете в Небесното царство и да бъдете приети в Небето. Не са ли такива вярвания човешки представи? Бог действа ли в съответствие с човешките вярвания или действа противно на човешките вярвания? Нима всички човешки представи не идват от Сатана? Не е ли цялото човечество покварено от Сатана? Ако Бог вършеше делото Си според човешките представи, нямаше ли да е Сатана? Нямаше ли да бъде като Своите собствени създания? Тъй като Неговите създания са били покварени от Сатана до такава степен, че човек се е превърнал във вълпъщение на Сатана, ако Бог действаше според делата на Сатана, нямаше ли да бъде в съюз със Сатана? Как човек може да разбере Божието дело? Следователно Бог никога не действа според човешкото разбиране и винаги действа различно от това, което си представяш. Има хора, които говорят така, сякаш Самият Бог е казал, че ще се появи на облак. Вярно е, че Самият Бог е казал това, но знаеш ли, че тайните на Бог са непонятни за човека? Знаеш ли, че никой човек не може да обясни Божиите думи? Сигурен ли си извън всякакво съмнение, че Светият Дух те е просветил и осветил? Сигурно Светият Дух не ти го е показал по такъв директен начин? Наистина ли това са инструкции от Светия Дух или само въображението ти те кара да мислиш така? Ти каза: „Това е казано от Самия Бог“. Но ние не можем да използваме собствените си възприятия и ума си, за да измерваме Божиите думи. Вземете думите на Исая — можеш ли да обясниш думите му с пълна увереност? Осмеляваш ли се да обясниш думите му? След като не се осмеляваш да обясниш думите на Исая, защо се осмеляваш да обясниш думите на Исус? Кой е по-висш — Исус или Исая? Тъй като отговорът е Исус, защо се осмеляваш да обясниш думите на Исус? Ще ти каже ли Бог предварително за Своето дело? Нито едно създание — дори небесните пратеници, дори Човешкият Син — не може да знае, така че как можеш да знаеш ти? Човекът е твърде ограничен. Най-важното нещо за вас сега е да познавате трите етапа на делото. От делото на Йехова до делото на Исус и от Неговото дело — до делото на сегашния етап — тези три етапа в един непрекъснат процес обхващат цялата ширина на Божието управление и всички те са дело на един Дух. От сътворението на света Бог винаги е действал, управлявайки човечеството. Той е Началото и Краят, Той е Първият и Последният, Той е Този, Който започва дадена епоха, и Този, Който довежда дадена епоха до край. Тези три етапа на работа в различни епохи и места несъмнено са дело на един Дух. Всички, които разделят тези три етапа, се противопоставят на Бог. Сега трябва да разбереш, че цялото дело, от първия етап до наши дни, е дело на един Бог, дело на един Дух. И в това не може да има никакво съмнение.

ОТНОСНО БИБЛИЯТА (1)

Как трябва да се подхожда към Библията в рамките на вярата в Бог? Това е принципен въпрос. Защо беседваме по този въпрос? Защото в бъдеще ще разпространявате Евангелието и ще разгръщате делото на Епохата на царството и не е достатъчно само да можете да говорите за делото на Бог днес. За да разширите Неговото дело, е по-важно да можете да разсейвате старите религиозни представи и старите начини на вярване на хората и да ги оставяте напълно убедени — а за да постигнете това, трябва да имате връзка с Библията. В продължение на много години традиционният начин на вярване на хората (този на християнството — една от трите основни религии в света) е четенето на Библията; отклонението от Библията не е вяра в Господ, отклонението от Библията е хетеродоксалност и ерес и дори когато хората четат други книги, в основата на тези книги трябва да лежи обяснението на Библията. Това означава, че ако вярваш в Господ, тогава трябва да четеш Библията и освен на нея не трябва да се покланяш на никоя книга, която не е свързана с Библията. Ако направиш това, значи предаваш Бог. Откакто съществува Библията, вярата на хората в Господ е била вярата в Библията. Вместо да се казва, че хората вярват в Господ, по-добре е да се казва, че вярват в Библията; вместо да се казва, че са започнали да четат Библията, по-добре е да се казва, че са започнали да вярват в Библията; и вместо да се казва, че са се върнали пред Господ, по-добре е да се казва, че са се върнали пред Библията. Така хората се покланят на Библията, сякаш тя е Бог или жизнената им сила, и да я загубят би било все едно да загубят живота си. Хората смятат, че Библията е толкова висша, колкото и Бог, а има и такива, които я смятат за по-висша от Бог. Ако хората са лишени от делото на Светия Дух, ако не могат да почувстват Бог, те могат да продължат да живеят, но веднага щом изгубят Библията или известните глави и цитати от Библията, те сякаш губят живота си. И така, веднага щом хората повярват в Господ, те започват да четат Библията, да я учат наизуст, и колкото повече от Библията успяват да запомнят, толкова повече това доказва, че обичат Господ и имат голяма вяра. Всички онези, които са чели Библията и могат да говорят за нея на другите, са добри братя и сестри. През всичките тези години вярата и предаността на хората към Господ са се измервали според степента на разбиране на Библията. Повечето хора просто не разбират защо трябва да вярват в Бог, нито как да вярват в Него, и не правят нищо друго, освен сляпо да търсят ключове, за да декодират главите от Библията. Хората никога не са следвали посоката на делото на Светия Дух; открай време те не са правели нищо друго, освен неистово да изучават и изследват Библията и никой никога не е открил по-ново дело на Светия Дух извън рамките на Библията. Никой никога не се е отклонявал от Библията, нито пък се е осмелявал да го направи. През всичките тези години хората са изучавали Библията, измислили са

толкова много обяснения и са положили толкова много труд в това; освен това те имат много различия в мненията си за Библията, които обсъждат безконечно, така че днес са се формирали над две хиляди различни вероизповедания. Всички те искат да намерят някакви специални обяснения или по-дълбоки тайни в Библията, искат да я изследват и да открият в нея предисторията на делото на Йехова в Израел, предисторията на делото на Исус в Юдея или други тайни, които не са известни на никого друго. Подходът на хората към Библията е смесица от вманиачаване и вяра и никой не може да бъде напълно наясно с вътрешната история или същността на Библията. И така, днес хората все още изпитват неописуемо чувство на удивление, когато става дума за Библията, а вманиачаването в нея е още по-голямо и вярата в нея е още по-голяма. Днес всички искат да намерят в Библията пророчествата за делото на последните дни, искат да открият какво дело върши Бог през последните дни и какви знамения има за последните дни. По този начин поклонението на хората пред Библията става все по-ревностно и колкото повече приближават последните дни, толкова по-сляпо става тяхното доверие към библейските пророчества, особено към тези за последните дни. С такава сяпа вяра в Библията, с такова доверие в Библията те нямат желание да търсят делото на Светия Дух. В представите си хората смятат, че само Библията може да донесе делото на Светия Дух, че само в Библията могат да се открият стъпките на Бог, че само в Библията са скрити тайните на Божието дело, че само Библията — а не други книги или хора — може да изясни всичко за Бог и цялото Му дело, че Библията може да донесе делото на небето на земята и че Библията може да започва и да завършва епохите. С тези представи хората не са склонни да търсят делото на Светия Дух. И така, независимо от това колко много е помагала Библията на хората в миналото, тя се е превърнала в пречка за най-новото Божие дело. Без Библията хората могат да търсят стъпките на Бог на други места, но днес Неговите стъпки са ограничени до рамките на Библията и разширяването на границите на Неговото последно дело е станало двойно по-трудно, превърнало се е в тежка задача. Всичко това се дължи на известните глави и цитати от Библията, както и на различните пророчества в нея. Библията се е превърнала в идол в съзнанието на хората, превърнала се е в главоблъсканица в техните умове и те просто не са способни да повярват, че Бог може да работи извън Библията, не са способни да повярват, че хората могат да намерят Бог извън Библията, а още по-малко са способни да повярват, че Бог може да се отклони от Библията по време на последното дело и да започне наново. За хората това е немислимо; те не могат да го повярват, нито да си го представят. Библията се е превърнала в голяма пречка за приемането на новото Божие дело от хората, а също и в трудност за разширяването от Бог на това ново дело. Ето защо ако не разбирате вътрешната история на Библията, вие няма да можете нито да разпространявате успешно Евангелието, нито да свидетелствате за новото дело.

Въпреки че днес не четете Библията, вие все още сте изключително благосклонни към нея, тоест Библията може и да не е в ръцете ви, но много от представите ви идват от нея. Вие не разбирате произхода на Библията или вътрешната история на предишните два етапа на Божието дело. Въпреки че не четете често Библията, трябва да я разбирате, трябва да постигнете правилно познаване на Библията и само така ще можете да разберете какво представлява шестхилядолетният план за управление на Бог. Ще използвате тези неща, за да спечелите хората на своя страна, да ги накарате да признаят, че този поток е истинският път, да ги накарате да признаят, че пътят, по който вървите днес, е пътят на истината, че той е направляван от Светия Дух и че не е започнат от никой човек.

След като Бог извърши делото на Епохата на закона, беше създаден Старият завет и тогава хората започнаха да четат Библията. След като Исус дойде, Той извърши делото на Епохата на благодатта, а Неговите апостоли написаха Новия завет. Така бяха създадени Старият и Новият завет на Библията и дори до днес всички, които вярват в Бог, четат Библията. Библията е историческа книга. Разбира се, тя съдържа и някои от предсказанията на пророците, а тези предсказания в никакъв случай не са история. Библията се състои от няколко части — тя не е само пророчества, не е само делото на Йехова, нито пък само посланията на Павел. Ти трябва да знаеш от колко части се състои Библията; Старият завет съдържа Битие, Изход..., а освен това има и книги с пророчества, които са написани от пророците. Накрая Старият завет завършва с Книгата на Малахия. В Стария завет е записано делото на Епохата на закона, която беше ръководена от Йехова; от Битие до Книгата на Малахия той е изчерпателен запис на цялото дело на Епохата на закона. Това означава, че в Стария завет е записано всичко, което е преживяно от хората, напътствани от Йехова в Епохата на закона. По време на старозаветната Епоха на закона големият брой пророци, издигнати от Йехова, изричаха пророчества от Негово име, даваха наставления на различни племена и народи и предсказваха делата, които Йехова щеше да извърши. Всички издигнати хора бяха получили Духа на пророчеството от Йехова: те можеха да виждат виденията от Йехова и да чуват гласа Му; така те бяха вдъхновени от Него и написаха пророчества. Делото, което вършеха, беше израз на гласа на Йехова, израз на пророчеството на Йехова, а делото на Йехова по онова време беше просто да напътства хората, като използва Духа; Той не стана плът и хората не видяха лицето Му. Така Той издигна много пророци, които да вършат делото Му, и им даде послания, които те предаваха на всяко племе и род на Израел. Тяхното дело беше да изричат пророчества, а някои от тях записваха наставленията, които Йехова им даваше, за да ги покажат на другите. Йехова издигна тези хора, за да изричат пророчества, да предсказват бъдещите дела или делата, които предстояха да бъдат извършени по онова време, така че хората да могат да видят удивителността и мъдростта на Йехова. Тези книги с пророчества бяха доста

различни от другите книги на Библията; те бяха думи, изречени или написани от онези, на които беше даден Духът на пророчеството — от онези, които бяха получили видения или глас от Йехова. Освен книгите с пророчества всичко останало в Стария завет се състои от записи, направени от хората, след като Йехова беше завършил Своето дело. Тези книги не могат да заместят предсказанията, изречени от пророците, които бяха издигнати от Йехова, точно както Битие и Изход не могат да се сравняват с Книгата на Исая и Книгата на Даниил. Пророчествата бяха изречени, преди делото да бъде извършено, а междувременно другите книги бяха написани, след като делото беше завършено — на това бяха способни хората. Пророците от онова време бяха вдъхновени от Йехова и изрекоха някои пророчества, изговориха много думи и предрекоха нещата от Епохата на благодатта, както и унищожението на света в последните дни — делото, което Йехова планираше да извърши. Всички останали книги са запис на делото, което Йехова извърши в Израел. Така че когато четете Библията, вие четете най-вече за това, което Йехова направи в Израел; Старият завет на Библията записва основно делото на Йехова — как Йехова напътства Израел, как използва Мойсей, който изведе израилтяните от Египет, отърва ги от оковите на фараона и ги отведе в пустинята, след което те влязоха в Ханаан и всичко след това беше техният живот в Ханаан. Ако оставим тези неща настрана, всичко друго е съставено от записи за делото на Йехова в Израел. Всичко записано в Стария завет е делото на Йехова в Израел, това е делото, което Йехова извърши в земята, в която създаде Адам и Ева. От момента, в който Бог официално започна да ръководи хората на земята след Ной, всичко, което е записано в Стария завет, е делото на Израел. А защо не е записано никакво дело освен делото на Израел? Защото земята на Израел е люлката на човечеството. В началото нямаше други страни освен Израел и Йехова не вършеше Своите дела на друго място. Ето защо това, което е записано в Стария завет на Библията, е единствено Божието дело в Израел по онова време. Думите, изречени от пророците, от Исая, Даниил, Йеремиа и Йезекиил ... техните думи предсказват друго Негово дело на земята, те предсказват делото на самия Бог Йехова. Всичко това дойде от Бог, то беше дело на Светия Дух и освен тези книги на пророците, всичко останало е запис на преживяванията на хората, свързани с делото на Йехова по онова време.

Делото на сътворението беше извършено преди появата на човечеството, но книгата Битие дойде едва след появата на човечеството; това беше книга, написана от Мойсей по време на Епохата на закона. Това е като нещата, които се случват между вас днес: след като се случат, вие ги записвате, за да ги покажете на хората в бъдещето, а за хората от бъдещето нещата, които сте записали, са събития от миналото — те не са нищо повече от история. Това, което е записано в Стария завет, е делото на Йехова в Израел, а това, което е записано в Новия завет, е делото на Исус в Епохата на благодатта; тези записи документират

делото, извършено от Бог в две различни епохи. Старият завет документира делото на Бог през Епохата на закона, което означава, че Старият завет е историческа книга, докато Новият завет е резултат от делото на Епохата на благодатта. Когато започна новото дело, Новият завет също остаря — следователно Новият завет също е историческа книга. Разбира се, Новият завет нито е толкова систематичен, колкото Стариия завет, нито отразява толкова много неща. Цялото изобилие от думи, изречени от Йехова, е записано в Стариия завет на Библията, докато само някои от думите на Исус са записани в четирите евангелия. Разбира се, Исус също извърши много дела, но те не са подробно описани. Записаното в Новия завет е по-малко поради обема работа, която Исус извърши; количеството работа, която Той извърши за три години и половина на земята, както и работата на апостолите, беше много по-малко от работата на Йехова. Поради това в Новия завет има по-малко книги, отколкото в Стариия завет.

Каква книга е Библията? Стариият завет е Божието дело по време на Епохата на закона. В Стариия завет на Библията е записано цялото дело на Йехова по време на Епохата на закона, както и Неговото дело на сътворението. Целият Стар завет е запис на делото, извършено от Йехова, и накрая разказите за делото на Йехова завършват с Книгата на Малахия. В Стариия завет има записи на две дела, извършени от Бог: едното е делото на сътворението, а другото е постановяването на закона. И двете бяха дела, извършени от Йехова. Епохата на закона представлява делото, извършено под името на Бог Йехова; това е цялото дело, извършено главно под името на Йехова. Така в Стариия завет е записано делото на Йехова, а в Новия завет е записано делото на Исус — дело, което беше извършено главно под името на Исус. Значението на името на Исус и делото, което Той извърши, са записани предимно в Новия завет. По време на старозаветната Епоха на закона Йехова построи храма и олтара в Израел, ръководи живота на израилтяните на земята, доказвайки, че те са Неговия избран народ, първата група хора, които Той избра на земята и които бяха по Неговото сърце, първата група, която Той лично води. Дванадесетте племена на Израел бяха първите избраници на Йехова и затова Той винаги работеше в тях, чак до края на делото на Йехова от Епохата на закона. Вторият етап от делото беше делото на Епохата на благодатта от Новия завет и то беше извършено сред еврейския народ, сред едно от дванадесетте племена на Израел. Обхватът на това дело беше по-малък, защото Исус беше Бог, който стана плът. Исус работи само в земите на Юдея и само три години и половина; ето защо става невъзможно това, което е записано в Новия завет, да надмине количеството работа, записано в Стариия завет. Делото на Исус от Епохата на благодатта е записано главно в четирите евангелия. Пътят, по който вървяха хората от Епохата на благодатта, беше пътят на най-повърхностните промени в техния живот нрав, повечето от които са записани в посланията. Посланията показват как действаше Светият Дух

по онова време. (Разбира се, независимо от това дали Павел беше порицан или сполетян от нещастие, в делата, които вършеше, той беше наставляван от Светия Дух, той беше човек, използван от Светия Дух по онова време; Петър също беше използван от Светия Дух, но той не свърши толкова много работа, колкото Павел. Въпреки че в работата на Павел имаше човешки несъвършенства, от посланията, които той написа, може да се види как действаше Светият Дух по онова време. Пътят, който Павел извървя, беше правилен и верен и това беше пътят на Светия Дух.)

Ако искаш да познаеш делото на Епохата на закона и да узнаеш как израилтяните следваха пътя на Йехова, трябва да прочетеш Стария завет; ако искаш да разбереш делото на Епохата на благодатта, трябва да прочетеш Новия завет. Но как да познаеш делото на последните дни? Трябва да приемеш ръководството на днешния Бог и да навлезеш в днешното дело, защото това е новото дело и никой досега не го е записал в Библията. Днес Бог е станал плът и е определил други избраници в Китай. Бог работи в тези хора, Той продължава делото Си на земята и продължава с това, което идва след делото на Епохата на благодатта. Днешното дело е път, по който човекът никога не е вървял, и път, който никой никога не е виждал. Това е дело, което никога не е извършвано преди — то е най-новото Божие дело на земята. Следователно дело, което никога не е било извършвано преди, не е история, защото сега е настояще и това дело тепърва трябва да се превърне в минало. Хората не знаят, че Бог е извършил по-велико, по-ново дело на земята, при това извън Израел, че то вече е излязло извън обхвата на Израел и извън рамките на предсказанията на пророците, че това е ново и великолепно дело извън пророчествата; то е по-ново дело отвъд пределите на Израел и е дело, което хората не могат нито да възприемат, нито да си представят. Как би могла Библията да съдържа изрични записи за такова дело? Кой би могъл да запише предварително и без пропуски всяка частица от днешното дело? Кой би могъл да запише това по-могъщо и по-мъдро дело, което не се подчинява на условностите, в тази мухлясала стара книга? Делото на днешния ден не е история, така че ако искаш да вървиш по новия път на днешния ден, трябва да се отклониш от Библията, трябва да излезеш извън рамките на книгите с пророчества или историята в Библията. Само тогава ще можеш да вървиш както подобава по новия път и само тогава ще можеш да навлезеш в новото царство и в новото дело. Трябва да разбереш защо днес от теб се иска да не четеш Библията, защо има друго дело, което е отделно от Библията, защо Бог не търси по-нова, по-подробна практика в Библията и защо вместо това има по-могъщо дело извън рамките на Библията. Това е всичко, което трябва да разберете. Трябва да разбираш разликата между старото и новото дело и дори да не четеш Библията, трябва да умееш да я анализираш; в противен случай ще продължаваш да боготвориш Библията и ще ти е трудно да навлезеш в новото дело и да

преминеш през новите промени. След като има по-висш път, защо да изучаваш този низш, остарял път? След като има по-нови слова и по-ново дело, защо да живееш сред старите исторически записи? Новите слова могат да те поддържат, което доказва, че това е новото дело; старите записи не могат да те заситят или да задоволят настоящите ти нужди, което доказва, че те са история, а не делото на днешния ден. Най-висшият път е най-новото дело, а при новото дело, колкото и висш да е пътят на миналото, той е просто история, към която хората поглеждат, и независимо, че има стойност като справка, той все пак е старият път. Въпреки че е записан в „свещената книга“, старият път е история; въпреки че не е записан в „свещената книга“, новият път е тук и сега. Този път може да те спаси и този път може да те промени, защото това е делото на Светия Дух.

Вие трябва да разбирате Библията — това дело е крайно необходимо! Днес не е нужно да четеш Библията, защото в нея няма нищо ново — всичко е старо. Библията е историческа книга и ако ти беше ял и пил Стария завет през Епохата на благодатта — ако беше приложил на практика това, което се изискваше по времето на Стария завет през Епохата на благодатта — Исус щеше да те отхвърли и да те осъди; ако беше приложил Стария завет към делото на Исус, ти щеше да бъдеш фарисей. Ако днес събереш Стария и Новия завет заедно, за да ядеш и пиеш от тях, а и да ги практикуваш, тогава днешният Бог ще те осъди; ти ще си изостанал от днешното дело на Светия Дух! Ако ядеш и пиеш Стария и Новия завет, значи си извън потока на Светия Дух! По времето на Исус, Той водеше евреите и всички онези, които Го следваха според делото на Светия Дух в Него по онова време. Той не приемаше Библията за основа на това, което вършеше, а говореше според делото Си; не обръщаше внимание на това, което казваше Библията, нито пък търсеше в Библията път, по който да води Своите последователи. Още от самото начало на Своето дело Той разпространяваше пътя на покаянието — дума, която изобщо не се споменава в пророчествата на Стария завет. Той не само че не действаше според Библията, но и водеше по нов път и вършеше ново дело. Никога не се позоваваше на Библията, когато проповядваше. През Епохата на закона никой не можеше да извършва Неговите чудеса на изцеление на болни и изгонване на демони. Същото важи и за Неговото дело, Неговите учения и властта и силата на думите Му, които надминаваха всеки човек в Епохата на закона. Исус просто вършеше Своето по-ново дело и въпреки че много хора Го осъждаха с помощта на Библията — и дори използваша Стария завет, за да Го разпнат — Неговото дело надмина Стария завет; ако не беше така, защо хората Го приковаваха на кръста? Не беше ли, защото в Стария завет не се казваше нищо за Неговото учение, за способността Му да изцелява болни и да изгонва демони? Неговото дело беше извършено, за да поведе по нов път, а не за да започне съзнателно битка срещу Библията или съзнателно да отхвърли Стария завет. Той просто дойде, за да извърши Своето служение, да донесе новото дело

на онези, които копнееха за Него и Го търсеха. Той не дойде, за да обясни Стария завет или да отстоява неговото дело. Делото на Исус нямаше за цел да позволи на Епохата на закона да продължи да се развива, тъй като Неговото дело не се съобразяваше с това дали е основано на Библията; Исус просто дойде да извърши делото, което трябваше да извърши. Така Той не обясни пророчествата на Стария завет, нито работи според думите на старозаветната Епоха на закона. Той пренебрегваше написаното в Стария завет, не се интересуваеше дали то е в съгласие с Неговото дело, или не, не се интересуваеше какво знаят другите за делото Му и как го осъждат. Той просто продължи да върши делото, което трябваше да върши, въпреки че много хора използваха предсказанията на старозаветните пророци, за да Го осъдят. На хората им се струваше, че делото Му няма основание и че в него има много неща, които противоречат на записите от Стария завет. Не беше ли това грешка на човека? Необходимо ли е към Божието дело да се прилага доктрина? И трябва ли Бог да работи според предсказанията на пророците? В крайна сметка кое е по-велико: Бог или Библията? Защо Бог трябва да върши делата Си според Библията? Възможно ли е Бог да няма право да излезе извън границите на Библията? Не може ли Бог да се отклони от Библията и да върши други дела? Защо Исус и учениците Му не спазваха съботата? Ако трябваше да практикува, като взема предвид съботата и според заповедите на Стария завет, защо Исус не спазваше съботата, след като дойде, а вместо това изми краката на учениците Си, покри главата Си, разчупи хляба и пи вино? Нима всичко това не липсва в заповедите на Стария завет? Ако Исус почиташе Стария завет, защо наруши тези доктрини? Ти трябва да знаеш кой е бил пръв — Бог или Библията! Като Господар на съботата, не би ли могъл Той да бъде и Господар на Библията?

Работата, извършена от Исус по времето на Новия завет, постави началото на ново дело: Той не работи според делото на Стария завет, нито пък приложи думите, изречени от Йехова в Стария завет. Той извърши Своего собствено дело и то по-ново дело — дело, което беше по-висше от закона. Така Той каза: „Да не мислите, че съм дошъл да разруша закона или пророците? Не съм дошъл да разруша, но да изпълня“. Така, в съответствие с това, което Той завърши, бяха нарушени много от доктрините. В събота, когато водеше учениците през житните ниви, те късаха и ядяха класове; Той не спази съботата и каза: „Човешкият Син е Господар на съботата“. По онова време, според правилата на израилтяните, всеки, който не спазваше съботата, биваше убит с камъни. Исус обаче не влизаше в храма и не спазваше съботата, и Неговото дело не беше извършено от Йехова по времето на Стария завет. По този начин делото, извършено от Исус, надмина старозаветния закон, то беше по-висше от него и не беше в съответствие с него. По време на Епохата на благодатта Исус не работи според старозаветния закон и вече беше нарушил тези доктрини. Но израилтяните се бяха вкопчили яростно в

Библията и осъди Исус — не беше ли това отричане на делото на Исус? Днес религиозният свят също се е вкопчил яростно в Библията, а някои хора казват: „Библията е свещена книга и трябва да се чете“. Други казват: „Божие дело трябва да бъде отстоявано завинаги, Старият завет е Божият завет с израилтяните и не може да бъде отменен, а съботата трябва да се спазва винаги!“. Не са ли смешни? Защо Исус не спазваше съботата? Нима Той съгреши? Кой може напълно да разбере тези неща? Независимо как хората четат Библията, за тях ще бъде невъзможно да опознаят Божие дело, като използват своята способност за разбиране. Те не само няма да придобият чисто познание за Бог, но и представите им ще стават все по-закоравели, така че ще започнат да се противопоставят на Бог. Ако не беше възплъщението на Бог днес, хората щяха да бъдат погубени от своите собствени представи и щяха да умрат сред Божие наказание.

ОТНОСНО БИБЛИЯТА (2)

Библията се нарича още Стар и Нов завет. Знаете ли какво означава „завет“? „Заветът“ в Стариия завет идва от договора на Йехова с народа на Израел, когато Той уби египтяните и спаси израилтяните от фараона. Разбира се, доказателство за този договор беше агнешката кръв, с която бяха намазани горните греди на вратите и чрез която Бог сключи договор с човека, в който се казваше, че всички онези, които имат агнешка кръв на горната греда и двата стълба на вратите на къщите, са израилтяни, че те са Божиите избраници и че всички те ще бъдат пощадени от Йехова (тъй като тогава предстоеше Йехова да убие всички първородни синове на Египет, а също и първородните овце и говеда). Този договор има две нива на значение. Никой от хората или добитъка на Египет нямаше да бъде спасен от Йехова; Той щеше да убие всичките им първородни синове, както и всички първородни овце и говеда. Така в много пророчески книги е предсказано, че египтяните ще бъдат жестоко наказани в резултат на договора на Йехова. Това е първото ниво на значение на завета. Йехова уби първородните синове на Египет и всички първородни от добитъка на египтяните и пощади всички израилтяни, което означаваше, че всички, които бяха от земята на Израел, бяха ценени от Йехова и всички щяха да бъдат пощадени; Той искаше да извърши дългосрочно дело сред израилтяните и сключи договора с тях, като използва агнешка кръв. От този момент нататък Йехова реши да не убива израилтяните и каза, че те завинаги ще бъдат Негови избраници. Сред дванадесетте племена на Израел Той щеше да започне делото Си за цялата Епоха на закона, да разкрие всички Свои закони на израилтяните, да избере сред тях пророци и съдии и те щяха да бъдат в центъра на Неговото дело. Йехова сключи договор с тях: Той щеше да работи само сред Своите избраници до идването на нова епоха.

Договорът на Йехова беше неотменим, защото беше сключен с кръв и беше установен с Неговите избраници. По-важното беше, че Той избра подходящ обхват и цел, чрез които да започне делото Си за цялата епоха — затова хората смятаха договора за особено важен. Това е второто ниво на значение на договора. С изключение на книгата Битие, която бе написана преди установяването на договора, всички останали книги в Стария завет са запис на Божието дело сред израилтяните след установяването на договора. Разбира се, понякога има разкази за езичниците, но като цяло Старият завет документира Божието дело в Израел. Заради договора на Йехова с израилтяните книгите, написани през Епохата на закона, се наричат Стар завет. Те носят името на договора на Йехова с израилтяните.

Новият завет получи името си от кръвта, пролята от Исус на кръста, и на Неговия договор с всички, които повярваха в Него. Договорът на Исус беше следният: хората трябваше само да повярват в Него, за да бъдат простени греховете им заради кръвта, която Той проля; така те щяха да бъдат спасени и преродени чрез Него и вече нямаше да бъдат грешници; хората трябваше само да повярват в Исус, за да получат Неговата благодат, и нямаше да страдат в ада след смъртта си. Всички книги, написани по време на Епохата на благодатта, се появиха след този договор и всички те документираха делото и словата, които се съдържаха в него. Те не отиват по-далеч от спасението чрез разпятието на Господ Исус или от договора; всички те са книги, написани от братя в името на Господ, които са имали изживявания. Затова тези книги също са получили името си от договор: те се наричат Нов завет. Тези два завета включват само Епохата на закона и Епохата на благодатта и нямат връзка с последната епоха. Ето защо Библията не е от голяма полза за днешните хора от последните дни. В най-добрия случай тя служи като предварителна справка, но по същество няма голяма практическа стойност. И все пак за религиозните хора тя още е най-ценното нещо. Те не познават Библията, а знаят само как да я обясняват и по начало не са наясно с нейния произход. Тяхното отношение към Библията е следното: всичко в Библията е вярно, тя не съдържа неточности или грешки. Тъй като първо са установили, че Библията е вярна и че в нея няма грешки, те я изучават и изследват с голям интерес. Днешният етап от делото не е предсказан в Библията. Никога не е ставало дума за делото на завоюването в най-тъмното от всички места, защото именно това е най-новото дело. Тъй като Епохата на делото е различна, дори Самият Исус не знаеше, че този етап от делото ще бъде извършен през последните дни — така че как хората от последните дни биха могли да намерят този етап от делото в Библията, като я изследват?

Повечето от тези, които обясняват Библията, използват логически изводи и нямат никаква реална подготовка. Те просто използват логика, за да правят изводи за много неща. Година след година никой не се осмелява да направи задълбочен

анализ на Библията или да каже „не“ на Библията, защото тази книга е „свещена книга“ и хората я почитат като Бог. Това продължава вече няколко хиляди години. Бог не обръща внимание на това, а и никой не е открил истинската история на Библията. Ние твърдим, че почитането на Библията е идолопоклонство, но никой от тези благочестиви вярващи не се осмелява да погледне нещата по този начин, а ще ти кажат: „Братко! Не говори така, това е ужасно! Как е възможно да хулиш Бог?“. След това по лицата им ще се появи болезнено изражение: „О, милостиви Исусе, Спасителю мой, моля Те да простиш греховете му, защото Ти си Господ, който обича човека, а ние всички сме грешни, моля Те да проявиш великото Си състрадание, амин“. Ето колко „благочестиви“ са те; може ли такива хора лесно да приемат истината? Това, което казваш, ще ги изплаши до смърт. Никой няма да посмее да си помисли, че Библията може да бъде опетнена с човешки идеи и човешки представи и никой не може да види този недостатък. Една част от това, което е записано в Библията, са преживявания и знания на отделни хора, друга част е просветление на Светия Дух, но има и примеси от човешки интелект и мисъл. Бог никога не се е намесвал в тези неща, но има граница: тези неща не могат да надминат мисленето на нормалните хора, а ако направят това, те се смущават Божието дело и го прекъсват. Това, което надминава мисленето на нормалните хора, е дело на Сатана, защото лишава хората от техните задължения, то е дело на Сатана, ръководено от Сатана и в този момент Светият Дух няма да ти позволи да действаш по този начин. Случва се някои братя и сестри да попитат: „Добре ли е да работя по такъв и такъв начин?“. Поглеждам духовния им ръст и казвам: „Добре е!“. Има и хора, които казват: „Ако работя по такъв и такъв начин, нормално ли е състоянието ми?“. И Аз казвам: „Да! Нормално е, изключително нормално!“. Други пък казват: „Добре ли е да работя по този начин?“. И Аз казвам: „Не!“. Те казват: „Защо за него е добре, а за мен — не?“. А Аз казвам: „Защото това, което правиш, идва от Сатана, то е смущение и източникът на твоята мотивация е объркан“. Има и случаи, когато делата не са достатъчно задълбочени и братята и сестрите не осъзнават това. Някои Ме питат дали е добре да работят по определен начин и когато виждам, че техните действия няма да прекъснат делото на бъдещето, казвам, че е добре. Делото на Светия Дух дава на хората обхват. Те не трябва да следват буквално желанията на Светия Дух, защото притежават нормално мислене и слабост, имат някои плътски нужди, имат реални проблеми, а в мозъците им има мисли, които всъщност не могат да контролират. Всичко, което изисквам от хората, има граница. Някои смятат, че думите Ми са двусмислени, че им казвам да действат безразборно — това е така, защото не разбираш, че за Моите изисквания има подходящ обхват. Ако беше така, както ти си го представяш — ако предявях еднакви изисквания към всички хора без изключение и задължавах всички да постигнат еднакъв духовен ръст — тогава това нямаше да даде резултат. Това означава да се изисква невъзможното и е

принцип на човешката работа, а не на Божието дело. Божието дело се извършва според действителните обстоятелства на хората и се основава на техните вродени качества. Това е и принципът на разпространение на евангелието: трябва да напредваш бавно, като оставиш нещата да се развият по естествен начин; само когато говориш истината на някого ясно, той ще я разбере и само тогава ще може да остави Библията настрана. Ако Бог не извършваше този етап от делото, кой щеше да може да скъса с условностите? Кой щеше да може да върши новото дело? Кой щеше да може да открие нов път извън Библията? Тъй като традиционните представи и феодалната етика на хората са толкова жестоки, те не могат сами да ги отхвърлят, нито пък имат смелостта да го направят. Не говорим за това как днешните хора са завладени от няколко мъртви думи в Библията — думи, които държат сърцата им в плен. Как биха могли да желаят да се откажат от Библията? Как биха могли толкова лесно да приемат път, който е извън Библията? Освен, разбира се, ако можеш да говориш ясно за истинската история на Библията и за принципите на действието на Светия Дух, така че всички хора да бъдат напълно убедени — а това е крайно необходимо. Това е така, защото всички в рамките на религията почитат Библията и я тачат като Бог, опитват се да ограничат Бог до рамките на Библията и дори се случва така, че постигат целите си едва след като приковат Бог на кръста още веднъж.

ОТНОСНО БИБЛИЯТА (3)

Не всичко в Библията е запис на словото, изречено лично от Бог. Библията просто документира предишните два етапа от Божието дело, от които една част е запис на предсказанията на пророците, а друга част са изживяванията и знанията, записани от хора, които Бог е използвал през епохите. Човешките изживявания са опетнени от човешки мнения и знания и това е нещо неизбежно. В много от книгите на Библията има човешки представи, човешки пристрастия и абсурдно човешко разбиране. Разбира се, повечето от думите са резултат от просветлението и озарението на Светия Дух и те са правилни разбирания — но все пак не може да се каже, че са напълно точен израз на истината. Техните възгледи за определени неща не са нищо повече от знание, извлечено от лични преживявания или от просветлението на Светия Дух. Предсказанията на пророците бяха нареждания, дадени лично от Бог: пророчествата на хора като Исая, Даниил, Ездра, Йеремиа и Йезекиил дойдоха от прякото напътствие на Светия Дух; тези хора бяха ясновидци, те бяха получили Духа на пророчеството и всички бяха старозаветни пророци. По време на Епохата на закона тези хора, които бяха получили вдъхновенията на Йехова, изрекоха много пророчества, които бяха пряко наредени от Йехова. А защо Йехова действаше в тях? Защото израилтяните бяха

Божиите избраници и делото на пророците трябваше да се извърши сред тях; затова пророците можаха да получат такива откровения. Всъщност те самите не разбираха Божиите откровения, които им бяха дадени. Светият Дух изричаше тези думи през техните уста, за да могат хората на бъдещето да разберат тези неща и да видят, че те наистина са дело на Божия Дух, на Светия Дух, и не идват от човека, а също и да им даде потвърждение за действието на Светия Дух. По време на Епохата на благодатта Самият Исус извърши цялото това дело вместо тях и затова хората вече не изричаха пророчества. Тогава Исус беше ли пророк? Исус, разбира се, беше пророк, но Той можеше да върши и делата на апостолите — можеше както да изрича пророчества, така и да проповядва и учи хората по цялата земя. И все пак делата, които Той вършеше, и идентичността, която Той представляваше, не бяха едно и също. Той дойде, за да изкупи цялото човечество, да изкупи човека от греха; Той беше пророк и апостол, но не беше само това — Той беше Христос. Един пророк може да изрича пророчества, но не може да се каже, че този пророк е Христос. По онова време Исус изрече много пророчества и затова може да се каже, че Той беше пророк, но не може да се каже, че беше пророк и затова не беше Христос. Това е така, защото Той представляваше Самия Бог, който извършваше определен етап от делото, и Неговата идентичност беше различна от тази на Исаия: Той дойде, за да завърши делото на изкуплението, и също осигури ресурс за живота на човека, а Божият Дух дойде при Него пряко. В делата, които Той вършеше, нямаше вдъхновения от Божия Дух или наставления от Йехова. Вместо това Духът действаше пряко — което е достатъчно, за да се докаже, че Исус не беше равнозначен на пророк. Делото, което Той извърши, беше делото на изкуплението, а изричането на пророчества беше на второ място. Той беше пророк, апостол, но най-вече Той беше Изкупителят. В същото време гадателите можеха само да изричат пророчества и не бяха способни да представляват Божия Дух в извършването на никакви други дела. Тъй като Исус вършеше много дела, които никога преди това не бяха извършвани от човека, и извърши делото на изкуплението на човечеството, Той беше различен от хората като Исаия. Това, че някои хора не приемат днешния поток, се дължи на факта, че той създаде пречка за тях. Те казват: „В Стария завет много пророци също изрекоха много думи — защо тогава те не бяха въплътения Бог? Днешният Бог изрича слова — достатъчно ли е това, за да се докаже, че Той е въплътеният Бог? Ти не възхваляваш Библията и не я изучаваш — така че на какво основание твърдиш, че Той е въплъщението на Бог? Казваш, че те са напътствани от Светия Дух, и вярваш, че този етап от делото е работа, която Бог върши лично — но какво е твоето основание за това? Ти насочваш вниманието си към Божието слово днес и сякаш отричаш Библията и я оставяш настрана“. И така те казват, че вярваш в ерес и хетеродоксия.

Ако искаш да свидетелстваш за Божието дело през последните дни, тогава трябва да разбереш истинската история на Библията, структурата на Библията и

същността на Библията. Днес хората вярват, че Библията е Бог и че Бог е Библията. Също така те вярват, че всички думи в Библията са единствените слова, които Бог е изрекъл, и че всички те са казани от Бог. Тези, които вярват в Бог, дори смятат, че макар шестдесет и шестте книги на Стария и Новия завет да са написани от хора, те всички са боговдъхновени и са запис на словата на Светия Дух. Това е погрешното разбиране на човека и то не отговаря напълно на фактите. Всъщност, с изключение на пророческите книги, по-голямата част от Стария завет е исторически запис. Някои от посланията в Новия завет произлизат от преживяванията на хората, а други — от просветлението на Светия Дух; например посланията на Павел са възникнали от работата на един човек, всички те са резултат от просветлението на Светия Дух, написани са за църквите и са думи на увещание и насърчение за братята и сестрите в тези църкви. Те не бяха думи, изречени от Светия Дух — Павел не можеше да говори от името на Светия Дух, той не беше пророк, нито пък можеше да вижда видения като тези на Йоан. Посланията му бяха написани за църквите в Ефес, Коринт, Галатия и други църкви. И така, посланията на Павел в Новия завет са послания, които Павел написа за църквите. Те не са вдъхновения от Светия Дух, нито пък са пряко изречени слова на Светия Дух. Те са просто думи на увещание, утеха и насърчение, които той написа за църквите по време на своята работа. Те също са запис на голяма част от работата на Павел по онова време. Написани са за всички, които са братя и сестри в Господа, така че братята и сестрите от църквите по онова време да следват съветите му и да се придържат към пътя на покаянието на Господ Исус. Павел по никакъв начин не каза, че всички — независимо дали са църкви от онова време, или от бъдещето — трябва да ядат и да пият написаното от него, нито пък каза, че всички негови думи идват от Бог. Според обстоятелствата на църквата по онова време той просто беседваше с братята и сестрите, увещаваше ги и им вдъхваше вяра, просто проповядваше или напомняше на хората и ги увещаваше. Думите му се основаваха на неговото собствено бреме и той подкрепяше хората чрез тези думи. Той вършеше работата на апостол на църквите по онова време, той беше работник, използван от Господ Исус, и затова трябваше да поеме отговорността за църквите, трябваше да се заеме с работата на църквите, да се запознае със състоянията на братята и сестрите — това беше причината, поради която написа послания за всички братя и сестри в Господа. Всичко, което казваше и което беше назидателно и положително за хората, беше правилно, но то не представляваше словата на Светия Дух и не можеше да представлява Бог. Изключително лошо разбиране и огромно богохулство е хората да считат записите на изживяванията и посланията на един човек за думи, изречени от Светия Дух към църквите! Това е особено вярно, когато става дума за посланията, които Павел написа за църквите, тъй като неговите послания бяха написани за братята и сестрите в зависимост от обстоятелствата и ситуацията на всяка църква по

онова време и имаха за цел да увещават братята и сестрите в Господа, за да могат да приемат благодатта на Господ Исус. Посланията му имаха за цел да събудят братята и сестрите по онова време. Може да се каже, че това беше неговото собствено бреме, а също и бреме, дадено му от Светия Дух; в края на краищата той беше апостол, който ръководеше църквите по онова време, пишеше послания за църквите и ги увещаваше — това беше неговата отговорност. Неговата идентичност беше само на работещ апостол и той беше просто апостол, изпратен от Бог; той не беше пророк, нито гадател. За него работата, която вършеше, и животът на братята и сестрите бяха от първостепенно значение. Следователно той не можеше да говори от името на Светия Дух. Думите му не бяха думи на Светия Дух, а още по-малко могат да се нарекат Божие слово, защото Павел не беше нищо повече от Божие създание и със сигурност не беше въплъщение на Бог. Неговата идентичност не беше еднаква с тази на Исус. Думите на Исус бяха думи на Светия Дух, те бяха Божии слова, защото Неговата идентичност беше тази на Христос — Божият Син. Нима е възможно Павел да бъде равен на Него? Ако в послания или думи като тези на Павел хората виждат слова на Светия Дух и им се покланят като на Бог, тогава може да се каже само, че те са твърде безкритични. Ако говорим по-строго, не е ли това просто богохулство? Как може един човек да говори от името на Бог? И как могат хората да се прекланят пред записите на неговите послания и пред думите, които изрече, сякаш те са свещена или небесна книга? Възможно ли е Божиите слова да бъдат изречени случайно от човек? Как може един човек да говори от името на Бог? И така, какво ще кажеш ти — възможно ли е посланията, които той написа за църквите, да не са опетнени от неговите собствени идеи? Как е възможно да не са опетнени от човешки идеи? Той написа послания за църквите въз основа на личните си изживявания и знания. Например Павел написа послание до църквите в Галатия, в което се съдържаеше определено мнение, а Петър написа друго, в което имаше друго мнение. Кое от тях дойде от Светия Дух? Никой не може да каже със сигурност. Следователно може да се каже само, че и двамата носеха бреме за църквите, но писмата им представляват техния духовен ръст, представляват техния ресурс и подкрепа за братята и сестрите, както и тяхното бреме към църквите, и те представляват само човешка работа — те не бяха изцяло от Светия Дух. Ако твърдиш, че неговите послания са думи на Светия Дух, то това е абсурдно и ти извършваш богохулство! Посланията на апостол Павел и другите послания от Новия завет са равностойни на мемоарите на духовните личности от по-ново време: Те са равностойни на книгите на Уочмън Ни, на изживяванията на Лорънс и т.н. Просто книгите на духовните личности от по-ново време не са събрани в Новия завет, но същността на тези хора беше същата: те бяха хора, използвани от Светия Дух през определен период, и не можеха да представляват пряко Бог.

Евангелието на Матей от Новия завет описва родословието на Исус. В началото се казва, че Исус е потомък на Авраам и Давид и син на Йосиф; след това се казва, че Исус е заченат от Светия Дух и е роден от девица — което би означавало, че Той не е син на Йосиф или потомък на Авраам и Давид. Родословието обаче настоява да свърже Исус с Йосиф. След това в родословието започва да се описва процеса, чрез който Исус е роден. Казва се, че Исус е заченат от Светия Дух, че е роден от девица, а не че е син на Йосиф. Но в родословието ясно е написано, че Исус е син на Йосиф, и тъй като родословието е написано за Исус, в него са записани четиридесет и две поколения. Когато се стига до поколението на Йосиф, в родословието набързо е казано, че Йосиф е съпругът на Мария — думи, които са дадени, за да се докаже, че Исус е потомък на Авраам. Това не е ли противоречие? Предците на Йосиф са ясно документирани в родословието — а то очевидно е на Йосиф — но Матей настоява, че това е родословието на Исус. Това не отрича ли факта на зачатие на Исус от Светия Дух? И така, дали родословието на Матей не е човешка идея? Това е нелепо! Ето как можеш да разбереш, че тази книга не е дошла изцяло от Светия Дух. Може би има хора, които смятат, че Бог трябва да има родословие на земята, в резултат на което определят Исус като четиридесет и второто поколение на Авраам. Това наистина е нелепо! След като е дошъл на земята, как е възможно Бог да има родословие? Ако казваш, че Бог има родословие, не Го ли нареждаш сред Божиите създания? Защото Бог не е от земята, Той е Бог Творец и макар да е от плът, Неговата същност не е като тази на човека. Как е възможно да причислиш Бог към същия вид като Божието създание? Авраам не може да представлява Бог; той беше обект на делото на Йехова по онова време, беше просто верен служител, одобрен от Йехова, и беше един от народа на Израел. Как може той да е прародител на Исус?

Кой написа родословието на Исус? Самият Исус ли го написа? Дали Исус лично каза на някого: „Напиши Моето родословие“? То беше записано от Матей след приковаването на Исус на кръста. По онова време Исус беше извършил много дела, които бяха неразбираеми за учениците Му, и не беше дал никакво обяснение. След като Той си тръгна, учениците започнаха да проповядват и да работят навсякъде и заради този етап от делото започнаха да пишат посланията и книгите на евангелието. Евангелските книги в Новия завет бяха записани двадесет до тридесет години след разпъването на Исус. Преди народът на Израел четеше само Стария завет. Тоест в началото на Епохата на благодатта хората четяха Стария завет. Новият завет се появи едва през Епохата на благодатта. Новият завет не съществуваше, когато Исус вършеше делата Си; след като Той възкръсна и се възнесе на небето, хората записаха делата Му. Едва тогава се появиха четирите евангелия, към които бяха прибавени и посланията на Павел и Петър, както и книгата Откровение. Повече от триста години след възнесението на Исус на небето следващите поколения събраха избирателно тези документи и

чак тогава се появи Новият завет на Библията. Новият завет се появи едва след приключването на това дело; преди това той не съществуваше. Бог беше извършил цялото това дело, а Павел и другите апостоли бяха написали толкова много послания до църквите на различни места. Хората след тях комбинираха посланията им и добавиха най-великото видение, записано от Йоан на остров Патмос, в което беше пророкувано Божието дело в последните дни. Хората измислиха тази последователност, която се различава от днешните слова. Това, което е записано днес, е според стъпките на Божието дело; това, с което хората са заети днес, е делото, което Бог върши лично, и словата, изречени лично от Него. Няма нужда ти — човечеството — да се намесваш; думите, които идват пряко от Духа, са подредени стъпка по стъпка и се различават от подредбата на човешките записи. Може да се каже, че това, което хората записаха, беше според тяхното ниво на просвета и човешко качество. Това, което те записаха, бяха изживяванията на хора и всеки от тях имаше свои собствени средства за записване и познаване, и всеки запис беше различен. Следователно, ако почиташ Библията като Бог, ти си изключително неосведомен и глупав! Защо не търсиш делото на днешния Бог? Само Божието дело може да спаси човека. Библията не може да спаси човека, хората могат да я четат в продължение на няколко хиляди години и пак няма да има и най-малка промяна в тях, и ако ти се покланяш на Библията, никога няма да спечелиш действието на Светия Дух. И двата етапа от Божието дело в Израел са записани в Библията, така че сред тези записи всички имена са от Израел и всички събития са от Израел; дори името „Исус“ е израелско. Ако продължаваш да четеш Библията днес, това не означава ли, че се придържаш към условностите? Записаното в Новия завет на Библията се отнася за Юдея. Оригиналният текст беше както на гръцки, така и на иврит, а името, с което Той беше наречен, и думите на Исус по онова време, принадлежат на човешкия език. Когато беше прикован на кръста, Исус каза: „Ели, Ели, лама савахтани?“. Това не е ли иврит? Това е просто защото Исус се въплъти в Юдея, но това не доказва, че Бог е евреин. Днес Бог е станал плът в Китай и затова всичко, което Той казва, несъмнено е на китайски език. И все пак това не може да бъде сравнявано с китайския превод на Библията, тъй като източникът на тези думи е различен: едното идва от еврейския език, записан от хората, а другото — от словата, изречени пряко от Духа. Как е възможно въобще да няма разлика?

ОТНОСНО БИБЛИЯТА (4)

Много хора вярват, че разбирането и способността да се тълкува Библията е същото като намирането на истинския път — но дали всъщност нещата са толкова прости? Никой не знае каква е реалността на Библията: че тя не е нищо повече от

исторически запис на Божието дело и свидетелство за предишните два етапа от Божието дело, и че тя не ти предлага никакво разбиране за целите на Божието дело. Всички, които са чели Библията, знаят, че тя документира двата етапа от Божието дело през Епохата на закона и Епохата на благодатта. Старият завет проследява историята на Израел и делото на Йехова от времето на сътворението до края на Епохата на закона. В Новия завет е записано делото на Исус на земята, което се съдържа в четирите Евангелия, както и делото на Павел — нима това не са исторически записи? Припомнянето на неща от миналото днес ги превръща в история и независимо от това колко са верни или реални, те все пак са история, а историята не може да се обърне към настоящето, защото Бог не гледа назад към историята! И така, ако разбираш само Библията, но не разбираш нищо от делото, което Бог възнамерява да извърши днес, и ако вярваш в Бог, но не търсиш делото на Светия Дух, тогава не разбираш какво означава да търсиш Бог. Ако четеш Библията, за да изучаваш историята на Израел, да изследваш историята на Божието сътворение на небето и земята, значи не вярваш в Бог. Но днес, щом вярваш в Бог и се стремиш към живота, щом се стремиш към познанието за Бог, а не към мъртви думи и доктрини или разбиране на историята, ти трябва да се опитваш да откриеш Божиата воля днес и да търсиш посоката на делото на Светия Дух. Ако беше археолог, можеше да четеш Библията, но ти не си археолог, а един от тези, които вярват в Бог, и е най-добре да потърсиш Божиата воля днес. От четенето на Библията най-много да разбереш малко за историята на Израел, ще научиш за живота на Авраам, Давид и Мойсей, ще разбереш как те се страхуваха от Йехова, как Йехова изгаряше тези, които Му се противопоставяха, и как говореше на хората от онази епоха. Ще разбереш само за Божието дело в миналото. Записите в Библията разказват как първите хора от народа на Израел се страхуваха от Бог и живяха под ръководството на Йехова. Тъй като израилтяните бяха Божиите избраници, в Стария завет ти можеш да видиш верността на целия народ на Израел към Йехова, как всички, които се подчиняваха на Йехова, бяха обгрижени и благословени от Него; можеш да научиш, че когато Бог вършеше делата Си в Израел, Той беше изпълнен с милост и любов — но притежаваше и поглъщащи пламъци, а също и че всички израилтяни, от най-низшите до най-могъщите, се страхуваха от Йехова и така цялата страна беше благословена от Бог. Такава е историята на Израел, записана в Стария завет.

Библията е исторически запис на Божието дело в Израел и документира много от предсказанията на древните пророци, както и някои от словата на Йехова в делото Му по онова време. Затова всички хора гледат на тази книга като на свята (защото Бог е свят и велик). Разбира се, всичко това е резултат от изпълнените им със страх от Йехова сърца и обожавашите им Бог сърца. Хората наричат тази книга така само защото в Божиите творения има толкова страх и преклонение пред техния Създател и дори има хора, които наричат тази книга небесна книга.

Всъщност това е просто един човешки запис. Той не беше наречен така лично от Йехова, нито пък Йехова лично ръководеше създаването му. С други думи, авторът на тази книга не е Бог — нейният автор е човекът. Светата Библия е само уважителното название, което човекът ѝ е дал. Решението за това заглавие не беше взето от Йехова и Исус след обсъждане между Тях; то не е нищо повече от човешка идея. Защото тази книга не беше написана от Йехова или от Исус. Напротив, това са разказите на много древни пророци, апостоли и ясновидци, които бяха събрани от по-късните поколения в книга с древни писания, която за хората изглежда особено свята, книга, която според тях съдържа много необясними и дълбоки тайни, които чакат да бъдат разгадани от бъдещите поколения. Поради това хората са още по-склонни да вярват, че това е една небесна книга. С добавянето на четирите Евангелия и книгата Откровение отношението на хората към нея е особено различно от това към всяка друга книга и затова никой не се осмелява да направи задълбочен анализ на тази „небесна книга“, защото тя е твърде „свещена“.

Защо веднага щом прочетат Библията хората успяват да намерят в нея правилен път за практикуване? Защо успяват да спечелят много неща, които са били непонятни за тях? Днес правя задълбочен анализ на Библията по този начин и това не означава, че я ненавиждам или че отричам стойността, която тя има като справка. Обяснявам ти и ти изяснявам изначалната стойност и произхода на Библията, за да не бъдеш държан в неведение. Защото хората имат толкова много възгледи за Библията и повечето от тях са погрешни; четенето на Библията по този начин не само им пречи да спечелят това, което трябва, но което е по-важно — пречи на делото, което възнамерявам да извърша. Тя смуцава ужасно делото на бъдещето и предлага само недостатъци, а не предимства. В този смисъл това, на което те уча, е просто същността и истинската история на Библията. Не искам от теб да не четеш Библията или да обявяваш на всеослушание, че тя е без стойност, а само да имаш правилното познание и възглед за Библията. Не бъди прекалено едностранчив! Въпреки че Библията е историческа книга, написана от хора, тя също така документира много от принципите, чрез които древните светци и пророци служиха на Бог, както и преживяванията на неотдавнашните апостоли в служенето на Бог — всичко това наистина е било видяно и познато от тези хора и може да служи като ориентир за хората от тази епоха в търсенето на истинския път. По този начин, четейки Библията, хората могат да спечелят и много пътища на живота, които не могат да бъдат намерени в други книги. Тези пътища са пътищата на живота на делото на Светия Дух, изживени от пророците и апостолите в миналите епохи; много от думите са ценни и могат да осигурят това, от което хората се нуждаят. Ето защо всички хора обичат да четат Библията. Тъй като в Библията е скрито толкова много, възгледите на хората за нея са различни от тези за писанията на велики духовни личности. Библията е запис и сборник с изживяванията и знанията на хората, които служиха на Йехова и Исус в старата и

новата епоха, така че по-късните поколения са могли да получат от нея много просветление, озарение и пътища за практикуване. Причината, поради която Библията е по-висша от писанията на всички други велики духовни личности е, че всички техни писания са извлечени от Библията, всички техни изживявания идват от Библията и всички те обясняват Библията. И така, въпреки че хората могат да спечелят ресурс от книгите на всяка велика духовна личност, те продължават да се прекланят пред Библията, защото тя им се струва толкова висша и дълбока! Въпреки че Библията обединява някои от книгите за думите на живота, като посланията на Павел и посланията на Петър, и въпреки че тези книги могат да осигуряват ресурс и да помагат на хората, те все пак са остарели, принадлежат на старата епоха и колкото и да са добри, са подходящи само за един период и не са вечни. Защото Божието дело винаги се развива и не може просто да спре по времето на Павел и Петър или завинаги да остане в Епохата на благодатта, през която Исус беше разпнат. И така, тези книги са подходящи само за Епохата на благодатта, а не за Епохата на царството в последните дни. Те могат да осигуряват ресурс само за вярващите от Епохата на благодатта, но не и за светиите от Епохата на царството, и колкото и да са добри, те все пак са остарели. Същото е и с делото на сътворението на Йехова или Неговото дело в Израел: колкото и велико да беше това дело, то все пак щеше да остарее и щеше да дойде времето, когато да отmine. Така става и с Божието дело: макар и да е велико, ще дойде време, когато то ще достигне до своя край; то не може да остане винаги сред делото на сътворението, нито сред това на разпятието. Колкото и убедително да е било делото на разпятието, колкото и ефективно да е било то в победата над Сатана, делото все пак си остава дело, а епохите все пак си остават епохи; не е възможно делото винаги да стои на една и съща основа и не е възможно времената да остават непроменени, защото е имало сътворение и трябва да има последни дни. Това е неизбежно! Така че днес думите на живота в Новия завет — посланията на апостолите и четирите Евангелия — са се превърнали в исторически книги, станали са стари алманаси, а как е възможно старите алманаси да отведат хората в новата епоха? Независимо от това колко полезни са тези алманаси в осигуряването на приток на живот за хората, независимо от това колко способни са да доведат хората до кръста, не са ли те остарели? Не са ли те лишени от стойност? Затова казвам, че не трябва да вярваш сляпо на тези алманаси. Те са твърде стари, не могат да те въведат в новото дело и могат само да бъдат бремене за теб. Те не само не могат да те въведат в новото дело и в ново навлизане, но и те отвеждат в старите религиозни църкви — и ако това е така, няма ли да вървиш назад във вярата си в Бог?

Това, което Библията документира, е Божието дело в Израел, включително някои от делата, извършени от избрания народ на Израел. Въпреки факта, че беше направен известен подбор на частите, които да бъдат включени или пропуснати, и

въпреки че Светият Дух не одобряваше това, Той не обвини никого. Библията е само история на Израел, което е и история на Божието дело. Хората, вещите и предметите, които са записани в нея, бяха реални и нищо в тях нямаше символично значение — освен, разбира се, пророчествата на Исаия, Даниил и други пророци или книгата с видения на Йоан. Първите хора на Израел бяха с добри познания и образовани, а техните древни знания и култура бяха доста напреднали, така че написаното от тях беше на по-високо ниво от това, което пишат днешните хора. В резултат на това фактът, че можеха да напишат тези книги, не би трябвало да е изненада, тъй като Йехова беше извършил твърде много дела сред тях и те бяха видели толкова много. Давид видя делата на Йехова със собствените си очи, той лично ги изживя, видя много от знаменията и чудесата и затова написа всички тези псалми във възхвала на делата на Йехова. Те успяха да напишат тези книги при определени обстоятелства, а не защото имаха изключителен талант. Те възхваляваха Йехова, защото Го бяха видели. Ако не сте виждали нищо от Йехова и не знаете за Неговото съществуване, как бихте могли да Го възхвалявате? Ако не сте виждали Йехова, няма да знаете нито как да Го възхвалявате, нито как да Му се покланяте. Нямаше да можете и да пишете песни, в които да Го възхвалявате, и дори да ви бяха помолили да измислите някои дела на Йехова, пак нямаше да можете да го направите. Това, че днес вие можете да възхвалявате Бог и да Го обичате, се дължи и на факта, че сте Го видели и сте изживели Неговото дело — и ако вашето качество се подобри, няма ли и вие като Давид да можете да пишете стихове в прослава на Бог?

Да разбираш Библията, да разбираш историята, но да не разбираш какво върши Светият Дух днес — това е погрешно! Ти се справи много добре с изучаването на историята, свърши страхотна работа, но не разбираш нищо от делото, което Светият Дух върши днес. Това не е ли глупост? Другите хора те питат: „Какво върши Бог днес? В какво трябва да навлезеш днес? Какво става с твоя стремеж към живота? Разбираш ли Божиата воля?“. Ти няма да имаш отговор на това, което те питат — тогава какво знаеш? Ти ще кажеш: „Знам само, че трябва да обърна гръб на плътта и да опозная себе си“. И ако след това те попитат: „Какво друго знаеш?“, ти ще кажеш, че знаеш и да се подчиняваш на всички Божии разпоредби и че разбираш малко от историята на Библията — това ще бъде всичко. Това ли е всичко, което си спечелил от вярата в Бог през всичките тези години? Ако това е всичко, което разбираш, значи ти липсва страшно много. Следователно сегашният ви духовен ръст е по същество неспособен да постигне това, което изисквам от вас, а истините, които разбирате, са твърде оскъдни, както и способностите ви за разграничение — тоест вярата ви е твърде повърхностна! Трябва да бъдете подготвени с повече истини, нуждаете се от повече знания, трябва да видите повече и само тогава ще можете да разпространявате евангелието, защото това е, което трябва да постигнете!

ПРАКТИКА (1)

В миналото имаше много отклонения и дори абсурди в начините, по които хората изживяваха нещата. Те просто не разбираха стандартите на Божиите изисквания и затова имаше много области, в които изживяванията им се объркваха. Това, което Бог изисква от човека, е той да може да изживее нормална човешка природа. Например няма нищо лошо хората да следват съвременните условности по отношение на храната и облеклото, да носят костюм и вратовръзка, да научат малко за модерното изкуство, а в свободното си време да се наслаждават на изкуство, култура и развлечения. Могат да направят няколко запомнящи се снимки, могат да четат и да придобият някои полезни знания, както и да имат сравнително добра жизнена среда. Това са все неща, които подобават на една нормална човешка природа, но въпреки това хората ги възприемат като неща, отвратителни за Бог, и се въздържат да ги правят. Тяхната практика се състои само в спазването на няколко правила, което води до живот, скучен до смърт и напълно лишен от смисъл. Всъщност Бог никога не е изисквал от хората да правят нещата по този начин. Всички хора желаят да ограничат собствения си нрав, като непрестанно се молят в душите си да бъдат по-близо до Бог, умовете им постоянно размишляват върху това какво възнамерява Бог, очите им постоянно наблюдават това или онова, в голям страх, че връзката им с Бог ще бъде някак прекъсната. Това са все изводи, до които хората стигат сами; това са правила, установени от самите тях. Ако не познаваш собствената си природа същност и не разбираш до какво ниво може да достигне собствената ти практика, тогава няма как да си сигурен точно какви стандарти изисква Бог от човека, нито пък ще имаш точен път на практикуване. Тъй като не можеш да разбереш какво точно изисква Бог от човека, умът ти винаги е объркан, блъскаш си главата, анализирайки Божиите намерения, и се луташ в търсене на някакъв начин Светият Дух да ти въздейства и да те просветли. В резултат на това развиваш някакви начини за практикуване, които смяташ за подходящи. Просто нямаш представа какво точно изисква Бог от човека; безгрижно изпълняваш собствения си набор от практики, без да се интересуваш от резултата и още по-малко от това дали има отклонения или грешки в практиката ти. По този начин практиката ти е естествено неточна и е безпринципна. Това, което особено ѝ липсва, са нормален човешки разум и съвест, както и Божията похвала и утвърждаването от Светия Дух. Става твърде лесно просто да поемеш по свой собствен път. Този вид практика е просто следване на правила или умишлено поемане на по-голямо бреме, за да се ограничиш и контролираш. И все пак си мислиш, че си усвоили практиката си до съвършенство, без да знаеш, че по-голямата част от нея се състои от ненужни процеси или ритуали. Има много хора, които практикуват по този начин в продължение на години, без нравът им да се промени, без ново разбиране и без

ново навлизане. Те несъзнателно повтарят едни и същи стари грешки и дават пълна свобода на бруталната си природа дори до такава степен, че в много случаи извършват неразумни, безчовечни действия и се държат по начин, който кара хората да се почесват по главите в пълно озадачение. Може ли да се каже, че такива хора са преживели преобразяване на нрава?

Сега вярата в Бог навлиза в Епохата на Божието Слово. Относително погледнато, хората не се молят толкова много, колкото някога; Божиите думи ясно съобщават всички аспекти на истината и начините за практикуване, така че вече няма нужда хората да търсят и да се лутат. В живота на Епохата на царството Божиите думи водят хората напред и това е живот, в който всичко е ясно за тях — Бог е изложил всичко изрично и човек вече не е оставен да напипва пътя си в живота. Що се отнася до брака, светските дела, живота, храната, облеклото и подслона, междуличностните отношения, как човек може да служи по начин, който отговаря на Божиата воля, как трябва да се откаже от плътта и т.н. — кое от тези неща Бог не ви е обяснил? Трябва ли все още да се молите и да търсите? Наистина няма нужда! Ако все още правиш тези неща, ти просто действаш ненужно. Това е невежество и глупост и е напълно излишно! Само онези, които са твърде лишени от качество и не са в състояние да разберат Божиите думи, непрестанно произнасят глупави молитви. Ключът към практикуването на истината е в това дали притежаваш непоколебимост, или не. Някои хора настояват да следват плътските си склонности в действията си дори когато знаят, че това не е в съответствие с истината. Тогава това пречи на собствения им напредък в живота и дори след молитва и търсене те все още искат да действат в подчинение на плътта. Като правят това, не извършват ли съзнателно грехове? Подобно на онези, които желаят плътските удоволствия и ламтят за пари, а след това се молят на Бог, казвайки: „Боже! Ще ми позволиш ли да пожелаая плътските удоволствия и да се стремя към богатство? Твоята воля ли е да печеля пари по този начин?“. Това подходящ начин за молитва ли е? Хората, които постъпват по този начин, отлично знаят, че Бог не изпитва удоволствие от тези неща и че те трябва да се откажат от тях, но нещата, които държат в сърцата си, вече са определени и когато се молят и търсят, се опитват да принудят Бог да им позволи да се държат по този начин. В сърцата си те дори могат да поискат Бог да каже нещо, което да потвърди това — това се нарича бунтарство. Има и такива, които привличат братя и сестри от църквата на своя страна и създават свои независими царства. Много добре знаеш, че тези действия са противни на Бог, но когато си решил да направиш нещо подобно, все още отиваш да търсиш и да се молиш на Бог, спокоен и невъзмутим. Колко си безсрамен и нагъл! Що се отнася до изоставянето на светските неща, за това е говорено отдавна. Има хора, които ясно знаят, че Бог мрази светските неща, но въпреки това продължават да се молят, казвайки: „О, Боже! Разбирам, че Ти не искаш да се занимавам със светски неща, но аз правя това, за да не се посрами

Твоеето име; правя го, за да могат светските хора да видят Твоята слава в мен“. Каква молитва е това? Можете ли да кажете? Това е молитва, чиято цел е да принуди Бог и да окаже натиск върху Него. Не се ли срамуваш от това, че се молиш по този начин? Хората, които се молят по този начин, умишлено се противопоставят на Бог и този вид молитва е изцяло въпрос на съмнителни мотиви; тя наистина е израз на сатанински нрав. Божиите думи са кристално ясни, особено тези, изричани по отношение на Неговата воля, Неговия нрав и начина, по който Той се отнася към различните видове хора. Ако не разбираш истината, тогава трябва да четеш повече Божиите думи — резултатите от това са много подобри, отколкото сляпата молитва и търсене. Има много случаи, в които търсенето и молитвата трябва да бъдат заменени с повече четене на Божиите думи и разговаряне за истината. В редовните си молитви трябва да размишляваш и да се опитваш да опознаеш себе си повече отвътре чрез Божиите думи. Това е полезно за напредъка ти в живота. Ако сега все още търсиш, като издигаш очи към небето, това не показва ли, че продължаваш да вярваш в един неясен Бог? Преди виждаше резултати от твоето търсене и молитва и Светият Дух донякъде въздействаше на духа ти, защото това беше времето на Епохата на благодатта. Ти не можеше да видиш Бог, така че нямаше друг избор, освен да напипваш пътя си напред и да търсиш по този път. Сега Бог дойде сред хората, Словото се яви в плът и ти видя Бог; така Светият Дух вече не действа, както преди. Епохата се промени и начинът, по който действа Светият Дух, също. Въпреки че хората може да не се молят толкова много, колкото някога, тъй като Бог е на земята, сега човекът има възможност да обича Бог. Човечеството навлезе в епохата на любовта към Бог и нормално може да се доближи до Бог в себе си: „О, Боже! Ти наистина си толкова добър и аз искам да Те обичам!“. Само няколко ясни и прости думи дават гласност на любовта към Бог в сърцата на хората; тази молитва се изрича единствено с цел да се задълбочи любовта между човека и Бог. Понякога може да видиш, че проявяваш някакво непокорство, и да си кажеш: „О, Боже! Защо съм толкова покварен?“. Изпитваш силно желание да се плеснеш няколко пъти и в очите ти се появяват сълзи. В такива моменти изпитваш съжаление и огорчение в сърцето си, но нямаш начин да изразиш тези чувства. Това е настоящото дело на Светия дух, но само онези, които се стремят към живота, могат да го постигнат. Усещаш, че Бог изпитва голяма любов към теб, и имаш особено чувство. Въпреки че нямаш думи, с които да се молиш ясно, винаги чувстваш, че Божията любов е дълбока като океан. Няма подходящи думи, които да изразят това състояние, и това е състояние, което често възниква в духа. Този вид молитва и общение, които имат за цел да приближат човека до Бог в сърцето му, са нормални.

Макар че времето, когато хората трябваше да се лутат и да търсят, вече е минало, това не означава, че сега не е необходимо да се молят и да търсят, нито че не е необходимо да чакат Божията воля да се разкрие, преди да продължат

делото си; това са само погрешни човешки схващания. Бог дойде сред хората, за да живее с тях, да бъде тяхната светлина, техният живот и техният път: това е факт. Разбира се, с идването Си на земята Бог със сигурност носи на човечеството практичен начин и живот, който отговаря на техния духовен ръст, за да му се наслаждават — Той не дойде да разруши всички начини на човешката практика. Човекът вече не живее чрез опипване и търсене, защото те са заменени от идването на Бог на земята, за да работи и да говори Своего слово. Той дойде, за да освободи човека от живота в мрак и неизвестност, който водеше, и да му даде възможност да има живот, изпълнен със светлина. Настоящото дело се състои в това да се посочват нещата ясно, да се говори ясно, да се информира директно и да се определят нещата изрично, така че хората да могат да прилагат тези неща на практика, точно както Бог Йехова водеше народа на Израел, казвайки им как да принасят жертви и как да построят храма. Затова вече не е необходимо да живеете живот на усърдно търсене, както след като Господ Исус си отиде. Трябва ли в бъдеще да опипвате слепешком пътя си в делото по разпространяване на Евангелието? Трябва ли да се лутате, опитвайки се да намерите правилен начин на живот? Трябва ли да блуждаете, за да разберете как да изпълнявате собствените си задължения? Необходимо ли е да се пълзите по земята и да търсите, за да разберете как да свидетелствате? Необходимо ли е да постите и да се молите, за да разберете как да се обличате или да живеете? Необходимо ли е да се молите непрестанно на Бог на небето, за да знаете как да приемете да бъдете завоювани от Бог? Необходимо ли е да се молите непрестанно, денем и нощем, за да знаете как да се подчинявате на Бог? Сред вас има много хора, които казват, че не можете да практикувате, защото не разбирате. Хората просто не обръщат внимание на Божието дело в днешното време! Много думи казах отдавна, но вие никога не обърнахте и най-малко внимание да ги прочетете, така че не е чудно, че не знаете как да практикувате. Разбира се, в днешната епоха Светият Дух все още въздейства на хората, за да им позволи да изпитват наслада, и живее заедно с човека. Това е източникът на онези^а особени, приятни чувства, които често се появяват в живота ти. Понякога идва ден, в който усещаш, че Бог е толкова прекрасен, и не можеш да не Му се помолиш: „О, Боже! Твоята любов е толкова красива и Твоят образ е толкова велик. Искан ми се да Те обичам по-дълбоко. Искан да посветя всичко от себе си и така да прекарам целия си живот. Ще посветя всичко на Теб, стига да е за Теб, стига по този начин да мога да Те обичам...“. Това е чувство на удоволствие, което Светият Дух ти дава. Това не е просветление, нито пък озарение; това е преживяване на въздействието върху теб. Преживявания, подобни на това, ще се случват от време на време: понякога, когато си на път за работа, ще се молиш и ще се приближаваш към Бог, ще се

---

^а Оригиналният текст гласи: „Това са някои“.

вълнуваш до степен, в която сълзите ще мокрят лицето ти, ще загубиш всякакъв самоконтрол и ще се стремиш да намериш подходящо място, където да изразиш целия плам в сърцето си... Ще има моменти, когато си на някое обществено място и ще почувстваш, че се радваш на толкова много Божия любов, че съдбата ти е всичко друго, но не и обикновена, и още повече, че живееш живота си с повече смисъл от всекиго друг. Ще усетиш дълбоко, че Бог те е издигнал и че това е голямата Божия любов към теб. В най-дълбоките кътчета на сърцето си ще усещаш, че в Бог има някаква любов, която е неизразима и непостижима за човека, сякаш я познаваш, но няма как да я опишеш, винаги ти дава повод за размисъл, но те оставя неспособен да я изразиш напълно. В такива моменти дори ще забравяш къде се намиращ и ще възкликваш: „О, Боже! Ти си толкова непостижим и толкова възлюбен!“. Това ще оставя хората в недоумение, но всички подобни неща се случват доста често. Вие преживявате подобни неща толкова много пъти. Това е животът, който Светият Дух ти е дал днес и животът, който трябва да живееш сега. Това не е, за да те спре да живееш живота ти, а по-скоро за да промени начина, по който го живееш. Това е чувство, което не може да бъде описано или изразено. То е и истинското усещане на човека, а още повече е делото на Светия Дух. Може би го разбираш в сърцето си, но няма как да го изразиш ясно пред когото и да било. Това не е така, защото говорът ти е бавен или защото заекваш, а защото това е вид чувство, което не може да се опише с думи. Днес ти е позволено да се наслаждаваш на тези неща и това е животът, който трябва да живееш. Разбира се, другите аспекти на живота ти не са празни; просто това преживяване на въздействие върху теб се превръща в своеобразна радост в живота ти, която те кара винаги да си готов да се наслаждаваш на такива преживявания от Светия Дух. Но трябва да знаеш, че да си под такова въздействие не се случва, за да можеш да надхвърлиш плътта и да отидеш на третото небе или да пътуваш по целия свят. По-скоро това се случва, за да можеш да почувстваш и вкусиш Божията любов, на която се наслаждаваш днес, да преживееш значението на днешното Божие дело и отново да познаеш Божията грижа и закрила. Всички тези неща са, за да можеш да придобиеш по-голямо познание за делото, което Бог върши днес — това е Божията цел при извършването на това дело.

Търсенето и лутането бяха начинът на живот преди въплъщението на Бог. По онова време хората не можеха да видят Бог и нямаха друг избор, освен да търсят и напипват. Днес ти видя Бог и Той директно ти казва как трябва да действаш; ето защо вече не е необходимо да се луташ и да търсиш. Пътят, по който Той води човека, е пътят на истината, а нещата, които Той казва на човека и човекът приема, са животът и истината. Ти имаш пътя, живота и истината, така че каква е нуждата да търсиш навсякъде? Светият Дух няма да извърши два етапа на дело едновременно. Ако когато приключи с изричането на словото Си хората не ядат и

не пият внимателно Божиите думи и не се стремят към истината по правилен начин, а продължават да се държат както в Епохата на благодатта, да се лутат като слепи, постоянно да се молят и да търсят, няма ли това да означава, че този етап от Моето дело — делото на думите — се извършва напразно? Макар да съм приключил с изричането на словото Си, хората все още не го разбират напълно и това е така, защото им липсва качество. Този проблем може да бъде разрешен чрез живот в църквата и чрез общение един с друг. Преди, в Епохата на благодатта, макар че Бог се въплъти, Той не вършеше делото на думите, поради което по онова време Светият Дух работеше по този начин, за да поддържа делото. По онова време делото вършеше предимно Светият Дух, но сега го върши Самият въплътен Бог, Който заема мястото на делото на Светия Дух. Преди, стига хората да се молеха често, те изпитваха мир и радост; имаше укор, както и дисциплина. Всичко това беше дело на Светия Дух. Сега тези състояния са малко и рядкост. Във всяка една епоха Светият Дух може да върши само един вид дело. Ако Той вършеше два вида дело едновременно, като плътта вършеше един вид, а Светият Дух — друг вид дело в хората, и ако това, което казваше плътта, не се зачиташе, а се зачиташе само това, което вършеше Духът, тогава Христос нямаше да има никаква истина, път или живот, за които да говори. Това би било самоопровержение. Може ли Светият Дух да действа по този начин? Бог е всемогъщ и всемъдър, свят и праведен, и Той изобщо не прави никакви грешки.

В предишния опит на хората имаше твърде много отклонения и грешки. Имаше някои неща, които хората с нормална човешка природа трябваше да имат или да правят, или имаше грешки, които бе трудно да се избегнат в човешкия живот, и когато тези неща свършваха зле, хората прехвърляха отговорността за това върху Бог. Имаше една сестра, която посрещаше гости в дома си. Нейните кифлички на пара не били приготвени както трябва и тя си мислеше: „Вероятно това е Божието дисциплиниране. Бог отново се занимава с моето суетно сърце; суетата ми наистина е твърде силна“. Всъщност, що се отнася до нормалния начин на мислене на човека, когато ви дойдат гости, вие се вълнувате и бързате, неорганизираните във всичко, което правите, и затова е съвсем естествено или оризът да изгори, или ястията да се окажат пресолени. Това се получава от прекаленото вълнение, но в крайна сметка хората го обясняват с „Божието дисциплиниране“. Всъщност това са просто грешки, допускани в човешкия живот. Не би ли също се сблъскавал често с подобни неща, ако не вярваше в Бог? Проблемите, които възникват, често са резултат от грешки, допускани от хората — просто не е истина, че тези грешки са дело на Светия Дух. Такива грешки нямат нищо общо с Бог. Като например когато си прехапваш езика, докато се храниш — може ли това да е Божие дисциплиниране? Божието дисциплиниране има принципи и обикновено се проявява, когато съзнателно извършиш нарушение. Само когато вършиш неща, свързани с Божието име или засягащи Неговото свидетелство или дело, Той ще

те дисциплинира. Сега хората разбират достатъчно от истината, за да имат вътрешно съзнание за нещата, които вършат. Например: би ли могъл да не почувстваш нищо, ако си присвоил парите на църквата или си ги похарчил безразсъдно? Би почувствал нещо, когато го правиш. Не е възможно да чувстваш нещо само след като деянието е извършено. Наясно си в сърцето си за нещата, които правиш и които са в разрез със съвестта ти. Тъй като хората имат свои собствени симпатии и предпочитания, те просто се отдават на себе си, въпреки че ясно знаят как да прилагат истината на практика. По този начин, след като извършат нещо, те не преживяват никакъв видим упрек и не са подложени на никакво очевидно дисциплиниране. Това е така, защото те съзнателно са извършили простъпка, така че Бог не ги дисциплинира; щом дойде времето на праведния съд, Божието възмездие ще се стовари върху всеки според действията му. В момента в църквата има хора, които присвояват пари, такива, които не спазват ясни граници между мъжете и жените, и такива, които тайно съдят, противопоставят се и се опитват да разрушат Божието дело. Защо при тях всичко все още е наред? Когато вършат такива неща, те притежават съзнание и чувстват укор в сърцата си, и заради това понякога търпят порицание и облагородяване, но те просто са твърде безсрамни! Точно както когато хората се отдават на похот — те осъзнават какво правят в момента, но страстта им е твърде голяма и не могат да се контролират. Дори и Светият Дух да ги дисциплинира, това ще бъде без резултат, така че Светият Дух няма да прилага дисциплиниране. Ако тогава Светият Дух не ги дисциплинира, ако те не чувстват укор и нищо не се случва с плътта им, какъв укор може да има след това? Делото е извършено — какво дисциплиниране може да има? Това само доказва, че те са твърде безсрамни и лишени от човешка природа и че заслужават проклетия и наказания! Светият Дух не работи без нужда. Ако знаеш много добре истината, но не я прилагаш на практика, ако си способен да извършиш каквото и да е зло, тогава единственото, което можеш да очакваш, е идването на онзи ден, когато ще бъдеш наказан заедно с нечестивия. Това е най-добрият край за теб! Вече многократно съм проповядвал за съвестта, която е минималният критерий. Ако на хората им липсва съвест, те са изгубили дисциплината на Светия Дух; могат да правят каквото си поискат и Бог не им обръща внимание. Тези, които наистина имат съвест и разум, ще осъзнават, когато направят нещо нередно. Те ще се чувстват неспокойни, щом усетят малко угризения в съвестта си; ще преминат през вътрешна битка и накрая ще се откажат от плътта. Те няма да стигнат до момента, в който да направят нещо, което се противопоставя твърде сериозно на Бог. Независимо от това дали Светият Дух ги дисциплинира и порицава, всички хора ще изпитват някакво чувство, когато направят нещо нередно. Затова сега хората разбират всякакви истини и ако не ги практикуват, това е човешки проблем. Аз изобщо не реагирам на такива хора, нито пък тая някаква надежда за тях. Можеш да постъпваш така, както ти е угодно!

Когато някои хора се съберат заедно, те оставят Божието слово настрана и винаги говорят за това какъв е този или онзи човек. Разбира се, добре е да бъдеш малко проникателен, така че където и да отидеш, да не бъдеш лесно измамен, нито лесно подведен или заблуден — това също е черта, която хората трябва да притежават. Но не трябва да се съсредоточаваш само върху тази черта. Това се отнася до негативната страна на нещата и не можеш винаги да държиш очите си вперени в другите хора. Сега имаш твърде малко познания за това как действа Светият Дух, вярата ти в Бог е твърде повърхностна и притежаваш твърде малко положителни неща. Този, в когото вярваш, е Бог, и Този, когото трябва да разбереш, е Бог, а не Сатана. Ако разпознаваш единствено как действа Сатана и всички начини, по които действат злите духове, но нямаш никакво познание за Бог, какъв би бил смисълът от това? Не е ли Бог Този, в Когото вярваш днес? Защо знанията ти не включват тези положителни неща? Ти просто не обръщаш внимание на положителния аспект на навлизането, нито пък имаш представа за него, така че какво всъщност искаш да спечелиш във вярата си? Нима не знаеш как трябва да се стремиш? Знаеш много за негативните аспекти, но нямаш представа за положителния аспект на навлизането, така че как може да нарасне твоят духовен ръст? Какви бъдещи перспективи за развитие ще има човек като теб, който не говори за нищо друго освен за войната със Сатана? Няма ли да бъде твърде остаряло твоето навлизане? Какво би могъл да спечелиш от сегашното дело, като правиш това? Това, което сега е ключово, е да разбереш какво иска да направи Бог сега, как човекът трябва да сътрудничи, как трябва да обича Бог, как трябва да разбира делото на Светия Дух, как трябва да навлиза във всички думи, които Бог казва днес, как трябва да ги яде и да пие, да ги преживява и да ги разбира, как трябва да изпълнява Божията воля, да бъде напълно завоюван от Бог и да се покори пред Бог... Това са нещата, върху които трябва да се съсредоточиш и в които трябва да навлезеш сега. Разбираш ли? Каква е ползата да се фокусираш единствено върху прозорливостта спрямо другите хора? Можеш да разпознаваш Сатана в едни ситуации, да разпознаваш зли духове в други — можеш да имаш пълно разбиране за злите духове, но ако не си в състояние да кажеш нищо за Божието дело, може ли такова разпознаване да действа като заместител на разбирането на Бог? По-рано съм споделял за проявленията на работата на злите духове, но това не е основната част в това отношение. Разбира се, хората трябва да имат известна проникателност и това е черта, която тези, които служат на Бог, трябва да притежават, за да не вършат глупости и да не прекъсват Божието дело. Най-важното нещо обаче си остава познаването на Божието дело и разбирането на Божията воля. Какво познание за този етап от Божието дело има в теб? Можеш ли да говориш за това какво прави Бог, каква е Божията воля, какви са собствените ти недостатъци и с какви неща трябва да се снабдиш? Можеш ли да кажеш какво е най-новото ти навлизане? Трябва да можеш

да жънеш плод и да постигаш разбиране в новото навлизане. Не симулирай объркване; трябва да положиш повече усилия в новото навлизане, за да задълбочиш собствения си опит и знания, а още повече трябва да придобиеш представа за настоящите най-нови навлизания и за най-правилния начин на изживяване. Нещо повече, чрез новото дело и новите навлизания трябва да притежаваш проникателност по отношение на предишните ти остарели и отклоняващи се практики и да търсиш как да ги отхвърлиш, за да навлезеш в нови изживявания. Това са неща, които сега спешно трябва да разбереш и в които да навлезеш. Трябва да разбереш разликите и връзката между старите и новите навлизания. Ако не разбираш тези неща, няма да имаш възможност да напреднеш, тъй като ще изоставаш от делото на Светия Дух. Трябва да можеш да поемаш нормално ядене и пиене на Божието слово и нормално общение и да ги използваш, за да промениш предишните си остарели начини на практикуване и старите си традиционни представи, така че да можеш да навлезеш в нова практика и да навлезеш в новото Божие дело. Това са нещата, които трябва да постигнеш. Не искам от теб сега да разбереш как точно се справяш; това не е целта. По-скоро искам да се заемеш сериозно с практикуването на истината и с разбирането си за навлизането в живота. Способността ти да познаваш себе си не е показателна за истинския ти духовен ръст. Ако можеш да изживяваш Божието дело, имаш опит и разбиране за истините в Божиите думи и си в състояние да разпознаеш предишните си лични представи и грешки, тогава това е твой истински духовен ръст и е нещо, което всеки от вас трябва да постигне.

Има много ситуации, в които вие просто не знаете как да практикувате, а още по-малко знаете как действа Светият Дух. Понякога правиш нещо, което е явно непокорно на Светия Дух. Заради това, че ядеш и пиеш Божиите думи, ти вече си разбрал принципа, за който става дума в случая, така че изпитваш вътрешно чувство на укор и безпокойство; разбира се, това е чувство, което човек ще изпитва само при предпоставката, че знае някаква истина. Ако хората не сътрудничат или не практикуват в съответствие с днешното Божие слово, тогава те възпрепятстват делото на Светия Дух и със сигурност ще изпитват вътрешно безпокойство. Да кажем, че разбираш принципа на определен аспект, но не практикуваш в съответствие с него, следователно ще изпитаеш вътрешно чувство на угризение. Ако не разбираш принципа и изобщо не познаваш този аспект на истината, тогава не е задължително да изпитваш чувство на угризение по този въпрос. Упрекът на Светия Дух винаги е в контекст. Мислиш си, че понеже не си се молил и не си сътрудничил на делото на Светия Дух, си забавил делото. Всъщност то не може да бъде забавено. Светият Дух ще въздейства на някого друг; делото на Светия Дух не се ограничава от никого. Чувстваш, че си разочаровал Бог, и това е чувство, което трябва да имаш в съвестта си. Дали можеш да получиш истината, или не, е твоя лична работа и не е свързано с Бог. Понякога собствената ти съвест се

чувства обвинена, но това не е просвещението или озарението на Светия Дух, нито пък упрекът на Светия Дух. Вместо това то е чувство в човешката съвест. Ако действаш безразсъдно по въпроси, които засягат Божието име, Божието свидетелство или Божието дело, тогава Бог няма да ти прости. Но има граница — Бог няма да Се занимава с теб за обикновени, дребни въпроси. Той ще те игнорира. Ако нарушаваш принципи, ако прекъсваш и смущаваш Божието дело, Той ще отприщи гнева Си върху теб и изобщо няма да те остави безнаказано. Някои от грешките, които допускаш, са неизбежни в хода на човешкия живот. Например не печеш кифличките си по правилния начин и казваш, че така Бог те дисциплинира — това е напълно неразумно. Преди да повярва в Бог, не се ли случваха често подобни неща? Ти чувстваш, че това сякаш е дисциплиниране от Светия Дух, но всъщност не е така (като оставим настрана някои изключителни обстоятелства), защото това дело не идва изцяло от Светия Дух, а по-скоро от човешките чувства. Въпреки това е нормално вярващите хора да мислят по такъв начин. Не би могъл да мислиш така, когато не си вярвал в Бог. След като си повярвал в Бог, си започнал да прекарваш повече време в размишления върху тези неща и така естествено си започнал да мислиш в тази посока. Това произтича от нормалното мислене на хората и е свързано с техния разсъдък. Но нека ти кажа, че подобно мислене не е в обхвата на делото на Светия Дух. Това е пример за това как Светият Дух дава на хората нормална реакция чрез техните мисли; но ти трябва да разбереш, че тази реакция не е дело на Светия Дух. Наличието на този вид „знание“ не доказва, че имаш делото на Светия Дух. Твоето знание не произтича от просвещението на Светия Дух, още по-малко е дело на Светия Дух. То е просто продукт на нормалната човешка мисъл и няма абсолютно никаква връзка с просвещението или озарението на Светия Дух — това са категорично различни явления. Такава нормална човешка мисъл не произлиза изцяло от Светия Дух. Когато Светият Дух действа, за да просвети хората, Той обикновено им дава познание за Божието дело и за тяхното истинско навлизане и истинско състояние. Той също така им позволява да разберат неотложните Божии намерения и Неговите изисквания към днешния човек, така че да имат решимостта да пожертват всичко, за да удовлетворят Бог, да обичат Бог дори ако срещнат преследване и несгоди, и да свидетелстват за Бог дори ако това означава да пролеят кръвта си или да дадат живота си, и да го правят без съжаление. Ако имаш такава решителност, това означава, че имаш влиянието и действието на Светия Дух — но знай, че не си обладан от такова влияние във всеки един момент. Понякога по време на събранията, когато се молиш и ядеш и пиеш Божиите думи, може да се чувстваш изключително развълнуван и вдъхновен. Чувстваш се толкова нов и освежен, когато другите споделят някакво общение за своя опит и разбиране на Божиите думи, а сърцето ти е свършено ясно и светло. Всичко това е дело на Светия Дух. Ако си водач и Светият Дух ти дава изключително

просвещение и озарение, когато отиваш в църквата да работиш, дава ти прозрение за проблемите, които съществуват в църквата, позволява ти да знаеш как да споделиш общение за истината, за да ги разрешиш, прави те невероятно ревностен, отговорен и сериозен в работата ти, всичко това е делото на Светия Дух.

ПРАКТИКА (2)

В отминали времена хората са се упражнявали да бъдат с Бог и във всеки един момент да живеят в духа. В сравнение с днешната практика това е обикновена форма на духовно обучение; това е най-повърхностната и обикновена практика, преди хората да влязат в правилния път на живота, и представлява първият етап на практикуване на човешката вяра. Ако хората винаги разчитат на този вид практика в живота си, те ще изпитват много чувства и вероятно ще допускат грешки, и няма да са в състояние да навлязат в истински житейски преживявания. Те ще могат единствено да упражняват духа си, да приближат сърцата си до Бог по нормален начин и винаги ще намират огромна радост в това, че Бог е с тях. Те ще се ограничат до малката степен на обединението си с Бог и няма да могат да достигнат до нещо по-дълбоко. Хората, които живеят в тези граници, не са в състояние да постигнат голям напредък. Те са склонни по всяко време да извикат: „Ах! Господи Исусе. Амин!“. Те се държат така почти всеки ден — това е практиката от отминали времена, практиката на непрекъснатото житие в духа. Не е ли пошло? Днес, когато е време да се размишлява върху Божиите думи, просто се съсредоточи върху размишляването над Божиите думи; когато е време да се приложи истината на практика, просто се съсредоточи върху прилагането на истината на практика; когато дойде време да изпълниш дълга си, просто го изпълни. Този вид практика ти дава особено избавление, тя те освобождава. Тя не е като благодарствените молитви на старите набожни хора. Разбира се, едно време хората така са изповядвали вярата си, но сега упражняването на такава практика е твърде изостанало. В днешно време Божието дело е на по-високо ниво. Днес се говори за „въвеждане на Бог в реалното житие“ и това е най-важният аспект на практиката. Това е нормалната човешка природа, която се очаква хората да притежават в реалния си живот, и в своята нормална човешка природа хората трябва да притежават всички слова, които Бог изрича днес. Претворението на тези Божии слова в реалния живот е действителното значение на „въвеждането на Бог в реалното житие“. Днес хората трябва преди всичко да се въоръжат със следното: от една страна, те трябва да подобрят качеството си, да се образуват и да подобрят своите умения да четат и разбират прочетеното, а от друга страна, те трябва да водят живот като нормални хора. Ти тъкмо си дошъл пред Бог от света и първо трябва да научиш сърцето си да бъде смирено пред Бог. Това е самото

начало на практиката, а също така и първата стъпка в постигането на промяна в нагласата ти за живот. Някои хора се приспособяват сравнително добре към практиката; те размишляват върху истината, докато работят, вникват в истините и принципите на практиката, които трябва да овладеят в действителност. От една страна, трябва да имаш нормално човешко житие, а от друга страна, трябва да навлезеш в истината. Всички тези неща съставляват най-добрата практика за реалното житие.

За да бъде въведен Бог в реалния живот на хората, те трябва преди всичко да се покланят на Бог, да се стремят да Го опознаят и да изпълняват задълженията си на Божии създания в рамките на нормалната човешка природа. Това не значи, че трябва задължително да се молят на Бог всеки път, когато направят нещо, което не е правилно, че това не е добро и че трябва да се чувстват задължени към Него, ако не се молят. Днешната практика не е такава, тя е спокойна и лесна! Не изисква хората да се придържат към догми. По-скоро всеки човек трябва да действа според собствения си духовен ръст: ако членовете на семейството ти не вярват в Бог, отнасяй се с тях като с невярващи, а ако вярват — като с вярващи. Не демонстрирай любов и търпение, по-скоро проявявай мъдрост. Някои хора излизат да купят зеленчуци и докато вървят, си мърморят: „О, Боже! Какви зеленчуци искаш да купя днес? Моля Те, помогни ми. Бог иска да прославяме името Му във всичко и всички да свидетелстваме за Него, така че дори продавачът да ми даде нещо гнило, аз пак ще благодаря на Бог и ще изтърпя. Ние, които вярваме в Бог, не можем да подбираме зеленчуците“. Те си мислят, че по този начин свидетелстват, а резултатът е, че харчат пари за куп гнили зеленчуци, но въпреки това се молят и казват: „О, Боже! Ще ям тези гнили зеленчуци, стига на Теб да Ти е угодно“. Не е ли абсурдна подобна практика? Това не е ли догматизъм? В миналото хората са се учили постоянно да живеят в духа — това е свързано с делото, извършено преди това в Епохата на благодатта. Благодетелност, смирение, любов, търпение, благодарност за всички неща — това се е изисквало от всеки вярващ в Епохата на благодатта. По онова време хората са се молили на Бог за всичко; молили са се, когато купуват дрехи, а когато са били уведомявани, че има събиране, отново са се молили: „О, Боже! Искаш ли да отида, или не? Ако искаш да отида, направи ми пътя гладък. Ако не искаш да отида, направи така, че да се спъна и да падна“. Те са умолявали Бог, а след молитвата са се чувствали неспокойни и не са отивали никъде. Някои сестри, страхувайки се, че след като се върнат у дома от събирания, може да претърпят побои от невярващите си съпрузи, са се чувствали неспокойни по време на молитвата и затова не са отивали на събирания. Те са вярвали, че това е Божията воля, но всъщност, ако са били отишли, нищо е нямало да се случи. Резултатът е бил, че са пропускали събирания. Всичко това е било резултат от невежеството на хората. Хората, които постъпват по този начин, живеят според собствените си чувства. Това е толкова

погрешна и абсурдна практика, обгърната от неяснота. В нея има твърде много лични чувства и мисли. Ако ти кажат, че има събиране, тогава отиди; няма нужда да се молиш на Бог. Не е ли просто? Ако днес трябва да си купиш дреха, излез веднага и го направи. Не се моли на Бог с думите: „О, Боже! Искаш ли да отида, или не? Ами ако някой от братята и сестрите случайно дойде, докато ме няма?“. Страхуваш се, че някой брат или сестра може да дойде и затова не отиваш, но резултатът е, че настъпва вечерта и никой не е дошъл. Дори в Епохата на благодатта такава практика е била отклоняваща се и погрешна. Затова, ако хората постъпват както в минали времена, няма да има промяна в живота им. Те просто от невежество ще се примиряват с всичко, което им се случва, ще пренебрегват уменията да правят разлика и няма да правят нищо друго, освен сякаш да се подчиняват и да търпят. В онези времена хората са се съсредоточавали върху това да прославят Бог, но Бог не е спечелил слава от тях, тъй като те не били изживели нищо на практика. Те просто са се въздържали и ограничавали според личните си представи и дори дългите години практика не са довели до промяна в живота им. Те са знаели единствено да търпят, да бъдат смирени, да обичат и да прощават, но им е липсвало и най-малко просветление от Светия Дух. Как биха могли хората да опознаят Бог по този начин? И как биха могли да Го прославят?

Хората могат да влязат в правилния път на вярата в Бог, само ако въведат Бог в своя истински живот и в нормалното си човешко житие. Днес ви водят Божиите думи и няма нужда да търсите и опипвате, както в миналите времена. Когато се научиш да постъпваш според Божиите думи и да се изучаваш и измерваш според човешките състояния, които съм разкрил, чак тогава ще можеш да постигнеш промяна. Това не е догма, а изискване на Бог към човека. Нека ти кажа как стоят нещата днес: старай се само да постъпваш според думите Ми. Изискванията Ми към теб са спрямо нуждите на нормален човек. Вече ти казах Моите думи. Докато си съсредоточен върху тяхното изпълнение, ще бъдеш в съгласие с Божиите намерения. Настана време да живееш според Божиите думи. Божиите думи са обяснили всичко, всичко е изяснено и докато живееш според Божиите думи, ще водиш живот, напълно свободен и еманципиран. В миналото, когато хората са принасяли Бог в своя живот, те са практикували и изпълнявали твърде много догми и ритуали; молили са се и са търсили Неговата воля дори за незначителни неща, а са оставяли настрана ясно изразените Божи думи и са пренебрегвали четенето им. Вместо това са насочвали всичките си усилия към търсене — без никакъв резултат. Да вземем например храната и облеклото: ти се молиш и оставяш тези въпроси в Божиите ръце, като молиш Бог да уреди всичко вместо теб. Когато Бог чува тези думи, Той казва: „Трябва ли да се занимавам с такива дребни неща? Къде изчезнаха нормалната човешка природа и разум, които сътворих за теб?“. Понякога някой греши в своите постъпки и тогава вярва, че с това е обидил Бог и затова вече е аргосан. Някои хора са в много добро състояние, но когато извършат

неправилно нещо дребно, те вярват, че Бог ги порицава. Всъщност това не е дело на Бог, а влиянието на собствените умове на хората. Понякога няма нищо грешно в начина, по който преживяваш нещата, но другите ти казват, че ме не ги преживяваш правилно и ти попадаш в тази примка — ставаш негативен и вътрешно потъваш в мрак. Често хората, когато са в такова негативно състояние, вярват, че Бог ги порицава, но Бог казва: „Не съм те порицал ни най-малко, как може да Ме обвиняваш така?“. Хората твърде лесно стават негативни. Те често са и свръхчувствителни и нерядко се оплакват от Бог. Бог не иска от теб да страдаш по този начин, но въпреки това си позволяваш да изпадаш в такова състояние. В този вид страдание няма нищо ценно. Хората не познават делото, извършено от Бог, невежи са относно много неща и са неспособни да виждат ясно. Затова попадат в капана на собствените си представи и въображения, като се оплитат все по-дълбоко. Някои хора казват, че всички неща и въпроси са в Божиите ръце — така че може ли Бог да не знае кога хората са негативно настроени? Разбира се, че Бог знае. Когато си впримчен в човешки представи, Светият Дух няма как да работи в теб. Често пъти някои хора потъват в негативно състояние, но Аз въпреки това продължавам делото Си. Независимо дали си в негативно или позитивно състояние, Аз не съм ограничен от теб, но трябва да знаеш, че многото думи, които изричам, и огромните дела, които извършвам, са тясно свързани едни с други, според състоянията на хората. Когато си негативно настроен, това не възпрепятства делото на Светия Дух. Във времената на порицание и изпитанието на смъртта всички хора бяха обхванати от негативно настроение, но това не попречи на работата Ми. Когато ти беше в негативно състояние, Светият Дух продължи да извършва необходимото дело в другите. Може един месец да спреш да следваш, но Аз продължавам делото си — каквото и да правиш в настоящето или бъдещето, то не може да спре делото на Светия Дух. Някои негативни състояния идват от човешката слабост. Когато хората вярват, че наистина са неспособни да изпълняват или разбират Божиите изисквания, те стават негативни. Например във времето на порицанието в Божиите слова се говореше за достигане на определена любов към Бог сред порицанието, но хората мислеха, че не са способни на това. Те особено много скърбяха и се оплакваха, че плътта им е била дълбоко покварена от Сатана и че качеството им е толкова недостойно. Много съжаляваха, че са били родени в тази среда. А някои хора считаха, че е твърде късно да повярват в Бог и да познаят Бог, и че са недостойни да бъдат направени съвършени. Всичко това са нормални човешки състояния.

Човешката плът е завладяна от Сатана, тя е пълна с бунтовнически нагласи, тя е ужасно мръсна и е нещо нечисто. Хората твърде много жадуват за плътски удоволствия и има твърде много проявления на плътта; ето защо до известна степен Бог презира човешката плът. Когато хората отхвърлят мръсните, покварени неща на Сатана, те получават Божието спасение. Но ако те не се освободят от

мръсотията и покварата, тогава продължават да живеят под властта на Сатана. Заговорниченето, измамата и коварството на хората са все неща от Сатана. Божието спасение за теб е да бъдеш освободен от тези неща на Сатана. Божието дело не може да бъде грешно; всичко това се прави, за да се спасят хората от тъмнината. Когато в определена степен повярваш и можеш да се освободиш от покварата на плътта, и вече не си окован от тази поквара, няма ли да си спасен? Когато живееш под властта на Сатана, ти си неспособен да си проявление на Бог, ти си нещо мръсно и не можеш да получиш Божието наследство. След като бъдеш пречистен и направен съвършен, ти ще бъдеш свят, ще бъдеш нормален човек и ще бъдеш благословен от Бог и наслаждение за Бог. Делото, извършвано днес от Бог, е спасение, и нещо повече — то е осъждане, порицание и проклятие. То има редица аспекти. Вие всички виждате, че Божиите слова съдържат осъждане и порицание, както и проклинания. Говоря, за да постигна резултат, да накарам хората да опознаят себе си, а не да ги умъртвявам. С цялото Си сърце ви желая само добро. Говоренето е един от методите на Моето дело; чрез думи изразявам Божия нрав и ти позволявам да разбереш Божията воля. Плътта ти може да умре, но имаш дух и душа. Ако хората имаха само плът, тогава нямаше да има смисъл от вярата им, нито би имало смисъл от цялото дело, което съм извършил. Днес говоря по един начин, после по друг; за известно време хората са Ми изключително ненавистни, а след това известно време съм изпълнен с безкрайна любов; правя всичко това, за да постигна промяна в твоите нагласи, както и да променя твоите представи за Божието дело.

Настъпиха последните дни и държавите по света са в смут. Има политически хаос, навсякъде се появяват глад, епидемии, наводнения и суши. В света на човека има катастрофа; небесата също изпращат бедствия. Това са признаци на последните дни. Но за хората това изглежда като свят на веселие и блясък; при това все повече и повече сърцата на всички хора са привлечени от този свят и много хора са впримчени и не могат да се измъкнат от него. Много хора ще бъдат измамани от онези, които се занимават с измама и магьосничество. Ако ти не се стремиш към напредък, живееш без идеали и не си се утвърдил в истинския път, тогава ще бъдеш пометен от нарастващите приливи на греха. Китай е най-изостаналата от всички държави; това е земята, където големият червен дракон лежи свит, там има най-много хора, които се кланят на идоли и се занимават с магьосничество, има най-много храмове и е място, където живеят мръсни демони. Ти си роден от него, обучен си от него и си пропит от неговото влияние; ти си покварен и измъчван от него, но след като се събудиш, го изоставяш и биваш напълно спечелен от Бог. Това е Божията слава и затова този етап от делото е от голямо значение. Бог е извършил дело от толкова голям мащаб, изрекъл е толкова много думи и в крайна сметка ще ви спечели напълно — това е една част от работата на Божието управление и вие сте „победната плячка“ от битката на Бог

със Сатана. Колкото повече осъзнавате истината и колкото по-добър е животът ви като част от църквата, толкова повече големият червен дракон ще пада на колене. Всичко това са въпроси на духовния свят — това са битките на духовния свят и когато Бог победи, Сатана ще бъде посрамен и низвергнат. Този етап от Божието дело има огромно значение. Бог наистина работи в такъв огромен мащаб и изцяло спасява тази група хора, така че можеш да се спасиш от влиянието на Сатана, да живееш в светлата земя, да живееш в Божията светлина и тази светлина да те ръководи и напътства. Тогава в живота ти има смисъл. Това, което ядете и носите, е различно от това на неверниците; вие се наслаждавате на Божието слово и водите смислен живот — а на какво се радват те? Те се радват единствено на „наследството на предците си“ и на „националния си дух“. В тях няма и следа от човешка природа! Вашите дрехи, думи и действия са различни от техните. В крайна сметка вие напълно ще избягате от мръсотията, няма повече да бъдете впримчени в изкушението на Сатана и ще получавате ежедневното Божие обезпечаване. Винаги трябва да бъдете предпазливи. Въпреки че живеете на мръсно място, вие не сте опетнени с мръсотия и можете да живеете редом с Бог, получавайки Неговата велика защита. Бог ви е избрал измежду всички на тази жълта земя. Не сте ли най-благословените хора? Ти си сътворено същество и разбира се, трябва да се прекланяш пред Бог и да се стремиш към живот, изпълнен със смисъл. Ако не се прекланяш пред Бог, а живееш в мръсната си плът, тогава не си ли просто един звяр в човешко облекло? Тъй като ти си човешко същество, трябва да се отдадеш на Бог и да понесеш всички страдания! Трябва с радост и увереност да приемеш малкото страдание, на което си подложен днес, и да живееш смислен живот, като Йов и Петър. В този свят човекът носи дрехите на дявола, яде храна от дявола и работи и служи под контрола на дявола, като бива напълно стъпкан в неговата мръсотия. Ако не схващаш смисъла на живота или не намериш истинския път, какво значение има тогава такъв живот? Вие сте хора, които следват правилния път — тези, които търсят усъвършенстване. Вие сте хора, които се надигат в нацията на големия червен дракон — тези, които Бог нарича праведни. Не е ли това най-смисленият живот?

ТАЙНАТА НА ВЪПЛЪЩЕНИЕТО (1)

В Епохата на благодатта Йоан подготви пътя за Исус. Йоан не можеше да извърши делото на Самия Бог, а само изпълняваше човешки дълг. Въпреки че Йоан беше Господният предтеча, той не можеше да представлява Бог. Той бе само човек, използван от Светия Дух. След като Исус бе кръстен, Светият Дух слезе върху Него като гълъб. Тогава Той започна Своето дело, т.е. започна да изпълнява служението на Христос. Ето защо Той придоби самоличността на Бог, тъй като

идваше от Бог. Без значение каква беше вярата Му преди това — може да е била слаба понякога или силна понякога — всичко това бе част от нормалния човешки живот, който Той бе водил, преди да започне Своето служение. След като бе кръстен (т.е. помазан), Божията сила и слава веднага бяха с Него и така Той започна да изпълнява Своето служение. Той можеше да върши знамения и чудеса, имаше власт и авторитет, защото работеше пряко от името на Самия Бог; вършеше делото на Духа вместо Него и изразяваше гласа на Духа. Следователно Той бе Самият Бог; това е безспорно. Йоан бе човек, който беше използван от Светия Дух. Той не можеше да представлява Бог, нито пък бе възможно да представлява Бог. Ако бе пожелал да го направи, Светият Дух нямаше да му позволи, защото той не можеше да върши делото, което Самият Бог бе замислил. Може би в него имаше много човешка воля или пък някакви отклонения. При никакви обстоятелства той не можеше да представлява пряко Бог. Неговите грешки и нелепости представляваха само него самия, но делото му представляваше Светия Дух. Въпреки това не може да кажеш, че всичко в него представляваше Бог. Може ли неговите заблуди и отклонения също да са представлявали Бог? Нормално е да се греши, когато човек бива представляван, но ако се отклоняваме, когато представляваме Бог, това няма ли да Го опозори? Не би ли било хула срещу Светия Дух? Светият Дух не позволява на човек да заеме мястото на Бог по свое усмотрение, дори и да е издигнат от други. Ако не е Бог, той не би могъл да устои в крайна сметка. Светият Дух не позволява на човека да представлява Бог, както на него му харесва! Например Светият Дух е този, който свидетелства за Йоан и също така го разкри като човек, който подготвя пътя за Исус, но делото, което Светият Дух извърши върху него, бе внимателно премерено. От Йоан се изискваше само да бъде предшественик на Исус, за да подготви пътя за Него. С други думи, Светият Дух го подкрепяше само в делото по подготовката на пътя и му позволяваше да върши само това дело — не му бе позволено да върши никакво друго дело. Йоан представляваше Илия, а той представляваше пророк, който проправя пътя. Светият Дух го подкрепяше в това; докато делото му бе да проправя пътя, Светият Дух го подкрепяше. Ако обаче той беше претендирал, че е Самият Бог, и беше казал, че е дошъл да завърши делото на изкуплението, Светият Дух щеше да го дисциплинира. Без значение колко велико беше делото на Йоан и въпреки че бе подкрепяно от Светия Дух, то си остана в рамките на установените граници. Делото на Йоан наистина бе подкрепяно от Светия Дух, но силата, с която той бе надарен по онова време, се ограничаваше само до подготовката на пътя. Той изобщо не можеше да върши друго дело, тъй като бе само Йоан, който проправя пътя, а не бе Исус. Следователно свидетелството на Светия Дух е ключов момент, но още по-важно е делото, което Светият Дух позволява на човека да върши. Нима свидетелството, което Йоан получи, не беше гръмко? Не беше ли велико и неговото дело? Но извършеното от него дело не

можеше да надмине делото на Исус, защото Йоан не бе нищо повече от човек, използван от Светия Дух, който не можеше пряко да представлява Бог, и затова делото, което извършваше, бе ограничено. След като завърши делото си, след като проправи пътя, Светият Дух вече не подкрепяше свидетелството му, не последва ново дело и той се оттегли, когато започна делото на Самия Бог.

Има хора, които са обладани от зли духове и крещат силно: „Аз съм Бог!“. Но в крайна сметка те биват разобличени, тъй като грешат в това, което представляват. Те представляват Сатана и Светият Дух не им обръща внимание. Колкото и високо да се превъзносяш или колкото и силно да викаш, ти все пак си сътворено същество и то принадлежащо на Сатана. Аз никога не викам: „Аз съм Бог, Аз съм възлюбеният Син на Бог!“. Но делото, което върша, е Божие дело. Трябва ли да крещя? Не е необходимо да се превъзносям. Бог Сам върши Своето дело и няма нужда човек да Му дава статут или почетна титла: Неговото дело представлява Неговата личност и статут. Преди Своето кръщение Исус не беше ли Самият Бог? Не беше ли Той въплътената плът на Бог? Със сигурност не може да се каже, че едва след като получи свидетелство, Той стана единородният Син на Бог. Много преди Той да започне делото Си нямаше ли вече човек на име Исус? Не можеш да създаваш нови пътища или да представляваш Духа. Не можеш да изразиш делото на Духа или думите, които Той изрича. Не можеш да вършиш делото на Самия Бог или на Духа. Мъдростта, чудото и неразгадаемостта на Бог или целият нрав, чрез който Бог порицава човека, са отвъд това, което си в състояние да изразиш. Затова би било безполезно да се опитваш да претендираш, че си Бог; ти би имал само името, но не и същността. Самият Бог е дошъл, но никой не Го разпознава, въпреки това Той продължава делото Си и го прави в представителство на Духа. Дали ще Го наречеш човек или Бог, Господ или Христос, или ще Я наречеш сестра, няма значение. Но делото, което Той върши, е дело на Духа и представлява делото на Самия Бог. Той не се интересува от това с какво име Го нарича човекът. Може ли това име да определи Неговото дело? Без значение как ще Го наречеш, от гледна точка на Бог, Той е въплъщение на Божия Дух. Той е олицетворение на Духа и е одобрен от Него. Ако не си в състояние да проправиш път на нова епоха или да сложиш край на старата, или да въведеш нова епоха, или да извършиш ново дело, тогава не можеш да се наречеш „Бог“!

Дори човек, който е използван от Светия Дух, не може да представлява Самия Бог. Това означава не само, че такъв човек не може да представлява Бог, но и че делото, което той върши, не може да представлява пряко Бог. С други думи, човешкият опит не може да бъде поставен пряко в Божието управление и не може да представлява Божието управление. Делото, което върши Самият Бог, е изцяло дело, което Той възнамерява да извърши в Своя собствен план за управление, и то се отнася до великото управление. Делото, което човек върши, се състои в предоставянето на неговия индивидуален опит. То се състои в намирането на нов

път на опитност отвъд този, по който са вървели предшествениците, и в наставляването на други братя и сестри под ръководството на Светия Дух. Подкрепата, която дават тези хора, е или техният личен опит, или писанията на духовни автори. Въпреки че Светият Дух ги използва, делото на тези хора няма нищо общо с великото дело на управлението, което се извършва според шестхилядолетния план. Те са просто онези, които са били издигнати от Светия Дух в различни периоди, за да водят хората в потока на Светия Дух, докато функциите, които могат да изпълняват, се изчерпят или докато животът им приключи. Делото, което вършат, е само да подготвят подходящ път за Самия Бог или да продължат определен аспект от управлението на Самия Бог на земята. Сами по себе си тези хора не са в състояние да извършат по-великото дело на Неговото управление, нито пък могат да открият нови пътища, още по-малко някой от тях може да доведе до край цялото Божие дело от предишната епоха. Следователно делото, което те вършат, представлява само сътворено същество, което изпълнява своята функция, и не може да представлява Самия Бог, който изпълнява Своето служение. Това е така, защото делото, което вършат, е различно от това, което извършва Самият Бог. Делото за въвеждане на нова епоха не е нещо, което може да бъде извършено от човек вместо Бог. То не може да бъде извършено от никой друг освен от Самия Бог. Цялото дело, извършвано от човека, се състои в изпълнение на неговия дълг като сътворено същество и се извършва, когато той е движен или просветлен от Светия Дух. Напътствията, които тези хора предоставят, се състоят изцяло в това да покажат на човека пътя на практиката в ежедневието и как той трябва да действа в хармония с Божията воля. Делото на човека не е свързано с Божието управление и не представлява делото на Духа. Делото на Уитнес Лий и Уочман Ний например беше да показват пътя. Независимо дали пътят беше нов или стар, трудът се основаваше на принципа да не се излиза извън рамките на Библията. Независимо дали ставаше дума за възстановяване или изграждане на местна църква, техният труд беше свързан с основаването на църкви. Тяхното дело бе продължение на делото, което не беше завършено от Исус и Неговите апостоли или не беше доразвито в Епохата на благодатта. Това, което те вършеха в своето дело, бе да възстановят онова, което Исус изискваше от поколенията след Него, като например да покриват главите си, да приемат кръщение, да преломяват хляб или да пият вино. Може да се каже, че тяхното дело беше да се придържат към Библията и да търсят пътища в рамките на Библията. Те не постигнаха никакви нови успехи. Следователно в тяхното дело може да се видят единствено откриването на нови пътища в рамките на Библията, както и по-добри и по-реалистични практики. Но в тяхното дело не може да се открие сегашната Божия воля, още по-малко пък новото дело, което Бог планира да извърши в последните дни. Това е така, защото пътят, по който те вървяха, беше все още стар — нямаше обновяване и напредък. Те продължаваха да се

придържат към факта на разпъването на Исус, да спазват практиката да искат от хората да се покаят и да изповядат греховете си, да се придържат към поученията, че който издържи докрай, ще бъде спасен и че мъжът е глава на жената, а жената трябва да се подчинява на мъжа си, и още повече към традиционното схващане, че сестрите не могат да проповядват, а само да се подчиняват. Ако този начин на ръководене беше останал непроменен, Светият Дух никога нямаше да може да извърши новото дело, никога нямаше да освободи хората от правилата и да ги въведе в едно свободно и красиво царство. Затова този етап на делото, който променя епохата, изисква Самият Бог да работи и да говори; в противен случай никой човек не може да го направи вместо Него. Досега цялото дело на Светия Дух извън този поток е било в застои, а онези, които са били използвани от Светия Дух, са загубили ориентация. Ето защо, тъй като делото на хората, използвани от Светия Дух, е различно от делото, извършвано от Самия Бог, тяхната самоличност и субектите, от името на които действат, също са различни. Това е така, защото делото, което Светият Дух възнамерява да извърши, е различно и поради това на тези, които извършват делото по същия начин, са дадени различна идентичност и статут. Хората, използвани от Светия Дух, могат да вършат и някакво дело, което е ново, и могат да елиминират някакво дело, извършено в предишната епоха, но това, което вършат, не може да изразява Божия нрав и Божията воля в новата епоха. Те се трудят само за да сложат край на делото от миналата епоха, но не и да извършат ново дело, което изрично да изразява нрава на Самия Бог. По този начин, независимо от това колко остарели практики премахват или колко нови въвеждат, те все още представляват човека и сътворените същества. Когато Самият Бог върши дело, Той не обявява публично премахването на старите практики от старата епоха, нито пък директно обявява началото на новата. Той върши Своето дело директно и прямо. Бог е директен в извършването на делото, което възнамерява да извърши, т.е. Той директно изразява делото, което извършва, Той директно извършва делото Си според първоначалния замисъл, изразявайки Своята същност и Своя нрав. Доколкото човек може да види, Божият нрав, както и Неговото дело, са различни от това, което са били в миналите епохи. Но от гледна точка на самия Бог това е просто продължение и по-нататъшно развитие на Неговото дело. Когато Самият Бог работи, Той изрича Своето слово и директно поражда ново дело. И обратно, когато човекът върши дело, той го върши след внимателно разискване и изследване или чрез задълбочаване на знанията и систематизиране на практиките въз основа на делото на другите. С други думи, същността на делото на човека е да следва установения ред и „да ходи по старите пътища с нови обувки“. Това означава, че дори пътят, по който поемат хората, използвани от Светия дух, е изграден върху това, което е започнал Самият Бог. Това е така, защото в крайна сметка човекът е човек, а Бог е Бог.

Йоан е роден от обещание, по същия начин както Исаак е роден от Авраам. Той подготви пътя за Исус и извърши много дела, но не беше Бог, а един от пророците, тъй като само проправи пътя за Исус. Неговото дело също беше велико и едва след като Йоан подготви пътя, Исус официално започна делото Си. По същество той просто се трудеше за Исус, а делото му беше да служи на делото на Исус. След като подготви пътя, Исус започна делото Си — дело, което беше по-ново, по-конкретно и по-задълбочено. Йоан извърши само началната част от делото; по-голямата част от новото дело бе извършено от Исус. Йоан също извърши новото дело, но не той сложи начало на новата епоха. Йоан е роден по обещание и му е дадено име от един ангел. По онова време някои искаха да го нарекат с името на баща му, Захария, но майка му имаше свое мнение, като каза: „Това дете не може да се нарича с това име. Името му трябва да бъде Йоан“. Всичко това се ръководеше от Светия дух. Името на Исус също беше дадено под ръководството на Светия Дух. Той е роден от Светия Дух и чрез обещанието на Светия Дух. Исус беше Бог, Христос и Човешкият син. Йоан също извърши велики дела, но защо не беше наречен Бог? Каква точно беше разликата между делото, извършено от Исус, и делото, извършено от Йоан? Дали просто Йоан беше този, който подготви пътя за Исус? Или Бог беше предопределил това по този начин? Въпреки че Йоан също каза: „Покайте се, понеже наближи небесното царство“, и проповядваше Евангелието на небесното царство, неговото дело не стигаше по-далеч и беше само началото. Исус, от друга страна, откри нова епоха и сложи край на старата, но Той също така изпълни закона на Стария завет. Неговото дело беше по-велико от това на Йоан и, освен това, Той дойде да изкупи цялото човечество. Той постигна този етап от делото. Йоан само подготви пътя. Макар че делото му беше велико и той изрече много думи, и много ученици го следваха, делото му беше само да поведе човека към едно ново начало. Човекът никога не получи от него живот, път или по-дълбоки истини и никога не придоби разбиране за Божията воля чрез него. Йоан беше велик пророк (Илия), който подготви новата почва за делото на Исус и подготви избраните; той беше предшественикът на Епохата на благодатта. Такива неща не могат да бъдат разпознати само чрез наблюдение на техния обикновен човешки облик. Още повече че Йоан също извърши голямо дело, а освен това беше роден чрез обещанието на Светия Дух и Светият Дух подкрепяше делото му. Така че разликата между личностите им може да се види само чрез делото им, защото външният вид на човека не издава нищо за неговата същност, а човек не е в състояние да провери свидетелството на Светия Дух. Делото, извършено от Йоан, и делото, извършено от Исус, не си приличат — те се различават по своята същност. Именно от това можем да определим дали Йоан е бил Бог. Делото на Исус беше да започне, да продължи, да завърши и да доведе до целта. И всяка от тези стъпки Той изпълни, докато делото на Йоан беше само да започне. Първо Исус разпространи Евангелието и проповядваше пътя на

покаянието, след което продължи да кръщава хората, да изцелява болните и да пропъжда демоните. Накрая Той изкупи човечеството от греха и завърши делото Си за цялата епоха. Той ходеше навсякъде, проповядвайки на хората и разпространявайки Евангелието на небесното царство. Йоан правеше същото; разликата е, че Исус откри нова епоха и донесе на човечеството Епохата на благодатта. Устата Му провъзгласяваше какво трябва да практикува човекът и какъв път трябва да следва през Епохата на благодатта, а накрая завърши делото на изкуплението. Йоан никога не би могъл да извърши такова дело. И така, Исус беше Този, който извърши делото на Самия Бог, който е Самият Бог и който пряко представлява Бог. В човешките представи Бог е всеки, който е роден чрез обещание, роден от Духа, поддържан от Светия Дух и който открива нови пътища. По тази логика Йоан също би бил Бог, а Мойсей, Авраам, Давид — всички те също биха били Бог. Не е ли това гениална шега?

Преди Своето служение Исус също беше обикновен човек, който действаше според всичко, което правеше Светият Дух. Независимо дали знаеше кой е по онова време, Той се подчиняваше на всичко, което идваше от Бог. Светият Дух не разкри кой е Исус до момента, в който Той започна Своето служение. Едва след като започна служението Си, Той премахна тези правила и закони, а думите Му придобиха авторитет и сила едва след като започна официално да изпълнява служението Си. Едва след като Исус започна да служи, започна Неговото дело за въвеждане на нова епоха. Преди това Светият Дух остана скрит в Него в продължение на 29 години. През това време Той представляваше само човек и нямаше божествена идентичност. Божието дело стартира, когато Той започна да работи и да изпълнява служението Си; Исус изпълни делото Си според вътрешния Си план, без значение колко знаеха хората за Него, и делото Му пряко представляваше самия Бог. По онова време Исус попита хората около себе Си: „А вие какво казвате: кой съм аз?“. Те му отговориха: „Ти си най-великият от всички пророци и нашият велик лечител“. А някои отговориха: „Ти си нашият първосвещеник“ и т.н. Чуваха се всякакви отговори: някои дори казваха, че Той е Йоан, че е Илия. Тогава Исус се обърна към Симон Петър и попита: „Кой съм аз?“. Петър отговори: „Ти си Христос, Син на живия Бог“. От този момент нататък хората знаеха, че Той е Бог. Когато това стана известно, Петър беше този, който пръв стигна до осъзнаването и това беше казано с неговите уста. Тогава Исус заяви: „защото плът и кръв не са ти открили това, а Моят Отец“. След кръщението Му — независимо дали другите знаеха това или не — делото Му беше извършено в името на Бог. Исус дойде, за да върши Своето дело, а не за да разкрие Своята самоличност. Едва след като Петър изрече тези думи, Неговата самоличност стана известна. Независимо дали ти знаеше, че Той беше Самият Бог, или не, Исус започна делото Си, когато дойде времето. Независимо дали ти знаеше, или не, Исус продължи делото Си. Дори и ти да го отричаше, Той продължаваше да върши

делото Си и го вършеше, когато дойде подходящото време за това. Исус дойде да работи и да върши Своята служба, не за да може човек да разпознае плътта Му, а за да може да приеме Неговото дело. Ако не разпознаваш, че етапът на делото, което се извършва сега, се извършва от Самия Бог, това е, защото ти липсва визия. Въпреки това не можеш да отречеш този етап от делото; фактът, че не си в състояние да го разпознаеш, не доказва, че Светият Дух не работи или че делото Му е погрешно. Някои дори сравняват настоящото дело с делото на Исус, описано в Библията, и използват всяко несъответствие, за да отрекат този етап от него. Не е ли това постъпка на слепец? Това, което е записано в Библията, е ограничено и не може да представи цялото Божие дело. Четирите евангелия съдържат общо по-малко от сто глави и в тях са описани ограничен брой събития, като например как Исус проклина смокинята, как Петър се отрича от Господ три пъти, как Исус се явява на учениците Си след разпятието и възкресението Си, учението за поста, учението за молитвата, учението за развода, раждането и родословието на Исус, избирането на ученици от Исус и т.н. Въпреки това хората приемат написаното в Библията като съкровище и дори сравняват днешното дело с тази информация. Хората дори вярват, че тази малка част съставлява цялото дело, което Исус извърши през живота Си, сякаш Бог е способен да направи само това и нищо повече. Не е ли това нелепо?

Времето, през което Исус беше на земята, е тридесет и три години и половина, т.е. Той живя на земята тридесет и три години и половина. Само три години и половина от това време бяха посветени на служението Му, а през останалото време Той просто водеше нормален човешки живот. Първоначално посещаваше службите в синагогата и там слушаше тълкуването на Писанията от свещениците и проповедите на другите. Той придобиваше големи познания за Библията. Той не се бе родил с тези знания, а ги придоби чрез четене и слушане. В Библията ясно е записано, че на дванадесетгодишна възраст Исус задаваше на учителите в синагогата въпросите: какви са пророчествата на древните пророци? Какво ще кажете за законите на Мойсей? За Стария завет? И какво — за човека в свещенически одежди, който служи на Бог в храма?... Исус задаваше много въпроси, защото нямаше нито познания, нито разбиране. Въпреки че бе заченат от Светия Дух, Той се роди като съвсем обикновен човек. Въпреки някои Негови особени характеристики, Исус все пак беше обикновен човек. Мъдростта Му се умножаваше постоянно с духовния ръст и възрастта Му, а животът Му преминаваше през същите етапи като този на обикновения човек. В човешкото въображение Исус не е преживял детство или младост и веднага след раждането Си е навлязъл в живота като тридесет и три годишен мъж, а в края на делото Си е бил разпънат на кръст. Животът на Исус вероятно се е развивал по различен начин от този на обикновения човек; Той не се е хранел и не е общувал с хората и за хората не е било лесно да Го видят. Вероятно Исус е бил отклонение, което

плашело всички, които биха Го зърнали, защото Той е бил Бог. Хората вярват, че Бог, който идва в плът, със сигурност не живее като обикновен човек; те вярват, че Той е чист и няма нужда да си мие зъбите или лицето, защото е свят. Не е ли това изключително човешки възглед? Библията не казва нищо за живота на Исус като човек; тя разказва само за Неговото дело, но това не доказва, че Той не е имал нормална човешка природа или че не е живял нормален човешки живот до тридесетгодишна възраст. Официално Той започна делото Си на 29-годишна възраст, но не можеш да отречеш целия Му човешки живот, който предшества тази възраст. Библейският разказ просто пропуска този период, защото той се отнася до Неговия обикновен човешки живот, но не и до етапа на Неговото божествено дело, и следователно не е било необходимо да се описва. Факт е, че преди кръщението на Исус, Светият Дух не вършеше пряко Своето дело, а само подпомагаше живота на Исус като обикновено човешко същество до деня, в който Исус трябваше да започне Своята служба. Въпреки че беше Бог в плът, Той премина през процеса на съзряване точно както всеки обикновен човек. Този процес на съзряване е пропуснат в Библията. Той не е споменат там, защото не би могъл да помогне особено на човека в неговото израстване в живота. Етапът от живота на Исус до кръщението Му е оставен неразкрит, като през това време Той не извършваше никакви знамения или чудеса. Едва след кръщението Си Исус започна цялото дело по изкуплението на човечеството — онова дело, което е пълно и преизпълнено с благодат, истина, любов и милост. Началото на това дело е и влизането в сила на Епохата на благодатта. Затова то е записано и се предава и до днес. То трябваше да даде изходен път и да поведе всички към желаната цел, така че живеещите в Епохата на благодатта да поемат по пътя на тази епоха и по пътя на кръста. Въпреки че документалното свидетелство за това е записано от човек, всичко в него е истински факт, макар на някои места да има малки грешки. Въпреки това автентичността му не може да бъде отречена. Всичко, което е описано, е истина и само когато хората са записвали фактите, са допускали грешки. Някои ще попитат: ако Исус е бил нормален и обикновен човек, тогава как е бил способен да върши знамения и чудеса? Четиридесетте дни на изкушение, които Исус издържа, бяха чудотворно знамение, което един обикновен човек не би могъл да постигне. Четиридесетте дни на изкушение бяха дело на Светия Дух. Как тогава може да се каже, че в Исус няма нищо свръхестествено? Способността Му да извършва знамения и чудеса съвсем не е признак, че Той е бил необикновен човек. Просто Светият Дух действаше в един толкова обикновен човек като Него, така че Той беше способен да прави чудеса и да върши дори по-велики неща. Преди Исус да започне Своята служба или, както казва Библията, преди Светият Дух да слезе върху Него, Исус беше просто обикновен човек и съвсем не беше свръхестествен. Но когато Светият Дух слезе върху Него, т.е. когато започна да изпълнява служението Си, Исус беше изпълнен със свръхестественост. По този

начин се приема, че Божията плът не притежава нормална човешка природа; освен това погрешно се приема, че във въплътения Бог е имало само божествена, но не и човешка природа. Несъмнено, когато Бог идва на земята, за да върши Своето дело, човек вижда само свръхестествени събития. Онова, което хората виждат с очите си, и онова, което чуват с ушите си, всичко това принадлежи към свръхестественото, защото Неговото дело и Неговите думи са неразбираеми и недостъпни за тях. Ако нещо небесно идва на земята, как може то да не е свръхестествено? Тайнствата на небесното царство са донесени на земята; тайнства, които са непонятни и невъобразими за човека, които са твърде чудни и мъдри — не са ли всички те свръхестествени? Но трябва да знаеш: колкото и свръхестествено да е било, всичко е осъществено в Неговата нормална човешка природа. Божието тяло в плът е изпълнено с човешка природа, иначе не би било въплъщение. По Своето време Исус извършваше огромно количество чудеса. В това, което виждаха тогавашните израилтяни, имаше много свръхестествени неща — те виждаха ангели и пратеници, чуваха гласа на Йехова. Нима всичко това не беше свръхестествено? Разбира се, днес има някои зли духове, които заблуждават човека чрез свръхестественото; това не е нищо друго освен имитация от тяхна страна, като имат за цел да заблудят човека чрез онова дело, което в момента не върши Светият Дух. Много хора правят чудеса, изцеляват болни и изгонват демони. Но това са именно делата на злите духове, тъй като в момента Светият Дух вече не върши такива дела. Всички онези, които оттогава имитират делото на Светия Дух, са наистина зли духове. Цялото дело, което беше извършено по онова време в Израел, беше свръхестествено дело, въпреки че Светият Дух не работи по такъв начин и сега подобни действия са имитация и лъжи на Сатана, негови опити да попречи. Но не всички свръхестествени неща могат да се нарекат дело на зли духове. Това зависи от епохата на Божието дело. Например делото, извършено от въплътения Бог в наши дни — кой аспект от него не е свръхестествен? Неговите думи са непонятни и недостижими за теб, а делото Му не може да бъде извършено от никой човек. Това, което Той разбира, не може да бъде разбрано от човек, нито пък човек може да знае откъде идва Неговото знание. Някои казват: „Аз съм също толкова обикновен, колкото и Ти. Защо не знам това, което Ти знаеш? Аз съм по-възрастен и с по-богат опит, но как можеш да знаеш това, което аз не знам?“. Всичко това е недостижимо за човека. Има хора, които казват: „Никой не знае делото, което беше извършено в Израел, и дори тълкувателите на Библията не могат да обяснят нищо. Тогава Ти откъде го знаеш?“. Нима всичко това не се отнася до свръхестественото? Той няма опит в чудесата, но въпреки това знае всичко; Той говори и изразява истината с най-голяма лекота. Нима това не е свръхестествено? Неговото дело превъзхожда всичко, което е постижимо за плътта. Такова дело е просто немислимо за всеки човек с плътско тяло и напълно непонятно за човешкия ум. Въпреки че никога не

е чел Библията, Той разбира Божието дело в Израел. И макар че, говорейки, стои на земята, Той все пак говори за тайните на третото небе. Когато човек чете тези думи, го обзема следното чувство: „Не е ли това езикът на третото небе?“. Не са ли всички тези въпроси извън обсега на обикновения човек? По времето, когато Исус се подложи на четиридесетдневен пост, това не беше ли свръхестествено? Ако казваш, че четиридесетдневният пост винаги е свръхестествен и е действие на зли духове, тогава не осъждаш ли Исус? Преди да започне да изпълнява службата Си, Исус беше обикновен човек. Той също ходеше на училище — как иначе би могъл да се научи да чете и пише? Когато Бог стана плът, Духът се скри в плътта. Въпреки това, като обикновен човек, Той трябваше да расте и да узрее. Едва когато способността Му за познание узря и Той се научи да разбира нещата, стана възможно да Го смятаме за нормално човешко същество. Едва след като човешката Му природа узря, Исус бе способен да извършва Своята служба. Как би могъл да извършва Своето служение, докато нормалната Му човешка природа все още беше незряла и нямаше здрав разум? Със сигурност от Исус не можеше да се очаква да извършва служение на шест или седемгодишна възраст! Защо Бог не се прояви открито в началото, когато стана плът? Защото човешката природа на Неговата плът все още беше незряла. Той все още не беше овладял напълно познавателните процеси, както и нормалната човешка природа на тази плът. Следователно, преди да започне Своето дело, за Него беше абсолютно необходимо да придобие нормалната човешка природа и здравия разум на нормално човешко същество — достатъчно, за да извърши Своето дело в плът. Ако тази задача не беше по силите Му, Той трябваше да продължи да расте и да съзрява. Ако Исус беше започнал делото Си на седем или осемгодишна възраст, нямаше ли хората да Го смятат за чудотворец? Нима всички хора нямаше да Го възприемат като дете? Кого щеше да успее да убеди? Дете на седем или осем години, не по-високо от амвона, зад който стои — щеше ли да може да проповядва тогава? Преди нормалната Му човешка природа да узрее, Той не беше в състояние да изпълни задачата Си. Що се отнася до Неговата все още незряла човешка същност, голяма част от делото просто не беше осъществимо. Делото на Божия Дух в плът също се ръководи от неговите принципи. Той можеше да се заеме с това дело и да изпълни поръчението на Своя Отец едва когато придобиеше нормална човешка природа. Едва тогава Той можеше да започне Своето дело. Като дете Исус просто не можеше да разбере много от това, което се случваше в древността, и само чрез въпроси, отправени към учителите в синагогата, стигаше до разбиране. Ако Исус беше започнал делото Си, когато току-що се бе научил да говори, как щеше да е възможно да избегне грешките? Как Бог би могъл да допусне грешка? Затова Той започна делото Си, едва когато беше в състояние да го върши. Той не извърши нито едно дело, докато не беше напълно способен да го поеме върху Себе Си. На 29-годишна възраст Исус беше напълно

зрял и човешката Му природа беше достатъчно развита, за да започне делото, което трябваше да извърши. Едва тогава Божият Дух официално започна да действа в Него. По това време Йоан вече бе работил в продължение на седем години, подготвяйки и отваряйки Му пътя, и в края на делото си бе хвърлен в затвора. Тогава цялата тежест падна изцяло върху Исус. Ако Той беше поел това дело на 21 или 22 години, когато все още Му липсваше много човешко, когато току-що беше навлязъл във възрастта на ранната зрялост и когато все още не беше разбрал много, Той нямаше да успее да овладее делото. По онова време Йоан вече бе изпълнявал своето дело известно време и едва когато достига средна възраст, Исус започна Своето дело. На тази възраст Неговата нормална човешка природа бе достатъчна, за да поеме делото, което трябваше да извърши. Сега въплътеният Бог също има нормална човешка природа. Въпреки че не е толкова зряла, колкото при най-възрастните сред вас, Неговата човешка природа вече е достатъчна, за да извърши делото Си. обстоятелствата около делото, което Той върши днес, не са съвсем същите като тези по времето на Исус. Защо Исус избра дванадесет апостоли? Изключително в подкрепа на Неговото дело и в съответствие с него. От една страна, това трябваше да положи основите на Неговото дело по онова време, но изпълняваше същата цел и за по-късното Му дело. В съответствие с тогавашното Му дело волята на Исус, както и на Самия Бог, беше да избере дванадесетте апостоли. Той вярваше, че трябва да избере дванадесет апостоли и след това да ги поведе след Себе Си, за да проповядват навсякъде. Но днес сред вас няма нужда от това! Делото на въплътения Бог има много принципи. Има много неща, които човекът просто не разбира, но въпреки това постоянно се опитва да Го оценява според собствените си представи или да предявява прекомерни изисквания към Него. Дори и днес мнозина не осъзнават напълно, че знанията им се състоят единствено от собствените им възприятия. На което и място и по което и време да се беше появил Бог в плът, принципите на Неговото дело в плът остават същите. Той не може, след като е станал плът, да бъде извън плътта в Своето дело; още по-малко пък може, след като е станал плът, да не работи в нормалната човешка природа на плътта. В противен случай Божието въплъщение би изгубило своето значение и Словото, станало плът, би загубило всякакъв смисъл. Освен това само Небесният Отец (Духът) е наясно с въплъщението на Бог и никой друг, дори самата плът, нито небесните пратеници, не знае за това. Така Божието дело в плът е още по-нормално и най-добре може да покаже, че наистина Словото става плът, а плътта означава обикновен и нормален човек.

Някои ще попитат: „Защо Самият Бог трябва да открива нова епоха? Не може ли някое сътворено същество да го направи вместо Него?“. Както всички знаете, Бог става плът с определената цел да открие нова епоха. И, разбира се, откривайки нова епоха, Бог едновременно с това завършва предишната. Бог е

Началото и Краят; Той Самият е Този, който поставя началото на Своето дело, и следователно Той Самият трябва да завърши предишната епоха. Това е доказателство, че Той побеждава Сатана и покорява света. Всеки път, когато Той Самият работи сред хората, това е началото на нова битка. Без началото на ново дело естествено няма да има край на старото. И ако старото все още не е приключило, това доказва, че битката със Сатана все още не е приключила. Единствено ако Сам Бог дойде и извърши ново дело сред човечеството, човекът може да бъде напълно освободен от властта на Сатана и да намери нов живот и ново начало. В противен случай човекът винаги ще живее в същата стара епоха и под предишното влияние на Сатана. С всяка епоха под Божието ръководство човекът се освобождава частично и така той напредва с Божието дело към нова епоха. Божията победа е победа за всички, които Го следват. Ако на сътворения човек бъде възложено да завърши епохата, тогава — независимо дали от гледна точка на човека или на Сатана — това не би било нищо повече от акт на противопоставяне, предателство към Бог, но в никакъв случай акт на послушание към Него, и по този начин трудът на човека би послужил в ръцете на Сатана. Сатана ще бъде напълно убеден, само ако човекът се подчинява на Бог и Го следва в епохата, която Сам Бог е започнал — защото това е дългът на сътворените същества. Ето защо ви казвам: трябва само да сте в послушание и да следвате. Нищо повече не се изисква от вас. Именно това се има предвид под факта, че всеки трябва да изпълни своя дълг и цел. Бог върши Своето дело и не се нуждае от човек, който да го върши вместо Него, а и Той Самият не участва в делото на сътворените същества. Човекът изпълнява собствения си дълг и не се намесва в Божието дело. Ето какво е истинското послушание и доказателството, че Сатана е победен. След като е въвел нова епоха, Самият Бог вече не идва да върши делото Си сред хората. Едва тогава човекът официално навлиза в новата епоха, за да изпълни своя дълг и задачата си като сътворено същество. Това са принципите, според които Бог работи и които никой не може да престъпи. Само изпълнението на делото по този начин е разумно и смислено. Божието дело се извършва от самия Бог. Той е Този, който привежда Своето дело в действие, и Той е този, който го завършва. Той е Този, който планира делото, и Той е Този, който го ръководи, и освен това Той е Този, който го осъществява. Това съответства на казаното в Библията: „Аз съм началото и краят; Аз съм сеячът и Аз съм жътварят“. Всичко, което се отнася до делото на Неговото управление, се извършва от самия Бог. Той е Господарят на шестхилядолетния план на управлението. Никой не може да извърши делото Му вместо Него или да доведе делото Му докрай, защото Той е Този, който държи всичко в ръката Си. Тъй като Бог създаде света, Той ще поведе целия свят към живот в Неговата светлина и ще завърши цялата епоха, като по този начин ще изпълни целия Си план!

ТАЙНАТА НА ВЪПЛЪЩЕНИЕТО (2)

По времето, когато Исус работеше в Юдея, Той правеше това открито. Сега Аз работя и говоря сред вас тайно. Неверниците изобщо не знаят за това. Делото Ми сред вас е затворено за тези, които са извън него. Тези думи, тези порицания и присъди са известни само на вас и на никой друг. Цялото това дело се извършва сред вас и е разкрито само на вас; никой от неверниците не знае за него, защото времето още не е дошло. Хората тук, понасяйки порицанията, са се приближили до възможността да бъдат направени пълноценни, но тези, които са отвън, не знаят нищо за това. Това дело е твърде скрито! За тях въплътеният Бог е скрит. За тези обаче, които са в този поток, можем да кажем, че Той е открит. Въпреки че в Бог всичко се открива, всичко се разкрива и всичко се освобождава, това е вярно само за онези, които вярват в Него; що се отнася до останалите, неверниците, нищо не се разкрива. Делото, което сега се извършва сред вас и в Китай, остава строго пазена тайна, за да не знаят те за него. Ако неверниците знаеха за него, те само щяха да го осъдят и да го преследват. Те не биха повярвали в него. Да работиш сред нацията на големия червен змей, в най-изостаналото от всички места, не е лесна задача. Ако това дело се извършваше открито, щеше да бъде невъзможно да продължи. Този етап на делото просто не може да се извърши на това място. Ако това дело се извършваше открито, как щяха да му позволят да продължи? Дали това нямаше да изложи делото на още по-голям риск? Ако това дело не беше скрито, а се извършваше както по времето на Исус, когато Той изцеляваше болни и изгонваше демони пред всички, тогава нямаше ли отдавна да бъде „превзето“ от демоните? Щяха ли те да се примирят със съществуването на Бог? Ако сега трябваше да вляза в синагогите, за да проповядвам и поучавам хората, нямаше ли отдавна да са Ме разкъсали на парчета? И ако това се случи, как тогава щеше да продължи делото Ми? Причината, поради която чудесата и знаменията не се изявяват открито, е, за да се запазят нещата в тайна. Затова неверниците не могат нито да видят, нито да познаят, нито да открият делото Ми. Ако този етап от делото се извършваше по същия начин, както делото на Исус в Епохата на благодатта, то не би могло да бъде толкова стабилно, колкото е сега. Така че да се действа тайно по този начин е от полза за вас и за делото като цяло. Когато Божието дело на земята приключи, т.е. когато това скрито дело приключи, тогава този етап на делото ще се разгърне открито. Всички ще знаят, че в Китай има група победители; всички ще знаят, че въплътеният Бог пребивава в Китай и че Неговото дело е приключило. Едва тогава на хората ще им хрумне: защо Китай все още не е изпаднал в упадък или колапс? Оказва се, че Бог лично върши Своео дело в Китай и е усъвършенствал група хора, превръщайки ги в победители.

Въплътеният Бог не се разкрива на всички създания, а само на някои хора, които Го следват през този период, когато Той лично върши Своео дело. Той се

облече в плът само за да осъществи един етап от Своего дело, а не за да покаже на човека Своя образ. Въпреки това, делото Му трябва да бъде извършено от Самия Него, затова е необходимо Той да го извърши в плът. Когато това дело бъде завършено, Той ще напусне човешкия свят; не може да остане дълго сред хората, за да не пречи на предстоящото дело. Той показва на множеството само праведния Си нрав и всички Своя дела, а не образа, в който два пъти е станал плът, защото Божият образ може да бъде показан само чрез Неговия нрав и не може да бъде заменен с образа на въплътената Му плът. Плътският Му образ се показва само на ограничен брой хора — само на онези, които Го следват, когато Той работи в плът. Затова делото, което се извършва сега, се извършва тайно. По същия начин Исус се показваше само на евреите, когато вършеше Своего дело, и никога не се показва публично на друг народ. Така, след като завърши делото Си, Той незабавно се отдалечи от човешкия свят и не остана; след това този образ на човек, който се показва на хората, не беше Той, а Светият Дух, който пряко извършваше делото. След като делото на въплътения Бог бъде напълно завършено, Той ще си отиде от света на смъртните и никога повече няма да извършва дело, подобно на това, което е вършил, когато е бил в плът. След това цялото дело се извършва директно от Светия Дух. През този период човекът почти не може да види образа на Неговото плътско тяло. Той изобщо не се показва на човека, а остава завинаги скрит. Времето за извършване на делото на въплътения Бог е ограничено. То се осъществява в определена епоха, период, нация, сред определени хора. Това дело представлява само делото през периода на Божието въплъщение; то е представително за една епоха и представлява делото на Божия Дух в една конкретна епоха, а не цялото Негово дело. Затова образът на въплътения Бог няма да бъде показан на всички народи. Това, което се показва на множеството, са Божията праведност и нравът Му в тяхната цялост, а не Неговият образ, когато Той два пъти стана плът. На човека не се показват нито един-единствен образ, нито двата образа, съчетани в едно. Затова е наложително плътта на въплътения Бог да напусне земята след завършване на делото, което Той трябва да извърши. Защото Той идва само за да извърши делото, което трябва да извърши, а не за да покаже на хората Своя образ. Въпреки че значимостта на въплъщението вече е постигната чрез факта, че Бог е станал плът два пъти, Той пак няма да се разкрие публично пред нация, която никога преди това не Го е виждала. Исус никога повече няма да се яви на евреите като Слънцето на праведността, нито пък ще се яви на всички народи на върха на Елеонския хълм. Юдеите са видели само портрета на Исус от времето, когато е бил в Юдея. Това е така, защото делото на Исус в Неговото въплъщение приключи преди две хиляди години; Той няма да се върне в Юдея в образа на юдеин, а още по-малко ще се покаже в образа на юдеин на някой от езическите народи, защото образът на Исус, станал плът, е само образът на юдеин, а не образът на Човешкия Син,

който Йоан видя. Въпреки че Исус обеща на Своите последователи, че ще дойде отново, Той няма просто да се покаже в образа на евреин на всички хора от езическите народи. Трябва да знаете, че делото на въплътения Бог е да постави началото на нова епоха. Това дело е ограничено до няколко години и Той не може да завърши цялото дело на Божия Дух, точно както образът на Исус като евреин можа да представлява само образа на Бог, докато Той работеше в Юдея, и можа да извърши само делото на разпятието. Докато Исус беше в плът, Той не можа да извърши делото на довеждане на епохата до край или на унищожение на човечеството. Затова, след като беше разпънат на кръст и завърши делото Си, Той се изкачи на най-високата височина и завинаги се скри от хората. От този момент нататък онези верни вярващи от езическите народи не можеха да видят проявлението на Господ Исус, а само портрета Му, който бяха закачили на стената. Това е само един портрет, нарисуван от човек, а не образът на Бог, както Той се показва на човека. Бог няма да се покаже открито на множеството в образа, в който два пъти стана плът. Неговото дело сред хората е с цел да им позволи да опознаят нрава Му. Всичко това е показано на човека чрез делото Му в различните епохи; извършено е по-скоро чрез нрава, който Той разкри, и делото, което извърши, а не чрез проявлението на Исус. С други думи, Божият образ не се разкрива на човека чрез въплътения образ, а по-скоро чрез делото, извършено от въплътения Бог, който има образ и форма. Чрез делото Му се показва Неговият образ и се разкрива нравът Му. Това е значението на делото, което Бог желае да извърши в плът.

След като делото на двете въплъщения на Бог приключи, Той ще започне да показва Своя праведен нрав сред всички народи на неверниците, позволявайки на множеството да види образа Му. Той ще прояви Своя нрав и по този начин ще изясни целите на различните категории хора, като доведе старата епоха до окончателен край. Неговото дело в плът не се разпростира нашироко (както Исус работеше само в Юдея, а Аз днес работя само сред вас), защото то има граници и предели. Той просто се труди за кратко време в образа на обикновената нормална плът. Той не използва тази въплътена плът, за да извърши делото на вечността или делото на явяването пред хората от нациите на неверниците. Това дело в плът може да бъде само ограничено по обхват (например дело само в Юдея или само сред вас) и след това да се разшири чрез делото, което се извършва в тези граници. Разбира се, това дело на разширяване трябва да бъде извършено пряко от Неговия Дух и вече няма да бъде дело на въплътената Му плът. Защото делото в плътта има граници и не се разпростира до всички краища на вселената — това то не може да извърши. Чрез делото в плътта Неговият Дух извършва делото, което трябва да последва. Следователно делото, извършено в плътта, има встъпителен характер и се осъществява в определени граници; след това Неговият Дух е този, който продължава това дело, при това в по-широк обхват.

Бог идва да работи на земята само за да ръководи епохата; Той възнамерява само да постави началото на нова епоха и да сложи край на старата. Той не е дошъл, за да изживее човешкия живот на земята, да изпита радостите и скърбите на живота в човешкия свят, да усъвършенства даден човек с ръката Си или да го наблюдава лично как расте. Това не е Негово дело. Неговото дело е само да постави началото на новата епоха и да сложи край на старата. Това означава, че Той лично ще постави началото на една епоха, лично ще сложи край на другата и ще победи Сатана, като лично извърши Своего дело. Всеки път, когато Той лично извършва Своего дело, все едно че стъпва на бойното поле. Първо, Той покорява света и надделява над Сатана, докато е в плът. Той придобива цялата слава и повдига завесата над цялото двухилядолетно дело, като прави така, че всички хора на земята да имат правилен път, по който да вървят, и да живеят в мир и радост. Въпреки това Бог не може да живее с човека на земята дълго време, защото Бог е Бог и е напълно различен от човека. Той не може да води живот на обикновено човешко същество, т.е. не може да живее на земята като човешко същество, в което няма нищо необичайно; защото Той притежава много малко от нормалната човешка природа на обикновено човешко същество, за да поддържа човешкия Си живот. С други думи, как Бог би могъл да има семейство, да гради кариера, да отглежда деца на земята? Не би ли било това позор за Него? Това, че е надарен с нормална човешка природа, е само с цел да върши делото Си по нормален начин, а не за да може да има семейство и кариера, както би направил един обикновен човек. Неговите нормални сетива, нормален ум и нормалното хранене и обличане на плътта Му са достатъчни, за да докажат, че Той има нормална човешка природа; не е необходимо Той да има семейство или кариера, за да докаже, че е надарен с нормална човешка природа. Това би било напълно излишно! Идването на Бог на земята е Словото, което става плът. Той просто позволява на човека да разбере и да види Неговото слово, т.е. позволява на човека да види делото, извършено от плътта. Неговото намерение не е хората да се отнасят към плътта Му по определен начин, а само човекът да бъде покорен докрай, т.е. да се подчинява на всички думи, които излизат от устата Му, както и на цялото дело, което Той извършва. Той просто работи в плът; Той не иска от човека умишлено да превъзнася величието и светостта на Неговата плът, а вместо това показва на човека мъдростта на Своего дело и цялата власт, която притежава. Затова, въпреки че притежава изключителна човешка същност, Той не го демонстрира по никакъв начин, а се съсредоточава само върху делото, което трябва да извърши. Трябва да знаете защо Бог се е облякъл в плът, но не разгласява Своята нормална човешка същност и не свидетелства за нея, а просто извършва делото, което иска да извърши. Следователно вие виждате от въплътения Бог само божествената Му природа; това е така, защото Той никога не обявява човешката Си природа, за да може човекът да не Го имитира. Само когато

човек води хората, той говори за човешката си същност, за да спечели тяхното възхищение и убеждение и по този начин да стане лидер на другите. За разлика от това, Бог покорява човека единствено чрез Своето дело (т.е. дело, недостижимо за човека). Няма значение дали Той предизвиква възхищението на човека или го кара да Го обожават. Единственото, което прави, е да внуши на човека чувство на страх от Него или усещане за Неговата неизмеримост. Бог няма нужда да впечатлява човека. Той има нужда единствено да се боиш от Него, след като си видял нрава Му. Делото, което Бог върши, принадлежи на Него; то не може да бъде извършено вместо Него от човек, нито пък може да бъде постигнато от човек. Само Самият Бог може да извърши Своето дело и да постави началото на нова епоха, за да поведе човека към нов живот. Делото, което Той върши, е да даде възможност на човека да се сдобие с нов живот и да навлезе в нова епоха. Останалата част от делото е поверена на хора с нормална човешка природа, на които другите се възхищават. Затова в Епохата на благодатта Той завърши двухилядолетното дело само за три години и половина от тридесет и трите Си години в плът. Когато Бог идва на земята, за да извърши Своето дело, Той винаги завършва двухилядолетното дело или делото на цяла епоха в рамките на най-краткия период от няколко години. Той не протака и не отлага; Той просто концентрира многогодишната работа по такъв начин, че я завършва само за няколко кратки години. Това е така, защото делото, което Той върши лично, е изцяло в името на това да проправи нов път и да открие нова епоха.

ТАЙНАТА НА ВЪПЛЪЩЕНИЕТО (3)

Когато Бог върши Своето дело, Той не идва, за да участва в някакво строителство или движение, а за да изпълни Своето служение. Всеки път Той става плът само за да завърши един етап от делото и да открие нова епоха. Сега е Епохата на царството и подготовката на царството. Този етап от делото не е дело на човека и няма за цел да доведе човека до определено ниво, а да завърши част от Божието дело. Това, което Той върши, не е дело на човека и не е необходимо, за да се постигне конкретен резултат в обработването на човека, преди да напусне земята; целта е да се изпълни Неговото служение и да се завърши делото, което Той трябва да извърши, а именно — да подготви правилно всичко за Своето дело на земята и по този начин да постигне слава. Делото на въплътения Бог е различно от делото на хората, които Светият Дух използва. Когато Бог идва, за да изпълни делото Си на земята, Той се занимава единствено с изпълнението на Своето служение. Във всички останали неща, които не са свързани с Неговото служение, Той почти не взема участие, до степен, че си затваря очите за тях. Той просто върши делото, което трябва да върши, и най-малко се

интересува от делото, което трябва да извърши човекът. Делото, което върши, е единствено това, което се отнася до епохата, в която се намира, и до службата, която трябва да изпълнява, сякаш всички останали въпроси не са в Неговата компетенция. Той не натрупва допълнителни основни познания за живота сред хората, не усвоява нови социални умения и не се въоръжава с нищо друго, което човекът знае. Всичко, което човекът трябва да притежава, е напълно безразлично за Него и Той върши само делото, което е Негов дълг. И така, от човешка гледна точка, на въплътения Бог му липсват твърде много неща — до степен, че Той не обръща внимание на много неща, които човекът би трябвало да притежава, и не разбира тези неща. Неща като обикновеното житейско познание, принципите на поведение и взаимодействие с другите хора сякаш не се отнасят за Него. Но във въплътения Бог просто не можеш да откриеш и най-малкия намек за необикновеност. С други думи, Неговата човешка природа просто поддържа живота Му на обикновено човешко същество с обикновен мислещ мозък, като Му дава способността да различава доброто от злото. Той обаче не притежава нито едно от другите неща, които би трябвало да притежава само човекът (сътвореното същество). Бог е облечен в плът само за да изпълнява Своето собствено служение. Неговото дело е насочено към цялата епоха, не към конкретен човек или място, а към цялата вселена. Това е посоката на Неговото дело и принципът, според който Той работи. Това не може да бъде променено от никого и човекът не може да бъде въвличен по никакъв начин. Всеки път, когато Бог става плът, Той носи със Себе Си делото на епохата и не възнамерява да живее до човека двадесет, тридесет, четиридесет или дори седемдесет или осемдесет години, за да може той да придобие по-добро разбиране и да проникне в Божиата същност. Няма нужда от това! Това изобщо не би задълбочило познанието на човека за присъщия на Бог нрав. Напротив, то само би задълбочило възприятията му и би направило човешките възприятия и мисли застояли. Ето защо всички вие трябва да разберете какво точно е делото на въплътения Бог. Със сигурност не може да не сте разбрали думите Ми, изречени пред вас: „Не съм дошъл да изпитам живота на обикновен човек“. Нима сте забравили думите: „Бог не идва на земята, за да изживее живота на обикновен човек“? Не разбирате целта на Божието въплъщение и не знаете смисъла на думите: „Как би могъл Бог да дойде на земята с намерението да изпита живота на сътворено същество?“. Бог идва на земята само за да завърши делото Си и затова делото Му на земята е краткотрайно. Той не идва на земята с намерението Божият Дух да подхранва плътското Му тяло и да Го направи по-висш човек, който да ръководи църквата. Когато Бог идва на земята, Словото става плът, но човекът не е наясно с делото Му и насила Му приписва някакви качества. Но всички вие трябва да разберете, че Бог е Словото, станало плът, а не плътско тяло, култивирано от Божия Дух, за да поеме ролята на Бог за известно време. Самият Бог не е резултат от култивиране, а е Словото, станало

плът, и днес Той официално върши Своего дело сред всички вас. Всички вие знаете и признавате, че въплъщението на Бог е фактическа истина, но само имитирате разбиране за нея. Вие сте неспособни да разберете делото на въплътения Бог, значението и същността на Неговото въплъщение и само вяло повтаряте научените думи след другите. Вярваш ли, че въплътеният Бог е такъв, какъвто си го представяш?

Бог се превръща в плът само за да започне нова епоха и ново дело. Трябва да разберете това. То е много различно от функцията на човека и двете не могат да се споменават заедно. Човекът се нуждае от дълъг период на възпитание и усъвършенстване, преди да може да бъде използван за извършване на дело, а човечността, необходима за това, трябва да е от изключително висок порядък. Човекът трябва не само да притежава способността да поддържа чувството си за нормална човечност, но освен това да разбира много от принципите и правилата на своето поведение спрямо другите и освен това да се посвети специално на изучаването на мъдростта и етичното познание за човека. Човекът трябва да бъде снабден с всички тези неща. С въплътения Бог обаче е различно, тъй като Неговото дело не представлява човека и не е дело на човека; то е по-скоро пряк израз на Неговото същество и пряко изпълнение на делото, което Той трябва да извърши. (Естествено, делото Му се извършва съевременно, а не мимоходом или случайно, и започва, когато настъпи моментът Той да изпълни служението Си.) Той не взема участие в човешкия живот или дело, т.е. Неговата човешка природа не е обременена с нищо от това (макар че това не се отразява на делото Му). Той изпълнява Своего служение само когато настъпи времето за това. Какъвто и да е Неговият статут, Той просто се движи напред с делото, което трябва да извърши. Неговото дело е напълно незасегнато от човешкото познание и мнение за Него. Например, когато Исус вършеше Своего дело, никой не знаеше кой точно е Той и просто напредваше в делото Си. Нищо от това не Му пречеше да върши делото, което Му предстоеше да извърши. Поради тази причина Той отначало не направи Своята самоличност известна и не я обяви, а просто насърчи човека да Го следва. Естествено, това беше не само демонстрация на Божието смирение, но и на начина, по който Бог действаше в плът. Той можеше да действа само по този начин, защото човекът не можеше да Го разпознае с просто око. Дори и да Го беше разпознал, човекът нямаше да може да помогне в делото Му. Нещо повече, Той не се въплъти, за да разпознае човек плътта Му, а за да върши Своего дело и да осъществи служението Си. Затова Той не отдаваше никакво значение на това да направи Своята самоличност достояние на хората. Когато завърши цялото дело, което трябваше да извърши, цялата Му самоличност и статут станаха ясни на човека по естествен начин. Въплътеният Бог мълчи и никога не обявява нищо. Той не обръща внимание на човека или на това как човекът успява да Го последва, а просто се движи напред в изпълнението на Своего служение и в извършването на

делото, което трябва да извърши. Никой не е в състояние да попречи на делото Му. Когато дойде време Той да завърши делото Си, то със сигурност ще бъде завършено и доведено докрай и никой не може да наложи друго. Едва след като Той завърши делото Си и Си тръгне от хората, те ще разберат делото, което Той върши, макар и не напълно ясно. И ще е необходимо много време, за да може човек да разбере напълно намерението, с което Бог първоначално извърши делото Си. С други думи, делото от епохата на въплъщението на Бог е разделено на две части. Едната част се състои от делото, извършено от въплътената плът на Самия Бог, и от думите, изречени от въплътената плът на Самия Бог. След като службата на Неговата плът бъде напълно завършена, другата част от делото остава да бъде извършена от тези, които са използвани от Светия Дух. В този момент човекът трябва да изпълни предназначението си, защото Бог вече е отворил пътя и от човека зависи да го извърви. Това означава, че Бог, който е станал плът, върши една част от делото, а след това Светият Дух и използваните от Него хора ще наследят делото. Следователно човекът трябва да знае какво включва делото, което на този етап се извършва основно от въплътения Бог, да разбере точно какво е значението на Божието въплъщение и делото, което Той трябва да извърши, и да не поставя на Бог същите изисквания, които се поставят на човека. Това е грешката на човека, неговата представа и още повече неговото непокорство.

Бог става плът не с намерението да позволи на човека да опознае Неговата плът или да види разликите между плътта на въплътения Бог и плътта на човека. Бог не става плът, за да упражнява човешката способност за разпознаване и със сигурност не с намерението да даде възможност на човека да се поклони на въплътената Божия плът и по този начин да постигне велика слава. Нищо от това не е Божие намерение при Неговото въплъщение. Също така Бог не се превръща в плът, за да осъди човека, нито умишлено да го разкрие или да направи живота му труден. Нищо от това не е намерение на Бог. Превръщането в плът винаги е неизбежна форма на Божието дело. Той действа именно по този начин, за да извърши още по-велико дело и по-велико управление, а не по причините, които човек си представя. Бог идва на земята само когато делото Му го изисква и само ако това е необходимо. Той не идва на земята просто за да разгледа наоколо, а за да извърши делото, което трябва да извърши. Защо иначе би поел върху Себе Си толкова тежко бреме и голям риск, за да извърши това дело? Бог става плът само по необходимост и в това винаги има уникално значение. Ако беше само за да позволи на хората да Го погледнат и да разширят хоризонтите си, Той абсолютно никога нямаше да дойде при хората с такава лекота. Той идва на земята заради Своето управление и още по-великото Си дело и за да може да спечели повече хора. Той идва, за да олицетвори епохата и да победи Сатана, и се облича в плът, за да победи Сатана. Освен това Той идва, за да направлява живота на цялото

човечество. Всичко това се отнася до Неговото управление и действието на цялата вселена. Ако Бог се превърне в плът само за да позволи на човека да опознае плътта Му и да отвори очите на хората, тогава защо Той не се скита из всички народи? Нямаше ли това да е изключително лесно за изпълнение? Но Той не го направи, а вместо това избра подходящо място, където да се установи и да започне делото, което трябваше да извърши. Само тази плът е от голямо значение. Той представлява цялата епоха и също така върши делото на цялата епоха. Той завършва предишната епоха и провъзгласява новата. Това са все важни въпроси, които се отнасят до Божието управление и показват значението на един етап от делото, за което Бог идва на земята. Когато Исус дойде на земята, Той изрече само определени думи и извърши определена работа; Той не се интересуваше от човешкия живот и Си тръгна веднага след като завърши делото Си. Днес, когато приключа да говоря и да ви предавам думите Си и вие разберете всичко, този етап от Моето дело ще бъде завършен, независимо от това как живеете. Някой ще трябва да продължи този етап от Моето дело в бъдеще и да продължи да работи на земята в съответствие с тези думи. Тогава ще започне делото на човека и създаването на човека. Но точно сега Бог просто върши Своео дело, за да изпълни Своео служение и да завърши един етап от Своео дело. Бог не работи по същия начин като човека. Човекът обича събранията и форумите и отдава значение на церемониите, докато Бог мрази човешките събрания и срещи повече от всичко друго. Бог разговаря и говори на човека неформално; това е Божието дело, което е изключително освободено и също така ви прави свободни. На Мен обаче Ми е крайно противно да се събирам с вас и не мога да свикна с един толкова регламентиран живот като вашия. Най-вече не мога да понасям правилата; те налагат такива ограничения на човека, че той се страхува да се движи, да говори, да пее и просто се взира във вас. Абсолютно не мога да понасям вашия начин на събиране и големи срещи. Просто отказвам да се събирам с вас по този начин, тъй като този начин на живот създава усещане за окови, а вие спазвате твърде много церемонии и правила. Ако ви бъде позволено да ръководите, ще въведете всички хора в царството на правилата и те няма да могат да отхвърлят правилата под вашето ръководство; вместо това атмосферата на религиозност само ще се засили и човешките практики ще продължат да се множат. Някои хора непрекъснато говорят и се изказват неуморно на събрания, а някои могат да проповядват в продължение на десет дни, без да спират. Всичко това се смята за големи събрания и срещи на хора. Те по никакъв начин не са свързани с живот, изпълнен с ядене и пиене, удоволствия или освобождаване на духа. Всички те са събрания! Вашите срещи с колеги, както и вашите големи и малки събрания, всички те са отвратителни за Мен и никога не съм изпитвал интерес към тях. Ето принципът, според който работя: не желая да проповядвам на събрания, нито пък искам да провъзгласявам каквото и да било на голямо

публично събитие, камо ли да призовавам всички ви на специална конференция за няколко дни. За мен е неприемливо всички вие да седите кротко и прилично на събрание; отвратен съм да ви виждам как живеете в рамките на церемония, а освен това отказвам да участвам в тази ваша церемония. Колкото повече го правите, толкова по-отвратително Ми се струва това. Нямам ни най-малък интерес към тези ваши церемонии и правила; колкото и добре да ги изпълнявате, намирам всички тях за отвратителни. Не става дума за това, че дейностите ви са неподходящи или че сте твърде низки; става дума за това, че не мога да понасям начина ви на живот и освен това не съм в състояние да свикна с него. Вие изобщо не разбирате делото, което искам да извърша. Когато Исус вършеше делото Си в старите времена, след като проповядваше някъде, Той водеше учениците Си извън града и им говореше за пътищата, които трябва да разбират. Той често работеше по този начин. Работеше малко и рядко сред тълпи. Изхождайки от това, което изисквате от Него, въплътеният Бог не трябва да живее живота на обикновен човек; Той трябва да върши Своего дело и независимо дали седи, стои или върви, Той трябва да говори. Той трябва да работи по всяко време и непрестанно да „действа“, в противен случай би пренебрегнал задълженията Си. Тези човешки изисквания съответстват ли на човешкия ум? Къде е вашата почтеност? Не изисквате ли твърде много? Имам ли нужда да Ме наблюдавате, докато върша делото Си? Имам ли нужда от вашия надзор по време на изпълнението на Моята служба? Аз съм наясно с делото, което трябва да извърша, и с времето, когато трябва да го извърша; няма нужда от външна намеса. Може да ви се струва, че не съм направил много, но по това време Моето дело ще е приключило. Вземете например думите на Исус в Четвъртото евангелие: не бяха ли и те ограничени? Тогава, когато Исус влезе в синагогата и проповядваше, Той завърши речта Си само за няколко минути, а когато приключи с говоренето, заведе учениците Си в лодката и Си тръгна без никакви обяснения. В най-добрия случай останалите в синагогата го обсъждаха помежду си, но Исус нямаше никакво участие в това. Бог върши само делото, което трябва да извърши, и нищо повече. Сега много хора искат от Мен да говоря и да говоря повече — най-малко по няколко часа на ден. Според вашето разбиране Бог престава да бъде Бог, ако не говори, и само Този, който говори, е Бог. Всички вие сте слепи! Всички сте зверове! Всички сте невежи същества без разум! Имате твърде много представи! Вашите изисквания отиват твърде далеч! Вие сте нечовеци! Изобщо не разбирате какво е Бог! Предполагате, че всички лектори и оратори са Бог и че всеки, който е готов да ви предостави думи, е ваш отец. Кажете Ми, всички вие, с вашите хубави черти и нетипична външност, притежавате ли дори и най-малката частица разум? Вие все още не познавате небесната светлина. Всеки един от вас е като корумпиран и алчен чиновник, та как може да виждате смисъл? Как можете да различите доброто от злото? Дадох ви щедър дар, но колко от вас го оценяват? Кой го притежава

напълно? Вие не знаете кой е този, който е отворил пътя, по който вървите днес, затова продължавате да отправяте тези нелепи и абсурдни изисквания към Мен. Не се ли изчервявате от срам? Не говорих ли достатъчно? Не направих ли достатъчно? Кой от вас е способен наистина да оцени думите Ми като съкровище? Ласкаете Ме в Мое присъствие, но лъжете и мамите зад гърба Ми! Действията ви са твърде жалки и Ме отвращават! Знам, че Ме молите да говоря и да работя само за да радвам очите ви и да разширявам хоризонтите ви, а не за да променям живота ви. Вече ви казах толкова много! Животът ви отдавна трябваше да се е променил, така че защо все още потъвате в старото си състояние? Възможно ли е думите Ми да са били откраднати от вас и да не сте ги възприели? В интерес на истината нямам желание да казвам повече нищо на такива дегенерати като вас — би било напразно! Нямам никакво желание да върша толкова много безполезна работа! Искате само да разширите кръгозора си или да зарадвате очите си, а не да спечелите живот! Всички вие се лъжете! Питам ви, колко от това, което съм ви казал очи в очи, сте приложили на практика? Вие само мамите, за да измамите другите! Не мога да понасям онези сред вас, които обичат да бъдат зрители, и намирам любопитството ви за дълбоко отблъскващо. Ако не сте тук, за да се стремите към истинския път или да жадувате за истината, тогава вие сте тези, които Ме отвращават! Знам, че Ме слушате как говоря само за да задоволите любопитството си или да изпълните някое от алчните си желания. Вие не се замисляте да търсите съществуването на истината или да изследвате правилния път, по който да навлезете в живота; тези търсения просто не съществуват сред вас. Вие се отнасяте към Бог само като към играчка, която изучавате и разглеждате с възхищение. Имате твърде малко страст за стремеж към живот, но много желание да бъдете любопитни! Да обяснявам начина на живот на такива хора е хвърляне на думи на вятъра; може и да не говоря изобщо! Нека ви кажа: ако искате само да запълните празнотата в сърцето си, тогава по-добре не идвайте при Мен! Трябва да се съсредоточите върху това да спечелите живот! Не се самозалъгвайте! По-добре не използвайте любопитството си като основа за стремежа си към живот или като повод да Ме помолите да ви говоря. Това са все трикове, в които сте много опитни! Питам те отново: доколко си навлязъл в това, в което съм те помолил да навлезеш? Усвои ли всичко, което ти казах? Приложи ли на практика всичко, което ти казах?

Делото във всяка епоха започва от Самия Бог, но трябва да знаеш, че независимо от начина, по който Бог работи, Той не идва да започне движение, да организира специални конференции или да създаде някаква организация за вас. Той идва само за да извърши делото, което трябва да извърши. Неговото дело не е ограничено от човека. Той върши делото Си, както желае; няма значение какво мисли или знае човекът за делото Му, Той се интересува единствено от това да го извърши. От сътворението на света до наши дни вече има три етапа на делото; от Йехова до Исус и от Епохата на закона до Епохата на благодатта Бог никога не е

свиквал специална конференция за хората, нито пък е събирал цялото човечество на специална световна работна конференция, за да разшири обхвата на Своето дело. Той само извършва Своето първоначално дело за цяла епоха в подходящото време на подходящото място, като по този начин провъзгласява епохата и ръководи човечеството в неговия живот. Специалните конференции са събрания на човека; събирането на хората заедно, за да отпразнуват празник, е дело на човека. Бог не спазва празници и освен това ги намира за отвратителни; Той не свиква специални конференции и освен това ги намира за отвратителни. Сега трябва да разбереш точно какво дело върши въплътеният Бог!

ТАЙНАТА НА ВЪПЛЪЩЕНИЕТО (4)

Трябва да знаете историята на Библията и нейното създаване. Това знание не е достъпно за онези, които не са приели новото Божие дело. То е непознато за тях. Обясни им въпроса ясно и те вече няма да се придържат упорито към Библията в разговорите си с теб. Тези хора винаги се ровят в това, което е било пророкувано — изпълнили ли са се тези слова? Изпълнили ли са се онези слова? Тяхното приемане на Евангелието е в хармония с Библията. Те проповядват Евангелието в съответствие с Библията. Тяхната вяра в Бог се основава на думите от Библията, без Библията тези хора не биха повярвали. Така те живеят живота си, като подлагат Библията на щателно изучаване. Когато отново се заровят в Библията и дойдат при теб за обяснение, кажи им: „Първо, нека не проверяваме всяко твърдение. Вместо това нека да разгледаме как действа Светият Дух. Нека вземем пътя, по който вървим, и го сравним с истината, за да видим дали този път наистина е дело на Светия Дух; и нека използваме делото на Светия Дух, за да видим дали този път е верен. Що се отнася до това дали тези или други слова са се изпълнили, както е било пророкувано, ние, хората, не бива да си пъхаме носа в това. Вместо това е по-добре да говорим за делото на Светия Дух и за последното дело, което Бог върши сега“. Пророчествата в Библията са Божиите слова, дадени навремето от пророците, и словата, написани от хората, които Бог е използвал, за да ги вдъхнови. Само Самият Бог може да обясни тези слова, само Светият Дух може да разкрие значението им и само Самият Бог може да счупи седемте печата и да отвори свитъка. Ти казваш: „Ти не си Бог, както и аз, така че кой се осмелява да обяснява лекомислено Божиите слова? Нима ще се осмелиш да обясниш тези слова? Дори пророците Йеремиа, Йоан и Илия да бяха тук, те не биха посмели да се опитат да обяснят тези слова, защото не са Агнецът. Само Агнецът може да счупи седемте печата и да отвори свитъка и никой друг не може да обясни думите Му. Аз не смея да узурпирам Божието име, още по-малко да тълкувам Божиите думи. Мога да бъда само човек, който се подчинява на Бог. Ти Бог ли си? Никой,

създаден от Бог, не смее да отвори свитъка или да тълкува тези слова, така че и аз не смея. По-добре да не се опитваш да ги тълкуваш. Никой не бива да се опитва да ги обяснява. Нека да говорим за делото на Светия Дух — това е нещо, което човек може да направи. Аз знам нещо за делото на Йехова и Исус, но тъй като нямам личен опит в това дело, мога да говоря за него само в известна степен. Що се отнася до значението на думите, изречени от Исая или Исус по негово време, няма да давам никакви обяснения. Не изучавам Библията, а по-скоро следвам настоящото дело на Бог. Всъщност се отнасяш към Библията като към малък свитък, но тя не е ли нещо, което само Агнецът може да отвори? Освен Агнецът, кой друг може да я отвори? Ти не си Агнецът, а аз още по-малко смея да твърдя, че съм Самият Бог; така че нека не анализираме Библията и да не се ровим в нея. По-добре е да обсъдим делото, което върши Светият Дух, т.е. настоящото дело, което върши Самият Бог. Нека да разгледаме принципите и същността на Божието дело и след това да направим сравнение, за да видим дали пътят, по който вървим днес, е правилен, и така да се уверим в него“. Ако искате да проповядвате Евангелието, особено на хората от религиозния свят, трябва да разбирате Библията и да имате пълни познания за нейния произход, в противен случай няма да можеш да проповядваш Евангелието по никакъв начин. Щом придобиеш разбиране за цялостната картина и престанеш щателно и дребнаво да изследваш мъртвите слова на Библията, а вместо това говориш само за Божието дело и за живота истина, ще можеш да спечелиш онези, които търсят с чисто сърце.

Трябва да разбирате делото на Йехова, законите, които е одобрил, принципите, чрез които ръководеше живота на човека, съдържанието на делото, което Той извърши в Епохата на закона, значението на това, че утвърди законите Си, значението на делото Му в Епохата на благодатта, и делото, което Бог върши в този последен етап. Първият етап е делото в Епохата на закона, вторият етап е делото в Епохата на благодатта, а третият етап е делото от последните дни. Трябва да разберете тези етапи на Божието дело. От началото до края има общо три етапа. Каква е същността на всеки етап от делото? Колко етапа са изпълнени при изпълнението на шестхилядолетния план за управление? Как се изпълнява всеки етап и защо всеки етап се изпълнява по различен начин? Това са все неотложни въпроси. Делото във всяка епоха е много показателно. Какво дело извърши Йехова? Защо го извърши по този конкретен начин? Защо беше наречен Йехова? Какво дело извърши Исус в Епохата на благодатта и как го извърши? Кои аспекти на Божия нрав са представени във всеки етап от делото и във всяка епоха? Какви аспекти от Неговия нрав бяха проявени в Епохата на закона? А в Епохата на благодатта? И след това в последната епоха? Това са основните въпроси, които трябва да разберете. Целият Божи нрав беше разкрит през шестхилядолетния план за управление. Той е разкрит не само в Епохата на благодатта, не само в Епохата на закона, нито само в настоящия период от

последните дни. Работата, извършена в последните дни, представлява съд, гняв и порицание. Делото от последните дни не може да замени делото от Епохата на закона или от Епохата на благодатта. И трите етапа обаче се обединяват в едно цяло и всички те представляват делото, извършено от един Бог. Естествено, изпълнението на това дело е разделено на отделни епохи. Делото, извършено в последните дни, слага край на всичко; това, извършено в Епохата на закона, представлява делото на началото; а това, извършено в Епохата на благодатта, представлява делото на изкуплението. Никой не може да проумее или разбере виденията за делото в целия шестхилядолетен план за управление и тези видения остават загадка. В последните дни се върши само делото на словото, за да се възвести идването на Епохата на царството, което не е характерно за всички епохи. Последните дни не са нищо повече от последните дни и нищо повече от Епохата на царството, и не представляват Епохата на благодатта или Епохата на закона. Последните дни са просто време, в което ви се разкрива цялото дело на шестхилядолетния план за управление. Това е разкриването на тайната. Никой човек не може да разкрие тази тайна. Колкото и добре да разбира човек Библията, тя си остава само слова, защото човек не разбира същността на Библията. Когато човек чете Библията, той може да разбере някои истини, да обясни някои думи или да разгледа внимателно някои добре известни пасаж и глави, но никога няма да може да види смисъла, който се съдържа в тези думи, защото всичко, което човек вижда, са мъртви думи, а не сцени от делото на Йехова и Исус. Човекът е неспособен да разгадае тайната на това дело. Поради тази причина тайната на шестхилядолетния план за управление е най-голямата тайна, тази, която е най-дълбоко скрита и напълно неразбираема за човека. Никой не може да разбере Божията воля, освен ако Самият Бог не я обясни и разкрие на човека, в противен случай тя завинаги ще остане загадка за човека и завинаги ще остане скрита тайна. Да не говорим за хората от религиозния свят. Ако днес не ви се разказваше за това, и вие нямаше да можете да го разберете. Това дело на шест хиляди години е по-загадъчно от всички пророчества на пророците. То е най-голямата тайна от сътворението до наши дни и нито един пророк от миналото не е успял да я проумее, защото тази тайна се разкрива едва в последната епоха и никога преди това не е била разкривана. Ако разберете тази тайна и сте в състояние да я възприемете напълно, всички религиозни хора ще бъдат надвити от тази тайна. Това е най-великото от виденията, за чието разбиране човекът най-много копнее, но и най-непонятното за него. Когато бяхте в Епохата на благодатта, не знаехте значението на делото, извършено от Исус, както и на делото, извършено от Йехова. Хората изобщо не разбираха защо Йехова създаде законите, защо поиска от хората да спазват законите или защо беше необходимо да се построи храм. И със сигурност не разбираха защо израилтяните бяха изведени от Египет в пустинята и след това в Ханаан. Едва днес тези въпроси се разкриват.

Делото, което се извършва в тези последни дни, е последният от трите етапа. То е дело на друга нова епоха и не отразява цялото дело на управлението. Шестхилядолетният план за управление е разделен на три етапа на делото. Нито един от етапите не може да представи делото на трите епохи, а представя само една част от цялото. Името „Йехова“ не може да представи целия Божи нрав. Фактът, че Той извърши делото Си в Епохата на закона, не доказва, че Бог може да бъде Бог само въз основа на закона. Йехова създаде закони за човека и му даде заповеди; Той поиска от човека да построи храма и олтарите. Делото, което Той извърши, представя само Епохата на закона. Делото, което Той извърши, не доказва, че Бог е само Бог, който иска от човека да спазва закона, че е Богът на храма или Богът пред олтара. Да се твърди това е неправилно. Делото, извършено според закона, може да представи само една епоха. Така, ако Бог вършеше делото Си само в Епохата на закона, човекът би Го определил по следния начин: „Бог е Богът в храма. За да служим на Бог, трябва да облечем свещенически одежди и да влезем в храма“. Ако делото от Епохата на благодатта не беше извършено и Епохата на закона продължаваше досега, човекът нямаше да знае, че Бог е и любящ, и милостив Бог. Ако не беше извършено делото от Епохата на закона, а беше извършено само делото от Епохата на благодатта, тогава човекът щеше да знае само, че Бог може само да изкупи човека и да му прости греховете. Човекът щеше да знае само, че Той е свят и непорочен, че заради хората Той може да пожертва Себе Си и да бъде разпнат. Човек би знаел само това и не би разбирал нищо друго. И така, всяка епоха представя един аспект от Божия нрав. Епохата на закона представя едни аспекти от Божия нрав, Епохата на благодатта представя други аспекти, а настоящата епоха показва трети аспекти. Божият нрав може да бъде напълно разкрит само чрез комбинацията от всичките три етапа в едно цяло. Човек може да разбере цялата картина само като познава и трите етапа. Нито един от трите етапа не може да бъде прескочен. Ще видиш Божия нрав в неговата пълнота само когато познаваш тези три етапа на делото. Завършването на Божието дело в Епохата на закона не доказва, че Той е Бог само въз основа на закона, нито пък завършването на делото на изкуплението означава, че Бог винаги ще изкупува човечеството. Всички тези заключения са измислени от човека. Епохата на благодатта е приключила, но не можеш да кажеш, че Бог принадлежи само на кръста и че само кръстът символизира Божието спасение. Ако го направиш, значи даваш определение на Бог. В настоящия етап Бог основно върши делото на словото, но не можеш да кажеш, че Бог никога не е бил милостив към човека и че носи само порицание и съд. Делото от последните дни разкрива делото на Йехова и Исус, както и всички тайни, които човекът не е разбрал. Това има за цел да разкрие предназначението и края на човечеството и да завърши цялото дело на спасение сред човечеството. Този етап от делото на последните дни завършва всичко. Всички неразбрани от човека тайни трябва да бъдат

разкрити, за да може човекът да ги проумее и да получи ясно разбиране в сърцето си. Едва тогава хората ще могат да бъдат разделени по вида си. Едва след изпълнението на шестхилядолетния план за управление човекът ще разбере Божия нрав в неговата цялост, защото тогава Неговото управление ще е завършено. Сега, след като преживявате Божието дело от последната епоха, какъв е Божият нрав? Би ли се осмелил да кажеш, че Бог е Богът, Който само говори думи и нищо повече? Не би се осмелил да направиш такова заключение. Някои казват, че Бог е Богът, който разкрива тайни; че Бог е Агнецът и Този, който чупи седемте печата. Но никой не се осмелява да направи такова заключение. А има и такива, които казват, че Бог е въплътена плът. И това също е погрешно. Други пък ще кажат, че въплътеният Бог само говори думи и не върши знамения и чудеса. А ти със сигурност не би се осмелил да кажеш такова нещо, защото Исус стана плът и вършеше знамения и чудеса, така че не би се осмелил да определиш Бог с лека ръка. Едва сега е завършено цялото дело, извършено в съответствие с шестхилядолетния план за управление. Едва след като цялото това дело бъде разкрито на хората и извършено сред тях, те ще узнаят целия Божи нрав, какво притежава Той и какво е. Когато делото на този етап бъде напълно завършено, ще бъдат разкрити всички неразбрани от хората тайни, ще бъдат изяснени всички неразбрани досега истини и човечеството ще научи за своя бъдещ път и своето назначение. Това е цялото дело, което трябва да бъде извършено на този етап. Въпреки че пътят, по който върви човекът днес, също е пътят на кръста и на страданието, това, което практикува човекът — това, което яде, пие и на което се радва — е много различно от живота на човека под закона и в Епохата на благодатта. Изискванията към днешния човек са различни от тези в миналото, и още по-различни от онези изисквания към човека в Епохата на закона. А какво се изискваше от човека под закона, когато Бог вършеше Своето дело в Израил? От човека се изискваше само да спазва съботата и законите на Йехова. На никого не бе позволено да работи в съботата или да нарушава законите на Йехова. Сега положението е различно. В съботния ден хората работят, събират се и се молят както обикновено, не им се налагат никакви ограничения. Хората, които живеяха в Епохата на благодатта, трябваше да се кръстят, а след това бяха длъжни да постят, да разчупват хляб и да пият вино, да покриват главите си и да измиват нозете на другите. Тези правила вече са отменени, но от човека се изисква още повече, тъй като Божието дело става все по-задълбочено, а навлизането на човека достига все по-големи висоти. В миналото Исус полагаше ръце върху хората и се молеше, но сега, след всичко казано, какъв е смисълът от полагането на ръцете? Резултатът може да се постигне само с думи. В миналото Той полагаше ръце върху хората, за да ги благослови и изцели от болестите. Така действаше Светият Дух по онова време, но сега е различно. Сега Светият Дух в Своето дело постига резултати чрез думи. Той ви разяснява Своите думи и вие трябва да ги приложите

на практика, точно както ви е казано. Думите Му са Неговата воля и разкриват делото, което Той иска да извърши. Чрез Неговите думи можеш да разбереш волята Му и какви резултати очаква от теб. Можеш просто да приложиш думите Му на практика директно и не е необходимо да полагаш ръце. Някой може да каже: „Положи ръце върху мен! Положи ръце върху мен, за да получа Твоята благословия и да се причастя“. Но това са отживелици от миналото, остарели методи, които вече не се използват, защото епохата се е променила. Светият Дух действа в зависимост от епохата, а не произволно или според установени правила. Епохата се е променила и новата епоха трябва да бъде придружена от ново дело. Това важи за всеки етап от делото, така че Неговото дело никога не се повтаря. В Епохата на благодатта Исус вършеше много от това дело — изцеляваше болни, пропъждаше демони, полагаше ръце върху хората, за да се моли за тях, и ги благославяше. Би било безсмислено обаче да продължава тази практика днес. Светият Дух работеше по този начин и преди, защото това беше Епохата на благодатта и човекът имаше възможност да вкуси достатъчно благодат. От човека не се изискваше никакво заплащане, той можеше да получи благодат, стига да имаше вяра. Всеки човек получи много благодат. Сега епохата е друга и Божието дело е напреднало. Бунтът на човека и нечистотата, която пребъдва в него, ще бъдат премахнати чрез Божието порицание и съд. Тъй като това беше етапът на изкуплението, Бог трябваше да извърши това дело, като даде на човека достатъчно вкус от благодатта, за да може той да бъде изкупен от греха си и греховете му да бъдат простени чрез благодат. Настоящият етап се осъществява, за да бъде изобличена неправдата в човека чрез порицание, съд, наказание с думи и чрез дисциплиниране и откровение с думи, които впоследствие да спасят хората. Това дело е по-дълбоко от изкуплението. В Епохата на благодатта човекът се радваше на достатъчно благодат и вече е изпитал благодатта, и затова той повече няма да се радва на нея. Такова дело вече е остаряло и не бива да се извършва занапред. Човекът сега ще бъде спасен чрез съда на словото. След като човек бъде осъден, порицан и облагороден, нравът му се променя. Не е ли това заради думите, които съм изрекъл? Всеки етап от делото се извършва в съответствие с развитието на цялото човечество и в съответствие с епохата. Всяко дело има своето значение; то се върши за окончателното спасение, за да може в бъдеще човешкият род да има по-добро назначение и за да може накрая хората да бъдат разделени по вида си.

Делото от последните дни се състои в изричането на думи. Думите могат да доведат до големи промени в човека. Промяната, която сега е настъпила в хората, които приемат тези думи, е значително по-голяма, отколкото промяната в хората от Епохата на благодатта при приемането на чудеса и знамения. Защото в Епохата на благодатта демоните бяха пропъдени от човека чрез полагане на ръце в молитва, но поквареният нрав на човека все още остана. Човекът беше изцелен

от болести и му бяха простени греховете, но все още не беше извършено делото по изгонването на покварения му сатанински нрав. Човекът просто получаваше спасение и прошка на греховете си чрез вярата си, но греховната човешка природа не беше изкоренена и все още оставаше в него. Греховете на човека бяха простени чрез въплътения Бог, но това не означаваше, че в човека вече нямаше грях. Чрез приноса за грях човекът можеше да получи опрощение на греховете си, но беше безсилен да реши проблема как вече да не греши и как греховната му природа да бъде напълно изкоренена и преобразена. Чрез Божието разпятие на кръста греховете на човека бяха простени, но той продължаваше да живее според предишния си покварен сатанински нрав. Следователно човекът трябва да бъде напълно освободен от своя покварен сатанински нрав, за да може греховната му природа да бъде напълно изкоренена и никога повече да не се развие, като по този начин се позволи на човешкия нрав да бъде преобразен. Това изисква човек да разбере пътя на израстване в живота, начина на живот и начина на промяна на своя нрав. Изисква се също така човек да действа в съответствие с този път, за да може нравът му постепенно да се промени, така че да живее в сиянието на светлината и във всички случаи да действа в съответствие с Божията воля, да пропъди покварения си сатанински нрав и да се освободи от тъмното сатанинско влияние, като по този начин напълно се откаже от греха. Само тогава човек ще получи пълно спасение. Когато Исус вършеше Своето дело, познанието на човека за Него все още беше смътно и неясно. Човек винаги е вярвал, че Той е син на Давид и Го е наричал велик пророк и милостив Господ, който изкупува човешките грехове. Някои се изцеляваха благодарение на вярата си, само като докосваха края на дрехата Му; слепите получаваха зрение и дори мъртвите можеха да бъдат върнати към живот. Човекът обаче не можеше да открие покварения, дълбоко вкоренен в него сатанински нрав, нито пък знаеше как да го пропъди. Човекът получи голяма благодат, като например мир и телесно благополучие, благословение на цялото семейство, благодарение на вярата на един член от него, изцеление на болести и т.н. Останалото бяха добрите дела на човека и неговият божествен вид. Ако някой можеше да превърне това в основа на живота си, той се смяташе за приемлив вярващ. Само такива вярващи можеха да отидат на небето след смъртта, т.е. бяха спасени. Но докато живеяха живота си, те нямаха абсолютно никакво разбиране за начина на живот. Хората просто съгрешаваха, след това изповядваха греховете си и това беше един безкраен цикъл, лишен от какъвто и да било начин за промяна на нрава им. Такова беше състоянието на човека в Епохата на благодатта. Получи ли човекът пълно спасение? Не! Затова след края на този етап от делото остана делото по осъждането и порицанието. На този етап човекът се пречиства чрез словото, което му разкрива пътя, който трябва да следва. Този етап не би бил плодотворен и смислен, ако пропъждането на демони продължаваше, защото греховната

природа на човека нямаше да е изкоренена и човекът би се спрял, когато бъдат опростени греховете му. Чрез приноса за грях човекът получи прошка на греховете си, защото делото на разпятието вече беше извършено и Бог беше спечелил надмощие над Сатана. Но поквареният нрав на човека все още остава в него и човекът все още греши и се съпротивлява на Бог; Бог не е спечелил човечеството. Ето защо в този етап от делото Бог използва словото, за да изобличи покварения нрав на човека и го насърчава да практикува спрямо правилния път. Този етап е по-значим от предишния, а също така е и по-плодотворен, защото сега словото е това, което пряко осигурява живота на човека и дава възможност за цялостно обновяване на човешкия нрав; това е много по-задълбочен етап от делото. Ето защо въплъщението от последните дни окончателно разкрива значението на Божието въплъщение и напълно завършва Божия план за управление за спасението на човека.

Бог не спасява човека директно чрез Духа и идентичността на Духа, защото човек не може да докосне или види Неговия Дух и не може да се приближи до Него. Ако Той се опита да спаси човека директно чрез Духа, човекът никога не би могъл да получи Неговото спасение. Ако Бог не приеме външната форма на сътворен човек, човекът няма да може да получи това спасение. Защото човекът по никакъв начин не е в състояние да се приближи до Него, точно както никой не може да се приближи до облака на Йехова. Едва когато стане сътворен човек, т.е. като постави Своето слово в плът, в която Той ще се превърне, Бог може лично да внедри словото във всички онези, които Го следват. Само тогава човек може лично да чуе и види Неговото слово, нещо повече, да получи словото Му, и по този начин да бъде напълно спасен. Ако Бог не беше станал плът, никой човек от плът и кръв нямаше да получи такова велико спасение и никой човек нямаше да бъде спасен. Ако Божият Дух действаше непосредствено сред хората, цялото човечество щеше да бъде поразено, или без никаква възможност да влезе в контакт с Бог, щеше да бъде напълно завладяно от Сатана. Целта на първото въплъщение беше да изкупи човека от греха чрез плътта на Исус, т.е. Той спаси човека от кръста; но поквареният сатанински нрав все още остана в човека. Второто въплъщение вече няма за цел да служи като принос за грях, а има за цел да спаси напълно онези, които са били изкупени от греха. Това се постига, за да могат опростените да намерят освобождение от греховете си и да бъдат напълно очистени, и след като постигнат промяна в нрава си, да се освободят от тъмното влияние на Сатана и да се върнат при Божия престол. Само така човек може да бъде напълно осветен. След като Епохата на закона приключи и започна Епохата на благодатта, Бог започна делото на спасението, което продължава до последните дни, когато Бог напълно ще очисти човечеството чрез съд и порицание на човека за неговото непокорство. Едва тогава Бог ще завърши Своето дело на спасение и ще си почине. Така, по време на трите етапа на делото, Бог само два пъти стана плът,

за да извърши Своего дело сред хората. Причината за това е, че само един от трите етапа на това дело е предназначен да напътства хората в техния живот, докато другите два представляват делото на спасението. Само като стане плът, Бог може да живее сред хората, да изпитва страданията на света и да живее в обикновена плът. Само по този начин Той може да даде на хората практическия начин, от който се нуждаят като сътворени същества. Именно чрез въплъщението на Бог човек получава пълно спасение от Него, а не директно от небето в отговор на молитвите си. Факт е, че бидейки от плът и кръв, човекът не е способен да види Божия Дух, а още по-малко да се приближи до Него. Човек може да общува само с въплътения Бог; само чрез Него може да разбере всички пътища и цялата истина и да получи пълно спасение. Второто въплъщение е достатъчно, за да премахне греховете на човека и да го пречисти напълно. Така второто въплъщение ще доведе докрай цялото Божие дело в плът и ще изпълни целта на Божието въплъщение. От този момент нататък Божието дело в плът ще бъде напълно завършено. След второто въплъщение Той никога повече няма да стане плът заради делото Си, защото цялото Му управление ще приключи. Чрез въплъщението от последните дни избраният от Него народ ще бъде напълно спечелен и всички хора ще бъдат разделени по вида си в последните дни. Той вече няма да върши делото на спасението и няма да се върне в плът, за да върши каквото и да било дело. В делото от последните дни словото е по-силно от проявата на знамения и чудеса, а силата на словото превъзхожда тази на знаменията и чудесата. Словото напълно разкрива покварения нрав, скрит в дълбините на човешкото сърце. Няма начин да го разпознаеш сам. Когато този нрав ти бъде разкрит чрез словото, естествено ще го откриеш; няма да можеш да го отречеш и ще бъдеш напълно убеден. Не е ли това силата на словото? Това е резултатът от действието на словото днес. Така че човек не може да бъде напълно спасен от греховете си чрез изцеление на болести и пропъждане на демони. Нито пък може да бъде направен пълноценен чрез проявления на знамения и чудеса. Силата за изцеление на болести и пропъждане на демони само дава на човека благодат, но плътта на човека все още принадлежи на Сатана и поквареният сатанински нрав все още остава в човека. С други думи, това, което не е било очистено, все още принадлежи на греха и мръсотията. Едва след като човек е очистен с помощта на словото, той може да бъде спечелен от Бог и да бъде осветен. Пропъждането на демоните от човека и изкуплението му означаваха, че е бил изтръгнат от ръцете на Сатана и е бил върнат на Бог. Човекът обаче все още не е очистен и променен от Бог, той остава покварен. В човека все още има мръсотия, непокорство и бунт; човекът се връща при Бог само чрез Божието изкупление, но той няма и най-малкото познание за Бог и все още е способен да се противопостави на Бог и да Го предаде. Преди Бог да изкупи човека, Сатана вече е вложил много отрова в него. След хиляди години поквара от Сатана в човека се е появила природа, която

се противопоставя на Бог. Така че, когато човекът е бил изкупен, това е било само случай на изкупление, при който за човека е била платена висока цена, но отровната природа в него не е била премахната. Човекът е толкова осквернен, че трябва да премине през промяна, преди да стане достоен да служи на Бог. Чрез това дело на съд и порицание човек ще разбере напълно нечистата и покварена природа в себе си и ще може да се промени напълно и да се очисти. Само по този начин човек може да стане достоен да се завърне пред Божия престол. Цялото дело, което се извършва днес, е необходимо, за да може човек да бъде пречистен и променен; чрез осъждане и порицаване в словото, както и чрез облагородяване, човекът може да се отърве от покварата си и да бъде пречистен. Този етап не е толкова дело за спасение, колкото дело за пречистване. Възможно е този етап е етапът на завоюването, а също и вторият етап от делото на спасението. Именно чрез осъждането и порицаването чрез словото човекът бива спечелен от Бог, а чрез използването на словото за облагородяване, осъждане и разкриване биват разкрити напълно всички нечистотии, възприятия, мотиви и лични стремежи, които съществуват в човешките сърца. Въпреки че човекът е получил изкупление и прошка за греховете си, това означава само, че Бог не помни прегрешенията на човека и не постъпва с него според прегрешенията му. Когато обаче човекът, който живее в тяло от плът, не е получил освобождение от греха, той може само да продължава да греши, безкрайно проявявайки своя покварен сатанински нрав. Такъв е животът, който води човекът — един безкраен цикъл на грехове и прошка. По-голямата част от човечеството греши през деня и се разкайва вечер. Така че, дори приносът за грях да имаше постоянен ефект за човека, той не би могъл да го спаси от греха. Само половината от делото на спасението е било извършено, тъй като човекът все още има покварен нрав. Например, когато хората научиха, че произхождат от Моав, те започнаха да се оплакват, вече не търсеха живота и станаха крайно негативни. Не показва ли това, че човечеството все още не е готово напълно да се предаде на Божия суверенитет? Не се ли състои точно в това тяхната покварена сатанинска природа? Когато не си бил порицаван, ръцете ти са били вдигнати по-високо от тези на всички останали — дори от тези на Исус. И си викал с висок глас: „Бъди възлюбен син на Бог! Бъди Божи довереник! По-скоро ще умрем, отколкото да се поклоним на Сатана! Да се изправим срещу стария Сатана! Да въстанем срещу големия червен змей! Нека големият червен змей бъде напълно лишен от властта си! Нека Бог ни направи пълноценни!“. Твоите викове бяха по-силни от тези на всички останали. Но после дойде времето на порицанието и отново се разкри поквареният нрав на хората. Тогава виковете им утихнаха и те вече нямаха никаква решителност. Такава е човешката поквара; тя е по-дълбока от греха — насадена е от Сатана и е дълбоко вкоренена в човека. Не е лесно за човека да осъзнае греховете си; той не е в състояние да разпознае дълбоко вкоренената си природа. Това може да бъде постигнато единствено чрез

осъждане чрез словото. Само по този начин човек може постепенно да бъде променен оттук насетне. В миналото човекът крещеше по този начин, защото не разбираше присъщия си покварен нрав. Такива са нечистотиите в човека. В продължение на толкова дълъг период на осъждане и порицание човекът е живял в атмосфера на напрежение. Нима всичко това не беше постигнато чрез словото? Нима и ти не извика с много силен глас преди изпитанието на обслужващите? „Влезте в царството! Всички, които приемат това име, ще влязат в царството! Всички ще получат общение с Бог!“. Когато дойде изпитанието на обслужващите, ти вече не викаше. От самото начало всички викаха: „Боже, където и да ме поставиш, ще бъда предаден на Твоето ръководство“. Прочитайки в Божиите слова фразата: „Кой ще бъде Моят Павел?“, хората казваха: „Готов съм!“. След това видяха думите: „Ами вярата на Йов?“, и казаха: „Готов съм да поема вярата на Йов. Боже, моля те, изпитай ме!“. Когато дойде изпитанието на обслужващите, те изведнъж се сринаха и едва успяха да се изправят. След това нечистотата в сърцата им постепенно намаля. Дали това не беше постигнато чрез словото? Следователно това, което преживявате сега, са резултатите от постигнатото чрез словото — дори по-големи от постигнатото от Исус чрез знамения и чудеса. Славата на Бог и силата на Самия Бог, които виждаш, се наблюдават не само чрез разпятието, изцелението на болести и изпъждането на демони, но в още по-голяма степен чрез съда на Неговото слово. Това ти показва, че не само знаменията, изцелението на болести и изпъждането на демони са властта и могъществото на Бог, но съдът чрез Божието слово е по-способен да представи властта на Бог и да разкрие Неговото всемогъщество.

Това, което човекът е постигнал днес — неговият настоящ духовен ръст, познание, любов, вяност, покорство, както и неговата проникателност — всичко това е резултат от постигнатото чрез осъждане чрез словото. Това, че си способен да бъдеш верен и да останеш непоколебим до днес, се постига чрез словото. Днес човекът вижда, че въплътеният Бог е извършил едно наистина изключително дело. Има много неща в делото, които човек не може да постигне — тайни и чудеса. Ето защо мнозина са се покорили. Някои от тях никога не са се подчинявали на никого, откакто са се родили, но когато тези хора виждат Божиите слова в наши дни, те се подчиняват напълно, без дори да забележат, че са го направили. И не си позволяват да проверяват или да казват нещо друго. Човечеството е паднало под властта на словото и се е преклонило пред съда на словото. Ако Божият Дух говореше директно на човека, цялото човечество щеше да се подчини на гласа Му, падайки без думи на откровение, подобно на Павел, който падна на земята, когато видя светлината по пътя за Дамаск. Ако Бог бе продължил да действа по този начин, човекът никога нямаше да може да разпознае собствената си поквара при осъждането чрез словото и по този начин да постигне спасение. Само като стане плът, Бог може лично да предаде Своите думи на всеки човек, така че

всички, които имат уши, да чуят думите Му и да приемат Неговото осъдително дело чрез словото. Такъв резултат се постига само чрез Неговото слово, но не и чрез появата на Духа, който кара уплашения човек да се подчини. Само чрез такава практическа и все пак необикновена работа старият нрав на човека, който е бил скрит в него в продължение на много години, може да бъде напълно разкрит, за да може човекът да го разпознае и да го промени. Такава е практическата работа на въплътения Бог. Той изрича и изпълнява присъда по практически начин, за да постигне резултатите от осъждането на човека чрез словото. Това е силата на въплътения Бог и значението на Божието въплъщение. Това се прави, за да се прояви властта на въплътения Бог, за да се покажат резултатите от действието на словото и за да стане ясно, че Духът е станал плът и демонстрира Своята власт чрез осъждането на човека чрез словото. Въпреки че плътта Му външно е обвивка, представляваща обикновена и нормална човешка същност, резултатите, които словото Му постига, показват на човека, че Той е изпълнен с власт, че е Самият Бог и че думите Му са проява на Самия Бог. Това показва на всеки човек, че Той е Самият Бог, Самият Бог, станал плът, че никой не може да Го оскърби, никой не може да надмине Неговата словесна присъда и никоя сила на мрака не може да надвие Неговата власт. Човекът е напълно подчинен на Него, защото Той е Словото, станало плът, както и заради Неговата власт и Неговата присъда чрез словото. Делото, извършено чрез Неговото въплъщение, е властта която Той притежава. Той става плът, защото и плътта може да има власт, а Той е способен да върши дело сред хората по практически, видим и осезаем за човека начин. Това дело е много по-реалистично от делото, извършвано пряко от Божия Дух, който има цялата власт, а и резултатите от него са видими. Причината за това е, че след като е станал плът, Бог може да говори и да върши делото Си по практически начин. Външната обвивка на Неговата плът няма власт и човек може да се приближи до нея. От друга страна, Неговата същност има власт, но властта Му не е видима за никого. Когато Той говори и върши делото Си, човек не е в състояние да открие съществуването на Неговата власт; това още повече благоприятства делото Му от практическо естество. А всяко такова практическо дело може да постигне резултати. Въпреки че никой не осъзнава, че Той има власт, никой не вижда, че Той не може да бъде наскърбен и никой не вижда Неговия гняв, Той постига резултатите, предвидени в думите Му, чрез скритата Си власт, скрития Си гняв и думите, които изрича открито. С други думи, чрез тона на гласа Му, строгостта на речта Му и цялата мъдрост на думите Му човекът бива напълно убеден. По този начин човек се подчинява на думите на въплътения Бог, който сякаш няма никаква власт, но постига целта Си да спаси човека. Това е другият смисъл на Неговото въплъщение: да говори по-реалистично и да позволи реалността на думите Му да въздейства върху човека, така че хората да станат свидетели на силата на Божието слово. Така че, ако това дело не беше

осъществено чрез въплъщението, то не би постигнало и най-малките резултати и не би било в състояние да спаси напълно грешните хора. Ако Бог не стане плът, Той остава Дух — невидим и неосезаем за човека. Човекът е плътско създание; Бог и човекът принадлежат към два различни свята и имат различна природа. Божият Дух е несъвместим с човека от плът, между тях не може да се установи никаква връзка; освен това човекът не може да стане дух. Следователно Божият Дух трябва да стане създание, за да може да извърши Своего първоначално дело. Бог може както да се издигне до най-голямата висота, така и да се смири, като стане сътворен човек, за да работи и да живее сред хората. Човекът, от друга страна, не може да се издигне до най-голямата висота и да стане дух, нито пък може да слезе на най-ниското място. Затова Бог трябва да стане плът, за да може да върши Своего дело. Точно както при първото въплъщение, когато само въплътеният Бог можеше да изкупи човека чрез Своего разпятие, докато за Божия Дух щеше да е невъзможно да бъде разпънат на кръст като принос за грях за човека. Бог можеше директно да стане плът, за да послужи като принос за грях за човека, но човекът не можеше директно да се изкачи на небето, за да вземе приноса за грях, който Бог беше приготвил за него. Всъщност единственото, което можеше да се направи, беше Бог да бъде помолен да се премести няколко пъти между небето и земята, вместо човекът да се изкачи на небето и да вземе това спасение, защото човекът беше паднал и просто не можеше да се изкачи на небето, още по-малко да вземе приноса за грях. Ето защо беше необходимо Исус да дойде при човечеството и лично да извърши делото, което човекът просто не би могъл да извърши. Всеки път, когато Бог става плът, това е абсолютно необходимо. Ако някой от тези етапи можеше да бъде извършен директно от Божия Дух, Той нямаше да претърпи цялото унижение на въплъщението.

В този последен етап от делото резултатите се постигат чрез словото. Чрез словото човек достига до разбиране на многобройните тайни и на Божието дело, извършено сред предишните поколения; чрез словото човек бива просветен от Светия Дух; чрез словото човек достига до разбиране на тайни, които никога преди това не са били разкривани на предишните поколения, а също и до разбиране на делото на пророците и апостолите от миналите времена и на принципите, по които те работеха. Чрез словото човек разбира и нрава на Самия Бог, както и бунта и противопоставянето на човека — и започва да разбира своята същност. Чрез тези етапи на делото и чрез всички изречени думи човек опознава делото на Духа, делото на Божието въплъщение и освен това опознава целия Му нрав. Твоего познание за шестхилядолетното дело на Божието управление също е дошло до теб чрез словото. Нима познанието ти за предишните схващания и успешното ти отказване от тях също не е постигнато чрез словото? В предишния етап Исус извършваше знамения и чудеса, но в този етап няма знамения и чудеса. Разбирането ти защо сега Бог не разкрива чудеса и знамения не беше ли

постигнато и чрез словото? Така думите, изречени в този етап, надминават делото, извършено от апостолите и пророците от предишните поколения. Дори пророчествата, дадени от пророците, не биха могли да постигнат такива резултати. Пророците просто изричаха пророчества; те говореха за това, което ще се случи в бъдеще, но не и за делото, което Бог искаше да извърши по това време. Те не говореха, за да направляват хората в живота им, да дават на човека истини или да му разкриват тайни, и със сигурност не говореха, за да дават живот. В думите, изречени в сегашния етап, има пророчество и истина, но най-важното е, че те служат, за да дадат живот на човека. Настоящите думи са различни от предсказанията на пророците. Настоящият етап на делото не е за изричане на пророчества, а за човешкия живот — за да се промени нрава на човека спрямо живота. Първият етап беше дело на Йехова: Неговото дело беше да подготви пътя, по който човек да се покланя на Бог на земята. Началото беше дело на намиране на място, откъдето да започне делото на земята. По онова време Йехова учеше израилтяните да спазват съботата, да почитат родителите си и да живеят в мир помежду си. Тъй като хората по онова време не разбираха какво представлява човекът — нито пък разбираха как да живеят на земята — първият етап от делото изискваше Бог да напътства хората в живота. Всичко, което им каза Йехова, преди това не бе известно на човечеството или хората не го владееха. По онова време Бог беше издигнал много пророци, които да пророкуват, и всички те бяха под ръководството на Йехова. Това просто беше част от Божието дело. На първия етап Бог не беше станал плът, затова говореше на всички племена и народи чрез пророци. Когато Исус вършеше делото Си по онова време, Той не говореше толкова много, колкото сега. Този етап от делото на словото, извършван в последните дни, никога не е бил извършван в минали епохи и поколения. Въпреки че Исая, Даниил и Йоан изрекоха много пророчества, тези пророчества бяха съвсем различни от думите, които се изричат сега. Те изричаха само пророчества, но днешните думи са различни. Ако всичко, което казвам сега, се превърне в пророчества, ще можете ли да Ме разберете? Ако говорех за това, което ще се случи, когато Ме няма, как щеше да разбереш? Делото на словото никога не беше извършвано по времето на Исус или в Епохата на закона. Може би някой ще каже: „Нима Йехова не изричаше думи по време на Своето дело? Нима Исус, освен че изцеляваше болни, изпъждаше демони, извършваше знамения и чудеса, също не изричаше думи, когато извършваше делото Си?“. Има разлика между това, което се казва. Каква беше същността на думите, изречени от Йехова? Той само напътстваше хората в живота им на земята, което не включваше духовните аспекти на живота. Защо се казва, че всеки път, когато Йехова говореше, даваше указания на хората навсякъде? Думите „давам указания“ означават да се говори открито и да се дават преки заповеди. Той не даваше на човека живот, а просто го хващаше за ръка и го учеше как да се страхува от Него. Той не

използваше притчи. Делото на Йехова в Израил не беше да се разправя с човека, да го дисциплинира или да му носи присъда и порицание. То се състоеше в това да го напътства. Йехова нареди на Моисей да заповяда на народа Му да събира манна в пустинята. Хората трябваше да събират манна всяка сутрин преди разсъмване в такива количества, че прехраната да им стигне за един ден. Манната не трябваше да се съхранява до следващия ден, тъй като щеше да мухляса. Той не поучаваше хората, не разобличаваше природата им, нито пък разобличаваше идеите и мислите им. Той не променяше човека, а го напътстваше, като го водеше през живота. По онова време човекът бе като дете; той не разбираше нищо и можеше да извършва само първични механични действия; затова Йехова провъзгласяваше закони само за напътствие на човечеството.

Ако искаш да разпространяваш Евангелието, за да могат търсещите с искрено сърце да придобият знания за делото, което се извършва сега, и да бъдат съвършено убедени, трябва да разбираш предисторията, същността и значението на делото, което се извършва във всеки етап. Направи така, че докато слушат беседата ти, другите да могат да разберат делото на Йехова и делото на Исус, а освен това и цялото Божие дело, което се извършва днес, както и връзката и разликите между трите етапа на делото. Направи така, че когато хората те изслушат, да видят, че трите етапа не си пречат взаимно, а са дело на един и същ Дух. Въпреки че Те вършат различно дело в различни епохи и говорят различни думи, принципите, по които действат, са едни и същи. Това са най-великите видения, които всички хора, които следват Бог, трябва да разберат.

ДВЕТЕ ВЪПЛЪЩЕНИЯ НА БОГ ПРИДАВАТ ПЪЛЕН СМИСЪЛ НА ВЪПЛЪЩЕНИЕТО

Всеки етап от делото, което Бог върши, има своето практическо значение. По онова време, когато Исус дойде, Той дойде под формата на мъж, а когато Бог идва този път, Неговата форма е на жена. От това се вижда, че създадените от Бог и мъже, и жени могат да бъдат използвани в Неговото дело и че за Бог няма разлика между половете. Когато Неговият Дух идва, Той може да се прояви във всяка плът, която пожелае, и тази плът може да Го представлява; независимо дали е мъж или жена, плътта може да представлява Бог, стига да е тялото на въплътения Бог. Ако Исус се беше явил като жена във времената, когато дойде, или, с други думи, ако беше заченат от Светия Дух като малко момиче, а не като момче, този етап от делото пак щеше да бъде завършен. Ако беше станало така, сегашният етап от делото трябваше да бъде завършен от мъж, но делото пак щеше да бъде завършено. Делото, което се извършва по време на всеки етап, има своя смисъл; нито един етап от делото не се повтаря, нито пък влиза в противоречие с друг. По

това време, докато вършеше Своето дело, Исус беше наречен единственият Син, а „Син“ предполага мъжки пол. Защо единственият Син не се споменава в сегашния етап? Причината е, че изискванията на делото са наложили промяна в пола в сравнение с този на Исус. За Бог няма разлика между половете. Той върши Своите дела, както пожелае, и при това не е подвластен на никакви ограничения, а е изключително свободен. Но всеки етап от делото има своето практическо значение. Бог стана плът два пъти и е очевидно, че Неговото въплъщение от последните дни е последното. Той е дошъл, за да разкрие всички Свой дела. Ако по време на този етап Той не беше станал плът, за да извърши лично дело, на което човекът да бъде свидетел, хората завинаги щяха да се придържат към идеята, че Бог е само мъж, а не жена. Преди това всички хора вярваха, че Бог може да бъде само мъж и че жена не може да бъде наречена Бог, тъй като всички смятаха, че мъжете имат власт над жените. Те вярваха, че никоя жена не може да поеме властта, че само мъжете могат. Нещо повече, те дори казваха, че мъжът е глава на жената и че жената трябва да се подчинява на мъжа и не може да го превъзхожда. В миналото, когато беше казано, че мъжът е глава на жената, това се отнасяше за Адам и Ева, които бяха измамани от змията, а не за мъжа и жената, както бяха създадени от Йехова в началото. Разбира се, че жената трябва да се подчинява на съпруга си и да го обича, а съпругът трябва да се научи да изхранва и издържа семейството си. Това са законите и повелите, наложени от Йехова, които човечеството трябва да спазва в живота си на земята. Йехова каза на жената: „На мъжа ти ще бъде подчинено всяко твое желание и той ще те владее“. Той говореше така само за да могат хората (т.е. и мъжете, и жените) да водят нормален живот под владичеството на Йехова и така животът на човечеството да има устройство и да не излиза от своя правилен ред. Затова Йехова определи подходящи правила за поведението на мъжа и жената, макар че това се отнасяше само за сътворените същества, живеещи на земята, и нямаше връзка с въплътения Бог. Как може Бог да бъде същият като сътворените от Него същества? Думите Му бяха насочени само към хората, които Той беше създал; Той определи правила за мъжа и жената, за да могат хората да водят нормален живот. В началото, когато Йехова сътвори човека, Той създаде два вида човешки същества — мъж и жена; така и в телата на въплътения Бог има разделение на мъжки и женски пол. Той не взе решение за Своето дело според думите, които изрече на Адам и Ева. Двата пъти, когато Той стана плът, бяха определени изцяло според Неговата мисъл по времето, когато за първи път създаде човека, т.е. Той завърши делото на двете Си въплъщения, основани на мъжа и жената, преди те да бъдат покварени. Ако хората възприемаха думите, изречени от Йехова към измамените от змията Адам и Ева, и ги прилагаха към делото на Божието въплъщение, нямаше ли Исус също да трябва да обича жена Си, както се полага? Така Бог все още ли щеше да бъде Бог? И ако това е така, щеше ли да може Той

все пак да завърши Своего дело? Ако е грешка тялото на въплътения Бог да бъде женско, тогава нямаше ли да е също невероятна грешка Бог да е създал жената? Ако хората все още вярват, че би било погрешно Бог да се въплъти като жена, тогава нямаше ли Исус, който не се е оженил и следователно не е можел да обича жена Си, да бъде също толкова в грешка, колкото сегашното въплъщение? Тъй като ти използваш думите, казани на Ева от Йехова, за да прецениш истината за Божието въплъщение в наши дни, тогава трябва да използваш думите на Йехова, казани на Адам, за да отсъдиш за Господ Исус, който стана плът в Епохата на благодатта. Това не са ли две еднакви неща? Ако ти преценяваш Господ Исус според мъжа, който не е бил измамен от змията, тогава не можеш да съдиш за истината на днешното въплъщение според жената, която е била измамена от змията. Това би било несправедливо! Тази преценка за Бог доказва, че ти липсва рационалност. Когато Йехова два пъти стана плът, плът на Неговото тяло беше свързан с мъжа и жената, които не бяха измамени от змията; Той два пъти стана плът в съответствие с мъжа и жената, които не бяха измамени от змията. Не си мислете, че мъжката природа на Исус е била същата като тази на Адам, който беше измамен от змията. Двамата нямат никаква връзка помежду си, те са мъже с две различни природи. Със сигурност не е възможно мъжката природа на Исус да доказва, че Той е глава на всички жени, но не и на всички мъже, нали? Не е ли Той Царят на всички евреи (както на мъжете, така и на жените)? Той е Самият Бог, не само глава на жената, но и глава на мъжа. Той е Господ на всички създания и глава на всички създания. Как би могъл да определиш мъжката природа на Исус като символ на главата на жената? Няма ли това да е богохулство? Исус е мъж, който не е покварен. Той е Бог; Той е Христос; Той е Господ. Как би могъл Той да бъде мъж като Адам, който е бил покварен? Исус е плът, носена от пресветия Божи Дух. Как би могъл да кажеш, че Той е Бог, който притежава мъжката природа на Адам? В такъв случай нямаше ли да е погрешно цялото Божие дело? Щеше ли Йехова да вложи в Исус мъжката природа на Адам, който беше измамен от змията? Не е ли въплъщението в днешно време още един пример за делото на въплътения Бог, който е различен по пол от Исус, но е като Него по природа? Още ли смееш да твърдиш, че въплътеният Бог не може да бъде жена, защото жената е била първата, която е била измамена от змията? Още ли смееш да твърдиш, че понеже жената е най-нечистата и е източникът на покварата на човечеството, Бог не би могъл да стане плът като жена? Смееш ли да продължаваш да твърдиш, че „жената винаги трябва да се подчинява на мъжа и никога не може да бъде проявление на Бог или пряко да Го представлява“? Не си разбрал в миналото, но можеш ли сега да продължаваш да хулиш Божието дело и особено въплътеното Божие тяло? Ако това не ти е ясно, най-добре внимавай какво говориш, за да не бъдат разкрити твоите глупост и невежество и да не излезе на показ твоята грозота. Не си мисли, че разбираш всичко. Казвам ти, че всичко, което си видял и

преживял, няма да ти е достатъчно, за да разбереш дори една хилядна част от Моя план за управление. Защо тогава се държиш толкова надменно? Малката частица талант и малкото познание, които имаш, не стигат на Исус да ги използва дори за една секунда от делото Си! Колко опит имаш всъщност? Всичко, което си видял и чул през своя живот, и всичко, което си могъл да си представиш, е по-малко от работата, която върша в един-единствен миг! Най-добре ще е да не бъдеш придирчив и да не търсиш грешки. Бъди високомерен колкото искаш, но ти си само едно същество, което не е равно дори на мравка! Всичко, което имаш в корема си, е по-малко от това, което е в корема на мравка! Не си мисли, че само защото си натрупал известен опит и имаш известен статус, имаш право да жестикулираш бясно и да говориш с гръмки фрази. Не са ли твоят опит и твоят статус плод на думите, които съм изрекъл? Вярваш ли, че те са били в замяна на твоя собствен труд и усилия? Днес ти виждаш, че съм станал плът и само заради това в теб има изобилие от концепции, и по тази причина — безкрайно много идеи. Ако не беше Моето възплъщение, дори и да притежаваше изключителни дарби, ти нямаше да имаш толкова много концепции; а не произтичат ли именно от тях тези твои идеи? Ако Исус не беше станал плът първия път, щеше ли изобщо да знаеш за възплъщението? Причината да имаш безочията да се опитваш да съдиш второто възплъщение не е ли именно защото първото възплъщение ти даде познание? Защо, вместо да бъдеш послушен последовател, го подлагаш на изучаване? Когато влезеш в този поток и застанеш пред възплътения Бог, ще ти позволи ли Той да Го изследваш? Ти можеш да изследваш собствената си семейна история, но ако се опиташ да изследваш Божията „семейна история“, ще ти позволи ли днешният Бог да проведеш такова изследване? Не си ли сляп? Не си ли навличаш презрение?

Ако беше извършено само делото на Исус и то не беше допълнено от делото в сегашния етап от последните дни, човекът завинаги щеше да се придържа към идеята, че само Исус е единственият Син на Бог, т.е., че Бог има само един син и че всеки, който идва след това с друго име, няма да бъде единственият Син на Бог, а още по-малко Самият Бог. Човекът има идеята, че всеки, който служи като принос за грях или който поема властта от името на Бог и изкупува цялото човечество, е единственият Син на Бог. Има хора, които вярват, че щом Този, който идва, е от мъжки пол, Той може да бъде смятан за единственият Син на Бог и за Божи представител. Има дори такива, които казват, че Исус е Синът на Йехова — Негов единствен Син. Не са ли пресилени тези идеи? Ако този етап от делото не се извършваше в последната епоха, тогава цялото човечество щеше да остане забулено в тъмна сянка спрямо Бог. В такъв случай мъжът щеше да се смята за по-висш от жената, а жените никога нямаше да могат да изправят главите си и тогава нито една от тях нямаше да може да бъде спасена. Хората винаги са вярвали, че Бог е мъж, и освен това, че Той винаги е презирал жената и не е искал

да ѝ даде спасение. Ако наистина беше така, нямаше ли да е вярно, че всички жени, които са създадени от Йехова и които също са били покварени, никога няма да имат възможността да бъдат спасени? Тогава нямаше ли да е безсмислено Йехова да създава жената, тоест да създава Ева? И нямаше ли жената да загине завинаги? Поради тази причина етапът от делото в последните дни е предприет, за да се спаси цялото човечество, а не само жената. Ако някой си мисли, че когато Бог се въплъти като жена, това ще е само заради спасяването на жената, то той наистина е глупак!

Днешното дело придвижи напред делото на Епохата на благодатта; това означава, че делото по целия шестхилядолетен план за управление е напреднало. Въпреки че Епохата на благодатта е приключила, има напредък в Божието дело. Защо повтарям отново и отново, че този етап от делото надгражда Епохата на благодатта и Епохата на закона? Защото делото на днешния ден е продължение на делото, извършено в Епохата на благодатта, и е напредък спрямо това, което е извършено в Епохата на закона. Трите етапа се съчетават един с друг, като всяка брънка във веригата е тясно свързана със следващата. Защо също така казвам, че този етап от делото надгражда направеното от Исус? Ако предположим, че този етап не надграждаше делото, извършено от Исус, в сегашния етап трябваше да се извърши друго разпятие и изкупителното дело от предишния етап трябваше да се извърши отначало. Това би било безсмислено. Излиза, че делото не е напълно завършено, че епохата е напреднала и нивото на делото е издигнато по-високо от преди. Може да се каже, че този етап от делото е изграден върху основата на Епохата на закона и върху скалата на делото на Исус. Божието дело се изгражда етап по етап и сегашният не представлява ново начало. Само съчетанието от трите етапа на делото може да се счита за шестхилядолетен план за управление. Делото на този етап се извършва върху основата на делото на Епохата на благодатта. Ако тези два етапа от делото не са свързани, тогава защо разпятието не се повтаря в сегашния етап? Защо не нося греховете на хората, а вместо това идвам направо да ги съдя и порицавам? Ако Моята работа да съдя и порицавам човека не следваше разпятието и ако идването Ми днес не беше замислено от Светия Дух, тогава нямаше да имам право да съдя и порицавам човека. Именно защото съм едно с Исус, идвам направо да порицавам и съдя човека. Работата в този етап се гради изцяло върху работата в предходния етап. Ето защо само работа като тази може да доведе човека стъпка по стъпка до спасението. Исус и Аз произлизаме от един Дух. Въпреки че не сме свързани по плът, Духовете ни са единосъщни; въпреки че съдържанието на това, което правим, и делото, с което сме се заели, не са еднакви, по същество Си приличаме; Нашата плът приема различни форми, но това се дължи на промяната в епохата и различните изисквания на Нашето дело; Нашите служения не си приличат, така че и работата, която вършим, и нравът, с който се разкриваме пред хората, също е различен. Ето

защо това, което човек вижда и разбира днес, не е като в миналото и причината е промяната в епохата. Независимо от това, че са различни по пол и форма на телата и че не са родени в едно и също семейство, нито пък в един и същи период от време, Духовете им все пак са единни. Въпреки че плътта им не споделя нито кръв, нито каквото и да било физическо родство, не може да се отрече, че Те са въплътените тела на Бог в два различни периода от време. Това, че Те са въплътените тела на Бог, е неопровержима истина. Те обаче не са от една и съща кръвна линия и нямат общ човешки език (едното е на мъж, който говори езика на евреите, а другото е на жена, която говори само китайски). Именно поради тези причини Те са живели в различни държави и в различни периоди от време, за да вършат работата, която подобава на всеки от Тях. Въпреки факта, че са един и същ Дух и имат еднаква същност, няма абсолютно сходство между външните обвивки на Тяхната плът. Общото за Тях е само еднаквата човешка природа, но що се отнася до външния вид на плътта им и обстоятелствата на Тяхното раждане, Те не си приличат. Тези неща не оказват никакво влияние върху работата, която всеки от Тях върши, или върху познанието, което хората имат за Тях, тъй като в крайна сметка Те са един и същ Дух и никой не може да Ги раздели. Въпреки че не са свързани по кръвна линия, цялото Им същество е ръководено от Техните Духове, които им възлагат различна работа в различни периоди от време, а Тяхната плът е от различни кръвни линии. Духът на Йехова не е баща на Духа на Исус, а Духът на Исус не е син на Духа на Йехова: Те са един и същ Дух. По същия начин въплътеният Бог днес и Исус не са свързани по кръвен път, но са едно цяло, защото Техните Духове са едно цяло. Бог може да върши делата на милостта и любящата доброта, както и делата на справедливия съд и порицанието на човека, и да сипе проклетия върху него; и накрая, Той може да свърши работата по разрушаването на света и наказването на нечестивите. Нима Той не върши всичко това Сам? Не е ли това всемогъществото на Бог? Той можа да установи закони за хората и да им даде заповеди, а също така и да ръководи първите израилтяни в живота им на земята и да ги напътства в изграждането на храма и олтарите, като господстваше над всички тях. Благодарение на Своята власт Той живя на земята с народа на Израил две хиляди години. Израилтяните не посмяха да се разбунтуват срещу Него; всички се бояха от Йехова и спазваха заповедите Му. Такава беше работата, която беше извършена благодарение на Неговата власт и Неговото всемогъщество. След това, по време на Епохата на благодатта, Исус дойде да изкупи цялото паднало човечество (не само народа на Израил). Той прояви милост и любяща доброта към хората. Исус, когото хората видяха в Епохата на благодатта, беше благ и винаги любящ към тях, защото беше дошъл да спаси човечеството от греха. Той можеше да прощава греховете на хората, докато Неговото разпятие не изкупи напълно човечеството от греха. В този период Бог се яви на човека в милост и любяща доброта, т.е. Той стана принос за грях на

човека и беше разпнат заради греховете на човека, за да бъдат те завинаги простени. Той беше милостив, състрадателен, търпелив и любящ. И всички онези, които последваха Исус в Епохата на благодатта, също се стремяха да бъдат търпеливи и любящи във всичко. Те бяха дълготърпеливи и никога не отвърщаха на удара, дори когато ги биеха, проклинаха или убиваха с камъни. В последния етап обаче това вече не може да бъде така. Делото на Исус и Йехова не беше напълно еднакво, въпреки че Те бяха от един Дух. Делото на Йехова не завърши епохата, а я направляваше, поставяйки началото на живота на човечеството на земята, а делото днес е да се завоюват онези хора сред езическите народи, които са били дълбоко покварени, и да бъде поведен не само богоизбраният народ в Китай, но и цялата вселена и цялото човечество. Може да ти изглежда, че това дело се върши само в Китай, но всъщност то вече е започнало да се разпространява в чужбина. Защо хората извън Китай търсят истинския път, отново и отново? Това е така, защото Духът вече е започнал да работи и думите, които се изричат днес, са насочени към хората в цялата вселена. С това половината от делото вече се осъществява. От сътворението на света до днес Божият Дух е поставил началото на това велико дело, като освен това е извършвал различна работа в различни епохи и сред различни народи. Хората от всяка епоха виждат различен Негов нрав, който естествено се разкрива чрез различните дела, които Той върши. Той е Бог, изпълнен с милост и любяща доброта; Той е принос за грях на човека и негов пастир; но Той е и съд, порицание и проклятие за човека. Той успя да поведе човека да живее на земята две хиляди години и успя също така да изкупи поквареното човечество от греха. Днес Той е способен и да завоюва хората, които не Го познават, и да ги постави под Своята власт, така че всички да Му се подчинят напълно. Накрая Той ще изгори всичко, което е нечисто и несправедливо в хората в цялата вселена, за да им покаже, че е не само милостив и любящ Бог, не само Бог на мъдростта и чудесата, не само свят Бог, но също и Бог, който съди човека. За злите сред хората Той е огън, съд и наказание; за тези, които трябва да се усъвършенстват, Той е скръб, облагородяване и изпитание, а също и утеха, препитание, осигуряване на думи, приемане на мерки и окастряне. А за тези, които са пропъдени, Той е наказание и възмездие. Кажете Ми, не е ли Бог всемогъщ? Той е способен на всякакви дела, не само на това да бъде разпнат, както си представяш. Ти омаловажаваш Бог! Нима смяташ, че всичко, на което Той е способен, е да изкупи цялото човечество чрез Своето разпятие и нищо друго? И че след това ще Го последваш до небето, за да ядеш от плодовете на дървото на живота и да пиеш от реката на живота?... Може ли да е толкова просто? Кажете Ми, какво си постигнал? Имаш ли живота на Исус? Ти наистина беше изкупен от Него, но разпятието беше дело на Самия Исус. Какъв дълг си изпълнил ти като човешко същество? Ти имаш само външна благочестивост, но не разбираш Неговия път. Така ли Го проявяваш? Ако не си постигнал живота на Бог или не си виждал

целостта на Неговия праведен нрав, тогава не може да претендираш, че имаш живот и не си достоен да преминеш през портата на небесното царство.

Бог не само е Дух, Той може да стане и плът. Освен това Той е въплътена слава. Въпреки че не си видял Исус, Негови свидетели са били израилтяните — евреите от онези времена. Първоначално Той имаше тяло от плът и кръв, но след като бе разпнат, Той стана въплътена слава. Той е всеобхватният Дух и може да върши работа навсякъде. Той може да бъде Йехова, Исус или Месия; накрая Той може да стане и Всемогъщият Бог. Той е праведност, съд и порицание, Той е проклятие и гняв, но също така е милост и любяща доброта. Всички дела, които Той е извършил, могат да Го представляват. Какъв Бог казваш, че е Той? Ти не можеш да обясниш. Ако наистина не можеш да обясниш, не бива да правиш заключения за Бог. Не прави заключението, че Бог завинаги е Бог на милостта и любящата доброта, само защото в един от етапите е извършил делото на изкуплението. Можеш ли да си сигурен, че Той е само милостив и любящ Бог? Ако Той е само милостив и любящ Бог, защо ще сложи край на епохата в последните дни? Защо ще изпрати толкова много бедствия? Според представите и мислите на хората Бог трябва да бъде милостив и любящ до самия край, за да може да бъде спасен и последният представител на човешкия род. Но защо в последните дни Той изпраща такива големи бедствия като земетресения, мор и глад, за да унищожи злите хора, които гледат на Бог като на враг? Защо Той позволява хората да страдат от тези бедствия? Що се отнася до това какъв Бог е Той, никой от вас не смее да каже и никой не може да обясни. Можеш ли да бъдеш сигурен, че Той е Духът? Смейеш ли да твърдиш, че Той не е нищо друго освен плътта на Исус? И смееш ли да твърдиш, че Той е Бог, който завинаги ще бъде разпнат на кръст заради човека?

СЪЩЕСТВУВА ЛИ ТРОИЦАТА?

След като идването на Исус в плът стана факт, човекът повярва, че на небето има не само Отец, но и Син, и дори Дух. Традиционната представа, която хората са си изградили, е, че на небето има такъв Бог: триединен Бог, който е Отец, Син и Свети Дух. Всички хора имат такива представи: Бог е един, но се състои от три части, които, всички онези, здраво закотвени в традиционните представи, смятат за Отец, Син и Свети Дух. Само тези три части, съединени в едно, са целият Бог. Без Светия Отец Бог не би бил цял. По същия начин Бог не би бил цял и без Сина или Светия Дух. В своите представи хората вярват, че нито Отец, нито Синът сами по себе си могат да бъдат смятани за Бог. Само Отец, Син и Свети Дух заедно могат да бъдат смятани за Самия Бог. Всички религиозни хора и дори всеки последовател сред вас вярва в това. И все пак, никой не може да обясни дали това

убеждение е правилно, тъй като вие винаги сте в мъгла от объркване по отношение на Самия Бог. Макар че това са представи, вие не знаете дали са правилни или погрешни, защото сте твърде силно заразени от религиозни идеи. Приели сте твърде сериозно тези традиционни представи за религията и тази отрова е проникнала твърде дълбоко във вас. Ето защо и по този въпрос сте се поддали на това пагубно влияние, защото триединният Бог просто не съществува. Тоест Троицата от Отец, Син и Свети Дух просто не съществува. Всичко това са традиционните представи на човека и погрешните му убеждения. В продължение на много векове човекът е вярвал в тази Троица, която е скроена от представи в човешкия ум, измислена от човека, която той никога не е виждал. През всички тези години е имало много тълкуватели на Библията, които са обяснявали „истинското значение“ на Троицата, но тези обяснения на триединния Бог като три отделни еднотелни личности са размити и неясни и всички хора са объркани от „конструкцията“ на Бог. Няма велик човек, който да е успял да предложи задълбочено обяснение; повечето обяснения отговарят на изискванията по отношение на аргументация и теория, но нито един човек не разбира напълно ясно нейното значение. Това е така, защото тази велика Троица, която хората пазят в сърцата си, просто не съществува. Защото няма човек, който някога да е виждал истинския лик на Бог, нито пък е имал щастието да се изкачи до Божията обител и да влезе, за да разгледа предметите в дома, където живее Бог, да определи с точност колко десетки хиляди или стотици милиони поколения има в „Божия дом“ или да проучи от колко точно части се състои изначалната конструкция на Бог. Основното, което трябва да се изследва, е следното: възрастта на Отца и Сина, както и на Светия Дух; съответния външен вид на всяка от личностите; как точно Те се разделят и как стават едно цяло. За съжаление, през всичките тези години, нито един човек не е успял да установи истината по тези въпроси. Всички правят само догадки, защото нито един човек не се е изкачил до небето, за да посети Бог и не се е върнал с „доклад от разследване“ за цялото човечество, с който да съобщи истината по въпроса на всички онези пламенни и благочестиви вярващи, загрижени за Троицата. Разбира се, вината за формирането на подобни представи не може да бъде хвърлена върху човека — защо Отец Йехова не е помолил Сина Исус да Го придружава, когато е създавал човечеството? Ако в началото всички се бяха наричали Йехова, щеше да е по-добре. Ако трябва да потърсим вина някъде, нека да се спрем на моментния пропуск на Бог Йехова, който не е призовал Сина и Светия Дух пред Себе Си по време на сътворението, а е извършил Своето дело сам. Ако всички Те бяха работили едновременно, тогава нямаше ли да станат едно цяло? Ако от самото начало до края съществуваше само името Йехова, а не името на Исус от Епохата на благодатта, или ако по онова време Той все още се наричаше Йехова, тогава на Бог нямаше ли да Му бъде спестено страданието от това разделение, на което е подложен от

страна на хората? Със сигурност Йехова не може да бъде обвиняван за всичко това; ако трябва някой да бъде обвиняван, нека това бъде Светият Дух, който, в продължение на хиляди години, продължава делото Си под името Йехова, Исус и дори Светият Дух, като заблуждава и обърква хората така, че те да не могат да разберат кой точно е Бог. Ако Самият Свети Дух беше действал без форма и образ, и, освен това, без име като Исус, и ако човекът не можеше нито да Го докосне, нито да Го види, а само да чува звуците на гръмотевиците, тогава нямаше ли такова дело да е от по-голяма полза за човечеството? И така, какво може да се направи сега? Човешките представи са се натрупали като планина и са се разпрострели като море до такава степен, че днешният Бог вече не може да ги търпи и е в пълно недоумение. В миналото, когато имаше само Йехова, Исус и между Тях Светият Дух, човекът вече не знаеше как да се справи, а сега се добавя и Всемогъщият, за когото дори се казва, че също е част от Бог. Знае ли някой кой е Той и в съчетание с коя личност от Троицата е бил или в коя личност се е крил толкова много години? Как може човек да понесе това? Триединният Бог беше достатъчен, за да трябва на човека цял живот да си Го обясни, но сега има „един Бог в четири личности“. Как може да се обясни това? Можеш ли да го обясниш? Братя и сестри! Как сте вярвали в такъв Бог до днес? Свалям ви шапка. Триединният Бог вече беше достатъчно сложен за приемане; как можете да продължавате да имате такава непохватна вяра в този единствен Бог с четири личности? Призовани сте да излезете, но вие отказвате. Това е немислимо! Наистина сте невероятни! Човек всъщност може да стигне толкова далеч, че да вярва в четири Бог и да не го смята за нещо съществено; не мислите ли, че това е чудо? Ако ви погледне някой, няма да разбере, че сте способни да направите такова голямо чудо! Нека ви кажа, че в действителност триединният Бог не съществува никъде в тази вселена. Бог няма Отец и Син, а още по-малко е вярна концепцията, че Отецът и Синът заедно използват Светия Дух като инструмент. Цялата тази идея е най-голямата заблуда на света и просто не съществува! И все пак, дори такава заблуда има своя произход и не е напълно безпочвена, защото вашите умове не са толкова просто устроени и вашите мисли не са напълно лишени от здрав разум. Напротив, те са доста подходящи и изобретателни, дотолкова, че са непристъпни дори за никой Сатана. Жалкото е, че всички тези мисли са заблуди и просто не съществуват! Вие изобщо не сте видели реалната истина; просто правите догадки и фантазирате, а след това превръщате всичко това в разказ, за да спечелите измамно доверието на другите и да имате превъзходство над най-глупавите хора, които нямат съобразителност и разум, така че те да повярват във вашите велики и прочути „експертни учения“. Това истина ли е? Това ли е начинът на живот, който човек трябва да приеме? Всичко това са безсмислици! Нито една дума не е уместна! През всичките тези години Бог е бил разделян от вас по този начин, бил е разделян все по-фино с всяко следващо

поколение, до степента, в която един Бог е открито разделен на трима Богове. И сега за човека е просто невъзможно да съедини отново Бог в едно, защото сте Го разделили твърде фино! Трудно е да се каже колко дълго щяхте да продължавате нагло по този начин, ако не бях извършил навреме Своето дело, преди да е станало твърде късно! Ако все така продължавате да разделяте Бог, как може Той все още да е вашият Бог? Ще можете ли все още да Го разпознаете? Ще успеете ли да откриете своя произход? Ако бях дошъл малко по-късно, вероятно щяхте да изпратите „Отца и Сина“, Йехова и Исус обратно в Израил и да твърдите, че самите вие сте част от Бог. За щастие, това са последните дни. Денят, който отдавна очаквах, най-накрая настъпи и едва след като извърших този етап от делото със собствената Си ръка, вашето разделяне на Самия Бог беше спряно. Ако не бях направил това, вие щяхте да се развихрите, дори щяхте да поставите всички Сатани сред вас на вашите маси и да им се кланяте. Това е вашето изкуство! Това е вашият начин да разделяте Бог! Ще продължите ли да го правите и сега? Нека ви попитам: Колко Бог има? Кой Бог ще ви донесе спасение? На кого се молите винаги — на първия, на втория или на третия Бог? В кой Бог вярвате винаги? В Отца ли? Или в Сина? Или пък в Духа? Кажи Ми в кого вярваш. Въпреки че с всяка дума казвате, че вярвате в Бог, това, на което всъщност вярвате, е вашият собствен мозък! Бог просто не е в сърцата ви! А в умовете ви има няколко такива Троици! Не сте ли съгласни?

Ако трите етапа на делото се оценяват в съответствие с тази концепция за Троицата, тогава трябва да има три Бог, тъй като делата, които всеки от тях извършва, не са еднакви. Ако някой от вас твърди, че Троицата наистина съществува, тогава нека да обясни какво точно представлява този единствен Бог в три личности. Какво представлява Светият Отец? Какво представлява Синът? Какво представлява Светият Дух? Йехова ли е Светият Отец? Исус ли е Синът? Тогава какво ще кажете за Светия Дух? Отецът не е ли Дух? Нима същността на Сина не е също Дух? Нима делото на Исус не беше дело на Светия Дух? Нима делото на Йехова по онова време не беше извършено от Дух, същият като този на Исус? Колко Духа може да има Бог? Според твоето обяснение трите личности на Отца, Сина и Светия Дух са едно цяло; ако това е така, тогава излиза, че има три Духа, но ако има три Духа, това означава, че има трима Богове. Това означава, че няма един истински Бог; как може такъв Бог да е запазил изначалната същност на Бог? Ако приемаш, че има само един Бог, как тогава Той може да има син и да бъде баща? Това не са ли само твоите представи? Има само един Бог, само една личност в този Бог и само един Божи Дух, точно както е записано в Библията, че „има само един Свят Дух и само един Бог“. Независимо дали Отец и Син, за които говориш, съществуват, все пак има само един Бог, а същността на Отца, Сина и Светия Дух, в която вярваш, е същността на Светия Дух. Иначе казано, Бог е Дух, но е способен да стане плът и да живее сред хората, както и да бъде над всичко.

Неговият Дух е всеобхватен и вездесъщ. Той може да бъде едновременно в плътта и във и над вселената. Щом всички хора казват, че Бог е единственият истински Бог, значи има един-единствен Бог, който не може да бъде разделен по желание от никого! Бог е само един Дух и само една личност; и това е Божият Дух. Ако е така, както ти твърдиш, тогава не са ли Отецът, Синът и Светият Дух три Бог? Светият Дух е едно, Синът — второ, а Отецът — нещо трето. Техните личности и Техните същности са различни, така че как тогава всеки от Тях може да бъде част от един-единствен Бог? Светият Дух е Дух; това е лесно за разбиране от човека. Ако това е така, то Отецът е още повече Дух. Той никога не е слизал на земята и никога не е ставал плът; в сърцата на хората Той е Бог Йехова и със сигурност също е Дух. Тогава каква е връзката между Него и Светия Дух? Дали това е връзката между Отец и Син? Или е връзката между Светия Дух и Духа на Отца? Еднаква ли е същността на всеки Дух? Или Светият Дух е инструмент на Отца? Как може да се обясни това? А каква е връзката между Сина и Светия Дух? Дали това е връзка между два Духа или връзка между човек и Дух? Това са все неща, които не могат да бъдат обяснени! Ако всички Те са един Дух, тогава не може да се говори за три личности, защото Те са обладани от един Дух. Ако бяха отделни личности, тогава Техните Духове щяха да се различават по сила и Те просто не биха могли да бъдат един-единствен Дух. Тази концепция за Отец, Син и Свети Дух е изключително абсурдна! Тя разделя Бог и Го превръща в три отделни личности, всяка от които има състояние и Дух; как тогава Той може да бъде един Дух и един Бог? Кажете Ми, небето и земята, и всички неща от Отца, Сина или Светия Дух са създадени? Някои казват, че Те са създали всичко това заедно. Тогава кой изкупи човечеството? Дали това беше Светият Дух, Синът или Отецът? Някои казват, че Синът е този, който изкупи човечеството. Тогава кой е Синът по Своята същност? Не е ли Той въплъщението на Божия Дух? Въплъщението нарича Бог на небето „Отец“ от гледната точка на сътворен човек. Нима не знаеш, че Исус беше роден чрез зачатие на Светия Дух? Светият Дух е в Него; каквото и да казваш, Той все пак е едно с Бог на небето, защото Той е въплъщението на Божия Дух. Тази идея за Сина просто не е вярна. Един е Духът, който извършва цялото дело; единствено Самият Бог, т.е. Божият Дух, извършва Своето дело. Кой е Божият Дух? Не е ли това Светият Дух? Не е ли Светият Дух този, който действа в Исус? Ако делото не беше извършено от Светия Дух (т.е. Божия Дух), тогава можеше ли Неговото дело да представлява Самия Бог? Когато Исус нарече Бог на небето „Отец“, докато се молеше, Той направи това единствено от гледната точка на сътворен човек, само защото Божият Дух беше облечен в обикновена и нормална плът и имаше външната обвивка на сътворено същество. Макар че в Него беше Божият Дух, външният Му вид все пак беше на нормален човек; с други думи, Той беше се превърнал в „Човешкият Син“, за когото всички хора, включително Самият Исус, говореха. Като се има предвид, че е

наречен „Човешки Син“, Той е човек (независимо дали е мъж или жена, във всеки случай с външната обвивка на човешко същество), роден в нормално семейство от обикновени хора. Следователно, когато Исус нарече Бог на небето „Отец“, той направи същото като вас, когато вие първоначално Го нарекохте Отец; Той направи това от гледната точка на сътворен човек. Помните ли още Господнята молитва, на която Исус ви научи? „Отче наш, Който си на небесата [...]“. Той помоли всички хора да наричат Бог на небето с името „Отец“. И тъй като Той също Го наричаше „Отец“, Исус правеше това от гледната точка на човек, който е равнопоставен на всички вас. Тъй като вие нарекохте Бог на небето „Отец“, Исус се смяташе за равнопоставен на вас и за човек на земята, избран от Бог (т.е. за Божият Син). Ако вие наричате Бог „Отец“, не е ли това, защото сте сътворени същества? Колкото и голяма да беше властта на Исус на земята, преди разпятието Той беше само Човешки син, управляван от Светия Дух (т.е. от Бог), и едно от сътворените същества на земята, тъй като все още не беше завършил делото Си. Ето защо това, че Той наричаше небесния Бог „Отец“, беше само израз на Неговото смирение и покорство. Това, че се обръщаше към Бог (т.е. към Духа на небето) по такъв начин обаче не доказва, че Той беше Синът на Божия Дух на небето. По-скоро Неговата гледна точка беше различна, а не че Той беше различна личност. Съществуването на отделни личности е заблуда! Преди да бъде разпънат на кръста, Исус беше Човешки син, обвързан от ограниченията на плътта, и не притежаваше напълно властта на Духа. Ето защо Той можеше да търси волята на Бог Отец само от гледната точка на сътворено същество. Така, както Той три пъти се моли в Гетсиманската градина: „Не обаче както Аз искам, но както Ти искаш“. Преди да бъде положен на кръста, Той беше само юдейският Цар; Той беше Христос, Човешкият Син, а не въплътена слава. Ето защо, от позицията на сътворено същество, Той наричаше Бог „Отец“. Не може да се каже, че всеки, който нарича Бог „Отец“, е Негов Син. Ако беше така, тогава нямаше ли вие всички да станете „Синът“, след като Исус ви научи на Господнята молитва? Ако все още не сте убедени, тогава Ми кажете кой е този, когото наричате „Отец“? Ако имате предвид Исус, тогава кой е Отецът на Исус според вас? След като Исус си отиде, тази идея за Отец и Син вече не съществуваше. Тази идея беше уместна само в годините, когато Исус стана плът; във всички останали случаи, когато наричате Бог „Отец“, връзката е между Бог Творец и сътвореното същество. Няма време, в което тази идея за Троицата на Отца, Сина и Светия Дух да може да устои; тя е заблуда, която рядко се среща през вековете и не съществува!

Това може да напомни на повечето хора думите на Бог от Битие: „Да създадем човека по Нашия образ, по Наше подобие“ (Битие 1:26). Като се има предвид, че Бог казва: „Да създадем човека по Нашия образ“, тогава „Да създадем“ предполага двама или повече; тъй като Той е казал „Да създадем“, значи няма само един Бог. Така хората започват да мислят абстрактно за отделни личности и от тези думи

възниква идеята за Отца, Сина и Светия Дух. Тогава какъв е Бог Отец? Какъв е Синът? И какъв е Светият Дух? Възможно ли е днешното човечество да е създадено по образа на един Бог, в Когото са свързани заедно трима? Тогава на кого е подобен образът на човека — на образа на Отца, на Сина или на Светия Дух? По образа на коя от личностите на Бог е създаден човекът? Тази идея, която хората имат, е просто погрешна и безсмислена! Тя само разделя един Бог на няколко Бог. По времето, когато Мойсей написа Битие, човечеството вече беше създадено след сътворението на света. В самото начало, при създаването на света, Мойсей не съществуваше. И едва много по-късно Мойсей написа Библията, така че как би могъл да знае какво е говорил Бог на небето? Той не е имал никакво понятие как Бог е създал света. В Стария завет на Библията не се споменава нито Отец, нито Син, нито Свети Дух, а само единственият истински Бог, Йехова, който извършва Своето дело в Израил. Той е наричан с различни имена в зависимост от епохата, но това не може да докаже, че всяко име се отнася за различна личност. Ако това беше така, тогава нямаше ли да има безброй личности в Бог? Това, за което се пише в Стария завет, е делото на Йехова, етап от делото на Самия Бог за започване на Епохата на закона. Това беше Божието дело, където каквото Той казваше, това ставаше, и каквото Той заповядваше, това се случваше. Никога Йехова не е казвал, че е Отец, дошъл да извърши дело, нито пък е пророкувал, че Синът ще дойде да изкупи човечеството. А що се отнася до времето на Исус, казваше се само, че Бог е станал плът, за да изкупи цялото човечество, а не че Синът е дошъл. Тъй като епохите не си приличат и делото, което извършва Самият Бог, също е различно, Той трябва да извършва Своето дело в различни сфери. Така идентичността, в която Той се представя, също е различна. Човекът вярва, че Йехова е Отец на Исус, но това всъщност не беше признато от Исус, който каза: „Ние никога не сме се различавали като Отец и Син; Аз и Небесният Отец сме едно. Отец е в Мене и Аз съм в Отца; когато човек вижда Сина, той вижда Небесния Отец“. В крайна сметка, независимо дали става дума за Отца или Сина, Те са един Дух, който не е разделен на отделни личности. Когато човекът се опита да обясни, нещата се усложняват с идеята за различни личности, както и с връзката между Отец, Син и Дух. Когато човекът говори за отделни личности, това не материализира ли Бог? Човекът дори класифицира личностите като първа, втора и трета; всичко това са само човешки фантазии, които не заслужават внимание и са напълно нереалистични! Ако попиташ човека: „Колко Бог има?“, той ще каже, че Бог е Троицата на Отца, Сина и Светия Дух: единственият истински Бог. Ако попиташ още: „Кой е Отец?“, той ще отговори: „Отец е Божият Дух на небето; Той ръководи всичко и е Господарят на небето“. „Тогава Йехова ли е Духът?“. Човекът ще отговори: „Да!“. Ако след това го попиташ: „Кой е Синът?“, той, разбира се, ще каже, че Исус е Синът. „Тогава каква е историята на Исус? Откъде е дошъл Той?“. Той ще отговори: „Исус е роден от Мария чрез зачатие

на Светия Дух“. Тогава Неговата същност не е ли същата, като тази на Духа? Неговото дело не е ли олицетворение и на Светия Дух? Йехова е Духът, такава е и същността на Исус. Сега, в последните дни, не е толкова необходимо да се казва, че това пак е Духът; как биха могли Те да са различни личности? Не е ли това просто Божият Дух, който извършва делото на Духа от различни гледни точки? В този смисъл, разлика между личностите няма. Исус беше заченат чрез Светия Дух и несъмнено Неговото дело беше дело именно на Светия Дух. В първия етап от делото, извършено от Йехова, Той нито стана плът, нито се яви на хората. Така че хората никога не са виждали как изглежда. Без значение колко голям и висок е бил, Той все пак е Духът, Самият Бог, който е създал човека в началото. Тоест Той беше Божият Дух. Той говореше на хората от облаците, само като Дух, и никой не стана свидетел на появата Му. Едва в Епохата на благодатта, когато Божият Дух дойде в плът и се въплъти в Юдея, човекът за първи път видя образа на въплъщението като евреин. В Него нямаше нищо от Йехова. Въпреки това, Той беше заченат от Светия Дух, т.е. заченат от Духа на Самия Йехова, и Исус все пак се роди като въплъщение на Божия Дух. Това, което човекът видя за първи път, беше Светият Дух, който се спусна като гълъб върху Исус; това не беше Духът, присъщ единствено на Исус, а по-скоро Светият Дух. Тогава може ли Духът на Исус да бъде отделен от Светия Дух? Ако Исус е Исус, Синът, и Светият Дух е Светият Дух, тогава как биха могли Те да са едно? Ако беше така, делото нямаше да може да бъде извършено. Духът в Исус, Духът на небето и Духът на Йехова са едно цяло. То се нарича Светият Дух, Божият Дух, седемкратно усиленият Дух и всеобхватният Дух. Божият Дух може да върши много дела. Той може да създаде света и да го унищожи, като залее земята; Той може да изкупи цялото човечество, а освен това може да завоюва и унищожи цялото човечество. Всички тези дела се извършват от Самия Бог и не могат да бъдат извършени от никоя от личностите на Бог вместо Него. Неговият Дух може да бъде наричан с имената Йехова и Исус, както и Всемогъщият. Той е Господ и Христос. Той може да стане и Човешкият Син. Той е както на небесата, така и на земята; Той е високо над вселените и сред множеството. Той е единственият Господар на небесата и земята! От времето на сътворението досега това дело се извършва от Самия Божи Дух. Независимо дали става дума за дела в небесата или в плътта, всичко се извършва от Неговия собствен Дух. Всички създания, без значение дали са на небето или на земята, са в дланта на Неговата всемогъща ръка; всичко това е дело на Самия Бог и не може да бъде извършено от никой друг вместо Него. В небесата Той е Духът, но и Самият Бог; сред хората Той е плът, но остава Самият Бог. Въпреки че може да бъде наричан със стотици хиляди имена, Той все пак е Самият Той, пряк израз на Неговия Дух. Изкуплението на цялото човечество чрез Неговото разпятие беше извършено пряко от Неговия Дух, както и провъзгласяването към всички народи и всички земи през последните дни. Винаги и всякога Бог може да бъде наречен

само всемогъщия и единствен истински Бог, Самият всеобхватен Бог. Отделните личности не съществуват, а още по-малко тази идея за Отец, Син и Свети Дух. Има само един Бог на небето и на земята!

Планът за управление на Бог обхваща шест хиляди години и е разделен на три епохи в зависимост от различията в Неговото дело: Първата е старозаветната Епоха на закона; втората е Епохата на благодатта; а третата е Епохата на последните дни — Епохата на царството. Във всяка епоха е представена различна идентичност. Това се дължи единствено на разликата в делото, т.е. на нуждите на делото. Първият етап от делото през Епохата на закона беше извършен в Израил, а вторият етап от приключването на делото на изкуплението беше извършен в Юдея. За делото на изкуплението Исус беше роден чрез зачатие на Светия Дух и като единствен Син. Всичко това беше според нуждите на делото. В последните дни Бог иска да разшири Своето дело в езическите народи и да завоюва хората там, така че името Му да бъде велико сред тях. Той иска да насочи човека към разбиране и навлизане в цялата истина. Цялото това дело се извършва от един Дух. Въпреки че Той може да прави това от различни гледни точки, естеството и принципите на делото остават същите. Като наблюдаваш принципите и естеството на делото, което Те са извършили, ще разбереш, че всичко това е направено от един Дух. Все пак някои могат да кажат: „Отец е Отец; Синът е Синът; Светият Дух е Светият Дух и накрая ще станат едно“. Тогава как трябва да Ги направиш едно? Как е възможно Отец и Светият Дух да бъдат свързани в едно? Ако Те изначално са две личности, тогава независимо от начина, по който са съединени, няма ли да останат две части? Когато говорите за свързването Им в едно, не е ли това просто съединяване на две отделни части, за да се получи едно цяло? Но не бяха ли Те две части, преди да бъдат свързани в едно цяло? Всеки дух има отделна същност и два духа не могат да бъдат превърнати в един. Духът не е материален обект и не прилича на нищо друго в материалния свят. Според човешките представи Отец е един Дух, Синът е друг, а Светият Дух е още един, след което трите Духа се смесват като три чаши вода в едно цяло. Не е ли това моментът, в който трите личности се свързват в едно цяло? Това е напълно погрешно и абсурдно обяснение! Не е ли това разделяне на Бог? Как Отец, Син и Свети Дух могат да станат едно? Не са ли Те три части, всяка от които има различна природа? Има и други, които казват: „Нима Бог не е заявил изрично, че Исус е Неговият възлюбен Син?“. Исус е възлюбеният Син на Бог, в когото е Неговото благоволение — това със сигурност е казано от Самия Бог. Това беше Бог, свидетелстващ за Себе Си, но просто от различна гледна точка — тази на Духа в небето, свидетелстващ за Своето собствено въплъщение. Исус е Неговото въплъщение, а не Неговият Син на небето. Разбираш ли? Нима думите на Исус, че „Аз съм в Отца и Отец е в Мене“ не показват, че Те са един Дух? И не е ли въплъщението причината Те да бъдат разделени между небето и земята? В действителност Те пак са едно;

независимо от всичко, това е просто Бог, който свидетелства за Себе Си. Поради смяната на епохите, нуждите на делото и различните етапи на Божия план за управление, името, с което хората наричат Бог, също е различно. Когато дойде да извърши първия етап от делото, Той можеше да се нарича само Йехова, който е пастирът на израилтяните. Във втория етап въплътеният Бог можеше да бъде наричан само Господ и Христос. Но по онова време Духът в небето заяви само, че Той е възлюбеният Син на Бог, без да споменава, че е единственият Син на Бог. Това просто не се случи. Как е възможно Бог да има едно-единствено дете? Тогава Бог не би ли се превърнал в човек? Тъй като беше въплъщението, Той беше наречен възлюбеният Син на Бог и от това произлезе връзката между Отец и Син. Причината е просто в разделението между небето и земята. Исус се молеше от гледната точка на плътта. Тъй като беше облечен в плът с такава нормална човешка природа, Той каза това именно от гледна точка на плътта: „Моята външна обвивка е на сътворено същество. Тъй като се облякох в плът, за да дойда на тази земя, сега съм много, много далеч от небето“. Поради тази причина Той можеше да се моли на Бог Отец само от гледната точка на плътта. Това беше Неговият дълг и въплътеният Божи Дух трябваше да притежава това качество. Не може да се каже, че Той не беше Бог само защото се молеше на Отца от гледната точка на плътта. Въпреки че беше наречен възлюбения Син на Бог, Той все пак беше Самият Бог, защото беше само въплъщението на Духа и Неговата същност пак беше тази на Духа. Хората се чудят защо Той се е молил, ако е бил Самият Бог. Това е така, защото Той беше въплътеният Бог — Бог, който живее в плът, а не Духът в небето. От гледна точка на човека, Отец, Син и Свети Дух са Бог. Само трите личности, съчетани в едно цяло, могат да бъдат смятани за единствения истински Бог и така Неговата сила става изключително голяма. Има хора, които казват, че само по този начин Той може да бъде седемкратно усиленият Дух. Когато Синът се молеше след Своето идване, Той се молеше именно на този Дух. В действителност Той се молеше от гледната точка на сътворено същество. Тъй като плътта не е цяла, Той не беше цял и когато дойде в плът, имаше много слабости, и беше много смутен, докато извършваше Своето дело в плътта. Ето защо Той се моли три пъти на Бог Отец, преди да бъде разпнат на кръста, както и много пъти преди това. Той се молеше сред учениците Си; молеше се сам на планината; молеше се, когато се качи на рибарската лодка; молеше се сред множество хора; молеше се, когато разчупваше хляба и се молеше, когато благославяше другите. Защо правеше това? Духът беше този, на когото Исус се молеше; Той се молеше на Духа, на Бог в небесата, от гледната точка на плътта. Следователно, от гледната точка на човека, в онзи тогавашен етап от делото Исус стана Синът. В сегашния етап обаче Той не се моли. Защо е така? Това е така, защото това, което Той носи, е делото на словото, както и съдът и порицанието на словото. Той няма нужда от молитви, а Неговото служение е да говори. Той не е

поставен на кръста и не е предаден от хората на онези, които имат власт. Той просто изпълнява Своего дело. По времето, когато Исус се молеше, Той се молеше на Бог Отец за слизането на небесното царство, за изпълнението на волята на Отца и за делото, което предстоеше. В този етап от делото небесното царство вече е слязло, така че трябва ли Той все още да се моли? Неговото дело е да доведе епохата до край, а други нови епохи няма, така че нужно ли е да се моли за следващия етап? Страхувам се, че не!

В човешките обяснения има много противоречия. Наистина, всички тези представи са човешки; ако не се задълбочите, всички вие бихте повярвали, че те са верни. Нима не знаете, че такива идеи като триединен Бог са само човешки представи? Няма човешко познание, което да е пълно и задълбочено. Винаги има несъвършенства, а човекът има твърде много идеи; това показва, че сътвореното същество просто не може да обясни Божието дело. В ума на човека има твърде много неща, произлизащи от логиката и мисълта, които противоречат на истината. Може ли вашата логика да направи задълбочен анализ на Божието дело? Можеш ли да вникнеш в същината на всички дела на Йехова? Ти като човек можеш ли да прозреш всичко или Самият Бог е този, който може да вижда във вечността? Ти ли можеш да виждаш от далечното минало до безкрайното бъдеще или Бог е този, който може да го направи? Какво ще кажеш? Нима си достоен да обясниш Бог? На какво се опира твоето обяснение? Ти Бог ли си? Небето, земята и всички неща са създадени от Самия Бог. Не си ти този, който е направил всичко това, така че защо даваш неверни обяснения? И така, продължаваш ли да вярваш в триединния Бог? Не смяташ ли, че ти е твърде тежко така? За теб би било най-добре да вярваш в един Бог, а не в три. Най-добре е да ти бъде леко, защото бремето на Господа е леко.

ПРАКТИКА (3)

Вие трябва да имате способността да живеете самостоятелно, да можете да ядете и пиете Божиите думи сами, да преживявате Божиите думи сами и да водите нормален духовен живот без ръководството на други хора. Трябва да можете да разчитате на думите, които Бог говори днес, за да живеете, да навлизате в истинско преживяване и да получавате истински прозрения. Само по този начин ще можете да останете непоколебими. Днес много хора не разбират напълно бъдещите скърби и изпитания. В бъдеще някои хора ще преживеят изпитания, а други ще бъдат наказани. Това наказание ще бъде по-сурово; то ще бъде сбъдването на фактите. Днес всичко, което преживяваш, практикуваш и проявяваш, полага основите за бъдещите изпитания и най-малкото трябва да можеш да живееш самостоятелно. Днес ситуацията по отношение на много хора в църквата е общо взето следната: ако има водачи и работници, които да вършат делото, те

са щастливи, а ако няма такива, са нещастни. Не обръщат внимание нито на работата на църквата, нито на собствения си духовен живот и нямат и най-малкото бреме — мятат се като птица Ханхао^а. Честно казано, при много хора делото, което съм извършил, е просто дело на завоюването, защото мнозина са принципно недостойни да бъдат доведени до съвършенство. Само малка част от хората могат да бъдат доведени до съвършенство. Ако, след като си чул тези думи, си мислиш: „Тъй като делото, извършвано от Бог, е само с цел да се завоюват хората, аз ще го следвам само формално“, как би могло да бъде приемливо подобно отношение? Ако наистина притежаваш съвест, тогава трябва да изпитваш тежест и чувство за отговорност. Трябва да кажеш: „Независимо дали ще бъда завоюван, или доведен до съвършенство, аз трябва да понеса тази стъпка на свидетелство правилно“. Като Божие създание човек може да бъде напълно завоюван от Бог и в крайна сметка да стане способен да задоволи Бог, като се отплати на Божията любов с боголюбиво сърце и като се посвети напълно на Бог. Това е отговорността на човека, това е дългът, който трябва да бъде изпълнен от човека и бремето, което трябва да бъде понесено от човека, и човекът трябва да изпълни това поръчение. Едва тогава той наистина вярва в Бог. Дали днес това, което правиш в църквата, е изпълнение на твоята отговорност? Зависи от това дали си обременен и от собственото ти знание. При изживяването на това дело, ако човек е завоюван и има истинско знание, тогава той ще бъде способен на послушание независимо от собствените си перспективи или съдба. По този начин великото Божие дело ще бъде осъществено в неговата цялост, защото вие хората не сте способни на нищо повече от това и не сте в състояние да изпълните никакви по-високи изисквания. И все пак в бъдеще някои хора ще бъдат доведени до съвършенство. Тяхното качество ще се подобри, в душите им ще има по-дълбоко познание и животът им ще се развива... Но някои са напълно неспособни да постигнат това и затова не могат да бъдат спасени. Има причина, поради която казвам, че те не могат да бъдат спасени. В бъдеще някои ще бъдат завоювани, други ще бъдат изпъдени, трети ще бъдат доведени до съвършенство, а четвърти ще бъдат използвани — и така някои ще преживеят изпитания, някои ще изпитат наказания (както природни бедствия, така и нещастия, причинени от човека), някои ще бъдат изпъдени, а други ще оцелеят. При това всеки от тях ще бъде категоризиран според вида си, като всяка група ще представлява определен тип човек. Не всички хора ще бъдат изпъдени, нито пък всички хора ще бъдат доведени до съвършенство. Това е така, защото качеството на китайския народ е много лошо и сред него има само малък брой хора, които притежават такава

---

^а Историята на птицата Ханхао е много подобна на баснята на Езоп за мравката и щуреца. Птицата Ханхао предпочита да спи, вместо да строи гнездо, докато времето е топло, въпреки многократните предупреждения на съседа ѝ — свраката. Когато настъпва зимата, птицата измръзва до смърт.

самосъзнание, каквото е имал Павел. Сред вас малцина имат същата решимост да обичат Бог, каквато имаше Петър, или същия вид вяра, каквато имаше Йов. Сред вас почти няма такива, които да се страхуват от Йехова и да му служат, както Давид, които да имат същото ниво на вяност. Колко сте жалки!

Днес говоренето за довеждането на човека до съвършенство е само един от аспектите. Без значение какво се случва, вие трябва да понесете тази стъпка на свидетелство правилно. Ако ви помолят да служите на Бог в храма, как бихте го направили? Ако не беше свещеник и нямаше статута на първородните синове или на Божиите синове, щеше ли все още да си способен на вяност? Щеше ли пак да бъдеш способен да изразходваш всичките си усилия в делото по разширяване на царството? Щеше ли пак да си способен да изпълняваш правилно делото по Божието поръчение? Независимо от това колко се развива животът ти, днешното дело ще те накара да се убедиш напълно в него и да оставиш настрана всичките си представи. Независимо дали притежаваш това, което е необходимо, за да се стремиш към живота, Божието дело ще те накара да се убедиш напълно. Някои хора казват: „Аз просто вярвам в Бог, а не разбирам какво означава да се стремиш към живота“. А някои казват: „Аз съм объркан във вярата си в Бог. Знам, че не мога да бъда доведен до съвършенство, и затова съм готов да бъда наказан“. Дори такива хора, които са готови да бъдат порицани или унищожени, също трябва да бъдат наказани да признаят, че делото на днешния ден се извършва от Бог. Някои хора също казват: „Аз не моля да бъда доведен до съвършенство, но днес съм готов да приема всичко от Божието обучение и съм готов да изживея нормална човешка природа, да подобрявам качеството си и да се подчинявам на всички Божии разпореждания...“. При това те също са завоювани и свидетелстват, което доказва, че в тези хора има някакво знание за Божието дело. Този етап от делото бе извършен изключително бързо, а в бъдеще ще бъде извършван още по-бързо в чужбина. Днес хората в чужбина нямат търпение, всички бързат към Китай — и така, ако не можете да станете пълноценни, ще задържате хората в чужбина. По това време, независимо от това колко добре сте навлезли или какви сте, когато дойде времето, Моето дело ще бъде приключено и завършено. Моето дело няма да бъде забавено от вас. Аз върша делото на цялото човечество и няма нужда да отделям повече време на вас! Вие сте твърде немотивирани, твърде лишени от самосъзнание! Не заслужавате да бъдете доведени до съвършенство — нямате почти никакъв потенциал! Дори в бъдеще хората да продължат да бъдат толкова небрежни и нехайни и да останат неспособни да подобрят своето качество, това няма да попречи на делото на цялата вселена. Когато дойде време Божието дело да приключи, то ще приключи, а когато дойде време хората да бъдат изпъдени, те ще бъдат изпъдени. Разбира се, онези, които трябва да бъдат доведени до съвършенство и са достойни да бъдат доведени до съвършенство, също ще бъдат доведени до съвършенство — но ако наистина нямате надежда, тогава Божието

дело няма да ви чака! В крайна сметка, ако бъдете завоювани, това също може да се счита за свидетелство. Има граници на това, което Бог иска от вас; каквато височина на духовен ръст е способен да достигне човек, такава е и големината на свидетелството, което се изисква от него. Не е така, както човек си представя, че такова свидетелство ще достигне най-високите граници и че ще е гръмко — няма как това да бъде постигнато при вас, китайци. Аз се занимавам с вас през цялото това време и сами видяхте това: казвал съм ви да не се съпротивлявате, да не се бунтувате, да не правите неща, които предизвикват смущения или са разрушителни зад гърба Ми. Много пъти съм призовавал хората директно за това, но дори и това не е достатъчно — в момента, в който се обърнат, те се променят, а някои тайно се съпротивляват без никакви угризения. Мислиш ли, че не знам нищо от това? Мислиш ли, че можеш да Ми създаваш проблеми и ще ти се размине? Мислиш ли, че не знам, когато се опитваш да съсипеш делото Ми зад гърба Ми? Мислиш ли, че дребните ти трикове могат да заместят твоя характер? Винаги си привидно послушен, но тайно си коварен, криеш зловещи мисли в сърцето си и дори смъртта не е достатъчно наказание за хора като теб! Мислиш ли, че някакво дребно дело на Светия Дух в теб може да замени твоя страх от Мен? Мислиш ли, че си получил просвещение чрез призоваване към Небето? Нямах срам! Ти си толкова безполезен! Мислиш ли, че твоите „добри дела“ те приближават към Небето и че на свой ред То е направило изключение и те е дарило с капка талант, като ти е дало дар слово, позволявайки ти да мамиш другите и да заблуждаваш Мен? Колко си неразумен! Знаеш ли откъде идва твоето просветление? Не знаеш ли чия храна яде, докато израстваше? Колко си безсъвестен! Някои от вас не са се променили дори след четири или пет години работа с тях, а вие сте наясно с тези въпроси. Трябва да сте наясно с вашата природа и не възразявайте, когато един ден бъдете изоставени. С някои, които мамят както тези, които са над тях, така и тези, които са под тях в службата им, се работеше много; с някои, защото са алчни за пари, също беше работено не малко; с някои, защото не спазват ясни граници между мъжете и жените, също беше работено често; с някои, защото са мързеливи, мислят само за плътта и не действат според принципите, когато посещават църквите, също беше работено много; някои, защото не свидетелстват, където и да отидат, действат умишлено и безразсъдно и дори съзнателно извършват грехове, бяха предупреждавани за това многократно; някои, които само говорят за думи и доктрини по време на събранията, държат се по-добре от всички останали, нямат ни най-малка истина реалност и заговорничат и се съревновават с братята и сестрите си — те често биваха изобличавани заради това. Толкова пъти съм ви казвал тези думи и днес няма да говоря повече за това — правете каквото искате! Вземайте собствени решения! Много хора бяха подложени на такова отношение не само в продължение на една или две години, при някои това продължи три или четири години, а някои преживяха това в продължение на повече от десетилетие,

тъй като бяха подложени на разправяне, когато повярваха, но досега в тях не настъпи особена промяна. Какво ще кажеш, не си ли като прасетата? Възможно ли е Бог да е несправедлив към теб? Не си мислете, че Божието дело няма да завърши, ако сте неспособни да достигнете определено ниво. Ще продължи ли Бог да ви чака, ако сте неспособни да изпълните Неговите изисквания? Казвам ти ясно — това не е така. Не гледай толкова розово на нещата! Делото на днешния ден е ограничено във времето и Бог не си играе с теб! Преди, когато ставаше въпрос за преживяване на изпитанието на обслужващите, хората си мислеха, че ако искат да останат непоколебими в свидетелството си пред Бог и да бъдат завоювани от Него, трябва да достигнат до определена точка — трябваше да бъдат обслужващи с желание и радост, да хвалят Бог всеки ден и да не бъдат ни най-малко невъздържани или небрежни. Те смятаха, че само тогава ще бъдат истински обслужващи, но дали наистина е така? По онова време се разкриваха различни видове хора; те демонстрираха най-различно поведение. Някои се жалваха, други разпространяваха представи, трети престанаха да посещават събранията, а някои дори разпределяха парите на църквата. Братята и сестрите заговорничеха едни срещу други. Това наистина беше голяма еманципация, но имаше и едно хубаво нещо в това: никой не се оттегли. Това беше най-силната страна. Заради това те принесоха стъпка на свидетелство пред Сатана, а по-късно придобиха самоличността на Божии хора и стигнаха чак до днес. Божието дело не се извършва така, както ти си го представяш, а напротив, когато времето изтече, делото ще приключи, независимо до каква точка си стигнал. Някои хора могат да кажат: „Като действаш така, Ти не спасяваш хората и не ги обичаш — Ти не си праведният Бог“. Казвам ти ясно: сърцевината на Моето дело днес е да те завоювам и да те накарам да свидетелстваш. Спасението ти е само допълнение; дали можеш да бъдеш спасен зависи от твоя собствен стремеж и не е свързано с Мен. И все пак Аз трябва да те завоювам; не се опитвай винаги да Ме водиш за носа — днес Аз работя и те спасявам, а не обратното!

Днес това, което сте разбрали, е по-висше от това на всеки човек в историята, който не бе доведен до съвършенство. Независимо дали става дума за познанието ви за изпитанията, или за вярата в Бог, всичко това е по-висше от това на който и да е вярващ в Бог. Нещата, които разбирате, са това, което опознавате, преди да преминете през изпитанията на околната среда, но реалният ви духовен ръст е изцяло несъвместим с тях. Това, което знаете, е по-висше от това, което прилагате на практика. Въпреки че казвате, че хората, които вярват в Бог, трябва да Го обичат и да се стремят не към благословения, а само към изпълнение на Божията воля, това, което се проявява в живота ви, е далеч от това и е силно опорочено. Повечето хора вярват в Бог заради мира и други блага. Ако не е в твоя полза, ти не вярваш в Бог, а ако не можеш да получиш Божиите благословения, изпадаш в униние. Как би могло това, което си казал, да бъде твоят истински духовен ръст?

Когато става въпрос за неизбежни семейни инциденти като разболяване на деца, влизане на близки в болница, лоша реколта и преследване от страна на членове на семейството, дори тези често срещани, ежедневни проблеми са твърде много за теб. Когато се случат такива неща, изпадаш в паника, не знаеш какво да правиш — и през повечето време се оплакваш от Бог. Оплакваш се, че Божиите думи са те измамили, че Божието дело е подигравка с теб. Не ви ли хрумват такива мисли? Смяташ ли, че такива неща се случват сред вас само в редки случаи? Вие прекарвате всеки ден сред такива събития. Не мислите ни най-малко за успеха на вярата си в Бог и за това как да изпълнявате Божиата воля. Истинският ви духовен ръст е твърде малък, дори по-малък от този на малко пиленце. Когато бизнесът на семейството ви губи пари, вие се оплаквате от Бог, когато се окажете в среда без Божия закрила, пак се оплаквате от Бог, и се оплаквате дори когато някое от пиленцата ви умре или старата крава в обора се разболее. Оплакваш се, когато е време синът ти да се ожени, но семейството ти няма достатъчно пари; искаш да посрещаш гости, но не можеш да си го позволиш и тогава пак се оплакваш. Пълнен си с оплаквания и понякога не посещаващ събрания или не ядеш и не пиеш Божиите думи заради това, като понякога ставаш негативен за много дълго време. Нищо от това, което ти се случва днес, няма връзка с твоите перспективи или съдба; тези неща биха се случили и ако ти не вярваше в Бог, но днес прехвърляш отговорността за тях на Бог и настояваш да кажеш, че Бог те е изпъдил. А какво да кажем за твоята вяра в Бог? Наистина ли си предложил живота си? Ако бяхте подложени на същите изпитания като Йов, никой от вас, които днес следвате Бог, нямаше да може да остане непоколебим, всички щяхте да паднете. А между вас и Йов има огромна разлика. Днес, ако половината от имуществото ви бъде конфискувано, вие бихте се осмелили да отречете съществуването на Бог; ако синът или дъщерята ви бъдат отнети, вие бихте бягали по улиците, крещейки глупости; ако единственият ти начин да изкарваш прехраната си стигне до задънена улица, би ли се опитал да отнесеш това до Бог; би попитал защо казах толкова много думи в началото, за да те уплаша. Няма нещо, което да не се осмелите да направите в такива моменти. Това показва, че не сте придобили истински прозрения и нямате истински духовен ръст. Така изпитанията във вас са твърде големи, защото знаете твърде много, но това, което наистина разбирате, не е дори хилядна част от това, което е около вас. Не се спирайте само на разбирането и знанието; най-добре вижте колко от тях можете наистина да приложите на практика, колко от просвещението и озарението на Светия дух е спечелено с потта на собствения ви труд и в колко от практиките си сте реализирали собствената си решимост. Трябва да се отнасяш сериозно към своя духовен ръст и практика. Във вярата си в Бог не бива да се опитваш просто да правиш машинални движения за когото и да било — дали в крайна сметка ще можеш да придобиеш истината и живота, зависи от собствения ти стремеж.

ПРАКТИКА (4)

Мирът и радостта, за които говоря днес, не са същите като тези, в които вярваш и разбираш. Преди си мислеше, че мир и радост означават да си щастлив по цял ден, да няма болести или нещастия в семейството ти, да си винаги доволен в сърцето си, без да изпитваш и най-малкото чувство на тъга, и да имаш неописуемо чувство на радост независимо от степента, до която се е развил животът ти. И това в допълнение към повишение на заплатата и влизане току-що на сина ти в университет. Имайки предвид тези неща, ти се молеше на Бог и като видя, че Божията благодат е толкова голяма, се зарадва, засмя се до уши и не можа да спре да благодариш на Бог. Такъв мир и радост не са истинските мир и радост, които идват с присъствието на Светия Дух. Това е по-скоро мир и радост, които са резултат от задоволяването на плътта. Трябва да разбереш каква е епохата днес; това не е Епохата на благодатта и вече не е времето, когато се стремеше да си напълниш корема. Може да си щастлив, че всичко в семейството ти върви добре, но животът ти поема последни глътки въздух — и така, независимо колко голяма е радостта ти, Светият Дух не е с теб. Придобиването на присъствието на Светия Дух е просто: върши правилно това, което трябва да правиш, изпълнявай добре задълженията и функциите на човешко същество и бъди в състояние да се снабдиш с нещата, от които се нуждаеш, за да компенсираш недостатъците си. Ако винаги си обременен от собствения си живот и си щастлив, защото си възприел дадена истина или си разбрал настоящото Божие дело, това е истинско присъствие на Светия Дух. Или пък ако понякога си обзет от тревога, защото се сблъскваш с проблем, който не знаеш как да разрешиш, или защото не разбираш истина, която ти е споделена, това доказва, че Светият Дух е с теб. Това са често срещани състояния на житейски опит. Трябва да разбираш разликата между това да имаш и да нямаш присъствието на Светия Дух и не трябва да имаш прекалено опростенческо виждане за това.

По-рано беше казано, че присъствието на Светия Дух и действието на Светия Дух са различни неща. Нормалното състояние на присъствието на Светия Дух се изразява в притежаването на нормални мисли, нормален разум и нормална човешка природа. Характерът на човека ще остане такъв, какъвто е бил, но вътре в него ще има мир, а външно той ще има благоприличието на светец. Такъв ще бъде той, когато Светият Дух е с него. Когато някой има присъствието на Светия Дух, мисленето му е нормално. Когато е гладен, той иска да яде, когато е жаден, иска да пие вода... Такива прояви на нормална човешка природа не са просветлението на Светия Дух; те са нормалното мислене на хората и нормалното състояние, когато имат присъствието на Светия Дух. Някои хора погрешно смятат, че онези, които имат присъствието на Светия Дух, не познават глада, че не чувстват умора и сякаш не мислят за семейството, тъй като почти напълно са се

откъснали от плътта. Всъщност колкото повече Светият Дух е с хората, толкова по-нормални са те. Те умеят да страдат и да жертват неща за Бог, да се отдават за Бог и да бъдат верни на Бог; освен това се замислят за храната и облеклото. С други думи, те не са изгубили нищо от нормалната човешка природа, която хората би трябвало да притежават, а напротив, притежават особено много разум. Понякога четат Божиите думи и размишляват върху Божието дело; в сърцата им има вяра и те са готови да преследват истината. Разбира се, делото на Светия Дух се базира на тази основа. Ако хората са без нормално мислене, тогава те нямат разум — това не е нормално състояние. Когато хората имат нормално мислене и Светият Дух е с тях, те със сигурност притежават разума на нормален човек и следователно имат нормално състояние. При изживяването на Божието дело наличието на делото на Светия Дух се случва периодично, докато присъствието на Светия Дух е почти постоянно. Докато разумът и мисленето на хората са нормални и докато състоянията им са нормални, тогава Светият Дух със сигурност е с тях. Когато разумът и мисленето на хората не са нормални, тогава тяхната човешка природа не е нормална. Ако в този момент действието на Светия Дух е в теб, тогава и Светият Дух със сигурност ще бъде с теб. Но ако Светият Дух е с теб, от това не следва, че Той непременно действа в теб, защото Светият Дух действа в специални моменти. Наличието на присъствието на Светия Дух може само да поддържа нормалното съществуване на хората, но действието на Светия Дух е само в определени моменти. Например ако си водач или работник, когато се грижиш и осигуряваш продоволствието на църквата, Светият Дух ще те просветли за определени думи, които са назидателни за другите и могат да разрешат някои практически проблеми на твоите братя и сестри — в такива моменти Светият Дух действа. Понякога, когато ядеш и пиеш Божиите думи, Светият Дух те просветлява с определени думи, които са особено подходящи за собствените ти изживявания, което ти позволява да придобиеш по-голямо познание за собствените си състояния; това също е дело на Светия Дух. Понякога, докато Аз говоря, вие слушате и можете да съпоставите собствените си състояния с Моите думи, а понякога сте докоснати или вдъхновени; всичко това е дело на Светия Дух. Някои хора казват, че Светият Дух действа в тях през цялото време. Това е невъзможно. Ако кажат, че Светият Дух е винаги с тях, това би било реалистично. Ако кажат, че мисленето и чувствата им са нормални през цялото време, това също би било реалистично и би показало, че Светият Дух е с тях. Ако кажат, че Светият Дух винаги действа в тях, че са просветени от Бог и докоснати от Светия Дух във всеки един момент и постоянно придобиват нови знания, тогава това в никакъв случай не е нормално! То е напълно свръхестествено! Без никакво съмнение такива хора са зли духове! Дори когато Божият Дух идва в плът, има моменти, в които Той трябва да се храни и да си почива — да не говорим за хората. Онези, които са обладани от зли духове, изглежда нямат слабостта на плътта. Те са способни да

изоставят и да се откажат от всичко, лишени са от емоции, могат да понасят мъчения и не изпитват ни най-малка умора, сякаш са надмогнали плътта. Не е ли това изключително свръхестествено? Делото на злите духове е свръхестествено — никой човек не би могъл да постигне такива неща! Онези, на които им липсва проникателност, завиждат, когато видят такива хора: казват, че те са изключително енергични в своята убеденост в Бог, имат голяма вяра и никога не показват и най-малкия признак на слабост! Всъщност всичко това е проява на работата на зъл дух. Защото нормалните хора неизбежно имат човешки слабости; това е нормалното състояние на онези, които имат присъствието на Светия Дух.

Какво означава да стоиш твърдо в свидетелството си? Някои хора казват, че просто следват това, както правят сега, и не се интересуват от това дали са способни да получат живот; те не се стремят към живот, но и не се оттеглят. Те признават само, че този етап от делото се извършва от Бог. Не е ли това слабост в тяхното свидетелство? Такива хора не свидетелстват дори за това, че са завоювани. Тези, които бяха завоювани, следват независимо от всичко останало и са способни да се стремят към живота. Те не само вярват в практичния Бог, но и знаят да следват всички Божии разпоредби. Такива са тези, които свидетелстват. Тези, които не свидетелстват, никога не са се стремили към живота и все още следват, като се лутат. Ти може и да следваш, но това не означава, че си завоюван, защото не разбираш днешното Божие дело. За да бъдеш завоюван, трябва да бъдат изпълнени определени условия. Не всички, които следват, са били завоювани, защото в сърцето си не разбираш защо трябва да следваш днешния Бог, нито пък знаеш как си стигнал до днес, кой те подкрепя до днес. Практикуването на вярата в Бог от някои хора винаги е неясно и объркано; така че следването не означава непременно, че имаш свидетелство. Какво точно представлява истинското свидетелство? Свидетелството, за което се говори тук, има две части: едната е свидетелство за това, че сме завоювани, а другата е свидетелство за това, че е направен съвършен (което, естествено, ще бъде свидетелството след по-големите изпитания и скърби в бъдеще). С други думи, ако си в състояние да устоиш по време на скърбите и изпитанията, тогава ще си издържал второто стъпало на свидетелството. Това, което е от решаващо значение днес, е първата стъпка на свидетелството: да бъдеш способен да устоиш по време на всяко от изпитанията на наказанието и съда. Това е свидетелство, че си завоюван. Това е така, защото сега е времето на завоюването. (Трябва да знаеш, че сега е времето на Божието дело на земята; главното дело на въплътения Бог на земята е да завоюва тази група хора на земята, които Го следват, чрез правосъдие и порицание.) Дали си способен да свидетелстваш за това, че си бил завоюван, зависи не само от това дали си способен да следваш до самия край, но, което е по-важно, от това дали, докато преживяваш всяка стъпка от Божието дело, си способен на истинско разбиране на Божието порицание и

правосъдие и дали наистина възприемаш цялото това дело. Няма да успееш да се промъкнеш, ако просто следваш до самия край. Трябва да си способен доброволно да се предаваш по време на всяко едно порицание и правосъдие, трябва да си способен истински да разбираш всяка стъпка от делото, което преживяваш, и трябва да си способен да постигнеш познание и покорство на Божия нрав. Това е крайното свидетелство за това, че си завоюван, което се изисква от теб. Свидетелството, че си завоюван, се отнася преди всичко до знанието ти за въплъщението на Бог. Изключително важно е, че тази стъпка на свидетелство е за въплъщението на Бог. Няма значение какво правиш или казваш пред хората от света или пред тези, които притежават власт; най-важното е преди всичко дали си в състояние да се подчиниш на всички думи от Божиите уста и на цялото Негово дело. Ето защо тази стъпка на свидетелство е насочена към Сатана и всички врагове на Бог — демоните и враговете, които не вярват, че Бог ще стане плът за втори път и ще дойде, за да извърши още по-голямо дело, и освен това не вярват във факта на завръщането на Бог в плът. С други думи то е насочено към всички антихристи — всички врагове, които не вярват във въплъщението на Бог.

Да мислиш за Бог и да копнееш за Бог не доказват, че си бил завоюван от Бог; то зависи от това дали вярваш, че Той е Словото, станало плът, дали вярваш, че Словото стана плът, и дали вярваш, че Духът стана Слово и Словото се яви в плът. Това е ключовото свидетелство. Не е важно нито как следваш, нито как се отдаваш; решаващото е дали си в състояние да откриеш от това нормална човешка природа, че Словото стана плът и Духът на истината се осъществи в плът — че цялата истина, пътят и животът дойдоха в плът, Божият Дух наистина дойде на земята и Духът се появи в плът. Макар че повърхностно това изглежда различно от замисъла на Светия Дух, в това дело можеш да видиш по-ясно, че Духът вече се е осъществил в плътта, и освен това че Словото е станало плът и Словото се е явило в плът. Ти си в състояние да разбереш истинското значение на думите: „В началото бе Словото, и Словото беше у Бог, и Словото беше Бог“. Нещо повече — трябва да разбереш, че Словото днес е Бог и да видиш, че Словото стана плът. Това е най-доброто свидетелство, което можеш да дадеш. Това доказва, че притежаваш истинско познание за Бог, станал плът — ти не само си в състояние да Го познаеш, но и си наясно, че пътят, по който вървиш днес, е пътят на живота и пътят на истината. Етапът на делото, който Исус извърши, само изпълни същността на „Словото бе у Бог“: Истината на Бог беше с Бог, а Духът на Бог беше с плътта и беше неотделим от тази плът. Тоест плътта на въплътения Бог беше с Духа Божи, което е по-голямо доказателство, че въплътеният Исус е първото въплъщение на Бог. Този етап на делото точно изпълнява вътрешния смисъл на „Словото стана плът“, придава по-дълбок смисъл на „Словото бе у Бог и Словото беше Бог“ и ти позволява твърдо да вярваш в думите „В началото бе Словото“. Което означава, че по време на сътворението Бог притежаваше думи,

думите Му бяха с Него и неотделими от Него, а в последната епоха Той прави още по-ясна силата и властта на Своите думи и позволява на човека да види всички Негови пътища — да чуе всички Негови думи. Такова е делото на заключителната епоха. Трябва да разбереш тези неща докрай. Въпросът не е в това дали познаваш плътта, а в това как разбираш плътта и Словото. Това е свидетелството, което трябва да носиш, което всеки трябва да знае. Тъй като това е делото на второто въплъщение — и последният път, когато Бог става плът — то напълно завършва значението на въплъщението, напълно осъществява и избликва цялото Божие дело в плът и слага край на епохата на Божието битие в плът. Следователно трябва да знаеш значението на въплъщението. Не е важно колко тичаш и колко добре изпълняваш други външни задачи; важното е дали си в състояние истински да се покориш пред въплътения Бог и да посветиш цялото си същество на Бог, и да се подчиниш на всички думи, които излизат от Неговите уста. Това е, което трябва да правиш и което трябва да спазваш.

Последната стъпка на свидетелството е свидетелство за това дали си в състояние да бъдеш направен съвършен — тоест след като си разбрал всички думи, изречени от устата на въплътения Бог, придобиваш познание за Бог и се уверяваш в Него, изживяваш всички думи от Божиите уста и постигаш условията, които Бог изисква от теб — стила на Петър и вярата на Йов — така че да можеш да се подчиниш до смърт, да Му се отдадеш изцяло и в крайна сметка да постигнеш образ на човек, който отговаря на стандарта, което означава образ на човек, който е завоюван и направен съвършен, след като е преживял Божието правосъдие и порицание. Това е върховното свидетелство — това е свидетелството, което трябва да носи този, който в крайна сметка става съвършен. Това са двете стъпки на свидетелството, което трябва да носиш, и те са взаимосвързани, като всяка от тях е незаменима. Но има едно нещо, което трябва да знаеш: Свидетелството, което изисквам от теб днес, не е насочено към хората по света, нито към никой отделен човек, а към това, което искам от теб. То се измерва с това дали си в състояние да Ме удовлетвориш и дали си в състояние напълно да отговориш на стандартите на Моите изисквания към всеки един от вас. Това е, което трябва да разберете.

ПРАКТИКА (5)

По време на Епохата на благодатта Исус изрече някои думи и извърши един етап от делото. Всички те имаха контекст и бяха подходящи за състоянието на хората по онова време; Исус говореше и работеше, както подобаваше на контекста на онова време. Той изрече и някои пророчества. Той пророкува, че Духът на истината ще дойде през последните дни и ще извърши един етап от делото. Кое

означава, че Той не разбираше нищо извън делото, което Сам трябваше да извърши през тази епоха; делото, започнато от въплътения Бог, е, с други думи, ограничено. По този начин Той върши само делото на епохата, в която се намира, и не върши друго дело, което няма връзка с Него. По онова време Исус не работеше според чувствата или виденията Си, а както подобава на времето и контекста. Никой не Го ръководеше или напътстваше. Цялото Негово дело бе Неговото собствено същество — това бе делото, което трябваше да бъде извършено от въплътения Божия Дух, което бе цялото дело, възвестено от въплъщението. Исус работеше само според това, което Сам виждаше и чуваше. С други думи, Духът работеше директно; нямаше нужда да Му се явяват пратеници и да Му дават сънища, нито пък някаква голяма светлина да Го озарява и да Му позволява да вижда. Той работеше свободно и без задръжки, което беше така, защото делото Му не се основаваше на чувства. С други думи, когато работеше, Той не пипаше слепешком и не гадаеше, а постигаше нещата с лекота, като действаше и говореше според собствените Си идеи и това, което виждаше със собствените Си очи, осигурявайки незабавно упование на всеки от учениците, които Го следваха. Това е разликата между Божието дело и делото на хората: когато хората действат, те търсят слепешком и опипват, като винаги подражават и разсъждават върху основата, положена от други, за да постигнат по-дълбоко навлизане. Божието дело е предоставянето на това, което Той е, и Той върши делото, което Сам трябва да върши. Той не осигурява опора на църквата, използвайки знания от делото на някой човек. Вместо това Той върши настоящото дело въз основа на състоянията на хората. Така делото по този начин е хиляди пъти по-освободено от делото, което вършат хората. На хората дори може да им се стори, че Бог не спазва задълженията Си и действа, както Му е угодно — но цялото дело, което върши, е ново. И все пак трябва да знаеш, че делото на въплътения Бог никога не се основава на чувства. По онова време, след като Исус завърши делото Си, разпънат на кръст, след като учениците, които следваха Исус, бяха достигнали определен момент в изживяването си, те чувстваха, че Божият ден приближава и че скоро ще се срещнат с Господ. Такова усещане имаха и за тях това чувство бе от изключителна важност. Но в действителност на вътрешните усещания на хората не може да се разчита. Те чувстваха, че може би скоро ще стигнат до края на пътя или че всичко, което направиха и изстрадаха, бе предначертано от Бог. Павел също така каза, че е свършил пътя, подвизавал се е във войнстването и за него се пази венецът на праведността. Така се чувстваше и написа това в посланията си и ги изпрати на църквите. Такива действия идваха от бремето, което той носеше за църквите, и затова бяха пренебрегнати от Светия Дух. Когато Павел каза тези думи, той не изпитваше никакво чувство на безпокойство, нито пък усещаше някакъв укор, затова вярваше, че подобни неща са съвсем нормални и напълно правилни и че идват от Светия Дух. Но погледнато

от днешна гледна точка, те изобщо не бяха дошли от Светия Дух. Те не бяха нищо друго освен илюзиите на един човек. В хората има много илюзии и Бог не им обръща внимание и не изразява никакво мнение, когато те се появят. По-голямата част от делото на Светия Дух не се извършва чрез чувствата на хората — Светият Дух не работи в чувствата на хората освен в тежките, мрачни времена преди Бог да стане плът или в периода, когато няма апостоли или работници. През този етап делото на Светия Дух носи на хората някои специални чувства. Например: когато хората са без водителството на Божиите думи, те изпитват неописуемо чувство на щастие, когато се молят; в сърцата им има усещане за наслада, те са спокойни и умиротворени. След като получат напътствието на думите, хората усещат просветление в душите си, имат практическа насока за действията си и естествено, имат и чувство на мир и спокойствие. Когато хората се сблъскат с опасност или Бог ги спира да правят определени неща, в сърцата си те се чувстват разтревожени и неспокойни. Това са изцяло чувства, дадени на човека от Светия Дух. Ако обаче една враждебна среда поражда атмосфера на страх, карайки хората да станат изключително тревожни и плахи, това е нормална проява на човешка природа и не е свързано с действието на Светия Дух.

Хората винаги живеят сред собствените си чувства и го правят от много години. Когато са спокойни в сърцата си, те действат (вярвайки, че желанието им е чувство на мир), а когато не са спокойни в сърцата си, те не действат (вярвайки, че нежеланието или неприязънта им е чувство на безпокойство). Ако нещата вървят гладко, те смятат, че това е волята на Бог. (Всъщност това е нещо, което би трябвало да върви много гладко, тъй като това е естественият закон на нещата.) Когато нещата не вървят гладко, те мислят, че това не е Божията воля. Когато се сблъскат с нещо, което не върви гладко, те спират. Такива усещания не са точни и действията съобразно тях ще доведат до голямо забавяне. Например със сигурност ще има трудности при прилагането на истината на практика и още повече при изпълнението на Божията воля. Много положителни неща ще бъдат трудни за осъществяване. Точно както се казва в една поговорка: „Осъществяването на добрите неща обикновено е предшествано от трудни препятствия“. Хората имат твърде много чувства в практическия си живот, което ги оставя постоянно в недоумение и несигурност за много неща. Нищо не е ясно за хората, ако не могат да разберат истината. Но като цяло, когато действат или говорят според чувствата си, стига да не е нещо, което нарушава основните принципи, Светият Дух изобщо не реагира. Това е като „венеца на праведността“, който Павел усеща: в продължение на много години никой не вярваше, че чувствата му са погрешни, нито пък самият Павел някога смяташе, че в чувствата му има заблуждение. Откъде идват чувствата на хората? Те, разбира се, са реакции, които идват от мозъците им. Различните чувства се пораждат в зависимост от различните среди и различните въпроси. В голяма част от случаите

хората правят изводи с помощта на човешката логика, чрез които получават набор от формули, което води до формирането на много човешки чувства. Без да го осъзнават, хората навлизат в собствените си логически умозаклучения и по този начин тези чувства стават това, на което хората разчитат в живота си; те се превръщат в емоционална патерица в живота им, като например „венецът на праведността“ на Павел или „срещата с Господ във въздуха“ на Свидетеля Лий. Бог няма почти никакъв начин да се намеси в тези човешки чувства и трябва да ги остави да се развиват, както искат. Днес ти говорих ясно по различни аспекти на истината. Ако продължаваш да се ръководиш от чувствата си, не живееш ли все още сред неяснота? Не приемаш думите, които са ясно формулирани за теб, и винаги се осланяш на личните си чувства. Не приличаш ли на слепец, който опипва слон? И какво ще спечелиш в крайна сметка?

Цялото дело, извършено от възплътения Бог днес, е истинско. Това не е нещо, което можеш да почувстваш, нито нещо, което можеш да си представиш, а още по-малко нещо, което можеш да заключиш — това е нещо, което ще можеш да разбереш само когато фактите достигнат до теб. Понякога дори когато те се появят, ти все още не можеш да виждаш ясно и хората няма да разберат, докато Бог не действа лично, за да внесе голяма яснота в истинските факти на случващото се. По онова време сред учениците, следващи Исус, имаше много илюзии. Те вярваха, че Божият ден скоро ще настъпи и те скоро ще умрат за Господ и ще могат да се срещнат с Господ Исус. Петър чакаше цели седем години заради това усещане — но то все още не се е случило. Те чувстваха, че животът им е узрял; чувствата в тях се умножаваха и тези чувства ставаха все по-остри, но те преживяваха много провали и не можеха да успеят. Самите те не знаеха какво се случва. Можеше ли да не се изпълни това, което наистина идваше от Светия Дух? На чувствата на хората не може да се разчита. Тъй като хората имат свой собствен начин на мислене и идеи, те създават множество асоциации въз основа на контекста и състоянията в дадения момент. По-специално, когато нещо се случи на хора, чийто начин на мислене е здравословен, те се превъзбуждат и не могат да не създадат изобилие от асоциации. Това се отнася особено за „експертите“ с възвишени знания и теории, чиито асоциации стават още по-богати след много години работа със света; без да го осъзнават, те превземат сърцата им и се превръщат в техни изключително силни чувства, и те са доволни от тях. Когато хората искат да направят нещо, в тях ще се появят чувства и илюзии и те ще си мислят, че са правилни. По-късно, когато видят, че не са били изпълнени, хората не могат да разберат какво се е объркало. Може би те вярват, че Бог е променил плана Си.

Всички хора изпитват чувства и това е неизбежно. В Епохата на закона много хора също имаха определени чувства, но грешките в чувствата им бяха по-малко от тези на днешните хора. Това е така, защото преди хората можеха да видят

появата на Йехова; виждаха пратеници и имаха сънища. Днешните хора не могат да виждат видения или пратеници и затова грешките в чувствата им се умножиха. Когато днешните хора почувстват, че нещо е особено правилно, и отидат да го приложат на практика, Светият Дух не ги упреква и те са много спокойни вътрешно. Едва след това, чрез общение или четене на Божиите думи, те откриват, че са сгрешили. Един от аспектите на това е, че няма пратеници, които да се явяват на хората, сънищата са много редки и хората не виждат нищо от виденията в небето. Друг аспект е, че Светият Дух не увеличава укорите и дисциплинирането Си в хората; в тях няма почти нищо от действието на Светия Дух. Така, ако хората не ядат и не пият Божиите думи, не търсят истината по практически начин и не разбират пътя на практиката, тогава няма да пожънат нищо. Принципите на действието на Светия Дух са следните: Той не обръща внимание на това, което не е свързано с Неговото дело; ако нещо не е в обхвата на Неговите прерогативи, Той абсолютно никога не се намесва и не се застъпва, като оставя хората да си създават каквито си искат проблеми. Можеш да действаш, както желаеш, но ще дойде ден, когато ще се окажеш в паника и ще изпаднеш в затруднение. Бог действа само еднолично в Своята плът, като никога не се намесва в делото на човека. Вместо това Той дава на човешкия свят широко поле за изява и върши делото, която би трябвало да върши. Няма да бъдеш упрекнат, ако днес направиш нещо лошо, нито ще бъдеш възнаграден, ако утре направиш нещо добро. Това са човешки въпроси и нямат ни най-малка връзка с делото на Светия Дух — това изобщо не влиза в обхвата на Моето дело.

По времето, когато Петър действаше, той изрече много думи и свърши много работа. Възможно ли е нищо от това да не е дошло от човешки идеи? Невъзможно е то да бъде изцяло от Светия Дух. Петър бе просто Божие създание, беше последовател, беше Петър, а не Исус, и същността им не беше еднаква. Макар че Петър бе изпратен от Светия Дух, не всичко, което направи, дойде от Светия Дух, защото той все пак беше човек. Павел също изрече много думи и написа немалко послания до църквите, някои от които са събрани в Библията. Светият Дух не изразяваше никакво мнение, защото това беше времето, когато Павел беше използван от Светия Дух. Той натрупа известен опит и знания, които записа и предаде на своите братя и сестри в Господа. Исус нямаше никаква реакция. Защо Светият Дух не го спря по това време? Защото има някои нечистотии, които се пораждат от нормалния начин на мислене на хората; това е неизбежно. Освен това действията му не стигаха дотам, че да причинят нарушаване или смущение. Когато има някои от този вид дела на човешката природа, хората по-лесно ги приемат. При условие, че примесите от нормалния начин на мислене на човека не прекъсват нищо, те се считат за нормални. С други думи, всички хора с нормален начин на мислене са способни да мислят по този начин. Когато хората живеят в плът, те имат свой собствен начин на мислене, но няма как да ги отсяват. Въпреки

това, след като изживеете Божието дело за известно време и разберете някои истини, тези начини на мислене ще бъдат по-малко. Когато са изживели повече неща, те ще могат да виждат ясно и по този начин ще прекъсват нещата по-малко. С други думи, когато въображението и логическите умозаклучения на хората бъдат опровергани, неправилните им чувства ще намалеят. Всички онези, които живеят в плът, имат свой собствен начин на мислене, но в крайна сметка Бог ще ги обработи до такава степен, че начинът им на мислене няма да може да ги смущава, те вече няма да разчитат на чувствата в живота си, действителният им духовен ръст ще се развие и те ще могат да живеят според Божиите думи в рамките на реалността, и вече няма да правят неща, които са неясни или празни, и тогава няма да правят неща, които предизвикват прекъсвания. По този начин илюзиите им вече няма да съществуват и от този момент нататък действията им ще бъдат техният действителен духовен ръст.

НЕРАЗКРИТАТА ИСТИНА ЗА ДЕЛОТО НА ЗАВОЮВАНЕТО (1)

Човечеството, което е толкова дълбоко покварено от Сатана, не знае, че има Бог, и е престанало да се покланя на Бог. В началото, когато бяха създадени Адам и Ева, славата и свидетелството на Йехова присъстваха постоянно. Но след като беше покварен, човекът загуби славата и свидетелството, защото всички се разбунтуваха срещу Бог и съвсем престанаха да се боят от Него. Делото на завоюването днес има за цел да се възстанови цялото свидетелство и цялата слава и всички хора да се поклонят на Бог, така че да има свидетелство сред сътворените; това е делото, което трябва да се извърши през този етап. Как точно ще бъде завоювано човечеството? Като се използва работата на думите през сегашния етап, които изцяло да убедят човека; да го склонят напълно, като се използва разкриване, съд, порицание и безмилостно проклятие; като се разкрие непокорството на човека и се осъди неговото противопоставяне, за да може той да познае нечестивостта и разврата на човечеството и по този начин да използва тези неща като противовес на праведния нрав на Бог. Човекът ще бъде завоюван и убеден най-вече чрез тези думи. Думите са средството за окончателното завоюване на човечеството и всички, които приемат Божието завоюване, трябва да приемат пораженията и правосъдието, които Неговите думи носят. Именно този процес на говорене днес е процесът на завоюването. И как точно трябва да съдействат хората? Като се научат да ядат и пият тези думи и да ги разбират. Що се отнася до това как хората ще бъдат завоювани, това не е нещо, което те могат да направят сами. Единственото, което можеш да направиш, е, като ядеш и пиеш тези думи, да осъзнаеш своята поквара и развратност, своето непокорство и

нечестивост и да паднеш на колене пред Бог. Ако, след като си разбрал Божията воля, ти успяваш да я приложиш практически, ако имаш видения и си способен напълно да се подчиниш на тези думи и да не правиш никакъв избор сам, тогава ще бъдеш завоюван — и това ще е в резултат на тези думи. Защо човечеството е загубило свидетелството за Бог? Защото никой не вярва в Бог, защото Бог не е намерил своето място в сърцата на хората. Да се завоюва човечеството означава да се възстанови неговата вяра. Хората винаги искат да се втурнат през глава в ежедневието, таят твърде много надежди, очакват твърде много от бъдещето си и имат безброй екстравагантни изисквания. Те винаги мислят за телесното, плановите им са свързани с плътта и нямат интерес да търсят пътя на вярата в Бог. Сърцата им са откраднати от Сатана, хората са загубили своите богобоязливи сърца и са обсебени от Сатана. Но човекът е създаден от Бог. Така човекът е изгубил свидетелството, което означава, че е изгубил Божията слава. Целта на завоюването на човечеството е да се възвърне славата на човешкия страх от Бог. Може да се каже така: има много хора, които не се стремят към живота; дори и да има такива, които правят това, те не са никак много. Хората са заети прекалено много с бъдещето си и не обръщат никакво внимание на живота. Някои се бунтуват и противопоставят на Бог, осъждат Го зад гърба Му и не живеят според истината. Засега на тези хора не се обръща внимание; засега нищо не се прави срещу тези синове на бунта, но в бъдеще ти ще живееш в мрак, ще плачеш и ще скърцаш със зъби. Не усещаш колко е безценна светлината, докато живееш в нея, но ще разбереш колко струва тя, когато заживееш в тъмната нощ, и тогава ще съжаляваш. Сега се чувстваш добре, но ще дойде ден, в който ще съжаляваш. Когато този ден настъпи и над теб се спусне тъмнината, а светлината изчезне завинаги, ще бъде твърде късно да съжаляваш. Именно защото все още не разбираш делото на днешния ден, ти не успяваш да цениш времето, което имаш сега. Когато започне делото на цялата вселена, т.е. когато всичко, което казвам днес, стане реалност, много хора ще наведат глави и ще плачат от мъка. А по този начин няма ли да пропаднат в тъмнината с плач и скърцане със зъби? Всички, които наистина се стремят към живота и са направени пълноценни, могат да бъдат употребени, а всички синове на бунта, които не са годни да служат на Бог, ще пропаднат в тъмнината. Ще бъдат лишени от действието на Светия Дух и няма да са способни да разбират нищо. Така те ще бъдат разкъсвани от ридания, след като бъдат оставени на наказанието. Ако си добре подготвен през този етап от делото и си израснал в своя живот, значи си годен да служиш на Бог. Ако си зле подготвен, дори и да бъдеш призован за следващия етап от делото, ти ще бъдеш негоден да служиш на Бог — в този момент ти няма да имаш друга възможност, дори и да искаш да се подготвиш. Бог ще си е тръгнал; къде би могъл да отидеш, за да намериш възможността, която е пред теб сега? Къде би могъл да отидеш, за да получиш подготовка, която ти дава лично Бог? Ще дойде времето, когато Бог няма

да ти говори лично и няма да използва гласа Си; ти ще можеш само да четеш нещата, които днес се казват — тогава как ще можеш лесно да разбираш? Как може бъдещият живот да бъде по-добър от днешния? Когато това време настъпи, няма ли да страдаш от жива смърт, докато плачеш и скърцаш със зъби? Сега ти се дават благословии, но ти не знаеш как да им се радваш; живееш в блаженство, но оставаш в неведение. Това доказва, че си обречен да страдаш! В днешно време някои хора Ми се противопоставят, някои се бунтуват, някои правят други неща, а Аз просто не им обръщам внимание — но не си мислете, че не знам какво правите. Нима не разбирам що за хора сте? Защо продължавате да се борите с Мен? Нали вярваш в Бог и се стремиш към живот и благословии заради себе си? Не е ли твоята вяра заради теб самия? Сега Аз изпълнявам делото на завоюването само чрез говорене и щом това дело приключи, твойт край ще бъде ясен. Трябва ли изрично да ти го казвам?

Днешното дело на завоюването има за цел да изясни какъв ще бъде краят на човека. Защо се казва, че днешното порицание и присъда са съдът пред големия бял престол на последните дни? Нима не виждаш това? Защо делото на завоюването е последният етап? Не е ли точно за да покаже какъв край очаква всеки клас от човешкия род? Не е ли за да позволи на всеки, в хода на делото на завоюването, порицанието и съда, да покаже истинското си лице и след това да бъде класифициран според вида си? Вместо да се казва, че човечеството се завоюва, може би е по-добре да се каже, че на човечеството се показва какъв ще бъде краят за всеки клас хора. Тук става въпрос за осъждане на греховете на хората и след това за разкриване на различните класове хора, като по този начин се решава дали те са зли, или праведни. След делото на завоюването идва работата по възнаграждаването на доброто и наказването на злото. Хората, които изцяло се подчиняват — което означава напълно завоюваните — ще бъдат пратени в следващия етап от разпространението на Божието дело в цялата вселена; незавоюваните ще бъдат пратени в тъмнината и ще ги сполети бедствие. Така хората ще бъдат класифицирани според вида си — злодеите ще бъдат групирани заедно със злите, за да останат завинаги без светлината на слънцето, а праведните — с добрите, за да получат светлина и да живеят вечно в светлината. Краят на всички неща е близо; краят на човека е ясно показан пред очите му и всички неща ще бъдат класифицирани според вида им. Как тогава хората могат да избегнат мъката от това, всеки да бъде класифициран според вида си? Краят на всеки вид човек се разкрива, когато наближи краят на всички неща, и това става по време на делото на завоюването на цялата вселена (включително цялото дело на завоюването, като се започне с настоящото дело). Откровението за края на цялото човечество се извършва пред Божието съдилище, по време на порицанието и по време на делото на завоюването в последните дни. Класифицирането на хората според вида им не означава връщане към

първоначалните им класове, защото когато човекът беше създаден по време на сътворението, имаше само един вид хора, като единственото разделение беше между мъже и жени. Нямаше много различни видове хора. Едва след няколко хиляди години поквара се появиха различни класове човешки същества, като някои от тях са под властта на нечестиви дяволи, други — на зли дяволи, а някои — тези, които следват пътя на живота — са под властта на Всемогъщия. Това е единственият начин, по който сред хората постепенно възникват класовете и само така хората се разделят на класове в рамките на голямото човешко семейство. Всички хора имат различни „бащи“; не е вярно, че всички са изцяло под властта на Всемогъщия, тъй като човекът е твърде непокорен. Праведният съд разкрива истинската същност на всеки тип човек, като не оставя нищо скрито. В светлината всички показват истинското си лице. В настоящия момент човекът вече не е такъв, какъвто беше в началото, първоначалното подобие на предците му отдавна е изчезнало, защото безбройните потомци на Адам и Ева отдавна са пленени от Сатана — те никога повече няма да познаят небесното слънце — и защото хората са пълни с всякакви сатанински отрови. Така хората имат своите крайни цели, които им съответстват. Освен това те се класифицират по видове в зависимост от различните отрови, които носят в себе си, което означава, че се подреждат според степента, до която са завоювани днес. Краят на човека не е нещо, което е било предопределено от сътворението на света. Не може да е другояче, защото в началото имаше само един клас хора, който се наричаше общо „човечество“, и първоначално човекът не беше покварен от Сатана, всички хора живееха в Божията светлина, без тъмнината да може да ги застигне. Но след като човекът беше покварен от Сатана, по цялата земя се разпръснаха всякакви типове и видове хора — всички типове и видове хора, които произхождаха от семейството, наречено общо „човечество“, което беше съставено от мъже и жени. Всички те бяха поведени от техните предци по пътища, които ги отклониха от далечните им предци — човешкия род, който се състоеше от мъж и жена (т.е. Адам и Ева в началото, техните най-стари предшественици). По онова време израилтяните бяха единственият народ, чийто живот на земята се ръководеше от Йехова. Различните типове хора, които произлязоха от народа на Израил (тоест от първоначалния семеен род), след това загубиха ръководството на Йехова. Тези древни хора, напълно невежи по въпросите на човешкия свят, впоследствие тръгнаха заедно с предците си да живеят в териториите, за които твърдяха, че са техни, като това продължава и до наши дни. Така те остават в неведение за това как са се отклонили от Йехова и как до ден днешен са покварени от всякакви нечестиви дяволи и зли духове. Тези, които са били дълбоко покварени и отровени досега — тези, които в крайна сметка не могат да бъдат спасени — няма да имат друг избор, освен да отидат при своите предци, нечестивите дяволи, които са ги покварили. Тези, които накрая могат да бъдат спасени, ще отидат в съответната за човечеството

крайна цел, тоест в края, който е запазен за спасените и завоюваните. Ще бъде направено всичко възможно, за да бъдат спасени всички, които могат да бъдат спасени, но за тези хора, които са безчувствени и неизлечими, единственият избор ще бъде да последват предците си в бездънната яма на порицанието. Не си мисли, че краят ти е бил предопределен още в началото и че едва сега се разкрива. Ако мислиш така, тогава нима си забравил, че когато първоначално беше сътворено човечеството, нямаше създаден отделен сатанински клас хора? Нима си забравил, че беше сътворен само един човешки род, който включваше Адам и Ева (което означава, че бяха създадени само мъж и жена)? Ако ти в началото си бил потомък на Сатана, нямаше ли това да означава, че когато Йехова създаде човека, Той е включил сатанинска група в Своето творение? Възможно ли е Бог да е направил нещо подобно? Той създаде човека заради Своето свидетелство; Той създаде човека заради Своята слава. Защо умишлено да създава клас от потомци на Сатана, които съзнателно да Му се противопоставят? Как би могъл Йехова да направи такова нещо? Ако беше направил това, някой щеше ли да твърди, че Той е праведен Бог? Когато сега казвам, че някои от вас накрая ще отидат при Сатана, това не означава, че си бил със Сатана от самото начало; по-скоро означава, че си паднал толкова ниско, че дори Бог да се е опитвал да те спаси, ти все пак не си успял да получиш това спасение. Няма друг избор, освен да бъдеш причислен към Сатана. Това е така само защото за теб спасението вече е непостижимо, а не защото Бог е несправедлив към теб и умишлено е определил съдбата ти като въплъщение на Сатана, а след това те причислява към Сатана и нарочно иска да страдаш. Не това е неразкритата истина за делото на завоюването. Ако смяташ, че това е така, значи разбирането ти е много едностранчиво! Последният етап на завоюването има за цел да спаси хората, а също и да разкрие техния край. Неговата цел е да бъде разкрито падението на хората чрез съд, като така те ще бъдат накарани да се покаят, да се изправят и да се стремят към живота, следвайки правилния път към него. Целта на последния етап е да се събудят сърцата на безчувствените и невъзприемчиви хора и да се покаже, чрез съд, непокорството вътре в тях. Въпреки това, ако хората все пак не успеят да се покаят, да следват правилния път на човешкия живот и да отхвърлят тези пороци, тогава спасението за тях е непостижимо и те ще бъдат погълнати от Сатана. Такава е значимостта на Божието завоевание: да спаси хората, но също и да покаже техния край. И добрият, и лошият край ще бъдат разкрити чрез делото на завоюването. Дали хората ще бъдат спасени или прокълнати — всичко това се разкрива по време на делото на завоюването.

Последните дни са времената, когато всички неща ще бъдат класифицирани по видове чрез завоюване. Завоюването е делото на последните дни; казано по друг начин, осъждането на греховете на всеки човек е делото на последните дни. Иначе как биха могли да бъдат класифицирани хората? Делото на

класифицирането, което се извършва сред вас, е началото на такова дело в цялата вселена. След това хората от всички земи и народи също ще бъдат подложени на делото на завоюването. Това означава, че всеки човек, който е част от творението, ще бъде класифициран според своя вид и ще бъде изправен пред Божието съдилище, за да бъде съден. Никой човек и нищо не може да избегне това порицание и този съд, няма да остане нищо неклассифицирано по вид; всеки човек ще бъде поставен в своя клас, защото наближава края на всички неща и цялото небе и земя са достигнали своя завършек. Как би могъл човек да избегне последните дни на човешкото съществуване? И така, колко още могат да продължат вашите прояви на неподчинение? Нима не виждате, че последните ви дни приближават? Нима е възможно онези, които се боят от Бог и копнеят Той да се яви, да не видят деня на появата на Божията правда? Нима е възможно тяхната добродетелност да не бъде накрая възнаградена? Ти добро ли вършиш, или зло? Ще приемеш ли праведния съд и ще се подчиниш ли след това, или ще приемеш праведния съд и после ще бъдеш прокълнат? В светлина ли ще живееш пред Божието съдилище, или ще живееш в Хадес, обгърнат в тъмнина? Не си ли ти този, който най-добре знае дали ще бъде възнаграден, или наказан накрая? Не си ли ти този, който знае най-добре и разбира най-дълбоко, че Бог е праведен? И така, какво е твоето поведение и какъв си по сърце? Докато те завоювам днес, наистина ли трябва Аз да ти обяснявам дали поведението ти е добро, или лошо? От колко неща си се отказал заради Мен? Колко дълбоко Ми се покланяш? Нима ти самият не знаеш най-добре как се държиш пред Мен? Трябва да знаеш по-добре от всеки друг какво те очаква накрая! Истина ти казвам: Аз само създадох човечеството и теб, но не предадох хората на Сатана, нито пък умишлено ги накарах да се разбунтуват срещу Мен, да Ми се противопоставят и после да бъдат наказани от Мен. Дали всички тези бедствия и неволи не се дължат на това, че сърцата ви са твърде закоравели и поведението ви е безкрайно отвратително? Така че краят, който ви очаква, не е ли определен от самите вас? Нима не знаете по-добре от всеки друг в сърцата си какъв ще бъде той? Причината, поради която завоювам хората, е да ги разкрия — и най-вече да ти донеса спасение — а не да те накарам да вършиш зло, нито да те накарам умишлено да влезеш в ада на унищожението. Когато настъпи денят, всички твои големи страдания, плач и скърцане със зъби — няма ли всичко това да е заради греховете ти? И така, не е ли твоята собствена добродетелност или твоята собствена порочност най-добрият съд за теб? Не са ли те най-доброто доказателство за това, какъв ще бъде твойт край?

Днес работя сред Божиите избраници в Китай, за да разкрия всички техни непокорни нагласи и да разоблича цялата им грозота, и това е контекстът, в който мога да кажа всичко, което трябва да кажа. После, когато извърша следващия етап от делото на завоюването на цялата вселена, ще използвам Своя съд над вас, за да съдя нечестивостта на всички в цялата вселена, защото вие сте

представителите на непокорните сред човечеството. Тези, които не могат да се издигнат, ще служат само за противовес или ще бъдат инструменти, докато тези, които могат да се издигнат, ще бъдат използвани. Защо казвам, че тези, които не могат да се издигнат, ще служат само за противовес? Казвам го, защото всичките Мои сегашни думи и дела са насочени към вашия произход и защото вие станяхте представители и олицетворение на непокорните сред цялото човечество. По-късно Аз ще отнеса думите, които ви завоюват, в чужди страни и ще ги използвам, за да завоювам хората там, но ти няма да си ги спечелил. Това няма ли да те направи противовес? Порочните нагласи на цялото човечество, проявите на непокорство на хората, грозните образи и лица на човека — всичко това е записано днес в думите, които Аз използвам, за да ви завоювам. След това ще използвам тези думи, за да завоювам хората от всички страни и всички вероизповедания, защото вие сте архетипът, прецедентът. Въпреки това Аз не съм Си поставил за цел да ви изоставя умишлено; ако претърпиш неуспех в своя стремеж и поради това се окажеш неизлечим, няма ли да бъдеш просто инструмент и противовес? Някога казах, че Моята мъдрост се проявява в зависимост от замислите на Сатана. Защо го казах? Не е ли това неразкритата истина за нещата, които казвам и правя сега? Ако не можеш да се издигнеш, ако не си усъвършенстван, а вместо това си наказан, няма ли да се превърнеш в противовес? Може би си изстрадал много в живота си, но ти все още нищо не разбираш; невеж си по отношение на живота. Въпреки че си бил порицаван и съден, в теб не е настъпила никаква промяна и дълбоко в себе си не си спечелил живот. Когато дойде време за проверка на твоите дела, ти ще преживееш изпитание, което ще бъде жестоко като огън, и още по-голяма скръб. Този огън ще превърне цялото ти същество в пепел. Като човек, който не притежава живот, като човек без грам чисто злато вътре в себе си, като човек, който е останал с предишния си порочен нрав, и като човек, който дори не може да се справи добре с ролята си на противовес, как може да не бъдеш пропъден? Може ли човек, който струва по-малко от стотинка и който не притежава живот, да бъде полезен за делото на завоюването? Когато дойде това време, дните ви ще бъдат по-тежки от тези на Ной и Содом! Тогава твоите молитви няма да ти помогнат. Как ще можеш да се върнеш по-късно и да започнеш да се покаяваш отново, след като делото на спасението вече ще бъде приключило? След като бъде завършено цялото дело на спасението, друго няма да има; ще започне само делото на наказанието на онези, които са зли. Съпротивляваш се, бунтуваш се и правиш неща, за които знаеш, че са зли. Не се ли превръщаш в обект на сурово наказание? Нека ти го кажа ясно днес. Ако решиш да не Ме послушаш, когато по-късно те сполети беда, няма ли да е твърде късно, ако едва тогава започнеш да съжаляваш и да вярваш? Аз ти давам възможност да се покаеш днес, но ти не желаеш да направиш това. Още колко ще чакаш? До деня на порицанието? Днес не си спомням за твоите минали прегрешения; прощавам

ти за кой ли път, отвърщам се от твоите отрицателни страни, за да виждам само положителните, защото всички Мои думи и дела сега имат за цел да те спасят и Аз нямам лоши намерения към теб. И все пак ти отказваш да влезеш; не можеш да различиш доброто от лошото и не знаеш как да оцениш добротата. Нима такива хора не очакват само идването на наказанието и справедливото възмездие?

Когато Моисей удари скалата и водата, дарена от Йехова, избликна, това беше заради неговата вяра. Когато Давид свиреше на лира в прослава на Мен, Йехова — със сърце, изпълнено с радост — това беше заради вярата му. Когато Йов загуби добитъка си, който изпълваше планините, и несметните маси от богатство, и тялото му беше покрито с възпалени циреи, това беше заради вярата му. Когато чу Моя глас, гласа на Йехова, и видя славата Ми, славата на Йехова, това беше заради вярата му. Това, че Петър последва Исус Христос, се дължеше на неговата вяра. Това, че беше прикован на кръста заради Мен и даде славно свидетелство, също се дължеше на неговата вяра. Когато Йоан видя славния образ на Човешкия Син, това се дължеше на неговата вяра. Когато съзря видението от последните дни, това беше още повече поради неговата вяра. Причината, поради която така наречените множества от езически народи получиха Моето откровение и разбраха, че съм се завърнал в плът, за да върша делото Си сред хората, също е поради тяхната вяра. Всички онези, които са поразени от суровите Ми думи и въпреки това са утешени от тях и са спасени — не са ли го направили поради вярата си? Хората са получили толкова много заради вярата си и това не винаги е било благословия. Те може да не получат щастието и радостта, които изпитваше Давид, или да не получат вода, дарена от Йехова, както Моисей. Например Йов беше благословен от Йехова заради вярата си, но пак го сполетяха беди. Независимо дали сте получили благословия, или ви е сполетяла беда, и двете събития са благословени. Без вяра не би могъл да получиш това дело на завоюване, а още по-малко да видиш делата на Йехова, които са на показ пред очите ти днес. Не би могъл да ги видиш, а още по-малко да ги получиш. Тези напасти, тези бедствия и всички присъди — ако не бяха те сполетели, щеше ли да можеш да видиш делата на Йехова днес? Днес вярата е тази, която ти позволява да бъдеш завоюван, и именно твоето завоюване ти позволява да имаш вяра във всяко дело на Йехова. Само благодарение на вярата ти получаваш такова порицание и съд. Чрез това порицание и съд ти си завоюван и усъвършенстван. Без порицанието и съда, които получаваш днес, твоята вяра би била напразна, защото ти не би познал Бог; независимо от това, колко вярваш в Него, вярата ти би останала само празни думи, необосновани в реалността. Едва след като получиш това дело на завоюване, дело, което те прави напълно покорен, твоята вяра става истинска и изпитана, а сърцето ти се обръща към Бог. Дори да получиш страшна присъда и проклятие заради тази дума „вяра“, ти все пак имаш истинска

вяра и получаваш най-истинското, най-реалното и най-ценното нещо. Това е така, защото само в хода на съда ти виждаш крайната цел на Божиите творения; в този съд ти виждаш, че Създателят трябва да бъде обичан; в това дело на завоюване ти виждаш Божиата ръка; в това завоюване ти разбираш напълно човешкия живот; в това завоюване ти спечелваш правилния път на човешкия живот и разбираш истинското значение на думата „човек“; единствено в това завоюване ти виждаш справедливия нрав на Всемогъщия и Неговия красив, славен лик; в това дело на завоюването ти научаваш за произхода на човека и разбираш цялата „безсмъртна история“ на човечеството; в това дело на завоюване ти разбираш предците на човечеството и произхода на човешката поквара; в това завоюване ти получаваш радост и утеха, както и безкрайно порицание, дисциплина и думи на упрек от Създателя към човечеството, което е създал; в това завоюване ти получаваш благословии, но и бедствия, които се полагат на човека... Не е ли всичко това заради зрънцето вяра, която имаш? И не укрепна ли твоята вяра, след като спечели тези неща? Не си ли спечелил извънредно много? Не само си чул Божието слово и си видял Божиата мъдрост, но и лично си преживял всеки етап от Неговото дело. Може би ще кажеш, че ако не си имал вяра, нямаше да получиш такова порицание или такъв съд. Но ти трябва да знаеш, че без вяра не само не би могъл да получиш такова порицание или такава грижа от Всемогъщия, но и завинаги би загубил възможността да се срещнеш със Създателя. Никога не би узнал за произхода на човечеството и не би разбрал значимостта на човешкия живот. Дори тялото ти да умре и душата ти да си отиде, ти пак няма да разбереш всички дела на Създателя, нито пък ще знаеш, че Създателят е извършил толкова велики дела на земята, след като е създал човечеството. Като частица от човечеството, което Той е създал, готов ли си, в своето невежество, да пропаднеш в тъмнината по този начин и да търпиш вечно наказание? Ако се отделиш от днешното порицание и съд, с какво ще се сблъскаш? Смяташ ли, че след като се отделиш от сегашния съд, ще можеш да избягаш от този труден живот? Не е ли вярно, че ако напуснеш „това място“, ще се сблъскаш с болезнено мъчение или жестоки издевателства, които дяволът ще ти причини? Възможно ли е да се сблъскаш с непоносими дни и нощи? Мислиш ли, че само защото си избегнал този съд днес, можеш завинаги да избегнеш бъдещите мъчения? Какво ще се случи с теб? Може ли това наистина да бъде твоето Шангри-Ла, на което се надяваш? Смяташ ли, че можеш да избегнеш това бъдещо вечно порицание, просто като избягаш от реалността, както правиш сега? Дали след днешния ден някога ще успееш да намериш отново подобна възможност и подобна благословия? Ще успееш ли да ги намериш, когато те сполети беда? Ще успееш ли да ги намериш, когато цялото човечество влезе в Божия покой? Сегашният ти щастлив живот и хармоничното малко семейство — могат ли те да заменят бъдещата ти вечна крайна цел? Ако имаш истинска вяра и ако спечелиш много благодарение на нея, тогава всичко това са нещата, които

ти — сътвореното същество — би трябвало да спечелиш, а също и нещата, които би трябвало да имаш от самото начало. Няма нищо по-полезно за твоята вяра и живот от това завоюване.

Днес ти трябва да разбереш какво иска Бог от тези, които са завоювани, какво е Неговото отношение към тези, които са усъвършенствани, и в какво трябва да навлезеш сега. Някои неща трябва да разбереш само донякъде. Не е нужно да се вглеждаш внимателно в разни тайнствени думи; те не са от голяма полза за живота и за тях е нужен само един бърз поглед. Може да четеш мистерии, като например мистерията на Адам и Ева: какво са представлявали Адам и Ева тогава и какви дела иска да свърши Бог днес. Трябва да разбереш, че завоювайки и усъвършенствайки човека, Бог иска да го върне към живота, който са имали Адам и Ева. В сърцето си трябва да имаш добра представа за нивото на съвършенство, което трябва да постигнеш, за да отговориш на изискванията на Бог, и след това трябва да се стремиш да го постигнеш. Това е свързано с твоята практика и е нещо, което трябва да разбереш. Достатъчно е да се опиташ да влезеш в съответствие с Божиите думи по тези въпроси. Когато прочетеш, че „На човечеството са били необходими десетки хиляди години история, за да стигне там, където е днес“, ти ставаш любопитен и се опитваш да намериш отговор при своите братя и сестри. „Бог казва, че човешкото развитие е започнало преди шест хиляди години, нали? За какви десетки хиляди години говорим тук?“. Каква е ползата да се опитваш да намериш отговор на този въпрос? Дали Самият Бог е работил в продължение на десетки хиляди години или стотици милиони години — Той наистина ли иска да знаеш за това? Това не е нещо, което ти, като сътворено същество, трябва да знаеш. Просто си позволи да помислиш накратко за този вид разговор и не се опитвай да го разбереш, сякаш е видение. Трябва да си наясно в какво да навлезеш и да го разбереш днес, а след това трябва да имаш твърда представа за това. Само тогава ще бъдеш завоюван. След като си прочел горното, в теб трябва да има нормална реакция: Бог гори от безпокойство, Той иска да ни завоюва и да спечели слава и свидетелство, така че как трябва да Му съдействаме? Какво трябва да направим, за да бъдем напълно завоювани от Него и да станем Неговото свидетелство? Какво трябва да направим, за да дадем възможност на Бог да спечели слава? Какво трябва да направим, за да живеем под Божието владичество, а не под властта на Сатана? Хората трябва да се замислят именно за това. Всеки от вас трябва да е наясно със значимостта на Божието завоевание. Това е ваша отговорност. Само след като придобиете тази яснота, ще имате достъп, ще познавате този етап от делото и ще станете напълно покорни. В противен случай няма да постигнете истинско покорство.

ЗАЩО НЕ ИСКАШ ДА СЛУЖИШ ЗА КОНТРАСТ?

Онези, които са завоювани, служат за контраст и едва след като бъдат доведени до съвършенство, хората стават модели и образци на делото от последните дни. Преди да бъдат направени пълноценни, те служат за контраст, като инструменти, както и като обслужващи обекти. Онези, които са били напълно завоювани от Бог, са кристализацията на Неговото дело на управлението, както и модели и образци. Тези думи, които използвах, за да опиша такива хора, може да са незабележителни, но те разкриват много интересни истории. Вие, които имате малко вяра, винаги ще спорите за някое незабележително название, докато лицата ви не почервенеят, а понякога в резултат на това се влошават дори отношения. Въпреки че това е само едно малко название, във вашето мислене и във вашето убеждение това е не само много повече от маловажно название, но и е важен въпрос, който се отнася до вашите съдби. Затова онези, които не са разумни, често ще претърпяват големи загуби заради такова тривиално нещо като това — това е да си скъп на триците, евтин на брашното. Само заради някакво незначително название вие ще избягате и никога няма да се върнете. Това е така, защото вие възприемате живота като маловажен и отдавате твърде голямо значение на имената, с които ви наричат. Затова в духовния си живот, а дори и в практическия, често ще развивате много заплетени и странни истории заради вашите представи относно статута. Може би вие няма да го признаете, но аз ще ви кажа, че такива хора наистина съществуват в реалния живот, въпреки че вие лично все още не сте разобличени. Такива неща са се случвали в живота на всеки един от вас. Ако не вярвате, просто погледнете епизода от живота на една сестра (или брат) по-долу. Възможно е онзи човек всъщност да си ти, или може би това е някой, когото познаваш в живота си. Ако не греша, този епизод описва изживяване, което си имал. Нищо не липсва в описанието, нито една мисъл или идея не е пропусната, а всички са записани в тяхната пълнота в тази история. Ако не вярвате, първо просто я прочетете.

Това е едно малко изживяване от „духовен човек“.

Когато видях, че много от нещата, които братята и сестрите в църквата правеха, не бяха в съответствие с Божията воля, тя се разтревожи и затова започна да ги гълчи: „Вие, нещастници! Изобщо ли нямате съвест? Защо всъщност вършите безотговорни неща? Защо не търсите истината, вместо да правите каквото си поискате?... И казвам тези неща на вас, но в същото време себе си мразя. Виждам, че Бог гори от нетърпение и чувствам огън в себе си. Наистина съм готова да извърша цялата работа, която Бог ми е поверил, и наистина искам да полагам труд за вас. Просто в момента съм толкова слаба. Бог е прекарал толкова много време върху нас и е казал толкова много слова, но ние сме си все същите. В сърцето си винаги чувствам, че дължа изключително много на Бог...“. (Неспособна да продължи да говори, тя започна да плаче.) Тогава тя започна да се моли: „О, Боже!

Моля Те да ми дадеш сила и да ме вдъхновиш повече от всякога и нека Твоят Дух работи в мен. Аз съм готова да Ти съдействам. Стига Ти да спечелиш слава накрая, аз съм готова още сега да Ти дам всичко от себе си дори ако това означава, че трябва да заложа живота си. Ние искаме да отправим големи възхвали, така че нашите братя и сестри да могат да пеят и танцуват с радост, за да възхваляват Твоето свято име, да Те прославят, да Те проявяват, да установят, че Твоето дело е истинско и да Ти отдадат всяка грижа за бремето, което носиш...“. Тя се молеше сериозно по този начин и Светият Дух наистина ѝ даде бreme. По това време тя беше изключително обременена и прекара цял ден в четене, писане и слушане. Беше възможно най-заета. Духовното ѝ състояние беше отлично и в сърцето си тя винаги беше енергична и обременена. От време на време тя проявяваше слабост и попадеше в задънена улица, но не след дълго си възвръщаше нормалното състояние. След като изкара известно време така и напредваше бързо, тя беше способна да придобие известно разбиране за много от Божиите слова, а освен това тя бързо научи химни — като цяло духовното ѝ състояние беше отлично. Когато видя, че много неща в църквата не са в съответствие с Божията воля, тя се разтревожи и укори братята и сестрите си с думите: „Това ли е преданост към вашия дълг? Защо сте неспособни да платите дори такава малка цена? Ако вие не искате да го направите, аз ще го направя...“.

Докато имаше бreme, тя се чувстваше по-силна във вярата си, тъй като Светият Дух действаше все повече и повече. От време на време се сблъскваше с някои трудности и ставаше негативно настроена, но успяваше да ги преодолее. Тоест, когато изживяваше делото на Светия Дух, дори когато състоянието ѝ беше прекрасно, тя все още не можеше да избегне сблъскването с определени трудности или известно обезсилване. Такива неща неизбежно се случват, но не след дълго тя успяваше да излезе от тези състояния. Когато изпитваше слабост, тя се молеше и чувстваше, че собственият ѝ духовен ръст наистина е недостатъчен, но беше готова да съдейства на Бог. Каквото и да правеше Бог, тя беше готова да удовлетвори Неговата воля и да се подчини на всички Негови разпоредби. Имаше хора, които имаха определени мнения и предразсъдъци за нея, но тя беше способна да остави себе си настрана и да влезе активно в общение с тях. Ето какво е състоянието на хората, когато Светият Дух извършва нормалното Си дело. След известно време Божието дело започна да се променя и всички хора навлязоха в друг етап на делото, в който Бог имаше различни изисквания към тях. Затова бяха изречени нови слова, които поставиха нови изисквания към хората: „... Към вас изпитвам единствено ненавист, никога благословение. Никога не съм мислил да ви благословя, нито съм мислил да ви направя пълноценни, защото сте твърде непокорни. Понеже сте нечестни и лъжливи и понеже не ви достига качество и сте с нисък статут, никога не сте били пред погледа Ми или в сърцето Ми. Моето дело се върши с единственото

намерение да ви осъдя; ръката Ми никога не е била далеч от вас, нито Моето порицание. Аз продължих да ви съдя и проклинам. Понеже нямате никакво разбиране за Мен, гневът Ми винаги е бил насочен към вас. Въпреки че винаги съм работил сред вас, вие трябва да знаете Моето отношение към вас. То не е нищо друго освен отвращение — няма друго отношение или мнение. Искам вие да служите единствено като контраст на Моята мъдрост и Моята велика сила. Вие не сте нищо повече от Мой контраст, защото Моята праведност се разкрива чрез вашето непокорство. Карам ви да служите като контраст на Моето дело, да бъдете придатъци на Моето дело...“. Щом видя думите „придатъци“ и „контраст“, тя започна да си мисли: „Как да следвам, имайки предвид тези думи? След като платих такава цена, все още служа за контраст. Нима човек, който служи за контраст, не е просто обслужващ? В миналото беше казано, че няма да бъдем обслужващи, че ще бъдем Божият народ, но нима днес не сме тук все още в ролята на обслужващи? Нима на обслужващите не им липсва живот? Колкото и страдания да понасям, Бог няма да ме похвали за това! Когато повече не служа за контраст, няма ли да се свърши?...“. Колкото повече мислеше за това, толкова по-унила ставаше. Тя се почувства още по-зле, когато дойде в църквата и видя състоянието на братята и сестрите си: „Вие не сте добре! Аз не съм добре! Станах негативно настроена. Уф! Какво може да се направи? Бог все още не ни иска. В извършването на такъв вид дело няма начин Той да не ни направи негативно настроени. Не знам какво не е наред с мен. Дори не искам да се моля. Както и да е, в момента не съм добре и наистина не мога да събера вътрешната си енергия. Много пъти се молих, но все още не мога и не искам да продължа. Така го виждам аз. Бог казва, че ние служим за контраст, а служещите за контраст не са ли просто обслужващи? Бог казва, че ние служим за контраст, а не сме Негови синове и не сме и Неговият народ. Ние не сме Негови синове, а още по-малко Негови първородни синове. Ние сме нищо, само служим за контраст. Ако сме такива, можем ли изобщо да имаме благоприятен край? Служещите за контраст нямат надежда, защото нямат живот. Ако бяхме Негови синове, Негов народ, тогава в това щеше да има надежда — можеше да ни направи пълноценни. Може ли служещият за контраст да има Божи живот? Може ли Бог да вдъхне живот на онези, които полагат труд за Него? Онези, които Той обича, са онези, които имат Неговия живот, а само онези, които имат Неговия живот, са Негови синове, Неговият народ. Въпреки че аз съм негативно настроена и слаба, се надявам, че никой от вас не е негативно настроен. Знам, че подобно връщане назад и такава негативност не могат да удовлетворят Божията воля, но не искам да служа за контраст. Страхувам се да служа за контраст. Както и да е, енергията ми е на изчерпване и сега не мога да продължа. Надявам се, че никой от вас няма да постъпи като мен, а ще успеете да почерпите някакво вдъхновение от мен. Имам чувството, че мога и да умра! Ще ви оставя с няколко последни думи, преди да

посрещна смъртта си — надявам се, че вие можете да служите като контраст до края; може би накрая Бог ще похвали служещите за контраст“. Когато братята и сестрите видяха това, те се зачудиха: „Как може тя да е толкова негативно настроена? Тя не беше ли съвсем добре през последните няколко дни? Защо изведнъж загуби цялата си енергия? Защо не се държи нормално?“. Тя каза: „Не казвайте, че не се държи нормално. Всъщност, аз съм наясно с всичко в сърцето си. Знам, че не съм удовлетворила Божията воля, но това не е ли само защото не съм готова да служа като Негов контраст? Не съм направила нищо лошо. Може би един ден Бог ще промени названието „служещи за контраст“ на „създания“ и не само това, а и на „Негови създания“, които Му служат по важен начин. Няма ли някаква надежда в това? Надявам се, че няма да бъдете негативно настроени или обезкуражени, а ще можете да продължите да следвате Бог и да правите всичко възможно, за да служите като контраст. Във всеки случай аз не мога да продължа. Не позволявайте на действията ми да ви ограничават“. Другите хора чуха това и казаха: „Дори и да спреш да Го следваш, ние ще продължим, защото Бог никога не се е отнасял несправедливо с нас. Ние няма да бъдем ограничени от твоята негативност“.

След като премина през това изживяване, известно време тя все още беше в негативно състояние от това, че служи за контраст, затова Аз ѝ казах: „Ти нямаш никакво разбиране за Моето дело. Ти нямаш никакво разбиране за вътрешната истина, същината или замислените резултати от Моите слова. Ти не знаеш целите на Моето дело, нито познаваш неговата мъдрост. Ти не разбираш Моята воля. Ти знаеш само как да се отдръпнеш, защото служиш за контраст — прекалено много се занимаваш със статута! Каква си глупачка! В миналото съм ти казвал толкова много. Казах, че ще те доведе до съвършенство; забрави ли? Нима не говорих за довеждането до съвършенство, преди изобщо да спомена за „служещи за контраст?“. „Чакай, нека си помисля. Да точно така! Ти наистина каза тези неща, преди изобщо да говориш за служещи за контраст!“. „Когато говорех за довеждане до съвършенство, не казах ли, че едва след като хората бъдат завоювани, те ще бъдат доведени до съвършенство?“. „Да!“. „Нима думите Ми не бяха искрени? Не бяха ли казани добронамерено?“. „Да! Ти си Бог, Който никога не е казвал нещо нечестно — никой не може да се осмели да отрече това. Но Ти говориш по толкова много различни начини“. „Нима Моят начин на говорене не се променя според различните етапи на делото? Нещата, които казвам, не се ли правят и не се ли казват въз основа на твоите нужди?“. „Ти работиш според нуждите на хората и осигуряваш това, от което се нуждаят. Това не е невярно!“. „Нима тогава нещата, които ти казах, не бяха полезни? Нима Моите порицания не бяха заради теб?“. „Как можеш все още да казваш, че това е заради мен! Ти ме порица почти до смърт — не искам да живея повече. Днес Ти казваш това, утре казваш онова. Знам, че да ме доведеш до съвършенство е заради мен самата, но Ти не ме доведе до съвършенство — Ти ме направи да служа за контраст и все още ме порицаваш.

Мразиш ме, нали? Никой не смее да повярва на Твоите слова и едва сега видях ясно, че Твоето порицание е само за да разсее омразата в сърцето Ти, а не за да ме спаси. Ти скри истината от мен преди; Ти каза, че ще ме доведеш до съвършенство и че порицанието е, за да ме доведе до съвършенство. Затова винаги съм се подчинявала на Твоето порицание. Никога не съм си представяла, че днес ще нося званието „служеща за контраст“. Боже, нямаше ли да е по-добре, ако Ти ми беше отредил каквато и да е друга роля? Трябва ли да ме караш да влизам в ролята на служеща за контраст? Дори бих приела да бъда пазач на портите в царството. Тичах наоколо и давах всичко от себе си, но накрая оставам с празни ръце — съвсем обеднях. Но дори и сега Ти ми казваш, че исках да служа за Твой контраст. Как изобщо мога да си покажа лицето?“. „За какво говориш? В миналото Аз извърших толкова много от делото на правосъдието, а ти не го разбираш? Имаш ли истинско разбиране за себе си? Нима названието „служещ за контраст“ не е и правосъдие на думите? Смяташ ли, че всичките Ми приказки за служещи за контраст също са метод, начин да те съдя? Как тогава ще Ме следваш?“. „Все още не съм измислила как да Те следвам. Първо трябва да знам дали съм служеща за контраст, или не съм? Могат ли тези, които служат за контраст, също да бъдат доведени до съвършенство? Може ли да се промени званието „служещ за контраст“? Мога ли да дам убедително свидетелство, като служа за контраст, а след това да бъда доведена до съвършенство, да стана пример за любов към Бог и за някого, който е Божи довереник? Мога ли да бъда направена пълноценна? Кажи ми истината!“. „Не си ли наясно, че нещата винаги се развиват, винаги се променят? Стига в момента да искаш да си покорна в ролята си на служеща за контраст, ти ще си способна да се промениш. Дали служиш за контраст, или не, няма нищо общо с твоята съдба. Ключовият въпрос е дали можеш да бъдеш някого, който има промяна в житейския си нрав“. „Можеш ли да ми кажеш дали можеш да ме доведеш до съвършенство, или не?“. „Стига да следваш и да се подчиняваш до края, Аз гарантирам, че мога да те доведе до съвършенство“. „А какъв вид страдание ще трябва да претърпя?“. „Ще изпиташ несгоди, както и правосъдието и порицанието на словата, особено порицанието на словата, което е същото като порицанието да служиш за контраст!“. „Същото порицание и като да служа за контраст? Е, ако мога да бъда доведена до съвършенство от Теб, като претърпя несгоди, ако има надежда, е добре. Дори и да е само частица надежда, е по-добре, отколкото да служа за контраст. Това звание „служещ за контраст“ звучи толкова ужасно. Не искам да служа за контраст!“. „Какво толкова страшно има в това да служиш за контраст? Нима тези, които служат за контраст, не са напълно добри сами по себе си? Нима тези, които служат за контраст, са недостойни да се наслаждават на благословии? Ако Аз кажа, че тези, които служат за контраст, могат да се радват на благословии, значи ти ще можеш да се радваш на благословии. Нима не е вярно, че званията на

хората се променят заради Моето дело? И все пак едно просто звание те притеснява толкова много? Фактът, че служиш за такъв контраст, е напълно заслужен. Искаш ли да следваш, или не?“. „Е, можеш ли да ме направиш пълноценна, или не? Можеш ли да ми позволиш да се насладя на Твоите благословии?“. „Искаш ли да следваш до края, или не? Готова ли си да отдадеш себе си?“. „Нека го обмисля. Служещият за контраст също може да се радва на Твоите благословии и може да бъде направен пълноценен. След като бъде направена пълноценна, ще бъде Твоя довереница, ще разбере Твоята воля в нейната цялост и ще притежавам това, което Ти притежаваш. Ще мога да се наслаждавам на това, на което Ти се наслаждаваш, и ще знам това, което Ти знаеш... След като претърпя несгоди и след като бъде доведена до съвършенство, ще мога да се наслаждавам на благословии. И така, на какви благословии всъщност ще се радвам?“. „Не се безпокой за това на какви благословии ще се радваш. Дори и да ти кажа, тези неща надхвърлят твоето въображение. След като си служила добре като контраст, ще бъдеш завоювана и ще станеш успешен служещ за контраст. Това е модел и образец на този, който е завоюван, но разбира се, можеш да станеш модел и образец едва след като бъдеш завоювана“. „Какво е модел и образец?“. „Това е модел и образец за всички езичници, т.е. за онези, които не са били завоювани“. „Колко хора включва това?“. „Много, много хора. Не сте само четири или пет хиляди — всички, които приемат това име по целия свят, трябва да бъдат завоювани“. „Значи не става дума само за пет или десет града!“. „Не се тревожи за това сега и не се безпокой прекомерно. Просто се съсредоточи върху това как трябва да придобиеш навлизане в този момент! Аз гарантирам, че можеш да бъдеш направена пълноценна“. „До каква степен? И на какви благословии мога да се радвам?“. „Защо си толкова загрижена? Аз гарантирах, че можеш да бъдеш направена пълноценна. Нима забрави, че на Мен може да се вярва?“. „Вярно е, че Ти заслужаваш доверие, но някои от Твоите методи на говорене все се променят. Днес казваш, че гарантираш, че мога да бъда направена пълноценна, но утре може да кажеш, че не е сигурно. А на някои хора Ти казваш: „Гарантирам, че някой като вас не може да бъде направен пълноценен“. Не знам какво става със словата Ти. Просто не смея да повярвам“. „Можеш ли да отдадеш себе си, или не?“. „Какво да отдам?“. „Да отдадеш бъдещето си и надеждите си“. „Лесно е да се откажа от тези неща! Основното е званието „служеща за контраст“ — наистина не го искам. Ако Ти ме освободиш от това звание, ще бъда готова на всичко, ще бъда способна да направя всичко. Нима това не са просто незначителни неща? Можеш ли да премахнеш това наименование?“. „Това би било лесно, нали? Ако Аз мога да ти дам това звание, със сигурност мога и да го отнема. Но не сега е времето. Първо трябва да завършиш изживяването си на този етап от делото и едва тогава можеш да получиш ново звание. Колкото повече някой прилича на теб, толкова повече трябва да служи за контраст. Колкото

по-уплашена си от това, че служиш за контраст, толкова повече ще те определям като такава. Човек като теб трябва да бъде строго дисциплиниран и за него трябва да се вземат строги мерки. Колкото по-непокорен е някой, толкова повече ще бъде обслужващ и накрая няма да получи нищо“. „Като се има предвид, че търся толкова усърдно, защо да не мога да отхвърля името „служеща за контраст“? Ние Те следвахме през всичките тези години и страдахме не малко. Направихме много неща за Теб. През какво ли не минахме; приближава края на младостта ни. Ние нито се оженихме, нито създадохме семейства, а онези от нас, които го направиха, накрая ги оставиха. Останах в училище през цялата гимназия, но веднага щом чух, че си дошъл, се отказах от възможността да отида в университет. А Ти казваш, че служим за контраст! Загубихме толкова много! Ние вършим всички тези неща, но сега се оказва, че за Теб сме просто служещи за контраст. Какво ще си помислят за мен моите бивши съученици и връстниците ми? Когато ме видят и ме попитат за позицията и статута ми, как да не се срамувам да им кажа? Отначало плащах всяка цена заради вярата си в Теб, а всички останали ми се подиграваха като на идиот. Но аз продължавах да следвам и копнеех за времето, когато ще дойде моят ден, когато щях да мога да покажа на всички онези, които не вярваха. А вместо това днес Ти ми казваш, че служа за контраст. Ако ми беше дал най-ниското звание, ако ми беше позволил да бъда една от хората на царството, щеше е добре! Дори и да не мога да бъда Твой ученик или Твой довереник, щях да съм доволна просто да бъда Твой последовател! Ние Те следвахме през всичките тези години, отказахме се от семействата си и беше толкова трудно да продължим да търсим през целия път до сега, а всичко, което имаме да покажем за това, е званието „служещ за контраст“! Изоставих всичко заради Теб; отказах се от всички земни богатства. Преди време някой ме запозна с потенциален партньор. Беше наистина красив и добре облечен; беше син на високопоставен държавен служител. По онова време се интересувах от него. Но веднага щом чух, че Бог се е появил и извършва Своето дело, че Ти ще ни въведеш в царството и ще ни доведеш до съвършенство, и че Ти поиска от нас решителност да не губим време, а да оставим всичко зад гърба си — щом чух това, видях, че съвсем ми липсва решителност. Тогава се стегнах и отхвърлих тази възможност. След това той няколко пъти изпращаше подаръци на семейството ми, но аз дори не ги погледнах. Смяташ ли, че бях разстроена по онова време? Беше нещо толкова хубаво, а не се стигна до нищо. Как да не се разстроя? Бях разстроена за това в продължение на няколко дни до такава степен, че не можех да спя през нощта, но в крайна сметка все пак го оставих. Всеки път, когато се молах, бях водена от Светия Дух, Който казваше: „Готова ли си да пожертваш всичко за Мен? Готова ли си да дадеш всичко от себе си за Мен?“. Всеки път, когато си мислех за тези Твои слова, плачех. Бях развълнувана и плачех от тъга повече пъти, отколкото си спомням. Година по-късно чух, че мъжът се е оженил. Излишно е да казвам, че бях нещастна, но все

пак оставих това заради Теб. И всичко това без дори да споменавам, че храната и облеклото ми са лоши — аз се отказах от онзи брак, отказах се от всичко това, затова Ти не трябва да ме караш да служа за контраст! Отказах се от брака си, най-важното събитие в живота ми, само за да се отдам на Теб. Целият живот на човек не е нищо повече от това да намери добър партньор и да създаде щастливо семейство. Оставих това, най-доброто от всички неща, а сега нямам нищо и съм съвсем сама. Къде искаш да отида? Страдам, откакто започнах да Те следвам. Не съм имала добър живот. Отказах се от семейството и кариерата си, както и от всички удоволствия на плътта, а тази жертва, която всички ние сме направили, пак не е достатъчна, за да се насладим на Твоите благословии? А сега и това нещо със „служещия за контраст“. Боже, Ти отиде твърде далеч! Виж ни — няма на какво да разчитаме на този свят. Някои от нас са се отказали от децата си, някои са се отказали от работата си, от съпрузите^а си и така нататък; отказали сме се от всички плътски удоволствия. Каква надежда има за нас вече? Как можем да продължим да оцеляваме в света? Нима тези жертви, които сме направили, не струват пукната пара? Изобщо ли не можеш да видиш това? Статутът ни е нисък, а качеството ни е недостатъчно — приемаме това, но кога не сме се вслушвали в това, което Ти си искал да направим? Сега Ти безмилостно ни изоставяш и ни се „отплащаш“ със званието „служещ за контраст“? Това ли е всичко, което ни донесе нашата жертва? В крайна сметка, ако хората ме попитат какво съм спечелила от вярата си в Бог, наистина ли мога да допусна да видят тази фраза — „служещ за контраст“? Как мога да си отворя устата, за да кажа, че служа за контраст? Не мога да обясня това на родителите си, нито мога да го обясня на бившия си потенциален партньор. Платих толкова висока цена, а това, което получавам в замяна, е да служа за контраст! Ах! Чувствам се толкова тъжна!“ (Тя започна да удря бедрата си с юмруци и да плаче.) „Ако сега кажа, че няма да ти давам званието „служеща за контраст“, а вместо това те направя една от Моя народ и ти наредя да излезеш и да разпространяваш евангелието, ако ти дам статута, за да вършиш работа, способна ли ще си да я вършиш? Какво всъщност получи във всеки един етап от това дело? И все пак, ето те тук — разказваш Ми своята история — нямаш никакъв срам! Казваш, че си платила цена, но не си получила нищо. Възможно ли е да съм пропуснал да ти кажа какви са Моите условия за придобиване на даден човек? За кого е Моето дело? Знаеш ли? Тук ти съживяваш стари оплаквания! Ти изобщо смяташ ли се още за човешко същество? Нима не си предприела страданието, което си изпитала, по собствена воля? И нима не предприе страданието си, за да получиш благословии? Отговори ли на Моите изисквания? Всичко, което искаш, е да получиш благословии. Нямаш срам! Кога са били задължителни Моите изисквания към теб? Ако искаш да Ме следваш, трябва да Ми се подчиняваш във

---

^а Оригиналният текст гласи „съпруги“.

всичко. Не се опитвай да договаряш условия. В края на краищата Аз ти казах предварително, че този път е път на страдание. Той е изпълнен с мрачни възможности, без особени изгледи за успех. Забрави ли? Казвал съм това много пъти. Ако си готова да страдаш, тогава Ме следвай! Ако не си готова да страдаш, спри. Аз не те принуждавам — свободна си да дойдеш или да си тръгнеш! Така обаче се извършва Моето дело и Аз не мога да забавя цялото Си дело заради личното ти непокорство. Ти може да не искаш да се подчиняваш, но има други, които искат. Всички вие сте отчаяни хора! Вие не се страхувате от нищо! Вие преговаряте с Мен за условия — ти искаш ли да продължиш да живееш, или не? Кроиш планове за себе си и се бориш за собствената си слава и полза. Нима цялото Мое дело не е заради вас? Сляпа ли си? Преди да се въплътят ти не можеше да Ме видиш и тези думи, които изрече, щяха да са простими тогава, но сега Аз съм въплътен и работя сред вас, а ти все още не можеш да прозреш? Кое не разбираш? Казваш, че си претърпяла загуба; затова Аз се въплътих, за да ви спася, отчаяни хора, и свърших толкова много работа, а дори и сега продължаваш да се оплакваш — нима не смяташ, че Аз съм претърпял загуба? Нима всичко, което извърших, не беше заради вас? Прилагам това звание към хората въз основа на настоящия им духовен ръст. Ако те нарека „служеща за контраст“, веднага започваш да служиш за контраст. По същия начин, ако те нарека „една от Божия народ“, веднага ставаш такава. Каквото те нарека, това е, което си. Нима всичко това не се постига с няколко слова, изречени от Моите устни? Нима тези няколко Мои слова те вбесяват толкова? Добре тогава, извини Ме! Ако не се подчиниш сега, накрая ще бъдеш прокълнатата — ще бъдеш ли щастлива тогава? Ти не обръщаш внимание на начина на живот, а се съсредоточаваш само върху статута и званието си. Какъв е твоят живот? Не отричам, че си платила голяма цена, но погледни собствения си духовен ръст и практиката си, а дори и сега все още се опитваш да договаряш условия. Това ли е духовният ръст, който си придобила чрез своята решителност? В теб още ли има някаква почтеност? Имаш ли съвест? Аз ли бях Този, Който извърши нещо нередно? Грешни ли бяха Моите изисквания към теб? Е, какво има? Поисках от теб да служиш за контраст за няколко дни, но ти не искаш да го направиш. Що за решителност е това? Всички вие сте слабохарактерни, вие сте страхливци! Наказването на хора като теб сега е нещо естествено!“. След като Аз изрекох това, тя не продума нито дума.

Сега, когато изживявате този вид дело, вие трябва да имате някакво разбиране за етапите на Божието дело и за Неговите методи за промяна на хората. Да имате разбиране е единственият начин да постигнете резултати в промяната. В търсенето си имате твърде много индивидуални представи, надежди и перспективи. Настоящото дело е с цел да се справи с вашето желание за статут и с екстравагантните ви желания. Надеждите, статутът и представите — всички те са класически прояви на сатанинския нрав. Причината, поради която тези неща

съществуват в сърцата на хората, се дължи изцяло на това, че отровата на Сатана винаги разяжда мислите на хората, а хората никога не са в състояние да се отърват от тези изкушения на Сатана. Те живеят сред грях, но не вярват, че това е грях, и още си мислят: „Ние вярваме в Бог, затова Той трябва да ни даде благословии и да подреди всичко за нас по подходящ начин. Ние вярваме в Бог, затова трябва да бъдем по-висши от останалите и трябва да имаме по-висок статут и повече перспективи от всеки друг. Тъй като вярваме в Бог, Той трябва да ни даде безгранични благословии. Иначе нямаше да се нарича вяра в Бог“. В продължение на много години мислите, на които хората са разчитали за оцеляването си, са разяждали сърцата им до такава степен, че те са станали коварни, страхливи и окаяни. Не само че им липсва воля и решителност, но и са станали алчни, арогантни и своенравни. На тях им липсва каквато и да е решителност да надхвърлят собственото си „аз“, а още повече — нямат и капка смелост да се отърсят от ограниченията на тези тъмни влияния. Мислите и животът на хората са толкова прогнили, че гледната им точка за вярата в Бог е все още непоносимо отвратителна и дори когато хората говорят за гледната си точка за вярата в Бог, е просто непоносимо да се слуша. Всички хора са страхливи, неспособни, окаяни и крехки. Те не изпитват отвращение към силите на мрака и не изпитват любов към светлината и истината; вместо това те правят всичко възможно да ги пропъдят. Нима сегашните ви мисли и гледни точки не са точно такива? „Тъй като вярвам в Бог, трябва просто да бъда обсипан с благословии и трябва да се гарантира, че статутът ми никога няма да ми се изплъзне и че ще остане по-висок от този на невярващите“. Вие не таите такава гледна точка в себе си само от една или две години, а от много години. Вашият интересчийски начин на мислене е свръхразвит. Въпреки че днес сте стигнали до този етап, вие все още не сте се отказали от статута и постоянно се напрягате да се интересувате от него и да го наблюдавате ежедневно, с дълбок страх, че един ден ще загубите статута си и името ви ще бъде погубено. Хората никога не са оставяли настрана желанието си за лекота. И така, като ви съдя по този начин днес, каква степен на разбиране ще имате накрая? Вие ще кажете, че въпреки че вашият статут не е висок, вие все пак сте се радвали на издигане от Бог. Тъй като сте от низше потекло, вие нямате статут, но придобивате статут, защото Бог ви издига — това е нещо, което Той ви е дал. Днес вие сте в състояние лично да получите Божието обучение, Неговото порицание и Неговото правосъдие. Това, още повече, е Неговото издигане. Вие сте в състояние лично да получите Неговото пречистване и изгаряне. Това е великата Божия любов. През вековете не е имало нито един човек, който да е получил Неговото пречистване и изгаряне, и нито един човек не е бил способен да бъде доведен до съвършенство чрез Неговите слова. Сега Бог говори с вас лице в лице, пречиства ви, разкрива вашето вътрешно непокорство — това наистина е издигане от Него. Какви способности имат хората? Независимо

дали са синове на Давид или потомци на Моав, накратко, хората са сътворени същества, които нямат нищо, с което да се похвалят. Тъй като сте Божи създания, вие трябва да изпълнявате дълга на създание. Няма други изисквания към вас. Ето как трябва да се молите: „О, Боже! Независимо дали имам статут, или не, сега разбирам себе си. Ако статутът ми е висок, това е защото е издигнат от Теб, а ако е нисък, е заради това, което Ти си отредил. Всичко е в Твоите ръце. Нямам нито избор, нито оплаквания. Ти си повелил да се родя в тази страна и сред този народ и всичко, което трябва да направя, е да бъда напълно покoren под Твоята власт, защото всичко е както Ти си повелил. Не се замислям за статута; в края на краищата, аз съм само едно създание. Ако Ти ме поставиш в бездната, в езерото от огън и жупел, аз съм само едно създание. Ако Ти служа, аз съм създание. Ако Ти ме доведеш до съвършенство, аз все още съм създание. Ако Ти не ме доведеш до съвършенство, аз все още ще Те обичам, защото не съм нищо повече от създание. Аз не съм нищо повече от едно миниатюрно създание, създадено от Господа на творението, само един от всички сътворени хора. Ти си Този, Който ме е създал, а сега Ти ме постави в Своите ръце, за да постъпиш с мен, както пожелаеш. Аз съм готов да бъда Твой инструмент и да служа като контраст на Теб, защото всичко е такова, каквото Ти си повелил. Никой не може да го промени. Всички неща и всички събития са в Твоите ръце“. Когато настъпи моментът, в който вече няма да мислиш за статута, тогава ще се освободиш от него. Едва тогава ще можеш уверено и смело да търсиш и само тогава твоето сърце ще може да се освободи от всякакви ограничения. Щом хората се отърват от тези неща, те няма да имат повече притеснения. Какви са притесненията за мнозинството от вас в момента? Винаги сте ограничени от статута и постоянно сте загрижени за собствените си перспективи. Вие винаги прехвърляте страниците с Божиите слова, а искате да четете какво се казва за крайната цел на човечеството и искате да знаете какви са вашите перспективи и каква ще бъде вашата крайна цел. Чудите се: „Наистина ли имам някакви перспективи? Дали Бог ги е отнел? Бог само казва, че служа за контраст; какви са тогава моите перспективи?“. Трудно ви е да оставите настрана перспективите и съдбата си. Вие сега сте последователи и сте придобили известно разбиране за този етап на делото. Въпреки това, все още не сте оставили настрана желанието си за статут. Когато статутът ви е висок, търсите добре, но когато статутът ви е нисък, вече не търсите. Благословиите на статута винаги са в ума ви. Защо мнозинството от хората не могат да се освободят от негативизма? Дали отговорът не се дължи неизменно на мрачните перспективи? Веднага щом излязат Божиите слова, вие бързате да видите какви са в действителност вашите статут и идентичност. Давате приоритет на статута и идентичността и поставяте проникновението на второ място. На трето място е нещо, в което трябва да навлезете, а на четвърто място е настоящата Божия воля. Първо гледате дали Божието звание за вас — „служещи за контраст“, се е променило, или

не. Продължавате да четете и когато видите, че званието „служещи за контраст“ е премахнато, ставате щастливи, щедро благодарите на Бог и възхвалявате Неговата велика сила. Но ако видите, че все още служите за контраст, вие се разстройвате и устремът в сърцето ви веднага изчезва. Колкото повече търсиш по този начин, толкова по-малко ще пожънеш. Колкото по-голямо е желанието на човек да придобие статут, на толкова по-сериозно справяне ще трябва да бъде подложен и през толкова повече облагородяване ще трябва да премине. Такива хора са безполезни! Те трябва да преминат през подходящо справяне и съд, за да могат напълно да се освободят от тези неща. Ако се стремите по този начин до края, няма да пожънете нищо. Онези, които не се стремят към живота, не могат да бъдат променени, а онези, които не жадуват за истината, не могат да получат истината. Ти не се съсредоточаваш върху стремежа си към лична промяна и навлизане, а вместо това се съсредоточаваш върху екстравагантни желания и неща, които ограничават любовта ти към Бог и ти пречат да се доближиш до Него. Тези неща могат ли да те променят? Могат ли да те доведат в царството? Ако целта на твоя стремеж не е търсенето на истината, тогава можеш и да се възползваш от тази възможност и да се върнеш в света, за да постигнеш успех. Наистина не си заслужава да си губиш времето по този начин — защо да се измъчваш? Не е ли вярно, че би могъл да се насладиш на всякакви неща в красивия свят? Пари, красиви жени, статут, суета, семейство, деца и т.н. — нима тези продукти не са най-хубавите неща на света, на които би могъл да се насладиш? Каква е ползата да се скиташ тук в търсене на място, на което можеш да бъдеш щастлив? Човешкият Син няма къде да положи глава, та как би могъл ти да имаш удобно място? Как би могъл Той да създаде за теб прекрасно, удобно място? Възможно ли е това? Освен Моето правосъдие, днес ти можеш да получиш само учения за истината. Ти не можеш да получиш удобство от Мен и не можеш да получиш приятното местенце, за което копнееш ден и нощ. Аз няма да ти дам богатствата на света. Ако се стремиш истински, тогава Аз съм готов да ти дам целия начин на живот, за да бъдеш като риба, която се е върнала във водата. Ако не се стремиш истински, ще си взема всичко обратно. Не съм готов да дам словата от устата Си на онези, които са алчни за удобство, които са точно като прасетата и кучетата!

КАК СЕ ПОСТИГАТ РЕЗУЛТАТИ ВЪВ ВТОРИЯ ЕТАП ОТ ДЕЛОТО НА ЗАВОЮВАНЕТО

Делото на обслужващите беше първата стъпка от делото на завоюването. Днес е втората стъпка от делото на завоюването. Защо се споменава и за усъвършенстване в делото на завоюването? Целта е да се създаде основа за бъдещето. Днешният ден е последната стъпка от делото на завоюването; следва

времето на преживяване на голяма скръб, което ще отбележи официалното начало на усъвършенстването на човечеството. Основният въпрос сега е завоюването, но сега е и времето на първата стъпка в процеса на усъвършенстване. Това, което включва тази първа стъпка, е усъвършенстването на знанието и покорството на хората, които, разбира се, създават основата за делото на завоюването. Ако искаш да бъдеш усъвършенстван, тогава трябва да можеш да устоиш твърдо сред изпитанията на бъдещето и да дадеш всичко от себе си, за да разпространиш следващата стъпка от делото; това означава да бъдеш усъвършенстван, а такова време е и времето, когато хората са изцяло спечелени от Бог. Днес говорим за това да бъдеш завоюван, което е същото като да говорим за това да бъдеш усъвършенстван. Но делото, което се извършва днес, е основата за усъвършенстване в бъдеще; за да бъдат усъвършенствани, хората трябва да преживеят нещастия и преживяването на нещастия трябва да се основава на това да бъдат завоювани. Ако хората нямат днешната основа — ако не са напълно завоювани — тогава ще им бъде трудно да устоят твърдо по време на следващия етап от делото. Крайната цел не е просто да бъдеш завоюван. Това е само една стъпка от свидетелството за Бог пред лицето на Сатана. Да бъдеш усъвършенстван е крайната цел и ако не бъдеш усъвършенстван, тогава може и да бъдеш отхвърлен. Едва когато се сблъскаш с нещастия в бъдеще, ще се види истинският ти духовен ръст, т.е. едва тогава ще се види степента на чистота на любовта ти към Бог. Това, което хората казват днес, е следното: „Трябва да се покоряваме на Бог, независимо какво прави Той. Така че сме готови да бъдем контрастиращ предмет, който може да демонстрира великата Божия сила и Божия нрав. Независимо дали Бог е мил към нас, или ни проклина, или ни съди, ние пак сме благодарни на Бог“. Фактът, че казваш това, показва единствено, че имаш някакво минимално знание, но дали това знание може да бъде приложено в реалността, зависи от това дали то е истинско или не. Това, че днес хората имат такива прозрения и знания, е резултат от делото на завоюването. Дали можеш да бъдеш усъвършенстван, или не, може да се види само в лицето на нещастията и тогава ще се види дали наистина обичаш Бог от сърце. Ако любовта ти наистина е чиста, тогава ще кажеш: „Ние сме контрастиращи предмети, ние сме създания в ръцете на Бог“. Когато разпространяваш Евангелието сред езическите народи, ще кажеш: „Аз просто полагам труд. Използвайки покварения ни нрав, Бог каза всички тези неща, за да ни покаже Своя праведен нрав; ако не беше казал такива неща, нямаше да можем да видим Бог, нито да разберем Неговата мъдрост, нито да получим толкова голямо спасение и толкова големи благословения“. Ако наистина имаш това емпирично познание, тогава то е достатъчно. Голяма част от това, което казваш днес, обаче не съдържа никакво знание и е само куп празни лозунги: „Ние сме контрастиращи предмети и обслужващи; искаме да бъдем завоювани и да дадем гръмка свидетелство за Бог...“. Само да крещиш не означава, че имаш

реалност, нито пък доказва, че притежаваш духовен ръст; трябва да имаш истинско знание и твоето знание трябва да бъде подложено на изпитание.

Трябва да прочетеш повече от тези слова, които Бог е изрекъл през този период от време, и да разгледаш действията си в сравнение с тях: абсолютен факт е, че ти си един истински контрастиращ предмет! Каква е степента на твоето познание днес? Твоите идеи, мисли, твоето поведение, думи и дела — нима всички тези прояви не се равняват на контрастиращи предмети за Божията праведност и святост? Не са ли твоите изрази проява на покварен нрав, разкрит от Божиите думи? Твоите мисли и идеи, твоята мотивация и покварата, която се разкрива в теб, показват праведния нрав на Бог, както и Неговата святост. Бог също е роден в земята на мръсотията, но остава неопетнен от нея. Той живее в същия мръсен свят като теб, но притежава разум и възприятие и презира мръсотията. Ти може и да не си в състояние да откриеш нещо мръсно в думите и делата си, но Той може и ти го посочва. Тези твои стари недостатъци — липсата на самоусъвършенстване, проникателност и разум, както и изостаналият ти начин на живот — сега са извадени на светло от днешните откровения; само благодарение на това, че Бог дойде на земята, за да работи по този начин, хората виждат Неговата святост и праведен нрав. Той те съди и порицава, като те кара да придобиеш разбиране; понякога демоничната ти природа се проявява и Той ти я посочва. Той познава същността на човека като петте пръста на ръката Си. Той живее сред вас, храни се със същата храна като теб и живее в същата среда, но дори и така, Той знае повече. Той може да те разобличи и да прозре покварената същност на човечеството. Няма нищо, което Той да презира повече, от човешките философии за живот, от непочтеността и измамата. Особено се отвращава от плътските взаимоотношения на хората. Той може да не е запознат с човешките философии за живот, но може ясно да види и разобличи покварения нрав, който хората разкриват. Той работи, за да говори и поучава човека чрез тези неща; Той използва тези неща, за да съди хората и да изяви Своя собствен праведен и свят нрав. По този начин хората се превръщат в контрастиращи предмети за Неговото дело. Само въплътеният Бог може да изяви покварения нрав на хората и всички грозни лица на Сатана. Макар че Той не те наказва, а само те използва като контрастиращ предмет за Своята праведност и святост, ти се чувстваш засрамен и не намираш място, където да се скриеш, защото си твърде мръсен. Той говори, като използва онези неща, които са изобличени в човека, и само когато тези неща бъдат извадени наяве, хората осъзнават колко свят е Бог. Той не пренебрегва и най-малката нечистота в хората, дори мръсните помисли в сърцата им; ако думите и делата на хората са в разрез с Неговата воля, тогава Той не ги извинява. В Неговите думи няма място за мръсотията на хората или на каквото и да било друго — всичко трябва да бъде извадено наяве. Едва тогава виждаш, че Той наистина не прилича на човек. Ако в хората има и най-малка мръсотия, тогава Той

напълно ги презира. Има дори моменти, когато хората не могат да разберат и казват: „Боже, защо си толкова гневен? Защо не се съобразяваш с човешките слабости? Защо не можеш да бъдеш поне малко снизходителен към хората? Защо си толкова несъобразителен спрямо човека? Ясно е, че Ти знаеш до каква степен хората са покварени, така че защо все още се отнасяш към тях по този начин?“. Той презира греха, отвращава се от него и е особено отвратен, ако в теб има някаква следа от непокорство. Когато в теб се прояви непокорен нрав, Той го вижда и е дълбоко отвратен — изключително отвратен. Именно чрез тези неща се проявява Неговият нрав и това, което е Бог. Когато сравняваш себе си, виждаш, че макар Той да яде същата храна като човека, да носи същите дрехи, да се наслаждава на същите неща, които той прави, и да живее и обитава с него, Той все пак не прилича на човека. Не е ли това значението на контрастиращия предмет? Именно чрез тези човешки неща се показва Божията сила; именно тъмнината подчертава скъпоценното съществуване на светлината.

Разбира се, Бог не ви прави контрастиращи предмети просто така. Напротив, едва когато това дело даде плод, става ясно, че човешкото бунтарство е контрастиращ предмет за Божия праведен нрав и само защото сте контрастиращи предмети, имате възможност да опознаете естествения израз на Божия праведен нрав. Вие сте съдени и порицавани заради вашето непокорство, но именно вашето непокорство ви прави контрастиращ предмет и именно заради вашето непокорство получавате великата благодат, която Бог ви дарява. Вашето непокорство е контрастиращ предмет за всемогъществото и мъдростта на Бог, а също и заради вашето непокорство сте получили толкова велико спасение и благословения. Макар че многократно сте съдени от Мен, вие получихте велико спасение, което никога преди това човек не е получавал. Това дело е от изключителна важност за вас. Да бъдете „контрастиращ предмет“ също е изключително ценно за вас: спасени сте и сте получили благодатта на спасението, защото сте контрастиращ предмет, така че не е ли такъв контрастиращ предмет изключително ценен? Не е ли от изключителна важност? Именно защото живеете в същия свят, в същата мръсна земя като Бог, вие сте контрастиращи предмети и получавате най-великото спасение. Ако Бог не беше станал плът, кой щеше да бъде милостив към вас и кой щеше да се грижи за вас при цялата ви низост? Кой щеше да се грижи за вас? Ако Бог не беше станал плът, за да работи сред вас, кога щяхте да получите това спасение, което онези преди вас никога не са имали? Ако не бях станал плът, за да се грижа за вас, да съдя вашите грехове, нямаше ли отдавна да сте паднали в Хадес? Ако не бях станал плът и не бях се смирил сред вас, как щяхте да бъдете определени като контрастиращ предмет за Божия праведен нрав? Не сте ли контрастиращ предмет, защото приех човешки облик и дойдох сред вас, за да ви дам възможност да получите най-великото спасение? Нима не получавате това спасение, защото Аз станах плът? Ако Бог не беше станал плът, за да живее с вас,

щяхте ли пак да откриете, че живеете живот, по-окаян от този на кучетата и свинете в човешкия ад? Не бяхте ли порицавани и съдени, защото сте контрастиращ предмет за Моето дело в плът? Никое дело не е по-подходящо за вас от делото на контрастиращ предмет и именно защото сте контрастиращи предмети, сте спасени сред осъждането. Не чувствате ли, че това да сте подходящи да действате като контрастиращ предмет е благословия за вашия живот? Вие просто вършите делото на контрастиращия предмет, но получавате такова спасение, каквото никога преди не сте имали и дори не сте си представяли. Днес вашето задължение е да бъдете контрастиращ предмет, а вашата награда е да се радвате на вечни благословения в бъдеще. Спасението, което получавате, не е някакво ефимерно прозрение или мимолетно знание за днешния ден, а по-велико благословение: вечно продължение на живота. Макар че използвах „контрастиращ предмет“, за да ви завоювам, вие трябва да знаете, че това спасение и благословение се дава, за да ви спечеля; то е заради завоюването, но и за да мога по-добре да ви спася. „Контрастиращият предмет“ е факт, но причината, поради която сте контрастиращ предмет, е вашето непокорство и именно заради него вие получихте благословения, които никой никога не е получавал. Днес вие сте създадени, за да виждате и да чувате; утре ще получите, и нещо повече, вие ще бъдете изобилно благословени. И така, не са ли контрастиращите предмети с изключителна стойност? Ефектите от днешното дело на завоюването се постигат чрез вашия бунтовнически нрав, действащ като контрастиращ предмет. Тоест кулминацията на второто порицание и съд е да се използват вашите мръсотия и непокорство като контрастиращ предмет, позволявайки ви да съзрете праведния нрав на Бог. Когато по време на второто порицание и съд вие отново станете покорни, тогава целият Божий праведен нрав ще ви се разкрие. Това означава, че когато вашето приемане на делото на завоюването приключи, това е и моментът, в който вие приключвате да изпълнявате задължението на контрастиращ предмет. Моето намерение не е да ви слагам етикети. По-скоро използвам вашата роля на обслужващи, за да извършите първото дело на завоюването, показвайки Божия праведен и ненакърним нрав. Чрез вашия контрапункт, чрез вашето непокорство, действащо като контрастиращ предмет, се постигат ефектите на второто дело на завоюването, като ви се разкрива напълно Божият праведен нрав, който не е бил напълно разкрит в първото дело, и ви се показва Божият праведен нрав в неговата цялост, всичко, което Той е, състоящо се от мъдростта, чудото и неподправената святост на Неговото дело. Ефектът от това дело се постига чрез завоюване през различни периоди и чрез различни степени на осъждане. Колкото по-близо до своя връх достига съдът, толкова повече той разкрива бунтовническия нрав на хората и толкова по-ефективно е завоюването. По време на това дело на завоюване се разкрива целият Божий праведен нрав. Делото на завоюването е разделено на

две стъпки и има различни етапи и степени, така че, разбира се, и ефектите, които се постигат, са различни. Това означава, че степента на покорство на хората става все по-дълбока. Едва след това хората могат да бъдат напълно въведени в правилния път към усъвършенстването; едва след като цялото дело на завоюването е завършено (когато вторият съд е постигнал окончателния си ефект), хората вече не биват осъждани, а им е позволено да влязат в правилния път на изживяването на живота. Защото съдът е образ на завоюването, а завоюването се изразява в съд и порицание.

Бог стана плът на най-затътеното и мръсно място от всички и само по този начин Бог може ясно да покаже цялата святост и праведност на Своя нрав. А чрез какво се проявява Неговият праведен нрав? Проявява се, когато Той съди човешките грехове, когато съди Сатана, когато се отвращава от греха и когато презира враговете, които Му се противопоставят и се бунтуват срещу Него. Думите, които изричам днес, са за осъждане на човешките грехове, за осъждане на човешката неправедност, за проклинане на човешкото непокорство. Човешката непочтеност и измама, човешките думи и дела — всичко, което е в противоречие с Божията воля, трябва да бъде подложено на съд и цялото човешко неподчинение да бъде осъдено като грях. Думите на Бог се въртят около принципите на съда; Той използва осъждането на човешката неправедност, проклятието на човешкото непокорство и разкриването на грозните лица на човека, за да изяви Своя собствен праведен нрав. Светостта е израз на Неговия праведен нрав и Божията святост всъщност е Неговият праведен нрав. Вашият покварен нрав е контекстът на днешните слова — Аз ги използвам, за да говоря и да съдя, и да извършвам делото на завоюването. Само това е истинското дело и само то кара Божията святост да блести. Ако в теб няма следа от покварен нрав, тогава Бог няма да те съди, нито пък ще ти покаже Своя праведен нрав. Тъй като в теб има покварен нрав, Бог няма да те остави да се измъкнеш и именно чрез това се проявява Неговата святост. Ако Бог види, че мръсотията и непокорството на човека са твърде големи, но не проговори, не те съди, нито те порицава заради своята неправедност, това би доказало, че Той не е Бог, защото няма да изпитва омраза към греха; Той ще бъде също толкова омърсен, колкото и човекът. Днес Аз те съдя заради своята мръсотия и те порицавам заради своята поквара и непокорство. Аз не изтъквам пред вас Моята власт и не ви потискам умишлено; правя тези неща, защото вие, които сте родени в тази земя на мръсотия, сте толкова силно заразени от мръсотията. Вие просто сте загубили своята почтеност и човечност, подобно на свинете, които живеят на мръсни места. Именно заради вашата мръсотия и поквара сте осъдени и Аз отприщвам Моя гняв върху вас. Именно поради съда на тези думи вие успяхте да видите, че Бог е праведният Бог и че Бог е светият Бог; именно поради Своята святост и праведност Той ви съди и отприщва гнева Си върху вас; именно защото вижда непокорството на

човечеството, Той разкрива Своя праведен нрав. Мръсотията и покварата на човечеството изявяват Неговата святост. Това е достатъчно, за да покаже, че Той е Самият Бог, Който е свят и непорочен, и все пак живее в земята на мръсотията. Ако човек се валя в тинята заедно с другите и в него няма нищо свято, и той няма праведен нрав, тогава той не е компетентен да съди човешката неправда, нито пък е годен да извърши човешкия съд. Как биха могли хора, които са еднакво мръсни като другите, да са компетентни да съдят онези, които са като тях? Само Самият свят Бог е способен да съди цялото мръсно човечество. Как би могъл човек да съди човешките грехове? Как би могъл човек да види греховете на човека и как би могъл да бъде компетентен да осъди тези грехове? Ако Бог не беше компетентен да съди греховете на човека, тогава как би могъл Той да бъде Самият праведен Бог? Именно защото хората разкриват покварен нрав, Бог говори, за да ги съди, и само тогава те могат да видят, че Той е свят Бог. Тъй като Той съди и порицава човека за греховете му, като през цялото време разкрива греховете на човека, никой човек или нещо не може да избегне този съд; всичко, което е мръсно, е съдено от Него и само така се разкрива, че Неговият нрав е праведен. Ако беше другояче, как би могло да се каже, че вие сте контрастиращи предмети както по име, така и в действителност?

Има голяма разлика между делото, извършено в Израил, и делото днес. Йехова направляваше живота на израилтяните и нямаше толкова много порицание и съд, защото по онова време хората разбираха твърде малко от света и имаха слабо покварен нрав. По онова време израилтяните се подчиняваха безпрекословно на Йехова. Когато им казваше да построят олтари, те бързо построяваха олтари; когато им казваше да носят свещенически одежди, те се подчиняваха. В онези дни Йехова бе като пастир, който се грижи за стадо овце, като овцете следваха напътствията на пастира и пасяха трева на пасището; Йехова направляваше живота им, като ги ръководеше в начина, по който се хранеха, обличаха, живееха и пътуваха. Това не бе времето за изясняване на Божия нрав, тъй като тогавашното човечество бе новородено; малко бяха непокорните и враждебни хора, сред човечеството нямаше много мръсотия и затова хората не можеха да действат като контрастиращ предмет за Божия нрав. Именно чрез хората, които идват от земята на мръсотията, се проявява Божията святост; днес Той използва мръсотията, проявена в тези хора от земята на мръсотията, и съди, и така Той се разкрива сред съда. Защо Той съди? Той е способен да изрича думите на съда, защото презира греха; как би могъл да бъде толкова гневен, ако не се отвращаваше от непокорството на човечеството? Ако в Него нямаше погнуса, отвращение, ако не обръщаше внимание на човешкото бунтарство, това би означавало, че е мръсен като човека. Това, че Той може да съди и порицава човека, е защото се отвращава от мръсотията, а това, от което се отвращава, отсъства в Него. Ако и в Него имаше противопоставяне и

бунтарство, Той не би презирал тези, които са враждебни и бунтовни. Ако делото на последните дни се извършваше в Израил, нямаше да има никакъв смисъл в него. Защо делото на последните дни се извършва в Китай, най-мрачното и изостанало място от всички? Това е, за да се покаже Неговата святост и праведност. Накратко, колкото по-тъмно е мястото, толкова по-ясно може да се покаже Божията святост. Всъщност всичко това е в името на Божието дело. Едва днес вие осъзнавате, че Бог е слязъл от небето, за да застане сред вас, проядени от вашата мръсотия и непокорство, и едва сега вие познавате Бог. Не е ли това най-голямото възвисяване? Всъщност вие сте група от хора в Китай, които са избрани. И понеже сте избрани и се радвате на Божията благодат, и понеже не сте годни да се радвате на такава велика благодат, това доказва, че всичко това е вашето върховно извисяване. Бог ви се яви и ви показва Своя свят нрав в цялата му пълнота, даде ви всичко това и ви позволи да се радвате на всички възможни благословения. Вие не само сте вкусили праведния нрав на Бог, но освен това сте вкусили спасението на Бог, изкуплението на Бог и безграничната, безкрайна любов на Бог. Вие, най-мръсните от всички, се радвате на такава велика благодат — не сте ли благословени? Не е ли това Бог, който ви възвисява? Вие, хората, имате най-ниския статус от всички; по своята същност сте недостойни да се радвате на такова велико благословение, но Бог направи изключение, като те издигна. Не се ли чувстваш засрамен? Ако си неспособен да изпълниш дълга си, тогава в крайна сметка ще се срамуваш от себе си и ще се накажеш. Днес ти не си дисциплиниран, нито пък си наказан; плътта ти е жива и здрава — но в крайна сметка тези думи ще те накарат да се засрамиш. Досега все още не съм порицал открито никого; думите Ми може да са строги, но как действам спрямо хората? Утешавам ги, увещавам ги и им напомням. Не правя това по друга причина, освен за да ви спася. Наистина ли не разбирате Моята воля? Вие трябва да разбирате това, което казвам, и да се вдъхновявате от него. Едва сега има много хора, които разбират. Не е ли това благословението на това да бъдеш контрастиращ предмет? Да бъдеш контрастиращ предмет не е ли най-благословеното нещо? В крайна сметка, когато отидете да разпространявате Евангелието, вие ще кажете това: „Ние сме типични контрастиращи предмети“. Те ще ви попитат: „Какво означава, че сте типични контрастиращи предмети?“. И ти ще кажеш: „Ние сме контрастиращ предмет за Божието дело и за Неговата велика сила. Целият Божий праведен нрав се разкрива чрез нашето непокорство; ние сме обслужващите обекти на Божието дело от последните дни, ние сме придатъци на Неговото дело, а също и негови инструменти“. Когато чуят това, те ще бъдат заинтригувани. След това ще кажеш: „Ние сме образците и моделите за завършване на Божието дело в цялата вселена и за Неговото завоюване на цялото човечество. Независимо дали сме святи или мръсни, в обобщение, ние все пак сме по-благословени от вас, защото сме видели Бог и чрез възможността да бъдем завоювани от Него се показва великата Божия

сила; само заради нашата мръсотия и поквара се е задействал Неговият праведен нрав. Способни ли сте да свидетелствате по този начин за Божието дело в последните дни? Вие не сте компетентни! Това не е нищо друго освен Божието възвеличаване на нас! Въпреки че може да не сме надменни, можем гордо да възхваляваме Бог, защото никой не може да наследи такова велико обещание и никой не може да се радва на такова велико благословение. Чувстваме се толкова благодарни, че ние, които сме толкова мръсни, можем да работим като контрастиращ предмет по време на Божието управление“. И когато попитат: „Какви са образците и моделите?“, ти казваш: „Ние сме най-непокорните и най-мръсните от човечеството; ние сме най-дълбоко покварени от Сатана и сме най-изостаналите и най-низшите от плътта. Ние сме класически примери за онези, които са използвани от Сатана. Днес ние сме избрани от Бог като първите сред човечеството, които да бъдат завоювани, и сме видели праведния нрав на Бог и сме наследили Неговото обещание; ние сме използвани, за да завоюваме повече хора, като по този начин сме образци и модели на онези, които са завоювани сред човечеството“. Няма по-добро свидетелство от тези думи и това е най-добрият опит за теб.

НЕРАЗКРИТАТА ИСТИНА ЗА ДЕЛОТО НА ЗАВОЮВАНЕТО (2)

Беше време, когато искахте да властвате като царе, и днес не сте се отказали напълно от това; пак искате да властвате като царе, да поддържате небесата и да сте опора на земята. Помислете върху този въпрос: имаш ли подготовката за това? Не си ли загубил напълно разсъдъка си? Реалистично ли е това, към което се стремите и на което посвещавате своето внимание? Вие дори не притежавате нормална човешка природа — не е ли това жалко? И така, единственото, за което говоря днес, е, че трябва да бъдете завоювани, да свидетелствате, да подобрите качеството си и да навлезете в пътя на усъвършенстването — не говоря за нищо друго. Някои хора са уморени от неподправената истина и когато видят всички тези думи за нормална човешка природа и подобряване на качеството на хората, не показват особено силно желание. Не е лесно да се усъвършенстват тези, които не обичат истината. Ако навлезете днес и правите това, което е по Божията воля, стъпка по стъпка, може ли да бъдеш пропъден? След като Бог е свършил толкова много работа в континенталната част на Китай — работа в такива големи мащаби — и след като е изрекъл толкова много думи, може ли да се откаже по средата на пътя? Възможно ли е Той да отведе хората в бездънната пропаст? Днес решаващото е, че трябва да опознаете същността на човека и да разберете в какво трябва да навлезете; трябва да говорите за навлизане в живота, за промени

в нрава, за това как всъщност да бъдете завоювани и как да се подчините напълно на Бог, как да дадете окончателно свидетелство пред Него и как да постигнете подчинение до смърт. Това са нещата, върху които трябва да се съсредоточиш, а онова, което не е реалистично или важно, първо трябва да бъде оставено настрана и пренебрегнато. Днес ти трябва да знаеш как да бъдеш завоюван и как се държат хората, след като са били завоювани. Сигурно би казал, че си завоюван, но можеш ли да се подчиняваш до смърт? Ти трябва да можеш да следваш докрай, независимо дали има някакви перспективи, и не трябва да губиш вяра в Бог независимо от средата. Накрая трябва да осъществиш два аспекта на свидетелството: свидетелството на Йов — подчинение до смърт, и свидетелството на Петър — върховна любов към Бог. От една страна, ти трябва да бъдеш като Йов: той изгуби всички материални богатства, които притежаваше, и беше сполетян от болката на плътта, но въпреки това не изостави името на Йехова. Това беше свидетелството на Йов. Петър остана верен в любовта си към Бог до смърт. Когато беше поставен на кръста и се изправи пред смъртта, той пак обичаше Бог; не мислеше за собствените си перспективи, не се отдаваше на красиви надежди или странни мисли, а се стремеше само да обича Бог и да се подчинява на всички Божии наредби. Такова е нивото, което трябва да постигнеш, преди да може да се смята, че си дал свидетелство, преди да се превърнеш в някой, който е бил усъвършенстван, след като е бил завоюван. Ако днес хората наистина познаваха собствената си същност и положение, щяха ли все още да търсят перспективи и да хранят надежди? Това, което трябва да знаеш, е следното: независимо дали Бог ме усъвършенства, аз трябва да Го следвам; всичко, което Той прави сега, е добро и е заради мен, за да може да се промени нашият нрав и да се отървем от влиянието на Сатана, за да ни позволи да се освободим от нашата порочност, въпреки че сме се родили в земя пълна с нечистотии, да се отърсим от мръсотията и влиянието на Сатана, да оставим всичко това зад гърба си. Естествено, това се изисква от теб, но за Бог то е само завоюване, направено така, че хората да имат решимостта да бъдат покорни и да могат да се подчиняват на всичко, което Бог организира. Това е начинът всичко да бъде осъществено. Днес повечето хора вече са завоювани, но вътре в тях още има много непокорство и неподчинение. Истинският духовен ръст на хората все още е твърде малък и те могат да се изпълнят с енергия само ако имат надежди и перспективи; без надежди и перспективи те стават негативни и дори мислят да напуснат Бог. Освен това хората нямат голямо желание да се стремят да изживеят своята нормална човешка природа. Това е недопустимо. Ето защо трябва още да говоря за завоюването. Всъщност съвършенството става едновременно със завоюването: първите ефекти на усъвършенстването идват едновременно със завоюването. Ако има някаква разлика между това да бъдеш завоюван и да бъдеш усъвършенстван, то тя е според степента на промяна в хората. Завоюването им е първата стъпка от

усъвършенстването и не означава, че те са напълно усъвършенствани, нито пък доказва, че са напълно спечелени от Бог. След като хората бъдат завоювани, в техния нрав настъпват някои промени, но те далеч не са такива, каквито са при хората, които са били напълно спечелени от Бог. Днес това, което се извършва, е първоначалната работа по усъвършенстването на хората — завоюването им — и ако не можеш да постигнеш това, да бъдеш завоюван, тогава няма да имаш възможност да бъдеш усъвършенстван и да бъдеш напълно спечелен от Бог. Ще получиш само няколко думи на порицание и осъждане, но те няма да могат да променят напълно сърцето ти. Така ти ще бъдеш един от тези, които са пропъдени; няма да се различаваш от човек, който гледа пишно отрупана трапеза, но не може да седне на нея. Не е ли това един трагичен сценарий за теб? Затова трябва да търсиш промени: независимо дали става дума за завоюване или за усъвършенстване, и двете неща се отнасят до това дали има промени в теб и дали се подчиняваш, а това определя дали можеш да бъдеш спечелен от Бог. Трябва да знаеш, че „завоюването“ и „усъвършенстването“ зависят от степента на промяна и подчинение, както и на това колко чиста е любовта ти към Бог. Това, което се изисква днес, е да можеш да бъдеш напълно усъвършенстван, но в началото ти трябва да бъдеш завоюван — трябва да имаш достатъчно познание за Божието порицание и съд, трябва да имаш вярата да следваш и да си човек, който се стреми към промяна и търси познание за Бог. Само тогава ще бъдеш човек, който се стреми да бъде усъвършенстван. Трябва да разберете, че в хода на усъвършенстването ще бъдете завоювани, а в хода на завоюването ще бъдете усъвършенствани. Днес ти можеш да се стремиш да бъдеш усъвършенстван или да търсиш промени във външната си човешка природа и подобрения на качествата си, но това, което има най-съществено значение, е да разбереш, че всичко, което Бог прави днес, има смисъл и е от полза: то дава възможност на теб, който си роден в земя, пълна с нечистотии, да избягаш от мръсотията и да се отърсиш от нея, дава ти възможност да преодолееш тъмното влияние на Сатана и да го оставиш зад гърба си. Ако се съсредоточиш върху тези неща, ще бъдеш защитен в тази земя, пълна с нечистотии. Какво свидетелство ще се изисква от теб да дадеш накрая? Роден си в земя, пълна с нечистотии, но можеш да станеш свят, никога повече да не бъдеш опетнен от мръсотия, да не живееш под властта на Сатана, а да се освободиш от неговото влияние, да не бъдеш нито обладан, нито тормозен от Сатана и да живееш в ръцете на Всемогъщия. Това е свидетелството и доказателството за победата в битката със Сатана. Ти вече можеш да изоставиш Сатана, вече не показваш сатанински нрав в това, което изживяваш — сега живееш така, както Бог е изисквал от човека, когато го е създал: нормална човешка природа, нормален разум, нормална проникателност, нормална решимост да обичаш Бог и вярност към Него. Такова е свидетелството на едно Божие създание. Ти казваш: „Родени сме в земя, пълна с нечистотии, но

благодарение на Божията закрила, на Неговото ръководство и на това, че Той ни завоюва, ние се отървахме от влиянието на Сатана. Днес ние можем да се подчиняваме и това стана възможно, защото Бог ни завоюва, а не защото сме добри или защото по природа сме обичали Бог. Именно защото Бог ни избра и предопредели нашата съдба, днес сме завоювани, можем да свидетелстваме за Него и да Му служим; точно защото Той ни избра и защити, бяхме спасени и освободени от властта на Сатана, можем да оставим мръсотията и да се пречистим в страната на големия червен змей“. Това, което преживяваш външно, също ще покаже, че притежаваш нормална човешка природа, че това, което казваш, има смисъл и че живееш по подобие на нормален човек. Когато другите те видят, не бива да ги караш да кажат: „Не е ли това образът на големия червен змей?“. Поведението на сестрите е неприлично за сестра, поведението на братята е неприлично за брат и у вас няма нищо от приличието на светиите. Тогава хората ще кажат: „Нищо чудно, че Бог е казал, че те са потомци на Моав, Той е бил напълно прав!“. Ако хората те погледнат и кажат: „Въпреки че Бог е казал, че сте потомци на Моав, това, което изживявате, доказва, че сте отхвърлили влиянието на Сатана; въпреки че тези неща все още са вътре във вас, вие можете да им обърнете гръб — това показва, че сте напълно завоювани“, вие, които сте завоювани и спасени, ще кажете: „Вярно е, че сме потомци на Моав, но Бог ни спаси и въпреки че в миналото потомците на Моав бяха изоставени и прокълнати и прогонени сред езичниците от народа на Израел, днес Той ни спаси. Вярно е, че ние сме най-покварените от всички хора — Бог така отсъди, това е факт и никой не го оспорва. Но днес вече сме се освободили от това влияние. Отвращаваме се от нашия праотец, готови сме да му обърнем гръб, да го отхвърлим напълно и да се подчиним на всички Божии наредби, да действаме според Божията воля, да изпълним Неговите изисквания към нас и да получим удовлетворението от Божията воля. Моав предаде Бог, не действаше според Божията воля и беше мразен от Бог. Но ние трябва да се грижим за Божието сърце и днес, след като разбираме Божията воля, ние не можем да предадем Бог и трябва да се отречем от нашия прародител!“. Преди говорех за отричането от големия червен змей, а днес става дума най-вече за отхвърлянето на прародителя на хората. Това е едно свидетелство за тяхното завоюване и независимо от начина, по който ти навлизаш днес, твоето свидетелство по този въпрос не трябва да липсва.

Качествата на хората са твърде слаби, много им липсва нормална човешка природа, реакциите им са твърде бавни, мудни, покварата на Сатана ги е направила безчувствени и слабоумни и въпреки че не могат да се променят напълно за една или две години, те трябва да имат решимостта да сътрудничат. Може да се каже, че това е и свидетелство пред Сатана. Свидетелството на днешния ден е ефектът, постигнат от делото на завоюването в днешно време, както и образец и модел за бъдещите последователи. В бъдеще то ще се

разпространи във всички страни; делото, което се извършва в Китай, ще се разпространи във всички страни. Потомците на Моав са най-низшите от всички хора по света. Някои хора питат: „Не са ли потомците на Хам най-низшите от всички?“. Потомството на големия червен змей и потомците на Хам имат различно представително значение, а потомците на Хам са друг въпрос: независимо че са прокълнати, те все пак са потомци на Ной; в същото време произходът на Моав не е чист: Моав произлиза от блудство — това е разликата. Въпреки че и двамата бяха прокълнати, тяхното положение не е еднакво и затова потомците на Моав са най-низшите от всички хора — а не може да има по-убедителен факт от завоюването на най-низшите от всички хора. Делото на последните дни нарушава всички правила и независимо дали си прокълнат или наказан, стига да днес да помагаш на Моето дело на завоюването и да си от полза за него, и независимо дали си потомък на Моав или на големия червен змей, стига да можеш да изпълняваш дълга на Божие създание в този етап от делото и да правиш най-доброто, на което си способен, тогава нужният ефект ще бъде постигнат. Ти си потомък на големия червен змей, а ти си потомък на Моав; накратко, всички от плът и кръв са Божии създания, дело на Създателя. Ти си Божие създание, не би трябвало да имаш никакъв избор и това е твой дълг. Разбира се, днес делото на Създателя е насочено към цялата вселена. Независимо от кого произхождаш, преди всичко ти си едно от Божиите създания, а вие, потомците на Моав, сте част от Божиите създания с единствената разлика, че сте с по-ниска стойност. Тъй като днес Божието дело се извършва сред всички създания и е насочено към цялата вселена, Създателят има възможността да избира всякакви хора, всякакви въпроси и неща, за да извърши Своего дело. Той не се интересува от кого си произлязъл; стига само да бъдеш едно от Неговите създания и да си полезен за делото Му — делото на завоюването и свидетелството, и Той ще извърши Своего дело в теб без никакво колебание. Това разбива традиционните представи на хората, според които Бог никога няма да работи сред езичниците, особено сред тези, които са били прокълнати и низши; що се отнася до тези, които са били прокълнати, всички бъдещи поколения, които произлизат от тях, също ще бъдат прокълнати завинаги и никога няма да имат възможност за спасение; Бог никога няма да слезе и да работи в земя на езичници и никога няма да стъпи в земя, пълна с нечистотии, защото Той е свят. Всички тези представи бяха разбити от Божието дело в последните дни. Трябва да знаете, че Бог е Бог на всички създания, че Той владее небесата, земята и всички неща и че не е Бог само на народа на Израел. Така че това дело в Китай е от изключителна важност — нима няма да се разпространи сред всички народи? Великото свидетелство на бъдещето няма да се ограничи само до Китай; ако Бог завоюва само вас, може ли демоните да бъдат убедени? Те не разбират, че са завоювани, нито разбират великата Божия мощ и всички създания ще бъдат завоювани едва когато Божиите

избраници в цялата вселена видят крайния резултат от това дело. Никой не е изостанал или по-покварен от потомците на Моав. Само ако тези хора могат да бъдат завоювани — тези, които са най-покварените, които не признаваха Бог или не вярваха, че има Бог, бъдат завоювани и признаят Бог с думи, прославят Го и успеят да Го заобичат — това ще бъде свидетелство за завоеванието. Въпреки че не сте като Петър, вие живеете по образа на Петър, можете да притежавате свидетелството на Петър и на Йов, а това е най-великото свидетелство. Накрая ти ще кажеш: „Ние не сме израилтяни, а изоставени потомци на Моав, не сме Петър, чиито качества не може да имаме, нито Йов и дори не можем да се сравним с решимостта на Павел да страда за Бог и да Му се посвети, а сме толкова изостанали и затова нямаме право да се радваме на Божиите благословии. Все пак Бог ни е издигнал днес, така че трябва да Го удовлетворим и въпреки че нямаме достатъчно качества или подготовка, сме готови да направим това — имаме тази решимост. Ние сме потомци на Моав и сме прокълнати. Така е отсъдил Бог и за нас е невъзможно да променим това, но нашият живот и нашите знания могат да се променят и ние сме решени да удовлетворим Бог“. Когато имаш тази решимост, това ще докаже, че си засвидетелствал, че си завоюван.

НЕРАЗКРИТАТА ИСТИНА ЗА ДЕЛОТО НА ЗАВОЮВАНЕТО (3)

Резултатът, който трябва да бъде постигнат с делото на завоюването, е преди всичко човешката плът да не се бунтува повече, т.е. човешкият ум да придобие ново познание за Бог, човешкото сърце да се подчинява напълно на Бог и човекът да се стреми да работи за Бог. Хората не се считат за завоювани, когато техният темперамент или плът се променят; когато се променят мисленето, съзнанието и разумът на човека, т.е. когато се промени цялата ти умствена нагласа, тогава ще бъдеш завоюван от Бог. Когато си решен да се подчиняваш и си възприел нов начин на мислене, когато вече не внасяш никакви свои собствени представи или намерения в Божиите думи и дела и когато мозъкът ти може да мисли нормално — тоест, когато можеш да положиш усилия за Бог с цялото си сърце — тогава ще бъдеш човек, който е напълно завоюван. В религията има много хора, които понасят неимоверни страдания през целия си живот: те подчиняват телата си, носят своя кръст и дори продължават да страдат и да търпят, когато са на прага на смъртта! Някои постят даже на сутринта в деня на смъртта си. През целия си живот те се лишават от хубава храна и дрехи и се съсредоточават единствено върху страданието. Успяват да подчинят своето тяло и да се отрекат от плътта. Силата на духа, с която понасят страданията, е достойна за похвала. Но те ни най-малко не са се справили със своето мислене, представи, умствена нагласа и дори

със старата си природа. Няма истинско познание за себе си. Техният мисловен образ на Бог е традиционната представа за един неясен Бог. Тяхната решимост да страдат за Бог идва от усърдието им и от добрия характер на тяхната човешка природа. Въпреки че вярват в Бог, те нито Го разбират, нито познават Неговата воля. Те само работят и страдат сляпо за Бог. Не отдават никакво значение на проникателността, не им е важно да са сигурни, че службата им действително изпълнява Божиата воля, а още по-малко са наясно как да постигнат познание за Бог. Богът, на когото служат, не е Бог в Неговия изначален образ, а Бог, който е плод на тяхното въображение, Бог, за когото само са чували или са чели написани легенди. След това те използват своето пребогато въображение и благочестивост, за да страдат за Бог и да се заемат с Божието дело, което Бог иска да извърши. Службата на такива хора е твърде неточна и на практика никой от тях не може да служи истински в съответствие с Божиата воля. Колкото и охотно да страдат, първоначалната им гледна точка към службата и мисловният им образ на Бог остават непроменени, защото не са преминали през Божия съд, порицание, облагородяване и усъвършенстване, а и никой не ги е напътствал чрез истината. Дори и да вярват в Спасителя Исус, никой от тях не е виждал Спасителя. Те знаят за Него само от легенди и слухове. В резултат на това тяхната служба не е нищо повече от служене на случаен принцип със затворени очи, подобно на слепец, който служи на собствения си баща. Какво в крайна сметка може да се постигне чрез такава служба? И кой ще я одобри? От началото до края службата им остава една и съща; те получават само измислени от хора уроци и службата им е основана само на тяхната естественост и собствените им предпочитания. Каква награда може да донесе това? Дори Петър, който видя Исус, не знаеше как да служи в съответствие с Божиата воля; той разбра това едва накрая, на стари години. Какво говори това за онези слепи хора, които никога не са преживявали макар и малко разправяне или окастриане и които не са имали никой, който да ги напътства? Не е ли службата на мнозина от вас днес като службата на тези слепци? Всички онези, които не са получавали съд, не са получавали окастриане и разправяне и не са се променили — не са ли всички те непълноценно завоювани? Каква е ползата от тези хора? Ако твоето мислене, знания за живота и за Бог не се променят и не придобиваш истински нищо, тогава никога няма да постигнеш нищо забележително в службата си! Без визия и ново познание за Божието дело ти не си завоюван. Тогава твоят начин да следваш Бог ще бъде като на онези, които страдат и постят: без особена стойност! Казвам, че службата им е безполезна именно защото в това, което правят, няма почти никакво свидетелство! През целия си живот тези хора страдат и прекарват време в затвора; те са винаги търпеливи, любящи и носят кръста си, те са осмивани и отхвърляни от света, преживяват всякакви трудности и въпреки че са покорни до самия край, те все пак не са завоювани и не могат да свидетелстват за завоюването. Тези хора са

страдали извънредно много, но вътрешно изобщо не познават Бог. Нищо от тяхното старо мислене, стари представи, религиозни практики, измислено от човека знание и човешки идеи не е било преодоляно. В тях няма и най-малка следа от ново познание. В тяхното познание за Бог няма и една частица, която да е вярна или точна. Те не са разбрали правилно Божиата воля. Това може ли да послужи на Бог? Каквото и да е било твоето познание за Бог в миналото, ако то остава същото и днес и ако продължаваш да основаваш това познание на собствените си представи и идеи независимо от това какво прави Бог, тоест, ако не притежаваш ново, истинско познание за Бог и ако не познаваш истинския образ и нрав на Бог, ако знанието ти за Бог все още се ръководи от феодално, суеверно мислене и все още е породено от човешкото въображение и представи, тогава ти не си завоюван. Всичките думи, които ти казвам сега, са за да знаеш, за да може това познание да те доведе до по-ново, по-правилно познание; те също така имат за цел да изкоренят старите представи и старото познание в теб, за да можеш да придобиеш ново. Ако наистина ядеш и пиеш Моите думи, знанията ти ще се променят значително. Важно е да ядеш и пиеш Божиите думи със сърце, изпълнено с покорство — тогава твоята гледна точка ще се промени. Ако можеш да приемаш постоянните порицания, старият ти начин на мислене постепенно ще се промени. Щом старият ти начин на мислене бъде заменен изцяло с нов, практиката ти също ще се промени по съответния начин. Така твоята служба ще става все по-целенасочена и все по-годна да изпълнява Божиата воля. Ако успееш да промениш живота си, познанието си за човешкия живот и многобройните си представи за Бог, тогава твоята непринуденост постепенно ще намалее. В това именно се крие ефектът на завоюването на хората от Бог, това е промяната, която настъпва в тях. Ако във вярата си в Бог единственото, което знаеш, е да подчиняваш тялото си, да търпиш и да страдаш, и не разбираш дали това е правилно или не, а още по-малко заради кого се прави, тогава как подобна практика може да доведе до промяна?

Разберете, че това, което искам от вас, не е да държите своята плът в робство или да спирате мозъка си да ражда произволни мисли. Това не е нито целта на делото, нито делото, което трябва да се извърши точно сега. Точно сега вие трябва да имате утвърдителни знания, за да можете да промените себе си. Най-необходимото действие е да се въоръжите с Божиите думи, което означава да се въоръжите с истината и визията на настоящето, а след това да пристъпите към прилагането им на практика. Това е вашата отговорност. Не ви моля да търсите и да получите още по-голямо озарение. В момента вие просто нямате ръста за това. Това, което се изисква от вас, е да правите всичко възможно, за да ядете и пиете Божиите думи. Трябва да разберете Божието дело и да опознаете своята природа, същност и стария си живот. По-конкретно, трябва да познавате грешните и абсурдните практики от миналото и онези човешки действия, в които сте

участвали. За да се промените, трябва да започнете с промяна на мисленето си. Първо, заменете своето старо мислене с ново и позволете на новото мислене да управлява думите, действията и живота ви. Ето какво се иска от всеки от вас днес. Не практикувайте сляпо и не следвайте сляпо. Трябва да имате основа и цел. Не се самозалъгвайте. Трябва да знаете за какво точно служи вашата вяра в Бог, какво трябва да получите от нея и в какво трябва да навлезете точно сега. Задължително е да знаеш всичко това.

Това, в което трябва да навлезете в момента, е да издигнете своя живот и да повишите своите качества. Освен това трябва да промените старите си възгледи от миналото, да промените мисленето и представите си. Целият ви живот има нужда от обновление. Когато познанието ти за Божиите дела се промени, когато придобиеш ново познание за истинността на всичко, което Бог казва, и когато познанието в теб се издигне, тогава животът ти ще се промени към по-добро. Всички неща, които хората правят и казват сега, са практични. Това не са доктрини, а по-скоро нещата, от които хората се нуждаят в живота си и които трябва да притежават. Това е промяната, която настъпва в хората по време на делото на завоюването, промяната, която хората трябва да преживеят, и това е резултатът от тяхното завоюване. Когато промениш мисленето си, възприемеш нова умствена нагласа, преобърнеш представите и намеренията си, както и предишните си логически разсъждения, захвърлиш дълбоко вкоренените неща в себе си и придобиеш ново познание за вярата в Бог, тогава свидетелствата, които даваш, ще се издигнат и цялото ти същество наистина ще се е променило. Всичко това са най-практичните, най-реалистичните и най-фундаменталните неща — неща, които хората не са могли да разберат в миналото, и неща, с които не са били в състояние да влязат в досег. Те са истинското дело на Духа. Как точно си разбирал Библията в миналото? Направи сравнение днес и ще разбереш. В миналото мислено си издигал Мойсей, Петър, Павел или всички онези библейски твърдения и гледни точки и си ги поставял на пиедестал. Ако сега те помолят да поставиш Библията на пиедестал, би ли го направил? Ти ще видиш, че Библията съдържа твърде много документи, написани от хора, и че тя е само човешки разказ за два етапа от Божието дело. Това е историческа книга. Не означава ли това, че твоите познания за нея са се променили? Ако днес погледнеш родословието на Исус, дадено в Евангелието на Матей, ще кажеш: „Родословието на Исус? Това е безсмислица! Това е родословието на Йосиф, а не на Исус. Няма никаква роднинска връзка между Исус и Йосиф“. Когато гледаш Библията сега, познанията ти за нея са различни, което означава, че твоята гледна точка се е променила и че имаш по-високо ниво на познание за нея от старши учени в областта на религията. Ако някой каже, че в това родословие има нещо, ти би отговорил: „Какво има в него? Хайде, обясни. Исус и Йосиф нямат роднинска връзка. Не знаеш ли това? Възможно ли е Исус да има родословие? Как може Исус да има предци? Как може

Той да е потомък на човек? Неговата плът е родена от Мария; Неговият дух е Божият дух, а не духът на човек. Исус е възлюбеният Син на Бог, така че може ли Той да има родословие? Докато е бил на земята, Той не е бил част от човечеството, така че как може да има родословие?“. Когато анализираш родословието и обясниш ясно скритата истина, споделяйки това, което си разбрал, този човек ще онемее. Някои хора ще се позоват на Библията и ще те попитат: „Исус е имал родословие. Твоят днешен Бог има ли родословие?“. Тогава ще им разкажеш за нещата, които знаеш, които са самата истина, и по този начин твоето познание ще даде резултати. Всъщност Исус не беше роднина на Йосиф, още по-малко на Авраам; Той просто беше роден в Израел. Бог обаче не е израилтянин или потомък на израилтяните. Това, че беше роден в Израел, не означава непременно, че е Бог само на израилтяните. Той извърши делото на въплъщението само заради Своето дело. Бог е Бог на цялото творение във вселената. Той просто извърши един етап от делото Си първо в Израел, след което започна да работи сред езическите народи. Хората обаче смятат Исус за Бог на израилтяните и освен това Го поставят сред тях и сред потомците на Давид. В Библията се казва, че в края на дните името на Йехова ще се прослави сред езическите народи, което означава, че Бог ще работи сред езическите народи през последните дни. Това, че Бог се е въплътил в Юдея, не означава, че Той обича само евреите. Това стана само защото Неговото дело го изискваше; то не означава, че Бог е можел да се въплъти само в Израел (защото израилтяните са били Негов избран народ). Не се ли намират Божии избраници и сред езическите народи? След като Исус завърши Своето дело в Юдея, това дело се разпространи и сред езическите народи. (Израилтяните наричаха всички народи с изключение на Израел „езически народи“.) В действителност сред тези езически народи също имаше Божии избраници; просто по онова време там все още не се работеше. Хората наблягат толкова много на Израел, защото първите два етапа на делото се състояха в Израел, докато сред езическите народи не се извършваше никакво дело. Делото сред езическите народи започва едва днес и затова на хората им е толкова трудно да го приемат. Ако можеш ясно да разбереш всичко това, ако си способен да го усвоиш и да го разглеждаш правилно, тогава ще имаш правилно познание за Бог днес и в миналото и това ново познание ще бъде по-висше от познанието за Бог, притежавано от всички светии в историята. Ако ти преживяваш днешното дело и чуваш Божиите слова, които Той изрича днес, но нямаш познание за Божията цялост, а твоят стремеж си остава такъв, какъвто е бил винаги, и не се заменя с нищо ново — особено ако преживяваш цялото това дело на завоюването и в крайна сметка в теб не може да се види никаква промяна, тогава твоята вяра не е ли като вярата на хората, които търсят само хляб, за да се заситят? В такъв случай делото на завоюването няма да има никакъв ефект върху теб. Тогава няма ли да станеш един от тези, които трябва да бъдат пропъдени?

Когато цялото дело на завоюването стигне до своя завършек, е наложително всички вие да разберете, че Бог не е само Бог на израилтяните, но и на цялото творение. Той създаде цялото човечество, не само израилтяните. Ако казваш, че Бог е Бог само на израилтяните или че е невъзможно Бог да се въплъти в който и да е народ извън Израел, то ти все още не си придобил никакво познание по време на делото на завоюването и не признаваш дори в най-малка степен, че Бог е твой Бог; само признаваш, че Бог се е преместил от Израел в Китай и е принуден да бъде твой Бог. Ако още виждаш нещата по този начин, значи Моето дело е било безплодно в теб и ти не си разбрал нищо от това, което съм казал. Ако накрая напишеш още едно родословие за Мен, както направи Матей, и Ми намериш подходящ праотец, като при това откриеш и Моя истински предшественик — така че Бог да има две родословия за двете Си въплъщения — няма ли това да е най-голямата шега на света? Няма ли ти — един „добронамерен човек“, който Ми намери родословие — да се превърнеш в човек, който разделя Бог? Способен ли си да поемеш бремето на този грях? След цялото това дело на завоюването, ако все още не вярваш, че Бог е Бог на цялото творение, ако все още смяташ, че Бог е Бог само на израилтяните, не си ли човек, който открито се противопоставя на Бог? Целта на твоето завоюване днес е да те накарам да признаеш, че Бог е твой Бог, а също и Богът на другите, и най-важното — Той е Богът на всички, които Го обичат, и Богът на цялото творение. Той е Богът на израилтяните и Богът на народа на Египет. Той е Богът на британците и на американците. Той е Богът не само на Адам и Ева, но и Богът на всичките им потомци. Той е Богът на всичко на небето и на всичко на земята. Всички семейства, независимо дали са израилтяни или езичници, са в ръцете на един Бог. Той не само работи в Израел в продължение на няколко хиляди години и някога се роди в Юдея, но днес слиза в Китай — мястото, където се е свил големият червен змей. Ако това, че се е родил в Юдея, Го прави Цар на юдеите, тогава нима това, че днес е слязъл сред всички вас, не Го прави Бог на всички вас? Той поведе израилтяните и беше роден в Юдея, но също така е бил роден и в езическа земя. Не е ли цялото Му дело извършено за цялото човечество, което Той създаде? Нима Той обича израилтяните стократно повече и ненавижда езичниците хилядократно повече? Това не е ли само ваша представа? Не става дума за това, че Бог никога не е бил ваш Бог, а по-скоро за това, че вие не Го признавате; не става дума за това, че Бог не желае да бъде ваш Бог, а за това, че вие Го отхвърляте. Кое от сътворените същества не е в ръцете на Всемогъщия? Целта на вашето днешно завоюване не е ли да бъдете накарани да признаете, че Бог не е някой друг, а вашият Бог? Ако все още продължавате да твърдите, че Бог е Бог само на израилтяните, както и да твърдите, че домът Давидов в Израел е началото на родословието на Бог и че никой друг народ освен Израел не е способен да „произведе“ Бог, а още по-малко някое езическо семейство е способно лично да приеме делото на Йехова — ако

все още мислите по този начин, това не ви ли прави упорити противници? Не се съсредоточавайте винаги върху Израел. Днес Бог е тук, сред вас. И не гледай постоянно към небето. Престани да копнееш за твоя Бог на небето! Бог е дошъл сред вас, така че как може да бъде на небето? Ти не си вярвал в Бог от много дълго време, но имаш много представи за Него, толкова много, че не смееш и за миг да си помислиш, че Богът на израилтяните може да благоволи да ви удостои със Своето присъствие. Още по-малко се осмелявате да помислите как бихте могли да видите Бог да се появява лично, като се има предвид колко непоносимо мръсни сте. Не сте се и замисляли как Бог би могъл лично да слезе в една езическа земя. Той трябва да слезе на планината Синай или на Елеонския хълм и да се яви на израилтяните. Не са ли всички езичници (т.е. хората извън Израел) обект на Неговата омраза? Как би могъл Той лично да работи сред тях? Всичко това са дълбоко вкоренени представи, които сте развивали в продължение на много години. Целта на това да бъдете завоювани днес е да бъдат разбити тези ваши представи. Така ще видите личното появяване на Бог сред вас — не на планината Синай или на Елеонския хълм, а сред хора, които Той никога преди не е водил. След като Бог извърши двата етапа на Своето дело в Израел, както израилтяните, така и всички езичници заживяха трайно с мисълта, че макар да е вярно, че Бог е създал всички неща, Той желае да бъде Бог само на израилтяните, но не и на езичниците. Израилтяните вярват в следното: Бог може да бъде само наш Бог, а не Бог на вас, езичниците, и тъй като вие не се страхувате от Йехова, Той — нашият Бог — ви мрази. Евреите вярват и в следното: Господ Исус прие нашия образ — образа на евреите — и е Бог, който носи белега на еврейския народ. Бог работи сред нас. Божият образ и нашият образ са подобни; нашият образ е близък до Божия. Господ Исус е Цар на нас, евреите; езичниците нямат право да получат такова велико спасение. Господ Исус е жертвоприношение за нас, евреите. Израилтяните и еврейският народ са формирали всички тези представи само върху основата на два етапа от делото. Те високомерно твърдят, че Бог е само техни, като не допускат, че Бог е и Бог на езичниците. По този начин Бог е просто една празнина в сърцата на езичниците. Това е така, защото всички повярваха, че Бог не иска да бъде Бог на езичниците и че обича само израилтяните — Неговия избран народ — и еврейския народ, особено учениците, които Го последваха. Не знаете ли, че делото, което извършиха Йехова и Исус, е за оцеляването на цялото човечество? Признаваш ли сега, че Бог е Бог на всички вас, родени извън Израел? Бог не е ли точно тук сред вас днес? Това не може да е сън, нали? Не приемате ли тази реалност? Нито смееете да повярвате, нито да помислите за това. Независимо от начина, по който го разбирате, не е ли Бог точно тук сред вас? Още ли се страхувате да повярвате на тези думи? От този ден нататък всички завоювани хора и всички, които искат да бъдат последователи

на Бог, не са ли Божии избраници? Не сте ли всички вие, които сте последователи днес, избраният народ извън Израел? Не е ли вашето положение същото като на израилтяните? Не трябва ли да приемете всичко това? Не е ли това целта на делото на вашето завоюване? Тъй като можете да виждате Бог, Той ще бъде вашият Бог завинаги, от самото начало и в бъдещето. Той няма да ви изостави, стига всички да сте готови да Го следвате и да бъдете Негови верни и покорни създания.

Независимо от това колко много хората се стремят да обичат Бог, те обикновено са били покорни, като са Го следвали до днес. Едва накрая, когато този етап от делото приключи, те ще се покаят напълно. Тогава хората наистина ще бъдат завоювани. Сега те са само в процес на завоюване. В мига, в който делото завърши, те ще бъдат напълно завоювани, но сега това не е така! Дори всички да са убедени, това не означава, че са напълно завоювани. Това е така, защото в момента хората виждат само думи, а не действителни събития, и остават несигурни, колкото и дълбоко да вярват. Ето защо едва с последното действително събитие — превръщането на думите в реалност — хората ще бъдат напълно завоювани. Точно сега тези хора са завоювани, защото чуват много тайни, които никога преди не са чували. Но вътре в себе си те всички още наблюдават внимателно и чакат действителни събития, които да им позволят да видят как всяко Божие слово се осъществява. Само тогава те ще бъдат напълно убедени. Едва когато накрая всички видят тези осъществени реални събития и тези реалности ги накарат да се почувстват сигурни, те ще покажат убеденост в сърцата, речта и очите си и ще бъдат напълно сигурни дълбоко в душите си. Такава е природата на човека: трябва да видите как всички думи се сбъдват, да видите как се случват някои действителни събития и как някои хора се сблъскват с бедствия, и тогава дълбоко в себе си ще бъдете напълно убедени. Подобно на юдеите, вие прекалено много искате да виждате знамения и чудеса. И все пак непрекъснато пропускайте да видите, че има знамения и чудеса и че се случват реалности, които имат за цел да отворят широко очите ви. Независимо дали става дума за някой, който слиза от небето, или за облачен стълб, който ви говори, за екзорсизъм, извършван от Мен върху някой от вас, или за Моя глас, който отеква като гръмотевица сред вас, вие винаги сте искали и винаги ще искате да видите подобно събитие. Може да се каже, че когато вярвате в Бог, най-голямото ви желание е да видите как Бог идва и лично ви показва знамение. Тогава ще бъдете доволни. За да ви завоювам, трябва да извърша работа, подобна на създаването на небето и земята, и освен това да ви покажа някакво знамение. Тогава вашите сърца ще бъдат напълно завоювани.

НЕРАЗКРИТАТА ИСТИНА ЗА ДЕЛОТО НА ЗАВОЮВАНЕТО (4)

Какво означава да бъдеш усъвършенстван? Какво означава да бъдеш завоюван? Какви критерии трябва да бъдат изпълнени, за да може хората да бъдат завоювани? И какви критерии трябва да бъдат изпълнени, за да бъдат те усъвършенствани? И завоюването, и усъвършенстването имат за цел да направят човека пълноценен, така че той да може да се върне към първоначалното си подобие и да бъде освободен от своя покварен сатанински нрав и влиянието на Сатана. Това завоюване настъпва в началото на процеса на обработване на човека; всъщност то е първата стъпка от това дело. Усъвършенстването е втората стъпка и това е завършекът на делото. Всяко човешко същество трябва да премине през този процес на завоюване. В противен случай хората не биха могли да познаят Бог и не биха знаели, че Той съществува, т.е. за тях би било невъзможно да признаят Бог. И ако хората не признават Бог, за тях също е невъзможно да бъдат направени пълноценни от Него, защото ти не отговаряш на критериите за това. Ако дори не признаваш Бог, как можеш да Го познаеш? Как можеш да се стремиш към Него? Ти няма да можеш и да свидетелстваш за Бог, а още по-малко ще имаш вяра, която да Го удовлетвори. Така че всеки, който иска да стане пълноценен, трябва да направи първата стъпка и да изпита върху себе си делото на завоюването. Това е първото условие. Но както завоюването, така и усъвършенстването имат за цел да обработват хората и да ги променят; всяка от тези две стъпки е част от работата по управлението на човека. И двете стъпки са необходими, за да стане човек цялостен, като нито една от тях не може да бъде пренебрегната. Вярно е, че „да бъдеш завоюван“ не звучи много приятно, но в действителност процесът на завоюване на някой човек е процес, който го променя. След като бъдеш завоюван, твоят покварен нрав може да не е напълно изкоренен, но ти ще имаш съзнанието за него. Чрез делото на завоюването ще опознаеш своята низка човешка природа, а също и голяма част от собственото си неподчинение. Въпреки че няма да можеш да се откажеш от тези неща или да ги промениш в рамките на краткия период от делото на завоюването, ти ще ги опознаеш и това ще постави основата на твоето съвършенство. По този начин завоюването и усъвършенстването се извършват с цел да се променят хората, да се избавят от своя покварен сатанински нрав, така че да могат да се отдадат изцяло на Бог. Завоюването е само първата стъпка в промяната на човешкия нрав, както и първата стъпка в пълното отдаване на хората на Бог, и тя стои по-долу от стъпката на усъвършенстването. Житейският нрав на завоювания човек се променя много по-малко от този на усъвършенствания. Да бъдеш завоюван и да бъдеш усъвършенстван са две концептуално различни неща, защото са различни фази на работа и защото поставят пред хората различни стандарти; завоюването

поставя пред хората по-ниски стандарти, а усъвършенстването — по-високи. Усъвършенстваните са праведници — хора, които са станали святи; те са кристализация на делото на управлението на човечеството, т.е. крайни продукти. Въпреки че не са съвършени хора, те са хора, които се стремят да водят смислен живот. В същото време завоюваните признават съществуването на Бог само на думи; те признават, че Бог се е въплътил, че Словото се е явило в плът и че Бог е дошъл на земята, за да извърши делото на съда и наказанието. Те също така признават, че Божият съд и наказание, както и Божието поразяване и облагородяване, са полезни за човека. Те едва наскоро започнаха да придобиват човешки вид. Имат някои прозрения за живота, но въпреки това той остава неясен за тях. Иначе казано, те едва сега започват да притежават човешка природа. Такива са последиците от това да бъдеш завоюван. Когато хората тръгнат по пътя към съвършенството, промяната на стария им нрав става възможна. Освен това животът им продължава да се развива и те постепенно навлизат все по-дълбоко в истината. Вече са способни да изпитват отвращение от света и от всички онези, които не се стремят към истината. Особено се отвращават от себе си, но въпреки това много добре се познават. Готови са да живеят според истината и си поставят за цел да я преследват. Те не желаят да живеят в рамките на мислите, породени от собствения им мозък, и изпитват омраза към човешкото самодоволство, надменност и самонадеяност. Те говорят със силно чувство за благоприличие, подхождат към нещата с проникателност и мъдрост и са верни и послушни пред Бог. Ако бъдат подложени на порицание и съд, те не само не стават пасивни или слаби, но са благодарни за това порицание и съд от Бог. Вярват, че не могат да минат без Божието порицание и съд, че това ги защитава. Те не се стремят към вяра, която дава мир и радост, и към търсене на хляб за засищане на глада. Не се стремят и към мимолетни плътски удоволствия. Ето какво се случва с тези, които са усъвършенствани. След като хората бъдат завоювани, те признават, че има Бог, но това признание се проявява в тях по ограничен брой начини. Какво всъщност означава Словото да се яви в плът? Какво означава въплъщение? Какво е направил въплътеният Бог? Каква е целта и значимостта на Неговото дело? След като си преживял толкова много от Неговото дело, след като си преживял Неговите дела в плът, какво си спечелил? Едва след като разбереш всички тези неща, ти ще бъдеш човек, който е завоюван. Ако само казваш, че признаваш, че има Бог, но не изоставяш това, което трябва да изоставиш, и не успяваш да се отречеш от плътските удоволствия, от които трябва да се отречеш, а вместо това продължаваш да жадуваш за плътски удобства, както винаги, и ако не можеш да се освободиш от предразсъдъците към братята и сестрите и не влагаш нищо от себе си в извършването на много прости практики, това доказва, че все още не си завоюван. В такъв случай, дори да има много неща, които си разбрал, всичко ще бъде напразно. Завоюваните са хора, които са постигнали някои първоначални

промени и първоначално навлизане. Преживяването на Божия съд и наказание дава на хората първоначални знания за Бог и първоначално разбиране за истината. Може да не си способен да навлезеш напълно в реалността на подълбоките, по-подробните истини, но в реалния си живот умееш да прилагаш на практика много елементарни истини, като например тези, свързани с твоите плътски удоволствия или личното ти положение. Всичко това е ефектът, който се постига в хората по време на процеса на завоюване. При завоюваните могат да се наблюдават и промени в нрава; например начинът, по който се обличат и представят, и начинът им на живот — всичко това може да се промени. Променя се гледната им точка за вярата в Бог, те са наясно какви цели преследват и имат по-високи стремежи. По време на делото на завоюването настъпват и съответните промени в техния житейски нрав. Има промени, но те са повърхностни, предварителни и далеч по-незначителни от промените в нрава и преследваните цели на онези, които са били усъвършенствани. Ако в хода на завоюването нравът на човека изобщо не се промени и той не придобие никаква истина, тогава този човек е боклук и е напълно безполезен! Хората, които не са били завоювани, не могат да бъдат усъвършенствани! Ако човек се стреми само да бъде завоюван, той не може да стане изцяло пълноценен, дори ако неговият нрав претърпи определени промени по време на делото на завоюването. Такъв човек ще загуби и първоначалните истини, които е придобил. Съществува огромна разлика между промяната в нрава на тези, които са завоювани, и тези, които са усъвършенствани. Но да бъдеш завоюван е първата стъпка към промяната, това е основата. Липсата на тази първоначална промяна е доказателство, че човек всъщност изобщо не познава Бог, тъй като това познание идва от съда, а този съд е основна част от делото на завоюването. Затова всички, които са усъвършенствани, трябва първо да бъдат завоювани; в противен случай няма как да бъдат усъвършенствани.

Казваш, че признаваш въплътения Бог и че признаваш явяването на Словото в плът, но въпреки това правиш някои неща зад гърба Му, неща, които противоречат на това, което Той иска, и в сърцето си не се ужасяваш от Него. Това признаване на Бог ли е? Ти признаваш това, което Той казва, но не практикуваш това, което можеш, нито се придържаш към Неговия път. Това признаване на Бог ли е? И въпреки че Го признаваш, в сърцето ти има предпазливост към Него, а не страх. Ако си видял и признал Неговото дело и знаеш, че Той е Бог, но въпреки това оставаш безразличен и напълно непроменен, значи си от хората, които все още не са завоювани. Тези, които са завоювани, трябва да направят всичко, което е по силите им, и въпреки че нямат способността да навлязат в по-висшите истини — а тези истини може да са отвъд техните възможности — такива хора в сърцата си желаят да постигнат това. Именно защото има ограничения за това, което могат да приемат, има предели и ограничения за това, което могат да практикуват. Но те поне трябва да направят всичко, което е по силите им, и ако ти можеш да го

постигнеш, това е на практика, което се получава благодарение на делото на завоюването. Ако кажеш, да речем, следното: „Като се има предвид, че Той може да изрече толкова много думи, колкото човекът не може, ако Той не е Бог, тогава кой е?“, такова мислене не означава, че признаваш Бог. Ако признаваш Бог, трябва да го докажеш със своите действия. Ако ръководиш църква, но не практикуваш праведност, ако жадуваш за пари и богатство и редовно си присвояваш средствата на църквата, това признаване ли е, че има Бог? Бог е всемогъщ и е достоен за страх. Как може да не се страхуваш, ако наистина признаваш, че има Бог? Ако си способен да извършиш такива подли деяния, тогава наистина ли Го признаваш? В Бог ли вярваш наистина? Това, в което вярваш, е един неясен Бог, затова не се страхуваш! Всички, които наистина признават и познават Бог, се боят от Него и не смеят да направят нищо, с което да Му се противопоставят или което накърнява съвестта им; те особено се страхуват да направят нещо, за което знаят, че е против Божията воля. Само това може да се счита за признаване на съществуването на Бог. Какво трябва да направиш, когато твоите родители се опитват да ти попречат да вярваш в Бог? Как трябва да обичаш Бог, когато невярващият ти съпруг е добър с теб? И как да обичаш Бог, когато братята и сестрите те ненавиждат? Ако Го признаваш, то по тези въпроси ще действаш правилно и ще живееш в реалността. Ако не успееш да предприемеш конкретни действия, а само казваш, че признаваш съществуването на Бог, значи си просто един бърбивец! Казваш, че вярваш в Него и Го признаваш, но по какъв начин Го признаваш? По какъв начин вярваш в Него? Боиш ли се от Него в сърцето си? Страхуваш ли се от Него? Имаш ли дълбоко в сърцето си любов към Него? Когато си изпаднал в беда и нямаш на кого да се опреш, ти усещаш Божията прелест, но после забравяш за нея. Това не е любов към Бог и не е вяра в Бог! Какво в крайна сметка желае Бог да постигне човекът? Всички състояния, които споменах, като например чувството, че си много впечатлен от собствената си значимост, усещането, че бързо възприемаш и разбираш нови неща, това че контролираш другите, гледаш на хората отвисоко, съдиш ги по външния им вид, тормозиш простодушните, копнееш за църковни пари и т.н. — само когато целият този покварен сатанински нрав бъде частично отстранен от теб, твоето завоюване ще се прояви.

Делото на завоюването, което е извършено с вас, хората, е от огромно значение: от една страна, целта на това дело е да усъвършенства група хора, т.е. да ги усъвършенства, за да станат група от победители — като първата група хора, които са станали пълноценни, т.е. първите плодове. От друга страна, неговата цел е да се позволи на сътворените същества да се радват на Божията любов, да получат Божието пълно и най-велико спасение, да се позволи на човека да се радва не само на милост и любяща доброта, но, което е по-важно, на наказание и съд. От сътворението на света досега всичко, което Бог е направил в Своето дело,

е любов, без никаква омраза към човека. Дори наказанието и съдът, които си видял, също са любов, по-истинска и по-реална любов, любов, която води хората по правилния път на човешкия живот. Една друга цел на делото е да бъде дадено свидетелство пред Сатана. И освен всичко друго, то трябва да положи основите за разпространение на бъдещата евангелска работа. Цялата работа, която Бог е извършил, е с цел да насочи хората по правилния път на човешкия живот, така че те да могат да живеят като нормални хора, защото хората не знаят как да живеят и без това ръководство ти ще живееш само празен живот; животът ти ще бъде лишен от стойност и смисъл и ти ще бъдеш напълно неспособен да бъдеш нормален човек. Това е огромното значение на завоюването на човека. Всички вие сте потомци на Моав; когато делото на завоюването се извърши във вас, това ще бъде велико спасение. Всички вие живеете в земя на грях и разврат и всички сте развратни и грешни. Днес вие не просто можете да гледате към Бог, но, което е по-важно, вие сте получили порицание и съд, получили сте едно наистина дълбоко спасение, което означава, че сте получили най-голямата Божия любов. Във всичко, което прави, Бог наистина ви обича. Той няма лоши намерения. Именно заради вашите грехове Той ви съди, така че да проверите себе си и да получите това огромно спасение. Всичко това се прави с цел човекът да стане пълноценен. От началото до края Бог прави всичко възможно, за да спаси човека, и не желае да унищожи напълно хората, които е създал със собствените Си ръце. Днес Той е дошъл сред вас, за да работи: не е ли това още по-голямо спасение? Ако Той ви мразеше, щеше ли да продължи да върши работа от такъв мащаб, за да ви води лично? Защо Той трябва да страда така? Бог не ви мрази и няма лоши намерения към вас. Трябва да знаете, че Божията любов е най-истинската любов. Само защото хората са непокорни, Той трябва да ги спаси чрез съд; без този съд спасяването им щеше да бъде невъзможно. Тъй като не знаете и дори нямате представа как да живеете, и тъй като живеете на тази развратна и греховна земя и самите вие сте развратни и нечестиви дяволи, Той не може да понесе да ви остави да станете още по-извратени, не може да понесе да ви види да живеете в тази мръсна земя, както сега, тъпкани от Сатана на воля, и не може да понесе да ви остави да изпаднете в Хадес. Той иска само да спечели тази група хора и да ви спаси напълно. Това е основната цел на извършването на делото на вашето завоюване — то е само за спасение. Ако не можеш да видиш, че всичко, което се прави с теб, е любов и спасение, ако смяташ, че това е просто метод, начин за измъчване на човека и нещо, което не заслужава доверие, тогава върни се в своя свят да страдаш от болка и лишения! Ако искаш да бъдеш в този поток и да се радваш на този съд и на това огромно спасение, да се радваш на всички тези благословии — благословии, които не могат да бъдат намерени никъде в човешкия свят — и да се радваш на тази любов, тогава бъди добър: остана в този поток, за да приемеш делото на завоюването и да станеш съвършен. Днес ти може

да изпиташ малко болка и облагородяване заради Божия съд, но тази болка има стойност и смисъл. Макар че хората са облагородени и безмилостно изложени на Божието наказание и съд — целта е да ги накаже за греховете им, да накаже плътта им — никое от тези дела няма за цел да осъди тяхната плът на унищожение. Тежките разкрития чрез думите са с цел да те насочат към правилния път. Вие лично сте преживели толкова много от това дело и очевидно то не ви е отвело по пътя на злото! Всичко това има за цел да те накара да изживееш своята нормална човешка природа и за нея всичко това е постижимо. Всяка стъпка от Божието дело се определя от твоите нужди, от твоите слабости и твоя реален ръст и върху теб не се поставя непоносимо бреме. Днес това не ти е ясно и ти се струва, че съм строг към теб, и наистина винаги вярваш, че причината, поради която те порицавам, съдя и упреквам всеки ден, е, че те мразя. Но въпреки че това, което понасяш, е порицание и съд, то всъщност е любов към теб и е най-голямата защита. Ако не можеш да разбереш по-дълбокия смисъл на това дело, за теб ще бъде невъзможно да продължиш да го преживяваш. Това спасение трябва да ти донесе утеха. Не отказвай да се вразумиш. След като си стигнал дотук, значението на делото на завоюването би трябвало да ти е ясно и вече не бива да имаш различни мнения за него!

ПРАКТИКА (6)

Днес постигането на разума, който притежаваше Петър, няма значение — много хора не могат да постигнат дори разума, който притежаваше Павел. Те дори нямат самосъзнанието на Павел. Въпреки че Павел бе поразен от Господ, защото преследваше Господ Исус, по-късно той имаше решимостта да работи и да страда за Господ. Исус му даде болест, а по-късно Павел продължи да страда от тази болест, след като започна да работи. Защо той каза, че има трън в плътта си? Всъщност трънът беше болест — и за Павел тя бе фатална слабост. Без значение колко голямо дело извърши или колко голяма бе решимостта му да страда, той не можеше да се отърве от този трън. И все пак Павел имаше много повече качество от днешните хора, а освен това имаше самосъзнание и притежаваше повече разум от вас. След като Павел бе поразен от Исус, той престана да преследва учениците на Исус и започна да проповядва и да страда за Исус. А какво го вдъхнови да понася страданията? Павел вярваше, че след като бе видял великата светлина, трябва да свидетелства за Господ Исус, не трябва повече да преследва учениците на Исус и не трябва повече да се противопоставя на Божието дело. Павел бе една от високопоставените фигури в религията. Той знаеше много и бе надарен, гледаше отвисоко на обикновените хора и имаше по-силна личност от повечето. Но след като „великата светлина“ го озари, той бе способен да работи за Господ

Исус, да вземе решение да страда за Бог и да принесе себе си в жертва на Бог, което доказва, че притежава разум. По времето, когато преследваше и арестуваше учениците на Исус, Исус му се яви и каза: „Павле, защо Ме гониш?“. Павел веднага падна на земята и каза: „Кой си Ти, Господи?“. Глас от небето каза: „Аз съм Исус, когото ти преследваш“. Изведнъж Павел се събуди и едва тогава разбра, че Исус е Христос, че Той е Бог. „Трябва да се покоря. Бог ми даде тази благодат — аз Го преследвах по този начин, но Той не ме порази, нито ме прокле. Трябва да страдам за Него“. Павел осъзна, че бе преследвал Господ Исус Христос и сега убива учениците Му, че Бог не го бе проклет, а го бе озарил със светлината. Това го вдъхнови и той каза: „Макар и да не видях лицето Му, чух гласа Му и видях голямата Му светлина. Едва сега наистина виждам, че Бог наистина ме обича и че Господ Исус Христос наистина е Бог, Който се смилява над човека и прощава греховете му за вечността. Наистина виждам, че съм грешник“. Макар че впоследствие Бог използва дарбите на Павел, за да работи, забравете това за момент. Решителността му по онова време, нормалния му човешки разум и самосъзнанието му — вие не можете да постигнете тези неща. Днес вие не сте ли получили много светлина? Нима много хора не прозряха, че Божият нрав е нрав на величие, гняв, правосъдие и порицание? Проклятията, изпитанията и облагородяването са сполетявали хората много пъти — и какво научиха? Какво спечели от това, че си бил подложен на дисциплиниране и справяне? Тежки думи, поразяване и правосъдие са те сполетявали много пъти, но ти не им обръщаше внимание. Не притежаваш дори малкото разум, който притежаваше Павел — не си ли изключително изостанал? Имаше и много неща, които Павел не виждаше ясно. Знаеше само, че светлината го бе озарила, но не знаеше, че бе поразен; той лично вярваше, че след като светлината го бе озарила, трябва да отдаде всичко от себе си за Бог, да страда за Бог, да направи всичко, за да проправи път на Господ Исус Христос и да спечели повече грешници, които да бъдат изкупени от Господ. Това беше неговата решимост и единствената цел на делото му — но когато работеше, болестта все още не го напускаше, чак до смъртта му. Павел работи повече от двадесет години. Той страда много, преживя много гонения и много страдания, макар че, разбира се, те бяха много по-малки от изпитанията на Петър. Колко жалко е, ако не притежавате дори разума на Павел? При това положение как Бог би могъл да се впусне в извършването на още по-голямо дело във вас?

Когато разпространяваше евангелието, Павел бе подложен на големи мъчения. Делото, което вършеше, неговата решителност, вярата, верността, любовта, търпението и смирението му по онова време, както и много други външни неща, които изживяваше, бяха по-висши от тези на хората днес. Във вас, ако трябва да се изразя по-строго, няма нормален разум; вие дори не притежавате никаква съвест или човешка природа. Толкова много ви липсва! Затова през

повечето време в това, което живеете, не се открива нормален разум и никакъв признак на самосъзнание. Въпреки че по онова време Павел страдаше от телесна болест, той продължаваше да се моли и да търси: „Каква е тази болест наистина? Извърших цялото това дело за Господ, защо тази болест не ме напуска? Възможно ли е Господ Исус да ме изпитва? Дали Той ме порази? Ако ме беше поразил, тогава щях да умра и нямаше да съм способен да върша цялото това дело за Него, нито пък щях да получа толкова много светлина. Той също така осъзна моята решителност“. Павел винаги чувстваше, че тази болест бе Божието изпитание, че тя каляваше вярата и силата на волята му — така я виждаше Павел. В действителност болестта му беше последствие, останало от времето, когато Господ Исус го порази. Тя го постави под емоционален натиск и обузда бунтарството му. Ако се окажете в положението на Павел, какво бихте направили? Може ли вашата решителност и способност да страдате да се сравняват с тези на Павел? Ако днес върху вас се стовари някаква болест или преминете през голямо изпитание и ви се наложи да страдате, кой знае какви щяхте да бъдете. Ако сте затворени в клетка за птици и постоянно ви осигуряват, всичко ще бъде наред. В противен случай бихте били като вълци, лишени от всякаква човешка природа. Така че когато страдате от малко ограничения или трудности, това е добре за вас; ако бяхте освободени от тях, щяхте да бъдете съсипани и как тогава щяхте да бъдете защитени? Днес вие получавате защита, защото сте порицани, съдени и прокълнати. Защитата ви се дължи на това, че сте изстрадали много. Ако не беше така, отдавна щяхте да сте изпаднали в греховност. Това не прави по-трудни нещата за вас умишлено — човешката природа е трудна за промяна и трябва да е така, за да бъде променен човешкия нрав. Днес вие дори не притежавате съвестта или разума, които притежаваше Павел, нито пък имате дори неговото самосъзнание. Винаги трябва да бъдете притискани, винаги трябва да бъдете порицавани и съдени, за да се събуди духът ви. Порицанието и правосъдието са това, което е най-добро за вашия живот. А когато е необходимо, трябва да има и порицание от фактите, които идват върху вас; само тогава ще се подчините напълно. Вашата природа е такава, че без порицание и проклятие не бихте искали да преклоните глава, не бихте искали да се покорите. Без фактите пред очите ви няма да има ефект. Вие сте твърде низки и безполезни по характер! Без порицание и правосъдие би било трудно да бъдете завоювани, а вашата неправедност и непокорство би било трудно да бъдат преодоляни. Старата ви природа е много дълбоко вкоренена. Ако бяхте поставени на трона, нямаше да знаете мястото си във вселената, а още по-малко накъде сте се запътили. Дори не знаете откъде сте дошли, така че как бихте могли да познаете Господа на творението? Без навременните порицания и проклетия на днешния ден вашият последен ден отдавна щеше да е настъпил. Да не говорим за вашата съдба — нима тя нямаше да бъде още по-непосредствено застрашена? Без това своевременно порицание

и правосъдие кой знае колко високомерни щяхте да станете или колко греховни щяхте да бъдете. Това порицание и правосъдие са ви довели до днешния ден и са запазили съществуването ви. Ако все още се „възпитавахте“ по същите методи като тези на вашия „баща“, кой знае в какъв свят щяхте да навлезете! Вие нямате абсолютно никаква способност да се контролирате и да разсъждавате върху себе си. За хора като вас, ако просто следвате и се подчинявате, без да предизвиквате каквато и да е прекъсвания или смущения, Моите цели ще бъдат постигнати. Не бихте ли да се справяли по-добре, като приемете порицанието и правосъдието на днешния ден? Какъв друг избор имате? Когато Павел видя Господ Исус да говори и да действа, той пак не повярва. По-късно, след като Господ Исус бе прикован на кръста и после възкръсна, той знаеше този факт, но въпреки това продължи да Го преследва и да се противопоставя. Това означава съзнателно съгрешаване и затова той бе поразен. В началото знаеше, че сред юдеите има Цар, който се нарича Исус, беше чувал за това. По-късно, когато изнасяше проповеди в храма и проповядваше по цялата земя, той тръгна срещу Исус, възгордян, отказвайки да се подчинява на когото и да било. Тези неща се превърнаха в огромна пречка за делото по онова време. Когато Исус работеше, Павел не гонеше и не арестуваше директно хората, но използваше проповеди и думи, за да съсипе делото на Исус. По-късно, след като Господ Исус Христос бе прикован на кръста, той започна да арестува учениците, като се втурваше от място на място и правеше всичко възможно, за да ги преследва. Едва след като „светлината“ го озари, той се събуди и изпита голямо съжаление. След като бе поразен, болестта никога не го напусна. Понякога усещаше, че страданието му се влошаваше и не можеше да стане от леглото. Мислеше си: „Какво се случва? Наистина ли бях поразен?“. Болестта никога не го напусна и именно заради нея той вършеше много работа. Може да се каже, че Исус даде тази болест на Павел заради неговата арогантност и своеволие; това бе наказание за Павел, но също така бе направено, за да се използват дарбите на Павел в Божието дело, така че Неговото дело да се разшири. Всъщност Божието намерение не беше да спаси Павел, а да го използва. Но нравът на Павел беше твърде надменен и своенравен и затова в него беше поставен „трън“. В крайна сметка, когато Павел завърши делото си, болестта вече не бе толкова голямо мъчение за него и когато делото му приключи, той можеше да каже думите: „Аз се подвизах в доброто войнстване, пътя свърших, вратата опазих; отсега нататък се пази за мене венецът на правдата“ — което той каза, защото не познаваше Божието дело. Сред вас има много хора като Павел, но ако наистина притежавате решимостта да следвате до края на пътя, няма да се отнеса лошо с вас. Тук няма да обсъждаме начините, по които Павел бе непокорен и се съпротивляваше; нека се придържаме към онази част от него, която бе положителна и похвална: той имаше съвест и след като веднъж получи „светлината“, бе способен да се посвети на Бог и да страда за Бог. Това беше силната му страна. Ако обаче

има хора, които смятат, че тъй като имаше силна страна, той бе човек, който бе благословен, ако смятат, че не беше задължително да бъде порицан, то това са думи на хора, лишени от разум.

Когато се молят и четат Божиите думи, много хора казват, че са готови да се покорят на Бог, но после се разпиляват в личния си живот и не мислят за това. Божиите думи се изричат отново и отново, разкривайки пласт след пласт, и едва след като се разкрие най-долният пласт на хората, те „намират покой“ и стават по-малко надменни и своенравни, по-малко непоносимо високомерни. С вашите състояния, каквито са днес, вие все пак трябва да бъдете безмилостно поразени и разобличени, и съдени най-изчерпателно, така че да нямате възможност да си поемете дъх. За вас е по-добре суровото порицание и правосъдие да не ви напускат, а осъждането и проклятията да не са далеч от вас, което ще ви позволи да видите, че ръката на Божиите управленски закони никога не се отдалечава от вас. Точно както в Епохата на закона, когато Аарон видя, че Йехова никога не го напуска (това, което той видя, бе постоянното ръководство и защита на Йехова; Божието ръководство, което вие виждате днес, е порицанието, проклятията и правосъдието), така и днес ръката на управленските закони на Йехова не ви напуска. Има обаче едно нещо, за което можете да се успокоите: независимо от това как се противопоставяте, бунтувате и осъждате, няма да има никаква вреда за вашата плът. Но ако има хора, които отидат твърде далеч в противопоставянето си и пречат на делото, това не е приемливо; има граница. Не прекъсвайте и не смущавайте живота на църквата и не прекъсвайте делото на Светия Дух. За останалото можеш да правиш, каквото си искаш. Ако казваш, че не искаш да се занимаваш с живота и искаш да се върнеш в света, тогава побързай да си тръгнеш! Можете да правите, каквото пожелаете, стига това да не пречи на Божието дело. Но има още нещо, което трябва да знаеш: накрая всички такива съзнателни грешници ще бъдат изпдени. Днес може и да не бъдеш укорен, но в края на краищата само част от хората ще могат да свидетелстват — а всички останали ще бъдат в опасност. Ако не желаеш да бъдеш в този поток, това е нормално. Към днешните хора се отнасям толерантно; не те ограничавам, стига да не се страхуваш от утрешното порицание. Но ако си в този поток, трябва да свидетелстваш и да бъдеш порицан. Ако искаш да се откажеш от него и да се върнеш в света, това е добре — никой не те спира! Но ако вършиш дело, което е разрушително и смущава Божието дело, това изобщо не може да ти бъде простено! Що се отнася до това, което очите ти виждат и ушите ти чуват за това кои хора са порицани и чии семейства са прокълнати — за всичко това има граници и предели. Светият Дух не прави нещата с лека ръка. Въз основа на греховете, които сте извършили, ако към вас се отнасят и ви вземат на сериозно според собствената ви неправедност, кой от вас би могъл да оцелее? Всички вие бихте претърпели бедствие и никой от вас не би свършил добре. И все пак днес към

много хора се подхожда с толерантност. Въпреки че вие съдите, бунтувате се и се противопоставяте, стига да не разрушавате, тогава ще ви посрещна с усмивка. Ако наистина се стремите към живота, тогава трябва да понесете малко порицание и трябва да изтърпите болката да се разделите с това, което обичате, за да отидете на операционната маса за операция; трябва да изтърпиш болката, както Петър прие изпитанията и страданията. Днес сте пред съдилището. В бъдеще трябва да отидете на „гилотината“, което ще се случи, когато се „пожертвате“.

По време на този последен етап от делото в последните дни може би вярваш, че Бог няма да унищожи плътта ти, и може да се каже, че може да не страдаш от никаква болест, въпреки че Му се противопоставяш и Го съдиш, но когато върху теб се стоварят строгите думи на Бог, когато се разкрие непокорството и съпротивата ти и твоите грозни лица, няма да можеш да се скриеш. Ще изпаднеш в паника и ще се объркаш. Днес трябва да имате малко съвест. Не играйте ролята на злите, които се противопоставят и бунтуват срещу Бог. Трябва да обърнеш гръб на своя стар прародител; това е духовният ръст, който трябва да имаш, и това е човешката природа, която трябва да притежаваш. Винаги си неспособен да оставиш настрана собствените си бъдещи перспективи или удоволствията на днешния ден. Бог казва: „Докато правите всичко възможно, за да Ме следвате и да се стремите към истината, Аз непременно ще ви доведе до съвършенство. След като бъдете доведени до съвършенство, ще имате прекрасно назначение — ще бъдете въведени в Моето царство, за да се радвате на благословения заедно с Мен“. На вас е обещано красиво назначение, но изискванията към вас никога не могат да бъдат намалени. Съществува и условие: независимо от това дали ще бъдете завоювани, или доведени до съвършенство, днес трябва да бъдете подложени на известно порицание и страдание; трябва да бъдете поразени и дисциплинирани; трябва да слушате думите Ми, да следвате пътя Ми и да изпълнявате Божиата воля — това трябва да правите вие, хората. Независимо от начина, по който се стремиш, ти трябва ясно да чуеш този път. Ако наистина имаш истински прозрения, тогава можеш да продължиш да следваш. Ако вярваш, че тук няма никакви перспективи или надежди, тогава можеш да си тръгнеш. Тези думи са ти ясно казани, но ако наистина искаш да си тръгнеш, това показва единствено, че нямаш ни най-малка съвест; това твоё действие е достатъчно, за да докаже, че си демон. Макар да казваш, че оставяш всичко на Божието ръководство, въз основа на своята плът и това, което преживяваш, ти все още живееш под властта на Сатана. Въпреки че Сатана също е в Божиите ръце, ти самият все още принадлежиш на Сатана и все още не си истински спасен от Бог, защото все още живееш под влиянието на Сатана. Как трябва да се стремиш, за да бъдеш спасен? Изборът е твой — ти трябва да избереш пътя, по който да поемеш. В крайна сметка, ако можеш да кажеш: „Нямам нищо по-добро, отплащам се на Божиата любов със съвестта си и трябва да имам малко човешка природа. Не мога да

постигна нищо по-голямо, нито пък качеството ми е толкова високо; разбирам не виденията и смисъла на Божието дело. Просто се отплащам за Божията любов, правя всичко, което Бог иска, и правя всичко, което мога. Изпълнявам правилно дълга си като Божие създание“, тогава ще се почувствам удовлетворен. Това е най-висшето свидетелство, на което си способен. Това е най-висшият стандарт, който се изисква от част от хората: да изпълняват дълга на Божие създание. Просто прави толкова, на колкото си способен; изискванията към теб не са твърде високи. Стига да правиш всичко, на което си способен, това е твоето свидетелство.

ПРАКТИКА (7)

Вашата човешка природа е твърде ограничена, начинът ви на живот е твърде низък и изроден, нямате човешка природа и ви липсва проникателност. Ето защо трябва да се снабдите с нещата на нормалната човешка природа. Да имате съвест, разум и проникателност; да знаете как да говорите и да гледате на нещата; да обръщате внимание на чистотата; да се държите като нормално човешко същество — всичко това са характеристики на познаването на нормалната човешка природа. Когато се държите подобаващо по отношение на тези неща, тогава се счита, че притежавате приемливо ниво на човешка природа. Трябва също така да се подготвите за духовния живот. Трябва да познавате цялото Божие дело на земята и да имате опит с Неговото слово. Трябва да знаеш как да се подчиняваш на Неговите разпореждания и как да изпълняваш задълженията на сътворено същество. Това са двата аспекта на това, в което трябва да навлезеш днес — да се въоръжиш за живота в човешка природа и да практикуваш за духовния живот. И двата са незаменими.

Някои хора са нелепи: те умеят само да се обличат с чертите на човешка природа. Във външния им вид не може да се открие грешка; нещата, които казват, и начинът им на изразяване са целесъобразни, а облеклото им е много достойно и подходящо. Вътрешно обаче са празни; само на пръв поглед изглежда, че притежават нормална човешка природа. Има и такива, които се съсредоточават само върху това какво да ядат, какво да обличат и какво да говорят. Има дори такива, които се фокусират изключително върху неща като метене на пода, оправяне на леглото и обща чистота. Те може да са добре обучени във всички тези неща, но ако ги помолиш да кажат нещо за познанията си за Божието дело в последните дни, за порицанието и правосъдието, за изпитанията и облагородяването, вероятно ще си проличи, че не знаят нищо. Може да ги попиташ: „Разбираш ли основното Божие дело на земята? По какво делото на възплътения Бог днес се различава от делото на Исус? От делото на Йехова? Те един Бог ли са? Дали Той е дошъл да сложи край на тази епоха, или да спаси човечеството?“. Такива хора обаче нямат

какво да кажат по тези въпроси. Някои се разкрасяват прекрасно, но повърхностно: сестрите се кичат красиво като цветя, а братята се обличат като принцове или богати млади баровци. Грижат се само за външните неща, като например какво ядат и носят; вътрешно те са окаяни и нямат ни най-малко познание за Бог. Какъв смисъл може да има в това? А има и такива, които са облечени като бедни просяци — те наистина приличат на източноазиатски роби! Наистина ли не разбирате това, което искам от вас? Беседвайте помежду си: какво всъщност спечелихте? Вярвали сте в Бог през всичките тези години, но това е всичко, което сте пожънали — не се ли смущавате? Не се ли срамувате? През всичките тези години сте вървели по истинския път, но днес духовният ви ръст е по-нисък от този на врабче! Погледнете младите дами сред вас, красиви като картини в дрехите и с грима си, които се сравняват една с друга — и какво сравнявате? Удоволствието си? Вашите изисквания? Мислите ли, че съм дошъл да набирам модели? Вие нямате срам! Къде е вашият живот? Това, което преследвате, не е ли само вашето екстравагантно желание? Мислиш си, че си толкова красив, но макар да си натруфен с най-различни одежди, не си ли в действителност един гърчещ се червей, роден на бунещето? Днес имаш щастието да се радваш на тези небесни благословения не заради красивото си лице, а защото Бог прави изключение, като те възпитава. Все още ли не ти е ясно откъде си дошъл? При споменаването на живота си затваряш устата и не казваш нищо, ням като статуя, но все още имаш наглостта да се кичиш! Все още си склонен да се пудриш и гласиш! Погледнете контетата сред вас, своеволните мъже, които по цял ден се шляят, нехайни, с безгрижно изражение на лицето. Така ли трябва да се държи човек? На какво обръща внимание всеки от вас, мъж или жена, по цял ден? Знаете ли от кого зависи да се изхранвате? Погледни дрехите си, погледни в ръцете си какво си пожънал, потъркай корема си — какво си спечелил от цената на кръвта и потта, която си платил през всичките тези години на вяра? Ти все още мислиш да ходиш на екскурзии, все още мислиш да разкрасяваш вонящата си плът — безполезни занимания! От теб се иска да бъдеш човек с нормална същност, но сега ти си не просто ненормален, ти си с отклонения. Как може такъв човек да има смелостта да се изправи пред Мен? С човешка природа като тази, с която демонстрираш прелестите си и изтъкваш плътта си, живеейки винаги в страстите на плътта — не си ли ти потомък на мръсни демони и зли духове? Няма да позволя на такъв мръсен демон да съществува дълго! И не си мисли, че не знам какво мислиш в сърцето си. Може да държиш похотта и плътта си под строг контрол, но как бих могъл да не знам какви мисли таиш в сърцето си? Как бих могъл да не знам всичко, което желаят очите ти? Нима вие, млади дами, не се разкрасявате, за да демонстрирате плътта си? Каква е ползата от мъжете за вас? Могат ли те наистина да ви спасят от морето на страданието? Що се отнася до контетата сред вас, всички вие се обличате, за да изглеждате джентълмени и изтъкнати, но не е ли

това хитрост, целяща да привлече вниманието към вашия блестящ външен вид? За кого правите това? Каква е ползата от жените за вас? Не са ли те източникът на вашия грях? Вие, мъже и жени, казах ви много слова, но вие изпълнихте само няколко от тях. Ушите ви не чуват, очите ви са помрачени, а сърцата ви са закоравели до такава степен, че в телата ви има само похот, вие сте в неин плен и не можете да избягате. Кой иска да се доближи до вас, червеи, вие, които се гърчите в мръсотия и кал? Не забравяйте, че не сте нищо повече от онези, които съм издигнал от купчината тор, че първоначално не сте притежавали нормална човешка природа. Това, което искам от вас, е нормалната човешка природа, която първоначално не притежавяхте, а не да парадирате с похотта си или да давате воля на своята изгнила плът, която бе тренирана от дявола толкова много години. Когато се обличате по този начин, не се ли страхувате, че ще се впримчите още по-дълбоко? Нима не знаете, че сте произлезли от греха? Нима не знаете, че телата ви са изпълнени с толкова много похот, че тя се просмуква дори от дрехите ви, разкривайки състоянията ви като непоносимо грозни и мръсни демони? Не е ли вярно, че знаете това по-ясно от всеки друг? Сърцата ви, очите ви, устните ви — не са ли всички те осквернени от мръсни демони? Не са ли тези части от вас мръсни? Мислиш ли, че щом не действаш, значи си най-свят? Мислиш ли, че обличането на красиви дрехи може да скрие мръсните ви души? Това няма да помогне! Съветвам ви да бъдете по-реалистични: не бъдете измамни и фалшиви и не парадирате. Вие демонстрирате похотта си един пред друг, но единственото, което ще получите в замяна, е вечно страдание и безмилостен укор! Каква е нуждата да си хвърляте погледи един на друг и да се отдавате на романтика? Това ли е мярката за вашата почтеност, степента на вашия морал? Отвращавам се от онези сред вас, които се занимават със зла медицина и магьосничество; отвращавам се от младите мъже и жени сред вас, които обичат собствената си плът. По-добре е да се въздържате, защото сега от вас се изисква да притежавате нормална човешка природа и не ви е позволено да излагате на показ похотта си — и все пак вие се възползвате от всяка възможност, защото плътта ви е твърде пищна, а похотта ви — твърде голяма!

На пръв поглед животът ти в човешка природа е подреден много добре, но нямаш какво да кажеш, когато те помолят да разкажеш за познанията ти за живота; и в това отношение си обеднял. Трябва да се въоръжиш с истината! Животът ти в човешка природа се промени към по-добро, а така също трябва да се промени и животът вътре в теб; промени мислите си, преобрази възгледите си за вярата в Бог, промени знанията и мисленето в себе си и промени познанието за Бог, каквото съществува в твоите представи. Като вземеш мерки чрез откровения и подхранване постепенно променяй знанията си за себе си, за човешкия живот и за вярата в Бог; направи разбирането си способно на чистота. По този начин мислите в човека се променят, променя се начинът, по който той вижда нещата, и се

променя умствената му нагласа. Само това може да се нарече промяна в житейския нрав. От теб не се иска да прекарваш целия си ден в четене на Божието слово или в пране на дрехи и чистене. Животът в нормална човешка природа трябва естествено да бъде поносим, като минимум. Освен това, когато се занимаваш с външни въпроси, все пак трябва да използваш някаква проникателност и разум; но най-важното е да си въоръжен с истината за живота. Когато се въоръжиш за живота, трябва да се съсредоточиш върху яденето и пиенето на Божието слово, трябва да можеш да говориш за познанието за Бог, за възгледите ти за човешкия живот и по-специално за познанието ти за делото, извършено от Бог през последните дни. Тъй като се стремиш към живот, трябва да се въоръжиш с тези неща. Когато ядеш и пиеш Божието слово, трябва да измерваш реалността на собственото си състояние спрямо тях. Тоест, когато в хода на реалния си опит откриеш недостатъците си, трябва да си способен да намериш пътя към практиката, да обърнеш гръб на неправилните си мотиви и представи. Ако винаги се стремиш към тези неща и изливаш сърцето си, за да ги постигнеш, тогава ще имаш път, който да следваш, няма да се чувстваш празен и така ще можеш да поддържаш нормално състояние. Само тогава ще бъдеш човек, който носи бreme в собствения си живот, който има вяра. Защо някои хора, след като прочетат Божието слово, не са в състояние да го приложат на практика? Дали не е защото не могат да схванат най-съществените неща? Дали не е, защото не приемат живота сериозно? Причината, поради която не могат да схванат най-важните неща и нямат път към практиката, е, че когато четат Божието слово, не са в състояние да свържат собствените си състояния с него, нито да овладеят собствените си състояния. Някои хора казват: „Чета Божието слово и съотнасям моето състояние към него и знам, че съм покварен и с лошо качество, но не съм способен да удовлетвори Божията воля“. Видял си само повърхността; има много истински неща, които не знаеш: как да оставиш настрана плътските наслади, как да оставиш настрана самодоволството, как да промениш себе си, как да навлезеш в тези неща, как да подобриш качеството си и от кой аспект да започнеш. Ти схващаш само няколко неща на повърхността и всичко, което знаеш, е, че наистина си много покварен. Когато се срещаш с братята и сестрите си, говориш за това колко си покварен и изглежда, че познаваш себе си и носиш голямо бreme за живота си. Всъщност поквареният ти нрав не се е променил, което доказва, че не си намерил пътя към практиката. Ако ръководиш църква, трябва да можеш да схващаш състоянията на братята и сестрите и да ги посочваш. Ще бъде ли достатъчно само да кажеш: „Вие, хората, сте непокорни и изостанали!“? Не, трябва да говориш конкретно за това как се проявяват тяхното непослушание и изостаналост. Трябва да говориш за техните непокорни състояния, тяхното непокорно поведение и техния сатанински нрав и трябва да говориш за тези неща по такъв начин, че те да бъдат напълно убедени в истинността на думите ти.

Използвай факти и примери, за да излагаш тезите си, и казвай как точно могат да се откъснат от непокорното поведение и посочвай пътя за практикуване — така се убеждават хората. Само тези, които правят това, са способни да водят другите; само те притежават истината реалност.

Сега сте получили много истини чрез общение и трябва да ги осмислиш. Трябва да си в състояние да направиш заключение колко много истини има във всички тях. След като знаеш и можеш сам да разграничиш няколкото аспекта на нормалната човешка природа, които човек трябва да притежава, основните аспекти на промените в живот нрава на човек, задълбочаването на виденията и погрешните средства за познание и изживяване, които хората са използвали през епохите — само тогава ще си на прав път. Религиозните хора се покланят на Библията, сякаш тя е Бог; в частност те разглеждат четирите евангелия от Новия завет, сякаш те са четири различни лица на Исус, и говорят за Троицата на Отца, Сина и Светия Дух. Всичко това е крайно нелепо и всички вие трябва да го прозрете; нещо повече, трябва да имате познания за същността на въплътения Бог и за делото на последните дни. Съществуват и онези стари методи на практикуване, онези заблуди и отклонения, свързани с практикуването — да живееш в духа, да си изпълнен със Светия Дух, да се примиряваш с всичко, което те сполетява, да се подчиняваш на хората с власт — това трябва да знаеш; трябва да знаеш как практикуваха хората преди и как трябва да практикуват хората днес. Що се отнася до това как ръководителите и работниците трябва да си сътрудничат в църквите; как да оставят настрана самодоволството и снизхождението; как братята и сестрите трябва да живеят един до друг; как да установяват нормални отношения с другите хора и с Бог; как да постигнат нормалност в човешкия живот; какво трябва да притежават хората в своя духовен живот; как трябва да ядат и пият Божието слово; кои от Божиите слова се отнасят до знанието, кои до виденията и кои от тях се отнасят до пътя към практиката — нима не е говорено за всичко това? Тези слова са отворени за всички, които се стремят към истината, и никой не е третиран с предимство. Днес вие трябва да развивате способността да живеете независимо, а не да разчитате на менталитет на зависимост. В бъдеще, когато няма кой да ви напътства, ти ще се сещаш за тези Мои слова. Във времена на скръб, когато не е възможно да се води църковен живот, когато братята и сестрите не могат да се срещат помежду си, повечето от тях живеят сами, в най-добрия случай могат да беседват само с хората в своите местни райони, именно в тези времена, като се има предвид сегашният ви духовен ръст, вие просто не можете да останете непоколебими. В условията на изпитания за мнозина е трудно да останат непоколебими. Само тези, които познават начина на живот и са въоръжени с достатъчно истина, са в състояние да продължат да напредват и постепенно да постигнат пречистване и трансформация. Преминаването през изпитания не е никак лесно; ако си мислиш, че ще преминеш през тях за няколко

кратки дни, това доказва колко опростено е мисленето ти! Мислиш си, че като разбереш много учения, ще можеш да останеш непоколебим, но това не е така! Ако не разпознаваш съществените неща в Божието слово, не си в състояние да схванеш решаващите характеристики на истината и нямаш път за практикуване, тогава, когато дойде време и нещо се случи с теб, ще се объркаш. Няма да можеш да устоиш на изкушението на Сатана, нито на настъпването на облагородяването. Ако в теб няма истина и ти липсват видения, тогава, когато дойде време, няма да можеш да спреш свиването си. Ще се откажеш от всякаква надежда и ще си кажеш: „Е, ако все пак ще умра, може и да бъда и порицан докрай! Дали ще е порицание, или ще ме пратят в огненото езеро, така да бъде — ще приема нещата такива, каквито са!“. Така беше и по времето на обслужващите: някои хора вярваха, че са обслужващи независимо от всичко, затова вече не се стремяха към живота. Пушеха и пиеха, угаждаха на плътта си и правеха, каквото им харесваше. Някои просто се върнаха в света, за да работят. Така е и с негостоприемната среда; ако не можеш да я преодолееш, като разхлабиш и най-малката хватка върху себе си, ще изоставиш всякаква надежда. Ако не можеш да победиш влиянието на Сатана, ще бъдеш пленен от него, преди да се усетиш, и отново ще бъдеш обречен на унищожение. Така че днес трябва да се въоръжиш с истината; трябва да можеш да живееш самостоятелно; и когато четеш Божието слово, трябва да можеш да търсиш пътя за практикуване. Ако нямаш водачи или работници, които да те поят и пасат, пак трябва да можеш да намериш пътя, който да следваш, да откриеш собствените си недостатъци, да намериш истините, с които трябва да се въоръжиш и да практикуваш. Би ли могъл Бог постоянно да придружава човека, след като е дошъл на земята? В рамките на своите представи някои хора вярват: „Боже, ако Ти не ни обработиш до определен момент, тогава Твоето дело не може да се счита за завършено, защото Сатана Те обвинява“. Казвам ти, че щом приключи с изричането на Моите слова, тогава Моето дело ще бъде успешно завършено. Щом няма да имам какво повече да кажа, тогава Моето дело ще бъде завършено. Краят на Моето дело ще бъде доказателство за поражението на Сатана и като такова може да се каже, че то е успешно завършено, без да има обвинения от страна на Сатана. Но ако до края на Моето дело все още няма промяна във вас, тогава хора като вас не могат да бъдат спасени и ще бъдат изпъдени. Аз няма да свърша повече работа, отколкото е необходимо. Няма да продължа делото Си на земята, докато не бъдете завоювани до известна степен и всички вие нямате ясно познание за всеки аспект на истината, а качеството ви не се е подобрило и не свидетелствате вътрешно и външно. Това би било невъзможно! Днес делото, което върша във вас, има за цел да ви доведе до нормална човешка природа; това е дело по въвеждането на нова епоха и воденето на човечеството в живота на новата епоха. Стъпка по стъпка това дело се извършва и развива сред вас, пряко: Аз ви обучавам лице в лице, хващам ви за

ръка, казвам ви всичко, което не разбирате, дарявам ви всичко, което ви липсва. Може да се каже, че за вас цялото това дело е вашият ресурс за живот, насочвайки ви и към нормална човешка природа; то е специално предназначено да осигури поддържане на живота на тази група хора през последните дни. За Мен цялото това дело има за цел да сложи край на старата епоха и да постави началото на нова; що се отнася до Сатана, Аз Се въплътих именно за да го победя. Работата, която върша сред вас сега, е вашата прехрана за днешния ден и навременното ви спасение, но през тези няколко кратки години ще ви кажа всички истини, целия начин на живот и дори делото на бъдещето; това ще бъде достатъчно, за да ви даде възможност да преживеете нещата нормално в бъдеще. Всички Мои слова са това, което съм ви поверил. Не увещавам нищо друго; днес всички слова, които ви говоря, са Моят съвет към вас, защото днес вие нямате опит с много от словата, които изговарям, и не разбирате вътрешния им смисъл. Един ден вашите изживявания ще се сбъднат точно така, както говорих за тях днес. Тези слова са вашите видения за днешния ден и от тях ще зависите в бъдеще; те са храна за живота днес и съвет за бъдещето, а по-добър съвет не може да има. Това е така, защото времето, което имам да работя на земята, не е толкова дълго, колкото времето, което вие имате, за да изживеете Моите слова; Аз просто завършвам делото си, докато вие се стремите към живота — процес, който включва дълго пътуване през живота. Едва след като изживеете много неща, ще можете напълно да усвоите начина на живот; едва тогава ще можете да прозрете докрай вътрешния смисъл на словата, които говоря днес. Когато имате словата Ми в ръцете си, когато всеки от вас получи всички Мои поръчения, след като ви възложи всичко, което трябва, и когато делото със словата приключи, независимо колко голям ефект е постигнат, тогава ще бъде постигнато и изпълнението на Божията воля. Не е така, както си представяш — че трябва да бъдеш променен до известна степен; Бог не действа според твоите представи.

Хората не постигат растеж в живота си само за няколко дни. Дори и да ядат и пият Божието слово всеки ден, това не е достатъчно. Те трябва да преживеят период на растеж в живота си. Това е необходим процес. Като се има предвид качеството на хората днес, какво могат да постигнат те? Бог работи според нуждите на хората, като поставя подходящи изисквания въз основа на изначалното им качество. Да предположим, че това дело се извършва сред група хора с високо качество: изречените слова ще бъдат по-възвишени от тези, които са изречени за вас, виденията ще бъдат по-възвишени и истините ще бъдат много по-възвишени. Някои слова ще трябва да бъдат по-сурови, по-способни да осигурят ресурс за живота на хората, по-способни да разкрият тайни. Когато говори сред такива хора, Бог ще осигури приток според нуждите им. Изискванията, които се поставят към вас днес, могат да се нарекат най-взискателните; ако това дело се извършваше върху хора с по-високо качество, тогава изискванията щяха

да бъдат още по-големи. Цялото Божие дело се извършва според изначалното качество на хората. Степента, в която хората са променени и завоювани днес, е възможно най-голямата; не използвайте собствените си представи, за да измервате колко ефективен е бил този етап от делото. Вие трябва да сте наясно с това, което изначално притежавате, и не трябва да мислите твърде високо за себе си. Първоначално никой от вас не се стремеше към живот, а бяхте просяци, скитащи по улиците. Бог да подейства върху вас до степенята, която си представяте, като ви накара всички да се прострете на земята, напълно убедени, сякаш сте видели велико видение — това би било невъзможно! Невъзможно е, защото този, който не е видял Божиите чудеса, не може да повярва напълно на всичко, което казвам. Дори и да разгледате внимателно словата Ми, пак няма да им повярвате напълно; такава е природата на човека. Тези, които се стремят към истината, ще претърпят някои промени, докато вярата, която някога имаха тези, които не се стремяха към истината, ще намалее и дори може да изчезне. Най-голямата трудност при вас е, че не можете да повярвате напълно, без да сте видели изпълнението на Божието слово, и не се примирявате, без да сте видели Неговите чудеса. Кой би могъл да бъде напълно верен на Бог, без да е видял такива неща? И затова казвам, че това, в което вярвате, не е Бог, а чудеса. Сега говорих ясно за различни аспекти на истината; всеки от тях е завършен и между всички тях има много тясна връзка. Вие ги видяхте, а сега трябва да ги приложите на практика. Днес ви показвам пътя, а в бъдеще вие сами трябва да го приложите на практика. Словата, които изричам сега, предявяват изисквания към хората въз основа на реалните им обстоятелства, а аз работя в съответствие с техните нужди и нещата в тях. Практичният Бог е дошъл на земята, за да върши практическо дело, да работи според реалните обстоятелства и нужди на хората. Той не е неразумен. Когато Бог действа, Той не принуждава хората. Например дали ще се ожениш, или не, трябва да се основава на реалните обстоятелства; истината ти е била ясно казана и Аз не те ограничавам. Семействата на някои хора ги потискат, така че те не могат да повярват в Бог, ако не се оженят. По този начин бракът, напротив, е полезен за тях. За други бракът не носи никакви ползи, а им струва онова, което някога са имали. Твоят собствен случай трябва да се определи от действителните обстоятелства и от собствената ти решителност. Аз не съм тук, за да измислям правила и норми, с които да поставям изисквания към вас. Много хора постоянно казват: „Бог е практичен; Неговото дело се основава на реалността и на реалните ни обстоятелства“ — но знаете ли какво го прави всъщност реално? Стига с тези ваши празни думи! Божието дело е реално и се основава на действителността; то няма доктрина, а е напълно свободно, цялото е открито и незамаскирано. Какви са конкретните детайли на тези няколко принципа? Можеш ли да кажеш кои части от Божието дело са такива? Трябва да говориш подробно, трябва да имаш няколко вида свидетелства от собствен опит и трябва да си много

наясно с тази особеност на Божието дело — трябва да я познаваш и само тогава ще бъдеш квалифициран да говориш тези думи. Би ли могъл да отговориш, ако някой те попита: „Какво дело е извършил въплътеният Бог на земята през последните дни? Защо Го наричате практичен Бог? Какво означава тук „практичен“? Можеш ли да говориш за Неговото практическо дело, за това какво конкретно включва то? Исус е въплътеният Бог и днешният Бог също е въплътеният Бог, така че какви са разликите между Тях? И какви са приликите? Какво дело е извършил всеки от Тях?“. Всичко това се отнася до свидетелстването! Не се обърквай по отношение на тези неща. Има и други, които казват: „Божие дело днес е истинско. То никога не е проява на чудеса и знамения“. Наистина ли Той не върши чудеса и знамения? Сигурен ли си в това? Знаеш ли какво наистина е Моето дело? Някой може да каже, че Той не върши чудеса и знамения, но нима делото, което върши, и словата, които изрича, не са все чудеса? Някой може да каже, че Той не върши чудеса и знамения, но това зависи от начина, по който се обяснява, и от това към кого е насочено. Без да отива в църквата, Той е оголил състоянията на хората, и без да извършва друго дело освен говоренето, Той подтиква хората да вървят напред — не са ли това чудеса? Само със слова Той завладява хората и те с удоволствие Го следват, без да имат перспективи или надежди — не е ли това също чудо? Когато Той говори, словата Му предизвикват определено настроение у хората. Ако те не се чувстват радостни, тогава се чувстват меланхолични; ако не са подвластни на облагородяване, тогава са подложени на порицание. Само с няколко режещи слова Той налага порицание на хората — не е ли това свръхестествено? Могат ли хората да направят такова нещо? Чел си Библията през всичките тези години, но не си разбрал нищо, не си придобил никакво прозрение; не си бил способен да се отделиш от тези остарели, традиционни начини на вярване. Не си имал начин да осмислиш Библията. И все пак Той може да разбере напълно Библията — не е ли това нещо свръхестествено? Ако в Бог нямаше нищо свръхестествено, когато Той дойде на земята, щеше ли да може да ви завоюва? Без Неговото необикновено, божествено дело кой от вас би бил убеден? Във вашите очи изглежда така, сякаш един нормален човек работи и живее с вас — на повърхността Той изглежда като нормален, обикновен човек; това, което виждате, е фасадата на нормална човешка природа, но в действителност това е божественост в действие. Това не е нормална човешка природа, а божественост; това е Самият Бог в действие — действие, което Той извършва, използвайки нормалната човешка природа. Така Неговото дело е едновременно нормално и свръхестествено. Делото, което Той върши, не може да бъде извършено от човек; и тъй като не може да бъде извършено от нормални хора, то се извършва от едно необикновено същество. И все пак именно божествената същност е необикновена, а не човешката природа; божествената същност е различна от човешката природа. Човекът, който е използван от Светия Дух, също

е с обикновена, нормална човешка природа, но той не е способен да върши това дело. В това се състои разликата. Вие бихте могли да кажете: „Бог не е свръхестествен Бог; Той не прави нищо свръхестествено. Нашият Бог говори слова, които са практически и реални. Той идва в църквата, за да върши реално и практично дело. Всеки ден Той ни говори лице в лице и лице в лице посочва нашите състояния — нашият Бог е реален! Той живее с нас и всичко в Него е напълно нормално. Нищо във външния Му вид не Го отличава като Бог. Има дори моменти, когато Той се гневи, и ние наблюдаваме величието на Неговия гняв, а понякога се усмихва и ние наблюдаваме усмихнатото Му изражение. Той е Самият Бог с форма и облик, създаден от плът и кръв, който е реален и действителен“. Когато свидетелстваш по този начин, това е непълно свидетелство. Каква помощ ще бъде то за другите? Ако не можеш да свидетелстваш за вътрешната история и същността на делото на Самия Бог, тогава твоето „свидетелство“ не заслужава името си!

Да свидетелстваш за Бог е преди всичко въпрос на това да говориш за познанията си за Божието дело, за това как Бог завоюва хората, как ги спасява, как ги променя; това е да говориш как Той води хората да навлязат в истинната реалност, позволявайки им да бъдат завоювани, доведени до съвършенство и спасени от Него. Да свидетелстваш означава да говориш за Неговото дело и за всичко, което си изживял. Само Неговото дело може да Го представя и само Неговото дело може да Го разкрие публично, в Неговата цялост; Неговото дело свидетелства за Него. Неговото дело и слова представляват пряко Духа; делото, което Той върши, се извършва от Духа, а словата, които Той изрича, са изречени от Духа. Тези неща са само изразени чрез въплътеното Божие тяло, но в действителност са израз на Духа. Цялото дело, което Той върши, и всички слова, които Той изрича, представляват Неговата същина. Ако след като се облече в плът и дойде сред хората Бог не говореше и не работеше, а след това поискаше от вас да познаете Неговата истинност, Неговата нормална същност и Неговото всемогъщество, щяхте ли да можете да го направите? Бихте ли били в състояние да узнаете каква е същината на Духа? Бихте ли могли да знаете какви са качествата на Неговата плът? Само защото сте преживели всяка стъпка от делото Му Той иска от вас да свидетелствате за Него. Ако вие нямате такъв опит, Той нямаше да настоява да свидетелствате. Така че, когато свидетелстваш за Бог, свидетелстваш не само за Неговата външност на нормална човешка природа, но и за делото, което Той върши, и за пътя, по който Той върви; ти трябва да свидетелстваш за това как си бил завоюван от Него и в какви аспекти си бил доведен до съвършенство. Това е видът свидетелство, което трябва да дадеш. Ако където и да отидеш, казваш: „Нашият Бог е дошъл да работи и Неговото дело е наистина практично! Той ни спечели без свръхестествени действия, без никакви чудеса и знамения!“, другите ще попитат: „Какво имаш предвид, като казваш, че

Той не върши чудеса и знамения? Как е възможно Той да те е завоювал, без да върши чудеса и знамения?“, а ти отговаряш: „Той говори и без да показва чудеса и знамения, Той ни завоюва. Неговото дело ни завоюва“. В крайна сметка, ако не си в състояние да кажеш нищо по същество, ако не можеш да говориш за конкретика, това истинско свидетелство ли е? Когато въплътеният Бог завоюва хората, това става чрез Неговите божествени слова. Човешката природа не може да постигне това; това не е нещо, което всеки смъртен може да постигне, и дори тези с най-високо качество сред нормалните хора са неспособни на това, защото Неговата божествена същност е по-висока от всяко сътворено същество. Това е необичайно за хората; в края на краищата Творецът е по-висш от всяко сътворено същество. Създадените същества не могат да бъдат по-висши от Създателя; ако ти беше по-висш от Него, Той не би могъл да те завоюва, а Той може да те завоюва само защото е по-висш от теб. Този, който може да завоюва цялото човечество, е Създателят и никой друг освен Него не може да извърши това дело. Тези думи са „свидетелство“ — такова, каквото трябва да засвидетелстваш. Стъпка по стъпка си преживял порицание, правосъдие, облагородяване, изпитания, неуспехи и трудности и си бил завоюван; оставил си настрана перспективите на плътта, личните си мотиви и интимните плътски желания. С други думи, Божието слово е завоювало напълно твоето сърце. Въпреки че не си израснал в живота си толкова, колкото Той изисква, ти знаеш всички тези неща и си напълно убеден в това, което Той прави. Така че това може да се нарече свидетелство — свидетелство, което е истинско и реално. Делото, което Бог дойде да извърши, делото на правосъдието и порицанието, има за цел да завоюва човека, но Той също така завършва Своего дело, слага край на епохата и извършва делото на приключването. Той завършва цялата епоха, спасява цялото човечество, избавя го от греха веднъж завинаги; Той напълно спечелва човечеството, което създаде. Ти трябва да свидетелстваш за всичко това. Преживял си толкова много от Божието дело, видял си го със собствените си очи и си го преживял лично; когато стигнеш до самия край, не трябва да си неспособен да изпълняваш функцията, която ти се полага. Колко жалко би било това! В бъдеще, когато се разпространява евангелието, ти трябва да можеш да говориш за собствените си познания, да свидетелстваш за всичко, което си придобил в сърцето си, и да не пестиш усилия. Това е, което едно сътворено същество трябва да постигне. Какво е действителното значение на този етап от Божието дело? Какъв е неговият ефект? И каква част от него е осъществена в човека? Какво трябва да правят хората? Когато можеш да говориш ясно за цялото дело, което въплътеният Бог е извършил, откакто е дошъл на земята, тогава твоето свидетелство ще бъде пълно. Когато можеш да говориш ясно за тези пет неща: значението на Неговото дело; съдържанието му; същността му; нрава, който представя, и принципите му, тогава това ще докаже, че си способен да свидетелстваш за Бог, че наистина притежаваш знание. Моите

изисквания към вас не са много високи и са постижими за всички, които се стремят към истинско развитие. Ако си решил да бъдеш един от Божиите свидетели, трябва да разбереш какво мрази Бог и какво обича Бог. Ти си изпитал много от Неговото дело; чрез това трябва да опознаеш Неговия нрав, да разбереш Неговата воля и Неговите изисквания към човечеството и да използваш това знание, за да свидетелстваш за Него и да изпълняваш своя дълг. Може да кажеш само: „Ние познаваме Бог. Неговото правосъдие и порицание са много сурови. Неговите слова са много строги; те са праведни и величествени и не подлежат на оскърбление от никого“. Но в крайна сметка тези слова осигуряват ли ресурс за човека? Какво е тяхното въздействие върху хората? Наистина ли знаеш, че това дело на правосъдие и порицание е най-полезно за теб? Божието правосъдие и порицание изобличават твоето непокорство и поквара, нали? Те могат да пречистят и изгонят тези мръсни и покварени неща вътре в теб, нали? Ако нямаше правосъдие и порицание, какво щеше да стане с теб? Осъзнаваш ли всъщност факта, че Сатана те е покварил до най-дълбока степен? Днес вие трябва да се въоръжите с тези неща и да ги знаете добре.

Вярата в Бог в днешно време не е вярата, която може би си представяте — че е достатъчно да четете Божието слово, да се молите, да пеете, да танцувате, да изпълнявате задълженията си и да водите живот в нормална човешка природа. Може ли вярата наистина да е толкова проста? Резултатите са ключът. Не е важно колко начина имаш, за да правиш нещата; по-скоро е важно как точно можеш да постигнеш най-добрите резултати. Можеш да си в състояние да поддържаш Божието слово и да излагаш някои от знанията си, но когато ги оставиш настрана, няма какво да кажеш. Това показва, че си способен да говориш само с думи и доктрини, но ти липсва знанието на опита. Днес няма да е добре, ако не успееш да схванеш онова, което е от решаващо значение — това е жизненоважно за навлизането в реалността! Започни да се обучаващ по този начин: първо, прочети Божието слово; опознай добре духовните термини в тях; намери ключовите видения в тях; определи частите, които се отнасят до практиката; събери всички тези елементи един по един; навлез в тях в рамките на своя опит. Това са решаващите неща, които трябва да схванеш. Най-важната практика при яденето и пиенето на Божието слово е следната: след като си прочел една глава от Божието слово, трябва да можеш да откриеш ключовите части, отнасящи се до виденията, и също така трябва да можеш да откриеш ключовите части, които се отнасят до практиката; използвай виденията като основа и използвай практиката като водач в живота си. Това са нещата, които най-много ви липсват, и най-голямата ви трудност; в сърцата си рядко им обръщате внимание. Общо взето, всички вие съществувате в състояние на мързел, немотивираност, без желание да направите някаква лична жертва; или чакате пасивно, а някои дори се оплакват; те не разбират целите и значението на Божието дело и им е трудно да се стремят

към истината. Такива хора ненавиждат истината и накрая ще бъдат отхвърлени. Никой от тях не може да бъде доведен до съвършенство и никой не може да оцелее. Ако хората нямат поне малко решителност, с която да се противопоставят на силите на Сатана, тогава за тях няма никаква надежда!

Дали стремежът ви е бил ефективен се измерва с това, което притежавате в момента. Именно това се използва за определяне на вашия резултат; това означава, че вашият резултат се разкрива в жертвите, които сте направили, и в нещата, които сте извършили. Вашият резултат ще стане известен чрез стремежа ви, вашата вяра и това, което сте направили. Сред всички вас има много хора, които вече са извън спасението, защото днес е денят на разкриване на резултатите на хората и Аз няма да Се объркам в делото Си; няма да водя в следващата епоха тези, които изцяло не подлежат на спасение. Ще дойде време, когато Моето дело ще бъде завършено. Няма да работя върху онези смърдящи, бездуховни трупове, които изобщо не могат да бъдат спасени; сега са последните дни на човешкото спасение и Аз няма да върша безполезно дело. Не се опълчвайте срещу небето и земята — идва краят на света. Той е неизбежен. Нещата са стигнали дотук и ти като човешко същество не можеш да направиш нищо, за да ги спреш; не можеш да промениш нещата, както ти се иска. Вчера не плати цената, за да преследваш истината, и не беше лоялен; днес времето е дошло, ти не можеш да бъдеш спасен; а утре ще бъдеш изпъден и няма да има никаква възможност за твоето спасение. Въпреки че сърцето Ми е меко и правя всичко възможно, за да те спася, ако ти не се стремиш към себе си и не мислиш за себе си, какво общо има това с Мен? Тези, които мислят само за плътта си и се наслаждават на комфорта; тези, които привидно вярват, но не вярват наистина; тези, които се занимават със зловредна медицина и магьосничество; тези, които са разпуснати, раздърпани и парцаливи; тези, които крадат жертвите към Йехова и Неговите притежания; тези, които обичат подкупите; тези, които бездейно мечтаят да се изкачат на небето; тези, които са надменни и самонадеяни, които се стремят само към лична слава и богатство; тези, които разпространяват дръзки думи; онези, които хулят Самия Бог; онези, които не правят нищо друго, освен да съдят и да клеветят Самия Бог; онези, които създават клики и се стремят към независимост; онези, които се превъзнасят над Бог; онези лекомислени млади, на средна възраст и по-възрастни мъже и жени, които са в плен на разпуснатостта; онези мъже и жени, които се радват на лична слава и богатство и се стремят към личен статус сред другите; онези непокаяли се хора, които са в капана на греха — не са ли те, всички те, извън спасението? Развратът, греховността, злите лекарства, магьосничеството, сквернословието и дръзките думи — всичко това се разбунтува сред вас; истината и словото на живота са потъпкани сред вас, а свещеният език е осквернен сред вас. Вие, езичници, надути от мръсотия и непокорство! Какъв ще бъде вашият краен резултат? Как могат да имат дързостта

да продължават да живеят онези, които обичат плътта, които вършат магьосничество на плътта и които са впримчени в разпуснат грях! Нима не знаеш, че хора като вас са червеи, които не могат да бъдат спасени? Какво ви дава право да изисквате това и онова? Досега не е настъпила и най-малката промяна в тези, които не обичат истината, а обичат само плътта — как могат да бъдат спасени такива хора? Онези, които не обичат пътя на живота, които не възвеличават Бог и не свидетелстват за Него, които правят схеми в името на собственото си положение, които възхваляват себе си — не са ли те все още същите, дори и днес? Каква е ползата от спасяването им? Дали можеш да бъдеш спасен не зависи от това колко голям е стажът ти или колко години си работил, а още по-малко зависи от това колко препоръки си натрупал. По-скоро зависи от това дали стремежът ти към нещо е дал плод. Трябва да знаеш, че спасените са „дърветата“, които дават плод, а не дърветата с буйна листна маса и обилни цветове, които обаче не дават плод. Дори ако си прекарал много години в скитане по улиците, какво значение има това? Къде е твоето свидетелство? В сърцето ти има много по-малко страх от Него, отколкото любов към самия тебе и похотливите ти желания — нима такъв човек не е дегенерат? Как би могъл да бъде образец и модел за спасение? Твоята природа е непоправима, ти си твърде непокорен, ти не подлежиш на спасение! Не са ли такива хора тези, които ще бъдат изпъдени? Не е ли времето, когато Моето дело е завършено, времето на настъпването на твоя последен ден? Толкова много работа свърших и толкова много слова изговорих сред вас — колко от тях наистина са влезли в ушите ви? Колко от тях някога сте изпълнили? Когато делото Ми приключи, това ще бъде моментът, в който ти ще престанеш да Ми се противопоставяш, ще престанеш да се изправяш срещу Мен. Докато Аз работя, вие постоянно действате срещу Мен; никога не се съобразявате със словата Ми. Аз върша Моето дело, а ти вършиш своето собствено „дело“, като създаваш свое малко царство. Вие не сте нищо друго освен глутница лисици и кучета, които вършат всичко в противовес на Мен! Непрекъснато се опитвате да привлечете в прегръдката си онези, които ви предлагат своята несподелена любов — къде е вашето богобоязливо сърце? Всичко, което правите, е измамно! Вие нямате послушание и страх и всичко, което правите, е измамно и богохулно! Могат ли такива хора да бъдат спасени? Мъжете, които са сексуално неморални и похотливи, винаги искат да привлекат към себе си кокетни блудници за собствено удоволствие. Категорично няма да спася такива сексуално неморални демони. Мразя ви, мръсни демони, а вашата похотливост и кокетство ще ви потопят в ада. Какво можете да кажете за себе си? Вие, мръсни демони и зли духове, сте отблъскващи! Вие сте отвратителни! Как може да бъде спасен такъв боклук? Могат ли тези, които са в плен на греха, все още да бъдат спасени? Днес тази истина, този път и този живот не ви привличат; по-скоро ви привлича греховността, парите, авторитетът, славата и печалбата, плътските наслади, красотата на мъжете и

прелестите на жените. Какво ви дава право да влезете в Моето царство? Вашият образ е дори по-голям от Божия, вашето положение е дори по-високо от Божието, да не говорим за престижа ви сред хората — вие сте се превърнали в идол, на който хората се покланят. Не си ли станал ти архангел? Когато се разкрият резултатите на хората, а това е и моментът, в който делото на спасението ще наближи своя край, много от тези сред вас ще бъдат трупове, които не могат да бъдат спасени и трябва да бъдат изпъдени. По време на делото на спасението Аз съм мил и добър към всички хора. Когато делото завърши, резултатите на различните видове хора ще бъдат разкрити и по това време вече няма да бъде мил и добър, защото резултатите на хората ще бъдат разкрити и всеки ще бъде групиран според вида си, и няма да има смисъл да се върши повече дело на спасение, защото епохата на спасението ще е отминала и след като отmine, няма да се върне.

ПРАКТИКА (8)

Вие все още не разбирате различните аспекти на истината и в практиката ви все още има доста грешки и отклонения; в много области живеете според представите и въображението си, без да сте в състояние да разберете принципите на практиката. Затова все още е необходимо хората да бъдат насочвани да навлязат в правия път; с други думи, така че да са в състояние да регулират човешкия и духовния си живот, да прилагат на практика и двата аспекта и да не се налага често да бъдат подкрепяни или напътствани. Само тогава те ще притежават истински духовен ръст. И дори ако в бъдеще няма кой да те напътства, пак ще можеш да изживяваш самостоятелно. Ако днес схванеш кои аспекти на истината са от решаващо значение и кои — не, в бъдеще ще можеш да навлезеш в реалността. Днес вие сте водени по правилния път, което ви позволява да разберете много истини, а в бъдеще ще можете да навлезете по-дълбоко. Може да се каже, че това, което се дава на хората да разберат сега, е най-чистият път. Днес си воден на правилния път — и когато един ден няма да има кой да те води, ти ще практикуваш и ще напредваш все по-дълбоко според този най-чист от всички пътища. Днес хората разбират кои видове практики са правилни и кои са отклоняващи се. След като разберат тези неща, в бъдеще опитът им ще се задълбочи. Днес се обръщат представите, въображенията и отклоненията в практиката ви и ви се разкрива пътят на практиката и навлизането в нея, след което този етап на делото ще приключи и вие ще започнете да вървите по пътя, по който би трябвало да вървят хората. Тогава Моето дело ще бъде завършено и от този момент нататък вие няма да се срещате повече с Мен. Днес вашият духовен ръст е все още незначителен. Има много трудности, които произтичат от природата същност на човека, а също така има и някои дълбоко вкоренени неща,

които тепърва трябва да бъдат изкоренени. Вие не разбирате най-фините детайли от природата същност на хората и все още имате нужда Аз да ви ги посоча, защото в противен случай не бихте могли да ги разпознаете. В определен момент, когато нещата от същината ви се разкрият, това е така нареченото порицание и правосъдие. Едва когато Моето дело бъде извършено изцяло и напълно, Аз ще го приключа. Колкото по-дълбоко се разкриват вашите покварени същности, толкова повече знания ще притежавате, а това ще бъде от голямо значение за бъдещото ви свидетелство и съвършенство. Едва когато делото на порицание и правосъдие бъде напълно извършено, Моето дело ще бъде завършено и вие ще Ме познаете от Моето порицание и правосъдие. Не само ще познаете Моя нрав и праведност, но което е по-важно, ще познаете Моето порицание и правосъдие. Мнозина сред вас имат добра представа за новостта и степента на детайлност на Моето дело. Независимо от това, вие трябва да видите, че Моето дело е ново и детайлно и че Аз ви уча да практикувате лице в лице, като ви водя за ръка. Само това е от полза за практиката ви и за способността ви да останете непоколебими в бъдеще; в противен случай бихте били като есенни листа, обрулени, пожълтели и сухи, без капка стойност. Трябва да знаете, че знам всичко, което е в сърцата и душите ви, и трябва да знаете, че делото, което върша, и словата, които изричам, са много прецизни. Въз основа на вашия нрав и качество, ето как трябва да се действа с вас. Само по този начин знанието ви за Моето порицание и правосъдие ще стане по-ясно и дори да не знаете днес, утре ще знаете. Всяко сътворено същество ще падне сред Моето слово на порицание и правосъдие, защото Аз не търпя противопоставянето на никой човек срещу Мен.

Всички вие трябва да сте в състояние да регулирате живота си в разумни граници. Можете да организирате всеки ден както желаете; можете да правите каквото пожелаете; можете да четете Божието слово, да слушате химни или проповеди или да пишете благочестиви послания; а ако ви е интересно, можете да пишете химни. Всичко това не представлява ли подходящ живот? Това са все неща, които трябва да съставляват един човешки живот. Хората трябва да живеят естествено; едва когато са пожънали плодове както в нормалната си човешка природа, така и в духовния си живот, може да се смята, че са навлезли в нормалния живот. Днес не само по отношение на човешката природа ти липсва проникателност и разум. Съществуват и много видения, които трябва да бъдат познати и с които хората трябва да бъдат въоръжени, и какъвто и урок да срещнеш, това е урокът, който трябва да научиш; трябва да можеш да се адаптираш към средата. Повишаването на твоето ниво на образованост трябва да се извърши в дългосрочен план, за да бъде ползотворно. Има някои неща, които трябва да си набавиш за нормален, човешки живот, а също така трябва да разбереш как си навлязъл в живота. Днес ти си разбрал много Божии слова — като ги четеш отново сега — които не си разбирал навремето, и сърцето ти е станало

по-твърдо. Това са и резултатите, които си заслужил. В който и да е ден, в който ядеш и пиеш Божието слово и в теб има поне малко разбиране, можеш свободно да беседваш с братята и сестрите си. Не е ли това животът, който трябва да имаш? Понякога се повдигат някои въпроси или размишляваш върху някоя тема и това те прави по-добър в разпознаването, дава ти повече проникателност и мъдрост, позволявайки ти да разбереш някои истини — и не е ли това, което се съдържа в духовния живот, за който се говори днес? Не е приемливо да се прилага само един аспект на духовния живот; яденето и пиенето на Божието слово, молитвата и пеенето на химни — всичко това представлява духовен живот, а когато имаш духовен живот, трябва да имаш и нормална човешка природа. Днес голяма част от това, което се казва, е с цел да се даде на хората разум и прозрение, за да им се позволи да притежават нормална човешка природа. Какво означава да имаш проникателност; какво означава да имаш нормални междуличностни отношения; как трябва да взаимодействаш с хората — ти трябва да си набавиш тези неща чрез ядене и пиене на Божието слово, а това, което се изисква от теб, е постижимо чрез нормална човешка природа. Набавете си нещата, които трябва да си набавите, и не надхвърляйте това, което е редно; някои хора използват всякакви думи и речник и по този начин изтъкват чара си. А има и други, които четат всякакви книги, с което задоволяват желанията на плътта. Те дори изучават и подражават на биографиите и цитатите на така наречените велики световни личности и четат порнографски книги — това е още по-смешно! Подобни хора не познават пътя за навлизане в живота, а още по-малко познават Божието дело днес. Те дори не знаят как да прекарат един ден. Такъв е вакуумът в живота им! Те са в пълно неведение за това, в което трябва да навлязат. Всичко, което правят, е да говорят и да общуват с другите, сякаш говоренето замества собственото им навлизане. Нима нямат срам? Това са хора, които не знаят как да живеят и които не разбират човешкия живот; те прекарват целия ден в тъпчене и вършене на безсмислени неща — какъв е смисълът да се живее по този начин? Виждал съм, че за много хора, освен да работят, да се хранят и обличат, скъпоценното им време е заето с безсмислени неща, независимо дали става дума за забавления и глупости, клюки или спане през целия ден. Това ли е животът на един светец? Това ли е животът на нормален човек? Може ли подобен живот да те доведе до съвършенство, когато той е нищожен, изостанал и нехаен? Толкова ли си готов да се предадеш на Сатана за нищо? Когато животът на хората е лесен и в обкръжението им няма страдание, те са неспособни да изживяват. В удобна среда хората лесно се развъртават — но неблагоприятната среда те кара да се молиш с по-голяма настойчивост и да правиш така, че да не смееш да изоставиш Бог. Колкото по-лесен и скучен е животът на хората, толкова повече те усещат, че няма смисъл да живеят, и дори смятат, че е по-добре да умрат. Ето колко покварена е плътта на хората; те извличат полза само ако са подложени на изпитание.

Този етап от делото на Исус беше извършен в Юдея и Галилея и езичниците не знаеха за него. Делото, което Той вършеше, беше строго секретно и никой друг народ освен Израел не знаеше за него. Едва когато Исус завърши делото Си и то предизвика вълнение, хората разбраха за него, а по това време Той си беше тръгнал. Исус дойде, за да извърши един етап от делото, спечели някои хора и завърши етап от делото. На който и етап от делото да се намира Бог, има много хора, които Го следват. Ако то се извършваше само от Самия Бог, щеше да е безсмислено; трябва да има хора, които да следват Бог, докато Той не извърши този етап от делото докрай. Едва когато делото на Самия Бог е завършено, хората започват да изпълняват делото, възложено от Бог, и едва тогава Божието дело започва да се разпространява. Бог върши само делото по въвеждането на нова епоха; делото на хората е да го продължат. Така че делото на днешния ден няма да продължи дълго; животът Ми с човека няма да продължи много дълго. Аз само довършвам делото Си и ви карам да изпълнявате задълженията, които трябва, за да може това дело и това евангелие да се разпространят възможно най-бързо сред езичниците и другите народи — само така можете да изпълните своя дълг като хора. Днешното време е най-ценното от всички други. Ако го пренебрегваш, си глупак; ако в тази среда ядеш и пиеш тези слова и преживяваш това дело, но въпреки това все още ти липсва решимост да се стремиш към истината и нямаш ни най-малко чувство за бreme — какво ще стане тогава с твоето бъдеще? Не е ли човек като теб узрял да бъде изпъден?

СЛУЖЕТЕ, КАКТО СЛУЖЕХА ИЗРАИЛТЯНИТЕ

В днешно време много хора не обръщат внимание на това какви уроци трябва да научат, докато взаимодействат с други хора. Открих, че много от вас изобщо не могат да научат уроци, докато взаимодействат с други хора; повечето от вас се придържат към собствените си възгледи. Когато работиш в църквата, ти казваш своето, а някой друг — неговото, и едното няма никаква връзка с другото; всъщност изобщо не си сътрудничите. Всички вие сте толкова погълнати от това просто да съобщавате собствените си прозрения или да се освобождавате от „бремето“, което носите в себе си, без да търсите живота дори в най-малкия му аспект. Изглежда, че вършиш делото само повърхностно, винаги вярвайки, че трябва да вървиш по собствения си път, независимо от това, което някой друг казва или прави; смяташ, че трябва да общуваш така, както те води Светият Дух, независимо от обстоятелствата на другите. Не си в състояние да откриеш силните страни на другите, нито пък си способен да изследваш себе си. Вашето приемане на нещата е наистина изкривено и погрешно. Може да се каже, че дори и сега вие все още показвате силно развито чувство за самоправедност, сякаш отново сте се

поддали на онази стара болест. Вие не общувате помежду си по начин, който постига пълна откритост, например за това какъв резултат сте постигнали от делото в определени църкви или за актуалното състояние на твоите вътрешни състояния и т.н.; вие просто никога не общувате за такива неща. Изобщо не се занимавате с практики като това да изоставите собствените си представи или да се откажете от себе си. Ръководителите и работниците мислят само за това как да предпазят братята и сестрите си от негативни настроения и как да ги направят способни да следват активно. Всички вие обаче смятате, че активното следване само по себе си е достатъчно, и в основата си не разбирате какво означава да познавате себе си и да се откажете от себе си, а още по-малко разбирате какво означава да служите в координация с другите. Мислите само за това да имате волята да се отплатите на Бог за Неговата любов, да имате волята да живеете подобно на Петър. Освен за тези неща, вие не мислите за нищо друго. Дори казваш, че независимо от това какво правят другите хора, ти няма да се подчиняваш сляпо и че независимо от това какви са другите хора, ти сам ще търсиш усъвършенстване от Бог и това ще бъде достатъчно. Факт е обаче, че твоята воля по никакъв начин не е намерила конкретен израз в действителността. Не е ли всичко това типът поведение, който демонстрирате в днешно време? Всеки от вас се придържа към собственото си разбиране и всички вие желаете да се усъвършенствате. Виждам, че сте служили толкова дълго време, без да сте постигнали особен напредък; в частност, в този урок за съвместна работа в хармония не сте постигнали абсолютно нищо! Когато слизаш в църквите, ти общуваш по своя си начин, а другите общуват по техния. Рядко се получава хармонично съгласуване и това важи в още по-голяма степен за последователите, които са под теб. Това означава, че рядко някой от вас разбира какво означава да служиш на Бог или как трябва да се служи на Бог. Объркани сте и се отнасяте към подобни уроци като към дреболии. Дори има много хора, които не само не практикуват този аспект на истината, но и съзнателно постъпват неправилно. Дори онези, които служат в продължение на много години, се борят и замислят планове един срещу друг, ревнуват и се съревновават; всеки е сам за себе си и изобщо не си сътрудничат. Нима всички тези неща не представляват вашия действителен духовен ръст? Вие, хората, които ежедневно служите заедно, приличате на израилтяните, които всеки ден непосредствено служеха на Самия Бог в храма. Как е възможно вие, хората, които служите на Бог, да нямате представа как да си взаимодействате или как да служите?

По онова време израилтяните служеха на Йехова директно в храма и имаха статут на свещеници. (Разбира се, не всеки човек бе свещеник; само някои, които служеха на Йехова в храма, имаха този статут.) Те трябваше да носят корони, дарени им от Йехова (в смисъл, че тези корони бяха направени според изискванията на Йехова; не че Йехова непосредствено им е дал короните). Те

също така носеха свещенически одежди, дарени им от Йехова, и директно Му служеха в храма, боси, от сутрин до вечер. Тяхното служене на Йехова съвсем не бе случайно и не се състоеше в това да се суетят слепешката да вършат някакви неща; напротив, всичко се извършваше според правила, които никой, който Му служеше пряко, не можеше да наруши. Всички те трябваше да спазват тези правила, в противен случай щеше да им бъде забранено да влизат в храма. Ако някой от тях нарушеше правилата на храма — т.е. ако някой не се подчиняваше на заповедите на Йехова, — тогава към този човек трябваше да се отнесат според издадените от Него закони и никому не бе позволено да възразява срещу това или да защитава нарушителя. Без значение колко години са служили на Бог, всички бяха длъжни да спазват правилата. По тази причина толкова много свещеници обличаха свещеническите одежди и непрекъснато служеха на Йехова по този начин, през цялата година, въпреки че Той нямаше към тях някакво специално отношение. Те дори прекарваха целия си живот пред олтара и в храма. Това бе проява на тяхната лоялност и покорство. Не бе чудно, че Йехова ги дари с такива благословения; именно заради своята лоялност те получаваха благоволение и виждаха всички дела на Йехова. По онова време, когато Йехова работеше в Израил сред Своите избрани люде, Той предявяваше доста строги изисквания към тях. Всички те бяха много покорни и бяха ограничавани от закони; тези закони служеха да опазят способността им да се страхуват от Йехова. Всички тези закони бяха управленски закони на Йехова. Ако някой от тези свещеници не спазваше съботата или нарушаваше заповедите на Йехова и ако това биваше разкрито от обикновените хора, тогава отвеждаха този човек незабавно пред олтара и го убиваха с камъни. Не бе позволено тези трупове да бъдат поставяни в храма или около него; Йехова не позволяваше това. Всеки, който направеше това, беше третиран като човек, който принася „чужд огън“; хвърляха го в голяма яма и го умъртвяваха. Разбира се, всички такива хора загубваха живота си; никой не биваше пощаден. Имаше дори такива, които принасяха „чужд огън“; с други думи, хората, които не принасяха жертви в определените от Йехова дни, биваха изгаряни от Неговия огън заедно със своите жертви, които не можеха да останат на олтара. Изискванията към свещениците бяха следните: те не можеха да влизат в храма или дори във външния му двор, без да са си измили нозете; не можеха да влизат в храма, ако не са облечени в свещеническите си одежди; не можеха да влизат в храма, ако не са със свещеническите си корони; не можеха да влизат в храма, ако са осквернени от докосване до труп; не можеха да влязат в храма, след като са докоснали ръката на неправолюбив човек, освен ако преди това не измиеха собствените си ръце; и не можеха да влязат в храма, след като са се осквернили с жени (за три месеца, а не завинаги), нито пък им беше позволено да видят лицето на Йехова. Когато времето изтечеше — което означаваше, че едва след три месеца им се позволяваше да облекат чисти свещенически одежди, — те

трябваше да служат във външния двор в продължение на седем дни, преди да могат да влязат в храма, за да видят лицето на Йехова. Те имаха право да носят свещеническо облекло само в храма и никога извън него, за да не осквернят храма на Йехова. Всички, които бяха свещеници, трябваше да водят престъпниците, които са нарушили законите на Йехова, пред Неговия олтар, където да бъдат умъртвени от обикновените хора; в противен случай огън щеше да сполети свещеника, който е бил свидетел на престъплението. По този начин те бяха непоклатимо предани на Йехова, защото Неговите закони бяха толкова строги за тях и те абсолютно никога не се осмеляваха да нарушат случайно Неговите управленски закони. Израилтяните бяха предани на Йехова, защото бяха виждали пламъка Му и ръката, с която наказваше хората, а също и защото първоначално сърцата им се бояха от Него. Затова това, което получаваха, бе не само пламъкът на Йехова, но и Неговата грижа, Неговата защита и Неговите благословения. Тяхната преданост се състоеше в това, че във всичките си действия спазваха думите на Йехова и никой не проявяваше непокорство. Ако се случеше някакво непокорство, останалите все пак изпълняваха думите на Йехова, като умъртвяваха всеки, който вървеше срещу Йехова, и изобщо не криеха този човек от Него. Особено сурово бяха наказвани онези, които нарушаваха съботата, виновните за разврат и онези, които крадяха приносите за Йехова. Тези, които нарушаваха съботата, бяха убивани с камъни от тях (обикновените хора) или бичувани до смърт, без изключения. Онези, които извършваха блудство — дори онези, които пожелаваха привлекателни жени или които се предаваха на развратни мисли при вида на нечестиви жени, или които ставаха похотливи при вида на млади жени — всички бяха наказвани със смърт. Ако някоя млада жена, която не носеше покривало или воал, изкушаваше мъж към незаконно поведение, тази жена щеше да бъде умъртвена. Ако човекът, който нарушаваше подобни закони, беше свещеник (служител в храма), той биваше разпънат на кръст или обесен. Нито един такъв човек не беше оставян да живее и нито един от тях не намираще благоволение пред Йехова. На роднините на такъв човек не беше позволено да принасят жертви на Йехова пред олтара в продължение на три години след смъртта му и не им се разрешаваше да участват в жертвите, давани от Йехова на обикновените хора. Едва след изтичането на този срок те можеха да поставят на олтара на Йехова най-превъзходни говеда или овце. Ако извършеха някакво друго прегрешение, трябваше да постят три дни пред Йехова, молейки Го за милост. Те се покланяха на Йехова не само защото законите Му бяха толкова сурови и строги, но и заради Неговата благодат и своята преданост към Него. По този начин и до ден днешен те си останаха също толкова верни в службата си и никога не са спирали молбите си пред Йехова. И днес израилтяните продължават да получават Неговата грижа и закрила, а Той все още е благодатта сред тях и пребъдва винаги с тях. Всички те знаят как трябва да се боят от Йехова и как

трябва да Му служат, и всички знаят как трябва да действат, за да получават грижата и закрилата Му; това е така, защото всички те се страхуват от Него в сърцата си. Тайната на успеха на цялото им служение не е нищо друго освен страхът. И така, какви сте всички вие в днешно време? Имате ли някаква прилика с народа на Израил? Мислиш ли, че служенето в днешно време прилича на следване на водачеството на велика духовна личност? Вие просто нямате никаква преданост и страх. Вие получавате значителна благодат и сте равностойни на израилтянските свещеници по това, че всички вие служите директно на Бог. Въпреки че не влизате в храма, това, което получавате и което виждате, е много повече от това, което получаваха свещениците, които служеха на Йехова в храма. Въпреки това вие се бунтувате и се съпротивлявате многократно повече, отколкото те. В сърцето ви почти няма страх и в резултат на това получавате много малко благодат. Въпреки че посвещавате много малко, вие получавате много повече, отколкото някога получиха онези израилтяни. При всичко това отношението към вас не е ли благосклонно? Докато делото в Израил се вършеше, хората не смееха да съдят Йехова по свое усмотрение. Какво обаче да кажем за вас? Ако не беше заради делото, което в момента върша, за да ви завоювам, как бих могъл да търпя вашето толкова възмутително опозоряване на името Ми? Ако епохата, в която живеете, беше Епохата на закона, тогава, като се имат предвид вашите думи и действия, нито един от вас нямаше да остане жив. В сърцата ви почти няма страх! Винаги Ме обвинявате, че не съм ви дарил с много благосклонност, и дори твърдите, че не ви давам достатъчно думи на благословение и че имам за вас само проклетия. Нима не знаете, че със сърца, в които има толкова малко страх от Мен, е невъзможно да приемете Моите благословения? Не знаете ли, че Аз постоянно ви проклинам и осъждам поради жалкото състояние на вашия труд? Нима всички вие чувствате, че сте били ощетени? Как мога да даря благословенията Си на група хора, които са непокорни и не се подчиняват? Как мога небрежно да предоставям Своята благодат на хора, които позорят името Ми? Към вас вече се отнасях изключително доброжелателно. Ако израилтяните бяха толкова непокорни, колкото сте вие днес, отдавна щях да ги унищожа. Към вас обаче се отнасям само със снизхождение. Не е ли това добронамереност? Желаете ли по-голямо благословение от това? Йехова благославя само онези, които се боят от Него. Той наказва хората, които се бунтуват срещу Него, и никога не прощава на нито един от тях. Нима вие, днешните хора, които не знаете как да служите, не се нуждаете повече от порицание и съд, за да може сърцата ви да се обърнат напълно? Такова наказание и съд не са ли най-добрите видове благословии, които могат да ви бъдат дадени? Не са ли те най-добрата ви защита? Дали без тях някой от вас би могъл да издържи на изгарящия огън на Йехова? Ако наистина можехте да служите толкова предано, колкото израилтяните, нямаше ли да имате и благодатта за свой постоянен

спътник? Нямаше ли да имате също така често радост и достатъчно благоволение? Знаете ли всички вие как трябва да служите?

Изискването към вас днес — да работите заедно в хармония — е подобно на службата, която Йехова изискваше от израилтяните: в противен случай просто престанете да полагате труд. Тъй като вие сте хора, които служат директно на Бог, като минимум трябва да сте способни на преданост и подчинение в служението си, а също така трябва да можете да научавате уроци по практически начин. Особено за тези от вас, които работят в църквата, би ли се осмелил някой от братята и сестрите на по-ниско ниво да се занимава с вас? Би ли се осмелил някой да ви каже в очите за грешките ви? Вие стоите високо над всички останали; вие наистина царувате като царе! Вие дори не изучавате и не влизате в тези практически уроци, но все още говорите за служене на Бог! В момента от теб се иска да ръководиш голям брой църкви, но ти не само не се отказваш, а дори се придържаш към собствените си представи и мнения, като казваш например: „Мисля, че това трябва да се направи по този начин, тъй като Бог е казал, че не трябва да бъдем ограничавани от другите и че в днешно време не трябва да се подчиняваме сяпа“. Следователно всеки от вас се придържа към собственото си мнение и никой не се подчинява на другия. Въпреки че ясно знаете, че службата ви е в задънена улица, все пак казвате: „Както виждам, моят начин не е далеч от целта. Във всеки случай всеки от нас има своя позиция: ти говори за своята, а аз ще говоря за моята; ти сподели за твоите видения, а аз ще говоря за моето навлизане“. Никога не поемате отговорност за многото неща, с които би трябвало да се справяте, или просто се измъквате, като всеки от вас дава воля на собственото си мнение и благоразумно защитава собствения си статут, репутация и лице. Никой от вас не желае да се смири и никой от страните няма да поеме инициативата да се откаже от себе си и да компенсира недостатъците на другия, за да може животът да се развива по-бързо. Когато действате съгласувано, вие трябва да се научите да търсите истината. Може да кажете: „Нямам ясно разбиране за този аспект на истината. Какъв опит имаш ти с него?“. Или може да кажете: „Ти имаш повече опит от мен по отношение на този аспект; би ли ми дал някакви насоки?“. Няма ли това да е добър начин за действие? Вие слушате много проповеди и имате известен опит в полагането на труд. Ако не се учите един от друг, не си помагате един на друг и не компенсирате взаимно недостатъците си, когато вършите работа в църквите, тогава как можете да извлечете някакви поуки? Винаги, когато се сблъскате с нещо, трябва да споделяте един с друг, за да може животът ви да има полза. Освен това трябва внимателно да споделяте за всякакви неща, преди да вземате каквито и да било решения. Само по този начин вие поемате отговорност за църквата, а не просто действате формално. След като посетите всички църкви, трябва да се съберете и да общувате по всички открити въпроси и проблеми, с които сте се сблъскали в работата си, а след това трябва

да говорите за просвещението и озарението, които сте получили — това е незаменима практика на служение. Вие трябва да постигнете хармонично взаимодействие за целите на Божието дело, за благо на църквата и така че да стимулирате вашите братя и сестри да продължат напред. Трябва да си взаимодействате един с друг, като всеки от вас променя другия и постига по-добър резултат от делото, така че да се грижите за Божията воля. Ето какво представлява истинското взаимодействие и само тези, които се занимават с него, ще получат истинско навлизане. Докато си взаимодействате, някои от думите, които изричате, може да са неподходящи, но това няма значение. Разкажете за това по-късно и придобийте ясно разбиране за него; не го пренебрегвайте. След този вид общуване можете да компенсирате недостатъците на своите братя или сестри. Само като навлизате все по-надълбоко в делото си по този начин, можете да постигнете по-добри резултати. Всеки от вас, като хора, които служат на Бог, трябва да може да защитава интересите на църквата във всичко, което прави, вместо просто да се съобразява със собствените си интереси. Неприемливо е да действате самостоятелно, като подкопавате взаимно работата си. Хората, които се държат по този начин, не са годни да служат на Бог! Такива хора имат ужасен нрав; в тях не е останала и грам човечност. Те са изцяло във властта на Сатана! Те са зверове! Дори и сега такива неща все още се случват сред вас; вие дори стигате дотам, че се нападат един друг по време на общуване, нарочно търсите поводи и целите почервяват, докато спорите по някакъв незначителен въпрос, като никой от двамата не желае да отстъпи, всеки крие вътрешните си мисли от другия, наблюдава внимателно другия и винаги е нащрек. Подходящо ли е подобно поведение за служба на Бог? Може ли такова дело като вашето да донесе нещо на вашите братя и сестри? Не само не си в състояние да насочиш хората към правилния житейски път, но и всъщност насаждаш в братята и сестрите си собствения си покварен нрав. Не нараняваш ли другите? Съвестта ти е ужасна и е прогнила до дъно! Ти не навлизаш в реалността и не прилагаш истината на практика. Освен това безсрамно разкриваш дяволската си природа пред другите. Ти си просто безсрамен! Тези братя и сестри са поверени на теб, но ти ги водиш към ада. Не си ли човек с прогнила съвест? Ти нямаш абсолютно никакъв срам!

ПОДОБРЯВАНЕТО НА КАЧЕСТВОТО Е ЗА ДА ПОЛУЧИШ БОЖИЕТО СПАСЕНИЕ

Подобряването на качеството на хората означава, че от вас се изисква да подобрите способността си да разбирате, за да можете да схванете Божиите думи и да знаете как да действате според тях. Това е най-основното от всички изисквания. Нима вярата ти не е объркана, ако Ме следваш, без да разбираш това,

което казвам? Колкото и думи да изричам, ако те не достигат до вас, ако не можете да ги разберете напълно, каквото и да ви казвам, това означава, че сте с ниско качество. Без способност за разбиране вие не схващате нищо от това, което казвам, което прави постигането на желания ефект много трудно; има много неща, които не мога да ви кажа директно и замисленият ефект не може да бъде постигнат, което налага допълнителна работа. Тъй като вашата способност за разбиране, способността ви да виждате нещата и стандартите, според които живеете, са твърде недостатъчни, във вас трябва да се извърши работа по „подобряване на качеството“. Това е неизбежно и няма алтернатива. Само по този начин може да се постигне някакъв ефект; в противен случай всички думи, които изрека, биха били напразни. И нима тогава всички вие няма да останете в историята като грешници? Нима няма да се превърнете в изметта на земята? Не знаете ли каква работа се извършва във вас и какво се изисква от вас? Трябва да познавате собственото си качество: то изобщо не отговаря на Моите изисквания. А нима това не забавя Моята работа? Предвид сегашното ви качество и текущото състояние на нрава ви, никой от вас не е годен да свидетелства за Мен, нито пък някой от вас е в състояние да се нагърби с тежките отговорности на бъдещото Ми дело. Не се ли чувствате дълбоко засрамени? Ако продължавате така, как ще удовлетворите Моята воля? Трябва да изживееш живота си пълноценно. Не оставяй времето да минава напразно — в това няма никаква стойност. Трябва да знаеш с какво трябва да разполагаш. Не си мисли, че си специалист по всичко — все още имаш да извървиш дълъг път! Какво повече може да се каже, ако не притежаваш дори минимално разбиране на човешката природа? Нима всичко това не е напразно? А що се отнася до човешката природа и качеството, които изисквам, нито един от вас не е напълно подготвен. Изключително трудно е да се намери човек, който може да е полезен. Вярвате, че сте способни да вършите по-велика работа за Мен и че ви поверявам по-велики неща; всъщност дори не знаете как да вникнете в много от поуките пред очите си — така че как бихте могли да вникнете в по-дълбоки истини? За навлизането ви трябва да се използва многопластов и поетапен подход. То не трябва да е хаотично — това не е добре. Започнете с най-обикновеното навлизане: четете тези думи ред по ред, докато достигнете разбиране и яснота. Когато четете Божиите думи, недейте просто да прелитате над тях, сякаш се възхищавате на цветя, докато препускате в галоп, и недейте просто да извършвате някакви действия. Можеш също така редовно да четеш някои справочници (като учебници по граматика или реторика), за да подобриш знанията си. Недей да четеш книги като любовни романи, биографии на велики хора или книги, посветени на социалните науки; те не носят никаква полза и могат само да навредят. Трябва да овладееш всичко, в което трябва да навлезеш, и да го разбереш. Целта на подобряването на качеството на хората е да им даде възможност да осъзнаят собствената си същност, идентичност,

положение и ценни качества. Трябва да разберете защо е нужно хората да се стремят към истината, вярвайки в Бог, и дали е приемливо хората да не подобряват качеството си. Наложително е да се образовате; не бива да изоставяте това! Трябва да разберете защо качеството на хората трябва да се подобри, как трябва да се подобри то и в кои аспекти трябва да навлезете. Трябва да разберете значението на това да живеете в съответствие с нормалната човешка природа, защо това дело трябва да бъде извършено и каква е ролята на човека. Например в процеса на образование трябва да разберете кои аспекти трябва да се изучават и как трябва да се навлиза в тях. Всички трябва да знаете каква е целта на това да станете образовани. Не се ли състои в това да разберете Божиите думи и да навлезете в истината? Какво преобладава днес в църквите? Когато хората са принуждавани да се образуват, те забравят за насладата от Божиите думи и по цял ден не правят нищо друго, освен да се образуват. Ако изисквате от тях да живеят в съответствие с нормалната човешка природа, те ще се занимават само с подреждане на дома си, готвене или купуване на кухненски прибори. Те ще се съсредоточат единствено върху тези неща и дори няма да знаят как да водят обикновен църковен живот. Ако се окажеш в такива обстоятелства, значи си се отклонил в практиката си. Защо тогава се изисква от теб да навлезеш в духовния живот? С простото заучаване на тези неща ще останеш неспособен да постигнеш това, което се изисква от теб. Навлизането в живота все още е най-важното, а причината за извършването на тази работа е да се разрешат трудностите, с които хората се сблъскват в своя опит. Подобряването на твоето качество ти дава познания за човешката природа и същността на човека, а основната му цел е духовният живот на хората да се развива и нравът им да се промени. Може да знаеш как да се обличаш и да изглеждаш добре, може да си проникателен и умен, но в крайна сметка, когато дойде денят да отидеш на работа, не можеш. Затова трябва да си наясно какво още трябва да се направи, докато подобряваш качеството си. Целта е да се промениш, а подобряването на твоето качество е допълнение към това. Ако качеството ти не се подобри, това няма да се случи, а ако нравът ти не се промени, е още по-лошо. Нито едно от двете не може да бъде пропуснато. Притежаването на нормална човешка природа не означава, че си дал убедително свидетелство — това, което се изисква от теб, не е толкова просто.

Едва когато качеството на хората се повиши до степен, в която те постигат разума и начина на живот на хора с нормална човешка природа и са навлезли в живота — едва тогава ще имат промени и свидетелства, за които да говорят. Когато настъпи денят, в който трябва да свидетелстваш, трябва да говориш и за промените в човешкия ти живот и за твоето познаване на Бог. Само комбинацията от тези два аспекта е твоето истинско свидетелство и твоята реколта. Не е достатъчно човешката ти същност да се промени отвън, а да нямаш вътрешно

разбиране, нито пък е достатъчно, ако притежаваш разбиране и истина отвътре, но в крайна сметка пренебрегваш живота в съответствие с нормалната човешка природа. Работата, която се върши върху теб днес, не се прави за показ, а за да те промени. Всичко, което трябва да направиш, е да се съсредоточиш върху собствената си промяна. Писането и слушането всеки ден без нищо друго в живота ти няма да е достатъчно; трябва да навлезеш във всеки един аспект. Трябва да водиш нормален живот на светец. Много от сестрите се обличат като млади дами, а братята — като благородници или като големци, напълно лишени от благоприличието на светците. Едно е да се подобри качеството на човек — това се постига случайно. Друго нещо е да ядеш и пиеш Божиите думи, а това е ключовото. Ако качеството ти се е подобрило, но в крайна сметка не се използва, защото не си ял и пил Божиите думи, нима не си пропилял усилията, които си вложил в учене? Двата аспекта трябва да се съчетаят. Защо се споменава познанието за Бог, когато се обсъжда какво се изисква от теб? Нима не е заради резултатите от предстоящата работа? След като си бил завоюван, трябва да можеш да свидетелстваш от собствените си изживявания. Няма да се получи, ако външно имаш нормална човешка природа, но накрая не можеш да изразиш изживяванията си с думи. Докато водиш нормален духовен живот, трябва да постигнеш и нормална човешка природа, много от чиито аспекти ще научиш случайно. Смяташ ли, че метенето на пода изисква някаква специална практика? Още по-лошо е да загубиш един час, за да се упражняваш как да държиш вилницата, когато ядеш! Какви аспекти включва нормалната човешка природа? Проницателност, разум, съвест и характер. Ако успееш да постигнеш нормалност във всеки един от тези аспекти, твоята човешка същност ще бъде на ниво. Трябва да приличаш на нормално човешко същество, трябва да приличаш на човек, който вярва в Бог. Не е нужно да постигаш твърде много или да се занимаваш с дипломация; просто трябва да си нормално човешко същество, с разум на нормален човек, за да можеш да прозираш нещата и поне да изглеждаш като нормално човешко същество. Това ще е достатъчно. Всичко, което се изисква от теб днес, е в рамките на твоите възможности — не е като да се опитваш да правиш нещо невъзможно. Нито ще чуеш излишни думи, нито върху теб ще се извършва безполезна работа. Трябва да се отървеш от цялата грозота, която е изразена или разкрита в живота ти. Вие сте покварени от Сатана и сте препълнени с неговата отрова. Всичко, което се иска от теб, е да се отървеш от този покварен сатанински нрав. От теб не се иска да станеш високопоставена фигура или известна или велика личност. Няма смисъл от това. Работата, която се извършва във вас, взема предвид това, което ви е присъщо. Това, което изисквам от хората, е в определени граници. Ако практикувахте по начина и с тона, с който говорят интелектуалците, нямаше да се получи; нямаше да можете да го направите. Като се има предвид вашето качество, би трябвало поне да можете да говорите мъдро и тактично и да

обяснявате нещата по ясен и разбираем начин. Това е всичко, което е необходимо, за да отговорите на изискванията. Ако като минимум получите прозрение и разум, това ще е достатъчно. Най-важното сега е да се отървете от покварения си сатанински нрав. Трябва да отхвърлиш грозотата, която се проявява в теб. Как може да говориш за върховен разум и върховно прозрение, ако не отхвърлиш тези неща? Много хора, виждайки, че епохата се е променила, нямат никакво смирение или търпение, а вероятно нямат и никаква любов или благоприличие на светци. Колко абсурдни са такива хора! Имат ли поне грам нормална човешка природа? Имат ли каквото и да е свидетелство, за което да говорят? Те са напълно лишени от проникателност и разум. Разбира се, някои аспекти от практиката на хората, които се отклоняват или са погрешни, трябва да бъдат поправени; например предишният им закостенял духовен живот и унилият им и слабоумен външен вид — всичко това трябва се промени. Промяната не означава да позволиш да се разпуснеш или да се отдадеш на плътта, като говориш, каквото си искаш. Не трябва да говориш неясно. Речта и поведението на нормалното човешко същество се изразяват в това да говориш разбираемо, да казваш „да“, когато имаш предвид „да“, и „не“, когато имаш предвид „не“. Придържай се към фактите и говори подобаващо. Не мами, не лъжи. Трябва да се разберат границите, до които може да достигне един нормален човек по отношение на промяната на нрава си. В противен случай няма да можеш да навлезеш в реалността.

ЗНАЧЕНИЕТО НА СПАСЯВАНЕТО НА ПОТОМЦИТЕ НА МОАВ

През тези две-три години от делото това, което трябваше да се постигне в делото на правосъдието върху вас, в общи линии беше постигнато. Повечето хора се отказаха от някои от бъдещите си перспективи и от съдбата си. Когато обаче се спомене, че вие сте потомци на Моав, мнозина от вас не могат да го понесат — чертите на лицата и устните ви се изкривяват, а погледът ви става вторачен. Вие просто не можете да повярвате, че сте потомци на Моав. Моав беше пропъден в тази земя, след като беше прокълнат. Неговото поколение продължава рода му до днес, а всички вие сте негови потомци. Нищо не мога да направя; кой ти каза да се родиш в дома на Моав? Съжалявам те и не това ти желая, но никой не може да промени този факт. Ти си потомък на Моав и аз не мога да кажа, че си потомък на Давид. На когото и да си потомък, ти си оставаш сътворено същество, макар и да си същество с ниско положение, създание от нисше потекло. Всички сътворени същества трябва да изживеят цялото Божие дело; всички те са обекти на завоюване от Него и всички те трябва да видят Неговия праведен нрав и да изживеят Неговата мъдрост и всемогъщество. Днес ти си потомък на Моав и

трябва да приемеш този съд и това порицание; ако не беше потомък на Моав, нима нямаше пак да се наложи да приемеш този съд и това порицание? Признай това! Всъщност днешното дело върху потомците на Моав е най-ценно и най-значимо. Тъй като делото се извършва върху вас, то има огромно значение. Ако делото се извършваше върху потомците на Хам, то нямаше да е значимо, защото, за разлика от Моав, те не са от нисше потекло. Потомците на втория син на Ной — Хам, са само прокълнати — те не произлизат от блудство. Те просто са с ниско положение, защото Ной ги прокле да бъдат слуги на слуги. Те имат ниско положение, но първоначалната им стойност не беше ниска. Когато говорим за Моав, хората знаят, че първоначалното му положение беше ниско, защото е роден от блудство. Въпреки че положението на Лот беше много високо, Моав произлизаше от Лот и дъщеря му. Лот беше наричан праведен, но въпреки това Моав беше прокълнат. Моав беше с ниска стойност и имаше ниско положение и дори да не беше прокълнат, той пак щеше да произлиза от мръсотия, затова се различаваше от Хам. Той не призна Йехова, а вместо това Му се противопоставяше и се бунтуваше срещу Него — и така изпадна в най-тъмните места. Да се извършва делото върху потомците на Моав сега означава да се спасят онези, които са изпаднали в най-голямата тъмнина. Макар и да бяха прокълнати, Бог иска да спечели от тях слава, защото отначало всички те бяха хора, в чиито сърца нямаше Бог, а само да накараш онези, които нямат Бог в сърцата си, да Му се подчинят и да Го обичат, е истинско завоевание и плодът на такова дело е най-ценният и най-убедителният. Само това е спечелване на слава — това е славата, която Бог иска да спечели в последните дни. Въпреки че тези хора са с ниско положение, това, че сега са способни да спечелят такова голямо спасение, наистина е издигане от Бог. Това дело е много смислено и именно чрез правосъдието Той спечелва тези хора. Неговото намерение не е да накаже тези хора, а да ги спаси. Ако през последните дни Той все още вършеше делото на завоюването в Израел, това щеше да е безполезно; дори и да даваше плодове, нямаше да има стойност или голямо значение и Той нямаше да може да спечели цялата слава. Той извършва делото Си върху вас, върху онези, които са изпаднали в най-тъмните места, върху онези, които са най-изостанали. Тези хора не признават, че Бог съществува, и никога не са знаели, че Бог съществува. Тези същества са били толкова покварени от Сатана, че са забравили Бог. Те са били заслепени от Сатана и изобщо не знаят, че на небето има Бог. В сърцата си всички вие се кланяте на идоли и на Сатана. Нима не сте най-нисшите, най-изостаналите хора? Вие сте най-нисшите от плът, без никаква лична свобода, а и претърпявате трудности. Вие сте и хората от най-ниското ниво на това общество, които дори нямат свобода във вярата. В това се крие значението на извършването на делото върху вас. Днешното дело върху вас, потомците на Моав, не е с цел да ви унижи, а да разкрие значението на делото. За вас това е голямо издигане. Ако човек има разум и проникателност, той ще каже:

„Аз съм потомък на Моав, наистина недостоеен днес да получа такава голяма издигане от Бог или такива големи благословии. Във всичко, което правя и казвам, и според моя статут и стойност, аз изобщо не съм достоен за такива големи благословии от Бог. Израилтяните имат голяма любов към Бог и благодатта, на която се радват, им е дадена от Него, но техният статут е много по-висок от нашия. Авраам беше много предан на Йехова, а Петър беше много предан на Исус — тяхната преданост беше сто пъти по-голяма от нашата. Въз основа на нашите действия ние сме съвсем недостойни да се наслаждаваме на Божията благодат“. Трудът на тези хора в Китай просто не може да бъде представен пред Бог. Това е пълна бъркотия, а това, че сега се радвате на толкова много от Божията благодат, е чисто издигане от Бог! Кога сте търсили Божието дело? Кога сте жертвали живота си за Бог? Кога с готовност сте се отказали от семейството си, от родителите си и от децата си? Никой от вас не е платил висока цена! Ако Светият Дух не те беше извел, колко от вас щяха да са способни да пожертват всичко? До днес сте Го следвали само насила и по принуда. Къде е вашата преданост? Къде е вашето покорство? Въз основа на вашите действия отдавна трябваше да сте унищожени — всички вие трябваше да сте пометени. Какво ви дава право да се наслаждавате на такива големи благословии? Ни най-малко не сте достойни! Кой от вас е проправил собствения си път? Кой от вас сам е намерил истинския път? Всички вие сте мързеливи и лакоми нещастници, които търсят удобство! Смятате ли, че сте велики? С какво можете да се похвалите? Дори да пренебрегнем факта, че вие сте потомци на Моав, да не би вашата природа или вашето родно място да са от най-висш вид? Дори да пренебрегнем факта, че вие сте негови потомци, не сте ли всички вие изцяло потомци на Моав? Може ли да се промени истината за фактите? Нима разкриването на вашата природа сега представя погрешно истината за фактите? Погледнете вашето раболепие, вашите животи и вашите характери — нима не знаете, че вие сте най-нисшите от нисшите сред човешкия род? С какво можете да се похвалите? Погледнете вашето положение в обществото. Нима не сте на най-ниското му ниво? Смятате ли, че съм се изразил погрешно? Авраам пожертва Исаак — вие какво пожертвахте? Йов пожертва всичко — какво пожертвахте вие? Толкова много хора са дали живота си, положили са главите си, пролели са кръвта си, за да търсят истинския път. Вие платихте ли тази цена? В сравнение с тях вие изобщо не заслужавате да се наслаждавате на такава голяма благодат. Оскърбява ли ви да се каже днес, че сте потомци на Моав? Не се оценявайте твърде високо. Ти няма с какво да се похвалиш. Такова голямо спасение, такава голяма благодат ви се дава даром. Вие не сте пожертвали нищо, но се наслаждавате на благодатта даром. Не изпитвате ли срам? Нима този истински път е нещо, което вие сами сте търсили и открили? Не беше ли Светият Дух Този, Който ви накара да го приемете? Вие никога не сте имали сърца, които търсят, а още по-малко сърца, които търсят и копнеят за истината. Вие просто

бездействахте и се наслаждавахте; придобихте тази истина, без да полагате ни най-малко усилие. Какво право имате да се оплаквате? Смяташ ли, че имаш най-голяма стойност? В сравнение с онези, които пожертваха живота си и проляха кръвта си, от какво има да се оплаквате? Да ви унищожа сега би било правилно и естествено! Вие нямате друг избор, освен да се подчинявате и да следвате. Вие просто не сте достойни! Повечето от онези сред вас бяха призовани, но ако вашата среда не ви беше принудила или ако не бяхте призовани, вие изобщо нямаше да искате да излезете. Кой е готов да приеме такова себеотрицание? Кой е готов да се откаже от удоволствията на плътта? Вие всички сте хора, които лакомо се наслаждават на удобства и търсят луксозен живот! Вие получихте такива големи благословии — какво друго имате да кажете? Какви оплаквания имате? Позволено ви е да се наслаждавате на най-големите благословии и най-голямата благодат на небето, а делото, което никога преди не е било извършвано на земята, днес се разкрива пред вас. Нима това не е благословия? Днес вие сте порицани така, защото се противопоставяхте на Бог и се бунтувахте срещу Него. Заради това порицание вие видяхте Божиата милост и любов, а още повече видяхте Неговата праведност и святост. Заради това порицание и заради нечистотата на хората вие видяхте великата сила на Бог и видяхте Неговата святост и величие. Нима това не е най-изключителната истина? Нима това не е живот, който има смисъл? Делото, което Бог върши, е изпълнено със смисъл! Така, колкото по-ниско е вашето положение, толкова повече то доказва, че сте издигнати от Бог, и толкова повече доказва голямата стойност на Неговото дело върху вас днес. То е просто безценно съкровище, което не може да се добие никъде другаде! През различните епохи никой не се е радвал на такова голямо спасение. Фактът, че вашето положение е ниско, показва колко велико е Божието спасение и показва, че Бог е верен на човечеството — Той спасява, Той не унищожава.

Китайците никога не са вярвали в Бог; те никога не са служили на Йехова и никога не са служили на Исус. Те просто се кланят, кадят тамян, палят ритуални банкноти и почитат Буда. Те просто се кланят на идоли — всички те са крайно непокорни. Затова, колкото по-ниско е положението на хората, толкова повече показва, че това, което Бог получава от вас, е още повече слава. Някои могат да кажат от своя гледна точка: „Боже, какво е делото, което вършиш? Такъв възвишен Бог, такъв свят Бог като Теб идва в мръсна земя? Толкова лошо мнение ли имаш за Себе Си? Ние сме толкова мръсни, а Ти искаш да бъдеш с нас? Готов си да живееш сред нас? Ние сме с толкова ниско положение, а Ти искаш да ни направиш пълноценни? И би ни използвал като модели и образци?“. Аз казвам: ти не разбираш Моята воля. Ти не разбираш делото, което Аз искам да извърша, нито разбираш Моя нрав. Значението на делото, което ще извърша, е непостижимо за теб. Може ли Моето дело да се съобразява с твоите човешки представи? Според човешките представи трябва да се родя в хубава страна, за да покажа, че съм с

висок статут, да покажа, че съм много ценен, да покажа честта, светостта и величието Си. Ако се бях родил на място, което Ме признава, в елитно семейство, и ако бях с високо положение и статут, тогава щяха да се отнасят с Мен много добре. Това не би било от полза за Моето дело. Пак ли щеше да е възможно да се разкрие такова велико спасение тогава? Всички, които Ме видят, щяха да Ми се подчинят и нямаше да са изцапани с мръсотия. Трябваше да се родя на такова място. В това сте убедени вие. Но помислете за това: Бог за удоволствие ли дойде на земята, или за да извърши дело? Ако работех на такова лесно и удобно място, можех ли да придобия пълната Си слава? Щях ли да съм способен да завоювам цялото Си творение? Когато Бог дойде на земята, Той не стана част от света и не се въплъти, за да се наслаждава на света. Мястото, на което извършването на делото би разкрило Неговия нрав и би било най-значимо, е мястото, където Той е роден. Независимо дали земята е свята, или мръсна, където и да извършва делото Си, Той е свят. Всичко в света е сътворено от Него, макар че всичко е покварено от Сатана. Въпреки това всички неща все още принадлежат на Бог; всички те са в Неговите ръце. Той идва в мръсна земя и извършва делото Си там, за да разкрие Своята святост; Той прави това само заради Своето дело, което означава, че Той понася голямо унижение, за да извърши това дело, за да спаси хората на тази мръсна земя. Това се прави, за да се даде свидетелство в името на цялото човечество. Това, което такова дело показва на хората, е Божиата праведност, а тя е в състояние да покаже Божието върховенство по-добре. Неговото величие и Неговата почтеност се проявяват в спасяването на група нисши хора, които другите презират. Това, че се е родил в мръсна земя, съвсем не доказва, че е нисш; то просто позволява на цялото творение да види Неговото величие и Неговата истинска любов към човечеството. Колкото повече го прави, толкова повече се разкрива Неговата чиста любов, Неговата безупречна любов към човека. Бог е свят и праведен. Въпреки че Той е роден в мръсна земя и въпреки че живее с онези хора, които са изпълнени с мръсотия, точно както Исус живя с грешници в Епохата на благодатта, нима всяка частица от Неговото дело не е извършвана в името на оцеляването на цялото човечество? Нима всичко това не е, за да може човечеството да получи велико спасение? Преди две хиляди години Той живя с грешници в продължение на няколко години. Това беше в името на изкуплението. Днес Той живее с група мръсни, нисши хора. Това е в името на спасението. Нима цялото Негово дело не е заради вас, хората? Ако не за да спаси човечеството, защо Той би живял и страдал с грешници толкова много години, след като се е родил в ясла? И ако не за да спаси човечеството, защо Той би се върнал в плът втори път, роден на тази земя, където се събират демоните, и защо би живял с тези хора, които са дълбоко покварени от Сатана? Нима Бог не е верен? Коя част от Неговото дело не е заради човечеството? Коя част не е заради вашата съдба? Бог е свят — това е неизменно! Той е неосквернен от мръсотията, въпреки

че е дошъл на мръсна земя; всичко това може да означава единствено, че Божията любов към човечеството е изключително безкористна, а страданието и унижението, които Той понася, са изключително големи! Нима не знаете колко голямо е унижението, което Той понася заради всички вас и заради вашата съдба? Вместо да спасява велики хора или синовете на богати и влиятелни семейства, Той умишлено спасява онези, които са нисши и презрени. Нима всичко това не е Неговата святост? Нима всичко това не е Неговата праведност? В името на оцеляването на цялото човечество Той предпочита да се роди на мръсна земя и да понесе всяко унижение. Бог е съвсем истински — Той не върши фалшиви дела. Нима всеки етап от делото не се извършва по такъв практичен начин? Въпреки че всички хора Го клеветят и казват, че Той седи на масата с грешници, въпреки че всички хора Му се присмиват и казват, че живее със синовете на мръсотията, че живее с най-нисшите хора, Той все още дава безкористно от Себе Си и все така е отхвърлян сред човечеството. Нима страданието, което Той понася, не е по-голямо от вашето? Нима делото, което Той върши, не е по-голямо от цената, която сте платили? Вие сте родени на земя на мръсотия, но сте получили Божията святост. Вие сте родени на земя, на която се събират демони, но въпреки това сте получили голяма защита. Какъв избор имате? Какви оплаквания имате? Нима страданието, което Той е понесъл, не е по-голямо от онова, което сте понесли вие? Той е дошъл на земята и никога не се е наслаждавал на удоволствията на човешкия свят. Той ненавижда такива неща. Бог не дойде на земята, за да Го даряват хората с материални неща, нито дойде, за да се наслаждава на храната, дрехите и украшенията на хората. Той не обръща внимание на тези неща. Той дойде на земята, за да страда за хората, а не да се радва на земното богатство. Той дойде, за да страда, да извърши делото Си и да изпълни Своя план за управление. Той не избра хубаво място, да живее в посолство или в луксозен хотел, нито има редица слуги, които да Го обслужват. Въз основа на това, което сте видели, нима не знаете дали Той е дошъл, за да работи, или да се забавлява? Нима очите ви не виждат? Колко ви е дал? Ако се беше родил на удобно място, Той щеше ли да е способен да придобие слава? Щеше ли да е способен да извършва делото Си Той? Дали щеше има някакво значение, ако беше постъпил така? Щеше ли да е способен да завоюва човечеството напълно? Щеше ли да е способен да спаси хората от земята на мръсотията? Хората питат, водени от представите си: „Щом Бог е свят, защо се е родил на нашето мръсно място? Ти ни ненавиждаш и се отвращаваш от нас, мръсните хора, Ти се отвращаваш от нашето противопоставяне и от нашето непокорство, защо тогава живееш с нас? Ти си върховен Бог. Можеше да се родиш навсякъде, защо тогава трябваше да се раждаш в тази мръсна земя? Ти ни порицаваш и ни съдиш всеки ден и ясно знаеш, че сме потомци на Моав, защо тогава още живееш сред нас? Защо се роди в семейство на потомци на Моав? Защо го направи?“. Подобни на вашите мисли са

напълно лишени от разум! Само такова дело позволява на хората да видят Неговото величие, Неговата смирение и скритост. Той е готов да пожертва всичко в името на Своето дело и е понесъл всички страдания в името на Своето дело. Той го прави в името на човечеството и нещо повече — за да завоюва Сатана, така че всички създания да могат да се подчинят на Неговата власт. Само това е смислено, ценно дело. Ако потомците на Яков се бяха родили в Китай, на това парче земя, и всички те бяха от вас, тогава какво би било значението на делото, извършено във вас? Какво би казал Сатана? Сатана би казал: „Те и преди се страхуваха от Теб, те Ти се подчиняваха от самото начало и не са Те предавали в миналото. Те не са най-мрачните, най-нисшите или най-изостаналите от човешкия род“. Ако делото наистина беше извършено по този начин, кой щеше да се убеди от него? В цялата вселена китайците са най-изостаналите хора. Те се раждат нисши, с ниска почтеност; те са глупави и безчувствени и са вулгарни и упадъчни. Те са изцяло пропити от сатанински нрави и са мръсни и безнравствени. Вие притежавате всички тези сатанински нрави. Щом това дело бъде завършено, хората ще отхвърлят тези покварени нрави и ще са способни да се подчиняват напълно и да бъдат направени пълноценни. Само такива плодове на делото са свидетелство в творението! Разбираш ли какво е свидетелство? Как трябва да се свидетелства всъщност? Това дело ви превърна в служещи за контраст, както и в обекти, които полагат труд; нещо повече, то ви превърна в обекти на спасение. Днес вие сте Божият народ; по-късно ще бъдете модели и образци. В това дело вие играете различни роли и накрая ще бъдете обекти на спасение. Много хора са негативно настроени заради това. Нима те не са напълно слепи? Ти не виждаш нищо ясно! Само да те нарека такъв те натоварва? Разбираш ли какво е праведният Божи нрав? Разбираш ли какво е Божието спасение? Разбираш ли какво е Божията любов? Ти не притежаваш почтеност! Когато те споменават с добро, ти си щастлив. Когато те споменават с лошо, ти не си съгласен и се отдръпваш. Какво си ти? Ти не се стремиш към истинския път! Спри да търсиш веднага — срамно е! Не е ли признак на срам, че нещо толкова обикновено те обърква?

По-добре се научи малко да познаваш себе си. Не се превъзнасяй прекалено и не мечтай да отидеш на небето — просто покорно се стреми да бъдеш завоюван на земята. Не мисли за онези нереалистични мечти, които не съществуват! Ако някой каже нещо подобно на следното, това са думи на човек с решителност и сърцатост: „Въпреки че съм потомък на Моав, аз искам да се стремя към Бог. Ще обърна гръб на стария си прародител! Той ме роди и ме стъпка, а досега аз живеях в мрак. Днес Бог ме освободи и най-накрая видях небесното слънце. Благодарение на това, че бях разкрит от Бог, най-накрая видях, че съм потомък на Моав. Преди бях с вързани очи и не знаех, че Бог е свършил толкова много работа, защото бях заслепен от онзи стар Сатана. Ще му обърна гръб и ще го унижа напълно!“. И така,

имате ли такава решителност? Въпреки факта, че всеки от вас прилича на човек, вие се разпадате по-бързо от всеки друг и сте най-чувствителни по този въпрос. Щом се спомене, че сте потомци на Моав, се нацупвате. Това не е ли нравът на прасето? Вие сте безполезни. Бихте жертвали живота си в името на славата и богатството! Може да искаш да не си потомък на Моав, но нима не си такъв? Днес казвам, че си и ти трябва да го приемеш. Не говоря в противоречие с фактите. Някои хора са негативно настроени заради това, но за какво трябва да са негативни? Не си ли ти дете и на големия червен змей? Несправедливо ли е да се твърди, че си потомък на Моав? Обърни внимание на това, което изживяваш, отвътре и отвън. От главата до петите ти няма нищо достойно за похвала. Безнравственост, мръсотия, слепота, противопоставяне, непокорство — не са ли всички те част от нрава ти? Ти винаги живееш в земя на безнравственост и не оставяш несвършено зло. Смяташ, че си чудно свят. Погледни нещата, които си направил, а все още си толкова доволен от себе си. Какво достойно за похвала сте свършили? Вие сте като зверове. Вие нямате човешка природа! Общувате с животни и живеете сред зли, безнравствени идеи. Колко не ви достига на вас, хората? Вие се съгласявате, че сте деца на големия червен змей и искате да полагате труд, но когато по-късно ви кажат, че сте потомци на Моав, вие ставате негативно настроени. Нима това не е истината? Точно както ти си роден от майка си и баща си — колкото и ужасни да са те, ти пак си роден от тях. Дори ако си намериш осиновителка и напуснеш дома си, не си ли все още дете на първоначалните си родители? Може ли този факт да се промени? Нима те нарекох потомък на Моав без причина? Някои хора казват: „Не можеш ли да ме наричаш по друг начин?“. Аз казвам: „А ако те нарека служещ за контраст?“. Те и служещи за контраст не искат да бъдат. И така, какви искате да бъдете? Служещи за контраст, обслужващи — нима не сте това? Какво друго би избрал ти? Не си ли човек, роден в страната на големия червен змей? Колкото и да твърдиш, че си дете на Давид, това не отговаря на фактите. Нима това е нещо, което избираш за себе си? Можеш ли да си избереш което и да е красиво име, което ти харесва? Нима децата на големия червен змей, които бяха споменати, не сте самите вие, покварени хора? Що се отнася до обслужващите — нима и това не сте самите вие, покварени хора? Споменатите завоювани образци и модели — нима и това не сте самите вие, хора? Нима пътят за довеждане до съвършенство не е описан за вас? Онези, които са порицавани и съдени, сте вие, хора. Нима онези, които ще бъдат доведени до съвършенство по-късно, няма да са някои от вас? Това звание още ли има значение? Вие сте толкова неразумни; не можете ли да видите ясно дори нещо толкова обикновено? Ти не знаеш кой от кого произхожда, но за Мен това е ясно и Аз ви го казвам. Добре е да можеш да го осъзнаеш днес. Недейте винаги да се чувствате толкова нисши. Колкото си по-негативно настроен и колкото повече се оттегляш, толкова повече това доказва, че си потомък на Сатана. Има

хора, които казват, когато ги караш да слушат химни: „Могат ли потомците на Моав да слушат химни? Няма да го правя; не съм подготвен!“. Ако ги накараш да пеят, казват: „Ако потомците на Моав пеят, нима Бог иска да слуша? Бог ме ненавижда. Прекалено много се срамувам да отида пред Бог и не мога да свидетелствам за Него. Аз просто няма да пея, за да не се раздразни Бог, когато го чуе“. Това не е ли негативен начин за справяне? Като сътворено същество, ти си роден в земя на безнравственост и си дете на големия червен змей, потомък на Моав; трябва да обърнеш гръб на стария си прародител и да обърнеш гръб на стария Сатана. Само този, който го направи, е някой, който наистина иска Бог.

В началото, когато ви дадох положението на Божи народ, вие подскачахте нагоре-надолу с по-голяма радост от всички останали. Но как реагирахте, щом казах, че сте потомци на Моав? Всички вие се разпаднахте! Къде е вашият духовен ръст? Вашата представа за положение е твърде силна! Повечето хора не могат да се издигнат сами. Някои започват да правят бизнес, а други ходят на работа. Щом кажа, че сте потомци на Моав, всички искате да избягате. Това ли е свидетелството ви за Бог, за което вдигате врява цял ден? Нима Сатана ще бъде убеден по този начин? Това не е ли срамно петно? Каква е ползата от вас? Всички вие сте отпадък! Какво страдание сте изтърпели, че се чувствате толкова онеправдани? Мислите, че след като Бог ви е мъчил до определена степен, Той ще бъде щастлив, сякаш е дошъл с намерението да ви осъди, а след като ви осъди и унищожи, Неговото дело ще бъде завършено. Това ли казах? Нима не мислите така заради слепотата си? Самите вие ли не се стремите да се справите добре, или Аз нарочно ви осъждам? Никога не съм правил това — това е нещо, което вие сами сте измислили. Никога не съм вършил делото Си по този начин, нито имам такова намерение. Ако наистина исках да ви унищожа, налагаше ли се да Се подлагам на подобни страдания? Ако наистина исках да ви унищожа, налагаше ли се да говоря с вас толкова сериозно? Моята воля е следната: когато ви спася, тогава ще мога да си почина. Колкото по-нисш е даден човек, толкова повече той е обект на Моето спасение. Колкото по-активно сте способни да навлезете, толкова по-щастлив ще бъда Аз. Колкото повече се разпадате, толкова по-разстроен съм Аз. Вие искате винаги да се издигате и да заемете трона — Аз ви казвам, че това не е пътят на вашето спасение от мръсотията. Фантазията да седиш на трона не може да те доведе до съвършенство; това не е реалистично. Аз казвам, че си потомък на Моав, и ти си нещастен. Ти казваш: „Ако ме накараш да вляза в бездънната пропаст, нито ще свидетелствам за Теб, нито ще страдам за Теб“. Нима по този начин няма да Ми се противопоставиш? Ще ти бъде ли от полза да го направиш? Дадох ти толкова много благодат — забрави ли? Вие отблъснахте и унижихте Божието сърце, което е като това на любяща майка. Какви ще бъдат последствията за вас? Няма да ви принуждавам, ако не свидетелствате за Мен, но трябва да знаете, че накрая ще бъдете цел за унищожение. Ако не мога

да получа свидетелство в теб, ще го получа в други хора. За Мен това няма значение, но накрая ще съжеляваш и по това време вече отдавна ще си изпаднал в тъмнина. Тогава кой ще бъде способен да те спаси? Не мисли, че делото не може да бъде извършено без теб — ако те има, не е голяма печалба, а ако те няма, не е голяма загуба. Не се отнасяй към себе си с твърде голяма почит. Нежеланието ти да Ме следваш показва, че си непокорен и у теб няма нищо желано. Ако умееш да говориш, това не е ли просто защото си се снабдил с думи, които Аз донесох чрез Своето дело? Какво у теб е достойно за похвала? Не позволявай на въображението си да се развихря! Ако не мога да получа слава от вас, потомците на Моав, Аз ще избира втора и трета група потомци на Моав за делото Си, докато не спечеля слава. А ако не искаш да свидетелстваш за Мен, тогава се махай! Няма да те принуждавам! Не си мислете, че няма да мога да направя и крачка без вас. Намирането на подходящи обекти за Моето дело в тази китайска земя не изисква усилия. Нищо друго не може да се намери в тази земя — мръсни и покварени хора има абсолютно навсякъде и Моето дело може да бъде извършено навсякъде. Не се възгордявайте толкова! Колкото и да си горд, не си ли оставаш дете, родено от блудство? Погледни стойността си — какъв друг избор имаш? Само да ти позволя да живееш е огромно издигане, така че за какво все още може да си високомерен? Ако не беше Моето дело да сложи край на епохата, нямаше ли много отдавна да си попаднал в разгара на природни бедствия и бедствия, причинени от човека? Още ли можеш да живееш толкова комфортно? Все още постоянно спориш по този въпрос. Откакто казах, че си потомък на Моав, през цялото време се цупиш. Не се образовате, не четете Божиите слова и не можете да понасяте гледката на този или онзи човек. Когато видиш, че други хора стават образовани, ти ги смущаваш и им казваш обезсърчителни неща. Как смеееш! Ти казваш: „Какво образование биха могли да имат потомците на Моав? Няма да се занимавам“. Нима това не е нещо, което един звяр би казал? Броиш ли се изобщо за човек? Казах толкова много, но това не постигна нищо в теб. Напразно ли извърших всичко това? Напразно ли изрекох всички тези слова? Дори едно куче би размахало опашка; такъв човек не струва дори колкото куче! Достоеен ли си да бъдеш наричан човек? Когато говоря за потомците на Моав, някои хора умишлено се унижават. Те се обличат различно от преди и са толкова занемарени, че не приличат на хора, и мърморят: „Аз съм потомък на Моав. За нищо не ставам. Да мисля за получаване на някакви благословии е фантазия. Могат ли потомците на Моав да бъдат доведени до съвършенство?“. Щом заговоря за потомците на Моав, повечето хора вече нямат надежда и казват: „Бог казва, че сме потомци на Моав. Какво означава това? Вижте тона, който Той е възприел — той е неумолим! В думите Му няма никаква любов. Не сме ли цели за унищожение?“. Забрави ли какво беше казано преди? Понятието „потомци на Моав“ ли е единственото нещо, което си спомняш сега? В действителност много слова целят да постигнат ефект, но те също така разкриват

истината на фактите. Повечето хора не вярват в това. Ти не искаш да страдаш така за Мен. Ти се страхуваш от смъртта и все искаш да избягаш. Ако искаш да си тръгнеш, няма да те принуждавам да останеш, но трябва ясно да ти кажа следното: недей да живееш цял живот напразно и не забравяй нещата, които съм ти казвал в миналото. Като сътворено същество трябва да изпълняваш дълга на сътворено същество. Не действай против съвестта си. Това, което трябва да направиш, е да се посветиш на Господа на творението. Потомците на Моав също са сътворени същества, само че те служат за контраст и са прокълнати. Независимо от всичко, ти все още си сътворено същество. Не си далеч от истината, ако кажеш следното: „Въпреки че съм потомък на Моав, аз се наслаждавах на толкова много от Божията благодат, че трябва да имам някаква съвест. Просто ще го призная, но няма да мисля постоянно за това. Дори и да страдам в този поток, ще страдам до край; и ако съм потомък на Моав, така да бъде. Ще продължа да следвам докрай!“. Трябва да следваш до края. Ако избягаш, наистина няма да имаш перспектива — ще си стъпил на пътя на унищожението.

Добре е да разберете произхода си и да разберете, че фактическата истина е от полза за делото. В противен случай няма да се постигне желаният резултат. Това е част от делото на завоюването и е необходим етап от делото. Това е факт. Това дело цели да събуди духа на хората, да събуди чувството им за съвест и да им позволи да получат това велико спасение. Ако човек има съвест, той трябва да благодари на Бог още повече, когато види ниското си положение. Хората трябва да държат словата Му в ръцете си, да се държат здраво за благодатта, която Той им е дал, и дори да плачат горчиво и да казват: „Нашето положение е ниско и не сме получили нищо на света. Никой не гледа на нас, нисшите хора, с уважение. Ние сме преследвани в нашата домашна среда, нашите съпрузи ни отхвърлят, нашите съпруги ни хокат, децата ни гледат на нас с пренебрежение, а когато остареем, снахите ни също се отнасят зле с нас. Ние наистина сме изстрадали не малко и това, че сега се радваме на голямата Божия любов, е такова щастие! Ако Бог не ни беше спасил, как щяхме да видим ясно човешкото страдание? Нима нямаше да продължаваме да се разпадаме в този грях? Не е ли това нашето издигане от Бог? Аз съм един от най-нисшите хора, а Бог ме е издигнал толкова високо. Дори и да бъда унищожен, пак трябва да се отплатя за Неговата любов. Бог има високо мнение за нас и Той говори с нас, с такива нисши хора, лице в лице. Той ме хваща за ръка, за да ме учи. С устата Си Той ме храни. Той живее с мен и страда с мен. Дори и да ме порицава — какво мога да кажа? Нима да бъдеш порицан не е също да бъдеш издигнат от Бог? Аз съм порицан, но мога да видя Неговата праведност. Не мога да бъда безсъвестен — трябва да се отплатя за Божията любов. Повече не мога да се бунтувам срещу Бог“. Статусът на Бог и Неговата идентичност не са същите като тези на хората — страданията Му са същите, храната и дрехите Му са същите, но всички хора Го уважават и това е

единствената разлика. Нима всичко останало, на което Той се радва, не е същото като за човека? И така, какво ви дава право да молите Бог да се отнася към теб по определен начин? Бог е понесъл толкова голямо страдание и е извършил толкова велико дело, а вие — по-ниски от мравките, по-ниски от буболечките — сте издигнати толкова високо днес. Ако не можеш да се отплатиш за Божиата любов, къде е твоята съвест? Някои хора казват от сърце: „Всеки път, когато си помисля да напусна Бог, очите ми се пълнят със сълзи и съвестта ми ме гложди. Задължен съм на Бог. Не мога да го направя. Не мога да се отнасям така с Него. Ако трябва да умра и чрез смъртта си да отдам слава на Неговото дело, ще бъда изключително доволен. В противен случай, дори и да живея, няма да чувствам покой“. Вслушайте се в тези думи — те описват дълга, който едно сътворено същество трябва да изпълни. Ако човек винаги има такова виждане в себе си, той ще бъде чист и спокоен отвътре; ще бъде сигурен в тези неща. Ще кажеш: „Бог не ми вреди и не ми се присмива умишлено, нито ме унижава. Въпреки че Той говори малко сурово и това наранява, то е заради мен самия. Въпреки че говори толкова сурово, Той все пак ме спасява и все още се съобразява с моите слабости. Той не използва фактите, за да ме накаже. Вярвам, че Бог е спасение“. Ако наистина имаш такова виждане, малко е вероятно да избягаш. Съвестта ти няма да те остави и нейният укор ще ти каже, че не трябва да се отнасяш към Бог по този начин. Мислиш за цялата благодат, която си получил. Чул си толкова много от Моите слова — възможно ли е да си ги слушал напразно? Няма значение кой ще избяга, ти не можеш да избягаш. Други хора не вярват, но ти трябва да вярваш. Други хора изоставят Бог, но ти трябва да отстояваш Бог и да свидетелстваш за Него. Други клеветят Бог, но ти не можеш. Колкото и сурово да се отнася Бог с теб, ти пак трябва да постъпваш правилно спрямо Него. Трябва да се отплащаш за Неговата любов и трябва да имаш съвест, защото Бог е невинен. Той вече е претърпял голямо унижение, като е дошъл на земята от небето, за да извършва делото Си сред човечеството. Той е свят и у Него няма дори следа от мърсотия. Колко унижения е изтърпял Той с идването Си в земя на мърсотия? Той извършва делото Си върху вас заради самите вас. Ако се отнасяш към Него безсъвестно, по-добре да те застигне ранна смърт!

Понастоящем на повечето хора им липсва такъв аспект на виждане; те никак не могат да проумеят това дело и не знаят какво възнамерява да постигне Бог чрез него накрая. Особено онези, които са объркани — сякаш са влезли в лабиринт и са се изгубили след няколко завоя. Ако им обясниш подробно целта на Божия план за управление, те няма да се объркат. Много хора не могат да го проумеят и са убедени, че Божието дело е за да измъчва хората. Те не разбират мъдростта и чудесната природа на Неговото дело и не разбират, че Неговото дело е да разкрие Неговата велика сила и, нещо повече — да спаси човечеството. Те не виждат всичко това, а само виждат дали имат някакви перспективи, дали ще са способни

да влязат в рая. Те казват: „Божие дело е винаги толкова заобиколно; би било достатъчно, ако ни позволиш направо да видим Твоята мъдрост. Ти не трябва да ни измъчваш по този начин. Качеството ни е твърде ниско и не разбираме Твоята воля. Би било чудесно, ако Ти говориш и действаш направо. Искаш да гадаем, но не можем. Би било чудесно, ако побързаш и ни позволиш да видим Твоята слава. За какво е нужно да правим нещата по такъв заобиколен начин?“. Това, което ви липсва най-много сега, е съвест. Имайте повече съвест. Отворете широко очи, за да видите кой наистина извършва етапите на това дело. Не прибързвайте със заключенията. Сега, в най-добрия случай, ти си разбрал нещо от повърхностната страна на начина на живот, който трябва да изживееш. Все още има много истина, която трябва да изживееш и когато дойде денят, в който можеш да я разбереш напълно, ти повече няма да говориш по такъв начин, нито ще се оплакваш. Нито ще прибързваш толкова да даваш определение на нещата. Ще кажеш: „Бог е толкова мъдър, Бог е толкова свят, Бог е толкова силен!“.

ИЗЖИВЯВАНИЯТА НА ПЕТЪР: ЗНАНИЯТА МУ ЗА ПОРИЦАНИЕТО И СЪДА

Когато Бог го порицаваше, Петър се молеше: „О, Боже! Моята плът е непокорна и Ти ме порицаваш и съдиш. Радвам се на Твоето порицание и съд и дори да не ме искаш, в този съд аз виждам Твоя свят и праведен нрав. Когато ме съдиш, за да могат другите да видят Твоя праведен нрав в Твоята присъда, аз чувствам удовлетворение. Ако тя може да изрази Твоя нрав и да позволи праведният Ти нрав да бъде видян от всички създания, и ако може да направи любовта ми към Теб по-чиста, за да мога да постигна подобие на праведник, тогава Твоят съд е добър, защото такава е милостивата Ти воля. Знам, че в мен все още има много непокорство и че все още не съм достоен да застана пред Теб. Искам Ти да ме съдиш още повече, независимо дали това става чрез враждебна среда или големи изпитания. Без значение какво правиш Ти, за мен то е ценно. Твоята любов е толкова дълбока и аз съм готов да се предам на милостта Ти без никакви оплаквания“. Това е знанието на Петър, след като беше изживял Божието дело, и то също така е свидетелство за неговата любов към Бог. Днес вие вече сте завоювани, но как се изразява това завоюване във вас? Някои хора казват: „Моето завоюване е върховната благодат и възвишеност на Бог. Едва сега осъзнах, че животът на човека е празен и безсмислен. Човекът прекарва живота си в бързване, създава и отглежда поколение след поколение деца и в крайна сметка остава без нищо. Днес, едва след като бях завоюван от Бог, разбрах, че няма нищо ценно в това да се живее по този начин; такъв живот наистина е безсмислен. Сякаш е по-добре да умра и да приключа с това!“. Могат ли такива хора, които са били

завоювани, да бъдат спечелени от Бог? Могат ли те да станат образци и модели? Такива хора са урок по пасивност. Те нямат стремежи и не полагат усилия да се усъвършенстват. Въпреки че се смятат за завоювани, такива пасивни хора не са способни да се усъвършенстват. Към края на живота си, след като беше доведен до съвършенство, Петър каза: „О, Боже! Ако живея още няколко години, бих желал да постигна по-чиста и по-дълбока любов към Теб“. Когато щеше да бъде прикован на кръста, в сърцето си той се помоли: „О, Боже! Твоето време вече настъпи; времето, което Ти си подготвил за мен, настъпи. Трябва да бъда разпнат за Теб, трябва да свидетелствам за Теб и се надявам, че моята любов може да удовлетвори Твоите изисквания и че може да стане по-чиста. Да мога днес да умра за Теб и да бъда прикован на кръста за Теб е утеха и успокоение за мен, защото няма нищо по-приятно за мен от това да мога да бъда разпнат за Теб и да удовлетвори Твоите желания, да мога да се отдам на Теб, да принеса живота си в жертва на Теб. О, Боже! Ти си толкова обичлив! Ако ми позволиш да живея, аз още по-силно ще желая да Те обичам. Докато съм жив, ще Те обичам. Искам да Те обичам по-дълбоко. Ти ме съдиш, порицаваш ме и ме изпитваш, защото не съм праведен, защото съм съгрешил. И Твоят праведен нрав става все по-очевиден за мен. Това е благословия за мен, защото мога да Те обичам по-дълбоко и съм готов да Те обичам така, дори ако Ти не ме обичаш. Готов съм да видя Твоя праведен нрав, защото това ме прави по-способен да изживея живот, в който има смисъл. Чувствам, че животът ми сега е по-смислен, защото съм разпнат заради Теб и има смисъл в това да умра заради Теб. И все пак не се чувствам удовлетворен, защото знам твърде малко за Теб, знам, че не мога изцяло да изпълня Твоите желания и съм Ти се отблагодарил с твърде малко. В живота си не съм успял да се върна изцяло към Теб; далеч съм от това. Сега, когато поглеждам назад, се чувствам толкова задължен към Теб и имам само този момент, за да компенсирам всичките си грешки и цялата любов, за която не съм Ти се отплатил“.

Човекът трябва да се стреми да живее смислен живот и да не се задоволява с временните си обстоятелства. За да изживее образа на Петър, той трябва да притежава неговите знания и опит. Човекът трябва да се стреми към по-висши и по-дълбоки неща. Той трябва да се стреми към по-дълбока и по-чиста любов към Бог и към живот, който има стойност и смисъл. Само това е живот; само тогава човекът ще бъде същият като Петър. Трябва да се съсредоточиш върху това да бъдеш инициативен по отношение на навлизането си от положителна страна и не трябва покорно да си позволяваш да отстъпваш назад в името на това да ти е леко за момента, пренебрегвайки по-дълбоки, по-конкретни и по-практични истини. Твоята любов трябва да бъде практична и трябва да намериш начини да се освободиш от този покварен, безгрижен живот, който по нищо не се различава от този на животните. Трябва да живееш живот, който има смисъл, живот, който има стойност, и не трябва да се заблуждаваш или да се отнасяш към своя живот като

към играчка, с която да си играеш. За всеки, който се стреми да обича Бог, няма недостижими истини и няма справедливост, за която да не може да остане непоколебим. Как трябва да изживееш живота си? Как трябва да обичаш Бог и да използваш тази любов, за да удовлетвориш Неговите желания? Няма по-важен въпрос в живота ти. Преди всичко ти трябва да имаш такъв стремеж и постоянство и да не бъдеш като тези, които са безгръбначни, тези, които са слаби. Трябва да се научиш как да изживяваш смислен живот и да изживяваш смислени истини, и не бива да се отнасяш към себе си толкова небрежно. Без да го осъзнаваш, животът ти ще премине покрай теб. След това ще имаш ли друга възможност да обичаш Бог? Може ли човек да обича Бог, когато е мъртъв? Ти трябва да имаш същите стремежи и съвест като Петър. Животът ти трябва да е смислен и не трябва да си играеш със себе си. Като човешко същество и като човек, който се стреми към Бог, ти трябва да можеш внимателно да обмислиш как да се отнасяш към живота си, как да се принесеш в жертва на Бог, как да имаш по-смислена вяра в Бог и как, след като обичаш Бог, да Го обичаш по начин, който е по-чист, по-красив и по-добър. Днес ти не можеш да се задоволяваш само с това, че си завоюван, но трябва да помислиш и за пътя, по който ще вървиш в бъдеще. Трябва да имаш стремежи и смелостта да бъдеш доведен до съвършенство и не трябва винаги да се смяташ за неспособен. Има ли истината свои любимци? Може ли истината умишлено да се противопоставя на хората? Ако се стремиш към истината, може ли тя да бъде непосилна за теб? Ако останеш непоколебим в защита на справедливостта, ще те повали ли тя? Ако наистина се стремиш към живота, може ли животът да ти се изплъзне? Ако не познаваш истината, това не е защото тя те пренебрегва, а защото ти стоиш далеч от нея. Ако не можеш да отстояваш справедливостта, това не е защото има нещо нередно в справедливостта, а защото смяташ, че тя не съответства на фактите. Ако не си спечелил живот, след като си се стремял към него в продължение на много години, това не е защото животът е безсъвестен към теб, а защото ти си безсъвестен към живота и си се отдалечил от него. Ако живееш в светлина и не си успял да спечелиш светлина, това не е защото светлината не може да те освети, а защото ти не си обърнал внимание на съществуването на светлината и така тя тихо се е отдалечила от теб. Ако не се стремиш към това, може само да се каже, че си безполезен боклук, нямаш смелост в живота си и нямаш дух да се противопоставиш на силите на мрака. Ти си твърде слаб! Не можеш да избягаш от силите на Сатана, които те обсаждат, и си готов да водиш единствено този вид безопасен и сигурен живот и да умреш в невежество. Това, което трябва да постигнеш, е стремежът да бъдеш завоюван; това е твоят морален дълг. Ако ти е достатъчно само да бъдеш завоюван, тогава ти прогонваш съществуването на светлината. Ти трябва да понесеш трудности заради истината, трябва да се отдадеш на истината, трябва да изтърпиш унижения заради нея, а за да спечелиш

повече от истината, трябва да преминеш през още повече страдания. Ето какво трябва да направиш. Не бива да отхвърляш истината в името на спокойния семеен живот и не бива да губиш достойнството и почтеността на живота си в името на моментното удоволствие. Трябва да се стремиш към всичко, което е красиво и добро, и да се стремиш към път в живота, който да е по-смислен. Нима не пропиляваш живота си, ако го живееш по такъв вулгарен начин, без да преследваш никакви цели? Какво можеш да спечелиш от такъв живот? Трябва да се отречеш от всички плътски удоволствия заради една истина, а не да отхвърляш всички истини заради малко удоволствие. Такива хора нямат нито почтеност, нито достойнство; тяхното съществуване е безсмислено!

Бог порицава и съди човека, защото това се изисква от Неговото дело и — нещо повече — защото е необходимо на човека. Човекът трябва да бъде порицаван и съден и само тогава може да постигне любов към Бог. Днес вие сте напълно убедени, но когато се сблъскате с най-малкия неуспех, вие сте в беда. Вашият духовен ръст все още е твърде малък и трябва да изпитате още от това порицание и съд, за да постигнете по-дълбоко познание. Днес вашите сърца са малко или много богобоязливи донякъде и вие се страхувате от Него, и знаете, че Той е истинският Бог, но нито изпитвате голяма любов към Него, нито сте постигнали чиста любов. Знанията ви са твърде повърхностни и духовният ви ръст все още е недостатъчен. Когато наистина се сблъскате с някоя среда, вие все още не сте свидетелствали, твърде малка част от вашето навлизане е по ваша инициатива и нямате представа как да практикувате. Повечето хора са пасивни и бездейни. Те само тайно обичат Бог в сърцата си, но нямат начин да практикуват, нито пък са наясно какви са целите им. Онези, които са доведени до съвършенство, не само притежават нормална човешка природа, но и истини, които надхвърлят мерките на съвестта, които са по-високи от стандартите на съвестта. Те не само използват своята съвест, за да се отплатят за Божията любов, но нещо повече — те са познали Бог и са видели, че Бог е обичлив и достоен за човешката любов, и че в Бог има толкова много, което може да бъде обичано. Човек не може да не Го обича! Любовта към Бог на онези, които са доведени до съвършенство, има за цел да осъществи техните собствени стремежи. Тяхната любов е спонтанна, любов, която не иска нищо в замяна и която не е сделка. Те обичат Бог единствено заради познанието си за Него. Такива хора не се интересуват дали Бог им дава благодат и не им е необходимо нищо повече от това да задоволят Бог. Те не сключват сделки с Бог и не измерват любовта си към Него по съвест: „Ти си ми дал и в замяна на това аз Те обичам; ако не ми дадеш, аз нямам нищо за Теб в замяна“. Онези, които са доведени до съвършенство, винаги вярват в следното: „Бог е Създателят и Той извършва Своето дело върху нас. Тъй като имам тази възможност, условие и подготвеност да бъда доведен до съвършенство, моят стремеж трябва да бъде да живея смислен живот и да удовлетворявам Бог“. Точно

това е изживяното от Петър: когато беше най-слаб, той се помоли на Бог и каза: „О, Боже! Независимо от времето и мястото, Ти знаеш, че винаги Те помня. Независимо от времето и мястото, Ти знаеш, че искам да Те обичам, но моят духовен ръст е твърде малък, аз съм твърде слаб и немошен, моята любов е твърде ограничена, а искреността ми към Теб е твърде слаба. В сравнение с Твоята любов аз съм просто недостоеен да живея. Искам само животът ми да не е напразен и да мога не само да се отплатя за Твоята любов, но и да мога да посветя всичко, което имам, на Теб. Ако мога да Те удовлетвори, тогава като създание ще съм спокоен и няма да искам нищо повече. Въпреки че сега съм слаб и немошен, няма да забравя Твоите напътствия и няма да забравя Твоята любов. Сега не правя нищо повече от това да се отплащам за Твоята любов. О, Боже, чувствам се ужасно! Как мога да Ти върна любовта, която имам в сърцето си, как мога да направя всичко, на което съм способен, да изпълня желанията Ти и да предложи всичко, което имам, на Теб? Ти познаваш слабостта на човека. Как мога да бъда достоен за Твоята любов? О, Боже! Ти знаеш, че духовният ми ръст е малък, че любовта ми е твърде слаба. Как мога да направя най-доброто, на което съм способен, в такава среда? Знам, че трябва да се отплатя за любовта Ти, знам, че трябва да Ти дам всичко, което имам, но днес ръстът ми е твърде малък. Моля Те да ми дадеш сила и увереност, за да бъда по-способен да притежавам чиста любов, която да посветя на Теб, и да съм по-способен да посветя всичко, което имам, на Теб. Аз не само ще мога да се отплатя за Твоята любов, но и ще съм по-способен да изживея Твоето порицание, съд и изпитания, и дори по-тежки проклетия. Ти ми позволи да видя Твоята любов и аз не мога да не Те обичам, и макар че днес съм слаб и немошен, как бих могъл да забравя за Теб? Твоята любов, порицание и съд ме накараха да Те позная, но се чувствам и неспособен да осъществя любовта Ти, защото Ти си толкова велик. Как мога да посветя всичко, което имам, на Създателя?“. Такава беше молбата на Петър, но духовният му ръст беше твърде недостатъчен. В този момент той се почувства така, сякаш нож се заби в сърцето му. Беше изпаднал в агония и не знаеше какво да прави при тези условия. Въпреки това той продължаваше да се моли: „О, Боже! Човекът е с ръст на дете, съвестта му е слаба и единственото, което мога да постигна, е да се отплатя за Твоята любов. Днес не знам как да удовлетвори Твоите желания и искам само да направя всичко, което мога, да дам всичко, което имам, и да посветя всичко, което имам, на Теб. Независимо от Твоя съд, независимо от Твоето порицание, независимо от това, което ми даваш, независимо от това, което ми отнемаш, освободи ме и от най-малкото оплакване към Теб. Много пъти, когато Ти ме порицаваше и съдеше, аз роптах и бях неспособен да постигна чистота или да изпълня Твоите желания. Отплатата ми за Твоята любов беше породена от принуда и в този момент се мразя още повече“. Петър се молеше по този начин, защото търсеше по-чиста любов към Бог. Той търсеше и умоляваше, и освен това

той се самообвиняваше и изповядваше греховете си пред Бог. Чувстваше се длъжник на Бог и изпитваше омраза към самия себе си, но беше и малко тъжен и пасивен. Винаги се чувстваше така, сякаш не беше достатъчно добър за Божиите желания и не беше способен да даде най-доброто от себе си. При тези условия Петър продължаваше да се стреми към вярата на Йов. Той виждаше колко голяма е била вярата на Йов, защото Йов беше видял, че всичко, което има, е дадено от Бог и е естествено Той да вземе всичко от него, че Бог ще даде на когото пожелае — такъв беше праведният нрав на Бог. Йов нямаше оплаквания и все още можеше да възхвалява Бог. Петър също познаваше своята природа и в сърцето си се молеше: „Днес не трябва се задоволявам само с това, че се отплащам за Твоята любов, като използвам съвестта си и че Ти отдавам толкова любов, защото мислите ми са твърде покварени и защото не съм способен да виждам в Теб Създателя. Тъй като все още съм недостоеен да Те обичам, трябва да развия способността да посветя всичко, което имам, на Теб — бих направил това с готовност. Трябва да знам всичко, което си направил, и да нямам избор, трябва да виждам Твоята любов и да мога да изричам похвали за Теб и да величая Твоето свято име, така че Ти да спечелиш голяма слава чрез мен. Готов съм да стоя твърдо в това свидетелство за Теб. О, Боже! Твоята любов е толкова ценна и красива; как бих могъл да искам да живея в ръцете на Лукавия? Не съм ли създаден от Теб? Как бих могъл да живея под властта на Сатана? По-скоро желая цялото ми същество да живее в Твоето порицание. Не желая да живея под властта на Лукавия. Ако мога да стана чист и да посветя всичко на Теб, готов съм да предам тялото и ума си на Твоя съд и порицание, защото ненавиждам Сатана и не желая да живея под неговата власт. Чрез Твоята присъда над мен Ти показваш праведния Си нрав. Аз съм доволен и нямам никакви оплаквания. Ако мога да изпълня своя дълг като създание, желая целият ми живот да бъде съпътстван от Твоя съд, чрез който ще опозная праведния Ти нрав и ще се избавя от влиянието на Лукавия“. Петър винаги се молеше така, винаги търсеше така и достигна, относително казано, високо царство. Той не само успя да се отплати за Божията любов, но, което е по-важно, изпълни и своя дълг като създание. Той не само че не беше обвинен от съвестта си, но също така успя да надхвърли стандартите на съвестта. Молитвите му продължаваха да се издигат пред Бог, така че стремежите му ставаха все по-високи, а сърцето му — все по-боголюбиво. Въпреки че страдаше от мъчителна болка, той все пак не забравяше да обича Бог и се стремеше да придобие способността да разбира Божията воля. В молитвите си той изрече следните думи: „Не съм постигнал нищо повече от това да се отплатя за Твоята любов. Не съм свидетелствал за Теб пред Сатана, не съм се освободил от влиянието на Сатана и все още живея в света на плътта. Искам да използвам любовта си, за да победя Сатана, да го засрамя и по този начин да удовлетвори Твоето желание. Искам да се отдам изцяло на Теб, да не дам и най-малката

частица от себе си на Сатана, защото Сатана е Твой враг“. Колкото повече търсеше в тази посока, толкова повече се вълнуваше и толкова по-големи ставаха познанията му по тези въпроси. Без да го осъзнава, той разбра, че трябва да се освободи от влиянието на Сатана и да се върне изцяло при Бог. Такова беше царството, което той достигна. Той преодоляваше влиянието на Сатана и се отърваваше от удоволствията и насладите на плътта, като желаше да преживее по-дълбоко както Божието порицание, така и Неговия съд. Той каза: „Въпреки че живея сред Твоето порицание и Твоя съд, независимо от трудностите, които произтичат от това, все пак не желая да живея под властта на Сатана, все пак не желая да страдам от хитростите на Сатана. Радвам се, че живея сред Твоите проклетия и изпитвам болка от живота сред благословиите на Сатана. Обичам Теб, като живея сред Твоя съд, и това ми носи голяма радост. Твоето порицание и съд са праведни и святи. Те ме пречистват, и дори нещо повече, те ме спасяват. Бих предпочел да прекарам целия си живот сред Твоя съд, за да бъда под Твоите грижи. Не желая да живея под властта на Сатана нито за миг. Искам да бъда пречистен от Теб. Дори да изпитам трудности, не искам да бъда използван и мамен от Сатана. Аз, това създание, трябва да бъда използван от Теб, притежаван от Теб, съден и порицаван от Теб. Дори трябва да бъда прокълнат от Теб. Сърцето ми се радва, когато Ти пожелаеш да ме благословиш, защото съм видял Твоята любов. Ти си Създателят, а аз съм създание: не бива да Те предавам и да живея под властта на Сатана, нито пък да бъда използван от Сатана. Аз трябва да бъда Твоят кон или вол, а не да живея за Сатана. Предпочитам да живея сред Твоето порицание, без физическо блаженство, и това ще ми донесе наслада, дори и да загубя Твоята благодат. Въпреки че Твоята благодат не е с мен, аз се радвам да бъда порицаван и съден от Теб. Това е Твоята най-добра благословия, Твоята най-голяма благодат. Макар че Ти винаги си величествен и гневен към мен, аз все още не съм способен да Те напусна и все още не мога да Те заобичам достатъчно. Предпочитам да живея в Твоя дом, предпочитам да бъда проклинан, порицаван и поразяван от Теб, не желая да живея под властта на Сатана, нито пък да бързам и да съм зает само с плътта и още по-малко съм готов да живея за плътта“. Любовта на Петър беше чиста. Това е изживяването на довеждането до съвършенство и е най-висшата степен на усъвършенстването. Няма живот, който да е по-смислен от този. Той приемаше Божието порицание и съд, ценеше Божия праведен нрав и това беше най-ценното у Петър. Той каза: „Сатана ми дава материални удоволствия, но аз не ги ценя. Сполетява ме Божието порицание и съд — това е благодат за мен, в това намирам радост и в това съм благословен. Ако не беше Божият съд, никога нямаше да обичам Бог, все още щях да живея под властта на Сатана, той все още щеше да ме управлява и да ми заповядва. В такъв случай никога не бих станал истинско човешко същество, защото нямаше да мога да удовлетвори Бог и нямаше да се посветя изцяло на Него. Въпреки че Бог не ме

благодаря и ме оставя без вътрешна утеха, сякаш в мен гори огън, и макар че нямам мир и радост, и Божието порицание и дисциплина никога не са далеч от мен, в Божието порицание и съд аз мога да видя Неговия праведен нрав. Изпитвам удоволствие от това; в живота няма нищо по-ценно и по-смислено. Въпреки че Неговата закрила и грижа са се превърнали в безмилостно порицание, съд, проклетия и удари, аз все пак изпитвам радост от тези неща, защото те могат по-добре да ме пречистят и променят, да ме приближат до Бог, да ме направят способен да обичам Бог и да направят любовта ми към Бог по-чиста. Това ме прави способен да изпълнявам дълга си като създание и ме отвежда пред Бог и далеч от влиянието на Сатана, така че вече да не служа на Сатана. Когато не живея под властта на Сатана и мога да посветя всичко, което имам, и всичко, което мога да направя, на Бог, без да задържам нищо — тогава ще бъда напълно удовлетворен. Божието порицание и съд ме спасиха, а животът ми е неразделен от Божието порицание и съд. Животът ми на земята е под властта на Сатана и ако не бяха грижата и защитата на Божието порицание и съд, винаги щях да живея под властта на Сатана и нямаше да имам възможността и средствата да живея смислен живот. Само ако Божието порицание и съд никога не ме напускат, ще мога да бъда пречистен от Бог. Само със суровите думи и праведния нрав на Бог и с величественния Божи съд аз получих най-висшата защита, заживях в светлина и получих Божиите благословии. Да мога да се пречистя, да се освободя от Сатана и да живея във властта на Бог — това е най-голямата благословия в живота ми днес“. Това е най-висшето царство, което изживя Петър.

Точно това е състоянието, което човекът трябва да достигне, след като е доведен до съвършенство. Ако не можеш да постигнеш това, тогава не можеш да живееш смислен живот. Човекът живее в света на плътта, което означава, че живее в човешки ад, и без Божия съд и порицание той е мръсен като Сатана. Как може човекът да бъде свят? Петър вярваше, че порицанието и съдът от Бог са най-силната защита и най-голямата благодат за човека. Само чрез порицание и съд от Бог човекът може да се пробуди и да намрази плътта, да намрази Сатана. Строгата дисциплина на Бог освобождава човека от влиянието на Сатана, освобождава го от неговия малък свят и му дава възможност да живее в светлината на Божието присъствие. Няма по-добро спасение от порицанието и съда! Петър се молеше: „Боже! Докато ме порицаваш и съдиш, ще знам, че не си ме изоставил. Дори да не ми даваш радост или мир, да ме караш да живея в страдание и да ме порицаваш безброй пъти, щом не ме изоставяш, моето сърце ще бъде спокойно. Днес Твоето порицание и съд се превърнаха в моя най-добра защита и най-велика благословия. Благодатта, която Ти ми даваш, ме защитава. Благодатта, която Ти ми даряваш днес, е проява на Твоя праведен нрав и тя е порицание и съд; освен това е изпитание, и нещо повече — тя е живот в страдание“. Петър успя да остави настрана удоволствията на плътта и да потърси

по-дълбока любов и по-силна защита, защото беше спечелил толкова много благодат от Божието порицание и съд. В своя живот, ако човек желае да бъде пречистен и да постигне промени в нрава си, ако желае да води смислен живот и да изпълни дълга, който има като Божие създание, тогава трябва да приеме Божието порицание и съд и да не допуска Божието дисциплиниране и поразяване да го напуснат, за да може да се освободи от манипулациите и влиянието на Сатана и да живее в Божията светлина. Знай, че Божието порицание и съд са светлина; те са светлината на спасението на хората и за човека няма по-добра благословия, благодат или защита. Човекът живее под влиянието на Сатана и съществува в плът. Ако не се пречисти и не получи Божията закрила, той ще става все по-поковарен. Ако иска да обича Бог, той трябва да бъде пречистен и спасен. Петър се молеше: „Боже, когато Ти се отнасяш с мен мило, аз се радвам и чувствам утеха; когато ме порицаваш, чувствам още по-голяма утеха и радост. Въпреки че съм слаб и понасям неописуеми страдания, въпреки че има сълзи и тъга, Ти знаеш, че тази тъга е заради моето неподчинение и заради моята слабост. Плача, защото не мога да удовлетвори желанията Ти, изпитвам скръб и съжаление, защото съм недостатъчен за Твоите изисквания, но съм готов да достигна това царство, готов съм да направя всичко по силите си, за да Те удовлетвори. Твоето порицание ми донесе защита и ми даде най-доброто спасение. Твоят съд засенчва Твоята поносимост и търпение. Без Твоето порицание и съд не бих се радвал на Твоята милост и любяща доброта. Днес виждам още по-ясно, че Твоята любов е надминала границите на небесата и е по-висша от всички останали неща. Твоята любов не е само милост и любяща доброта, а е нещо повече от това — тя е порицание и съд. Твоето порицание и съд ми дадоха толкова много. Без Твоето порицание и съд нито един човек няма да бъде пречистен и нито един човек няма да може да изпита любовта на Създателя. Въпреки че съм преживял стотици изпитания и трудности и дори съм бил близо до смъртта, те ми позволиха да Те позная истински и да получа най-висшето спасение. Ако Твоето порицание, съд и дисциплина се отдалечат от мен, тогава ще живея в тъмнина, под властта на Сатана. Каква е ползата от човешката плът? Ако Твоето порицание и съд ме напуснат, ще бъде сякаш Твоят Дух ме е изоставил, сякаш Ти вече не си с мен. Ако беше така, как щях да продължа да живея? Ако Ти ми изпратиш болест и ми отнемеш свободата, аз мога да продължа да живея, но ако Твоето порицание и съд някога ме напуснат, няма да има как да продължа да живея. Ако нямах Твоето порицание и съд, щях да изгубя Твоята любов — любов, която е твърде дълбока, за да я изразя с думи. Без Твоята любов щях да живея под властта на Сатана и нямаше да мога да видя Твоето славно лице. Как бих могъл да продължа да живея? Не бих могъл да понеса такъв мрак, такъв живот. Да Те имам с мен е все едно да Те виждам, така че как бих могъл да Те оставя? Умолявам Те, моля Те да не ми отнемаш най-голямата утеха, дори ако

това са само няколко думи на увереност. Наслаждавах се на Твоята любов и днес не мога да бъда далеч от Теб; как бих могъл да не Те обичам? Пролял съм много сълзи на съжаление заради Твоята любов, но винаги съм чувствал, че живот като този е по-смислен, че той може повече да ме обогати, да ме промени и да ми позволи да постигна истината, която трябва да притежават създанията“.

Целият живот на хората преминава под властта на Сатана и няма нито един човек, който да може сам да се освободи от влиянието на Сатана. Всички хора живеят в един мръсен свят, в поквара и празнота, без никакъв смисъл или стойност; те живеят толкова безгрижно за плътта, за похотта и за Сатана. Съществуването им няма и най-малка стойност. Човекът не може да открие истината, която да го освободи от влиянието на Сатана. Въпреки че човекът вярва в Бог и чете Библията, той не разбира как да се освободи от влиянието на Сатана. През вековете много малко хора са открили тази тайна, малцина са я разбрали. Ето защо, въпреки че човекът ненавижда Сатана и ненавижда плътта, той не знае как да се отърве от поробващото влияние на Сатана. Днес не сте ли все още под властта на Сатана? Не съжалявате за своите непокорни постъпки, а още по-малко чувствате, че сте мръсни и непокорни. След като се противопоставите на Бог, вие дори получавате душевен мир и усещате голямо спокойствие. Дали твоето спокойствие не се дължи на това, че си покварен? Дали този душевен мир не идва от твоето неподчинение? Човекът живее в своя ад, живее под тъмното влияние на Сатана; по цялата земя заедно с човека живеят духове, които посягат на човешката плът. На земята ти не живееш в прекрасен рай. Мястото, където се намиращ, е царството на дявола, човешкият ад, долният свят. Ако човекът не бъде пречистен, значи той остава изтъкан от мръсотията; ако Бог не го закриля и не се грижи за него, тогава той пак ще е пленник на Сатана; ако не бъде съден и порицаван, той няма да може да избяга от потисничеството на тъмното влияние на Сатана. Поквареният нрав, който проявяваш, и непокорното поведение, с който живееш, са достатъчни, за да докажат, че все още се намиращ под властта на Сатана. Ако умът и мислите ти не са били пречистени и твоят нрав не е бил осъден и порицан, тогава цялото ти същество все още се управлява от властта на Сатана, умът ти се управлява от Сатана, мислите ти се манипулират от Сатана и цялото ти същество се управлява от ръцете на Сатана. Знаеш ли колко далеч си сега от равнището на Петър? Притежаваш ли тези качества? Колко знаеш за порицанието и съда днес? Каква част от това, което Петър научи, притежаваш ти? Ако днес не можеш да разбереш, ще успееш ли да постигнеш това познание в бъдеще? Човек, който е толкова ленив и страхлив като теб, просто не е способен да разбере порицанието и съда. Ако се стремиш към спокойствието на плътта и към удоволствията на плътта, тогава няма да имаш възможност да се пречистиш и накрая ще се върнеш при Сатана, защото това, което изживяваш, е Сатана, а той е плътта. Днес изглежда, че има много хора, които не се стремят към живота, а

това означава, че не се интересуват от пречистване или навлизане в по-дълбоки житейски преживявания. Тогава как могат да бъдат направени съвършени? Тези, които не се стремят към живота, нямат възможност да бъдат направени съвършени, а тези, които не се стремят към познание за Бог, които не се стремят към промени в своя нрав, са неспособни да избегнат тъмното влияние на Сатана. Те не се отнасят сериозно към познаването на Бог и към навлизането в промени в своя нрав, точно както онези, които вярват в религията, които просто следват церемонията и посещават редовни служби. Не е ли това загуба на време? Ако във вярата си в Бог човекът не се отнася сериозно към въпросите на живота, не се стреми към навлизане в истината, не се стреми към промени в своя нрав, а още по-малко към познаване на Божието дело, тогава той не може да бъде доведен до съвършенство. Ако искаш да бъдеш доведен до съвършенство, трябва да разбереш Божието дело. По-специално, трябва да разбереш значението на Неговото порицание и съд и защо това дело се извършва върху човека. Можеш ли да приемеш това? По време на подобно порицание можеш ли да постигнеш същите изживявания и знания като Петър? Ако се стремиш към познание за Бог и за действието на Светия Дух и ако се стремиш към промени в своя нрав, тогава имаш възможност да бъдеш доведен до съвършенство.

За тези, които трябва да бъдат доведени до съвършенство, този етап от делото на завоюването е задължителен. Само след като човекът е завоюван, той може да изживее делото на усъвършенстването. Ако само изпълняваш ролята на завоюван, това няма голяма стойност и няма да те направи годен за употреба от Бог. Ти няма да имаш възможност да участваш в разпространението на Евангелието, тъй като не се стремиш към живот, не се стремиш към промяна и обновление в себе си и затова нямаш реални изживявания в живота. По време на това поетапно дело ти някога си действал като обслужващ и като противовес, но ако в крайна сметка не се стремиш да бъдеш Петър и стремежът ти не е съобразен с пътя, по който Петър беше доведен до съвършенство, тогава, естествено, няма да изживееш промени в нрава си. Ако ти си човек, който се стреми да бъде доведен до съвършенство, тогава ти ще си свидетелствал и ще кажеш: „В това поетапно Божие дело аз приех Божието дело на порицание и съд и въпреки че понесох големи страдания, разбрах как Бог довежда човека до съвършенство, спечелих делото, извършено от Бог, познах Божията праведност и Неговото порицание ме спаси. Неговият праведен нрав дойде върху мен и ми донесе благословии и благодат; Неговият съд и порицание са тези, които ме защитиха и пречистиха. Ако не бях порицаван и съден от Бог и ако не бяха дошли суровите Божии думи, нямаше да позная Бог и нямаше да бъда спасен. Днес аз виждам: като създание човекът не само се радва на всички неща, създадени от Създателя, но, което е по-важно, всички създания трябва да се радват на праведния нрав на Бог и на Неговия праведен съд, защото Божият нрав е достоен за насладата на човека.

Като създание, покварено от Сатана, човекът трябва да се радва на Божия праведен нрав. В Неговия праведен нрав има порицание и съд, но освен това има и голяма любов. Въпреки че днес не мога да спечеля напълно Божията любов, имах щастието да я видя и в това бях благословен“. Това е пътят, по който вървят онези, които изживяват усъвършенстването, и това е знанието, за което те говорят. Такива хора са същите като Петър; те имат същите изживявания като Петър. Такива хора са и тези, които са спечелили живот, които притежават истината. Когато изживеят всичко до самия край, по време на Божия съд те със сигурност ще се отърват напълно от влиянието на Сатана и ще бъдат спечелени от Бог.

След като хората са завоювани, те нямат никакво категорично свидетелство. Те само са засрамили Сатана, но не са изживели реалността на Божиите слова. Ти не си спечелил второто спасение, а само принос за грях, но не си бил доведен до съвършенство — това е голяма загуба. Трябва да разберете в какво да навлезете и какво трябва да изживеете, и после да навлезете в това. Ако в крайна сметка не успееш да бъдеш доведен до съвършенство, няма да станеш истински човек и ще бъдеш изпълнен със съжаление. Адам и Ева, създадени от Бог в началото, бяха святи хора. По-точно казано, докато бяха в Едемската градина, те бяха святи, неопетнени от мръсотия. Освен това бяха верни на Йехова и нямаха представа как може да бъде предаден Йехова. Това е така, защото не бяха смущавани от влиянието на Сатана, в тях я нямаше сатанинската отрова и те бяха най-чистите от цялото човечество. Живееха в Едемската градина, неосквернени от мръсотия, необсебени от плътта и в страх от Йехова. По-късно, когато бяха изкушени от Сатана, у тях се появи отровата на змията и желанието да предадат Йехова и те заживяха под влиянието на Сатана. В началото те бяха святи и се бояха от Йехова; само в това състояние те бяха хора. По-късно, след като бяха изкушени от Сатана, те ядоха от плода на дървото за познаване на доброто и злото и заживяха под влиянието на Сатана. Постепенно бяха покварени от Сатана и загубиха първоначалния човешки образ. В началото човекът имаше диханието на Йехова, в него нямаше никакво непокорство и в сърцето му нямаше зло. По онова време човекът беше наистина човешко същество. След като беше покварен от Сатана, човекът се превърна в звяр. Мислите му се изпълниха със зло и мръсотия, без добро и святост. Нима това не е Сатана? Ти си преживял много от Божието дело, но не си се променил и не си бил пречистен. Все още живееш под властта на Сатана и не се подчиняваш на Бог. Такива са хората, които са били завоювани, но не са доведени до съвършенство. И защо се казва, че такива хора не са били доведени до съвършенство? Това е така, защото тези хора не се стремят към живота или към познание за Божието дело, а желаят единствено плътски удоволствия и временна утеха. В резултат на това няма промени в начина им на живот и те не са възвърнали първоначалния си облик на човек, създаден от Бог. Такива хора са ходещи трупове, те са мъртъвци, които нямат дух! Онези, които

не се стремят към познание на въпросите в духа, не се стремят към святост и не се стремят да изживеят истината, които се задоволяват само с това да бъдат завоювани от отрицателната страна и които не могат да живеят според Божиите слова и да станат свети хора — това са хора, които не са спасени. Защото, ако е лишен от истината, човекът не може да остане непоколебим в Божиите изпитания. Само тези, които могат да останат непоколебими в Божиите изпитания, са спасени. Това, което искам, са хора като Петър, които се стремят да бъдат доведени до съвършенство. Днешната истина се дава на онези, които копнеят за нея и я търсят. Това спасение се дава на онези, които копнеят да бъдат спасени от Бог, и то не е предназначено само да бъде спечелено от вас. Неговата цел е вие да бъдете спечелени от Бог; вие спечелвате Бог, за да може Бог да ви спечели. Днес ви говорих тези думи, вие ги чухте и трябва да практикувате според тези думи. В края на краищата моментът, в който ще приложите тези думи на практика, ще бъде моментът, в който ще ви спечеля чрез тях. В същото време и вие ще спечелите тези думи, тоест, ще спечелите това най-висше спасение. След като бъдете пречистени, вие ще станете истински човешки същества. Ако не можеш да изживееш истината или да изживееш подобие на някой, който е доведен до съвършенство, тогава може да се каже, че не си човек, а ходещ труп, звяр, защото си без истината, което означава, че си без диханието на Йехова и по този начин си мъртъв човек, който няма дух! Въпреки че е възможно да свидетелстваш, след като си бил завоюван, това, което печелиш, е само малко спасение и ти не си станал живо същество, притежаващо дух. Въпреки че си изживял порицание и съд, твоят нрав не е обновен или променен в резултат на това. Все още си старото си аз, все още принадлежиш на Сатана и не си някой, който е бил пречистен. Само тези, които са доведени до съвършенство, имат стойност и само такива хора са спечелили истински живот. Един ден някой ще ти каже: „Ти си изживял Божието дело, така че говори за това какво е Неговото дело. Давид изживя Божието дело и видя делата на Йехова, Моисей също видя делата на Йехова и двамата можеха да опишат Неговите дела и да говорят за това колко удивителен е Той. Вие видяхте делото, извършено от въплътения Бог през последните дни. Можеш ли да говориш за Неговата мъдрост? Можеш ли да говориш за това колко удивително е делото Му? Какви изисквания постави Бог към вас и как ги изживяхте? Вие изживяхте Божието дело през последните дни — кое е вашето най-велико видение? Можете ли да говорите за това? Можете ли да говорите за Божия праведен нрав?“. Как ще отговориш, когато се сблъскаш с тези въпроси? Ако кажеш: „Бог е толкова праведен, Той ни порицава и съди, и безпощадно ни разобличава; Божият нрав е наистина нетърпим към оскърблението от страна на човека. След като изживях Божието дело, аз опознах нашата собствена низост и наистина видях Божия праведен нрав“, тогава другият човек ще продължи да те пита: „Какво още знаеш за Бог? Как се практикува навлизане в живота? Имаш ли

някакви лични стремежи?“. Ти ще отговориш: „След като бяха покварени от Сатана, Божиите създания се превърнаха в зверове и не се различаваха от магаретата. Днес живея в ръцете на Бог и затова трябва да удовлетворявам желанията на Създателя и да се подчинявам на всичко, на което Той ме учи. Нямам друг избор“. Ако говориш само с такива обобщения, човекът няма да разбере какво му казваш. Когато те пита какви познания имаш за Божието дело, той има предвид твоите лични изживявания. Той пита какви познания имаш за Божието порицание и съд, след като си ги изживял, и тук той има предвид личните ти изживявания и иска от теб да разкажеш за твоето познание за истината. Ако не можеш да говориш за такива неща, това доказва, че не знаеш нищо за днешното дело. Ти винаги изричаш думи, които са благовидни или са общоизвестни. Нямах конкретни изживявания, още по-малко пък има същина в познанието си, и освен това нямаш истински свидетелства, така че хората няма да останат убедени. Не бъди пасивен последовател на Бог и не се стреми към това, което те прави любопитен. Чрез непостоянство ще се погубиш и ще забавиш живота си. Трябва да се отърсиш от тази пасивност и бездействие, да се научиш да се стремиш към положителни неща и да преодоляваш собствените си слабости, за да можеш да спечелиш истината и да я изживееш. Няма нищо страшно в твоите слабости и твоите недостатъци не са най-големият ти проблем. Най-големият ти проблем и най-големият ти недостатък е, че си непостоянен и нямаш желание да търсиш истината. Най-големият проблем на всички вас е манталитетът на страхливци, с който сте доволни от нещата такива, каквито са, и просто пасивно чакате. Това е най-голямата пречка пред вас и най-големият враг на стремежа ви към истината. Ако се подчиняваш само защото думите, които изричам, са толкова дълбоки, тогава ти не притежаваш истинско знание и не цениш истината. Подчинение като твоето не е свидетелство и аз не одобрявам такова подчинение. Някой може да те попита: „Откъде точно идва твоят Бог? Каква е същината на този твой Бог?“. Ти ще отговориш: „Неговата същина е порицание и съд“. След това той ще продължи: „Бог не е ли състрадателен и любящ към човека? Нима не знаеш това?“. Ти ще кажеш: „Това е Богът на другите. Това е Богът, в който вярват религиозните хора, но не е нашият Бог“. Когато хора като теб разпространяват Евангелието, ти изопачаваш истинския път, така че каква е ползата от теб? Как ще могат другите да спечелят истинския път от теб? В теб няма истина и ти не можеш да говориш за истината, нито пък можеш да изживееш истината. Какво ти дава право да живееш пред Бог? Когато разпространяваш Евангелието сред другите, когато общуваш с тях за истината и свидетелстваш за Бог, ако не можеш да ги спечелиш, те ще опровергават думите ти. Тогава не си ли съвсем безполезен? Изживял си толкова много от Божието дело, но когато говориш за истината, това, което казваш, няма смисъл. Тогава не си ли непотребен? Каква е ползата от теб? Как е възможно да сте изживели толкова много от Божието дело, но да нямате и най-малкото

познание за Него? Когато те попитат какво истинско познание имаш за Бог, ти губиш ума и дума или пък отговаряш с нещо неуместно — казваш, че Бог е могъщ, че големите благословии, които си получил, са истинска възхвала на Бог и че няма по-голяма привилегия от това да можеш да видиш Бог лично. Каква е ползата от това твърдение? Това са безполезни, празни думи! След като си изживял толкова много от Божието дело, нима знаеш само, че възхвалата на Бог е истина? Ти трябва да познаваш Божието дело и само тогава ще можеш да свидетелстваш истински за Бог. Как е възможно тези, които не са спечелили истината, да свидетелстват за Бог?

Ако толкова много работа и толкова много думи не са имали въздействие върху теб, тогава, когато дойде време да разпространяваш Божието дело, ти няма да можеш да изпълниш дълга си и ще бъдеш засрамен и унижен. В този момент ти ще почувстваш, че дължиш на Бог толкова много, че познанието ти за Бог е толкова повърхностно. Ако не се стремиш към познание за Бог днес, докато Той работи, после ще бъде твърде късно. В крайна сметка ти няма да имаш никакво познание, за което да говориш — ще останеш празен, без нищо. Какво ще използваш, за да отговаряш пред Бог? Имаш ли дързостта да погледнеш към Бог? Трябва да работиш усилено в стремежа си точно сега, за да можеш накрая, подобно на Петър, да разбереш колко полезни за човека са Божието порицание и съд и че без Неговото порицание и съд човек не може да бъде спасен и може само да потъва все по-дълбоко в тази мръсна земя, все по-дълбоко в тинята. Хората са покварени от Сатана, интригантстват един срещу друг и се отнасят грубо един с друг, изгубили са богобоязливите си сърца. Тяхното неподчинение е твърде голямо, представите им са твърде много и всички те принадлежат на Сатана. Без Божието порицание и съд поквареният нрав на човека не може да бъде пречистен и той не може да бъде спасен. Това, което се изразява в делото на въплътения Бог в плът, е точно това, което се изразява от Духа, а делото, което Той върши, се извършва в съответствие с това, което се извършва от Духа. Ако днес не познаваш това дело, значи си много глупав и си загубил твърде много! Ако не си спечелил Божието спасение, тогава своята вяра е религиозна и ти си християнин, който принадлежи на религията. Тъй като се придържаш здраво към мъртвото учение, ти си загубил новото дело на Светия Дух. Другите, чиито стремеж е любовта към Бог, могат да спечелят истината и живота, докато своята вяра не може да получи Божието одобрение. Вместо това ти си се превърнал в злодей, в човек, който извършва пагубни и омразни действия. Станал си обект на шегите на Сатана и негов пленник. Човекът не трябва да вярва в Бог, а да Го обича, да се стреми към Него и да Му се покланя. Ако не се стремиш към това днес, ще дойде ден, в който ще си кажеш: „Защо тогава не следвах Бог както трябва, не Го удовлетворявах както трябва, не се стремях към промени в житейския си нрав? Колко съжалявам, че тогава не успях да се подчиня на Бог и не се стремях към познаване на Божието

слово. Бог каза толкова много неща тогава; как можах да не се стремя към тях? Бях толкова глупав!“. Донякъде ще се намразиш. Днес ти не вярваш на думите, които казвам, и не им обръщаш внимание. Когато настъпи денят, в който това дело ще се разпространи и ти видиш цялата му същност, ще съжаляваш и тогава ще бъдеш смаян. Има благословии, но ти не умееш да им се насладиш, и има истина, но ти не се стремиш към нея. Не си ли навличаш презрение? Днес, въпреки че следващият етап от Божието дело все още не е започнал, няма нищо изключително в изискванията, които се поставят пред теб, и в това, което се иска от теб да изживееш. Има толкова много работа и толкова много истини; нима те не заслужават да бъдат опознати от теб? Нима Божието порицание и съд не успяват да пробудят духа ти? Нима Божието порицание и съд не успяват да те накарат да намразиш себе си? Доволен ли си да живееш под влиянието на Сатана, с мир и радост и малко плътски комфорт? Не си ли ти най-низшият от всички хора? Никой не е по-глупав от онези, които са видели спасението, но не се стремят да го получат; това са хора, които преяждат с плът и се наслаждават на Сатана. Ти се надяваш, че вярата ти в Бог няма да доведе до никакви предизвикателства или изпитания, нито до най-малките трудности. Винаги се стремиш към неща, които не струват нищо, и не придаваш никаква стойност на живота, а поставяш собствените си екстравагантни мисли пред истината. Ти си толкова безполезен! Живееш като прасе — каква е разликата между теб и прасетата и кучетата? Нима не са зверове всички тези, които не се стремят към истината, а обичат плътта? Нима не са ходещи трупове всички тези мъртъвци, в които няма дух? Колко думи са били изречени между вас? Малко ли работа е свършена сред вас? Колко съм раздавал сред вас? Тогава защо не си го спечелил? От какво се оплакваш? Не е ли вярно, че ти не си спечелил нищо, защото си прекалено влюбен в плътта? И дали не е защото твоите мисли са твърде екстравагантни? Дали не е защото си твърде глупав? Ако не успяваш да получиш тези благословии, можеш ли да виниш Бог, че не те е спасил? Това, към което се стремиш, е да постигнеш мир, след като си повярвал в Бог, децата ти да не боледуват, съпругът ти да има добра работа, синът ти да намери добра съпруга, дъщеря ти да намери достоен съпруг, воловете и конете ти да орат добре земята, да има добра година за реколтата ти. Това е, което търсиш. Стремежът ти е единствено да живееш удобно, да не се случват инциденти със семейството ти, ветровете да те подминават, по лицето ти да няма черни точки, реколтата на семейството ти да не е наводнена, да не си засегнат от никакви бедствия, да живееш в Божиата прегръдка, да живееш в уютно гнездо. Страхливец като теб, който винаги се стреми към плътта — имаш ли сърце, имаш ли дух? Не си ли звяр? Аз ти давам истинския път, без да искам нищо в замяна, но ти не се стремиш към него. Дали ли си един от тези, които вярват в Бог? Аз ти давам истински човешки живот, но ти не се стремиш към него. По нищо ли не се различаваш от прасе или куче? Прасетата не се стремят към живота на човека, не

се стремят да се пречистят и не разбират какво е животът. Всеки ден, след като се нахранят, те просто спят. Аз ти дадох истинския път, но ти не го спечели: ти си с празни ръце. Желаш ли да продължиш да живееш този живот, живота на прасе? Какъв е смисълът такива хора да са живи? Твоят живот е презрян и позорен, живееш сред мръсотия и разврат и не се стремиш към никакви цели; не е ли твоят живот най-позорният от всички? Имаш ли дързостта да погледнеш към Бог? Ако продължаваш да изживяваш по този начин, няма ще придобиеш нещо? Истинският път ти е даден, но дали накрая ще успееш да го спечелиш зависи от твоя личен стремеж. Хората казват, че Бог е праведен Бог и че ако човекът Го следва докрай, Той със сигурност ще бъде безпристрастен към него, защото е най-праведен. Ако човекът Го следва до самия край, може ли Той да отхвърли човека? Аз съм безпристрастен към всички хора и съдя всички хора с праведния Си нрав, но има подходящи условия за изискванията, които поставям към човека, и това, което изисквам, трябва да бъде изпълнено от всички хора, независимо кои са те. Не се интересувам от това каква е твоята подготовка и от колко време я притежаваш. Интересува Ме само дали следваш Моя път и дали обичаш и жадуваш за истината. Ако в теб я няма истината и вместо това опозориш Моето име и не действаш според Моя път, а само следваш, без да те е грижа и без да се интересува, тогава Аз ще те поразя и ще те накажа за твоето зло и какво ще кажеш тогава? Ще можеш ли да кажеш, че Бог не е праведен? Днес, ако си спазил думите, които ти казах, значи си човек, когото одобрявам. Казваш, че винаги си страдал, докато си следвал Бог, че си Го следвал през всякакви трудности и си споделял с Него добрите и лошите моменти, но не си изживял словата, изречени от Бог. Ти желаеш само да тичаш за Бог и да даваш всичко от себе си за Бог всеки ден, но никога не си мислил да изживееш смислено живота си. Ти казваш и това: „Така или иначе вярвам, че Бог е праведен. Страдал съм за Него, тичал съм за Него, посветил съм се на Него и съм работил усилено, въпреки че не съм получил никакво признание. Той със сигурност ще си спомни за мен“. Вярно е, че Бог е праведен, но в тази праведност няма никакви примеси: тя не съдържа човешка воля, не е опетнена от плътта или от сделки между хората. Всички, които са непокорни и се противопоставят, всички, които не са в съответствие с Неговия път, ще бъдат наказани; на никого не е простено и никой не е пощаден! Някои хора казват: „Днес тичам заради Теб; когато дойде краят, можеш ли да ми дадеш малко благословия?“. Затова те питам: „Съобрази ли се с Моите слова?“. Праведността, за която ти говориш, се основава на сделка. Ти мислиш само, че Аз съм праведен и безпристрастен към всички хора и че всички, които Ме следват докрай, със сигурност ще бъдат спасени и ще получат Моите благословии. Моите думи, че „всички, които Ме следват докрай, със сигурност ще бъдат спасени“, имат вътрешен смисъл: онези, които Ме следват докрай, са хората, които ще бъдат напълно спечелени от Мен, те са тези, които, след като са били завоювани от Мен,

търсят истината и са доведени до съвършенство. Какви условия си постигнал? Ти си постигнал само това да Ме следваш докрай, но какво друго? Съобрази ли се с Моите слова? Ти си изпълнил едно от Моите пет изисквания, но нямаш намерение да изпълниш останалите четири. Ти само си намерил най-простия, най-лесния път и го следваш с нагласата, че просто се надяваш да имаш късмет. Спрямо такъв човек като теб Моят праведен нрав се изразява в порицание и съд, справедливо възмездие и справедливо наказание за всички злодеи. Всички онези, които не следват Моя път, със сигурност ще бъдат наказани, дори и да го следват докрай. Това е Божията праведност. Когато този праведен нрав се изрази в наказанието на човека, той ще бъде смаян и ще съжалява, че докато е следвал Бог, не е следвал Неговия път. „По онова време само малко страдах, докато следвах Бог, но не следвах Божия път. Какви са оправданията? Няма друг избор, освен порицание!“. И все пак в съзнанието си човек мисли: „Така или иначе аз следвах докрай, така че дори и да ме порицаеш, това не може да бъде твърде тежко порицание, а и след като ме порицаеш, Ти все още ще ме искаш. Знам, че Ти си праведен и няма да се отнасяш така с мен завинаги. Все пак аз не съм като онези, които ще бъдат заличени. Онези, които ще бъдат заличени, ще получат тежко порицание, докато моето ще бъде по-леко“. Праведният нрав не е такъв, какъвто ти казваш. Не е вярно, че към онези, които умеят да изповядват греховете си, отношението е снизходително. Праведността е святост и е нрав, който не търпи оскърбление от страна на човека, а всичко, което е мръсно и не се е променило, е обект на Божието отвращение. Божият праведен нрав не е закон, а управленска заповед: това е управленска заповед в рамките на царството и тя е справедливото наказание за всеки, който не притежава истината и не се е променил, и няма място за спасение. Защото, когато всеки човек бъде класифициран според вида си, добрият ще бъде възнаграден, а злият — наказан. Това е моментът, в който крайната цел на човека ще стане ясна; това е времето, в което делото на спасението ще приключи, след което делото на спасението на човека вече няма да се извършва и възмездието ще се стовари върху всеки един от онези, които вършат зло. Някои хора казват: „Бог помни всеки един от онези, които често са до Него. Той няма да забрави никого от нас. Гарантирано е, че Бог ще ни доведе до съвършенство. Той няма да си спомни за никого от онези, които са долу, онези от хората, които са долу и които ще бъдат доведени до съвършенство, със сигурност са по-малко от нас, които често се срещаме с Бог; сред нас никой не е забравен от Бог, всички сме одобрени от Него и на нас е гарантирано ще бъдем доведени до съвършенство Бог“. Вие всички имате такива представи. Това праведност ли е? Прилагал ли си истината на практика, или не? Ти наистина разпространяваш подобни слухове — нямаш никакъв срам!

Днес някои хора се стремят да бъдат използвани от Бог, но след като са били завоювани, те не могат да бъдат използвани директно. Що се отнася до думите,

изречени днес, ако, когато Бог използва хората, ти все още не можеш да ги изпълниш, тогава ти не си бил доведен до съвършенство. С други думи, настъпването на края на периода, когато човекът ще бъде доведен до съвършенство, ще определи дали човекът ще бъде пропъден или използван от Бог. Онези, които са били завоювани, не са нищо повече от примери за пасивност и негативност. Те са образци и модели, но не са нищо повече от контрапункт. Едва когато животът на човека се промени и той постигне вътрешна и външна промяна, той ще бъде направен напълно пълноценен. Какво искаш днес: да бъдеш завоюван или да бъдеш доведен до съвършенство? Какво искаш да постигнеш? Изпълнил ли си условията, за да бъдеш доведен до съвършенство? Кои условия все още ти липсват? Как трябва да се подготвиш и как да компенсираш за недостатъците си? Как трябва да навлезеш в пътя към това да бъдеш доведен до съвършенство? Как трябва да се подчиниш напълно? Ти молиш да бъдеш доведен до съвършенство, така че стремиш ли се към святост? Дали си човек, който се стреми да изживее порицание и съд, за да бъде пречистен? Стремиш се да бъдеш пречистен, така че желаеш ли да приемеш порицание и съд? Ти молиш да познаеш Бог, но имаш ли познание за Неговото порицание и съд? Днес по-голямата част от делото, което Той върши върху теб, е порицание и съд. Какво е твоето познание за това дело, което е извършено върху теб? Порицанието и съдът, които си изживял, пречистиха ли те? Промениха ли те? Имаха ли някакво въздействие върху теб? Уморен ли си от по-голямата част от днешното дело — проклетия, присъди и разкрития — или смяташ, че тези неща са от голяма полза за теб? Ти обичаш Бог, но защо Го обичаш? Обичаш Бог, защото си получил малко благодат? Или обичаш Бог, след като си спечелил мир и радост? Или обичаш Бог, след като си бил пречистен от Неговото порицание и съд? Какво точно те кара да обичаш Бог? Кои условия изпълни Петър, за да бъде доведен до съвършенство? След като беше доведен до съвършенство, какъв беше решаващият начин, по който това беше изразено? Дали той обичаше Господ Исус, защото копнееше за Него, или защото не можеше да Го види, или защото беше укоряван? Или пък обичаше Господ Исус още повече, защото беше приел страданието в изпитанията и беше опознал собствената си мръсотия и неподчинение, беше опознал светостта на Господ? Дали боголюбивото му сърце стана по-чисто заради Божието порицание и съд, или заради нещо друго? Кое е вярното? Ти обичаш Бог заради Божията благодат и защото днес Той ти е дал някакво малко благословение. Това истинска любов ли е? Как трябва да обичаш Бог? Трябва ли да приемеш Неговото порицание и съд и след като видиш Неговия праведен нрав, да можеш да Го обичаш истински, така че да си напълно убеден и да Го познаваш? Подобно на Петър, можеш ли да кажеш, че не успяваш да обичаш достатъчно Бог? Дали това, към което се стремиш, е да бъдеш завоюван след порицание и съд, или да бъдеш пречистен, защитен и обгрижван след порицание и съд? Към кое от тези неща се

стремиш? Смислен ли е животът ти, или е безсмислен и без стойност? Плътта ли искаш, или истината? Съд ли искаш, или утеха? След като си изживял толкова много от Божието дело и си видял Божията святост и праведност, как трябва да се стремиш? Как трябва да вървиш по този път? Как трябва да приложиш на практика любовта си към Бог? Имаха ли Божието порицание и съд някакво въздействие върху теб? Дали имаш познание за Божието порицание и съд зависи от това как изживяваш и доколко обичаш Бог! Устните ти казват, че обичаш Бог, но това, което изживяваш, е стария, покварен нрав; нямаш нито богобоязливо сърце, нито съвест. Такива хора обичат ли Бог? Верни ли са такива хора на Бог? Те ли са хората, които приемат Божието порицание и съд? Казваш, че обичаш Бог и вярваш в Него, но не се отказваш от своите представи. В своята работа, в навлизането ти, в думите, които изричаш, и в живота ти няма проявление на своята любов към Бог и няма богобоязливо сърце. Нима това е човек, който е спечелил порицание и присъда? Възможно ли е такъв човек да бъде Петър? Дали тези, които са като Петър, имат само знанието, но не и изживяванията му? Кое е условието, което днес изисква от човека да изживее истински живот? Дали молитвите на Петър не бяха нищо повече от думи, които излизаха от устата му? Не бяха ли думи от дълбините на сърцето му? Дали Петър само се молеше, но не прилагаше истината на практика? Заради кого е своят стремеж? Какво трябва да направиш, че да получиш защита и пречистване по време на Божието порицание и съд? Нима Божието порицание и съд са безполезни за човека? Порицание ли е всеки съд? Възможно ли е само мирът и радостта, само материалните благословии и моментният комфорт да са полезни за живота на човека? Ако човек живее в приятна и удобна среда и в живота му няма съд, може ли да бъде пречистен? Ако човек иска да се промени и да се пречисти, как трябва да приеме да бъде доведен до съвършенство? Кой път трябва да избереш днес?

ТРЕБВА ДА РАЗБИРАТЕ ДЕЛОТО — НЕ БЪДЕТЕ ОБЪРКАНИ, КОГАТО ГО СЛЕДВАТЕ!

Понастоящем има много хора, чиито начин на вярване е объркан. Във вас има твърде много любопитство, твърде голямо желание за благословии и твърде малък стремеж да търсите живот. В днешно време хората са изпълнени с ентузиазъм, когато вярват в Исус. Исус ще ги отведе обратно в небесния дом, така че как да не вярват? Някои хора остават вярващи през целия си живот; дори след като са имали вяра в продължение на четиридесет или петдесет години, те все още не се уморяват да четат Библията. Това е така, защото си мислят^a, че каквото

---

^a Оригиналният текст не съдържа фразата „си мислят“.

и да се случи, стига да имат вяра, ще попаднат в рая. Вие следвате Бог по този път едва от няколко години, но вече се колебаете; загубили сте издръжливостта си, защото желанието ви да получите благословии е твърде силно. Ходенето ви по този истински път се ръководи от вашето желание да получите благословии и от вашето любопитство. Вие изобщо нямате голямо разбиране по отношение на този етап от делото. Голяма част от това, което казвам днес, не е насочено към онези, които вярват в Исус, нито пък го казвам само за да се противопоставя на техните представи. Всъщност представите, които се разкриват, са именно тези, които съществуват във вас, защото вие не разбирате защо Библията е оставена настрана, защо казвам, че делото на Йехова е остаряло, или защо казвам, че делото на Исус е остаряло. Факт е, че вие таите много представи, които не сте изразили, както и много възгледи, заключени дълбоко в сърцата ви, и просто следвате тълпата. Наистина ли си мислите, че не таите много представи? Просто не ги изказвате! Всъщност вие следвате Бог само привидно, изобщо не започвате да търсите истинския път и нямате намерение да спечелите живот. Вашето отношение е такова, че просто искате да видите какво ще се случи. Тъй като не сте се отказали от много от старите си представи, сред вас няма нито един, който да е в състояние да се посвети напълно. След като сте стигнали до този момент, вие продължавате да се тревожите за собствената си съдба, като мислите ви се въртят ден и нощ, без да можете да се откажете от тях. Мислиш ли, че когато говоря за фарисеите, имам предвид „старците“ в религията? Нима вие самите не сте представители на най-напредналите фарисеи на днешната епоха? Мислиш ли, че когато споменавам онези, които Ме съизмерват с Библията, имам предвид единствено библейските специалисти от религиозните среди? Смяташ ли, че когато говоря за онези, които за пореден път приковават Бог на кръста, говоря само за водачите на религиозните среди? Не сте ли вие най-добрите актьори, които могат да изиграят тази роля? Смяташ ли, че всички думи, които изричам, за да се противопоставя на представите на хората, са просто подигравка с пасторите и старейшините от религията? Нима вие също не сте изиграли своята роля във всички тези неща? Убеден ли си, че вие таите само малко представи? Просто сега всички вие сте се научили да бъдете толкова умни. Не говорите за нещата, които не разбирате, или не разкривате чувствата си по отношение на тях, но във вас просто не съществуват сърца на страх и покорство. За вас изучаването, наблюдението и изчакването са най-добрите ви начини за практикуване днес. Научили сте се да бъдете твърде умни. Осъзнавате ли обаче, че това е вид психологическа хитрост? Смятате ли, че моментът на хитрост от ваша страна ще ви помогне да избегнете вечното наказание? Научили сте се да бъдете толкова „мъдри“! Нещо повече, някои хора Ми задават въпроси като този: „Някой ден, когато хора от религиозните среди ме попитат: „Защо твойт Бог не е направил нито едно чудо?“, какво да обясня?“. В наши дни не само хората от религиозните

кръгове биха попитали това; въпросът е там, че вие не разбирате делото на днешния ден и работите, натоварени с твърде много представи. Все още ли не знаеш за кого говоря, когато споменавам религиозните служители? Нима не знаеш за кого обяснявам Библията? Нима не знаете за кого говоря, когато илюстрирам трите етапа на Божието дело? Ако не бях казал тези неща, щяхте ли да бъдете толкова лесно убедени? Бихте ли преклонили главите си толкова лесно? Бихте ли оставили с такава лекота старите си представи? Особено онези „мъжествени мъже“, които никога не са се подчинявали на никого — биха ли се подчинили толкова лесно? Знаем, че въпреки че човешката ви природа е от по-нисш порядък и сте от много ниско качество, имате по-слабо развити мозъци и нямате много дълга история на вяра в Бог, вие всъщност имате доста представи и вродената ви природа е да не се подчинявате лесно на никого. Днес обаче вие сте способни да се подчините, защото сте притиснати и безпомощни; вие сте тигри в желязна клетка, неспособни да дадете свобода на своите умения. Дори и да имаште крила, щеше да ви е трудно да летите. Въпреки че не сте получили благословии, вие все още сте готови да следвате. Това обаче не означава, че сте „добри хора“, а че сте изпаднали в пълно отчаяние и безпомощност. Цялото това дело ви е сринало. Ако имаше нещо, което да можете да постигнете, нямаше да сте толкова послушни, колкото сте днес, защото преди това всички вие бяхте диви магарета в пустинята. Така че това, което се казва днес, не е насочено само към хората от различни религии и вероизповедания, нито пък е само за да се противопостави на техните представи; то е за да се противопостави на вашите представи.

Съдът на праведността е започнал. Ще продължи ли Бог да служи като принос за грях на хората? Ще играе ли Той отново ролята на велик лекар за тях? Нима Бог няма по-голяма власт от тази? Една група хора вече са били направени пълноценни и са били поставени пред престола; дали Той все още ще прогонва демони и ще изцелява болни? Не е ли това прекалено остаряло? Ще бъде ли възможно свидетелството, ако това продължи? Това, че веднъж Бог е бил прикован на кръста, може ли да Го направи разпнат завинаги? Може ли, след като веднъж е прогонвал демони, да продължи да ги прогонва завинаги? Това не е ли равносилно на унижение? Едва когато този етап от делото е по-възвишен от предишния, епохата ще напредне и тогава ще настъпят последните дни, и ще дойде време тази епоха да свърши. Затова хората, които се стремят към истината, трябва да обръщат внимание на просветляващите видения; това е основата. Всеки път, когато общувам с вас за виденията, винаги виждам как някои хора кимат с отпуснати клепачи, без да искат да слушат. Другите ги питат: „Защо не слушаш?“. Те отговарят: „Това не помага на живота ми или на влизането ми в реалността. Това, което искаме, са практически пътища“. Всеки път, когато говоря за делото, а не за практическите пътища, те казват: „Щом заговориш за делото, започвам да заспивам“. Щом започна да говоря за практическите пътища, те започват да си

водят бележки, а когато се върна към разясняване на делото, отново спират да слушат. Знаете ли с какво трябва да се снабдите точно сега? Едната страна на това включва видения за делото, а другата страна е твоята практика. Трябва да схванеш и двете страни. Ако нямаш видения в стремежа си да постигнеш напредък в живота, тогава ти няма да имаш основа. Ако имаш само практически пътища без ни най-малко видение и нямаш никакво разбиране за делото на цялостния план за управление, тогава ти си безполезен човек. Трябва да разбереш истините, които включват видения, а що се отнася до истините, свързани с практиката, трябва да намериш подходящи практически пътища, след като ги разбереш; ти трябва да практикуваш в съответствие със словото и да навлизаш в съответствие с условията, в които се намиращ. Виденията са основата и ако не обърнеш внимание на този факт, няма да можеш да следваш докрай; преживяване по такъв начин или ще те отклони от пътя, или ще те накара да паднеш и да се провалиш. Няма да има начин да успееш! Хората, които нямат велики видения като своя основа, могат само да се провалят; те не могат да успеят. Ти не можеш да останеш непоколебим! Знаеш ли какво включва вярата в Бог? Знаеш ли какво означава да следваш Бог? По какъв път би поел без видения? В днешното дело, ако нямаш видения, изобщо няма да можеш да бъдеш направен пълноценен. В кого вярваш? Защо вярваш в Него? Защо Го следваш? Възприемаш ли вярата си като вид игра? Гледаш ли на живота си като на някаква играчка? Богът на днешния ден е най-великото видение. Каква част от Него познаваш? Каква част от Него си видял? След като си видял днешния Бог, здрава ли е основата на твоята вяра в Бог? Мислиш ли, че ще постигнеш спасение, докато следваш този объркан път? Смяташ ли, че можеш да ловиш риба в мътна вода? Проста работа ли е това? Колко представи за думите, които Бог изрича днес, си оставил настрана? Имаш ли представа за днешния Бог? В какво се състои твоето разбиране за Бог на днешния ден? Винаги вярваш, че можеш да Го⁶ придобиеш само като просто Го следваш или само като Го видиш и че никой няма да може да се отърве от теб. Не си мисли, че следването на Бог е толкова лесно. Ключът е в това, че ти трябва да Го познаваш, ти трябва да познаваш Неговото дело и трябва да имаш волята да понасяш трудности заради Него, да жертваш живота си за Него и да бъдеш усъвършенстван от Него. Това е видението, което трябва да имаш. Няма да се получи, ако мислите ти винаги са насочени към това да се наслаждаваш на благодатта. Не мисли, че Бог е тук само за удоволствие на хората или за да ги дарява с благодат. Това е грешка! Ако някой не може да рискува живота си, за да Го следва, и ако не може да се откаже от всяко материално притежание, за да Го следва, тогава със сигурност няма да може да Го следва докрай! Ти трябва да имаш за основа видения. Ако един ден те сполети нещастие, какво трябва да

---

⁶ В текста на оригинала липсва думата „Го“.

направиш? Ще можеш ли да продължиш да Го следваш? Не казвай с лека ръка дали ще можеш да Го следваш докрай. По-добре е първо да отвориш широко очи, за да видиш какво време е сега. Макар че в момента може да сте като стълбове на храма, ще дойде време, когато всички такива стълбове ще бъдат проядени от червеи и това ще доведе до срутване на храма, защото в момента има толкова много видения, които ви липсват. Вие обръщате внимание само на собствените си малки светове и не знаете какъв е най-надеждният и подходящ начин за търсене. Вие не се вслушвате във видението за днешното дело, нито пък държите тези неща в сърцата си. Замисляли ли сте се, че един ден вашият Бог ще ви постави на съвсем непознато място? Можете ли да си представите какво ще стане с вас един ден, когато мога да ви отнема всичко? Ще бъде ли енергията ви в този ден такава, каквата е сега? Ще се появи ли отново вярата ви? В следването на Бог трябва да познавате това най-велико видение, което е „Бог“: това е най-важният въпрос. Също така не приемайте, че като се разделите със светските хора, за да бъдете очистени, непременно ще бъдете в Божието семейство. В наши дни Самият Бог е Този, Който работи сред творението; Той е Този, Който е дошъл сред хората, за да върши Своето дело — не за да провежда кампании. Сред вас дори шепа хора не са в състояние да разберат, че днешното дело е дело на небесния Бог, Който е станал плът. Не става въпрос за това да ви превърна в изключителни таланти; целта е да ви помогна да познаете значението на човешкия живот, да познаете предназначението на човешките същества и да познаете Бог в Неговата цялост. Ти трябва да знаеш, че си обект на творение в ръцете на Твореца. Какво трябва да разбереш, какво трябва да правиш и как трябва да следваш Бог — не са ли това истините, които трябва да разбереш? Не са ли това виденията, които трябва да видиш?

След като хората са имали видения, те придобиват основа. Когато практикуваш на базата на тази основа, ще ти бъде много по-лесно да навлезеш. По този начин няма да имаш никакви опасения, след като имаш основа за навлизане, и ще ти бъде много лесно да навлезеш. Този аспект от разбирането на виденията и на познаването на Божието дело е от решаващо значение; ти трябва да го имаш в арсенала си. Ако не си снабден с този аспект на истината и знаеш само как да говориш за практическите пътища, тогава ще имаш огромен недостатък. Открих, че много от вас не наблюдават на този аспект на истината и когато я слушат, изглежда че слушат само думи и доктрини. Един ден ти ще загубиш. В наши дни има някои слова, които ти не разбираш напълно и не приемаш; в такива случаи трябва да търсиш търпеливо и ще дойде ден, когато ще разбереш. Постепенно придобивай все повече и повече видения. Дори и да разбираш само няколко духовни учения, това все пак е по-добре, отколкото да не обръщаш внимание на виденията, и все пак е по-добре, отколкото да не разбираш нищо. Всичко това е полезно за твоето навлизане и ще разсее тези твои съмнения.

По-добре е, отколкото да си изпълнен с представи. Ти ще бъдеш в много по-добро положение, ако имаш тези видения като основа. Няма да имаш никакви съмнения и ще можеш да навлезеш смело и уверено. Защо да се затрудняваш, като винаги следваш Бог по такъв объркан и съмнителен начин? Не е ли това същото като да си заравяш главата в пясъка? Колко хубаво би било да влезеш в Царството с размах и самоувереност! Защо да бъдеш толкова изпълнен с опасения? Не се ли подлагаш на истински ад? След като придобиеш представа за делото на Йехова, за делото на Исус и за този етап от делото, ще имаш основа. В момента може би си представяш, че това е съвсем просто. Някои хора казват: „Когато дойде времето и Светият Дух започне великото дело, ще мога да говоря за всички тези неща. Фактът, че в момента не разбирам нищо, е защото Светият Дух не ме е просветил толкова много“. Не е толкова лесно. Ако ти си готов да приемеш истината^в сега, не означава, че ще я използваш умело, когато дойде времето. Не е задължително да е така! Ти вярваш, че в момента си много добре подготвен и не би имал проблем да отговориш на онези религиозни хора и най-големите теоретици и дори да ги опровергаваш. Дали наистина ще можеш да го направиш? За какво разбиране можеш да говориш, когато разполагаш само с този твой повърхностен опит? Да се въоръжиш с истината, да водиш битката за истината и да свидетелстваш за Божието име не е това, което ти си мислиш — че докато Бог работи, всичко ще бъде постигнато. Дотогава може да се окаже, че някой въпрос те е затруднил, и тогава ще останеш безмълвен. Ключът е в това дали имаш ясно разбиране за този етап от делото и колко всъщност знаеш за него. Ако не можеш да преодолееш силите на врага или да победиш силите на религията, няма ли тогава да си безполезен? Ти си преживял днешното дело, видял си го със собствените си очи и си го чул със собствените си уши, но ако в крайна сметка не си в състояние да свидетелстваш, тогава ще имаш ли все още смелостта да продължиш да живееш? Пред кого ще можеш да се изправиш? Не си въобразявай сега, че всичко ще бъде толкова просто. Делото на бъдещето няма да е толкова просто, колкото си го представяш; воденето на войната за истината не е толкова лесно, не е толкова просто. Точно сега трябва да си притежаваш необходимото; ако не притежаваш истината, тогава, когато дойде времето и Светият Дух не действа по свръхестествен начин, ти ще се окажеш в беда.

---

^в В текста на оригинала липсва думата „истината“.

КАК ТРЯБВА ДА ИЗВЪРВИШ ПОСЛЕДНАТА ОТСЕЧКА ОТ ПЪТЯ

Сега сте на последната отсечка от пътя и това е критична част от него. Може би си изтърпял много страдания, свършил си много работа, изминал си много пътища и си изслушал много проповеди; може би не е било лесно да стигнеш до мястото, където се намиращ сега. Ако не можеш да понесеш страданията, с които се сблъскваш в момента, и ако продължаваш да действаш както в миналото, тогава не можеш да бъдеш усъвършенстван. Тези думи нямат за цел да те уплашат — те са факт. След като Петър премина през голяма част от Божието дело, той придоби прозрение за някои неща, а също и много проникателност. Той разбра много неща относно принципа на служенето, а по-късно успя да се посвети изцяло на това, което Исус му повери. Голямото облагородяване, което получи, се дължеше най-вече на това, че за нещата, които сам направи, чувстваше, че дължи на Бог толкова много и че никога няма да може да Му се отплати. Петър също така осъзнаваше, че човекът е много покварен, което го караше да усеща гузна съвест. Исус бе казал много неща на Петър, но по времето, когато тези неща бяха казани, той беше способен да разбере само малка част и понякога все още таеше някаква съпротива и бунтарство. След като Исус беше прикован на кръста, той най-накрая преживя нещо като пробуждане и вътрешно почувства силни угризения. В крайна сметка стигна дотам, че смяташе за недопустимо да има каквито и да било неправилни идеи. Той познаваше много добре собственото си състояние, а също така познаваше добре и светостта на Господ. В резултат на това любовта към Господ в сърцето му нарасна още повече и той стана по-съсредоточен върху собствения си живот. Заради това той претърпя големи трудности и макар че понякога му се струваше, че страда от тежка болест и дори изглеждаше като мъртъв, след като много пъти бе облагороден по този начин, той придоби по-голямо разбиране за себе си и разви истинска любов към Господ. Може да се каже, че целият му живот премина в облагородяване и дори повече от това — в порицание. Неговият опит се различаваше от този на всеки друг човек, а любовта му надминаваше тази на всеки, който не бе облагороден. Причината, поради която той бе избран за образец, е, че е преживял най-много мъки през живота си и опитът му бе най-успешен. Ако наистина сте в състояние да извървите последната отсечка от пътя, точно както го направи Петър, тогава нито едно същество не може да ви отнеме благословенията.

Петър бе човек със съвест, но дори и с такава човешка природа, каквато имаше, той неизбежно имаше много опозиционни и бунтовнически идеи по времето, когато за първи път започна да следва Исус. Но докато следваше Исус, той не приемаше тези неща на сериозно, вярвайки, че това е точно начинът, по който хората трябва да се държат. Така че отначало той не почувства никакъв

упрек, нито пък му бе потърсена сметка. Исус не се отнесе сериозно към реакциите на Петър, нито им обърна внимание, а просто продължи делото, което трябваше да върши. Той никога не се заяждаше с Петър и другите. Би могъл да кажеш: „Възможно ли е Исус да не знаеше за тези техни идеи?“. Съвсем не! Именно защото наистина разбираше Петър — всъщност може да се каже, че го разбираше много добре — Исус не взе никакви мерки срещу него. Той бе омерзен от човеците, но и ги съжаляваше. Нима сега сред вас няма много хора, които се съпротивляват точно както Павел, и които имат много представи, точно както Петър имаше за Господ Исус по онова време? Казвам ти, че ще бъде най-добре, ако не се осланяш твърде много на третото си чувство, на чувството ти за възприятие, което е ненадеждно и отдавна е напълно разрушено от покварата на Сатана. Мислиш ли, че твоето възприятие е съвършено и безупречно? Павел се съпротивляваше на Господ Исус много пъти, но Исус не реагира. Възможно ли е Исус да бе способен да изцелява болни и да пропъжда демони, но да не е в състояние да изгони „демона“ в Павел? Защо едва след като Исус възкръсна и се възнесе на небето, докато Павел продължаваше безразсъдно да арестува учениците на Исус, Исус най-накрая му се яви по пътя за Дамаск и го порази? Възможно ли е Господ Исус да е реагирал твърде бавно? Или пък това се дължи на факта, че Господ Исус нямаше никаква власт, докато бе в плът? Мислиш ли, че когато тайно разрушаваш и се съпротивляваш зад гърба Ми, аз не знам? Мислиш ли, че късметата просветление, които получаваш от Светия Дух, могат да бъдат използвани, за да Ми се противопоставяш? Когато Петър бе незрял, той таеше много идеи по отношение на Исус, така че защо не бе подложен на обвинение? Точно сега много хора вършат неща, без да бъдат обвинявани, и дори когато им се казва ясно, че това, което правят, не е правилно, те пак не се вслушват. Дали това не се дължи изцяло на човешкото бунтарство? Вече казах толкова много, но все още ти липсва дори частица възприятие за съвест, така че как ще можеш да извървиш последната отсечка от пътя, за да продължиш да вървиш, докато пътят свърши? Не усещаш ли, че това е въпрос с монументални размери?

След като хората са завоювани, те са способни да се подчиняват на Божието ръководство; те имат и вяра, и воля, чрез които обичат Бог, и разчитат на тях, за да Го следват. И така, как може да бъде извървяна последната отсечка от пътя? В дните, в които преживяваш изпитания, ти трябва да понасяш всички трудности и да имаш волята да страдаш; само така можеш да преминеш добре тази отсечка от пътя. Смяташ ли, че е толкова лесно да поемеш тази отсечка от пътя? Ти трябва да знаеш каква функция трябва да изпълняваш; трябва да повишиш качествата си и да се въоръжите с адекватна истина. Това не е дело за един или два дни и не е толкова просто, колкото си мислиш! Изминаването на последната отсечка от пътя зависи от това каква вяра и воля наистина имаш. Може би не можеш да видиш Светия Дух да работи в теб или може би не си в състояние да откриеш делото на

Светия Дух в църквата, затова си песимистично настроен, разочарован и изпълнен с отчаяние за предстоящия път. По-специално, всички велики воители от миналото са паднали — не е ли всичко това удар за теб? Как трябва да гледаш на тези неща? Имаш ли вяра или не? Разбираш ли напълно днешното дело или не? Тези неща могат да определят дали ще можеш да извършиш успешно последната отсечка от пътя.

Защо е казано, че сега вие се намирате на последната отсечка от пътя? Защото сте разбрали всичко, което трябва да разберете, и защото съм ви казал всичко, което хората трябва да постигнат. Също така съм ви разказал за всичко, което ви е поверено. Така че това, по което вървите сега, е последната част от пътя, по който водят хората. Изисквам само от вас да постигнете способността да живеете самостоятелно; ти винаги и по всяко време ще имаш път, по който да поемеш, ще увеличиш качествата си както преди, ще четеш нормално Божиите думи и ще водиш нормален човешки живот. Сега те водят да живееш по този начин, но в бъдеще, когато не те водят, ще можеш ли все още да го правиш? Ще можеш ли да продължиш да вървиш напред? Това е опитът на Петър: когато Исус го водеше, той не разбираше; винаги беше безгрижен като дете и не се отнасяше сериозно към нещата, които вършеше. Едва след като Исус си тръгна, той започна нормалния си човешки живот. Смысленият му живот започна едва след като Исус си тръгна. Въпреки че той притежаваше някои от чувствата на нормалната човешка природа и някои от нещата, които нормален човек трябва да притежава, истинският му опит и стремеж придобиха ново начало едва след като Исус си отиде. Каква е вашата ситуация в момента? Сега те водят по този път, а ти смяташ, че това е прекрасно. Няма среда и изпитания, които да те сполетят, но по този начин няма как да се види какъв духовен ръст всъщност притежаваш, нито пък има начин да се види дали наистина си човек, който се стреми към истината. Казваш с устата си, че разбираш собствената си същност, но това са празни думи. Едва в бъдеще, когато фактите те достигнат, ще бъде проверено дали разбираш. Сега разбирането ти е такова: „Разбирам, че собствената ми плът е много повредена, а същността на плътта на хората е да се бунтуват срещу Бог и да Му се противопоставят. Способността да приемаме Божия съд и наказание е начинът, по който Той въздига хората. Сега вече съм разбрал това и съм готов да се отплатя за Божията любов“. Но това е лесно да се каже. По-късно, когато ви сполетят скръб, изпитания и страдания, няма да е лесно да преминете през тези неща. Вие следвате този път всеки ден, но все още не сте в състояние да продължите опита си. Още по-лошо би било, ако ви пусна и повече не ви обръщам внимание; повечето хора ще паднат и ще се превърнат в стълб от сол, белег на срам. Такива случаи са напълно възможни. Не се ли притесняваш или безпокоиш от това? Петър премина през такава среда и преживя такова страдание, но въпреки това остана твърд. Ако ти беше изложен на такава среда, щеше ли да можеш да останеш твърд? Нещата, които Исус каза, и делото, което извърши, докато бе на

земята, дадох на Петър основа и именно от тази основа той извървя своя по-нататъшен път. Можете ли вие да достигнете това ниво? Пътищата, по които си вървял, и истините, които си разбрал — могат ли те да се превърнат в твоя основа, върху която да можеш да стоиш здраво в бъдеще? Могат ли тези неща да се превърнат в твоя визия, която по-късно да ти помогне да устоиш? Ще ви кажа истината — може да се каже, че това, което хората разбират в момента, са все доктрини. Това е така, защото те нямат опит с всички неща, които разбират. Това, че ти си успял да продължиш досега, е изцяло защото си бил воден от нова светлина. Не е защото твоят духовен ръст е достигнал определено ниво, а защото Моите думи са те довели до днешния ден; не е защото ти имаш голяма вяра, а по-скоро заради мъдростта на Моите думи, които те направиха неспособен да вършиш нещо друго, освен да следваш целия път до днес. Ако сега не говорех, не бях издигнал гласа Си, ти нямаше да можеш да продължиш и веднага щеше да спреш да се движиш напред. Не е ли това вашият действителен духовен ръст? Вие нямате представа в кои аспекти да навлезете и от кои аспекти да наваксате това, което ви липсва. Не разбирате как да изживеете един смислен човешки живот, как да се отплатите за Божията любов или как да свидетелствате по начин, който е силен и звучен. Вие сте напълно неспособни да постигнете тези неща. Вие сте едновременно мързеливи и глупави! Единственото, което можете да направите, е да се опрете на нещо друго, а това, на което се опирате, е новата светлина и Този, Който е отпред и ви води. Това, че ти успя да устоиш до днес, е защото изцяло разчиташе на новата светлина и на най-новите слова. Вие по никакъв начин не приличате на Петър, който умееше да следва истинския път, или на Йов, който бе в състояние да се поклони предано на Йехова и да повярва, че Йехова е Бог, независимо от това как Йехова го изпитваше и дали го благославяше. Ти можеш ли да постъпиш така? Вие как сте били завоювани? Единият аспект са съдът, наказанието и проклятието, другият аспект са мистериите, които ви завоюват. Всички вие сте като магарета. Ако това, за което говоря, не е достатъчно възвишено за вас, ако няма мистерии, тогава вие не можете да бъдете завоювани. Ако проповядващият беше човек и той винаги проповядваше за едни и същи неща за определен период от време, всички вие щяхте да напуснете и да се разпръснете в рамките на две години; нямаше да можете да продължите. Вие не знаете как да се задълбочите, нито пък разбирате как да преследвате истината или пътя на живота. Единственото, което разбирате, е да приемате нещо, което ви се струва ново, като например да слушате за мистерии или видения, или за това как е работил Бог, или за преживяванията на Петър, или за събитията около разпъването на Исус... Вие сте готови да слушате само за тези неща и колкото повече слушате, толкова повече се зареждате с енергия. Вие просто слушате всичко това, за да разсеете тъгата и скуката си. Животът ви се поддържа изцяло от тези нови неща. Мислиш ли, че си стигнал до

мястото, където си днес, благодарение на твоята собствена вяра? Нима това не е нищожната, жалка частица от духовния ръст, който притежавате? Къде е вашата почтеност? Къде е вашата човечност? Притежавате ли човешки живот? Колко от елементите, необходими за да бъдете усъвършенствани, притежавате? Това, което казвам, не е ли факт? Говоря и работя по този начин, но въпреки това вие почти не обръщате внимание на това. Докато следвате, вие също така наблюдавате. Винаги демонстрирате безразличие и винаги ви водят за носа. Така сте постъпили всички вие; това, което ви е довело до мястото, където сте днес, е изключително порицание, облагородяване и укор. Ако се проповядваха само някои проповеди за навлизане в живота, нямаше ли всички вие отдавна да сте се измъкнали? Всеки от вас е по-голям сноб от предишния, но в действителност коремите ви са пълни само с мръсна вода! Успя да се задържиш досега само защото разбра няколко тайни, някои неща, които хората не бяха разбирали досега. Вие нямате причина да не следвате, така че почти сте успели да се стегнете и да последвате тълпата. Това е единствено резултат, който е постигнат чрез Моите думи, и със сигурност не е подвиг, който сами сте извършили. Вие няма с какво да се похвалите. И така, на този етап от делото вие бяхте доведени до днешния ден главно чрез думи. В противен случай кой от вас би бил способен да се подчини? Кой би бил в състояние да устои до днес? Още от самото начало искахте да напуснете в първия възможен момент, но не се осмелихте; липсваше ви смелост. До днес вие следвате с половин сърце.

Едва след като Исус беше прикован на кръста и си отиде, Петър започна да върви в своя посока и започна да върви по пътя, по който трябва; той започна да се въоръжава едва след като видя собствените си недостатъци и пропуски. Видя, че боголюбивото му сърце е твърде слабо и че не беше достатъчно волята му да страда, че няма никакво прозрение и че му липсва разум. Видя, че в него има много неща, които не са в съответствие с волята на Исус, и че има много неща, които са непокорни, съпротивляващи се и опетнени от човешката воля. Едва след това той получи навлизане във всеки аспект. Когато Исус го водеше, Той разкри състоянието му и Петър го призна и се съгласи с казаното от Исус, но все още му липсваше истинско разбиране до след това. Това беше така, защото по онова време той нямаше нито опит, нито познание за собствения си духовен ръст. Това означава, че сега използвам само думи, за да ви водя, и е невъзможно да ви усъвършенствам в рамките на кратък период от време, а вие ще бъдете ограничени до това да можете да разбирате и да познавате истината. Това е така, защото завоюването и убеждаването ти в твоето сърце е настоящо дело и едва след като хората бъдат завоювани, някои от тях ще бъдат усъвършенствани. Точно сега тези видения и тези истини, които разбираш, полагат основата за бъдещите ти преживявания; в бъдещата скръб всички вие ще имате практически опит от тези думи. По-късно, когато те сполетят изпитания и преминеш през

скръбта, ще мислиш за думите, които изричаш днес, а именно „Независимо от това с какви изпитания, скърби или големи бедствия се сблъскам, аз трябва да удовлетвори Бог“. Помисли за опита на Петър, а след това за опита на Йов — ще бъдеш облагороден от днешните думи. Само по този начин вярата ти може да бъде вдъхновена. По онова време Петър каза, че не е достоен да получи Божия съд и порицание, а когато дойде времето, ти също ще пожелаеш всички хора да видят Божия праведен нрав чрез теб. С готовност ще приемеш Неговия съд и порицание, а Неговият съд, порицание и проклятие ще бъдат утеха за теб. Сега просто не е приемливо да не си въоръжен с истината. Без нея не само няма да можеш да устоиш твърдо в бъдеще, но може би няма да си способен да преживееш сегашното дело. Ако случаят е такъв, няма ли да бъдеш един от тези, които са изпъдени и наказани? Точно сега няма никакви факти, които да са дошли върху теб, и Аз съм те подсигурил във всеки аспект, който ти липсва; Аз говоря от всеки аспект. Вие не сте изтърпели много страдания; просто вземате това, което е на разположение, без да сте платили някаква цена, а освен това нямате собствен истински опит или прозрения. Така че това, което разбирате, не е истинският ви духовен ръст. Вие сте ограничени до разбирането, знанието и виждането, но не сте пожънали голяма реколта. Ако никога не ви обръщах внимание, а ви подлагах на преживявания в собствения ви дом, вие отдавна щяхте да сте се пръснали обратно в големия свят. Пътят, по който ще вървите в бъдеще, ще бъде курс на страдание и ако успешно извървите тази настояща отсечка от пътя, тогава ще имате свидетелство, когато преминете през по-голямото изпитание в бъдеще. Ако разбираш значението на човешкия живот и си поел по правилния път на човешкия живот, и ако в бъдеще се подчиняваш на Неговите замисли без никакви оплаквания или избори, независимо от това как Бог постъпва с теб, и ако не предявяваш никакви изисквания към Бог, тогава по този начин ти ще бъдеш стойностен човек. Точно сега не си преминал през изпитания, така че можеш да се подчиняваш на всичко, без да правиш разлика. Казваш, че както и да води Бог, този начин е добър и че ще се подчиниш на всички Негови разпоредби. Независимо дали Бог те порицава или проклина, ти ще си готов да Го удовлетвориш. Предвид горепосоченото, това, което казваш сега, не е задължително да представя твоя духовен ръст. Това, което си готов да направиш сега, не може да покаже, че си способен да следваш до края. Когато те сполетят големи изпитания или когато бъдеш подложен на някакво преследване или принуда, или дори на по-големи изпитания, тогава няма да можеш да кажеш тези думи. Ако тогава можеш да имаш такова разбиране и устоиш твърдо, това ще бъде твоят духовен ръст. Какъв беше Петър по онова време? Петър каза: „Господи, ще пожертвам живота си за Теб. Ако Ти искаш да умра, ще умра!“. Това беше начинът, по който той се молеше по онова време. Той също така каза: „Дори и другите да не Те обичат, аз трябва да Те обичам докрай. Ще Те следвам през цялото време“. Така говореше по онова време, но щом го сполетяха

изпитания, той се срина и заплака горко. Всички вие знаете, че Петър се отрече от Господ три пъти, нали? Има много хора, които ще се разплачат и ще покажат човешка слабост, когато върху тях се стоварят изпитания. Ти не си господар на себе си. В това отношение ти не можеш да се контролираш. Може би днес се справяш наистина добре, но това е, защото имаш подходяща среда. Ако утре това се промени, ти ще покажеш своето малодушие и некомпетентност, своята окаяност и недостойнство. Твоето „мъжество“ отдавна ще е изчерпано и понякога може дори да захвърлиш работата си настрана и да си тръгнеш. Това показва, че това, което си разбирал в момента, не е твоят реален духовен ръст. Трябва да се види действителният духовен ръст на човека, за да се разбере дали той наистина обича Бог, дали е способен наистина да се подчини на Божия замисъл и дали е в състояние да вложи всичките си сили, за да постигне това, което Бог изисква; и дали остава верен на Бог и дава най-доброто от всичко на Бог, дори ако това означава да пожертва собствения си живот.

Трябва да помниш, че тези думи вече са изречени: по-късно ще преживееш още по-големи изпитания и страдания! Да бъдеш усъвършенстван не е нещо просто или лесно. Най-малкото трябва да притежаваш вярата на Йов, а може би дори по-голяма от неговата. Трябва да знаеш, че изпитанията в бъдеще ще бъдат по-големи от изпитанията на Йов и че все пак трябва да преминеш през дългосрочно порицание. Дали това е нещо просто? Ако качествата ти не могат да бъдат подобрени, ако способността ти за разбиране е недостатъчна и ако знаеш твърде малко, тогава по това време няма да имаш никакво свидетелство, а вместо това ще се превърнеш в шега, в играчка за Сатана. Ако сега не можеш да се придържаш към виденията, тогава нямаш никаква основа и в бъдеще ще бъдеш изхвърлен! Нито една отсечка от пътя не е лесна за изминаване, така че не приемай това с лека ръка. Обмисли грижливо как да извървиш правилно последната отсечка от този път и се подготви. Това е пътят, който трябва да бъде извървян в бъдеще, пътят, който всички хора трябва да извървят. Не бива да оставяш това знание без внимание; не мисли, че всичко, което ти казвам, е напразно. Ще дойде ден, в който ще използваш всичко това за добро — думите Ми не могат да бъдат казани напразно. Сега е моментът да се въоръжиш, моментът да проправиш пътя към бъдещето. Трябва да подготвиш пътя, по който по-късно ще вървиш; трябва да се тревожиш и безпокоиш за това как ще можеш да устоиш в бъдеще и да се подготвиш добре за бъдещия си път. Не бъди чревоугодник и мързеливец! Трябва да направиш абсолютно всичко, което можеш, за да оползотвориш времето си по най-добрия начин, така че да можеш да получиш всичко, от което се нуждаеш. Давам ти всичко, за да можеш да разбереш. Вие видяхте със собствените си очи, че за по-малко от три години казах толкова много неща и свърших толкова много работа. Една от причините, поради които работя по този начин, е, че на хората им липсва толкова много, а другата причина е, че

времето е твърде кратко; не може да има повече забавяния. Представяш си, че хората първо трябва да постигнат съвършена вътрешна яснота, преди да могат да свидетелстват и да бъдат използвани — но дали това няма да е твърде бавно? И така, колко време ще трябва да те придружавам? Ако искаш да те придружавам, докато остарея и посивея, това би било невъзможно! Чрез преминаването през големи изпитания ще се постигне истинско разбиране във всички хора. Това са стъпките на делото. След като напълно разбереш виденията, за които разговаряме днес, и постигнеш истински духовен ръст, тогава, каквито и изпитания да претърпиш в бъдеще, те няма да те затрупат и ти ще можеш да им устоиш. След като завърши тази последна стъпка от делото и приключи с изричането на последните думи, в бъдеще хората ще трябва да вървят по собствения си път. Така ще се изпълнят думите, изречени преди това: Светият Дух има поръчение за всеки отделен човек и дело, което трябва да извърши във всеки отделен човек. В бъдеще всеки ще върви по пътя, по който трябва да върви, воден от Светия Дух. Кой ще може да се грижи за другите, когато са подложени на изпитания? Всеки човек има свое собствено страдание и всеки има свой собствен духовен ръст. Ничий духовен ръст не е еднакъв с този на останалите. Съпрузите няма да могат да се грижат за съпругите си или родителите за децата си; никой няма да може да се грижи за никого друго. Няма да е като сега, когато все още са възможни взаимни грижи и подкрепа. Това ще бъде време, когато всеки тип човек ще бъде разобличен. Тоест, когато Бог порази пастирите, тогава овцете на стадото ще бъдат разпръснати, а по това време вие няма да имате нито един истински водач. Хората ще бъдат разделени — няма да е като сега, когато можете да се съберете като събрание. В бъдеще онези, които нямат делото на Светия Дух, ще покажат истинското си лице. Мъжете ще продават съпругите си, жените ще продават мъжете си, децата ще продават родителите си, а родителите ще преследват децата си — човешкото сърце е неизследимо! Единственото, което може да се направи, е човек да се придържа към това, което има, и да извърви правилно последната отсечка от пътя. Точно сега вие не виждате това ясно; всички сте късогледни. Не е лесно да се изживее успешно този етап от делото.

Времето на скръбта няма да бъде твърде продължително; всъщност то ще трае по-малко от година. Ако то продължи една година, следващият етап от делото ще се забави, а духовният ръст на хората ще бъде недостатъчен. Ако беше твърде дълго, хората нямаше да могат да го издържат. В края на краищата духовният ръст на хората има своите ограничения. След като Моето собствено дело бъде завършено, следващата стъпка ще бъде хората да извървят пътя, по който трябва да вървят. Всеки трябва да разбере по какъв път трябва да върви — това е път и процес на страдание, а също и път на облагородяване на волята ти да обичаш Бог. В кои истини трябва да навлезеш, кои истини трябва да допълниш, как трябва да преживееш и от кой аспект трябва да навлезеш — ти трябва да разбереш

всички тези неща. Трябва да се въоръжиш сега. Когато те сполети изпитанието, ще бъде твърде късно. Всеки човек трябва да понесе бремето на собствения си живот, не чакай винаги другите да те предупреждават или да те дърпат винаги за ухото. Казах толкова много, но ти все още не знаеш в кои истини трябва да навлезеш или с кои истини да се въоръжиш. Това показва, че не си положил никакво усилие да четеш Божиите думи. Ти не носиш никакво бреме за собствения си живот — как може това да е приемливо? Не си наясно в какво трябва да навлезеш, не разбираш какво трябва да разбереш и все още си объркан по отношение на това какъв бъдещ път трябва да поемеш. Не си ли напълно безполезен? Каква е ползата от теб? Това, което правите сега, е да строите и проправяте собствените си пътища. Ти трябва да знаеш какво трябва да постигнат хората и трябва да познаваш стандарта на Божиите изисквания към човечеството. Трябва да имаш следното разбиране: независимо от всичко, въпреки че съм дълбоко покварен, трябва да поправа тези недостатъци пред Бог. Преди Бог да ми каже, аз не разбирах, но сега, когато ми каза и аз разбирам, трябва да се втурна да поправа недостатъците, да изживея една нормална човешка природа и да изживея един образ, който може да отговори на Божията воля. Дори и да не мога да живея така, както Петър, поне трябва да изживея една нормална човешка природа. По този начин мога да удовлетвори Божието сърце.

Последната отсечка от този път ще продължи от сега до края на бъдещото изпитание. На тази отсечка от пътя ще се разкрие истинският духовен ръст на хората, както и дали те имат истинска вяра или не. Тъй като тази отсечка от пътя ще бъде по-трудна, по-скалиста от всички, по които хората са били водени преди това, тя се нарича „последна отсечка от пътя“. Истината е, че това не е последната отсечка от пътя; това е така, защото след като преминеш през изпитанието, ще преминеш през делото по разпространяване на Евангелието и част от хората ще преминат през делото да бъдат използвани. Така че за „последната отсечка от пътя“ се говори само във връзка с изпитанието за облагородяване на хората и във връзка със суровата среда. На тази отсечка от пътя, която е била извървяна в миналото, Аз лично съм те водил на това щастливо пътешествие, като съм те държал за ръка, за да те уча, и съм те хранил от собствената Си уста. Въпреки че много пъти си преминавал през наказания и съд, за теб те не са били нищо повече от поредица от леки удари. Разбира се, това е довело до значителна промяна на гледната ти точка относно вярата в Бог; също така е довело до значително стабилизиране на нрава ти и ти е позволило да придобиеш малко разбиране за Мен. Но това, което искам да кажа, е, че когато хората са вървели по тази отсечка от пътя, цената или мъчителните усилия, положени от хората, са били доста малки — Аз съм този, който те е довел до мястото, където се намираш днес. Това е така, защото Аз не изисквам от теб да правиш каквото и да било; всъщност Моите изисквания към теб изобщо не са високи — Аз просто ти позволявам да приемеш

това, което имаш на разположение. През този период от време Аз непрестанно съм задоволявал вашите нужди и никога не съм поставял неразумни изисквания. Вие нееднократно сте понасяли наказания, но въпреки това не сте изпълнили първоначалните Ми изисквания. Вие се отдръпвате и сте потиснати, но Аз не вземам това под внимание, защото сега е времето на Моето лично дело и Аз не приемам толкова сериозно своята „преданост“ към Мен. Но по пътя оттук нататък Аз повече няма да работя и няма да говоря, а когато дойде времето, няма да ви накарам да продължавате да се държите така бездейно. Ще ви дам достатъчно уроци, които да научите, и няма да ви накарам да приемате това, което е на разположение. Истинският духовен ръст, който имате днес, трябва да бъде разкрит. Дали дългогодишните ви усилия в крайна сметка са били плодотворни, или не ще се види от начина, по който вървите по тази последна отсечка от пътя. В миналото вие смятахте, че да вярвате в Бог е много просто, и това бе така, защото Бог не се отнасяше към вас строго. А как е сега? Мислите ли, че да вярвате в Бог е просто? Все още ли смятате, че вярата в Бог ви прави щастливи и безгрижни като децата, които играят на улицата? Вярно е, че сте овце, но трябва да можете да вървите по пътя, по който трябва да вървите, за да се отплатите за Божията благодат и да спечелите изцяло Бог, в Когото вярвате. Не се надсмивайте над себе си и не се самозалъгвайте! Ако успееш да издържиш на тази отсечка от пътя, ще можеш да видиш невижданото досега зрелище на Моето евангелско дело, което се разпространява из цялата вселена, и ще имаш щастието да бъдеш Мой довереник и да играеш своята роля в разширяването на Моето дело из цялата вселена. По това време ти с голямо удоволствие ще продължиш да вървиш по пътя, по който трябва да вървиш. Бъдещето ще бъде безкрайно светло, но основното сега е да извървиш правилно тази последна отсечка от пътя. Ти трябва да търсиш и да се подготвиш за това как да го направиш. Ето какво трябва да извършиш точно сега; то вече е спешно!

ДУМИТЕ НА ХРИСТОС, ДОКАТО ХОДЕШЕ В ЦЪРКВИТЕ

III

(ОТ ЮЛИ 1993 Г. ДО МАРТ 1994 Г.)

КАК ТРЯБВА ДА ИЗПЪЛНИШ БЪДЕЩАТА СИ МИСИЯ?

Способен ли си да предадеш нрава, изразен от Бог във всяка епоха, по конкретен начин, на език, който вярно да предава значението на епохата? Можеш ли ти, който преживяваш Божието дело през последните дни, да опишеш подробно праведния нрав на Бог? Можеш ли да свидетелстваш за Божия нрав ясно и точно? Как ще предадеш видяното и преживяното на онези клетки, окаяни и ревностни вярващи, които са гладни и жадни за праведност и очакват от теб да ги поведеш? Що за хора очакват от теб да ги поведеш? Можеш ли да си представиш? Осъзнаваш ли бремето, което лежи на плещите ти, дадената ти задача и своята отговорност? Къде е усетът ти за историческа мисия? Как ще се справиш задоволително с ролята на господар в следващата епоха? Имаш ли силен усет за господство? Как би обяснил господаря на всички неща? Наистина ли е господар на всички живи същества и на всички материални неща в този свят? Какви са плановете ти за напредъка на следващата фаза на делото? Колко хора очакват да станеш техен пастир? Трудна ли е задачата ти? Тези хора са бедни, окаяни, слепи и объркани, те ридаят в тъмнината: „Къде е пътят?“. Как копнеят те за светлината, която, подобно на падаща звезда, внезапно да се спусне и да разпръсне силите на тъмнината, които са потискали хората в продължение на толкова много години. Кой би могъл да знае с какво вълнение се надяват на това и как копнеят за него ден и нощ? Тези дълбоко страдащи хора остават затворени в подземията на мрака, без надежда за освобождение, дори когато навън огрява ден. Кога ще спрат риданията им? Страшно е нещастieto на тези слаби духове, които никога не са получавали покой, и те отдавна са затворени в това състояние от безмилостни връзки и замръзнала история. И кой е чувал техните ридания? Кой е виждал окаяното им състояние? Замислял ли си се някога колко натъжено и обезпокоено е Божието сърце? Как търпи Той да гледа как невинното човечество, създадено от собствените Му ръце, е подложено на такова мъчение? В крайна сметка хората са жертвите, които са били отровени. И макар че са оцелели до днес, кой би могъл да знае, че човечеството отдавна е тровено от лукавия? Нима си забравил, че ти си една от жертвите? Нямах ли желание, от любов към Бог, да се опиташ да спасиш тези оцелели? Не си ли готов да посветиш всичките си сили, за да се отплатиш на Бог, който обича човешкия род като Своя плът и кръв? В края на краищата, какво е разбирането ти за това да бъдеш използван от Бог, за да живееш своя необикновен живот? Наистина ли притежаваш решителността и увереността да живееш изпълнения със смисъл живот на благочестив човек, който служи на Бог?

ЦЕЛТА НА УПРАВЛЕНИЕТО НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

Ако хората наистина могат да видят ясно правилния път на човешкия живот, както и целта на Божието управление на човечеството, в сърцето си те не биха считали своето индивидуално бъдеще и съдба за съкровище. Тогава те вече не биха се интересували от това да служат на родителите си, които са по-лоши от свине и кучета. Дали бъдещето и съдбата на човека не са именно днешните така наречени „родители“ на Петър? Те са точно като плътта и кръвта на човека. Само че какво ще бъде назначението и бъдещето на плътта? Дали ще бъде да види Бог още приживе, или душата ще се срещне с Бог след смъртта? Дали утре плътта ще се окаже в голяма пещ на изпитания, или в огън? Не са ли въпроси като тези, свързани с това дали човешката плът ще понесе нещастие или страдание, най-голямата новина, от която най-много се интересува всеки в този настоящ поток, който има мозък и е разумен? (Тук страданието се отнася до получаването на благословения; то означава, че бъдещите изпитания са полезни за назначението на човека. Нещастиято се отнася до това, че човек не може да остане непоколебим или е измамен; или пък означава, че човек ще се сблъска с неблагоприятни ситуации и ще изгуби живота си сред бедствие, както и че няма подходящо назначение за душата му.) Въпреки че хората имат здрав разум, може би това, което мислят, не съответства напълно на онова, с което би трябвало да е въоръжен разумът им. Това е така, защото всички те са доста объркани и следват нещата сяпко. Всички те трябва да имат отчетлива представа за това, в което трябва да навлязат, и по-специално трябва да подредят това, в което трябва да навлязат по време на скръбта (т.е. по време на облагородяването в пещта), както и това, с което трябва да бъдат въоръжени по време на огнените изпитания. Не служете винаги на родителите си (което означава на плътта), които са като прасета и кучета и са дори по-лоши от мравки и буболечки. Какъв е смисълът да се мъчите над това, да мислите толкова усилено и да си блъскате главата? Плътта не ти принадлежи, а е в ръцете на Бог, който не само контролира теб, но и заповядва на Сатана. (Това означава, че плътта първоначално принадлежи на Сатана. Тъй като и Сатана е в ръцете на Бог, това може да се формулира само по този начин. Това е така, защото е по-убедително да се каже по този начин; той подсказва, че хората не са изцяло под властта на Сатана, а са в Божиите ръце.) Ти живееш под мъченията на плътта — но дали плътта ти принадлежи? Подвластна ли е тя на твоя контрол? Защо да си блъскаш главата над това? Защо да се молиш неудържимо на Бог заради твоята гниеца плът, която отдавна е осъдена, прокълната и осквернена от нечисти духове? Каква е нуждата винаги да държиш сътрудниците на Сатана толкова близо до сърцето си? Не се ли притесняваш, че плътта може да разруши истинското ти бъдеще, прекрасните ти надежди и истинската цел на живота ти?

Днешният път не е лесен за изминаване. Може да се каже, че е доста труден за постигане и през вековете се е случвало изключително рядко. Кой обаче би си помислил, че само плътта на човека ще е достатъчна, за да го погуби? Днешното дело със сигурност е ценно като пролетен дъжд и като Божията доброта към човека. Ако обаче човек не знае целта на днешното си дело или не разбира същността на човечеството, тогава как може да се говори за неговата скъпоценност и стойност? Плътта не принадлежи на самите хора, така че никой не може да види ясно къде всъщност ще бъде нейното назначение. Въпреки това трябва добре да знаеш, че Господа на творението ще върне човечеството, което бе създадено, на първоначалното му място и ще възстанови първоначалния му образ от времето на създаването му. Той напълно ще си върне дъха, който е вдъхнал на човека, ще си възвърне неговата плът и кръв и ще върне всичко на Господа на творението. Той напълно ще преобрази и обнови човечеството и ще отнеме от човека цялото Божие наследство, което не принадлежи на човечеството, а на Бог, и никога повече няма да го предаде на човечеството. Това е така, защото изначално нито едно от тези неща не принадлежи на човечеството. Той ще си ги върне всички — това не е несправедливо заграбване; то по-скоро има за цел да възстанови небето и земята в първоначалното им състояние, както и да преобрази и обнови човека. Това е разумната цел за човека, макар че може би няма да бъде повторно възвръщане на плътта, след като тя е била порицана, както хората може би си представят. Бог не иска скелетите на плътта след нейното унищожаване; Той иска първоначалните елементи в човека, които принадлежаха на Бог в началото. Следователно Той няма да унищожи човечеството или да изкорени напълно човешката плът, тъй като плътта на човека не е негова частна собственост. По-скоро тя е придатък на Бог, Който управлява човечеството. Как би могъл Той да унищожи човешката плът за Свое „удоволствие“? Досега наистина ли сте се освободили от цялата тази ваша плът, която не струва и една стотинка? Ако можехте да разберете тридесет процента от делото на последните дни (тези само тридесет процента означават да разберете делото на Светия Дух днес, както и Божието дело на словото в последните дни), тогава не бихте продължили да „служите“ или да „храните синовна обич“ към вашата плът — плът, която е била покварена в продължение на много години — както е и днес. Трябва ясно да видите, че хората вече са напреднали до безпрецедентно състояние и повече няма да продължат да се търкалят напред като колелата на историята. Твоята развалена плът отдавна е покрита с мухи, така че как би могла да има силата да обърне колелата на историята, на която Бог е дал възможност да продължи до днес? Как може да накара безмълвно тиктакащия часовник на последните дни отново да тиктака и стрелките му да се движат по посока на часовниковата стрелка? Как може да преобрази света, който изглежда забулен в гъста мъгла? Може ли плътта ти да съживи планините и реките? Може ли плътта ти, която има

само ограничена функция, наистина да възстанови онзи човешки свят, за който си копнеел? Можеш ли наистина да възпитаеш потомците си да станат „човешки същества“? Разбираш ли сега? На какво точно принадлежи плътта ти? Първоначалното намерение на Бог да спаси човека, да усъвършенства човека и да го преобрази не беше да ти даде красива родина или да донесе мирен покой на човешката плът; то бе заради Неговата слава и Неговото свидетелство, за по-голяма радост на човечеството в бъдеще и за да може то скоро да си почине. И все пак това не беше заради твоята плът, защото човекът е средство на Божието управление, а човешката плът е само допълнение. (Човекът е предмет с дух и тяло, докато плътта е просто предмет, който се разлага. Това означава, че плътта е инструмент, който се използва в плана за управление.) Трябва да знаеш, че Божието усъвършенстване, завършване и придобиване на хората не носи нищо друго освен мечове и удари по плътта им, както и безкрайни страдания, пожари, безмилостно правосъдие, порицание, проклетия и безкрайни изпитания. Такава е вътрешната история и истината за делото на управлението на човека. Всички тези неща обаче са насочени към човешката плът и всички стрели на враждебността са безмилостно насочени към човешката плът (защото човекът е невинен). Всичко това е в името на Неговата слава и свидетелство и за Неговото управление. Това е така, защото Неговото дело не е само заради човечеството, но и заради целия план, както и за да изпълни първоначалната Си воля, когато създаде човечеството. Ето защо може би деветдесет процента от това, което човек преживява, включва страдания и огнени изпитания, а сладките и щастливи дни, за които копнее човешката плът, са много малко или дори липсват. Много по-малко човек е в състояние да се наслаждава на щастливи мигове в плътта, прекарвайки красиви моменти с Бог. Плътта е мръсна, така че това, което човешката плът вижда или на което се наслаждава, не е нищо друго освен Божието порицание, което човекът намира за неделикатно, сякаш му липсва нормален смисъл. Това е така, защото Бог ще прояви Своя праведен нрав, който не е деликатен към човека, не търпи човешките престъпления и мрази враговете. Бог открито разкрива целия Си нрав с всички необходими средства, като по този начин приключва делото на шестхилядолетната Си битка със Сатана — делото на спасението на цялото човечество и унищожаването на Сатана от миналото!

СЪЩНОСТТА И ИДЕНТИЧНОСТТА НА ЧОВЕКА

Всъщност израилтяните не са разочаровани; те наблюдават делото, извършвано от Бог през последните шест хиляди години, защото Аз не ги изоставих. Напротив, тъй като техните предци изядоха плода от дървото за познаване на доброто и злото, който им беше подарен от лукавия, те Ме изоставиха заради греха. Доброто винаги

Ми е принадлежало, докато злото принадлежи на лукавия, който Ме мами заради греха. Аз не обвинявам хората, нито ги унищожавам безмилостно и ги подлагам на безпощадно порицание, защото злото първоначално не принадлежеше на човечеството. Ето защо, въпреки че онези израилтяни Ме приковаха публично на кръста, те, които очакват Месията и Йехова и копнеят за Спасителя Исус, никога не забравиха Моето обещание: защото не съм ги изоставил. В края на краищата Аз принесох кръв като доказателство за завета, който сключих с човечеството; този факт се превърна в „кръвен завет“, начертан в сърцата на младите и невинните, като стигма и вечно взаимозависим като небето и земята. Тъй като никога не мамя онези опечалени души, които предопределих, избрах, а по-късно изкупих и спечелих, и които Ме обикнаха повече, отколкото обикнаха лукавия, те с нетърпение очакват Моето завръщане и пламенно очакват срещата с Мен. Тъй като никога не съм заличавал завета, който установих с тях чрез кръв, не е изненадващо, че те чакат ревностно. Аз ще си върна тези агнета, които са изгубени от години, защото винаги съм обичал хората; просто към доброто в тях са се прибавили елементи на злото. Ще спечеля бедните души, които Ме обичат и които съм обичал толкова дълго време, но как мога да доведа в Моя дом онези зли хора, които никога не са Ме обичали и които се държат като врагове? Няма да доведа в Моето царство онези потомци на дявола и на змията, които Ме мразят, противопоставят Ми се, съпротивляват Ми се, нападат Ме и Ме проклинат въпреки завета, който съм сключил чрез кръв с човечеството. Ти би трябвало да знаеш точно каква е целта на Моето дело и за кого го извършвам. Дали твоята любов съдържа добро, или зло? Дали познанието ти за Мен е подобно на това на Давид и Мойсей, или не? Служението ти към Мен подобно ли е на това на Авраам? Ти наистина биваш усъвършенстван от Мен, но трябва да знаеш кого ще представляваш, както и чий изход ще споделиш. През целия си живот, в опита си с Моето дело, пожъна ли радостна и изобилна реколта? Обилна и плодородна ли е тя? Трябва да се замислиш за себе си: години наред се трудиш заради Мен, но дали някога си получил нещо? Претърпял ли си някакво преобразяване или придобил ли си нещо? В замяна на тежките си преживявания стана ли като Петър, който беше разпнат, или като Павел, който беше поразен и получи голяма светлина? Трябва да имаш някаква представа за тези неща. Не говоря и не се спирам постоянно на твоя живот, който е по-незначителен от синапено семе и дребен като песъчинка. Казано направо, това е човечеството, което управлявам. Въпреки това не смятам живота на човека, когото някога възневидях, но с когото после отново се заех, за важна част от Моето управление. Ти трябва да имаш ясна представа за истинското естество на предишната ви идентичност, както и за това на кого принадлежахте като роби. Така Аз не използвам лицата на хората, които са идентични с това на Сатана, като суровини, с които да управлявам хората, защото хората никога не са били ценни предмети. Трябва да си припомните Моето

отношение към вас в началото и да си спомните начина, по който се обръщах към вас тогава — обръщение, което не беше лишено от практическо значение. Трябва да знаеш, че етикетите, които носите, не са без причина. Предполагам, че всички вие знаете, че не принадлежите на Бог, а сте заловени от Сатана още в началото и служите в неговия дом като верни слуги; освен това отдавна сте Ме забравили, защото отдавна сте извън Моя дом и в ръцете на лукавия. Тези, които Аз спасявам, са хора, които предопределих отдавна и бяха изкупени от Мен, докато вие сте бедни души, които са поставени сред човечеството като изключения от правилото. Трябва да знаете, че вие не принадлежите към дома на Давид или Яков, а към този на Моав, чиито членове са от племето на езичниците. Защото Аз не сключих завет с вас, а само извършвах дело, говорех сред вас и ви водех. Кръвта Ми не беше пролята за вас; Аз само извършвах делото Си сред вас заради Моето свидетелство. Нима не знаехте това? Наистина ли Моето дело прилича на това, как Исус проля кръвта Си до смърт заради вас? На първо място, не си струваше да понасям такива големи унижения заради вас. Бог, Който е абсолютно безгрешен, дойде директно на едно крайно отвратително и противно място, свят на прасета и кучета, който беше неподходящ за човешко пребиваване, но въпреки това Аз изтърпях всички тези жестоки унижения за слава на Моя Отец и за вечно свидетелство. Вие трябва да знаете какво е вашето поведение и да видите, че не сте деца, родени в „богати и силни семейства“, а просто окаяни потомци на Сатана. Вие също така не сте патриарси на човечеството, нито пък имате човешки права или свобода. Първоначално не сте имали никакъв дял от благословенията на човечеството, нито от небесното царство. Това е така, защото сте на дъното на човечеството и Аз никога не съм мислил за вашето бъдеще. Ето защо, въпреки че беше част от Моя план, че днес ще имам увереност да ви усъвършенствам, това е безпрецедентно дело, защото вашето положение е толкова ниско и първоначално нямате никакъв дял в човечеството. Не е ли именно това благословение за хората?

Тези, които спасявам, са душите, които отдавна освободих от чистилицето, както и избраните, които отдавна посетих, защото те копнееха да се появят отново сред тях. Те Ме обикнаха и записаха в сърцата си Моя завет, който утвърдих с кръв, защото ги възлюбих. Те са като изгубени агънца, които Ме търсят от много години, и са добри; затова ги наричам добри израилтяни и прекрасни ангелчета. Не бих търпял такова унижение, ако бях сред тях. Това е така, защото те Ме обичат повече, отколкото обичат собствения си живот, а Аз ги обичам като най-красивите сред всички неща. Това е така, защото те са създадени от Мен и Ми принадлежат; те никога не са Ме забравили. Тяхната любов превъзхожда вашата и те Ме обичат повече, отколкото вие обичате собствения си живот. Те Ми се подчиняват така, както малките бели гълъби се подчиняват на небето, и в сърцата им има повече послушание към Мен, отколкото във вашите. И това е така, защото те са потомци

на Яков, потомци на Адам, и са сред Моите избраници, защото Аз ги обичам от толкова дълго време — и ги обичам дори повече, отколкото обичам вас; това е така, защото вие сте твърде непокорни, имате такава сериозна съпротива, гледате на Мен твърде отвисоко, твърде студени сте към Мен, твърде малко Ме обичате и твърде много Ме мразите. Прекалено много презирате Моето дело и презирате Моите действия. За разлика от тях, вие никога не сте ценили Моите дела. Вместо това ги презирате, а очите ви са зачервени от тревога точно като тези на Сатана. Къде е покорството ви? Къде е характерът ви? Къде е любовта ви? Кога сте показали съставките на любовта, които са във вас? Кога сте се отнасяли сериозно към Моето дело? Жалко за онези прекрасни ангели, които с нетърпение очакват Моето идване и страдат толкова много, докато Ме чакат горещо, защото Аз ги обичам толкова силно. Обаче това, което виждам днес, е един такъв нечовешки свят, който няма нищо общо с тях. Не мислите ли, че съвестта ви отдавна е прегоряла и станала безчувствена? Не мислите ли, че сте изметта, която пречи на събирането Ми с тези прекрасни ангели? Кога те не са очаквали Моето завръщане? Кога не са чакали да се съберат отново с Мен? Кога не са очаквали да могат да прекарат красиви дни заедно с Мен и да вечерят с Мен? Осъзнавали ли сте някога какво правите днес: буйствате по света; плетете интриги един срещу друг; мамите се един друг; държите се вероломно, тайно и безсрамно; не знаете истината; действате с нечестност и измама; занимавате се с ласкателство; смятате се винаги за прави и по-добри от другите; арогантни сте и се държите дивашки като диви животни в планините и грубо като царя на зверовете — това поведение подобава ли на човешко същество? Вие сте груби и неразумни. Никога не сте ценили думите Ми, а вместо това сте възприели презрително отношение към тях. Откъде ще дойдат постиженията, истинският човешки живот и красивите надежди по този начин? Дали екстравагантното ти въображение наистина ще те спаси от устата на тигъра? Ще ти спаси ли наистина от горящите пламъци? Щеше ли да стигнеш дотук, ако наистина беше гледал на Моето дело като на безценно съкровище? Възможно ли е съдбата ти да не може да бъде променена? Желаш ли да умреш с такова съжаление?

ВРОДЕНАТА ИДЕНТИЧНОСТ НА ЧОВЕКА И НЕГОВАТА СТОЙНОСТ: КАКВО ПРЕДСТАВЛЯВАТ ТЕ НАИСТИНА?

Вие бяхте отделени от калта и независимо от всичко бяхте от онзи материал, който беше изваден от утайката, мръсни и ненавиждани от Бог. Вие принадлежахте на Сатана и някога бяхте стъпкани и опетнени от него. Ето защо се казва, че бяхте отделени от калта и далеч от това да сте свети, вместо това сте нечовешки неща,

които отдавна са обект на измамите на Сатана. Това е най-подходящата оценка за вас. Трябва да знаете, че първоначално бяхте нечистотии, намиращи се в застоялата вода и калта, за разлика от желания улов като риба и скариди, защото от вас не може да се извлече нищо, което да доставя удоволствие. Казано направо, вие сте най-долните зверове на едно ограничено общество, по-лоши от прасета и кучета. Честно казано, да се обърна към вас с такива думи не е нито преувеличение, нито хипербола, а по-скоро опростяване на въпроса. Дори може да се каже, че обръщението към вас с такива думи е начин да ви се отдаде уважение. Вашето прозрение, реч, поведение като хора и всеки аспект на живота ви, включително вашето положение сред калта, са достатъчни да докажат, че идентичността ви е „необичайна“.

ОНЕЗИ, КОИТО НЕ СЕ НАУЧАВАТ И СИ ОСТАВАТ НЕВЕЖИ: НЕ СА ЛИ ТЕ ЗВЕРОВЕ?

Когато вървиш по днешния път, какъв е най-подходящият вид стремеж? Като какъв човек трябва да се виждаш в стремежа си? Добре е да разбереш как трябва да подхождаш към всичко, което те сполетява днес, било то изпитания или трудности, или безмилостни порицания и проклетия. Изправен пред всички тези неща, трябва внимателно да се замисляш за тях във всеки един случай. Защо казвам това? Казвам го, защото нещата, които те сполетяват днес, в крайна сметка са краткотрайни изпитания, повтарящи се отново и отново; може би, що се отнася до теб, те не са особено натоварващи за духа и затова ги оставяш да се движат с естествения си ход и не ги разглеждаш като ценно преимущество в стремежа си към напредък. Колко си безразсъден! Дотолкова, че мислиш за този ценен актив като за облак, който се носи пред очите ти, и не цениш тези тежки удари, които ваят отново и отново — удари, които са кратки и които ти се струват маловажни, а ги гледаш със студено безразличие, не ги вземаш присърце и ги третираш просто като случаен удар. Толкова си високомерен! Към тези свирепи атаки, подобни на бури, които идват отново и отново, проявяваш само лекомислено пренебрежение; понякога дори стигааш дотам, че се усмихваш хладно, разкривайки изражение на пълно безразличие — защото никога не си се замислял защо продължаваш да търпиш такива „нещастия“. Възможно ли е да съм крайно несправедлив към човека? Нима Си поставям за цел да търся вина в теб? Макар че проблемите с твоята психика може би не са толкова сериозни, колкото ги описах, чрез външното си спокойствие ти отдавна си нарисувал съвършен портрет на вътрешния си свят. Не е необходимо да ти казвам, че единствените неща, което се крие в дълбините на сърцето ти, са безпричинни обидни думи и слаби следи от тъга, които едва се забелязват от другите. Понеже смяташ, че е несправедливо да си подложен на

такива изпитания, ти проклинаш; и понеже тези изпитания те карат да усещаш опустошението на света, ти си изпълнен с меланхолия. Вместо да възприемаш тези повтарящи се удари и дисциплиниращи действия като най-добрата защита, ти гледаш на тях като на безсмислено създаване на проблеми от страна на Небето или пък като заслужено наказание. Толкова си невеж! Безмилостно затваряш хубавите моменти в тъмнината; отново и отново гледаш на чудесните изпитания и дисциплиниращи действия като на атаки от страна на твоите врагове. Не знаеш как да се адаптираш към околната среда, а още по-малко желаеш да се опиташ да го направиш, защото не желаеш да спечелиш нищо от това повтарящо се — и жестоко за теб — порицание. Ти не се опитваш нито да търсиш, нито да изследваш, а просто се примиряваш със съдбата си и отиваш там, където тя те води. Това, което може да ти се стори жестоко порицание, не е променило сърцето ти, нито го е завладяло, а те е пронизало право в него. В това „жестоко порицание“ ти виждаш единствено своя враг в този живот и затова не си спечелил нищо. Толкова си самодоволен! Рядко вярваш, че търпиш такива изпитания заради собственото си презрение; вместо това се смяташ за нещастен, като освен това казваш, че Аз винаги намирам вина в теб. И сега, когато нещата са стигнали дотук, колко всъщност знаеш за това, което Аз казвам и правя? Не си мисли, че си вундеркинд по рождение, който е само малко по-долу от небесата, но безкрайно по-висок от земята. Далеч не си по-умен от когото и да е друг — дори може да се каже, че е просто възхитително колко по-глупав си от всички хора на земята, които притежават разум, защото имаш твърде високо мнение за себе си и никога не си имал чувство за малоценност, сякаш можеш да прозреш действията Ми до най-малката подробност. Всъщност си човек, на когото фундаментално му липсва разум, защото нямаш представа какво възнамерявам да направя, а още по-малко си наясно какво върша в момента. И затова казвам, че ти не можеш да се сравняваш дори с един стар фермер, който се грижи за земята си, фермер, който няма и най-малка представа за човешкия живот, и въпреки това разчита изцяло на благословиите на Небето, докато обработва земята си. Ти не отделяш и секунда в мисли за живота си, не знаеш нищо за славата, а още по-малко имаш някакво самопознание. Ти си толкова „над нещата“! Наистина се притеснявам за теб, префърцунено конте, и за теб, нежна млада госпожичке: как ще можете да устоите на атаката на още по-големи бури? Тези контета са напълно безразлични към положението, в което се намират. За тях това е дреболия и затова не мислят за нищо, нито се чувстват зле, нито се смятат за унижени; вместо това продължават, както преди, да се разхождат по улиците, развявайки ветрилата си. Тези „значими хора“, които не се научават и си остават невежи, нямат представа защо, за бога, бих им наговорил такива неща; лицата им са изпълнени с досада, те само се поглеждат и след това продължават, без да променят лошите си постъпки; щом Ме напуснат, те отново започват да вилнеят в света, да се перчат и да мамят

наново. Колко бързо се променя изражението на лицето ти. И така, за пореден път се опитваш да Ме измамиш по този начин — колко си смел! Тези малки нежни госпожички са още по-смешни. Чувайки Моите настоятелни слова и виждайки затрудненото положение, в което се намират, по лицата им неволно се стичат сълзи, телата им се извиват напред-назад и сякаш правят сцени — колко отвратително! Осъзнавайки собственото си положение, те се свличат на леглата си и лежат там, плачейки безспирно, с почти последни издихания. И след като тези думи им покажат собствената им детинщина и низост, те дотолкова се изпълват с негативизъм, че светлината угасва от очите им и, без да се оплакват от Мен, нито да Ме мразят, те стават напълно неподвижни в своята пасивност и по същия начин не успяват да се научат и остават невежи. След като Ме напуснат, те се веселят и играят наоколо, а пискливият им смях е като този на Сребърната принцеса Бел. Колко крехки и лишени от любов към себе си са те! Всички вие, грешници, отхвърлени от човечеството — колко лишени сте от човешка природа! Вие не знаете как да се обичате или как да се защитавате, нямате разум, не търсите истинския път, не обичате истинската светлина и, нещо повече, не знаете как да се грижите за себе си. Що се отнася до ученията, които съм ви давал отново и отново, вие отдавна сте ги загърбили, дори ги третирате като играчки за развлечение в моментите ви на празнота. Всички те винаги се разглеждат в светлината на вашия личен „талисман“. Когато си обвинен от Сатана, се молиш; когато си негативно настроен, изпадаш в дълбок сън; когато си щастлив, тичаш бясно; когато те смърря, се кланяш и дращиш; а щом излезеш от Моето присъствие, се смееш със злокобно задоволство. Ти се чувстваш над всички останали, но никога не виждаш себе си като най-надменен, а винаги си само възвишен, самодоволен и надменен отвъд думите. Как могат такива „млади господа“, „млади госпожици“, „милорди“ и „милейди“, които не се научават и си остават невежи, да смятат думите Ми за скъпоценно съкровище? Питам те отново: какво точно научи от Моите думи и от Моето дело за толкова дълго време? Дали това, че си придобил по-големи умения в измамата си? Или по-голямо усъвършенстване на плътта ти? Или по-голямо неуважение в отношението ти към Мен? Казвам ти направо: именно цялото това дело, което извърших, накара теб, който досега си имал сърце на мишка, да придобиеш смелост. С всеки изминал ден страхът, който изпитваш към Мен, намалява, защото Аз съм твърде милостив и никога не съм налагал санкции на плътта ти чрез насилие. Може би, както виждаш, Аз просто изговарям сурови думи, но много по-често ти показвам усмихнато лице и почти никога не те порицавам в очите. Нещо повече, винаги съм снизходителен към твоите слабости и именно поради това ти се отнасях към Мен така, както змията към добрия фермер. Как се възхищавам на изключителната степен на умение и проникателност в наблюдателността на човешкия род! Нека ти кажа една истина: днес се цени изключително малко това дали имаш

богобоязливо сърце, или не; Аз не се тревожа и не се безпокоя за това. Но трябва да ти кажа и това: ти, този „човек с талант“, който не се научава и си остава невеж, накрая ще бъде повален от своята самовлюбена дребнава интелигентност — ти ще бъдеш този, който ще страда и ще бъде наказан. Аз няма да бъда толкова глупав, че да те придружавам, докато продължаваш да страдаш в ада, защото не съм от същия вид като теб. Не забравяй, че си сътворено същество, което е прокълнато от Мен, но също така е поучавано и спасено от Мен, и в теб няма нищо, с което да не желая да се разделя. По което и време да върша делото Си, никога не съм ограничен от някакъв човек, събитие или предмет. Моето отношение и Моят възглед спрямо човечеството винаги са оставали едни и същи. Не съм особено благоразположен към теб, защото ти си придалък към Моето управление и далеч не си по-специален от което и да е друго същество. Ето какъв е Моят съвет към теб: винаги да помниш, че не си нищо повече от Божие създание! Въпреки че можеш да споделяш съществуването си с Мен, ти трябва да знаеш собствената си идентичност; нямай твърде високо мнение за себе си. Дори и да не те упреквам или да не се разправям с теб, а да те посрещам с усмихнато лице, това не е достатъчно, за да докаже, че ти си от същия вид като Мен. Ти — ти трябва да знаеш, че си човек, който преследва истината, а не си самата истина! Трябва винаги да си готов да се променяш в съответствие с Моето слово. Не можеш да избягаш от това. Призовавам те през това ценно време, когато имаш тази рядка възможност, да се опиташ да научиш нещо. Не Ме заблуждавай; не е нужно да използваш ласкателства, за да се опиташ да Ме измамиш. Когато Ме търсиш, това не е единствено заради Мен, а по-скоро заради теб самия!

ИЗБРАНИЦИТЕ ОТ КИТАЙ НЕ МОГАТ ДА ПРЕДСТАВЛЯВАТ НИКОЕ ПЛЕМЕ НА ИЗРАИЛ

Давидовият род е семейство, което първоначално получи обещанията и наследството на Йехова. Първоначално той беше едно от племената на Израил и принадлежеше към избраниците. По онова време Йехова постанови закон за израилтяните, според който всички евреи, които принадлежаха към Давидовия род — всички, които бяха родени в този род — щяха получат Неговото наследство. Те щяха да бъдат онези, които да получат стократно, които щяха да придобият статута на първородни синове; по онова време те щяха да бъдат най-издигнатите хора сред всички израилтяни, с най-високо положение сред всички семейства на Израил, и да служат на Йехова директно в храма, носейки свещенически одежди и корони. Тогава Йехова ги нарече верни и святи служители и те спечелиха уважението на всички останали племена на Израил. Така по онова време всички

бяха наричани с уважение господари — всичко това бе дело на Йехова в Епохата на закона. И днес те продължават да вършат тази служба на Йехова в храма, така че завинаги са царете, които Йехова възкачи на трона. Никой не може да им отнеме короната и никой не може да промени службата им, защото по произход те принадлежат към Давидовия род; с това ги дари Йехова. Причината, поради която вие не принадлежите по произход на Давидовия род, е, че не сте народът на Израил, а принадлежите на езически семейства извън Израил. Освен това не е в природата ви да се покланяте на Йехова, а да Му се противопоставяте, така че вашата идентичност по природа е различна от тази на хората от Давидовия род и вие не сте тези, които ще получат Моето наследство, още по-малко сте тези, които ще получат стократно.

По онова време Израил бе разделен на много различни родове и много различни племена, но всички те бяха избраниците. Израил обаче се различава от другите народи по това, че народът му е категоризиран по племена, което се отнася и за позициите им пред Йехова и земята, към която принадлежи всеки човек. В страни, различни от Израил, човек не може случайно да претендира за принадлежност към родовете на Давид, Яков или Моисей. Това би било в противоречие с фактите — племената на Израил не могат случайно да бъдат погрешно причислявани към други страни. Хората често злоупотребяват с имената на Давид, Авраам, Исав и т.н., или казват: „Ние вече сме приели Бог, затова сме от рода на Яков“. Изричането на такива неща не е нищо друго освен необосновани човешки разсъждения; те не идват директно от Йехова, нито пък от собствените Ми идеи. Това е чисто човешка глупост! Подобно на оратор, който разказва приказки, хората неоснователно смятат себе си за потомци на Давид или за част от семейството на Яков и вярват, че са достойни да бъдат такива. Нима хората не знаят, че тези от Давидовия род отдавна бяха ръкоположени от Йехова, че Давид не се короняса сам за цар? Въпреки това има много хора, които безсрамно твърдят, че са потомци на Давидовия род — хората са толкова невежи! Истината е, че делата на Израил нямат нищо общо с делата на езичниците — това са две различни неща, които нямат никаква връзка помежду си. За делата на Израил може да се говори само на народа на Израил, който не е свързан с езичниците, а делото, което в момента се извършва сред езичниците, също няма нищо общо с народа на Израил. Това, което казвам сега, определя това, което се казва за езичниците, и делото, извършено в Израил, не може да се приема като „преобразуване“ на делото сред езичниците. Няма ли това да покаже, че Бог е твърде условен? Едва когато делото започне да се разпространява сред езичниците, се разкрива какво се казва за тях или какъв е резултатът от него. Така че хората да казват, както са го правили в миналото, „Ние сме потомци на Давид“ или „Исус е син на Давид“, е още по-нелепо. Делото Ми е разделено на части. Не бих „нарекъл елена кон“; по-скоро делото е разделено според неговата последователност.

КАК РАЗБИРАТЕ БЛАГОСЛОВИИТЕ?

Макар че хората, родени в тази епоха, са покварени от Сатана и мръсните демони, тази поквара им е донесла и най-голямото спасение — спасение, по-голямо дори от планините и равнините с добитък и огромното богатство на Йов, и по-голямо от благословията да съзреш Йехова, която Йов получи след изпитанията си. Едва след като Йов премина през изпитанието на смъртта, той чу словото на Йехова и гласа Му във вихрушката. Въпреки това не видя лика на Йехова и не позна нрава Му. Това, което Йов спечели, беше само материално богатство, което осигуряваше физически удоволствия, и най-красивите деца от всички градове наоколо, както и закрилата на небесните ангели. Той никога не съзря Йехова и макар да беше наречен праведен, той никога не позна нрава на Йехова. Въпреки че може да се каже, че материалните удоволствия на днешните хора са временно оскъдни или обстановката във външния свят е враждебна, Аз показвам Своя нрав, който не съм разкривал на човека от древността насам и който винаги е бил тайна, както и тайните от миналите векове, на хората, които са най-низши от всички, но на които съм дал Своего най-голямо спасение. Нещо повече, за пръв път разкривам тези неща. Никога досега не съм правил това. Въпреки че вие сте много по-низши от Йов, онова, което сте придобили и което сте видели, далеч го превъзхожда. Макар че сте претърпели всякакви страдания и мъчения, те съвсем не са като изпитанията на Йов. Вместо това, те са осъждането и наказанието, които хората получават заради своето непокорство, заради своята съпротива и заради праведния Ми нрав. Те са справедлив съд, наказание и проклятие. От друга страна, Йов беше праведен човек сред израилтяните, който получи голямата любов и нежност на Йехова. Той не беше извършил никакви зли дела и не се съпротивляваше на Йехова. Напротив, беше предано отдаден Нему. Заради праведността си беше подложен на изпитания и премина през огъня, защото беше верен слуга на Йехова. Днешните хора са подложени на Моя съд и проклятие заради своята нечистота и неправедност. Макар че страданията им нямат нищо общо с това, през което премина Йов, когато изгуби добитъка си, имуществото си, слугите си, децата си и всички скъпи за него хора, това, което те понасят, е пламенно облагородяване и изгаряне. И това, което прави тези страдания по-сериозни от преживяното от Йов, е, че подобни изпитания не намаляват и не изчезват, защото хората са слаби. Напротив, те са дълготрайни и продължават до последния ден от живота им. Това е наказание, съд и проклятие, безмилостно изгаряне и дори нещо повече — това е заслуженото „наследство“ на човечеството. Това е, което хората заслужават, и в него се изразява праведният Ми нрав. Това е известен факт. И все пак, онова, което хората са спечелили, значително превъзхожда страданията, които понасят днес. Страданията, които понасяте, са просто неуспех, резултат от вашата глупост, докато това, което сте

спечелили, е сто пъти по-голямо от страданията ви. Според законите на Израел в Стария завет всички онези, които Ми се противопоставят, всички онези, които открито Ме съдят, и всички онези, които не следват Моя път, а вместо това смело Ми принасят скверни жертви, със сигурност ще бъдат унищожени от огън в храма или ще бъдат убити с камъни от някои от избраните, а дори потомците на собствените им родове и други преки роднини ще понесат Моето проклятие. В бъдещите животи те няма да бъдат свободни, а ще бъдат роби на Моите роби и Аз ще ги прогоня в изгнание сред езичниците, и те няма да могат да се върнат в родината си. Предвид действията и поведението на днешните хора страданията, които те понасят, не са толкова тежки, колкото наказанието, изтърпено от израилтяните. Има причина да се твърди, че в момента понасяте възмездие, защото вие наистина сте преминали границата. Ако бяхте в Израел, щяхте да сте вечни грешници и отдавна щяхте да бъдете посечени на парчета от израилтяните и изгорени от небесния огън в храма на Йехова. Какво сте спечелили сега? Какво сте получили и на какво сте се радвали? Аз разкрих във вас праведния Си нрав, но най-важното е, че разкрих търпението Си за изкупление на човечеството. Може да се каже, че делото, което съм извършил във вас, е само дело на търпението. То се извършва заради Моето управление и, нещо повече, извършва се заради наградата на човечеството.

Въпреки че Йов премина през изпитанията на Йехова, той беше просто един праведен човек, който Му се кланяше. Въпреки че премина през тези изпитания, той не се оплакваше от Йехова и ценеше срещата си с Него. Днешните хора не само не ценят присъствието на Йехова, но и отхвърлят, отвращават се, оплакват се и се подиграват с появата Му. Нима не сте спечелили много? Наистина ли страданията ви е било толкова голямо? Не сте ли имали повече късмет от Мария и Яков? И наистина ли съпротивата ви е била толкова незначителна? Възможно ли е онова, което съм изискал и поискал от вас, да е било твърде трудно и твърде много? Моят гняв се отприщи само върху онези израилтяни, които Ми се съпротивляваха, а не директно върху вас. Вие получихте само Моя безмилостен съд и откровение, както и безмилостно пламенно облагородяване. Въпреки това хората продължават да Ми се противопоставят и да Ме отхвърлят, и то без капка покорство. Има дори такива, които се отдалечават от Мен и Ме отричат. Такива хора не са по-добри от дружината на Корей и Датан, които се противопоставиха на Моисей. Сърцата на хората са твърде закоравели, а природата им е твърде упорита. Те никога не променят навиците си. Казвам, че са разголени като проститутки посред бял ден, а думите Ми са сурови до такава степен, че дори могат да бъдат „обидни за ушите“, излагайки на дневна светлина природата на хората. Но те само кимат с глава, проронват няколко сълзи и насила се заставят да са малко тъжни. След като това премине, те стават свирепи като царя на дивите зверове в планините и нямат ни най-малко осъзнаване. Откъде хората с такъв

нрав могат да знаят, че са имали сто пъти повече късмет от Йов? Как могат да разберат, че това, на което се радват, са благословии, които едва ли са били виждани през вековете и на които никой преди тях не се е радвал? Как съвестта на хората може да усети такива благословии, благословии, които съдържат наказание? Честно казано, всичко, което изисквам от вас, е да можете да бъдете образци за Моето дело, свидетели на цялостния Ми нрав и на всички Мои действия, за да може да се освободите от негодите на Сатана. Въпреки това хората винаги са отблъснати от Моето дело и умишлено се отнасят враждебно към него. Как може такива хора да не Ме подбуждат да върна законите на Израел и да стоваря върху тях гнева, който стоварих върху Израел? Въпреки че сред вас има много, които са „послушни и покорни“ към Мен, има още повече, които са подобни на дружината на Корей. След като достигна пълната Си слава, ще използвам небесния огън, за да ги изгоря на пепел. Вие трябва да знаете, че вече няма да наказвам хората с думите Си. По-скоро, преди да извърша делото на Израел, ще изпепеля напълно „дружината на Корей“, която Ми се противопоставя и която отдавна съм пропъдил. Човечеството вече няма да има възможност да Ми се наслаждава. Вместо това хората ще видят само гнева Ми и пламъците от небето. Ще разкрия различната развръзка за всички хора и ще ги разпределя по категории. Ще отбележа всяка тяхна бунтовническа постъпка и след това ще довърша делото Си, така че съдбата на хората ще бъде определена въз основа на Моята присъда, докато съм на земята, както и въз основа на отношението им към Мен. Когато дойде това време, нищо няма да може да промени съдбата им. Нека хората сами я разкрият! Тогава Аз ще представя съдбата на хората пред Небесния Отец.

КАКВО Е ТВОЕТО РАЗБИРАНЕ ЗА БОГ?

Хората отдавна вярват в Бог, но повечето от тях не разбират какво означава думата „Бог“ и просто следват в недоумение. Те нямат представа защо точно човек трябва да вярва в Бог или какво е Бог. Ако хората знаят само как да вярват и да следват Бог, но не и какво е Бог, и също, ако те не познават Бог, тогава това не е ли просто една голяма шега? Въпреки че, след като са стигнали толкова далеч, хората са били свидетели на много небесни тайни и са чули много задълбочено познание, което никога досега не е било разбирано от човека, те са невежи за много от най-елементарните истини, върху които човекът никога преди не е размишлявал. Някои биха казали: „Ние от много години вярваме в Бог. Как може да не знаем какво е Бог? Не ни ли подценява този въпрос?“. В действителност обаче, въпреки че хората Ме следват днес, те не знаят нищо за нито едно от днешните дела и не успяват да разберат дори най-ясните и най-лесните въпроси,

да не говорим за такива изключително сложни въпроси като тези за Бог. Знай, че въпросите, за които не се притесняваш, които не си определил, са тези, които е най-важно да разбереш, защото знаеш само да следваш тълпата, без да обръщаш внимание и без да те е грижа за това, с което би трябвало да се въоръжиш. Знаеш ли наистина защо трябва да имаш вяра в Бог? Наистина ли знаеш какво е Бог? Наистина ли знаеш какво е човекът? Като човек, който има вяра в Бог, ако не успееш да разбереш тези неща, не губиш ли достойнството си на вярващ в Бог? Моята работа днес е следната: да накарам хората да разберат същността си, да разберат всичко, което върша, и да познават истинското лице на Бог. Това е последното действие на Моя план за управление, последният етап от Моето дело. Затова ви разкривам всички тайни на живота предварително, за да можете да ги приемете от Мен. Тъй като това е делото от последната епоха, трябва да ви разкрия всички живот истини, които никога преди не сте могли да възприемете, въпреки че не сте в състояние да ги разберете или понесете поради това, че просто сте твърде несъвършени и твърде зле въоръжени. Ще завърша делото Си, ще довърша делото, което трябва да свърша, и ще ви известя за всичко, което съм ви възложил, за да не се заблудите отново и да не бъдете подведени от интригите на лукавия, когато се спусне мрак. Има много пътища, които не разбирате, много въпроси, по които нямате никакви познания. Вие сте толкова невежи. Много добре познавам вашия ръст и вашите недостатъци. Ето защо, въпреки че има много думи, които не сте в състояние да разберете, все още съм готов да ви кажа всички тези истини, които никога преди не сте могли да възприемете, защото продължавам да Се притеснявам дали в сегашния си ръст сте в състояние да останете непоколебими в свидетелството си за Мен. Не че нямам високо мнение за вас; всички вие сте зверове, на които предстои да преминат Моето формално обучение и Аз изобщо не мога да видя колко слава има във вас. Въпреки че съм изразходвал много енергия да работя върху вас, положителните елементи у вас изглеждат практически несъществуващи, а отрицателните елементи могат да се преброят на пръсти и служат само като доказателства, които носят срам за Сатана. Почти всичко останало във вас е отровата на Сатана. Изглеждате Ми така, сякаш сте отвъд спасението. Както стоят нещата, Аз гледам различните ви изражения и постъпки, и накрая Аз зная истинския ви ръст. Ето защо винаги се тревожа за вас: оставени да живеят живота си сами, дали хората наистина ще бъдат по-добре или толкова добре, колкото са днес? Инфантилният ви ръст не ви ли кара да се тревожите? Наистина ли можете да бъдете като избрания народ на Израел — верни на Мен и само на Мен по всяко време? Това, което се разкрива у вас, не е пакостливостта на децата, които са се отклонили от родителите си, а изблик на скотското у животните, които са извън обсега на камшиците на господарите си. Трябва да познавате природата си, която е и слабостта, която всички вие споделяте; това е заболяване, общо за всички вас. Затова единственият Ми

призив към вас днес е да останете непоколебими в свидетелството си към Мен. При никакви обстоятелства не позволявайте на старото заболяване да пламне отново. Да свидетелствате е най-важното — то е същината на Моето дело. Вие трябва да приемете думите Ми така, както Мария прие откровението на Йехова, което ѝ се яви насън: като повярвате и след това се подчините. Само това се окачествява като целомъдрие. Защото вие сте тези, които се вслушват най-често в думите Ми, тези, които са най-благословени от Мен. Дадох ви всичките си ценни притежания, подарих ви всичко, но вие сте в толкова различно положение от народа на Израел. Вие сте просто съвсем различни. Но в сравнение с тях, вие получихте много повече; докато те отчаяно очакват появата Ми, вие прекарвате с Мен приятни дни, споделяйки Моята благодат. Като се има предвид тази разлика, какво ви дава право да протестирате и да спорите с Мен, и да изисквате своя дял от Моите притежания? Нима не получихте много? Аз ви давам толкова много, но това, което Ми давате в замяна, е просто сърцераздирателна тъга и безпокойство, неудържимо негодувание и недоволство. Толкова сте отблъскващи — но сте и жалки, така че нямам друг избор, освен да преглъщам цялото Си негодувание и да изразявам възраженията Си към вас отново и отново. В продължение на хиляди години работа Аз никога не съм се противопоставял на човечеството, защото открих, че през цялото развитие на човечеството сред вас биват прославени само „измамите“, като скъпоценно наследство, оставено ви от известни предци от древни времена. Как мразя тези примитивни свине и псета. Твърде много ви липсва съвест! Вие сте с твърде низък характер! Сърцата ви са твърде закоравели! Ако бях отнесъл такива думи и дела към израилтяните, отдавна щях да съм придобил слава. Но сред вас това е непостижимо. Сред вас има само жестоко пренебрежение, вашето хладно отношение и вашите извинения. Вие сте твърде безчувствени и напълно безполезни!

Трябва да посветите всичко на Моето дело. Трябва да вършите работа, която е от полза за Мен. Готов съм да ви обясня всичко, което не разбирате, за да може да получите от Мен всичко, което ви липсва. Въпреки че недостатъците ви са твърде много, за да бъдат преброени, Аз съм готов да продължа да върша работата, която трябва да върша върху вас, като ви давам милост за последен път, за да можете да се възползвате от Мен и да спечелите славата, която отсъства у вас и която светът никога не е виждал. Работил съм толкова много години, но никой човек никога не Ме е познавал. Искам да ви разкрия тайни, които никога не съм разкривал на никого.

Сред хората Аз бях Духът, който те не успяха да видят, Духът, с когото никога не биха имали досег. Поради трите етапа на делото Ми на земята (сътворение на света, изкупление и унищожение), Аз се появявам сред тях по различно време (никога публично), за да върша Своите дела сред тях. Първият път, когато дойдох сред хората, беше през Епохата на изкуплението. Разбира се, Аз дойдох у

еврейско семейство и като такива, първите, които видяха Божието идване на земята, бяха евреите. Причината, поради която извърших това дело лично, беше, че в Моето дело на изкупление исках да използвам въплъщението Си като принос за грях. И така, първите, които Ме видяха, бяха евреите в Епохата на благодатта. Това беше първият път, когато работих в плът. В Епохата на царството Моята работа е да завоювам и усъвършенствам, затова върша Своего пастирско дело отново в плът. Това е вторият път, когато работя в плът. В последните два етапа на делото това, с което хората се свързват, вече не е невидимият, неосезаем Дух, а човек, който е Духът, превърнат в плът. Така, в очите на човека, Аз отново ставам човек, без нищо от вида и усещането за Бог. Нещо повече, Богът, който хората виждат, е не само мъж, но и жена, което е най-поразително и озадачаващо за тях. Отново и отново, Моето изключително дело руши старите вярвания, поддържани в продължение на много, много години. Хората са изумени! Бог не е само Светият Дух, Духът, седмкратно усиленият Дух или всеобхватният Дух, но е и човек — обикновен човек, изключително обикновен човек. Той е не само мъж, но и жена. Те са сходни по това, че и двамата са родени като човешки същества, а се различават по това, че единият е заченат от Светия Дух, а другият е роден от човек, макар и произлязъл директно от Духа. Те си приличат по това, че и двете Божии въплъщения изпълняват делото на Бог Отец, а се различават по това, че едното изпълнява делото на изкуплението, докато другото изпълнява делото на завоеванието. И двете представляват Бог Отец, но едното е Изкупителят, изпълнен с любяща доброта и милост, а другото е Богът на праведността, изпълнен с гняв и осъждане. Едното е Върховният Командир, който започна делото на изкуплението, а другото е праведният Бог, който извършва делото на завоеванието. Едното е началото, а другото — краят. Едното е безгрешна плът, а другото е плът, която завършва изкуплението, продължава делото и никога не е греховна. И двете са един и същ Дух, но живеят в различна плът, родени са на различни места и Ги делят няколко хиляди години. Всичките Им дела обаче взаимно се допълват, никога не си противоречат и може да се говори за тях едновременно. И двете са човешки същества, но едното е било бебе момче, а другото е било невръстно момиче. През всичките тези много години това, което хората са виждали, е не само Духът и не само човек, мъж, но и много неща, които не се вписват в човешките представи; като такива, хората никога не са в състояние да Ме проумеят напълно. Те продължават наполовина да вярват и наполовина да се съмняват в Мен — сякаш съществувам, но съм и измамлив съм — поради което и до днес хората все още не знаят какво е Бог. Можеш ли наистина да Ме обобщиш в едно просто изречение? Наистина ли се осмеляваш да кажеш, че: „Исус е само и единствено Бог и Бог е само и единствено Исус“? Наистина ли си толкова дързък, че да кажеш: „Бог е само и единствено Духът, и Духът е само и единствено Бог“? Нима ти е удобно да кажеш, че: „Бог е просто човек, облечен в плът“? Наистина ли

имаш смелостта да твърдиш, че: „Образът на Исус е великият образ на Бог“? Можеш ли да използваш красноречието си, за да обясниш напълно Божия нрав и образ? Наистина ли се осмеляваш да кажеш, че: „Бог е създал само мъжете, но не и жените, по Свой образ и подобие“? Ако твърдиш това, тогава никоя жена не би била сред Моите избрани, а още по-малко жените биха били клас от човешкия род. Нима наистина знаеш какво е Бог? Бог човек ли е? Бог Дух ли е? Наистина ли Бог е мъж? Само Исус ли може да завърши делото, което трябва да свърша? Ако избереш само едно от гореизброените, за да обобщиш Моята същност, тогава си лоялен, но изключително невеж вярващ. Ако работех въплътен един единствен път, щяхте ли да Ми определяте граници? Наистина ли можеш да Ме разбереш напълно с един поглед? Наистина ли можеш да Ме обобщиш напълно въз основа на това, на което си бил изложен през живота си? Ако вършех подобна работа и в двете Си въплъщения, как щяхте да Ме възприемате? Щяхте ли да Ме оставите прикован на кръста завинаги? Може ли Бог да е толкова обикновен, колкото твърдиш?

Въпреки че вашата вяра е много искрена, никой от вас не е в състояние да Ме опише напълно, никой не може да даде пълно свидетелство за всички факти, които виждате. Помислете за това: днес повечето от вас са изоставили задълженията си и вместо това преследват плътта, засищат плътта и лакомо се наслаждават на плътта. Владеее малко от истината. Как тогава можете да свидетелствате за всичко, което сте видели? Наистина ли сте уверени, че можете да бъдете Мои свидетели? Ако дойде ден, когато не си в състояние да свидетелстваш за всичко, което си видял днес, тогава ще си загубил функцията си на сътворено същество и няма да има никакъв смисъл от твоето съществуване. Ще бъдеш недостоеен да бъдеш човешко същество. Дори може да се каже, че няма да бъдеш човешко същество! Свърших неизмерима работа върху вас, но тъй като в момента не научаваш нищо, не осъзнаваш нищо и си неефективен в труда си, когато дойде време да разширя делата Си, ти просто ще се вираш с празен поглед, със завързан език и напълно безполезен. Нима това няма да те направи грешник за вечни времена? Когато настъпи онова време, няма ли да изпиташ най-дълбоко съжаление? Не ще ли потънеш в униние? Днес върша цялото Си дело не от безделие или скука, а за да положа основите на бъдещото Си дело. Не че съм в задънена улица и трябва да измисля нещо ново. Трябва да разбираш делото, което върша; това не е нещо, което върши дете, докато си играе на улицата, а е дело, извършено в представителство на Моя Отец. Трябва да знаете, че не Аз Сам върша всичко това; по-скоро Аз представлявам Своя Отец. Вашата роля, междувременно, е стриктно да следвате, да се подчинявате, променяте и да свидетелствате. Това, което трябва да разберете, е защо трябва да вярвате в Мен; това е най-важният въпрос, който всеки от вас трябва да разбере. Моят Отец, заради Своята слава, предопредели всички вас за Мен от момента, в който сътвори света. Той ви предопредели заради Моето дело и заради Своята слава.

Заради Моя Отец вярвате в Мен; заради предопределението на Моя Отец Ме следвате. Нищо от това не е по ваш избор. Още по-важно е да разберете, че вие сте тези, които Моят Отец Ми е дал, за да свидетелствате за Мен. Тъй като Той ви дари на Мен, трябва да следвате пътя, който Аз задавам, както и пътя и думите, на които ви уча, защото е ваш дълг да следвате Моя път. Това е първоначалната цел на вашата вяра в Мен. Затова ви казвам следното: вие сте просто хора, които Моят Отец Ми е дал, за да следвате пътя Ми. Но вие само вярвате в Мен; не сте от Мен, защото не сте от израилтянското семейство, а сте от вида на древната змия. Всичко, което искам да направите, е да свидетелствате за Мен, но днес вие трябва да следвате Моя път. Всичко това е в името на бъдещото ви свидетелство. Ако изпълнявате само функцията на хора, които слушат Моя път, ще останете без стойност и смисълът на това, че Моят Отец ви е дал на Мен, ще бъде изгубен. Това, което настоявам да ви кажа, е следното: трябва да следвате Моя път.

КАКВО ОЗНАЧАВА ДА СИ ИСТИНСКИ ЧОВЕК

Винаги е било Мой дълг да управлявам човека. Освен това завоюването на човека е това, което постанових, когато създадох света. Хората може да не знаят, че Аз ще завоювам напълно човека в последните дни или че завоюването на непокорните сред човечеството е доказателство за Моята победа над Сатана. Но когато врагът Ми влезе в битка с Мен, Аз вече му бях казал, че ще победя онези, които Сатана беше пленил и превърнал в свои деца, във верни слуги, които бдяха над дома му. Поначало „да завоюваш“ означава да победиш, да подложиш на унижение; на езика на израилтяните това означава да победиш напълно, да унищожиш и да направиш невъзможна съпротивата срещу Мен. Но днес, когато се използва сред вас, значението на думата е „завоювам“. Трябва да знаете, че намерението Ми винаги е било напълно да унищожа и да разгромя злите хора, така че да не могат повече да се бунтуват срещу Мен, още по-малко да имат нахалството да прекъсват или смущават работата Ми. Така, що се отнася до човека, тази дума означава „завоюване“. Каквито и да са подразбиращите се значения на термина, Моята работа е да победя хората. Защото макар да е вярно, че човечеството е допълнение към Моето управление, по-точно казано, хората не са нищо повече от Мои врагове. Хората са злите, които Ми се противопоставят и не Ми се подчиняват. Хората не са нищо друго освен рожби на лукавия, прокълнат от Мен; нищо друго освен потомците на архангела, който Ме предаде; нищо друго освен наследството на дявола, който, отдавна отхвърлен от Мен, оттогава се превърна в Мой непримирим враг. Защото небето над цялото човечество е мътно и тъмно, без ни най-малко прояснение, а човешкият свят е потънал в мрак, така че обитателите му не могат дори да видят протегнатата пред лицето си ръка или

слънцето, ако вдигнат главите си. Пътят под краката им, кален и осеян с дупки, криволича; цялата земя е осеяна с трупове. Тъмните ъгли са пълни с останки от мъртви, а в прохладните и сенчести ъгли са се настанили тълпи от демони. И навсякъде в света на хората орди демони идват и си отиват. Потомството на всякакъв вид зверове, покрити с мръсотия, е въввлечено в ожесточена битка, чийто звук вдъхва ужас в сърцето. В такива моменти, в такъв свят, в такъв „земен рай“, къде да отиде човек, за да търси блаженствата на живота? Къде може да отиде човек, за да намери назначението на живота си? Човечеството, отдавна тъпкано под нозете на Сатана, от самото начало е актьор, приемащ образа му. Нещо повече, човечеството е възплъщение на Сатана и служи като силно и ясно доказателство за него. Как може човешката раса, тази изродена измет, това потомство на поквареното човешко семейство, да свидетелства за Бог? Откъде идва Моята слава? Откъде може да започне да се говори за Моето свидетелство? Защото врагът, който, след като е покварил човечеството, стои срещу Мен, вече е покорил човечеството — човечеството, което Аз създадох отдавна и което беше изпълнено с Моята слава и Моето преживяване — и го е омърсил. Той е откраднал славата Ми и всичко, с което е пропил човека, е отрова, силно примесена с грозотата на Сатана и сок от плода на Дървото за познаване на добро и зло. В началото създадох човечеството; тоест създадох прародителя на човечеството — Адам. Той беше надарен с форма и образ, преливащ от сила и жизненост, и освен това беше съпътстван от Моята слава. Това беше славният ден, когато създадох човека. След това Ева беше създадена от тялото на Адам и също беше прародителят на човека. Така хората, които създадох, бяха изпълнени с дъха Ми и преливащи от славата Ми. Адам беше роден от Моята ръка и беше Мой образ и подобие. Първоначалното значение на „Адам“ беше същество, създадено от Мен, пропито с Моята жизнена енергия, пропито с Моята слава, имащо форма и образ, имащо дух и дъх. Той беше единственото сътворено същество, притежаващо дух, което беше способно да Ме представлява, да носи образа Ми и да приема дъха Ми. В началото Ева беше вторият човек, надарен с дъх, чието сътворение бях постановил, така че първоначалното значение на „Ева“ беше сътворено същество, което щеше да продължи Моята слава, изпълнено с Моята жизненост и освен това надарено с Моята слава. Ева произлезе от Адам, така че тя също носеше Моя образ, тъй като тя беше вторият човек, създаден по Моя образ и подобие. Първоначалното значение на „Ева“ беше жив човек, с дух, плът и кост, Моето второ свидетелство, както и Моят втори образ сред човечеството. Те бяха предци на човечеството, чисто и скъпоценно негово съкровище и от самото начало живи същества, надарени с дух. Но лукавият стъпка и плени потомството на предците на човечеството, като потопи човешкия свят в пълен мрак и направи така, че потомството вече да не вярва в Моето съществуване. Още по-отвратително е, че дори когато лукавият покварява хората и ги тъпче навсякъде, той грубо отнема

Моята слава, Моето свидетелство, жизнеността, която им дадох, дъха и живота, които влях в тях, цялата Ми слава в човешкия свят и цялата кръв на сърцето, която съм отдал за човечеството. Човечеството вече не върви в светлината, хората са загубили всичко, което съм им дарил, и са захвърлили славата, която им предоставих. Как могат да признаят, че Аз съм Господарят на всички сътворени същества? Как могат да продължат да вярват в Моето съществуване на небето? Как могат да открият проявите на Моята слава на земята? Как могат тези внуци и внучки да приемат Бог, от Когото собствените им предци се бояха като от Господа, който ги е сътворил? Тези окаяни внуци и внучки щедро са „представили“ пред лукавия славата, образа и свидетелството, с които дарих Адам и Ева, както и живота, който дарих на човечеството и от който те зависят, за да съществуват; и са напълно безразлични към присъствието на лукавия и му отдават цялата Ми слава. Не е ли това самият източник на названието „измет“? Как може такова човечество, такива зли демони, такива ходещи трупове, такива проявления на Сатана, такива Мои врагове да притежават Моята слава? Ще Си върна Моята слава, ще Си върна Моето свидетелство, което съществува сред хората, и всичко, което някога Ми е принадлежало и което съм дал на човечеството отдавна — ще завоювам напълно човечеството. Въпреки това трябва да знаеш, че хората, които създадох, бяха свети хора, които носеха Моя образ и Моята слава. Те не принадлежаха на Сатана, нито бяха обект на неговото потъпкване, а бяха чисто Мое проявление, без най-малката следа от отровата на Сатана. И така, Аз казвам на човечеството, че искам само това, което е създадено от Моята ръка — светите хора, които обичам и които не принадлежат на никоя друга същност. Освен това ще им се наслаждавам и ще ги смятам за част от Моята слава. Но това, което Аз искам, не е човечеството, което е било покварено от Сатана, което днес му принадлежи и което вече не е Моето първоначално творение. Тъй като възнамерявам да възвърна славата Си сред човешкия свят, ще завоювам напълно оцелелите сред човечеството, като доказателство за Моята слава при победата Ми над Сатана. Приемам само Моето свидетелство като квинтесенция на Моето Аз, като обект на Моето доволство. Това е Моята воля.

На човечеството са били необходими десетки хиляди години история, за да стигне там, където е днес, но човечеството, което създадох в началото, отдавна тъне в упадък. То вече не е човечеството, което желая, и по този начин в Моите очи хората вече не заслужават да се назовават „човечество“. Те са по-скоро изметта на човечеството, която Сатана е пленил, гнилите ходещи трупове, в които се е вселил и с които се облича. Хората нямат вяра в съществуването Ми, нито приветстват идването Ми. Човечеството само неохотно откликва на исканията Ми, временно се издига до тях и не споделя искрено радостите и скърбите на битието с Мен. Тъй като хората Ме възприемат като неразгадаем, те Ми се усмихват неохотно, все едно се подмазват на някого с власт, тъй като хората нямат

познаване за Моето дело, още по-малко за сегашната Ми воля. Ще бъде честен с вас: когато дойде Денят, страданието на всеки, който Ми се покланя, ще бъде по-лесно за понасяне от вашето. Степента на вашата вяра в Мен в действителност не превишава тази на Йов — дори вярата на еврейските фарисеи превъзхожда вашата — и така, ако Денят на огъня дойде, вашето страдание ще бъде по-тежко от това на фарисеите, когато Исус ги порицава, от това на 250-те водачи, които се противопоставиха на Моисей, и от това на Содом под парещите пламъци на неговото унищожение. Когато Моисей удари скалата и водата, дарена от Йехова, избликна, това беше заради неговата вяра. Когато Давид свиреше на лира в прослава на Мен, Йехова — със сърце, изпълнено с радост — това беше заради вярата му. Когато Йов загуби добитъка си, който изпълваше планините, и несметните маси от богатство, и тялото му беше покрито с възпалени циреи, това беше заради вярата му. Когато чу Моя глас, гласа на Йехова, и видя славата Ми, славата на Йехова, това беше заради вярата му. Това, че Петър последва Исус Христос, се дължеше на неговата вяра. Това, че беше прикован на кръста заради Мен и даде славно свидетелство, също се дължеше на неговата вяра. Когато Йоан видя славния образ на Човешкия Син, това се дължеше на неговата вяра. Когато съзря видението от последните дни, това беше още повече поради неговата вяра. Причината, поради която така наречените множества от езически народи получиха Моето откровение и разбраха, че съм се завърнал в плът, за да върша делото Си сред хората, също е поради тяхната вяра. Всички онези, които са поразени от суровите Ми думи и въпреки това са утешени от тях и са спасени — не са ли го направили поради вярата си? Тези, които вярват в Мен, но които все още страдат от трудности, не са ли също отхвърлени от света? Онези, които живеят извън словото Ми, бягайки от страданието на изпитанието, не се ли носят из света? Те приличат на есенни листа, които се веят насам-натам, без място за почивка, още по-малко в Моите думи на утеха. Въпреки че Моето порицание и облагородяване не ги следват, не са ли те просяци, носещи се от място на място, скитащи се по улиците извън небесното царство? Светът наистина ли е твое място за почивка? Можеш ли наистина, като избягваш порицанието Ми, да постигнеш и най-бледата усмивка на задоволство от света? Можеш ли наистина да използваш мимолетното си удоволствие, за да прикриеш празнотата в сърцето си, празнотата, която не може да бъде скрита? Ти може да си в състояние да заблудиш всички в семейството си, но никога не можеш да заблудиш Мен. Защото вярата ти е твърде оскъдна, до ден днешен си безсилен да откриеш някое от удоволствията, които животът може да предложи. Призовавам те: по-добре искрено да прекараш половината си живот заради Мен, отколкото целия си живот в посредственост и занимавка за плътта, изпитвайки цялото страдание, което човек трудно може да понесе. Какъв е смисълът да се цениш толкова много и да бягаш от Моето порицание? Какъв е смисълът да се криеш от Моето краткотрайно порицание,

само за да пожънеш цяла вечност на срам, цяла вечност на порицание? Всъщност Аз не подчинявам никого на Моята воля. Ако някой наистина желае да се подчини на всичките Ми планове, не бих се отнесъл зле с него. Но изисквам всички хора да вярват в Мен, както Йов вярваше в Мен — Йехова. Ако вярата ви надхвърли тази на Тома, тогава вярата ви ще получи похвалата Ми, в лоялността си ще намерите Моето блаженство и със сигурност ще намерите Моята слава в дните си. Но хората, които вярват в света и вярват в дявола, са закоравили сърцата си, точно като масите от град Содом, с песъчинки от вятъра в очите и приноси от дявола в устата, чиито помрачени умове отдавна са били обладани от лукавия, който е узурпирал света. Техните мисли почти изцяло са попаднали в плен на дявола от древните времена. И така, вярата на човечеството е била отнесена от вятъра и то не е в състояние дори да забележи Моето дело. То може да направи само слаб опит да се отнесе повърхностно към делото Ми или да го анализира грубо, защото отдавна е обладано от отровата на Сатана.

Ще завоювам човечеството, защото хората са създадени от Мен и освен това са се наслаждавали на всички неща, създадени в изобилие от Мен. Но хората също така Ме отхвърлиха; Аз отсъствам от сърцата им и те Ме виждат като бreme за тяхното съществуване, дори до степен след като наистина са Ме видели, да Ме отхвърлят и да си блъскат главите, за да измислят всякакви възможни начини да Ме победят. Хората не Ми позволяват да се отнасям към тях сериозно или да поставям строги изисквания към тях, нито Ми позволяват да съдя или порицавам тяхната несправедност. Далеч не им е интересно, намират го за досадно. И така, Моето дело е да взема човечеството, което яде, пие и Ми се наслаждава, но не Ме познава, и да го победи. Ще обезоръжа човечеството и тогава, като взема Моите ангели и Моята слава, ще се върна в Моето обиталище. Защото действията на хората отдавна са разбили сърцето Ми и са съсипали делото Ми. Възнамерявам да си върна славата, която лукавият Ми отне, преди щастливо да си тръгне, оставяйки човечеството да продължи да живее живота си, да продължи да „живее и работи в мир и доволство“, да продължи да „обработва собствените си ниви“, и повече няма да се намесвам в живота му. Но сега възнамерявам напълно да Си възвърна славата от ръката на лукавия, да взема обратно цялата слава, която вложих в човека при създаването на света. Никога повече няма да я дам на човешката раса на земята. Защото хората не само не успяха да запазят славата Ми, но я замениха с образа на Сатана. Хората не ценят Моето пришествие, нито ценят деня на Моята слава. Не се радват да получат порицанието Ми, още по-малко желаят да Ми върнат славата, нито желаят да изхвърлят отровата на лукавия. Човечеството продължава да Ме заблуждава по същия стар начин, хората все още изобразяват блестящи усмивки и щастливи лица по същия стар начин. Те не осъзнават дълбините на мрака, които ще се спуснат върху човечеството, след като Моята слава ги напусне. По-специално не

осъзнават, че когато Моят ден дойде за цялото човечество, за тях ще бъде още по-трудно, отколкото за хората по времето на Ной, защото те не знаят колко мрачен стана Израел, когато славата Ми се оттегли от него, защото на зазоряване човекът забравя колко трудно е било да се премине през тъмната като катран нощ. Когато слънцето отново се скрие и тъмнината се спусне върху човека, той отново ще се оплаква и ще скърца със зъби в тъмнината. Забравихте ли, когато Моята слава се оттегли от Израел, колко трудно беше за израилтяните да издържат тези дни на страдание? Сега е времето, когато виждате Моята слава, а също така е и времето, когато споделяте деня на Моята слава. Човекът ще риде сред тъмнината, когато славата Ми напусне мръсната земя. Сега е денят на славата, когато върша делото Си, и това е денят, в който освобождавам човечеството от страданието, защото няма да споделям времената на мъчение и изпитание с тях. Искam само да завоювам човечеството напълно и да победея напълно злите хора на човечеството.

КАКВО ЗНАЕШ ЗА ВЯРАТА?

В човека съществува само неопределената дума „вяра“, но той не знае какво представлява вярата, още по-малко защо вярва той самият. Човек разбира твърде малко и самият той е лишен от твърде много неща; вярата му в Мен е безсмислена и невежествена. Въпреки че не знае какво е вяра, нито защо има вяра в Мен, той продължава вманиачено да вярва в Мен. Това, което искам от човека, не е просто да Ме призовава натрапчиво по този начин или да вярва илюзорно в Мен, защото работата, която върша, е за да може човек да Ме види и да Ме познае, а не за да се впечатлява и да Ме вижда в нова светлина. Някога дадох много знамения и извърших много чудеса, а израилтяните от онова време Ми показаха голямо възхищение и силно почитаха изключителната Ми способност да изцелявам болни и да прогонвам демони. По онова време евреите смятаха, че лечебните Ми сили са майсторски, необикновени — и поради многото Ми дела всички те Ме почитаха и изпитваха голямо възхищение към силите Ми. Така всички, които Ме видяха да правя чудеса, Ме следваха неотлъчно, и хиляди Ме заобиколиха, за да видят как изцелявам болните. Дадох толкова много знамения и сторих толкова много чудеса, но хората просто гледаха на Мен като на умел лекар; също така предадох много уроци на хората по онова време, но те просто Ме смятаха за учител, по-висш от своите ученици. Дори днес, след като хората са видели историческите записи на Моето дело, тяхното тълкуване продължава да бъде, че Аз съм велик лекар, който лекува болните и е учител на невежите, и те са Ме определили като милостивия Господ Иисус Христос. Онези, които тълкуват писанията, може да са надминали Моите умения в изцелението или може дори да са ученици, които сега са

надминали своя учител, но тези люде, чиито имена са известни по целия свят, Ме смятат за толкова низш като обикновен лекар. Моите дела са по-многобройни от песъчинките по морския бряг, по мъдрост надминавам всички синове на Соломон, но хората просто Ме приемат като маловажен лекар и неизвестен учител на хората. Толкова много вярват в Мен, само за да мога да ги излекувам. Толкова много вярват в Мен, само за да мога да използвам силите Си, за да изгоня нечистите духове от телата им, и толкова много вярват в Мен, просто за да могат да получат мир и радост от Мен. Толкова много вярват в Мен, само за да искат от Мен по-голямо материално богатство. Толкова много вярват в Мен, само за да прекарат този живот в мир и да бъдат здрави в бъдещия свят. Толкова много вярват в Мен, за да избегнат страданията на ада и да получат благословенията на небето. Толкова много вярват в Мен само за временна утеха, но не се стремят да спечелят нищо в идния свят. Когато стоварих яростта Си върху човека и отнех всяка радост и мир, които някога бе притежавал, човекът се усъмни. Когато дадох на човека страданието на ада и си взех благословенията на рая, срамът на човека се превърна в гняв. Когато човекът Ме помоли да го излекувам, Аз не му обърнах внимание и се отворих от него; човекът се отдалечи от Мен, за да търси вместо това пътя на злите лекове и магьосничеството. Когато отнех всичко, което човекът беше поискал от Мен, всички изчезнаха без следа. Затова казвам, че човек има вяра в Мен, защото давам твърде много благодат и има твърде много да се спечели. Евреите повярваха в Мен заради Моята благодат и Ме следваха, където и да отида. Тези невежи хора с ограничени познания и опит се стремяха само да видят знаменията и чудесата, които показвах. Те Ме смятаха за глава на дома на евреите, който можеше да извърши най-големите чудеса. И така, когато прогонвах демони от хората, това предизвикваше много спорове сред тях: казваха, че съм Илиия, че съм Моисей, че съм най-древният от всички пророци, че съм най-великият от всички лекари. Макар да казвам, че Аз съм пътят и истината, и животът, никой не може да знае Моята същност или Моята самоличност. Макар да казах, че небето е мястото, където живее Отецът Ми, никой не знаеше, че съм Божият Син, а също и Самият Бог. Макар да казах, че ще донеса изкупление на цялото човечество и ще откупя човечеството, никой не знаеше, че Аз съм Изкупителят на човечеството и хората Ме познаваха само като добронамерен и състрадателен човек. И макар да бях в състояние да обясня всичко, което представлявам, никой не Ме познаваше и никой не вярваше, че съм Синът на живия Бог. Такава е вярата на хората в Мен и начинът, по който се опитват да Ме заблудят. Как биха могли да свидетелстват за Мен, когато Ме разглеждат така?

Хората вярват в Мен, но не са в състояние да дадат свидетелство за Мен, нито могат да свидетелстват за Мен, преди да Се разкрия. Хората виждат само, че превъзхождам създанията и всички свети хора, и виждат, че работата, която върша, не може да бъде извършена от хора. Така всички, от евреите до хората в

днешно време, които гледат славните Ми дела, не са били изпълнени с нищо повече от любопитство към Мен и устата на нито едно създание не е успяла да свидетелства за Мен. Само Моят Отец свидетелстваше за Мен и проправи път за Мен сред всички създания; ако не беше Го направил, независимо как работех, човекът никога нямаше да разбере, че Аз съм Господарят на сътворението, защото човекът знае само да взема от Мен и няма вяра в Мен в резултат от работата Ми. Човек Ме познава само защото съм невинен и в никакъв случай не съм грешник, защото мога да обясня множество мистерии, защото съм над множеството или защото е спечелил много от Мен, но малцина вярват, че съм Господарят на сътворението. Ето защо казвам, че човек не знае защо вярва в Мен; той не знае целта или значението на вярата в Мен. Реалността на човека страда от липса, така че той не е годен да свидетелства за Мен. Вие имате твърде малко истинска вяра и сте придобили твърде малко, така че можете много малко да свидетелствате. Освен това разбирате твърде малко и ви липсва твърде много, така че сте почти негодни да свидетелствате за делата Ми. Наистина сте много решителни, но сигурни ли сте, че ще можете успешно да свидетелствате за същината на Бог? Това, което сте преживели и сте видели, надминава преживяното и видяното от светиите и пророците от всички епохи, но можете ли да предоставите свидетелство, по-голямо от думите на тези светии и пророци от минали времена? Това, което сега ви дарявам, надминава Моисей и засенчва Давид, затова искам вашето свидетелство да надмине Моисеевото и думите ви да бъдат по-велики от тези на Давид. Давам ви стократно — така че искам и вие да Ми се отплатите стократно. Трябва да знаете, че Аз съм Този, който дарява живот на човечеството, и вие получавате живот от Мен и трябва да свидетелствате за Мен. Това е задължение, което ви възлагам и което трябва да изпълните за Мен. Дадох ви цялата Си слава, живота, който избраният народ — израилтяните — никога не получи. По право трябва да свидетелствате за Мен и да Ми посветите младостта си и да Ми отдадете живота си. Всеки, на когото дам славата Си, ще свидетелства за Мен и ще даде живота си за Мен. Това отдавна е предназначено от Мен. За вас е щастието да ви дам славата Си, а задължението ви е да свидетелствате за Моята слава. Ако трябваше да повярвате в Мен само за да спечелите благословения, тогава работа Ми би имала малко значение и вие нямаше да изпълнявате своя дълг. Израилтяните видяха само Моята милост, любов и величие, а евреите станаха свидетели само на Моето търпение и изкупление. Те видяха много, много малко от работата на Моя Дух, до такава степен, че разбраха само една десетхилядна от това, което вие сте чули и видели. Това, което сте видели, надхвърля дори видяното от първосвещениците сред тях. Истините, които разбирате днес, надминават техните; това, което сте видели днес, надхвърля това, което е било видяно през Епохата на закона, както и през Епохата на благодатта, а това, което сте преживели, надминава дори Моисей и Илия.

Защото това, което израилтяните разбраха, беше само законът на Йехова, а това, което видяха, беше само гледката към гърба на Йехова; това, което евреите разбраха, беше само изкуплението на Исус, това, което получиха, беше само благодатта, дадена от Исус, и това, което видяха, беше само образът на Исус в дома на евреите. Това, което виждате днес, е славата на Йехова, изкуплението на Исус и всичките Ми днешни дела. Също така чухте думите на Духа Ми, оценихте мъдростта Ми, познахте чудото Ми и научихте за нрава Ми. Също така ви разкрих целия Си план за управление. Това, което сте видели, не е просто любящ и милостив Бог, а Бог, изпълнен с праведност. Видели сте чудното Ми дело и сте узнали, че съм изпълнен с величие и гняв. Освен това знаете, че веднъж стоварих яростния Си гняв върху дома на Израел и че днес той дойде върху вас. Вие разбирате повече от Моите мистерии в небето, отколкото Исая и Йоан; вие знаете повече за Моята красота и достопочтеност от всички светии от миналите векове. Това, което сте получили, не е просто Моята истина, Моят път и Моят живот, но видение и откровение, по-велики от тези на Йоан. Разбирате много повече мистерии и сте съзрели истинското Ми лице; вие сте приели повече от Моята преценка и знаете повече за Моя праведен нрав. И така, въпреки че сте родени в последните дни, вашето разбиране е остаряло. Вие също сте преживели нещата от днешния ден и всичко това беше направено лично от Мен. Това, което искам от вас, не е прекомерно, защото съм ви дал толкова много и сте видели много в Мен. Затова искам от вас да свидетелствате за Мен пред светиите от минали векове и това е единственото желание на сърцето Ми.

Моят Отец беше този, който първи даде свидетелство за Мен, но Аз желая да получа по-голяма слава и думите на свидетелство да идват от устата на сътворените същества — така че Аз ви давам всичко от Себе си, за да можете да изпълните дълга си, като доведете работата Ми сред хората до край. Трябва да разберете защо вярвате в Мен; ако вие искате само да сте Мой чирак или пациент, или да станете един от Моите светии в небето, тогава ще бъде безсмислено да Ме следвате. Да Ме следвате по такъв начин би било просто загуба на енергия; да имате такъв вид вяра в Мен би означавало просто да прахосате дните си, да пропилиете младостта си. И в крайна сметка вие няма да получите нищо. Няма ли това да бъде напразен труд? Отдавна съм напуснал евреите и вече не съм лекар на човека, нито лекарство за човека. Вече не съм товарно животно, което хората да водят или колят според волята си, а слязох сред хората, за да съдя и да порицая човека, за да може човекът да Ме познае. Трябва да знаеш, че някога Аз извърших делото на изкуплението; Някога бях Исус, но не можех да остана Исус завинаги, както някога бях Йехова, но по-късно станах Исус. Аз съм Богът на човечеството, Господарят на сътворението, но не мога завинаги да остана Исус или Йехова. Бил съм това, което хората смятат за лекар, но не може да се каже, че Бог е просто лекар за човечеството. Така че, ако се придържаш към старите

възгледи в своята вяра в Мен, тогава няма да постигнеш нищо. Независимо че днес Ме хвалиш: „колко любящ е Бог към човека; Той ме изцелява и ми дава благословения, мир и радост. Колко добър е Бог към човека; ако просто имаме вяра в Него, тогава не е нужно да се тревожим за пари и богатство...“, все още не мога да прекъсна първоначалната Си работа. Ако вярваш в Мен днес, ще получиш само Моята слава и ще бъдеш достоен да свидетелстваш за Мен, а всичко останало ще бъде второстепенно. Това трябва да ти е ясно.

Сега знаеш ли наистина защо вярваш в Мен? Знаеш ли наистина целта и значението на Моята работа? Знаеш ли наистина задълженията си? Знаеш ли наистина Моето свидетелство? Ако просто вярваш в Мен, но няма признак на Моята слава или свидетелство в теб, тогава Аз отдавна съм те пропъдил. Що се отнася до онези, които знаят всичко това, те още повече са тръни в околото Ми, а в дома Ми те не са нищо повече от препятствия по пътя Ми, те са плевели, които трябва да бъдат напълно премахнати в работата Ми, те са безполезни, нямат стойност и отдавна съм ги възненавидял. Често гневът Ми връхлита всички, които са лишени от свидетелство, и жезълът Ми никога не се отклонява от тях. Отдавна съм ги предал в ръцете на лукавия; те са лишени от Моите благословения. Когато дойде денят, тяхното наказание ще бъде по-тежко дори от това на глупавите жени. Днес върша само работата, която е Мое задължение да върша; Ще вържа цялото жито на снопове заедно с плевелите. Това е Моята работа днес. Всички тези плевели ще бъдат отвеяни по време на Моето веене, след това житните зърна ще бъдат събрани в склада и тези плевели, които са били отвеяни, ще бъдат поставени в огъня, за да бъдат изгорени на прах. Моята работа сега е просто да вържа всички хора на снопи; тоест да ги завоювам напълно. Тогава ще започна да отвявам, за да разкрия края на всички хора. И така, трябва да знаеш как трябва да Ме удовлетвориш сега и как трябва да поемеш по правилния път във вярата си в Мен. Това, което желая, е твоята лоялност и подчинение сега, твоята любов и свидетелство сега. Дори и да не знаеш в този момент какво е свидетелство или какво е любов, трябва да Ми донесеш всичко от себе си и да Ми предадеш единственото съкровище, което имаш: твоята преданост и подчинение. Трябва да знаеш, че свидетелството за Моята победа над Сатана лежи в рамките на предаността и подчинението на човека, както и свидетелството за Моето пълно завоюване на човека. Задължението на твоята вяра в Мен е да свидетелстваш за Мен, да бъдеш лоялен към Мен и към никой друг, и да бъдеш послушен докрай. Преди да започна следващата стъпка от работата Си, как ще свидетелстваш за Мен? Как ще бъдеш лоялен и послушен към Мен? Посвещава ли цялата си преданост на задачата си или просто ще се откажеш? Би ли се подчинил на всяка Моя подредба (дори да е смърт или унищожение), или ще избягаш посред пътя, за да избегнеш наказанието Ми? Аз те наказвам, за да свидетелстваш за Мен и да Ми бъдеш предан и покорен. Нещо повече, настоящото Ми наказание е за да

разгърна следващата стъпка от Моята работа и да позволя на работата да напредва безпрепятствено. Затова те приканвам да бъдеш благоразумен и да не се отнасяш нито към живота си, нито към значението на съществуването си като към безполезен пясък. Можеш ли да знаеш точно каква ще бъде работата Ми в бъдеще? Знаеш ли как ще работя в идните дни и как ще се развие работата Ми? Трябва да знаеш значението на твоето впечатление от работата Ми и още повече — значението на вярата си в Мен. Направих толкова много; как бих могъл да се откажа по средата, както си представяш? Свърших толкова много работа; как мога да я унищожа? Наистина, дойдох, за да сложа край на тази епоха. Това е вярно, но освен това трябва да знаеш, че трябва да започна нова епоха, да започна нова работа и най-вече да разпространявам евангелието на царството. Така че трябва да знаеш, че настоящата работа е само да започне една епоха и да постави основата за разпространение на евангелието в бъдещето и за да доведе и бъдещата епоха до край. Работата Ми не е толкова проста, колкото си мислиш, нито е толкова безполезна или безсмислена, както може би смяташ. Затова все още трябва да ти кажа: трябва да отдадеш живота си на Моето дело и нещо повече, трябва да посветиш себе си на Моята слава. Отдавна копнея да свидетелстваш за Мен и още повече копнея да разпространяваш Евангелието Ми. Ти трябва да разбереш какво е в сърцето Ми.

КОГАТО ПАДАЩИТЕ ЛИСТА СЕ ВЪРНАТ КЪМ КОРЕНИТЕ СИ, ЩЕ СЪЖАЛЯВАШ ЗА ВСИЧКОТО ЗЛО, КОЕТО СИ СТОРИЛ

Всички вие сте видели със собствените си очи делото, което извърших сред вас, вие самите сте слушали думите, които казах, и всички знаете Моето отношение към вас, така че трябва да знаете защо върша това с вас. Казвам ви съвсем честно, вие не сте нищо друго, освен инструменти за Моето дело на завоюването в последните дни, инструменти за разширяване на Моето дело сред езическите народи. Говоря чрез вашата несправедност, нечистота, съпротива и непокорство, за да разширя по-добре Моето дело и да разпространя името Си сред езическите народи, тоест да го разпространя сред всеки народ извън Израел. Това е така, за да може името Ми, делата Ми и гласът Ми да бъдат разпространени сред езическите народи и по този начин всички онези народи, които не са от Израел, да бъдат завоювани от Мен и да Ме боготворят, превръщайки се в Мои свети земи извън земите на Израел и Египет. Разширяването на Моето дело всъщност е разширяване на Моето дело на завоюването и разширяване на Моята света земя; това е разширяването на Моето утвърдено положение на земята. Вие трябва да сте наясно, че сте просто създадените същества сред езическите

народи, които завоювам. Първоначално не сте имали нито положение, нито някаква стойност за използване и изобщо не сте ставали за нищо. Само защото издигнах червеите от купчината тор да бъдат образци на Моето завоюване на цялата земя, да са единствените „еталони“ за Моето завоюване на цялата земя, вие имате късмета да влезете в контакт с Мен и да общувате с Мен сега. Именно поради вашето ниско положение, Аз избрах вас за образци и модели на Моето дело на завоюването. Само поради тази причина работя и говоря сред вас, живея и пребивавам с вас. Трябва да знаете, че само заради Моето управление и поради крайното Ми отвращение към червеите в купчината тор, Аз говоря сред вас — но вече съм разярен. Моята работа сред вас изобщо не е същата както работата на Йехова в Израел и по-специално не е същата както работата, която Исус извърши в Юдея. Аз говоря и работя с голяма толерантност и завоювам тези отрепки с гняв и с правосъдие. Това не е като Йехова да води народа Си в Израел. Неговата работа в Израел бе да дарява храна и жива вода и Той бе изпълнен със състрадание и любов към Своя народ, докато се грижеше за тях. Днешната работа се извършва сред едно прокълнато племе от хора, които не са избрани. Няма изобилна храна, нито утоляваща жаждата жива вода, а още по-малко пък изобилие от материални блага; има само изобилие от осъждане, проклятие и наказание. Тези червеи, живеещи в купчината тор, са абсолютно недостойни да спечелят планините от говеда и овце, голямото богатство и най-красивите деца по цялата земя, каквито дадох на Израел. Съвременният Израел принася върху олтара говеда и овце и златни и сребърни предмети, с които храня народа му, надхвърляйки десетъка изискван от Йехова по закон, и затова им дадох дори повече — стократно повече, отколкото се полагаше на Израел да придобие по силата на закона. Това, с което Аз храня Израел, превъзхожда всичко, което спечели Авраам, и всичко, което спечели Исаак. Ще направя семейството на Израел плодотворно и множествено, и ще разпръсна Моя народ от Израел по цялата земя. Тези, които благославям и за които се грижа, все още са избраният народ на Израел — тоест хората, които посвещават всичко на Мен и които са придобили всичко от Мен. Понеже те се съобразяват с Мен, те принасят в жертва новородените си телета и агнета на Моя свят олтар и принасят всичко, което имат пред Мен, стигат дори до там, че принасят в жертва новородените си първородни синове в очакване на Моето завръщане. А вие? Вие събуждате гнева Ми, отправяте изисквания към Мен и крадете приношенията на онези, които Ми принасят жертви, и не знаете, че Ме обиждате; по този начин всичко, което печелите, е плач и наказание в тъмнината. Вие многократно сте провокирали гнева Ми и Аз съм излял горящите Си огньове до такава степен, че множество хора са срещнали своя трагичен край, а щастливи домове са се превърнали в пусти гробници. Всичко, което изпитвам към тези червеи, е безкраен гняв, и Аз нямам намерение да ги благославям. Само в името на Моето дело направих изключение

и ви издигнах, изтърпях голямо унижение и работих сред вас. Ако не беше волята на Моя Отец, как бих могъл да живея в една и съща къща с червеите, които се въргалият в купчината тор? Изпитвам огромно отвращение към всички ваши действия и думи, и така или иначе, тъй като имам известен „интерес“ към вашата нечистота и непокорство, това се превърна в чудесна колекция от Мои думи. Иначе не бих останал толкова дълго сред вас. Затова трябва да знаете, че Моето отношение към вас е просто съчувствие и съжаление; не изпитвам дори капчица любов към вас. Това, което изпитвам към вас, е просто поносимост, защото правя това само в името на Моето дело. И вие сте видели делата Ми само защото съм избрал мръсотията и непокорството като „суровини“; в противен случай Аз в никакъв случай не бих разкрил делата Си на тези червеи. Аз работя по вас само с неохота, въобще не както с готовността и желанието, с които вършех работата Си в Израел. Изпълнен съм с гняв, докато принуждавам Себе си да говоря сред вас. Ако не беше Моето по-велико дело, как бих могъл да търпя продължаващата гледка на такива червеи? Ако не беше заради името Ми, отдавна щях да съм се издигнал до най-високите висини и напълно да съм изпепелил тези червеи заедно с тяхната купчина тор! Ако не заради Моята слава, как бих могъл да позволя на тези зли демони открито да Ми се съпротивляват и да си клатят главите пред очите Ми? Ако не беше за това делото Ми да се върши гладко, без ни най-малко препятствие, как бих могъл да позволя на тези червееподобни хора безразсъдно да злоупотребяват с Мен? Ако сто души в едно село в Израел се надигнат да Ми се противопоставят по този начин, дори и да Ми принасят жертви, Аз пак ще ги залича и хвърля в пукнатини в земята, за да попреча на хората в други градове да се бунтуват някога отново. Аз съм всепоглъщащ огън и не търпя обида. Тъй като всички хора са създадени от Мен, каквото и да кажа и направя, те трябва да се подчиняват и не бива да се бунтуват. Хората нямат право да се месят в Моята работа и още по-малко имат нужните качества да обсъждат какво е правилно или грешно в Моето дело и в Моите думи. Аз съм Господарят на творението и сътворените същества трябва да постигнат всичко, което изисквам, със сърце изпълнено със страх от Мен; те не трябва да се опитват да Ме вразумяват и изобщо не бива да се съпротивляват. С властта Си управлявам народа Си и всички онези, които са част от творението Ми, трябва да се подчиняват на властта Ми. Въпреки че днес вие сте нагли и самонадеяни пред Мен, въпреки че не се подчинявате на думите, с които ви уча, и не знаете да се страхувате, Аз посрещам вашето непокорство с търпимост; Няма да загубя самообладание и да повлияя на делото Си, само защото дребни, незначителни червеи са разровили мръсотията в купчината тор. Аз понасям продължаващото съществуване на всичко, което ненавиждам, и всички неща, които Ме отвращават, заради волята на Моя Отец, и ще правя това, докато словата Ми не приключат, до последния Ми миг. Не се безпокой! Не мога да падна до нивото на безименен червей и няма да сравнявам

степената Си на умения с твоята. Ненавиждам те, но мога да издържа. Ти не Ми се покоряваш, но не можеш да избегнеш деня, в който ще те накажа, което Ми бе обещано от Моя Отец. Може ли един създаден червей да се сравни с Господа на творението? През есента падащите листа се връщат към корените си; ти ще се върнеш в дома на своя „баща“, а Аз ще застана отново до Моя Отец. Аз ще бъда съпътстван от Неговата нежна обич, а ти ще бъдеш последван от погазването на твоя баща. Аз ще имам славата на Моя Отец, а ти ще имаш срама на своя. Ще използвам наказанието, което дълго съм задържал, за да те придружа, и ти ще срещнеш Моето наказание с твоята гранясала плът, която е била покварявана от десетки хиляди години. Аз ще приключа Моето дело на думите в теб, съпътствано с търпимост, и ти ще започнеш да изпълняваш ролята на страдалец, бедстващ от думите Ми. Ще се възрадвам много и ще работя в Израел; ти ще плачеш и ще скърцаш със зъби, съществувайки и умирайки в калта. Аз ще възвърна първоначалната Си форма и няма повече да оставам в калта с теб, докато ти ще възвърнеш първоначалната си грозота и ще продължиш да се ровиш в купчината тор. Когато делото и словата Ми свършат, това ще бъде ден на радост за Мен. Когато твоята съпротива и непокорство свършат, това ще бъде ден на плач за теб. Няма да ти съчувствам и никога няма да Ме видиш отново. Повече няма да водя диалог с теб и ти никога повече няма да Ме срещнеш. Ще мразя твоето непокорство, а на теб ще ти липсва Моята прелест. Ще те ударя и ти ще копнееш за Мен. С радост ще се отдалеча от теб и ти ще осъзнаеш дълга си към Мен. Никога няма да те видя отново, но ти винаги ще се надяваш за Мен. Ще те мразя, защото в момента Ми се съпротивляваш, и ще ти липсвам, защото в момента те наказвам. Аз не ще искам да живея редом с теб, но ти горчиво ще копнееш за това и ще плачеш във вечността, защото ще съжеляваш за всичко, което си Ми причинил. Ще почувстваш угризение на съвестта за твоето непокорство и съпротива, дори със съжаление ще легнеш с лице надолу на земята и ще паднеш пред Мен и ще се закълнеш никога повече да не Ми противоречиш. В сърцето си обаче ще обичаш само Мен, но никога няма да можеш да чуеш гласа Ми. Ще те накарам да се засрамиш от себе си.

Сега гледам твоята угодническа плът, която би Ме измамила чрез ласкателство, и имам само едно малко предупреждение за теб, въпреки че няма да те „обслужам“ с порицание. Ти трябва да научиш каква роля играеш в Моето дело и тогава Аз ще бъда доволен. По въпроси, които не засягат това, ако Ми се съпротивляваш или харчиш парите Ми, или ядеш жертвоприношенията за Мен, Йехова, или ако вие, червеи, се хапете един друг, или ако вие, подобни на псета същества, имате дразги или се насилвате един друг — нищо от това не Ме интересува. Трябва само да научите що за стока сте и Аз ще бъда доволен. Настрани от всичко това, ако искате да извадите оръжие един срещу друг или да се сражавате помежду си с думи, това е добре; Аз нямам никакво желание да се

месея в такива неща и ни най-малко не се занимавам с човешки дела. Не че не Ме интересуват конфликтите между вас; а защото Аз не съм един от вас и следователно не участвам в неща, които са между вас. Аз Самият не съм създадено същество и не съм от света, така че ненавиждам забързания живот на хората и мръсните, непристойни взаимоотношения между тях. Особено ненавиждам шумните тълпи. Въпреки това Аз имам дълбоки познания за нечистотиите в сърцето на всяко създадено същество и преди да ви създам, вече знаех за неправдата, която съществува дълбоко в човешкото сърце, и познавах цялата измамност и уродливост в човешкото сърце. Следователно, въпреки че изобщо няма следи, когато хората вършат несправедни неща, Аз все пак знам, че неправдата, таена в сърцата ви, надминава богатството на всички неща, които създадох. Всеки един от вас се е издигнал до върха на множеството; вие сте се издигнали, за да бъдете предците на масите. Вие сте изключително своеволни и буйствате сред всички червеи, търсейки лесно място и опитвайки се да погълнете червеите, които са по-малки от вас. Вие сте злонамерени и зловещи в сърцата си, надминавайки дори призраците, които са потънали на дъното на морето. Вие живеете на дъното на торта, безпокоите червеите от горе до долу, не им давате мира и ту се биете помежду си, ту се успокоявате. Вие не си знаете мястото, но въпреки това се борите един с друг в нечистотията. Какво можете да спечелите от такава борба? Ако наистина имаште в сърцата си страх от Мен, как бихте могли да се борите един с друг зад гърба Ми? Без значение колко високо е положението ти, не си ли все още вонящ малък червей в торта? Ще успееш ли да разпериш крила и да станеш гълъб в небето? Вие, вонящи малки червеи, крадете даровете от Моя олтар, от Йехова; като правите това, можете ли да спасите своята съсипана, пропаднала репутация и да станете избраният народ на Израел? Вие сте безсрамни отрепки! Тези жертви на олтара Ми бяха принесени от хора, като израз на доброжелателни чувства от онези, които се боят от Мен. Те са за Моята власт и за Мое ползване, така че как е възможно да Ме ограбиш от малките гургулици, които хората са Ми дали? Не се ли страхуваш да станеш Юда? Не се ли страхуваш, че земята ти може да се превърне в кърваво поле? Ти, безсрамнико! Смяташ ли, че гургулиците, принесени в жертва от хората, са за подхранване на корема ти, червей такъв? Това, което ти дадох, е това, което съм съгласен и съм готов да ти дам; това, което не съм ти дал, е на Мое разположение. Ти не можеш просто да откраднеш Моите жертвоприношения. Този, който работи, съм Аз, Йехова — Господарят на сътворението — и хората принасят жертви заради Мен. Смяташ ли, че това е отплата за цялото ти тичане? Ти наистина си безсрамник! За кого търчиш? Не е ли за себе си? Защо крадеш Моите жертвоприношения? Защо крадеш пари от кесията Ми? Не си ли син на Юда Искаротски? Жертвите за Мен, Йехова, трябва да доставят радост на жреците. Ти жрец ли си? Осмеляваш се самодоволно да ядеш жертвоприношенията Ми и дори да ги

слагаш на масата; ти не струваш нищо! Безполезен нещастник! Моят огън, огънят на Йехова, ще те изпепели!

НИКОЙ, КОЙТО Е ОТ ПЛЪТ, НЕ МОЖЕ ДА ИЗБЕГНЕ ДЕНЯ НА ГНЕВА

Днес ви наставлявам така заради вашето собствено оцеляване, за да може Моята работа да върви гладко и за да може Моето встъпително дело в цялата вселена да бъде извършено по един по-уместен и по-съвършен начин и да разкрие Моите думи, власт, величие и правосъдие на хората от всички страни и народи. Делото, което върша сред вас, е началото на Моето дело в цялата вселена. Въпреки че сега вече е времето на последните дни, трябва да знаете, че „последните дни“ е само име на една епоха; също както Епохата на закона и Епохата на благодатта, то се отнася за една епоха и означава цяла епоха, а не последните няколко години или месеци. И все пак последните дни са съвсем различни от Епохата на благодатта и Епохата на закона. Делото на последните дни не се извършва в Израил, а сред езичниците; то е завоеванието пред Моя престол на хора от всички народи и племена извън Израил, за да може Моята слава във вселената да изпълни космоса и небесната твърд. Това става, за да мога да спечеля по-голяма слава, така че всички създания на земята да могат да предадат славата Ми на всички народи, завинаги през поколенията, и всички създания на небето и на земята да могат да видят цялата слава, която съм спечелил на земята. Делото, което се извършва в последните дни, е делото на завоеванието. Това не е направляване на живота на всички хора на земята, а завършекът на нетленния, хилядолетен живот на човечеството, изпълнен със страдания на земята. Следователно делото на последните дни не може да бъде подобно на няколкохилядолетното дело в Израил, нито пък на няколкогодишното дело в Юдея, което продължи две хилядолетия до второто възплъщение на Бог. Хората от последните дни ще се сблъскат само с повторната поява на Изкупителя в плът и ще получат личните дела и думи на Бог. Няма да изминат две хиляди години, преди последните дни да свършат; те са кратки — като времето, когато Исус извърши делото на Епохата на благодатта в Юдея. Това е така, защото последните дни са завършекът на цялата епоха. Те са завършекът и краят на шестхилядолетния план за управление на Бог и с тях завършва изпълненият със страдания жизнен път на човечеството. Те не пренасят цялото човечество в нова епоха и не позволяват животът на човечеството да продължи; това не би имало никакво значение за Моя план за управление или за съществуването на човека. Ако човечеството продължи така, рано или късно то ще бъде изцяло погълнато от дявола и душите, които Ми принадлежат, накрая ще бъдат погубени от неговите

ръце. Моето дело продължава само шест хиляди години и Аз обещах, че властта на Лукавия над цялото човечество също ще продължи не повече от шест хиляди години. И така, времето изтече. Няма нито да продължавам, нито да отлагам повече: в епохата на последните дни Аз ще надделея над Сатана, ще си върна цялата слава и ще си върна всички души, които Ми принадлежат на земята, за да могат тези изстрадали души да избягат от морето на страданието — така ще бъде завършено цялото Мое дело на земята. След този ден Аз никога повече няма да стана плът на земята и никога повече Моят всевластен Дух няма да работи на нея. Ще направя само едно нещо на земята: Аз ще създам отново човечеството — такова човечество, което е свято и е Моят верен град на земята. Но знайте, че няма да унищожа целия свят, нито пък цялото човечество. Ще запазя останалата една трета — тази, която Ме обича и е напълно завоювана от Мен, и ще направя така, че тази една трета да бъде плодородна и да се размножава на земята точно както правеха израилтяните по време на закона, като ги хранех с многобройни овце и добитък и всички земни богатства. Това човечество ще остане с Мен завинаги, но то няма да бъде днешното позорно мръсно човечество, а човечество, което е сбор от всички онези, които са били спечелени от Мен. Това човечество няма да бъде увредено, обезпокоено или обсадено от Сатана и ще бъде единственото човечество, което ще съществува на земята, след като триумфирам над Сатана. Това ще бъде човечеството, което днес е завоювано от Мен и е спечелило Моето обещание. И така, човечеството, което е било завоювано през последните дни, също така е човечеството, което ще бъде пощадено и ще спечели Моите вечни благословии. То ще бъде единственото доказателство за Моя триумф над Сатана и единственият трофей от битката Ми със Сатана. Тези военни трофеи са спасени от Мен от властта на Сатана и са единствената кристализация и плод на Моя шестхилядолетен план за управление. Те са от всички народи и вероизповедания, от всяко място и страна във вселената. Те са от различни раси, имат различни езици, обичаи и цвят на кожата и са разпръснати сред всички народи и вероизповедания по земното кълбо и дори във всяко кътче на света. Накрая те ще се съберат заедно, за да образуват цялото човечество — сбор от хора, недостижими за силите на Сатана. Онези от хората, които не са били спасени и завоювани от Мен, ще потънат безмълвно в морските дълбини и ще бъдат изгорени от Моите изпепеляващи пламъци за цяла вечност. Ще унищожа това старо, изключително мръсно човечество, точно както унищожих първородните синове и добитъка на Египет, като оставих само израилтяните, които ядоха агнешко месо, пиха агнешка кръв и белязаха преградите на вратите си с нея. Хората, които са били завоювани от Мен и са от Моето семейство, не са ли също хората, които ядат месото на Агнето, което съм Аз, и пият кръвта на Агнето, което съм Аз, и са изкупени от Мен и Ме почитат? Нима тези хора не са винаги съпроводжани от Моята слава? Нима онези, които нямат месото на Агнето, което

съм Аз, вече не са потънали безмълвно в морските дълбини? Днес вие Ми се противопоставяте и днес Моите думи са точно като онези, изречени от Йехова на синовете и внуците на Израил. И все пак ожесточението в дълбините на сърцата ви кара Моя гняв да се натрупва и да носи повече страдания на плътта ви, повече присъди за греховете ви и повече гняв срещу вашата нечестивост. Кой би могъл да бъде пощаден в деня на Моя гняв, като се отнасяте към Мен така днес? Коя нечестивост би могла да убегне от очите Ми, в които дебне наказанието? Чии грехове могат да се изплъзнат от Моите ръце — ръцете на Всемогъщия? Чие неподчинение може да избегне Моята присъда — присъдата на Всемогъщия? Аз, Йехова, говоря така на вас, потомците на езическия род, и думите, които ви казвам, надминават всичко, което е изречено в Епохата на закона и Епохата на благодатта, но вие сте по-непреклонни от целия народ на Египет. Нима не подклаждате гнева Ми, докато Аз спокойно върша делата Си? Как бихте могли да се изплъзнете невредими от Моя ден — деня на Всемогъщия?

Работих и говорих по този начин сред вас, изразходвах толкова много енергия и усилия, но кога сте се вслушали в това, което ви казвам направо? Къде сте се поклонили пред Мен, Всемогъщия? Защо се отнасяте така с Мен? Защо всичко, което казвате и правите, предизвиква Моя гняв? Защо сърцата ви са толкова закоравели? Нима някога съм ви повалял? Защо не правите нищо друго освен да Ме натъжавате и тревожите? Чакате ли да дойде за вас денят на Моя гняв — денят на Йехова? Чакате ли да отрицате гнева Си, предизвикан от вашето непослушание? Нима всичко, което правя, не е за вас? Но вие винаги сте се отнасяли с Мен, Йехова, по този начин: крадете жертвите Ми, отнасяте даровете от Моя олтар вкъщи, във вълчата бърлога, за да нахраните малките и малките на малките; хората се борят един срещу друг, изправени един срещу друг с гневни погледи, мечове и копия, хвърляйки Моите думи, думите на Всемогъщия, в отходното място, за да станат мръсни като екскременти. Къде е вашата почтеност? Вашата човешка природа е станала животинска! Сърцата ви отдавна са се превърнали в камъни. Не знаете ли, че времето, когато настъпи Моят ден на гнева, ще бъде времето, когато Аз ще съдя злото, което вие извършвате срещу Мен, Всемогъщия, днес? Мислите ли, че като Ме заблуждавате по този начин, като хвърляте думите Ми в тинята и не се вслушвате в тях — мислите ли, че като се държите така зад гърба Ми, можете да избегнете гневния Ми поглед? Не знаете ли, че Моите очи — очите на Йехова, вече ви забелязаха, когато откраднахте жертвите Ми и пожелахте Моето имане? Не знаете ли, че когато откраднахте жертвите Ми, направихте това пред олтара, на който се принасят жертви? Как може да смятате, че сте достатъчно умни, за да Ме измамите по този начин? Как може Моят гняв да се отдръпне от вашите ужасни грехове? Как може Моят бушуващ гняв да подмине вашите злодеяния? Злото, което вършите днес, не ви дава изход, а трупa наказания за утрешния ви ден; то предизвиква Моето наказание за вас — наказанието на

Всемогъщия. Как може злите ви дела и злите ви думи да избегнат Моето наказание? Как може молитвите ви да стигнат до ушите Ми? Как бих могъл да ви дам изход за вашата нечестивост? Как бих могъл да подмина вашите злодеяния, с които Ми се противопоставяте? Как да не отрежа езиците ви, които са отровни като на змиите? Вие не Ме призовавате заради праведността си, а вместо това подклаждате Моя гняв с вашата нечестивост. Как мога да ви простя? В Моите очи — очите на Всемогъщия, вашите думи и действия са нечисти. Моите очи — очите на Всемогъщия, виждат, че за вашата нечестивост ще има безмилостно наказание. Как може Моето справедливо наказание и присъда да се отдалечат от вас? Тъй като Ми причинявате това и Ме правите тъжен и разгневен, как бих могъл да ви оставя да се изплъзнете от ръцете Ми и да избегнете деня, в който Аз, Йехова, ви наказвам и проклинам? Не знаете ли, че всички изречени от вас зли думи вече са стигнали до ушите Ми? Не знаете ли, че вашата нечестивост вече е опетнила Моята свята одежда на праведността? Не знаете ли, че вашето непослушание вече е предизвикало неистовия Ми гняв? Не знаете ли, че отдавна сте Ме разгневили и отдавна сте изчерпали търпението Ми? Не знаете ли, че вече сте увредили плътта Ми и сте я превърнали в парцали? Досега търпях, така че освобождавам гнева Си, вече не ви понасям. Не знаете ли, че вашите злодеяния вече са достигнали до очите Ми и че виковете Ми вече са достигнали до ушите на Моя Отец? Как би могъл Той да ви позволи да се отнасяте с Мен така? Нима работата, която върша с вас, не е заради вас? Но кой от вас е станал по-благосклонен към Моето дело — делото на Йехова? Мога ли да бъда неверен на волята на Моя Отец поради слабостта Си и поради мъката, която съм изпитал? Не разбирате ли сърцето Ми? Аз ви говоря като Йехова; не съм ли бил всеотдаен към вас? Въпреки че съм готов да понеса всички тези страдания в името на делото на Моя Отец, как може да се освободите от наказанието, което ви налагам заради Моите страдания? Нима не сте получили толкова много наслади от Мен? Днес Аз бях дар за вас от Моя Отец; нима не знаете, че се наслаждавате на много повече от Моите щедри думи? Не знаете ли, че Моят живот беше даден в замяна на вашия живот и за нещата, на които се наслаждавате? Не знаете ли, че Моят Отец използва живота Ми, за да се бори със Сатана, и че Той също така дари живота Ми на вас, като направи така, че да получите стократно повече и ви позволи да избегнете толкова много изкушения? Не знаете ли, че само чрез Моето дело вие сте освободени от много изкушения и от много огнени наказания? Не знаете ли, че Моят Отец ви позволява да се радвате досега само заради Мен? Как можяхте да останете толкова твърди и непреклонни днес, сякаш сърцата ви са закоравели, като покрити с мазоли? Как може злото, което вършите днес, да избегне деня на гнева, който ще дойде, след като напусна земята? Как бих могъл да позволя на тези, които са толкова твърди и непреклонни, да избегнат гнева на Йехова?

Спомнете си за миналото: кога погледът Ми е бил гневен и гласът Ми строг към вас? Кога съм бил дребнав с вас? Кога съм ви порицавал без основание? Кога съм ви порицавал в очите? Това, че призовавам Моя Отец да ви пази от всяко изкушение, не е ли заради Моето дело? Защо се отнасяте така с Мен? Нима някога съм използвал властта Си, за да поразя вашата плът? Защо Ми се отплащате по този начин? След като бяхте непостоянни към Мен, вие нито се приближихте, нито се отдалечихте от Мен, а после се опитвахте да Ме примамите и да скриете нещо от Мен, а устите ви са пълни с плюнката на несправедливите. Мислите ли, че вашите езици могат да измамат Моя Дух? Мислите ли, че вашите езици могат да избегнат Моя гняв? Смятате ли, че вашите езици могат да съдят Моите дела — делата на Йехова, както пожелаят? Аз ли съм Богът, когото хората осъждат? Мога ли да позволя на един малък червей да Ме хули по този начин? Как бих могъл да поставя такива непокорни синове сред тези, които съм благословил завинаги? Вашите думи и действия отдавна са ви разобличили и осъдили. Когато разпрострях небесата и създадох всички неща, не позволих на нито едно създание да участва с каквото поиска, а още по-малко позволих на нещо да нарушава Моето дело и Моето управление, както пожелае. Не търпях нито човек, нито предмет; как бих могъл да пощадя онези, които са жестоки и безчовечни към Мен? Как мога да простя на онези, които се бунтуват срещу думите Ми? Как мога да пощадя онези, които не Ми се подчиняват? Не е ли съдбата на човека в Моите ръце — ръцете на Всемогъщия? Как бих могъл да смятам вашата нечестивост и непослушание за свещени? Как може вашите грехове да осквернят Моята святост? Не съм осквернен от нечистотата на несправедливите, нито се радвам на техните дарове. Ако беше верен на Мен, Йехова, щеше ли да вземеш за себе си жертвите на Моя олтар? Щеше ли да използваш отровния си език, за да хулиш Моето свято име? Щеше ли да се опълчваш срещу думите Ми по този начин? Щеше ли да се отнасяш към Моята слава и свято име като към инструмент, с който да служиш на Сатана, на Лукавия? Животът Ми е предоставен за радост на светиите. Как бих могъл да ти позволя да си играеш с Моя живот, както пожелаеш, и да го използваш като инструмент за конфликт между вас? Как може да сте толкова безсърдечни и да не познавате пътя на доброто в отношението си към Мен? Не знаете ли, че вече съм записал вашите злодеяния в тези думи на живота? Как бихте могли да избегнете деня на гнева, когато наказвам Египет? Как бих могъл да ви позволя да се противопоставяте и да Ме предизвиквате по този начин отново и отново? Казвам ви ясно, че когато настъпи този ден, вашето наказание ще бъде по-непоносимо от това на Египет! Как можете да избегнете деня на Моя гняв? Истина ви казвам: Моето търпение беше подготвено за вашите злодеяния и ще оцелее до вашето наказание в онзи ден. Не сте ли вие тези, които ще понесат гневна присъда, след като дойде краят на Моето търпение? Не е ли всичко в Моите ръце — ръцете на Всемогъщия? Как бих могъл да ви позволя да не Ми се подчинявате по този начин,

под небесата? Животът ви ще бъде много тежък, защото срещнахте Месията, за Когото беше казано, че ще дойде, но който никога не дойде. Не сте ли Негови врагове? Исус беше ваш приятел, но вие сте врагове на Месията. Не знаете ли, че макар да сте приятели на Исус, вашите злодеяния са напълнили съдовете на ненавистните? Въпреки че сте много близки с Йехова, не знаете ли, че вашите зли думи достигнаха до ушите на Йехова и предизвикаха Неговия гняв? Как би могъл Той да бъде близо до теб и как да не изгори тези твои съдове, пълни със злодеяния? Как би могъл Той да не бъде твой враг?

СПАСИТЕЛЯТ ВЕЧЕ СЕ Е ЗАВЪРНАЛ, ВЪЗСЕДНАЛ „БЯЛ ОБЛАК“

Вече няколко хилядолетия човечеството копнее да види с очите си пришествието на Спасителя. Човекът мечтае да съзре как Спасителят Исус лично се спуска, възседнал бял облак, сред онези, които са копнели и жадували за Него в продължение на хиляди години. Хората са копнели Спасителят да се завърне и отново да се съедини с тях; с други думи, жадували са за завръщането на Спасителя Исус, който е бил отделен от хората в продължение на хилядолетия, за да може Той отново да се захване с делото на спасението, което извърши сред юдеите, и да прояви състрадание и любов към човеците, да опрости греховете им и да ги понесе на плещите Си, като дори поеме всичките човешки прегрешения и избави хората от тяхната греховност. Човечеството копнее Спасителят Исус да е същият като преди — Спасител, който да е мил, почтен и добросърдечен, и никога да не изпитва гняв към хората, да не ги кори, а да им прощава и да поеме всичките им грехове и дори, както преди, да пожертва живота си на кръста за хората. Откакто Исус си тръгна, Неговите ученици и следовници, както и всички светии, избавени в Неговото име, жадуват за Него и Го очакват. Всички спасени от милостта на Исус Христос в Епохата на благодатта са живели в копнеж по този ден на несравнима радост в последните дни, когато Спасителят Исус ще слезе на бял облак, за да се яви пред цялото човечество. Разбира се, това е и общото желание на всички, приемащи днес името на Исус Спасителя. Всеки във вселената, който знае за спасението на Спасителя Исус, от все сърце е жадувал Исус Христос внезапно да се появи, за да изпълни казаното от Исус в земния Му живот: „Ще се върна точно така, както си тръгнах“. Човекът вярва, че след разпятието и възкресението Исус се е завърнал на небето на бял облак, за да заеме мястото Си от дясната страна на Всевишния. По подобен начин Исус ще слезе отново на бял облак (същият онзи облак, който Исус възседна, за да се възнесе) сред онези, които са копнели за Него хиляди години; Той ще бъде с облика и с облеклото на юдеите. След явяването си пред хората Той ще ги

нахрани, ще накара да бликне за тях фонтан жива вода и ще заживее сред хората, изпълнен с милосърдие и обич, жизнен и истински. Това са представите, на които хората се уповават. Исус Спасителят обаче не направи това, а постъпи противно на човешките представи. Не се яви сред копнеещите за завръщането Му и не слезе при човечеството върху бял облак. Той вече е тук, но хората не знаят това и остават в неведение. Те тънат в безцелно очакване, без да подозират, че Той вече е слязъл на „белия си облак“ (който всъщност е Неговият дух, Неговото слово, цялостният Му нрав и всичко, което Той е) и сега е заобиколен от група победители, които Той ще създаде през сетните дни. Хората не знаят следното: въпреки цялата привързаност и обич на светия Спасител Исус към човечеството, как би могъл да работи Той в „храмове“, заселени от развала и нечисти духове? При все че хората очакват пришествието Му, как да се яви пред онези, които се хранят с плътта на нечестивците, пият кръвта им и носят одеждите им; пред онези, които вярват в Него, но не Го познават и които постоянно Го изнудват? Хората знаят само, че Спасителят Исус е изпълнен с обич и с безгранично състрадание и че Се е жертвал, за да изкупи греховете им. Човеците обаче нямат представа, че Той е Самият Бог, преливащ от праведност, величие и гняв, готов да съди, властен и изпълнен с достойнство. Ето защо, макар че хората копнеят и се молят за завръщането на Спасителя и молитвите им дори трогват „Небесата“, Спасителят Исус не се явява пред онези, които вярват в Него, но не Го познават.

„Йехова“ е името, което приех, докато вършех делото Си в Израел. То означава Бог на израилтяните (избрания Божи народ), който може да пожали човеците, да ги прокълне и да ги напътства през живота им; Бог, който притежава огромна мъдрост и могъщество. „Исус“ е Емануил, което означава жертвоприношението, изпълнено с любов и състрадание, избавящо хората от греховете им. Той извърши работата от Епохата на благодатта, представлява Епохата на благодатта и е само част от делото по осъществяване на Моя план за управление. Това ще рече, че само Йехова е Бог на избрания народ на Израил. Бог е на Авраам, Бог на Исаак, Бог на Яков, Бог на Моисей, Бог на всички израилтяни. И тъй, в сегашната епоха всички израилтяни, освен племето на Юда, почитат Йехова. Правят жертвоприношения на олтара Му и Му служат в храмовете, облечени в свещенически одежди. Надяват се Йехова да се появи отново. Един Исус е Спасителят на човечеството и Той е жертвата, изкупила греховете на хората. Което ще рече, че името на Исус дойде от Епохата на благодатта и се появи заради делото на изкуплението в Епохата на благодатта. Името Исусово се появи, за да позволи на човечеството в Епохата на благодатта да бъде преродено и спасено, и това име обозначава изкуплението на цялото човечество. Тоест, името Исус представлява делото на изкуплението и бележи Епохата на благодатта. Името Йехова бе създадено за израилтяните, които живеяха в закона. Във всяка отделна епоха и във всеки етап от делото Моето име не е произволно избрано, а е с представително значение: всяко име бележи

отделен период. „Йехова“ обозначава Епохата на закона и е почителното обръщение, с което израилтяните назоваха Бог, когото почитаха. „Исус“ представлява Епохата на благодатта и е името на Бог на всички, които бяха спасени през Епохата на благодатта. Ако човеците все така копнеят за пришествието на Спасителя Исус в сетните дни и все така очакват Той да се яви в образа, който бе приел в Юдея, целият план за управление, датиращ отпреди шест хиляди години, щеше да спре в Епохата на изкуплението и нямаше да се развива по-нататък. А и тогава не биха дошли сетните дни и епохата не би приключила. Така е, защото Спасителят Исус работи само за изкуплението и спасението на човечеството. Приех името Исус само заради всички грешници в Епохата на благодатта, но не това е името, под което ще сложа край на цялото човечество. При все че Йехова, Исус и Месията представляват Моя Дух, тези названия просто обозначават различните етапи от плана Ми за управление и не Ме представляват в Моята цялост. Имената, с които Ме назовават хората на земята, не могат да изразят цялостния Ми нрав и всичко, което Аз съм. Те са просто различни имена, с които са Ме наричали в различните епохи. И тъй, когато настъпи последната епоха — епохата на сетните дни — Моето име отново ще се промени. Няма да се казвам Йехова или Исус, а още по-малко Месията. Ще се наричам Самият Всемогъщ Бог и под това име ще поставя край на цялата епоха. Навремето Ми казваха Йехова. После пък бях Месия, а по-нататък човеците с обич и почит Ме наричаха Исус Спасителя. Обаче днес Аз вече не съм Йехова или Исус, когото хората познаваха в онези минали времена; Аз съм Бог, завърнал се в сетните дни — Бог, който ще постави край на епохата. Аз съм Самият Бог, който се въздига от края на земята с целия Си нрав и преизпълнен с властност, благородство и великолепие. Хората никога не са влизали в досег с Мен, не са Ме опознали и са съвсем невежи по отношение на Моя нрав. От създаването на света, та чак до днес нито един човек не Ме е виждал. Това е Бог, който се явява пред хората в сетните дни, но е скрит сред тях. Той пребивава сред човеците, истински и реален като жарещото слънце и бушуващия пламък, изпълнен с мощ и преизпълнен с власт. Съдът на словото Ми няма да пропусне нито един човек, нито едно нещо и всеки и всичко ще бъде пречистено в пламъците. Накрая всички народи ще получат благослова на думите Ми, но и ще бъдат разкъсани на парчета от Моите слова. Така през сетните дни всички хора ще видят, че Аз съм завърналият се Спасител и че съм Всемогъщият Бог, покоряващ цялото човечество. И всички ще се убедят, че преди Се жертвах за хората, но в сетните дни Се превръщам и в слънчевия пламък, изпепеляващ всичко, и в Слънцето на праведността, разкриващо всички неща. Това е Моето дело в последните дни. Приех това име и възприех този нрав, за да може всички хора да видят, че съм праведен Бог, изпепеляващото слънце и обгарящият пламък, за да може всички да почитат Мен, единствения истински Бог, и да съзрат истинското Ми лице: Аз не съм само Бог на израилтяните

и не съм само Изкупителят; Бог съм на всички създания на небето, в океаните и на земята.

Ако Спасителят слезеше в сетните дни пак под името Исус и отново Се родеше в Юдея и се захванеше с делото Си там, това би доказало, че съм създал единствено израилтяните и само тях съм спасил, както и че нямам нищо общо с езичниците. Нима това не би било в противоречие с думите Ми: „Аз съм Господ, който създаде небесата, земята и всички неща“? Напуснах Юдея и върша делото Си сред езичниците, защото съм не само Бог на израилтяните, а Бог на всички създания. В сетните дни се явявам сред езичниците, защото съм не само Йехова, Бог на израилтяните, а също и Творецът на всички Свои избраници сред езичниците. Аз създадох не само Израел, Египет и Ливан, а и всички езически народи отвъд Израел. Поради това Аз съм Господ на всички създания. Взех Израел само за начална точка на делото Си и превърнах Юдея и Галилея в крепости на Своето изкупително дело, а сега използвам езическите народи за основа, от която ще сложа край на цялата епоха. В Израел осъществих два етапа от работата Си (а именно Епохата на закона и Епохата на благодатта) и продължих Своето дело в Епохата на благодатта и Епохата на царството из земите извън Израел. Сред езическите народи ще предприема завоевателното Си дело и така ще поставя завършек на епохата. Ако хората продължат неизменно да Ме наричат Исус Христос, но не знаят, че съм положил началото на нова епоха през сетните дни и съм наченал ново Свое дело, и ако хората продължат да са обсебени в очакване на пришествието на Спасителя Исус, ще нарека тези хора невярващи в Мен; те не Ме познават и вярата им в Мен е подправена. Възможно ли е подобни хора да станат свидетели на слизането на Спасителя Исус от небето? Не Моето пристигане чакат те, а пришествието на Царя на юдеите. Те не копнеят за Мен, за да унищожа нечистия стар свят, а вместо това жадуват за Второто Исусово пришествие, което да им донесе изкупление. Те с нетърпение очакват Исус отново да спаси цялото човечество от омърсената, грешна земя. Как биха могли подобни хора да участват в завършека на делото Ми в сетните дни? Човешките желания не са в състояние да изпълнят волята Ми, нито да допринесат за осъществяването на делото Ми, защото човекът просто цени и се възхищава на предишната Ми работа и няма представа, че Аз съм Самият Бог, който е винаги нов и никога стар. Човеците знаят само, че Аз съм Йехова и Исус и съвсем не се досещат, че Аз съм Този от сетните дни, който ще сложи край на човечеството. Всичко, за което хората копнеят, и всичко, което знаят, произлиза от собствените им представи и е ограничено в рамките на това, което виждат с очите си. Това не е в съгласие с Моето дело, а му противоречи. Ако вършех делото си, съобразявайки се с човешките идеи, кога би дошъл завършекът му? Кога би встъпило в покой човечеството? И как бих могъл да навляза в седмия ден, Съботата? Работя според плана Си и според Своя замисъл — а не съгласно намеренията на човеците.

ДЕЛОТО НА РАЗПРОСТРАНЯВАНЕТО НА ЕВАНГЕЛИЕТО Е СЪЩО ДЕЛОТО НА СПАСЯВАНЕТО НА ЧОВЕКА

Всички хора трябва да разберат целите на Моето дело на земята, т.е. какво в крайна сметка искам да спечеля и какво ниво трябва да постигна в това дело, преди то да може да бъде завършено. Ако, след като са вървели с Мен до ден днешен, хората не разбират в какво се състои Моето дело, тогава не са ли вървели напразно с Мен? Ако хората Ме следват, те трябва да знаят Моята воля. Аз работя на земята от хиляди години и до ден днешен продължавам да върша делото Си по този начин. Въпреки че Моето дело съдържа много проекти, неговата цел остава непроменена. Въпреки че съм изпълнен с осъждане и наказание спрямо човека, например, това което правя, е все още в името на неговото спасение и в името на по-доброто разпространение на Моето Евангелие и по-нататъшното разширяване на Моето дело сред всички езически народи, след като човекът бъде направен пълноценен. Така че днес, във време, когато много хора отдавна са потънали дълбоко в страх, Аз все още продължавам делото Си, продължавам работата, която трябва да върша, за да съдя и наказвам човека. Въпреки факта, че на човека му е омръзнало това, което говоря, и той няма желание да се занимава с делото Ми, Аз все още изпълнявам дълга Си, защото целта на Моето дело остава непроменена и първоначалният Ми план няма да бъде нарушен. Функцията на Моето правосъдие е да се даде възможност на човека да Ми се подчинява по-добре, а функцията на Моето наказание е да позволи на човека да бъде променен по-ефективно. Макар че това, което правя, е в името на Моето управление, Аз никога не съм направил нищо, което е било без полза за човека, защото искам да направя всички народи отвъд пределите на Израил толкова послушни, колкото израилтяните, да ги превърна в истински човешки същества, за да мога да се утвърдя в земите извън Израил. Това е Моето управление; това е делото, което извършвам сред езическите народи. Дори и сега много хора все още не разбират Моето управление, защото нямат интерес към такива неща и се грижат само за собственото си бъдеще и цели. Каквото и да кажа, те остават безразлични към делото, което върша, като вместо това се фокусират изключително върху своите бъдещи цели. Ако нещата продължават по този начин, как ще може да се разширява Моето дело? Как ще може Моето Евангелие да се разпространи по целия свят? Знайте, че когато делото Ми се разпространи, Аз ще ви разпръсна и ще ви поразя точно както Йехова порази всяко едно от племената на Израил. Всичко това ще бъде направено, за да се разпространи Моето Евангелие по цялата земя, за да достигне делото Ми до езическите народи, за да може името Ми да бъде прославяно както от възрастни, така и от деца, и свящото Ми име да бъде възхвалявано с устата на хората от всички племена и народи.

Това е така, защото в тази последна епоха името Ми да може да се прослави сред езическите народи, така че делата Ми да могат да бъдат видени от езическите народи, които ще Ме нарекат Всемогъщия поради делата Ми, и за да могат думите Ми да се сбъднат скоро. Ще накарам всички хора да познаят, че Аз съм не само Бог на израилтяните, но и Бог на всички езически народи, дори и на онези, които съм проклетел. Ще позволя на всички хора да видят, че Аз съм Бог на цялото творение. Това е най-великото Ми дело, целта на делото Ми, планирано за последните дни и единствената работа, която трябва да се извърши в последните дни.

Едва през последните дни делото, което управлявам от хиляди години, се разкрива изцяло на човека. Едва сега разбулих пред него цялата тайна на Моето управление и човекът научи целта на Моето дело и освен това разбра всички Мои тайни. Аз вече казах на човека всичко за целта, която го интересува. Вече му разкрих всичките си тайни, които бяха скрити повече от 5 900 години. Кой е Йехова? Кой е Месията? Кой е Исус? Вие трябва да знаете всичко това. Тези имена са повратни точки в Моето дело. Разбрахте ли го? Как трябва да бъде възвестено святото Ми име? Как трябва да бъде разпространено името Ми сред всеки един от народите, които са Ме призовали с някое от имената Ми? Моето дело се разширява и Аз ще го разпростра в цялата му пълнота сред всички народи без изключение. Понеже делото Ми се извършва във вас, Аз ще ви поразя така, както Йехова порази пастирите от дома на Давид в Израил, с което ще ви разпръсна между всичките народи. Защото в последните дни ще разбия всички нации на парчета и ще разпределя народите им наново. Когато се върна отново, народите вече ще са разделени по границите, определени от Моите изгарящи пламъци. Тогава ще се явя отново на човешкия род като изгарящо слънце, ще им се покаже открито в образа на Светия, когото те никога не са виждали, ще ходя сред многобройните народи, точно както Аз, Йехова, някога ходех сред еврейските племена. От този момент нататък ще водя човешкия род в техния живот на земята. Там те наистина ще видят славата Ми и несъмнено ще видят облачен стълб във въздуха, който да ги води в живота им, защото Аз ще се явявам на свети места. Човекът ще види Моя ден на праведност, а също и Моето славно проявление. Това ще стане, когато царувам по цялата земя и донеса слава на многото Си синове. Навсякъде по земята хората ще се поклонят и скинията Ми ще се издигне непоколебимо сред хората, върху скалата на делото, което извършвам днес. И хората ще Ми служат в храма. Ще разбия на парчета олтара, покрит с мръсотия и гнусота, и ще го въздигна наново. Новородени агнета и телета ще бъдат струпани върху светия олтар. Ще съборя сегашния храм и ще построя нов. Храмът, който се издига сега, изпълнен с отвратителни хора, ще се срути, и този, който ще построя, ще се изпълни със слуги, които са Ми верни. Те отново ще се изправят и ще Ми служат заради славата на Моя храм. Вие със сигурност ще видите деня, в който ще получа голяма слава, и със сигурност ще видите деня, когато ще съборя

храма и ще построя нов. Също със сигурност ще видите деня на пришествието на Моята скиния в света на хората. Като разруша храма, ще пренеса скинията си в света на човеците, докато те гледат слизането Ми. След като разпръсна всички народи, ще ги събера отново, после ще построя храма Си и ще издигна олтара Си, за да могат всички да Ми принасят жертва, да Ми служат в Моя храм и да се посветят предано на Моето дело сред езическите народи. Те ще бъдат като днешните израилтяни, облечени в свещенически одежди и корона, с Моята слава на Йехова всред тях, и с Моето величие, което ще се носи над тях и ще пребъдва с тях. Моето дело сред езическите народи ще бъде изпълнено по същия начин. Каквото беше делото Ми в Израил, такова ще бъде и делото Ми сред езическите народи, защото ще разширя делото Си в Израил и ще го разпространя сред езическите народи.

Сега е времето, когато Духът Ми върши велики дела, и времето, когато започвам делото Си сред езическите народи. Нещо повече, това е времето, когато класифицирам всички създадени същества, поставяйки всяко едно от тях в съответната му категория, така че Моето дело да може да продължи по-бързо и по-ефективно. И така, това, което продължавам да искам от вас, е да принесеш цялото си същество на цялото Ми дело и освен това да разбереш ясно цялата работа, която съм извършил в теб, да се увериш в нея и да вложиш цялата си сила в Моето дело, за да стане то по-ефективно. Това е, което трябва да разбереш. Не се борете помежду си, не търсете път назад и не се стремете към удобствата на плътта. Това само би забавило Моето дело и би отложило твоето прекрасно бъдеще. Ако постъпиш така, не само няма да се защитиш, но и ще си навлечеш унищожение. Няма ли да е глупаво от твоя страна? Точно това, на което ненаситно се наслаждаваш днес, унищожава бъдещето ти, докато точно болката, която изпитваш днес, те защитава. Трябва да си наясно с тези неща, за да не станеш жертва на изкушения, от които трудно ще се измъкнеш, и да избегнеш лутането слепешком в гъстата мъгла, без възможност да намериш слънцето. Когато гъстата мъгла се разнесе, ще се окажеш пред съда на великия ден. По това време Моят ден ще се приближава към човешкия род. Как ще избегнеш Моята присъда? Как ще успееш да понесеш изгарящата жег на слънцето? Когато отдавам изобилието Си на човека, той не го пази до сърцето си, а го захвърля настрана на място, където никой няма да го забележи. Когато денят Ми се спусне над човека, той вече няма да може да открие Моето изобилие, нито ще може да намери горчивите думи на истината, които му говорих преди много време. Той ще вие и ще плаче, защото е загубил яркостта на светлината и е потънал в мрак. Това, което виждате днес, е само острият меч на устата Ми. Не сте видели жезъла в ръката Ми, нито пламъка, с който изгарям човека, и затова все още сте високомерни и невъздържани в Мое присъствие. Затова все още се борите с Мен в дома Ми, като оспорвате с човешкия си език това, което Аз съм изрекъл с устата Си. Човекът не се бои от Мен и въпреки

че продължава да враждува с Мен и днес, у него все още няма никакъв страх. В устата си имате езика и зъбите на несправедливите. Вашите думи и дела са като тези на змията, която подмами Ева към греха. Искате един от друг око за око и зъб за зъб и се борите в Мое присъствие, за да извоювате положение, слава и изгода, но не знаете, че Аз тайно наблюдавам вашите думи и дела. Още преди да се озовете в Моето присъствие, Аз вече бях изследвал дълбините на сърцата ви. Човекът винаги иска да измъкне от ръцете Ми и да избяга от взора Ми, но Аз никога не съм отбягвал неговите думи или дела. Вместо това съзнателно позволявам тези думи и дела да влязат в очите Ми, за да мога да накажа нечестивостта на човека и да извърша съд над неговия бунт. Така че тайните думи и дела на човека остават винаги пред престола на Моя съд и Моят съд никога не е напускал човека, защото бунтът му е твърде голям. Моето дело е да изгоря и пречистя всички думи и дела на човека, които бяха изречени и извършени в присъствието на Моя Дух. По този начин^а, когато напусна земята, хората ще продължават да Ми бъдат верни и ще продължават да Ми служат, както правят Моите свети слуги в делото Ми, позволявайки на делото Ми на земята да продължи до деня, в който бъде завършено.

ВИЕ ВСИЧКИ СТЕ ТОЛКОВА ПРИМИТИВНИ ПО ХАРАКТЕР!

Всички вие стоите в елегантни кресла, изнасяте лекции на по-младите поколения, които са същите като вас, и ги карате да стоят с вас. Не знаете, че вашите „потомци“ отдавна са се изчерпали и са изгубили Моето дело. Моята слава блести от земята на Изтока до земята на Запада, но когато тя се разпространи до краищата на земята и започне да се издига и да блести, Аз ще взема славата Си от Изтока и ще я пренеса на Запад, така че хората на мрака, които са Ме изоставили на Изток, да бъдат лишени от светлина от този момент нататък. Когато това се случи, вие ще живеете в долината на сянката. Въпреки че хората в наши дни са сто пъти по-добри от преди, те все още не могат да отговорят на Моите изисквания и все още не са свидетелство за Моята слава. Това, че вие сте в състояние да бъдете сто пъти по-добри от преди, е изцяло резултат от Моето дело; това е плодът, породен от Моето дело на земята. Въпреки това, Аз все още се чувствам отвратен от думите и делата ви, както и от характера ви, и изпитвам невероятно възмущение от начина, по който се държите пред Мен, защото нямате никакво разбиране за Мен. Как тогава можете да изживеете Моята слава и как можете да бъдете напълно лоялни към Моето бъдещо дело? Вашата вяра е много

---

^а Оригиналният текст не съдържа фразата „по този начин“.

красива; казвате, че сте готови да дадете целия си живот в името на Моето дело и че сте готови да пожертвате живота си за него, но нравът ви не са е променил много. Просто говорите високомерно, въпреки че действителното ви поведение е много жалко. Сякаш езиците и устните на хората са на небето, но краката им са далеч надолу на земята, в резултат на което думите и делата им, както и репутацията им, все още са в развалини и руини. Вашата репутация е унищожена, вашият начин на поведение е покварен, вашият начин на говорене е низък, а животът ви е окаян; дори цялата ви човешка природа е потънала в долна низост. Вие сте ограничени в отношението си към другите и спорите за всяка дреболия. Спорите за собствената си репутация и положение, дори до такава степен, че сте готови да слезете в ада и в огненото езеро. Сегашните ви думи и дела са достатъчни, за да определя, че сте грешни. Вашето отношение към Моето дело е достатъчно, за да определя, че вие сте несправедливи, и нравът на всички ви е достатъчен, за да посоча, че сте мръсни души, които са пълни с мерзости. Вашите прояви и това, което разкривате, са достатъчни, за да кажа, че сте хора, които са пили до насита от кръвта на нечисти духове. Когато се говори за навлизане в царството, вие не разкривате чувствата си. Вярвате ли, че това, което сте сега, е достатъчно, за да преминете през портата на Моето небесно царство? Вярвате ли, че можете да навлезете в свещената земя на Моите дела и думи, без вашите собствени думи и дела първо да бъдат изпитани от Мен? Кой може да Ме заблуди? Как биха могли вашите окаяни низки постъпки и разговори да убягнат от погледа Ми? Животът ви е определен от Мен като живот, в който пиете кръвта и ядете плътта на тези нечисти духове, защото всеки ден им подражавате пред Мен. Пред Мен поведението ви е било особено лошо, така че как бих могъл да не ви намирам за отвратителни? Думите ви съдържат нечистотите на нечистите духове: вие хитрувате, прикривате и ласкаете като онези, които се занимават с магьосничество, и като онези, които са коварни и пият кръвта на несправедливите. Всички човешки прояви са изключително несправедливи, така че как може всички хора да бъдат поставени в святата земя, където са праведните? Мислиш ли, че това твоеокаяно поведение може да те отличи като свят в сравнение с тези несправедливици? Твоят змийски език в крайна сметка ще погуби тази твоя плът, която сее разруха и извършва мерзости, а тези твои ръце, които са покрити с кръвта на нечисти духове, в крайна сметка ще повлекат и твоята душа в ада. Защо тогава не се възползваш от тази възможност да изчистиш покритите си с мръсотия ръце? И защо не се възползваш от тази възможност да отрежеш езика си, който говори несправедливи думи? Възможно ли е да си готов да страдаш в пламъците на ада заради твоите ръце, език и устни? Аз бдя над сърцето на всеки с двете Си очи, защото много преди да създам човечеството, държах сърцата на хората в ръцете Си. Отдавна бях прозрял сърцата на хората, така че как биха могли мислите им да избягат от погледа Ми? Как би могло да не е твърде късно за тях да избегнат изгарянето от Моя Дух?

Устните ти са по-мили от гълъбите, но сърцето ти е по-зловещо от старата змия. Устните ти са красиви дори като ливанските жени, но сърцето ти не е по-мило от тяхното и със сигурност не може да се сравни с красотата на ханаанците. Твоето сърце е толкова коварно! Нещата, от които се отвращавам, са само устните на несправедливите и техните сърца, а Моите изисквания към хората съвсем не са по-високи от това, което очаквам от светиите; просто изпитвам отвращение към злите дела на несправедливите и се надявам, че те ще успеят да отхвърлят мръсотията си и да се измъкнат от сегашното си положение, за да могат да се отворят от несправедливите и да живеят и да бъдат свети с тези, които са праведни. Вие сте в същите обстоятелства като Мен, но сте покрити с мръсотия; не съдържате дори и най-малка частица от първоначалното подобие на хората, които бяха създадени в началото. Нещо повече, тъй като всеки ден подражавате на подобията на тези нечисти духове, правейки това, което те правят, и говорейки това, което те казват, всички ваши части — дори езиките и устните ви — са напоени с тяхната мръсна вода до такава степен, че сте изцяло покрити с такива петна и нито една част от вас не може да бъде използвана за Моето дело. Това е толкова съкрушително! Вие живеете в такъв свят на коне и добитък, но всъщност не се чувствате притеснени; изпълнени сте с радост и живеете свободно и лесно. Плувате в тази мръсна вода, но всъщност не осъзнавате, че сте изпаднали в такова затруднение. Всеки ден общувате с нечисти духове и взаимодействате с „екскременти“. Животът ти е доста вулгарен, но всъщност не осъзнаваш, че изобщо не съществува в човешкия свят и че не контролираш себе си. Не знаеш ли, че животът ти отдавна е потъпкан от тези нечисти духове или че характерът ти отдавна е омърсен от мръсна вода? Нима си мислиш, че живееш в земен рай и че се намираш сред щастие? Нима не знаеш, че си живял заедно с нечисти духове и че си съжителствал с всичко, което те са ти подготвили? Как може начинът, по който живееш, да има някакъв смисъл? Как животът ти може да има някаква стойност? Ти търчиш напред-назад заради родителите си, родители на нечистите духове, но всъщност нямаш представа, че тези, които те впримчват, са родителите на нечистите духове, които са те родили и отгледали. Нещо повече, не знаеш, че цялата ти мръсотия всъщност ти е дадена от тях; всичко, което знаеш, е, че те могат да ти донесат „удоволствие“, не те порицават, не те съдят и най-вече не те проклинат. Никога не са избухвали в ярост към теб, а се отнасят към теб с обич и доброта. Думите им подхранват сърцето ти и те пленяват така, че се дезориентираш и, без да осъзнаваш, си засмукан и желаеш да им служиш, превръщайки се в техен отдушник и слуга. Не се оплакваш от нищо, а си готов да им служиш като куче, като кон; измамен си от тях. По тази причина не реагираш по никакъв начин на делото, което върша. Нищо чудно, че винаги искаш тайно да се изплъзнеш през пръстите Ми и нищо чудно, че винаги искаш да използваш сладки думи, за да измъкнеш измамно благосклонност от Мен. Оказва се, че вече имаш

друг план, друга уговорка. Ти можеш да видиш малко от Моите действия като Всемогъщ, но нямаш ни най-малкото познание за Моя съд и порицание. Нямаш представа кога започна Моето порицание; знаеш само как да Ме мамиш, но не знаеш, че Аз няма да търпя никакво нарушение от страна на човека. Тъй като вече си взел решение да Ми служиш, Аз няма да те пусна да си тръгнеш. Аз съм ревнив Бог и съм Бог, който ревнува от човечеството. Тъй като вече си поставил думите си на олтара, Аз няма да толерирам твоето бягство пред очите Ми, нито пък ще толерирам твоето служене на двама господари. Нима си мислиш, че можеш да имаш втора любов, след като си поставил думите си на Моя олтар и пред Моите очи? Как бих могъл да позволя на хората да Ме правят на глупак по такъв начин? Нима си мислеше, че можеш небрежно да Ми даваш обети и клетви с езика си? Как можа да дадеш клетва пред Моя трон, трона на Мен, който съм Всевишен? Нима си мислеше, че твоите клетви вече са отминали? Нека ви кажа: макар че плътта ви може да премине, клетвите ви не могат. В крайна сметка Аз ще ви осъдя въз основа на вашите клетви. Вие обаче вярвате, че можете да се справите с Мен, като поставяте думите си пред Мен, и че сърцата ви могат да служат на нечисти и зли духове. Как би могъл Моят гняв да търпи тези кучеподобни, свинеподобни хора, които Ме мамят? Трябва да изпълня управленските Си закони и да изтръгна обратно от ръцете на нечистите духове всички онези задъхани „благочестиви“ хора, които имат вяра в Мен, за да могат да Ме „чакат“ дисциплинирано, да бъдат Моите волове, Моите коне и да разчитат на милостта на Моето клане. Ще те накарам да върнеш предишната си решимост и да Ми служиш отново. Няма да толерирам нито едно творение, което Ме мами. Нима си мислеше, че можеш просто така безразборно да отправяш искания и да лъжеш пред Мен? Нима си мислеше, че не съм чул или видял твоите думи и дела? Как е възможно думите и делата ти да не са били в ползрението Ми? Как бих могъл да позволя на хората да Ме мамят по този начин?

Бях сред вас, общувах с вас в продължение на няколко пролети и есени; живях сред вас дълго време и живях с вас. Колко от вашето презряно поведение се е изплъзнало точно пред очите Ми? Тези ваши сърдечни думи постоянно отекуват в ушите Ми; милиони и милиони ваши стремежи бяха положени на Моя олтар — твърде много, за да бъдат дори преброени. Въпреки това, що се отнася до вашата отдаденост и това, което давате, вие не давате дори най-малкото. Вие не поставяте дори една малка капка искреност върху Моя олтар. Къде са плодовете на вашата вяра в Мен? Получихте безкрайна благодат от Мен и видяхте безкрайни тайни от небето; Аз дори ви показах небесните пламъци, но не Ми даде сърце да ви изгоря. Въпреки това, колко Ми дадохте в замяна? Колко сте готови да Ми дадете? Ти се обръщаш и Ми предлагаш храната, която ти дадох в ръка, като дори стигах дотам да кажеш, че това е нещо, което си получил в замяна на потта от собствения си труд, и че Ми предлагаш всичко, което притежаваш. Как можеш да

не знаеш, че всичките ти „приноси“ към Мен са просто неща, които бяха откраднати от Моя олтар? Нещо повече, сега, когато Ми ги предлагаш, не Ме ли мамаш? Как може да не знаеш, че това, на което се радвам днес, са всички приноси на Моя олтар, а не това, което си спечелили от своя упорит труд и след това си Ми предложил? Вие всъщност се осмелявате да Ме мамите по този начин, така че как мога да ви простя? Как можете да очаквате от Мен да търпя това повече? Аз съм ви дал всичко. Отворих всичко за вас, задоволих нуждите ви и ви отворих очите, но вие Ме мамите по този начин, пренебрегвайки съвестта си. Аз безкористно ви дарих всичко, така че, дори и да страдате, все пак да сте получили от Мен всичко, което съм донесъл от небето. Въпреки това вие нямате никаква всеотдайност и дори и да сте направили малък принос, се опитвате да си „разчистите сметките“ с Мен след това. Дали приносът ти струва и пукната пара? Това, което си Ми дал, е само песъчинка, но това, което си поискал от Мен, е тон злато. Не си ли просто неразумен? Аз работя сред вас. Няма и следа от десетъка, който би трябвало да Ми се дава, да не говорим за никакви допълнителни жертви. Нещо повече, този десетък, внесен от благочестивите, е заграбен от нечестивите. Не сте ли всички вие отдалечени от Мен? Не сте ли всички враждебно настроени към Мен? Не разрушавате ли всички вие Моя олтар? Как биха могли такива хора да изглеждат като съкровища в Моите очи? Не са ли те свинете и кучетата, които Аз ненавиждам? Как бих могъл да нарека вашето злодеяние „съкровище“? За кого всъщност е извършено Моето дело? Възможно ли е неговата цел да е просто да поразии всички вас, за да разкрие Моята власт? Нима животът на всички вас не зависи от една-единствена Моя дума? Защо използвам само думи, за да ви поучавам, а не превърнах думите във факти, за да ви поразя колкото се може по-скоро? Нима целта на Моите думи и дела е само да поразя човечеството? Нима Аз съм Бог, който безразборно убива невинните? Точно сега колко от вас идват пред Мен с цялото си същество, за да търсят правилния път на човешкия живот? Пред Мен са само телата ви; сърцата ви все още са на свобода и са далеч, далеч от Мен. Тъй като не знаете какво всъщност е Моето дело, има мнозина сред вас, които искат да си тръгнат от Мен и да се отдалечат от Мен, надявайки се вместо това да живеят в рая, където няма наказание или съд. Не желаят ли това хората в сърцата си? Със сигурност не се опитвам да те принуждавам. Какъвто и път да избереш, това е твой собствен избор. Днешният път е съпроводен с присъди и проклетия, но всички вие трябва да знаете, че всичко, което съм ви дарил — независимо дали става дума за присъди или порицания — са най-добрите дарове, които мога да ви дам, и са все неща, от които вие спешно се нуждаете.

ДЕЛОТО В ЕПОХАТА НА ЗАКОНА

Делото, което Йехова извърши за израилтяните, утвърди Божието начало на земята сред човеците, което беше и святото място на Неговото присъствие. Той ограничи обхвата на Своето дело до израилския народ. Първоначално Той не работеше извън Израил и за да ограничи обхвата на делото Си, избра народ, който сметна за подходящ за целта. Израил е мястото, където Бог създаде Адам и Ева, и от пръстта на тази земя Йехова създаде човека: това място стана отправната точка за Неговото дело на земята. Израилтяните, потомци на Ной, а също и потомци на Адам, бяха човешкият фундамент за делото на Йехова на земята.

По онова време значението, целта и етапите на делото на Йехова в Израил бяха да се започне Неговото дело по цялата земя. От Израил, който стана център на Божието дело, то постепенно се разпространи сред езическите народи. Това е принципът, по който Той работи по цялата вселена — да установи един модел и след това да го разшири, докато всички хора във вселената не приемат Неговото Евангелие. Първите израилтяни бяха потомци на Ной. Тези хора бяха надарени само с диханието на Йехова и имаха достатъчно разбиране, за да се грижат за основните жизнени потребности, но не знаеха какъв Бог е Йехова, не познаваха волята Му относно човека и със сигурност не знаеха как трябва да се боят от Господаря на цялото творение. Що се отнася до наличието на правила и закони, на които трябваше да се подчиняват^а, или за дълг, който сътворените същества трябваше да изпълняват пред Създателя, то потомците на Адам не знаеха нищо за тези неща. Всичко, което знаеха, беше, че мъжът трябва с пот на челото да осигурява прехраната на семейството си, а жената трябва да се подчинява на мъжа си и да продължава човешкия род, създаден от Йехова. С други думи, такива хора, които имаха само диханието на Йехова и Неговия живот, не знаеха нищо за това, как да следват Божиите закони или как да угодят на Господаря на цялото творение. Те разбираха твърде малко. Ето защо, въпреки че в сърцата им нямаше никакво лукавство или коварство и сред тях рядко възникваха завист или раздори, те все пак нямаха никакво познание и разбиране за Йехова, Господаря на цялото творение. Тези предци на човека знаеха само как да ядат и да се наслаждават на това, което Йехова дава, но не знаеха как да се боят от Йехова. Те не знаеха, че Йехова е Този, на Когото трябва да се покланят коленопреклонно. Тогава как биха могли да бъдат наречени Негови създания? Дали тогава не бяха изречени напразно думите „Йехова е Господар на цялото творение“ и „Той създаде човека, за да може човекът да Го изявява, да Го прославя и да Го представлява“? Как биха могли онези, в чиито сърца няма никакъв страх от Йехова, да станат свидетели на Неговата слава? Как биха могли да станат проявление на Неговата слава? Дали

---

^а Оригиналният текст не съдържа фразата „да се подчиняват“.

тогава думите на Йехова „Аз сътворих човека по Свой образ и подобие“ нямаше да станат оръжие в ръцете на Сатана, на лукавия? Нямаше ли тогава тези думи да бъдат срамно петно върху човечеството, което Йехова е създал? За да завърши този етап от Своето дело, след като създаде човечеството, Йехова не го наставляваше и не го ръководеше от Адам до Ной и едва след като потоът унищожи света, Той подобаващо започна да ръководи израилтяните, които бяха потомци на Ной, както и на Адам. Неговото дело и слово в Израил осигуряваха ръководство на всички израилтяни, докато те живеяха по цялата израилска земя, и по този начин показваха на човечеството, че Йехова не само може да вдъхне дихание на човека, за да може той да получи живот от Него и да се вдигне от пръстта в сътворен човек, но и че може да изпепели човечеството, да прокълне човешкия род и да го управлява с жезъла Си. Израилтяните разбраха също така, че Йехова може да ръководи живота на човека на земята, като говори и работи сред хората според часовете на деня и нощта. Делото, което извърши, беше само за да даде на Своите създания да разберат, че човекът е произлязъл от пръст, която Йехова е взел от земята, както и че Той създаде човека. Но това не бе всичко: Той извърши делото Си първо в Израил, така че другите народи и нации (които всъщност не бяха отделени от Израил, а по-скоро бяха издънки на израилтяните и все пак произхождаха от Адам и Ева) да получат от Израил евангелието на Йехова, тъй че всички сътворени същества във вселената да се боят от Йехова и да Го величаят. Ако Йехова не беше започнал делото Си в Израил, а вместо това, след като създаде човечеството, го бе оставил да живее безгрижно на земята, в такъв случай поради физическата природа на човека (природата предполага, че човек никога не знае това, което не може да види; с други думи, той не би знаел, че именно Йехова е създал човечеството, още по-малко защо го е сторил) той никога не би узнал, че именно Йехова е създал човечеството и че е Господар на цялото творение. Ако Йехова бе създал човека и го бе поставил на земята, а след това просто беше избърсал праха от ръцете Си и си беше тръгнал, вместо да остане сред хората, за да ги напътства за известно време, тогава цялото човечество щеше да се върне в небитието. Дори небето и земята и безбройните други неща, които Той бе създал, и всички хора щяха да се върнат в небитието; нещо повече — те щяха отново да бъдат подчинени от Сатана. Тогава желанието на Йехова „да утвърди стъпките Си на земята, т.е. да намери свято място сред Своето творение“, щеше да се провали. И това, че след създаването на човечеството Той можеше да остане сред хората, за да ги напътства в живота им и да им говори, бидейки сред тях — всичко това беше, за да осъществи желанието Си и да изпълни плана Си. Делото, което Той извърши в Израил, беше само за да изпълни плана, който Той беше замислил, преди да създаде всичко. Следователно делото Му, първо сред израилтяните, и сътворяването на всички неща не бяха в противоречие едно с друго, но и двете

бяха извършени както в името на Неговото управление, Неговото дело и Неговата слава, така и с цел задълбочаване на смисъла на Неговото сътворяване на човечеството. Той ръководеше живота на човечеството на земята в продължение на две хиляди години след Ной, през които учеше хората да разбират как да се боят от Йехова, Господаря на цялото творение, какъв живот да водят и как да продължат да живеят, и най-вече как да бъдат свидетели на Йехова, как да Му се подчиняват, как да се боят от Него и дори да Го възхваляват с музика, както правеха Давид и неговите свещеници.

Преди Йехова да завърши това Свое двухилядолетно дело, човекът не знаеше нищо и почти всички хора бяха изпаднали в поквара до такава степен, че преди светът да бъде унищожен от потопа, тяхната разпуснатост и поквара вече бяха достигнали такива дълбини, че в сърцата им изобщо не бе останало място за Йехова и желание да следват Неговия път. Те така и не разбраха делото, което Йехова се готвеше да извърши; липсваше им разум, а още повече — знания, и подобно на дишащи машини не знаеха абсолютно нищо за човека, Бог, света, живота и така нататък. На земята те, подобно на змията, изпаднаха в много изкушения и казаха много неща, които бяха обидни за Йехова, но поради тяхното невежество, Йехова нито ги порица, нито ги дисциплинира. Едва след потопа, когато Ной беше на 601 години, Йехова изрично се яви на Ной и поведе него, семейството му, птиците и животните, които оцеляха от потопа заедно с Ной и потомците му, и ги води до края на Епохата на закона, общо 2 500 години. Неговото дело беше в Израил, т.е. работи официално в продължение на общо 2 000 години, а в продължение на 500 години работи едновременно в Израил и извън Израил — всичко това прави общо 2 500 години. През този период от време Той съобщи на израилтяните, че за да служат на Йехова, трябва да построят храм, да се облекат в свещенически одежди и рано сутринта да влязат в храма боси, за да не го осквернят с обувките си, и върху тях да падне огън от кубето на храма и да ги изгори живи. Людете изпълниха задълженията си и се подчиниха на планове на Йехова. Те се помолиха на Йехова в храма и след като получиха откровение от Него, т.е. след като Йехова им проговори, те поведоха множествата и ги научиха, че трябва да се боят от Йехова, своя Бог. И Йехова им каза, че трябва да построят храм и жертвеник и в определеното от Него време, т.е. на Пасха, да подготвят за принасяне на жертвеника само новородени телета и агнета за служба на Йехова, за да обуздават по този начин людете и да внушат в сърцата им страх от Йехова. Подчинението на този закон щеше да е мярата за тяхната вяност към Йехова. Йехова също така установи за тях съботния ден, седмия ден от Своего творение. Следващия ден след събота Той направил ден първи — деня, в който людете да хвалят Йехова, да Му принасят жертви и да създават музика за Него. На този ден Йехова призова всички свещеници да разделят приносите върху жертвеника, за да може народът да ги опита и да се наслади на жертвите върху жертвеника на Йехова. И Йехова каза, че този народ е

благословен, че е споделил част с Него, че е Негов избран народ (какъвто беше заветът на Йехова с израилтяните). Ето защо народът на Израел до ден днешен говори, че Йехова е само негов Бог, а не Бог на езичниците.

През Епохата на закона Йехова даде на Моисей много заповеди, за да ги предаде на израилтяните, които го последваха при изхода им от Египет. Тези заповеди бяха дадени от Йехова на израилтяните и нямаха нищо общо с египтяните; те имали за цел да обуздаят израилтяните и чрез тях Йехова предяви Своите изисквания към израилтяните. Дали спазват съботата, дали почитат родителите си, дали се прекланят пред идоли и т.н. — това бяха принципите, по които беше отсъждано кой е грешен и кой е праведен. Някои от хората бяха поразявани с огън от Йехова, други бяха убивани с камъни, а трети получаваха благословията на Йехова — това се определяше въз основа на спазването или неспазването на дадените заповеди. Онези, които не спазваха съботата, бяха убивани с камъни. Свещениците, които не спазваха съботата, бяха поразявани с огън от Йехова. Онези, които не почитаха родителите си, също бяха убивани с камъни. Всичко това беше одобрено от Йехова. Йехова установи Своите заповеди и закони, за да могат хората да се вслушват в думите Му и да Му се подчиняват, докато Той направлява живота им, както и да не се бунтуват срещу Него. Той използва тези закони, за да държи в подчинение току-що зародилия се човешки род и да положи основите на по-нататъшното Си дело. Затова първият период се нарича Епоха на закона — според делото, което Йехова извърши. Макар Йехова да изрече много слова и да извърши много дела, Той напътстваше хората само положително, като учеше тези невежи хора как да бъдат хуманни, как да живеят, как да разбират пътя на Йехова. До голяма степен делото, което извърши, се състоеше в това да накара хората да спазват Неговия път и да следват законите Му. Това дело бе извършено сред хората, които не бяха дълбоко покварени, и не включваше преобразяване на нрава им или израстването в живота. Йехова само се стараеше да използва законите, за да обуздава и държи в подчинение хората. За израилтяните от онова време Йехова беше просто Бог в храма, Бог на небето. Той беше облачен стълб и огнен стълб. Единственото, което Йехова изискваше от тях, беше послушание към това, което сега наричаме Негови закони и заповеди — някой дори може да ги нарече правила — защото това, което Йехова свърши, не беше да преобрази човека, а да му даде повече от това, което човек трябваше да притежава, и да го поучи с устата Си, защото човекът след сътворението нямаше нищо от това, което трябваше да притежава. И затова Йехова даде на човека всичко, което беше необходимо за живота на земята, така че човешкият род, под Неговото ръководство, надмина своите прародители, Адам и Ева, защото Йехова даде на този род повече, отколкото първоначално бе дал на Адам и Ева. Във всеки случай делото, което Йехова извърши в Израил, беше само за да ръководи човешкия род и да накара човека да признае своя Създател. Той не покори израилтяните, нито ги преобрази,

а просто ги напътстваше. Такъв беше резултатът от делото на Йехова през Епохата на закона. Това е предисторията, истинската история, същината на Неговото дело в цялата Израилска земя и началото на шестхилядолетното Му дело — да държи човечеството под контрола на ръката на Йехова. Оттук произлезе по-нататъшното дело в Неговия шестхилядолетен план за управление.

ИСТИНСКАТА ИСТОРИЯ ЗА ДЕЛОТО НА ЕПОХАТА НА ИЗКУПЛЕНИЕТО

Целият Ми план за управление за период от шест хилядолетия се състои от три етапа или три епохи: Епохата на закона на началото, Епохата на благодатта (която е и Епохата на изкуплението) и Епохата на царството в последните дни. Моето дело в тези три епохи се различава по съдържание в зависимост от естеството на всяка от тях, но на всеки етап това дело отговаря на нуждите на човека или, по-точно казано, се извършва пропорционално на похватите, използвани от Сатана във войната, която вода срещу него. Целта на Моето дело е да победя Сатана, да разкрия Моята мъдрост и всемогъщество, да разоблича всички хитрости на Сатана и така да спася целия човешки род, който живее под негова власт. Целта Ми е да проявя Моята мъдрост и всемогъщество и да разкрия непоносимата мерзост на Сатана; дори нещо повече, Моята цел е да дам възможност на сътворените същества да различават доброто от злото, да знаят, че Аз съм Владетелят на всички неща, да виждат ясно, че Сатана е врагът на човечеството, изчадие, зло, и да им помогна да различават с пълна яснота доброто от злото, истината от лъжата, светостта от скверността, великото от безчестното. По този начин невежото човечество ще придобие способността да свидетелства за Мен, казвайки, че не Аз съм този, който го покварява, и че само Аз — Създателят — мога да спася човечеството, да даря хората с нещата, на които могат да се наслаждават; и те ще разберат, че Аз съм Владетелят на всички неща, а Сатана е само едно от съществата, които създадох и които по-късно се разбунтуваха срещу Мен. Моят план за управление за период от шест хиляди години е разделен на три етапа, така че с Моето дело да постигна следното: да дам възможност на сътворените същества да свидетелстват за Мен, да разбират Моята воля и да знаят, че Аз съм истината. И така, в началото на делото по Моя шестхилядолетен план за управление, Аз изпълних делото на закона, в процеса на което Йехова ръководеше хората. Във втория етап Аз започнах делото на Епохата на благодатта в селата на Юдея. Исус беше олицетворението на цялото дело на Епохата на благодатта; появи се в плът и бе прикован на кръста, и също така постави началото на Епохата на благодатта. Той дойде, за да завърши делото на изкуплението чрез Своето разпятие, да сложи край на Епохата на закона и да

започне Епохата на благодатта. Ето защо Той беше наречен „върховен командир“, „жертва за греховете“ и „изкупител“. В резултат на това делото на Исус се различаваше по съдържание от това на Йехова, макар по принцип да бяха еднакви. Йехова започна Епохата на закона, като създаде основата — отправната точка — за Божието дело на земята и даде законите и заповедите. Това са двете дела, които Той извърши, и те представляваха Епохата на закона. Делото, което Исус извърши в Епохата на благодатта, не беше да даде закони, а да ги изпълни, като по този начин постави началото на Епохата на благодатта и завърши Епохата на закона, продължил две хиляди години. Исус беше първопроходецът, който дойде, за да постави началото на Епохата на благодатта, но основната част от Неговото дело беше изкуплението. И така, Неговото дело също съчетаваеше два аспекта: откриването на нова епоха и завършването на делото на изкуплението чрез разпъването Му на кръста, след което Той си отиде. Тогава свърши Епохата на закона и започна Епохата на благодатта.

Делото, което Исус извърши, беше съобразено с нуждите на хората от онази епоха. Неговата задача беше да изкупи човечеството, да прости греховете на хората, затова нравът Му беше изпълнен със смирение, търпение, любов, благочестие, снизходителност, милост и любяща доброта. Той донесе на хората изобилна благодат, благословии и всичко, на което биха могли да се радват. За наслада Той им даде мир и щастие, Своята търпимост и любов, Своята милост и любяща доброта. Цялото това изобилие от благословии, на които хората се радваха по онова време — мир и сигурност в сърцата, утеха в духа и упование в Спасителя Исус — се дължи на периода, в който живеяха. В Епохата на благодатта човекът вече беше покварен от Сатана и затова бе необходимо изобилие от благодат, безкрайна снизходителност и търпение, а освен това и жертва, достатъчна да изкупи греховете на хората, за да може да се осъществи делото на изкуплението на цялото човечество. В Епохата на благодатта хората видяха само Моята жертва за изкуплението на греховете на човечеството: Исус. Те знаеха само, че Бог може да бъде милостив и снизходителен, и единственото, което видяха, беше милостта и любящата доброта на Исус. Всичко това се дължеше изцяло на факта, че бяха родени в Епохата на благодатта. И така, преди да могат да бъдат изкупени, хората трябваше да се наслаждат на многото видове благодат, която Исус им даде, за да се възползват от нея. Така, чрез насладата от благодатта, хората имаха възможност да получат прошка на греховете си и да бъдат изкупени благодарение на снизходителността и дълготърпението на Исус. Само благодарение на Неговото снизхождение и дълготърпение хората спечелиха правото да получат прошка и да се наслаждават на изобилието от благодат, дарена от Исус. Точно както каза Исус: „Аз дойдох да изкупя не праведните, а грешните, за да може греховете на грешниците да бъдат простени“. Ако след възплъщението Си Исус бе носил в нрава си нагласата за съд, проклятие и

нетърпимост към човешките престъпления, тогава човекът никога нямаше да има възможност да бъде изкупен и щеше да остане завинаги грешен. Ако се бе случило точно така, шестхилядолетният план за управление щеше да спре в Епохата на закона, която щеше да бъде удължена с шест хиляди години. Греховете на човека просто щяха да стават все по-многобройни и по-ужасни, а сътворението на човечеството щеше да бъде напразно. Хората щяха да служат на Йехова само по силата на Закона, но греховете им щяха да надхвърлят тези на първите създадени хора. Колкото повече Исус обичаше човечеството, като прощаваше греховете на хората и им даваше достатъчно милост и любяща доброта, толкова повече хората имаха право да бъдат спасени от Исус и да бъдат наречени заблудени овце, които Исус откупи на висока цена. Сатана не можеше да попречи на това дело, защото Исус се отнасяше към Своите последователи така, както любяща майка се отнася към бебето в скута си. Той не им се сърдеше, нито ги презираше, а винаги ги утешаваше; никога не изпадаше в ярост сред тях, а се отнасяше снизходително към греховете им и си затваряше очите за тяхната неразумност и невежество, като стигаше дотам, че казваше: „Прощавайте на другите седемдесет пъти по седем“. Така сърцата на другите бяха преобразени от Неговото сърце и само така хората получиха прошка за греховете си чрез Неговото дълготърпение.

Въпреки че в Своето възплъщение Исус беше напълно лишен от емоции, Той винаги утешаваше учениците Си, снабдяваше ги, помагаше им и ги подкрепяше. Въпреки работата, която вършеше, и страданията, които понасяше, Той никога не поставяше прекомерни изисквания към другите, а винаги беше търпелив и снизходителен към греховете им, така че хората от Епохата на благодатта с обич Го наричаха „любящия Спасител Исус“. За хората от онова време, за всички хора, милостта и любящата доброта бяха това, което Исус беше и което Той притежаваше. Той никога не запомняше греховете на хората и не се отнасяше към тях според прегрешенията им. Тъй като това беше друг период, Той често изпращаше изобилна храна, за да се наситят хората. Той даряваше благодат на всички Свои последователи, като изцеляваше болни, изгонваше демони и възкресяваше мъртви. За да могат хората да повярват в Него и да видят, че всичко, което прави, е искрено и сериозно, Исус дори възкреси разлагащ се труп, показвайки им, че в Неговите ръце дори мъртвите могат да оживеят. Така Исус мълчаливо понесе всичко и извърши делото си на изкупление сред хората. Още преди да бъде прикован на кръста, Исус вече беше взел върху Себе Си греховете на човечеството и беше станал негова изкупителна жертва. Още преди да бъде разпнат, Той бе поел по пътя към кръста, за да изкупи човечеството. В крайна сметка Той беше разпнат, жертвайки Себе Си в името на кръста, и дари цялата Си милост, любяща доброта и святост на човечеството. Към хората Той беше неизменно търпелив, никога не беше отмъстителен, прощаваше им греховете, призоваваше ги към покаяние и ги учеше да имат търпение, снизходителност и

любов, да следват Неговите стъпки и да се жертват в името на кръста. Той обичаше братята и сестрите Си повече, отколкото обичаше Мария. В основата си делото, което Исус вършеше, беше да изцелява болни и да изгонва демони — всичко това за Неговото изкупление. Където и да отидеше, Исус беше милостив към всички, които Го следваха. Той направи така, че бедните да забогатеят, куците да проходим, слепите да прогледнат и глухите да чуят. Той дори покани най-низшите, онеправданите, грешниците да седнат на една маса с Него, като никога не ги отбягваше, а винаги проявяваше търпение и дори казваше: „Пастирът, ако има сто овце и изгуби една, ще остави деветдесет и деветте и ще тръгне след изгубената, и когато я намери, се радва много“. Той обичаше последователите Си, както овцата обича своите агнета. Въпреки че бяха глупави и невежи и бяха грешници в Неговите очи, а освен това бяха най-незабележимите членове на обществото, Той ценеше тези грешници — хора, които другите презираха — като зеницата на окото Си. И защото беше благосклонен към тях, Той отдаде живота Си за тях, както се принася агне на олтара. Той се движеше сред тези хора, сякаш беше техен слуга, и им позволи да Го използват и да Го убият, подчинявайки им се безусловно. За Своите последователи Той беше любящият Спасител Исус, но към фарисеите, които поучаваха от висок пиедестал, Той не прояви милост и любяща доброта, а по-скоро ненавист и негодувание. Той не вършеше много работа сред фарисеите, само от време на време ги поучаваше и изобличаваше; не ходеше сред тях, за да извърши делото на изкуплението, нито пък вършеше знамения и чудеса. Цялата Си милост и любяща доброта Той дари на Своите последователи, като издържа в името на тези грешници до самия край, когато беше прикован на кръста, и понесе всички унижения, докато не изкупи напълно цялото човечество. Такъв е резултатът от Неговото дело.

Без изкуплението на Исус човечеството щеше да живее вечно в грях, хората щяха да станат деца на греха, потомци на демоните. Ако нещата продължаваха по този начин, целият свят щеше да се превърне в земя, където живее Сатана, в негово обиталище. Делото на изкуплението обаче изискваше да се прояви милост и любяща доброта към хората; само по този начин човечеството можеше да получи прошка и в крайна сметка да спечели правото да бъде направено пълноценно и да бъде напълно спечелено от Бог. Без този етап от делото, шестхилядолетният план за управление не би могъл да се развие. Ако Исус не беше разпнат на кръста, ако само беше изцелявал болните и изгонвал демони, хората нямаше да получат пълно опрощение на греховете си. През трите години и половина, в които вършеше Своето дело на земята, Той изпълни само половината от Своето изкупително дело; впоследствие, след като беше прикован на кръста и стана подобие на грешна плът, след като беше предаден на лукавия, Той завърши делото на разпятието и овладя съдбата на човечеството. Едва след като беше предаден в ръцете на Сатана, Той изкупи човечеството. В продължение

на тридесет и три години и половина Исус страда на земята, беше осмиван, клеветен и изоставен, стигна до там, че нямаше къде да положи главата Си, нямаше място за почивка, а по-късно беше разпнат, като цялото Му същество — Неговото свято и безгрешно тяло — беше приковано на кръста. Той понесе всички възможни страдания. Властниците Му се подиграваха и Го бичуваха, а войниците дори Го заплюваха в лицето; но Той остана безмълвен и понесе всичко това докрай, подчинявайки се безусловно до самата Си смърт, след което изкупи цялото човечество. Едва тогава Му беше позволено да си почине. Делото, което Исус извърши, представлява само Епохата на благодатта; то не представлява Епохата на закона, нито пък замества делото в последните дни. Това е същността на делото на Исус в Епохата на благодатта, втората епоха, през която е преминало човечеството — Епохата на изкуплението.

СЛОВА ЗА МЛАДИ И СТАРИ

Свършил съм огромна работа на земята и съм ходил сред човечеството толкова дълги години, но хората рядко познават образа и нрава Ми и малко хора могат да обяснят изчерпателно делото, което върша. Има толкова много неща, които липсват на хората, винаги им липсва разбиране за това, което върша, и винаги сърцата им се пазят, сякаш дълбоко се страхуват, че ще ги поставя в друга ситуация и след това няма да им обърна повече внимание. Така отношението на хората към Мен винаги е хладно и със силна доза предпазливост. Това се дължи на факта, че те са дошли в настоящето, без да разбират делото, което върша, и в частност са объркани от думите, които им говоря. Те държат словото Ми в ръцете си, без да знаят дали трябва да се посветят на непоколебима вяра в него, или да изберат нерешителността и да го забравят. Те не знаят дали да ги приложат на практика, или да изчакат и да видят, дали да захвърлят всичко и смело да ги следват, или да продължат да поддържат приятелство със света, както досега. Вътрешният свят на хората е толкова сложен и те са толкова хитри. Тъй като хората не могат да видят ясно или напълно словото Ми, много от тях трудно го практикуват и трудно полагат сърцата си пред Мен. Аз дълбоко разбирам вашите затруднения. Много слабости са неизбежни, когато живеете в плът, и много обективни фактори създават трудности за вас. Вие изхранвате семейството си, прекарвате дните си в усилена работа, а месеците и годините преминават в трудности. В живота в плът има много трудности — не отричам това и, разбира се, Моите изисквания към вас са съобразени с вашите трудности. Всички изисквания в делото, което извършвам, се основават на действителния ви духовен ръст. Може би в миналото изискванията, които хората предявяваха към вас в работата си, са били примесени с елементи на прекомерност, но вие трябва да знаете, че никога

не съм имал прекомерни изисквания към вас в това, което казвам и правя. Всички изисквания се основават на природата на хората, на плътта им и на това, от което се нуждаят. Вие трябва да знаете, а Аз мога много ясно да ви кажа, че не Се противопоставям на някои разумни начини на мислене, които хората имат, и не Се противопоставям на присъщата на човечеството природа. Само защото хората не разбират какви всъщност са стандартите, които съм им поставил, нито пък разбират първоначалния смисъл на словото Ми, досега са се съмнявали в него и дори по-малко от половината хора вярват на словото Ми. Останалата част са невярващи, а още повече са онези, които обичат да Ме слушат да „разказвам истории“. Освен това има много хора, които се наслаждават на зрелището. Предупреждавам ви: много от Моите слова вече са открити за онези, които вярват в Мен, а онези, които се наслаждават на красивата гледка на царството, но са заключени пред неговата порта, вече са пропъдени от Мен. Не сте ли вие просто плевели, омразни и отхвърлени от Мен? Как можете да гледате как Си тръгвам, а след това да приветствате с радост Моето завръщане? Казвам ви, че след като хората от Ниневия чува гневните думи на Йехова, те веднага се покаяха в дълбока скръб. Именно защото повярваха на думите Му, те бяха изпълнени с паника и ужас и затова се покаяха в дълбока скръб. Що се отнася до днешните хора, макар че вие също вярвате на думите Ми и дори нещо повече — вярвате, че Йехова отново е дошъл сред вас днес, вашето отношение не е нищо друго освен неуважение, сякаш просто наблюдавате Исус, който се роди в Юдея преди хиляди години и сега е слязъл сред вас. Напълно разбирам лукавството на вашите сърца; повечето от вас Ме следват от любопитство и са дошли да Ме търсят от празнота. Когато третата ви надежда се разруши — надеждата ви за мирен и щастлив живот — тогава и вашето любопитство угасва. Лукавството, което съществува в сърцето на всеки един от вас, се разкрива чрез думите и делата ви. Ако трябва да бъда откровен, към Мен изпитвате само любопитство, но не и страх; не внимавате за езика си, а още по-малко проявявате сдържаност в поведението си. Тогава каква вяра имате всъщност? Истинска ли е тя? Вие просто използвате думите Ми, за да разсеете тревогите си и да се избавите от скуката, за да запълните останалите празни пространства в живота си. Кой от вас е приложил думите Ми на практика? Кой има истинска вяра? Вие продължавате да крещите, че Бог е Бог, Който вижда дълбоко в сърцата на хората, но как Богът, за Когото крещите в сърцата си, е съвместим с Мен? След като вие крещите така, защо тогава се държите по този начин? Възможно ли е това да е любовта, с която искате да Ми се отплатите? На вашите устни има немалко отдаденост, но къде са вашите жертви и добрите ви дела? Ако не бяха думите ви, които стигат до ушите Ми, как бих могъл да ви ненавиждам толкова силно? Ако наистина вярвахте в Мен, как можеше да изпаднете в такова състояние на страдание? Лицата ви са окаяни, сякаш се намирате в Хадес и сте изправени пред съд. Нямате дори частица жизненост и

слабо говорите за вътрешния си глас; още повече сте пълни с оплаквания и проклетия. Вие отдавна сте загубили вяра в това, което правя, и дори първоначалната ви вяра е изчезнала, така че как бихте могли да следвате докрай? След като това е така, как тогава можете да бъдете спасени?

Макар че делото Ми е много полезно за вас, думите Ми не стигат до вас и остават без резултат във вас. Трудно е да се намерят онези, които да бъдат усъвършенствани от Мен, и днес почти съм изгубил надежда във вас. От няколко години търся сред вас, но е трудно да се намери някой, който да бъде Мой приближен. Чувствам се така, сякаш нямам увереност, за да продължа да работя във вас, и нямам любов, с която да продължа да ви обичам. Това е така, защото отдавна съм Се отвратил от вашите „постижения“, колкото и нищожни и жалки да са те; изглежда така, сякаш никога не съм говорил сред вас и никога не съм работил във вас. Постиженията ви са толкова отвратителни. Вие винаги си навличате разруха и срам и нямате почти никаква стойност. Едва ли мога да открия във вас подобие на човек, нито да усетя следа от човек. Къде е вашият свеж аромат? Къде е цената, която сте платили в продължение на много години, и къде са резултатите? Нима никога не сте имали такива? Делото Ми сега има ново начало, нов старт. Ще осъществя грандиозни планове и искам да извърша още по-велико дело, но вие все още се ваяте в калта както преди, живеете в мръсните води на миналото и на практика не сте успели да се освободите от първоначалното си положение. Следователно вие все още не сте спечелили нищо от словото Ми. Все още не сте се освободили от първоначалното си място на кал и мръсна вода и знаете само Моето слово, но всъщност не сте навлезли в сферата на свободата на Моето слово, затова Моето слово никога не е било открито за вас; то е като книга с пророчества, която е била запечатана в продължение на хиляди години. Аз се явявам в живота ви, но вие не винаги го осъзнавате. Вие дори не Ме разпознавате. Почти половината от словата, които изричам, са за ваше осъждане и постигат само половината от ефекта, който би трябвало да имат, а именно да всеят дълбок страх във вас. Останалата половина се състои от слова, които ви учат на живот и на това как да се държите. Изглежда обаче, че що се отнася до вас, тези слова дори не съществуват или сякаш слушате думи на деца, думи, на които винаги се усмихвате вътрешно, но никога не довеждате в изпълнение. Вие никога не сте се интересували от тези неща; винаги сте наблюдавали действията Ми предимно от любопитство, в резултат на което сега сте изпаднали в мрак и не можете да видите светлината, затова плачете жално в тъмнината. Това, което искам, е вашето покорство, безусловното ви покорство, и дори нещо повече, изисквам да сте напълно сигурни във всичко, което казвам. Не бива да възприемате отношение на пренебрежение и по-специално не бива да се отнасяте избирателно към нещата, които казвам, нито да сте безразлични към думите и делата Ми, както сте свикнали. Моето дело е извършено сред вас и Аз съм дарил

много от Моите слова на вас, но ако се отнасят към Мен по този начин, Аз мога само да предам на езическите семейства това, което вие нито сте спечелили, нито сте приложили на практика. Кое от всички сътворени същества не е държано от Мен в ръцете Ми? Повечето от тези сред вас са на „зряла възраст“ и нямат енергията да приемат този вид дело, което Аз имам. Вие сте като птица Ханхао^а, която едва преживява, и никога не се отнасяте сериозно към думите Ми. Младите хора са изключително суетни и презадоволени и обръщат още по-малко внимание на Моето дело. Те не се интересуват да пируват с вкусотиите на Моята трапеза; те са като птичка, която е излетяла от клетката си, за да отлети надалеч. Как могат да бъдат полезни за Мен такъв тип млади и стари хора? Тези на преклонна възраст са готови да използват словото Ми като пенсия, докато са в гроба, за да може след смъртта им душите им да се изкачат на небето; за тях това е достатъчно. Тези стари хора сега винаги таят в себе си „големи стремежи“ и „непоколебима увереност“. Макар че имат голямо търпение за Моето дело и притежават онова качество на възрастните хора — да са прави и непреклонни, да отказват да бъдат принуждавани или побеждавани от когото и да било или от каквото и да било — наистина, те са като непревземаема крепост, но дали вярата на тези хора не е забулена с булото на суеверна миризма на труп? Къде е техният път? Не е ли пътят им твърде дълъг, твърде далечен? Как биха могли да познаят Моята воля? Дори увереността им да е похвална, колко от тези старци не следват объркано, а действително се стремят към живота? Колко от тях наистина разбират истинското значение на Моето дело? Чия цел не е да Ме следват днес в този свят, за да не слязат в близко бъдеще в Хадес, а да бъдат пренесени от Мен в друго царство? Мислите ли, че вашата цел е толкова проста? Макар че всички млади хора сте като млади лъвчета, рядко имате истинския път в сърцата си. Вашата младост не ви дава право на повече от Моето дело; напротив, винаги предизвиквате Моето отвращение към вас. Въпреки че сте млади, на вас ви липсва или жизненост, или устрем, и винаги сте незаинтересовани от бъдещето си; сякаш сте безразлични и замислени. Може да се каже, че жизнеността, идеалите и заетата позиция, които би трябвало да се намират у младите хора, абсолютно не могат да бъдат открити у вас; вие, този вид млади хора, сте без позиция и нямате способността да правите разлика между правилно и неправилно, добро и зло, красота и грозота. Невъзможно е да се открият каквито и да било елементи от вас, които да са свежи. Вие сте почти изцяло старомодни, и вие, този вид млади хора, сте се научили и да следвате тълпата, да бъдете ирационални. Никога не можете ясно да

---

^а Историята на птицата Ханхао е много подобна на баснята на Езоп за мравката и щуреца. Птицата Ханхао предпочита да спи, вместо да строи гнездо, докато времето е топло, въпреки многократните предупреждения на съседа ѝ — свраката. Когато настъпва зимата, птицата измръзва до смърт.

разграничите доброто от злото, не можете да различите истинското от лъжливото, никога не се стремите към усъвършенстване, нито пък можете да кажете кое е правилно и кое — не, кое е истина и кое е лицемерие. Около вас се носи по-тежка и остра миризма на религия, отколкото при старите хора. Вие сте дори арогантни и неразумни, съревновавате се и склонността ви към агресия е много силна — как би могъл такъв млад човек да притежава истината? Как може някой, който не може да заеме позиция, да бъде свидетел? Как може някой, който няма способността да прави разлика между добро и зло, да бъде наречен млад човек? Как може някой, който не притежава жизнеността, енергичността, свежестта, спокойствието и устойчивостта на млад човек, да се нарича Мой последовател? Как може някой, който няма истина, няма чувство за справедливост, но обича да играе и да се бие, да бъде достоен да е свидетел за Мен? Очите, които са пълни с измама и предразсъдъци към другите, не са неща, които младите хора трябва да имат, и младите хора не трябва да извършват разрушителни, отвратителни действия. Те не бива да са лишени от идеали, стремежи и ентусиазъм да стават по-добри; не бива да са обезсърчени за перспективите си, нито да губят надежда в живота или увереност в бъдещето; трябва да имат постоянството да продължат по пътя на истината, който сега са избрали — да осъществят желанието си да отдадат целия си живот за Мен. Те не бива да са лишени от истина, нито да таят лицемерие и несправедност — трябва да остават непоколебимо на правилната позиция. Те не трябва просто да се носят по течението, а да имат духа да се осмелят да правят жертви и да се борят за справедливост и истина. Младите хора трябва да имат смелостта да не се поддават на потисничеството на силите на мрака и да променят значението на своето съществуване. Младите хора не трябва да се примиряват с негодите, а да бъдат открити и откровени, с дух на прошка към своите братя и сестри. Разбира се, това са Моите изисквания и Моите съвети към всички. Но още повече това са Моите успокоителни слова за всички млади хора. Вие трябва да практикувате според Моето слово. По-специално, на младите хора не трябва да им липсва решимостта да проявяват проникателност по въпросите и да търсят справедливост и истина. Трябва да се стремите към всичко красиво и добро и да постигате реалността на всички положителни неща. Трябва да сте отговорни към живота си и не трябва да го приемате лекомислено. Хората идват на земята и рядко се срещат с Мен, а също така рядко имат възможността да търсят и да получат истината. Защо да не оцените това прекрасно време като правилен път, който да следвате в този живот? И защо винаги сте толкова пренебрежително настроени към истината и справедливостта? Защо винаги потъпквате и погубвате себе си заради онази несправедност и мръсотия, която си играе с хората? И защо се държите като онези стари хора, които се занимават с това, което правят несправедните? Защо подражавате на старите начини на старите неща? Животът ви трябва да е изпълнен със справедливост, истина и

святост; животът ви не трябва да е толкова покварен на такава млада възраст, което ви води до падане в Хадес. Не чувствате ли, че това би било ужасно нещастие? Не чувствате ли, че това би било ужасно несправедливо?

Всички вие трябва да извършите пределно съвършено делото си и да го принесете в жертва на Моя олтар, превръщайки го в най-висшата, уникална жертва, която Ми принасяте. Всички вие трябва да стоите непоколебимо на собствената си позиция, а не да се поклащате от всеки преминаващ вятър като облаци в небето. Работите усилено през половината от живота си, така че защо да не търсите назначението, което би трябвало да имате? Трудите се половин живот, но позволявате на свинеподобните и кучеподобните си родители да завлекат в гроба истината и значението на личното ви съществуване. Не мислиш ли, че това е голяма несправедливост спрямо теб? Не смяташ ли, че животът ти по този начин е напълно безсмислен? Търсенето на истината и правилния път по този начин в крайна сметка ще доведе до проблеми, така че съседите да са неспокойни и цялото семейство да е нещастно, и ще доведе до смъртоносни бедствия. Ако живееш по този начин, това не е ли равносилно на най-безсмислен живот? Чий живот би могъл да бъде по-щастлив от твоя и чий живот би могъл да бъде по-нелеп от твоя? Не Ме ли търсиш, за да получиш Моята радост и думи на утеха за теб? Но след като си тичал наоколо половин живот, Ме провокираш, докато не се разгневя и спра да ти обръщам внимание и да те хваля — не означава ли това, че целият ти живот е бил напразен? Как би могъл да имаш очи да отидеш да видиш душите на онези светци през вековете, които са били освободени от чистилицето? аз съм ти безразличен и в крайна сметка предизвикваш фатално бедствие — по-добре би било да се възползваш от тази възможност и да си направиш едно радостно пътуване през необятния океан, а след това да се подчиниш на Моята „задача“. Отдавна съм ви казал, че днес ти, който си безразличен, но не желаеш да си тръгнеш, в крайна сметка ще бъдеш потопен и погълнат от вълните, създадени от Мен. Можете ли наистина да се защитите? Наистина ли си сигурен, че сегашният ти метод на следване ще гарантира, че ще бъдеш усъвършенстван? Дали сърцето ти не е много твърдо? Този вид следване, този вид стремеж, този вид живот и този вид характер — как биха могли да спечелят Моята похвала?

ТРЕБВА ДА ЗНАЕШ КАК СЕ Е РАЗВИЛО ЦЯЛОТО ЧОВЕЧЕСТВО ДО НАШИ ДНИ

С настъпването и приключването на различните епохи цялото дело, извършвано в продължение на шест хиляди години, постепенно се е променяло според ситуацията в света и тенденциите на развитие на човечеството като цяло.

Делото на управлението се е променило постепенно в съответствие с това. Не всичко е било планирано от началото на сътворението. Преди сътворението на света или много скоро след това Йехова все още не беше планирал първия етап от делото, този на закона, втория етап от делото, този на благодатта, нито третия етап от делото, този на завоюването, през който Той първо щял да започне с някои от потомците на Моав и така да завоюва цялата вселена. След като сътвори света, Той никога не изрече тези думи, нито пък ги изрече след Моав. Всъщност преди Лот Той никога не ги е изричал. Цялото Божие дело се извършва спонтанно. Точно така се е развило цялото Му шестхилядолетно дело на управление. Преди сътворението на света Той въобще не е съставял такъв план под формата на „обобщена схема за развитието на човечеството“. В Своето дело Бог изразява това, което е Той директно. Не напруга ума Си, за да формулира план. Разбира се, доста пророци са изrekli много пророчества, но въпреки това не може да се каже, че Божието дело винаги е било прецизно планирано. Тези пророчества са възниквали според Божието дело по онова време. Всички дела, които Той извършва, са най-актуалните. Извършва ги в съответствие с развитието на всяка епоха и спрямо това как се променят нещата. За Него извършването на делото е подобно на избирането на лекарството спрямо болестта. Докато изпълнява делото Си, Той наблюдава и го продължава според Своите наблюдения. Във всеки етап от Своето дело Бог може да изрази изобилната Си мъдрост и способност. Той разкрива Своята изобилна мъдрост и власт според делото във всяка конкретна епоха и позволява на всички хора, възвърнати от Него през тази епоха, да видят целия Му нрав. Той задоволява нуждите на хората в съответствие с делото, което трябва да се извърши във всяка епоха, вършейки нужното. Той дава на хората това, от което се нуждаят, в зависимост от степента, до която Сатана ги е покварил. По подобен начин, когато Йехова първоначално създаде Адам и Ева, Той го направи, за да могат да проявят Бог на земята и да свидетелстват за Него сред сътворението. Но Ева съгреши, след като беше изкушена от змията, и Адам направи същото. В градината и двамата ядоха от плода на дървото на познанието за доброто и злото. Затова Йехова трябваше да извърши допълнително дело за тях. Като видя голотата им, Той покри телата им с дрехи от животински кожи. След това Той каза на Адам: „Понеже си послушал гласа на жена си и си ял от дървото, за което ти заповядах, като казах: Да не ядеш от него, то проклета да бъде земята заради тебе [...] докато се върнеш в земята, защото от нея си взет; понеже си пръст и в пръстта ще се върнеш“. На жената Той каза: „Ще ти увеличи болките по време на бременността; с болки ще раждаш деца; и на мъжа ти ще бъде подчинено всяко твое желание и той ще те владее“. След това Той ги прогони от Едемската градина и ги накара да живеят извън нея, точно както съвременният човек живее сега на земята. Когато в самото начало Бог създаде човека, Неговият план не беше да остави човека да бъде изкушен от змията след като е създаден, а след

това да прокълне човека и змията. Всъщност Той не е имал такъв план. Просто начинът, по който се развиха нещата, наложи извършването на ново дело сред сътворените. След като Йехова извърши това дело за Адам и Ева на земята, човечеството продължи да се развива в продължение на няколко хиляди години, докато „Йехова видя, че нечестият човек беше голямо на земята и че всяко въображение на мислите в сърцето му беше постоянно само зло. И Йехова се разкая, че създаде човека на земята, и се насърби в сърцето Си. [...] Но Ной намери благодат в очите на Йехова“. По това време Йехова трябваше да извърши още нови дела, тъй като човечеството, което бе сътворил, беше станало твърде грешно, след като змията го беше изкушила. Предвид тези обстоятелства сред цялото човечество Йехова избра да пощади семейството на Ной и след това извърши делото Си на унищожението на света с потоп. Човечеството продължи да се развива по този начин до ден днешен, ставайки все по-покварено, и щом настъпи апогеят на човешкото развитие, ще настъпи и краят на човечеството. От самото начало до края на света истинската същност на Неговото дело винаги е била и винаги ще бъде такава. По същия начин хората ще бъдат разпределени според вида си. Съвсем не е вярно, че всеки човек е предопределен от самото начало да принадлежи към определена категория. По-скоро всеки бива постепенно категоризиран, едва след като е преминал през процес на развитие. Накрая всеки, който не може да получи пълно спасение, ще бъде върнат при своите „предци“. Нито едно от Божиите дела сред хората не е било предварително подготвено при сътворението на света. По-скоро развитието на нещата позволява на Бог да извършва Своето дело сред човечеството стъпка по стъпка и по реалистичен и практичен начин. Например, Бог Йехова не създаде змията, за да изкуши жената. Това не беше Неговият конкретен план, нито беше нещо, което Той умишлено бе предопределил. Може да се каже, че това беше неочаквано събитие. И именно поради това Йехова изгони Адам и Ева от Едемската градина и се закле никога повече да не създава хора. Въпреки това хората откриват Божиата мъдрост само въз основа на това. Точно както казах по-рано: „Аз проявявам мъдростта Си въз основа на заговорите на Сатана“. Независимо колко покварени стават хората или как змията ги изкушава, Йехова е все така мъдър. Затова, откакто сътвори света, Той се е заел с ново дело, чиито етапи не са повторени нито веднъж. Сатана непрекъснато организира заговори и покварява човечеството, а Бог Йехова непрестанно извършва Своето мъдро дело. Откакто сътвори света, Той никога не се е провалял, нито е спирал да върши делото Си. След като хората бяха покварени от Сатана, Той продължи да работи сред тях, за да победи врага, който беше източник на тяхната поквара. Тази битка бушува от самото начало и ще продължи до края на света. Извършвайки цялото това дело, Бог Йехова не само позволи на хората, които са били покварени от Сатана, да получат Неговото велико спасение, но и разкри пред тях мъдростта, всемогъществото и властта Си.

Освен това накрая Той ще им позволи да видят Неговия праведен нрав, който се изразява в наказване на грешните и възнаграждаване на праведните. Той се бори със Сатана до ден днешен и никога не е бил побеждаван. Това е, защото Той е мъдър Бог и проявява мъдростта Си въз основа на заговорите на Сатана. Ето защо Бог е подчинил не само всичко на небето на Своята власт, но и е положил всичко на земята за Свое подножие, а не на последно място, налага на грешните, които посягат на човечите и ги тормозят, Своео наказание. Резултатите от всички тези дела са постигнати благодарение на Неговата мъдрост. Той никога не е разкривал мъдростта Си преди съществуването на човечеството, защото нямаше врагове на небето, на земята или където и да е в цялата вселена и нямаше тъмни сили, нападащи всичко сред природата. След като архангелът Сатана Го предаде, Той сътвори човечите на земята и именно заради тях, както бе редно, започна Своята хилядолетна война с архангела — война, която става все по-разгорещена с всеки следващ етап. Неговото всемогъщество и мъдрост присъстват във всеки от тези етапи. Едва тогава всяко творение на небето и на земята вижда Божиата мъдрост, всемогъщество, и по-специално Божиата реалност. До ден днешен Той продължава да извършва делото Си по същия съответстващ на реалността начин. И докато извършва делото Си, Той разкрива също така Своята мъдрост и всемогъщество и ви позволява да видите действителността на всеки етап от делото, да разберете Божието всемогъщество и дори да осъзнаете ясното обяснение за Божиата реалност.

По отношение на предателството на Юда спрямо Исус някои хора се чудят дали това не е било предопределено преди сътворението на света. Всъщност Светият Дух е планирал това въз основа на реалността на времето. Просто така се случи, че имаше човек на име Юда, който все присвояваше средства, затова беше избран да изиграе тази роля и да бъде полезен по този начин. Това е показателен пример за използване на наличните ресурси. Първоначално Исус не беше наясно с това. Той го научи едва по-късно, след като Юда беше разобличен. Ако някой друг беше способен да изиграе тази роля, тогава той щеше да го направи вместо Юда. Всъщност предопределено беше онова, което Светият Дух направи в този момент. Делото на Светия Дух винаги се извършва спонтанно. Той може да планира делото Си по всяко време и да го извърши по всяко време. Защо винаги казвам, че делото на Светия Дух е свързано с реалността и че винаги е ново, никога старо, и винаги изключително актуално? Делото Му не е било предварително планирано, когато светът беше сътворен. Изобщо не беше така! Всяка стъпка от делото постига своя подходящ ефект за съответното време и стъпките не се прекъсват една друга. Много често плановете, които си правиш, просто не съответстват на най-новото дело на Светия Дух. Делото Му не е толкова просто, колкото си мислят хората, нито е толкова сложно, колкото си го представят — то се състои в това да осигурява на хората по всяко време и на всяко място това,

от което се нуждаят в конкретния момент. Никой не е по-наясно за същността на хората от Него и точно поради тази причина нищо не може да отговори на реалистичните нужди на хората така добре, както Неговото дело. Затова от човешка гледна точка изглежда, че делото Му е било планирано няколко хилядолетия предварително. Докато извършва делото Си сред вас сега, Той през цялото време действа и говори, наблюдавайки състоянията, в които се намирате, разполага с точните думи, които да изрече, когато вижда всяко едно състояние, и ги казва на хората, които се нуждаят от тях. Да вземем първата стъпка от Неговото дело: времето на порицанието. След това Бог извърши делото Си въз основа на проявите на хората — тяхното непокорство, положителните и отрицателните състояния, в които изпадаха, както и най-низкия предел, до който падаха, когато тези отрицателни състояния достигнеха определен момент. Той следеше тези неща, за да постигне много по-добър резултат от делото Си. Тоест, Той извършва Своето устойчиво дело сред хората въз основа на текущото им състояние във всеки един момент. Предприема всяка стъпка от делото Си според актуалното състояние на хората. Цялото творение е в Неговите ръце. Как би могъл да не ги познава? Бог предприема следващата стъпка от делото Си, което трябва да бъде извършено, навсякъде и по всяко време и в съответствие със състоянията на хората. Това дело няма как да е било планирано преди хиляди години; това е човешка представа! Той извършва делото Си, докато наблюдава въздействията от него, и делото Му непрекъснато се задълбочава и се развива. Всеки път, след като наблюдава резултатите от делото Си, Той изпълнява следващата стъпка от него. Той използва много способности, за да направи прехода плавен и новото Му дело да стане видимо за хората с течение на времето. Този начин на действие може да задоволи нуждите на хората, защото Бог познава човеците твърде добре. Ето как Той извършва Своето дело от небето. Въплътеният Бог също върши Своето дело по този начин, като предприема стъпки и действа сред хората според действителните обстоятелства. Нито едно от делата Му не е било подготвено преди сътворението на света, нито е било щателно планирано предварително. Две хиляди години след сътворението на света Йехова видя, че човечеството е станало толкова покварено, че използва устата на пророк Исая, за да предскаже, че след края на Епохата на закона Йехова ще извърши Своето дело за изкупление на човечеството в Епохата на благодатта. Това беше планът на Йехова, разбира се, но този план също беше съставен според обстоятелствата, които Той наблюдаваше по това време. Със сигурност не го е измислил веднага, след като създаде Адам. Исая просто изрече пророчество, но Йехова не беше подготвил това дело предварително през Епохата на закона. Всъщност Той започна да го изпълнява в началото на Епохата на благодатта, когато пратеникът се яви в съня на Йосиф, за да го просвети с посланието, че Бог ще стане плът, и едва тогава започна делото Му на въплъщение. Бог не беше се подготвил, както хората си

представят, за Своео дело на въплътението веднага след сътворението на света. Това беше решено единствено въз основа на степента, до която човечеството се беше развило, и състоянието на Неговата война срещу Сатана.

Когато Бог стане плът, Неговият Дух слиза в човека. С други думи, Божият Дух се облича с физическо тяло. Той не идва, за да извърши никакви ограничени и частични действия; Делото Му е абсолютно неограничено. Делото, което Светият Дух извършва в плътта, все пак се определя от съответните резултати и Той използва такива фактори, за да определи продължителността на периода, в който ще извършва делото Си, докато е в плътта. Светият Дух директно разкрива всяка стъпка от Своео дело, като го изследва, докато го изпълнява. Това дело не е толкова свръхестествено, че да надхвърля границите на човешкото въображение. То е като делото на Йехова при създаването на небесата, земята и всички неща. Той планираше и действаше едновременно. Той отдели светлината от тъмнината и утрото и вечерта се появиха — това отне един ден. На втория ден Той създаде небето и това също отне един ден. След това създаде земята, моретата и всички същества, които ги населяваха, което изискваше още един ден. Това продължи до шестия ден, когато Бог създаде човека и го постави да управлява всички неща на земята. След това на седмия ден, когато приключи със сътворението на всички неща, Той Си почива. Бог благослови седмия ден и го определи като свят ден. Той реши да установи този свят ден, едва след като вече беше създал всички неща, а не преди да ги създаде. Това дело също беше извършено спонтанно. Преди да създаде всички неща, Той не беше решил да създаде света за шест дни и след това да си почива на седмия. Това изобщо не отговаря на фактите. Той не беше изричал подобно нещо, нито го беше планирал. Въобще не беше казал, че сътворението на всички неща ще бъде завършено на шестия ден и че Той ще си почива на седмия. Вместо това Той създаваше според това, което Му се струваше добро в момента. След като всичко беше сътворено, вече беше настъпил шестият ден. Ако беше приключил със сътворението на всичко на петия ден, то Той щеше да определи шестия ден за свят ден. Но всъщност Той сътвори всичко за шест дни и така седмият ден стана свят ден, което се спазва и до днес. Следователно сегашното Му дело се извършва по същия начин. Той говори и ви осигурява необходимото в зависимост от ситуациите, в които се намирате. Това означава, че Духът говори и действа според обстоятелствата при хората. Той бди над всичко и извършва делото Си по всяко време и на всяко място. Всичко, което Аз правя и казвам, което ви отреждам и ви давам, е без изключение това, от което се нуждаете. Затова нито едно Мое дело не е отделено от реалността; всичко е реално, защото всички вие знаете, че „Божият Дух бди на всичко“. Ако всичко това е било предварително решено, нямаше ли да е прекалено нагласено? Ти мислиш, че Бог е разработил планове за цели шест хилядолетия и след това е предопределил човечеството да бъде непокорно, противопоставящо се, нечестиво

и измамно, с покварена плът, сатанински нрав, похотливи очи и лични прищевки. Нищо от това не е предопределено от Бог, а по-скоро всичко се случи в резултат на покварата на Сатана. Някои може да кажат: „Не беше ли и Сатана в Божиите ръце? Бог е предопределил Сатана да поквари човека по този начин и след това Бог да извърши Своето дело сред хората“. Наистина ли Бог би предопределил Сатана да поквари човечеството? След като Бог така силно желае да даде на хората възможност да живеят нормално, наистина ли би смутил живота им? Ако е така, усилията Му да победи Сатана и да спаси човечеството не биха ли били напразни? Как би могло непокорството на човечеството да бъде предопределено? Ако това е нещо, което се е случило поради смущението на Сатана, как би могло да бъде предопределено от Бог? Сатана в Божиите ръце, когото си представяте, е много по-различен от Сатана в Божиите ръце, за когото говоря Аз. Според вашите твърдения, че „Бог е всемогъщ и Сатана е в Неговите ръце“, Сатана никога не би могъл да Го предаде. Ти не каза ли, че Бог е всемогъщ? Знанието ви е твърде абстрактно и няма връзка с реалността. Човек никога не може да проумее Божиите мисли, нито да разбере мъдростта Му! Бог е всемогъщ, това изобщо не е лъжа. Архангелът предаде Бог, защото Бог първоначално му даде дял от властта. Разбира се, това беше неочаквано събитие, точно както когато Ева се поддаде на изкушението на змията. Въпреки това, без значение как Сатана извършва своето предателство, той не е всемогъщ като Бог. Както вие казахте, Сатана е просто могъщ; каквото и да прави, Божията власт винаги ще го победи. Това е истинското значение на твърдението „Бог е всемогъщ и Сатана е в Неговите ръце“. Затова войната със Сатана трябва да се води стъпка по стъпка. Още повече, че Бог планира Своето дело в отговор на хитростите на Сатана, т.е. Той носи спасение на човечеството и разкрива Своето всемогъщество и мъдрост по начин, подходящ за епохата. По същия начин делото от последните дни не е било предопределено по-рано, преди Епохата на благодатта. Предопределенията не се правят по такъв подреден начин: първо, да промени външните нагласи на човека; второ, да подложи човека на Своето порицание и Своите изпитания; трето, да накара човека да премине през изпитанието на смъртта; четвърто, да позволи на човека да преживее времето на любов към Бог и да изрази решимостта на сътворено същество; пето, да позволи на човека да види Божията воля и да Го опознае напълно, и накрая да направи човека пълноценен. Той не е планирал всички тези неща през Епохата на благодатта. Всъщност Той започна да ги планира в настоящата епоха. Сатана работи, също както и Бог. Сатана изразява своя покварен нрав, докато Бог говори директно и разкрива някои важни неща. Това е делото, което се извършва днес, и се прилага същият принцип на действие, който е бил използван много отдавна, след сътворението на света.

Първо Бог създаде Адам и Ева; създаде и змия. Тази змия беше най-отровна от всички същества; нейното тяло съдържащо отрова, която Сатана употреби, за

да се възползва от нея. Именно змията изкуши Ева да съгреша. Адам съгреша след Ева и тогава двамата придобиха способността да различават доброто от злото. Ако Йехова знаеше, че змията ще изкуши Ева и че Ева ще изкуши Адам, тогава защо постави всички в градината? Ако Той можеше да предвиди тези неща, защо тогава създаде змия и я постави в Едемската градина? Защо в Едемската градина имаше плодове от дървото за познаване на доброто и злото? Дали Той беше вече определил, че те ще ядат от този плод? Когато Йехова дойде, нито Адам, нито Ева се осмелиха да се изправят срещу Него и едва тогава Йехова разбра, че те са яли плода от дървото на познанието за доброто и злото, и са станали жертва на измамата на змията. Накрая Той прокълна змията, както и Адам и Ева. Когато двамата ядоха от плода на дървото, Йехова изобщо не знаеше, че те правят това. Покварата на човечеството толкова се задълбочи, че хората станаха зли и сексуално разпуснати. Нещо повече — те стигнаха дотам, че всичко, което таяха в сърцата си, беше злоба и нечестивост; всичко беше мръсотия. Затова Йехова съжали, че е създал човечеството. След това Той извърши делото Си по унищожение на света с потоп, който Ной и синовете му преживяха. Всъщност някои неща не са толкова сложни и свръхестествени, колкото хората си представят. Някои задават въпроса: „След като Бог е знаел, че архангелът ще Го предаде, защо го е създал?“. Ето какви са фактите: преди земята да бъде създадена, архангелът беше най-великият от небесните ангели. Той имаше власт да раздава правосъдие над всички ангели в небето; това беше властта, която Бог му беше дал. С изключение на Бог, това беше най-великият от небесните ангели. По-късно, след като Бог създаде човечеството, долу на земята архангелът извърши още по-голямо предателство срещу Него. Казвам, че той предаде Бог, защото искаше да управлява човечеството и да има по-голяма власт от Него. Архангелът беше този, който изкуши Ева да съгреша и направи това, защото искаше да установи своето царство на земята и да накара хората да обърнат гръб на Бог, и вместо това да се подчинят на архангела. Архангелът видя, че толкова много неща могат да му се подчинят — както ангелите, така и хората на земята. Птиците и зверовете, дърветата, горите, планините, реките и всички неща по земята бяха под грижата на хората, т.е. на Адам и Ева, докато Адам и Ева се подчиняваха на архангела. Затова архангелът искаше да надмине Бог по власт и да Го предаде. След това той поведе много ангели на бунт срещу Бог, които по-късно се превърнаха в различни видове нечисти духове. Нима развитието на човечеството до днес не е причинено от покварата на архангела? Хората са такива, каквито са днес, защото архангелът предаде Бог и поквари човечеството. Това поэтапно дело далеч не е толкова абстрактно и просто, колкото хората могат да си представят. Сатана имаше определена причина да извърши предателството си, но хората не могат да разберат този прост факт. Защо Бог, който създаде небето и земята и всички неща, създаде и Сатана? След като Бог толкова много

презира Сатана и Сатана е Негов враг, тогава защо Бог го създаде? Създавайки Сатана, Той не създаде ли враг? Всъщност Бог не създаде враг; по-скоро Той създаде ангел, който по-късно Го предаде. Неговият ранг беше станал толкова висок, че той пожела да предаде Бог. Може да се каже, че това беше съвпадение, но и нещо неизбежно. Подобно е на това, че човек неизбежно умира, след като достигне до определена зрелост; нещата просто са се развили до този етап. Някои абсурдни глупци казват: „Щом Сатана е Твой враг, тогава защо го създаде? Нима не знаеше, че архангелът ще Те предаде? Нали можеш да гледаш отвика и довека? Нима не познаваше природата на архангела? След като много добре разбираше, че той ще те предаде, защо го направи архангел? И не само Те предаде, но и поведе със себе си много други ангели и слезе в света на смъртните, за да поквари човечеството, а Ти и до днес все още не си успял да завършиш шестхилядолетния Си план за управление“. Верни ли са тези думи? Когато мислиш по този начин, не си ли създаваш повече неприятности, отколкото е необходимо? Има и други, които казват: „Ако Сатана не сееше поквара сред човечеството чак до днешни дни, Бог нямаше да донесе такова спасение на човечеството. Така Божията мъдрост и всемогъщество щяха да бъдат невидими; къде щеше да се разкрие Неговата мъдрост? Затова Бог създаде човешка раса за Сатана, за да може по-късно да разкрие Своето всемогъщество — иначе как би могъл човекът да открие Божията мъдрост? Ако човекът не се противопоставяше на Бог и не се бунтуваше срещу Него, тогава нямаше да е необходимо да се разкриват Неговите действия. Ако цялото творение се покланяше на Бог и Му се подчиняваше, Той нямаше да има никакви дела за вършене“. Това е още по-далеч от действителността, защото в Бог няма нищо мръсно, така че Той не може да създава мръсотия. Сега Той разкрива действията Си само за да победи Своя враг, да спаси хората, които е създал, и да победи демоните и Сатана, които мразят, предават и се противопоставят на Бог, и които в самото начало са били под Негова власт и са Му принадлежали. Бог иска да победи тези демони и по този начин да разкрие Своето всемогъщество на всички неща. Човечеството и всички неща на земята сега са под властта на Сатана и над тях властват нечестивите. Бог иска да разкрие Своите действия на всички неща, за да могат хората да Го познават и по този начин да победи Сатана и да надделее напълно над Своите врагове. Цялото това дело се осъществява чрез разкриване на действията на Бог. Цялото Негово творение е под властта на Сатана, затова Бог иска да разкрие пред всички Своето всемогъщество и по този начин да победи Сатана. Ако Сатана не съществуваше, нямаше да има нужда Бог да разкрива делата Си. Ако не беше смущението на Сатана, Бог щеше да създаде човеците и да ги заведе да живеят в Едемската градина. Защо преди предателството на Сатана Бог никога не разкри всички Свои дела на ангелите или на архангела? Ако в началото всички ангели и архангели бяха познали Бог и Му се бяха подчинили, тогава Той нямаше да извърши тези

безсмислени действия. Поради съществуването на Сатана и демоните хората също се противопоставят на Бог и са изпълнени с непокорство. Ето защо Бог желае да разкрие Своите действия. Тъй като иска да воюва със Сатана, Той трябва да използва собствената Си власт и всички Свои действия, за да го победи; така делото на спасението, което Той извършва сред хората, ще им позволи да видят Неговата мъдрост и всемогъщество. Делото, което Бог извършва днес, е значимо и по никакъв начин не прилича на онова, за което някои хора говорят, когато казват: „Не е ли противоречиво делото, което вършиш? Не е ли тази последователна работа просто упражнение, с което да си навличаш смущения? Ти създаде Сатана и след това му позволи да Те предаде и да Ти се противопостави. Ти създаде хората и след това ги предаде на Сатана, като позволи на Адам и Ева да бъдат изкушени. След като Си направил всички тези неща нарочно, защо все още ненавиждаш човечеството? Защо мразиш Сатана? Не е ли всичко това Твое дело? Кое точно мразиш?“. Има доста на брой абсурдни хора, които говорят такива неща. Те искат да обичат Бог, но дълбоко в себе си се оплакват от Него. Какво противоречие! Ти не разбираш истината, имаш твърде много свръхестествени мисли и дори твърдиш, че Бог е допуснал грешка — колко си абсурден! Ти си този, който фалшифицира истината; не е вярно, че Бог е допуснал грешка! Някои хора дори се оплакват, без да спират: „Ти беше този, който създаде Сатана, и този, който хвърли Сатана сред хората и ги предаде на него. Когато нравът на хората стана сатанински, Ти не им прости, а напротив — донякъде ги намрази. Отначало ги обичаше до известна степен, но сега ги ненавиждаш. Ти си този, който е намразил човечеството, но Ти си и този, който го е възлюбил. Какво точно става тук? Това не е ли противоречие?“. Независимо от вашата гледна точка точно това се случи на небето; точно по този начин архангелът предаде Бог и човечеството беше покварено, и това е начинът, по който хората продължават и до днес. Независимо от начина, по който ще го формулирате, това е цялата история. Вие обаче трябва да разберете, че единствената цел на делото, което Бог върши днес, е да ви спаси и да победи Сатана.

Тъй като ангелите бяха изключително крехки и не притежаваха никакви способности, те станаха арогантни веднага щом им се даде власт. Това важеше най-вече за архангела, чийто ранг беше по-висок от този на всеки друг ангел. Той беше Цар сред ангелите, водеше милиони от тях, а под ръководството на Йехова властта му надвишаваше тази на всички останали ангели. Той искаше да върши разни неща и да доведе ангелите сред хората, за да владеят света. Бог каза, че е Единственият, който ръководи вселената, но архангелът твърдеше, че той я ръководи — оттогава архангелът е предател на Бог. Бог беше създал друг свят на небето и архангелът поиска да го управлява, а също и да слезе в света на смъртните. Можеше ли Бог да позволи това? Така Той порази архангела и го хвърли долу във въздуха. Откакто архангелът покварява хората, Бог воюва с него,

за да ги спаси; Той използва тези шест хилядолетия, за да го победи. Вашето понятие за всемогъщ Бог не съответства на делото, което Бог извършва днес; то е абсолютно непрактично и до голяма степен е заблуда! Всъщност едва след предателството на архангела Бог го обяви за Свой враг. Единствено заради своето предателство архангелът стъпка човечеството, след като пристигна в света на смъртните, и именно поради тази причина човечеството се е развило дотук. След като това се случи, Бог се закле пред Сатана: „Ще те победи и ще донеса спасение на всички хора, които създадох“. Първоначално Сатана не беше убеден и отговори: „Какво толкова можеш да ми направиш? Наистина ли можеш да ме повалиш във въздуха? Можеш ли наистина да ме победиш?“. След като го хвърли долу във въздуха, Бог не обърна повече внимание на архангела и по-късно започна да спасява човечеството и да извършва Своето дело въпреки непрекъснатите смущения на Сатана. Сатана можеше да прави разни неща, но всичко това се дължеше на привилегиите, които Бог му беше дал преди това; той ги взе със себе си във въздуха и ги е запазил до днес. Когато повали архангела във въздуха, Бог не му отне властта и така Сатана продължи да покварява човечеството. Но от друга страна, Бог започна да спасява човечеството, което Сатана беше покварил скоро след създаването му. Бог не разкри действията Си, докато беше на небето; въпреки това, преди да създаде земята, Той позволи на хората в създадения от Него свят на небето да виждат действията Му, като по този начин напътстваше тези хора над небето. Той им даде мъдрост и интелигентност и ги поведе в живота в онзи свят. Естествено, никой от вас не е чувал за това преди. По-късно, след като Бог създаде хората, архангелът започна да ги покварява; на земята цялото човечество заживя в хаос. Едва тогава Бог започна Своята война срещу Сатана и едва по това време хората започнаха да виждат Неговите дела. В началото тези Негови действия бяха скрити от човечеството. След като Сатана беше хвърлен долу във въздуха, той продължи да върши своите дела, а Бог продължи със Своето дело, като непрекъснато водеше война срещу Сатана, чак до последните дни. Сега е моментът, в който Сатана трябва да бъде унищожен. В началото Бог му даде власт, а по-късно го повали във въздуха, но той продължи да упорства. След това Сатана поквари хората на земята, но Бог продължи да управлява човечеството. Бог използва Своето управление на хората, за да победи Сатана. Като покварява хората, Сатана слага край на тяхната съдба и смуцава Божието дело. Бог от своя страна извършва делото на спасението на човечеството. Кой етап от делото, което Бог върши, няма за цел да спаси човечеството? Кой етап няма за цел да пречисти хората, да ги накара да се държат праведно и да живеят в образа на същества, които могат да бъдат обичани? Сатана обаче не прави това. Той покварява човечеството и непрекъснато извършва делото си на поквара на човечеството в цялата вселена. Разбира се, Бог също върши Своите дела, без да обръща внимание на Сатана. Колкото и власт

да има Сатана, тази власт все пак му е дадена от Бог; Бог просто не му е дал цялата Си власт, така че каквото и да прави Сатана, той никога не може да надмине Бог и винаги ще бъде в Неговите ръце. Бог не разкри нито едно от действията Си, докато беше на небето. Той само даде на Сатана малка част от властта и му позволи да поеме управлението на другите ангели. Следователно, каквото и да прави Сатана, той не може да надмине Божията власт, защото властта, която Бог първоначално му даде, е ограничена. Докато Бог работи, Сатана смущава. В последните дни смущенията ще приключат; по същия начин ще приключи и Божието дело и видът хора, които Бог иска да направи пълноценни, ще бъдат направени пълноценни. Бог насочва хората в положителна посока; Неговият живот е жива вода — неизмерим и безграничен. Сатана е покварил човека до известна степен; накрая живата вода на живота ще направи човека пълноценен и за Сатана ще бъде невъзможно да се намесва и да върши своите дела. Така Бог ще може да спечели тези хора напълно. Дори и сега Сатана все още отказва да приеме това; той непрекъснато се хвърля срещу Бог, но Бог не му обръща внимание. Бог е казал: „Аз ще бъда победител над всички тъмни сили на Сатана и над всички тъмни влияния“. Това е делото, което трябва да бъде извършено в плътта, и именно това прави превръщането в плът значимо: тоест да се завърши етапът на делото на побеждаването на Сатана в последните дни и да се изтрие всичко, което принадлежи на Сатана. Победата на Бог над Сатана е неизбежна! Всъщност Сатана вече отдавна се е провалил. Когато Евангелието започна да се разпространява по цялата земя на големия червен змей — тоест, когато въплътеният Бог започна Своето дело и на това дело беше даден ход, Сатана беше напълно победен, защото самата цел на въплъщението беше да победи Сатана. Щом Сатана видя, че Бог отново е станал плът и е започнал да върши Своето дело, което никаква сила не може да спре, той остана смаян при вида на това дело и не се осмели да върши повече злини. Първоначално Сатана мислеше, че и той е надарен с много мъдрост и прекъсваше и смущаваше Божието дело; не очакваше обаче, че Бог отново ще стане плът или че в Своето дело Бог ще използва непокорството на Сатана, за да послужи като откровение и съд за човечеството — и така Той ще завоюва хората, и ще победи Сатана. Бог е по-мъдър от Сатана и Неговото дело е далеч по-висше. Ето защо, както вече заявих: „Делото, което върша, е в отговор на хитростите на Сатана; накрая ще разкрия Моето всемогъщество и безсилието на Сатана“. В Своето дело Бог ще бъде водещ, а Сатана ще се влачи отзад, докато накрая не бъде окончателно унищожен — дори няма да разбере какво е станало! Той ще осъзнае истината едва след като бъде разбит и смачкан, а дотогава вече ще бъде изпепелен в огненото езеро. Дали тогава няма да бъде напълно убеден? Защото тогава Сатана няма да има повече интриги, с които да си служи!

Именно това поэтапно реално дело често изпълва Божието сърце със скръб за човечеството, така че войната Му със Сатана продължава вече шест хиляди

години и Бог каза: „Никога повече няма да създавам човечество, нито пък ще давам власт на ангелите“. Оттогава насетне всеки път, когато ангелите идваха да работят на земята, те просто следваха Бог, за да свършат някаква работа; Той никога повече не им даде власт. Как ангелите, които израилтяните видяха, извършиха своята работа? Те се разкриваха в сънища и предаваха думите на Йехова. Когато Исус възкръсна три дни след като беше разпънат на кръста, ангелите бяха тези, които избутаха камъка настрани; Божият Дух не извърши тази работа лично. Ангелите вършеха само този вид работа; те играеха поддържаща роля, но нямаха власт, защото Бог никога повече нямаше да им даде такава. След като работиха известно време, хората, които Бог използваше на земята, заеха позицията на Бог и казаха: „Искам да се изкача по-високо от вселената! Искам да застана на третото небе! Искаме да държим в ръцете си върховната власт!“. След няколко дни работа те станаха арогантни; искаха да притежават върховна власт на земята, да създадат друг народ, да имат всичко под краката си и да застанат на третото небе. Не знаеш ли, че си просто човек, когато Бог използва? Как би могъл да се изкачиш до третото небе? Бог идва на земята, за да върши делата Си, безшумно и без да ги разгласява, и после си тръгва, след като незабелязано е завършил делото Си. Той никога не вика както хората, а е практичен в изпълнението на Своето дело. Той никога не влиза в църква и не крещи: „Ще ви унищожа всички! Ще ви прокълна и ще ви накажа!“. Той просто продължава да върши Своите дела и Си тръгва, щом ги свърши. Религиозните пастори, които изцеляват болни и пропъждат демони, поучават другите от амвона, произнасят дълги и помпозни речи и обсъждат нереални въпроси, са арогантни до мозъка на костите си! Те са само потомци на архангела!

След като извърши Своето шестхилядолетно дело до наши дни, Бог вече разкри много от Своите действия, чиято основна цел беше да победи Сатана и да донесе спасение на цялото човечество. Той използва тази възможност, за да могат всички на небето, на земята, в моретата и всички предмети от Божието творение на земята да видят Неговото всемогъщество и да станат свидетели на всичките Му действия. Той се възползва от възможността, която Му предоставя победата над Сатана, за да разкрие всичките Си дела на хората, да им даде възможност да Го възхваляват и да възвеличават Неговата мъдрост в победата над Сатана. Всички на земята, на небето и в моретата прославят Бог, възхваляват Неговото всемогъщество, възхваляват всяко Негово дело и възкликват Неговото свято име. Това е доказателство за Неговата победа над Сатана; това е доказателство, че Той е надделял над Сатана. По-важното е, че това е доказателство за Неговото спасение на човечеството. Цялото Божие творение Го прославя, възхвалява Го за това, че е победил врага Си и че се е завърнал победоносно, и Го величае като велик победоносен Цар. Неговото дело продължава вече шест хиляди години, защото целта Му не е само да победи Сатана. Той използва поражението на

Сатана, за да спаси човечеството; Той използва поражението на Сатана, за да разкрие всичките Си действия и цялата Си слава. Той ще спечели слава и всички ангели ще видят цялата Му слава. Пратениците на небето, хората на земята и всички предмети, създадени на земята, ще видят славата на Създателя. Това е делото, което Той върши. Всички Негови творения на небето и на земята ще станат свидетели на Неговата слава и Той ще се завърне триумфално, след като напълно победи Сатана, и ще позволи на човечеството да Го възхвалява. Така Той ще постигне двойна победа в Своето дело. Накрая цялото човечество ще бъде завоювано от Него и Той ще унищожи всеки, който се съпротивлява или бунтува; с други думи, Той ще унищожи онези, които принадлежат на Сатана. Днес ти си свидетел на толкова много от Божиите действия, но въпреки това се противопоставяш, бунтуваш се и си непокорен; криеш много неща в себе си и правиш каквото пожелаеш. Ти следваш собствените си страсти и предпочитания; всичко това е непокорство и противопоставяне. Всяка вяра в Бог заради плътта и страстите, както и заради собствените ти симпатии, света и Сатана, е мръсна; тя е вярата на тези, които се противопоставят и бунтуват. В днешно време има най-различни видове вяра: някои търсят защита от бедствията, други се стремят да получат благословии; някои искат да разберат тайните, а други търсят пари. Това са все форми на противопоставяне и всички те са богохулство! Да кажем, че някой се противопоставя или бунтува — нима това не се отнася до такова поведение? В днешно време много хора мърморят и се оплакват или осъждат. Това са все неща, извършвани от нечестивите; те са примери за човешкото противопоставяне и непокорство. Такива хора са обладани и завладени от Сатана. Тези, които Бог придобива, са хората, които Му се подчиняват напълно; те са хора, които са били покварени от Сатана, но са били спасени и завоювани от сегашното Божие дело, които са преминали през изпитания и накрая са били напълно придобити от Бог, които вече не живеят под властта на Сатана, които са се освободили от неправдата и са готови да живеят свято — това са най-светите хора; те наистина са светите хора. Ако сегашните ти действия не са в съответствие дори с една част от Божиите изисквания, ти ще бъдеш пропъден. Това е безспорно. Всичко зависи от това, което се случва сега; въпреки че си бил предопределен и избран, твоите действия днес все пак ще определят твоя край. Ако не можеш да вървиш в крак сега, ще бъдеш пропъден. Ако не можеш да вървиш в крак сега, как ще можеш да направиш това по-късно? Пред теб се явява такова голямо чудо, но ти все още не вярваш. Как тогава ще повярваш в Бог по-късно, когато Той ще е приключил делото Си и повече няма да върши такава работа? Тогава за теб ще бъде още по-невъзможно да Го следваш! По-късно Бог ще разчита на твоето отношение, на знанията ти за делото на въплътения Бог и на опита ти, за да определи дали си грешен, или праведен, или дали си усъвършенстван, или пропъден. Ти трябва да виждаш ясно сега. Светият Дух действа по този начин: Той определя твоя изход в

зависимост от поведението ти днес. Кой изрича днешните думи? Кой извършва днешното дело? Кой решава, че ще бъдеш пропъден днес? Кой решава да те усъвършенства? Не го ли правя Самият Аз? Аз съм Този, който изрича тези думи; Аз съм Този, който върши това дело. Да проклинам, да порицавам и да съдя хората — всички тези неща са част от Моето дело. Накрая от Мен ще зависи дали ще те пропъдя. Всички тези неща са Моя работа! Да те направя съвършен е Моя работа и да ти позволя да се радваш на благословии също е Моя работа. Всичко това е работа, която върша Аз. Твоят край не е предопределен от Йехова; той се определя от днешния Бог. Той се определя именно сега и не е бил определен преди много време, още преди създаването на света. Някои абсурдни хора казват: „Може би нещо не е наред с Твоите очи и не ме виждаш така, както трябва. Накрая Ти ще видиш какво разкрива Духът!“. Първоначално Исус избра Юда за Свой ученик. Хората питат: „Как е могъл да избере ученик, който да Го предаде?“. Първоначално Юда нямаше намерение да предаде Исус; просто така се случи по-късно. По онова време Исус гледаше на Юда доста благосклонно; накара този човек да Го последва и му възложи да отговаря за паричните въпроси. Ако Исус знаеше, че Юда ще присвои пари, Той никога нямаше да го остави да отговаря за това. Може да се каже, че първоначално Исус не знаеше, че този човек е нечестен и коварен или че ще измами братята и сестрите си. По-късно, след като Юда беше следвал Исус известно време, Исус го видя да мами братята и сестрите си и да мами Бог. Хората откриха също, че Юда имаше навика да взема пари от кесията и разказаха за това на Исус. Едва тогава Исус разбра всичко, което се случваше. Тъй като Исус трябваше да извърши делото на разпятието и се нуждаеше от някого, който да Го предаде, и тъй като Юда случайно се оказа точният човек, който да изпълни тази роля, Исус каза: „Между нас ще има един, който ще Ме предаде. Човешкият Син ще използва това предателство, за да бъде разпнат и след три дни ще възкръсне“. В този момент Исус всъщност не беше избрал Юда, за да Го предаде; напротив, Той се беше надявал, че Юда ще бъде верен ученик. Неочаквано Юда се оказа алчен пропаднал човек, който предаде Господ, така че Исус използва тази ситуация, за да избере Юда за тази работа. Ако всичките дванадесет ученици на Исус бяха верни и сред тях нямаше нито един като Юда, тогава човекът, който щеше да предаде Исус, в крайна сметка щеше да е някой, който не беше от учениците. По онова време обаче се случи така, че сред учениците имаше един, който обичаше да взема подкупи — Юда. Ето защо Исус използва този човек, за да завърши Своего дело. Колко просто стана всичко! Исус не го беше предопределил в началото на Своего дело; Той взе това решение едва след като нещата се бяха развили донякъде. Това беше решение на Исус, което означава, че беше решение на Самия Божи Дух. Първоначално Исус беше този, който избра Юда; когато по-късно Юда предаде Исус, това беше нещо, което Светият Дух направи, за да послужи на Неговите собствени цели. Това е дело на

Светия Дух, което беше извършено по онова време. Когато Исус избра Юда, Той нямаше представа, че Юда ще Го предаде. Знаеше само, че този човек е Юда Искаротски. Вашият край също се определя според днешното ви ниво на подчинение и нивото на вашето израстване в живота, а не според някаква човешка представа, че резултатите ви са били предопределени при сътворението на света. Ти трябва да възприемаш тези неща ясно. Нищо от това дело не се извършва по начина, по който си го представяш.

ОТНОСНО НАЗВАНИЯТА И ИДЕНТИЧНОСТТА

Ако искате да сте годни за ползване от Бог, трябва да познавате делото Му, трябва да познавате и предходните Му дела (тези от Новия и Стария завет), а освен това трябва да познавате и днешното Му дело; това означава, че трябва да познавате трите етапа от Божието дело, извършвано в продължение на 6 000 години. Ако от теб се иска да разпространяваш евангелието, няма да можеш да го правиш, ако не познаваш Божието дело. Някой може да те попита какво е казал вашият Бог за Библията, за Стария завет и за делата и думите на Исус от онова време. Ако не можеш да разговаряш за съдържанието на Библията в дълбочина, събеседникът ти няма да бъде убеден. По онова време Исус говореше много за Стария завет с учениците Си. Всичко, което те четяха, беше от Стария завет; Новият завет беше написан едва няколко десетилетия след разпъването на Исус. За да разпространявате евангелието, трябва преди всичко да разбирате скритата истина на Библията и Божието дело в Израел, което е делото на Йехова, а трябва и да разбирате делото, извършено от Исус. Това са въпросите, които най-вече занимават хората, и дълбокият смисъл на тези два етапа от делото е това, което те не са чували. Когато разпространявате евангелието, първоначално недейте да говорите за днешното дело на Светия дух. Този етап от делото е отвъд техните възможности, защото това, към което се стремите, е най-възвишеното от всичко — познанието за Бог и познанието за делото на Светия дух; нищо не е по-възвишено от тези две познания. Ако най-напред говорите за възвишеното, на тях ще им дойде в повече, тъй като никой не е преживявал такова дело от Светия дух; то е безпрецедентно и не е лесно за приемане от човека. Човешкият опит се свежда до стари неща от миналото заедно със спорадични прояви на делото на Светия дух. Това, което хората преживяват, не е днешното дело на Светия дух, нито днешната воля на Бог. Те все още се придържат към стари практики, лишени от нова светлина и нови неща.

В епохата на Исус Светият дух работеше най-вече в Исус, докато тези, които служеха на Йехова в храма, облечени в свещенически одежди, го правеха с непоклатима лоялност. Те също носеха у себе си делото на Светия дух, но не

можеха да разберат волята на Бог в конкретния момент и просто продължаваха да бъдат верни на Йехова съгласно старите практики, без да имат ново напътствие. Исус дойде и начена ново дело, а онези, които служеха в храма, нямаха нито ново напътствие, нито ново дело. Служейки в храма, те можеха само да поддържат старите практики, а понеже не го напускаха, бяха просто неспособни на каквото и да е навлизане. Новото дело е въведено от Исус, а Исус не ходеше в храма, за да върши делото Си. Той го вършеше само извън храма, защото обхватът на Божието дело отдавна се бе променил. Той не работеше вътре в храма; когато човек служеше на Бог там, това беше само за да се запази установеното положение на нещата, а това не можеше да доведе до ново дело. По подобен начин днешните религиозни хора все още почитат Библията. Ако проповядваш евангелието сред тях, те ще започнат да те замерват с дребни подробности от библейското слово и ще намерят множество доказателства, с което ще те оставят потресен и безмълвен. След това ще ти лепнат етикет и ще си помислят, че такива хора проявяват глупост във вярата си. Ще кажат така: „Та ти дори не познаваш Библията, Божието слово, как може да твърдиш, че вярваш в Бог?“. После ще те погледнат презрително и ще добавят: „Щом като Този, в Когото вярвате, е Бог, защо Той не ви каже всичко за Стария и Новия завет? Щом като от Израел е пренесъл славата си на изток, защо не познава делото, извършено в Израел? Защо не познава делото на Исус? Ако не знаете, то това показва, че не са ви казали; щом Той е второто въплъщение на Исус, как е възможно да не знае тези неща? Исус познаваше делото на Йехова: как би могъл Той да не го познава?“. Когато настъпи моментът, всички те ще ти задават такива въпроси. Главите им са пълни с такива неща — как биха могли да не ги задават? Онези от вас, които са в този поток, не се съсредоточават върху Библията, защото вие сте в крак с поэтапното дело, извършвано от Бог днес, видели сте това поэтапно дело със собствените си очи и сте наблюдавали трите етапа на делото, така че ви се е наложило да оставите Библията настрана и да спрете да я изучавате. Религиозните хора обаче не могат да не я изучават, защото не знаят нищо за това поэтапно дело. Някои ще попитат: „Каква е разликата между делото, извършвано от Въплътения Бог, и делото на пророците и апостолите от отминалите времена? Давид също е наричан Господ, Исус също. Въпреки че делата им са различни, те са били наричани по един и същи начин. Кажете ми: защо самоличността им не е била една и съща? Това, за което Йоан свидетелстваше, бе видение, идващо също от Светия дух, и Йоан е можел да изрече словата, които Светият дух е имал намерение да изрече: защо самоличността на Йоан е различна от тази на Исус?“. Думите, изречени от Исус, са можели изцяло да представляват Бог и те изцяло са представлявали Божието дело. Това, което Йоан е видял, е видение, и той не е бил в състояние изцяло да представлява Божието дело. Защо Йоан, Петър и Павел са изrekli много слова, както и Исус, и при все това не са

имали същата самоличност като Исус? Преди всичко защото делото им е било различно. Исус е представлявал Божия дух и е бил пряко проявление на делото на Божия дух. Той е извършил делото на новата епоха — дело, което никой преди Него не е извършвал. Той е открил нов път, Той е представлявал Йехова, а е представлявал и Самия Бог, докато Петър, Павел и Давид, както и да са се наричали, са притежавали самоличността единствено на Божии създания и са били изпратени от Исус или Йехова. Следователно, колкото и работа да са свършили, колкото и велики чудеса да са извършили, те не са били нищо повече от Божии създания, неспособни да представляват Божия дух. Те са работили в името на Бог или след като са били изпратени от Него; нещо повече, те са работили в епохите, наченати от Исус или Йехова, и не са извършвали никакви други дела. В крайна сметка те са били просто едни Божии създания. В Стария завет множество пророци са правили предсказания или са писали пророчески книги. Никой от тях не е твърдял, че е Бог, но щом Исус е започнал Своего дело, Божият дух е свидетелствал за Него като Бог. Защо е така? Вече би трябвало да знаеш! Преди апостолите и пророците са писали различни послания и са правели множество предсказания. След това хората са подбрали някои от тях и са ги включили в Библията, а други са се изгубили. Щом като има хора, които казват, че всичко, изречено от тях, е дошло от Светия дух, защо някои слова се смятат за добри, а други — за лоши? И защо някои са били избрани, а други — не? Ако това наистина бяха словата на Светия дух, щеше ли да се налага хората да ги избират? Защо разказите за изречените от Исус думи и за делата Му са различни във всяко от четирите Евангелия? Това не е ли по вина на тези, които са ги записали? Някои ще попитат: „Щом посланията, написани от Павел и останалите автори на Новия завет, и делата им частично произтичат от волята на човека и са били изкривени от човешките представи, то не е ли налице човешка намеса в думите, които Ти (Бог) изричаш днес? Те наистина ли не съдържат никакви човешки представи?“. Този етап от делото, извършвано от Бог, е напълно различен от делото на Павел и многото апостоли и пророци. Не само има разлика в самоличността, но има и принципна разлика в делото, което се извършва. След като Павел бе повален и падна пред Господ, той бе воден от Светият дух за работа и стана пратеник. Затова е писал писма до църквите и във всички тези писма е следвал учението на Исус. Павел бе изпратен от Господ да работи от името на Господ Исус, но когато Самият Бог дойде, Той не работеше от нищо име и не представляваше нищо друго, освен Божия дух в делото Си. Бог дойде, за да извърши делото Си лично: Той не беше усъвършенстван от човека, а делото Му не се извършваше въз основа на учението на който и да е човек. На този етап от делото Бог не ръководи чрез разкази за личните Си преживявания, а върши делото Си лично според това, което Той има. Например изпитанието на обслужващите, времето на наказанието, изпитанието на смъртта, времето да обичаш Бог... Всичко това са дела, които не

са извършвани никога преди и представляват дела на настоящата епоха, а не на човешки преживявания. Къде са човешките преживявания в думите, които съм изрекъл? Нима всички те не идват пряко от Духа и нима не произлизат от Духа? Просто качеството ти е дотолкова неудовлетворително, че не можеш да прозреш истината! Практическият начин на живот, за който говоря, води по пътя; никой преди не е говорил за него, нито някой е вървял по този път, нито някой е знаел за тази реалност. Преди да изрека тези думи, никой не ги беше изричал. Никой не беше говорил за такива преживявания, нито беше посочвал такива подробности и освен това никой не беше описвал такива състояния, за да разкрие тези неща. Никой не е водил хората по пътя, по който Аз ги водя днес, а ако той беше прокаран от човек, нямаше да представлява нов път. Да вземем, например, Павел и Петър. Те нямаха свои лични преживявания, преди Исус да им проправи пътя. Едва след като Исус им проправи пътя, те преживяха думите, изречени от Исус, и тръгнаха по пътя, посочен от Него. Така те придобиха много опит и написаха посланията си. И така, човешките преживявания не са същите като Божието дело, а Божието дело не е същото като знанието, изразено чрез представите и опита на човека. Многократно съм казвал, че днес ви повеждам по нов път и върша ново дело и че делото Ми и словата Ми са различни от тези на Йоан и на всички останали пророци. Никога не правя така, че първо да събирам опит, а после да ви говоря за него — случаят изобщо не е такъв. Ако беше така, нямаше ли отдавна да сте закъснели? В миналото знанието, за което мнозина говореха, също беше възвеличавано, но всички техни думи се основаваха на думите на така наречените духовни фигури. Тези думи не посочваха пътя, а идваха от техния опит, от това, което бяха виждали, и от техните знания. Някои бяха продукт на техните представи, а други се състояха от техния обобщен опит. Днес естеството на Моето дело е напълно различно от тяхното. Аз нямам опита да бъда воден от други, нито съм приел да бъда усъвършенстван от други. Нещо повече, всичко, което съм изрекъл и за което съм разговарял, не прилича ни най-малко на изреченото от когото и да е друго и никога не е било изричано от никого друго. Независимо от това какви сте, днес вашата работа се извършва въз основа на думите, които изричам. Без словата и делото Ми кой би могъл да преживее тези неща (изпитанието на обслужващите, времето на наказанието...) и кой би могъл да говори за това знание? Наистина ли не можеш да разбереш това? Независимо от етапа на делото, щом изговоря словата Си, вие започвате да беседвате в съответствие с Моите слова и да действате в съответствие с тях и това е път, за който никой от вас никога не си е помислял. След като си стигнал дотук, още ли си неспособен да разбереш този ясен и прост въпрос? Това не е път, който някой си е измислил, нито е път, основан на този на някоя духовна фигура. Това е нов път и дори много от думите, изречени някога от Исус, вече не са валидни. Това, за което говоря, е делото, което слага началото на една нова епоха, и това дело е

уникално: делото, което Аз извършвам, и думите, които Аз изричам, са изцяло нови. Не е ли това новото дело на днешния ден? С делото на Исус е било по същия начин. Неговото дело също е било различно от това на хората в храма, както и от делото на фарисеите, и никак не е приличало на делото, извършено от целия народ на Израел. След като са станали свидетели на това дело, хората са се чудели: „Това наистина ли бе извършено от Бог?“. Исус не се е придържал към закона на Йехова; когато Той дойде да поучи човека, всичко, което каза, беше ново и различно от това, което говореха древните светци и пророци на Стария завет, и поради това хората изпитваха колебания. Ето затова справянето с човека е толкова трудно. Преди да приемат този нов етап от делото, повечето от вас са вървели по пътя на практикуването и навлизането въз основа на пътя на тези духовни фигури. Днес обаче делото, което Аз върша, е коренно различно, и вие не можете да прецените дали е вярно, или не. Не Ме е грижа по кой път си вървял преди, нито Ме интересува чия „храна“ си ял, нито кого си приемал за свой „отец“. Тъй като Аз дойдох и започнах ново дело, за да поведя човечеството, всички, които Ме следват, трябва да постъпват според думите Ми. Колкото и влиятелно да е „семейството“, от което произхождаш, ти си длъжен да Ме следваш и не бива да постъпваш, както си постъпвал преди; твоят „пастрок“ трябва да се оттегли, а ти трябва да се явиш пред своя Бог и да потърсиш полагащия ти се дял. Цялото ти същество е в Моите ръце и не бива да посвещаващ твърде много съня на своя пастрок: той няма пълна власт над теб. Днешното дело се извършва самостоятелно. Всичко, което казвам днес, очевидно не лежи на основите от миналото: то е ново начало и ако кажеш, че е създадено от човешка ръка, то ти си съня до неспасяемост!

Исая, Йезекиил, Моисей, Давид, Авраам и Даниил са били водачи или пророци сред избрания народ на Израел. Защо не са били наричани „Бог“? Защо Светият дух не е свидетелствал за тях? Защо Светият дух е свидетелствал за Исус веднага щом Той е наченал делото Си и е заговорил словата Си? И защо Светият дух не е свидетелствал за други? Всички тези хора от плът са били наричани „Господ“. Както и да са били наричани, тяхното дело представлява същността и естеството им, а същността и естеството им представляват тяхната самоличност. Същността им не е свързана с названията им; тя е представлявана от това, което са изразили, и от това, което са изживели. В Стария завет нямаше нищо необичайно в това някой да бъде наричан Господ и хората можеха да бъдат наричани по всякакви начини, но тяхната същност и изконна самоличност бяха неизменни. Нима сред лъжехристите, лъжепророците и измамниците няма такива, които биват наричани „Бог“? А защо те не са Бог? Защото не са способни да извършват Божието дело. Изначално те са хора, които заблуждават другите хора, а не Бог, и следователно не притежават самоличността на Бог. Нима Давид не е наричан Господ сред дванадесетте племена? Исус също е наричан Господ; защо само Исус е наричан

Въплътен Бог? Нима Йеремия не е също известен като Човешкия син? А Исус не беше ли известен като Син Човешки? Защо Исус бе разпнат от името на Бог? Не е ли защото същността Му бе различна? Не е ли защото делото, което вършеше, беше различно? Важни ли са титлите? Макар че Исус също беше наричан Човешки Син, Той беше първото въплъщение на Бог, Той дойде, за да властва и за да извърши изкупителното дело. Това доказва, че самоличността и същността на Исус бяха различни от тези на другите, наричани също Човешки синове. Колцина от вас днес смеят да кажат, че всички думи, изречени от онези, които са били използвани от Светия дух, са дошли от Светия дух? Някой смее ли да говори такива неща? Ако твърдиш това, тогава защо книгата на пророк Езра е била отхвърлена и защо с книгите на онези древни светци и пророци се е случило същото? Ако всички те са дошли от Светия дух, защо се осмелявате да правите такъв капризен подбор? Квалифициран ли си да подбиращ работата на Светия дух? Много истории от Израел също са отхвърлени. И ако вярваш, че всички тези писания от миналото са дошли от Светия дух, тогава защо някои от книгите са били отхвърлени? Ако са дошли от Светия дух, трябвало е всички те да бъдат запазени и изпратени на братята и сестрите от църквите, за да ги четат. Не е трябвало да бъдат избирани или отхвърляни според човешката воля: не е правилно да се постъпва така. Като казваме, че преживяванията на Павел и Йоан са били примесени с личните им възгледи, това не означава, че преживяванията и знанията им са дошли от Сатана, а просто че е имало неща у тях, които са дошли от техните лични преживявания и възгледи. Знанието им е било основано на действителния им предходен опит от онова време и кой би могъл уверено да заяви, че цялото им знание е дошло от Светия дух? Ако и четирите евангелия са дошли от Светия дух, тогава защо всеки един от четиримата — Матей, Марк, Лука и Йоан, казаха различни неща за Исусовото дело? Ако не вярвате, че е така, прочетете разказите в Библията за това как Петър се отрекъл от Господ три пъти: всички те са различни и имат свои собствени особености. Мнозина невежи казват: „Въплътеният Бог също е човек, следователно възможно ли е думите, които изрича, да идват изцяло от Светия дух? Ако думите на Павел и Йоан са били примесени с човешката воля, тогава не са ли и Неговите думи примесени с човешката воля?“. Хората, които говорят такива неща, са слепи и невежи! Прочетете внимателно четирите Евангелия; прочетете какво пише в тях за делата и думите на Исус. Всеки разказ просто е различен и всеки разказ има своята гледна точка. Ако всичко написано от авторите на тези книги идваше от Светия дух, всичко щеше да е еднакво и съгласувано. Защо тогава има несъответствия? Нима човекът е толкова безгранично глупав, че да не може да види това? Ако от теб се иска да свидетелстваш за Бог, какво свидетелство можеш да представиш? Възможно ли е такъв път към познанието на Бог да бъде свидетелство за Него? Ако те попитат: „Ако текстовете на Йоан и Лука са примесени с човешката воля, то

не са ли и думите, изречени от вашия Бог, също примесени с човешката воля?“, ще можеш ли да дадеш ясен отговор? След като Лука и Матей вече са чули думите на Исус и са видели делата Му, те говорят за собственото си знание по спомен, като изтъкват някои от фактите, свързани с Исусовото дело. Можеш ли да кажеш, че тяхното знание им е разкрито изцяло от Светия дух? Извън Библията има множество духовни фигури с повече знания от тях — тогава защо техните думи не са приети от следващите поколения? Не бяха ли и те също използвани от Светия дух? Знайте, че в днешното Си дело Аз не изричам собствените Си прозрения въз основа на делото на Исус, нито говоря за собствените Си знания на фона на делото на Исус. Какво дело извърши Исус по онова време? А какво дело извършвам Аз сега? Това, което казвам, и това, което правя, е безпрецедентно. Никой преди не е вървял по пътя, по който Аз вървя днес — никой човек от предните векове и поколения не е вървял по този път. Днес началото му е поставено — нима това не е дело на Духа? Водачите от миналото винаги са вършили делата си въз основа на делата на други хора, макар че самото дело е било от Светия дух; делото на Самия Бог обаче е различно. Етапът на Исусовото дело беше същият: Той откри нов път. Когато Исус дойде, Той проповядваше евангелието на небесното царство и казваше, че хората трябва да се покаят и да признаят греховете си. След като Исус завърши делото Си, Петър, Павел и други наченаха да извършват Исусовото дело. След като Исус беше прикован на кръста и се възнесе, те бяха изпратени от Духа, за да разпространяват пътя на кръста. Макар че думите на Павел бяха възвишени, те почиваха на основата, положена от казаното от Исус: търпение, любов, състрадание, забулване, кръщение и други доктрини, които трябва да се следват. Всичко това е било изречено въз основа на думите на Исус. Тези хора не са били способни да открият нов път, защото всички те са били човешки същества, използвани от Бог.

Словата и делото на Исус не се придържаха към доктрината от онова време и Той не вършеше делото Си според делото на закона на Стария завет. То беше извършено според делото, което трябваше да бъде изпълнено в Епохата на благодатта. Той се трудеше в съответствие с делото, което самият Той бе наченал, според собствения Си план и според служението Си; Той извърши делото Си не според закона на Стария завет. Нищо от това, което направи, не е в съответствие със закона на Стария завет и Той не започна това дело, за да изпълни думите на пророците. Всеки етап от Божието дело не се изпълняваше с изричното намерение да се изпълнят предсказанията на древните пророци, и Той не дойде, за да се придържа към доктрини или да реализира преднамерено предсказанията на древните пророци. Действията Му обаче не бяха и в противоречие с предсказанията на древните пророци, нито бяха в конфликт с делата, които бе извършил преди това. Характерното за Неговото дело беше именно това, че Той не спазваше никаква доктрина, а вместо това вършеше делото, отредено на Самия Него. Той

не беше пророк или гадател, а вършител, който всъщност дойде, за да свърши това, което Му беше отредено, да положи началото на Неговата нова епоха и да извърши новото Си дело. Естествено, когато Исус дойде, за да извърши делото Си, Той също така изпълни много от думите, изречени от древните пророци в Стария завет. Аз просто не съм поддръжник на този „стар алманах“, нищо повече. Тъй като има още работа, която трябва да свърша, има още думи, които трябва да ви кажа, и тази работа и тези думи са от много по-голямо значение, отколкото обясняването на откъси от Библията, защото тълкуването на Библията няма кой знае какво значение или стойност за вас и не може да ви помогне или да ви промени. Аз възнамерявам да извърша ново дело, не за да изпълня някой откъс от Библията. Ако Бог е дошъл на земята само за да изпълни предсказанията на древните пророци, то тогава кой е по-велик — Въплътеният Бог или тези древни пророци? В крайна сметка на пророците ли е подвластен Бог, или те са подвластни на Бог? Как си обясняваш тези думи?

В началото, когато Исус трябваше да започне официално да извършва служението Си, Той също понякога се събираше с хората, пееше химни, възхваляваше и четеше Стария завет в храма също като учениците, които Го следваха. След като беше покръстен и излезе от водата, Духът официално слезе върху Него и започна да работи в Него, разкривайки самоличността Му и служението, което Той трябваше да начене. Преди това никой не беше наясно с Неговата самоличност, освен Мария — дори Йоан не знаеше. Исус беше на 29 години, когато бе покръстен. След като беше покръстен, небесата се отвориха и един глас каза: „Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение“. След като Исус беше покръстен, Светият дух започна да свидетелства за Него по този начин. Преди да бъде покръстен на 29 години, Той живя живот на обикновен човек, хранеше се, когато трябваше да се храни, спеше и се обличаше нормално и по нищо не се различаваше от останалите хора, макар че, естествено, това беше така само в плътските очи на хората. Понякога проявяваше слабост, понякога преценката Му не беше най-добрата, точно както е написано в Библията: интелигентността Му нарастваше с възрастта. Тези думи просто показват, че Той притежаваше обикновена и нормална човешка същност и че не се различаваше особено от другите обикновени хора. Той също така беше израсъл като обикновен човек и в Него нямаше нищо специално. И все пак Той беше под опеката и закрилата на Бог. След като беше покръстен, се появиха и изкушенията над Него, след което Той започна да извършва на дело Своето служение и придоби мощ, мъдрост и власт. Това не значи, че Светият дух не е работил в Него или не е бил в Него преди покръстването Му. Преди да бъде кръстен, Светият дух пак живееше в Него, но не беше започнал официално да действа, защото Бог извършва делото Си в определени времеви граници, а освен това израстването на обикновените хора е един обикновен процес. Светият дух винаги е живеел в Него. Когато Исус

се роди, Той беше различен от другите и на небето се появи зорница; преди раждането Му ангел се яви на Йосиф насън и му каза, че Мария трябва да роди мъжка рожба и че детето е заченато от Светия дух. След като Исус беше кръстен, Светият дух започна Своето дело, но това не значи, че Светият дух току-що бе слязъл върху Исус. Разказът, че Светият дух се е спуснал върху Него като гълъб, се отнася до официалното начало на Неговото служение. Божият дух беше в Него и преди това, но Исус още не беше започнал делото си, защото не беше настъпил моментът, а Духът не започна да работи изведнъж. Духът свидетелства за Него чрез покръстването. Когато Той излезе от водата, Духът официално започна да работи в Него, което беше знак, че Божието въплъщение бе започнало да изпълнява служението Си и да извършва делото на изкуплението. С други думи, Епохата на благодатта официално бе започнала. И така, всяка част от Божието дело си има определено време. Исус не претърпя съществени промени, след като беше покръстен: Той продължи да живее в първоначалната си плът. Той просто започна делото Си и разкри самоличността Си и беше изпълнен с власт и мощ. Именно в това отношение Той стана различен отпреди. Самоличността Му беше различна, което означава, че е налице съществена промяна в статута Му; това е свидетелството на Светия дух и не е човешко дело. В началото хората не знаеха и започнаха да разбират едва когато Светият дух свидетелства за Него по този начин. Ако Исус беше извършил велики дела, преди Светият дух да свидетелства за Него, но без свидетелството на Самия Бог, колкото и велики да бяха делата Му, хората никога нямаше да узнаят самоличността Му, защото човешкото око не би могло да я види. Ако не беше тази стъпка — свидетелството на Светия дух, никой нямаше да Го признае за Въплътения Бог. Ако след свидетелството на Светия дух Исус беше продължил да действа по същия начин, без никаква разлика, то Неговите дела нямаше да имат същото въздействие — именно в това се изразява най-вече работата на Светия дух. След като Светият дух свидетелства за Него, Светият дух трябваше да се разкрие, за да видиш ясно, че Той е Бог, че Той носи Божия дух у Себе Си. Божието свидетелство не е погрешно и именно това доказва, че то е вярно. Ако делото Му беше едно и също преди и след свидетелството на Светия дух, то служението Му в плътта и делото на Светия дух нямаше да се открояват и човекът нямаше да може да разпознае делото на Светия дух, защото нямаше да има ясна разлика. След като свидетелства за Него, Светият дух трябваше да отстоява това свидетелство, затова трябваше да покаже Своята мъдрост и власт чрез Исус, което е различно от проявлението Му в отминалите времена. Това, разбира се, не е резултат от покръстването — то е просто една церемония, но именно покръстването е начинът да се покаже, че е време Той да изпълни служението Си. Това дело имаше за цел да разкрие великата мощ на Бог, да разкрие свидетелството на Светия дух, Който поема отговорност за това свидетелство до самия край. Преди да започне служението Си, Исус също

слушаше проповеди, Самият Той проповядваше и разпространяваше евангелието на различни места. Не вършеше обаче велики дела, защото още не беше настъпил моментът за Неговото служение, а и защото Самият Бог скромно се криеше в плътта и не вършеше никакви дела, докато не им дойде времето. Той не вършеше дела преди покръстването по две причини: първата е, че Светият дух още не беше слязъл върху Него, за да действа (което значи, че Светият дух още не беше удостоил Исус с мощта и властта да върши такива дела), и дори и Той да беше опознал собствената Си самоличност, Исус нямаше да е способен да извършва делата, които по-късно се канеше да свърши, и щеше да трябва да чака деня на покръстването Си. Това е Божието време и никой, дори Самият Исус, не можеше да го оспорва; Самият Исус не можеше да прекъсне собственото Си дело. Това, разбира се, е Божията скромност, както и законът на Неговото дело; ако Божият дух не действаше, никой не беше в състояние да извършва делата Му. Втората причина е, че преди да бъде покръстен, Исус е бил съвсем обикновен редови човек, неразличаващ се по нищо от останалите обикновени и нормални хора; това е един аспект, който показва, че въплътеният Бог не е бил свръхестествен. Въплътеният Бог не беше в конфликт с уредбата на Божия дух; Той работеше систематично и съвсем нормално. Едва след покръстването делото Му доби власт и мощ. Това означава, че макар и да беше въплътеният Бог, Той не вършеше свръхестествени дела и беше израснал като всички останали обикновени хора. Ако Исус вече беше познал Своята самоличност, ако беше извършил велики дела из цялата страна, преди да бъде кръстен, и ако беше различен от обикновените хора и беше демонстрирал Своята необикновеност, не само делото на Йоан щеше да бъде невъзможно, но и Бог нямаше да може да започне следващия етап от делото Си. Следователно това щеше да докаже, че онова, което Бог е направил, се е объркало, а на човека щеше да му се струва, че Божият дух и въплътената Божия същност не са произлезли от един и същи източник. Следователно делото на Исус, засвидетелствано в Библията, е извършено, след като Той е бил покръстен, и то в рамките на три години. Библията не посочва какво е правил Той преди покръстването Си, защото не е вършил това дело преди покръстването Си. Той е бил просто най-обикновен човек, нищо повече; преди Исус да започне да извършва служението Си, Той с нищо не се е различавал от нормалните хора и другите не са Го смятали за необикновен. Едва след 29-ата Си година Исус разбира, че е дошъл, за да изпълни един етап от Божието дело; преди това Самият Той не е бил наясно с това, защото делото, извършвано от Бог, не е било свръхестествено. Когато Той присъстваше на служба в синагогата на дванадесетгодишна възраст, Мария Го търсеше, а Той каза само едно изречение, както би го казало всяко друго дете: „Майко! Не знаеш ли, че съм длъжен да поставя волята на Моят Отец над всичко друго?“. Естествено, че след като е заченат от Светия дух, Исус няма как да не е бил специален по някакъв начин,

нали? Но това, че е специален, не означава, че е свръхестествен, а само че обичал Бог повече от всяко друго малко дете. Въпреки че е изглеждал като човек, същността Му е била специална и различна от тази на другите. Едва след покръстването обаче Той наистина разбира как Светият дух работи в Него и разбира, че е Самият Бог. Едва когато става на 33 години, Той наистина разбира, че Светият дух възнамерява да изпълни делото на разпъването на кръста чрез Него. На 32 години Той вече знае някои скрити истини, както е написано в Евангелието от Матей: „Симон Петър отговори: Ти си Христос, Син на живия Бог“ (Матей 16:16), и „Оттогава Исус започна да открива на учениците Си, че трябва да отиде в Йерусалим, много да пострада от старейшините, главните свещеници и книжниците, да бъде убит и на третия ден да бъде възкресен“ (Матей 16:21). Той не е знаел предварително какво дело трябва да извърши: знаел е това само в определен момент. Той не е бил напълно наясно с това, откакто се е родил; Светият дух е работил постепенно в Него — тази работа е била процес. Ако Той беше знаел от самото начало, че е Бог и Христос, въплътеният Човешки син, и че ще изпълни делото на разпъването на кръста, тогава защо не е вършил делото Си преди това? Защо Исус почувства тъга и започна да се моли усилено за това едва след като каза на учениците за служението Си? Защо Йоан проправи пътя за Него и Го покръсти, преди Той да разбере много неща, които преди не е разбирал? Това доказва, че това е дело на въплътения Бог, и е бил необходим процес, за да може Той да го разбере и постигне, защото Той е бил въплъщението на Бог, чието дело е било различно от това, извършено пряко от Духа.

Всеки етап от Божието дело следва едно и също направление, и така всяка стъпка от шестхилядолетния план за управление на Бог следва непосредствено след предишната — от основаването на света до днешния ден. Ако никой не проправяше пътя, никой нямаше да се появи на следващия етап; щом има такива, които се появяват на следващия етап, значи има и такива, които проправят пътя. По този начин делото се предава стъпка по стъпка. Всяка стъпка следва от предишната и ако няма никой, който да проправи пътя, не би било възможно да се започне делото и Бог не би имал средствата да го придвижва напред. Никоя стъпка не прекъсва друга и всяка следва от предходната, така че да формират поток; всичко това се извършва от един и същи Дух. Това дали някой проправя път, или продължава делото на предходния не определя самоличността на този някой. Нали така? Йоан проправи пътя, а Исус продължи неговото дело — това доказва ли, че самоличността на Исус е по-низша от тази на Йоан? Йехова извърши делото Си преди Исус — можеш ли да кажеш, че Йехова е по-велик от Исус? Не е важно дали са проправили пътя, или са продължили започнатото от друг; най-важна е същността на тяхното дело и самоличността, която тя представлява. Не е ли така? Тъй като Бог имаше намерение да работи сред хората, Той трябваше да подготви тези, които можеха да проправят пътя. В самото начало на проповядването си

Йоан казва: „Пригответе пътя на Господа! Прави направете пътеките за Него!“. „Покайте се, понеже наближи небесното царство“. Той говореше така от самото начало — защо можеше да казва такива думи? Ако трябва да следваме хронологията на изказванията, то първо Йоан е проповядвал за небесното царство, а после Исус. Според човешките представи Йоан е проправил нов път и, следователно, Йоан, разбира се, е по-велик от Исус. Но Йоан не е казвал, че е Христос, а Бог не го е провъзгласил за възлюбения Божи син, а само го е използвал, за да подготви пътя за Господ. Той проправи пътя на Исус, но не можеше да работи от Негово име. Всички дела на човешките същества също се поддържат от Светия дух.

В епохата на Стария завет Йехова е бил водач, а делото на Йехова представлява цялата епоха на Стария завет и всички дела, извършени в Израел. Мойсей само е поддържал това дело на земята и неговите подвизи се смятат за сътрудничество от страна на човека. По онова време Йехова е говорил на Мойсей и го е призовавал, и Йехова е издигнал Мойсей сред народа на Израел и го е накарал да го поведе през пустинята към Ханаан. Това не е дело на самия Мойсей, а е дело, направлявано лично от Йехова, и затова Мойсей не може да бъде наречен Бог. Мойсей също така е дал закона на хората, но този закон е лично постановен от Йехова. На Мойсей само е поръчано да го изрази. Исус също е давал завети и е отменил закона на Стария завет, определяйки заветите на новата епоха. Защо Исус е Самият Бог? Защото има разлика. По онова време делото на Мойсей не е представлявало епохата, нито е проправило нов път; той е бил направляван от Йехова и е бил просто оръдие в ръцете на Бог. Когато Исус дойде, Йоан вече беше проправил пътя и беше започнал да разпространява евангелието за небесното царство (това е започнато от Светия дух). Когато Исус дойде, Той извърши Своето дело пряко, но има огромна разлика между Неговото дело и това на Мойсей. Исая също е изрекъл много пророчества — защо тогава не е бил Самият Бог? Исус не е изрекъл толкова много пророчества — защо тогава е бил Самият Бог? Никой не се е осмелил да каже, че цялото дело на Исус от онова време е дошло от Светия дух, нито някой се е осмелил да каже, че е дошло от човешката воля или че е дело изцяло на Самия Бог. Човекът не е имал средствата да анализира такива неща. Може да се каже, че Исая е вършил такова дело и е изричал такива пророчества и че всички те са дошли от Светия дух; те не са дошли пряко от самия Исая, а са били откровения на Йехова. Исус не е извършил огромно количество дела и не е изрекъл много думи, нито е изказал много пророчества. За човека Неговото проповядване не е било особено възвишено, но въпреки това Той беше Самият Бог и това е нещо, което човекът не може да си обясни. Никой никога не е вярвал в Йоан или в Исая, или в Давид, нито някой някога ги е наричал Бог или Бог Давид, или Бог Йоан; никой никога не е говорил така и само Исус изобщо някога е бил наричан Христос. Тази класификация е извършена въз основа на свидетелствата на Бог, Неговото дело и Неговото служение. Що се отнася до

великите личности от Библията — Авраам, Давид, Исус Навин, Даниил, Исаия, Йоан и Исус, от делата, които са извършили, ще ти стане ясно кой е Самият Бог и кои са пророци, а кои — апостоли. Кой е бил използван от Бог и кой е бил Самият Бог се разграничава и определя от същността и вида на делото, което са извършили. Ако не можеш да ги различиш, това показва, че не знаеш какво означава да вярваш в Бог. Исус е Бог, защото изговори много думи и извърши много дела, по-конкретно показва много чудеса. Йоан също извърши много дела и изрече много думи, а също и Мойсей; защо не ги наричат Бог? Адам беше създаден лично от Бог; защо, вместо да го наричат Бог, го наричат създание? Ако някой ти каже: „Днес Бог извърши толкова много дела и изрече толкова много думи; Той е Самият Бог. Тогава, щом Мойсей е изрекъл толкова много думи, той също ще да е бил Самият Бог!“, следва от своя страна да попиташ: „А защо по онова време Бог свидетелства за Исус, а не Йоан? Нима Йоан не дойде преди Исус? Чие дело е по-велико — това на Йоан или това на Исус? В човешките очи делото на Йоан изглежда по-велико от това на Исус, но защо Светият дух свидетелства за Исус, а не за Йоан?“. Същото се случва и днес! По времето, когато Мойсей поведе народа на Израел, Йехова му говореше от облаците. Мойсей не говореше директно, а беше напътстван пряко от Йехова. Това е израелското дело от Стария завет. У Мойсей не са присъствали нито Духът, нито Божията същност. Той не е можел да извърши това дело, следователно има огромна разлика между неговото дело и делото на Исус. И това е така, защото самите им дела са различни! Това дали някой е оръдие в ръцете на Бог, или е пророк, апостол или Самият Бог, може да се разбере от естеството на делото му, и това ще сложи край на твоите съмнения. В Библията пише, че само Агнецът може да отвори седемте печата. През вековете е имало много тълкуватели на писанието сред тези велики личности — можеш ли да кажеш, че всички те са Агнецът? Можеш ли да кажеш, че всички техни тълкувания идват от Бог? Те са просто тълкуватели; те нямат самоличността на Агнеца. Как биха могли да са достойни да отворят седемте печата? Вярно е, че „Само Агнецът може да отвори седемте печата“, но Той не идва само за да отвори седемте печата; няма необходимост от това дело, то се извършва случайно. Той е напълно наясно със собственото Си дело; дали Му е необходимо да прекарва толкова време в тълкуване на писанието? Трябва ли към шестхилядолетното дело да се добави „Епохата на Агнеца, тълкуващ писанието“? Той идва, за да извърши ново дело, но също така дава откровения за делата от изминалите времена, за да разберат хората истината за шестхилядолетното дело. Няма нужда да се тълкуват множество откъси от Библията; ключът е в днешното дело, то е важното. Трябва да знаеш, че Бог не идва специално за да отвори седемте печата, а за да извърши делото на спасението.

Ти знаеш само, че Исус ще слезе на земята в последните дни, но как точно ще слезе? Могат ли такива грешници като вас, които тъкмо са били откупени, но не са

били променени, нито са усъвършенствани от Бог, да бъдат според Божието сърце? Вярно е, че ти, който все още имаш предишната си същност, си бил спасен от Исус и наистина не се броиш за грешник поради Божието спасение, но това не доказва, че не си грешен и нечист. Как може да си свят, ако не си бил променен? Вътрешно си обзет от нечистотия, егоизъм и подлост, но продължаваш да искаш да слезеш на земята с Исус — де този късмет! Пропуснал си една стъпка във вярата си в Бог: ти само си бил откупен, но не си бил променен. За да бъдеш според Божието сърце, Бог трябва лично да се заеме с това да те промени и пречисти; ако си само откупен, няма да можеш да постигнеш святост. Затова няма да ти се полага дял от добрите благословии на Бог, защото си пропуснал една стъпка от Божието дело по управлението на човека, която е ключовата стъпка на промяната и усъвършенстването. Следователно ти, грешникът, който току-що е бил откупен, не си способен пряко да получиш Божието наследство.

Ако този нов етап от делото не беше започнал, кой знае докъде щяхте да стигнете всички вие — евангелисти, проповедници, тълкуватели и така наречени велики духовници! Ако този нов етап от делото не беше започнал, вашите приказки щяха да бъдат безпредметни! Щяхте да говорите я за възкачване на трона, я за това как се става крал; я за отричането от себе си, я за подчиняването на тялото; я за търпението, я за ученето от всички неща; я за смирението, я за любовта. Това не е ли старата песен на нов глас? То е наричане на същото нещо с друго име! Я ще става въпрос за забулване, я за преломяване на хляб, я за ръкополагане или молитви, я за изцеряване на болните и прокуждане на демоните. Може ли да има някакво ново дело? Може ли да има перспектива за развитие? Ако продължаваш по този път, ще следваш сляпо доктрината или ще се придържаш към установените неща. Вярвате, че вашата работа е толкова величава, но нима не знаете, че тя вече е свършена и преподадена от онези „старци“ от древните времена? Не са ли всички ваши думи и дела последните думи на онези старци? Не е ли това, което тези старци поръчаха, преди да починат? Смятате ли, че вашите действия превъзхождат тези на апостолите и пророците от миналите поколения и дори превъзхождат всички неща? Началото на този етап от делото сложи край на вашето обожание към делото на Свидетел Лий, което се състоеше в това да се стреми да стане цар и да се възкачи на трона, и блокира арогантността и самохвалството ви, така че да не можете да се бъркате в този етап от делото. Без този етап от делото щяхте да потъвате все по-дълбоко и по-дълбоко, докато не станете неспасяеми. У вас има твърде много стари неща! За щастие днешното дело ви върна обратно; иначе кой знае в коя посока щяхте да поемете! Щом Бог е Бог, който е винаги нов и никога стар, защо не търсите нови неща? Защо все се придържате към старите? И така, познаването на днешното дело на Светия дух е от върховно значение!

САМО УСЪВЪРШЕНСТВАНИТЕ МОГАТ ДА ВОДЯТ СМИСЛЕН ЖИВОТ

В действителност делото, което се извършва сега, е да накара хората да изоставят Сатана, техния древен прародител. Всяко осъждане с помощта на словото цели да изобличи покварения нрав на човечеството и да даде възможност на хората да разберат същината на живота. Това повтарящо се правосъдие пронизва сърцата на хората. Всяко осъждане е пряко свързано с тяхната съдба и има за цел да нарани сърцата им, за да могат да се откажат от всички тези неща и по този начин да опознаят живота, да опознаят този мръсен свят, да опознаят Божията мъдрост и всемогъщество, а също и да опознаят човечеството, което е покварено от Сатана. Колкото повече човек получава този вид порицание и осъждане, толкова повече сърцето му може да бъде наранено и толкова повече духът му може да бъде пробуден. Пробуждането на духовете на тези изключително покварени и най-дълбоко заблудени хора е целта на този вид осъждане. Човекът няма дух, т.е. духът му е умрял отдавна и той не знае, че има Небе, не знае, че има Бог, и със сигурност не знае, че се бори в бездната на смъртта; как би могъл да знае, че живее в този зъл ад на земята? Откъде би могъл да знае, че този негов разлагащ се труп чрез покварата на Сатана е попаднал в Хадес на смъртта? Как би могъл да знае, че всичко на земята отдавна е разрушено от човечеството и не подлежи на възстановяване? И откъде би могъл да знае, че Творецът е дошъл днес на земята и търси група покварени хора, които да спаси? Дори след като човекът преживее всяко възможно облагородяване и осъждане, неговото притъпено съзнание все още едва се движи и всъщност на практика не реагира. Колко изродено е човечеството! И макар че този вид осъждане е като жестока градушка, която пада от небето, то е от огромна полза за човека. Ако хората не биваха съдени по този начин, нямаше да има никакъв резултат и щеше да е абсолютно невъзможно да се спасят от бездната на мизерията. Ако не беше това дело, за хората щеше да е много трудно да излязат от Хадес, защото сърцата им отдавна са умрели и духовете им отдавна са потъпкани от Сатана. Спасяването на вас, които сте потънали в дълбините на разложението, изисква усилено призоваване и решително осъждане; само тогава ще бъде възможно да се събудят замръзналите ви сърца.

Вашата плът, вашите разточителни желания, вашата алчност и вашата похот са дълбоко вкоренени във вас. Тези неща така постоянно контролират сърцата ви, че сте безсилни да отхвърлите игото на тези феодални и развратени мисли. Вие не копнеете нито да промените сегашното си положение, нито да избягате от влиянието на мрака. Просто сте обвързани с тези неща. Въпреки че всички знаете, че този живот е толкова мъчителен и този свят на хората е толкова мрачен, нито един от вас няма смелостта да промени живота си. Вие само копнеете да избягате

от реалностите на този живот, да постигнете трансцендентност на душата и да живеете в мирна, щастлива, подобна на рая среда. Не желаете да понасяте трудности, за да промените настоящия си живот; не желаете и да търсите в рамките на това осъждане и порицание живота, в който трябва да навлезете. По-скоро бленувате напълно нереалистични мечти за онзи прекрасен свят отвъд плътта. Животът, за който копнеете, е такъв, какъвто можете да постигнете без усилие, без да изпитвате никаква болка. Това е напълно нереалистично! Защото това, на което се надявате, не е да изживеете един смислен живот в плътта и да придобиете истината с течение на живота, т.е. да живеете за истината и да отстоявате справедливостта. Това не е живот, който бихте сметнали за сияен и ослепителен. Вие смятате, че това не би бил бляскав или смислен живот. Във вашите очи воденето на такъв живот би се усещало като несправедливост! Въпреки че днес приемате това порицание, все пак това, към което се стремите, не е да придобиете истината или да живеете истината в настоящето, а по-скоро да можете по-късно да навлезете в щастлив живот отвъд плътта. Вие не търсите истината, не отстоявате истината и със сигурност не съществувате заради истината. Не се стремите към навлизане в днешния ден, а вместо това мислите ви са заети с бъдещето и с това, което един ден може да се случи: гледате синьото небе, проливате горчиви сълзи и очаквате някой ден да бъдете отведени в рая. Нима не знаете, че вашият начин на мислене вече не отговаря на действителността? Вие продължавате да си мислите, че Спасителят с безкрайна доброта и състрадание несъмнено ще дойде един ден, за да вземе със Себе Си теб, който си преживял трудности и страдания на този свят, и че Той ще облекчи твоите болки и ще отмъсти от твое име за теб, който си бил измъчван и потискан. Не си ли пълен с грях? Ти ли си единственият, който е страдал на този свят? Ти самият си попаднал под властта на Сатана и си страдал — наистина ли Бог все пак има нужда да облекчава твоите болки? Онези, които не са в състояние да удовлетворят Божиите изисквания — не са ли всички те Божии врагове? Онези, които не вярват във възплътения Бог — не са ли те антихристът? Колко струват добрите ти дела? Могат ли те да заместят сърце, което се прекланя пред Бог? Не можеш да получиш Божията благословия само като вършиш някакви добри дела и Бог няма да облекчи болките ти и да отмъсти за злините срещу теб само защото си бил измъчван и потискан. Онези, които вярват в Бог, но не Го познават и въпреки това вършат добри дела — не са ли всички те също порицани? Ти просто вярваш в Бог, искаш само Бог да премахне несправедливостите срещу теб и да отмъсти за тях, и искаш Бог да ти даде твоя ден — ден, в който най-накрая ще можеш да държиш главата си високо изправена. Но отказваш да обърнеш внимание на истината и не жадуваш да живееш според истината. Още по-малко си в състояние да избягаш от този тежък, празен живот. Вместо това, докато живееш живота си в плътта и живота си в грях, очакваш Бог да въздаде за страданията ти и да разсее мъглата

на съществуването ти. Но дали това е възможно? Ако притежаваш истината, можеш да следваш Бог. Ако възплъщаваш истината в живота, можеш да бъдеш проявление на Божието слово. Ако имаш живот, можеш да се наслаждаваш на Божието благословение. Тези, които имат истината, могат да се радват на Божието благословение. Бог осигурява удовлетворение за онези, които Го обичат с цялото си сърце и които понасят трудности и страдания, но не и за онези, които обичат само себе си и които са станали жертва на измамите на Сатана. Как може да има доброта в онези, които не обичат истината? Как може да има праведност в онези, които обичат само плътта? Не се ли говори за праведност и доброта само по отношение на истината? Не са ли те запазени за онези, които обичат Бог с цялото си сърце? Онези, които не обичат истината и които са само гниещи трупове — нима всички тези хора не таят зло? Тези, които не са способни да живеят според истината — не са ли всички те врагове на истината? А какво да кажем за вас?

Ако успееш да се освободиш от тези влияния на тъмнината и да се откъснеш от тези нечисти неща, ако успееш да станеш свят, тогава ще притежаваш истината. Не става дума за това, че природата ти се е променила, а само за това, че си в състояние да приложиш истината на практика и можеш да изоставиш плътта. Това е качеството, което притежават онези, които са очистени. Основната цел на делото на завоюването е да се очисти човечеството, за да може човекът да притежава истината, защото човекът разбира твърде малко от истината! Извършването на делото на завоюването върху такива хора е от най-дълбоко значение. Всички вие сте попаднали под влиянието на тъмнината и сте дълбоко увредени. Следователно целта на това дело е да ви даде възможност да опознаете човешката природа и по този начин да живеете в истината. Да бъдат усъвършенствани е нещо, което всички сътворени същества трябва да приемат. Ако делото на този етап включваше само усъвършенстване на хората, тогава то можеше да се извърши във Великобритания, Америка или Израел; можеше да се извърши върху хората от всяка нация. Делото по завоюването обаче е изборително. Първият етап от делото на завоюването е краткосрочен; освен това той ще бъде използван за унижаване на Сатана и завоюване на цялата вселена. Това е първоначалното дело на завоюването. Може да се каже, че всяко създание, което вярва в Бог, може да бъде усъвършенствано, защото да бъдеш усъвършенстван е нещо, което може да бъде постигнато само след дългосрочна промяна. Да бъдеш завоюван обаче е нещо различно. Образецът и моделът за завоюване трябва да бъде този, който изоставя най-много, който живее в най-дълбокия мрак; той трябва да бъде най-изпадналият, най-нежелаещият да признае Бог и най-непокорният на Бог. Точно такъв човек може да свидетелства, че е бил завоюван. Основната цел на делото на завоюването е да се победи Сатана, докато основната цел на усъвършенстването на хората е да се спечелят хората. Целта е да се даде възможност на хората да свидетелстват, след като са

завоювани, че това дело на завоюването е извършено тук, върху хора като вас. Целта е хората да свидетелстват, след като бъдат завоювани. Тези завоювани хора ще бъдат използвани за постигане на целта да бъде унижен Сатана. И така, какъв е основният метод на завоюването? Порицание, правосъдие, отправяне на проклетия и изобличение — използване на праведен нрав за завоюване на хората, така че те да бъдат напълно убедени заради Божия праведен нрав. Използването на реалността и авторитета на словото за завоюване на хората и за пълно убеждаване — ето какво означава да бъдеш завоюван. Онези, които биват усъвършенствани, не само са способни да постигнат покорство, след като са били завоювани, но също така могат да имат познание за делото на правосъдието, да променят своя нрав и да опознаят Бог. Те изживяват пътя на любовта към Бог и се изпълват с истината. Научават се как да изживяват Божието дело, стават способни да страдат за Бог и да имат собствена воля. Усъвършенстваните са тези, които имат действително разбиране за истината благодарение на това, че са изживели Божието слово. Завоюваните са тези, които знаят за истината, но не са приели нейното истинско значение. След като са завоювани, те се покоряват, но цялото им покорство е резултат от осъждането, на което са били подложени. Те нямат абсолютно никакво разбиране за истинското значение на много истини. На думи те признават истината, но не са навлезли в нея; разбират истината, но не са я изпитали. Делото, което се извършва върху усъвършенстваните, включва порицание и осъждане, заедно с осигуряването на живот. Човек, който цени навлизането в истината, е човек, който трябва да бъде усъвършенстван. Разликата между тези, които са усъвършенствани, и тези, които са завоювани, се състои в това дали те навлизат в истината. Усъвършенстваните са тези, които разбират истината, навлезли са в истината и живеят според истината; хората, които не могат да бъдат усъвършенствани, са тези, които не разбират истината и не навлизат в истината, т.е. тези, които не живеят според истината. Ако такива хора са в състояние сега да се покорят напълно, тогава те са завоювани. Ако завоюваните не търсят истината — ако следват, но не изживяват истината, ако забелязват и чуват за истината, но не ценят изживяването на истината — тогава те не могат да бъдат усъвършенствани. Хората, които трябва да бъдат усъвършенствани, по пътя към усъвършенстването практикуват истината според Божиите изисквания. По този начин те удовлетворяват Божията воля и се усъвършенстват. Всеки, който следва докрай, преди да завърши делото на завоюването, е завоюван, но не може да се каже, че е усъвършенстван. „Усъвършенстваните“ се отнася до онези, които след края на делото на завоюването са способни да следват истината и да бъдат спечелени от Бог. То се отнася за онези, които след края на делото на завоюването остават непоколебими в изпитанията и живеят според истината. Това, което отличава завоюването от усъвършенстването, са разликите в етапите на делото и разликите в степента, в

която хората разбират и навлизат в истината. Всички онези, които не са поели по пътя на усъвършенстването, тоест онези, които не притежават истината, накрая все пак ще бъдат пропъдени. Само онези, които притежават истината и които живеят според нея, могат да бъдат напълно спечелени от Бог. Тоест тези, които живеят по образа на Петър, са усъвършенстваните, а всички останали са завоюваните. Делото, което се извършва върху всички завоювани, се състои в налагане на проклетия, порицание и показване на гняв, а това, което идва при тях, е праведност и проклетия. Да се работи върху такъв човек означава да се разкрие без церемониалност или учтивост — да се разкрие поквареният нрав в него, така че той сам да го разпознае и да се убеди напълно. След като човекът стане напълно покорен, делото по завоюването приключва. Дори и повечето хора все още да не се стремят да разберат истината, делото по завоюването ще е приключило.

Ако искаш да бъдеш усъвършенстван, трябва да отговаряш на определени критерии. Чрез своята решителност, своята упоритост и своята съвест и чрез своя стремеж ще можеш да изживееш живота и да удовлетвориш Божиата воля. Това е твоето навлизане и тези неща са това, което се изисква по пътя към усъвършенстването. Делото на усъвършенстването може да бъде извършено върху всички хора. Всеки, който се стреми към Бог, може да бъде усъвършенстван и има възможността и качествата да бъде усъвършенстван. Тук няма установено правило. Дали човек може да бъде усъвършенстван, зависи най-вече от това към какво се стреми. Хората, които обичат истината и са способни да живеят според нея, със сигурност могат да бъдат усъвършенствани. Хората, които не обичат истината, не се нравят на Бог; те не притежават живота, който Бог изисква, и не могат да бъдат усъвършенствани. Делото по усъвършенстването е само с цел да се спечелят хора и не е част от делото на борбата със Сатана; делото по завоюването е само с цел борба със Сатана, което означава да се използва завоюването на човека, за да се победи Сатана. Делото на завоюването е главното дело, най-новото дело, дело, което никога не е извършвано през всички епохи. Може да се каже, че целта на този етап от делото е главно да се завоюват всички хора, за да се победи Сатана. Делото по усъвършенстването на хората — това не е ново дело. Същината на целта на цялото дело по време на Божието дело в плътта е завоюването на хората. Това е като в Епохата на благодатта, когато основното дело бе изкуплението на цялото човечество чрез разпъването на кръста. „Спечелването на хора“ бе допълнително към делото в плътта и бе извършено едва след разпъването на кръста. Когато Исус дойде и извърши Своето дело, Неговата цел беше главно да използва разпъването Си на кръста, за да възтържествува над робството на смъртта и Хадес, да възтържествува над влиянието на Сатана — т.е. да победи Сатана. Едва след като Исус бе разпнат, Петър тръгна стъпка по стъпка по пътя към усъвършенстването. Разбира се,

Петър бе сред онези, които следваха Исус, докато Той работеше, но не бе усъвършенстван през това време. Напротив, след като Исус завърши делото Си, Петър постепенно разбра истината и след това се усъвършенства. Въплътеният Бог идва на земята само за да завърши ключов, решаващ етап от делото за кратък период от време, а не за да живее дългосрочно сред хората на земята с намерението да ги усъвършенства. Той не върши това дело. Той не чака до момента, в който човекът ще бъде напълно усъвършенстван, за да завърши Своето дело. Това не е целта и значението на Неговото въплъщение. Той идва само за да извърши краткосрочното дело по спасяването на човечеството, а не за да извърши много дългосрочното дело по усъвършенстването на човечеството. Делото по спасяването на човечеството е представително, способно да постави началото на нова епоха. То може да бъде завършено за кратък период от време. Но усъвършенстването на човечеството изисква да се издигне човекът до определено ниво; такова дело отнема много време. Това е дело, което трябва да бъде извършено от Божия Дух, но то се извършва върху основата на истината, която бе изречена по време на делото в плътта. То се извършва и чрез Неговото издигане на апостолите, които да вършат дългосрочно пасторско дело за постигане на целта Му за усъвършенстване на човечеството. Въплътеният Бог не върши това дело. Той само говори за начина на живот, така че хората да го разберат, и само дава на човечеството истината, а не придружава непрекъснато човека в практикуването на истината, защото това не е в рамките на Неговото служение. Следователно Той няма да придружава човека до деня, в който човекът напълно разбере истината и напълно я придобие. Неговото дело в плътта приключва, когато човекът официално навлезе в правия път на вярата в Бог, когато човекът стъпи на правия път на усъвършенстването. Това, разбира се, е и моментът, когато Той напълно ще е победил Сатана и ще е възтържествувал над света. Той не се интересува от това дали по това време човекът окончателно ще е навлязъл в истината, нито от това дали животът на човека е велик, или нищожен. Нищо от това не е онова, което въплътеният Той трябва да управлява; нищо от това не е в рамките на служението на въплътения Бог. След като завърши замисленото дело, Той ще приключи и делото Си в плътта. Така че делото, което въплътеният Бог върши, е само делото, което Божият Дух не може да върши пряко. Нещо повече, това е краткосрочното дело на спасението, а не дело, което Той ще извършва на земята в дългосрочен план.

Повишаването на качеството ви не е в обхвата на Моето дело. Искам от вас да направите това само защото качеството ви е твърде ниско. В действителност това не е част от делото по усъвършенстването; по-скоро това е допълнително дело, което се извършва върху вас. Делото, което се извършва днес върху вас, се извършва според това, от което се нуждаете. То е индивидуално и не е път, в който трябва да навлезе всеки, който се усъвършенства. Тъй като качеството ви

е по-ниско от това на всеки, който е бил усъвършенстван в миналото, когато това дело се извършва върху вас, има твърде много пречки. Аз съм сред вас и извършвам това допълнително дело, защото целите на усъвършенстването са различни. По същество, когато Бог идва на земята, Той остава в рамките на Своята компетенция и извършва Своето дело, без да се занимава с други несвързани въпроси. Той не се меси в семейни дела и не участва в живота на хората. Той е напълно безразличен към такива незначителни неща; те не са част от Неговото служение. Но вашето качество е много по-ниско от това, което изисквах — всъщност не може да се прави никакво сравнение — че създава изключителни пречки за делото. Нещо повече, това дело трябва да се извърши сред хората в тази китайска земя. Вие сте толкова нискообразовани, че нямам друг избор, освен да Се изкажа и да изисквам от вас да се образувате. Казах ви, че това е допълнително дело, но то е и нещо, което трябва да придобиете, нещо, което ще ви помогне да се усъвършенствате. Всъщност образованието, основните познания за това как да се държите и основните познания за живота са неща, които трябва да притежавате по природа; не би трябвало да ви говоря за тези неща. Но тъй като вие не притежавате тези неща, не Ми остава нищо друго, освен да извърша дело по внушаването им във вас, след като вече сте се родили на света. Дори и да имате много представи за Мен, Аз все пак изисквам това от вас — изисквам да повишите своето качество. Моето намерение не е да дойда и да върша това дело, защото Моето дело е само да ви завоювам, само да получа вашето пълно убеждение, като ви съдя, посочвайки ви по този начин пътя на живота, по който трябва да навлезете. Казано по друг начин, това колко сте образовани и дали сте запознати с живота не би имало абсолютно никакво отношение към Мен, ако не беше фактът, че Аз трябва да ви завоювам със словото Си. Всичко това се добавя, за да се гарантира постигането на резултати в делото по завоюването и в името на последващото ви усъвършенстване. То не е част от делото по завоюването. Тъй като качеството ви е ниско и сте мързеливи и небрежни, глупави и бавно схващащи, безчувствени и слабоумни — тъй като сте изключително далеч от нормалното — Аз изисквам от вас първо да повишите своето качество. Всеки, който иска да бъде усъвършенстван, трябва да отговаря на определени критерии. За да бъде усъвършенстван, човек трябва да е с ясен и трезв ум и да желае да води смислен живот. Ако ти си човек, който не желае да живее празен живот, човек, който се стреми към истината, човек, който е сериозен във всичко, което прави, и човек с изключително нормална човешка природа, тогава ти отговаряш на условията да бъдеш усъвършенстван.

Това дело, което се извършва сред вас, се извършва върху вас според това каква работа трябва да се извърши. След завоюването на тези хора ще бъде усъвършенствана една група от хора. Затова и голяма част от делото в момента е подготовка за целта на вашето усъвършенстване, защото има много хора, жадни

за истината, които могат да бъдат усъвършенствани. Ако делото по завоюването ви бъде извършено и след това не се работи повече, тогава няма ли да се случи така, че някои жадуващи за истината да не я получат? Настоящото дело има за цел да отвори пътя за усъвършенстване на хората по-късно. Въпреки че Моето дело е само дело на завоюването, начинът на живот, за който говоря, все пак е подготовка за усъвършенстване на хората по-късно. Делото, което идва след завоюването, се съсредоточава върху усъвършенстването на хората, а завоюването се извършва, за да се постави основата за делото по усъвършенстването. Човекът може да бъде усъвършенстван само след като бъде завоюван. Точно сега основната задача е да се завоюва; по-късно тези, които търсят и копнеят за истината, ще бъдат усъвършенствани. Да бъдеш усъвършенстван включва активните аспекти на навлизането на хората: имаш ли сърце, обичащо Бог? Каква е дълбочината на твоя опит, докато вървиш по този път? Колко чиста е любовта ти към Бог? Доколко точно е практикуването на истината от твоя страна? За да се усъвършенства, човек трябва да има основни познания за всички страни на човешката природа. Това е базово изискване. Всички онези, които не могат да бъдат усъвършенствани, след като са били завоювани, стават инструменти и в крайна сметка пак ще бъдат хвърлени в езерото от огън и жупел и пак ще паднат в бездънната яма, защото твоят нрав не се е променил и все още принадлежиш на Сатана. Ако на човек му липсват условията за усъвършенстване, той е безполезен — той е отпадък, инструмент, нещо, което не може да издържи на огненото изпитание! Доколко притежаваш боголюбиво сърце в момента? А доколко притежаваш себемразещо сърце? Колко дълбоко наистина познаваш Сатана? Укрепихте ли своята решителност? Добре ли е уреден животът ви в рамките на вашата човешка природа? Промени ли се животът ви? Живеете ли нов живот? Промениха ли се перспективите на живота ви? Ако тези неща не са се променили, ти не можеш да бъдеш усъвършенстван дори и да не отстъпваш; по-скоро само си завоюван. Когато дойде време да те изпитат, на теб ще ти липсва истината, човешката ти природа няма да бъде нормална и ще си като вързано животно. Единственото ти постижение ще бъде това, че си бил завоюван — ти ще бъдеш просто обект, който съм завоювал. Точно както магаре, веднъж изпитало камшика на господаря, става страхливо и се страхува да действа всеки път, когато види господаря, така и ти ще бъдеш просто магаре, което е било завоювано. Ако на човек му липсват тези положителни качества и вместо това е пасивен и страхлив, плах и колеблив във всичко, неспособен да различи нищо ясно, неспособен да приеме истината, все още без път за практикуване, а освен това дори без обичащо Бог сърце — ако човек няма разбиране за това как да обича Бог, как да живее смислен живот или как да бъде истински човек — как такъв човек може да свидетелства за Бог? Това би показало, че животът ти има малка стойност и си само едно завоювано магаре. Ще бъдеш завоюван, но това би означавало

само, че си се отрекъл от големия червен змей и си отказал да се подчиниш на властта му; това би означавало, че вярваш, че има Бог, искаш да се покориш на всички Божии планове и нямаш оплаквания. Но що се отнася до положителните качества, способен ли си да живееш според Божието слово и да проявяваш Бог? Ако не притежаваш нито едно от тези качества, това означава, че не си бил завоюван от Бог и си само завоювано магаре. В теб няма нищо желано и Светият Дух не действа в теб. Твоята човешка природа е твърде недостатъчна; невъзможно е Бог да те използва. Трябва да бъдеш одобрен от Бог и да си сто пъти по-добър от невярващите зверове и ходещите мъртъвци — само онези, които достигнат това ниво, са достойни да бъдат усъвършенствани. Само ако човек има човешка природа и съвест, той е годен за Божиата употреба. Само когато сте били усъвършенствани, можете да бъдете считани за човешки същества. Само усъвършенстваните са хора, които водят смислен живот. Само такива хора могат да свидетелстват още по-ярко за Бог.

ТРЯБВА ДА ОСТАВИТЕ НАСТРАНА БЛАГОСЛОВЕНИЯТА НА ПОЛОЖЕНИЕТО СИ И ДА РАЗБЕРЕТЕ БОЖИЯТА ВОЛЯ ЗА СПАСЕНИЕТО НА ЧОВЕКА

От човешка гледна точка не е възможно потомците на Моав да бъдат направени пълноценни, нито пък са достойни за това. Децата на Давид, от друга страна, със сигурност имат надежда и наистина могат да бъдат направени пълноценни. Ако някой е потомък на Моав, той не може да бъде направен пълноценен. Дори и сега вие все още не знаете колко значимо е делото, което се извършва сред вас. На този етап вие все още държите перспективите за бъдещето си в сърцата си и не желаете да се откажете от тях. Никой не се интересува защо днес Бог просто е избрал такива недостойни хора, като вас самите, за обект на Своето дело. Възможно ли е Той да е сгрешил в това дело? То моментно недоглеждане ли е? Защо Бог, който винаги е знаел, че вие сте чада на Моав, е слязъл, за да извърши делото си точно сред вас? Никога ли не се замисляте за това? Бог никога ли не взема това предвид, когато върши делото Си? Безочливо ли се държи Той? Не знаеше ли Той от самото начало, че вие сте потомците на Моав? Нима не проумявате тези неща? Къде отидоха представите ви? Изневери ли ви вашето здравомислие? Къде са вашата хитрост и мъдрост? Нима сте толкова възвишени, че не обръщате внимание на такива дребни неща? Умовете ви са изключително чувствителни към неща, като перспективите за бъдещето ви и

собствената ви съдба, но когато става въпрос за нещо друго, те са безчувствени, отъпели и напълно невежи. В какво, за бога, вярвате? В перспективите за бъдещето ви ли? Или в Бог? Не е ли всичко, в което вярваш, красивото ти предназначение? Не са ли перспективите за бъдещето ти? Доколко разбираш живота сега? Какво си постигнал? Мислиш ли, че делото, което се извършва в потомците на Моав сега, е за да ви унижи? Нарочно ли се върши, за да разкрие вашата грозота? Нарочно ли се върши, за да ви накара да приемете порицанието и да ви захвърли след това в огненото езеро? Никога не съм казвал, че нямате бъдещи перспективи, още по-малко, че трябва да бъдете унищожени или да погинете. Обявявал ли съм открито такива неща? Казваш, че нямаш надежда, но не е ли това заключение, което самият ти си направил? Не е ли това следствие от твоя собствен начин на мислене? Твоите собствени заключения имат ли значение? Ако кажа, че не си благословен, тогава със сигурност ще бъдеш обект на разруха, а ако кажа, че си благословен, тогава определено няма да бъдеш унищожен. Казвам само, че си потомък на Моав. Не съм казал, че ще бъдеш унищожен. Просто потомците на Моав са прокълнати и са един покварен род. По-рано се спомена грехът. Не сте ли всички вие грешни? Не са ли всички грешници покварени от Сатана? Не се ли противят и бунтуват срещу Бог всички грешници? Не трябва ли онези, които се противят на Бог, да бъдат прокълнати? Не трябва ли всички грешници да бъдат погубени? Кой човек от плът и кръв, тогава, може да се спаси? Как сте оцелели до днес? Станали сте негативно настроени, защото сте потомци на Моав; не се ли броите и вие за хора, които са грешници? Как сте издържали до днес? Когато се спомене съвършенството, сте щастливи. След като чуете, че трябва да минете през голямата скръб, смятате, че това ви прави дори още по-благословени. Мислите, че можете да станете победители, след като излезете от голямата скръб, и нещо повече, че това е великата Божия благословия и великата Му възхвала за Вас. Когато се спомене Моав, сред вас се надига смут. Както възрастните, така и децата, изпитват неописуема тъга, нямате абсолютно никаква радост в сърцата си и съжалявате, че сте се родили. Не разбирате значимостта на този етап от делото, което се извършва в потомците на Моав. Вие се стремите само към висок статус и когато видите, че няма надежда, отстъпвате. Когато се спомене съвършенството и бъдещото предназначение, се чувствате щастливи. Вие сте повярвали в Бог, за да получите благословения и да отидете на добро място. Някои хора сега изпитват безпокойство заради положението си. Тъй като са с нисък статус и без достойнство, те не желаят да се стремят да бъдат усъвършенствани. Първо се говореше за съвършенството, а след това се споменаха потомците на Моав, затова хората отрекоха пътя на съвършенството, споменат по-рано. Това е така, защото от началото до края вие никога не сте знаели колко значимо е това дело, нито пък ви е грижа за това. Духовният ви ръст е твърде малък и не можете да понесете дори най-малкото смущение. Когато

видите, че собственият ви статус е твърде нисък, ставате негативни и губите увереността да продължите да търсите. Хората просто смятат благодатта, с която са се сдобили, и мира, на който се радват, за символи на вярата и виждат търсенето на благословенията като основа за вярата си в Бог. Много малко хора се стремят да опознаят Бог или да променят своя нрав. Във вярата си хората се стремят да накарат Бог да ги изпрати на подходящото място и да им даде цялата милост, от която се нуждаят, за да Го направят свой слуга, да Го накарат да поддържа мирни, приятелски отношения с тях, така че никога да няма конфликт между тях. Това означава, че тяхната вяра в Бог изисква Той да обещае да отговори на всичките им нужди и да ги дари с всичко, за което се молят, в съответствие с думите, които са прочели в Библията: „Ще чуя всичките ви молитви“. Те очакват Бог да не съди и да не се разправя с никого, защото Той винаги е бил милостивият Спасител Исус, който поддържа добри отношения с хората по всяко време и на всяко място. Ето как хората вярват в Бог: те просто безсрамно изискват от Него, като вярват, че независимо дали са непокорни или покорни, Той просто сляпо ще им даде всичко. Те просто непрекъснато „събират дългове“ от Бог, като вярват, че Той трябва да им ги „върне“ без никаква съпротива, и нещо повече, да им плати двойно. Те мислят, че независимо дали Бог е получил нещо от тях или не, Той може само да бъде манипулиран от тях, а не може произволно да се разпорежда с хората, когато Той пожелае и без тяхното разрешение, а още по-малко да им разкрива Своята мъдрост и праведен нрав, скрити в продължение на много години. Те само изповядват греховете си пред Бог, като вярват, че Бог просто ще ги опрости, че няма да Му омръзне да го прави и че това ще продължава вечно. Те само заповядват на Бог, като вярват, че Той просто ще им се подчини, защото в Библията е написано, че Бог не дойде, за да Му служат хората, а за да може Той да служи на тях, и че е тук, за да бъде техен слуга. Не сте ли вярвали винаги по този начин? Когато не можете да получите нещо от Бог, вие искате да избягате. Когато не разбирате нещо, толкова негодувате и дори стигате дотам, че Го оскърбявате по всякакъв начин. Вие просто няма да позволите на Самия Бог напълно да изрази Своята мъдрост и удивителност. Вместо това просто искате да се насладите на временно спокойствие и комфорт. Досега вашето отношение към вярата ви в Бог се е състояло само от едни и същи стари възгледи. Ако Бог ви покаже само малка част от величието Си, вие ставате нещастни. Виждате ли сега точно колко голям е духовният ви ръст? Не приемайте, че всички вие сте верни на Бог, когато в действителност старите ви възгледи не са се променили. Когато нищо не те сполетява, ти вярваш, че всичко върви гладко и любовта ти към Бог достига апогей. Когато ти се случи нещо незначително, падаш в пъкъла. Това ли е вяроност към Бог?

Ако последният етап от завоевателното дело започваше в Израел, тогава то нямаше да има смисъл. Делото е най-значимо, когато се извършва в Китай и когато

вие сте негов обект. Вие сте най-низши от хората, с най-нисък статус. Вие сте на най-долното стъпало на това общество и сте тези, които най-малко зачетоха Бог в началото. Вие останяхте най-далече от Бог и пострадахте най-тежко. Тъй като този етап от делото е само завоевателен, не е ли най-подходящо вие да бъдете избрани за бъдещите свидетели? Ако първата стъпка от завоевателното дело не бъде насочена към вас, тогава ще е трудно бъдещото завоевателно дело да се продължи, защото то ще бъде успешно само въз основа на делото, което се извършва днес. Настоящото завоевателно дело е само началото на всеобхватното завоевателно дело. Вие сте първите, които ще бъдат завоювани. Вие сте представители на цялото човечество, което ще бъде завоювано. Хората, които наистина притежават знание, ще видят, че всичкото дело, което Бог върши днес, е велико, и че той не само позволява на хората да познаят собственото си непокорство, но също така разкрива и тяхното положение. Целта на Неговите думи и смисълът от тях не е обезсърчаването на хората, нито събарянето им. Целта е хората да достигнат до просветление и спасение чрез Неговите думи и чрез тях да се събуди духът на хората. От създаването на света човекът живее под властта на Сатана, без нито да знае, нито да вярва, че има Бог. Това, че тези хора могат да бъдат включени във великото Божие спасение и могат да бъдат издигнати нависоко от Бог, наистина показва Божията любов. Всички, които наистина разбират, ще повярват в това. Ами онези, които не притежават такова знание? Те ще кажат: „О, Бог казва, че сме потомци на Моав. Казва го със собствените Си думи. Може ли въпреки това да ни чака нещо добро? Ние сме потомци на Моав и сме Му се противопоставяли в миналото. Бог е дошъл, за да ни осъди. Не виждаш ли как Той винаги ни е съдил от самото начало? По този начин трябва да бъдем порицани, понеже сме се противили на Бог“. Правилни ли са тези думи? Днес Бог ви съди, порицава ви и ви упреква, но трябва да знаеш, че целта на това осъждане, е да познаеш себе си. Той упреква, проклина, съди и порицава, за да познаеш себе си, така че нравът ти да се промени и, нещо повече, да разбереш стойността си и да видиш, че всички Божии действия са праведни и в съответствие с Неговия нрав и изискванията на делото Му, че Той работи в съответствие с плана Си за спасението на човека и че е праведният Бог, който обича, спасява, съди и порицава човека. Ако знаеш само, че си с нисък статус, че си покварен и непокорен, но не знаеш, че Бог иска да изяви Своето спасение чрез осъждането и порицанието, които Той извършва в теб днес, тогава няма как да придобиеш опит, а още по-малко ще можеш да продължиш напред. Бог не е дошъл, за да убива или да руши, а за да съди, проклина, порицава и спасява. Докато неговият 6 000-годишен план за управление не приключи — преди Той да разкрие изхода за всяка категория хора — Божието дело на земята ще бъде единствено за спасение. Неговата цел е само да направи онези, които обичат Бог, свършени — и то напълно — и да ги покори под господството Си. Без значение как Бог спасява

хората, Той прави всичко това, като ги кара да се откъснат от старата си сатанинска природа. Тоест, Той ги спасява, като ги кара да търсят живот. Ако не го направят, няма да могат да приемат Божието спасение. Спасението е дело на Самия Бог, а търсенето на живот е нещо, с което човек трябва да се заеме, за да приеме спасението. В очите на човека спасението е Божията любов, а Божията любов не може да бъде порицание, осъждане и проклетия. Спасението трябва да съдържа любов, състрадание и, освен това, думи на утеха, както и безпределни благословения, дарявани от Бог. Хората вярват, че когато Бог спасява човека, Той го прави, като го затрогва със Своите благословения и милост, така че човекът да предаде сърцето си на Бог. С други думи, това, че Бог затрогва човека означава, че го спасява. Този вид спасение се постига чрез сключване на сделка. Само когато Бог му въздаде стократно, човекът ще се подчини пред името Му, ще се стреми да прави добро заради Него и да Му носи слава. Не това е Божието намерение за човечеството. Бог е дошъл да върши делото си на земята, за да спаси поквареното човечество. Това не е лъжа. Ако беше лъжа, Той със сигурност не би дошъл да върши делото си лично. В миналото Неговият начин за спасение е бил да прояви най-голямата любов и състрадание, дотолкова, че даде всичко, което имаше, на Сатана в замяна на цялото човечество. Настоящото е съвсем различно. Спасението, което получавате днес, се случва през последните дни, по времето на категоризирането на всеки в зависимост от вида му. Начинът да бъдете спасени не е чрез любов или състрадание, а чрез порицание и осъждане, за да може човек да бъде напълно спасен. Така че всичко, което получавате, е порицание, осъждане и безмилостни удари, но знайте това: в тези безсърдечни удари няма и най-малко наказание. Колкото и тежки да са думите Ми, това което ви сполетява, са само няколко думи, които може да ви се струват напълно безсърдечни, и колкото и да съм разгневен, това, което се излива върху вас, са поучителни думи, и Аз не искам да ви навредя или да ви умъртвя. Не е ли факт всичко това? Знайте, че в днешно време, независимо дали става въпрос за праведен съд или безсърдечно облагородяване и порицание, всичко е заради спасението. Независимо от това дали днес всеки е категоризиран в зависимост от вида си или категориите хора са ясни, целта на всички Божии думи и дела е да се спасят онези, които истински обичат Бог. Праведният съд и безсърдечното облагородяване идват, за да очистят човека. Суровите думи и порицанията са за пречистване и спасение. По този начин днешният метод на спасение е различен от този в миналото. Днес вие сте спасени чрез праведен съд и това е добър инструмент за категоризиране на всеки от вас в зависимост от вида му. Нещо повече, безмилостното порицание служи за окончателното ви спасение — и какво имате да кажете, изправени пред такова порицание и съд? Не сте ли се радвали винаги на спасение, от началото до края? Видели сте възплътения Бог и сте осъзнали Неговото всемогъщество и мъдрост. Освен това, сте били подложени на

постоянни удари и дисциплина. Не сте ли получили въпреки това и най-висша милост? Не са ли вашите благословения по-големи от тези на всички останали? Вашите блага са по-изобилни дори от славата и богатството, на които се е радвал Соломон! Помислете за това: ако намерението, с което дойдох, беше да ви осъдя и накажа, вместо да ви спася, можеха ли дните ви да продължат толкова? Щяхте ли вие, грешни същества от плът и кръв, да оцелеете до днес? Ако целта Ми беше просто да ви накажа, тогава защо бих станал плът и бих предприел такова велико начинание? Не можех ли да накажа вас, простосмъртните, само с една единствена дума? Щеше ли въпреки това да се наложи да ви унищожа, след като ви осъдих с цел? Все още ли не вярвате на тези Мои думи? Мога ли да спася човека само чрез любов и състрадание? Или мога да използвам само разпятието, за да го спася? Не е ли по-вероятно Моят праведен нрав да направи човека напълно покорен? Не може ли по-скоро той да спаси напълно човека?

Въпреки че думите Ми може да са сурови, те всички са изговорени за спасение на човека, тъй като Аз изговарям само думи, а не наказвам плътта на човека. Тези думи карат човека да живее в светлината, да знае, че светлината съществува, че е скъпоценна, и още повече, да знае колко полезни са тези думи за него, както и че Бог е спасение. Въпреки че изрекох много думи на порицание и осъждане, това, за което се отнасят те, не ви е било нанесено в действителност. Аз дойдох, за да извърша Моето дело и да изговоря думите Си, и въпреки че думите Ми може да са строги, те са изговорени, за да осъдят вашата поквара и непокорство. Целта, с която го правя, си остава — да спася човека от властта на Сатана. Използвам думите Си, за да спася човека. Целта Ми не е да навредя на човека с думите си. Думите Ми са строги, за да постигна резултати в делото Си. Само чрез такова дело човек може да стигне до познание на себе си и да се откъсне от непокорния си нрав. Най-значимото нещо, което думите правят е, че позволяват на хората да приложат на практика истината, след като са я разбрали, да променят нрава си и да придобият знание за себе си и за Божието дело. Само вършенето на делото чрез изговарянето на думи може да направи възможно общуването между Бог и човека и само думите могат да обяснят истината. Този начин на извършване на делото е най-доброто средство за завоюване на човека. Никой друг метод, освен изговарянето на думи, не е в състояние да даде на хората по-ясно разбиране на истината и на Божието дело. По този начин, в последния етап от делото Си, Бог говори на човека, за да му разкрие всички истини и тайни, които той все още не разбира, като позволява на човека да получи от Него истинския път и живота, и по този начин да изпълни волята Му. Целта на Божието дело в човека е да му даде възможност да изпълни Божията воля и да му донесе спасение. Ето защо, по времето на спасението на човека, Бог не извършва делото на наказанието. Когато донася спасение на човека, Бог не наказва злото, не възнагражда доброто, нито разкрива къде ще отидат различните видове хора. По-скоро, едва след края на

последния етап от делото Си, Той ще извърши делото на наказване на злото и възнаграждаване на доброто, и едва тогава ще разкрие сетнините на различните видове хора. Наказаните ще бъдат тези, които всъщност не могат да бъдат спасени, докато спасените ще бъдат тези, които са получили Божието спасение по времето, когато Той е спасявал човека. Докато се извършва Божието дело на спасение, всеки един човек, който може да бъде спасен, ще бъде спасен, доколкото е възможно, и никой няма да бъде отхвърлен, защото целта на Божието дело е да спаси човека. Всички онези, които по времето, когато Бог спасява човека, не са в състояние да постигнат промяна в нрава си, както и всички онези, които не са в състояние да се подчинят напълно на Бог, ще станат обекти на наказание. Този етап от делото — делото на думите — ще разкрие на хората всички пътища и тайни, които те не разбират, за да могат да разберат Божиата воля и Божиите изисквания към тях и за да имат предпоставките да приложат на практика Божиите думи, и да направят промени в своя нрав. Бог използва само думи, за да върши делото Си и не наказва хората за това, че са малко непокорни. Това е така, защото сега е времето за делото на спасението. Ако всеки, който постъпваше непокорно, беше наказван, тогава никой нямаше да има възможност да се спаси. Всички щяха да бъдат наказани и да отидат в пъкъл. Целта на думите, които осъждат човека, е да му позволят да опознае себе си и да се подчини на Бог, а не е да го накажат с това осъждение. По времето на делото на думите много хора ще разкрият своя бунт и неподчинение, както и непокорството си към въплътения Бог. Въпреки всичко, Той няма да накаже всички тези хора в резултат на това, а само ще отхвърли онези, които са съвсем покварени и които не могат да бъдат спасени. Той ще предаде плътта им на Сатана и в някои случаи ще я унищожи. Тези, които останат, ще продължат да Го следват и да бъдат поправяни и кастрени. Ако, докато Го следват, тези хора все пак не са в състояние да приемат да бъдат поправяни и кастрени, и все повече и повече западат, тогава те ще са загубили шанса си за спасение. Всеки човек, който се е оставил да бъде завоюван от Божиите думи, ще има предостатъчно възможности за спасение. Божието спасение на всеки един от тези хора ще покаже Неговата изключителна снизходителност. С други думи, ще им бъде показана максимална търпимост. Стига хората да загърбят грешния път и да могат да се покаят, Бог ще им даде възможности да получат Неговото спасение. Когато хората първоначално се разбунтуват срещу Бог, Той няма желание да ги умъртви. Той по-скоро прави всичко възможно, за да ги спаси. Ако при някой наистина няма място за спасение, тогава Бог ще го отхвърли. Причината, поради която Бог се бави с наказанието на определени хора, е, че Той иска да спаси всеки, който може да бъде спасен. Той съди, просветлява и напътства хората само с думи и не използва тояга, за да ги умъртви. Използването на думи за спасението на хората е целта на последния етап от делото и нещото, което го прави значим.

КАК ЧОВЕК, КОЙТО Е ОГРАНИЧИЛ БОГ В ПРЕДСТАВИТЕ СИ, МОЖЕ ДА ПОЛУЧИ БОЖИИТЕ ОТКРОВЕНИЯ?

Делото на Бог винаги напредва и макар че целта на делото Му не се променя, методът, по който Той работи, постоянно се изменя, което означава, че онези, които следват Бог, също постоянно се променят. Колкото повече дела върши Бог, толкова по-задълбочено е познанието на човека за Бог. Вследствие на Божието дело настъпват съответни промени и в нрава на човека. Но именно поради това, че Божието дело непрекъснато се променя, онези, които не познават делото на Светия Дух, и онези нелепи хора, които не познават истината, се превръщат в хора, които се противопоставят на Бог. Божието дело никога не отговаря на представите на човека, защото Неговото дело е винаги ново, никога не е старо, и Той никога не повтаря старо дело, а напротив, движи се напред с дело, което никога преди това не е било извършвано. Тъй като Бог не повтаря Своето дело, а човекът неизменно съди за сегашното Божие дело по делото, което Той е извършил в миналото, за Бог става изключително трудно да осъществява всеки етап от делото на новата епоха. Човекът има твърде много затруднения! Той е твърде консервативен в мисленето си! Никой не познава Божието дело, но всеки го очертава. Когато напусне Бог, човекът губи живота, истината и Божиите благословения, но не приема нито живота, нито истината, а още по-малко по-големите благословения, които Бог дарява на човечеството. Всички хора искат да спечелят Бог, но не са в състояние да понесат никакви промени в Божието дело. Тези, които не приемат новото Божие дело, вярват, че Божието дело е неизменно, че то завинаги остава в застой. Според тях всичко, което е необходимо, за да получат вечно спасение от Бог, е да спазват закона и, стига да се покайват и изповядват греховете си, Божията воля винаги ще бъде удовлетворена. Те са на мнение, че Бог може да бъде само Бог според закона и Бог, който беше прикован на кръста заради човека; тяхното мнение е също, че Бог не бива и не може да надхвърля Библията. Точно тези мнения са ги приковали здраво към старите закони и са ги подчинили на мъртви правила. Още повече са онези, които смятат, че каквото и да е новото Божие дело, то трябва да бъде подкрепено с пророчества, и че на всеки етап от това дело на всички онези, които Го следват с „истинско“ сърце, трябва да бъдат показани и откровения; в противен случай това дело не би могло да бъде Божие. Вече не е лесна задача за човека да опознае Бог. Ако към това се прибавят абсурдното сърце на човека и неговата бунтовна природа, изпълнена със самомнение и самонадеяност, за него става още по-трудно да приеме новото Божие дело. Човекът нито внимателно изследва новото Божие дело, нито го приема със смирение; вместо това възприема отношение на презрение, докато очаква откровения и напътствия от Бог. Не е ли това

поведението на онези, които се бунтуват срещу Бог и му се противопоставят? Как такива хора може да получат Божието одобрение?

Исус каза, че делото на Йехова е изоставало в Епохата на благодатта, точно както Аз казвам днес, че делото на Исус също изостава. Ако съществуваше само Епохата на закона, без Епохата на благодатта, тогава Исус нямаше да бъде разпънат на кръст и нямаше да може да изкупи греховете на цялото човечество. Ако съществуваше само Епохата на закона, дали човечеството щеше да стигне до днешния момент? Историята се движи напред, а не е ли тя естественият закон на Божието дело? Не е ли това изображение на Неговото управление на човека в цялата вселена? Историята се движи напред, както и Божието дело. Божията воля постоянно се променя. Той не би могъл да остане на един етап от делото Си в продължение на шест хиляди години, защото, както всеки знае, Бог е винаги нов и никога стар, и не би могъл да продължи да върши дело като разпъването на кръст, бидейки прикован на кръста веднъж, два пъти, три пъти... Би било нелепо да се мисли по този начин. Бог не продължава да върши едно и също дело; Неговото дело е постоянно променящо се и винаги ново, подобно на това как Аз ви говоря нови думи и върша ново дело всеки ден. Това е делото, което върша, и ключови са думите „ново“ и „чудно“. „Бог е неизменен и Бог винаги ще бъде Бог“: тази мисъл наистина е вярна; същността на Бог не се променя, Бог винаги е Бог и никога не би могъл да стане Сатана, но това не доказва, че Неговото дело е също толкова постоянно и неизменно като същността Му. Ти казваш, че Бог е неизменен, но как тогава можеш да обясниш, че Той е винаги нов и никога — стар? Божието дело непрекъснато се разпространява и неспирно се променя, а Неговата воля непрекъснато се проявява и става достояние на човека. Когато човекът изживява Божието дело, неговият нрав се променя непрестанно, както и неговото познание. Откъде тогава се появява тази промяна? Не е ли от постоянно променящото се Божие дело? Ако нравът на човека може да се променя, защо човекът да не може да допусне Моето дело и Моите думи също да се променят непрекъснато? Трябва ли Аз да Се подчинявам на човешките ограничения? Не използваш ли в това отношение насилствени аргументи и изопачена логика?

След възкресението Си Исус се явява на учениците и казва: „Аз изпращам върху вас обещанието на Моя Отец; а вие стойте в града Йерусалим, докато се облечете със сила отгоре“. Знаеш ли как могат да бъдат обяснени тези думи? Сега облечен ли си с Неговата сила? Разбираш ли какво означава „сила“? Исус провъзгласи, че Духът на истината ще бъде дарен на човека през последните дни. Последните дни вече са тук; разбираш ли как Духът на истината изразява думите? Къде се появява и действа Духът на истината? В книгата с пророчествата на пророк Исая никога не се споменава, че в епохата на Новия завет ще се роди дете на име Исус; написано е само, че ще се роди мъжко дете на име Емануил. Защо не се споменава името „Исус“? Никъде в Стария завет това име не се появява,

така че защо тогава все още вярваш в Исус? Със сигурност не си повярвал в Исус едва след като си Го видял със собствените си очи, нали? Или си започнал да вярваш, след като си получил откровение? Наистина ли Бог би проявил към теб такава благодат? Би ли те дарил с такива големи благословии? Каква е основата на вярата ти в Исус? Защо не вярваш, че Бог е станал плът днес? Защо казваш, че липсата на откровение от Бог за теб доказва, че Той не се е въплътил? Трябва ли Бог да информира хората, преди да започва Своето дело? Трябва ли първо да получи тяхното одобрение? Исаия само провъзгласи, че в едни ясли ще се роди мъжко дете; той никога не пророкува, че Мария ще роди Исус. На какво точно се основава вярата ти в Исус, роден от Мария? Сигурно ли е, че вярата ти не е обърквана? Някои казват, че името на Бог не се променя. Защо тогава името на Йехова стана Исус? Беше пророкувано, че ще дойде Месията, защо тогава дойде човек с името Исус? Защо името на Бог се промени? Не беше ли извършено отдавна такова дело? Може ли Бог да не извърши по-ново дело днес? Вчерашното дело може да бъде променено, а делото на Исус може да последва от това на Йехова. Не може ли тогава делото на Исус да бъде последвано от друго дело? Ако името на Йехова може да бъде променено на Исус, тогава не може ли да бъде променено и името на Исус? Нищо от това не е странно; просто хората са твърде елементарни. Бог винаги ще бъде Бог. Независимо как се променя Неговото дело и независимо как може да се промени името Му, Неговият нрав и мъдрост никога няма да се променят. Ако вярваш, че Бог може да бъде наречен само с името Исус, тогава познанието ти е твърде ограничено. Смейш ли да твърдиш, че името на Бог винаги ще бъде Исус, че Бог винаги и вовеки ще Се нарича с името Исус и че това никога няма да се промени? Смейш ли да твърдиш със сигурност, че именно името на Исус завърши Епохата на закона и ще завърши и последната епоха? Кой може да каже, че благодатта на Исус може да доведе епохата до края? Ако нямаш ясно разбиране за тези истини, тогава не само няма да си способен да проповядваш Евангелието, но и самият ти няма да можеш да останеш непоколебим. Когато настъпи денят, в който ще разрешиш всички трудности на тези религиозни хора и ще опровергаваш всичките им заблуди, това ще бъде доказателство, че си абсолютно сигурен в този етап на делото и нямаш и най-малкото съмнение. Ако не си в състояние да опровергаваш техните заблуди, те ще те набедят и оклеветят. Няма ли да е срамно това?

Всички евреи бяха чели Стария завет и знаеха за пророчеството на Исаия, че в ясла ще се роди мъжко дете. Защо тогава, въпреки че бяха напълно наясно с това пророчество, продължаваха да преследват Исус? Дали причината не е в тяхната непокорна природа и непознаване на делото на Светия Дух? По онова време фарисеите вярваха, че делото на Исус е различно от това, което знаеха за мъжкото дете, за което беше пророкувано, а днес хората отхвърлят Бог, защото делото на въплътения Бог не съответства на Библията. Не е ли същината на

техния бунт срещу Бог една и съща? Можете ли да приемете без съмнение цялото дело на Светия Дух? Ако това е дело на Светия Дух, то е правилният поток и ти трябва да го приемеш без никакви опасения; не трябва да подбиращ какво да приемаш. Ако прозреш Бог в по-голяма степен и проявиш повече предпазливост към Него, тогава не е ли това нежелателно? Не е нужно да търсиш допълнителни доказателства от Библията; ако това е дело на Светия Дух, тогава трябва да го приемеш, защото вярваш в Бог, за да следваш Бог, а не бива да Го проверяваш. Не трябва да търсиш допълнителни доказателства за Мен, за да докажеш, че Аз съм твоят Бог, а трябва да можеш да разпознаеш дали съм от полза за теб — това е най-важното. Дори и да намериш много неопровержими доказателства в Библията, те не могат да те доведат напълно пред Мен. Ти просто живееш в рамките на Библията, но не и пред Мен; Библията не може да ти помогне да Ме познаеш, нито да задълбочи любовта ти към Мен. Макар че Библията пророкува, че ще се роди мъжко дете, никой не можеше да прозре върху кого ще се сбъдне това пророчество, защото човекът не познаваше Божието дело и именно това накара фарисеите да се изправят срещу Исус. Някои знаят, че Моето дело е в интерес на човека, но продължават да вярват, че Исус и Аз сме две напълно отделни, взаимно несъвместими същества. По онова време в Епохата на благодатта Исус изнесе пред учениците Си само поредица от проповеди на теми като например как да практикуват, как да се събират, как да се молят, как да се отнасят към другите и т.н. Делото, което Той извърши, беше в Епохата на благодатта и Той разясняваше само как учениците и онези, които Го следваха, трябваше да практикуват. Той извърши само делото на Епохата на благодатта и нито едно от делата на последните дни. Когато Йехова установи старозаветния закон в Епохата на закона, защо тогава не извърши делото на Епохата на благодатта? Защо не изясни предварително делото на Епохата на благодатта? Това нямаше ли да помогне на човека да го приеме? Той само пророкува, че мъжко дете ще се роди и ще дойде на власт, но не извърши предварително делото на Епохата на благодатта. Делото на Бог във всяка епоха има ясни граници; Той върши само делото на настоящата епоха и никога не извършва предварително следващия етап на делото. Само по този начин Неговото представително дело за всяка епоха може да бъде изведено на преден план. Исус говори само за знаците на последните дни, за това как да бъдеш търпелив и как да се спасиш, как да се покаеш и изповядаш, как да носиш кръста и да понасяш страданията; никога не говори за това как човекът в последните дни трябва да постигне навлизане, нито как трябва да се стреми да удовлетвори Божията воля. В този смисъл не е ли нелепо да търсим в Библията Божието дело за последните дни? Какво можеш да видиш, като просто държиш Библията в ръка? Било то тълкувател на Библията, или проповедник, кой би могъл да види предварително делото на днешния ден?

„Който има ухо, нека слуша какво говори Духът към църквите“. Чухте ли сега думите на Светия Дух? Божиите думи ви обгърнаха. Чувате ли ги? В последните дни Бог върши делото на думите, а тези думи са думи на Светия Дух, защото Бог е Светият Дух и може да стане и плът; следователно думите на Светия Дух, за които се говори в миналото, днес са думи на въплътения Бог. Има много нелепи хора, които смятат, че щом говори Светият Дух, то Неговият глас трябва да звучи от небесата, за да го чуят хората. Всеки, който мисли по този начин, не познава Божието дело. В действителност словата, произнесени от Светия Дух, са слова, произнесени от Бог, станал плът. Светият дух не може да говори директно на човека; дори в Епохата на закона Йехова не говореше директно на хората. Няма ли да е много по-малко вероятно Той да го направи в тази епоха днес? За да може Бог да изрича слова, за да извърши дело, Той трябва да стане плът; в противен случай Неговото дело не би могло да постигне целите си. Онези, които отричат въплътения Бог, са онези, които не познават Духа или принципите, чрез които Бог действа. Онези, които вярват, че сега е епохата на Светия Дух, но не приемат Неговото ново дело, са онези, които живеят сред неясна и абстрактна вяра. Такива хора никога няма да получат делото на Светия Дух. Онези, които искат от Светия Дух само да говори и да извършва пряко Своето дело, а не приемат думите или делото на въплътения Бог, никога няма да могат да навлязат в новата епоха или да получат пълно спасение от Бог!

САМО ОНЕЗИ, КОИТО ПОЗНАВАТ БОГ И НЕГОВОТО ДЕЛО, МОГАТ ДА МУ БЪДАТ УГОДНИ

Делото на въплътения Бог включва две части. Когато Той стана плът за първи път, хората не повярваха в Него, не Го познаха и приковаха Исус на кръста. След това, когато Той стана плът за втори път, те все още не вярваха в Него, още по-малко Го познаваха и отново приковаха Христос на кръста. Нима човекът не е враг на Бог? Ако не Го познава, как би могъл да бъде Негов довереник? Как би могъл да е пригоден да свидетелства за Бог? Нима претенциите на човека, че обича Бог, че Му служи и Го прославя, не са всичките коварни лъжи? Ако посветиш живота си на тези нереалистични и непрактични неща, не се ли трудиш напразно? Как би могъл да бъдеш Божи довереник, когато дори не знаеш кой е Той? Такъв стремеж не е ли абстрактен и неопределен? Не е ли измамен? Как може човек да бъде Божи довереник? Какво е практическото значение на това да бъдеш Негов довереник? Можеш ли да бъдеш довереник на Божия Дух? Можеш ли да видиш колко велик и възвишен е Духът? Да бъдеш близък с един невидим и неосезаем Бог — това не е ли неопределено и абстрактно? Какво е практическото значение

на такъв стремеж? Нима всичко това не е една коварна лъжа? Това, към което се стремиш, е да станеш Божи довереник, но всъщност си кученцето на Сатана, защото не познаваш Бог и се стремиш към несъществуващия „Бог на всяко нещо“, който е невидим, неосезаем и продукт на собствените ти представи. Абстрактно казано, такъв „Бог“ е Сатана, а казано практично — това си ти самият. Искаш сам да си бъдеш довереник, но въпреки това казваш, че се стремиш да станеш Божи довереник — това не е ли богохулство? Каква е ползата от такъв стремеж? Ако Духът на Бог не стане плът, тогава в същността си Бог е просто един невидим и неосезаем Дух на живот. Той е безформен и неопределен, нематериален, недостъпен и неразбираем за човека. Как би могъл човек да бъде довереник на такъв безплътен, чуден и непонятен Дух? Това не е ли шега? Такива нелепи разсъждения са невалидни и непрактични. Сътвореният човек има различна природа от тази на Божия Дух. Как двамата биха могли да бъдат довереници? Ако Божият Дух не се беше реализирал в плът, ако Бог не беше станал плът и не беше се смирил, като стана сътворено същество, тогава сътвореният човек нямаше да има нито пригодността, нито способността да бъде Негов довереник, и освен онези благочестиви вярващи, които имат шанса да са Божии довереници, след като душите им са отишли на небето, повечето хора не биха могли да станат довереници на Божия Дух. А ако хората искат да станат Божии довереници на небето под ръководството на въплътения Бог, не са ли те удивително глупави нечовешки същества? Хората просто се стремят към „вярност“ на един невидим Бог, а не обръщат ни най-малкото внимание на видимия Бог, защото е много лесно да се стремиш към един невидим Бог. Хората могат да правят това както пожелаят, но стремежът към видимия Бог не е толкова лесен. Човекът, който търси един неясен Бог, е напълно неспособен да Го достигне, защото всички неща, които са неясни и абстрактни, са онези, които човек си е въобразил, и те не могат да бъдат достигнати от него. И ако Бог, който дойде сред вас, беше възвишен, издигнат и недостъпен за вас, как тогава щяхте да разберете Неговата воля? И как щяхте да Го познаете и разберете? Ако Той само вършеше Своята работа и нямаше нормален досег с човека или не притежаваше нормална човешка природа, а беше недостъпен за простосмъртните, тогава, дори и да вършеше много работа за вас, ако вие нямате досег с Него и не можете да Го видите, как бихте могли да Го познаете? Ако нормалната човешка природа не притежаваше тази плът, човек по никой начин не би могъл да познае Бог. Само поради Неговото въплъщение човек е пригоден да бъде довереник на въплътения Бог. Хората стават Божии довереници, защото влизат в досег с Него, защото живеят заедно с Него и Му правят компания. Така постепенно Го опознават. Ако не беше така, нямаше ли стремежът на човека да бъде напразен? Това означава, че не само заради работата на Бог човек е в състояние да бъде Негов довереник, но заради това, че въплътеният Бог е реален и обикновен. Само защото Бог става плът, хората имат

шанса да изпълняват дълга си и да се покланят на истинския Бог. Не е ли това най-реалната и практическа истина? Сега все още ли искаш да бъдеш Божи довереник на небето? Само когато Бог смири Себе Си до определена степен, т.е. само когато Бог стане плът, човекът може да бъде Негов сърдечен приятел и довереник. Бог е Дух. Как стават хората пригодни да бъдат довереници на този Дух, който е толкова възвишен и непонятен? Само когато Божият Дух понизи Себе Си в плът и стане същество със същата външност като човека, хората могат да разберат Неговата воля и действително да бъдат спечелени от Него. Той говори и работи в плът, споделя радостите, скърбите и прежеждията на човечеството, живее в същия свят като него, защитава го и го ръководи, като чрез това очиства хората и им позволява да получат Неговото спасение и благословение. Едва след като са придобили тези неща и наистина са разбрали Божията воля, хората ще могат да бъдат Божии довереници. Това е единственото практическо нещо. Ако Бог беше невидим и неосезаем за хората, как тогава те биха могли да бъдат Негови довереници? Това не е ли празна доктрина?

Много хора, въпреки че до сега вярват в Бог, се стремят към това, което е неясно и абстрактно. Те не разбират реалността на Божието дело днес и все още живеят според думи и доктрини. Освен това, повечето все още не са навлезли в реалността на новите изрази като „новото поколение на онези, които обичат Бог“, „Божия довереник“, „образецът и моделът на любящия Бог“ и „стилът на Петър“. Вместо това техният стремеж е все още абстрактен и неопределен. Те все още се лутат в доктрини и не разбират реалността на тези думи. Когато Божият Дух стане плът, можете да видите и докоснете Неговото дело в плътта. Но ако въпреки това не сте в състояние да станете Негови довереници, ако въпреки това не можете да Му бъдете довереници, тогава как бихте могли да бъдете довереници на Божия Дух? Ако не познавате Бог на днешния ден, как можете да бъдете от новото поколение на онези, които обичат Бог? Не са ли тези изрази празни думи и доктрини? Можеш ли да видиш Духа и да разбереш волята Му? Не са ли тези изрази празни? Не е достатъчно просто да изречеш тези фрази и изрази, нито пък можеш да бъдеш угоден на Бог, като само вземеш решение. Ти си доволен, ако само изричаш тези думи, и го правиш, за да удовлетвориш собствените си желания, собствените си нереалистични идеали и собствените си представи и мислене. Ако не познаваш Бог на днешния ден, тогава каквото и да правиш, няма да можеш да удовлетвориш желанието на Божието сърце. Какво означава да бъдеш довереник на Бог? Все още ли не го разбираш? Тъй като довереникът на Бог е човек, така и Бог също е човек. Това означава, че Бог е станал плът и човек. Само онези, които са от един и същи вид, могат да се наричат сърдечни приятели, само тогава могат да се считат за довереници. Ако Бог беше Дух, как би могъл сътвореният човек да стане Негов довереник?

Вярата ти в Бог, стремежът към истината и дори начинът, по който се държиш, трябва да се основават на реалността. Всичко, което правиш, трябва да бъде

практично и не трябва да се стремиш към неща, които са измамливи и нереални. Няма полза от такова държание и, нещо повече, няма смисъл от такъв живот. Тъй като не се стремиш към нещо повече от една лъжа и измама, животът ти минава в това и не се стремиш към неща, които имат стойност и значение, единствените неща, които печелиш, са абсурдни разсъждения и доктрини, които не са според истината. Такива неща нямат връзка със значението и стойността на съществуването ти и могат само да те доведат до празнота. По този начин целият ти живот ще бъде без никаква стойност и смисъл, а ако не се стремиш към живот със смисъл, тогава дори и сто години да живееш, ще бъде за нищо. Как би могло това да се нарече човешки живот? Не е ли всъщност живот на животното? По същия начин, ако се опитвате да следвате пътя на вярата в Бог, но не се опитвате да се стремите към Бог, който може да се види, а вместо това се покланяте на невидим и неосезаем Бог, тогава не е ли такъв стремеж още по-безполезен? В края на краищата, твоят стремеж ще се превърне в купчина руини. Каква е ползата от такъв стремеж? Най-големият проблем на човека е, че той обича само неща, които не може да види или пипне, неща, които са изключително тайнствени и чудни, които са невъобразими за човека и недостижими за простосмъртните. Колкото по-нереалистични са тези неща, толкова повече хората ги анализират, дори се стремят към тях, без да обръщат внимание на нищо друго и се опитват да ги получат. Колкото по-нереалистични са те, толкова по-внимателно хората ги изследват и анализират, дори стигат до там, че си съставят свои собствени задълбочени представи за тях. Точно обратното — колкото по-реалистични са нещата, толкова по-пренебрежително се отнасят хората към тях. Просто ги гледат отвисоко и дори ги презират. Не е ли точно това вашето отношение към реалистичната работа, която върша днес? Колкото по-реалистични са тези неща, толкова по-предубедени сте срещу тях. Не отделяте никакво време да ги изследвате, а просто ги пренебрегвате. Гледате отвисоко на тези реалистични изисквания с нисък стандарт, дори таите множество представи за този Бог, който е най-практичен, и просто не сте в състояние да приемете, че Той е практичен и обикновен. Не продължавате ли да държите една неопределена вяра по този начин? Вие имате непоколебима вяра в неясния Бог от миналото и не се интересувате от практичния Бог на днешния ден. Не е ли така, защото Бог на вчерашния ден и Бог на днешния ден са от две различни епохи? Не е ли също така, защото Бог на вчерашния ден е възвишеният Бог на небето, докато Бог на днешния ден е малко човешко същество на земята? Нещо повече, не е ли така, защото Бог, почитан от човека, е този, роден от неговите представи, докато Бог на днешния ден е от истинска плът, роден на земята? В крайна сметка, не е ли защото Бог на днешния ден е твърде реален причината човек да не се стреми към Него? Защото това, което Бог иска от хората днес, е точно това, което те най-малко желаят да правят и което ги кара да се чувстват засрамени. Това не усложнява ли

нещата за хората? Не оголва ли белезите от раните им? По този начин много хора не преследват истинския, практически Бог и така стават врагове на въплътения Бог, т.е. антихристи. Това не е ли очевиден факт? В миналото, когато Бог все още не беше станал плът, може да си бил религиозна личност или благочестив вярващ. След като Бог стана плът, много такива благочестиви вярващи несъзнателно станаха антихристи. Знаеш ли за какво става въпрос тук? В твоята вяра в Бог не се съсредоточаваш върху реалността и стремежа към истината, а вместо това си обсебен от лъжи — не е ли това най-ясният източник на твоята враждебност към въплътения Бог? Въплътеният Бог се нарича Христос, така че не са ли всички онези, които не вярват в Бог, въплътени антихристи? И така, наистина ли този Бог в плът е онзи, в когото вярваш и когото обичаш? Наистина ли е този жив, дишаш Бог, който е изключително реален и обикновен? Каква е точно целта, към която се стремиш? На небето ли е, или на земята? Представа ли е, или е истина? Бог ли е, или е някакво свръхестествено същество? Всъщност, истината е най-реалният от афоризмите на живота и най-върховният от тези афоризми сред цялото човечество. Тъй като това е изискването на Бог към човека и е дело, извършвано лично от Бог, то се нарича „афоризъм на живота“. Това не е афоризъм — обобщение на нещо, нито е известен цитат от велика личност. Вместо това е слово към човечеството от Господаря на небето, на земята и на всяко нещо. Това не е обобщение, направено от човек, а присъщият на Бог живот. Затова се нарича „най-върховният от всички афоризми на живота“. Стремежът на хората да приложат истината на практика е изпълнението на техния дълг — т.е. стремежът им да удовлетворят изискването на Бог. Същността на това изискване е по-скоро най-реалната от всички истини, отколкото празна доктрина, непостижима от никой човек. Ако се стремиш само към доктрина, а не към нещо реално, не въставаш ли срещу истината? Не си ли някой, който напада истината? Как може такъв човек да се опитва да обича Бог? Хората, които нямат реалност, са онези, които предават истината, и всички те са бунтовници по своята същност!

Независимо от това, по какъв начин се стремиш, трябва преди всичко да разбираш делото, което Бог извършва днес, длъжен си да знаеш колко е значимо то. Трябва да разбираш и да знаеш с какво дело идва Бог в последните дни, какъв нрав носи и какво ще бъде усъвършенствано в човека. Ако не знаеш и не разбираш делото, което е дошъл да извърши в плътта, как тогава можеш да схванеш волята Му и да станеш Негов довереник? Всъщност да бъдеш Божи довереник не е сложно, но не е и просто. Ако хората могат да разберат това напълно и да го приложат на практика, тогава не е сложно. Ако не могат да го разберат напълно, тогава става много по-трудно; нещо повече, те по-скоро се оставят стремежът им да ги доведе до неяснота. Ако в стремежа си към Бог хората нямат своя собствена позиция, която да отстояват, и не знаят към каква истина трябва да се придържат, тогава това означава, че нямат основа и затова им става трудно да устояват. Днес

има толкова много хора, които не разбират истината, не могат да разграничат доброто от злото и не знаят какво да обичат, и какво да мразят. Такива хора едва ли могат да устоят. Основното за вярата в Бог е да можеш да приложиш истината на практика, да те е грижа за Божията воля, да познаваш Божието дело в човека, когато Той дойде в плът, както и принципите, въз основа на които говори. Не следвай масите. Трябва да имаш принципи за това, в което трябва да навлезеш, и трябва да се придържаш към тях. Да държиш здраво онези неща, които ти е донесло просветлението от Бог, ще ти бъде от помощ. Ако не го направиш, днес ще се обърнеш в едната посока, утре ще се обърнеш в другата и никога няма да придобиеш нищо истинско. Да бъдеш такъв не е от полза за собствения ти живот. Тези, които не разбират истината, винаги следват другите: ако хората кажат, че това е дело на Светия Дух, тогава и ти казваш, че е дело на Светия Дух; ако хората кажат, че е дело на зъл дух, тогава и ти се разколебаваш или също казваш, че е дело на зъл дух. Винаги повтаряш като папагал думите на другите и не си в състояние сам да разграничаваш нещата, нито можеш да мислиш самостоятелно. Това е човек без позиция, който не е в състояние да разграничава — такъв човек е безполезен нещастник! Ти винаги повтаряш думите на другите. Днес се казва, че това е дело на Светия Дух, но има вероятност един ден някой да каже, че това не е дело на Светия Дух, а всъщност е просто дело на човек, но ти не можеш да разпознаеш това и когато видиш, че се казва от други, и ти казваш същото. Това всъщност е делото на Светия Дух, но ти казваш, че е дело на човек — не си ли станал един от онези, които хулят делото на Светия Дух? Нима така не се противопоставяш на Бог, защото не можеш да направиш разграничение? Може би един ден ще се появи някой глупак, който да каже, че „това е дело на зъл дух“, и когато чуеш тези думи, няма да знаеш какво да кажеш и отново ще бъдеш повлиян от думите на другите. Всеки път, когато някой предизвика смущение, ти си неспособен да отстояваш позицията си и всичко това е, защото не притежаваш истината. Вярата в Бог и стремението да Го познаваш не са прости неща. Те не могат да бъдат постигнати просто чрез събрания и слушане на проповеди, нито можеш да бъдеш усъвършенстван само чрез страст. Ти трябва да преживееш и познаеш, да бъдеш principen в действията си и да придобиеш делото на Светия Дух. Когато натрупаш опит, ще можеш да разпознаваш много неща — ще можеш да разграничаваш доброто от злото, праведността от нечестията, това, което е от плът и кръв, и това, което е от истината. Трябва да можеш да правиш разлика между всички тези неща и по този начин, независимо от обстоятелствата, никога няма да се объркаш. Само това е истинският ти духовен ръст.

Познаването на Божието дело не е просто нещо. Трябва да имаш стандарти и цел в стремението си, трябва да знаеш как да търсиш истинския път, как да прецениш дали това е истинският път и Божието дело, или не. Кой е най-основният принцип в търсенето на истинския път? Трябва да видиш дали в този път присъства делото

на Светия Дух, или не, дали тези думи са израз на истината, или не, за кого се свидетелства и какво може да ти донесе това. За различаването на истинския от лъжливия път са необходими няколко аспекта на основното познание, най-същественият от които е дали в него присъства делото на Светия Дух, или не. Тъй като същността на вярата на хората в Бог е вярата в Божия Дух и тъй като дори тяхната вяра във въплътения Бог е поради въплъщението на Божия Дух в тази плът, това означава, че такава вяра въпреки всичко е вяра в Духа. Има разлики между Духа и плътта, но понеже тази плът идва от Духа и е Словото станало плът, следователно това, в което човек вярва, въпреки всичко е присъщата на Бог същина. Така че, когато търсиш да разпознаеш дали това е истинският път, или не, преди всичко трябва да видиш дали в него присъства делото на Светия Дух, или не, след което трябва да видиш дали в него има истина, или не. Истината е житейският нрав на нормалната човешка природа, т.е. това, което се е изисквало от човека, когато Бог го е създал в началото, а именно нормална човешка природа в нейната цялост (включително човешкия разум, проникновение, мъдрост и основното знание за това, че си човек). Това означава, че трябва да видиш дали този път може да въведе хората в живот на нормална човешка природа, или не, дали истината, за която се говори, се изисква съобразно с реалността на нормалната човешка природа, или не, дали тази истина е практическа и реална, или не и дали е съвсем навременна, или не. Ако има истина, тогава тя може да води хората до обикновени и реални преживявания. Нещо повече, хората стават още по-обикновени, човешкият им разум става още по-завършен, животът им в плът и духовният живот стават още по-подредени и емоциите им стават още по-естествени. Това е вторият принцип. Има още един принцип, който е дали познанието на хората за Бог расте, или не и дали преживяването на такова дело и истина може да вдъхне в тях боголюбиво сърце и да ги приближи още повече до Него, или не. Така може да се прецени дали този път е истинският, или не. Най-същественото е дали този път е реалистичен, а не дали е свръхестествен и дали може да осигури необходимото за живота на човека. Ако отговаря на тези принципи, може да се направи изводът, че това е истинският път. Не казвам тези думи, за да ви накарам да приемете други пътища в бъдещите си преживявания, нито като предсказание, че ще има друго дело от нова епоха в бъдещето. Казвам ги, за да бъдете сигурни, че днешният път е истинският, така че да не сте само отчасти уверени във вярата си в днешното дело и да не можете да вникнете в него. Има мнозина, които, въпреки че са уверени, все пак продължават да се объркват. Такава увереност няма принцип в себе си и такива хора трябва да бъдат пропъдени рано или късно. Дори тези, които са особено ревностни в следването си, са три части уверени и пет части неуверени, което показва, че нямат основа. Понеже имате твърде незначителни качества, а основата ви е твърде повърхностна, нямате разбиране за разграничаване. Бог не повтаря делото Си, не

върши дело, което не е реалистично, не поставя прекомерни изисквания към човека и не върши дело, което е отвъд разума на човека. Цялото дело, което Той върши, е в рамките на нормалния човешки разум, не надхвърля разума на нормалната човешка природа и се извършва според обикновените изисквания на човека. Ако това е дело на Светия Дух, хората и тяхната човешка природа стават още по-нормални. Хората натрупват все повече знания за своя покварен сатанински нрав и за същността на човека, а също така придобиват все по-голям копнеж за истината. С други думи, животът на човека се разраства все повече и повече, а поквареният му нрав става все по-способен на промяна — което е смисълът на това Бог да стане животът на човека. Ако един път не е в състояние да разкрие онези неща, които са същността на човека, не е в състояние да промени нрава му и освен това не е в състояние да доведе хората пред Бог или да им даде истинско разбиране за Бог и дори кара тяхната човешка природа да става все по-незначителна и разума им все по-ненормален, тогава този път не може да е истинският, а може да е дело на зъл дух или да е старият път. Накратко, той не може да бъде настоящото дело на Светия Дух. Вие вярвате в Бог през всичките тези години, но въпреки това нямате ни най-малка представа, какви са принципите за разграничаване на истинския път от лъжливия или за търсене на истинския път. Повечето хора дори не се интересуват от тези неща: те просто отиват там, където отива мнозинството, и повтарят това, което мнозинството казва. Как може това да бъде някой, който търси истинския път? И как могат такива хора да намерят истинския път? Ако схванете тези няколко основни принципа, тогава каквото и да се случи, няма да бъдете измамани. Днес е от решаващо значение хората да могат да правят разграничения; това е нещо, което нормалната човешка природа трябва да притежава, и за което хората трябва да имат опит. Ако дори и днес хората все още не различават нищо в процеса на следването и ако техният човешки разум все още не е израснал, тогава те са твърде глупави и стремежът им е неправилен и отправен в погрешна посока. В стремежа ти днес няма ни най-малкото разграничаване и въпреки че е истина, тъй като казваш, че си намерил истинския път, придобил ли си го? Можал ли си нещо да различиш? Каква е същността на истинския път? В истинския път не си придобил истинския път, нито пък нещо от истината. С други думи, не си постигнал онова, което Бог изисква от теб, и затова няма промяна в покварата ти. Ако продължиш да се стремиш по този начин, в крайна сметка ще бъдеш пропъден. След като си следвал до днес, трябва да си сигурен, че пътят, по който си поел, е правилният, и не трябва да имаш повече съмнения. Много хора са винаги неуверени и престават да се стремят към истината заради дребни неща. Такива са хората, които не познават делата на Бог и Го следват с объркване. Хората, които не познават Божието дело, не са способни да бъдат Негови довереници или да свидетелстват за Него. Съветвам онези, които търсят само благословения и се

стремят само към онова, което е неясно и абстрактно, да започнат да се стремят към истината възможно най-скоро, за да има животът им смисъл. Не се залъгвайте повече!

РАЗЛИКАТА МЕЖДУ СЛУЖЕНИЕТО НА ВЪПЛЪТЕНИЯ БОГ И ЧОВЕШКИЯ ДЪЛГ

Трябва да разберете виденията на Божието дело и да схванете основната Му посока. Това са положителните аспекти на навлизането. След като си разбрал точно истината, свързана с виденията, навлизането ти ще бъде затвърдено. Каквито и промени да настъпят в Божието дело, ти ще останеш непоколебим в сърцето си, ще имаш яснота за виденията, а навлизането и стремежът ти ще имат цел. По този начин целият ти вътрешен опит и знания ще се задълбочат и ще станат по-подробни. Когато схванеш голямата картина в нейната цялост, няма да претърпяваш загуби в живота и няма да се заблудиш. Ако не разбираш тези етапи на делото, ще се проваляш на всеки етап — няма да промениш нещата само след няколко дни, няма да си на прав път дори след няколко седмици. Това няма ли да доведе до забавяне? Трябва да овладеете многото положителни аспекти на навлизането и практиката. Що се отнася до виденията за Божието дело, трябва да овладееш следните моменти: значението на Божието дело на завоеванието, пътя към бъдещото усъвършенстване, резултата, до който трябва да се достигне чрез преминаване през изпитания и трудности, значението на съда и наказанието, принципите на делото на Светия Дух и принципите на усъвършенстването и завоеванието. Това са все неща, свързани с истините за виденията. Останалите са трите етапа на делото в Епохата на закона, Епохата на благодатта и Епохата на царството, както и бъдещото свидетелство. Това също са истини, отнасящи се до виденията — най-фундаменталните и най-важните. Сега е необходимо да навлезете в толкова много неща и да практикувате толкова много неща, а те сега са на повече нива и с по-големи подробности. Ако не познаваш тези истини, това означава, че все още не си навлязъл. В повечето случаи човешкото познание за истината е твърде повърхностно. Човекът не е в състояние да приложи на практика някои основни истини и не е в състояние да се справи дори с тривиалностите. Заради бунтарската си природа и твърде повърхностното и едностранчиво познаване на настоящото дело човекът не е в състояние да прилага истината на практика. Ето защо не е лесно човек да бъде усъвършенстван. Твоето бунтарство е твърде голямо и в теб е останала твърде голяма част от старото „аз“. Не можеш да застанеш на страната на истината и не си способен да приложиш на практика дори най-очевидните истини. Такива хора не могат да бъдат спасени и те са хора,

които не са били завоювани. Ако твоето навлизане не е задълбочено, ако в него няма цел, тогава за теб няма да има скорошно израстване. Ако в навлизането ти няма и грам реалност, стремежът ти ще бъде напразен. Ако същността на истината ти е непозната, няма да претърпиш промяна. Израстването в живота на човека и промяната в нрава му се постигат чрез навлизане в реалността и освен това чрез навлизане в задълбочени преживявания. Ако по време на навлизането си имаш много задълбочени преживявания и много реално познание и навлизане, нравът ти ще се промени бързо. Дори ако сега нямаш пълна яснота за практиката, трябва поне да имаш ясна представа относно виденията за Божието дело. В противен случай няма да си в състояние да извършиш навлизането. Навлизането ще бъде възможно само когато имаш познание за истината. Само с просветлението на Светия Дух в опита ви ще разберете истината в дълбочина и ще навлезете по-дълбоко. Трябва да познавате Божието дело.

В началото, след сътворението на човечеството, основата на Божието дело бяха израилтяните. Целият Израил бе основа за делото на Йехова на земята. Делото на Йехова бе да води и да бъде пастир на човека чрез установяването на закони, за да може човекът да живее нормално и да се покланя на Йехова по нормален начин на земята. През Епохата на закона Бог бе невидим и неосезаем за хората, тъй като просто ръководеше, наставляваше и пазеше първите хора, покварени от Сатана, и затова Божиите думи съдържаха само закони, наредби и предписания за поведението на хората, но не и истини за живота. Израилтяните под Негово ръководство не бяха дълбоко покварени от Сатана. Неговото дело на закона бе само първият етап в делото на спасението, самото начало на делото на спасението нямаше нищо общо с промяната на житейския нрав на хората. Следователно в началото на Неговото дело на спасение не беше необходимо Той да се облече в плът за делото Си в Израил. Ето защо Той се нуждаеше от посредник, от средство за досег с човека. И така, сред сътворените от Него хора имаше такива, издигнати да говорят и да работят от името на Йехова. Така сред хората започнаха да се трудят човешките синове и пророците. Човешките синове се трудеха сред хората от името на Йехова. Титлата „синове човешки“, дадена им от Йехова, означава, че такива хора провъзгласяваха законите от името на Йехова. Те бяха и свещеници сред народа на Израил, свещеници, пазени и закриляни от Йехова, в които действаше Духът на Йехова. Сред народа те бяха водачи и служеха пряко на Йехова. Пророците, от своя страна, се посвещаваха на това да говорят от името на Йехова на всички племена и народи и да пророкуват делото на Йехова. Както човешките синове, така и пророците бяха издигнати от Духа на Самия Йехова и Йехова работеше в тях. Те представляваха Йехова директно пред хората. Те изпълняваха делото си само защото бяха издигнати от Йехова, а не защото бяха плътта, в която Самият Свети Дух се бе въплътил. Затова, макар да говореха по подобен начин и да действаха в името на Бог, тези

човешки синове и пророци в Епохата на закона не бяха въплъщение на Бог. Божието дело в Епохата на благодатта и Неговият последен етап са точна противоположност, защото както делото на спасението, така и делото на осъждането на човека са извършени от Самия Бог в плът и затова просто нямаше нужда да се издигат отново пророци и човешки синове, които да работят от Негово име. В очите на човека няма съществена разлика между същността и средствата на тяхното дело и затова той непрекъснато бърка делото на Бог в плът с делото на пророците и синовете човешки. Външният вид на въплътения Бог като цяло бе същият като този на пророците и синовете човешки. Въплътеният Бог бе дори по-обикновен и по-истински в сравнение с пророците. Затова хората не виждаха разлика между тях. Те просто гледат външността, напълно не осъзнавайки, че въпреки външната прилика в делата и думите им, между тях има съществена разлика. Поради слабата си проникателност хората не са способни да различават прости въпроси, камо ли нещо по-сложно. Когато пророците и онези хора, които Светият Дух използваше, говореха и работеха, те изпълняваха човешки дълг, изпълняваха функция на сътворено същество — нещо, което трябва да се прави от човека. Бог обаче, в плът, чрез Своите думи и дела, изпълняваше служението Си. Макар че външният Му вид бе на сътворено същество, чрез делата Си Той изпълняваше не Своята задача, а служението Си. Терминът „дълг“ се използва по отношение на сътворените същества, а терминът „служение“ — по отношение на въплътения Бог. Между тях има съществена разлика и двата термина не са взаимозаменяеми. Делото на човека е само да изпълнява своя дълг, докато делото на Бог е да управлява и изпълнява Своето служение. Ето защо, макар че Светият Дух използваше много апостоли и много пророци бяха изпълнени с Него, техният труд и думи целяха единствено да се изпълни дългът им на сътворени същества. Техните пророчества може да надхвърляха житейския път, за който говори въплътеният Бог, и тяхната човешка същност може дори да надхвърляше тази на въплътения Бог, но те все пак изпълняваха своя дълг, а не изпълняваха служение. Задължението на човека е свързано с функцията му. Тя е постижима от човека. Служението, изпълнявано от Бог в плът, обаче е свързано с Неговото управление. То е извън обсега на човека. Независимо дали въплътеният Бог говори, работи или върши чудеса, Той извършва велико дело в рамките на Своето управление и човек не може да извърши това дело вместо Бог. Делото на човека е само да изпълнява своя дълг на сътворено същество в определен етап от Божието дело на управление. Без Божието ръководство, т.е. ако служението на въплътения Бог бъде загубено, ще се загуби и дългът на сътвореното същество. Същността на Божието дело в Неговото служение е да управлява човечеството. Задължението на човека, от друга страна, е да изпълни своя дълг да се съобрази с изискванията на Създателя, което по никакъв начин не се смята за изпълнение на служение. За присъщата на Бог същност, т.е. за Неговия Дух, Божието дело е

Неговото управление, но за въплътения Бог, който е приел външната обвивка на сътворено същество, Неговото дело е изпълнението на Неговото служение. Всяко дело, което Бог върши, е изпълнение на Неговото служение. Човекът, от друга страна, може да работи усърдно само в рамките на Божието управление и под Неговото ръководство.

Дългът, който човек изпълнява, всъщност е изпълнение на всичко, което е изначално присъщо на човека и което е по силите му. Ето как човек изпълнява своя дълг. Що се отнася до недостатъците в човешкото служение, чрез постепенното придобиване на опит и преминаване през съд те постепенно намаляват. Те не пречат на изпълнението на дълга на човека и не го засягат. Онези, които, от страх да не допуснат недостатъци в служението, се отказват от него или се оттеглят, са най-големите страхливци. Ако хората не са в състояние да изразят това, което трябва да изразят по време на служението, или не успяват да постигнат това, което могат да постигнат, а вместо това се заблуждават и правят всичко набързо, тогава са загубили функцията, която се предполага, че имат сътворените същества. Такива хора са така наречените „посредствени“, безполезен отпадък. Как може да наричаме такива хора „сътворени същества“? Не са ли те покварени същества — хубави отвън, но гнили отвътре? Ако човек нарича себе си Бог, но не е в състояние да прояви божествената си същност, да извърши делото на Самия Бог или да представлява Бог, тогава той със сигурност не е Бог, защото няма Божията същност и в него няма нищо, което Бог може да постигне според Своята същност. Ако човекът изгуби онова, което по своята същност е постижимо за него, той вече не се смята за човек и не е достоен да се яви пред Бог като сътворено същество и да Му служи. Нещо повече, той е недостоен да получи Божията благодат, недостоен да бъде наблюдаван, защитаван и усъвършенстван от Бог. Мнозина, които са загубили доверието на Бог, губят и Божията благодат. Те не само че не презират своите прегрешения, но и нагло прокарват идеята, че Божият път е погрешен. Тези бунтовници дори отричат съществуването на Бог. Как може такъв бунтовник да има правото да се радва на Божията благодат? Хората, които не изпълняват дълга си, са силно противопоставени на Бог и са в голям дълг към Него, но въпреки това се обръщат и ругаят Бог, твърдейки, че Той греши. Такива хора годни ли са за съвършенство? Не предвещава ли това тяхното пропъждане и наказание? Човекът, който не изпълнява дълга си към Бог, вече е виновен за най-ужасни престъпления, за които дори смъртта е недостатъчно наказание. И все пак такъв човек има дързостта да спори с Бог и да се сравнява с Него. Какъв е смисълът да се усъвършенства такъв човек? Човекът, който не изпълнява дълга си, трябва да се чувства виновен, да усеща в какъв дълг е, да мрази своята слабост и нищожност, бунтарство и поквара. Нещо повече, той трябва да отдаде живота си на Бог. Само тогава той ще бъде създание, което истински обича Бог, и само такъв човек е достоен да се радва на

Божиие благословии и обещания, и да бъде усъвършенстван от Него. Какво да кажем за повечето от вас? Как се отнасяте с Бог, който живее сред вас? Как сте изпълнили дълга си към Него? Направили ли сте всичко, за което сте били призвани, дори това да ви е струвало живота? Какво сте пожертвали? Не сте ли получили много от Мен? Можете ли да различите? Доколко сте Ми верни? Как сте Ми служили? А какво да кажа за всичко, което съм ви дал и направил за вас? Оценили ли сте всичко това? Оценили ли сте всичко това и сравнили ли сте го с малкото съзнание, което е във вас? Кой би бил достоен за вашите думи и дела? Възможно ли е вашата жертва, толкова малка, да е достойна за всичко, което съм ви дал? Аз нямам друг избор и съм ви изцяло предан, докато вие таите зли намерения към Мен и сте безразлични към Мен. Това е вашият дълг, единствената ви функция, нали? Знаете ли, че сте се провалили напълно в задължението си на сътворено същество? Как можете да бъдете смятани за Божие творение? Нима не осъзнавате ясно какво изразявате и преживявате? Не сте изпълнили дълга си, но търсите Божието снизхождение и щедра благодат. Такава благодат не е приготвена за недостойни и низки хора като вас. Тя е за онези, които не искат нищо и се жертват доброволно. Такива като вас, такива посредствени, изобщо не са достойни да се насладят на небесната благодат. Само трудности и безкрайно наказание ще съпътстват дните ви! Ако не можете да Ми бъдете верни, страданието ще бъде вашата съдба. Ако не можете да бъдете отговорни пред думите и делата Ми, вашата съдба ще бъде наказание. Всяка благодат, благословение и прекрасен живот в Царството няма да имат нищо общо с вас. Това е краят, който заслужавате, и последствие от собствените ви дела! Тези невежи и арогантни хора не само че не се стараят и не изпълняват задълженията си, но и протягат ръце за благодат, сякаш заслужават това, което искат. А ако не получат това, което искат, те стават още по-невярващи. Как може такива хора да се смятат за разумни? Вие сте лишени от качества и от разум, напълно неспособни да изпълнявате дълга, който трябва да изпълнявате по време на делото на управлението. Стойността ви вече се е понижила рязко. Фактът, че не Ми се отблагодарявате за такава проявена към вас благодат, е краен бунт; вече можете да бъдете осъдени за това, това говори за вашата страхливост, неспособност, низост и безполезност. Как все още се осмелявате да протягате ръце? Неспособността ви да допринесете дори с малко за Моето дело, неспособността ви да бъдете верни и да свидетелствате за Мен са ваши грешки и провали, но въпреки това Ме нападате, говорите лъжи за Мен и се оплаквате, че съм несправедлив. Това ли е вашата вяроност? Това ли е вашата любов? Какво друго дело можете да извършите освен това? Какъв е вашият принос в цялото дело, което сте извършили? Колко сте вложили? Аз вече проявих голяма снизходителност, като не ви обвиних, но вие все още безсрамно Ми предлагате оправдания и тихо роптаете срещу Мен. Нямате ли капка човечност? Въпреки че

дългът на човека е опорочен от човешкия ум и неговите представи, вие трябва да изпълнявате дълга си и да показвате лоялността си. Нечистотиите в делото на човека са свързани с неговите качества, докато ако човек не изпълнява задълженията си, това показва неговото бунтарство. Няма нищо общо между дълга на даден човек и това дали той е благословен, или проклет. Дългът е нещо, което човек трябва да изпълни, това е негово дадено от Бог задължение, което не бива да зависи от отплата, условия или причини. Само тогава става дума за изпълнение на дълга. „Благословия“ означава човек да бъде усъвършенстван и да се радва на Божиите благословии, след като е бил подложен на осъждане. „Проклятие“ означава характерът на човека да не се променя след наказание и съд, когато човек преживява наказание, а не усъвършенстване. Но независимо дали са благословени, или прокълнати, сътворените същества трябва да изпълняват своя дълг, като правят това, което трябва да правят, и това, което са способни да правят. Това е минимумът, който човек, търсещ Бог, трябва да изпълни. Не бива да изпълняваш дълга си само заради благословиите и да отказваш да действаш от страх да не бъдеш прокълнат. Казвам ви следното: изпълнението на дълга на човека е негово задължение; ако човек не може да изпълнява дълга си, това е бунт. Чрез процеса на изпълнение на дълга си човек постепенно се променя и именно чрез този процес проявява своята вяроност. И така, колкото повече изпълняваш дълга си, толкова повече истина ще откриеш и толкова по-реално ще се прояви тя в теб. Онези, които подхождат формално към дълга, които не търсят истината, ще бъдат пропъдени накрая, защото такива хора не изпълняват дълга си в практикуване на истината и не практикуват истината в изпълнение на дълга си. Такива хора няма да се променят и ще бъдат прокълнати. Проявите им са нечисти и всичко, което излъчват, е зло.

В Епохата на благодатта Исус също изрече много слова и направи много неща. По какво се различаваше от Исаия? По какво се различаваше от Даниил? Пророк ли беше Той? Защо беше наречен Христос? Каква е разликата между тях? Всички те бяха хора, които говореха думи и думите им изглеждаха повече или по-малко еднакви за хората. Всички те говореха и работеха. Старозаветните пророци изричаха пророчества и Исус правеше същото. Защо беше така? Разликата тук се крие в естеството на тяхното дело. За да разбереш това, не трябва да се фокусираш върху естеството на плътта, дълбочината или повърхността на казаното от тях, а винаги да гледаш първо тяхното дело и какви плодове дава то в човека. Пророчествата, изречени по тяхно време от пророците, не бяха източник на живот за човека, а вдъхновенията от пророци като Исаия и Даниил бяха само пророчества, но не и житейски път. Без прякото откровение на Йехова никой не би могъл да извърши това дело. То е невъзможно за смъртните. Исус също изричаше много думи. Същите тези думи бяха житейският път, от който човек намира пътя към практиката. Тоест, първо, Той беше източникът на живот за човека, защото

Исус е живот. Второ, Той обърна отклоненията на човека. На трето място, Неговото дело беше наследник на делото на Йехова за продължаване на епохата. Четвърто, Той влезе в контакт с вътрешните нужди на човека и разбра какво му липсва. Пето, Той откри нова епоха и завърши старата. Ето защо Той е наречен Бог и Христос. Той се различава не само от Исая, но и от всички останали пророци. Да вземем Исая като пример за делото на пророците. Първо, той не би могъл да бъде източник на живот за човека. Второ, той не би могъл да постави началото на нова епоха. Той работеше под ръководството на Йехова, а не сложи начало на нова епоха. Трето, това, което казваше, бе неразбираемо за него. Получаваше откровения директно от Божия Дух и другите хора, дори след като ги бяха чули, не можеха да ги разберат. Тези няколко примера вече показват, че думите му бяха само пророчества, само един аспект от делото, извършено за Йехова. И все пак той не можеше да представлява Йехова изцяло. Той беше служител на Йехова, инструмент в делото на Йехова. Той вършеше дело само през Епохата на закона и в рамките на делото на Йехова. Делото му не излизаше извън Епохата на закона. Но делото на Исус беше различно. Той надхвърли делото на Йехова, извърши дело като въплътен Бог и прие разпятието за изкупление на цялото човечество. С други думи, Той извърши ново дело, което надхвърли делото, извършено от Йехова. Това беше подготовка за идването на нова епоха. Нещо повече, Той говореше за онова, което беше непостижимо за човека. Неговото дело беше дело на Божието управление и засягаше цялото човечество. Той не работеше сред малка група хора и делото Му не беше да ръководи ограничен брой хора. Що се отнася до това как Бог се въплъти и стана човек, как Духът даде откровения по онова време и как Духът слезе върху човека, за да върши Своего дело, всичко това са неща, невидими и неосезаеми за човека. Чрез тези факти е невъзможно да се докаже, че Той е Бог в плът. Бог може да бъде разпознат само чрез Неговите думи и дела, до които хората могат да се докоснат. Само това е реално. Защото делата на Духа са невидими за теб. Те са известни единствено на Самия Бог и дори човешката плът на Бог не знае всичко. Ти можеш да се убедиш, че Той е Бог само чрез делата, които е извършил. От делата Му се вижда следното: първо, Той може да открие нова епоха; второ, Той може да бъде източник на живот за хората и да покаже на човека по кой път да върви. А това вече потвърждава, че Той е Самият Бог. Най-малкото делото, което Той извършва, напълно представя Божия Дух. И в делото, което върши, можем да видим, че Божият Дух е в Него. Тъй като делото, което Бог извърши в плът, бе преди всичко да започне нова епоха, да предприеме ново дело и да открие нови граници, това е достатъчно е да ни убеди, че Той е Самият Бог. И именно това Го прави различен от Исая, Даниил и другите велики пророци. Исая, Даниил и другите пророци произхождат от високообразована и културна класа. Те бяха необикновени хора, ръководени от Йехова. Въплътеният Бог също бе интелигентен и не Му липсваше здрав разум, но човешката Му природа

бе изключително обикновена. Той беше обикновен човек и невъоръженото око не можеше да забележи в Него някаква особена човешка природа, нито да открие в нея нещо нехарактерно, което другите хора да нямат. Той изобщо не беше свръхестествен или уникален, нито беше високообразован, не притежаваше изключителни знания или теория. Животът, за който говореше, и пътят, по който вървеше, не бяха придобити чрез теория, знания, чрез житейски опит или чрез семейно възпитание, а бяха пряко дело на Духа. Това е дело на въплъщението в плът. Именно защото човекът има възвишени представи за Бог, особено поради наличието на твърде много неясни и свръхестествени елементи в тези представи, в очите на човека един обикновен Бог с човешки слабости, неспособен да извършва знамения и чудеса, със сигурност не е Бог. Не са ли това погрешните представи на човека? Ако плътта на въплътения Бог не беше нормален човек, как би могло да се каже, че Той стана плът? Да бъдеш от плът означава да бъдеш обикновен човек. Ако Той беше свръхестествено същество, нямаше да бъде от плът. За да докаже, че е от плът, въплътеният Бог трябваше да има нормална плът. Това беше просто, за да се изпълни смисълът на въплъщението. При пророците и човешките синове обаче ситуацията беше съвсем различна. Те бяха хора, надарени и използвани от Светия Дух. В очите на хората тяхната човешка същност беше особено велика и те извършваха много действия, които надхвърляха границите на нормалната човешка природа. Затова хората ги възприемаха като Бог. Сега всички вие трябва ясно да разберете това, защото в миналите векове това беше въпросът, който най-много объркваше всички хора. Освен това въплъщението е най-голямата тайна и Бог в плът е това, което хората най-трудно приемат. Казвам ви това, за да ви помогне да изпълните функцията си и да разберете тайната на въплъщението. Всичко това е свързано с Божието управление, с видението. Ако разберете това, то ще ви помогне да разберете видението, а именно Божието дело на управлението. По този начин ще придобиете и по-добро разбиране за дълга, който се полага на всички видове хора. Въпреки че тези думи не ви показват пряко пътя, те ще ви бъдат от голяма полза при навлизането, тъй като в настоящия ви живот много ви липсва видение и това ще бъде голяма пречка за навлизането ви. Ако не сте в състояние да разберете тези въпроси, няма да имате стимул да навлезете. И как подобен стремеж може да ви помогне да изпълните най-добре дълга си?

БОГ Е ГОСПОД НА ВСИЧКИ ТВОРЕНИЯ

Един етап от делото през двата предишни периода бе осъществен в Израел, а един бе осъществен в Юдея. Общо взето, нито един етап от това дело не бе извън Израел и всеки един от тях засягаше първо избрания народ. В резултат на това

израилтяните вярват, че Бог Йехова е Бог само на израилтяните. Тъй като Исус действаше в Юдея, където бе разпнат, евреите гледат на Него като на Избавителя на еврейския народ. Те смятат, че Той е единствено Цар на евреите и на нито един друг народ; че Той не е Господ, който избавя англичаните, нито Господ, който избавя американците, а Господ, който избавя израилтяните; и че Той избавя именно евреите в Израел. В действителност, Бог е Господарят на всички неща. Той е Бог на всички творения. Той не е само Бог на израилтяните, нито на евреите; Той е Бог на всички творения. Предишните два периода от Неговото дело се състояха в Израел, което създаде определени представи у хората. Те вярват, че Йехова извърши Своего дело в Израел, че Самият Исус извърши Своего дело в Юдея, и, освен това, че Той се въплъти, за да работи — и изобщо, че това дело не се е простряло извън Израел. Бог не е действал сред египтяни или индийци; Той е действал само сред израилтяните. Така хората създават различни представи и очертават Божието дело в определен обхват. Те казват, че когато Бог действа, Той трябва да го прави сред избрания народ и в Израел. Освен израилтяните, Бог не е работил върху никои други, нито пък делото Му има по-голям обхват. Те са особено стриктни, когато става въпрос за поддържане на въплътения Бог в определени граници и не Му позволяват да излиза извън пределите на Израел. Не са ли всичко това само човешки представи? Бог сътвори небето и земята и всички неща, Той създаде всички творения, така че как би могъл да ограничи делото Си само до Израел? Ако това бе така, какъв би бил смисълът Той да създава всички творения? Той създаде целия свят и е изпълнявал шестхилядолетния Си план за управление не само в Израел, но и върху всеки човек във Вселената. Независимо дали живее в Китай, Съединените щати, Обединеното кралство или Русия, всеки човек е потомък на Адам; всички те са създадени от Бог. Нито един от тях не може да избегне границите на сътворението и нито един от тях не може да се раздели с етикета „потомък на Адам“. Всички те са Божии създания, всички те са потомци на Адам и всички те са и покварените потомци на Адам и Ева. Не само израилтяните са Божие творение, а всички хора; просто някои са били прокълнати, а други са били благословени. Израилтяните притежават много подходящи качества; Бог ги избра в началото, защото те бяха най-малко покварени. Китайците не могат да се сравняват с тях; те са много по-нисши. И така, Бог първоначално работи сред народа на Израел, а вторият етап от Неговото дело бе само в Юдея — което е довело до много представи и правила сред хората. Всъщност, ако Бог трябваше да действа според човешките представи, Той щеше да е Бог само на израилтяните и по този начин не би бил в състояние да разпростре делото Си върху езичниците, тъй като Той би бил само Бог на израилтяните, а не Бог на всички творения. Пророчествата казват, че името на Йехова ще бъде възвеличено сред езическите народи, че ще достигне до езическите народи. Защо това е било пророкувано? Ако Бог беше само Бог на израилтяните, тогава Той щеше да работи само в Израел.

Нещо повече, Той нямаше да разпространи това дело и нямаше да пророкува така. Но понеже Той направи това пророчество, Той със сигурност ще разпростре делото Си сред езичниците, сред всеки народ и по всички земи. И понеже го е казал, Той трябва да го направи. Това е Неговият план, защото Той е Господ, който е създал небесата и земята и всички неща, и е Бог на всички творения. Независимо дали Той работи сред израилтяните или из цяла Юдея, работата, която върши, е за цялата Вселена и за цялото човечество. Делото, което Той върши днес сред народа на големия червен змей — една езическа нация — пак е дело за цялото човечество. И както Израел е в основата за Неговото дело на земята, така и Китай може да бъде в основата за Неговото дело сред езическите народи. Не изпълнява ли Той сега пророчеството, че „името на Йехова ще бъде възвеличено сред езическите народи“? Първата стъпка от Неговото дело сред езичниците е това дело, работата, която Той върши сред народа на големия червен змей. Това, че въплътеният Бог трябва да работи в тази земя и да работи сред тези прокълнати люде, е в противоречие с човешките представи; това са най-нисшите сред всички люде, те нямат никаква стойност и първоначално са били отхвърлени от Йехова. Хората могат да бъдат изоставени от други хора, но ако са изоставени от Бог, тогава никой не е по-нископоставен, никой не е по-нищожен. За едно Божие създание е много болезнено да бъде обладано от Сатана или да бъде изоставено от хората, но за едно създание да бъде изоставено от Създателя означава, че то не може да бъде по-нищожно. Потомците на Моав бяха прокълнати и се родиха в тази изостанала страна; без съмнение, от всички люде, обладани на тъмнината, потомците на Моав са най-нископоставени. Тъй като тези люде досега са били най-нископоставени, работата, извършена сред тях, най-добре може да разбие човешките представи и да е най-полезна за целия шестхилядолетен план за управление на Бог. Извършването на такава работа сред тези люде е най-добрият начин за разбиване на човешките представи и така Бог започва една нова епоха; с това Той разбива всички човешки представи; с това Той завършва работата в цялата Епоха на благодатта. Първото Му дело бе в Юдея, в границите на Израел. Сред езическите народи Той не стори нищо, за да сложи начало на новата епоха. Последният етап от делото не е само сред езичниците, а най-вече сред онези, които са били прокълнати. Това именно е доказателството, което най-силно може да унижи Сатана и по този начин Бог „става“ Бог на всичко сътворено във Вселената, Господ на всички неща, обект на поклонение за всичко живо.

Днес има хора, които все още не разбират какво ново дело е започнал Бог. Сред езическите народи Бог е възвестил ново начало. Той е поставил началото на нова епоха и е започнал ново дело — и Той го върши сред потомците на Моав. Не е ли това най-новото Му дело? Никой в историята не го е преживявал преди. Никой дори не е чувал за него, а още по-малко да го е оценявал. Божиата мъдрост, Божието чудо, Божиата непостижимост, Божието величие и Божиата святост се

проявяват чрез този етап на работа, работата от последните дни. Не е ли това ново дело, дело, което разбива човешките представи? Има някои, които мислят така: „Понеже Бог прокле Моав и каза, че ще изостави потомците на Моав, как би могъл да ги спаси сега?“. Това са езичниците, които бяха прокълнати от Бог и бяха прокудени от Израел; израилтяните ги наричаха „езически кучета“. По всеобщо мнение, те са не само езически кучета, но още по-зле — чеда на разрухата; което ще рече, че те не са богоизбран народ. Те може да са били родени в границите на Израел, но не принадлежат към народа на Израел и са били прокудени сред езичниците. Те са най-долните от всички люде. Именно защото са най-низшите сред хората, Бог извършва сред тях Своето дело по започването на нова епоха, тъй като те са представители на поквареното човечество. Божието дело е избирателно и целенасочено; работата, която Той върши с тези люде днес, е и работа, която е извършена при сътворението. Ной беше Божие създание, както и неговите потомци. Всички в света, които са от плът и кръв, са Божии създания. Божието дело е насочено към всички творения, то не зависи от това дали някой е прокълнат, след като е бил създаден. Божието дело на управлението е насочено към всичко сътворено, а не към онези избрани люде, които не са били прокълнати. Тъй като Бог желае да върши Своето дело сред Своето творение, Той със сигурност ще го доведе до успешен завършек и ще работи сред тези люде, които са полезни за Неговото дело. Затова Той разбива всички условности, когато работи сред хората. За Него думите „проклет“, „наказан“ и „благословен“ са безсмислени! Еврейският народ е добър, както и избраният народ на Израел; те са хора с добри качества и добра човешка природа. В началото именно сред тях Йехова започна Своята дейност и извърши най-ранното Си дело, но да извършва сред тях делото на завоюването днес, би било безсмислено. Те, също така, може да са част от сътворението и може да имат много положителни черти, но да се извършва този етап от делото сред тях, би било безсмислено. Бог не би могъл да завоюва хората, нито би могъл да убеди всичките си творения, и точно в това е смисълът на прехвърлянето на работата Му към хората от народа на големия червен змей. От най-голямо значение тук е, че Той започва една епоха, че разбива всички правила и всички човешки представи и завършва делото от цялата Епоха на благодатта. Ако текущата Му работа се извършваше сред израилтяните, до момента, в който Неговият шестхилядолетен план за управление приключи, всеки би вярвал, че Бог е само Бог на израилтяните, че само израилтяните са богоизбраният народ, че само израилтяните заслужават да наследят Божието благословение и обещание. Божието въплъщение през последните дни сред езичниците в страната на големия червен змей завършва делото на Бог като Бог на всички творения. Той завършва цялата работа по управлението и завършва ядрото от Своята работа сред народа на големия червен змей. Сърцевината на тези три работни етапа е спасението на човека, а именно — да накара всичко живо

да се прекланя пред Създателя. Така всеки етап от делото носи огромно значение; Бог не прави нищо, което е без смисъл или стойност. От една страна, този етап от делото въвежда нова епоха и завършва предишните две; от друга страна, той разбива всички човешки представи и всички стари методи на човешка вяра и познание. Работата от предишните две епохи е извършвана според различни човешки представи. Този етап обаче напълно елиминира човешките представи, като по този начин напълно завоюва човешкия род. Чрез завоюването на потомците на Моав, чрез работата сред потомците на Моав, Бог ще завоюва всички хора във Вселената. Това е най-дълбокото значение на този етап от Неговата работа и най-ценният аспект на този етап от Неговото дело. Дори ако сега знаеш, че собственото ти положение е ниско и че си маловажен, все пак ще чувстваш, че си срещнал най-голямата радост: наследил си голяма благословия, получил си голямо обещание и можеш да помогнеш за изпълнението на това велико Божие дело. Видял си истинското лице на Бог, познал си присъщата на Бог власт и следваш Божиата воля. Предишните два етапа на Божието дело са били в Израел. Ако този етап от Неговото дело през последните дни също се провеждаше сред израилтяните, не само всичко живо щеше да повярва, че единствено израилтяните са богоизбраният народ, но и целият Божи план за управление не би успял да постигне желаните ефекти. По време на периода, в който двата етапа на Неговото дело се провеждаха в Израел, сред езическите народи не се извършваше никаква нова работа, нито каквато и да е работа по започването на новата епоха. Днешният етап на работа — работата по започването на нова епоха — първо се извършва сред езическите народи и освен това от самото начало се извършва сред потомците на Моав, като поставя началото на цялата епоха. Бог е разрушил всяко познание, съдържащо се в човешките представи, като не е позволил нищо от него да остане. В Своето завоевателно дело Той е разрушил човешките представи, онези стари, по-ранни човешки начини на познание. Той позволява на хората да видят, че при Бог няма правила, че в Бог няма нищо старо, че работата, която Той върши, е напълно освободена, напълно свободна и че Той е прав във всичко, което върши. Ти трябва напълно да се подчиниш на всяко дело, което Той върши сред хората. Цялата работа, която Той върши, има смисъл и се извършва според собствената Му воля и мъдрост, а не според човешки избори и представи. Ако нещо е от полза за Неговото дело, Той го прави; и ако нещо не е от полза за Неговото дело, Той не го прави, колкото и добро да е то! Той работи и избира получателите и местоположението на Своята работа в съответствие с нейния смисъл и цел. Когато работи, Той не се придържа към стари правила, нито следва стари формули. Вместо това, Той планира Своето дело според неговата значимост. В крайна сметка Той ще постигне реален резултат и очакваната цел. Ако ти не разбираш тези неща днес, тази работа няма да има никакъв ефект върху теб.

КАК СЕ ОТНАСЯШ КЪМ ТРИНАДЕСЕТТЕ ПОСЛАНИЯ?

Новият Завет на Библията съдържа тринадесетте послания на Павел. За времето, през което работеше, Павел написа тези тринадесет писма до църквите, които вярваха в Исус Христос. Това означава, че Павел беше издигнат и написа тези писма, след като Исус се възнесе на небето. Неговите писма са свидетелства за възкресението и възнесението на Господ Исус на небето след смъртта Му, а също така разпространяват пътя на покаянието и носенето на кръста. Разбира се, всички тези послания и свидетелства бяха предназначени да поучават братята и сестрите в различни места из Юдея по онова време, защото тогава Павел бе слуга на Господ Исус и бе издигнат, за да свидетелства за Господ Исус. По време на всеки период от дейността на Светия Дух се издигат различни хора, които да изпълняват различни части от Неговото дело, т.е. да вършат делото на апостолите, за да продължат делото, което Сам Бог завършва. Ако Светият Дух го вършеше директно и не бяха издигани хора, тогава щеше да е много трудно делото да бъде извършено. Като такъв, Павел става този, който бе поразен по пътя за Дамаск и който след това бе издигнат, за да бъде свидетел за Господ Исус. Той беше апостол освен дванадесетте ученици на Исус. Освен че разпространяваше Евангелието, той се зае и с пастирската работа за църквите на различни места, което включваше грижа за братята и сестрите в църквите — с други думи, да води братята и сестрите в Господа. Свидетелството на Павел бе да разгласява факта на възкресението и възнесението на Господ Исус на небето, както и да учи хората да се покаяват, да се изповядват и да вървят по пътя на кръста. Той бе един от свидетелите на Исус Христос по онова време.

Тринадесетте послания на Павел бяха избрани за използване в Библията. Той написа всичките тринадесет от тях, за да се занимае с темата за различните състояния на хората на различни места. Той бе подбуден от Светия Дух да ги напише и поучаваше братята и сестрите навсякъде от позицията на апостол (от позицията на служител на Господ Исус). Така че писмата на Павел не произлизат от пророчества или директно от видения, а идват от делото, в което той се зае. Тези писма не са странни, нито пък са толкова трудни за разбиране, колкото пророчествата. Те са написани просто като писма и не включват нито пророчества, нито тайни; съдържат само обикновени поучителни думи. Въпреки че много от думите в тях може да са трудни за възприемане от хората или да са трудни за разбиране, те са възникнали единствено от тълкуванията на самия Павел и от просвещението на Светия Дух. Павел бе просто апостол; той бе служител, използван от Господ Исус, а не пророк. Докато обикаляше из различни земи, той пишеше писма до братята и сестрите от църквите или пък, докато бе болен, пишеше до църквите, които бяха особено важни за него, но в които не можеше да отиде. Съответно писмата му бяха запазени от хората, а по-късно събрани,

организиран и подреден по подобие на четирите Евангелия в Библията от бъдещите поколения. Разбира се, те подбраха и направиха компилация от всички най-добри писма, които той написа. Тези послания бяха от полза за живота на братята и сестрите в църквите и се ползваха с особена известност по негово време. Когато Павел ги писа, целта му не бе да напише духовен труд, който да даде възможност на братята и сестрите му да намерят пътя на практиката, или духовна биография, в която да изрази собствените си изживявания; той не възнамеряваше да напише книга, за да стане автор. Той просто писа писма до своите братя и сестри от църквата на Господ Исус Христос. От позицията си на слуга Павел поучаваше своите братя и сестри, за да им разкаже за своето бреме, за волята на Господ Исус и за това какви задачи е поверил на хората за в бъдеще. Това беше делото, което Павел изпълняваше. Думите му бяха доста поучителни за опита на всички бъдещи братя и сестри. Истините, които той съобщаваше в тези многобройни писма, бяха това, което хората в Епохата на благодатта трябваше да практикуват, поради което тези писма бяха подредени в Новия Завет от по-късните поколения. Без значение какъв е крайният изход на Павел, той бе човек, използван в своето време и който подкрепяше своите братя и сестри в църквите. Резултатът му се определя от неговата същност, както и от това, че първоначално бе поразен. Тогава той бе в състояние да изрече тези думи, защото имаше действието на Светия Дух и именно поради това действие Павел носеше бремето на църквите. Като такъв той бе в състояние да служи за подкрепа на своите братя и сестри. Поради някои особени обстоятелства обаче Павел не бе в състояние лично да отиде в църквите, за да работи, затова писа писма до тях, за да наставлява братята и сестрите си в Господа. Отначало Павел преследваше учениците на Господ Исус, но след като Исус се възнесе на небето — т.е. след като Павел „видя светлината“ — той престана да преследва учениците на Господ Исус и вече не преследваше онези светии, които проповядваха евангелието в името на Господния път. След като Павел видя Исус да му се явява като ярка светлина, той прие поръчението на Господ и така се превърна в човек, който бе използван от Светия Дух за разпространение на евангелието.

Делото на Павел по онова време бе просто да подкрепя и поддържа своите братя и сестри. Той не бе като някои хора, които искаха да правят кариера или да създават литературни произведения, да търсят други пътища или да намират пътища, различни от Библията, по които да водят тези хора в църквите, така че всички те да могат да постигнат ново навлизане. Павел беше човек, който бе използван; правейки нещата, които правеше, той просто изпълняваше дълга си. Ако не беше понесъл бремето за църквите, тогава щеше да се смята, че е пренебрегнал задължението си. Ако се беше случило нещо смущаващо или в църквата беше имало случай на предателство, което да доведе до упадък на хората там, тогава можеше да се смята, че той не е изпълнил делото си, както

трябва. Ако един работник носи бремe за църквата, а също така работи по най-добрия начин, тогава това доказва, че този човек е работник, който е с необходимите качества — качества да бъде използван. Ако човек не носи бремето на църквата и не постига никакви резултати в делото си, а повечето от хората, които води, са слаби или дори падат, тогава такъв работник не е изпълнил задължението си. По подобен начин и Павел не бе изключение, поради което трябваше да се грижи за църквите и често да пише писма до своите братя и сестри. Именно по този начин той можеше да служи за подкрепа на църквите и да се грижи за своите братя и сестри; само така църквите можеха да получават подкрепа и пастирство от него. Думите в писмата, които пишеше, бяха много дълбоки, но те бяха написани на братята и сестрите му при условие, че беше достигнал просветлението на Светия Дух, и той вплиташе в тях личните си преживявания и бремето, което изпитваше. Павел бе просто човек, използван от Светия Дух, и цялото съдържание на писмата му бе преплетено с личните му изживявания. Делото, което той вършеше, представлява просто делото на един апостол, а не дело, извършвано пряко от Светия Дух, и също така се различава от делото на Христос. Павел просто изпълняваше дълга си, поради което подкрепяше братята и сестрите си в Господ със своето бремe, както и с личните си изживявания и прозрения. Павел просто изпълняваше делото по Божието поръчение, като предаваше личните си прозрения и разбиране; това със сигурност не бе случай на дело, извършвано пряко от Самия Бог. В този смисъл делото на Павел бе примесено с човешки опит и с човешки възгледи и разбирания за делото на църквата. Въпреки това не може да се каже, че тези човешки възгледи и разбирания са дело на зли духове или на плът и кръв; за тях може да се каже само, че са познания и опит на човек, който бе просветен от Светия Дух. С това искам да кажа, че Павловите писма не са книги от небето. Те не са свети и изобщо не са изречени или изразени от Светия Дух; те са просто израз на Павловото бремe за църквата. Целта на всичко това, което казвам, е да ви накарам да разберете разликата между Божието дело и делото на човека: Божието дело представлява Самия Бог, докато човешкото дело представлява задълженията и изживяванията на човека. Човек не бива да смята нормалното Божие дело за човешка воля, а свръхестественото Му дело — за Божия воля; освен това не бива да смята възвишените човешки проповеди за Божии изказвания или за книги от небето. Всички подобни възгледи биха били неетични. Много хора, след като Ме чуят да анализирам тринадесетте послания на Павел, смятат, че писмата му не трябва да се четат и че Павел е бил ужасно грешен човек. Има дори много хора, които смятат, че думите Ми са безчувствени, че оценката Ми за посланията на Павел е неточна и че тези писма не могат да се разглеждат като израз на човешките преживявания и бремe. Те смятат, че вместо това трябва да се разглеждат като Божии слова, че са също толкова важни, колкото и Откровението на Йоан, че не

могат да бъдат съкращавани или допълвани, и още повече, че не могат да бъдат обяснявани небрежно. Дали всички тези човешки твърдения не са погрешни? Не се ли дължи това изцяло на факта, че хората нямат разум? Писмата на Павел наистина носят голяма полза на хората и вече имат история от над 2 000 години. Въпреки това и до днес има много хора, които не могат да проумеят какво е казал той тогава. Хората възприемат писмата на Павел като най-големите шедеври в цялото християнство и че никой не може да ги разгадае и никой не може да ги разбере напълно. Всъщност тези писма са точно като биографията на една духовна личност и не могат да се сравняват с думите на Исус или с великите видения на Йоан. Напротив, това, което Йоан видя, са велики видения от небето — пророчества за Божието дело — които са недостижими за човека, докато писмата на Павел са просто описания на това, което един човек е видял и преживял. Те са това, на което е способен човекът, но не са нито пророчества, нито видения; те са просто писма, които са изпратени на различни места. За хората от онова време обаче Павел бе работник и затова думите му имаха стойност, защото бе човек, който е приел това, което му е било поверено. Следователно писмата му бяха от полза за всички, които търсеха Христос. Въпреки че тези думи не бяха изречени лично от Исус, те в крайна сметка бяха от съществено значение за своето време. В това си качество хората, дошли след Павел, подредиха писмата му в Библията, като по този начин позволиха те да бъдат предадени до наши дни. Разбирате ли това, което имам предвид? Аз просто ви давам точно разяснение на тези писма и ги тълкувам, без да отричам ползата и стойността им за хората като справочник. Ако след като прочетете думите Ми, не само отричате писмата на Павел, но ги определяте като ерес или без стойност, тогава може да се каже само, че способността ви да разбирате е твърде слаба, както и проникателността ви и преценката ви за нещата; със сигурност не може да се каже, че думите Ми са прекалено едностранчиви. Разбирате ли сега? Важните неща, които трябва да разберете, са действителното положение на делото на Павел по онова време и ситуацията, в която са написани писмата му. Ако имате правилна представа за тези обстоятелства, тогава ще имате и правилна представа за посланията на Павел. В същото време, след като веднъж си вникнал в същността на тези писма, оценката ти за Библията ще бъде правилна и тогава ще разбереш защо посланията на Павел са били толкова почитани от следващите поколения хора в продължение на толкова много години, както и защо дори има много хора, които го смятат за Бог. Дали не бихте си го помислили и вие, ако не разбрахте?

Този, който не е Самият Бог, не може да представлява Самия Бог. За делото на Павел може да се каже само, че е част от човешкия възглед и част от просветлението на Светия Дух. Павел пише тези думи от човешка гледна точка, с просветление от Светия Дух. Това не е нещо рядко срещано. Затова бе неизбежно думите му да бъдат преплетени с някои човешки изживявания, а по-късно той

използва личните си изживявания, за да осигури ресурс на тогавашните си братя и сестри и да ги подкрепи. Писмата, които написа, не могат да бъдат категоризирани като изучаване на живота, нито като биографии или послания. Нещо повече, това не са нито истини, практикувани от църквата, нито църковни управленски закони. Като човек с бреме — човек, определен от Светия Дух да работи — това е нещо, което той просто трябва да направи. Ако Светият Дух издига хора и им дава бреме, но те не се заемат с делото на църквата и не могат да управляват добре делата ѝ или да разрешат задоволително всички нейни проблеми, то това доказва, че тези хора не изпълняват правилно задълженията си. Следователно не беше много загадъчно един апостол да може да пише писма в хода на делото си. Това беше част от работата им; те бяха длъжни да го правят. Целта на тяхното писане на писма не бе да напишат изследване на живота или духовна биография и със сигурност не бе да открият друг път пред светиите. По-скоро те го правеха, за да изпълнят собственото си предназначение и да бъдат лоялни служители на Бог, така че да могат да дадат отчет пред Бог, като изпълнят задачите, с които Той ги бе натоварил. Те трябваше да поемат отговорност за себе си и за своите братя и сестри в делото си, да вършат добре делото си и да вземат присърце делата на църквата: всичко това беше просто част от тяхното дело.

Ако сте придобили представа за писмата на Павел, ще имате правилна представа и оценка и за посланията на Петър и Йоан. Вие никога повече няма да гледате на тези писма като на книги от небето, които са свети и неприкосновени, а още по-малко ще смятате Павел за Бог. В края на краищата Божието дело е различно от човешкото и освен това как биха могли Неговите изрази да бъдат същите като техните? Бог има Своя собствен особен нрав, докато хората имат задължения, които трябва да изпълняват. Божият нрав се изразява в Неговото дело, докато човешките задължения са въплътени в изживяванията на човека и се изразяват в неговите стремежи. Следователно чрез извършеното дело става ясно дали нещо е изразено от Бог, или от човек. Не е необходимо това да се обяснява от Самия Бог, нито пък човекът да се стреми да свидетелства; нещо повече, не е необходимо Самият Бог да потиска някой човек. Всичко това идва като естествено откровение; то не е нито принудително, нито нещо, в което човек може да се намеси. Дългът на човека може да бъде опознат чрез неговите изживявания и това не изисква от хората да извършват някаква допълнителна работа извън своя опит. Цялата същност на човека може да бъде разкрита, докато той изпълнява своя дълг, докато Бог може да изрази присъщия Си нрав, докато изпълнява делото Си. Ако това е човешко дело, то не може да бъде прикрито. Ако това е Божие дело, тогава Божият нрав е още по-невъзможно да бъде скрит от когото и да било, още по-малко да бъде контролиран от човека. За никой човек не може да се каже, че е Бог, нито пък на неговите дела и думи може да се гледа като на свети или да се смятат за неизменни. За Бог може да се каже, че е човек, защото Се облече в плът,

но Неговото дело не може да се смята за човешко дело или човешки дълг. Нещо повече, Божиите слова и писмата на Павел не могат да бъдат приравнени, нито пък може да се говори с еднаква сила за Божието правосъдие и порицание и за човешките поучителни слова. Следователно съществуват принципи, които отличават Божието дело от човешкото. Те се различават според същността си, а не според обхвата на делото или временната му ефективност. По този въпрос повечето хора допускат принципни грешки. Това е така, защото хората гледат външната страна, която могат да постигнат, докато Бог гледа същността, която не може да бъде наблюдавана с физическите очи на хората. Ако вие разглеждате Божието слово и дела като задължения на един обикновен човек и гледате на мащабното дело на човека като на дело на Бог, облечен в плът, а не като на задължение, което човек изпълнява, тогава не грешите ли по принцип? Писмата и биографиите на човека могат да бъдат написани лесно, но само върху основата на делото на Светия Дух. Божиите слова и дела обаче не могат да бъдат лесно осъществени от човек или постигнати с човешка мъдрост и мислене, нито пък хората могат да ги обяснят задълбочено, след като ги изследват. Ако тези принципни въпроси не предизвикват никаква реакция у вас, то вашата вяра очевидно не е много истинска или облагородена. Може да се каже само, че вярата ви е пълна с неяснота и е едновременно объркана и безпринципна. Без да разбирате дори най-основните съществени въпроси за Бог и човека, не е ли този вид вяра тази, която е напълно лишена от проникателност? Как е възможно Павел да е единственият човек, използван в цялата история? Как е възможно той да е единственият, който някога е работил за църквата? Как е възможно той да е единственият, който е писал на църквите, за да ги подкрепя? Независимо от мащаба или влиянието на делото на тези хора или дори от резултатите от тяхното дело, не са ли принципите и същността на това дело все подобни? Не съществуват ли в него неща, които са напълно различни от Божието дело? Въпреки че има ясни разлики между всеки етап от Божието дело и въпреки че много от методите на Неговото дело не са напълно еднакви, нямат ли всички те само една същност и източник? Съответно, ако човек и сега не е наясно с тези неща, значи му липсва разум. Ако след прочитането на тези слова някой все още твърди, че писмата на Павел са свети и неприкосновени и се различават от биографиите на която и да е духовна личност, то разумът на този човек е твърде далеч от нормалния и такъв човек несъмнено е специалист по доктрини, напълно лишен от разсъдък. Дори и да се прекланяте пред Павел, вие не можете да използвате топлите си чувства към него, за да изопачите истинността на фактите или да опровергавате съществуването на истината. Освен това казаното от Мен по никакъв начин не цели да превърне в пепел цялото творчество и писма на Павел или да отрече напълно тяхната ценност като справочник. Независимо от всичко, Моето намерение при изричането на тези слова е да придобиете правилно разбиране и

разумна оценка за всички неща и хора: само това е нормално здравомислие; само с това трябва да се въоръжат праведните хора, които притежават истината.

УСПЕХЪТ ИЛИ НЕУСПЕХЪТ ЗАВИСЯТ ОТ ПЪТЯ, ПО КОЙТО ВЪРВИ ЧОВЕК

Повечето хора вярват в Бог заради бъдещото им предназначение или за временно удоволствие. Онези, с които не е работено, вярват в Бог, за да си осигурят място в рая и да добият награди. Те не вярват в Бог, за да бъдат усъвършенствани, нито за да изпълняват дълга си на Божии създания. С други думи, повечето хора не вярват в Бог, за да изпълнят отговорностите си и своя дълг. Хората рядко вярват в Бог, за да живеят смислено; няма и такива, които вярват, че щом човек е жив, той трябва да обича Бог, защото това е напълно естествено и оправдано и това е естественото призвание на човека. Ето защо, при все че всички хора преследват свои индивидуални цели, крайната цел на стремленията им и мотивацията им са доста сходни; при това, за повечето от тях обектите на почитта им са почти еднакви. През последните няколко хилядолетия са починали множество вярващи, а и мнозина са се родили отново след смъртта си. Към Бог се стремят не един и двама, дори не и хиляда или две хиляди души, но въпреки това повечето от тях се стремят към Бог заради личните си интереси или заради мечтите си за бляскаво бъдеще. Единици са истински посветените на Христос. Дори и много от благочестивите вярващи са умрели оплетени в собствените си мрежи, а броят на удържалите победа е нищожно малък. До ден днешен остават неизвестни за хората причините, поради които едни се провалят, а други побеждават. Онези, които са обсебени от търсенето на Христос, все още не са осенени от внезапно прозрение и не са разгадали тези тайнства, просто защото не знаят. Макар и да полагат изключителни усилия в стремежа си, те вървят по пътя на неуспеха, по който вече са вървели предшествениците им, а не по пътя на успеха. Следователно, въпреки усърдието си, не са ли тръгнали по пътя, водещ ги към тъмнина? Дали не са горчиви плодовете, с които ще се сдобият? И без друго е трудно да се предвиди дали щастие или беди ще сполетят хората, подражаващи на успелите в отминали времена. Тогава колко по-лоши са изгледите за онези, които вървят по стъпките на вече провалилите се? Нима опасността от неуспех за тях не е дори по-голяма? Каква е стойността на пътя, по който вървят? Нима не пропиляват времето си? Накратко, независимо дали стремежите им се увенчават с успех или се провалят, за това има причина и успехът или неуспехът им не се определя от търсенето на каквото си поискат.

Най-ключовото изискване за вярата на човека в Бог е да подходи с чисто сърце, напълно да се посвети и истински да се подчини. Най-трудно за човека е

да отдаде целия си живот в замяна на искрена вяра, чрез която може да добие пълната истина и да изпълни своя дълг на Божие създание. Ето това е непостижимо за провалилите се и е още по-непостижимо за неуспелите да намерят Христос. Защото човекът не съумява напълно да се посвети на Бог, не желае да изпълни дълга си към Създателя, видял е истината, но я избягва и върви по свой собствен път, а това винаги е пътът, вече извървян от провалилите се, защото човекът все се противопоставя на небесата и неизменно се проваля, вечно се поддава на козните на Сатана и се оплита в собствените си мрежи. Защото човекът не познава Христос, не умее да осъзнае и изживее истината, твърде горещо почита Павел и твърде силно жадува за рая; защото човек вечно настоява Христос да му се подчинява и заповядва за това на Бог — поради всичко това, великите личности и изживелите всички превратности в света си остават смъртни и в кончината си понасят Божието порицание. За тези хора мога да кажа само, че смъртта им е трагична и че последствието за тях, а именно смъртта им, не е без основание. Нима техният провал не е още по-непоносим по законите на небесата? Истината идва от света на хората, но Христос е проводник на тази истина сред тях. Нейният първоизточник е Христос, тоест Самият Бог, докато човекът е лишен от такава способност. Но Христос само предава истината; Той не идва, за да отсъди дали човек ще успее в стремежа си към истината. Следователно, успехът или неуспехът в търсенето на истината изцяло зависи от стремежа на търсещия. Успехът или неуспехът на човека в търсенето на истината никога не са имали нищо общо с Христос, а са предопределени от стремежа му. Човекът не може да вини Бог нито за предназначеният му място, нито за своя успех или провал, така че Бог да носи този товар, защото това не е въпрос, с който Самият Бог да се занимава, а е пряко свързан с дълга на Божиите създания. Повечето хора имат известни познания за търсенето и предназначеният място на Петър и Павел, но въпреки това са запознати само с изхода на Петър и Павел и остават невежи за тайната зад успеха на Петър или за недостатъците, довели до неуспеха на Павел. И тъй, ако сте напълно неспособни да прозрете същността на тяхното търсене, то търсенето на повечето от вас все пак ще е обречено на неуспех, а дори и малцина от вас да успеят, те пак няма да са равни на Петър. Ако в стремежа си си поел по правилния път, може да се надяваш на успех; ако пък, в търсене на истината, си поел по грешен път, ти никога няма да можеш да постигнеш успех и крайт ти ще бъде същият като на Павел.

Петър беше човек, който бе усъвършенстван. Той бе напълно усъвършенстван едва след като бе подложен на порицание и съд и така доби чисто боголюбиво сърце; пътът, който извървя, беше път на усъвършенстването. Това ще рече, че от самото начало Петър пое по правилния път и вярата му в Бог бе правилно мотивирана — така Петър бе направен съвършен и запристъпва по нов път, неизвървян от никого преди него. Докато Павел още от началото беше поел по

пътя на опълчване срещу Христос и работи за Христос няколко десетилетия, само поради желанието на Светия Дух да ползва него, дарбите му и всичките му достойнства за Своето дело. Той бе просто човек, използван от Светия Дух — и то не защото Исус одобряваше човешката му същност, а поради дарбите му. Той работи за Исус, защото бе сразен, а не защото го искаше. Неговият принос се дължеше на просветлението и напътствията на Светия Дух и делото му ни най-малко не отразяваше неговото търсене, нито пък човешката му същност. Делото на Павел се свеждаше до работата на слуга, което ще рече, че той вършеше работата на апостол. Петър, от друга страна, бе различен: и той извърши някои дела, не толкова велики, колкото тези на Павел, но Петър даде своя дан, докато се стремеше да навлезе в истината и неговото дело бе различно от делото на Павел. Делото на Петър бе изпълнение на дълга на Божие създание. Той не работеше в ролята на апостол, а работеше, стремейки се да постигне любов към Бог. Делото на Павел също съдържаше личното му търсене: неговият стремеж се ограничаваше единствено с надеждите му за бъдещето и с желанието му да постигне добро предназначение. По време на работата си той не прие да бъде пречистен, нито да бъде скастриан или поправян. Той бе убеден, че щом делото му отговаря на Божията воля и всички негови дела са богоугодни, накрая го очаква награда. В делото му нямаше лични преживявания — всичко бе самоцелно, а не извършено в стремежа към промяна. Всичко в делото му беше сделка; то не съдържаше дълга и покорството на Божие създание. Вършейки делото си, Павел не промени своя нрав. Делото му бе просто в услуга на останалите и не бе в състояние да предизвика промени в нрава му. Павел вършеше делото си директно, без да е усъвършенстван и поправян, и беше мотивиран от наградата. Петър бе различен: той беше подложен на скастриане и облагородяване, и бе пречистен. Целта и мотивацията на Петровото дело бяха коренно различни от тези на Павел. При все че Петър не свърши много дела, нравът му претърпя множество промени, а стремежът му бе към истината и към действителна промяна. Той не се трудеше само заради самия труд. Макар че Павел извърши много дела, всички те бяха дела на Светия Дух и въпреки че Павел спомагаше за осъществяването им, той не успя да ги изживее. Това, че Петър извърши далеч по-малко дела, се дължеше единствено на факта, че Светият Дух не осъществи толкова много дела чрез него. Не количеството свършена от тях работа определи дали ще бъдат направени свършени; единият търсеше с очакването, че ще бъде възнаграден, докато стремежът на другия бе да постигне свършена любов към Бог и да изпълни дълга си на Божие създание, като приеме прекрасен образ, удовлетворяващ Божието желание. Те двамата се различаваха както по външност, така и в самата си същност. Не можеш да определиш кой от двамата бе усъвършенстван според това кой е свършил повече работа. Петър се стремеше да изживее образа на възлюбил Бог, да Му се подчинява, да приеме поправяне и скастриане, и да

изпълни дълга си на Божие създание. Той съумя да се посвети на Бог, да положи цялото си същество в Неговите ръце и да Му се подчинява до смъртта си. Това бе решен да направи и успя да го постигне. Това е основната причина, поради която неговият край бе различен от края на Павел. Светият Дух работи с Петър, за да го усъвършенства, докато с Павел Той работи, за да го използва. Това е, защото природата и възгледите на двамата относно търсенето се различаваха. Светият Дух въздейства и на двамата. Петър приложи това дело върху себе си, а също го предаде и на други, докато Павел само предаде на другите делото на Светия Дух в неговата цялост, а самият той не придоби нищо от него. В резултат на това, след като толкова години Павел бе изживявал делото на Светия Дух, у него не настъпиха почти никакви промени. Той остана в почти естественото си състояние и още беше предишният Павел. Просто след като изтърпя трудностите на дългогодишното дело, разбра как да се „труди“ и се научи на издръжливост, но си запази старата природа, амбициозната си и користна натура. След толкова години работа той така и не опозна покварения си нрав, не се избави от него и това ясно се проявяваше в делото му. Той просто натрупа повече опит от делото си, но само ограниченият му опит не бе в състояние да промени него и възгледите му за съществуването и за значимостта на стремежа му. При все че се труди години наред за Христос и никога повече не преследва Господа Исус, в сърцето му не настъпи промяна в познанието му за Бог. Това означава, че той не работеше, за да се посвети Нему, а по-скоро бе принуден да се труди за бъдещото си местоназначение. Защото отначало той преследваше Христос и не Му се подчиняваше; със свойственото си бунтарство умишлено се опълчваше на Христос и не познаваше делото на Светия Дух. Когато работата му бе към края си, той все още не познаваше делото на Светия Дух, а действаше по свое усмотрение, според нрава си, без да обръща никакво внимание на волята на Светия Дух. Ето защо природата му бе враждебна към Христос и не се подчиняваше на истината. Как да бъде спасен човек, който е изоставен от делото на Светия Дух, който не е опознал делото на Светия Дух и който при това се е опълчил на Христос? Дали човек подлежи на спасение не зависи от това колко работа върши и доколко посвещава себе си. Спасението се определя от това дали познава делото на Светия Дух, дали успява да практикува истината и дали възгледите му за стремежа са в унисон с истината.

Макар че след като последва Исус, Петър бе озарен от естествени откровения, по природа той от самото начало бе склонен да се отдаде на Светия Дух и да се стреми към Христос. Покорството му пред Светия Дух бе чисто: той не преследваше слава и богатства, а бе мотивиран от послушание пред истината. Макар на три пъти Петър да отрече, че познава Христа и при все че изкуси Господ Исус, тази дребна човешка слабост нямаше отношение към природата му, не се отрази на бъдещия му стремеж и не служи като достатъчно доказателство, че

изкушението е било постъпка на антихрист. Нормалните човешки слабости са присъщи на всички хора по света — нима очакваш Петър да е изключение? Дали определени мнения на хората за Петър не се дължат на няколкото глупави грешки, които е допуснал? И дали те не обожават Павел заради целия му труд и заради многото му послания? Способен ли е човек да прозре същината на другия? Истински разумните хора могат да прозрат нещо толкова дребно, нали? Това, че дългогодишните болезнени преживявания на Петър не са отразени в Библията не означава, че Петър не е имал истински преживявания, нито че Петър не е бил усъвършенстван. Как може човекът напълно да прозре Божието дело? Написаното в Библията не е лично подбрано от Исус, а е събрано от следващи поколения. Предвид това, нима цялото съдържание на Библията не е избрано според възгледите на човека? При това, кончините на Петър и Павел не са ясно указани в посланията, поради което човекът съди за Петър и Павел според собствените си възприятия и лични предпочитания. И тъй като Павел свърши толкова много работа, тъй като „приносът“ му беше толкова забележителен, той спечели доверието на масите. А нима човек не се фокусира само върху повърхностното? Как би могъл човек да прозре същността на друг човек? Да не говорим кой би посмял необмислено да отрече делото на Павел, който е обект на обожание от хиляди години? Петър беше обикновен рибар — как е възможно неговият принос да бъде толкова голям колкото Павловия? Ако се съдеше по приноса им, Павел трябваше да бъде възнаграден преди Петър и би следвало той да е по-достойният за Божието одобрение. Кой би допуснал, че с отношението Си спрямо Павел, Бог просто го накара да се труди според дарбите му, докато Петър Той направи съвършен. Господ Исус в никакъв случай не е предначертал планове за Петър и Павел още от самото начало. По-скоро те бяха или усъвършенствани, или заставени да работят съгласно свойствената си природа. И тъй, хората забелязват само видимия принос на човека, докато Бог вижда човешката същност и пътя, по който човек тръгва от самото начало, както и мотивацията зад човешкия стремеж. Хората мерят човека според собствените си представи и възприятия, но краят на човека не се определя от видимото за очите. И затова Аз казвам, че ако от самото начало избереш пътя на успеха и ако отношението ти към стремежа е правилното още отначало, то ти си като Петър; поемеш ли по пътеката на провала, каквато и цена да платиш, краят ти ще бъде същият като на Павел. При всички случаи, предназначеният ти място и успехът или неуспехът ти са предопределени от това дали се стремиш към правилния път или не, а не толкова от посветеността ти или от заплатената от теб цена. Петър и Павел се различаваха по своята същност и по преследваните от тях цели; човек не е в състояние да открие тези неща и само Бог ги познава в тяхната цялостност. Защото Бог вижда човешката същност, докато сам човекът изобщо не познава същността си. Човекът е неспособен да прозре същността на ближния, нито пък същинската му висота, и поради това не

е в състояние да открие причините за провала и успеха на Павел и Петър. Повечето хора обожават Павел, а не Петър, защото Павел бе използван за обществени дела, които са видими за тях, и затова хората признават „заслугите“ на Павел. В същото време, преживяванията на Петър са невидими за хората и търсенето от него е недостижимо за тях, поради което те не се интересуват от Петър.

Петър бе усъвършенстван чрез поправяне и облагородяване. Той рече: „Трябва винаги да съм угоден на Бог. Едничката цел на всички мои действия е да удовлетвори Бог и дори и да бъда порицан или осъден, с радост ще продължа да го правя“. Петър отдаде всичко от себе си на Бог и делото му, думите му, целият му живот бяха посветени на любовта към Бог. Той се стремеше към святост и колкото повече преживяваше, толкова повече нарастваше любовта му към Бог дълбоко в сърцето му. Докато делото на Павел имаше само външно проявление и макар той също да се трудеше усърдно, се стремеше да свърши работата си добре, за да бъде възнаграден. Ако знаеше, че няма да получи награда, той щеше да се откаже от делото си. За Петър бяха от значение искрената любов в сърцето му и практичните, постижими неща. За него не беше важно дали ще получи награда, а дали нравът му може да бъде променен. Павел държеше да работи още по-усърдно, делото му да има външно проявление и да е предан; вълнуваха го също доктрините, непознаваеми за обикновените хора. Той не се интересуваше от дълбоки промени в същността си, нито от искрената любов към Бог. С преживяванията си Петър целеше да постигне истинска любов към Бог и истинско познание за Него. Опитът му бе подчинен на стремежа да добие по-близка връзка с Бог и да я практикува. Павел вършеше делото си заради възложеното му от Исус и за да се сдобие с нещата, за които копнееше, но те не бяха свързани с познание за самия него и за Бог. Вършеше делото си, само за да избегне порицание и осъждане. Петър се стремеше към чиста любов, докато Павел искаше да се увенчае с ореола на праведник. В течение на много години Петър изпита делото на Светия Дух и придоби практическо знание за Христос, както и дълбоко познание за себе си. Затова любовта му към Бог беше чиста. Дългите години облагородяване бяха извисили знанието му за Исус и за живота, и любовта му беше безусловна любов, спонтанна любов; той не искаше нищо в замяна и не се надяваше на никакви блага. Павел работи много години, но не успя да придобие задълбочено знание за Христос, а и познанието за самия него беше нищожно малко. Той просто не изпитваше любов към Христос — цел на делото му и на пътя, който извървя, бе да се увенчае с лавровия венец. Той търсеше най-хубавата корона, а не най-чистата любов. Неговото търсене беше пасивно, а не активно; той не изпълняваше дълга си, а беше принуден да поеме по пътя, след като бе обхванат от делото на Светия Дух. И тъй, неговият стремеж не доказва, че е бил достойно Божие създание; Петър бе достойно Божие създание, което изпълни дълга си. Човекът си мисли, че трябва да бъде възнаграден всеки, дал своя принос

към Бог, и че колкото по-съществен е този принос, толкова по-гарантирано е Божието благоволение. В същината си хората са склонни да се пазарят и не се стремят активно да изпълнят дълга си на Божии създания. За Бог, колкото повече хората се стремят към искрена любов към Него и пълно покорство пред Него, което означава и да се стремят към изпълнение на дълга си като Божии създания, толкова по-достойни са за Неговото одобрение. Позицията на Бог е да изисква човекът да възвърне изначалния си дълг и положение. Човекът е Божие творение, следователно не бива да престъпва границата, отправяйки каквито и да е изисквания към Бог и не трябва да прави нищо повече от това да изпълнява дълга си на Божие създание. Предназначенията на Павел и Петър бяха преценени според способността им да изпълнят дълга си на Божии създания, а не според приноса им; предназначенията им места бяха определени в съответствие с изначалните им стремежи, а не според свършената от тях работа или според дадените им от другите хора оценки. Тоест, активният стремеж на човек да изпълни дълга си на Божие творение е пътят към успеха; най-верният път е този на искрената любов към Бог; стремежът към промяна на досегашния нрав на човека и стремежът към чиста любов към Бог са пътят към успеха. Този път към успеха е път към възстановяване на изначалния дълг на човека и на изначалния вид на Божие създание. Това е пътят на възстановяване и е цел на цялото Божие дело от началото до края. Ако стремежът на човека е осквернен с прекомерни лични изисквания и неразумни копнежи, нравът на човека няма да бъде променен. Това противоречи на делото за възстановяване. Това несъмнено не е дело на Светия Дух и е доказателство, че Бог не одобрява такъв стремеж. А какъв е смисълът на стремеж, неодобрен от Бог?

Делото, извършено от Павел, бе пред очите на хората, но колко чиста и колко дълбока бе любовта му към Бог дълбоко в сърцето му — това са неща, които те не могат да видят. Хората могат да съзрат само извършеното от него дело, от което разбират, че той със сигурност е бил използван от Светия Дух и оттам заключават, че Павел е бил по-добър от Петър и че делото му е по-велико, защото е подпомагал църквите. Петър се вглеждаше само в личните си преживявания и спечели за вярата едва неколцина, работейки само от време на време. От него са останали шепа неособено познати послания, но кой може да отсъди колко голяма е била любовта към Бог дълбоко в сърцето му? А Павел ежедневно работеше за Бог: щом имаше нещо за вършене, той го вършеше. Чувстваше, че по този начин ще си осигури венеца и ще удовлетвори Бог, но не търсеше начини да промени себе си чрез работата си. Петър се чувстваше неспокоен от всичко в живота си, което не отговаряше на Божиата воля. Щом нещо не отговаряше на Божиите желания, го обземаха угризения и търсеше подходящ начин да зарадва Неговото сърце. Той изискваше от себе си да удовлетвори Бог дори и в най-дребните, най-незначителни страни от живота си. Беше също толкова възискателен относно

предишния си нрав и сам си поставяше строги изисквания да напредва в търсенето на истината. Павел преследваше само повърхностна слава и обществено признание. Искаше да блесне пред хората и не се стремеше към позадълбочен напредък и навлизане в живота. Интересуваше се от догмата, а не от реалността. Някои хора казват: „Защо Бог не запомни Павел, щом той работеше толкова много за Него? Защо Петър бе усъвършенстван, щом свърши толкова малко работа за Бог и не допринесе особено за църквите?“. Петър обичаше Бог до определена степен, според Божиите изисквания; само на такива хора е дадено свидетелството. А Павел? До каква степен обичаше Бог Павел? Знаеш ли отговора? Каква беше целта на Павловото дело? А каква беше целта на Петровото дело? Петър не вършеше много работа, но можеш ли да надникнеш дълбоко в сърцето му? Работата на Павел беше свързана с подпомагане и укрепване на църквите. Петър преживя промени в житейския си нрав; той изживява любовта към Бог. Сега вече си запознат със същностните им различия и можеш да видиш кой от двамата истински вярваше в Бог и кой не. Единият от тях искрено обичаше Бог, докато другият не Го обичаше искрено; нравът на единия претърпя промени, а другият остана непроменен; единият служеше скромно и хората трудно го забелязваха, а другият се ползваше с всеобщо уважение и почит; единият се стремеше към святост, а другият не — макар и да не беше нечист, не беше обзет от чиста любов; единият притежаваше неподправена човешка природа, а другият не; единият се чувстваше като Божие създание, а другият не. Такива са различията в същините на Павел и Петър. Петър тръгна по пътя на успеха, който беше също и път към възвръщане на нормалната човешка природа и възстановяване на дълга на Божие създание. Петър представлява всички успешни. Пътят, извървян от Павел, бе път на неуспеха. Павел представлява всички, които се подчиняват и се поставят в служба на Бог само привидно, но нямат искрено боголюбиво сърце. Павел представлява всички, които не притежават истината. Вярвайки в Бог, Петър се стремеше всякак да Го удовлетвори и всякога да се подчинява на повелите Му. Той приемаше осъждане и порицания, облагородяване, изпитания и лишения, без изобщо да се оплаква и нищо не бе в състояние да промени боголюбивото му сърце. А не беше ли това съвършената любов към Бог? Не беше ли това изпълнение на дълга на Божие създание? Било то при порицание, осъждане или изпитания, ти винаги си в състояние да постигнеш послушание до смъртта си и точно това трябва да бъде постигнато от Божието създание, в това се изразява чистотата на любовта към Бог. Успее ли човек да постигне това, той се утвърждава като Божие създание, а нищо не удовлетворява по-добре желанието на Създателя. Представи си, че можеш да работиш за Бог, но не Му се подчиняваш и не си в състояние да Го обикнеш истински. В такъв случай не само няма да си изпълнил дълга си на Божие създание, но при това ще бъдеш заклеен от Него, задето не притежаваш истината, не успяваш да Му се подчиниш и проявяваш

непокорство. Интересува те само, че работиш за Бог, но не полагаш усилия да практикуваш истината или да опознаеш себе си. Не разбираш и не познаваш Създателя, не Му се подчиняваш и не Го обичаш. Неподчинението пред Бог е част от същността ти, а Създателят не обича такива хора.

Някои хора казват: „Павел свърши изключително много работа, нагърби се с огромни задължения за църквите и приносът му за тях беше толкова голям. Тринайсетте му послания не изгубиха силата си през продължилата 2 000 години Епоха на благодатта и отстъпват само на четирите Евангелия. Кой може да се сравнява с него? Никой не успява да разгадае Откровението на Йоан, докато посланията на Павел дават живот, а делото му е помогнало на църквите. Кой друг е могъл да постигне това? А и каква работа свърши Петър?“. Хората оценяват другите според техния принос. Бог оценява човеците според тяхната природа. Сред търсещите живот Павел беше човек, непознаващ собствената си същност. Той изобщо не беше послушен и смирен, нито познаваше същината си, противопоставяща се на Бог. И така, той не беше преминал през подробни преживявания и не беше човек, практикуващ истината. Петър беше различен. Той познаваше слабостите и несъвършенствата си и покварения си нрав на Божие създание, и така виждаше практическия път, по който да промени нрава си; той не беше от хората, които боравеха само с догмата, но не притежаваха реалност. Онези, които се променят, са новите хора, които биват спасени, и те са годните да следват истината. Хората, които не се променят, принадлежат към изживяла времето си категория; те не са били спасени или, иначе казано, Бог се е отвърнал от тях и ги е отхвърлил. Той няма да ги запомни, колкото и много да са работили. Като съпоставиш това със собствения си стремеж, би трябвало да ти стане съвсем ясно дали си като Петър или като Павел. Ако в търсенето ти все още няма истина и ако дори и днес си нагъл и арогантен като Павел, речовит и горделив като него, ти несъмнено си обречен на провал дегенерат. Ако търсиш същото като Петър, ако се стремиш към практики и истински промени, лишен си от своенравие и арогантност и се стараеш да изпълниш дълга си, ти си Божие създание, което може да постигне победа. Павел не познаваше покварената си същност, а още по-малко осъзнаваше непокорството си. Той никога не споменаваеше възмутителното си незначитане на Христос, нито пък изпитваше особено съжаление. Даваше само кратко обяснение и дълбоко в сърцето си така и не се подчини изцяло на Бог. Въпреки че падна по пътя за Дамаск, той не се вгледа дълбоко в себе си. Задоволи се само да продължи да работи и не смяташе, че е от особено значение да опознае себе си и да промени стария си нрав. За да се утеши и да си прости миналите грехове, за него беше достатъчно само да говори истината, да ползва щедростта си като мехлем за съвестта си и повече да не преследва учениците на Исус. Стремеше се единствено към бъдещия венец и към временна работа; целта му бе да добие обилна благодат. Павел не търсеше достатъчна истина, нито се

стремеше да се задълбочи в истината, която не бе разбрал преди. Следователно, може да се каже, че себепознанието му е фалшиво и че не е приел порицание или осъждане. Способността му да работи не означава, че е познавал собствената си природа или същност; той полагаше усилия само за видимите практики. При това, той се стремеше не към промяна, а към познание. Делото му изцяло се дължеше на появата на Исус по пътя за Дамаск. Преди този момент той нямаше намерение да се захване с такава дейност, а и не беше приел старият му нрав да бъде скастрен. Както и да работеше, предишният му нрав си остана непроменен, поради което не успя да изкупи миналите си грехове с работата си, а просто изигра определена роля за църквите в онези времена. За такъв човек, чийто предишен нрав не се промени — тоест, който не получи спасение и съвсем се отдалечи от истината — Павел беше категорично неспособен да се присъедини към приетите от Господа Исус. Той не бе изпълнен с любов и страх към Исус Христос, нито умееше да търси истината, а и съвсем не се интересуваше от тайнството на възплъщението. Той бе просто изкусен оратор, нежелаещ да сведе глава пред никой по-висшестоящ от него или притежаващ истината. Той завиждаше на личностите и на истините, противоречащи или враждебни на самия него, и предпочиташе талантиливи хора, впечатляващи с репутацията си и с ерудицията си. Павел не обичаше да контактува с бедняци, търсещи истинския път и милеещи само за истината, а вместо това се занимаваше с първенци от религиозни организации, които говореха само за догми и притежаваха пребогати знания. Той не обичаше новото дело на Светия Дух и не го беше грижа как се разпространява то. Вместо това, той отдаваше предпочитание на правила и догми, поставени по-високо от универсалните истини. Ако погледнем цялостния му стремеж и изконната му същност, той не заслужава да бъде наречен търсещ истината християнин, а още по-малко верен служител в Божия дом, защото лицемерието му беше преголямо, а непокорството му твърде силно. Макар и да е познат като слуга на Господа Исус, той беше съвсем негоден да прекрачи портите на небесното царство, защото действията му от начало до край не бяха праведни. Трябва да гледаме на него просто като на човек, проявил лицемерие и извършвал неправди, но все пак работил за Христос. Макар и да не заслужава да го определим като зъл, би било справедливо да го определим като човек, извършвал неправди. Той свърши много работа, но не трябва да съдим за него по обема работа, а по качеството и същността на делата му. Само по този начин можем да стигнем до същността на въпроса. Той неизменно вярваше: „Способен съм да работя, подобър съм от повечето други хора; давам си сметка за бремето на Господа, както никой друг и никой друг не изпитва толкова дълбоко разкаяние като мен, защото великата светлина ме озари, аз видях великата светлина и затова моето покаяние е по-силно от всяко друго“. Такива мисли таеше Павел в сърцето си по онова време. В края на своето дело той каза: „Аз войнствах, пътя свърших, за мен се

пази венецът на правдата“. Войнстването му, пътят му, делото му бяха изцяло подчинени на стремежа му да добие венеца на правдата и той не влагаше особено усърдие. При все че не вършеше работата си нехайно, може да се каже, че я изпълняваше като изкупление за грешките си, за да успокои съвестта си. Надеждата му бе да завърши делото си, да извърви пътя си и да се впусне в битката си час по-скоро, за да може по-бързо да се увенчае със заветния венец на праведността. Павел не копнееше да срещне Господа Исус с придобития опит и истинско познание, а по-бързо да приключи делото си, за да може, когато се изправи пред Господа Исус, да се сдобие с наградите, които е спечелил с работа. За него работата беше утеха и разменно средство за бъдещия венец. Той не се стремеше към истината, нито към Бог, а само към венеца. Как би могъл такъв стремеж да е според изискванията? Мотивацията му, работата му, платената от него цена и всички негови усилия — всички те бяха обхванати от чудните му фантазии и делото му бе изцяло подчинено на желанията му. Вършейки цялото си дело, той плащаше цената без капка желание. Павел просто се беше заел да оттъргува работата си. Полагаше усилия с неохота не за да изпълни дълга си, а в съзнателно търсене на отплата за свършеното. Нима усилия като неговите имат стойност? Кой би похвалил нечистите му стремления? Кой би имал интерес към тях? Работата му бе изпъстрена с мечти за бъдещето; тя бе изпълнена с грандиозни планове и не съдържаеше път към промяна на човешкия нрав. Така че голяма част от доброжелателството му беше престорено; делото му не предоставяше живот, а бе престорена вежливост; Павел договаряше сделка. Как би могла работа от този вид да поведе човека към възстановяване на първоначалния му дълг?

Всичко, към което Петър се стремеше, беше според Божието сърце. Той се стремеше да изпълни Божията воля и упорстваше въпреки страданията и негодите. За вярващия в Бог няма по-велик стремеж. Търсенето на Павел бе омърсено от собствената му плът, от собствените му идеи, планове и схеми. Той в никакъв случай не беше пълноценно Божие създание, не се стремеше да изпълни Божията воля. Петър искаше да се подчини на Божиите разпореждания и макар и да не свърши велики дела, мотивацията му беше правилна, а също и пътят, по който пое. При все че не успя да спечели за каузата много хора, той успя да поеме по пътя на истината. Поради това можем да кажем, че Петър беше пълноценно Божие създание. Днес, дори и да не работиш за Бог, би могъл да изпълняваш дълга си на Божие създание и да се стремиш да се подчиниш на всички Божии разпореждания. Трябва да се подчиняваш на Неговите заръки и да изтърпиш всякакви изпитания и облагородявания, и макар и слаб, в сърцето си да продължаваш да обичаш Бог. Всеки, който поема отговорност за собствения си живот, желае да изпълни дълга си на Божие създание. Споделяната от тези хора гледна точка за стремежа е правилна. От такива хора се нуждае Бог. Ако си

свършил много работа и си разпространил учението сред другите, но ти самият не си се променил, не си свидетелствал и не си изживял истината, така че в края на живота ти нищо от свършеното от теб не служи за свидетелство, дали изобщо си се променил? Дали следваш истината? Светият Дух те е използвал, но е ползвал само онази част от теб, която е била годна за работа, а изобщо не е докоснал частта от теб, която е неизползваема. Ако се стремиш към промяна, постепенно ще бъдеш усъвършенстван в процеса на ползване от Светия Дух. Но Той не отговаря за това дали в крайна сметка ще бъдеш спечелен, защото това зависи от твоя начин на следване. Липсата на промени в личния ти нрав означава, че възгледите ти за търсенето са погрешни. Ако не получиш награда, проблемът си е твой — не си практикувал истината и не си в състояние да изпълниш Божието желание. И така, личните ти преживявания са от най-голямо значение и нищо не е по-важно от личното ти навлизане! Някои хора ще възразят: „Толкова работа свърших за Теб и макар и да не съм постигнал славни резултати, бях прилежен в усилията си. Не може ли просто да ме допуснеш в рая, за да вкуся от плодовете на живота?“. Трябва да знаеш какъв вид хора желая Аз; нечисти не допускам в царството — на нечистите не е позволено да осквернят свещената земя. Дори и да си вършил много работа в продължение на дълги години, ако в края си все същият нечист окаяник, по законите на небесата би било непоносимо да пожелаеш да влезеш в царството Ми! От сътворението на света до днес, никога не съм предлагал лесен достъп до Моето царство срещу раболепие. Това е небесно правило и никой не може да го наруши! Ти трябва да търсиш живот. Днес ще бъдат усъвършенствани подобните на Петър. Те се стремят към промени в нрава си и са готови да свидетелстват за Бог и да изпълнят дълга си на Божии създания. Само такива хора ще бъдат усъвършенствани. Ако търсиш само наградите и не се стремиш към промяна на собствения си нрав, всичките ти усилия ще са напразни — това е неотменимата истина!

От същностните разлики между Петър и Павел трябва да разбереш, че всеки, който не търси живот, пилее усилията си! Ти вярваш в Бог и Го следваш, така че трябва да имаш боголюбиво сърце. Трябва да се отърсиш от покварения си нрав, да се стремиш да удовлетвориш Божието желание и да изпълниш дълга си на Божие създание. Тъй като вярваш в Бог и Го следваш, трябва да бъдеш всеотдаен, да нямаш изисквания, да не правиш лични избори и да изпълниш Божията воля. Тъй като си създание, трябва да се подчиниш на Господа, който те е създал, защото в същността си ти нямаш власт над себе си и не си господар на съдбата си. Тъй като вярваш в Бог, трябва да търсиш святост и промяна. Тъй като си сътворен от Бог, трябва да се придържаш към дълга си, да си знаеш мястото и да не предприемаш нищо извън присъщия си дълг. Целта не е да се почувстваш ограничен или подтиснат от догмата. Напротив, това е пътят, по който ще можеш да изпълниш дълга си и това е постижимо — и се очаква да бъде постигнато — от

всички праведни. Като сравниш индивидуалната същност на Петър с тази на Павел, ще разбереш как да се стремиш. Едната от пътеките, извървяни от Петър и Павел, е пътеката към усъвършенстването, а другата води към пропъждането; Петър и Павел представляват два различни пътя. Макар че Светият Дух работеше и чрез двамата и всеки от тях получи Неговото просветление и прие повереното му от Господа Исус, старанията им доведоха до различен резултат: при единия се увенчаха с плод, но не и при другия. Можеш да отсъдиш по кой път се очаква да поемеш и да избереш да вървиш според индивидуалната същност на двамата, според делата им и външните им прояви, и по това какъв край застигна единия и какъв другия. Те поеха по два съвсем различни пътя. Петър и Павел изразяваха сърцевината на съответно избора от тях път и така, от самото начало, те се превърнаха в символи на тези два пътя. Кои са ключовите моменти в изживяното от Павел и защо той не постигна успех? Кои са най-важните моменти в опита на Петър и как изживя той своето усъвършенстване? Ако сравниш стремежите на всеки от тях, ще разбереш точно какъв човек е нужен на Бог, каква е Неговата воля, какъв е нравът Му, кой тип хора ще бъдат усъвършенствани и кои няма да бъдат усъвършенствани. Ще узнаеш какъв е нравът на избраните за усъвършенстване и какъв е нравът на другите, неподлежащи на усъвършенстване — тези отговори относно индивидуалната същност могат да бъдат открити в преживяното от Петър и Павел. Бог създаде всички неща и затова всичко, сътворено от Него, е под Неговата власт и ѝ се подчинява; Той господства над всичко и всичко е в Неговите ръце. Всички Божии създания, включително животните и растенията, човеците, планините, реките и езерата — всичко трябва да бъде под Неговата власт. Всичко в небесата и на земята трябва да бъде под Неговата власт. Никое Божие създание няма избор — всички трябва да се подчинят на разпорежданията Му. Така е повелил Бог и това е в Божията власт. Бог властва над всичко, заповядва и се разпорежда с всички неща, като всички те са групирани по видове и на всяко е отредено място, според Божията воля. Колкото и велико да е дадено нещо, нищо не превъзхожда Бог и всички неща служат на сътвореното от Бог човечество; нищо не смее да се опълчи срещу Бог или да поставя пред Него каквито и да е изисквания. Следователно човекът, който е Божие създание, също трябва да изпълни присъщия си дълг. Независимо дали е господар или уредник на всички неща, независимо колко високо е положението, което заема сред всички тези неща, той си остава дребно човешко същество, подвластно на Бог, и не е нищо повече от незначително човешко същество, Божие създание, което никога не ще застане по-високо от Бог. И тъй като е Божие създание, човекът трябва да се стреми да изпълни дълга си на Божие създание, и да се стреми да обича Бог, без да прави други избори, защото Бог е достоен за любовта на хората. Стремящите се да възлюбят Бог не бива да търсят лична изгода или да очакват награда според личните си желания; това е най-правилното следване. Ако се стремиш към

истината, практикуваш истината и постигаш промяна в нрава си, значи си поел по верния път. Но ако търсиш блаженство за плътта и ако практикуваш истината такава, каквато ти си я представяш, ако нравът ти остава непроменен и не изпитваш никакво покорство към въплътения Бог, а продължаваш да тънеш в неопределеност, стремежът ти със сигурност ще те отведе в ада, защото крачиш по пътя на неуспеха. Дали ще бъдеш усъвършенстван или пропъден зависи от твоето лично търсене. Иначе казано, успехът или неуспехът зависят от пътя, по който върви човек.

БОЖИЕТО ДЕЛО И ДЕЛОТО НА ЧОВЕКА

Каква част от делото на човека е дело на Светия Дух и каква част е човешко преживяване? Може да се каже, че хората все още не разбират тези въпроси и причината за това е, че не разбират принципите на работата на Светия Дух. Когато казвам „делото на човека“, имам предвид, разбира се, делото на онези, които имат делото на Светия Дух, или на онези, които Светият Дух използва. Нямам предвид делото, което възниква по волята на човека, а делото на апостолите, работниците или обикновените братя и сестри, което влиза в сферата на делото на Светия Дух. В този случай думите „дело на човека“ не се отнасят до делото на въплътения Бог, а до обхвата и принципите на делото, което Светият Дух извършва върху хората. Въпреки че тези принципи представляват принципите и обхвата на делото на Светия Дух, те са различни от принципите и обхвата на делото на въплътения Бог. Делото на човека съдържа човешка същина и принципи, докато делото на Бог съдържа божествена същина и принципи.

Делото в направлението на Светия Дух — независимо дали става дума за делото на Самия Бог, или за делото на хората, които Той използва — е делото на Светия Дух. Същността на Самия Бог е Духът, който може да бъде наречен Свети Дух или седемкратно усилен Дух. Така или иначе всички Те са Божият Дух, макар че в различните епохи Божият Дух е наричан с различни имена. Тяхната същност си остава една. Следователно делото на Самия Бог е дело на Светия Дух, а делото на въплътения Бог е не нищо по-малко от Светия Дух, когато работи. Делото на хората, които са използвани, също е дело на Светия Дух. Но Божието дело е цялостен израз на Светия Дух и това е абсолютната истина, докато делото на използваните хора е примесено с много човешки фактори и не е пряк израз на Светия Дух, а още по-малко Негов пълен израз. Делото на Светия Дух е разнообразно и не е ограничено от никакви условия. Делото на Светия Дух е различно при различните хора; то проявява различни същности и варира според ерата, както и според страната. Разбира се, въпреки че Светият Дух работи по много различни начини и според много принципи, независимо как и върху кои хора

се извършва делото, същността му винаги е различна; цялото дело, което Той върши върху различни хора, винаги има свои принципи, и цялото то може да представя същността на своите обекти. Това е така, защото делото на Светия Дух е много конкретно по своя обхват и много премерено. Делото, което се извършва във въплъщение, не е същото като делото, което се извършва върху хората; също така делото се различава в зависимост от качеството на този, над когото се извършва. Делото, което се извършва във въплътеното тяло, не се извършва върху хората и не е същото дело, което се извършва върху тях. Накратко, независимо как се извършва делото, то винаги ще бъде различно върху различните обекти, а принципите, чрез които Той действа, варират според състоянието и природата на различните хора, върху които действа. Светият Дух работи върху различните хора въз основа на тяхната изначална същина и не изисква от тях нищо, което да надхвърля тази същина, нито пък върши с тях някакво дело, което надхвърля тяхното изначално качество. По този начин делото на Светия Дух върху човека позволява на хората да видят същността на обекта на тази работа. Изначалната същност на човека не се променя; изначалното качество на човека е ограничено. Светият Дух използва или работи върху хора в съответствие с ограниченията на тяхното качество, така че те самите да могат да се възползват от него. Когато Светият Дух работи върху хората, които използва, техните таланти и изначално качество се освобождават, а не се задържат. Тяхното изначално качество е в служба на делото. Може да се каже, че в делото Си Той използва елементите от човека, за да постигне резултати в това дело. За разлика от това делото, което се извършва във въплътено тяло, изразява пряко делото на Духа и в него не се смесват човешкият разум и мисъл; то не е достъпно за човешките способности, нито за човешкия опит или вроденото състояние на човека. При цялото си многообразие делото на Светия Дух е изцяло в полза и за поучение на човека. Въпреки това някои хора могат да бъдат усъвършенствани, а други нямат условията за усъвършенстване, което означава, че те не могат да бъдат усъвършенствани и е малко вероятно да бъдат спасени, и макар че може да са получили действието на Светия Дух, в крайна сметка биват отхвърлени. С други думи, въпреки че действието на Светия Дух има за цел да поучава хората, не може да се каже, че всички, които са получили действието на Светия Дух, ще станат напълно съвършени, тъй като пътят, по който мнозина поемат в стремежа си, не е пътят към съвършенството. Те имат само едностранното действие на Светия Дух и при тях няма субективно човешко сътрудничество и правилен човешки стремеж. Така работата на Светия Дух върху тези хора започва да служи на онези, които са усъвършенствани. Хората не могат сами да видят пряко или да се докоснат пряко до работата на Светия Дух. Тя може да бъде изразена само от онези, които имат дарбата за това дело, което означава, че делото на Светия Дух става достъпно за последователите чрез изразяванията, които хората правят.

Делото на Светия Дух се постига и завършва чрез много типове хора и много различни ситуации. Въпреки че делото на въплътения Бог може да представлява делото на цяла епоха и да представлява навлизането на хората в цяла епоха, работата по конкретните детайли на навлизането на хората все пак трябва да се извършва от хора, които са използвани от Светия Дух, а не от въплътения Бог. И така, Божието дело, или собственото служение на Бог, е дело на въплътеното Божие тяло, което човек не може да върши вместо Него. Делото на Светия Дух се извършва чрез много различни видове хора; нито един човек не може самостоятелно да го осъществи напълно и нито един човек не може самостоятелно да го изрази изцяло. Църковните водачи също не могат да представят напълно делото на Светия Дух; те могат да се занимават само с определена ръководна работа. По този начин делото на Светия Дух може да бъде разделено на три части: делото на Самия Бог, делото на хората, които се използват, и делото на всички онези, които са в направлението на Светия Дух. Собственото дело на Бог е да управлява цялата ера; делото на използваните хора е, като биват изпратени или получавайки поръчения, след като Бог е извършил собственото Си дело, да водят всички Божии последователи, и именно те сътрудничат на Божието дело; делото, което Светият Дух извършва в тези, които са в направлението Му, е да поддържа цялото Му собствено дело, т.е. да поддържа цялото Му управление и Неговото свидетелство, а в същото време и да усъвършенства тези, които могат да бъдат усъвършенствани. Заедно тези три елемента съставляват цялото дело на Светия Дух, но без делото на Самия Бог делото на управлението би било в пълен застой. Делото на Самия Бог включва делото на цялото човечество и също така представлява делото на цялата ера, т.е. делото на Самия Бог представлява всеки стимул и всяка насока на делото на Светия Дух, докато делото на апостолите следва и произтича от делото на Самия Бог и не води ерата, нито пък представлява насоките на делото на Светия Дух в една цяла ера. Те вършат само онова дело, което трябва да се извърши от човека и което няма нищо общо с делото на управлението. Онова дело, което върши Самият Бог, е проект в рамките на делото на управлението. Делото на човека е само задължение, което трябва да се изпълнява от тези, които са използвани, и не е свързано с делото на управлението. Въпреки факта, че и двете са дело на Светия Дух, съществуват ясни и съществени разлики между делото на Самия Бог и делото на човека поради различната идентичност и представяне на делото. Освен това мащабът на делото, извършвано от Светия Дух върху обекти с различна идентичност, също е различен. Такива са принципите и обхватът на делото на Светия Дух.

Делото на човека изразява неговия опит и неговата човешка природа. Това, което човекът дава, и делото, което върши, представляват самия него. Прозрението на човека, мисленето на човека, логиката на човека и богатото му

въображение са включени в неговото дело. Опитът на човека най-вече може да означа неговото дело, а изживяванията му стават съставните части на делото му. Делото на човека може да изразява неговия опит. Когато някои хора имат отрицателен опит, голяма част от техния език при общение се състои от отрицателни елементи. Ако изживяванията им за определен период от време са положителни и в особено голяма степен имат път в положителен аспект, тогава общението им е много вдъхновяващо и хората са в състояние да придобият положителни неща от него. Ако работникът стане негативен за определен период от време, общението му винаги ще носи негативни елементи. Такова общение е депресиращо и околните несъзнателно ще се поддадат на тази депресия след такова общение. Състоянието на последователите се променя в зависимост от състоянието на водача. Какъвто е работникът отвътре, това изразява той, и действието на Светия Дух често се променя със състоянието на човека. Той работи според опита на хората и не ги принуждава, а поставя изисквания към тях според нормалния ход на техния опит. С други думи човешкото общение е различно от Божието слово. Това, за което хората разговарят, предава техните индивидуални прозрения и опит, като изразява техните прозрения и опит въз основа на Божието дело. Тяхна отговорност е да открият, след Божието дело или думите, изречени от Него, кое от него трябва да практикуват или в кое да навлязат, и след това да го предадат на последователи. Следователно делото на човека представлява неговото навлизане и практикуване. Разбира се, това дело е примесено с човешки уроци и опит или с определени човешки мисли. Както и да действа Светият Дух, независимо дали върху отделния човек, или чрез въплътения Бог, работниците неизменно изразяват това, което са. Въпреки че делото се извършва от Светия Дух, това дело се основава на това, което човек представлява изначално, защото Светият Дух не работи без основа. С други думи делото не се извършва от нищото, а винаги в съответствие с действителни обстоятелства и реални условия. Само по този начин човешкият нрав може да бъде преобразен и да се променят неговите стари представи и стари мисли. Човекът изразява това, което вижда, преживява и може да си представи, а това е постижимо за човешкото мислене, дори ако става дума за доктрини или представи. Какъвто и да е мащабът му, човешкото дело не може да надмине мащаба на човешкия опит, нито на това, което човек вижда, нито на това, което човек може да си представи или е в състояние да разбере. Всичко, което Бог изразява, е онова, което е Самият Той, и за човека то е непостижимо, т.е. е извън обсега на човешкото мислене. Той изразява Своето дело на водачество на цялото човечество и това не е свързано с подробностите на човешкия опит, а се отнася главно до Неговото собствено управление. Това, което човекът изразява, е неговият опит, но това, което Бог изразява, е Неговото същество, т.е. изначалният Му нрав, непонятен за човека. Опитът на човека е неговото прозрение и познание,

придобито от начина, по който Бог изразява Своего същество. Такова прозрение и знание се наричат човешко същество, а основата на тяхното проявление е изначалният нрав и качество на човека — затова още се наричат и човешко същество. Човекът е способен да споделя в общуването това, което преживява и вижда. Никой не може да сподели онова, което не е преживял или видял, или онова, което не е достъпно за неговото мислене, т.е. онова, което няма в себе си. Ако това, което човек изразява, не идва от неговия опит, то е нещо, което той си е въобразил или е доктрина. Казано по-просто, в думите му няма реалност. Ако никога не си влизал в досег с нещата от обществото, не би могъл да разговаряш ясно за сложните социални отношения. Ако не си имал семейство и други хора обсъждат семейни въпроси, не би могъл да разбереш голяма част от това, за което говорят. Така че това, което човек споделя, и работата, която върши, представлява неговата вътрешна същност. Ако някой сподели разбирането си за порицанието и правосъдието, а ти нямаш опит в това отношение, не би посмял да отречеш знанието му, още по-малко да си сто процента сигурен в него. Защото онова, което той споделя, е нещо, което никога не си преживявал, нещо, което никога не си познавал, и умът ти не може да си го представи. Единственото, което можеш да извлечеш от неговото знание, е път на преминаване през порицание и правосъдие в бъдеще. Но този път може да бъде само път на доктринално знание; той не може да замени собственото ти разбиране, още по-малко собствения ти опит. Може да си мислиш, че това, което казва този човек, е правилно, но когато го изпиташ, ще установиш, че в много отношения то е неизпълнимо на практика. Може да почувстваш, че някои от нещата, които си чул, са напълно неосъществими; в този момент имаш свои представи за тях и въпреки че ги приемаш, го правиш с неохота. Но в собствения ти опит знанието, от което извличаш представите си, се превръща в твоя практика и колкото повече го прилагаш на практика, толкова повече осъзнаваш истинската стойност и значение на чутото. След като си придобил собствен опит, вече можеш да говориш за знанието, което трябва да си придобил от преживяното. Освен това ще можеш да правиш разлика между онези, чието знание е истинско и практично, и онези, чието знание се основава на доктрина и е безполезно. И така, дали знанието, което изповядваш, съответства на истината, в голяма степен зависи от това дали имаш практически опит в тази област. Ако в опита ти има истина, тогава знанието ти ще е практично и ценно. Чрез опита си можеш също така да придобиеш проникателност и разбиране, да задълбочиш знанията си и да увеличиш мъдростта и здравия си разум за това как трябва да се държиш. Знанието, изразявано от онези, които не притежават истината, е доктрина, независимо колко възвишено е то. Хората от този тип могат да бъдат много умни, когато става дума за въпроси на плътта, но са неспособни да прозрат каквото и да било, когато става дума за духовни въпроси. Това е така, защото такива хора нямат абсолютно никакъв опит в

духовните работи. Те са хора, които не са просветени в духовните работи и нямат духовно разбиране. Каквото и знание да изразяваш, ако то се отнася до твоето същество, тогава то е твой личен опит, твое истинско знание. Това, което обсъждат хората, които говорят само за учение — тоест тези, които не притежават нито истина, нито реалност — също може да се нарече тяхно същество, защото те са стигнали до учението си само чрез дълбоко съзерцание и то е резултат от техния дълбок размисъл. Но това е само доктрина, нищо повече от плод на тяхното въображение! Опитът на всички типове хора представлява онова, което е вътре в тях. Никой, който няма духовен опит, не може да говори за познаване на истината или за правилно познаване на различните видове духовни теми. Това, което човек изразява, е онова, което е вътре в него — това не подлежи на съмнение. Ако човек иска да познава духовните предмети и истината, трябва да има истински опит. Ако не можеш да говориш ясно за здравия смисъл в човешкия живот, колко по-малко ще имаш способността да говориш за духовните неща? Тези, които са способни да ръководят църкви, да изпълват хората с живот и да бъдат апостоли на хората, трябва да имат реален опит; те трябва да имат правилно разбиране на духовните неща и правилно възприемане и преживяване на истината. Само такива хора имат основание да бъдат работници или апостоли, които водят църквите. В противен случай те могат да бъдат само най-малки последователи и не могат да водят, а още по-малко да бъдат апостоли, способни да изпълват хората с живот. Причината за това е, че функцията на апостолите не е да тичат тук и там и да се борят, а да вършат делото на служение на живота и да водят другите в преобразяването на техния нрав. На тези, които изпълняват тази функция, е поверена тежка отговорност, с която не всеки може да се справи. Такова дело е по силите само на онези, които притежават същността на живота, т.е. на онези, които са изпитали истината. То не е по силите на някого, който е способен само на отричане, който умее да се суети или който иска да отдаде всичко от себе си; хората, които нямат опит в истината, които не са били окастриени или съдени, не са способни да вършат такова дело. Хората без опит, които са хора без реалност, не са способни да видят ясно реалността, защото самите те не притежават тази същност. Така че хората от този тип не само са неспособни да вършат работа на водачество, но и самите те, ако останат без истината за дълъг период от време, ще бъдат отхвърлени. Прозрението, което изразяваш, може да е потвърждение за негодите, които си преживял в живота си, на нещата, за които си порицан, и на проблемите, за които си бил съден. Това важи и за изпитанията: когато човек е облагороден, когато човек е слаб — това са все области, в които има опит, в които има път. Например, ако някой има трудности в брака си, той често ще споделя: „Благодаря на Бог, слава на Бог, трябва да удовлетвори желанието на Божието сърце и да Му отдам целия си живот, и трябва да предам брака си изцяло в Божиите ръце. Готов съм да посветя целия си живот на Бог“. Всичко, което е вътре

в човека, може чрез общуването да покаже кой е той. Темпото на речта на даден човек, дали говори силно или тихо — всичко това е без значение за опита и не може да отрази какво притежава той и какво е. Това може да определи само дали характерът му е добър или лош, дали природата му е добра или лоша, но не може да се приравни към това дали има опит. Способността да се изразяваш в речта или умението или бързината, с която говориш, е само въпрос на практика и не може да замени опита. Когато говориш за собствения си опит, ти споделяш това, което смяташ за важно, и всичко, което е в теб. Моята реч изразява същността Ми, но това, за което говоря, е недостъпно за човека. Това, което говоря, не е това, което човек преживява, и не е нещо, което може да види; не е и нещо, което може да докосне, но е това, което съм Аз. Някои хора приемат само, че всичко, което споделям, е същността на Моето преживяване, но не съзнават, че то е пряк израз на Духа. Разбира се, това, което казвам, е това, което съм преживял. Аз съм Този, който извършва делото на управлението в продължение на шест хиляди години. Преживял съм всичко от началото на създаването на човечеството до този момент; как да не съм способен да разсъждавам за това? Що се отнася до човешката природа, Аз съм я видял много ясно; наблюдавам я от дълго време. Как да не съм способен да говоря ясно за нея? Тъй като ясно съм видял човешката природа, имам право да порицавам човека и да го съдя, защото всичко в човека е дошло от Мен, но бе покварено от Сатана. Със сигурност имам и правото да оценя делото, което съм извършил. Въпреки че това дело не е извършено от плътта Ми, то е пряк израз на Духа и е това, което притежавам и което съм. Следователно имам право да го изразя и да извърша делото, което трябва да извърша. Това, за което хората говорят, е онова, което са преживели. То е това, което са видели, което са успели да разберат с ума си и да възприемат със сетивата си. Това е, което могат да споделят. Думите, изречени чрез въплътеното Божие тяло, са пряк израз на Духа и изразяват делото, което Духът е извършил, нещо, което плътта не е преживяла или видяла, но въпреки това Той изразява Своята същност, защото същността на плътта е Духът, а Той изразява делото на Духа. Духът вече е извършил това дело, въпреки че то е непонятно за плътта. Въплъщавайки се, чрез проявите на плътта, Той дава възможност на хората да опознаят Божията същност и позволява на хората да видят Божия нрав и делото, което Той е извършил. Делото на човека дава на хората по-ясна представа за това, в което трябва да навлязат и което трябва да разберат; то включва довеждането на хората до разбиране и преживяване на истината. Делото на човека е да поддържа човешките същества, а делото на Бог е да открива нови пътища и нови ери за човечеството, да разкрива на хората онова, което е непознато за смъртните, като им дава възможност да опознаят Неговия нрав. Делото на Бог е да води цялото човечество.

Цялото дело на Светия Дух се извършва за доброто на хората. Цялата му цел е да назидава хората; няма дело, което да не е от полза за хората. Без значение

колко дълбока или повърхностна е истината, без значение какво е качеството на тези, които я получават, всичко, което Светият Дух прави, е от полза за хората. Но делото на Светия Дух не може да бъде извършено пряко; то трябва да се изразява чрез хора, които Му сътрудничат. Само по този начин могат да бъдат постигнати резултатите от делото на Светия Дух. Разбира се, когато Светият Дух действа пряко, в делото няма и капка нечистота; но когато Светият Дух действа чрез човек, то става много нечисто и вече не е автентичното дело на Светия Дух. По този начин истината претърпява промяна в една или друга степен. Последователите не получават първоначалния замисъл на Светия Дух, а по-скоро комбинация от делото на Светия Дух и човешкия опит и познание. Частта от това, което последователите получават, която е дело на Светия Дух, е правилна, докато опитът и знанието на човека, които те получават, могат да бъдат различни, защото работниците са различни. Тези работници, които имат просветлението и ръководството на Светия Дух, ще продължат да придобиват опит въз основа на това просветление и ръководство. В рамките на тези изживявания се съчетават умът и опитът на човека, както и съществото на човешката природа, след което човекът придобива правилно знание или прозрение. Това е пътят на човешката практика, след като човекът е придобил опита на истината. Този път на практика не винаги е един и същ, тъй като хората преживяват различни неща и по различни начини. В резултат на това едно и също просветление на Светия Дух дава различно знание и различна практика, защото тези, които Той просветлява, са различни един от друг. Някои хора допускат малки грешки по време на практиката, други — големи, а трети правят единствено грешки. Това е така, защото хората имат различни способности за разбиране, а и защото изначалното им качество е различно. Някои хора разбират по един начин послание, което са чули, докато други, чули истината, я разбират по съвсем друг начин. Някои хора се отклоняват леко, а други изобщо не разбират истинския смисъл на истината. Следователно разбирането на човек диктува начина, по който ще води другите; това е абсолютно вярно, защото делото на човека е просто израз на неговата същност. Когато хората са водени от тези, които имат правилно разбиране за истината, тогава и самите те ще имат правилно разбиране за истината. Дори ако някои от тях имат грешки в разбирането си, те ще са много малко и не всеки ще има грешки. Ако някой има погрешно разбиране за истината, тогава тези, които го следват, несъмнено също ще имат грешки и ще имат грешки във всеки смисъл на думата. Степента, в която последователите разбират истината, зависи до голяма степен от работниците. Със сигурност истината от Бог е правилна, безпогрешна и абсолютно неоспорима. Въпреки това работниците не са напълно прави и на тях не може да се разчита напълно. Ако работниците имат много практичен начин за прилагане на истината на практика, тогава последователите също ще имат начин за практикуване. Ако работниците нямат начин да прилагат истината на практика,

а само доктрина, тогава последователите няма да имат реалност. Качеството и природата на последователите се определят при раждането и нямат нищо общо с работниците, но степента, в която последователите са способни да разберат истината и да познаят Бог, зависи от работниците (това е така само за някои хора). Какъвто е работникът, такива ще бъдат и последователите, които той води. Това, което изразява работникът, е неговата собствена идентичност без никакви резерви. Изискванията, които той поставя към последователите си, са това, което самият той желае или е способен да постигне. Повечето работници основават изискванията, които предявяват към последователите си, на това, което те самите правят, въпреки че има много неща, които последователите им изобщо не са в състояние да постигнат — а това, което човек не може да постигне, се превръща в пречка за навлизането му.

В делото на тези, които са преминали през кастрене, справяне, правосъдие и порицаване, има много по-малко отклонения, а изразът на тяхното дело е много по-точен. Тези, които разчитат на своята естественост в делото си, правят доста големи грешки. Делото на неусъвършенстваните хора изразява твърде много от тяхната естественост, което се превръща в сериозна пречка за действието на Светия Дух. Без значение колко добро е качеството на даден човек, той също трябва да премине през кастрене, справяне и правосъдие, преди да може да върши делото на Божието поръчение. Ако той не премине през такова правосъдие, тогава делото му, колкото и добре да е извършено, не може да бъде в съответствие с принципите на истината, а ще бъде само плод на собствената му естественост и човешка добродетел. Делото на онези, които са преминали през кастрене, справяне и правосъдие, е много по-точно от това на онези, които не са преминали през кастрене, справяне и правосъдие. Онези, които не са преминали през правосъдие, не изразяват нищо друго освен човешка плът и мисли, примесени с голяма доза човешки интелект и вродени таланти. Това не е точен човешки израз на Божието дело. Онези, които ги следват, са привлечени от вроденото им качество. Тъй като те изразяват твърде много от човешките прозрения и преживявания, които са почти откъснати от първоначалното Божие намерение и се отклоняват твърде много от него, делото на този тип човеци не може да доведе хората до Бог, а по-скоро ги води до човека. Така че онези, които не са преминали през правосъдие и порицание, са негодни да вършат делото на Божието поръчение. Делото на един компетентен работник може да вкара хората в правия път и да им даде по-дълбоко навлизане в истината. Делото му може да доведе хората до Бог. Освен това делото, което той върши, може да се променя според човека и не е обвързано с правила, а позволява на хората да имат свобода и способност за постепенно израстване в живота и по-дълбоко навлизане в истината. Делото на един некомпетентен работник е изпълнено с недостатъци. Делото му е неразумно. Той може да води хората само към правила и това, което

изисква от тях, не е съобразено с индивидуалността на човека; в работата си той не взема предвид истинските нужди на хората. В този тип дело има твърде много правила и твърде много доктрини и то не може да води хората към реалността или към нормалните практики на житейско израстване. То може само да научи хората да се придържат към няколко безполезни правила. Този вид напътствия само заблуждават хората. Такъв човек ще ви накара да станете като него; той може да ви води само към това, което притежава и което е. Ключът към това да се даде възможност на последователите да разпознаят дали имат достоен водач, е да се вгледат в начина, по който са водени, и в резултатите от делото, и да видят дали усвояват принципи, които съответстват на истината, и дали тръгват по път на практика, който е подходящ за тяхната трансформация. Трябва да разпознавате различното дело на различните типове хора; не бива да се превръщате в спял последовател. Това се отнася до въпроса за навлизането на хората. Ако не си в състояние да различиш чие ръководство има път и чие — не, лесно ще бъдеш измамен. Всичко това има пряко въздействие върху собствения ти живот. В делото на неусъвършенстваните хора има твърде много естественост; в него е примесена твърде много човешка воля. Тяхното същество е естествеността, това, с което са се родили. Това не е живот след справяне или реалност след трансформация. Как може такъв човек да подкрепя онези, които се стремят към живот? Животът, който човек първоначално притежава, се състои от вродената му интелигентност или талант. Такава интелигентност или талант е твърде далеч от точните изисквания на Бог към човека. Ако човек не е бил усъвършенстван и неговият покварен нрав не е бил подложен на кастрене и справяне, между това, което изразява, и истината ще има пропаст; неясни неща, като неговото въображение и едностранчив опит, винаги ще се смесват с това, което изразява. Нещо повече, независимо как действа той, хората ще усещат липсата на обща цел и на истина, подходящи за навлизането на всички хора. Повечето от изискванията, които се поставят пред хората, са извън техните възможности, те са принудени да правят това, на което не са способни. Такова е действието на човешката воля. Поквареният човешки нрав, неговите мисли и представи проникват във всички части на тялото му. Човекът няма вроден инстинкт да прилага истината на практика, нито пък инстинкт да я разбира пряко. Ако към това се прибави и поквареният човешки нрав, това не създава ли прекъсвания, когато такъв човек от естествен тип извършва своята работа? Но онзи, който е преминал през процеса на усъвършенстване, има опит с истината, която трябва да бъде разбрана от хората, и познание за покварения им нрав, така че неясното и откъснатото от реалността в делото му постепенно изчезва, човешките примеси стават по-малко и делото и службата му се доближават до стандартите, които Бог изисква. Следователно делото му е навлязло в истината реалност и също е станало реалистично. Делото на Светия Дух е блокирано по-специално от мислите на човешкия ум. Човекът притежава

богато въображение и здрава логика и има голям опит в решаването на различни въпроси. Ако всички тези негови аспекти не бъдат окастриени и коригирани, всички те са пречка за извършване на работа. Следователно делото на човека не може да постигне най-висока степен на точност — особено делото на онези, които не са усъвършенствани.

Делото на човек има определен обхват и е ограничено. Един човек е способен да върши дело само на определен етап и не може да върши делото на цяла ера — в противен случай той ще отведе хората насред правила. Делото на даден човек е приложимо само за определен период от време или етап. Това е така, защото опитът на човека има ограничен обхват. Делото на човека е несравнимо с делото на Бог. Човешките начини на практикуване и познаването му на истината са приложими в определен мащаб. Не може да се каже, че пътят, който човек следва, изразява изцяло волята на Светия Дух, защото човек може само да бъде просветлен от Светия Дух и не може да бъде напълно изпълнен с Него. Всичко, което човек може да преживее, се намира в границите на нормалната човешка природа и не може да надхвърля обхвата от мисли в обикновения човешки ум. Всички онези, които са способни да изживеят истината реалност, получават преживявания в тези граници. Опитът с истината, който получават, винаги е опит на обикновения човешки живот, просветлен от Светия Дух; този опит не се отклонява от обикновения човешки живот. Те изживяват истината в резултат на просветлението на Светия Дух, въз основа на собствения си човешки живот. Освен това тази истина може да се различава при различните хора, а нейната дълбочина е свързана с човешкото състояние. Може само да се каже, че хората следват пътя на обикновения човешки живот на някой, който търси истината, и това е пътят на обикновеното човешко същество, което е просветлено от Светия Дух. Не може да се каже, че пътят, по който вървят, е пътят, по който върви Светият Дух. Тъй като всеки човек е различен, действието на Светия Дух също може да бъде различно в рамките на обикновения човешки опит. Освен това, тъй като обстоятелствата, при които хората придобиват своя опит, и степента на този опит са различни за всеки, и тъй като техните умове и мисли са смесени с него, опитът им е смесен в различни степени. Всеки разбира истината в степента на различните си индивидуални обстоятелства. Хората нямат пълно разбиране за истинското значение на истината, те виждат само един или повече от нейните аспекти. Мащабът на истината, която всеки преживява, е различен при различните хора и зависи от техните индивидуални условия. Следователно познанието за една и съща истина, изразено от различни хора, ще бъде различно. С други думи, човешкият опит винаги има ограничения и не може да представи напълно волята на Светия Дух, точно както човешкото дело не може да се разглежда като дело на Бог, дори ако това, което човек проявява, е много близко до Божията воля и дори ако човешкият опит е много близък до делото на усъвършенстването, което Светият Дух

извършва. Човекът може да бъде само Божий слуга и да върши работата, която Бог му поверява. Човек може да изразява само знание, дадено му в резултат на просветлението на Светия Дух, и истини, които придобива чрез собствения си опит. Човекът не е компетентен и не отговаря на необходимите условия, за да бъде инструмент за проявлението на Светия Дух. Той няма право да твърди, че неговото дело е дело на Бог. Човекът има човешки принципи на работа, всички хора имат различен опит и различни състояния. Делото на човека включва целия му опит в резултат на просветлението на Светия Дух. Тези преживявания могат да представят само човешкото същество и не представляват Божието същество или волята на Светия Дух. Следователно не може да се каже, че пътят, по който върви човек, е пътят, по който върви Светият Дух, защото човешкото дело не може да представлява Божието дело, и човешкото дело и човешкият опит не са цялостната воля на Светия Дух. Човешкото дело има склонност да се съобразява с правила, а човешките методи на работа лесно се вписват в ограничени рамки и не са в състояние да изведат хората до свободен път. Повечето последователи живеят в ограничени рамки и начинът им на изживяване също е с ограничен обхват. Човешкият опит винаги е ограничен; неговите начини на работа също са ограничени до няколко типа и не могат да се сравняват с работата на Светия Дух или с работата на Самия Бог. Това е така, защото в крайна сметка човешкият опит е ограничен. Но Бог върши Своето дело и то не е обвързано с никакви правила; както и да се извършва, то не е ограничено до един-единствен метод. За Божието дело няма абсолютно никакви правила, всичко се извършва свободно и без ограничения. Колкото и дълго да го следва човек, той не може да изведе никакви закони, на които да се подчинява Божието дело. Макар че Неговото дело се ръководи от принципи, то винаги се извършва по нови начини и винаги с нови развития, отвъд разбирането на човека. През един и същи период Бог може да извършва няколко различни типа дело и да има различни начини на водене на хората, така че хората винаги да преживяват нови навлизания и промени. Невъзможно е да разпознаеш законите на Неговото дело, защото Той винаги работи по нови начини и само така Божиите последователи не се обвързват с правила. Делото на Самия Бог винаги избягва човешките представи и им се противопоставя. Само онези, които искрено Го следват и търсят, са способни да преживеят преобразяване на нрава и да живеят в свобода, без да се подчиняват на никакви правила и без да бъдат ограничавани от никакви религиозни представи. Делото на човека поставя изисквания към хората, основани на собствения му опит и на това, което той самият може да постигне. Стандартът на тези изисквания е ограничен до известна степен, методите за практикуване също са много ограничени. Така последователите подсъзнателно живеят в тези ограничения; с течение на времето те се превръщат в правила и ритуали. Ако делото за един период се ръководи от човек, който не е преминал през личното усъвършенстване

на Бог и не е получил правосъдие, тогава всички негови последователи до един ще се превърнат в религиозни фанатици и специалисти в противопоставянето на Бог. Следователно компетентен лидер може да бъде само този, който е преминал през правосъдие и е приел да бъде усъвършенстван. Тези, които не са преминали през правосъдие, дори и Светият Дух да е работил върху тях, изразяват само абстрактни и нереалистични неща. С времето те ще поведат хората към абстрактни и свръхестествени правила. Делото, което Бог върши, не е съвместимо с човешката плът. То не е в съгласие с човешките мисли, а противодейства на човешките представи; то не е опетнено от абстрактно религиозно влияние. Резултатите от Божието дело не могат да бъдат постигнати от човек, който не е преминал през Неговото усъвършенстване; те са отвъд човешкото мислене.

Постигането на дело в човешкия ум е твърде лесно за човешките същества. Например пасторите и водачите в религиозния свят разчитат на своите способности и позиции, за да вършат работата си. Хората, които ги следват за дълъг период от време, се заразяват от техните дарби и попадат под влиянието на част от тяхното същество. Те се съсредоточават върху човешките дарби, способности и знания и обръщат внимание на свръхестествени явления и множество дълбоки, нереалистични доктрини (разбира се, тези дълбоки доктрини са непостижими). Фокусът им не е върху промените в човешкия нрав, а по-скоро върху това да учат хората как да проповядват и работят, да подобряват знанията на хората и техните изобилни религиозни доктрини. Те не се фокусират върху степента, в която се променя нравът на хората, нито върху степента, в която хората разбират истината. Те не се интересуват от същината на хората, а още по-малко се опитват да разграничат нормалните човешки състояния от ненормалните. Те не се противопоставят на човешките представи и не ги разкриват, камо ли да кастрят хората заради техните недостатъци или пороци. Повечето от тези, които ги следват, служат с дарбите си, но единственото, което предизвикват, са религиозни представи и теологични теории, откъснати от реалността и напълно неспособни да придадат живот на хората. Всъщност същината на тяхната работа е възпитаването на таланти, възпитаването на една празна личност в талантлив възпитаник на семинарията, който по-късно ще работи и ще води хората. Можеш ли да откриеш някакви закони в шестхилядолетното Божие дело? В делото, което извършва човек, има много правила и ограничения, а човешкият мозък е твърде догматичен. Затова проявяването от човека е знание и разбиране, които са в рамките на неговия опит. Човекът не е способен да прояви нищо друго освен това. Човешкият опит и познание не израстват от вродените дарби или инстинкта на човека; те възникват чрез напътстването и прякото ръководство на Бог. Човекът има само способността да приеме това ръководство, но няма способността да изрази пряко какво е божествеността. Човекът не е способен да бъде извор, той може да бъде само съд, който получава вода от извора. Това е човешкият инстинкт,

онази способност, която всяко човешко същество трябва да притежава. Ако човек загуби способността, чрез която приема Божието слово, и загуби човешкия инстинкт, такъв човек губи и най-ценното, губи дълга на сътворен човек. Ако човек няма познание и опит в Божието слово или в Неговото дело, такъв човек губи своя дълг, който трябва да изпълнява като сътворено същество. Той губи достойнството си като сътворено същество. Да проявява божественост е Божий инстинкт, независимо дали се проявява в плътта, или директно от Духа; това е Божие служение. Човекът изразява собствения си опит или познание (т.е. изразява това, което е) по време на Божието дело или след него; това е човешкият инстинкт и човешкият дълг и това е, което човекът трябва да постигне. Макар че проявите на човека съвсем не могат да се сравняват с тези на Бог и макар че това, което човек изразява, е обвързано с много правила, той трябва да изпълни своя дълг и да направи това, което трябва да направи. Човек трябва да направи всичко, което е по силите му, за да изпълни дълга си, и то без никакви уговорки.

След като е работил в продължение на много години, човек обобщава опита, който е натрупал през това време, и мъдростта и правилата, които е установил. Човек, който е работил дълго време, умее да усеща напредъка на делото на Светия Дух; знае кога Светият Дух работи и кога — не; знае как да споделя, когато носи бремене, и е наясно с нормалното състояние на делото на Светия Дух и нормалното състояние на израстването на човека в живота. Такъв е човекът, който е работил в продължение на много години и познава делото на Светия Дух. Онези, които са работили в продължение на много години, говорят непринудено и уверено; те са съдържани дори когато нямат какво да кажат. Вътре в себе си те са способни да продължат молитвеното си търсене на действието на Светия Дух. Те имат опит в това дело. Във вътрешния свят на човек, който работи от дълго време, който има голям опит и е научил много уроци, има много неща, които пречат на делото на Светия Дух; това е недостатък от неговата дълга работа. Човек, който току-що е започнал дело, не е замъглен от човешките уроци и опит и по-специално няма представа как работи Светият Дух. В процеса на работа обаче той постепенно се научава да усеща как действа Светият Дух и започва да осъзнава какво е необходимо да направи, за да придобие действието на Светия Дух в себе си, какво е необходимо, за да уцелва умело другите в слабите им места, и придобива други общи познания, каквито тези, които работят, трябва да притежават. С течение на времето той опознава тази мъдрост и общи знания за делото като петте си пръста и сякаш с лекота ги прилага в работата си. Когато обаче Светият Дух промени начина на работа, този човек все още се придържа към старото си знание за делото и старите си правила на работа и слабо разбира новата динамика на делото. Годишната работа и неговото изпълняване с присъствието и ръководството на Светия Дух му дават все повече уроци за делото и дори още повече опит. Всичко това го изпълва със самоувереност, която не е

високомерие. С други думи, той е доста удовлетворен от собствената си работа и е доволен от общите знания, които е усвоил за делото на Светия Дух. Поспециално фактът, че е овладял и схванал това, което другите не са, му дава още по-голяма самоувереност; изглежда, че делото на Светия Дух в него никога няма да угасне, докато другите нямат право на това специално отношение. Само хора като него, които са работили в продължение на много години и чието използване е със значителна стойност, имат право да се наслаждават на делото Му. Всичко това се превръща в огромна пречка за приемането на новото дело на Светия Дух от човека. Дори и да може да приеме новото дело, той не може да го направи за един ден. Той със сигурност ще премине през няколко възхода и падения, преди наистина да го приеме. Тази ситуация може да се промени само постепенно, след като старите му представи преминат през справяне и предишният му нрав бъде съден. Без да премине през тези стъпки, той не се оставя да приеме с готовност новото учение и новото дело, които не се вписват в старите му представи. Това е най-трудното нещо за справяне у човека и не е лесно да се промени. Ако един работник е в състояние веднага да достигне до разбиране за делото на Светия Дух и да обобщи неговата динамика, и ако е в състояние да излезе извън рамките на собствения си работен опит и да приеме новото дело в светлината на предишното, тогава той е мъдър човек и достоен работник. Често с хората се случва следното: те работят няколко години, без да могат да обобщят своя работен опит, или пък, след като са обобщили своя опит и мъдрост по отношение на делото, трудно приемат новото дело и не могат да разберат или да се отнесат правилно към старото и новото дело. С хората е наистина трудно да се работи! Такива са повечето от вас. Онези, които са изпитвали делото на Светия Дух в продължение на няколко години, трудно приемат новото дело и винаги са изпълнени с представи, които не могат да отхвърлят, докато на човека, който току-що е започнал дело, му липсват общи познания за него и няма представа как да се справи с някои от най-простите въпроси. Хората сте наистина трудни! Тези с повече старшинство са толкова горди и арогантни, че са забравили откъде са тръгнали. Те винаги гледат отвисоко на младото поколение, но в същото време не са в състояние да приемат новото дело или да изоставят представите, които са натрупали и запазили през годините. Въпреки че тези млади невежи са способни да приемат в малка степен новото дело на Светия Дух и са ентусиазирани, те винаги се объркват и не знаят какво да правят, когато възникнат проблеми. Те са ентусиазирани, но невежи. Имат само малко разбиране за работата на Светия Дух и не са в състояние да я използват в живота си; всичко това е една напълно безполезна доктрина. Твърде много хора са като вас; колко от тях са годни да бъдат използвани? Колко са тези, които са способни да се подчинят на просветлението и озарението на Светия Дух и могат да се съобразят с Божията воля? Изглежда, че тези от вас, които са последователи до днес, са били много

послушни, но всъщност не сте изоставили своите представи, все още търсите нещо в Библията, вярвате в абстракции или сте объркани от собствените си представи. Няма човек, който да е проучил задълбочено действителното днешно дело или да го е разбрал достатъчно дълбоко. Вие приемате днешния начин със старите си представи. Какво можете да спечелите с такава вяра? Би могло да се каже, че във вас са скрити много представи, които не са разкрити, и просто полагате чудовищни усилия да ги скриете, за да не бъдат разкрити толкова лесно. Вие не приемате новото дело с цялото си сърце и не възнамерявате да се откажете от старите си представи; имате твърде много житейски философии и те са твърде здраво вкоренени. Не се отказвате от старите си представи и не сте склонни да поемете новото дело. Сърцата ви са твърде низки и просто не приемате присърце стъпките на новото дело. Могат ли такива безполезни хора като вас да вършат делото на разпространение на Евангелието? Способни ли сте да поемете делото на разпространението му в цялата Вселена? Тези ваши практики ви пречат да преобразите нрава си и да познаете Бог. Ако продължавате по този начин, сте обречени да бъдете отхвърлени.

Трябва да знаете как да различавате Божието дело от човешкото. Какво можете да видите в човешкото дело? В делото на човека има много елементи от неговия опит; човекът изразява това, което е. Собственото дело на Бог също изразява кой е Той, но Неговото същество е различно от това на човека. Съществото на човека представлява човешкия опит и живот (всичко, което човек преживява или среща в живота си, или неговите житейски философии), а животът в различни условия показва различни същества. Дали имаш опит в социалното общуване и как всъщност живееш в семейството си и как го изживяваш, може да се види чрез това, което изразяваш, докато от делото на въплътения Бог не можеш да видиш дали Той има социални изживявания. Той познава същността на човека съвършено и може да разкрие всякакви практики, свойствени на всякакви хора. Той е още по-добър в разкриването на покварения нрав и бунтовното поведение на човека. Той не живее сред светските хора, но познава природата на смъртните и всички поквари на хората от този свят. Това е Неговото същество. Въпреки че не се занимава със света, Той знае правилата, по които да се справя с него, защото напълно разбира човешката природа. Той знае за действието на Духа това, което човешките очи не могат да видят и човешките уши не могат да чуят, както сега, така и в миналото. Това включва мъдрост, която не принадлежи към философията на живота, и чудеса, които са трудни за разбиране от хората. Това е Божието същество, разкрито на хората и същевременно скрито от тях. Това, което Той изразява, не е съществото на някаква необикновена личност, а изначалните дадености и същество на Духа. Той не пътува из света, но знае всичко за него. Той влиза в досег с „антропоидите“, които нямат нито познание, нито прозрение, но изрича думи, които са по-висши от познанието и недостижими за великите хора.

Той живее в група от безмозъчни и безчувствени хора, лишени от човешка природа, които не разбират общоприетите норми на човешкия живот, но може да поиска от човечеството да изживее нормалната човешка природа и същевременно да разкрие лошите и низки страни на човешката природа на човешкия род. Всичко това е Неговото същество, което е над съществото на всеки човек от плът и кръв. Той не се нуждае от участие в объркващ, обременителен и покварен социален живот, за да извърши делото, което трябва да свърши, и да разкрие напълно същността на поквареното човечество. Поквареният социален живот не съгражда Неговата плът. Неговите дела и думи само разкриват човешкото непослушание и не дават на човека опит и уроци, които да му помогнат да се справи със света. Когато Бог дава живот на човека, Той няма нужда да изследва човешкото общество или семейство. Разкриването и съденето на човека не е израз на опита на Неговата плът; във всичко това Той разкрива несправедността на човека, защото отдавна е наясно с човешкото непослушание и ненавижда покварата на човечеството. Делото, което Той върши, е изцяло с цел да разкрие Неговия нрав пред човека и да изрази Неговото същество. Само Бог може да извърши това дело; никой от плът и кръв не може да го направи. Човек не може да разбере от Божието дело каква личност е Бог. Нито пък човекът е в състояние да Го класифицира въз основа на Неговото дело в категорията на сътворените. Освен това Неговото същество също прави невъзможно класифицирането Му в категорията на сътворените същества. Човекът може само да Го счита за непринадлежащ към човешката раса, но не знае към коя категория да Го отнесе и е принуден да Го постави в категорията на Бог. Това не е неразумно, защото Бог е извършил сред хората много дела, на които човекът не е способен.

Делото, което Бог върши, не представлява опита на Неговата плът; делата, които човекът върши, са представителни за човешкия опит. Всеки говори за собствения си опит. Бог може да изразява истината директно, докато човекът може да изразява само опитът, съответстващ на начина, по който е преживял истината. Божието дело няма правила и не се подчинява на времеви или географски ограничения. Той може винаги и навсякъде да изрази това, което е. Бог работи, както Му е угодно. Делото на човека съществува при определени условия и в определен контекст; без тях той не би могъл да работи или да изрази познанието си за Бог или опита си от истината. За да се каже чие е едно дело — на Самия Бог или на човека, е необходимо само да сравниш разликите между двете. Ако няма дело, извършено от Самия Бог, а само дело на човека, просто ще разбереш, че човешките учения са възвишени и непосилни за когото и да било; тонът, с който говорят, принципите, с които подхождат към различни въпроси, и опитният им и уверен начин на работа са недостъпни за другите. Всички вие се възхищавате на тези хора с добро качество и възвишени познания, но не можеш да видиш от Божиите дела и думи колко висша е Неговата човешка природа. Напротив, Той е

обикновен, а когато работи, Той е нормален и реален, но и неизмерим за смъртните, което следователно кара хората да развият в сърцето си известен страх от Него. Може би опитът на даден човек в делото му е особено напреднал или въображението и разсъжденията му са особено развити, а човешката му природа е особено добра; такива качества могат само да спечелят възхищението на хората, но не и да предизвикат ужаса и страха им. Всички хора се възхищават на тези, които умеят да работят добре, които имат особено богат опит и които могат да прилагат истината на практика, но такива хора никога не могат да предизвикат страх, а само възхищение и завист. Но онези, които са изживели Божието дело, не се възхищават на Бог, а чувстват, че Неговото дело е непонятно за човека и е отвъд неговото разбиране, че то е ново и красиво. Когато хората изживеят Божието дело, първото нещо, което научават за Него, е че Той е непонятен, мъдър и прекрасен, и тогава подсъзнателно изпитват страх от Него и усещат тайната на Неговото дело отвъд хоризонта на човешкия разум. Хората искат само да могат да изпълняват Неговите изисквания, да задоволяват Неговите желания; те не искат да Го надминат, защото делото, което Той върши, надхвърля човешкото мислене и въображение и не може да бъде извършено вместо Него от човек. Дори самият човек не осъзнава собствената си недостатъчност, но Бог е проправил нов път за човека и е дошъл да го въведе в един нов и по-красив свят, така че човечеството е направило нова крачка напред и е намерило ново начало. Това, което хората изпитват към Бог, не е възхищение, или по-скоро не е само възхищение. Най-дълбокото им изживяване е страх и любов; те чувстват, че Бог е наистина прекрасен. Той върши дела, които човек не е в състояние да извърши, и казва неща, които човек не е в състояние да каже. Хората, които са изживели Божието дело, винаги изпитват чувства, които не могат да бъдат описани. Хората с достатъчно богат опит могат да разберат Божиата любов, да почувстват красотата Му и това, че Неговото дело е толкова мъдро, толкова прекрасно и затова ги дарява с безкрайна сила, създавана около тях. Това не е ужас или любов или случайно уважение, а дълбоко усещане за Божието състрадание и толерантност към човека. Онези обаче, които са изпитали Неговото порицание и правосъдие, усещат Неговото величие и това, че Той не търпи обиди. Дори онези, които са изпитали голяма част от делото Му, не са в състояние да Го разберат; всички, които наистина се боят от Бог, знаят, че Неговото дело не е съизмеримо с човешките представи, а винаги им се противопоставя. Той не се нуждае от абсолютното възхищение или от привидното подчинение на хората — те трябва да постигнат истински страх и истинско покорство. В голяма част от Неговото дело всеки, който има истинско изживяване, развива богобоязливо сърце, което надхвърля възхищението. Чрез Неговото дело на порицание и правосъдие хората са виждали Неговия нрав и вследствие на това имат богобоязливи сърца. Бог предполага необходимостта от страх и послушание, защото Неговото същество и

Неговият нрав не са еднакви с тези на сътворено създание и превъзхождат тези на едно сътворено създание. Бог, самодостатъчен и вечен, е несътворен и само Бог е достоен за страх и послушание; човекът не е пригоден за това. Затова всички, които са изпитали Неговото дело и са Го познали истински, развиват богобоязливи сърца. Обаче онези, които не желаят да се разделят с представите си за Него — онези, които просто не Го смятат за Бог — не изпитват почит към Него и макар да Го следват, не са завоювани; те са непокорни по природа. Бог работи по този начин с цел цялото творение да чувства в сърцето си страх от Създателя, да Му се покланя и да проявява безусловно подчинение на Неговото управление. Това е крайният резултат, към който е насочено цялото Му дело. Ако тези, които са изпитали такова дело, нямат богобоязливи сърца и в най-малка степен и ако предишното им непокорство изобщо не се промени, те със сигурност ще бъдат отхвърлени. Ако отношението на човек към Бог се състои само от възхищение или в демонстриране на уважение от разстояние, но не и от любов, дори в най-малка степен, това е резултатът, до който е стигнал човек, чието сърце не е боголюбиво, и такъв човек няма условия за да бъде усъвършенстван. Ако такова велико дело не успее да спечели истинската любов на човек, това означава, че той не е намерил Бог и не търси истината в действителност. Човек, който не обича Бог, не обича истината и следователно не може да намери Бог, а още по-малко да спечели Неговото одобрение. Такива хора, колкото и да изпитват действието на Светия Дух и колкото и да изпитват правосъдие, не са способни да имат богобоязливо сърце. Това са хора, чиято природа не може да бъде променена и които имат изключително грешен нрав. Всички онези, които нямат богобоязливо сърце, трябва да бъдат пропъдени, да бъдат подложени на наказание и да бъдат наказани също като онези, които вършат зло, за да страдат дори повече от тези, които са извършили несправедни неща.

ПОЗНАВАНЕТО НА ТРИТЕ ЕТАПА НА БОЖИЕТО ДЕЛО Е ПЪТЯТ КЪМ ПОЗНАВАНЕ НА БОГ

Делото на управление на човечеството е разделено на три етапа, което означава, че делото на спасение на човечеството е разделено на три етапа. Тези три етапа не включват делото на сътворението на света, а по-скоро са трите етапа на делото в Епохата на закона, Епохата на благодатта и Епохата на царството. Делото на сътворение на света беше дело на създаване на цялото човечество. Това не беше делото на спасение на човечеството и няма връзка с него, защото когато беше създаден светът, човечеството не беше покварено от Сатана и нямаше нужда да се извършва делото на спасение на човечеството. Делото на

спасение на човечеството започна едва след като човечеството беше покварено от Сатана и затова и делото на управление на човечеството започна след покварата на човечеството. С други думи, Божието управление на човека започна в резултат на делото на спасение на човечеството и не произтича от делото на сътворение на света. Делото на управление влезе в ход едва след придобиването на покварен нрав от човечеството и затова делото на управление на човечеството включва три части, а не четири етапа или четири епохи. Това е единственият правилен начин за определяне на Божието управление на човечеството. Когато финалната епоха приключи, делото на управление на човечеството ще бъде напълно завършено. Приключването на делото на управление означава, че делото на спасение на цялото човечество ще е било напълно завършено и че тази фаза оттук насетне е приключила за човечеството. Без делото на спасение на цялото човечество няма да съществува делото на управление на човечеството, нито ще ги има трите етапа на делото. Йехова завърши сътворението на света и започна делото на Епохата на закона именно заради греховността на човечеството и заради спешната нужда от спасение на хората. Едва тогава започна делото на управление на човечеството, което означава, че и делото на спасение на човечеството започна едва тогава. „Управление на човечеството“ не означава напътстване на живота на новосъздаденото човечество на земята (тоест на непоквареното все още човечество). Това е по-скоро спасение на поквареното от Сатана човечество, тоест преобразяване на това покварено човечество. Това е значението на „управление на човечеството“. Делото на спасение на човечеството не включва делото на сътворение на света и затова делото на управление на човечеството също не включва делото на сътворение на света, а по-скоро включва само трите етапа на делото, които са отделни от сътворението на света. За да разберете делото на управление на човечеството, трябва да познавате историята на трите етапа на делото — всеки трябва да е запознат с нея, за да бъде спасен. Като Божии създания трябва да приемете, че човекът е създаден от Бог, и трябва да разпознаете източника на човешката поквара и още по-важно — процеса на спасението на човека. Ако знаете само как да се държите според догмите в опит да спечелите Божието благоволение, но нямате представа как Бог спасява човечеството или какъв е източникът на човешката поквара, значи това ви липсва като Божие създание. Не трябва да се задоволяваш с това само да разбереш истините, които могат да бъдат приложени на практика, като същевременно оставаш невеж за по-широкия обхват на Божието дело на управление. Ако е така, значи си твърде догматичен. В трите етапа на делото се крие тайната на Божието управление на човека, появата на Евангелието на целия свят, най-голямата загадка в цялото човечество. Те са и в основата на разпространението на Евангелието. Ако се съсредоточаваш единствено върху разбирането на прости истини, свързани с живота ти, и не знаеш нищо за това, за най-големите тайнства

и видения, то тогава животът ти не наподобява ли дефектна стока, която не става за друго освен за гледане?

Ако човекът се съсредоточава само върху практиката и възприема Божието дело и нещата, които трябва да знае, като второстепенни, това не е ли като поговорката „на триците скъп, на брашното евтин“? Трябва да знаеш това, което трябва да знаеш, и трябва да приложиш на практика това, което трябва да приложиш на практика. Едва тогава ще знаеш как да се стремиш към истината. Когато дойде денят да разпространиш Евангелието, ако можеш да казваш само, че Бог е велик и праведен, че Той е върховният Бог, Бог, с когото никой велик човек не може да се сравнява, и че Той е Бог, над когото няма никого друго; ако можеш да казваш само тези неуместни и повърхностни думи, като същевременно си напълно неспособен да изричаш думи, които са от първостепенно значение и които имат същина; ако нямаш какво да кажеш за познаването на Бог или за Божието дело и, освен това, не можеш да обясниш истината или да осигуриш това, което липсва в човека, то тогава човек като теб не е в състояние да изпълнява добре своя дълг. Свидетелстването за Бог и разпространението на Евангелието на царството не е лесна работа. Трябва първо да разполагаш с истината и с виденията, които трябва да бъдат разбрани. Когато си наясно с виденията и с истината за различните аспекти на Божието дело и в сърцето си познаваш Божието дело, и независимо от това какво предприема Бог — било то праведен съд или облагородяване на човека — ти имаш най-голямото видение за своя основа и притежаваш правилната истина, която да прилагаш на практика, и тогава ще можеш да следваш Бог до самия край. Ти трябва да знаеш, че независимо от това какво дело извършва Бог, целта на делото Му не се променя, същината на делото Му не се променя и волята Му относно хората не се променя. Колкото и жестоки да са думите Му, колкото и да е неблагоприятна средата, принципите на делото Му няма да се променят, както и намерението Му да спаси човека няма да се промени. Ако това не е делото на разкриването на края на човека или на назначението му и не е делото от последния етап, или делото на завършване на целия Божи план за управление, и ако е през времето, когато Той обработва човека, тогава същината на делото Му няма да се промени. Тя винаги ще бъде спасението на човечеството. Това трябва да е в основата на вярата ви в Бог. Целта на трите етапа на делото е спасението на цялото човечество — това означава цялостно спасение на човека от властта на Сатана. Въпреки че всеки един от трите етапа на делото има различна цел и значение, всеки е част от делото на спасение на човечеството и всеки представлява различно дело на спасение, извършено според потребностите на човечеството. След като целта на тези три етапа на делото ти стане ясна, ще знаеш как да оцениш значението на всеки етап от делото и ще разбереш как да действаш, за да задоволиш желанието на Бог. Ако можеш да достигнеш до това състояние, тогава това — най-голямото от всички

видения — ще стане основа на вярата ти в Бог. Ти не трябва да се стремиш само към лесни начини за практикуване или дълбоки истини, а трябва да комбинираш видения с практика, така че едновременно да има истини, които могат да бъдат приложени на практика, и знание, основано на видения. Само тогава ще си човек, който всестранно се стреми към истината.

Трите етапа на делото са в основата на цялото Божие управление и в тях се изразяват Божият нрав и същността Му. Онези, които не знаят за трите етапа на Божието дело, са неспособни да осъзнаят как Бог изразява нрава Си, нито познават мъдростта на Божието дело. Те също така остават невежи за многото начини, по които Той спасява човечеството, както и за волята Му относно цялото човечество. Трите етапа на делото са цялостно проявление на делото на спасение на човечеството. Онези, които не познават трите етапа на делото, няма да познават и различните методи и принципи на делото на Светия Дух, а онези, които само се придържат стриктно към доктрини, останали от определен етап от делото, са хора, които ограничават Бог до доктрини и чиято вяра в Бог е неясна и несигурна. Такива хора никога няма да получат Божието спасение. Само трите етапа на Божието дело могат да изразят напълно целия Божи нрав и безусловно да изразят намерението Му да спаси цялото човечество, както и целия процес на спасение на човечеството. Това е доказателство, че Той е победил Сатана и е спечелил хората. Това е доказателство за Божията победа и е проявление на цялостния Божи нрав. Онези, които разбират само един от трите етапа на Божието дело, познават само част от Божия нрав. В представите на човека е лесно този единствен етап от делото да се превърне в доктрина и е вероятно човекът да установи фиксирани правила за Бог и да използва тази една част от Божия нрав като представляваща целия Му нрав. Освен това голяма част от въображението на човека е примесено така, че той поставя нрава, съществото и мъдростта на Бог, както и принципите на делото Му, в строго ограничени параметри, вярвайки, че ако Бог е бил такъв веднъж, то Той завинаги ще остане същият и никога няма да се промени. Само онези, които познават и оценяват трите етапа на делото, могат напълно и точно да познаят Бог. Най-малкото те няма да определят Бог като Бог на израилтяните или на евреите и няма да гледат на Него като на Бог, който ще бъде завинаги прикован на кръста заради човека. Ако човек опознава Бог само от един етап от делото Му, тогава знанията му са твърде нищожни, колкото капка в морето. Ако не е така, защо тогава голяма част от старата религиозна гвардия би приковала Бог жив на кръста? Не е ли защото човекът поставя Бог в определени граници? Не се ли противопоставят много хора на Бог и не възпрепятстват ли делото на Светия Дух, защото не познават различните и разнообразни Божии дела и, освен това, защото разполагат само с капка знание и учение, с които да измерват делото на Светия Дух? Въпреки че преживяванията на такива хора са повърхностни, те са арогантни и отстъпчиви по природа и гледат на делото на

Светия Дух с презрение, пренебрегват ученията Му и освен това използват своите тривиални стари аргументи, за да „потвърдят“ делото на Светия Дух. Те също така се преструват и са напълно убедени в собствените си познания и ерудиция, както и че могат да пропътуват света. Такива хора не са ли презирани и отхвърлени от Светия Дух и няма ли да бъдат пропъдени от новата епоха? Не са ли онези, които застават пред Бог и открито Му се противопоставят, невежи и неосведомени подлеци, които просто се опитват да покажат колко блестящи са? Само с оскъдни познания за Библията те се опитват да предизвикат бунт в световните „академични среди“. С повърхностното си учение се опитват да преобърнат делото на Светия Дух и да го накарат да се върти около собствения им мисловен процес. Със своето ограничено виждане те се опитват да обхванат с един поглед шестхилядолетното Божие дело. В тях няма нищо разумно, което си струва да се спомене! Всъщност колкото повече хората познават Бог, толкова по-малко избързват да съдят делото Му. Освен това те говорят само малко за познанията си за Божето дело днес и не са прибързани в преценките си. Колкото по-малко хората познават Бог, толкова по-арогантни и самоуверени са те и толкова по-своеволно провъзгласяват Божието същество, но говорят само на теория и не предлагат реални доказателства. Такива хора нямат никаква стойност. Онези, които гледат на делото на Светия Дух като на игра, са лекомислени! Онези, които не са предпазливи, когато се натъкнат на новото дело на Светия Дух, които не спират да говорят, съдят прибързано, дават пълна свобода на темперамента си и отричат правотата на делото на Светия Дух, обиждат го и го хулят — такива неуважителни хора не са ли невежи за делото на Светия Дух? Освен това те не са ли хора с голяма арогантност, хора, които по своята същност са горди и неуправляеми? Дори и един ден такива хора да приемат новото дело на Светия Дух, Бог пак няма да ги толерира. Те не само гледат с презрение на онези, които работят за Бог, но и богохулстват срещу Самия Бог. Такива безнадеждни хора няма да получат опрощение, нито в тази епоха, нито в следващата, и завинаги ще гният в ада! Подобни неуважителни, отстъпчиви хора се преструват, че вярват в Бог, и колкото повече се държат така, толкова по-склонни са да нарушават Божиите управленски закони. Не вървят ли по този път всички онези арогантни хора, които са необуздани по природа и никога не са се подчинявали на никого? Те не се ли противопоставят на Бог ден след ден, на Бог, който винаги е нов и никога стар? Днес трябва да разберете защо е необходимо да знаете значението на трите етапа на Божието дело. Думите, които изричам, са полезни за вас и не са просто празни приказки. Ако просто ги четете, все едно се възхищавате на цветя, докато яздите в галоп покрай тях, няма ли цялата Ми усърдна работа да е напразна? Всеки от вас трябва да познава собствената си природа. Повечето от вас са умели в споровете, отговаряте лесно на теоретични въпроси, но нямате какво да кажете относно въпроси, свързани със същността. Дори и днес все още се впускате в лекомислени

разговори, неспособни да промените стария си нрав, и повечето от вас нямат намерение да променят начина, по който се стремят да достигнат до по-висша истина, и вместо това живеят живота си апатично. Как такива хора биха били способни по този начин да следват Бог до самия край? Дори и да достигнете до края на пътя, каква полза ще ви донесе това? По-добре променете идеите си, преди да е станало прекалено късно, като се стремите истински или се оттеглите рано. С течение на времето ще се превърнете в паразити, живеещи на чужд гръб. Искате ли да имате толкова незначителна и позорна роля?

Трите етапа на делото са проявление на цялото Божие дело. Те свидетелстват за Божието спасение на човечеството и не са въображаеми. Ако наистина искате да се стремите към познаване на цялостния Божи нрав, тогава трябва да познавате трите етапа на делото, извършено от Бог, и най-вече не трябва да пропускате нито един от тях. Това е минимумът, който трябва да постигнат онези, които се стремят да познаят Бог. Човекът сам не може да произведе истинско познание за Бог. Това не е нещо, което човекът сам може да си представи, нито е следствие от специална услуга, предоставена на определен човек от Светия Дух. По-скоро това е познание, което идва, след като човекът е преживял Божието дело и е познание за Бог, което идва само след като човекът е преживял фактите от Божието дело. Подобно познание не може да се получи лесно, нито е нещо, което може да се научи. То е изцяло свързано с личния опит. Божието спасение на човечеството е в основата на тези три етапа на делото, но в рамките на делото на спасението са включени няколко метода на работа и няколко начина на проявление на Божия нрав. Това е най-трудно за разпознаване от човека, както и трудно за разбиране от него. Разделянето на епохите, промените в Божието дело, в местоположението му, в получателите му и т.н. — всичко това е включено в трите етапа на делото. По-специално разликата в начина на работа на Светия Дух, както и измененията в Божия нрав, в Неговия образ, име, самоличност или други промени, са част от трите етапа на делото. Един етап на делото може да представлява само една част и е ограничен в рамките на определен обхват. Той не включва разделянето на епохите или промените в Божието дело, още по-малко другите аспекти. Това е очевиден факт. Трите етапа на делото са цялостното Божие дело за спасение на човечеството. Човекът трябва да познава Божието дело и Божия нрав в делото на спасението. Без този факт вашето познание за Бог се състои единствено от празни думи и дървени философствания. Такова знание не може нито да убеди, нито да завоюва човека. То е в противоречие с реалността и не е истина. То може да е много изобилно и приятно за ухото, но ако е в противоречие с изначалния Божи нрав, тогава Бог няма да те пощади. Той не само че няма да похвали знанията ти, но и ще ти изпрати възмездие заради това, че си грешник, който е богохулствал срещу Него. Думите за познаването на Бог не се изричат лекомислено. Въпреки че може да си сладкодумен и мед да капе от устата

ти, да изричаш толкова умни думи, че да можеш да оспориш, че черното е бяло и бялото е черно, когато говориш за познаването на Бог, си далеч от истината. Не можеш да съдиш Бог прибързано, да Го хвалиш небрежно или нехайно да Го омаловажаваш. Ти хвалиш всички, но въпреки това се затрудняваш да намериш правилните думи, за да опишеш върховната Божия благодат — всеки губещ осъзнава това. Въпреки че има много майстори на словото, които могат да опишат Бог, точността на това, което описват, е само една стотна от истината, изречена от хората, които принадлежат на Бог; хора, които макар да притежават само ограничен речник, имат богат опит, на който да се позоват. По този начин се вижда, че познаването на Бог се крие в точността и действителността, а не в уметото използване на думи или в богатия речник, както и че знанието на човека и познаването на Бог нямат нищо общо. Урокът за познаването на Бог е по-висш от всички естествени науки на човечеството. Това е урок, който може да бъде възприет само от изключително малко хора, които се стремят да познаят Бог, а не от всеки човек с талант. Затова не трябва да възприемате познаването на Бог и стремежа към истината за неща, които дори едно дете може да постигне. Ти може да си имал голям успех в семейния живот, в кариерата си или в брака си, но когато става въпрос за истината и за урока по познаването на Бог, нямаш какво да покажеш и не си постигнал нищо. Може да се каже, че практикуването на истината е много трудно за вас, а познаването на Бог е дори по-голям проблем. Това затруднява вас, затруднява и цялото човечество. Сред онези, които са постигнали някакъв успех в познаването на Бог, няма почти никой, който да отговаря на изискванията. Човекът не знае какво означава да познаваш Бог, нито защо е необходимо да Го познаваш или докъде трябва да достигнеш, за да Го познаеш. Точно това е толкова объркващо за хората и е чисто и просто най-голямата загадка за тях. Никой не може да отговори на този въпрос и никой не иска да отговори на този въпрос, защото досега никой човек не е постигнал успех в изучаването на това дело. Може би когато загадката на трите етапа на делото бъде разкрита на човечеството, последователно ще се появи група от талантиливи хора, които познават Бог. Разбира се, Аз се надявам, че ще стане така и освен това съм в процес на изпълняване на това дело и се надявам да видя появата на повече такива талантиливи хора в близко бъдеще. Те ще бъдат онези, които свидетелстват за съществуването на тези три етапа на делото и разбира се, ще са също така и първите, които свидетелстват за тях. Но нищо не би било по-притеснително и разочароващо от липсата на такива талантиливи хора в деня на приключването на Божието дело или наличието на само един или двама такива човека, които лично са приели да бъдат направени свършени от възплътения Бог. Това обаче е най-лошият сценарий. Каквото и да се случи, Аз все още се надявам, че тези, които наистина се стремят, могат да спечелят тази благословия. От началото на времето досега никога не е имало такова дело. В историята на човешкото развитие не е

имало подобно начинание. Ако наистина можете да сте едни от първите, които познават Бог, това не би ли ви донесло най-голяма чест сред всички същества? Друго човешко същество би ли получило по-голяма похвала от Бог? Такова нещо не се постига лесно, но в крайна сметка ще донесе награди. Независимо от техния пол или националност, всички онези, които успеят да придобият познанието за Бог, в крайна сметка ще получат най-голямата чест от Него и ще бъдат единствените, които притежават Божиата власт. Това е днешното дело, както и делото на бъдещето. Това е последното и най-висше дело от шестте хиляди години работа, което трябва да се изпълни, и изпълнението му разкрива всички категории хора. Чрез подтикване на човека към познаване на Бог се разкриват различните класове хора. Тези, които познават Бог, са достойни да получат Неговите благословии и да приемат обещанията Му, докато онези, които не Го познават, не са достойни да получат благословиите Му и да приемат обещанията Му. Тези, които познават Бог, са Негови довереници, докато онези, които не Го познават, не могат да бъдат наречени Негови довереници. Божиите довереници могат да получат всяка от благословиите Му, но онези, които не са Му доверени, не заслужават никое от делата Му. Независимо дали става въпрос за изпитания, облагородяване или правосъдие, всичко това е с цел човекът в крайна сметка да постигне познание за Бог и така да Му се подчини. Това е единственият ефект, който в крайна сметка ще бъде постигнат. Нищо от трите етапа на делото не е скрито и това благоприятства човека в познаването на Бог и му помага да придобие по-пълно и по-задълбочено познание за Него. Цялото това дело е в полза на човека.

Видението, което човекът трябва да познава, е делото на Самия Бог, защото човекът не може да постигне Божието дело и не го притежава. Трите етапа на делото са цялостното управление на Бог и няма по-велико видение, което човекът трябва да познава. Ако човекът не познава това могъщо видение, тогава няма да е лесно да опознае Бог, няма да е лесно да разбере Божиата воля и освен това пътят, по който върви, ще става все по-труден. Без видения човекът не би могъл да стигне толкова далеч. Виденията са това, което е опазило човека до днес и което му е осигурявало най-голямата защита. В бъдеще трябва да задълбочите вашите знания и да опознаете цялата Божия воля и същината на Неговата мъдра работа в рамките на трите етапа на делото. Само това може да бъде вашият истински духовен ръст. Последният етап на делото не е самостоятелен, а е част от цялото, което се образува заедно с предишните два етапа — това означава, че цялото дело на спасението не може да бъде изпълнено чрез извършването само на един от неговите три етапа. Въпреки че последният етап на делото може да спаси напълно човека, това не означава, че трябва да се осъществи само този единствен етап и че предишните два не са необходими за спасяването на човека от влиянието на Сатана. Нито един от трите етапа не може да се счита за единственото видение, което трябва да бъде познато от цялото човечество, тъй

като цялостното дело на спасението се състои от три етапа, а не от един. Докато делото на спасението не бъде завършено, управлението на Бог няма да може да достигне до окончателния си край. Божието същество, Неговият нрав и Неговата мъдрост се изразяват в целостта на делото на спасението; те не се разкриват на човека в самото начало, а изразяването им става постепенно в това дело на спасението. Всеки етап от делото на спасението изразява част от Божия нрав и част от Неговото същество; нито един етап от делото не може да изрази пряко и напълно цялото същество на Бог. Така делото на спасението може да приключи напълно само след като неговите три етапа са завършени, така че познанието на човека за целостта на Бог е неотделимо от трите етапа на Божието дело. Това, което човекът печели от един етап на делото, е просто Божият нрав, който се изразява в една от частите на Неговото дело. Един етап не може да представи нрава и съществото на Бог, които се изразяват в етапите преди или след него. Това е така, защото делото на спасението на човечеството не може да бъде завършено веднага в един период или на едно място, а постепенно се задълбочава в зависимост от нивото на развитие на човека в различни времена и места. Това е дело, което се извършва на етапи и не завършва в рамките на един етап. И така, цялата Божия мъдрост е кристализирана в трите етапа, а не в един от тях. Цялото Му същество и цялата Му мъдрост са разкрити в тези три етапа и всеки етап съдържа Неговото същество, и всеки етап е проявление на мъдростта на Неговото дело. Човек трябва да познава целия Божи нрав, изразен в тези три етапа. Всичко, което има връзка с Божието същество, е от изключителна важност за цялото човечество и ако хората нямат това знание, когато се покланят на Бог, тогава те не се различават от тези, които се покланят на Буда. Божието дело сред хората не е скрито от тях и трябва да бъде познато на всички, които се покланят на Бог. Тъй като Бог е извършил трите етапа на делото на спасението сред хората, човек трябва да познава израза на това, което Той има и е по време на тези три етапа на делото. Това трябва да направи човекът. Това, което Бог крие от човека, са нещата, които човек не е способен да постигне и които не бива да знае, докато това, което Бог показва на човека, са тези неща, които човек трябва да знае и които трябва да притежава. Всеки от трите етапа на делото се извършва върху основата на предишния етап; той не се извършва самостоятелно, отделно от делото на спасението. Въпреки че има големи разлики в епохата и делото, което се извършва, в основата му все пак е спасението на човечеството и всеки етап от делото на спасението е по-задълбочен от предишния. Всеки етап от делото продължава от основите на предходния, който не се премахва. По този начин в Своето дело, което винаги е ново и никога не остарява, Бог непрестанно изразява страни от Своя нрав, които никога преди не са били изразявани пред човека, и винаги му разкрива Своето ново дело и Своето ново същество, и въпреки че старата религиозна гвардия прави всичко възможно, за да се съпротивлява на

това, и открито му се противопоставя, Бог винаги извършва новото дело, което възнамерява да извърши. Делото Му винаги се променя и поради това винаги се сблъсква с противопоставянето на човека. Така и Неговият нрав винаги се променя, както и епохата и получателите на Неговото дело. Нещо повече, Той винаги върши дела, които никога не са били вършени преди, дори върши дела, които за човека изглеждат в противоречие с направеното по-рано. Човекът е способен да приеме само един вид дела или един начин на практикуване и му е трудно да приеме дела или начини на практикуване, които са в противоречие с тях или са по-висши от тях. Но Светият Дух винаги върши нови дела и затова се появяват група след група религиозни експерти, които се противопоставят на новото Божие дело. Тези хора са се превърнали в експерти именно защото човекът не знае как Бог винаги е нов и никога не е стар, не познава принципите на Божието дело и освен това не познава многото начини, по които Бог спасява човека. В този смисъл човекът е напълно неспособен да разбере дали това е дело, което идва от Светия Дух, и дали е дело на Самия Бог. Много хора се придържат към нагласа, според която, ако нещо съответства на предишните думи, те го приемат, а ако има разлики с предишното дело, те му се противопоставят и го отхвърлят. Днес не спазвате ли всички вие точно тези принципи? Трите етапа на делото на спасението не са оказали голямо влияние върху вас, а има хора, които вярват, че предишните два етапа са бремене, което просто не е необходимо да познават. Те смятат, че тези етапи не бива да се обявяват пред масите и че трябва да бъдат отменени възможно най-скоро, за да не се чувстват хората претоварени от предишните два етапа на делото. Повечето смятат, че опознаването на двата предишни етапа на делото е твърде голяма стъпка и че тя не помага за опознаването на Бог — така мислите вие. Днес всички вие смятате, че е правилно да действате по този начин, но ще дойде ден, когато ще осъзнаете важността на Моето дело: да знаете, че не върша дела, които нямат значение. След като ви обявявам трите етапа на делото, значи те трябва да са ви от полза; тъй като тези три етапа на делото са в основата на цялото Божие управление, те трябва да станат център на вниманието за всички във вселената. Някой ден вие всички ще осъзнаете важността на това дело. Трябва да знаете, че се противопоставяте на Божието дело или използвате вашите собствени представи, за да преценявате днешното дело, защото не познавате неговите принципи и защото се отнасяте невнимателно към делото на Светия Дух. Вашето противопоставяне на Бог и възпрепятстването на делото на Светия Дух се дължи на представите, които имате, и на присъщата ви арогантност. Причината не е в това, че Божието дело е погрешно, а в това, че вие по природа сте твърде непокорни. След като открият своята вяра в Бог, някои хора дори не могат да кажат със сигурност откъде е произлязъл човекът, но въпреки това се осмеляват да правят публични изказвания, в които оценяват кое е правилно и кое е грешно в делата на Светия

Дух. Те дори поучават апостолите, които са приели новото дело на Светия Дух, подхвърлят коментари и говорят не на място; човешката им природа е твърде ниска и те нямат никакъв разум. Нима няма да дойде ден, в който такива хора ще бъдат отхвърлени от действието на Светия Дух и ще бъдат изгорени от огъня на ада? Те не познават Божието дело, а го критикуват и се опитват да инструктират Бог как да работи. Как тези неразумни хора могат да познаят Бог? Човекът опознава Бог в процеса на търсене и преживяване и чрез просвещението на Светия Дух, а не като критикува, когато му хрумне. Колкото по-точно е познанието на хората за Бог, толкова по-малко те Му се противопоставят. И обратното — колкото по-малко хората познават Бог, толкова по-вероятно е да Му се противопоставят. Твоите представи, твоята стара същност и твоята човешка природа, нрав и морални възгледи са капиталът, с който се съпротивляваш на Бог, и колкото по-покварен е твойт морал, по-омразни качествата ти и по-ниска твоята човешка природа, толкова повече си враг на Бог. Онези, в които представите и самодоволството са много силни, са още по-враждебни на възплътения Бог; такива хора са антихристите. Ако твоите представи не бъдат коригирани, тогава те винаги ще бъдат против Бог; ти никога няма да съответстваш на Бог и винаги ще бъдеш отделен от Него.

Само ако оставите настрана старите си представи можете да придобиете нови знания, но старите знания не са непременно равнозначни на стари представи. „Представите“ се отнасят до нещата, които хората си въобразяват и които са в противоречие с реалността. Ако старото знание е било остаряло още в предишната епоха и не е позволявало на човека да навлезе в новото дело, тогава това знание също е представа. Ако човекът е способен да подходи правилно към това знание и може да опознае Бог от няколко различни аспекта, съчетавайки старото и новото, тогава старото знание помага на човека и се превръща в основата, чрез която той навлиза в новата епоха. Урокът по опознаване на Бог изисква от теб да овладееш много принципи: как да навлезеш в пътя към опознаването на Бог, кои истини трябва да разбереш, за да опознаеш Бог, и как да се отървеш от своите представи и стария си нрав, така че да можеш да се подчиниш на всички норми на новото Божие дело. Ако използваш тези принципи като основа за навлизане в урока по опознаване на Бог, твоите познания ще стават все по-задълбочени. Ако имаш ясни познания за трите етапа на делото — тоест за цялостния Божи план за управление — и ако можеш напълно да съпоставиш предишните два етапа на Божието дело с настоящия и да видиш, че това е дело, извършено от един Бог, тогава ще имаш несравнимо здрава основа. Трите етапа на делото бяха извършени от един Бог; това е най-великото видение и това е единственият път към познаването на Бог. Трите етапа на делото можеха да бъдат извършени единствено от Самия Бог и никой човек не можеше да извърши такова дело от Негово име — това означава, че единствено Самият Бог е могъл да

извърши Своего собствено дело от началото до днес. Въпреки че трите етапа на Божието дело се осъществяват в различни епохи и на различни места и въпреки че работата на всеки от тях е различна, всичко това е дело, извършено от един Бог. От всички видения това е най-великото видение, което човек трябва да познава, и ако то бъде напълно разбрано от човека, тогава той ще може да устои. Днес най-големият проблем, пред който са изправени различните религии и вероизповедания е, че те не познават делото на Светия Дух и не могат да разграничат делото на Светия Дух от делото, което не е от Светия Дух — това е причината, поради която те не могат да разберат дали този етап от делото, както и последните два етапа от него, също е извършен от Бог Йехова. Въпреки че хората следват Бог, повечето от тях все още не могат да разберат дали това е правилният път. Хората се тревожат дали това е пътят, по който ги води лично Бог, и дали въплъщението на Бог е факт; повечето хора все още нямат представа как да различават такива неща. Тези, които следват Бог, не могат да определят пътя и така посланията, които се изричат, дават само частични резултати сред тях и не могат да постигнат пълен ефект, а това после се отразява на навлизането на тези хора в живота. Ако човекът може да види от трите етапа на делото, че те са извършени от Самия Бог в различно време, на различни места и в различни хора; ако човекът може да види, че макар и делото да е различно, то е извършено от един Бог и че щом е извършено от един Бог, то трябва да е правилно и безпогрешно и че макар и да е в противоречие с човешките представи, не може да се отрече, че е дело на един Бог — ако човекът може да каже със сигурност, че това е дело на един Бог, то тогава човешките представи ще бъдат сведени до обикновени дреболии, които не си струва да споменаваме. Тъй като човешките видения са неясни и хората познават само Йехова като Бог, а Исус — като Господ, и се двоумят относно въплътения Бог на днешния ден, мнозина остават посветени на делото на Йехова и Исус и са обзети от представи за делото на днешния ден, поради което повечето хора постоянно се съмняват и не приемат сериозно делото на днешния ден. Човекът няма никакви представи за последните два етапа на делото, които бяха невидими. Това е така, защото човекът не разбира реалността на последните два етапа от делото и не е бил техен личен свидетел. Тъй като тези етапи на делото не могат да бъдат видени, човекът си въобразява, каквото пожелае; независимо от това какво измисля, няма факти, които да доказват подобни фантазии, и няма кой да ги коригира. Човекът дава воля на своя темперамент, като захвърля предпазливостта на вятъра и оставя въображението си да се развихри; няма факти, които да потвърдят фантазиите му, и така тези негови фантазии стават „факт“, независимо дали има някакво доказателство за тях. Така човекът вярва в своя собствен въображаем Бог в съзнанието си, а не търси истинския Бог. Ако един човек има един вид вяра, то сред сто души ще се намерят сто вида вяра. Човекът има такива убеждения, защото не е видял

реалността на Божието дело, защото само е чувал за него, но не го е виждал с очите си. Човекът е чувал легенди и истории, но рядко е чувал факти за Божието дело. Случва се така, че хора, които са вярващи едва от една година, започват да вярват в Бог заради собствените си представи. Същото важи и за тези, които са вярвали в Бог през целия си живот. Тези, които не могат да видят фактите, никога няма да могат да избягат от вярата, в която имат представи за Бог. Хората вярват, че са се освободили от оковите на старите си представи и че са навлезли в нова територия. Нима човек не знае, че знанието на онези, които не могат да видят истинското лице на Бог, не е нищо друго освен представи и слухове? Човекът смята, че представите му са правилни и безпогрешни, и мисли, че тези представи идват от Бог. Днес, когато човекът става свидетел на Божието дело, той дава воля на представите, които са се натрупвали в продължение на много години. Фантазиите и идеите от миналото са се превърнали в пречка за делото на този етап и за човека е станало трудно да се откаже от тези представи и да отхвърли подобни идеи. Представите за това поетапно дело на много от онези, които са следвали Бог до днес, са станали все по-силно вкоренени и тези хора постепенно са формирали упорита враждебност към въплътения Бог. Източникът на тази омраза се крие в представите и фантазиите на човека. Представите и фантазиите на човека са се превърнали във враг на делото на днешния ден — дело, което е в противоречие с представите на човека. Това се случва именно защото фактите не позволяват на човека да даде воля на въображението си и освен това не могат лесно да бъдат отхвърлени от него, а представите и фантазиите на човека не търпят съществуването на факти, и още повече защото човекът не се замисля за правилността и достоверността на фактите, а само праволинейно дава воля на своите представи и използва собственото си въображение. Може да се каже, че това е грешка само на човешките представи и не може да се определи като грешка на Божието дело. Човекът може да си въобразява каквото пожелае, но не може свободно да оспорва нито един етап от Божието дело или частица от него; фактът на Божието дело не може да бъде отменен от човека. Можеш да дадеш воля на въображението си, можеш дори да съставиш прекрасни истории за делото на Йехова и Исус, но не можеш да опровергаеш фактите за всеки етап от делото на Йехова и Исус; това е принцип, а също и управленски закон, и вие трябва да разберете важността на тези въпроси. Човекът вярва, че настоящият етап на делото е несъвместим с неговите представи и че това не важи за предишните два етапа. В своето въображение човекът вярва, че делото на двата предишни етапа със сигурност не е същото като днешното — но замислял ли си се някога, че принципите на Божието дело са еднакви, че Неговото дело е винаги практично и че независимо от епохата винаги ще има купища хора, които се съпротивляват и се противопоставят на факта на Неговото дело? Всички онези, които днес се съпротивляват и противопоставят на настоящия етап на делото, несъмнено са се

противопоставяли на Бог и в миналото, защото такива хора винаги ще бъдат Негови врагове. Хората, които познават факта на Божието дело, ще възприемат трите етапа на делото като дело на един Бог и ще се откажат от своите представи. Това са хора, които познават Бог, и това са хората, които наистина Го следват. Когато цялото Божие управление наближи своя край, Бог ще категоризира всички неща според вида им. Човекът е създаден от ръцете на Създателя и накрая Той трябва напълно да върне човека под Своята власт; това е приключването на трите етапа на делото. Етапът на делото в последните дни, както и предишните два етапа в Израел и Юдея, са Божият план за управление в цялата вселена. Никой не може да го отрече — това е фактът на Божието дело. Въпреки че хората не са преживели и не са били свидетели на много от това дело, фактите си остават факти и това не може да бъде оспорено от никой човек. Хората, които вярват в Бог във всяка точка на вселената, ще приемат трите етапа на делото. Ако познаваш само един конкретен етап от делото и не разбираш другите два етапа, нито пък разбираш Божието дело в миналите времена, тогава ти не можеш да изкажеш пълната истина за цялостния Божи план на управление и твоето познание за Бог е едностранчиво, тъй като в своята вяра в Бог ти не Го познаваш, не Го разбираш и затова не си годен да свидетелстваш за Него. Независимо дали сегашните ти познания за тези неща са задълбочени, или повърхностни, в крайна сметка вие трябва да имате познания и да сте напълно убедени, и всички хора ще видят цялото Божие дело и ще се подчинят на Божията власт. В края на това дело всички религии ще станат едно цяло, всички създания ще се върнат под властта на Създателя, всички създания ще се поклонят на единствения истински Бог, а всички зли религии ще изчезнат и никога няма да се появят отново.

Защо е това постоянно споменаване на трите етапа на делото? Преминаването на епохите, социалното развитие и променящият се облик на природата — всички следват промените в трите етапа на делото. Човечеството се променя във времето с Божието дело, а не се развива само. Трите етапа на Божието дело се споменават, за да бъдат поставени всички създания и всички хора от всички религии и вероизповедания под властта на един Бог. Независимо към коя религия принадлежиш, накрая всички ще се подчинят на властта на Бог. Единствено Самият Бог може да извърши това дело; то не може да бъде извършено от нито един религиозен глава. В света съществуват няколко основни религии, като всички имат свой глава или водач, а последователите им са разпръснати в различни страни и региони по цялата земя; в почти всяка страна, независимо дали е голяма, или малка, има различни религии. Въпреки това, независимо от броя на религиите по света, всички хора във вселената в крайна сметка съществуват под ръководството на един Бог, а съществуването им не се ръководи от глави или водачи на религии. Това означава, че човечеството не е управлявано от определен религиозен глава или водач; по-точно цялото човечество е под

водачеството на Създателя, който е създал небето и земята и всички неща, и който също така е създал човечеството — това е факт. Въпреки че в света има няколко основни религии, независимо от това колко са велики, всички те съществуват под властта на Създателя и никой от тях не може да излезе извън обхвата на тази власт. Развитието на човечеството, промените в обществото, развитието на естествените науки — всичко това е неразривно свързано с решенията на Създателя и тази работа не може да бъде свършена от нито един религиозен глава. Религиозният глава е просто водач на определена религия и не може да представлява Бог, нито може да представлява Онзи, който е създал небето и земята и всички неща. Един религиозен глава може да ръководи всички в рамките на цялата религия, но не може да се разпорежда с всички създания под небето — това е всепризнат факт. Религиозният глава е само водач и не може да бъде равен на Бог (Създателя). Всички неща са в ръцете на Създателя и накрая всички те ще се върнат в Неговите ръце. Човечеството е създадено от Бог и независимо от религията, всеки човек ще се върне под властта на Бог — това е неизбежно. Само Бог е Всевишният сред всички неща, като и най-висшият владетел сред всички създания също трябва да се върне под Неговата власт. Колкото и високо да е положението на един човек, той не може да отведе човечеството до правилната крайна цел, и никой не е в състояние да разпредели всички неща според вида им. Самият Йехова създаде човечеството и разпредели всеки според вида му, а когато настъпи краят на времето, Той пак ще върши Сам работата си, като разпределя всички неща според вида им — тази работа не може да бъде свършена от никого друго освен от Бог. И трите етапа на делото, извършени от началото до днес, бяха извършени от Самия Бог и бяха извършени от единствения Бог. Фактът на трите етапа на делото е фактът на Божието ръководство на цялото човечество — факт, който никой не може да отрече. В края на трите етапа на делото всички неща ще бъдат разпределени според вида си и ще се върнат под властта на Бог, тъй като в цялата вселена съществува само един Бог и няма други религии. Този, който е неспособен да създаде света, ще бъде неспособен и да го доведе до края, докато Този, който е създал света, със сигурност ще бъде способен да направи това. Ето защо, ако някой не е в състояние да доведе епохата до нейния край и само може да помогне на човека да култивира съзнанието си, тогава той със сигурност няма да бъде Бог и със сигурност няма да бъде Господ на човечеството. Той ще бъде неспособен да извърши такова велико дело; има само един, който може да го извърши, и всички, които са неспособни да извършат това дело, със сигурност са врагове, а не Бог. Всички зли религии са несъвместими с Бог и тъй като са несъвместими с Бог, те са Негови врагове. Цялото дело се извършва от този единствен истински Бог и цялата вселена се ръководи от този единствен Бог. Независимо дали това е Неговото дело в Израил или в Китай, независимо дали делото се извършва от Духа или от плътта, всичко

се извършва от Самия Бог и не може да бъде извършено от никого друго. Именно защото е Бог на цялото човечество, Той работи свободно, неограничен от никакви условия — това е най-великото от всички видения. Като Божие създание, ако искаш да изпълняваш своя дълг на Божие създание и да разбираш Божията воля, трябва да разбираш Божието дело, да разбираш Божията воля за създанията, да разбираш Неговия план за управление и да разбираш цялото значение на делото, което Той върши. Онези, които не разбират всичко това, не са пълноценни Божии създания! Като Божие създание, ако не разбираш откъде си произлязъл, не разбираш историята на човечеството и цялото дело, извършено от Бог, и освен това не разбираш как се е развило човечеството до днес и не разбираш кой господства над цялото човечество, тогава ти не можеш да изпълняваш своя дълг. Бог е водил човечеството до днес и откакто е създал човека на земята, никога не го е изоставял. Светият Дух никога не спира да работи, никога не е спирал да води хората и никога не ги е напуснал. Но хората не осъзнават, че има Бог, и още по-малко Го познават. Има ли нещо по-унизително от това за всички Божии създания? Бог лично води хората, но те не разбират Божието дело. Ти си Божие създание, но не разбираш собствената си история и не знаеш кой те е водил по пътя, оставаш в неведение за делото, извършено от Бог, и затова не можеш да Го познаваш. Ако и сега не знаеш всичко това, тогава никога няма да можеш да притежаваш необходимите качества да свидетелстваш за Бог. Днес Създателят отново лично води всички хора и ги кара да виждат Неговата мъдрост, всемогъщество, спасение и великолепие. Но ти все още не осъзнаваш и не разбираш — тогава не си ли ти този, който няма да получи спасение? Тези, които принадлежат на Сатана, не разбират Божиите думи, докато тези, които принадлежат на Бог, чуват Неговия глас. Всички, които осъзнават и разбират думите, които изричам, са тези, които ще бъдат спасени и ще свидетелстват за Бог; всички, които не разбират думите, които изричам, не могат да свидетелстват за Бог и са тези, които ще бъдат пропъдени. Онези, които не разбират Божията воля и не осъзнават Божието дело, не са способни да постигнат познаването за Бог и такива хора не могат да свидетелстват за Него. Ако искате да свидетелствате за Бог, тогава трябва да Го познавате; познаването на Бог се постига чрез Божието дело. Като цяло, ако искате да познавате Бог, трябва да познавате Божието дело: познаването на Божието дело е от изключителна важност. Когато трите етапа на делото приключат, ще се създаде група от тези, които свидетелстват за Бог — група от хората, които познават Бог. Всички те ще познават Бог и ще могат да прилагат истината на практика. Те ще притежават човешка природа и разум и всички ще познават трите етапа на Божието дело на спасението. Това е делото, което ще бъде завършено в края, и тези хора са кристализацията на делото на шестхилядолетното управление и са най-силното свидетелство за окончателното поражение на Сатана. Тези, които могат да свидетелстват за Бог, ще успеят да получат Божието обещание и

благословия и ще бъдат групата, която ще остане в самия край, групата, която притежава Божията власт и свидетелства за Бог. Вероятно всички сред вас могат да станат членове на тази група, а може би само половината или само няколко — това зависи от вашата воля и от вашия стремеж.

ПОКВАРЕНОТО ЧОВЕЧЕСТВО СЕ НУЖДАЕ ПОВЕЧЕ ОТ СПАСЕНИЕТО НА ВЪПЛЪТЕНИЯ БОГ

Бог стана плът, защото обектът на Неговото дело не е духът на Сатана или друго безтелесно нещо, а човекът, който е от плът и е покварен от Сатана. Именно защото човешката плът е покварена, Бог е направил човека от плът и кръв обект на Своето дело; нещо повече, тъй като човекът е обект на поквара, Бог е направил човека единственият обект на Своето дело през всички етапи на делото Си на спасението. Човекът е смъртно същество, от плът и кръв, и Бог е единственият, който може да го спаси. Така Бог трябва да се превърне в плът, която притежава същите качества като човека, за да върши Своето дело, така че то да може да постигне по-добри резултати. Бог трябва да стане плът, за да извърши Своето дело, именно защото човекът е от плът и кръв и не може нито да преодолее греха, нито да се освободи от плътта. Въпреки че същността и идентичността на въплътения Бог се различават значително от същността и идентичността на човека, Неговият външен вид е еднакъв с този на човека; Той има външност на нормален човек и живее като нормален човек, а тези, които Го виждат, не могат да открият никаква разлика с нормалния човек. Този Негов нормален външен вид и нормална човешка природа са достатъчни, за да може Той да върши Своето божествено дело в нормалната човешка природа. Неговата плът Му позволява да върши Своето дело в нормалната човешка природа и Му помага да върши Своето дело сред хората, а Неговата нормална човешка природа освен това Му помага в извършването на делото на спасението сред хората. Въпреки че Неговата нормална човешка природа е предизвикала много вълнения сред хората, тези вълнения не са повлияли на нормалните резултати от Неговото дело. Накратко казано, делото на Неговата нормална плът е от изключителна полза за човека. Въпреки че повечето хора не приемат Неговата нормална човешка природа, делото Му все пак може да постига резултати и тези резултати се постигат благодарение на Неговата нормална човешка природа. В това няма никакво съмнение. От Божието дело в плът човек печели десет пъти или десетки пъти повече неща от съществуващите сред хората представи за Неговата нормална човешка природа и всички тези представи накрая ще бъдат погълнати от делото Му. И резултатът, който Неговото дело е постигнало, тоест познанието, което

човек има за Него, далеч надхвърля човешките представи за Него. Няма как да си представим или да измерим работата, която Той върши в плът, тъй като Неговата плът е различна от тази на всяко облечено в плът човешко същество; въпреки че външната обвивка е идентична, същината не е еднаква. Божията плът поражда у човека много представи за Бог, но в същото време тази Негова плът може да позволи на човека да придобие много знания и дори да завоюва всеки човек с подобна външна обвивка. Защото Той не е просто човек, а Бог с външната обвивка на човек, и никой не може да Го обясни или разбере напълно. Ако Бог е невидим и неосезаем, Той е обичан и приветстван от всички. Ако Бог е просто Дух, който е невидим за хората, за тях е много лесно да повярват в Бог. Те могат да дадат воля на фантазиите си, да изберат какъвто си поискат Божий образ, за да останат доволни и да се почувстват щастливи. По този начин хората могат да правят всичко, което техният собствен Бог най-много харесва и иска да правят, без да имат никакви скрупули. Нещо повече, хората вярват, че никой не е по-верен и по-благочестив пред Бог от тях и че всички останали са езически кучета и не са верни на Бог. Може да се каже, че това търсят тези, чиято вяра в Бог е неясна и основана на доктрини; това, което те търсят — с малки различия — е почти едно и също. Само образите на Бог в техните фантазии са различни, но същината им фактически е еднаква.

Човекът е необезпокояван от своята безгрижна вяра в Бог и вярва в Него така, както пожелае. Това е едно от „правата и свободите на човека“, в които никой не може да се меси, тъй като хората вярват в своя собствен Бог, а не в нечий друг Бог; това е тяхна частна собственост и почти всеки притежава този вид частна собственост. Хората приемат тази частна собственост за скъпоценно съкровище, но за Бог няма нищо по-низко или по-безполезно, защото няма по-ясен признак за противопоставяне на Бог от тази „частна собственост“ на човека. Благодарение на делото на въплътения Бог Той става плът с осезаема форма и може да бъде видян и докоснат от човека. Той не е безформен Дух, а плът, която човек може да види и с която може да влезе в контакт. Въпреки това повечето от Боговете, в които хората вярват, са безплътни божества, които са безформени и имат неопределен вид. По този начин въплътеният Бог се е превърнал във враг на повечето от онези, които вярват в Бог, а онези, които не могат да приемат факта на Божието въплъщение, по същия начин се превръщат в Негови противници. Човекът има представи не заради начина си на мислене или заради своето непокорство, а поради тази частна собственост на човека. Именно тази частна собственост е причината повечето хора да умират и именно този неясен Бог, който не може да бъде докоснат, не може да бъде видян и не съществува в действителност, съсипва живота на човека. Човешкият живот бива отнет не от въплътения Бог, още по-малко от Бог на небето, а от Бог, който човек сам е създал в своите фантазии. Единствената причина, поради която въплътеният Бог е дошъл в плът, са нуждите

на покварения човек. Това става заради нуждите на човека, а не на Бог, и всички Негови жертви и страдания са в името на човечеството, а не в полза на Самия Бог. Бог не получава плюсове и минуси или награди; Той няма да пожъне никаква бъдеща реколта освен тази, която първоначално Му е била дължима. Всичко, което Той прави и жертва за човечеството, не е за да получи големи награди, а е само заради човечеството. Макар че Божието дело в плът е свързано с множество невъобразими трудности, резултатите, които то накрая постига, далеч надхвърлят тези от работата, която се върши пряко от Духа. Делото на плътта е свързано с много трудности и плътта не може да притежава същата велика идентичност като Духа, Божията плът не може да извършва същите свръхестествени дела като Духа, а още по-малко може да притежава същата власт като Духа. И все пак същността на делото, извършено от тази незабележителна плът, е с много по-висока стойност от тази на работата, извършвана пряко от Духа, и плътта на Самия Бог е отговорът на нуждите на цялото човечество. За тези, които трябва да бъдат спасени, това, което Духът дава като стойност, е много по-малко в сравнение с извършеното от плътта: работата на Духа може да обхване цялата вселена, всички планини, реки, езера и океани, но делото на плътта се отнася по-ефективно към всеки човек, с когото Той влиза в контакт. Нещо повече, Божията плът с осезаема форма може да бъде по-добре разбрана от човека и той може да ѝ се довери, тя може допълнително да задълбочи познанието на човека за Бог и да остави у него по-дълбоко впечатление за действителните дела на Бог. Работата на Духа е забулена в мистерия; за смъртните същества е трудно да я осмислят, а още по-трудно е да я видят, затова те могат да разчитат само на своите празни представи. Делото на плътта обаче е нормално, основано на реалността, притежава богата мъдрост и е факт, който може да бъде видян от физическото око на човека; човекът може лично да изпита мъдростта на Божието дело и няма нужда да използва богатото си въображение. В това се състои точността и истинската стойност на Божието дело в плът. Духът може да прави само неща, които са невидими за хората и които те трудно могат да си представят, например просвещението на Духа, движението на Духа и напътствията на Духа, но за човека, който има ум, те нямат ясен смисъл. Те дават само променлив или широк смисъл и не могат да дадат указания с думи. Божието дело в плътта обаче е много по-различно: то включва точно напътствие с думи, има ясна воля и ясно определени цели. Така че не е нужно човекът да се опитва да търси слепешком или да използва въображението си, а още по-малко да прави предположения. В това се състои яснотата на делото на плътта и голямата разлика между него и работата на Духа. Работата на Духа е подходяща само когато обхватът е ограничен и тя не може да замени делото на плътта. Делото на плътта дава на човека много поточни и необходими цели и много по-истинско и ценно знание, отколкото работата на Духа. Работата, която има най-голяма стойност за покварения човек, е тази,

която осигурява точни думи, ясни цели, които да се преследват, и която може да бъде видяна и докосната. Само реалната работа и навременното напътствие са подходящи за човека и само истинската работа може да спаси човека от неговия покварен и развратен нрав. Това може да бъде постигнато само от въплътения Бог; само въплътеният Бог може да спаси човека от неговия някога покварен и греховен нрав. Въпреки че Духът е изначалната същност на Бог, подобно дело може да бъде извършвано само от Неговата плът. Ако Духът работеше сам, нямаше да е възможно Неговата работа да бъде ефективна — това е очевидна истина. Въпреки че повечето хора са станали врагове на Бог заради тази плът, когато Той завърши делото Си, онези, които са срещу Него, не само ще престанат да бъдат Негови врагове, но напротив — ще станат Негови свидетели. Те ще станат свидетели, които са завоювани от Него, свидетели, които са съвместими с Него и неотделими от Него. Той ще накара хората да разберат колко важно е за тях Неговото дело в плът и те ще разберат колко важна е тази плът за смисъла на човешкото съществуване, ще разберат истинската стойност на Бог за развитието на човешкия живот и освен това ще разберат, че тази плът ще се превърне в жив извор на живот, от който хората няма да могат да се отделят. Въпреки че въплътеното тяло на Бог далеч не е равностойно на Божиата идентичност и положение и изглежда на човека несъвместимо с действителното Му състояние, тази плът, която не притежава истинския образ на Бог или истинската идентичност на Бог, може да върши делото, което Божият Дух не е в състояние да извърши пряко. Такова е истинското значение и стойност на Божието въплъщение и именно това значение и стойност хората не могат да оценят и признаят. Въпреки че всички хора се отнасят с почит към Божия Дух и гледат отвисоко на Божиата плът, независимо от това как я възприемат или какво мислят за нея, истинското значение и стойност на плътта далеч надвишават тези на Духа. Разбира се, това се отнася само за поквареното човечество. За всеки, който търси истината и копнее за явяването на Бог, делото на Духа може да осигури само въздействие или вдъхновение, както и усещане за чудо, сякаш е необяснимо и невероятно, и усещане, че е велико, трансцендентно и възхитително, но също и далечно и непостижимо за всички. Човекът и Божият Дух могат само да се чувстват отдалечени един от друг, сякаш между тях има огромно разстояние, и никога не могат да си приличат, сякаш човекът и Бог са разделени от невидима преграда. Всъщност това е илюзия, която Духът е дал на човека, и това е така, защото Духът и човекът не са от един и същи вид и никога няма да съществуват съвместно в един и същи свят, и защото Духът не притежава нищо от човека. Така че човекът няма нужда от Духа, тъй като Духът не може пряко да извърши работата, която е най-необходима на човека. Делото на плътта предлага на човека истински цели, които да преследва, ясни думи и усещане, че Той е реален и естествен, че е смирен и обикновен. Въпреки че хората може да се страхуват от Него, за повечето

от тях Той е лесен за разбиране: човекът може да вижда лицето Му и да чува гласа Му и няма нужда да Го гледа отдалече. Тази плът изглежда достъпна за човека, не далечна или необяснима, а видима и осезаема, защото тя е в същия свят като човека.

За всички, които живеят в плътта, промяната на техния нрав изисква цели, към които да се стремят, а познаването на Бог изисква свидетелство за истинските дела и истинското лице на Бог. И двете могат да бъдат постигнати само чрез въплътеното тяло на Бог, и двете могат да бъдат постигнати само чрез нормалната и осезаема плът. Ето защо е необходимо въплъщението и защо то е нужно на цялото покварено човечество. Тъй като от хората се изисква да познават Бог, образите на неясните и свръхестествените Богове трябва да бъдат прогонени от сърцата им и тъй като от тях се изисква да отхвърлят покварения си нрав, те първо трябва да опознаят този свой покварен нрав. Ако човекът се заеме само с прогонването на образите на неясните Богове от сърцата на хората, той няма да успее да постигне нужния резултат. Образите на неясните Богове в сърцата на хората не могат да бъдат изобличени, отхвърлени или напълно отстранени само с думи. По този начин пак няма да е възможно тези дълбоко вкоренени неща да бъдат прогонени от хората. Само ако се заменят тези неясни и свръхестествени неща с практическия Бог и истинския образ на Бог и се накарат хората постепенно да ги опознаят, може да се постигне необходимия резултат. Човекът осъзнава, че Богът, когото е търсил в миналото, е неясен и свръхестествен. Това, което може да постигне този резултат, не е прякото ръководство на Духа, още по-малко пък учението на определен човек, а въплътеният Бог. Човешките представи се оголват, когато въплътеният Бог официално извършва Своето дело, защото нормалността и реалността на въплътения Бог са антитезата на неясния и свръхестествен Бог в човешкото въображение. Първоначалните човешки представи могат да бъдат разкрити само когато бъдат противопоставени на въплътения Бог. Без сравнението с въплътения Бог човешките представи не биха могли да бъдат разкрити; иначе казано, без реалността като противовес, неясните неща не могат да бъдат разкрити. Никой не е способен да използва думи, за да върши това дело, и никой не е способен да изрази това дело с думи. Единствено Самият Бог може да върши Своето дело и никой друг не може да върши това от Негово име. Колкото и богат да е човешкият език, той не може да изрази реалността и нормалността на Бог. Хората могат да опознаят Бог по-практично и да Го видят по-ясно само ако Бог лично работи сред тях и напълно разкрие Своя образ и Своето същество. Този резултат не може да бъде постигнат от никое човешко същество от плът и кръв. Разбира се, Божият Дух също не може да постигне този резултат. Бог може да спаси покварения човек от влиянието на Сатана, но това дело не може да бъде извършено пряко от Божия Дух; то може да бъде извършено само чрез плътта, в която Божият Дух е облечен, чрез въплътеното тяло на Бог. Тази плът е човек и същевременно Бог, тя е човек с

нормална човешка природа и Бог, който притежава пълната божествена природа. И така, макар тази плът да не е Божият Дух и да се различава значително от Духа, все пак Самият въплътен Бог спасява човека, и Той е Дух и плът. Без значение как Го наричат, в крайна сметка Самият Бог е този, който спасява човечеството. Защото Божият Дух е неделим от плътта и делото на плътта също е дело на Божия Дух; просто това дело не се извършва с идентичността на Духа, а се извършва с идентичността на плътта. Работата, която трябва да бъде извършена пряко от Духа, не изисква въплъщение, а работата, за която се изисква плът, не може да бъде извършена пряко от Духа, а може да бъде извършена само от въплътения Бог. Това е, което се изисква за тази работа, и това е, което е необходимо на поквареното човечество. От трите етапа на Божието дело само един беше осъществен пряко от Духа, а останалите два етапа се осъществяват от въплътения Бог, а не пряко от Духа. Работата, извършена от Духа в Епохата на закона, не включваше промяна на покварения човешки нрав, нито пък имаше някаква връзка с познанието на човека за Бог. Делото на Божията плът в Епохата на благодатта и Епохата на царството обаче включва покварения нрав на човека и неговото познание за Бог и е важна и решаваща част от делото на спасението. Ето защо поквареното човечество се нуждае повече от спасението на въплътения Бог и се нуждае повече от пряката работа на въплътения Бог. Човечеството се нуждае от въплътения Бог, Който да го направлява, поддържа, пои, храни, съди и порицава, и се нуждае от повече благодат и по-голямо изкупление от въплътения Бог. Само Бог в плът може да бъде довереник на човека, негов пастир, настоящ помощник на човека и всичко това налага необходимостта от въплъщението както днес, така и в миналите времена.

Човекът е бил покварен от Сатана и е най-висшето от всички Божии създания, затова се нуждае от Божието спасение. Обектът на Божието спасение е човекът, а не Сатана, и това, което ще бъде спасено, е човешката плът и човешката душа, а не дяволът. Сатана е обектът на Божието унищожение, човекът е обектът на Божието спасение, а човешката плът е била покварена от Сатана, така че първото, което трябва да бъде спасено, е човешката плът. Човешката плът е изключително дълбоко покварена и се е превърнала в нещо, което се противопоставя на Бог, като в това противопоставяне достига дори до отричане на съществуването на Бог. Тази покварена плът просто е твърде неподатлива и нищо не е по-трудно от справянето с нея или промяната на покварения ѝ нрав. Сатана влиза в човешката плът, за да предизвиква смут, и използва плътта, за да пречи на Божието дело и да разстройва Божия план, като по този начин човекът се превръща в Сатана и става враг на Бог. За да бъде спасен човекът, той първо трябва да бъде завоюван. Именно поради това Бог се изправя пред предизвикателството и идва в плътта, за да извърши делото, което възнамерява да извърши, и да води битка със Сатана. Неговата цел е спасението на човека, който е бил покварен, и поражението и

унищожението на Сатана, който се бунтува срещу Него. Той побеждава Сатана чрез Своето дело на завоюване на човека, като същевременно спасява поквареното човечество. Така с делото се постигат две цели едновременно. Той работи в плът, говори в плът и се заема с всякаква работа в плът, за да влезе по-добре в досег с човека и да го завоюва. Последният път, когато Бог стане плът, Неговото дело от последните дни ще бъде завършено в плът. Той ще категоризира всички хора според вида им, ще завърши цялото Свое управление и ще завърши цялото Си дело в плътта. След като цялото Му дело на земята приключи, Той ще бъде пълен победител. Работейки в плът, Бог напълно ще е завоювал човечеството и напълно ще го е спечелил. Не означава ли това, че цялото Негово управление ще е приключило? Когато Бог завърши Своето дело в плътта, тъй като е нанесъл пълно поражение на Сатана и е победил, Сатана няма да има повече възможност да покварява човека. Делото на първото въплъщение на Бог беше изкуплението и опрощението на човешките грехове. Сега това е делото по завоюването и пълното спечелване на човечеството, така че Сатана вече да няма никакъв начин да върши своята работа и да е напълно загубил, а Бог да има пълна победа. Това е делото на плътта и е делото, което се извършва от Самия Бог. Първоначалната работа в трите етапа на Божието дело беше извършена пряко от Духа, а не от плътта. Окончателната работа в трите етапа на Божието дело обаче се извършва от въплътения Бог, а не пряко от Духа. Делото на изкуплението в междинния етап също беше извършено от въплътения Бог. По време на цялото дело на управлението най-важната работа е спасяването на човека от влиянието на Сатана. Ключовата работа е пълното завоюване на покварения човек, като по този начин се възстанови богобоязливото сърце, което човекът някога е притежавал, у завоювания човек и му се позволи да постигне нормален живот, т.е. нормален живот на Божие създание. Тази работа е от решаващо значение и е в основата на делото на управлението. В трите етапа на делото на спасението първият етап на делото на Епохата на закона беше далеч от същината на делото на управлението; той имаше само лека прилика с делото на спасението и не беше началото на Божието дело за спасяване на човека от властта на Сатана. Първият етап от делото беше извършен пряко от Духа, защото човекът живееше според закона, трябваше да спазва закона и нямаше повече истина, и тъй като делото в Епохата на закона почти не включваше промени в човешкия нрав, а още по-малко се занимаваше с това как да спаси човека от властта на Сатана. Така Божият Дух завърши този изключително прост етап от делото, който не се отнасяше до покварения нрав на човека. Този етап от делото почти нямаше отношение към същината на управлението и нямаше голяма връзка с официалната работа по спасението на човека, така че не се налагаше Бог да стане плът, за да извърши лично Своето дело. Работата, извършвана от Духа, е скрита и необяснима, тя е много плашеща и недостъпна за човека; Духът не е пригоден да извършва пряко

делото на спасението и не е пригоден да осигурява пряко живот на човека. Най-подходящо за хората е работата на Духа да се превърне в подход, който е близък до тях, т.е. за хората е най-добре Бог да стане обикновен, нормален човек, за да върши Своите дела. Това изисква Бог да се въплъти, за да заеме мястото на Духа в Своето дело, а за човека няма по-подходящ начин Бог да работи. Сред тези три етапа от делото два се извършват от плътта и тези два етапа са ключовите фази на делото на управлението. Двете въплъщения са взаимно допълващи се и се допълват съвършено. Първият етап от Божието въплъщение положи основите на втория етап и може да се каже, че двете въплъщения на Бог образуват едно цяло и не са несъвместими. Тези два етапа от Божието дело се осъществяват от Бог в Неговата въплътена идентичност, тъй като те са много важни за цялото дело на управлението. Почти може да се каже, че без делото на двете въплъщения на Бог цялото дело на управлението щеше да спре и делото на спасяването на човечеството щеше да бъде само празно говорене. Дали това дело е важно, или не, зависи от нуждите на човечеството, от реалността на човешката греховност и от сериозността на неподчинението на Сатана, както и от смущението на делото, което това неподчинение причинява. Върху кого пада изборът да се справи с тази задача зависи от естеството на работата, извършвана от работника, и от важността на тази работа. Когато става въпрос за важността на тази работа, от гледна точка на това какъв метод на работа да се възприеме — работа, която се извършва пряко от Божия Дух, работа, която се извършва от въплътения Бог, или работа, която се извършва чрез човека — първото, което трябва да се изключи, е работата, която се извършва чрез човека, и въз основа на естеството на работата и естеството на работата на Духа спрямо тази на плътта, накрая се решава, че работата, извършвана от плътта, е по-полезна за човека, отколкото работата, извършвана пряко от Духа, и че тя предлага повече предимства. Това беше мисълта на Бог в момента, в който Той реши дали делото да бъде извършено от Духа, или от плътта. Всички етапи от делото имат своето значение и основание. Те не са безпочвени фантазии, нито пък се осъществяват произволно; в тях е вложена мъдрост. Такава е истината за всички Божии дела. По-конкретно, в такова велико дело, каквото е въплътеният Бог, работещ лично сред хората, в Божия план има и нещо допълнително. Следователно Божията мъдрост и цялото Му същество се отразяват във всяко действие, мисъл и идея, свързани с Неговото дело; това е по-конкретното и систематично същество на Бог. За човека е много трудно да си представи тези сложни мисли и идеи, трудно му е да повярва в тях и освен това му е трудно да ги разбере. Човекът върши своята работа според общия принцип, който за него е много задоволителен. И все пак в сравнение с Божието дело има твърде голямо несъответствие; макар че Божиите дела са велики и Бог работи в грандиозни мащаби, зад тези дела се крият много подробни и точни планове и приготовления, които човекът не може да си представи. Всеки етап от Неговото

дело не само се изпълнява според принципа, но всеки етап съдържа и много неща, които не могат да бъдат изразени с човешки език, и това са нещата, които са невидими за човека. Независимо дали става дума за работа на Духа, или за работа на въплътения Бог, и в двете се съдържат планове на Неговото дело. Той не работи необосновано и не върши маловажна работа. Когато Духът работи пряко, това е в съответствие с Неговите цели, а когато стане човек (т.е. когато трансформира външната Си обвивка), за да действа, това още повече съответства на Неговите цели. Защо иначе с готовност да променя Своята идентичност? Защо иначе с готовност да се превръща в човек, който е смятан за низък и е преследван?

Неговото дело в плът е от изключително значение, което се казва във връзка с делото, а Този, който накрая ще завърши делото, е въплътеният Бог, а не Духът. Някои вярват, че в някой незнаен момент Бог може да дойде на земята и да се яви на човека, след което лично да съди всички хора, като ги изпитва един по един, без да пропусне никого. Хората, които мислят по този начин, не познават този етап от делото на въплъщението. Бог не съди хората един по един и не ги изпитва един по един; това не би било делото на правосъдието. Нима покварата на цялото човечество не е еднаква? Нима същността на цялото човечество не е еднаква? Това, което се съди, е покварената същност на човечеството, човешката същност, покварена от Сатана, и всичките човешки грехове. Бог не съди дребните и незначителни грешки на човека. Делото на правосъдието е представително и не се извършва специално за определен човек. По-скоро това е дело, в което група хора са съдени, за да символизират съда върху цялото човечество. Като лично извършва Своето дело върху група хора, въплътеният Бог използва Своето дело, за да представи делото на цялото човечество, след което то постепенно се разпространява. Такова е и делото на правосъдието. Бог не съди определен вид хора или определена група хора, а съди нечестивостта на цялото човечество — например противопоставянето на човека на Бог, липсата на страх от Него, нарушаването на Божието дело и така нататък. Това, което се съди, е човешката същност на противопоставяне срещу Бог, и това дело е делото на завоюването в последните дни. Делото и словото на въплътения Бог, засвидетелствани от човека, са делото на правосъдието пред големия бял престол в последните дни, както се е считало от човека в миналите времена. Делото, което в момента се извършва от въплътения Бог, е именно съдът пред големия бял престол. Въплътеният Бог днес е Богът, Който съди цялото човечество в последните дни. Тази плът и Неговото дело, Неговото слово и целият Му нрав представляват същността Му в нейната цялост. Въпреки че обхватът на Неговото дело е ограничен и не включва пряко цялата вселена, същността на делото на правосъдието е прякото осъждане на цялото човечество — не само заради Божиите избраници в Китай, нито заради малък брой хора. По време на делото на Бог в плът, въпреки че обхватът на това дело не включва цялата вселена, то

представлява делото на цялата вселена и след като завърши делото в рамките на обхвата на Своята плът, Той незабавно ще го разшири в цялата вселена, по същия начин, по който евангелието на Исус се разпространи в цялата вселена след Неговото възкресение и възнесение. Независимо дали става дума за дело на Духа, или на плътта, това е дело, което се извършва в ограничен обхват, но което представлява делото на цялата вселена. В последните дни Бог извършва Своего дело, като се явява в Своята въплътена идентичност, а Бог в плът е Бог, който съди човека пред големия бял престол. Независимо дали е Дух, или плът, Този, Който извършва делото на правосъдието, е Бог, Който съди човечеството в последните дни. Това определение се основава на Неговото дело, а не на външния Му вид или някои други фактори. Въпреки че човекът има различни представи за тези думи, никой не може да отрече факта, че въплътеният Бог съди и завоюва цялото човечество. Независимо какво мисли човек за това, фактите все пак са факти. Никой не може да каже: „Делото е извършено от Бог, но плътта не е Бог“. Това е безсмислица, защото това дело не може да бъде извършено от никого друго освен от въплътения Бог. Тъй като това дело вече е завършено, след него делото на Божия съд над човека няма да се появи за втори път; Бог в Своего второ въплъщение вече е завършил пълното дело на цялото управление и четвърти етап на Божието дело няма да има. Тъй като този, който е съден, е човекът — човекът, който е от плът и е покварен, а не духът на Сатана, който се съди пряко, делото на правосъдието следователно не се извършва в духовния свят, а сред хората. Никой не е по-подходящ и никой не е по-способен от въплътения Бог да съди покварата на човешката плът. Ако съдът се извършваше пряко от Божия Дух, той не би бил всеобхватен. Нещо повече, такова дело би било трудно за възприемане от човека, тъй като Духът не може да се срещне лице в лице с човека и поради това резултатите нямаше да бъдат незабавни, а още по-малко човекът би могъл да види по-ясно ненакърнимия нрав на Бог. Сатана може да бъде напълно победен само ако въплътеният Бог съди покварата на човечеството. Тъй като е същият като човека, притежаващ нормална човешка природа, Бог в плът може директно да съди нечестивостта на човека; това е белегът на Неговата вродена святост и на Неговата изключителност. Само Бог е способен и има правото да съди човека, тъй като в Него е истината и праведността — затова Той може да съди човека. Тези, в които няма истина и праведност, не са годни да съдят другите. Ако това дело се извършваше от Божия Дух, то не би означавало победа над Сатана. Духът по своята същност е по-възвишен от смъртните същества, а Божият Дух по своята същност е свят и тържествува над плътта. Ако Духът вършеше това дело пряко, Той нямаше да може да съди цялото човешко непокорство и нямаше да може да разкрие цялата човешка нечестивост. Защото делото на правосъдието се извършва и чрез представите на човека за Бог, а човекът никога не е имал представи за Духа — затова Духът не е способен да

разкрие по-добре нечестивостта на човека, а още по-малко да я разкрие напълно. Въплътеният Бог е враг на всички, които не Го познават. Като осъжда човешките представи и противопоставянето срещу Него, Той разкрива цялото непокорство на човечеството. Резултатите от Неговото дело в плът са по-видими от тези на работата на Духа. И така, съдът над цялото човечество не се извършва пряко от Духа, а е дело на въплътения Бог. Бог в плът може да бъде видян и докоснат от човека и Бог в плът може напълно да завоюва човека. В отношенията си с въплътения Бог човекът преминава от противопоставяне към подчинение, от преследване към приемане, от представи към познание и от отхвърляне към любов — това са резултатите от делото на въплътения Бог. Човекът се спасява само чрез приемането на Неговия съд, човекът постепенно Го опознава само чрез думите, които Той изговаря, човекът бива завоюван от Него, когато Му се противопоставя и получава от Него живот, когато приема Неговото порицание. Цялото това дело е делото на Бог в плът, а не делото на Бог, приемащ идентичността на Духа. Делото, извършено от въплътения Бог, е най-великото и най-всеобхватното дело, а решаващата част от трите етапа на Божието дело са двата етапа на делото на въплътението. Дълбоката поквара на човека е голяма пречка за делото на въплътения Бог. По-специално, работата, която се извършва с хората от последните дни, е изключително трудна, а средата е враждебна и качеството на всеки вид човек е доста ниско. И все пак, когато тази работа приключи, тя ще е постигнала нужния резултат, без никакви недостатъци; това е резултатът от работата на плътта и той е по-убедителен от резултата от работата на Духа. Трите етапа на Божието дело трябва да бъдат завършени в плът и те трябва да бъдат завършени от въплътения Бог. Най-важната и решаваща работа се извършва в плът и спасението на човека трябва да бъде извършено лично от въплътения Бог. Макар цялото човечество да смята, че въплътеният Бог изглежда несвързан с човека, всъщност тази плът засяга съдбата и съществуването на всички хора.

Всеки етап от Божието дело се осъществява заради цялото човечество и е насочен към всички хора. Въпреки че това е Неговото дело в плът, то все пак е насочено към цялото човечество; Той е Бог на цялото човечество и е Бог на всички сътворени и несътворени същества. Въпреки че Неговото дело в плът е в ограничен обхват и обектът на това дело също е ограничен, всеки път, когато става плът, за да върши Своето дело, Той избира обект на делото, който е изключително представителен; Той не избира група прости и незабележителни хора, върху които да работи, а избира за обект на Своето дело група хора, способни да бъдат представители на Неговото дело в плът. Тази група хора е избрана, защото обхватът на Неговото дело в плът е ограничен, подготвена е специално за Неговото въплътено тяло, и е избрана специално за Неговото дело в плът. Изборът на обектите на Неговото дело не е необоснован, а се извършва според

следния принцип: обектът на делото трябва да е от полза за Божието дело в плътта и трябва да може да представлява цялото човечество. Например евреите можаха да представляват цялото човечество в приемането на личното изкупление на Исус, а китайците могат да представляват цялото човечество в приемането на личното завоюване на въплътения Бог. Това, че евреите представляваха цялото човечество, има своето основание, както има основание и фактът, че китайският народ представлява цялото човечество в приемането на личното завоюване на Бог. Нищо не разкрива значението на изкуплението по-добре от делото на изкуплението, извършено сред евреите, и нищо не разкрива задълбочеността и успеха на делото на завоюването по-добре от делото на завоюването, което се извършва сред китайския народ. Делото и словото на въплътения Бог изглеждат насочени само към малка група хора, но всъщност Неговото дело сред тази малка група е дело на цялата вселена, а словото Му е насочено към цялото човечество. След като делото Му в плът завърши, онези, които Го следват, ще започнат да разпространяват делото, което Той е извършил сред тях. Най-хубавото в Неговото дело в плът е, че Той може да остави точни думи и напътствия, както и конкретната Си воля за човечеството на тези, които Го следват, така че след това Неговите последователи да могат по-точно и по-конкретно да предадат цялото Му дело в плът и волята Му за цялото човечество на онези, които приемат този път. Само делото на Бог в плът сред хората наистина доказва факта, че Бог е заедно с хората и живее заедно с тях. Само това дело изпълнява желанието на човека да види Божието лице, да стане свидетел на Божието дело и да чуе личното слово на Бог. Въплътеният Бог слага край на епохата, когато на човечеството се явяваше само гърбът на Йехова, и също така завършва епохата на вярата на човечеството в неясния Бог. По-специално делото на последния въплътен Бог въвежда цялото човечество в епоха, която е по-реалистична, по-практична и по-красива. Той не само завършва Епохата на закона и постановленията, но, което е по-важно, разкрива на човечеството един Бог, който е реален и нормален, който е праведен и свят, който отключва делото на плана за управление и демонстрира тайните и крайната цел на човечеството, който е създал човечеството и слага край на делото на управлението, и който е останал скрит в продължение на хиляди години. Той окончателно завършва епохата на неяснотата, завършва епохата, в която цялото човечество искаше да потърси Божието лице, но не можеше да направи това, слага край на епохата, в която цялото човечество служеше на Сатана, и води цялото човечество към една напълно нова ера. Всичко това е резултат от делото, което Бог извършва в плът вместо Божия Дух. Когато Бог работи в Своята плът, онези, които Го следват, вече не търсят слепешком нещата, които сякаш едновременно съществуват и не съществуват, и престават да гадаят за волята на неясния Бог. Когато Бог разпространи Своего дело в плът, тези, които Го следват, ще предадат делото, което Той е извършил в плът, на всички религии и

вероизповедания и ще предадат всички Негови думи на цялото човечество. Всичко, което чуват онези, които приемат Неговото евангелие, ще бъдат факти от делото Му, ще бъдат неща, които хората лично са видели и чули, и ще бъдат факти, а не слухове. Тези факти са доказателствата, с които Той разпространява делото, и също така са инструментите, които Той използва при разпространението на това дело. Без наличието на факти Неговото евангелие не би се разпространило във всички страни и на всички места; без факти, а само с човешки фантазии, Той никога не би могъл да извърши делото на завоюването на цялата вселена. Духът е неосезаем за човека и невидим за него, а работата на Духа не може да остави на хората никакви допълнителни доказателства или факти за Божието дело. Човекът никога няма да види истинското лице на Бог, той винаги ще вярва в един неясен Бог, който не съществува. Човекът никога няма да види Божието лице и никога няма да чуе думи, изречени лично от Бог. Човешките фантазии в крайна сметка са празни и не могат да заменят истинското лице на Бог; изначалният нрав на Бог и делото на Самия Бог не могат да бъдат имитирани от човека. Невидимият Бог на небето и Неговото дело могат да бъдат пренесени на земята само от въплътения Бог, който лично извършва Своето дело сред хората. Това е най-идеалният начин Бог да се яви на човека — когато той вижда Бог и опознава истинското Му лице, а един Бог, който не е в плът, не може да постигне това. След като Бог е извършил Своето дело до този етап, това дело вече е постигнало оптимални резултати и е напълно успешно. Личното дело на въплътения Бог вече е изпълнило деветдесет процента от делото на цялото Му управление. Тази плът е дала по-добро начало и обобщение на цялото Му дело, оповестила е цялото Му дело и е направила последното пълно възстановяване на цялото това дело. Отсега нататък няма да има друг въплътен Бог, който да извърши четвърти етап от Божието дело, и никога няма да има друго удивително дело на трето въплъщение на Бог.

Всеки етап от делото на въплътения Бог представлява Неговото дело за цялата епоха, а не за определен период, както е при човешките дела. И така, краят на делото на Неговото последно въплъщение не означава, че делото Му е приключило напълно, тъй като Неговото дело в плът представлява цялата епоха, а не само периода, в който Той върши делото Си в плът. Той просто завършва делото Си за цялата епоха през времето, когато е в плът, след което то се разпространява навсякъде. След като въплътеният Бог изпълни Своето служение, Той ще повери бъдещото Си дело на тези, които Го следват. По този начин Неговото дело за цялата епоха ще бъде продължено без прекъсване. Делото на цялата епоха на въплъщението ще се счита за завършено едва след като се разпространи в цялата вселена. Делото на въплътения Бог поставя началото на нова ера, а тези, които продължават делото Му, са хората, които са използвани от Него. Цялата работа, извършена от хората, е в рамките на служението на

въплътения Бог и тя не може да излезе извън този обхват. Ако въплътеният Бог не беше дошъл да извърши Своего дело, човекът нямаше да може да сложи край на старата епоха и нямаше да може да постави началото на нова ера. Работата, извършена от човека, е само в границите на неговите задължения, които са в човешките възможности, и не представлява Божието дело. Само въплътеният Бог може да дойде и да завърши делото, което трябва да извърши, и освен Него никой не може да извърши това дело от Негово име. Разбира се това, за което говорим, се отнася до делото на въплъщението. Този въплътен Бог най-напред извършва етап от делото, който не отговаря на човешките представи, след което извършва още работа, която не отговаря на човешките представи. Целта на работата е завоюването на човека. От една страна въплъщението на Бог не отговаря на представите на човека, като освен това Той върши още работа, която не отговаря на представите на човека, и така човекът развива още по-критични възгледи за Него. Той просто извършва делото на завоюването сред хора, които имат безброй представи за Него. Независимо от начина, по който се отнасят към Него, след като изпълни Своего служение, всички хора ще бъдат подчинени на Неговата власт. Фактът на това дело е отразен не само сред китайския народ, но представлява и начина, по който ще бъде завоювано цялото човечество. Резултатът, който се постига с тези хора, е предвестник на резултата, който ще бъде постигнат с цялото човечество, и резултатът от делото, което Той върши в бъдеще, все повече ще надхвърля дори резултата, който е постигнат с тези хора. Делото на въплътения Бог няма нужда от големи фанфари, нито пък е забулено в неяснота. То е реално и действително и е работа, в която едно и едно е равно на две. То не е скрито от никого и не заблуждава никого. Това, което хората виждат, са истински и автентични неща, а това, което човек печели, е действителна истина и знание. Когато делото бъде завършено, хората ще получат ново познание за Бог и тези, които наистина се стремят, вече няма да имат никакви представи за Него. Това не е само резултатът от Неговото дело върху китайския народ, но представлява и резултатът от делото на завоюването на цялото човечество, защото нищо не е по-полезно за делото на завоюването на цялото човечество от тази плът, от делото на тази плът и всичко от тази плът. Те са полезни за Неговото дело днес и са полезни за Неговото дело в бъдеще. Тази плът ще завоюва цялото човечество и ще спечели цялото човечество. Няма по-добро дело, чрез което цялото човечество да съзре Бог, да му се подчинява и да Го познава. Работата, извършена от човека, има само ограничен обхват, а когато Бог върши Своего дело, Той не говори на определен човек, а на цялото човечество и на всички, които приемат думите Му. Краят, който Той обявява, е краят на цялото човечество, а не само краят на определен човек. Той не се отнася към никого със специално внимание, не прави никого жертва, работи за цялото човечество и говори на всички хора. Следователно този въплътен Бог вече е класифицирал цялото човечество

по вид, вече е осъдил всички и е определил подходяща крайна цел за цялото човечество. Въпреки че Бог върши Своего дело само в Китай, в действителност Той вече е разрешил делото за цялата вселена. Той не може да чака, докато делото Му се разпространи сред цялото човечество, преди да изкаже Своите слова и да направи приготовленията Си стъпка по стъпка. Няма ли да е твърде късно? Сега Той е напълно способен да завърши бъдещото Си дело предварително. Тъй като Този, който работи, е Бог в плът, Той върши неограничено количество работа в рамките на ограничен обхват и след това ще накара човека да изпълни задължението, което трябва да изпълни; това е принципът на Неговата работа. Той може да живее с човека само за известно време и не може да го придружава, докато завърши делото на цялата ера. Именно защото е Бог, Той предварително предсказва бъдещите Си дела. След това Той ще класифицира цялото човечество по вид чрез Своите думи и човечеството ще навлезе в делото Му, което се извършва стъпка по стъпка, в съответствие с Неговите думи. Никой няма да избегне това и всички трябва да практикуват в съответствие с делото. Така че в бъдеще ерата ще се ръководи от Неговите думи, а не от Духа.

Божие дело в плът трябва да бъде извършено в плът. Ако то се извършваше пряко от Божия Дух, нямаше да има никакъв резултат. Дори и да беше извършено от Духа, то нямаше да има голямо значение и в крайна сметка нямаше да бъде убедително. Всички създания искат да знаят дали делото на Създателя е значимо, какво представлява и за какво е извършено, дали Божие дело е изпълнено с власт и мъдрост и дали е с най-голяма стойност и значимост. Делото, което Той извършва, е за спасението на цялото човечество, за победата над Сатана и за да свидетелства за Себе Си сред всички неща. Ето защо делото, което Той извършва, със сигурност има огромно значение. Човешката плът е била покварена от Сатана и е била дълбоко заслепена и напълно увредена. Най-основната причина, поради която Бог работи лично в плът, е че обектът на Неговото спасение е човекът, който е от плът, и защото Сатана също използва човешката плът, за да пречи на Божието дело. Битката със Сатана всъщност е делото на завоюването на човека, като същевременно човекът е и обект на Божието спасение. По този начин делото на въплътения Бог е от съществено значение. Сатана поквари човешката плът, човекът се превърна във въплъщение на Сатана и в обект, който трябва да бъде победен от Бог. Така битката със Сатана и спасяването на човечеството се случват на земята и Бог трябва да стане човек, за да води битка със Сатана. Това дело е изключително практично. Когато Бог работи в плът, Той всъщност води битка със Сатана в плътта. Когато работи в плът, Той върши Своите дела в духовния свят и превръща цялата Си работа в духовния свят в реалност на земята. Този, който е завоюван, е човекът — човекът, който не Му се подчинява — а този, който е победен, е олицетворението на Сатана (разбира се, това също е човекът), който е във вражда с Него, и този, който накрая е спасен, също е човекът. Така

става още по-необходимо Бог да се превърне в човек, който има външната обвивка на сътворено същество, за да може да води истинска битка със Сатана, да завоюва човека, който е непокорен и има същата външна обвивка като Него, и да спаси човека, който има същата външна обвивка като Него и е бил увреден от Сатана. Неговият враг е човекът, обектът на Неговото завоюване е човекът, а обектът на Неговото спасение е човекът, който е създаден от Него. Така че Той трябва да стане човек и по този начин работата Му става много по-лесна. Той може да победи Сатана и да завоюва човечеството, а освен това може да го спаси. Въпреки че тази плът е естествена и истинска, Той не е обикновена плът: Той не е плът, която е само човешка, а плът, която е едновременно човешка и божествена. Това е разликата между Него и човека и е белегът на Божията идентичност. Само такава плът може да свърши работата, която Той възнамерява да извърши, да изпълни служението на Бог в плът и да завърши напълно делото Му сред хората. Ако не беше така, Неговото дело сред хората винаги щеше да бъде безсмислено и с недостатъци. Въпреки че Бог може да води битка с духа на Сатана и да излезе победител, старата природа на покварения човек никога не може да бъде преодоляна, а онези, които са непокорни на Бог и Му се противопоставят, никога не могат да станат истински подчинени на Неговата власт, което означава, че Той никога няма да може да завоюва човечеството и никога няма да може да спечели цялото човечество. Ако Неговото дело на земята не може да бъде разрешено, тогава Неговото управление никога няма да бъде доведено до край и цялото човечество няма да може да влезе в покой. Ако Бог не може да постигне покой с всички Свои създания, тогава никога няма да има резултат от това дело на управлението и в резултат на това Божията слава ще изчезне. Въпреки че плътта Му няма власт, делото, което върши, ще е постигнало своя резултат. Това е неизбежната посока на Неговото дело. Независимо от това дали Неговата плът притежава власт, или не, щом е способен да върши делата на Самия Бог, тогава Той е Самият Бог. Независимо колко естествена и обикновена е тази плът, Той може да върши работата, която трябва да върши, защото тази плът е Бог, а не просто човек. Причината, поради която тази плът може да върши работата, която човекът не може, е че Неговата вътрешна същност е различна от тази на всеки човек и причината, поради която Той може да спаси човека, е че Неговата идентичност е различна от тази на всеки човек. Тази плът е толкова важна за човечеството, защото Той е човек и още повече — Бог, защото Той може да извърши делото, което никой обикновен човек от плът не може да извърши, и защото може да спаси покварения човек, който живее заедно с Него на земята. Въпреки че е идентичен с човека, въплътеният Бог е по-важен за човечеството от всяка стойностна личност, защото може да извърши работата, която не може да бъде извършена от Божия Дух, по-способен е от Божия Дух да свидетелства за Самия Бог и е по-способен от Божия Дух да спечели напълно човечеството. В

резултат на това, въпреки че тази плът е естествена и обикновена, Неговият принос към човечеството и значението Му за съществуването на човечеството Го правят изключително ценен, а истинската стойност и значение на тази плът са неизмерими за всеки човек. Въпреки че тази плът не може пряко да унищожи Сатана, Той може да използва Своето дело, за да завоюва човечеството, да победи Сатана и да го накара да се подчини напълно на Божията власт. Именно защото Бог е въплътен, Той може да победи Сатана и да спаси човечеството. Той не унищожава Сатана направо, а вместо това става плът, за да извърши делото на завоюването на човечеството, което е било покварено от Сатана. По този начин Той може по-добре да свидетелства за Себе Си сред Своите създания и има по-добра възможност да спаси покварения човек. Поражението на Сатана от въплътения Бог дава по-велико свидетелство и е по-убедително от прякото унищожаване на Сатана от Божия Дух. Въплътеният Бог може по-добре да помогне на човека да познае Създателя и може по-добре да свидетелства за Себе Си сред Своите създания.

СЪЩИНАТА НА ПЛЪТТА, В КОЯТО ЖИВЕЕ БОГ

В Своето първо въплъщение Бог живя на земята тридесет и три години и половина и извършваше служението Си в продължение на само три години и половина от тях. И през времето, когато работеше, и преди да започне Своето дело, Бог имаше нормална човешка природа. В нормалната Си човешка природа Той живя тридесет и три години и половина. През последните три години и половина Той Се разкри като въплътения Бог. Преди да започне да извършва служението Си, Той се яви с обикновена, нормална човешка природа, без да показва никакви признаци на Своята божественост, и едва след като се зае открито да извършва Своето служение, Неговата божествена същност се прояви. Животът и делото Му през тези първи двадесет и девет години показаха, че Той беше истинско човешко същество, син на човек, с тяло от плът и кръв, тъй като в действителност Неговото служение започна едва след двадесет и девет годишна възраст. „Въплъщението“ е явяването на Бог в плът, Бог извършва делото Си сред сътворените човеци във вид на плът. Така че, за да може Бог да се въплъти, Той трябва първо да бъде плът — плът на нормалната човешка природа: това е най-важното предварително условие. Всъщност изводът от Божието въплъщение е, че Бог живее и върши делата си в плът, че Бог в самата Си същност става плът, става човек. Неговият живот и дело в плът могат да бъдат разделени на два етапа. Първият от тях е животът, който Той има, преди да започне да извършва Своето служение. Той живее в обикновено човешко семейство, в съвършено нормална човешка природа, подчинявайки се на нормалната етика и закони на човешкия

живот, с нормални човешки нужди (храна, дрехи, сън, подслон), нормални човешки слабости и нормални човешки емоции. Иначе казано, по време на този първи етап Той живее в небожествена, напълно нормална човешка природа, като участва във всички обичайни човешки дейности. Вторият етап е животът, който Той живее, след като започва да извършва Своего служение. Той все още живее в нормалната човешка природа, има нормална човешка външност и не проявява видими признаци на свръхестественото. И все пак Той живее единствено заради Своего служение и през това време нормалната Му човешка природа съществува само, за да поддържа нормалната работа на Неговата божествена същност, тъй като дотогава нормалната Му човешка природа е съзряла до степен, в която да може да извършва Своего служение. И така, вторият етап от живота на Бог е осъществяването на Неговото служение в Неговата нормална човешка природа, когато Той живее както в нормална човешка природа, така и в абсолютната божественост. Причината, поради която Той живее в напълно обикновена човешка природа по време на първия етап от Своя живот е, че Неговата човешка природа все още не е способна да поддържа цялата пълнота на божественото дело, все още не е съзряла; едва след като човешката Му природа съзрява и успява да се нагърби с Неговото служение, Той може да започне да осъществява служението, което трябва да извършва. Тъй като Бог, като плът, трябва да расте и да съзрява, първият етап от Неговия живот е този на нормалната човешка природа, докато във втория етап, тъй като Неговата човешка природа е способна да се заеме с делото Му и да извършва служението Му, животът, който въплътеният Бог живее по време на Своего служение, е едновременно в човешката природа и в абсолютната божественост. Ако въплътеният Бог беше започнал действително служението веднага след раждането Си, извършвайки свръхестествени знамения и чудеса, тогава Той не би имал телесна същност. Следователно Неговата човешка природа съществува заради Неговата телесна същност: не може да има плът без човешка природа, а човек без човешка природа не е човешко същество. Така човешката природа на Божията плът е вътрешно присъщо свойство на въплътеното тяло на Бог. Да се твърди, че „когато Бог става плът, Той е изцяло божествен и изобщо не е човек“, е богохулство, защото това твърдение няма валидност и нарушава принципа на въплъщението. Дори след като започва да извършва служението Си, Бог продължава да живее в Своята божествена същност с външна обвивка на човек, когато върши делата Си — просто през това време Неговата човешка същност има за цел само да позволява на Неговата божественост да извършва делото в нормална плът. Така че факторът, който Го подтиква към тези дела, е божествената същност, която живее в Неговата човешка природа. Работи Неговата божествена същност, а не човешката Му природа, но тази божествена същност е скрита в Неговата човешка природа. По същество Божието дело се извършва от Неговата абсолютна божественост, а не от човешката Му природа.

Извършителят на делото обаче е Неговата плът. Може да се каже, че Той е човек и в същото време е Бог, защото Бог става Бог, Който живее в плът, с човешка обвивка и човешка същност, но и със същността на Бог. Тъй като е човек със същността на Бог, Той стои по-високо от всички създадени човешки същества, по-високо от всеки човек, който може да изпълни Божието дело. И така, сред всички онези, които имат човешка обвивка като Неговата, сред всички, които имат човешка природа, само Той е въплътеният Бог — всички други са сътворени човешки същества. Въпреки че всички те имат човешка природа, сътворените човешки същества имат само човешка природа, докато въплътеният Бог е различен: в Своята плът Той има не само човешка природа, но и, което е по-важно, божественост. Човешката природа може да се види във външността на тялото Му и в ежедневието Му, но Неговата божествена същност е трудна за възприемане. Тъй като Неговата божественост се изразява само когато Той има човешка природа и не е толкова свръхестествена, колкото хората си я представят, за тях е изключително трудно да я видят. Дори днес хората изпитват невероятни трудности да проумеят истинската същност на въплътения Бог. Предполагам, че дори след като говорих толкова дълго за това, тя все още е загадка за повечето от вас. Всъщност този въпрос не е никак сложен. Тъй като Бог е станал плът, Неговата същност е съчетание от човешка природа и божественост. Това съчетание се нарича Самият Бог на земята.

Животът, който Исус живя на земята, беше нормален живот на плътта. Той живя в нормалната човешка природа на Своята плът. Неговата власт — да върши Божиите дела и да говори с Божиите слова, да изцелява болни и да изгонва демони, да върши такива необикновени неща — до голяма степен не се прояви, докато Той не започна Своето служение. Неговият живот преди да навърши двадесет и девет години, преди да изпълни Своето служение, е достатъчно доказателство, че Той беше един нормален човек от плът и кръв. Поради тази причина, както и поради факта, че все още не беше започнал да извършва Своето служение, хората не виждаха в Него нищо божествено, не виждаха нищо повече от нормално човешко същество, обикновен човек — точно както по това време някои хора Го смятаха за син на Йосиф. Хората си мислеха, че Той е син на обикновен човек и нямаше как да разберат, че е въплътеното тяло на Бог. Дори когато по време на служението Си извърши много чудеса, повечето хора все още казваха, че е син на Йосиф, защото Той беше Христос с външната обвивка на обикновено човешко същество. Неговата нормална човешка природа и Неговото дело съществуваха, за да се изпълни значението на първото въплъщение, за да се докаже, че Бог е дошъл изцяло в плът, че е станал съвсем обикновен човек. Нормалната човешка природа на Бог, преди да започне делото Си, беше доказателство, че Той имаше обикновено човешко тяло; а това, че Той работи и след това, също доказва, че беше с обикновено човешко тяло, тъй като извършваше

знамения и чудеса, изцеляваше болни и изгонваше демони в плът с нормална човешка природа. Той можеше да върши чудеса, защото Неговата плът носеше Божията власт и защото Божият Дух беше облечен в тази плът. Той притежаваше тази власт благодарение на Божия Дух и това не означаваше, че не беше човешка плът. Изцеляването на болни и изгонването на демони беше работата, която Той трябваше да извърши в Своето служение, това беше израз на Неговата божествена същност, скрита в Неговата човешка природа, и без значение какви знамения показваше или как демонстрираше Своята власт, Той все пак живееше в нормална човешка природа и все още беше естествена плът. До момента, в който възкръсна след смъртта Си на кръста, Той живя в нормална плът. Даряването на благодат, изцеляването на болни и изгонването на демони — всичко това беше част от Неговото служение, всичко това бяха дела, които Той извърши в Своята естествена плът. Преди да отиде на кръста, Той никога не изостави нормалната Си човешка плът, каквото и да правеше. Той беше Самият Бог, вършеше Божието дело, но тъй като беше въплътеното тяло на Бог, Той ядеше храна и носеше дрехи, имаше нормални човешки нужди, имаше нормален човешки разум и нормално човешко съзнание. Всичко това е доказателство, че Той беше нормален човек, което доказва, че въплътеното тяло на Бог е било плът с нормална човешка природа, а не свръхестествено. Неговата задача беше да завърши делото на първото Божие въплъщение, да завърши служението, което първото въплъщение трябваше да изпълни. Значимостта на въплъщението се състои в това, че един обикновен, нормален човек извършва делото на Самия Бог, т.е. че Бог извършва Своето божествено дело в човешка природа и по този начин побеждава Сатана. Въплъщението означава, че Божият Дух става плът, т.е. Бог става плът: делото, което върши плътта, е дело на Духа, който се осъществява в плътта и се изразява чрез плътта. Никой друг, освен Божията плът, не може да завърши служението на въплътения Бог, т.е. само въплътеното тяло на Бог, тази нормална човешка природа — и никой друг — може да изрази божественото дело. Ако по време на Своето първо пришествие Бог нямаше нормална човешка природа преди да навърши двадесет и девет години — ако веднага щом се беше родил можеше да върши чудеса, ако веднага щом се беше научил да говори, можеше да говори на езика на небесата, ако в момента, в който беше стъпил за първи път на земята, можеше да разбира житейските въпроси, да разпознава мислите и намеренията на всеки — такъв човек не би могъл да се нарече обикновен човек и такава плът не би могла да се нарече човешка плът. Ако именно така се беше случило с Христос, тогава смисълът и същността на Божието въплъщение щяха да бъдат загубени. Това, че Той има нормална човешка природа, доказва, че Той е Бог, Който е въплътен в човешко тяло; фактът, че преминава през естествен процес на човешко израстване, допълнително показва, че Той е нормална плът. Освен това Неговото дело е достатъчно доказателство,

че Той е Божието Слово, Божият Дух, които станаха плът. Бог става плът, защото Неговото дело го изисква; с други думи, този етап от делото трябва да бъде извършен в плът, да бъде изпълнен в нормална човешка природа. Това е предварителното условие за „Словото стана плът“, за „явяването на Словото в плът“ и това е истинската история на двете въплъщения на Бог. Хората може да вярват, че Исус е извършвал чудеса през целия Си живот, че не е показвал никакви признаци на човешка природа до края на Неговото дело на земята, че не е имал нормални човешки нужди, слабости или емоции, че не е имал нито основни жизнени потребности, нито нормални човешки мисли. Те си представят, че Той има само свръхчовешко съзнание, трансцендентна човешка природа. Те вярват, че тъй като Той е Бог, не би трябвало да мисли и да живее като обикновените хора, че само обикновен човек, реално човешко същество, може да има нормални човешки мисли и да живее нормален човешки живот. Това са все човешки идеи и човешки представи и тези представи противоречат на първоначалните намерения на Божието дело. Нормалното човешко мислене поддържа нормалния човешки разум и нормалната човешка природа; нормалната човешка природа поддържа нормалните функции на плътта, а нейните нормални функции позволяват нормалния живот на плътта като цяло. Бог може да изпълни целта на Своето въплъщение само като работи в такава плът. Ако въплътеният Бог имаше само външната обвивка на плътта, но нямаше нормални човешки мисли, тогава тази плът не би притежавала човешки разум, а още по-малко реална човешка природа. Как една такава плът, без човешка природа, би могла да завърши служението, което въплътеният Бог трябва да извърши? Нормалният ум поддържа всички аспекти на човешкия живот; без нормален ум нямаше да бъдем човешки същества. С други думи, човек, който не мисли нормално, е душевноболен, а за такъв Христос, който няма човешка природа, а само божествена, не може да се каже, че е въплътеното тяло на Бог. И така, как е възможно въплътеното тяло на Бог да няма нормална човешка природа? Не е ли богохулство да се отрича човешката природа на Христос? Всички дейности, в които участват обикновените хора, зависят от работата на естествения човешки ум. Без него в поведението на хората щеше да има отклонения; те дори не биха могли да направят разлика между черно и бяло, добро и зло и нямаше да имат човешка етика и морални принципи. По същия начин, ако въплътеният Бог не мислеше като нормален човек, тогава Той не би бил реална плът, нормална плът. Такава неспособна за мислене плът не би била в състояние да поеме божественото дело. Бог не би могъл нормално да участва в дейностите на нормалната плът, още по-малко да живее заедно с хората на земята. И така, значението на Божието въплъщение, самата същност на това Бог да стане плът, щеше да бъде загубено. Човешката природа на въплътения Бог съществува, за да поддържа нормалното божествено дело в плът. Неговото нормално човешко мислене поддържа нормалната Му човешка

природа и всички Негови нормални телесни дейности. Би могло да се каже, че нормалното Му човешко мислене съществува, за да поддържа цялото Божие дело в плътта. Ако тази плът не притежаваше нормален човешки ум, тогава Бог не би могъл да работи в плът и това, което трябва да направи в плът, никога не би могло да се осъществи. Макар че въплътеният Бог притежава нормален човешки ум, Неговото дело не е изопачено от човешката мисъл: Той се заема с делото в човешката природа с нормален ум и с предварителното условие, че има човешка природа с ум, а не чрез използване на нормална човешка мисъл. Колкото и възвишени да са мислите на Неговото човешко тяло, делото Му не е опетнено от логика или мислене. С други думи, Неговото дело не е замислено в ума на тялото Му, а е пряк израз на божественото дело в Неговата човешка природа. Цялото Негово дело е служението, което Той трябва да завърши, и нищо от това не е замислено от Неговия мозък. Например изцеляването на болни, изгонването на демони и разпъването на кръста не са продукти на Неговия човешки ум и не биха могли да бъдат постигнати от човек, който има човешки ум. По същия начин днешното дело на завоюването е служение, което трябва да бъде извършено от въплътения Бог, но то не е дело на човешката воля, а е такова, което трябва да бъде осъществено от Неговата божествена същност, и е дело, на което никой човек от плът и кръв не е способен. Така че въплътеният Бог трябва да притежава нормален човешки ум и нормална човешка природа, защото Той трябва да изпълни Своето дело в човешка природа и с нормален ум. Това е същността на делото на въплътения Бог, самата същност на въплътения Бог.

Преди Исус да изпълни това дело, Той просто живя в Своята нормална човешка природа. Никой не можа да познае, че Той е Бог, никой не разбра, че е въплътеният Бог; хората Го познаваха само като напълно обикновен човек. Неговата съвсем обикновена, нормална човешка природа беше доказателство, че Бог се е явил в плът и че Епохата на благодатта беше епохата на делото на въплътения Бог, а не на делото на Духа. Тя беше доказателство, че Божият Дух се реализира изцяло в плътта, че в епохата на въплъщението на Бог Неговата плът ще извърши цялото дело на Духа. Христос с нормалната Си човешка природа е плът, в която се реализира Духът и която е с нормална човешка природа, естествени възприятия и човешка мисъл. „Да бъде реализиран“ означава Бог да стане човек, Духът да стане плът. Казано по-ясно, това се случва, когато Самият Бог заживее в плът с нормална човешка природа и чрез нея изразява Своето божествено дело — ето какво означава да бъдеш реализиран или въплътен. По време на първото Му въплъщение беше необходимо Бог да изцелява болни и да изгонва демони, защото Неговото дело беше делото на изкуплението. За да изкупи цялото човечество, Той трябваше да бъде състрадателен и да прощава. Работата, която Той извърши преди да бъде разпнат, беше да изцелява болни и да изгонва демони, което предвещава спасението на човека от греха и нечистотията. Тъй

като това беше Епохата на благодатта, Той трябваше да изцелява болните, като по този начин показваше знамения и чудеса, които бяха представителни за благодатта в онази епоха, защото Епохата на благодатта беше съсредоточена около даряването на благодат и носеше символите на мира, радостта и благословенията в материалния живот — все знаци на вярата на хората в Исус. С други думи, изцеляването на болни, изгонването на демони и даряването на благодат бяха инстинктивни способности на плътта на Исус в Епохата на благодатта, те бяха делото, което Духът реализираше в плътта. Но докато извършваше тази работа, Той живееше в плът и не излизаше извън нейните предели. Каквито и изцеления да извършваше, Той все пак притежаваше нормална човешка природа и все още живееше нормален човешки живот. Причината, поради която казвам, че по време на епохата на Божието въплъщение плътта изпълняваше всички дела на Духа, е, че независимо какви дела вършеше Бог, Той ги вършеше в плът. Но поради Неговото дело хората не смятаха плътта Му за напълно телесна същност, защото тази плът можеше да прави чудеса и в някои специални моменти можеше да прави неща, които излизаха извън пределите на плътта. Разбира се, всички тези събития се случиха, след като Той започва Своето служение, като например изпитанието, което продължи четиридесет дни или преобразяването Му на планината. Така че с Исус смисълът на Божието въплъщение не беше завършен напълно, а само частично. Животът, който Той живя в плът, преди да започне Своето дело, беше напълно нормален във всяко отношение. След като започна Своето дело, Той запази само външната обвивка на плътта Си. Тъй като Неговото дело беше израз на божествената природа, то надхвърли нормалното предназначение на плътта. Все пак въплътеното тяло на Бог беше различно от това на хората от плът и кръв. Разбира се, в ежедневието Си Той се нуждаеше от храна, дрехи, сън и подслон, имаше всички естествени потребности, възприятията на нормално човешко същество и разсъждаваше като нормален човек. Хората продължаваха да гледат на Него като на обикновен човек, а работата Му смятаха за свръхестествена. Възприятията независимо от това, което направи, Той живя в обикновена и нормална човешка природа, а що се отнася до изпълнението на Неговото дело, възприятията Му бяха съвсем нормални, мислите — особено ясни, по-ясни от тези на всеки друг нормален човек. Необходимо беше въплътеният Бог да има такова мислене и възприятия, защото божественото дело трябваше да бъде изразено от плът, която имаше съвсем нормални възприятия и много ясни мисли — само по този начин Неговата плът можеше да изрази божественото дело. През всичките тридесет и три години и половина, в които Исус живя на земята, Той запази нормалната Си човешка природа, но заради делата, които върши по време на Неговото служение, което продължи три години и половина, хората смятаха, че Той е много трансцендентен, че е много по-свръхестествен от преди. В действителност нормалната човешка природа на Исус остана непроменена преди

и след началото на служението Му; Неговата човешка природа беше една и съща през цялото време, но поради разликата преди и след като започна служението Му, се появиха два различни възгледа за Неговата плът. Независимо от това, което си мислеха хората, въплътеният Бог запази Своята първоначална, нормална човешка природа през цялото време, тъй като след като се въплъти, Бог живя в плът — плът, която имаше нормална човешка природа. Независимо дали извършваше Своето служение или не, обикновената човешка природа на Неговата плът не можеше да бъде заличена, тъй като човешката природа е основната същност на плътта. Преди Исус да започне да извършва Своето служение, тялото Му беше напълно нормално и участваше във всички обикновени човешки дейности; Той никак не изглеждаше свръхестествен и не показваше никакви чудотворни знамения. По това време Той беше един много обикновен човек, който почиташе Бог, макар че стремежът Му беше по-честен и по-искрен от този на всички останали. Така се прояви Неговата напълно нормална човешка природа. Тъй като не вършеше никаква работа, преди да поеме служението Си, никой нямаше представа за Неговата самоличност, никой не можеше да каже, че плътта Му се различава от тази на всички останали хора, защото Той не беше направил нито едно чудо, не беше изпълнил и една малка част от Божието дело. Въпреки това, след като започна да извършва Своето служение, Той запази външната обвивка на нормалната човешка природа и все още живееше с нормален човешки разум, но тъй като беше започнал да върши делото на Самия Бог, беше поел служението на Христос и извършваше дела, които смъртните същества, хората от плът и кръв, не можеха, хората предположиха, че Той няма нормална човешка природа и не е напълно естествена плът, а непълноценна плът. Заради делата, които вършеше, хората казваха, че Той е Бог в плът, Който няма нормална човешка природа. Подобно разбиране е погрешно, тъй като хората не могат да осъзнаят значимостта на Божието въплъщение. Неразбирането идва от това, че делото, изразено от Бог в плът, беше божественото дело, изразено в плът, която имаше онормална човешка природа. Бог беше облечен в плът, живя в плът и Неговото дело в човешката Му природа скри нейната нормалност. Поради тази причина хората вярваха, че Бог няма човешка природа, а само божествена.

В Своето първо въплъщение Бог не завърши делото на въплъщението: Той завърши само първия етап от делото, което Бог трябваше да извърши в плът. И така, за да завърши делото на въплъщението, Бог се върна в плът още веднъж, изживявайки цялата ѝ нормалност и реалност, т.е. проявявайки Божието Слово в една напълно нормална и обикновена плът, и по този начин завърши делото, което Бог остави недовършено в плът. По същество второто човешко тяло, в което Той се въплъти, е като първото, но е още по-реално, още по-естествено от първото. Поради това страданието, което понася второто въплътено тяло, е по-голямо от това на първото, но това страдание е резултат от Неговото служение в плът, а

това е различно от страданието на покварения човек. То също произтича от нормалността и реалността на Неговата плът. Тъй като плътта, в която Той извършва Своето служение, е напълно нормална и реална, тази плът трябва да претърпи много трудности. Колкото по-нормална и реална е тази плът, толкова повече Той ще страда при изпълнението на Своето служение. Божието дело се изразява в едно много обикновено човешко тяло, което изобщо не е свръхестествено. Тъй като Неговата плът е нормална, а трябва да поеме и работата по спасяването на човека, Той страда дори в по-голяма степен, отколкото би страдала една свръхестествена плът — и цялото това страдание произтича от реалността и нормалността на Неговата плът. От страданието, което двете въплътени тела търпят, докато изпълняват Своите служения, може да се разбере същността на въплътеното тяло. Колкото по-нормална е плътта, толкова по-големи трудности трябва да понесе Той, докато е зает с делото; колкото по-реална е плътта, която се заема с делото, толкова по-сурови са представите на хората и толкова повече опасности могат да Го сполетят. И все пак колкото по-реална е плътта и колкото повече тя притежава потребностите и всички възприятия на нормално човешко същество, толкова по-способен е Той да поеме Божието дело в плътта. Именно плътта на Исус беше прикована на кръста, Неговата плът беше тази, която Той предаде в жертва за грях, и с помощта на плът с нормална човешка природа Той победи Сатана и напълно спаси човека от кръста. И също като съвършена плът Бог в Своето второ въплъщение извършва делото на завоюването и побеждава Сатана. Само плът, която е напълно нормална и реална, може да изпълни цялостно делото на завоюването и да даде убедително доказателство. С други думи, завоюването на човека се постига чрез реалността и нормалността на Бог в плът, а не чрез свръхестествени чудеса и откровения. Служението на този въплътен Бог е да говори и по този начин да завоюва и усъвършенства човека. С други думи, работата на Духа, реализирана в плътта, дългът на плътта, е да говори и по този начин да завоюва, разкрие, усъвършенства и напълно да пропъди човека. И така, именно в делото на завоюването Божието дело в плът ще бъде напълно завършено. Първоначалното дело на изкуплението беше само началото на делото на въплъщението; плътта, която извършва делото на завоюването, ще завърши цялото дело на въплъщението. По отношение на пола едното въплъщение е мъж, а другото е жена, което допълва значимостта на Божието въплъщение и разсейва човешките представи за Бог: Бог може да стане както мъж, така и жена, а по същество въплътеният Бог няма пол. Той е създал и мъжа, и жената и за Него няма разделение на половете. На този етап от делото Бог не извършва знамения и чудеса, така че делото ще постигне своите резултати чрез думи. Освен това причината за това е, че този път делото на въплътения Бог не е да изцелява болни и да пропъжда демони, а да завоюва човека като говори, което ще рече, че вродената способност, която това въплътено тяло на Бог притежава,

е да изговаря думи и да завоюва човека, а не да изцелява болни и да пропъжда демони. Неговата работа в нормалната човешка природа не е да прави чудеса, да изцелява болни и да пропъжда демони, а да говори и затова второто въплътено тяло изглежда на хората много по-естествено от първото. Хората виждат, че Божието въплъщение не е лъжа, но този въплътен Бог е различен от въплътения Исус и въпреки че и двамата са Бог в човешка плът, Те не са напълно еднакви. Исус имаше нормална човешка природа, обикновена човешка природа, но Той дойде с много знамения и чудеса. В този въплътен Бог очите на хората няма да видят знамения или чудеса, нито изцеление на болните, нито изгонване на демони, нито ходене по вода, нито пост в продължение на четиридесет дни... Той не върши същите дела, които вършеше Исус, не защото по същество плътта Му е по-различна от тази на Исус, а защото Неговото служение не е да изцелява болни и да пропъжда демони. Той не разрушава и не пречи на Своето дело. Тъй като Той завоюва човека чрез Своите истински думи, няма нужда да го покорява с чудеса и затова този етап е завършекът на делото на въплъщението. Въплътеният Бог, Когото виждаш днес, е изцяло плът и в Него няма нищо свръхестествено. Той се разболява като другите, има нужда от храна и дрехи също като другите; Той целият е плът. Ако този път въплътеният Бог извършваше свръхестествени знамения и чудеса, ако изцеляваше болните, пропъждаше демони или можеше да убива с една дума, как би могло да бъде осъществено делото на завоюването? Как би могло да се разпространи делото сред езическите народи? Изцеляването на болни и изгонването на демони беше делото на Епохата на благодатта, това беше първата стъпка в делото на изкуплението, а сега, когато Бог е спасил човека от кръста, Той вече не изпълнява това дело. Ако през последните дни се появи „Бог“, който е същият като Исус, който ще изцелява болните, ще пропъжда демони и ще бъде разпнат на кръст заради човека, този „Бог“, макар и идентичен с описанието на Бог в Библията и лесен за възприемане от хората, по своята същност няма да е плът, носена от Божия Дух, а от зъл дух. Защото принципът на Божието дело е никога да не се повтаря това, което Той вече е завършил. И така, делото на второто Божие въплъщение е различно от това на първото. В последните дни Бог осъществява делото на завоюването в едно обикновено, нормално човешко тяло; Той не изцелява болните, няма да бъде разпнат заради човека, а просто изрича думи в плът и завоюва човека в плът. Само такава плът е въплътеното тяло на Бог; само такава плът може да завърши Божието дело в плът.

Независимо дали в този сегашен етап въплътеният Бог понася трудности или извършва Своето служение, Той прави това, за да допълни смисъла на въплъщението, тъй като това е последното въплъщение на Бог. Бог може да се въплъти само два пъти. Не може да има трети път. Първото въплъщение беше с мъжка природа, а второто — с женска, така че образът на Божията плът е

завършен в съзнанието на човека; нещо повече, двете въплъщения вече са завършили Божието дело в плът. Първият път въплътеният Бог имаше нормална човешка природа, за да допълни смисъла на въплъщението. Този път Той също има нормална човешка природа, но смисълът на това въплъщение е различен: Той е по-дълбок и Неговото дело е от изключителна важност. Причината Бог отново да стане плът е да допълни смисъла на въплъщението. Когато Бог приключи напълно този етап от Своето дело, целият смисъл на въплъщението, т.е. Божието дело в плът, ще бъде допълнен и няма да има повече работа, която да се върши в плът. Което ще рече, че отсега нататък Бог никога повече няма да идва в плът, за да върши Своето дело. Бог извършва делото на въплъщението само за да спаси и усъвършенства човечеството. С други думи, никак не е обичайно Бог да идва в плът, освен заради Своето дело. Като идва в плът, за да върши делото Си, Той показва на Сатана, че Бог е плът, нормален човек, обикновен човек — и все пак Той може да царува триумфално над света, да победи Сатана, да изкупи човечеството, да завоюва човечеството! Целта на работата на Сатана е да поквари човечеството, докато целта на Божието дело е да спаси човечеството. Сатана вкарва човека в бездънна пропаст, а Бог го спасява от нея. Сатана кара всички хора да му се покланят, докато Бог ги подчинява на Своята власт, защото Той е Бог Творец. Цялото това дело се осъществява чрез двете Божии въплъщения. Същността на Неговата плът е такава, че тя съединява човешката и божествената природа и притежава нормална човешка природа. Така че без въплътеното тяло на Бог Той не би могъл да постигне резултатите от спасяването на човечеството, а без нормалната човешка природа на Неговата плът делото Му в плът пак не би могло да постигне тези резултати. Същността на Божието въплъщение се състои в това, че Той трябва да има нормална човешка природа; обратното би противоречало на първоначалното намерение на Бог да се въплъти.

Защо казвам, че смисълът на въплъщението не е завършен с делото на Исус? Защото Словото не стана изцяло плът. Това, което Исус направи, е само част от Божието дело в плът; Той извърши само делото на изкуплението, но не и делото на пълното спечелване на човека. Поради тази причина в последните дни Бог отново стана плът. Този етап от делото също се извършва в обикновена плът; той се изпълнява от напълно нормално човешко същество, чиято човешка природа не е ни най-малко трансцендентна. С други думи, Бог е станал завършено човешко същество, Той е човек, чиято идентичност е тази на Бог, завършено човешко същество, изцяло от плът, Който изпълнява делото Си. Човешките очи виждат едно тяло от плът, което изобщо не е трансцендентно, един съвсем обикновен човек, който може да говори на езика на небесата, който не показва чудотворни знамения, не върши чудеса, нито пък разкрива вътрешната истина за религията в големи конгресни зали. За хората делото на второто въплъщение изглежда

напълно различно от това на първото и то до такава степен, че двете сякаш нямат нищо общо едно с друго, и този път не може да се види нищо от делото на първото. Въпреки че делото на второто въплъщение е различно от това на първото, това не доказва, че Техният източник не е един и същ. Дали Техният източник е един и същ, зависи от естеството на работата, извършвана от въплътените тела, а не от външните Им обвивки. По време на трите етапа на Своего дело Бог се е въплъщавал два пъти и двата пъти делото на въплътения Бог открива нова епоха, поставя началото на ново дело; въплъщенията взаимно се допълват. За човешките очи е невъзможно да разберат, че двете тела всъщност произхождат от един и същи източник. От само себе си се разбира, че това не е по силите нито на човешкото око, нито на човешкия ум. Но в Своята същност те са еднакви, тъй като Тяхното дело произлиза от един и същ Дух. Дали двете въплътени тела произлизат от един и същ източник, не може да се съди по епохата и мястото, в което са родени, или по други подобни фактори, а по божественото дело, изразено от Тях. Второто въплътено тяло не изпълнява нищо от делото, което е извършил Исус, защото Божието дело не се придържа към условностите, а винаги открива нов път. Второто въплътено тяло няма за цел да задълбочи или затвърди впечатлението от първото тяло в съзнанието на хората, а да го допълни и усъвършенства, да задълбочи познанието на човека за Бог, да разруши всички правила, които съществуват в сърцата на хората, и да заличи лъжливите образи на Бог в душите им. Може да се каже, че нито един отделен етап от Божието дело не може да даде на човека пълно познание за Него; всеки етап дава само част от това, не всичко. Въпреки че Бог е изразил напълно Своя нрав, поради ограничената способност на човека за разбиране неговото познание за Бог все още остава непълно. Невъзможно е, използвайки човешки език, да се предаде целия нрав на Бог; нещо повече, как един етап от Неговото дело може да изрази напълно Бог? Той работи в плът под прикритието на Своята нормална човешка природа и човек може да Го познае само чрез проявите на Неговата божествена същност, а не чрез телесната Му обвивка. Бог идва в плът, за да позволи на човека да Го опознае чрез различни Негови дела, при което няма два еднакви етапа от делото Му. Само по този начин човекът може да има пълно познание за Божието дело в плът, което да не се ограничава само до един аспект. Въпреки че работата на двете въплътени тела е различна, същността на телата и източникът на Тяхната работа са идентични, просто Те съществуват, за да изпълняват два различни етапа от делото, и възникват в две различни епохи. Независимо от всичко, въплътените тела на Бог имат еднаква същност и еднакъв произход — това е истина, която никой не може да отрече.

БОЖИЕТО ДЕЛО И ПРАКТИКАТА НА ЧОВЕКА

Божие дело сред хората е неразривно свързано с човека, защото човекът е обектът на това дело и единственото създание, сътворено от Бог, което може да свидетелства за Него. Животът на човека и всички негови дейности не могат да бъдат отделени от Бог и се управляват от Божиите ръце, като дори може да се каже, че за човека е невъзможно да съществува независимо от Бог. Това не може да бъде отречено, защото е факт. Всичко, което Бог върши, е от полза на човечеството и е насочено срещу замислите на Сатана. Всичко, от което се нуждае човек, идва от Бог, а Бог е източникът на човешкия живот. Така човек просто не може да се раздели с Бог. Освен това Бог никога не е имал намерение да се разделя с човека. Делата, които Бог върши, са за доброто на цялото човечество и Неговите мисли са винаги добри. Следователно за човека както Божиите дела, така и Божиите мисли (т.е. Божията воля) са „видения“, които трябва да бъдат опознати от човека. Освен това тези видения представляват управлението на Бог и са дело, което не е възможно да бъде извършено от човека. В същото време изискванията, които Бог поставя на човека по време на Своите дела, се наричат „практика“ на човека. Виденията са дело на Самия Бог или са Неговата воля за човечеството, или целите и значението на Неговото дело. Може да се каже, че виденията също са част от управлението, тъй като това управление е Божие дело и е насочено към човека, което означава, че то е дело, което Бог върши сред хората. Това дело е доказателството и пътят, по който човекът опознава Бог, и то е от изключителна важност за него. Ако вместо да обръщат внимание на познанието за Божие дело, хората обръщат внимание само на доктрините за вярата в Бог или на незначителни подробности, тогава те просто няма да познават Бог и освен това няма да бъдат според Божието сърце. Божиите дела, които помагат изключително много на човека да опознае Бог, се наричат видения. Тези видения са Божие дело, Божията воля, целите и значението на Божие дело; всички те са полезни за човека. Практиката се отнася до това, какво трябва да се върши от човека, от създанията, които следват Бог, и тя също така е дълг на човека. Това, което хората трябва да правят, не е нещо, което те са разбрали от самото начало, а са изискванията, които Бог има към тях по време на Божие дело. Докато Бог работи, тези изисквания постепенно стават по-сериозни и по-възвишени. Например по време на Епохата на закона човек е трябвало да следва закона, а по време на Епохата на благодатта — да носи кръста. Епохата на царството е различна: изискванията към човека са по-високи в сравнение с тези в Епохата на закона и Епохата на благодатта. Тъй като виденията стават все по-възвишени, изискванията към човека стават все по-високи, все по-ясни и по-реални. По същия начин и виденията стават все по-реални. Тези многобройни реални видения не само благоприятстват послушанието на човека към Бог, но и неговите знания за Бог.

В сравнение с предишните епохи Божието дело по време на Епохата на царството е по-практично, насочено е повече към същността на човека и промените в неговия нрав и е по-способно да свидетелства пред Самия Бог за всички онези, които Го следват. С други думи, по време на Епохата на царството, докато работи, Бог показва на човека повече от Себе Си, отколкото когато и да било в миналото, което означава, че виденията, които трябва да бъдат опознати от човека, са по-висши, отколкото във всяка предишна епоха. Тъй като Божието дело сред хората е навлязло в невиждана досега територия, виденията, опознати от човека през Епохата на царството, са най-висшите в цялото дело на управлението. Божието дело е навлязло в невиждана досега територия и така виденията, които трябва да бъдат опознати от човека, са станали най-висшите от всички, а произтичащата от тях човешка практика също е по-висша от всяка предишна епоха, тъй като тази практика се променя заедно с виденията и съвършенството на виденията също е показател за съвършенството на изискванията към човека. Веднага щом цялото управление на Бог спре, спира и човешката практика и без Божието дело човекът няма да има друг избор, освен да се придържа към доктрината от миналите времена, иначе просто няма да има друга възможност. Без нови видения няма да има нова човешка практика; без пълноценни видения няма да има съвършена човешка практика; без висши видения няма да има висша човешка практика. Практиката на човека се променя заедно със стъпките на Бог и по същия начин знанието и опитът на човека също се променят заедно с Божието дело. Независимо какви са способностите на човека, той все пак е неотделим от Бог и ако Бог спре да работи дори само за миг, човекът веднага ще умре от Неговия гняв. Човекът няма с какво да се похвали, защото колкото и високи да са познанията му днес, колкото и дълбоки да са неговите преживявания, той е неотделим от Божието дело, защото човешката практика и това, което той трябва да търси във вратата си в Бог, са неща, които са неотделими от виденията. Във всеки пример за Божие дело има видения, които човекът трябва да разбере, и след тях към него се предявяват подходящи изисквания. Без да има тези видения като основа човекът просто не би бил способен да практикува, нито пък би могъл да следва Бог непоколебимо. Ако човек не познава Бог или не разбира Божията воля, тогава всичко, което прави, е напразно и не може да бъде одобрено от Бог. Колкото и богато да е надарен човека, той все пак е неотделим от Божието дело и от ръководството на Бог. Независимо от това, колко добри са действията на човека и колко е техния брой, те не могат да заменят Божието дело. И така, практиката на човека при никакви обстоятелства не може да се отдели от виденията. Тези, които не приемат новите видения, нямат нова практика. Тяхната практика няма никаква връзка с истината, защото те се придържат към доктрината и спазват мъртвия закон; те нямат никакви нови видения и в резултат на това не прилагат нищо от новото време на практика.

Те са изгубили виденията и по този начин са изгубили и делото на Светия Дух, изгубили са и истината. Тези, които са лишени от истината, са поколенията на абсурда, те са въплъщение на Сатана. Без значение какъв е човекът, той не може да бъде без видения за Божието дело и не може да бъде лишен от присъствието на Светия Дух; щом изгуби виденията, човек веднага се спуска в Хадес и живее в тъмнина. Хората без видения са тези, които следват Бог неразумно, те са лишени от делото на Светия Дух и живеят в ада. Такива хора не се стремят към истината, а вместо това издигат Божието име като указателна табела. Тези, които не познават делото на Светия Дух, които не познават въплътения Бог, които не познават трите етапа на делото в цялостното управление на Бог — те не познават виденията и затова са лишени от истината. А тези, които не притежават истината, не са ли всички злодеи? Тези, които са готови да прилагат истината на практика, които са готови да търсят познание за Бог и които наистина съдействат на Бог, са хората, за които виденията служат като основа. Те са одобрени от Бог, защото Му съдействат, и именно това съдействие трябва да се прилага на практика от човека.

Във виденията се съдържат много пътища към практиката. Практическите изисквания към човека също се съдържат във виденията, както и Божието дело, което човекът трябва да познава. В миналото, по време на специалните или големите събрания, които са се провеждали на различни места, се е говорело само за един аспект от пътя на практиката. Това е била практика, която е трябвало да се приложи по време на Епохата на благодатта и тя едва ли е имала някаква връзка с познанието за Бог, тъй като видението на Епохата на благодатта е било само видението за разпятието на Исус и по-големи видения не е имало. На човека му е било нужно да знае единствено за Божието дело на изкупление на човечеството чрез разпъването на кръста, така че по време на Епохата на благодатта не е имало други видения, които човек да трябва да познава. Така човекът е имал само оскъдно познание за Бог и освен знанието за любовта и състраданието на Исус той е имал само няколко прости и жалки неща, които е могъл да приложи на практика — неща, които са били много далеч от тези в днешно време. В миналото, независимо от формата на събиране, човекът не е могъл да говори за практическо познание на Божието дело, нито пък някой е могъл ясно да каже кой е най-подходящият път към практиката, по който хората могат да тръгнат. Хората само са добавили няколко прости детайла към основата от въздържаност и търпение; в същността на тяхната практика просто не е имало промяна, защото в рамките на същата епоха Бог не е извършил никакво по-ново дело и единствените изисквания, които е поставил към хората, са били въздържаност и търпение или носене на кръста. Освен тези практики не е имало по-висши видения от разпятието на Исус. В миналото не се е споменавало за други видения, защото Бог не е вършил много работа и защото е поставял само ограничени изисквания към човека. По този начин, каквото и да са правели хората,

те не са могли да престъпят тези граници — граници, които са били само няколко прости и повърхностни неща, които е трябвало да се приложат на практика. Днес говоря за други видения, защото днес е свършена повече работа — работа, която няколко пъти надхвърля направеното по време на Епохата на закона и Епохата на благодатта. Изискванията към човека също са няколко пъти по-високи в сравнение с миналите епохи. Ако човекът не е способен да опознае напълно тази работа, тогава тя не би имала голямо значение; може да се каже, че човекът трудно ще я опознае напълно, ако не ѝ посвети усилията на целия си живот. Ако по време на делото на завоюването се говори само за пътя на практиката, това би направило завоюването на човека невъзможно. Ако се говори само за виденията, без да се поставят никакви изисквания към човека, това също би направило завоюването на човека невъзможно. Ако не се говори за нищо друго, освен за пътя на практиката, тогава би било невъзможно да се нанесе удар по ахилесовата пета на човека или да се разсеят неговите представи, а така също би било невъзможно човекът да бъде напълно завоюван. Виденията са основният инструмент за завоюване на човека, но ако не съществуваше друг път за практикуване, освен виденията, тогава човекът не би имал път, по който да върви, а още по-малко би имал средства за навлизане. Това е принципът на Божието дело от началото до края: във виденията се съдържа това, което може да бъде приложено на практика, така че освен практика, има и видения. Промените в живота на човека и в неговия нрав са съпътствани от промени във виденията. Ако човек разчиташе само на собствените си усилия, за него би било невъзможно да постигне някаква голяма промяна. Виденията говорят за делото на Самия Бог и управлението на Бог. Практиката се отнася до пътя на човешката практика и до начина на съществуване на човека; в цялото Божие управление връзката между виденията и практиката е връзката между Бог и човек. Ако виденията бъдат премахнати или ако се говори за тях, без да се говори за практика, или ако има само видения, а практиката на човека бъде изкоренена, тогава това не би могло да се счита за управление на Бог, нито пък ще може да се каже, че Божието дело се извършва заради човечеството. По този начин не само ще бъде премахнат дългът на човека, но и ще се отрече целта на Божието дело. Ако от началото до края от човека се изисква само да практикува, без участието на Божието дело, и освен това, ако от човека не се изисква да познава Божието дело, тогава ще има още по-малко основания това дело да се нарече управление на Бог. Ако човек не познаваше Бог, не познаваше Божията воля и сляпо изпълняваше практиката си по неясен и абстрактен начин, той никога нямаше да се превърне в пълноценно същество. И така, тези две неща са задължителни. Ако съществуваше само Божието дело, т.е. ако съществуваха само виденията и ако нямаше никакво сътрудничество или практика от страна на човека, тогава тези неща не биха могли да се нарекат управление на Бог. Ако съществуваше само практика и навлизане на човека, тогава независимо от това

колко висш е пътят, по който човекът е навлязъл, това също би било неприемливо. Навлизането на човека трябва да се променя постепенно в съответствие с делото и виденията; то не може да се променя с лека ръка. Принципите на човешката практика не са свободни и неограничени, а са поставени в определени граници. Тези принципи се променят в зависимост от виденията на делото. Следователно Божието управление в крайна сметка се свежда до делото на Бог и практиката на човека.

Делото на управлението започна да се осъществява само заради човечеството, което означава, че то възникна само поради съществуването на човечеството. Не е имало управление преди човечеството или в началото, когато бяха създадени небето, земята и всички неща. Ако във всички Божии дела не е имало практика, която да е полезна за човека, т.е. ако Бог не поставял подходящи изисквания към поквареното човечество (ако в делата, извършени от Бог, не е имало подходящ път за практиката на човека), тогава тези дела не са могли да бъдат наречени управление на Бог. Ако всички Божии дела се състояли само в това да се казва на поквареното човечество как да практикува и ако Бог не е извършил нито едно от Своите собствени начинания и не е проявявал нито частица от Своето всемогъщество или мъдрост, тогава колкото и високи да са били изискванията на Бог към хората, колкото и дълго Бог да бе живял сред тях, те нямаше да знаят нищо за Божия нрав; ако беше така, тогава нямаше да бъде достойно такъв вид дела да бъдат наричани управление на Бог. Казано по-просто, делото на Божието управление е делото, извършено от Бог, и то представлява цялото дело, извършено под Божието ръководство от тези, които са били спечелени от Бог. Такова дело може да бъде обобщено като управление. С други думи, Божието дело сред хората, както и сътрудничеството с Него на всички онези, които Го следват, се нарича общо управление. Тук Божието дело се нарича видения, а сътрудничеството на човека се нарича практика. Колкото по-висше е Божието дело (т.е. колкото по-висши са виденията), толкова повече Божият нрав се изяснява на човека, толкова повече той е в противоречие с човешките представи и толкова по-висши стават практиката и сътрудничеството на човека. Колкото по-високи са изискванията към човека, толкова повече Божието дело се разминава с представите на човека, в резултат на което изпитанията за човека и стандартите, на които трябва да отговаря, също стават по-високи. В края на това дело всички видения ще бъдат завършени и това, което човек трябва да приложи на практика, ще е достигнало върха на съвършенството. Това ще бъде и времето, когато всеки ще бъде класифициран според вида си, защото това, което човекът трябва да знае, ще му бъде показано. Така че когато виденията достигнат своя апогей, делото съответно ще наближи своя край, а практиката на човека също ще е достигнала своя зенит. Практиката на човека се основава на делото на Бог, а управлението на Бог се изразява напълно само благодарение на практиката и сътрудничеството на човека. Човекът е образецът на Божието дело и обектът на

делото на цялото управление на Бог, а също и продуктът на цялото Божие управление. Ако Бог работеше сам, без сътрудничеството на човека, тогава нямаше да има нищо, което да може да послужи като кристализация на цялото Му дело, и тогава Божието управление нямаше да има никакво значение. Освен Божието дело, само ако Бог избере подходящи обекти, за да изрази Своето дело и да докаже Своето всемогъщество и мъдрост, Той може да постигне целта на управлението Си и да постигне целта да използва цялото това дело, за да победи напълно Сатана. Следователно човекът е задължителна част от делото на Божието управление и е единственият, който може да направи така, че Божието управление да даде плод и да постигне своята крайна цел; освен човека никоя друга форма на живот не може да поеме такава роля. За да се превърне човекът в истинска кристализация на Божието дело на управлението, неподчинението на поквареното човечество трябва да бъде напълно премахнато. Това изисква на човека да бъде дадена практика, която е подходяща за различните времена, а Бог да извърши съответната работа сред хората. Само по този начин накрая ще бъде спечелена група от хора, които са кристализация на Божието дело на управлението. Божието дело сред хората не може да свидетелства за Самия Бог само чрез това дело; за да бъде постигнато такова свидетелство, са необходими и живи човешки същества, които са подходящи за Неговото дело. Бог първо ще работи върху тези хора, чрез които после ще се изрази Неговото дело, така ще се засвидетелства волята Му сред създанията и по този начин Бог ще постигне целта на това дело. Бог не работи сам, за да победи Сатана, защото не може да свидетелства пряко за Себе Си сред всички създания. Ако правеше така, щеше да е невъзможно да убеди напълно човека, следователно Бог трябва да работи върху човека, за да го завоюва, и само тогава ще може да получи свидетелство сред всички създания. Ако работата вършеше само Бог, без съдействието на човека, или ако от човека не се изискваше да Му съдейства, тогава човекът никога нямаше да може да опознае Божия нрав и щеше да остане завинаги неспособен да познава Божията воля; тогава Божието дело не би могло да се нарече дело на управлението на Бог. Ако само човекът полагаше усилия, търсеше и работеше упорито, без да разбира Божието дело, тогава щеше да изглежда сякаш човекът се шегува. Без делото на Светия Дух това, което човек прави, е от Сатана, той е бунтовник и злодей; Сатана се проявява във всичко, което върши поквареното човечество, и няма нищо, което да е съвместимо с Бог, и всичко, което човек върши, е проявление на Сатана. Нищо от това, за което стана дума, не изключва виденията и практиката. Върху основата на виденията човек намира практиката и пътя на подчинението, за да може да остави настрана представите си и да спечели онези неща, които не е притежавал в миналото. Бог изисква от човека да Му сътрудничи, да се подчини напълно на Неговите изисквания, а човекът иска да види делото, извършено от Самия Бог, да изпита всемогъщата сила на Бог и да

разбере Божия нрав. Накратко, това представлява управлението на Бог. Управлението е единението на Бог с човека и то е най-великото управление.

Това, което включва видения, се отнася преди всичко до делото на Самия Бог, а това, което включва практика, трябва да се извършва от човека и няма никаква връзка с Бог. Божието дело се завършва от Самия Бог, а човешката практика се постига от самия човек. Това, което трябва да бъде направено от Самия Бог, не е необходимо да бъде направено от човека, а това, което трябва да бъде практикувано от човека, не е свързано с Бог. Делото на Бог е Негово собствено служение и няма връзка с човека. Не е необходимо това дело да се върши от човека, а освен това човекът не би бил способен да извърши работата, която трябва да бъде извършена от Бог. Всичко, което се изисква от човека да практикува, трябва да бъде извършено от него, независимо дали става дума за това да се жертва животът му или да бъде предаден на Сатана, за да свидетелства — всичко това трябва да бъде извършено от човека. Самият Бог завършва цялото дело, което трябва да извърши, а това, което трябва да направи човекът, му е показано; останалата работа се оставя да бъде свършена от човека. Бог не върши допълнителна работа. Той върши само работата, която е в рамките на Неговото служение, и само показва на човека пътя; Той само отваря пътя, а не проправя пътя; това трябва да се разбере от всички. Прилагането на истината на практика означава прилагане на Божиите думи на практика и всичко това е дълг на човека; това е нещо, което трябва да се прави от човека и то няма нищо общо с Бог. Ако хората искат Бог също да претърпи мъчения и облагородяване в истината по същия начин като тях, значи са непокорни. Работата на Бог е да изпълнява Своего служение, а дългът на човека е да се подчинява на всички Божии напътствия без никаква съпротива. Ако е нужно човекът да постигне нещо, той е длъжен да направи това, независимо от начина, по който Бог работи или живее. Единствено Самият Бог може да поставя изисквания към човека, което означава, че само на Него подобава да поставя изисквания към човека. Човекът не трябва да има никакъв избор и не трябва да прави нищо друго, освен да се подчинява напълно и да практикува; това е начинът, по който човекът трябва да разсъждава. След като делото, което трябва да бъде извършено от Самия Бог, приключи, от човека се изисква да го изживее стъпка по стъпка. Ако накрая, когато цялото Божие управление е завършено, човекът все още не е направил това, което Бог изисква от него, тогава той трябва да бъде наказан. Ако хората не изпълняват Божиите изисквания, то това се дължи на човешкото непокорство, а не означава, че Бог не е бил достатъчно задълбочен в работата Си. Всички онези, които не могат да приложат Божиите думи на практика, онези, които не могат да изпълнят Божиите изисквания, както и онези, които не могат да дадат своята вярогност и да изпълнят своя дълг, ще бъдат наказани. Днес това, което вие трябва да постигнете, не е допълнително изискване, а дълг на човека и това, което трябва

да се прави от всички хора. Ако не можете да изпълнявате дълга си или не можете да правите това добре, няма ли да си навлечете беди? Не си ли играете със смъртта? Как можете да очаквате, че все още имате бъдеще и перспективи? Божието дело се извършва заради човечеството, а сътрудничеството на човека се дава в името на Божието управление. След като Бог е направил всичко, което е трябвало да направи, от човека се изисква да бъде всеотдаен в своята практика и да съдейства на Бог. В делото на Бог човекът не бива да пести усилия, той трябва да предлага своята вярност и не трябва да се отдава на многобройни представи или да седи пасивно и да чака смъртта. Бог може да се пожертва за човека, така че защо човекът да не може да предложи своята вярност на Бог? Бог има едно сърце и един ум към човека, така че защо човекът да не може да предложи малко сътрудничество? Бог работи за човечеството, така че защо човек да не може да изпълни част от дълга си в името на Божието управление? Божието дело е стигнало толкова далеч, но вие все още само виждате, но не действате, чувате, но не се движите. Не отиват ли такива хора към погибел? Бог вече е посветил всичко на човека, така че защо днес човекът да не може да изпълни добросъвестно своя дълг? За Бог Неговото дело е основен приоритет и делото на Неговото управление е от изключителна важност. За хората прилагането на Божиите слова на практика и изпълнението на Божиите изисквания са техен основен приоритет. Това е, което всички трябва да разберете. Думите, които ви бяха казани, стигнаха право до вашата същност и Божието дело навлезе в невиджана досега територия. Много хора все още не разбират дали това е истинният или погрешният път; те все още чакат и виждат, а не изпълняват дълга си. Вместо това те изследват всяка дума и действие на Бог, съсредоточават се върху това, какво Той яде и какво е облеклото Му, и представите им стават все по-мъчителни. Такива хора не вдигат ли шум за нищо? Как е възможно това да са хора, които търсят Бог? И как могат да бъдат хора, които имат намерение да се подчиняват на Бог? В ума си те оставят на заден план своята вярност и дълг и вместо това се съсредоточават върху местонахождението на Бог. Те предизвикват възмущение! Ако човекът е разбрал всичко, което трябва да разбере, и е приложил на практика всичко, което трябва да приложи, тогава Бог без съмнение ще го дари със Своите благословии, защото това, което Той изисква от човека, е негов дълг и нещо, което трябва да бъде изпълнено от него. Ако човекът не може да разбере това, което трябва да разбере, и не може да приложи на практика това, което трябва да приложи, тогава той ще бъде наказан. Тези, които не съдействат на Бог, са във вражда с Него, а тези хора, които не приемат новото дело, са против това дело, дори и да не правят нищо, което е в явно противоречие с него. Всички онези, които не прилагат на практика истината, изисквана от Бог, са хора, които умишлено се противопоставят и не се подчиняват на Божиите слова, дори и да обръщат специално внимание на делото на Светия Дух. Хората, които не се подчиняват на Божиите слова и не са покорни

пред Бог, се бунтуват и застават срещу Бог. Хората, които не изпълняват своя дълг, са тези, които не сътрудничат на Бог, а хората, които не сътрудничат на Бог, са тези, които не приемат делото на Светия Дух.

Когато Божието дело и Божието управление достигнат определен момент, всички онези, които са според Неговото сърце, ще могат да изпълняват Неговите изисквания. Бог поставя изисквания към човека според Своите собствени стандарти и според това, което човекът може да постигне. Докато говори за Своето управление, Той също така посочва пътя за човека и му дава възможност да оцелее. Управлението на Бог и практиката на човека са в един и същ етап от делото и се извършват едновременно. Разговорът за управлението на Бог е свързан с промените в човешкия нрав, а разговорът за това, което трябва да бъде направено от човека, и за промените в човешкия нрав е свързан с Божието дело; няма момент, в който тези две неща да бъдат разделени. Практиката на човека се променя стъпка по стъпка. Това е така, защото изискванията на Бог към човека също се променят и защото Божието дело постоянно се променя и напредва. Ако практиката на човека остава в капана на доктрините, това доказва, че човекът е лишен от Божието дело и ръководство; ако практиката на човека никога не се променя и не се задълбочава, това доказва, че тя се извършва според човешката воля, а не е практика на истината; ако пред човека няма път, по който да върви, тогава той вече е попаднал в ръцете на Сатана и е управляван от Сатана, което означава, че е управляван от зли духове. Ако практиката на човека не се задълбочи, тогава Божието дело няма да се развие и ако няма промяна в Божието дело, тогава навлизането на човека ще спре; това е неизбежно. Ако по време на цялото Божие дело човекът винаги спазваше закона на Йехова, Божието дело нямаше да може да се развие, а освен това нямаше да бъде възможно да се сложи край на цялата епоха. Ако човекът винаги се осланяше на кръста и практикуваше търпение и смирение, тогава щеше да бъде невъзможно Божието дело да продължи да се развива. Шестхилядолетното управление просто не може да бъде прекратено сред хора, които само спазват закона или се осланят само на кръста и практикуват търпение и смирение. Вместо това цялото дело на Божието управление приключва сред тези хора от последните дни, които познават Бог, които са били измъкнати от лапите на Сатана и които напълно са се освободили от влиянието на Сатана. Това е неизбежната посока на Божието дело. Защо се казва, че практиката на хората от религиозните църкви е отживелица? Това е така, защото това, което те прилагат на практика, е откъснато от делото на днешния ден. В Епохата на благодатта това, което те са приложили на практика, е било правилно, но тъй като тази епоха отмина и Божието дело се промени, тяхната практика постепенно остаря. Тя е изоставена от новото дело и новата светлина. Ако се вземе предвид нейната първоначална основа, делото на Светия Дух се е задълбочило с няколко стъпки. Но тези хора все още остават заседнали в

първоначалния етап от Божието дело и продължават да се придържат към старите практики и старата светлина. Божието дело може да се промени значително за три или пет години, така че няма ли да се случат още по-големи трансформации в продължение на 2 000 години? Ако човек няма нова светлина или практика, това означава, че той не се движи заедно с делото на Светия Дух. Това е провалът на човека; съществуването на новото Божие дело не може да бъде отречено, защото днес онези, в които преди това е действал Светият Дух, все още се придържат към остарелите практики. Делото на Светия Дух винаги се движи напред и всички, които са в потока на Светия Дух, също трябва да напредват все повече и да се променят стъпка по стъпка. Те не трябва да се спират само на един етап. Само онези, които не познават делото на Светия Дух, биха останали сред първоначалното Му дело и не биха приели новото. Само онези, които са непокорни, няма да могат да се възползват от делото на Светия Дух. Ако практиката на човека не е в крак с новото дело на Светия Дух, тогава тази практика със сигурност е откъсната от днешното дело и със сигурност е несъвместима с днешното дело. Тези, които живеят в миналото, просто не могат да изпълняват Божията воля, а още по-малко да станат хора, които накрая да свидетелстват за Бог. Освен това цялото дело на управлението не би могло да бъде завършено сред такава група хора. Ако тези, които някога са се придържали към закона на Йехова, и тези, които някога са страдали за кръста, не могат да приемат този етап от делото на последните дни, тогава всичко, което са направили, е било напразно и безполезно. Най-ясният израз на делото на Светия Дух е хората да приемат това, което е тук и сега, а не да се вкопчват в миналото. Тези, които изостават от днешното дело и са се отделили от днешната практика, са тези, които се противопоставят и не приемат делото на Светия Дух. Такива хора се противопоставят на делото на Бог в наши дни. Въпреки че се придържат към светлината на миналото, не може да се отрече, че те не познават делото на Светия Дух. Защо толкова се говори за промените в практиката на човека, за разликите в практиката между миналото и днес, за това как се е практикувало в предишната епоха и как се практикува днес? Винаги се говори за такива разделения в практиката на човека, защото делото на Светия Дух непрекъснато се движи напред и по този начин практиката на човека трябва постоянно да се променя. Ако човекът заседне на един етап, това доказва, че той не може да се справи с новото Божие дело и новата светлина; това не доказва, че Божият план за управление не се е променил. Тези, които са извън потока на Светия Дух, винаги мислят, че са прави, но всъщност Божието дело в тях отдавна е спряло и Светият Дух не работи в тях. Божието дело отдавна е прехвърлено към друга група хора, група, с която Той възнамерява да завърши Своето ново дело. Тъй като хората в религията не могат да приемат новото Божие дело и се придържат само към старото дело от миналото, Бог е изоставил тези хора и извършва Своето ново дело с хората, които

го приемат. Това са хора, които съдействат на Неговото ново дело и управлението Му може да се осъществи само по този начин. Управлението на Бог винаги напредва, а практиката на човека винаги се издига по-високо. Бог винаги работи, а човекът винаги е в нужда, така че те заедно достигат своя зенит — така Бог и човек постигат пълно единение. Това е израз на осъществяването на Божието дело и е крайният резултат от цялото Божие управление.

На всеки етап от Божието дело има и съответни изисквания към човека. Всички, които се намират в потока на Светия Дух, притежават присъствието и дисциплината на Светия Дух, а тези, които не се намират в потока на Светия Дух, са под господството на Сатана и са лишени от делото на Светия Дух. Хората, които се намират в потока на Светия Дух, са тези, които приемат новото дело на Бог и Му съдействат в това ново дело. Ако онези, които се намират в този поток, не могат да сътрудничат и да прилагат на практика истината, изисквана от Бог в днешно време, те ще бъдат дисциплинирани, а в най-лошия случай ще бъдат изоставени от Светия Дух. Тези, които приемат новото дело на Светия Дух, ще живеят в потока на Светия Дух и ще получат Неговата грижа и закрила. Светият Дух просвещава тези, които желаят да прилагат истината на практика, и дисциплинира тези, които не желаят да прилагат истината на практика — те дори могат да бъдат и наказани. Независимо какъв е човекът, при условие че се намира в потока на Светия Дух, Бог ще поеме отговорност за всички, които приемат Неговото ново дело заради Своето име. Тези, които прославят Неговото име и са готови да прилагат словото Му на практика, ще получат Неговите благословии; тези, които не Му се подчиняват и не прилагат Божието слово на практика, ще получат Неговото наказание. Хората, които се намират в потока на Светия Дух, са тези, които приемат новото дело, и тъй като са приели новото дело, те трябва по подходящ начин да съдействат на Бог и да не се държат като бунтовници, които не изпълняват дълга си. Това е единственото изискване на Бог към човека. Не е така обаче за хората, които не приемат новото дело: те са извън потока на Светия Дух и дисциплинирането и укорът на Светия Дух не се отнасят за тях. По цял ден тези хора живеят в плътта, живеят в умовете си и всичко, което правят, е в съответствие с доктрината, създадена от анализа и изследванията на собствените им мозъци. Не това се изисква от новото дело на Светия Дух и това не е никакво сътрудничество с Бог. Тези, които не приемат новото Божие дело, са лишени от Божието присъствие и освен това са лишени от благословиите и закрилата на Бог. Повечето от техните думи и действия съответстват на миналите изисквания за делото на Светия Дух; те са доктрина, а не истина. Подобни доктрини и разпоредби са достатъчни, за да докажат, че събранието на тези хора не е нищо друго освен религия; те не са избраници или обект на Божието дело. Събранието на всички тези хора може да се нарече само голям религиозен конгрес и не може да се нарече църква. Това е самата истина. Те не притежават новото действие на Светия Дух; това, което

правят, наподобява религия, това, което изживяват, изглежда изпълнено с религия; те не притежават присъствието и делото на Светия Дух, а още по-малко имат необходимите качества да получат дисциплината или просвещението на Светия Дух. Всички тези хора са безжизнени трупове и личинки, които са лишени от духовност. Те нямат познание за човешкото непокорство и противопоставяне, нямат познание за цялото човешко зло, а още по-малко познават цялото Божие дело и Божиата воля в настоящия момент. Всички те са невежи, долни хора и са измет — те не заслужават да се нарекат вярващи! Нищо от това, което правят, няма отношение към управлението на Бог, а още по-малко може да попречи на Божиите планове. Техните думи и действия са твърде отвратителни, твърде жалки и просто не заслужават да бъдат споменавани. Това, което правят онези, които не са в потока на Светия Дух, няма нищо общо с новото дело на Светия Дух. Така че каквото и да правят, те са лишени от дисциплината на Светия Дух, и, освен това, от просвещението на Светия Дух. Защото всички те са хора, които не обичат истината и които са били презрени и отхвърлени от Светия Дух. Те се наричат злодеи, защото постъпват в съгласие с плътта и правят каквото им е угодно под указателната табела на Бог. Докато Бог работи, те са умишлено враждебни към Него и бягат в противоположна на Него посока. Неуспехът на човека да сътрудничи с Бог сам по себе си е проява на изключително непокорство, така че няма ли онези хора, които умишлено се противопоставят на Бог, да получат своето справедливо възмездие? При споменаването на злодеянията на тези хора някои бързат да ги прокълнат, докато Бог ги пренебрегва. На хората им изглежда, че техните действия са свързани с Божието име, но всъщност за Бог те нямат никаква връзка с Неговото име или със свидетелството за Него. Каквото и да правят тези хора, то не е свързано с Бог: не е свързано нито с Неговото име, нито с настоящото Му дело. Тези хора унижават себе си и са проявление на Сатана; те са злодеи, които трупат запаси за деня на гнева. Днес, независимо от техните действия и при условие, че не възпрепятстват Божието управление и нямат нищо общо с новото Божие дело, тези хора няма да бъдат подложени на съответното възмездие, тъй като денят на гнева все още не е настъпил. Хората вярват, че Бог вече трябва да се е справил с много неща, и смятат, че тези злодеи трябва да бъдат подложени на възмездие възможно най-скоро. Но тъй като делото на Божието управление все още не е приключило и денят на гнева все още не е настъпил, несправедливите продължават да вършат своите несправедливи дела. Някои казват: „Религиозните хора са лишени от присъствието и делото на Светия Дух и позорят Божието име; защо Бог не ги унищожи, вместо да продължава да търпи необузданото им поведение?“. Тези хора, които са проявление на Сатана и изразяват плътта, са невежи, долни хора; те са абсурдни хора. Те няма да дочакат идването на Божия гняв, преди да разберат как Бог върши Своето дело сред хората, а след като бъдат напълно завоювани, всички тези злодеи ще получат своето възмездие и нито един

от тях няма да може да избегне деня на гнева. Сега не е време за наказание на човека, а за извършване на делото на завоюването, освен ако има хора, които пречат на управлението на Бог, в който случай те ще бъдат подложени на наказание в зависимост от тежестта на техните действия. По време на Божието управление на човечеството всички, които се намират в потока на Светия Дух, са свързани с Бог. Онези, които са презрени и отхвърлени от Светия Дух, живеят под влиянието на Сатана и това, което практикуват, няма нищо общо с Бог. Само тези, които приемат новото Божие дело и сътрудничат с Бог, са свързани с Бог, защото Божието дело е насочено само към хората, които го приемат, а не е насочено към всички, независимо дали го приемат или не. Делата, извършени от Бог, винаги имат цел и не се извършват спонтанно. Онези, които са свързани със Сатана, не са годни да свидетелстват за Бог, нито пък да сътрудничат с Бог.

Всеки етап от делото на Светия Дух изисква и свидетелството на човека. Всеки етап от делото е битка между Бог и Сатана, като целта в тази битка е Сатана, а този, който ще бъде доведен до съвършенство чрез това дело, е човекът. Дали Божието дело може да даде плод или не, зависи от начина, по който човекът свидетелства за Бог. Това е свидетелството, което Бог изисква от онези, които Го следват; то е свидетелство, дадено пред Сатана, а също и доказателство за резултатите от Неговото дело. Цялото управление на Бог е разделено на три етапа и във всеки етап към човека се поставят подобаващи изисквания. Освен това с напредването на епохите Божиите изисквания към цялото човечество стават все по-високи. Така стъпка по стъпка, това дело на Божието управление достига своята кулминация, докато човекът види факта на „явяването на Словото в плът“ и по този начин изискванията към човека стават още по-високи, както и изискванията към него да свидетелства. Колкото по-способен на сътрудничество с Бог е човекът, толкова повече Бог се прославя. Сътрудничеството на човека е свидетелството, което той трябва да даде, а свидетелството, което той дава, е човешката практика. Следователно дали Божието дело може да постигне необходимия резултат и дали може да има истинско свидетелство, е нещо, което е неразривно свързано със сътрудничеството и свидетелството на човека. Когато делото бъде завършено, т.е. когато цялото Божие управление приключи, от човека ще се изисква да даде по-висше свидетелство, а когато Божието дело завърши, практиката и навлизането на човека ще достигнат своя зенит. В миналото от човека се е изисквало да спазва закона и заповедите, както и да бъде търпелив и смирен. Днес изискванията към човека са да се подчинява на всички Божии наредби, да притежава върховна любов към Бог и накрая от него се изисква да продължава да обича Бог и по време на изпитания. Тези три етапа са изискванията, които Бог поставя на човека, стъпка по стъпка, по време на цялото Свое управление. Всеки етап от Божието дело е по-задълбочен от предишния и на всеки етап изискванията към човека са по-сериозни от предишния, като по този начин постепенно се

оформя цялото Божие управление. Именно защото изискванията към човека стават по-високи, човешкият нрав все повече се доближава до стандартите, изисквани от Бог, и едва тогава цялото човечество започва постепенно да се отдалечава от влиянието на Сатана, докато — след пълното завършването на Божието дело — цялото човечество не бъде спасено от влиянието на Сатана. Когато това време настъпи, Божието дело ще е достигнало своя край и сътрудничеството на човека с Бог за постигане на промени в неговия нрав ще бъде прекратено: цялото човечество ще живее в Божията светлина и от този момент нататък няма да има бунт или противопоставяне на Бог. Бог също така няма да предявява никакви изисквания към човека и ще има по-хармонично сътрудничество между човека и Бог, такова, което ще бъде съвместен живот на човека и Бог, живот, който идва, след като Божието управление е напълно приключило и след като Бог напълно е спасил човека от лапите на Сатана. Тези, които не могат да следват плътно стъпките на Бог, не могат да постигнат такъв живот. Те ще се спуснат в тъмнината, където ще плачат и ще скърцат със зъби; те са хора, които вярват в Бог, но не Го следват, които вярват в Бог, но не се подчиняват на всичките Му дела. Тъй като човекът вярва в Бог, той трябва да следва плътно стъпките на Бог, стъпка по стъпка; той трябва да „следва Агнето, където и да отиде“. Само те са хората, които търсят истинския път, само те познават делото на Светия Дух. Хората, които робуват на думи и доктрини, са онези, които са били пропъдени чрез делото на Светия Дух. Във всеки период от време Бог ще започва ново дело и във всеки период ще има ново начало сред хората. Ако човек се придържа само към истините, че „Йехова е Бог“ и „Исус е Христос“, които са истини, валидни само за съответната епоха, тогава човек никога няма да бъде в крак с делото на Светия Дух и никога няма да може да придобие делото на Светия Дух. Независимо от начина, по който Бог работи, човекът Го следва без ни най-малко съмнение и Го следва отблизо. Тогава как може човек да бъде пропъден от Светия Дух? Независимо какво прави Бог, ако човек е сигурен, че това е дело на Светия Дух, и сътрудничи в делото на Светия Дух без никакви опасения, като се опитва да изпълни Божиите изисквания, тогава как може да бъде наказан? Делото на Бог никога не е било прекъсвано, стъпките Му никога не са спирани, преди да завърши делото на управлението Той винаги е бил зает и никога не спира. Но човекът е различен: след като е придобил само минимална част от дейността на Светия Дух, той се отнася към нея така, сякаш тя никога няма да се промени; след като е придобил малко знания, той не тръгва напред, за да следва стъпките на по-новото Божие дело; след като е видял само малко от Божието дело, той веднага определя Бог като конкретна дървена фигура и вярва, че Бог винаги ще остане в тази форма, която вижда пред себе си, че е бил такъв в миналото и винаги ще бъде такъв в бъдеще; след като е придобил само повърхностно познание, човекът е толкова горд, че се самозабравя и започва безразсъдно да

говори за някакви черти на Божия нрав и Божието същество, каквито просто не съществуват; и след като се е уверил в един етап от дейността на Светия Дух, независимо кой провъзгласява новото Божие дело, човекът не го приема. Това са хора, които не могат да приемат новото дело на Светия Дух; те са твърде консервативни и не могат да приемат новите неща. Това са хората, които вярват в Бог, но същевременно Го отхвърлят. Човекът вярва, че израилтяните са сгрешили, като са „вярвали само в Йехова и не са вярвали в Исус“, но въпреки това мнозинството от хората играят роля, в която „вярват само в Йехова и отхвърлят Исус“ и „копнеят за завръщането на Месията, но се противопоставят на Месията, който се нарича Исус“. Затова не е чудно, че хората все още живеят под властта на Сатана, след като са приели един етап от делото на Светия Дух и все още не получават Божиите благословии. Не е ли това резултатът от човешкото непокорство? Християните по цял свят, които не се движат заедно с новото дело на днешния ден, са се вкопчили в надеждата, че ще имат късмет, като приемат, че Бог ще изпълни всяко тяхно желание. И все пак те не могат да кажат със сигурност защо Бог ще ги отведе до третото небе, нито пък са сигурни как Исус ще дойде да ги приеме, възседнал бял облак, а още по-малко могат да кажат с абсолютна сигурност дали Исус наистина ще пристигне на бял облак в деня, който си представят. Всички са неспокойни и объркани; дори не знаят дали Бог ще вземе всички — различните малки шепи хора, които идват от всякакви вероизповедания. Делото, което Бог върши сега, настоящата епоха, Божията воля — те не разбират нито едно от тези неща и не могат да правят нищо друго, освен да броят дните на пръсти. Само тези, които следват стъпките на Агнето до самия край, могат да получат последната благословия, докато „умните хора“, които не могат да следват до самия край, но вярват, че са спечелили всичко, не могат да станат свидетели на явяването на Бог. Всички те вярват, че са най-умните хора на земята, и прекъсват по-нататъшното развитие на Божието дело без никаква причина, а също така изглежда, че вярват с абсолютна сигурност, че Бог ще ги вземе на небето — хората, които „са изключително верни на Бог, следват Бог и се придържат към Божиите думи“. Въпреки че са „изключително верни“ на словата, изречени от Бог, техните думи и действия са все така отвратителни, защото се противопоставят на делото на Светия Дух и извършват измама и зло. Тези, които не следват докрай, които не са в крак с делото на Светия Дух и които се придържат само към старото дело, не само не са успели да постигнат вяроност към Бог, но напротив, превърнали са се в хора, които се противопоставят на Бог, превърнали са се в хора, които са отхвърлени от новата епоха и които ще бъдат наказани. Има ли по-жалки от тях? Мнозина дори смятат, че всички, които отхвърлят стария закон и приемат новото дело, са без съвест. Тези хора, които говорят само за „съвест“ и не познават делото на Светия Дух, накрая ще бъдат лишени от перспектива заради собствената си съвест. Божието дело не се подчинява на доктрини и макар да е

Негово собствено дело, Бог не се придържа ревностно към него. Това, което трябва да бъде отречено, е отречено, това, което трябва да бъде пропъдено, е пропъдено. И все пак човекът се поставя в положение да враждува с Бог, като се придържа само към една малка част от делото на Божието управление. Не е ли това абсурдът на човека? Не е ли това невежеството на човека? Колкото повече хората са плахи и прекалено предпазливи, защото се страхуват, че няма да получат Божиите благословии, толкова са по-неспособни да получат по-големи благословии и да получат последната благословия. Тези хора, които робски спазват закона, проявяват изключителна вяност към него, и колкото повече проявяват такава вяност към закона, толкова повече са бунтовници, които се противопоставят на Бог. Защото сега е Епохата на царството, а не Епохата на закона, и делото на днешния ден и делото от миналото не могат да се споменават едновременно, нито пък делото от миналото може да се сравнява с делото от днешния ден. Божието дело се е променило и човешката практика също се е променила; тя вече не е да държиш на закона или да носиш кръста, затова верността на хората към закона и кръста няма да получи Божието одобрение.

Човекът ще бъде направен пълноценен в Епохата на царството. След завоюването човекът ще бъде подложен на облагородяване и скръб. Тези, които могат да победят и да свидетелстват по време на тази скръб, са хората, които накрая ще бъдат направени пълноценни; те са победителите. По време на тази скръб от човека се изисква да приеме това облагородяване и то е последният пример на Божието дело. Това е последният път, когато човекът ще бъде облагороден преди приключването на цялото дело на Божието управление, и всички онези, които следват Бог, трябва да приемат това последно изпитание и да приемат това последно облагородяване. Тези, които са сполетени от скръб, са лишени от делото на Светия Дух и от ръководството на Бог, но тези, които наистина са завоювани и които наистина търсят Бог, в крайна сметка ще устоят; те са тези, които притежават човешка природа и които наистина обичат Бог. Независимо какво прави Бог, тези победители няма да бъдат лишени от виденията и ще продължат да прилагат истината на практика, без да се провалят в своето свидетелство. Те са тези, които накрая ще излязат от голямата скръб. Въпреки че тези, които ловят риба в мътни води, могат да се измъкнат и днес, никой не може да избегне последната скръб и никой не може да избегне последното изпитание. За тези, които побеждават, подобна скръб е огромно облагородяване, но за онези, които ловят риба в мътни води, това е дело, което напълно ще ги пропъди. Независимо от това как са подложени на изпитания, верността на тези, които имат Бог в сърцето си, остава непроменена; но онези, които нямат Бог в сърцето си, щом Божието дело не е от полза за тяхната плът променят мнението си за Бог и дори се отдалечават от Него. Това са хората, които няма да устоят накрая, които търсят само Божиите благословии и нямат желание да дадат всичко от себе си за

Бог и да Му се посветят. Всички тези низки хора ще бъдат отстранени, когато Божието дело приключи, и те не заслужават никакво съчувствие. Лишените от човешка природа са неспособни истински да обичат Бог. Когато средата е безопасна и сигурна или има изгода, те са напълно покорни пред Бог, но щом това, което желаят, бъде компрометирано или окончателно отхвърлено, те веднага се разбунтуват. Дори само за една нощ те могат да се превърнат от усмихнат, „добросърдечен“ човек в отвратителен на вид, свиреп убиец, който изведнъж се отнася към своя довчерашен благодетел като към смъртен враг, без да има определена причина за това. Ако не бъдат изгонени тези демони — демоните, които биха убили без колебание — няма ли да се превърнат в скрита опасност? Делото по спасяването на човека не се извършва след завършването на делото на завоюването. Въпреки че делото на завоюването е приключило, делото на пречистването на човека не е; това дело ще бъде завършено едва след като човекът бъде напълно пречистен, след като онези, които наистина се подчиняват на Бог, бъдат направени пълноценни, и след като онези с маските, които са без Бог в сърцата си, бъдат пречистени. Онези, които не удовлетворяват Бог в последния етап от Неговото дело, ще бъдат напълно пропъдени, а онези, които са пропъдени, са от дявола. Тъй като не могат да удовлетворят Бог, те се бунтуват срещу Него и дори тези хора да следват Бог днес, това не доказва, че те са тези, които накрая ще останат. В думите, „онези, които следват Бог докрай, ще получат спасение“, значението на „следват“ е да стоят твърдо всред скръбта. Днес мнозина вярват, че да следваш Бог е лесно, но когато Божието дело е към своя край, ти ще разбереш истинското значение на думата „да следваш“. Това, че днес все още можеш да следваш Бог, след като си бил завоюван, не доказва, че си един от онези, които ще бъдат доведени до съвършенство. Онези, които не успяват да издържат на изпитанията, които не успяват да побеждават сред скръбта, накрая няма да могат да устоят и така няма да успеят да следват Бог до самия край. Онези, които наистина следват Бог, могат да издържат на изпитанията на своето дело, докато онези, които не следват Бог, не са способни да издържат на нито едно от Божиите изпитания. Рано или късно те ще бъдат отлъчени, а победителите ще останат в царството. Дали човек наистина търси Бог, или не, се определя от проверката на делата му, т.е. от Божиите изпитания, и няма нищо общо с решението на самия човек. Бог не отхвърля никого с лека ръка; всичко, което Той прави, може напълно да убеди човека. Той не върши нищо, което е невидимо за човека, или нещо, което не може да убеди човека. Дали вярата на човека е истинска или не, се доказва от фактите и това не може да бъде решено от човека. Това, че „житото не може да стане плевел и плевелите не могат да станат жито“, е несъмнено. Всички, които наистина обичат Бог, в крайна сметка ще останат в царството и Бог няма да се отнася зле с никого, който наистина Го обича. Според техните различни функции и свидетелства, победителите в царството ще служат като свещеници или

последователи, а всички онези, които са победители сред скръбта, ще станат тялото на свещениците в царството. Тялото на свещениците ще се формира, когато делото на евангелието във вселената приключи. Когато времето настъпи, това, което човекът ще трябва да върши, е да изпълнява своя дълг в Божието царство и да живее съвместно с Бог в това царство. В тялото на свещениците ще има първосвещеници и свещеници, а останалите ще бъдат Божиите синове и Божият народ. Всичко това се определя от свидетелствата им към Бог по време на скръбта; това не са титли, които се дават с лека ръка. След като рангът на човека бъде установен, Божието дело ще бъде прекратено, тъй като всеки ще бъде класифициран според вида си и ще бъде върнат в първоначалното си положение, а това е знакът за изпълнението на Божието дело, това е крайният резултат от делото Му и практиката на човека, това е кристализацията на виденията за Божието дело и сътрудничеството на човека. Накрая човекът ще намери покой в Божието царство и Бог също ще се върне в Своето обиталище, за да си почине. Това ще бъде крайният резултат от шестте хиляди години сътрудничество между човека и Бог.

СЪЩИНАТА НА ХРИСТОС Е ПОДЧИНЕНИЕ НА ВОЛЯТА НА НЕБЕСНИЯ ОТЕЦ

Въплътеният Бог се нарича Христос, а Христос е плътта, облечена от Божия Дух. Тази плът не прилича на никой друг човек, който е от плът. Разликата идва от това, че Христос не е от плът и кръв: Той е въплъщението на Духа. Той има както нормална човешка природа, така и пълна божественост. Никой човек не притежава Неговата божественост. Нормалната Му човешка природа способства за извършването на всички Негови нормални дейности в плътта, докато божествеността Му извършва делото на Самия Бог. Както Неговата човешка природа, така и Неговата божественост се подчиняват на волята на небесния Отец. Същината на Христос е Духът, тоест, божествеността. Следователно Неговата същина е тази на Самия Бог; тази същина няма да прекъсне собственото Му дело и Той не би могъл да направи нещо, което да разруши делото Му, нито някога би изрекъл думи против собствената Си воля. Следователно въплътеният Бог абсолютно никога не би извършил някакво дело, което прекъсва собственото Му управление. Това е, което всички хора трябва да разберат. Същината на делото на Светия Дух е да спаси човека и то се извършва заради собственото управление на Бог. По подобен начин делото на Христос също е предназначено да спаси човека и то се извършва поради Божията воля. Като се има предвид, че Бог става плът, Той реализира Своята същина в плътта Си, така че плътта Му да е способна да върши Неговото дело. Следователно цялата работа на Божия Дух е заменена от делото на Христос през времето на Неговото въплъщение и делото на Христос е в основата на

цялата работа през времето на Неговото въплъщение. То не може да се смесва с дело от която и да е друга епоха. И тъй като Бог става плът, Той работи чрез въплътената Си самоличност; тъй като Той идва в плът, следователно завършва в плът делото, което трябва да извърши. Дали ще е Божият Дух, или Христос, и двамата са Самият Бог и Той върши делото, което трябва да върши, и изпълнява служението, което трябва да изпълни.

Самата същина на Бог притежава власт, но Той е в състояние напълно да се подчини на властта, която произлиза от Него. Делото на Духа и делото на плътта не си противоречат взаимно. Божият Дух е властта над цялото творение. Плътта, притежаваща същината на Бог, също има власт, но Бог в плътта може да извърши цялата работа, която се подчинява на волята на небесния Отец. Това не може да бъде постигнато или измислено от никой човек. Самият Бог е власт, но Неговата плът може да се подчини на властта Му. Това е, което се подразбира, когато се казва, че „Христос се подчинява на волята на Бог Отец“. Бог е Дух и може да извърши делото на спасението, както Бог може да стане човек. Във всеки случай Самият Бог върши Своего собствено дело; Той нито прекъсва, нито смущава, още по-малко извършва дело, което си противоречи, защото същността на делото, извършено от Духа и плътта, е еднаква. Както Духът, така и плътта работят за изпълнение на една воля и за управление на едно и също дело. Въпреки че Духът и плътта имат две противоположни качества, същината им е еднаква; и двете имат същината на Самия Бог и самоличността на Самия Бог. Самият Бог не притежава елементи на непокорство: същината Му е добра. Той е израз на цялата красота и доброта, както и на цялата любов. Дори в плът Бог не прави нищо, което не се подчинява на Бог Отец. Дори и с цената на това да пожертва живота Си, Той би бил готов да го направи от все сърце и не би направил друг избор. Бог не притежава елементи на самонадеяност или собствена значимост нито на високомерие и арогантност; Той не притежава елементи на кривина. Всичко, което не се подчинява на Бог, идва от Сатана; Сатана е източникът на цялата грозота и нечестивост. Причината човек да има качества, подобни на тези на Сатана, е, че е бил покварен и обработен от Сатана. Христос не е бил покварен от Сатана, следователно Той притежава само характеристиките на Бог и нито една от характеристиките на Сатана. Независимо колко трудно е делото или колко слаба е плътта, Бог, докато живее в плът, никога няма да направи нещо, което да прекъсне делото на Самия Бог, още по-малко да изостави волята на Бог Отец чрез непокорство. Той би предпочел да страда от болките на плътта, отколкото да се противопостави на волята на Бог Отец — тъкмо както Исус каза в молитва: „Отче, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша; не обаче, както Аз искам, но както Ти искаш“. Хората правят своя избор, но Христос не го прави. Въпреки че има самоличността на Самия Бог, Той все пак търси волята на Бог Отец и изпълнява това, което Му е поверено от Бог Отец от гледна точка на плътта. Това е

непостижимо за човека. Това, което идва от Сатана, не може да има същината на Бог — то може само да не се подчинява и да се съпротивлява на Бог. То не може напълно да се подчинява на Бог, още по-малко доброволно да се подчинява на Божиата воля. Всички хора, с изключение на Христос, могат да вършат онова, което се противопоставя на Бог, и нито един човек не може директно да поеме делото, поверено от Бог; никой не е способен да счита управлението на Бог за свой собствен дълг. Същността на Христос е подчинение на волята на Бог Отец; непокорството срещу Бог е характеристика на Сатана. Тези две качества са несъвместими и всеки, който притежава качествата на Сатана, не може да се нарече Христос. Причината, поради която човек не може да върши Божието дело вместо Него, е, че човекът няма нищо от Божиата същина. Човек работи за Бог заради личните си интереси и бъдещи перспективи, а Христос работи, за да изпълни волята на Бог Отец.

Човешката природа на Христос се управлява от Неговата божественост. Въпреки че е в плът, Неговата човешка природа не е изцяло като тази на плътския човек. Христос има Свой собствен уникален характер и това също се управлява от Неговата божественост. В Неговата божественост няма слабост — слабостта на Христос се отнася до Неговото човешко естество. До известна степен тази слабост ограничава Неговата божественост, но тези граници са в определен обхват и време и не са безкрайни. Когато дойде време да се извърши делото на Неговата божественост, то се извършва независимо от Неговата човешка природа. Човешката природа на Христос се ръководи изцяло от Неговата божественост. Освен нормалния живот на човешкото Му естество, всички останали действия на Неговата човешка природа са повлияни, засегнати и направлявани от Неговата божественост. Въпреки че Христос има човешка природа, това не смущава делото на Неговата божественост, защото човешката природа на Христос се ръководи от Неговата божественост; въпреки че Неговата човешка природа не е достатъчно зряла в отношенията ѝ към другите, това не засяга нормалното дело на Неговата божественост. Когато казвам, че човешката Му природа не е била поварена, имам предвид, че човешката природа на Христос може да бъде пряко управлявана от Неговата божественост и че Той притежава по-висш разум от този на обикновения човек. Неговата човешка природа по най-подходящ начин се ръководи от божествеността в Неговото дело; Неговата човешка природа е най-способна да изрази божественото дело и най-способна да се подчини на това дело. Извършвайки делата Си в плът, Бог никога не изпуска от поглед задължението, което човек в плътта трябва да изпълни. Той може да се покланя на Бог в небето с искрено сърце. Той има същината на Бог и Неговата самоличност е същата като на Самия Бог. Веднага щом дойде на земята и стана сътворено същество с външна обвивка, се сдобил с човешка природа, каквато не е имал преди. Той може да се покланя на Бог в небето; това е битието на Самия Бог и то е неподражаемо за човека. Неговата самоличност е Самият Бог. Той се покланя на Бог от гледна

точка на плътта; следователно думите „Христос се покланя на Бог в небето“ не са неправилни. Това, което Той иска от човека, е именно Своето собствено същество — Той вече е постигнал всичко, което иска от човека, преди да го поиска от него. Той никога не би предявил изисквания към другите, а Самият Той да е освободен от тях, тъй като всичко това съставлява Неговото същество. Независимо как извършва делото Си, Той не би действал така, че да не се подчинява на Бог. Без значение какво Той иска от човека, никое изискване не надвишава това, което човек може да постигне. Всичко, което Той прави, изпълнява Божията воля и е заради Неговото управление. Божествеността на Христос е над всички хора; следователно Той е най-висшият авторитет на всички сътворени същества. Тази власт е Неговата божественост, т.е. нравът и битието на Самия Бог, който определя Неговата самоличност. Затова, независимо колко нормална е Неговата човешка природа, неоспоримо е, че Той има самоличността на Самия Бог; независимо от каква гледна точка говори Той и как се подчинява на Божията воля, не може да се каже, че Той не е Самият Бог. Глупавите и невежи хора често смятат нормалната човешка природа на Христос за недостатък. Независимо как Той изразява и разкрива битието на Своята божественост, човекът не е в състояние да признае, че Той е Христос. И колкото повече Христос демонстрира Своето послушание и смирение, толкова по-пренебрежително безумните хора гледат на Христос. Има дори такива, които избират да Го отхвърлят и презрат, а поставят онези „велики мъже“ с възвишени образи на масата, за да им се покланят. Човешката съпротива и непокорството спрямо Бог идват от факта, че същината на въплътения Бог се подчинява на Божията воля, както и от нормалната човешка природа на Христос; това е източникът на човешката съпротива и непокорството на Бог. Ако Христос нямаше нито одеждата на Своята човешка природа, нито търсеше волята на Бог Отец от гледна точка на сътворено същество, а вместо това притежаваше свръхчовешка природа, тогава най-вероятно нямаше да има непокорство сред хората. Причината, поради която човек винаги желае да вярва в невидим Бог на небето, е, че Бог на небето няма човешка природа, нито притежава едно-единствено качество на сътворено същество. Следователно човекът винаги се отнася към Него с най-голяма почит, но има пренебрежително отношение към Христос.

Макар че Христос на земята може да действа от името на Самия Бог, Той не идва с намерението да разкрие Своя плътски образ на всички хора. Той не идва, за да Го видят всички хора; Той идва, за да хване човека за ръка и да го поведе към новата епоха. Функцията на Христовата плът е да служи на делото на Самия Бог, т.е. на делото на въплътения Бог, а не да даде възможност на човека да разбере изцяло същината на Неговата плът. Каквото и да прави, никое от делата Му не излиза извън рамките на постижимото за плътта. Каквото и да прави, Той го прави в плътта и чрез нормалната човешка природа и не разкрива изцяло на човека истинския лик на Бог. Освен това Неговото дело в плътта никога не е така

свръхестествено или неоценимо, както човекът го възприема. Макар че Христос представлява Самият Бог в плът и извършва лично делото, което Самият Бог трябва да извърши, Той не отрича съществуването на Бог в небесата, нито пък трескаво разгласява собствените Си дела. Той по-скоро скромно се крие в плътта Си. Тези, които лъжат, че са Христос, не притежават тези качества — само Той ги притежава. Като направим сравнение с арогантния и самодоволен нрав на тези лъжехристи, става очевидно каква плът е истинската Христова плът. Колкото по-фалшиви са лъжехристите, толкова повече парадират и толкова по-способни са да показват знамения и чудеса, за да заблуждават човека. Лъжехристите не притежават качествата на Бог; Христос не е опетнен от никоя характеристика на лъжехристите. Бог става плът само за да извърши делото в плътта, а не просто за да позволи на човека да Го види. По-скоро прави така, че делото Му да потвърди самоличността Му, а това, което разкрива, да свидетелства за Неговата същина. Същината Му не е неоснователна; самоличността Му не е грабната от ръката Му — тя се определя от Неговото дело и от Неговата същина. Макар че Той притежава същината на Самия Бог и е способен да върши делото на Самия Бог, в края на краищата Той е плът, за разлика от Духа. Той не е Бог с качествата на Духа; Той е Бог с външна обвивка от плът. Следователно, колкото и обикновен и слаб да е Той и както и да се стреми към волята на Бог Отец, Неговата божественост е неоспорима. Във въплътения Бог е налице не само нормална човешка природа заедно с нейните слабости; налице е и прелестта и непонятността на Неговата божествена същност, както и всички Негови дела в плът. Затова у Христос има както човешка, така и божествена природа, както действително, така и практически. Това не е нищо безсмислено или свръхестествено. Той идва на земята с основната цел да извърши делото Си. Наложително е да притежава нормална човешка природа, за да извършва делото Си на земята, иначе колкото и да е велика силата на божествеността Му, изначалната ѝ функция не може да бъде осъществена успешно. Макар че Неговата човешка природа е от особено голямо значение, тя не е Неговата същина. Неговата същина е божествена, затова Той започва да проявява Своего божествено същество още в самото начало на служенето Си на земята. Човешката Му природа съществува само за да поддържа нормалния живот на плътта Му, за да може божествената Му същност да извършва делото си в плътта по обичайния начин: Неговото дело се направлява изцяло от божествената Му същност. Когато завърши делото Си, Той ще е изпълнил служението Си. Това, което човекът трябва да разбере, е делото Му в неговата цялост, и именно чрез делото Си той дава възможност на човека да Го познае. В хода на делото Си Той доста ясно изразява същността на Своята божественост, която е нрав, неопетнен от човешката природа, и която е същност, неопетнена от мисъл и човешко поведение. Когато настъпи краят на цялото Му служение, Той вече ще е изразил нрава, който трябва да изрази, по завършен и цялостен начин.

Делото Му не се ръководи от напътствията на никой човек; изразяването на нрава Му също е доста свободно и не се контролира от съзнанието, нито се обработва от мисълта — той се разкрива по естествен начин. Това е нещо, което никой човек не може да постигне. Дори и средата да е сурова и условията да са неблагоприятни, Той е в състояние да изрази нрава Си в подходящия момент. Този, който е Христос, изразява съществуването на Христос, докато онези, които не са Христос, не притежават Неговия нрав. Затова дори и всички да Му се противопоставят и да си създават представи за Него, никой не може да отрече въз основа на човешките представи, че нравът, изразен от Христос, е този на Бог. Всички, които следват Христос с искреност в сърцето си или целенасочено се стремят към Бог, ще признаят въз основа на изразяването на Неговата божественост, че Той е Христос. Хората никога не биха отрекли Христос въз основа на което и да е Негово качество, което не съвпада с човешките представи. Макар и човекът да е доста глупав, всеки знае точно какво идва от волята на човека и какво идва от Бог. Просто много хора съзнателно се противопоставят на Христос поради своите намерения. Ако не беше това, никой човек не би имал причина да отрича съществуването на Христос, защото божествеността, изразена от Него, наистина съществува, а делото Му може да се види с просто око.

Делото и изразяването на Христос определят Неговата същина. Той е в състояние да изпълни това, което Му е поверено, с искрено сърце. Той е в състояние да почита Бог в небесата с искрено сърце, и с искрено сърце да се стреми към волята на Бог Отец. Всичко това се определя от Неговата същина. Естественото Му откровение също се определя от същината Му; наричам това „естествено откровение“, защото проявлението Му не е подражание или резултат на човешко обучение, нито е резултат от многогодишно облагородяване от човека. Той не го е научил, нито Се е окичил с него: то Му е вътрешноприсъщо. Човекът може да отрича Неговото дело, Неговото проявление, Неговата човешка природа и целия живот на тази Негова нормална човешка природа, но никой не може да отрече, че Той почита Бог в небесата с искрено сърце; никой не може да отрече, че Той е изпълнил волята на небесния Отец, и никой не може да отрече искреността, с която Той се стреми към Бог Отец. Макар и образът Му да не е приятен за сетивата и речта Му да не е изключителна, а делото Му да не е така разтърсващо земята и небето, както човекът си представя, Той действително е Христос, който изпълнява волята на небесния Отец с искрено сърце, който изцяло се подчинява на небесния Отец и който е верен до смърт. Това е така, защото същината Му е същината на Христос. На човека му е трудно да повярва в тази истина, но тя е факт. Когато служението на Христос бъде изпълнено докрай, човекът ще може да види от делото Му, че Неговият нрав и Неговото същество представляват нравът и съществуването на Бог в небесата. Тогава съвкупността от всички Негови дела ще може да потвърди, че Той действително е плътта, в която

се превръща Словото, а не плътта и кръвта, от която е съставен човекът. Всяка стъпка от Христовото дело на земята има своето представително значение, но човек, който преживява действителното извършване на всяка стъпка, не е способен да обхване значимостта на делото Му. Това важи с особена сила за няколкото стъпки от делото, извършени от Бог във второто Му въплъщение. Повечето от тези, които само са чували или виждали Христовите слова, но никога не са виждали Самия Него, нямат никакви представи за делото Му; на тези, които са виждали Христос, чували са словата Му и са преживели делото Му, им е трудно да приемат това дело. Причината за това не е ли, че външният вид и нормалната човешка природа на Христос не са по вкуса на човека? Тези, които приемат Неговото дело, след като Христос си е отишъл, нямат такива трудности, защото те само приемат делото Му и не влизат в досег с нормалната човешка природа на Христос. Човекът е неспособен да се откаже от представите си за Бог и вместо да го направи, той подлага Бог на щателен анализ. Това се дължи на факта, че човекът обръща внимание само на Неговия облик и не е способен да разпознае същината Му въз основа на делото и думите Му. Ако човек си затвори очите за облика на Христос или избягва да обсъжда човешката Му природа, а говори само за божествеността Му, чието дело и чиито слова са непостижими за който и да е човек, то представите на човека ще намалеят наполовина, дори до степен, че всички проблеми на човека ще бъдат разрешени. Докато въплътеният Бог върши делата Си, човекът няма търпимост към Него и е изпълнен с многобройни представи за Него, затова често Му се противи и не Му се подчинява. Човекът не може да понесе съществуването на Бог, да прояви търпимост към скромността и скритостта на Христос или да прости на същината на Христос, която се подчинява на небесния Отец. Затова Той не може да остане с човека за вечни времена, след като завърши делото Си — защото човекът не е склонен да Му позволи да живее редом с него. Ако хората не могат да проявят търпимост към Него докато Той върши делата Си, как биха могли да понесат това Той да живее редом с тях, след като служението Му е приключило, а Той наблюдава как те постепенно преживяват Неговите думи? Няма ли тогава мнозина да пропаднат заради Него? Човекът Му позволява да извършва делото Си само на земята; това е най-високата степен на търпимост от негова страна. Ако не беше делото Му, човекът щеше отдавна да Го е прогонил от земята, а колко ли по-малко търпимост щеше да прояви, след като делото Му е завършено? Тогава човекът нямаше ли да Го изпрати на смърт и да Го измъчва до смърт? Ако Той не се наричаше Христос, нямаше да може да извършва делото Си сред човечеството; ако не извършваше делото Си със самоличността на Самия Бог, а като обикновен човек, хората нямаше да Му позволят да каже и една дума, а още по-малко щяха да понесат и най-незначителната работа от Неговото дело. Затова Той може само да носи тази самоличност със Себе Си в делото Си. По този начин делото Му е по-силно, отколкото щеше да бъде, ако не

беше постъпил така, защото всички хора са склонни да се подчинят на репутация и на велика самоличност. Ако Той не носеше самоличността на Самия Бог, докато извършваше делото Си, и ако не се явяваше като Самия Бог, нямаше изобщо да има възможността да го извърши. Въпреки че Той притежава Божията същност и съществото на Христос, човекът нямаше да бъде по-толерантен и да Му позволи да извършва делото Си сред човечеството с лекота. Той носи самоличността на Самия Бог в делото Си. Въпреки че това дело е многократно по-силно от това, извършвано без такава самоличност, човекът пак не Му се подчинява изцяло, защото хората се подчиняват само на високото Му положение, а не на същината Му. Ако е така, може ли човекът да позволи на Христос да остане жив дори и за ден, ако Той някой ден се откаже от положението Си? Бог е склонен да живее на земята с човека, за да наблюдава резултатите, които ще предизвика извършването от десницата Му дело в следващите години. Човекът обаче е неспособен да понесе присъствието Му дори за ден, затова Той може само да се откаже. Върховната степен на толерантност и милост от страна на човека се изразява в това — да позволи на Бог да извършва делото, което трябва да извършва сред хората, и да извърши служението Си. Макар и тези, които са били лично завоювани от Него, да проявяват благосклонност към Него, те все пак не правят нищо повече от това да Му позволят да остане само колкото да завърши делото Си и нито секунда повече. Ако това е така, какво да кажем за тези, които не е завоювал? Това, че човекът се отнася към въплътения Бог по този начин, не се ли дължи на това, че Той е Христос с външен изглед на нормален човек? Ако Той притежаваше само божественост и нямаше човешка природа, то нямаше ли проблемите на човека да се разрешат по най-лесния начин? Човекът с неохота признава Неговата божественост и не проявява никакъв интерес към външния Му облик на обикновен човек, въпреки че същината Му е точно тази на Христос, която се подчинява на волята на небесния Отец. Поради това Той можеше само да се откаже от делото Си сред хората и от това да споделя с тях и радостите, и мъките, защото човекът вече не можеше да понася Неговото съществуване.

ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА НОРМАЛНИЯ ЖИВОТ НА ЧОВЕКА И ОТВЕЖДАНЕТО МУ ДО ПРЕКРАСНО НАЗНАЧЕНИЕ

Човекът донякъде разбира днешното дело, както и бъдещото дело, но не знае какво ще бъде крайното назначение на човечеството. Бидейки създание, човекът трябва да изпълнява своя дълг на създание — да следва Бог във всичко, което Той върши. Трябва да действате по начина, по който ви кажа. Ти не можеш да

управляваш нещата сам и нямаш власт над себе си. Всичко трябва да бъде оставено на Божията милост и всичко се намира в Неговите ръце. Ако Божието дело предоставяше на човека прекрасно крайно назначение, преди да му е дошло времето, и ако Бог използваше това, за да примамва човека и да го накара да Го следва — ако Той беше сключил сделка с човека — то това нямаше да е завоевание, нито пък дело за живота на човека. Ако Бог използваше крайното назначение на човека, за да го контролира и да спечели сърцето му, то така Той нямаше да усъвършенства човека, нито щеше да може да го спечели, а щеше да използва назначението му, за да го контролира. Човекът не се интересува от нищо друго толкова, колкото от бъдещия си край, от окончателното си назначение и от това дали има нещо добро, на което да се надява. Ако по време на делото на завоюването на човека беше дадена красива надежда и ако преди завоюването на човека беше дадено подходящо назначение, към което да се стреми, тогава не само че завоюването на човека нямаше да постигне своя ефект, но това щеше да повлияе и на ефекта от самото дело на завоюването. Иначе казано, делото на завоюването постига своя ефект, като лишава човека от неговата съдба и перспективи, и осъжда и порицава непокорния му нрав. То не се постига чрез сключване на сделка с човека, тоест чрез даване на благословии и благодат на човека, а по-скоро чрез разкриване на предаността на човека посредством отнемане на „свободата“ му и изкореняване на изгледите му за бъдещето. Това е същността на делото на завоюването. Ако в самото начало на човека беше дадена красива надежда, а делото на порицанието и осъждането се извършваше след това, тогава човекът щеше да приеме това порицание и осъждане въз основа на това, че има изгледи за бъдещето и в крайна сметка нямаше да се постигне безусловно послушание и поклонение пред Създателя от всички Негови създания. Щеше да има само сляпо, невежо послушание или пък човекът сляпо щеше да предявява искания към Бог и щеше да бъде невъзможно да се завоюва напълно човешкото сърце. Следователно би било невъзможно едно такова дело на завоюване да спечели човека или, нещо повече, да свидетелства за Бог. Такива създания не биха били в състояние да изпълняват своя дълг и само биха сключвали сделки с Бог. Това не би било завоюване, а милост и благословение. Най-големият проблем на човека е, че той не мисли за нищо друго освен за своята участ и изгледи за бъдещето и ги идолизира. Човек се стреми към Бог заради участта и изгледите си за бъдещето. Той не се покланя на Бог заради любовта си към Него. И така, при завоюването на човека трябва да се преодолеят неговият егоизъм, алчност и нещата, които най-много пречат на поклонението му пред Бог, и по този начин да бъдат премахнати. По този начин ще бъде постигната целта на завоюването на човека. В резултат на това в първите етапи от завоюването на човека е необходимо да се изчистят най-яроствните му амбиции и най-пагубните му слабости и чрез това да се разкрие боголюбивото му сърце, да се променят

познанията му за човешкото битие, представата му за Бог и смисълът на неговото съществуване. По този начин боголюбивото сърце на човека се пречиства, тоест сърцето на човека се завоюва. Но в Своето отношение към всички създания Бог не завоюва заради самото завоюване, а по-скоро, за да спечели човека, заради собствената Си слава и за да възстанови най-ранното, изначално подобие на човека. Ако Той завоюваше само заради самото завоюване, то значението на делото на завоюването на човека щеше да се обезсмисли. С други думи, ако след като завоюва човека, Бог не поеме отговорност за него и не обръща внимание на живота или смъртта на човека, то това не би било управление на човечеството, нито пък завоюването на човека би било заради неговото спасение. Единствено спечелването на човека след неговото завоюване и окончателното му попадане в едно прекрасно назначение е в основата на цялото дело на спасението и само така може да се постигне целта на спасението на човека. С други думи, попадането на човека в прекрасното крайно назначение и навлизането му в покой са единствените представи за бъдещето, които трябва да имат всички създания, и делото, което трябва да бъде извършено от Създателя. Ако човекът трябваше да свърши това дело, то щеше да е твърде ограничено: би могло да отведе човека до определена точка, но не и до вечното му назначение. Човекът не е в състояние да решава съдбата си, нито пък още повече е в състояние да подsigури своите перспективи и бъдещото си назначение. Делото, което Бог върши, обаче е различно. Тъй като Той създаде човека, Той го води; тъй като Той спасява човека, Той ще го спаси напълно и ще го спечели напълно; тъй като Той води човека, Той ще го отведе до правилното му назначение; и тъй като Той създаде човека и го управлява, Той трябва да поеме отговорността за неговата съдба и изгледите за бъдещето му. Именно това е делото, което Създателят извършва. Макар че делото на завоюването се постига чрез пречистване на човека от собствените му изгледи за бъдещето, в крайна сметка човекът трябва да бъде доведен до правилното назначение, приготвено за него от Бог. Именно понеже Бог оформя човека, човекът има назначение и съдбата му е подsigурена. Тук подходящото назначение, за което се говори, не са пречистените в минали времена човешки надежди и перспективи; това са две различни неща. Онова, на което човекът се надява и към което се стреми, са копнежите, произтичащи от преследването на екстравагантните желания на плътта, а не полагащото се на човека назначение. Това, което междувременно Бог е приготвил за човека, са благословиите и обещанията, които му се полагат след очиштането му, които Бог е приготвил за човека след сътворяването на света и които не са опетнени от изборите, представите, въображението или плътта на човека. Това назначение не е подготвено за един конкретен човек, а е мястото за покой на цялото човечество. И така, това е най-подходящото назначение за човечеството.

Създателят възнамерява да организира всички сътворени същества. Не бива да пренебрегваш или да не се подчиняваш на нищо от това, което Той върши, нито

да се бунтуваш срещу Него. Когато делото, което Той върши, в крайна сметка постигне Неговите цели, Той ще спечели слава. Защо днес не се казва, че ти си потомък на Моав или потомък на големия червен змей? Защо не се говори за избран народ, а само за сътворени същества? Сътворено същество — това е първоначалното название на човека и неговата присъща идентичност. Имената се променят, само защото епохите и етапите на делото са различни; всъщност човекът е обикновено създание. Всички създания, независимо дали са най-светите или най-порочните, трябва да изпълняват дълга си на сътворено същество. Когато Бог извършва делото на завоюването, Той не те контролира, като използва твоите изгледи за бъдещето, участ или назначение. Това в общи линии е ненужно. Целта на делото на завоюването е човекът да бъде накаран да изпълнява своя дълг на сътворено същество, да се покланя на Създателя, и едва тогава той ще може да навлезе в прекрасното си назначение. Съдбата на човека е в Божиите ръце. Ти не си способен да се контролираш: въпреки постоянното суетене и грижа за себе си, човекът остава неспособен да се контролира. Ако ти знаеше какво те очаква в бъдеще, ако можеше да контролираш собствената си съдба, щеше ли още да си сътворено същество? Накратко, независимо от начина, по който Бог действа, всичко, което върши, е заради човека. Да вземем за пример небето и земята и всички неща, които Бог е създал, за да служат на човека: луната, слънцето и звездите, които е създал за човека, животните и растенията, пролетта, лятото, есента и зимата и т.н. — всички те са създадени, за да може човекът да съществува. Така че, независимо от това как Бог порицава и осъжда човека, всичко е заради спасението му. Въпреки че Бог премахва плътските надежди на човека, това е в името на неговото пречистване, а пречистването на човека се извършва в името на неговото оцеляване. Назначението на човека е в ръцете на Създателя, така че как човекът би могъл да има контрол над себе си?

След като делото на завоюването бъде завършено, човекът ще се пренесе в един прекрасен свят. Разбира се, този живот все още ще е на земята, но той ще бъде напълно различен от сегашния живот на човека. Това ще бъде животът на човечеството, след като цялото човечество бъде завоювано, ще бъде едно ново начало за човека на земята и такъв живот ще бъде доказателство, че човечеството е навлязло в един нов и красив свят. Това ще бъде началото на живота на човека и Бог на земята. Предпоставка за такъв красив живот трябва да бъде това, че след пречистването и завоюването на човека, той ще се подчини на Създателя. По този начин делото на завоюването е последният етап от Божието дело, преди човечеството да навлезе в красивото назначение. Такъв е бъдещият живот на човека на земята, най-красивият живот на земята, такъв, за който човекът копнее, такъв, какъвто човекът никога не е достигал в историята на света. Той е крайният резултат от шестхилядолетното дело на управлението, това, за което човечеството най-много копнее, и също така е Божието обещание към човека. Но

това обещание не може да бъде изпълнено за един миг: човекът ще навлезе в своето бъдещо предназначение едва когато делото на последните дни бъде завършено и когато той бъде напълно завоюван, тоест когато Сатана бъде напълно победен. След като човекът бъде облагороден, той няма да има греховна природа, защото Бог ще е победил Сатана, което означава, че няма да има посегателства от враждебни сили и няма да съществуват никакви враждебни сили, които да могат да атакуват плътта на човека. По този начин човекът ще стане свободен и свят — той ще навлезе във вечността. Само ако враждебните сили на злото са вързани, човекът ще бъде свободен, където и да отиде, и така няма да се бунтува или съпротивлява. Трябва само Сатана да бъде окован и всичко с човека ще бъде наред. Сегашната ситуация се дължи на това, че Сатана продължава да сее смут по цялата земя и че цялостното дело на Божието управление все още не е приключило. След като Сатана бъде победен, човекът ще има пълна свобода. Когато човекът спечели Бог и излезе от властта на Сатана, той ще види Слънцето на праведността. Ще бъде възвърнат животът, предназначен за нормалния човек. Всичко, което нормалният човек трябва да притежава, като например способността да различава доброто от злото, разбирането как да яде и как да се облича, способността да живее нормално — всичко това ще бъде възвърнато. Ако Ева не беше изкушена от змията, човекът щеше да има такъв нормален живот още от самото начало след сътворението си. Той щеше да се храни, да се облича и да води нормален човешки живот на земята. Но след като човекът беше покварен, този живот се превърна в недостижима илюзия и дори днес човек не смее да си представи такова нещо. Всъщност този красив живот, за който човекът копнее, е необходимост. Ако човекът нямаше такава крайна цел, неговият покварен живот на земята нямаше да има край, а ако нямаше такъв красив живот, съдбата на Сатана също нямаше да приключи, нито неговата епоха на властване над земята. Човекът трябва да достигне до свят, недостъпен за силите на тъмнината, и когато го направи, това ще бъде доказателство за поражението на Сатана. По този начин, когато вече го няма безредието на Сатана, Самият Бог ще контролира човечеството, ще владее и контролира целия човешки живот. Само тогава Сатана ще бъде наистина победен. Човешкият живот днес е пълен с мръсотия; той все още е живот на страдания и нещастия. Това не може да се нарече поражение на Сатана. Човекът все още не се е измъкнал от морето от страдания, нито от трудностите на човешкото битие или от влиянието на Сатана, и познанието му за Бог все още е безкрайно малко. Всички трудности на човека са причинени от Сатана. Сатана донесе страданието в човешкото битие и само след като Сатана бъде окован, човекът ще може да се отърве напълно от морето от нещастия. И все пак оковаването на Сатана се постига благодарение на завоюването и спечелването на човешкото сърце, а човекът става трофей в битката със Сатана.

В днешно време стремежът на човека да стане победител и да бъде направен съвършен е това, което той преследва, преди да има нормален човешки живот на земята, и това са целите, към които се стреми, преди Сатана да бъде окован. По същество стремежът на човека да стане победител и да бъде направен съвършен или да бъде използван за велика цел е стремеж да се избави от влиянието на Сатана: човек се стреми да стане победител, но крайният резултат ще бъде избавлението му от влиянието на Сатана. Само чрез избавление от влиянието на Сатана човек ще може да води нормален човешки живот на земята — живот на поклонение пред Бог. Днес стремежът на човека да стане победител и да бъде направен съвършен е това, което той преследва, преди да води нормален човешки живот на земята. Той се стреми към това най-вече заради пречистването и прилагането на истината на практика, както и заради поклонението пред Създателя. Ако човек има нормален човешки живот на земята, живот без трудности и изпитания, той няма да се стреми да стане победител. „Да стане победител“ и „да бъде направен съвършен“ са целите, които Бог поставя на човека, и чрез преследването на тези цели Той го насърчава да прилага истината на практика и да води смислен живот. Целта е човекът да стане пълноценен и да бъде спечелен, а стремежът на човека да стане победител и да бъде направен съвършен е само средство за постигане на тази цел. Ако в бъдеще човекът навлезе в прекрасното си назначение, няма да се споменава дали е станал победител или е направен съвършен; там всяко сътворено същество само ще изпълнява дълга си. Днес човекът бива принуден да се стреми към тези неща, просто за да се определят целите му, за да може стремежът му да бъде поцеленасочен и практичен. В противен случай човек би живял в неясна абстрактност и би се стремил да навлезе във вечния живот, а ако е така, няма ли човекът да бъде още по-жалък? Не е ли такъв стремеж без цели и принципи самозаблуда? В крайна сметка такова търсене, разбира се, би се оказало безплодно и накрая човекът би останал под властта на Сатана, неспособен да се освободи от него. Защо тогава трябва да се подлага на такова безцелно търсене? След като навлезе във вечното си назначение, човекът ще се поклони на Създателя и понеже е намерил спасение и е навлязъл във вечността, той няма да преследва никакви цели и освен това няма да има нужда да се притеснява, че Сатана го е обсадил. По това време човекът ще знае мястото си и ще изпълнява дълга си; всеки, дори и да не е бил порицан или осъден, ще изпълнява дълга си. Тогава човекът ще бъде създание както по идентичност, така и по статус. Вече няма да има разделение на висши и нисши; всеки човек просто ще изпълнява различна функция. При все това човекът все още ще живее в подредено и пригодно за човечеството назначение; той ще изпълнява дълга си заради почитането на Създателя и именно това човечество ще стане човечеството на вечността. Тогава човекът ще е спечелил живот, озарен от Бог, живот под Божия

покров и закрила, живот заедно с Бог. Човечеството ще води нормален живот на земята и всички хора ще поемат по правилния път. Шестхилядолетният план за управление ще доведе до пълното поражение на Сатана, което означава, че Бог ще е възстановил първоначалния образ на човека от сътворението му и така ще се изпълни първоначалното намерение на Бог. В началото, още преди човечеството да бъде покварено от Сатана, то е водило нормален живот на земята. По-късно, когато Сатана покварява човечеството, то губи нормалния си живот и от този момент започва делото на Божието управление и борбата със Сатана за възстановяване на нормалния живот на човечеството. Едва когато шестхилядолетното дело на Божието управление приключи, ще започне официално животът на цялото човечество на земята. Едва тогава човекът ще има прекрасен живот и Бог ще възстанови целта Си, с която първоначално е създал човека, както и първоначалното му подобие. Така, след като придобие нормален живот на земята, човекът няма да се стреми да бъде победител или да бъде направен съвършен, защото ще бъде свят. „Победителите“ и „усъвършенстването“, за които говорят хората, са цели, дадени на човека за периода на борбата между Бог и Сатана, и съществуват единствено защото човекът е бил покварен. Сатана ще бъде победен именно като ти се предостави цел и бъдеш подтикнат да се стремиш към нея. От теб се иска да станеш победител или да бъдеш направен съвършен, или да бъдеш използван, а това изисква да свидетелстваш и по този начин да засрамиш Сатана. В крайна сметка човекът ще води нормален човешки живот на земята и ще бъде свят. Когато това се случи, хората ще се стремят ли още да станат победители? Нима всички те не са създания на сътворението? Когато се говори за това да си победител и да си усъвършенстван, тези думи са насочени срещу Сатана и срещу човешката нечистота. Думата „победител“ не предполага ли победа над Сатана и вражеските сили? Когато казваш, че си бил направен съвършен, какво в теб е било направено съвършено? Не означава ли това, че си се отървал от покварения си сатанински нрав, за да постигнеш върховна любов към Бог? Такива неща се казват във връзка с мръсотията в човека и във връзка със Сатана. Те не се казват във връзка с Бог.

Ако сега не се стремиш да станеш победител и да бъдеш усъвършенстван, то за в бъдеще, когато човечеството ще води нормален живот на земята, вече няма да имаш възможност за такъв стремеж. Тогава ще се е разкрил краят на всички видове хора. По това време вече ще е ясно какъв човек си и ако искаш да станеш победител или да бъдеш усъвършенстван, това вече няма да е възможно. Ще се случи само това, че след като бъде разобличен, човек ще бъде наказан за своето непокорство. По това време хората няма да се стремят към по-висока позиция от другите, някои да станат победители, други да бъдат усъвършенствани, трети да са първородни Божии синове или просто Божии синове. Никой няма да се стреми към това. Всички ще бъдат Божии създания, всички ще живеят на земята и всички

ще живеят на земята с Бог. Сега е времето на битката между Бог и Сатана, време, когато битката още не е приключила, време, когато човекът все още не е напълно спечелен. Сега е преходен период. И затова от човека се изисква да се стреми да стане или победител, или част от Божия народ. Засега все още има различия в статуса, но ще дойде време, когато такива различия вече няма да съществуват: статусът на победителите ще бъде еднакъв, всички те ще бъдат достойни представители на човечеството и ще живеят на земята при равни условия, т.е. всички ще бъдат достойни създания, и на всички ще бъде дадено едно и също. Тъй като епохите на Божието дело са различни и обектите на Неговото дело също са различни, ако това дело се извършва във вас, тогава имате право да бъдете усъвършенствани и да станете победители. Ако то се извършваше зад граница, тогава хората там щяха да имат право да станат първата завоювана и усъвършенствана група от хора. Понастоящем делото не се извършва зад граница, така че хората в други държави нямат правото да бъдат усъвършенствани и да станат победители, нито пък имат възможността да станат първата група. Тъй като обектите на Божието дело са различни, епохата на Божието дело е различна и мащабът му е различен, има първа група, т.е. победителите, и ще има и втора група — тези, които ще бъдат усъвършенствани. След като първата група е била усъвършенствана, тези хора ще се превърнат в образци, така че в бъдеще ще има втора и трета група от онези, които ще бъдат усъвършенствани, но във вечността всички те ще бъдат еднакви и няма да бъдат класифицирани по статус. Просто всички те ще са били усъвършенствани по различно време и няма да има разлика в статуса им. Когато дойде времето, в което всички ще са направени пълноценни и делото по цялата вселена приключи, вече няма да има разлика в положението и всички ще имат един и същ статус. Днес това дело се извършва сред вас, така че вие да станете победители. Ако се извършваше във Великобритания, първата група щеше да е там, точно както първата група ще сте вие. Просто вие сте особено благословени с благодат, защото делото се извършва днес във вас, а ако не се извършваше във вас, щяхте да сте втората група или третата, или четвъртата, или петата. Просто става въпрос за различен ред, по който се извършва делото; наличието на първа и втора група не значи, че едната група стои по-високо или по-ниско от другата, а само показва реда, по който тези хора биват усъвършенствани. Тези думи са отправени към вас днес, но защо не бяхте осведомени за това по-рано? Защото, без да са преминали през определен процес, хората са склонни да изпадат в крайности. Например веднъж Исус каза: „Както си заминах, така и ще дойда“. И днес мнозина се увличат от тези думи и искат да носят само бели дрехи и да чакат да бъдат въздигнати на небето. Така че много неща не бива да се изричат твърде рано; ако се изрекят твърде рано, човек ще бъде склонен към крайности. Духовният ръст на човека е твърде малък и той не е способен да прозре истината в тези думи.

Когато човекът постигне истински човешки живот на земята и цялата мощ на Сатана бъде възпряна, човекът ще може да живее лесно на земята. Животът ще престане да бъде толкова сложен, колкото е сега: човешки отношения, социални отношения, сложни семейни отношения — те причиняват толкова много неприятности, толкова много болка! Животът на човека тук е пълен с мъки! Но щом човекът бъде завоюван, сърцето и умът му ще се променят: той ще има богобоязливо и боголюбиво сърце. След като всички онези във вселената, които се стремят да обичат Бог, бъдат завоювани, с други думи, след като Сатана бъде победен и след като Сатана — всички сили на мрака — бъде пленен, животът на човека на земята няма да бъде смущаван и той ще може да живее свободно на земята. Ако в живота на човека нямаше плътски взаимоотношения и сложности на плътта, всичко щеше да бъде много по-лесно. Плътските човешки взаимоотношения са твърде сложни и фактът, че човек ги има, е доказателство, че той все още не е освободен от влиянието на Сатана. Ако ти имаше еднакви взаимоотношения с всеки от братята и сестрите си, с всеки член от семейството си, тогава нямаше да имаш никакви притеснения и нямаше да е необходимо да се тревожиш за никого. Нямаше да има нищо по-добро и чрез това човек щеше да се освободи от половината си страдания. Живеейки нормален човешки живот на земята, човекът ще бъде като ангелите; и въпреки че все още ще бъде плътски, той ще бъде много подобен на ангел. Това е последното, окончателното обещание, дадено на човека. Днес човекът преминава през наказание и съд; мислиш ли, че човек преживява тези неща напразно? Възможно ли е делото на наказанието и осъждането да се извършва без никаква причина? По-рано беше казано, че наказанието и осъждането на човека означават захвърлянето му в бездната, с други думи, отнемането на съдбата и плановите му за бъдещето. Всичко това се прави с една единствена цел: да се пречисти човекът. Човекът не е захвърлен в бездната умишлено, за да може след това Бог да се откаже от него. Напротив, това се прави, за да се поправи бунтарството в човека, така че накрая всичко в него да се пречисти, за да може той да придобие истинско познание за Бог и да бъде като светец. Ако това се случи, всичко ще бъде завършено. Всъщност, когато всичко онова, което трябва да бъде поправено в човека, бъде поправено, и човекът свидетелства за това убедително, Сатана също ще бъде победен и дори ако нещо, което първоначално е било в човека, не е напълно пречистено, след като Сатана бъде победен, то вече няма да създава смут и в този момент човекът ще бъде напълно пречистен. Човекът никога не е живял такъв живот, но щом Сатана бъде победен, всичко ще бъде уредено и всички маловажни неща в човека ще намерят своето разрешение; всички други проблеми ще приключат веднага щом основният проблем бъде разрешен. В процеса на това възплъщение на Бог на земята, когато Той лично върши Своего дело сред хората, всичко, което върши, е за да победи Сатана, и Той ще победи Сатана, като

завоюва човека и ви направи пълноценни. Когато дадете убедително свидетелство, това също ще бъде знак за поражението на Сатана. За да бъде победен Сатана, първо човекът трябва да бъде завоюван и накрая да бъде напълно усъвършенстван. Но същността е да се спаси цялото човечество от празнотата на страданието, като същевременно се победи Сатана. Независимо дали делото се извършва в цялата вселена или в Китай, всичко е с цел победа над Сатана и спасяване на цялото човечество, за да може човекът да навлезе в мястото на покой. Въплътеният Бог, тази обикновена плът, има за цел именно да победи Сатана. Делото на въплътения Бог има за цел да донесе спасение на всички под небето, които обичат Бог, да завоюва цялото човечество и, най-вече, да победи Сатана. В основата си цялото Божие дело на управлението е тясно свързано с победата над Сатана за спасение на цялото човечество. Тогава защо в голяма част от това дело непрекъснато се говори за вашето свидетелстване? И към кого е насочено това свидетелство? Не е ли насочено към Сатана? То е свидетелство за Бог и се извършва с цел да се засвидетелства, че Божието дело е постигнало своя резултат. Свидетелстването е свързано с делото по побеждаването на Сатана. Ако нямаше битка със Сатана, от човека нямаше да се изисква да свидетелства. Точно защото Сатана трябва да бъде победен и същевременно човекът трябва да бъде спасен, Бог изисква от човека да свидетелства за Него пред Сатана и използва това, за да спаси човека и да се бори със Сатана. В резултат на това човекът е едновременно обект на спасение и средство за победа над Сатана. Така човекът е в центъра на цялото Божие дело по управлението, а Сатана е само обект на унищожение, враг. Може да мислиш, че не си направил нищо особено, но поради промяната в нрава ти се получава свидетелство и това свидетелство е насочено към Сатана и не е адресирано към човека. Човекът не е подготвен да се радва на такова свидетелство. Как би могъл да разбере делото, извършено от Бог? Обектът на Божията битка е Сатана; човекът, междуременно, е само обект на спасение. Човекът има покварен сатанински нрав и е неспособен да разбере това дело. Причината за това е сатанинската поквара. Тя не е присъща на човека, а е дело на Сатана. Основното дело на Бог днес е да победи Сатана, т.е. да завоюва изцяло човека, за да може той да даде окончателно свидетелство за Бог пред Сатана. По този начин всичко ще бъде изпълнено. В много случаи на пръв поглед може да ти се струва, че нищо особено не е направено, но всъщност делото вече е завършено. Човек иска цялото довършително дело да бъде видимо. Въпреки това Аз завърших Своето дело, без това да е видимо за теб, защото Сатана е покорен, което означава, че той е напълно победен, че цялата Божия мъдрост, сила и власт са победили Сатана. Именно това свидетелство трябва да се даде и макар че все още не е ясно изразено в човека, макар че не може да се види с просто око, Сатана вече е победен. Цялото това дело е насочено срещу Сатана и се извършва заради битката със Сатана. И така, има много неща, при

които човекът не вижда успех, въпреки че в Божиите очи те отдавна са успешно завършени. Това е една от съкровените истини на цялото Божие дело.

След като Сатана бъде победен, с други думи, след като човекът бъде напълно завоюван, той ще разбере, че цялото това дело е в името на спасението и че средството за това спасение е хората да бъдат изтръгнати от ръцете на Сатана. Шестте хиляди години на делото на Божието управление са разделени на три етапа: Епоха на закона, Епоха на благодатта и Епоха на царството. И трите етапа на делото са в името на спасението на човечеството, т.е. за спасението на човечеството, което е било силно покварено от Сатана. В същото време обаче те са и за да може Бог да се бори със Сатана. По този начин, както делото на спасението е разделено на три етапа, така и битката със Сатана е разделена на три етапа и тези два аспекта на Божието дело се извършват едновременно. Всъщност битката със Сатана се води за спасението на човечеството и тъй като делото за спасението на човечеството не е нещо, което може да бъде успешно завършено в един етап, битката със Сатана също е разделена на фази и периоди, а войната със Сатана се води в съответствие с нуждите на човека и степента на покваряването му от Сатана. Може би във въображението си човек смята, че в тази битка Бог ще се опълчи срещу Сатана по същия начин, по който две армии се бият една срещу друга. Човешкият интелект е способен да си представи само това; тази идея е крайно неясна и нереалистична, но човекът вярва в нея. И понеже тук казвам, че начинът за спасение на човека е чрез битка със Сатана, човекът си представя, че именно така се води битката. Делото за спасението на човека преминава през три етапа, което означава, че битката със Сатана е разделена на три етапа, за да бъде победен Сатана веднъж завинаги. И все пак вътрешната истина за цялото дело на битката със Сатана е, че резултатите от него се постигат чрез няколко стъпки: даряване на благодат на човека, превръщане в жертва за греха на човека, опрощаване греховете на човека, завоюване на човека и неговото усъвършенстване. Всъщност битката със Сатана не е подемането на война срещу Сатана, а спасението на човека, работа за живота на човека и промяната на неговия нрав, така че той да може да свидетелства за Бог. Така се побеждава Сатана. Сатана се побеждава чрез промяна на покварения нрав на човека. Когато Сатана бъде победен, т.е. когато човекът бъде напълно спасен, тогава униженият Сатана ще бъде напълно вързан и по този начин човекът ще бъде напълно спасен. Така че същността на спасението на човека е войната срещу Сатана и тази война се отразява преди всичко в спасението на човека. Етапът на последните дни, в който човекът трябва да бъде завоюван, е последният етап в битката със Сатана, а също така е делото на пълното спасение на човека от властта на Сатана. Вътрешният смисъл на завоюването на човека е завръщането на възплъщението на Сатана — човекът, който е бил покварен от Сатана — при Създателя след завоюването му, при което човекът ще се отрече от Сатана и напълно ще се върне

при Бог. По този начин човекът ще бъде напълно спасен. Следователно делото на завоюването е последното дело в битката срещу Сатана и последният етап от Божието управление в името на победата над Сатана. Без това дело пълното спасение на човека по същество би било невъзможно, както и пълното поражение на Сатана би било невъзможно и човечеството никога не би могло да влезе в красивото място на своето предназначение или да се освободи от влиянието на Сатана. Следователно делото за спасението на човека не може да приключи, преди да приключи битката със Сатана, тъй като същността на Божието управление е в името на спасението на човечеството. Първите хора бяха в ръцете на Бог, но поради изкушението и покварата от Сатана човекът беше вързан от Сатана и попадна в лапите на злото. Така, в делото на Божието управление, Сатана става този, който трябва да бъде победен. Тъй като Сатана е завоювал човека и тъй като човекът е основното средство, което Бог използва при осъществяването на цялото Си управление, за да бъде спасен човекът, той трябва да бъде изтръгнат от лапите на Сатана, т.е. да бъде върнат от сатанинския плен. По този начин Сатана трябва да бъде победен чрез промяна в стария нрав на човека — промяна, която възстановява първоначалния човешки ум. По този начин плененото човешко същество може да бъде изтръгнато от лапите на Сатана. Ако човекът бъде освободен от влиянието и оковите на Сатана, Сатана ще бъде посрамен, човекът окончателно ще бъде върнат и Сатана ще бъде победен. И тъй като човекът ще бъде освободен изпод тъмното влияние на Сатана, той ще бъде плячката на цялата тази битка, а Сатана ще бъде обектът, който ще бъде наказан, след като битката приключи, след което цялото дело на човешкото спасение ще бъде завършено.

Бог не таи злоба към сътворените същества; Той единствено желае да победи Сатана. Цялото Му дело — независимо дали е порицание или съд — е насочено към Сатана; то се извършва за спасението на човечеството и е изцяло насочено към победата над Сатана. То има една-единствена цел: да се бори със Сатана докрай! Бог никога няма да се успокои, докато не победи Сатана! Той ще си почине едва след като победи Сатана. Тъй като цялото Божие дело е насочено към Сатана и тъй като онези, които са били покварени от Сатана, са под контрола на неговата власт и живеят под неговата власт, без да се борят със Сатана и без да се откъсват от него, той няма да отслаби хватката си върху тези хора и те няма да могат да бъдат спечелени. Ако те не бъдат спечелени, това би било доказателство, че Сатана не е бил победен и не е бил разгромен. И така, в шестхилядолетния план за управление на Бог, през първия етап Той извърши делото на закона, през втория етап извърши делото на Епохата на благодатта, т.е. делото на разпятието, а през третия етап Той върши делото на завоюване на човечеството. Цялото това дело е свързано със степента, до която Сатана е покварил човечеството, всичко това е с цел да се победи Сатана и всеки един от

етапите е с цел да се победи Сатана. Същността на шестхилядолетното дело на Божието управление е битката срещу големия червен змей, а делото по управление на човечеството е също така дело за победа над Сатана, дело, свързано с битката срещу Сатана. Бог води битка в продължение на 6 000 години и съответно работи в продължение на 6 000 години, за да приведе най-накрая човечеството в един нов свят. Когато Сатана бъде победен, човекът ще получи пълно освобождение. Не е ли това посоката, в която се движи Божието дело днес? Това е точно посоката, в която се движи днешното дело: пълното освобождение на човека, така че той да не се подчинява на никакви правила и да не бъде ограничаван от никакви ограничения. Цялото това дело се извършва в съответствие с вашия духовен ръст и с вашите нужди, т.е. на вас ви се предоставя всичко, което можете да постигнете. Тук не става въпрос някой да ви накара да направите нещо, което е напълно извън вашите възможности; по-скоро цялото това дело се извършва в съответствие с вашите реални нужди. Всеки етап от делото се извършва в съответствие с действителните нужди и изисквания на човека; всеки етап от делото е в името на победата над Сатана. Всъщност в началото не е имало прегради между Създателя и Неговите създания. Всички тези бариери са дело на Сатана. Човекът е станал неспособен да види или докосне каквото и да било, защото Сатана се е намесил и го е покварил. Човекът е жертвата, този, който е бил измамен. След като Сатана бъде победен, създанията ще видят Създателя, а Той ще погледне към тях и ще може лично да ги поведе. Само това е животът, който човек трябва да води на земята. Така че Божието дело е насочено преди всичко към побеждаването на Сатана и след като Сатана бъде победен, всичко ще бъде решено. Днес ти видя, че не е никак лесно Бог да дойде сред хората. Той не е дошъл, за да търси по цял ден грешки във вас, да казва това и онова или просто да ви позволи да видите как изглежда Той, как говори и живее. Бог не е станал плът само за да ви позволи да Го погледнете или да ви отвори очите, или да ви позволи да чуете тайните, за които е говорил, и седемте печата, които е отворил. По-скоро Той е станал плът, за да победи Сатана. Той лично е дошъл сред хората в плът, за да спаси човека и да води битка със Сатана; това е значението на Неговото въплъщение. Ако то не беше с цел да победи Сатана, тогава Той нямаше лично да извърши това дело. Бог е дошъл на земята, за да върши Своето дело сред хората, да Се открие лично на човека и да му позволи да Го съзерцава; нима това е малко? Наистина не е проста работа! Не е така, както си го представя човекът: че Бог е дошъл, за да може човекът да Го погледне, за да може човекът да разбере, че Бог е практичен, а не нещо смътно или празно и че Бог е възвишен, но и смирен. Може ли да е толкова просто? Именно защото Сатана е покварил човешката плът, а човекът е този, когото Бог възнамерява да спаси, Бог трябва да приеме плът, за да води битка със Сатана и лично да стане пастир на човека. Само това е от полза за Неговото дело. Двете въплъщения на

Бог са, за да победят Сатана и да спасят човека по най-добрия възможен начин. Факт е, че само Бог, независимо дали е Божият Дух или въплътеният Бог, може да се бори със Сатана. Накратко, ангелите не могат да водят битка със Сатана, още по-малко пък човекът, който е бил покварен от Сатана. Ангелите са безсилни да водят тази битка, а човекът е още по-безсилен. В този смисъл, ако Бог иска да обработва живота на човека, ако иска лично да дойде на земята, за да спаси човека, тогава Той трябва лично да стане плът — т.е. трябва лично да приеме плътта и с присъщата Си идентичност и делото, което трябва да извърши, да дойде сред хората и лично да спаси човека. Ако не беше така, ако това дело се извършваше от Божия Дух или от човека, от тази битка нямаше да излезе нищо и тя никога нямаше да приключи. Човекът има шанс за спасение само когато Бог стане плът, за да воюва лично срещу Сатана, намирайки се сред хората. Нещо повече, само тогава Сатана е посрамен и остава без възможности да се възползва и без планове, които да осъществи. Делото, което върши въплътеният Бог, е недостижимо за Божия Дух, а още по-невъзможно би било който и да е плътски човек да го извърши от името на Бог, тъй като делото, което Той върши, е в името на живота на човека и за да промени покварения му нрав. Ако човекът участваше в тази битка, той само щеше да избяга в жалък безпорядък и просто нямаше да е в състояние да промени своя покварен нрав. Той не би бил способен да спаси човека от кръста или да победи цялото разбунтувано човечество, а би могъл само да свърши малко стара работа, която не излиза извън рамките на принципите, или пък работа, която не е свързана с победата над Сатана. Така че защо да си прави труда? Какъв е смисълът от дело, което не може да спечели човечеството, още по-малко да победи Сатана? Така че битката срещу Сатана може да се води единствено от Самия Бог, а за човека просто би било невъзможно да го направи. Човекът е длъжен да се подчинява и да следва, защото не може да извърши делото по създаване на небето и земята, нито пък да се бори срещу Сатана. Човекът може да угоди на Създателя само под ръководството на Самия Бог, чрез което Сатана бива победен; това е единственото, което човек може да направи. И така, всеки път, когато започва нова битка, т.е. всеки път, когато започва делото на нова епоха, това дело се извършва лично от Самия Бог, чрез което Той ръководи цялата епоха и открива нов път за цялото човечество. Зората на всяка нова епоха е ново начало в битката със Сатана, чрез което човекът навлиза в едно по-ново, по-красиво царство и в една нова епоха, която се ръководи лично от Самия Бог. Човекът е господар на всички неща, но тези, които са били спечелени, ще станат плод на всички битки със Сатана. Сатана покварява всички неща, той е победеният в края на всички битки, а също така е и този, който ще бъде наказан след тези битки. Ако вземем Бог, човека и Сатана, само Сатана е този, който ще бъде намразен и отхвърлен. Междувременно онези, които са били спечелени от Сатана и не са били приети обратно от Бог, ще бъдат наказани заради Сатана. От

горните трима само Бог трябва да бъде почитан от всички. Междувременно онези, които са били покварени от Сатана, но които Бог е върнал при Себе Си и които са започнали да Го следват, ще получат Божието обещание и ще съдят нечестивите от името на Бог. Бог със сигурност ще победи и Сатана със сигурност ще бъде победен, но сред хората има такива, които ще победят, и такива, които ще загубят. Тези, които победят, ще принадлежат към победителите, а тези, които загубят, ще принадлежат към губещите; това е класификацията на всеки според вида, това е окончателният край на цялото Божие дело. Това е и целта на цялото Божие дело и тя никога няма да се промени. Същността на главното дело според Божия план за управление е съсредоточена върху спасението на човека и Бог става плът преди всичко заради тази същност, заради това дело, така че Сатана да бъде победен. Първият път, когато Бог стана плът, също беше, за да победи Сатана: Той лично стана плът и беше лично прикован на кръста, за да завърши делото на първата битка, което беше делото на изкупление на човечеството. По същия начин и този етап от делото е извършван лично от Бог, който е станал плът, за да върши делото Си сред хората, за да изрича лично словото Си и да позволи на човека да Го види. Разбира се, неизбежно е Той да върши и други дела по пътя си, но основната причина, поради която Той лично извършва Своето дело, е да победи Сатана, да завладее цялото човечество и да спечели тези хора. Така че делото на Божието въплъщение наистина не е просто. Ако Неговата цел беше само да покаже на човека, че Бог е смирен и скрит и че Бог е практичен, ако беше само заради извършването на това дело, тогава нямаше да има нужда Той да става плът. Бог би могъл да разкрие директно на човека Своето смирение и скритост, Своето величие и святост, дори и без да става плът, но тези неща нямат нищо общо с делото по управление на човечеството. Те не са в състояние да спасят човека или да го направят пълноценен, а още по-малко могат да победят Сатана. Ако победата над Сатана включваше само Духа, който води битка срещу един дух, тогава подобно дело щеше да има още по-малка практическа стойност; то щеше да е неспособно да спечели човека и щеше да съсипе неговата участ и плановите му за бъдещето. Затова Божието дело днес е от огромно значение. То не се извършва само за да се даде възможност на човека да види Бог, да се отворят очите му или да се почувства малко трогнат и окуражен; такова дело няма никакво значение. Ако можеш да говориш само за такъв вид познание, то това доказва, че не знаеш истинското значение на Божието въплъщение.

Делото на целия Божи план за управление се извършва лично от Самия Бог. Първият етап — сътворението на света — беше осъществен лично от Самия Бог, а ако не беше така, никой нямаше да може да създаде човечеството; вторият етап беше изкуплението на цялото човечество и също бе осъществен лично от Самия Бог; за третия етап е излишно да се говори: още по-необходимо е цялото Божие дело да бъде завършено от Самия Бог. Делото на изкуплението, завоюването,

придобиването и усъвършенстването на цялото човечество се извършва лично от Самия Бог. Ако Той не вършеше лично това дело, човекът не би могъл да бъде представител на Неговата личност и да върши Неговото дело. За да победи Сатана, да спечели човечеството и да предостави на човека нормален живот на земята, Той лично ръководи човека и лично работи сред хората; заради целия Си план за управление, заради цялото Си дело, Той трябва лично да го върши. Ако човек вярва само в това, че Бог е дошъл, за да може хората да Го видят, за да ги направи щастливи, тогава тези вярвания нямат никаква стойност, никакво значение. Човешкото разбиране е твърде повърхностно! Бог може да извърши това дело изцяло и напълно само като го извърши Сам. Човекът не е способен да го извърши от името на Бог. Тъй като не притежава Божията идентичност или Неговата същност, той е неспособен да извърши Божието дело и дори човекът да извърши това дело, то няма да има никакъв ефект. Първият път, когато Бог стана плът, беше заради изкуплението, за да изкупи цялото човечество от греха, за да направи човека способен да се пречисти и да му бъдат опростени греховете. Делото на завоюването също се извършва лично от Бог сред хората. Ако на този етап Бог само изричаше пророчества, тогава можеше да се намери пророк или някой надарен, който да заеме Неговото място; ако се произнасяха само пророчества, тогава човек можеше да замести Бог. Но ако човекът се опита лично да върши делото на Самия Бог и се опита да обработва живота на човека, би било невъзможно той да извърши това дело. То трябва да се извърши лично от Самия Бог: Бог трябва лично да стане плът, за да извърши това дело. Ако в Епохата на словото се произнасяха само пророчества, щеше да се намери пророк Исайа или Илиия, който да извърши това дело, и нямаше да има нужда Самият Бог да го върши лично. Но тъй като делото, извършено през този етап, не е само изричането на пророчества и тъй като е много важно делото на думите да бъде използвано за завоюването на човека и победата над Сатана, това дело не може да бъде извършено от човек, а трябва да бъде извършено лично от Самия Бог. В Епохата на закона Йехова извърши част от Своето дело, след което изрече някои думи и извърши някои дела чрез пророците. Това е така, защото човекът можеше да замени Йехова в делото Му, а пророците можеха да предсказват неща и да тълкуват някои сънища от Негово име. Делото, извършено в началото, не беше дело на пряка промяна на човешкия нрав и не беше свързано с греха на човека, а от човека се изискваше само да спазва закона. Така че Йехова не стана плът и не се откри на човека; вместо това Той говореше директно на Мойсей и на други, накара ги да говорят и да работят от Негово име, както и да работят директно сред човечеството. Първият етап от Божието дело беше ръководството на човека. Това беше началото на битката срещу Сатана, но тя все още не беше започнала официално. Официалната война срещу Сатана започна с първото възплъщение на Бог и продължи чак до днес. Първата битка от тази война беше, когато

въплътеният Бог бе прикован на кръста. Разпъването на кръста на въплътения Бог победи Сатана и това беше първият успешен етап от войната. Когато въплътеният Бог започна да обработва пряко живота на човека, това беше официалното начало на делото по възвръщането на човека и тъй като това беше дело на промяна на стария нрав на човека, то беше дело на битка срещу Сатана. Етапът на делото, извършено от Йехова в началото, беше само ръководството на човешкия живот на земята. Това беше началото на Божието дело и макар че все още не включваше никаква битка или някакво голямо дело, то положи основите на предстоящата битка. По-късно, вторият етап на делото през Епохата на благодатта включваше промяна на стария нрав на човека, което означава, че Самият Бог изкова живота на човека. Това трябваше да се извърши лично от Бог: необходимо беше Бог лично да стане плът. Ако Той не бе станал плът, никой нямаше да може да Го замести в този етап от делото, тъй като то представляваше дело, свързано с директна борба срещу Сатана. Ако човек беше предприел това дело вместо Бог, то когато човекът се изправи срещу Сатана, Сатана нямаше да му се подчини и щеше да е невъзможно човекът да го победи. Трябваше въплътеният Бог да дойде, за да го победи, защото същността на въплътения Бог все пак е Бог, Той все пак е животът на човека и все пак е Създателят; каквото и да се случи, Неговата идентичност и същност няма да се променят. И така, Той прие плът и извърши делото, за да покори напълно Сатана. През етапа на делото от последните дни, ако човекът трябваше да извърши това дело и да изрече думите директно, той щеше да се окаже неспособен да ги изрече, а ако беше изречено пророчество, това пророчество нямаше да може да завоюва човека. Приемайки плът, Бог идва, за да победи Сатана и напълно да го подчини. Когато Той напълно победи Сатана, напълно завоюва човека и напълно го спечели, този етап от делото ще бъде завършен и ще бъде постигнат успех. В Божието управление човек не може да замести Бог. В частност, още по-необходимо е делото по ръководене на епохата и започването на ново дело да се извършат лично от Самия Бог. Предоставянето на откровения и пророчества на хората може да бъде извършено от човек, но ако става дума за дело, което трябва да бъде извършено лично от Бог, за дело, свързано с битката между Самия Бог и Сатана, тогава това дело не може да бъде извършено от човек. По време на първия етап от делото, когато нямаше битка със Сатана, Йехова лично поведе народа на Израил, като използваше пророчествата, изречени от пророците. След това, вторият етап от делото беше битката със Сатана и Бог лично стана плът и влезе в плът, за да извърши делото. Всичко, което се отнася до битката със Сатана, се отнася и до въплъщението на Бог, което означава, че човек не може да води тази битка. Ако човекът трябваше да се бие, той не би бил в състояние да победи Сатана. Откъде би взел сили да се бори срещу Сатана, когато все още е под неговата власт? Човекът е по средата: ако клониш към Сатана, принадлежиш на Сатана, но ако угаждаш на Бог, принадлежиш

на Бог. Ако човек се опита да действа в делото на тази битка вместо Бог, би ли могъл да се справи? Ако се беше опитал, нямаше ли да е загинал отдавна? Нямаше ли отдавна да е слязъл в преизподнята? Така че човекът е неспособен да заеме мястото на Бог в Неговото дело, с други думи, човекът не притежава същността на Бог и ако ти започнеш битка със Сатана, няма да можеш да го победиш. Човекът може да върши само определена работа; той може да победи някои хора, но не може да замени Бог в делото на Самия Бог. Как би могъл човек да води битка със Сатана? Сатана ще те плени още преди да си започнал да правиш каквото и да било. Само когато Самият Бог влезе в битка със Сатана и човекът Го последва и се подчини на Бог на тази основа, тогава човекът може да бъде спечелен от Бог и да се освободи от оковите на Сатана. Това, което човек може да постигне със своята мъдрост и способности, е твърде ограничено; той не е в състояние да направи човека цялостен, да го направлява, а още по-малко да победи Сатана. Човешкият интелект и мъдрост не могат да предотвратят изпълнението на коварните планове на Сатана, така че как би могъл човек да влезе в битка с него?

Всички, които искат да бъдат усъвършенствани, имат този шанс, така че всички трябва да се отпуснат: в бъдеще всички ще влязат в пригответното за тях място. Но ако не искаш да бъдеш усъвършенстван и не желаеш да влезеш в съвършеното царство, това си е твой личен проблем. Всички, които искат да бъдат усъвършенствани и са верни на Бог, всички, които са покорни и всички, които вярно изпълняват задълженията си — всички тези хора могат да бъдат усъвършенствани. Днес всички, които не изпълняват вярно задълженията си, всички, които не са верни на Бог, всички, които не се подчиняват на Бог, и особено онези, които са получили просветлението и озарението на Светия Дух, но не го прилагат на практика — всички тези хора не могат да бъдат усъвършенствани. Всички онези, които желаят да бъдат верни и покорни на Бог, могат да бъдат усъвършенствани, дори и да са донякъде невежи; всички, които желаят да се стремят, могат да бъдат усъвършенствани. Не е необходимо да се тревожите за това. Стига да имаш желание да се развиваш в тази посока, можеш да бъдеш усъвършенстван. Не желая да изоставям или да пропъждам никого от вас, но ако човек не се стреми да върши добро, тогава само погубва себе си; не Аз те пропъждам, а ти сам го правиш. Ако ти самият не се стремиш да вършиш добро, ако си мързелив, не изпълняваш задълженията си, не си лоялен, не се стремиш към истината и винаги правиш това, което ти харесва, ако се държиш безразсъдно, бориш се за собствената си слава и богатство и си безскрупулен в отношенията си с противоположния пол, тогава ще понесеш бремето на собствените си грехове; не си достоен за ничие съжаление. Моето намерение е всички вие да бъдете усъвършенствани или поне да бъдете завоювани, за да може този етап от делото да бъде успешно завършен. Желанието на Бог е всеки да бъде усъвършенстван, в крайна сметка да бъде спечелен от Него, да бъде напълно пречистен от Него, да

стане един от хората, които Той обича. Независимо дали ви наричам изостанали или с ниско качество, всичко това е факт. Когато казвам така, това не означава, че искам да ви изоставя, че съм изгубил всякаква надежда за вас, още по-малко, че не искам да ви спася. Днес съм дошъл да извърша делото на вашето спасение, с други думи, делото, което върша, е продължение на делото на спасението. Всеки човек има шанса да бъде усъвършенстван: ако го желаеш, ако се стремиш към това, накрая ще можеш да го постигнеш и никой от вас няма да бъде изоставен. Ако си човек с ниско качество, Моите изисквания към теб ще бъдат съобразени с твоето ниско качество; а ако си човек с високо качество, Моите изисквания към теб ще бъдат съобразени с твоето високо качество; ако си невеж и необразован, Моите изисквания към теб ще бъдат съобразени с твоето невежество; ако си образован, Моите изисквания към теб ще бъдат съобразени с факта, че си образован; ако си възрастен човек, Моите изисквания към теб ще бъдат съобразени с твоята възраст; ако си в състояние да оказваш гостоприемство, Моите изисквания към теб ще бъдат в съответствие с това ти качество; ако кажеш, че не можеш да оказваш гостоприемство и можеш да изпълняваш само определена задача, независимо дали става дума за разпространяване на Евангелието, грижа за църквата или други общи дела, Моето усъвършенстване спрямо теб ще бъде в съответствие със задачата, която изпълняваш. Да бъдеш верен, да бъдеш покорен докрай и да се стремиш да постигнеш най-висшата любов към Бог — това е, което трябва да постигнеш, и няма по-добри практики от тези три. В крайна сметка от човека се изисква да постигне тези три неща и ако успее да ги постигне, тогава ще бъде усъвършенстван. Но преди всичко трябва истински да се стремиш, трябва активно да упорстваш напред и нагоре, а не да бъдеш пасивен в това отношение. Казвал съм, че всеки човек има шанса да бъде усъвършенстван и може да бъде усъвършенстван, и това е вярно, но ти не се опитваш да бъдеш по-добър в стремежа си. Ако не постигнеш тези три критерия, в крайна сметка трябва да бъдеш пропъден. Искам всички да наваксат, искам всички да имат делото и просветлението на Светия Дух и да бъдат покорни докрай, защото това е задължението, което всеки от вас трябва да изпълнява. Когато всички изпълните задължението си, всички ще сте усъвършенствани и свидетелството ви ще отекне. Свидетелство дават онези, които са победили Сатана и са спечелили Божието обещание, и те са тези, които ще останат да живеят в прекрасното предназначено място.

БОГ И ЧОВЕКЪТ ЩЕ ВСТЪПЯТ В ПОКОЙ ЗАЕДНО

В началото Бог бе в покой. По това време на земята нямаше хора, нямаше нищо, тъй като Бог не беше започнал делото си. Той начена делото на управлението Си едва когато положи началото на човечеството и след като човекът

се поддаде на поквара; от този миг нататък Бог вече не знаеше покой, а се захвана с човешкия род. Бог изгуби покоя Си поради човешката развала, а също и заради бунта на архангелите. Не успее ли да победи Сатана и да спаси човечеството от падението му, Бог никога няма да може да се отдаде на покой. Както на човека му липсва покой, тъй и на Бог; навлезе ли отново в покой, с него ще намерят покой и човеците. Живот в покой означава живот без войни, без нечистотия и без постоянна неправедност. Иначе казано, това е живот, освободен от смущенията на Сатана (тук „Сатана“ обозначава враждебните сили) и от неговата поквара, който който не е податлив на посегателствата на всякакви противни Богу сили; това е живот, в който всичко се развива както Той е определил и почита Създателя и в който небето и земята са в пълен покой — това е смисълът на фразата „спокоен живот на човечеството“. Когато Бог е в покой, неправедността ще изчезне от земята, враждебните сили ще се оттеглят и човечеството ще навлезе в нова сфера — вече няма да е покварено от Сатана, а ще бъде спасено от претърпяната сатанинска развала. Бог ще намери покой в деня, в който човечеството намери покой. Бог изгуби покоя си заради неспособността на човеците да навлязат в покой, а не защото е изначално неспособен да почива. Покоят не означава край на всякакво развитие и движение, нито край на Божието дело или кончина на човешкия живот. Знак за навлизането в покой ще бъде унищожението на Сатана, когато лошите хора, станали проводник на злините му, бъдат наказани и заличени, и когато изчезнат всички враждебни на Бог сили. Покоят на Бог означава, че Той вече няма да е зает със Своето дело по спасението на човечеството. Покоят на човеците означава, че всички хора ще заживеят в Божиата светлина и в Неговата благодат, освободени от сатанинската развала, без никаква неправедност. Под грижите на Бог хората спокойно ще обитават земята. Когато Бог и човеците заедно навлязат в покой, това ще бъде знак, че човечеството е спасено, а Сатана е унищожен — че Божието дело с хората е напълно завършено. Тогава Бог ще спре да работи с хората, а те ще са освободени от властта на Сатана. Тогава Бог вече няма да е зает, а човеците няма да са в постоянно брожение. Бог и човечеството едновременно ще встъпят в покой. Бог ще се завърне в първоначалната си обител и всеки човек ще възстанови изконното си място. Това са назначенията, в които ще почиват Бог и хората, щом напълно приключи Божието управление. Бог има свое Божие назначение, както и човечеството има свое. В състоянието Си на покой Бог ще продължи да напътства земния живот на всеки човек и, битувайки в светлината Му, хората ще почитат единствения истински Бог в небесата. Бог вече няма да живее сред човеците, а те няма да могат да живеят в Неговото назначение. Бог и хората не могат да обитават една и съща сфера, защото присъщият им начин на съществуване се различава. Бог е Този, който напътства цялото човечество, а човечеството е еманация на Божието дело по управлението. Хората са стадото Божие и същността им е различна от Божиата. Покоят означава

връщане към първоначалното място. Следователно, когато Бог встъпи в покой, Той ще се е завърнал на първоначалното си място. Той вече няма да обитава земята и няма да живее сред хората, за да споделя радостите и страданията им. Когато хората встъпят в покой, те ще са се превърнали в истински плодове на сътворението; те ще благоговейт пред Бог от земята и ще живеят отредения им нормален живот. Вече няма да се опълчват и противят на Бог, а ще се върнат към живота, изначално отреден на Адам и Ева. След като встъпят в покой, такива ще са съответните живот и назначение на Бог и на хората. Победата над Сатана е неизбежен изход от войната между него и Бог. Също толкова неизбежно е, че Бог ще встъпи в покой, когато завърши Своего дело на управлението, и че човечеството ще бъде напълно спасено и ще навлезе в покой. Мястото за покой на хората е на земята, а Божието място за покой е на небето. В състоянието си на покой хората ще боготворят Бог на земята, а Бог ще наглежда покоя на обитаващите земята човеци от небето, а не от земята. Бог все така ще е Дух, а хората все така ще са в тленната си обвивка. Покоят на Бог се отличава от покоя на хората. Докато почива, Той ще слезе и ще се появи сред хората; в покоя си хората ще посещават небесата, водени от Бог, и ще се наслаждават на живота там. Встъпят ли в покой Бог и хората, Сатана ще спре да съществува. Ще спрат да съществуват и злите хора. Преди Бог и хората да навлязат в покой, покварените, подлагали Бог на гонение на земята, вече ще са унищожени редом с опълчилите се срещу Него врагове. Ще ги погубят големите бедствия от сетните дни. Щом тези зли хора бъдат напълно заличени, земята никога вече не ще познае смущението на Сатана. Едва тогава човечеството ще бъде напълно спасено и Божието дело ще е завършено докрай. Това са условията, за да може Бог и човекът да встъпят в покой.

Приближаването на края на всички неща е знак за завършване на Божието дело и за край на оформянето на човека. Това означава, че хората, покварени от Сатана, ще са достигнали крайния етап от развитието си и че потомците на Адам и Ева ще са завършили поръчението да се множат. Това е и знак, че ще е невъзможно такова покварено от Сатана човечество да продължи да се развива. Първоначалните Адам и Ева не били покварени, но при прокуждането си от Едем Адам и Ева вече били опорочени от Сатана. Когато Бог и хората навлязат заедно в покой, прогонените от Райската градина Адам и Ева и техните потомци най-сетне ще приключат съществуването си. Човечеството на бъдещето пак ще се състои от потомци на Адам и Ева, но тези хора няма да живеят под властта на Сатана, а ще са спасени и пречистени човеци. Те ще са преминали съд и порицание и постигнали святост хора. Те ще се отличават от първоначалния човешки род; дори можем да кажем, че те ще бъдат съвсем различен вид човечество от първоначалното на Адам и Ева. Тези хора ще са подбрани измежду всички покварени от Сатана; те ще са онези, преминали с непоколебима безупречност

през Божия съд и порицание; те ще бъдат последната оставаща група хора сред поквареното човечество. Само тези хора ще могат да встъпят в окончателния покой ведно с Бог. Онези, съумели достойно да преминат през Божия съд и порицание в сетните дни — по време на последното пречистване — ще встъпят редом с Бог в окончателен покой. Тоест, всички те ще са се освободили от влиянието на Сатана и, вече преминали през Божието последно пречистване, ще са добили единение с Бог. Онези хора, които най-после са единни с Бог, ще встъпят в окончателен покой. По същество Божият съд и порицание служат на следния Негов замисъл — да пречистят човечеството, за да настъпи окончателен покой; без това пречистване нито един представител на човечеството не би могъл да бъде причислен към определена категория според естеството си, нито да встъпи в покой. Това дело е единствената възможна пътека на човечеството към покоя. Само Божията работа по пречистването ще освободи човеците от тяхната нечестивост и само Неговият съд и порицание ще разкрият бунтовните елементи сред хората, разграничавайки подлежащите на спасение от неподлежащите и достойните да останат от недостойните. Щом тази работа приключи, хората, на които е позволено да останат, ще бъдат пречистени и ще преминат в по-висшето състояние на човечеството, в което ще се наслаждават на по-прекрасен втори живот на земята. С други думи, ще започнат човешките дни на покой и те ще заживеят редом с Бог. След съда и порицанието на другите, на които не е дадено да останат, тяхната същинска природа ще бъде напълно изобличена и всички те ще бъдат унищожени; вече няма да им е позволено да оцелеят на земята, също както на Сатана. Човечеството на бъдещето няма повече да включва подобни хора, защото те не са годни да встъпят в царството на съвършения покой и не са достойни да се присъединят към времето на покой, споделяно от Бог и човеците, тъй като са подлежащи на наказание нечестиви, несправедни хора. Веднъж вече са били избавени и са били подложени на съд и порицание; и те някога са служили на Бог. Въпреки това в сетните дни те ще бъдат пропъдени и унищожени заради злината и непокорството си и поради невъзможността греховете им да бъдат опростени. Те никога не ще съществуват в света на бъдещето и няма да се присъединят към бъдещия човешки род. Дали като души на починали или като все още живи, всички злосторници и всички неполучили спасение ще бъдат унищожени, щом святата част от човечеството встъпи в покой. А що се отнася до тези злосторни духове и хора и за духовете на праведните и постъпващите праведно, независимо през коя епоха, вършилите зло ще бъдат унищожени, а праведните ще оцелеят. Спасението на човек или на душата на покойник не се преценява само според стореното от тях в сетните дни — то се определя от това дали са се противили на Бог, дали са проявили непокорство. Хората, вършили зло и непостижали спасение в предишни времена, несъмнено ще бъдат подложени на наказание, а онези, които в днешно време се отдават на лоши дела и не

подлежат на спасение, със сигурност също ще бъдат наказани. Хората се разделят по категории според това дали са добри или лоши, а не според епохата, в която са живели. Веднъж поставени в едната или в другата група, те няма да получат незабавно своето наказание или награда. Бог по-скоро ще накаже злото и възнагради доброто едва след като приключи Своето завоевателно дело от сетните дни. Всъщност Той разделя хората на добри и лоши още откакто начена Своето дело на спасение на човечеството. Той просто ще възнагради праведните и ще въздаде наказания на грешните едва след като довърши работата си; това не означава, че ще раздели хората по категории при приключване на Своето дело и незабавно ще се заеме със задачата да въздава наказания за злото и награди за доброто. Тази Негова задача ще бъде извършена чак след окончателното приключване на делото Му. Целият смисъл на Божието дело — да накаже злото и възнагради доброто — в крайна сметка се свежда до пълно пречистване на всички човеци, за да въведе във вечен покой пречистеното до святост човечество. Това е най-важният етап от работата Му, увенчаващ цялото Негово дело по управлението на света. Ако Бог не унищожи порочните и им позволи да останат, никой от хората няма да може да встъпи в покой и Бог не би могъл да въведе цялото човечество в по-добър живот. Работата Му би останала недовършена. Когато завърши делото Си, цялото човечество ще бъде напълно свято; само тогава Бог ще може да заживее в покой.

Съвременните хора са все така неспособни да се освободят от плътските желания; те не успяват да се откажат от удоволствията на плътта, от светската суета, от парите и от покварения си нрав. Повечето хора се отдават на заниманията си повърхностно. Всъщност в сърцата на тези хора няма обич към Бог; нещо повече, те не се ужасяват от Него. И тъй като не пазят Бог в сърцата си, те не са в състояние да възприемат делата Му, а още по-малко са способни да повярват в изречените от Него слова. Тези хора са твърде материални, твърде дълбоко покварени и им липсва всякаква истина. При това те не вярват, че Бог може да се въплъти. Всеки, който не вярва във въплътения Бог — тоест, не вярва във видимия Бог и в Неговото дело и слово, а вместо това почита невидимия Бог в небесата — не носи Бог в сърцето си. Тези човеци се бунтуват и противят на Бог. Липсват им изконните човешки качества, липсва им и разум, да не говорим за истината. При това те изобщо не вярват във видимия и осезаем Бог, но смятат невидимия и неосезаем Бог за най-истинен и носещ най-много радост. Те не се стремят към неподправената истина, нито към същината на земното битие, а най-малко към Божиата воля. Вместо това търсят силни усещания. Няма никакво съмнение, че те вярват единствено в нещата, които им помагат да утолят индивидуалните си щения, и само към тях се стремят. Те вярват в Бог, за да удовлетворят собствените си желания, а не за да търсят истината. Нима такива хора не са злосторници? Изключително самонадеяни, те изобщо не вярват, че Бог

на небето би унищожил такива „добри хора“ като тях. Вместо това са убедени, че Бог ще им позволи да останат и при това ще ги възнагради богато за многото неща, които са извършили за Бог и за горещо демонстрираната от тях „вярност“ към Него. Ако се стремяха също и към видимия Бог, те незабавно биха Му се опълчили или биха изпаднали в ярост в мига, в който желанията им не бъдат изпълнени. Те се проявяват като подли, дребни души, вечно преследващи само собствените си желания; те не са почтени хора, следващи истината. Те са тъй наречените нечестивци, следващи Христос. Не търси ли истината, човек не може да повярва в нея и ще е още по-неспособен да възприеме бъдещето на човечеството, защото тези хора изобщо не вярват нито в делата, нито в думите на видимия Бог, а това води до неспособността им да повярват в бъдещото предназначение на човечеството. Тоест, дори и да следват видимия Бог, те все пак вършат злини и изобщо не търсят истината, нито практикуват истината според Моите изисквания. Онези, които не вярват, че ще бъдат погубени, са тъкмо тези, които ще бъдат погубени. Всички те са убедени, че са много умни и че те самите са практикуващите истината. Смятат порочното си поведение за истината и държат на него. Тези нечестивци са изключително самоуверени; приемат истината за догма и смятат злосторничеството си за истина, но накрая ще пожънат това, което са посели. Колкото по-самонадеян е човек и колкото по-несдържано арогантен е, толкова по-неспособен е да добие истината; колкото по-всеотдайно вярва в Бог на небето, толкова по-силно се съпротивлява на Бог. Наказанието ще сполети точно тези хора. Преди човечеството да встъпи в покой, за всеки от човеците ще бъде отсъдена награда или наказание според това дали са търсили истината, дали познават Бог и дали могат да се подчинят на видимия Бог. Лишени от истина са онези, които — макар и да са служили на видимия Бог — не Го познават и не се подчиняват Нему. Такива хора са злосторници, а злосторниците несъмнено ще бъдат наказани. Наказанието ще бъде въздадено според естеството на порока им. Бог съществува, за да вярват в Него човеците, и е достоен за тяхното послушание. Онези, които вярват само в неопределения и невидим Бог, не вярват в Бог и не са в състояние да Му се подчинят. Не успеят ли да повярват във видимия Бог до приключването на завоевателното Му дело, продължат ли да са все тъй непокорни и опълчени на видимия, въплътен Бог, тези „неопределеници“ несъмнено ще подлежат на унищожение. Това важи и за някои сред вас — всички, признаващи на думи въплътения Бог, но неспособни да практикуват истината за подчинението на въплътения Бог, в крайна сметка ще бъдат пропъдени и унищожени. При това всеки, който на думи признава видимия Бог, яде и пие изречената от Него истина, но същевременно се стреми към неопределения и невидим Бог, със сигурност ще бъде унищожен. Никой от тези хора няма да оцелее до времето за покой, следващо завършека на Божието дело. Нито един наподобяващ описаните хора няма да встъпи във времето за покой. Демонични са хората, които не практикуват

истината; съпротивата срещу Бог и неподчинението Нему са част от същността им; те нямат ни най-малко намерение всецяло да Му се покорят. Всички те ще бъдат унищожени до един. Същността ти, а не видът ти, моментното славословие или поведението ти е определяща за това дали притежаваш истината, или се опълчваш на Бог. Същината на отделния човек е решаващият фактор за това дали той ще бъде унищожен, а тя се разкрива в поведението му и в следването на истината. Ако двама души си приличат по това, че и двамата работят в приблизително еднакво количество, Бог ще запази този, който носи у себе си истината и чиято същност е добра, а този, който се опълчва на видимия Бог и чиято същност е порочна, го очаква унищожение. Цялото Божие дело и Божие слово, отнасящи се до предназначенията на хората, справедливо ще се разпорежи с всеки един съгласно индивидуалната му същност. Не ще бъде допусната ни най-малка грешка или пропуск — те са присъщи единствено на човешките дела, в които се намесват човешки емоции и понятия. Божието дело е безупречно, защото Той не вини напразно никое същество. Мнозина от живеещите днес са неспособни да възприемат бъдещото място на човечеството и не вярват в словата, които Аз произнасям. Всички тези неверници, както и всички, които не практикуват истината, са демони!

В днешно време следовниците на истината ясно се отличават от онези, които не я търсят. Предназначените места на двата вида хора също са съвсем различни. Бог ще донесе спасение на тези, които търсят познание за истината и я практикуват. Непознаващите истинния път са демони и врагове; те са потомци на архангела и ще бъдат погубени. Дори и всеотдайно вярващите в неопределения Бог — нима те също не са демони? Дори и съвестните и почтени хора, които не приемат истинния път, са демони, защото противенето на Бог е тяхна същина. Който не приема истинния път, се съпротивлява на Бог; дори и да изтърпят множество страдания, такива хора ще бъдат унищожени. Непокорни Богу са всички, които не желаят да се откажат от светското, да се разделят с родителите си и които нямат воля да се отърсят от плътските удоволствия. Погибел чака всички тях. Демоничен е всеки, който не вярва във въплътения Бог — и нещо повече, той ще бъде унищожен. Редом с онези, които изобщо не вярват в съществуването на Бог, ще бъдат погубени и всички вярващи, които не практикуват истината или които не вярват във въплътения Бог. Ще бъде позволено да останат само хора, които са пречистени и подобрени чрез страдание и са му устояли — това са хората, които са изтърпели истински изпитания. Всеки, който не признава Бог, е враг. Иначе казано, всеки, който не признава въплътения Бог — независимо дали е вътре в този поток, или извън него — е антихрист! Кой е Сатана, кои са демоните и кои са Божиите врагове, ако не противопоставящи се на Бог неверници? Не са ли те същите онези хора, които се опълчват на Бог? Не твърдят ли те, че са вярващи, но всъщност са лишени от истината? Нима единственият им

стремеж не е да добият благословение, макар да са неспособни да свидетелстват за Бог? Ти и до днес продължаваш да общуваш с тези демони и имаш задължения и храниш любов към тях, но нима с това не отправяш положителни сигнали към Сатана? Не се ли съюзяваш с демоните? Ако и днес хората не успяват да разграничат доброто от злото и продължават да раздават напосоки обичта и милосърдието си без всякакво намерение да потърсят Божиата воля и без да могат да приемат Неговите намерения за свои собствени, краят им ще бъде още по-окаян. Всеки, който не вярва във въплътения Бог, е враг Божи. Нима не ти липсва усещане за праведност, щом успяваш с чиста съвест и с обич да общуваш с врага? Щом добре се спогаждаш със същите онези, които Аз ненавиждам и с които съм несъгласен и въпреки Мен споделяш с тях обич и близост, не си ли и ти непокорен? Нима не се противиш умишлено на Бог? Възможно ли е такъв човек да носи у себе си истината? Нима хората, които се спогаждат с враговете, обичат демоните и са милостиви към Сатана, преднамерено не осуetyават Божието дело? Хората, които вярват само в Исус, но не и във въплътения Бог в последните дни, както и онези, които на думи твърдят, че вярват в Него, но вършат зло — всички те са антихристи. Да не говорим за онези, които изобщо не вярват в Бог. Всички тези хора са обречени на погибел. Поведението е критерият, по който хората преценяват себеподобните си — за тях добрите маниери са знак за праведност, докато възмутителното поведение е доказателство за порочен нрав. Критерият, по който Бог съди хората, се основава на това дали същината им му се подчинява, или не; за Него праведен е онзи, който всецяло му се подчинява, докато неотдаденият е враг и нечестивец независимо от поведението си и без значение дали се изразява правилно, или не. Някои се опитват да си осигурят добро бъдещо място чрез добри постъпки, а други чрез изтънчени думи. Всички погрешно мислят, че Бог определя изхода на хората, като наблюдава поведението им или се вслушва в думите им; затова мнозина решават да се възползват и да измамат Бог, за да изкопчат мимолетна благодат. В бъдещето ще оцелеят и ще достигнат покой само устоялите през деня на изпитания и свидетелствали за Божиата слава; всички те ще бъдат хора, изпълнили дълга си и съзнателно отдали се на Бог. Онези, които само се възползват от възможността да служат с намерението да избегнат практикуване на истината, ще бъдат лишени от достъп до покой. Бог прилага уместни стандарти, определящи изхода за всеки отделен човек; Той не взема решения според думите и поведението на хората, нито пък според действията им в определен отрязък от живота им. Той няма да прояви никаква снизходителност към нечие греховно поведение, защото човекът предано Му е служил в миналото, нито ще избави някого от смърт, защото веднъж е дал своя дан за Бог. Никой не ще избегне разплата за нечестивостта си и никой не ще успее да прикрие порочното си поведение в опит да се спаси от терзанията на унищожението. За да изпълнят истински дълга си, хората трябва да са неизменно

предани на Бог, независимо дали получават благодат или беди. Ако хората предано вярват в Бог, докато се радват на благополучие, но губят предаността си, когато не го получават, те не могат да свидетелстват за Божиата слава, нито да изпълнят вменения им дълг. Тогава те също ще бъдат унищожени, при все че някога са служили предано на Бог. Накратко казано, на грешните не е дадено да оцелеят във вечността, нито да встъпят в покой, защото покоят принадлежи само на праведните. Щом човечеството тръгне по правия път, хората ще се радват на нормален земен живот. Всички те ще изпълняват задълженията си и ще бъдат безупречно предани на Бог. Напълно ще се отърсят от непокорството си и от порочния си нрав, ще живеят за Бог и поради Бог и няма да се опълчват или противят. Всички човеци всецяло ще се подчинят на Бог. Такъв ще бъде животът на Бог и човечеството; живот всред царството, живот в покой.

Онези, които насила замъкват в църквата дълбоко невярващите си роднини и деца, са изключителни егоисти и само демонстрират доброта. Те държат единствено да изпитват любов, независимо дали вярват и дали това е Божиата воля. Някои водят жените си, други мъкнат родителите си пред Бог и независимо дали Светият Дух е съгласен и дали работи в тях, те с кухо усърдие продължават да „набират хора с потенциал“ за Бог. Каква би била ползата от добро отношение към тези неверници? Противно на очакванията, дори и лишените от присъствието на Светия Дух да се мъчат да следват Бог, те не са годни за спасение. Всъщност е доста трудно да се намерят достойни за спасение човеци. Хората са съвсем негодни да бъдат направени пълноценни, ако не са били подложени на работата и изпитанията на Светия Дух и не са усъвършенствани от възплътения Бог. Ето затова такива хора са лишени от присъствието на Светия Дух още от момента, в който започват формално да следват Бог. Предвид обстоятелствата и състоянието им те просто не могат да бъдат направени цялостни. Ето защо Светият Дух предпочита да не хаби много енергия за тях и изобщо да не ги просветлява и напътства; Той просто ги оставя да кретат по пътя и накрая ще разкрие техния изход — това е достатъчно. Ентузиазмът и стремежите на човеците са от Сатана, а делото на Светия Дух не може да бъде допълвано с такива средства. Каквито и да са хората, те трябва да приемат работата на Светия Дух. Възможно ли е хората да бъдат направени цялостни от човек? Защо мъжът обича жена си? Защо жената обича своя мъж? Защо децата слушат родителите си, а родителите обсипват децата си с обич и грижи? Какви са истинските намерения, които хората таят в сърцата си? Нима не се стремят да осъществят плановете си и да удовлетворят егоистичните си щения? Искрено ли желаят да подпомагат Божи план за управление с действията си? Действително ли подчиняват поведението си на Божието дело? Решени ли са да изпълнят своя дълг на Божии творения? Онези, които не биват осенени от Светия Дух още в мига, в който започнат да вярват в Бог, никога не ще добият работата на Светия Дух;

подобни хора категорично подлежат на унищожение. Колкото и силна да е любовта към тях, тя не може да замени работата на Светия Дух. Ентусиазмът и любовта на хората са човешки намерения, но не са представителни за Божият замисъл и не могат да заместят Божието дело. Дори и да бъдат дарени с огромна любов и милост хората, вярващи формално в Бог, привидните Му следовници, които всъщност не знаят що е същинската вяра в Бог, те пак няма да добият нито Божието съчувствие, нито ще бъдат осенени от Светия Дух. Дори и ако искрено вярващите в Бог са посредствени и неспособни да проумеят множество истини, някои от тях все пак добиват делото на Светия Дух, докато други, чиито качества са впечатляващи, но вярата им не е искрена, просто са недостойни за Неговото осенение. Такива хора нямат никакъв шанс за спасение. Дори и да изчитат Божието слово или навремени да слушат проповеди, дори и да възхваляват Бог, те няма да оцелеят до мига на встъпване в покой. Не хорските мнения, а работата на Светия Дух във вас и Неговото осенение определят дали стремежът ви е истински. Искреният стремеж се познава и по променения нрав на човека и по добиването на познание за Бог след известен период на въздействие от Светия Дух. Нравът на човек, у когото Светият Дух работи, полака-лека се изменя и вярата му в Бог постепенно става все по-чиста. Независимо от колко отдавна следват Бог хората, промените у тях са знак, че са осенени от Светия Дух. Не се ли променят, Светият Дух не работи в тях. Дори и тези хора да служат на Бог до някаква степен, те са мотивирани от желанието да добият благодат. Само по себе си служенето на Бог от време на време не може да замени промяна на нрава. Накрая те ще бъдат погубени, защото в Царството няма да са нужни службаши, нито хора, чийто нрав не се е променил така, че да служат на усъвършенстваните от Бог и верни Нему човеци. Изреченията в миналото думи „Когато човек вярва в Господ, щастието огрява цялото му семейство“ подходат на Епохата на благодатта, но са неотнорми към предназначениято място на човечеството. Те бяха уместни само за определен етап от Епохата на благодатта. Тези думи обозначаваха мира и материалното изобилие, дарени на човечеството; те не означаваха, че цялото семейство на вярващия в Господ ще бъде спасено, нито пък че близките на благословенията ще бъдат допуснати до покой ведно с него. От същността на човека зависи дали ще получи благословия или ще търпи страдания, а не от присъщите особености, свойствени за близкото родство. В Царството няма място за подобни правила и поговорки. Човек ще оцелее, ако е изпълнил Божиите изисквания, а ако не успее да остане до времето за покой, това ще значи, че е проявил неподчинение пред Бог и не е изпълнил Неговите изисквания. Всеки си има свое предназначено място. Това предназначение се определя според индивидуалната същност и няма нищо общо с други хора. Лошото поведение на детето не може да бъде прехвърлено на родителите му, както и неговата праведност не може да бъде споделена с тях. Лошото поведение на родителя не може да тегне над децата му,

а неговата безупречност не може да бъде споделена с тях. Всеки сам носи греховете си и сам се наслаждава на заслужената от него благодат. Никой не може да замести другия; това представлява праведността. От човешката гледна точка, ако родителите са благословени, това би следвало да ползва и децата им, а ако децата вършат зло, се очаква родителите да изкупят греховете им. Но това е човешко вярване, човешки подход към нещата; Божията позиция е друга. Изходът за всеки един човек се решава според същината, проявяваща се в постъпките му, и винаги е справедлив. Никой не може да поеме греховете на ближния си, а още по-малко може да понесе наказание вместо него. Това е категорична истина. Родителската грижовна обич не означава, че родителите могат да постъпват праведно вместо децата си, нито пък синовната почит към родителите означава, че богоугодността на децата може да бъде прехвърлена в полза на родителите. Това е същинското значение на думите „Тогава двама ще бъдат на нивата; единият ще бъде взет, а другият ще бъде оставен. Две жени ще мелят на мелницата; едната ще бъде взета, а другата ще бъде оставена“. Човеците не ще могат да вземат злосторните си деца в покой, защото много ги обичат, нито ще встъпят в покой със съпруга или съпругата си, разчитайки на собственото си праведно поведение. Това е управленско правило, което не допуска изключения. Както и да го погледнем, праведните са си праведни, а злосторниците са си злосторници. На праведниците ще бъде позволено да оцелеят, а злосторниците ще бъдат погубени. Светият човек е свят; у него няма нечистотия. Нечистите са нечисти и нито една частица от тях не е свята. Обречени на унищожение са грешниците, докато всички оцелели са праведници, дори и децата на нечестивите да са богоугодни в постъпките си и дори и родителите на богоугодните да вършат зло. Няма връзка между вярващ съпруг и невярващата му жена, както и между вярващи деца и родителите им неверници; тези два вида хора са напълно несъвместими. Преди да встъпи в покой, човек има физическо родство с други, но веднъж навлязъл в покой, той няма да е свързан с физическите си роднини. Изпълняващите дълга си са врагове на онези, които не вършат това; обичащите Бог са противници на ненавиждащите Го. Допуснатите до покой са несъвместими със съществата, които са обречени на унищожение. Божиите творения, които изпълняват своя дълг ще оцелеят, докато неизпълнените дълга си ще бъдат погубени; и нещо повече, това ще е така за вечни времена. Обичаш ли съпруга си, за да изпълниш дълга си на Божие творение? Обичаш ли съпругата си, за да изпълниш дълга си на Божие творение? Отдаваш ли синовна почит на родителите си неверници, за да изпълниш дълга си на Божие творение? Дали човешкото схващане за вярата в Бог е правилно, или погрешно? Защо вярваш в Бог? Какво желаеш да получиш? Как Го обичаш? Неуспелите да изпълнят дълга си на Негови творения, както и неполагащите всячески усилия да постигнат това, ще бъдат унищожени. В бъдеще съществуващите физически и кръвни връзки между

днешните хора ще бъдат разкъсани. Вярващите са несъвместими с невярващите; те са по-скоро противници. Встъпилите в покой ще вярват в съществуването на Бог и ще се покорят на волята Му, докато всички опълчили се Нему ще бъдат унищожени. На земята вече няма да има семейства — та как биха могли да съществуват родители, деца и брачни връзки? Самата несъвместимост между вяра и липса на вяра ще пресекат издъно такива физически връзки!

В началото сред човечеството нямаше семейства; съществуваха само мъж и жена — два различни вида човеци. Нямаше държави, да не говорим за родове, но в резултат от покварата на човечеството различни видове хора се организираха в отделни кланове, по-късно прераснали в страни и етноси. Тези страни и етноси се състояха от отделни малки родове и по този начин всякакви хора се разпределиха по раси в зависимост от различията в езиците си и според географските граници. Всъщност, колкото и раси да има по света, човечеството произхожда от един-единствен прародител. В началото съществуваха само два вида човеци — мъже и жени. Но с напредъка на Божието дело и с историческите и географските промени, тези два вида хора се развиха, до различна степен, в още подвидове. В същината си всички хора са Божии творения, от колкото и раси да е съставено човечеството. Към която и раса да принадлежи човек, той е Божие творение; всички хора произлизат от Адам и Ева. Макар и не пряко сътворени от Божиите ръце, човеците са потомци на Адам и Ева, които Бог лично създаде. Независимо къде и как живеят хората, всички те са Негови създания; тъй като принадлежат към човешкия род, а той бе създаден от Бог, тяхното предназначение е такова, каквото е отредено на човечеството, а човеците се делят според правилата, постановени от самите хора, за да сложат живота в ред. Оттук следва, че в последна сметка, всички злосторници и всички праведници са Негови творения. Онези от тях, които вършат зло, ще бъдат погубени, а богоугодните в делата си ще оцелеят. Това е най-подходящият начин да се въздаде на двата вида Божии създания. Поради непокорството си злосторниците не могат да отрекат, че макар и създадени от Бог, са се предали на Сатана и не са годни за спасение. Праведниците, чието поведение е богоугодно не могат да се позоват на предстоящото си оцеляване, за да отрекат, че са сътворени от Бог и че са били спасени, макар и вече да са били изложени на сатанинската поквара. Злосторниците са създания, опълчили се на Бог; тези Божии творения не подлежат на спасение, защото са безвъзвратно затънали в сатанинските козни. Тези, които вършат злини, също са хора; те са изключително покварени човеци и не подлежат на спасение. Тъй като праведниците също са създания, и те са се поддавали на покварата, но желаят да се освободят от покварения си нрав и затова са в състояние да се подчинят на Бог. Хората с праведно поведение не са по-свети от папата; те просто са добили спасение и са се отърсили от покварата си; те могат да се отдадат на Бог. Те ще устоят в последните дни, което не

означава, че никога не са били засегнати от сатанинската поквара. Когато Божието дело бъде завършено, сред всичките Му творения ще има и унищожени, и оцелели. Това е неотменима особеност на Неговото управление и никой не може да я отрече. Грешниците не ще бъдат допуснати до спасение; спасението е обещано на онези, които са отдадени Нему и Го следват докрай. Тъй като това е дело по управлението на човечеството, някои ще останат, а други ще бъдат изпъдени. За различните видове хора са предвидени различни изходи и те са най-подходящите за Божиите създания. Крайното Божие разпореждане с човечеството е да раздели хората по категории, като за целта разпадне семействата, унищожи етносите и разчупи границите между държавите, за да въведе нов ред без семейства и национални граници, защото в крайна сметка всички хора водят началото си от един-единствен праотец и всички те са Божии творения. Вкратце, всички грешници ще бъдат погубени, а угодните Богу ще оцелеят. Така при предстоящото встъпване в покой ще бъдат заличени родовите връзки, националната, и най-вече етническата принадлежност; този вид човечество ще бъде най-святото. Първоначалната идея зад създаването на Адам и Ева беше хората да милеят за всичко на земята; в началото човеците бяха господари на цялото мироздание. Намерението на Йехова при сътворяването на хората бе да им позволи да просъществуват на земята, грижейки се за всичко на нея, защото в началото човеците бяха непоковарени и неспособни да вършат зло. Веднъж поддали се на греха обаче им бе отнета грижата за мирозданието. Целта на Божието спасение е да възстанови тази функция на човечеството, да възвърне на хората първоначалния им разум и послушание; встъпилото в покой човечество ще представлява точно резултатът, който Бог се надява да получи чрез спасителното Си дело. При все че животът вече няма да е същият като в Райската градина, човешката същина ще е досущ като онази, но човеците няма да са копие на непоковарените си предци, а ще бъдат веднъж покварени, но след това спасени хора. Накрая, когато Божието дело бъде завършено, дарените със спасение ще встъпят в покой. Също така изходът на подлежащите на наказание ще бъде напълно разкрит и те ще бъдат унищожени едва когато Бог приключи работата си. С други думи, щом Той завърши делото Си, ще бъдат разкрити всички — и грешниците, и спасените — защото работата по разкриването на различните видове хора (били те злосторници, или заслужили спасение) ще бъде въздадена върху всички едновременно. Злосторниците ще бъдат пропъдени, а всички, на които е позволено да останат, ще бъдат разкрити едновременно. Следователно изходът за всеки човек ще бъде оповестен в един и същи миг. Бог не ще позволи група хора, постигнали спасение, да встъпят в покой, преди да е отделил настрана вършилите зло и да ги е осъдил или наказал един по един; това не би отговаряло на фактите. Когато грешниците вече са унищожени и достойните за спасение встъпят в покой, Божието дело в цялата вселена ще бъде завършено. Нито

благословените, нито обречените на страдания ще се ползват с предимство; благословените ще живеят вечно, докато обречените ще са погубени во век и веков. Тези два етапа от делото Му ще бъдат извършени едновременно. Именно наличието на непокорни човеци ще изложи на показ праведността на Божиите следовници и тъкмо присъствието на благословени хора ще подчертае нещастията, въздадени на грешниците за тяхното непослушание. Ако Бог не изобличи злосторниците, искрено отдадените Нему никога вече не биха видели слънцето; ако Бог не отведе на предназначения им подходящо място угодните Му, опълчилите се срещу него човеци не биха могли да получат заслуженото свое наказание. Така работи Бог. Ако не изпълни тази част от Своего дело — да въздаде наказания за злото и награди за доброто, творенията Му никога не биха могли да достигнат съответните си места. Щом човечеството встъпи в покой, злосторниците вече ще са унищожени и цялото човечество ще е поело по правилния път; всички хора ще са присъединени към подобните си в зависимост от възложената им работа. Едва тогава хората ще навлязат в покой, който е неизбежната посока на развитие за човечеството, и едва когато то встъпи в покой, ще бъде отбелязан свършекът на най-великото, върховно Божие постижение; това ще бъде заключителният етап на Неговото дело. То ще постави край на упадъчния плътски живот на хората и на съществуването на покварено човечество. Оттам насетне хората ще навлязат в нова сфера. Макар че всички хора ще продължат да обитават плътта си, голяма ще е разликата между същината на този живот спрямо живота на поквареното човечество. Тези два вида съществуване се различават и по значимост. При все че хората няма да са от коренно различен вид, може да се каже, че този нов живот ще бъде даден на добилите спасение и също, че ще е живот, в който са възстановени човечността и разумът. В него ще битуват хора, някога проявили непокорство спрямо Бог, но впоследствие покорени и спасени от Него; хора, позорили Бог, но след това свидетелствали за Него. Щом преминат през изпитанията Му и оцелеят, съществуването им ще е изпълнено със смисъл; те са избрали Бог наместо Сатана и са хора, достойни да живеят. Предназначените за унищожение не са съумели да свидетелстват за Бог и са негодни да продължат да живеят. Гибелта им ще дойде в отговор на небогоугодното им поведение. Унищожението е най-подходящото предназначение за тях. Един ден, когато човечеството навлезе в хубавата сфера, няма да съществуват връзките между съпруг и съпруга, баща и дъщеря, майка и син, които хората си представят, че ще намерят там. Тогава всеки човек ще следва сходните с него, а семействата вече ще са в миналото. След съкрушителния си провал Сатана никога вече не ще обезпокои човечеството и хората ще се освободят от покварения си нрав завинаги. Небогоугодните вече ще са унищожени и ще останат само отдадените на Бог. Затова ще са единици семействата, оцелели непокътнати; как биха могли да просъществуват физическите връзки? Предишният плътски

живот на човечеството ще бъде строго забранен; тогава как биха могли да съществуват физически взаимоотношения между хората? Освободени от покварения от Сатана предишен свой нрав, хората ще имат съвсем нов живот, различен от миналото им съществуване. Родителите ще изгубят деца, децата ще изгубят родители. Съпрузите ще изгубят своите съпруги, съпругите ще изгубят своите съпрузи. Съществуващите днес физически връзки между хората ще изчезнат, щом човечеството встъпи в покой. Само този вид човеци ще притежават праведност и святост. Само този вид хора са достойни да почитат Бог.

Бог създаде човеците, постави ги на земята и оттогава постоянно ги напътства. После ги спаси, жертвайки Себе си за изкупление на греховете им. В края Той пак трябва да завоюва човечеството, окончателно да спаси хората и да възстанови първоначалния им облик. Това е делото, с което Бог се занимава от самото начало — да възстанови първоначалния образ и подобие на човечеството. Бог ще установи Своео царство и ще възвърне първоначалния облик на човешките същества, което ще рече, че Той отново ще се възцари на земята и наред цялото Свое творение. Хората изгубиха богобоязливостта си и се отказаха от вменения на Божиите създания дълг поради сатанинската поквара — така човечеството се превърна във враг, опълчващ се на Бог. След това то заживя под властта на Сатана, следвайки неговите заповеди; за Бог нямаше начин да работи сред собствените Си творения и Му бе съвсем невъзможно да спечели страха им. Човеците бяха създадени от Бог и им е вменено да Го почитат, но вместо това те Му обърнаха гръб и се преклониха пред Сатана. Приеа го в сърцата си като идол. Така Бог изгуби Своео място в сърцата на хората, а с това се изгуби и смисълът зад сътворението на човечеството. Следователно, за да върне смисъла на това сътворение, Той трябва да възстанови първоначалното подобие на човеците и да ги освободи от покварения им нрав. За да Си възвърне хората от Сатана, Той трябва да ги освободи от греха. Само така Бог постепенно ще успее да възстанови първоначалното им подобие и предназначение, а сетне и царството Си. Наред с това Той ще пристъпи към окончателно унищожение на онези синове на непокорството, за да даде възможност на хората да почитат Бог по-всеотдайно и да водят по-добър живот на земята. Бог ще накара хората да Го почитат, защото Той е техният създател; тъй като желае да възвърне първоначалното предназначение на човечеството, Той ще го възстанови в неговата пълнота и неподправеност. Да се възцари отново означава човеците да Го почитат и да се подчиняват Нему; означава, че Бог ще накара хората да Му посветят живота си и че Неговата власт ще предизвика гибелта на враговете Му. Означава, че Бог ще направи така, щото всичко, свързано с Него, да бъде прието от всеки човек без съпротива и с неотслабваща убеденост. Царството, което Бог иска да установи, е Неговото собствено царство. Човечеството, което Той желае, е изпълнено с почит към Него, напълно посветено Нему и прогласяващо Неговото величие. Ако Бог не

спаси покварените хора, ще се изгуби смисълът на сътвореното от Него човечество; авторитетът Му сред хората ще се заличи и царството Му няма да може да съществува повече на земята. Не унищожи ли опълчилите се срещу Него врагове, Той няма да достигне Своето пълно величие, нито ще успее да установи царството Си на земята. Това ще бъдат знаците за завършека на Божието дело и за Неговите велики постижения — напълно да унищожи проявилите непокорство човеци и да преведе в покой онези, които е направил цялостни. След като възстанови първоначалното подобие на хората и те са в състояние да изпълняват съответните си задължения, знаят си мястото и покорно приемат всички Божии разпореждания, Той ще разполага на земята с група хора, които се прекланят пред Него, и при това ще е установил Своето царство на земята, която Го почита. Бог ще постигне вечна победа на земята, а дръзналите да Му се опълчат ще погинат завинаги. Това дело ще възстанови първоначалния Му замисъл при сътворяването на човечеството; ще възроди първоначалния Му замисъл за сътворението на всички неща и редом с това ще възстанови Неговата власт над земята, наред мирозданието и сред враговете Му. Това ще бъдат символите на категоричната Му победа. Оттам насетне човечеството ще встъпи в покой и ще заживее според Божия замисъл. Бог също ще встъпи във вечен покой ведно с човечеството и ще начене вечния Си живот, споделян с човеците. От земята ще са изчезнали нечистотията и непокорството, воплите ще са заглъхнали и всичко противоречащо на Бог на този свят ще е престанало да съществува. Ще останат само Бог и хората, които е дарил със спасение; ще остане само сътвореното от Него.

**ДУМИТЕ НА ХРИСТОС,
ДОКАТО ХОДЕШЕ В ЦЪРКВИТЕ
IV**

(ОТ 1994 Г. ДО 23 МАРТ 2010 Г.)

ДО МОМЕНТА, В КОЙТО ВИДИШ ДУХОВНОТО ТЯЛО НА ИСУС, БОГ ЩЕ Е НАПРАВИЛ НОВО НЕБЕ И НОВА ЗЕМЯ

Искаш ли да видиш Исус? Искаш ли да живееш с Исус? Искаш ли да чуеш изречените от Исус думи? Ако е така, как ще посрещнеш завръщането на Исус? Готов ли си напълно? По какъв начин ще посрещнеш завръщането на Исус? Мисля, че всеки брат и сестра, които следват Исус, биха искали да Го посрещнат добре. Но замисляли ли сте се за следното: ще познаеш ли наистина Исус, когато Той се завърне? Ще разберете ли правилно всичко, което Той казва? Ще приемете ли напълно и безусловно всички дела, които Той извършва? Всички, които са чели Библията, знаят за завръщането на Исус и всички, които са я чели внимателно, очакват с нетърпение Неговото идване. Всички сте се вторачили в настъпването на този момент и искреността ви е похвална, а вярата ви е наистина завидна, но осъзнавате ли, че сте допуснали сериозна грешка? По какъв начин ще се завърне Исус? Вие вярвате, че Исус ще се върне на бял облак, но Аз ви питам: какво означава този бял облак? При толкова много последователи на Исус, които очакват Неговото завръщане, сред кои хора ще слезе Той? Ако вие сте първите, сред които Исус слезе, другите няма ли да сметнат това за крайно несправедливо? Знам, че сте много искрени и верни на Исус, но някога срещали ли сте Го? Познавате ли Неговия нрав? Живели ли сте някога с Него? Доколко наистина Го разбирате? Някои ще кажат, че тези въпроси ги карат да се чувстват неудобно и ще отвърнат: „Толкова много пъти съм чел Библията от кора до кора. Как може да не разбирам Исус? Няма значение какъв е нравът Му — аз знам дори цвета на дрехите, които е обичал да носи. Не ме ли подценяваш, когато казваш, че не Го разбирам?“. Предлагам да не спориш по тези въпроси, по-добре е да се успокоиш и да обсъдим следните неща: първо, знаеш ли какво е реалност и какво е теория? Второ, знаеш ли какво са представи и какво е истина? Трето, знаеш ли какво е въображаемо и какво е реално?

Някои хора отричат факта, че не разбират Исус. И все пак Аз казвам, че вие ни най-малко не Го разбирате и не осъзнавате нито една Негова дума. Това е така, защото всеки един от вас Го следва заради разказите в Библията, заради казаното от другите. Вие никога не сте виждали Исус, още по-малко сте живели с Него, и дори не сте общували с Него дори за кратко. В този смисъл вашето разбиране за Исус не е ли само теория? Не е ли лишено от реалност? Може би някои хора са виждали портрета на Исус или пък са посещавали лично дома Му. Може би някои са докосвали дрехите Му. И все пак твоето разбиране за Него си остава теоретично, а не практическо, дори и да си опитвал лично храната, която е ял Исус. Какъвто и да е случаят, ти никога не си виждал Исус и никога не си се срещал с Него в плът, така че твоето разбиране за Исус винаги ще бъде празна теория,

лишена от реалност. Може би думите Ми не представляват интерес за теб, но Аз те питам следното: макар да си прочел много произведения на автора, на когото най-много се възхищаваш, можеш ли да го разбереш напълно, без някога да си прекарал време с него? Знаеш ли какъв е характерът му? Знаеш ли какъв живот води? Знаеш ли нещо за емоционалното му състояние? Ако не можеш да разбереш напълно дори човека, на когото се възхищаваш, тогава как би могъл да разбереш Исус Христос? Всичко, което разбираш за Исус, е наситено с въображение и представи и не съдържа капчица истина или реалност. То вони и е изцяло плътско. Как подобно разбиране би могло да ти даде право да приветстваш завръщането на Исус? Исус няма да приеме онези, които са пълни с фантасмагории и плътски представи. Как неразбиращите Исус са годни да бъдат вярващи в Него?

Искате ли да знаете в какво се корени противопоставянето на фарисеите на Исус? Искате ли да узнаете същността на фарисеите? Те имаха измислени представи за Месията. Нещо повече, те вярваха само, че Месията ще дойде, но не се стремяха към живота истина. И така, дори и днес те все още очакват Месията, тъй като не познават пътя на живота и не знаят какъв е пътят на истината. Как според вас такива глупави, упорити и невежи хора биха могли да получат Божието благословение? Как биха могли да съзрят Месията? Те се противопоставяха на Исус, защото не познаваха целта на делото на Светия Дух, защото не познаваха пътя на истината, изречена от Исус, и освен това защото не разбираха Месията. И тъй като никога не бяха виждали Месията и никога не бяха прекарвали време с Него, те допуснаха грешката да се придържат само към името на Месията, а се противопоставяха на същността Му с всички възможни средства. По същество тези фарисеи бяха упорити, арогантни и не се подчиняваха на истината. Принципът на тяхната вяра в Бог беше: колкото и мъдра да е Твоята проповед, колкото и висша да е Твоята власт, Ти не си Христос, ако не си наречен Месията. Това убеждение не е ли абсурдно и нелепо? Питам ви още: не ви ли е изключително лесно да извършите грешките на ранните фарисеи, при положение че нямате ни най-малка представа за Исус? Способен ли си да разпознаеш пътя на истината? Можеш ли наистина да гарантираш, че няма да се противопоставиш на Христос? В състояние ли си да следваш делото на Светия Дух? Ако не знаеш дали ще се противопоставиш на Христос, тогава казвам, че вече живееш на ръба на смъртта. Всички, които не познаваха Месията, не се затрудниха да се противопоставят на Исус, да Го отхвърлят, да Го оклеветят. Всички хора, които не разбират Исус, са в състояние да Го отхвърлят и да Го оклеветят. Нещо повече, те могат да възприемат завръщането на Исус като измама на Сатана и още повече хора ще осъдят Исус, върнал се в плът. Всичко това не ви ли кара да се страхувате? Ще се сблъскате с богохулство срещу Светия Дух, унищожаване на думите на Светия Дух към църквите и отхвърляне на всичко, изразено от Исус.

Какво можете да получите от Исус, ако сте толкова объркани? Как можете да разберете делото Му, когато Той се върне в плът на бял облак, ако упорито отказвате да осъзнаете грешките си? Казвам ви: хората, които не приемат истината, но сляпо очакват пристигането на Исус на бял облак, със сигурност ще хулят Светия Дух и принадлежат към категорията, която ще бъде унищожена. При завръщането на Исус в плът вие ще желаете само благодатта Му и ще искате единствено да се насладите на блаженото небесно царство, но никога не сте се подчинявали на изречените от Исус думи и изобщо не сте приели изказаната от Него истина. Какво ще предложите в замяна на факта, че Исус ще се завърне на бял облак? Искреността ли, с която многократно извършвате грехове, а след това се изповядвате отново и отново? Какво ще принесете в жертва на Исус, Който се ще върне на бял облак? Годишите на работа ли, с които се величавате? Какво ще предложите, за да ви се довери завърналият се Исус? Вашата арогантна природа ли, която не се покорява на никаква истина?

Вашата вяръност е само на думи, знанията ви са чисто интелектуални и концептуални, трудът ви е единствено за да спечелите небесните благословения, а каква ли ще да е вашата вяра? Дори и днес вие продължавате да сте глухи за всяко слово на истината. Вие не знаете какъв е Бог, не знаете какъв е Христос, не знаете как да се боите от Йехова, не знаете как да навлезете в делото на Светия Дух и не знаете как да различавате делото на Самия Бог от човешките измами. Знаеш само да осъждаш всяко слово на истина, казано от Бог, което не съответства на твоите мисли. Къде е твоето смирение? Къде е твоето послушание? Къде е твоята вяръност? Къде е желанието ти да търсиш истината? Къде е богобоязливото ти сърце? Казвам ви, че тези, които вярват в Бог поради знаменията, със сигурност са от категорията, която ще бъде унищожена. Онези, които не са способни да приемат думите на Исус, Който се е завърнал в плът, със сигурност са рожбите на ада, потомците на архангела, множеството, което ще бъде подложено на вечно унищожение. На много хора може да им е все едно какво ще изрека, но все пак искам да кажа на всеки така наречен светец, който следва Исус, че когато видите Исус да слиза от небето на бял облак със собствените си очи, това ще бъде публичното появяване на Слънцето на праведността. Може би това ще бъде момент на голямо възвълнение за теб, но трябва да знаеш, че времето, когато станеш свидетел на слизането на Исус от небето, е и времето, когато ще слезеш в ада, за да бъдеш наказан. Това ще бъде времето на края на Божия план за управление и тогава Бог ще възнагради праведните и ще накаже нечестивите. Защото Божият съд вече ще е приключил преди човечеството да види знамения, когато го има само изразяването на истината. Тези, които приемат истината и не търсят знамения, и по този начин са се пречистили, ще се върнат пред Божия престол и ще влязат в прегръдките на Създателя. Само онези, които упорито вярват, че „Исус, Който не язди на бял облак, е лъжехрист“, ще бъдат подложени

на вечно наказание, тъй като вярват само в Исус, Който показва знамения, но не признават Исус, Който провъзгласява строг съд и показва истинския път и живот. И затова с тях Исус може да се разправи само когато се завърне открито на бял облак. Те са твърде упорити, прекалено самоуверени, извънредно арогантни. Как биха могли такива дегенерати да бъдат възнаградени от Исус? Завръщането на Исус е велико спасение за приелите истината, но за отхвърлилите я то е знамение за осъждане. Трябва да изберете своя път и не бива да хулите Светия Дух и да отхвърляте истината. Не бъдете невежи и арогантни, а се подчинявайте на напътствията на Светия Дух и копнейте за истината и я търсете — само така ще бъдете облагодетелствани! Съветвам ви да вървите внимателно по пътя на вярата в Бог. Не правете прибързани заключения и не бъдете небрежни и лекомислени във вярата си в Бог! Знайте, че които вярват в Бог, трябва да най-малкото да имат смирени и богобоязливи сърца! Които са чули истината и въпреки това гледат отвисоко на нея, са глупави и невежи. Които са чули истината и въпреки това лекомислено правят прибързани заключения или я осъждат, са обзети от високомерие. Никой, който вярва в Исус, няма право да проклина или осъжда другите. Всички вие трябва да сте разумни и да приемате истината. Може би след като си чул пътя на истината и си прочел словото на живота, смяташ, че само една десетохилядна от тези думи е в съответствие с твоите убеждения и с Библията, и затова трябва да продължиш да търсиш в тази десетохилядна от тях. Все пак те съветвам да се смириш, да не бъдеш прекалено самоуверен и да не се превъзнасяш твърде много. Дори с толкова нищожен страх от Бог в сърцето си ще получиш по-голяма светлина. Ако внимателно изследваш и многократно размишляваш върху тези думи, ще разбереш дали те са истина и дали са живот. Може би след като са прочели само няколко изречения, някои хора сяпао ще отхвърлят тези думи, като кажат: „Това е само някакво си просвещение на Светия Дух“ или „Това е лъжехрист, дошъл да заблуждава хората“. Които казват такива неща, са заслепени от невежество! Твърде малко разбираш ти делото и мъдростта на Бог и те съветвам да започнеш отново от самото начало! Не трябва сяпао да отхвърляте казаните от Бог думи заради появата на лъжехристи през последните дни и не трябва да хулите Светия Дух, защото се страхувате от измама. Не би ли било наистина жалко? Ако след дълги изследвания все още смяташ, че тези думи не са истината, не са пътят и не са изявата на Бог, то накрая ще бъдеш наказан и ще останеш неблагоприятен. Ако не приемаш тази истина, изречена толкова ясно и категорично, то не си ли негоден за Божието спасение? Не си ли някой, който не е достатъчно благословен, за да се върне пред Божия престол? Помисли за това! Не бъди прибързан и импулсивен и не приемай вярата в Бог като игра! Помисли от гледна точка на целта си, от тази на перспективите си, на живота си и не изигравай сам себе си! Можеш ли да приемеш тези думи?

ТЕЗИ, КОИТО НЕ СЪОТВЕТСТВАТ НА ХРИСТОС, СЪС СИГУРНОСТ СА ПРОТИВНИЦИ НА БОГ

Всички хора искат да видят истинското лице на Исус и всички жадуват да бъдат с Него. Не мисля, че има брат или сестра, които биха казали, че не желаят да видят или да бъдат с Исус. Преди да сте видели Исус — преди да сте видели въплътения Бог — вероятно ще имате най-различни идеи, например за външния вид на Исус, за Неговия начин на говорене, начин на живот и така нататък. Но след като наистина Го видите, идеите ви бързо ще се променят. Защо става така? Искате ли да разберете? Вярно е, че човешкото мислене не може да бъде пренебрегнато, но по-важното е, че същината на Христос не подлежи на промяна от човека. Вие мислите, че Христос е безсмъртен или мъдрец, но никой не Го смята за обикновен човек, който притежава божествена същина. Поради това много от онези, които ден и нощ копнеят да видят Бог, всъщност са врагове на Бог и не Му съответстват. Не е ли това грешка, която хората правят? Дори сега все още мислите, че вашата вяра и преданост са достатъчни, за да ви направят достойни да видите лицето на Христос, но Аз ви призовавам да се подготвите с повече неща, които имат практическо значение! Защото в миналото, настоящето и бъдещето много от тези, които са имали досег с Христос, са се провалили или ще се провалят; всички те играят ролята на фарисеите. Каква е причината за вашия провал? Това става именно защото вие си представяте един Бог, който е възвишен и заслужава възхищение. Но истината не е такава, каквато хората искат да бъде. Христос не само че не е възвишен, но е и особено малък; не само че е човек, но е обикновен човек; Той не само че не може да се възнесе на небето, но дори не може да се движи свободно по земята. И понеже това е така, хората се отнасят към Него като към обикновен човек; държат се с Него непочтително в Негово присъствие и говорят с Него небрежно, докато все още очакват идването на „истинския Христос“. Вие приемате Христос, който вече е дошъл, за обикновен човек, а Неговите думи за думи на обикновен човек. Поради тази причина не сте получили нищо от Христос, а вместо това напълно сте изложили на показ собствената си грозота.

Преди да получиш досег с Христос, може да вярваш, че нравът ти е напълно променен, че си верен последовател на Христос, че няма по-достоеен от теб, който да получи Неговите благословии и че след като си преминал по много пътища, свършил си много работа и си принесъл много плодове, ти със сигурност ще бъдеш един от тези, които накрая ще получат венеца. И все пак има една истина, която може би не знаеш: поквареният нрав на човека, с неговото непокорство и противопоставяне се проявяват, когато той види Христос, а непокорството и противопоставянето, които се излагат на показ в този момент, се разкриват по най-безспорен и пълен начин от всякога. Именно защото Христос е Човешкият син — Човешки син, който има

нормална човешка природа — хората нито Го почитат, нито Го уважават. Именно защото Бог живее в плът, непокорството на хората се вижда толкова явно и с такива ярки подробности. Затова казвам, че идването на Христос е разкрило цялото непокорство на човечеството и е извадило на показ човешката природа. Това се нарича „да примамим тигъра от планината“ и „да извадим вълка от пещерата му“. Смейш ли да твърдиш, че си верен на Бог? Смейш ли да твърдиш, че проявяваш абсолютно послушание към Бог? Смейш ли да твърдиш, че не си непокорен? Някои ще кажат: „Винаги, когато Бог ме постави в нова среда, аз се подчинявам безропотно и освен това нямам никакви неправилни представи за Бог“. Някои ще кажат: „Каквото и да изисква от мен Бог, аз го правя по най-добрия начин и никога не допускам небрежност“. В такъв случай ви питам следното: можете ли да съответствате на Христос, когато живеете заедно с Него? И колко време ще бъдете в съответствие с Него? Един ден? Два дни? Един час? Два часа? Вярата ви може и да е похвална, но нямате много постоянство. Щом наистина заживееш с Христос, самодоволството и самомнението ти ще се проявят чрез твоите думи и действия, малко по малко, а така също ще бъдат разкрити и прекомерните ти желания, непокорния начин на мислене и недоволство. И накрая, високомерието ти ще става все по-голямо, докато несъответствието ти с Христос стане такова, каквото е между водата и огъня; и тогава природата ти ще бъде напълно разкрита. В този момент твоите представи вече няма да могат да бъдат прикривани, недоволството ти също ще излезе наяве по естествен начин и унизената ти човешка природа ще бъде напълно изложена на показ. Дори и тогава обаче ти отказваш да признаеш собственото си непокорство, като вместо това вярваш, че такъв Христос не е лесен за приемане от човека, че Той е твърде взискателен към хората и че ти би се подчинил напълно, ако Той беше един помил Христос. Вярвате, че вашето непокорство е оправдано, че се бунтувате срещу Него само когато Той изисква твърде много от вас. Никога не сте се замисляли, че не гледате на Христос като на Бог, че ви липсва намерението да Му се подчинявате. По-скоро упорито настояваш Христос да върши делото Си в съответствие с твоите собствени желания и щом направи нещо, което е в противоречие с мисленето ти, смяташ, че Той не е Бог, а човек. Не са ли мнозина тези сред вас, които са се борили с Него по този начин? В кого все пак вярвате? И по какъв начин търсите?

Вие винаги искате да видите Христос, но Аз ви призовавам да не се отнасяте към себе си с такова високо уважение; всеки може да види Христос, но Аз казвам, че никой не е достоен да Го види. Тъй като човешката природа е изпълнена със зло, високомерие и непокорство, в момента, в който видиш Христос, своята природа ще те унищожи и ще те осъди на смърт. Общуването ти с някой брат (или сестра) може да не говори много за теб, но когато общуваш с Христос, това не е толкова просто. По всяко време твоите представи могат да пуснат корени,

високомерието ти да започне да поклъва, а непокорството ти да „роди смокини“. Как можеш с такава човешка природа да си достоен да общуваш с Христос? Наистина ли си способен да се отнасяш към Него като към Бог всеки миг от всеки ден? Покорството ти пред Бог ще стане ли наистина реалност? В сърцата си се покланяте на възвишения Бог като Йехова, а считате видимия Христос за човек. Вашият разум е твърде непълноценен и човешката ви природа е твърде принижена! Вие не сте способни винаги да гледате на Христос като на Бог, а правите това само от време на време, когато ви хрумне, вкопчвате се в Него и Му се покланяте като на Бог. Ето защо казвам, че не сте вярващи в Бог, а група съучастници, които се борят срещу Христос. Дори хората, които проявяват доброта към другите, получават своята награда, но въпреки това Христос, който извърши такова дело сред вас, не получи нито човешка любов, нито отплата и покорство. Нима това не е нещо сърцераздирателно?

Възможно е през всичките си години на вяра в Бог да не си прокълел никого и да не си извършил лошо дело, и въпреки това в твоето общуване с Христос да не можеш да говориш истината, да действаш честно или да се подчиняваш на словото на Христос; в такъв случай казвам, че ти си най-лошият и злонамерен човек на света. Може да си изключително дружелюбен и отдаден на своите роднини, приятели, съпруга (или съпруг), синове и дъщери, родители и никога да не се възползваш от другите, но ако не си способен да бъдеш съответствие на Христос, ако не можеш да взаимодействаш в съгласие с Него, тогава дори да изразходваш всичките си сили, за да помогнеш на ближните си или да се грижиш най-добросъвестно за баща си, майка си и членовете на твоето домакинство, бих казал, че все още си нечестив и при това изпълнен с коварство. Не мисли за себе си, че съответстваш на Христос само защото се разбираш с другите или си извършил няколко добри дела. Нима мислиш, че твоите доброжелателни намерения могат да ти донесат благословиите на Небето? Мислиш ли, че с извършването на няколко добри дела можеш да заместиш послушанието? Нито един от вас не е в състояние да приеме, че с него ще се разправят и ще го скастрият, и на всички ви е трудно да приемете нормалната човешка природа на Христос, въпреки че постоянно разгласявате послушанието си пред Бог. Вярата като вашата ще доведе до възмездието, което се полага. Престанете да се отдавате на фантастични илюзии и да желаете да видите Христос, защото духовният ви ръст е твърде нисък — толкова нисък, че дори не сте достойни да Го видите. Когато сте напълно изчистени от своето непокорство и сте способни да бъдете в съгласие с Христос, тогава естествено Бог ще ви се яви. Ако отидете да видите Бог без да сте преминали през кастрене или съд, тогава със сигурност ще се превърнете в противник на Бог и ще бъдете обречени на унищожение. Природата на човека е изначално враждебна към Бог, защото всички хора са били подложени на абсолютната поквара на Сатана. Ако човек се опитва да общува с Бог от средата на собствената си поквара, сигурно е,

че от това не може да излезе нищо добро; действията и думите на човека със сигурност ще излагат на показ покварата му на всяка крачка, а при общуването с Бог неговото непокорство ще се разкрие във всичките си аспекти. Несъзнателно човекът започва да се противопоставя на Христос, да мами Христос и да изоставя Христос; когато това се случи, човекът ще се окаже в още по-несигурно състояние и ако това продължи, ще стане обект на наказание.

Някои може да смятат, че ако общуването с Бог е толкова опасно, тогава би било по-разумно да се държим настрана от Него. Какво могат да спечелят такива хора? Могат ли те да бъдат верни на Бог? Със сигурност общуването с Бог е много трудно, но това е така, защото човекът е покварен, а не защото Бог не може да общува с хората. За вас би било най-добре да посветите повече усилия на истината за опознаването на собствената ви същност. Защо не сте намерили благоволение пред Бог? Защо вашият нрав Му е противен? Защо речта ви предизвиква Неговата ненавист? Веднага след като сте демонстрирали малко преданост, започвате сами да се възхвалявате и да изисквате награда за своя малък принос; гледате отвисоко на другите, когато сте проявили малко послушание, и започвате да презирате Бог, когато сте изпълнили някоя дребна задача. За да приемете Бог, вие искате пари, подаръци и комплименти. Боли ви сърцето, когато дадете една или две монети; когато дадете десет, искате да получите благословии и да се отнасят към вас с уважение. За човешка природа като вашата е направо обидно да се говори или да се слуша. Има ли нещо похвално във вашите думи и действия? Тези хора, които изпълняват своя дълг, и тези, които не го правят; тези, които водят и тези, които следват; тези, които приемат Бог и тези, които не го приемат; тези, които даряват и тези, които не го правят; тези, които проповядват и тези, които приемат словото, и така нататък: всички те хвалят себе си. Не намирате ли това за смешно? Знаейки много добре, че вярвате в Бог, вие въпреки това не можете да бъдете Негово съответствие. Знаейки много добре, че сте напълно лишени от заслуги, вие все пак продължавате да се хвалите. Не чувствате ли, че разумът ви се е увредил до такава степен, че вече не можете да контролирате себе си? Как можете да общувате с Бог с такъв разум? Не се ли страхувате за себе си при тези обстоятелства? Вашият нрав вече се е влошил до такава степен, че не сте способни да съответствате на Бог. При това положение вярата ви не е ли смешна? Не е ли абсурдна вашата вяра? Как ще подходиш към бъдещето си? Как ще избереш кой път да поемеш?

МНОЗИНА СА ПРИЗОВАНИ, НО МАЛЦИНА СА ИЗБРАНИ

Търсих мнозина на земята да бъдат Мои последователи. Сред всички тези последователи има такива, които служат като свещеници, такива, които ръководят, такива, които са Божии синове, такива, които са Божии хора, и такива,

които служат. Класифицирам ги въз основа на лоялността, която показват към Мен. Когато всички бъдат класифицирани според вида, тоест, когато естеството на всеки тип човек бъде изяснено, аз ще причисля всеки от тях към правилната категория и ще поставя всеки вид на подходящото му място, за да постигна целта на Моето спасение на човечеството. На групи призовавам онези, които желая да спася, в дома Си и след това карам всички от тях да приемат делото Ми от последните дни. В същото време ги класифицирам според вида, след което награждавам или наказвам всеки въз основа на действията му. Такива са стъпките, които съставляват Моето дело.

Днес Аз живея на земята и живея сред хората. Хората преживяват работата Ми и гледат изказванията Ми и заедно с това Аз дарявам всички истини на всеки от Моите последователи, за да могат да получат живот от Мен и по този начин да получат път, по който могат да вървят. Защото Аз съм Бог, Дарител на живот. През многото години на Моето дело хората са спечелили много и са изоставили много, но въпреки това казвам, че те не вярват истински в Мен. Защото хората признават, че Аз съм Бог, само с устата си, но не са съгласни с истините, които говоря; нещо повече, те не практикуват истините, които искам от тях. Тоест, хората признават само съществуването на Бог, но не и това на истината; хората признават само съществуването на Бог, но не и това на живота; хората признават само Божието име, но не и Неговата същност. Презирам ги заради тяхната ревностност, защото те използват само хубаво звучащи думи, за да Ме измамат; нито един от тях не Ми се покланя с истина. Вашите думи съдържат изкушението на змията; освен това те са тщеславни до крайност, същинско прокламиране на архангела. Нещо повече, вашите дела са окаяни и разпокъсани до позорна степен; вашите неумерени желания и алчни намерения са отвратителни за слушане. Всички вие станяхте молци в Моята къща, предмети, които Аз ще изхвърля с презрение. Защото никой от вас не обича истината; вместо това желаете да бъдете благословени, да се възнесете на небето, да видите великолепно видение на Христос, упражняващ силата Си на земята. Но мислили ли сте някога как някой като вас, някой толкова дълбоко покварен, който няма представа какво е Бог, може да бъде достоен да Го следва? Как бихте могли да се възнесете на небето? Как бихте могли да бъдете достойни да гледате такива величествени сцени, сцени с безпрецедентно великолепие? Устите ви са пълни с думи на измама и мръсотия, на предателство и арогантност. Никога не сте Ми казвали думи на искреност, никакви свети думи, никакви думи на подчинение към Мен при преживяване на Моето слово. Каква в крайна сметка е вашата вяра? В сърцата ви няма нищо друго освен желание и пари, а в умовете ви няма нищо друго освен материални неща. Всеки ден пресмятате как да получите нещо от Мен. Всеки ден изчислявате колко богатства и колко материални неща сте получили от Мен. Всеки ден вие очаквате да ви се дадат все повече благословения, така че да можете да се наслаждавате, в по-големи

количества и на по-високо ниво, на нещата, които носят наслада. Не Аз съм този, който е във вашите мисли във всеки един момент, нито истината, която идва от Мен, а по-скоро вашите съпруг или съпруга, вашите синове, дъщери и нещата, които ядете и обличате. Мислите си как можете да получите все по-голямо, все по-велико удоволствие. Но дори когато сте напълнили stomасите си до пръсване, не сте ли при все това мъртви тела? Дори когато външно се украсявате с толкова красиво облекло, не сте ли при все това ходещи трупове, лишени от живот? Вие се трудите за стомаха си, докато косата ви посивее, но никой от вас не жертва нито един косъм за Моето дело. Вие сте постоянно в движение, обременявайки тялото си и натоварвайки мозъка си в името на собствената си плът и заради синовете и дъщерите си, но никой от вас не показва тревога или загриженост за Моята воля. Какво все още се надявате да получите от Мен?

Никога не бързам, когато работя. Независимо от това как хората Ме следват, Аз върша делото Си в съответствие с всяка стъпка, в съответствие с Моя план. Така че въпреки целия ви бунт срещу Мен, Аз все още работя без прекъсване и все още продължавам да произнасям думите, които трябва да кажа. Аз призовавам в дома Си онези, които бяха предопределени от Мен, за да могат да слушат думите Ми. Всички онези, които се подчиняват на думите Ми, които копнеят за думите Ми, Аз извеждам пред престола Си; всички онези, които обръщат гръб на думите Ми, които не Ми се подчиняват и открито Ми се противопоставят, Аз захвърлям настрана, за да чакат последното си наказание. Всички хора живеят сред поквара и под ръката на лукавия, така че не много от тези, които Ме следват, копнеят за истината. Което ще рече, че повечето не Ми се покланят истински; те не Ми се покланят с истината, а се опитват да спечелят доверието Ми чрез поквара и бунт, чрез измамни средства. Ето защо казвам: Мнозина са призвани, но малцина са избрани. Тези, които са призвани, са дълбоко покварени и всички живеят в една и съща епоха, но тези, които са избрани, са една част от тях, те са тези, които вярват и признават истината и които практикуват истината. Тези хора са само малка част от цялото и измежду тях Аз ще получа повече слава. Имайки предвид тези думи, знаете ли дали вие сте сред избраните? Какъв ще бъде вашият край?

Както казах, тези, които Ме следват, са много, но онези, които Ме обичат истински, са малко. Може би някои биха казали: „Щях ли да платя толкова висока цена, ако не Те обичах? Щях ли да Те последвам дотук, ако не Те обичах?“. Със сигурност имаш много причини и любовта ти със сигурност е много голяма, но каква е същността на любовта ти към Мен? „Любов“, както се нарича, се отнася до привързаност, която е чиста и без недостатък, където използваш сърцето си, за да обичаш, да чувстваш и да бъдеш дълбокомислен. В любовта няма условия, няма бариери и няма разстояние. В любовта няма подозрение, няма измама и няма лукавство. В любовта няма търговия и нищо нечисто. Ако обичаш, тогава няма да мамиш, да се оплакваш, да предаваш, да се бунтуваш, да изискваш или да търсиш

да получиш нещо или да спечелиш определена сума. Ако обичаш, тогава ти с радост ще се посветиш, с радост ще понесеш трудностите, ще си в съответствие с Мен, ще изоставиш всичко, което имаш, заради Мен, ще се откажеш от семейството си, от бъдещето си, от младостта и брака си. В противен случай любовта ти изобщо няма да е любов, а измама и предателство! Каква любов е твоята? Истинска любов ли е? Или фалшива? От колко неща си се отказал? Колко си предложил? Колко любов получих от теб? Знаеш ли? Вашите сърца са пълни със зло, предателство и измама — и като е така, колко от вашата любов е нечиста? Вие мислите, че вече сте се отказали от достатъчно неща заради Мен; мислите, че вашата любов към Мен вече е достатъчна. Но защо тогава вашите думи и действия винаги са бунтовни и измамни? Вие Ме следвате, но не признавате Моето слово. Може ли това да се смята за любов? Вие Ме следвате, но след това Ме захвърляте настрана. Може ли това да се смята за любов? Вие Ме следвате, но не Ми се доверявате. Може ли това да се смята за любов? Вие Ме следвате, но не можете да приемете съществуването Ми. Може ли това да се смята за любов? Вие Ме следвате, но не се отнасяте с Мен, както подобава на това, което Съм, и постоянно Ми създавате трудности. Може ли това да се смята за любов? Вие Ме следвате, но се опитвате да Ме заблудите и да Ме измамите във всичко. Може ли това да се смята за любов? Вие Ми служите, но не се ужасявате от Мен. Това любов ли е? Вие Ми се противопоставяте във всички отношения и във всички неща. Всичко това може ли да се смята за любов? Вие сте посветили много, вярно е, но никога не сте практикували това, което изисквам от вас. Може ли това да се смята за любов? Внимателното вглеждане показва, че във вас няма ни най-малък намек за любов към Мен. След толкова много години на дела и всичките тези много думи, които съм ви предоставил, колко всъщност спечелихте? Това не заслужава ли внимателен поглед назад? Увещавам ви: тези, които призовавам при Себе Си, не са тези, които никога не са били покварени; по-скоро тези, които избирам, са тези, които наистина Ме обичат. Следователно трябва да сте бдителни в думите и делата си и да изследвате намеренията и мислите си, за да не прекратят границата. Във времето на последните дни направете всичко възможно да принесете любовта си пред Мен, за да не стане така, че гневът Ми никога да не се оттегли от вас!

ТРЕБВА ДА ТЪРСИШ НАЧИН ДА СЪОТВЕТСТВАШ НА ХРИСТОС

Аз съм свършил много работа сред хората, като през това време съм изрекъл и много думи. Всички тези думи са в името на спасението на човека и бяха изречени, за да може човекът да съответства на Мен. Въпреки това на земята съм спечелил само няколко души, които Ми съответстват, и затова казвам, че човек не

цени думите Ми — това е така, защото човекът не е Мое съответствие. По този начин работата, която върша, не е само за да могат хората да Ме почитат; по-важното е, че върша това, за да може човекът да Ми съответства. Човекът е покварен и живее в капана на Сатана. Всички хора живеят в плът, живеят според егоистичните си желания и сред тях няма нито един, който да Ми съответства. Има хора, които казват, че Ми съответстват, но всички те се покланят на неясни идоли. Въпреки че признават името Ми за свято, те вървят по път, който е противоположен на Моя, и думите им са изпълнени с високомерие и самоувереност. Това е така, защото по същество всички те са против Мен и не Ми съответстват. Всеки ден те търсят следи от Мен в Библията и наслуки намират „подходящи“ откъси, които четат безконечно и рецитират като стихове. Те нито знаят как да Ми съответстват, нито какво означава да бъдат против Мен. Те просто сляпо четат стихове от Писанието. В рамките на Библията те поставят ограничения на един неясен Бог, когото никога не са виждали и не са способни да видят, и го изваждат, за да го разглеждат, когато пожелаят. Те вярват, че съществувам само в границите на Библията и Ме отъждествяват с Библията; без Библията Аз не съществувам, а без Мен не съществува и Библията. Те не обръщат внимание на Моето битие или действия, а вместо това отделят изключително и специално внимание на всяка дума от Писанието. Много повече хора дори вярват, че не трябва да правя нищо от това, което искам да направя, освен ако не е предсказано от Писанието. Те придават твърде голямо значение на Писанието. Може да се каже, че те смятат буквалното значение на думите за твърде важно, дотолкова, че използват стихове от Библията, за да претеглят всяка моя дума и да Ме осъждат. Това, което те търсят, не е начин за постигане на съответствие на Мен или начин за съответствие на истината, а начин за постигане на съответствие с думите на Библията, като вярват, че всичко, което не съответства на Библията, без изключение не е Мое дело. Такива хора не са ли послушните потомци на фарисеите? Еврейските фарисеи използваха закона на Моисей, за да осъдят Исус. Те не търсеха как да съответстват на Исус от онова време, а усърдно следваха буквата на закона, до такава степен, че след като Го обвиниха в неспазване на старозаветния закон и че Той не е Месията, в крайна сметка приковаха невинния Исус на кръста. Що за хора бяха те? Не беше ли това, че те не търсеха как да съответстват на истината? Те отделяха прекомерно внимание на всяка дума от Писанието, без да обръщат внимание нито на Моята воля, нито на стъпките и методите на Моето дело. Те не бяха хора, които търсеха истината, а хора, които твърдо се придържаха към думите; те не бяха хора, които вярваха в Бог, а хора, които вярваха в Библията. По същество те бяха пазители на Библията. За да защитят интересите на Библията, да запазят нейното достойнство и да защитят репутацията ѝ, те стигнаха дотам, че приковаха милостивия Исус на кръста. Те направиха това единствено с цел да защитят Библията и да запазят престижа на всяка дума от

Библията в сърцата на хората. Затова предпочетоха да изоставят бъдещето си и жертвата за грях и осъдиха на смърт Исус, който не отговаряше на учението на Писанието. Не бяха ли всички те лакеи на всяка дума от Писанието?

А какво да кажем за хората днес? Христос е дошъл да извади наяве истината, но те биха предпочели да Го изгонят от този свят, за да могат да влязат в рая и да получат благодат. Те по-скоро биха отрекли напълно идването на истината, за да защитят интересите на Библията, те по-скоро биха приковали отново върналия се в плът Христос на кръста, за да осигурят вечното съществуване на Библията. Как може човек да получи Моето спасение, когато сърцето му е толкова злобно и природата му е толкова враждебна към Мен? Аз живея сред хората, но те не знаят за Моето съществуване. Когато осветявам човека с Моята светлина, той все още остава в неведение за съществуването Ми. Когато отприщвам гнева Си върху човека, той отрича съществуването Ми още по-настойчиво. Човек търси съответствие на думите и съответствие на Библията, но нито един човек не идва пред Мен, за да потърси начина за съответствие на истината. Човек гледа към Мен на небето и отделя особено внимание на Моето битие на небето, но никой не се интересува от Мен в плътта, защото Аз, който живея сред хората, просто съм твърде незначителен. Онези, които търсят съответствие само на думите на Библията и които търсят съответствие само на един неясен Бог, са жалка гледка за Мен. Това е така, защото това, на което се покланят, са мъртви думи и един Бог, който е способен да им даде несметни съкровища; това, на което се покланят, е един Бог, който би се оставил на милостта на човека — един Бог, който не съществува. Тогава какво могат да спечелят такива хора от Мен? Човекът просто е твърде незначителен за думите. Онези, които са против Мен, които предявяват безгранични претенции към Мен, които не обичат истината, които са непокорни към Мен — как могат те да Ми съответстват?

Онези, които са против Мен, са същите хора, които не Ми съответстват. Такива са и онези, които не обичат истината. Онези, които се бунтуват срещу Мен, се противопоставят даже още по-силно и никак не Ми съответстват. Аз предавам в ръцете на Лукавия всички онези, които не Ми съответстват, и ги оставям на покварата на Лукавия, давам им свободата да разкрият своята злоба и накрая ги предавам на Лукавия, за да бъдат погълнати. Не се интересувам колко хора Ме почитат, което ще рече, че не Ме интересува колко хора вярват в Мен. Единственото, което Ме интересува, е колко от тях Ми съответстват. Това е така, защото всички, които не Ми съответстват, са злодеи, които Ме предават; те са Мои врагове, а Аз няма да „съхраня“ враговете Си в Моя дом. Тези, които са Мое съответствие, завинаги ще служат в Моя дом, а тези, които вървят против Мен, завинаги ще бъдат подложени на наказанието Ми. Онези, за които са важни само думите на Библията и не се интересуват нито от истината, нито от това да търсят Моите стъпки — те са против Мен, защото Ми поставят граници според Библията,

ограничават Ме до пределите на Библията и така са богохулни до крайност към Мен. Как биха могли такива хора да дойдат пред Мен? Те не обръщат внимание на делата Ми, нито на волята Ми, нито на истината, а вместо това са обсебени от думите — думите, които убиват. Как може такива хора да са Мое съответствие?

Изрекох толкова много думи, изразих волята и нрава Си, но въпреки това хората все още не са способни да Ме познаят и да повярват в Мен. Или пък може да се каже, че хората все още не са способни да Ми се подчиняват. Онези, които живеят в границите на Библията, тези, които живеят в рамките на закона, тези, които живеят на кръста, тези, които живеят според учението, тези, които живеят сред делото, което върша днес — кой от тях Ми съответства? Вие мислите само как да получите благословии и награди, но никога не сте се замисляли как наистина да бъдете Мое съответствие или как да се предпазите от това да бъдете против Мен. Разочарован съм много от вас, защото ви дадох толкова много, а получих толкова малко. Вашите лъжи, вашето високомерие, вашата алчност, вашите прекомерни желания, вашето предателство, вашето непокорство — кое от тези неща би могло да убегне от вниманието Ми? Вие се държите с Мен небрежно, заблуждавате Ме, обиждате Ме, примамвате Ме, настоявате и Ме изнудвате за жертви — как може такава злонамереност да избегне наказанието Ми? Всички тези злодеяния са доказателства за вашата враждебност спрямо Мен и за вашето несъответствие на Мен. Всеки от вас смята, че Ми съответства в достатъчна степен, но ако това беше така, тогава за кого щяха да важат такива неопровержими доказателства? Вие вярвате, че притежавате изключителна прямота и вяност към Мен. Вие си мислите, че сте толкова добросърдечни, толкова състрадателни и че сте много всеотдайни към Мен. Вие си мислите, че сте направили повече от необходимото за Мен. Но дали някога сте сравнявали това с вашите действия? Казвам, че вие сте много високомерни, много алчни, много повърхностни; измамите, с които Ме заблуждавате, са много хитри, а намеренията и методите ви са много жалки. Вашата преданост е твърде недостатъчна, вашата искреност — твърде нищожна, а вашата съвест — още по-несъстоятелна. В сърцата ви има твърде много злонамереност и никой не е пощаден от вашата злоба, дори и Аз. Вие Ме отхвърляте заради децата си, съпрузите си или заради собственото си самосъхранение. Вместо да се грижите за Мен, вие се грижите за семейството си, за децата си, за положението си, за бъдещето си и за собственото си удовлетворение. Кога сте мислили за Мен, докато говорите или действате? В спокойни дни мислите ви се насочват към децата, съпруга, съпругата или родителите ви. В бурни дни Аз пак нямам място в мислите ви. Когато изпълнявате задълженията си, вие мислите за собствените си интереси, за личната си безопасност, за членовете на семейството си. Какво си направил някога за Мен? Кога си мислил за Мен? Кога си бил отдаден, независимо от цената, на Мен и Моето дело? Къде са доказателствата за това, че Ми съответстваш? Къде е

истината за твоята вярност към Мен? Къде е истината за твоето покорство към Мен? Кога твоите намерения не са били с цел да получиш Моите благословии? Вие Ме заблуждавате и мамите, играете си с истината, прикривате нейното съществуване и предавате нейната същност. Какво ви очаква в бъдеще, ако вървите против Мен по този начин? Вие просто търсите съответствие на неясен Бог и неясна вяра, но не сте съответствие на Христос. Няма ли вашата злоба да доведе до същото възмездие като това, което заслужават нечестивите? Тогава ще разберете, че никой, който не съответства на Христос, не може да избегне деня на гнева, и ще разберете какво възмездие ще се стовари върху онези, които са против Христос. Когато този ден настъпи, мечтите ви да бъдете благословени заради вярата си в Бог и да влезете в рая ще бъдат разбити. Това обаче няма да е така за тези, които съответстват на Христос. Въпреки че са загубили толкова много, въпреки че са изтърпели много трудности, те ще получат цялото наследство, което завещавам на човечеството. Накрая ще разберете, че само Аз съм праведният Бог и че само Аз съм способен да отведа човечеството до неговата прекрасна цел.

ИСТИНСКИ ВЯРВАЩ В БОГ ЛИ СИ?

Възможно е повече от година или две да си ходил по пътя на вярата в Бог и може би през тези години си преживял много трудности в живота си, или може би не си преживял много трудности, а вместо това си получил обилна благодат. Възможно е също така да не си изпитал нито трудности, нито благодат, а да си живял един по-скоро обикновен живот. Въпреки това ти все още си последовател на Бог, така че нека поговорим за следването на Бог. Все пак трябва да напомня на всички, които четат тези думи, че Божието слово е насочено към онези, които Го признават и следват, а не към всички хора, независимо дали Го признават, или не. Ако вярваш, че Бог говори на масите, на всички хора по света, тогава Божието слово няма да има въздействие върху теб. Така че трябва да помниш всички тези думи в сърцето си и те винаги да бъдат с теб. И така, нека да поговорим за случващото се в нашия дом.

Време е всички вие да разберете истинското значение на вярата в Бог. Смисълът на вярата в Бог, за който говорих преди, беше свързан с вашето положително навлизане във вярата. Днес е различно. Днес бих искал да разнищам същността на вярата ви в Бог. Разбира се, това означава да ви я покажа откъм недобрата ѝ страна. Ако не го направя, тогава вие никога не бихте познали истинското си лице и всеки път бихте се хвалили със своята набожност и вярност. Справедливо е да се каже, че ако не разоблича грозотата в дълбините на сърцата ви, тогава всеки от вас би си сложил корона на главата и би запазил цялата слава за себе си. Арогантната ви и самонадеяна природа ви подтиква да се обърнете

срещу собствената си съвест, да се бунтувате срещу Христос и да Му се противопоставяте и да разкривате грозотата си, като така изваждате най-вече вашите намерения, представи, ексцентрични желания и алчни очи. И все пак продължавате да говорите, че страстта ви към делото на Христос гори през всички дни на живота ви и да повтаряте отново и отново истините, отдавна изречени от Христос. Това е вашата „вяра“ — „чистата ви вяра“. През цялото време Аз съм се придържал към строг стандарт за човека. Ако твоята вяра е обвързана със скрит умисъл и условия, тогава бих предпочел да мина без твоята така наречена вяра, защото се отвращавам от онези, които Ме мамат със скритите си умисли и Ме изнудват с условия. Искам човекът да Ми бъде абсолютно верен, да върши всичко в името на вярата и да я доказва. Презирам опитите ви да Ме спечелите с красиви думи, защото винаги Съм се отнасял към вас искрено и затова очаквам и вие да се отнасяте към Мен с истинска вяра. Когато става дума за вяра, мнозина вероятно си мислят, че следват Бог, защото имат вяра, иначе не биха понасяли такова страдание. Затова те питам следното: ако вярваш в съществуването на Бог, защо не се боиш от Него? Ако вярваш в съществуването на Бог, защо в сърцето ти няма и капчица ужас от Него? Ти приемаш, че Христос е възплъщение на Бог, защо тогава Го презираш? Защо се държиш неуважително към Него? Защо Го сочиш с пръст? Защо винаги тайно следиш действията Му? Защо не се подчиняваш на Неговите разпоредби? Защо не действаш в съответствие със словото Му? Защо се опитваш да Го изнудваш и да крадеш от пожертвованията Му? Защо говориш от името на Христос? Защо съдиш дали делото Му и словото Му са правилни? Защо се осмеляваш да Го хулиш зад гърба Му? Тези и други неща ли съставляват вярата ви?

Думите и поведението ви разкриват черти от неверието ви в Христос. Неверието прониква в мотивите и целите на всичко, което правите. Дори погледът ви отразява неверие в Христос. Може да се каже, че чертите на неверието се проявяват във всеки от вас ежеминутно. Това означава, че във всеки момент съществува опасност да предадете Христос, защото кръвта, която тече във вените ви, е пропита с неверие към възплътения Бог. Ето защо казвам, че следите, които оставяте по пътя на вярата в Бог, не са истински. Докато вървите по пътя на вярата в Бог, вие не стъпвате здраво на земята — просто се носите по повърхността. Никога не вярвате напълно в словото на Христос и не сте способни веднага да го приложите на практика. Това е причината да нямате вяра в Христос. Друга причина, поради която нямате вяра в Него, е, че винаги имате свои представи за Него. Винаги сте скептични към делото на Христос, пренебрегвате думите Му, имате мнение за всяко дело, извършено от Христос, и не можете да разберете това дело правилно, не можете да се откажете от представите си, независимо какво ви е обяснено, и т.н. — това са все чертите на неверието, примесени във вашите сърца. Въпреки че следвате делото на Христос и никога не отпадате, в

сърцата ви има твърде много бунт, който осквернява вярата ви в Бог. Може би не сте съгласни, но ако не можеш да се видиш отвътре, тогава със сигурност ще бъдеш сред онези, които загиват, защото Бог усъвършенства само тези, които наистина вярват в Него, а не съмняващите се в Него, и най-малко онези, които неохотно Го следват, без някога да са вярвали, че Той е Бог.

Някои хора не се радват на истината, а още по-малко на правосъдието. Вместо това те се радват на власт и богатство и се наричат търсачи на власт. В света те търсят само деноминации, които имат влияние, и пастори и учители, обучавали се в духовни семинарии. Макар да са приели пътя на истината, те вярват само наполовина. Не са способни да отдадат цялото си сърце и ум, от устата им излизат думи, че се посвещават на служба на Бог, но очите им са насочени към великите пастори и учители, а към Христос гледат с пренебрежение. Сърцата им са прилепени към тщеславието, богатството и славата. Те смятат за невъзможно такъв скромен човек да може да покори толкова много хора, една толкова обикновена личност да е способна да усъвършенства човека. Мислят, че не е възможно тези нищожества сред прахта и бунищата да са избраните от Бог люде. Те смятат, че ако такива хора са обект на Божието спасение, то небето и земята биха се обърнали с главата надолу и всички хора биха се смели на глупостта си. Смятат, че ако Бог избира такива нищожества, за да бъдат усъвършенствани, то великите хора биха се превърнали в Самия Бог. Възгледите им са опетнени от неверие. Освен че са лишени от вяра, те са просто нелепи скотове, защото ценят единствено високия ранг, престижа и властта и уважават само големите групи и деноминации. Не изпитват ни най-малко уважение към онези, които са водени от Христос, станали са просто предатели, които са обърнали гръб на Христос, на истината и на живота.

Възхищаваш се не на смирението на Христос, а на онези лъжепастори с признат авторитет. Боготвориш не обичливостта или мъдростта на Христос, а онези развратници, които се въргалат в мръсотията на света. Присмиваш се на болката на Христос, който няма къде да подслони главата Си, но се възхищаваш на онези трупове, които ловуват пожертвования и живеят в разврат. Не желаеш да страдаш заедно с Христос, но с удоволствие се хвърляш в обятията на онези безразсъдни антихристи, въпреки че от тях получаваш само плът, думи и контрол. Дори и сега сърцето ти продължава да бъде привлечено от тях, от репутацията им, от положението им, от влиянието им. И все още си на мнение, че е трудно да повярваш в делото на Христос и не желаеш да го приемеш. Ето защо казвам, че ти липсва вяра да признаеш Христос. Причината, поради която Го следваш и до днес, е, че нямаш друг избор. Образите на редица възвишени личности отдавна се извисяват в сърцето ти, не можеш да забравиш нито една тяхна дума и дело, нито пък влиятелните им слова и ръцете им. В сърцата ви те винаги са най-важните и винаги са героите. Но не такава е отношението към днешния Христос.

В сърцето ти Той винаги е омаловажен и никога не заслужава страх. Защото Той е твърде обикновен, има много малко влияние и въобще не е възвишен.

И тъй, Аз казвам, че всички, които не ценят истината, са неверници и предатели на истината. Такива хора никога няма да получат одобрението на Христос. Разбра ли сега с какво неверие си изпълнен и какво предателство таиш към Христос? Затова те призовавам: тъй като си избрал пътя на истината, посвети се с цялото си сърце. Не бъди противоречив или нерешителен. Трябва да разбереш, че Бог не принадлежи нито на света, нито на един човек, а на всички, които истински вярват в Него, на всички, които Му се покланят, и на всички, които са Му предани и верни.

Днес във вас има много неверие. Вгледайте се внимателно в себе си и със сигурност ще намерите своя отговор. Когато откриеш истинския отговор, тогава ще признаеш, че не си вярващ в Бог, а по-скоро си този, който Го мами, хули и предава, и който не Му е верен. Тогава ще разбереш, че Христос не е човек, а Бог. Когато този ден настъпи, ти ще се боиш от Христос, ще се ужасяваш от Него и истински ще Го обичаш. Сега само тридесет процента от сърцето ви е изпълнено с вяра, а останалите седемдесет процента са изпълнени със съмнения. Всичко, което Христос прави и казва, може да породи във вас представи и мнения за Него — представи и мнения, които произтичат от пълното ви неверие в Него. Вие се възхищавате и се ужасявате само от невидимия Бог на небето и не се съобразявате с живия Христос на земята. Не е ли и това вашето неверие? Вие копнеете само за Бог, който е действал в миналото, но не се изправяте пред днешния Христос. Това е „вярата“, отдавна вкоренена в сърцата ви, вярата, която не вярва в днешния Христос. В никакъв случай не ви подценявам, защото във вас има твърде много неверие, твърде много нечистотии, които трябва да бъдат подложени на дисекция. Тези нечистотии са знак, че нямате никаква вяра; те са белег на вашето отричане от Христос и ви заклеят като Негови предатели. Те са завеса за вашето познание за Христос, пречка за придобиването ви от Христос, препятствие за пригодността ви да бъдете с Христос и доказателство, че Той не ви одобрява. Сега е моментът да изследвате всички аспекти на вашия живот! Това ще ви бъде от полза по всевъзможни начини!

ХРИСТОС ИЗВЪРШВА ДЕЛОТО НА СТРАШНИЯ СЪД С ПОМОЩТА НА ИСТИНАТА

Делото на последните дни се състои в това хората да бъдат разпределени според вида си и да се изпълни планът за управление на Бог, тъй като моментът приближава и Божият ден вече е настъпил. Бог въвежда всички, които влизат в Неговото царство — всички, които са Му верни докрай — в епохата на Самия Бог. Преди настъпването на епохата на Самия Бог обаче Неговото дело не е да

наблюдава човешките дела или да изследва хорския начин на живот, а да осъди неподчинението на човека, защото Бог ще пречисти всички онези, които се явят пред престола Му. Всички, които са следвали стъпките на Бог до този ден, ще застанат пред Божия престол и така всеки един, който приеме Божието дело в неговия последен етап, ще бъде пречистен от Бог. С други думи, всеки, който приеме Божието дело на този последен етап, ще бъде съден от Бог.

Относно съда, който ще започне в Божия дом и за който се споменава в минали времена, думата „съд“ се отнася за присъдата, която Бог произнася днес над онези, които ще застанат пред престола Му в последните дни. Сигурно има хора, които вярват в едни такива свръхестествени измислици, като например, че в последните дни Бог ще постави голяма маса в небесата, ще я застели с бяла покривка, ще седне на един голям трон, а пред Него ще коленичат всички хора; тогава Той ще разкрие греховете на всеки човек и според тях ще определи дали той трябва да се възнесе в Рая или да бъде хвърлен в езерото от огън и жупел. Каквото и да си въобразява човекът, то не може да промени същината на Божието дело. Представите на човека не са нищо повече от мисловни структури; те идват от човешкия мозък, обобщени и сглобени от това, което човекът е виждал и чувал. Затова казвам, че колкото и интелигентни да са човешките представи, те не са нищо повече от рисунки и не могат да заменят плана на Божието дело. В крайна сметка, след като човекът е покварен от Сатана, как би могъл да проумее Божиите мисли? Хората възприемат Божия Страшен съд като някаква фантастика. Те вярват, че понеже именно Бог върши съдното дело, то делото Му трябва да е огромно по мащаб и непонятно за смъртните и да отеква в небесата и да разтресе земята; ако не е така, как би могло това да е съдното дело на Бог? Те смятат, че тъй като това е съд, Бог трябва да бъде особено властен и величествен по време на Своята работа, а тези, които биват съдени, трябва да се заливат в сълзи и да са паднали на колене, молейки за милост. Такава една картина със сигурност би била драматична и вълнуваща... Всеки си представя, че Божият съд е някакво чудо. Знаеш ли обаче, че сега, толкова време, след като Бог е започнал отдавна съдното Си дело, ти продължаваш да спиш летаргичния си сън? Че в момента, в който си помислиш, че Божият съд вече официално е започнал, Бог вече ще е създал небесата и земята наново? В този момент ти сигурно тъкмо ще си разбрал смисъла на живота, но Божието безмилостно наказание ще изпрати тебе, дълбоко заспаляя, в ада. Едва тогава внезапно ще си дадеш сметка, че Божият съд вече е приключил.

Нека да не губим ценното си време и да не говорим повече по тези отблъскващи и неприятни теми. Нека да поговорим за това, какво представлява съдът. Като чуеш „съд“, вероятно си мислиш за думите, които Йехова изрича, за да напътства хората във всяка земя, и за упреците, които Исус отправя към фарисеите. Колкото и да са сурови, тези думи не представляват Божията присъда за човека; те са просто думи, изречени от Бог в различни ситуации, т.е. в различни

контексти. Те са различни от думите, които Христос изрича в последните дни, когато съди човека. Христос от последните дни борави с различни истини, за да научи човека, за да изложи на показ неговата същност и да направи разрез на думите и делата човешки. Тези думи съдържат различни истини, като например за дълга на човека, за това как той трябва да се подчинява на Бог, да Му бъде верен и да изживява нормална човечност, както и мъдростта и нрава на Бог. Всички тези думи са насочени към същината на човека и неговия покварен нрав. Думите, които разкриват как човек отхвърля Бог с презрение, съдържат по-конкретно идеята за това, че човек е възплъщение на Сатана и вражеска сила срещу Бог. Предприемайки делото на Страшния съд, Бог не просто разкрива човешката природа с няколко думи — Той я излага на показ, справя се с нея и я окастря в дългосрочен план. Всички тези различни методи на излагане на показ, справяне и окастряне не могат да бъдат заменени с обикновени думи, а с истината, от която човекът е напълно лишен. Само такива методи могат да се наричат съд; само чрез такъв съд човек може да бъде подчинен на Бог и убеден в Неговото съществуване и само така човек може истински да познае Бог. Целта на Божието съдно дело е човекът да види истинското лице на Бог и да научи истината за собственото си непокорство. Съдното дело дава възможност на човека да добие дълбоко разбиране за Божиата воля, за целта на Божието дело и за тайните, които са недостъпни за него. То също така дава възможност на човека да узнае и разбере собствената си покварена същност и корените на тази поквара, както и да открие грозотата на човека. Тези резултати се постигат чрез съдното дело, понеже същината му е да разкрие пътя, истината и живота на Бог на всички онези, които вярват в Него. Такова е съдното дело, извършвано от Бог. Ако не смяташ тези истини за важни, ако само мислиш как да ги избегнеш или как да намериш нов начин да живееш без тях, мога само да ти кажа, че ти си един окаян грешник. Ако имаш вяра в Бог, но не търсиш Неговата истина и Неговата воля, и не обичаш истинския път към Него, то за Мен, ти се опитваш да избегнеш Неговия съд и си просто една кукла на конци, един предател, който бяга от големия бял престол. Бог няма да пощади никого от метежниците, които убягват от погледа Му. Върху такива хора ще се стовари още по-жестоко наказание. Тези, които идват пред Бог да бъдат съдени и при това биват пречистени, ще живеят вечно в Божието царство. Това, разбира се, ще се случи в бъдещето.

Съдното дело на Бог е Негова лична работа и естествено тя трябва да бъде свършена от самия Бог; човекът не може да я свърши вместо Него. Тъй като Страшният съд използва истината, за да завоюва човечеството, няма съмнение, че Бог ще се яви във възплътения Си облик, за да извърши това дело сред хората. Това означава, че Христос от последните дни ще използва истината, за да просвети хората по целия свят и да разкрие всички истини пред тях. Такова е съдното дело на Бог. Мнозина имат лошо предчувствие за второто възплъщение

на Бог, тъй като им е трудно да повярват, че Той ще стане плът, за да извърши делото на Страшния съд. Трябва обаче да ти кажа, че често Божието дело далеч надхвърля очакванията на човека и на човешкия ум му е трудно да го приеме. Защото хората са просто едни земни червеи, докато Бог е върховният господар, който изпълва цялата вселена; човешкият ум е като помийна яма, в която се вдят само червеи, докато всеки етап от делото, направлявано от Божията промисъл, е еманация на Божията мъдрост. Хората все се опитват да се съревновават с Бог, но според Мен е очевидно кой ще загуби накрая. Призовавам ви да не се мислите за по-ценни от златото. Ако другите могат да приемат Божията присъда, защо ти да не можеш? Колко по-велик си от другите? Ако те могат да сведат глава пред истината, защо ти да не можеш? Божието дело не може да бъде спряно. Той няма да повтори Страшния съд само заради твоя „принос“, а ти горчиво ще съжаляваш, задето си пропуснал толкова добра възможност. Ако не вярваш на думите Ми, само почакай величественият бял престол в небесата да започне да те съди! Трябва да ти е ясно, че макар всички израилтяни да отхвърлиха и отрекоха Исус, Неговото изкупление на човешките грехове се разпростря из цялата вселена и по цялата земя. Нима това не е една реалност, създадена от Бог преди много години? Ако все още чакаш Исус да те вземе на небето, мога само да кажа, че ти си едно мъртво дърво^а. Исус няма да признае такъв един фалшив вярващ като теб, който е изменил на истината и търси само благословии. Напротив, Той няма да прояви никаква милост и ще те хвърли в огнената геена, където ще гориш в продължение на десетки хиляди години.

Сега вече разбираш ли какво е съдът и какво е истината? Ако да, призовавам те покорно да се оставиш да бъдеш съден, иначе никога няма да получиш възможността да бъдеш похвален от Бог или да бъдеш въведен от Него в царството Му. Тези, които приемат правосъдието, но не могат да бъдат пречистени, т.е. тези, които бягат насред съдното дело, ще бъдат завинаги презрени и отхвърлени от Бог. Техните грехове са по-многобройни и по-тежки от онези на фарисеите, защото са предали Бог и са въстанали срещу Него. Хората, които дори не са достойни да служат, ще получат по-сурово наказание, което при това ще бъде вечно. Бог няма да пощади никой предател, който някога е засвидетелствал с думи верността си към Бог, но след това Го е предал. Такива хора ще получат възмездие чрез наказание за духа, душата и тялото. Не е ли това точно проява на праведния Божи нрав? Не е ли това целта на Божието осъждане и разкриване на човека? Бог запраща всички, които извършват всякакви мерзки дела по време на съда, на място, гъмжащо от зли духове, и оставя тези зли духове да разкъсват плътта им, както си искат, а телата им вонят на трупове. Точно такава възмездие им се полага. Бог записва в тефтерите им всеки един от греховете на

---

^а Мъртво дърво: китайски идиом със значение „безнадежден случай“.

тези нелоялни лъжевярващи, лъжеапостоли и лъжеработници; после, когато настъпи моментът, ги хвърля сред нечистите духове и оставя тези нечисти духове да оскверняват телата им на воля, за да не могат те никога повече да се възплътят и да видят светлината отново. Тези лицемери, които служат за известно време, но не са способни да останат верни докрай, Бог причислява към нечестивците, за да се сговорят с тях и да станат част от тяхната размирна сган; накрая Бог ще ги унищожи. Бог отхвърля и не забелязва онези, които никога не са били верни на Христос или не са положили никакви усилия, и с настъпването на новата епоха Той ще ги унищожи всичките. Тях вече няма да ги има на земята, а още по-малко ще бъдат допуснати в царството Божие. Тези, които никога не са били искрени с Бог, но са принудени от обстоятелствата да Му се подчинят външно, са причислени към онези, които служат на народа Му. Малцина от тях ще оцелеят, мнозинството ще загине заедно с тези, чиято служба не удовлетворява изискванията. Накрая Бог ще доведе в царството Си всички, които мислят като Него, хората и синовете Божи, както и тези, които са определени от Бог за свещеници. Те ще бъдат еманацията на Божието дело. Що се отнася до тези, които не попадат в нито една от категориите, определени от Бог, те ще бъдат причислени към неверниците — със сигурност се досещате какъв ще бъде техният край. Вече ви казах всичко, което трябва да знаете; пътят, по който ще тръгнете, е ваш личен избор. Трябва обаче да разберете следното: Божието дело не чака никого, който не може да върви в крак с Него, и праведният нрав на Бог не проявява милост към никого.

ЗНАЕШЕ ЛИ, ЧЕ БОГ Е СВЪРШИЛ НЕЩО ВЕЛИКО СРЕД ХОРАТА?

Старата епоха отмина и започна новата. Година след година, ден след ден, Бог върши много работа. Той дойде на този свят и след това го напусна. Този цикъл се повтаря в продължение на много поколения. Днес Бог продължава, както и преди, да върши работата, която трябва да свърши, онази, която тепърва предстои да завърши, защото още не е настъпил моментът да навлезе в почивка. От създаването на света досега Бог е свършил много работа. Но знаеше ли, че днес Бог върши много повече работа, отколкото преди, и обхватът ѝ е много по-широк? Ето защо казвам, че Бог е извършил нещо велико сред хората. Всичко, което Бог върши, е много важно както за човека, така и за Него, защото всеки аспект от Неговата работа се отнася до човека.

След като Божието дело не може да бъде нито видяно, нито докоснато, камо ли пък да бъде видяно от целия свят, как тогава може да бъде нещо велико? Кое точно може да се счита за велико? Разбира се, никой не може да отрече, че каквато

и работа да върши Бог, тя може да се счита за велика, но защо казвам това за работата, която Бог върши днес? Когато казвам, че Бог е извършил нещо велико, това несъмнено предполага много тайни, които човек тепърва трябва да разбере. Нека поговорим за тях сега.

Исус се роди в ясли в епоха, която не можеше да допусне съществуването Му, но въпреки това светът не можа да Му попречи и под Божиите грижи Той живя сред хората в продължение на тридесет и три години. За толкова години живот Той изпита горчилката на света и вкуси от страдалния земен живот. Исус пое огромно бреме — да бъде разпнат за изкуплението на цялото човечество. Той изкупи всички грешници, които живеяха под властта на Сатана, и в крайна сметка възкресеното Му тяло се върна на мястото Си за покой. Сега започна ново Божие дело и то поставя началото на нова епоха. Бог въвежда изкупените в дома Си, за да започне новата Си работа по спасението им. Този път делото на спасението е по-задълбочено, отколкото в минали времена. Нито Светият Дух работи над човека, за да може той сам да се промени, нито тялото на Исус се явява сред хората, за да свърши тази работа, още по-малко се използват никакви други средства за извършването на това дело. По-точно Самият въплътен Бог върши работата и я управлява. Прави го по този начин, за да въведе човека в новото дело. Не е ли това нещо велико? Бог не върши тази работа с помощта на част от човечеството или чрез пророчества, напротив, Той я изпълнява Сам. Някои ще кажат, че това не е велико нещо и че не може да предизвика възторг у човека. Ще ти кажа обаче, че работата на Бог не се състои само в това, тя е много по-голяма и по-мощна.

Този път Бог идва, за да върши делото Си не в духовно тяло, а в най-обикновено. Нещо повече, това не е просто тялото на второто въплъщение на Бог, а е и тялото, чрез което Бог се връща към плътта. Това е най-обикновена плът. Не можете да забележите нищо, което да Го отличава от другите, но можете да научите от Него истини, за които никога преди не сте чували. Тази с нищо незабележителна плът е онова, което олицетворява всички думи на Божията истина, което поема Божието дело в последните дни и изразява целия нрав на Бог, така че човекът да го разбере. Не изпитваш ли огромно желание да видиш небесния Бог? Не изпитваш ли огромно желание да разбереш небесния Бог? Не изпитваш ли огромно желание да видиш какво е назначението на човечеството? Той ще ти разкрие всички тези тайни — тайни, които никой човек не е могъл да ти каже. Той ще ти разкрие и онези истини, които не разбираш. Той е твоята врата към Царството, твойт водач в новата епоха. В тази толкова обикновена плът има множество непонятни тайни. Делата Му може да са неразбираеми за теб, но цялата цел на работата, която върши, е напълно достатъчна, за да ти позволи да разбереш, че Той не е просто плът, както си мислят хората. Защото Той олицетворява Божията воля и грижата, която Бог проявява към човечеството в

последните дни. Макар да не можеш да чуеш думите Му, които сякаш разтърсват небето и земята, да не можеш да видиш очите Му като огнени езици и да не можеш да приемеш дисциплинирането на железния Му жезъл, ти все пак можеш да усетиш от думите Му, че Бог е изпълнен с гняв, и да разбереш, че Бог проявява състрадание към човечеството; можеш да видиш праведния нрав на Бог и Неговата мъдрост и освен това да осъзнаеш загрижеността на Бог към цялото човечество. Работата на Бог в последните дни е да позволи на човек да види как небесният Бог живее на земята сред хората и да даде възможност на човек да познае Бог, да Му се подчини, да се бои от Него и да Го обича. Ето защо Той се върна в плът за втори път. Въпреки че онова, което човек вижда днес, е Бог, който не се различава от човека, Бог с нос и две очи, един с нищо незабележителен Бог, в крайна сметка Той ще ви покаже, че ако този човек не съществуваше, небето и земята щяха да претърпят огромни промени; ако този човек не съществуваше, небето щеше да потъмнее, земята щеше да потъне в хаос и цялото човечество щеше да живее в глад и болести. Той ще ви покаже, че ако въплътеният Бог не беше дошъл да ви спаси в последните дни, то Бог отдавна щеше да е унищожил цялото човечество в ада; че ако не беше тази плът, вие завинаги щяхте да бъдете архигрешници и щяхте завинаги да останете трупове. Трябва да знаете, че ако не беше тази плът, цялото човечество щеше да се изправи пред неизбежно бедствие и нямаше да бъде в състояние да избегне още по-тежкото наказание, което Бог отсъжда на човечеството в последните дни. Ако не се беше родила тази обикновена плът, всички щяхте да се намирате в състояние, в което да молите за живот, без да можете да живеете, и да молите за смърт, без да можете да умрете; ако тази плът не съществуваше, днес нямаше да можете да придобиете истината и да се явите пред Божия престол, а щяхте да сте наказани от Бог за тежките си грехове. Знаете ли, че ако не беше завръщането на Бог в плът, никой нямаше да има шанс за спасение; и ако не беше идването на тази плът, Бог отдавна щеше да е сложил край на старата епоха? В такъв случай все още ли сте способни да отхвърлите второто въплъщение на Бог? След като можете да извлечете толкова много полезни неща от този обикновен човек, защо тогава не Го приемете с радост?

Работата на Бог е нещо, което не можеш да разбереш. Ако не си в състояние напълно да разбереш дали изборът ти е правилен, нито можеш да знаеш дали Божието дело ще бъде успешно, тогава защо не си опиташ късмета и да разбереш дали този обикновен човек наистина може да ти бъде изключително полезен и дали Бог наистина е свършил нещо велико? Трябва обаче да ти кажа, че по времето на Ной хората ядяха и пиеха, женеха се и се омъжваха толкова често, че Бог не издържа на тази гледка и изпрати голям потоп, за да унищожи човечеството, като пощади само семейството на Ной от осем души и всички видове животни и птици. В последните дни обаче Бог ще пощади само онези, които са Му били верни до края. Въпреки че и двете епохи бяха времена на голяма, непоносима за Бог

поквара и въпреки че човечеството и в двата периода бе станало толкова покварено и не признаваше Бог за свой Господ, Бог унищожи само хората от времето на Ной. Човечеството и в двете епохи причини големи страдания на Бог, но досега Бог проявяваше търпение към хората в последните дни. Защо е така? Замисляли ли сте се някога над това? Ако наистина не знаете, нека ви кажа. Причината, поради която Бог може да дарява милост на хората в последните дни, не е, че те са по-малко покварени от хората по времето на Ной, нито че са се разкаjali пред Бог, и със сигурност не е, че технологиите в последните дни са напреднали дотолкова, че Бог не може да се реши да унищожи хората. Причината е, че Бог трябва да свърши делото Си сред група хора в последните дни и че Бог сам ще свърши тази работа в Своето възплъщение. Освен това Бог ще избере част от хората в тази група, за да ги направи обекти на Своето спасение и плод на Своя план за управление, както и да отведе тези хора в следващата епоха. Затова, независимо от всичко, цената, платена от Бог, е била изцяло за подготовка на работата, която Неговата възплътена плът ще свърши през последните дни. Това, че сте оцелели до днес, се е случило благодарение на тази плът. Точно защото Бог живее в плът, вие имате шанс да оцелеете. Цялата тази благодат беше придобита заради този обикновен човек. И не само това: в крайна сметка всеки народ ще се поклони на този обикновен човек, ще благодари и ще се подчинява на този незабележителен човек, тъй като точно истината, животът и пътят, донесени от Него, спасиха цялото човечество, уредиха конфликта между Бог и човека, сближиха ги един с друг и установиха връзка между мислите на Бог и на човека. Точно Той донесе още по-голяма слава за Бог. Нима такъв обикновен човек не е достоен за твоето доверие и обожание? Нима такъв обикновен човек е непригоден да бъде наричан Христос? Може ли такъв обикновен човек да не се превърне в проявление на Бог сред хората? Не заслужава ли този човек, който е спасил човечеството от бедствие, вашата любов и желанието ви да не Го изоставяте? А ако отхвърлите истините, изречени от устата Му, и презрете съществуването Му сред вас, какво ще стане с вас накрая?

Цялото Божие дело в последните дни се извършва чрез този обикновен човек. Той ще ти даде всичко и освен това ще може да взема решения за всичко, което те засяга. Може ли този човек да бъде такъв, за какъвто Го смятате: твърде обикновен, за да бъде достоен за споменаване? Неговата истина не е ли достатъчна, за да ви убеди напълно? Не е ли достатъчно свидетелството на делата Му, за да се убедите напълно? Или пътят, който Той носи, не е достоен за вас да вървите по него? В крайна сметка какво ви подтиква да Го презирате, да Го отхвърляте и да Го избягвате? Та нали точно този човек говори истината, точно този човек носи истината и точно този човек ви дава път, който да следвате. Възможно ли е все още да не можете да намерите следи от Божието дело в тези истини? Без делото на Исус човечеството не би могло да слезе от кръста, но без

днешното въплъщение онези, които слязоха от кръста, никога не биха могли да получат Божието одобрение или да навлязат в новата епоха. Без идването на този обикновен човек вие така и нямаше да получите възможност да видите истинското лице на Бог, нито пък щяхте да имате право на това, защото всички вие сте обекти, които отдавна е трябвало да бъдат унищожени. Благодарение на идването на второто въплъщение на Бог, вие сте простени от Него и Той е проявил милост към вас. Въпреки всичко думите, които трябва да ви кажа накрая, остават следните: този обикновен човек, който е въплътеният Бог, е жизненоважен за вас. Това е великото нещо, което Бог вече е свършил сред хората.

САМО ХРИСТОС ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ МОЖЕ ДА ДАДЕ НА ЧОВЕКА ПЪТЯ КЪМ ВЕЧНИЯ ЖИВОТ

Начинът на живот не е нещо, което някой може да притежава, нито пък е нещо, което някой може да придобие толкова лесно. Това е така, понеже животът може да дойде само от Бог, т.е. само Самият Бог притежава същността на живота и само Самият Бог притежава начина на живот. И така, единствено Бог е източник на живота и неизчерпаем извор на живата вода на живота. Откакто Бог създаде света, Той извърши много дела, свързани с живота, извърши много дела, свързани с даряването на живот на човека, и плати висока цена, за да може човекът да има живот. Това е така, защото Самият Бог е вечен живот, Самият Бог е пътят, по който човекът може да бъде възкресен. Бог винаги присъства в сърцето на човека и по всяко време живее сред хората. Той е движещата сила на човешкия живот, коренът на човешкото съществуване и щедрата гаранция за човешкото съществуване след раждането. Бог кара човека да се прероди и го дарява със способността да живее упорито във всяка своя роля. Благодарение на Неговата сила и неугасваща жизненост човекът живее поколение след поколение. През цялото това време силата на Божия живот е опора на човешкото съществуване, а Бог е платил цена, каквато нито едно обикновено човешко същество не е плащало. Божията жизнена сила може да преодолее всяка сила, всъщност тя е по-голяма от всяка сила. Неговият живот е вечен, Неговата сила е необикновена и никое сътворено същество или враг не може да надвие Неговата жизнена сила. Божията жизнена сила съществува и свети ярко независимо от времето или мястото. Небето и земята могат да претърпят големи промени, но Божият живот остава непроменен завинаги. Всички неща могат да преминат, но Божият живот ще остане, защото Бог е източникът и коренът на съществуването на всички неща. Животът на човека произлиза от Бог, небесата съществуват благодарение на Бог, съществуването на земята произтича от силата на Божия живот. Нищо, което

притежава живот, не превъзхожда Божия суверенитет и нищо, което има енергия, не може да избегне властта на Божията сила. Така всеки, който и да е той, трябва да се подчини на Божия суверенитет, всички трябва да живеят под Божието управление и никой не може да избяга от Неговата ръка.

Може би сега ти жадуваш да намериш живота, а може би жадуваш да намериш истината. Така или иначе, желанието ти е да намериш Бог, да намериш онзи Бог, на когото можеш да разчиташ и който може да ти осигури вечен живот. Ако желаеш вечен живот, първо трябва да откриеш къде е източникът на вечния живот, първо трябва да откриеш къде е Бог. Вече казах, че само Бог представлява неизменен живот и само на Бог принадлежи пътят на живота. Тъй като Бог е неизменен живот, следователно Той е вечен живот; тъй като само Бог е пътят на живота, следователно Самият Бог е пътят на вечния живот. Следователно първо трябва да разбереш къде е Бог и как да намериш този път на вечния живот. Нека сега разгледаме тези две теми поотделно.

Ако наистина искаш да намериш пътя на вечния живот и ако си ненаситен в търсенето си, тогава първо си отговори на следния въпрос: къде е Бог днес? Може би ще отговориш: „Разбира се, Бог живее на небето; Той не би могъл да живее в дома ти, нали?“. Може би ще кажеш, че очевидно Бог живее сред всичко съществуващо. Или може да кажеш, че Бог живее в сърцето на всяко човешко същество, или че Бог е в духовния свят. Не отричам нито едно от тези неща, но трябва да изясня този въпрос. Не е съвсем правилно да се каже, че Бог живее в сърцето на човека, но не може да се каже и че това твърдение е напълно погрешно. Това е така, защото сред вярващите в Бог има такива, чиято вяра е истинска, и такива, чиято вяра е лъжлива. Има такива, които Бог одобрява, и такива, които не одобрява, има такива, които Му харесват, и такива, които Той презира, и има такива, които усъвършенства, и такива, които пропъжда. Затова казвам, че Бог живее в сърцата само на малцина и със сигурност това са хората, които наистина вярват в Бог, тези, които Той одобрява, тези, които Му се нравят, и тези, които Той усъвършенства. Те са тези, които Бог води. Тъй като са водени от Бог, те са тези, които вече са чули и видели Божия път за вечен живот. Тези, чиято вяра в Бог е фалшива, които Бог не одобрява, които презира и които пропъжда, са обречени да бъдат отхвърлени от Бог, обречени да останат без пътя на живота, обречени да останат в неведение за това къде пребъдва Бог. За разлика от тях онези, в чиито сърца живее Бог, знаят къде е Той. Те са хората, на които Бог дава пътя на вечния живот, и те са тези, които следват Бог. И така, знаеш ли къде е Бог? Бог е едновременно в сърцето на човека и близо до него. Той е не само в духовния свят и над всичко, а е още повече на земята, на която живее човекът. Така идването на последните дни премести етапите на Божието дело на нова територия. Бог има суверенитет над всички неща, а също така е и опората на човека в неговото сърце, и освен това, Той съществува сред хората. Само по този

начин Той може да даде на хората пътя на живота и да ги въведе в него. Бог е дошъл на земята и живее сред хората, за да може човекът да намери пътя на живота и да може да съществува. В същото време Бог управлява и всички неща, за да улесни сътрудничеството с управлението, което упражнява сред хората. Ето защо, ако признаваш само доктрината, че Бог е на небето и в сърцето на човека, но не признаваш истината за Божието присъствие сред хората, тогава никога няма да намериш живота и никога няма да намериш пътя на истината.

Самият Бог е живот и истина и Неговият живот и истина съществуват едновременно. Онези, които не са способни да намерят истината, никога няма да намерят живота. Без напътствието, подкрепата и осигуряването на истината ще намериш само думи, учения и най-вече смърт. Божият живот е вездесъщ и Неговата истина и живот съществуват едновременно. Ако не можеш да намериш източника на истината, тогава няма да получиш храната на живота; ако не можеш да си осигуриш живот, тогава със сигурност няма да имаш истина и тогава, ако изключим фантазиите и представите ти, цялото ти тяло ще бъде само плът, твоята воняща плът. Знай, че книжните думи не могат да се смятат за живот, историческите сведения не могат да се почитат като истина, а правилата от миналото не могат да служат като запис на думите, изричани от Бог днес. Само това, което Бог изразява, когато идва на земята и живее сред хората, е истината, животът, волята на Бог и Неговият настоящ начин на действие. Ако прилагаш в настоящето Божиите думи, изричани в минали векове, тогава ти си археолог и най-доброто определение, което би ти подходило, е „експерт по историческото наследство“. Причината е, че ти неизменно вярваш в следите от делото, което Бог извърши в миналото, вярваш само в сянката на Бог, останала от времето, когато Той работеше сред хората в миналото, вярваш само в пътя, който Бог даде на Своите последователи в отминалите времена. Ти не вярваш в сегашната посока на Божието дело, не вярваш в сегашното славно лице на Бог и не вярваш в пътя на истината, която Бог изразява в момента. И в този случай ти несъмнено си мечтател, напълно откъснат от реалността. Ако и сега продължаваш да се придържаш към думи, които не са в състояние да вдъхнат живот на човека, то ти си отчайващо мъртво дърво^а, защото си твърде консервативен, твърде своенравен, твърде неподатлив на аргументи!

Бог, който стана плът, се нарича Христос, а Христос, който може да даде на хората истината, се нарича Бог. В това няма никакво преувеличение, защото Той притежава същността на Бог, нрава на Бог и мъдростта на Неговото дело, които са непостижими за човека. Онези, които наричат себе си Христос, но не могат да извършат Божието дело, са самозванци. Христос не е просто проявлението на Бог на земята, но и конкретната плът, в която Бог се е облякъл, изпълнявайки и

---

^а Мъртво дърво: китайски идиом със значение „безнадежден случай“.

завършвайки Своео дело сред хората. Тази плът не може да бъде заменена от никой друг човек — тя е онази плът, която е способна правилно да върши Божието дело на земята, да изразява Божия нрав, правилно да представлява Бог и да осигурява на човека живот. Рано или късно всички онези, които се преструват на Христос, ще паднат, защото макар да твърдят, че са Христос, в тях няма нищо от Христовата същност. И затова казвам, че човек не може да установи автентичността на Христос; това е нещо, на което Сам Бог дава отговор и което Той решава. Така че, ако наистина искаш да търсиш пътя на живота, първо трябва да признаеш, че Бог извършва делото по даряване на начина на живот на човека, като идва на земята, и трябва да признаеш, че през последните дни Той идва на земята, за да дари начина на живот на човека. Това не е минало, а се случва днес.

Христос от последните дни носи живот, носи вечния и непреходния път на истината. Тази истина е пътят, по който човек намира живота, и е единственият път, по който човек познава Бог и получава Неговото одобрение. Ако не търсиш пътя на живота, който дава Христос от последните дни, тогава никога няма да получиш одобрението на Исус и никога няма да бъдеш достоен да влезеш през портата на небесното царство, защото си едновременно марионетка и затворник на историята. Онези, които се ръководят от правила, от думи и са оковани от историята, никога няма да могат да придобият живот, нито пък вечния начин на живот. Това е така, защото всичко, с което разполагат, е мътна вода, към която са се придържали в продължение на хиляди години, вместо водата на живота, която тече от трона. Тези, които не си набавят водата на живота, завинаги ще останат трупове, играчки на Сатана и синове на ада. Как тогава ще могат да видят Бог? Ако само се придържаш към миналото, само се стремиш да оставиш нещата такива, каквито са били, като стоиш на едно място, и не се опитваш да промениш статуквото и да отхвърлиш историята, няма ли тогава неизменно да си против Бог? Етапите на Божието дело са огромни и могъщи, като бушувачи вълни или гръмотевици, а ти седиш пасивно и очакваш унищожение, вкопчил се в глупостта си и не правиш нищо. По този начин как може да се смяташ за човек, който следва следите на Агнеца? Как можеш да докажеш, че Богът, към когото се придържаш, е Бог, който е винаги нов и никога стар? Как думите в пожълтелите ти книги могат да те пренесат в нова епоха? Как те могат да те насочат да търсиш етапите на Божието дело? И как могат да те отведат до небето? Това, което държиш в ръцете си, са думи, които могат да дадат само временна утеха, букви, но не и истини, които могат да дадат живот. Думите в писанията, които четеш, могат само да обогатят езика ти, но те не са философски слова, които биха ти помогнали да опознаеш човешкия живот, а още по-малко пътеките, които могат да те доведат до съвършенство. Това противоречие не ти ли дава храна за размисъл? Не те ли насърчава да осъзнаеш тайните, които се съдържат в него? Способен ли си сам

да отидеш на небето, за да се срещнеш с Бог? Можеш ли без Божието пришествие да отидеш на небето, за да се радваш на семейно щастие с Него? Все още ли си мечтаеш? Тогава ти предлагам да спреш да мечтаеш и да погледнеш към този, който работи сега, да погледнеш и да видиш кой върши делото по спасението на човека в последните дни. Ако не го направиш, никога няма да намериш истината и никога няма да намериш живота.

Онези, които искат да получат живот, без да разчитат на истината, изречена от Христос, са най-абсурдните хора на земята, а онези, които не приемат пътя на живота, донесен от Христос, са изгубени във фантазията. И така, казвам, че онези, които не приемат Христос от последните дни, ще бъдат завинаги омразни на Бог. Христос е вратата на човека към Царството през последните дни и няма хора, които да могат да Го заобиколят. Хората могат да бъдат усъвършенствани от Бог единствено чрез Христос. Ти вярваш в Бог и затова трябва да приемеш Неговите слова и да се подчиниш на Неговия път. Не може само да мислиш за получаването на благословии, без да можеш да приемеш истината и да приемеш живота, който ти се предлага. Христос идва в последните дни, за да се даде живот на всички, които наистина вярват в Него. Неговото дело се извършва, за да бъде завършена старата епоха и да се навлезе в новата, то е пътят, по който трябва да поемат всички, които ще влязат в новата епоха. Ако не си в състояние да Го признаеш, а вместо това Го осъждаш, хулиш или дори Го гониш, тогава си обречен да гориш вечно и никога няма да влезеш в Божието царство. Затова Самият Христос е израз на Светия Дух, израз на Бог, този, на когото Бог е поверил да извърши делото Му на земята. И затова казвам, че ако не можеш да приемеш всичко, което Христос от последните дни върши, тогава хулиш Светия Дух. Възмездие, което трябва да получат онези, които хулят Светия Дух, е ясно за всички. Казвам ти също, че ако се противопоставяш на Христос от последните дни, ако отблъснеш Христос от последните дни, тогава никой няма да може да понесе последствията вместо теб. Нещо повече, от този ден нататък няма да имаш друга възможност да получиш Божието одобрение; дори да се опиташ да изкупиш вината си, никога повече няма да видиш Божието лице. Защото това, срещу което се съпротивляваш, не е човек, това, което отхвърляш, не е някакво нищожно същество, а Христос. Знаеш ли какви ще бъдат последиците от това? Няма да си допуснал малка грешка, а ще си извършил чудовищно престъпление. И така, съветвам всички да не оголват зъбите си пред истината и да не отправят необмислени критики, защото само истината може да ти донесе живот и нищо друго освен истината не може да ти позволи да се преродиш и да съзреш отново Божието лице.

ПОДГОТВЕТЕ СИ ДОСТАТЪЧНО МНОГО ДОБРИ ДЕЛА ЗА ВАШЕТО НАЗНАЧЕНИЕ

Аз свърших доста работа сред вас и, разбира се, изказах немалко слова. При все това усещам, че думите Ми и работата Ми не са постигнали напълно целта на Моето дело в последните дни. Защото в тези последни дни делото Ми не е предназначено за определен човек или група хора, а цели да разкрие присъщия Ми нрав. Но по безброй причини — може би притиснати от времето или погълнати от задълженията си — хората така и не успяха да Ме опознаят чрез чертите на нрава Ми. Затова се залавям с новия Си план, с последното Свое дело и отгръщам нова страница в делото Си, та всеки, който Ме види, да започне да се удря в гърдите и непрекъснато да плаче и стене заради Моето съществуване. Това е защото Аз донасям на света края на човешкия род и оттук насетне напълно разкривам цялостния Си нрав пред хората, така че всички, които Ме познават, и непознаващите Ме да напълнят очите си и да видят, че наистина съм слязъл в света на хората, на земята, където всичко се множи. Това е Моят план и единствената Моя „изповед“, откакто създадох човека. Обърнете изключително внимание върху всяко Мое движение, защото жезълът Ми отново идва близо до хората — до всички, които Ми се противят.

Ведно с небесата начевам делото, което трябва да извърша. И тъй Си проправям път сред потоците от хора и се движа между небето и земята, без някой да долови движенията Ми или да забележи думите Ми. Затова Моят план продължава да се развива без спънки. Понеже всичките ви сетива са толкова притъпени, вие сте слепи за стъпките от делото Ми. Все пак, със сигурност ще настъпи денят, в който ще осъзнаете какви са намеренията Ми. Днес живея заедно с вас, страдам заедно с вас и отдавна съм разбрал какво е отношението на хората към Мен. Не желая да говоря повече за това, нито пък искам да ви засрамя, изтъквайки още примери по тази болезнена тема. Надявам се само, че в сърцата си помните всичко, което сте направили, за да разчистим сметките си, когато отново се срещнем. Не желая несправедливо да обвинявам никого от вас, защото винаги действам справедливо, честно и почтено. Естествено, надявам се също, че можете да живеете праведно и с никоя от постъпките си да не противоречите на небесните и земните повели, нито на собствената си съвест. Това е единствената Ми молба към вас. Множество хора са гузни и неспокойни, защото са извършили ужасяващи неправди, а мнозина се срамуват от себе си, защото никога не са сторили нито една добрина. Но са много и онези, които ни най-малко не се чувстват опозорени от греховете си и затъват все повече, като напълно свалят маската от чудовищните си лица, оставали донякъде прикрити досега, за да поставят на изпитание Моя нрав. Не Ме е грижа и не обръщам никакво внимание на действията на никой човек. Вместо това извършвам делото, което трябва да

извърша, било то да събирам информация, да пътувам по земята или да правя друго според интересите Си. В ключови времена продължавам да осъществявам делото Си сред хората съгласно първоначалния Свой замисъл, без никакво прибързване или забавяне, бързо и с лекота. На всяка стъпка от делото Си обаче отхвърлям някои, защото презирам ласкателството им и престореното им раболепие. Онези, които са Ми противни, със сигурност ще бъдат изоставени, било то преднамерено или без умисъл. Накратко казано, предпочитам всички, които презирам, да стоят далеч от Мен. Естествено, не ще пожалая грешниците, останали в Моя дом. Тъй като денят, в който хората ще бъдат наказани, приближава, не бързам да отлъча от Своя дом всички тези презрени души, защото имам Свой собствен план.

Сега е времето, в което ще определя края на всеки човек, а не епохата, в която започнах да го оформям. Записвам в Моята книга, едно по едно, думите и действията на всеки човек, пътя, по който Ме е следвал, присъщите му характеристики и как се е държал през живота си. По този начин, независимо какви са били хората, никой няма да избегне десницата Ми и всеки ще бъде с подобните нему, както Аз преценя. Аз решавам назначението на всеки човек не според възрастта му или общественото му положение, нито според изтърпените от него страдания, а най-малко според това доколко предизвиква жалост. Съдя хората по това дали притежават истината. Не съществува никаква алтернатива. Трябва да осъзнаете, че всички онези, които не следват Божията воля, също ще бъдат наказани. Това е безспорен факт. Следователно, Бог въздава наказания заради Своята праведност и в отговор на многобройните сторени от хората злини. От самото начало не съм внесъл нито една промяна в Своя план. Обаче, що се отнася до човеците, изглежда, че броят на онези, към които отправям словото Си, намалява, както и броят на тези, които истински одобрявам. При все това повтарям, че Моят план никога не се е променял; по-скоро непрестанно се променят вярата и любовта на хората; все по-слаби са, до такава степен, че вече е възможно човек да охладнее, вместо да Ме боготвори, и дори да Ме пропъди. Моето отношение към вас няма да бъде нито топло, нито студено, докато не изпитам погнуса и отвращение и накрая не въздам наказания. В деня на вашето наказание обаче Аз ще продължавам да ви виждам, но вие вече няма да Ме виждате. Тъй като животът сред вас вече Ми е скучен и отегчителен, се подразбира, че избрах друго обкръжение, в което да пребивавам, за да избегна обидата от злостните ви думи и да се отдалеча от непоносимо окаяното ви поведение. Така няма да можете да Ме мамите или да се отнасяте с пренебрежение към Мен. Преди да ви оставя, все пак ви призовавам да се въздържате от действия, противоречащи на истината. Вместо това правете това, което е угодно на всички, което носи добро на всички и което ви доближава до собственото ви назначение. Не го ли сторите, самите вие ще страдате по време на бедствията.

Дарявам с милостта Си онези, които са Ме възлюбili до себеотрицание, докато Моето наказание, въздадено на нечестивите, е точна проява на праведния Ми нрав и при това е свидетелство за Моя гняв. Когато бедствието настъпи, всички, които Ми се противопоставят, ще ридаят, покосени от глад и чума. Извършилите всякакви грехове, макар и следвали Ме години наред, също ще платят за греховете си — те също ще претърпят бедствия, каквито рядко са настъпвали за милиони години, и ще живеят в постоянен ужас и страх. А верните Ми следовници ще се възрадат и ще приветстват Моето могъщество. Те ще изпитат неизразимо задоволство и ще живеят сред радост, с каквато никога преди не съм дарявал човечеството. Защото Аз ценя добрите постъпки на хората и ненавиждам злите им деяния. Откакто поведох човечеството, копнея да спечеля група от Свои единомишленици. Междувременно и за миг не забравям онези, които не споделят мнението Ми; винаги ги презирам в сърцето си и чакам случай да стоваря възмездие върху тях, което с удоволствие ще наблюдавам. Сега Моят ден най-сетне настъпи и чакането Ми приключи!

Последното Ми дело не се състои само в това да накажа хората, но и да определя назначението на човечеството. Нещо повече, целта на делото Ми е всички хора да признаят постъпките и действията Ми. Искam всеки един човек да види, че всичко сторено от Мен е справедливо и че всичко, което направих, изразява нрава Ми. Не човекът — и далеч не природата — създадох човечеството. Постигнах го Аз, хранителят на всяко живо сътворено същество. Без Моето съществуване човечеството ще погине и ще понесе бича на бедствието. Никой никога вече няма да види красотата на слънцето и луната или на тучната зеленина; човечеството ще се сблъска само с мразовитата нощ и с безмилостната долина на смъртната сянка. Аз съм единственото спасение на човечеството. Аз съм единствената надежда на човечеството и нещо повече, Аз съм Този, от когото зависи съществуването на целия човешки род. Без Мен човечеството мигом ще изпадне в застой. Без Мен хората ще преживеят бедствия и ще бъдат стъпкани от всякакви духове, а никой не се вслушва в Мен. Свърших дела, които никой друг не може да свърши, и единствената Ми надежда е, че хората могат да Ми се отплатят с добри дела. Макар и само неколцина да успяха да Ми се отплатят, Аз все пак ще довърша Своего пътуване из света на хората и ще предприема следващата стъпка от продължаващото Ми дело, защото цялата Ми суетня насамнатам сред хората през всички тези години даде плодове и Аз съм много доволен. Държа не на броя на хората, а на стореното от тях добро. Надявам се, че ще си подготвите достатъчно много добри дела за собственото ви назначение. Тогава ще изпитам удовлетворение; в противен случай никой от вас няма да избегне бедствието, което ще ви сполети. Бедствието произлиза от Мен и, разбира се, е подчинено на волята Ми. Ако не сте достатъчно достойни пред Мен, не ще избегнете бедствието. Сред изпитанията бе отсъдено, че действията и постъпките

ви не са съвсем подходящи, защото вярата и любовта ви бяха привидни и се показахте единствено като плахи или упорити. В това отношение Аз просто ще отсея доброто от лошото. Все още съм загрижен как постъпва и се изразява всеки от вас — по това ще определя края ви. Но нека бъде ясно: напълно се изчерпа милостта Ми към онези от вас, които не показаха никаква преданост към Мен във време на страдание, защото милостта Ми има граници. При това не изпитвам никаква симпатия към всеки, предал Ме някога. Още по-малко желая общение с онези, които предават приятелите си. Това е Моят нрав и го проявявам спрямо всекиго. Чуйте Ме добре: Да не се надява на повторно опрощение всеки, който огорчава сърцето Ми, докато всички, които Ми бяха предани, ще пазя завинаги в сърцето Си.

НА КОГО СИ ВЕРЕН?

В момента всеки ден, който преживявате, е решаващ и е от изключителна важност за вашето предназначение и вашата съдба, така че трябва да цените всичко, което имате днес, и да цените високо всяка изминала минута. Трябва да отделите колкото може повече време, за да придобиете най-големите ползи, така че да не сте живели този живот напразно. Може да се чудите защо говоря такива думи. Честно казано, изобщо не съм доволен от поведението на никой от вас, защото надеждите, които имах за вас, не бяха такива, каквито сте вие днес. Затова мога да кажа следното: всеки един от вас е на ръба на опасността и някогашните ви викове за помощ и предишните ви стремежи да следвате истината и да търсите светлината наближават своя край. Това е последната ви възможност за отплата и е нещо, което никога не съм очаквал. Не желая да говоря против фактите, тъй като вие много Ме разочаровахте. Може би не искате да приемете това безропотно, не желаете да се изправите лице в лице с реалността, но трябва да ви задам този сериозен въпрос: през всичките тези години с какво точно са били пълни сърцата ви? На кого са верни те? Не казвайте, че тези въпроси са дошли от нищото и не Ме питайте защо съм задавал такива въпроси. Знайте това: понеже ви познавам твърде добре, грижа се за вас прекалено много и съм вложил твърде много от сърцето Си във вашето поведение и делата ви, ви призовах да отговаряте без прекъсване и понесох горчиви трудности. И все пак вие не Ми се отплащате с нищо повече от безразличие и непоносимо примирение. Толкова сте небрежни към Мен. Възможно ли е да не знам нищо за това? Ако го вярвате, това допълнително доказва факта, че не се отнасяте към Мен с искрена доброта. И затова казвам, че заравяте главите си в пясъка. Всички вие сте толкова умни, че дори не знаете какво правите — така че как ще Ми дадете обяснения?

Въпросът, който Ме интересува най-много, е точно на кого са верни вашите сърца. Надявам се също, че всеки от вас ще се опита да подреди мислите си и да

се запита на кого е верен и за кого живее. Може би никога не сте обмисляли внимателно тези въпроси, така че какво ще кажете да ви разкрия отговорите?

Всеки, който има памет, ще признае този факт: човек живее за себе си и е верен на себе си. Не вярвам, че вашите отговори са напълно правилни, защото всеки от вас живее свой собствен живот и се бори с личното си страдание. Като такива, вие сте верни на хората, които обичате, и на нещата, които ви харесват; вие не сте напълно верни на себе си. Тъй като всеки от вас се влияе от хората, събитията и предметите около себе си, вие не сте наистина верни на себе си. Казвам тези думи не за да насърча верността ви към вас самите, а за да разкрия вашата вяност към поне едно нещо, тъй като в продължение на толкова много години никога не съм получавал вяност от никого от вас. Вие Ме следвахте през всичките тези години, но никога не сте Ми дали и капка вяност. Вместо това се въртахте около хората, които обичате, и нещата, които ви доставят удоволствие — толкова много, че по всяко време и където и да отидете, ги държите близо до сърцата си и никога не сте ги изоставяли. Всеки път, когато сте нетърпеливи или въодушевени за нещо, което обичате, това се случва, докато Ме следвате или дори докато слушате думите Ми. Затова казвам, че вие използвате верността, която искам от вас, за да може вместо това да цените високо и да сте верни на вашите „домашни любимци“. Въпреки че може и да пожертвате едно-две неща за Мен, те не са всичко за вас и не показват, че Аз съм този, на когото сте наистина верни. Участвате в начинания, които ви вълнуват: някои хора са верни на синове и дъщери, други на съпрузи, съпруги, богатство, работа, началници, статус или жени. Вие никога не се чувствате уморени или раздразнени от нещата, на които сте верни. Вместо това ставате все по-нетърпеливи да притежавате тези неща в по-голямо количество и по-високо качество и никога не се отказвате. Аз и Моите думи винаги оставаме на заден план зад нещата, които ви вълнуват. И не ви остава нищо друго освен да ги класирате на последно място. Има дори такива, които оставят това последно място за неща, на които са верни и които тепърва ще откриват. Никога не е имало и най-малка следа от Мен в сърцата им. Вие може да мислите, че искам твърде много от вас или погрешно ви обвинявам, но замисляли ли сте се някога върху факта, че докато щастливо прекарвате време със семейството си, вие нито веднъж не сте Ми били верни? В моменти като този не ви ли боли? Когато сърцата ви са изпълнени с радост и сте възнаградени за труда си, не се ли чувствате обезсърчени, че не сте си набавили достатъчно истина? Кога сте ридали, че не сте получили Моето одобрение? Вие напрягате мозъците си и полагате големи усилия в името на синовете и дъщерите си, но въпреки това не сте доволни. Все още вярвате, че не сте били достатъчно усърдни в тяхна полза, че не сте направили всичко възможно за тях. Към Мен обаче винаги сте били нехайни и небрежни. Аз съм само в спомените ви, но не се задържам в сърцата ви. Моята всеотдайност и усилия завинаги остават незабелязани за вас и

никога не сте ги оценявали. Просто разсъждавате за кратко и вярвате, че това ще е достатъчно. Такава „вярност“ не е това, за което отдавна копнея, а това, което отдавна презирам. Въпреки всичко, каквото и да казвам, вие продължавате да признавате само едно или две неща; не можете напълно да приемете това, защото всички сте много „уверени“ и винаги подбирате какво да приемете от думите, които съм изрекъл. Ако все още сте такива днес, аз наистина имам някои методи за справяне с вашата самоувереност — и нещо повече, ще ви накарам да признаете, че всичките Ми думи са верни и че нито една от тях не изопачава фактите.

Ако сложа малко пари пред вас точно сега и ви дам свободата да избирате — и ако не ви осъждам за вашия избор — тогава повечето от вас биха избрали парите и биха се отказали от истината. По-добрите от вас ще се откажат от парите и ще изберат истината неохотно, докато тези по средата ще грабнат парите в едната си ръка и истината в другата. Няма ли по този начин истинската ви същност да стане очевидна? Когато избирате между истината и нещо, на което сте верни, вие всички ще направите този избор и отношението ви ще остане същото. Не е ли така? Не са ли много тези сред вас, които са се колебали между правилното и грешното? При противопоставянето между положителното и отрицателното, черното и бялото, вие със сигурност сте наясно с изборите, които сте направили между семейството и Бог, децата и Бог, мира и разрухата, богатството и бедността, високия статус и обикновеността, подкрепата и отхвърлянето и т.н. Между хармонично и разбито семейство вие избрахте хармоничното и го направихте без никакво колебание; между богатствата и задълженията вие отново избрахте богатствата, дори без желание да се върнете на брега^a; между лукса и бедността вие избрахте лукса. Когато избрахте между вашите синове, дъщери, съпруги и съпрузи и Мен, вие избрахте тях; и между представата и истината отново избрахте представата. Изправен пред всичките ви зли дела, Аз просто загубих вяра във вас. Просто Ме удивлява, че вашите сърца са толкова трудни за смекчаване. Многото години всеотдайност и усилия очевидно не са Ми донесли нищо повече от изоставяне от ваша страна и отчаяние, но надеждите Ми за вас се увеличават с всеки изминал ден, тъй като Моят ден беше напълно разкрит пред всички. И все пак вие продължавате да търсите тъмни и зли неща и отказвате да ги пуснете. Какъв тогава ще бъде изходът за вас? Обмисляли ли сте някога внимателно това? Ако бъдете помолени да изберете отново, какъв ще бъде вашият избор? Все още ли ще изберете същите неща? Отново ли ще Ми причините разочарование и окаяна скръб? Все още ли в сърцата ви ще има само частица топлина? Все още ли няма да знаете какво да направите, за да утешите сърцето Ми? В този момент какво избирате? Ще се подчините ли на думите Ми, или ще се отегчите от тях? Моят ден е изложен пред очите ви и това, пред което се изправяте, е нов живот и

---

^a Връщане на брега: китайски идиом, означаващ „отвърщане от злите пътища“.

нова отправна точка. Въпреки това трябва да ви кажа, че тази отправна точка не е началото на отминало ново дело, а е краят на старото. Тоест, това е финалното действие. Мисля, че всички можете да разберете какво е необичайно в тази отправна точка. Скоро обаче вие ще разберете истинското значение на тази отправна точка, така че нека я преминем заедно и да приветстваме предстоящия финал! Но това, което продължава да Ме тревожи относно вас, е, че когато се сблъскате с несправедливост и справедливост, вие винаги избирате несправедливостта. Всичко това обаче е във вашето минало. Аз също се надявам да забравя всичко от вашето минало, въпреки че е много трудно. При все това имам много добър начин да го направя: нека бъдещето замени миналото и да позволи на сенките от вашето минало да бъдат прогонени и заменени от вашето истинско днешно аз. Затова трябва ще трябва да ви поставя още веднъж пред труден избор: на кого точно сте верни?

ЗА НАЗНАЧЕНИЕТО

Винаги, когато се споменава назначението, вие се отнасяте към него с особена сериозност; нещо повече, то е онова, към което всички вие сте особено чувствителни. Някои хора нямат търпение да ударят чело в земята, раболепно покланяйки се на Бог, за да получат добро назначение. Мога да разбера вашето нетърпение, което не е необходимо да се изрази с думи. То не е нищо повече от нежеланието плътта ви да бъде наранена, а още по-малко да ви постигне вечното наказание в бъдеще. Надеждата ви е просто да можете да живеете малко по-свободно, малко по-лесно. Затова се чувствате особено развълнувани, когато се спомене назначението, дълбоко страхувайки се, че ако не сте достатъчно внимателни, може да обидите Бог и по този начин да станете обект на заслужено възмездие. Не сте се поколебали да направите компромиси в името на вашето назначение и дори много от вас, които някога са били коварни и лекомислени, изведнъж са станали особено благородни и искрени; вашата привидна искреност смразява хората до мозъка на костите. Независимо от това всички вие имате „честни“ сърца и с постоянство разкривате пред Мен тайните в сърцата си, без да укривате нищо, независимо дали е оплакване, измама или преданост. Като цяло, много откровено Ми „изповядахте“ съществените неща, които се намират в най-дълбоките кътчета на вашето същество. Разбира се, никога не съм подминавал подобни неща, защото за Мен те са твърде познати. Вие по-скоро бихте влезли в море от огън в името на крайното си назначение, отколкото да загубите косъм от главата си, за да спечелите Божието одобрение. Не Аз съм прекалено взискателен към вас, а вие нямате предано сърце, за да се изправите лице в лице към всичко, което правя. Може и да не разбирате това, което току-що ви казах, затова нека ви

дам просто обяснение: вие изпитвате нужда не от истина и живот, нито от принципите за това как да се държите, а още по-малко от Моето усърдно дело. Вие по-скоро изпитвате нужда от притежанията на плътта — богатство, статус, семейство, брак и т.н. Вие напълно пренебрегвате Моите думи и дело, така че мога да обобща вашата вяра с една дума: повърхностна. Няма да пожалите нищо, за да постигнете нещата, на които сте абсолютно отдадени, но разбрах, че не бихте направили същото в името на вярата си в Бог. По-скоро сте посредствено отдадени и посредствено сериозни. Ето защо твърдя, че онези, които нямат сърце, изпълнено с искреност, са претърпелите провал във вярата си в Бог. Помислете внимателно — много ли са претърпелите провал сред вас?

Трябва да знаете, че успехът на вярата в Бог се постига в резултат на личните усилия на хората. Когато те претърпяват провал, вместо да успяват, това също се дължи на техните собствени действия и никакви други фактори не играят никаква роля. Вярвам, че бихте сторили всичко, за да постигнете нещо, което е по-трудно и изисква повече страдание, отколкото да вярвате в Бог, и че бихте се отнесли към това толкова сериозно, че не бихте искали да търпите никакви грешки. Ето такива са непрестанните усилия, които полагате всички вие в собствения си живот. Способни сте дори да измамите плътта Ми при обстоятелства, при които не бихте измамили нито един член на собственото си семейство. Това е неизменното ви поведение и принципът, според който живеете. Нима не продължавате да показвате лъжлив външен вид, за да Ме заблудите заради вашето назначение, така че то да бъде съвършено красиво и всичко онова, което желаете? Наясно съм, че вашата преданост е само временна, както и вашата искреност. Не е ли вашата решителност и цената, която плащате, единствено заради настоящия момент, а не заради бъдещето? Готови сте да положите едно последно усилие, за да си осигурите красиво назначение с единствената цел да направите сделка. Вие не полагате това усилие, за да избегнете задължняване към истината, а още по-малко, за да Ми се отплатите за цената, която съм платил. Накратко, готови сте да използвате хитри стратегии, само за да получите това, което искате, но не и да водите открит битка за него. Нима не е това съкровено ви желание? Не трябва да си придавате лъжлива външност, нито да си блъскате главите за вашето назначение така, че да не можете да ядете или да спите. Не е ли вярно, че онова, което ще постигнете, в края на краищата ще бъде предопределено? Всеки от вас трябва да изпълнява собствените си задължения по най-добрия възможен начин, с отворени и честни сърца, като сте готови да платите необходимата цена. Както казахте, когато дойде денят, Бог няма да бъде нехаен към никого, който е страдал или е платил цена за Него. Струва си да се придържате към такова убеждение и е редно никога да не го забравяте. Само по този начин мога да бъда спокоен за вас. В противен случай вие завинаги ще останете хора, за които не мога да бъда спокоен, и завинаги ще останете обект на Моето отвращение. Ако всички вие

можехте да следвате съвестта си, да дадете всичко от себе си за Мен, като не пестите усилия за Моето дело и посвещавате енергията на целия си живот на Моята евангелска работа, нима тогава сърцето Ми не би подскачало често от радост заради вас? По този начин ще мога да бъда напълно спокоен за вас, нали? За съжаление това, на което сте способни, е само печално нищожна част от онова, което очаквам. Щом това е така, как може да имате дързостта да искате от Мен това, на което се надявате?

Назначението и съдбата ви са много важни за вас — те предизвикват сериозна загриженост. Вярвате, че ако не правите нещата с голямо внимание, това означава, че губите назначението си, че сте унищожили собствената си съдба. Хрумвало ли ви е някога обаче, че хората, които полагат усилия единствено в името на назначението си, работят напразно? Такива усилия не са истински — те са фалшиви и измамни. Ако това е така, тогава тези, които работят единствено за назначението си, са на прага на окончателното си поражение, тъй като провалът във вярата в Бог се дължи на измама. Посочвал съм и преди, че не обичам да бъда ласкан и да Ми се подмазват, нито да се отнасят към Мен с ентузиазъм. Обичам честните хора да се изправят пред Моята истина и Моите очаквания. Нещо повече, харесва Ми, когато хората са в състояние да покажат най-голяма грижа и внимание към сърцето Ми и когато дори са способни да се откажат от всичко заради Мен. Само по този начин сърцето Ми може да бъде утешено. А сега колко са нещата, които не харесвам във вас? Колко са нещата, които харесвам? Възможно ли е никой от вас да не е осъзнал различните прояви на грозота, които сте показали в името на вашето назначение?

В сърцето Си не желая да наранявам никое сърце, което е позитивно и се стреми нагоре, и още по-малко желая да потискам енергията на всеки, който вярно изпълнява своя дълг. Въпреки това трябва да напомня на всеки от вас за вашите недостатъци и за омърсената душа, която се крие в най-дълбоките кътчета на вашите сърца. Правя го с надеждата, че ще можете да предложите истинското си сърце, като се изправите лице в лице с Моите думи, защото това, което мразя най-много, е измамата на хората към Мен. Надявам се единствено, че в последния етап от Моето дело вие ще можете да се представите в най-добра светлина и че ще се посветите вече с цяло сърце, а не половинчато. Разбира се, Аз също се надявам, че всички вие можете да имате добро назначение. Независимо от това Моето изискване остава, а именно — да вземете най-доброто решение, като Ми предложите своята единствена и окончателна преданост. Ако някой не притежава тази единствена преданост, тогава той със сигурност е ценно притежание на Сатана и Аз няма повече да го използвам, а ще го изпратя у дома, за да се грижат родителите му за него. Моето дело е голяма помощ за вас. Това, което се надявам да получа в замяна, е сърце, което е честно и което се стреми нагоре, но засега ръцете Ми остават празни. Помислете за това: ако един ден все още съм толкова

огорчен, че не мога да го опиша с думи, какво ще бъде отношението Ми към вас тогава? Ще бъде ли толкова любезен с вас, колкото съм сега? Ще бъде ли сърцето Ми толкова спокойно тогава, колкото е сега? Разбирате ли чувствата на онзи, който, след като усърдно е обработвал полето, не е ожънал нито едно зърно? Разбирате ли колко силно е наранено сърцето на човек, когато му е нанесен тежък удар? Можете ли да вкусите горчивината на човек, някога изпълнен с надежда, който е трябвало да се раздели в лоши отношения? Виждали ли сте гнева на човек, който е бил провокиран? Можете ли да си представите желанието за отмъщение на човек, към когото са се отнасяли с враждебност и измама? Ако разбирате душевното състояние на тези хора, тогава смятам, че не би ви затруднило да си представите отношението, което Бог ще има при Своето възмездие! И накрая, надявам се всички вие да положите сериозни усилия в името на собственото си назначение, но най-добре не използвайте измамни средства в усилията си, в противен случай ще продължа да бъда разочарован от вас в сърцето Си. А до какво води такова разочарование? Не се ли заблуждавате? Тези, които разсъждават върху назначението си, но го съсипват, са хората, които най-трудно могат да бъдат спасени. Кой би се смилил над такъв човек, дори и ако той се ядоса и разгневи? Накратко, продължавам да ви желая назначение, което е едновременно подходящо и добро, и още повече се надявам, че никой от вас няма да изпадне в беда.

ТРИ СЪВЕТА

Като вярващ в Бог, не трябва да си верен на никой друг, освен на Него, във всички неща и трябва да си способен да се подчиняваш на Неговата воля във всички неща. Въпреки това, макар че всеки разбира това послание, поради разни трудности на човека — поради неговото невежество, глупост и поквара, например — тези истини, които са най-очевидните и основните от всички, не са напълно видими в него, и затова, преди вашият край да бъде твърдо определен, трябва най-напред да ви кажа няколко неща, които са от изключително голямо значение за вас. Преди да продължа, вие трябва първо да разберете това: думите, които изричам, са истини, насочени към цялото човечество; те не са отправени само към конкретен човек или тип хора. Затова трябва да се съсредоточите, за да разберете Моите думи от гледището на истината, и трябва непременно да се отнасяте към тях с цялото си внимание и искреност; не пренебрегвайте и една-единствена дума или истина, която изричам, и не се отнасяйте лекомислено към всички думи, които изговарям. Аз виждам, че в живота си сте правили много неща, които нямат отношение към истината, и затова изрично ви моля да станете слуги на истината, да не бъдете роби на злобата и грозотата и да не потъпквате истината или да

осквернявате което и да е кътче от Божия дом. Това е Моят съвет към вас. Сега ще говоря по настоящата тема.

Най-напред, заради вашата съдба, вие трябва да търсите одобрението на Бог. Това означава, че след като признавате, че сте членове на Божия дом, трябва да носите на Бог душевен мир и да Го удовлетворявате във всички неща. Трябва, с други думи, да бъдете принципни в действията си и да спазвате истината в тях. Ако това не е по силите ти, тогава ще бъдеш възненавидян и отхвърлен от Бог и презиран от всеки човек. След като си изпаднал в подобно положение, не можеш да бъдеш причисляван към Божия дом, и точно това означава да не бъдеш одобряван от Бог.

Второ, трябва да знаете, че Бог харесва онези, които са честни. По същество Бог е истинен, така че на Неговите думи може да се вярва винаги; Неговите действия освен това са безпогрешни и неоспорими, поради което Бог харесва онези, които са абсолютно честни с Него. Честността означава да дадеш сърцето си на Бог, да бъдеш искрен с Бог във всички неща, да бъдеш открит с Него във всички неща, никога да не скриваш фактите, да не се опитваш да мамиш онези, които са по-високо и по-ниско от теб, и да не правиш неща само за да угодничиш пред Бог. Накратко, да си честен означава да си чист в действията и думите си и да не мамиш нито Бог, нито хората. Това, което казвам, е много просто, но за вас това е двойна трудност. Много хора биха предпочели да бъдат осъдени да отидат в ада, отколкото да говорят и постъпват честно. Нищо чудно, че имам подготвено друго отношение за онези, които са нечестни. Разбира се, знам много добре колко трудно е за вас да сте честни. Тъй като всички вие сте толкова умни, умеете толкова добре да измервате хората с вашия дребен аршин, това опростява много Моята работа. И тъй като всеки от вас крие тайните си в своята пазва, добре тогава — ще ви вкарам един по един в беда, за да бъдете „научени“ с огън, така че след това да можете да повярвате твърдо в Моите думи. Най-сетне Аз ще изтръгна от устите ви думите „Бог е Бог истинен“, при което вие ще се удряте в гърдите и ще ридаете: „Невярно е сърцето на човека!“. Какво ще бъде душевното ви състояние в този момент? Предполагам, че няма да сте толкова тържествуващи, колкото сега. И още по-малко ще сте „дълбоки и неясни“, каквито сте сега. В присъствието на Бог някои хора са самото благочестие, стараят се да имат „добро поведение“, но оголват зъбите си и показват ноктите си в присъствието на Духа. Бихте ли поставили подобни хора в редиците на честните? Ако си лицемер, човек, изкусен в „междучелностните отношения“, тогава казвам, че определено си човек, който се опитва да си играе с Бог. Ако думите ти са изпълнени с извинения и оправдания без стойност, тогава казвам, че си човек, който не желае да прилага истината на дело. Ако имаш много тайни, които не ти се иска да споделяш, ако силно се противиш да разкриеш своите тайни — своите трудности — пред другите, за да търсиш пътя на светлината, тогава казвам, че си

човек, който няма лесно да постигне спасение и който няма лесно да излезе от тъмнината. Ако да търсиш пътя на истината ти носи голямо задоволство, тогава си човек, който живее винаги в светлината. Ако много се радваш да бъдеш служител в дома на Бог, като се трудиш старателно и съвестно в сянка, като даваш винаги и не вземаш никога, тогава казвам, че си верен свят човек, защото не търсиш награда, а просто постъпваш честно. Ако желаеш да си искрен, ако си готов да дадеш всичко от себе си, ако си способен да пожертваш живота си за Бог и си твърд в своето свидетелство, ако си честен до такава степен, че знаеш само да удовлетворяваш Бог, без да мислиш за себе си или да вземаш за себе си, тогава казвам, че такива хора се хранят в светлината и ще живеят вечно в царството. Трябва да знаеш дали у теб има истинска вяра и истинска преданост, дали си страдал за Бог и дали си се подчинил напълно на Бог. Ако си лишен от тези неща, тогава у теб остава непослушание, измама, алчност и недоволство. Щом като сърцето ти е далече от честността, ти никога не си получил категорично признание от Бог и никога не си живял в светлината. Каква ще бъде съдбата на човек накрая, зависи от това дали има честно и кървавочервено сърце и дали има чиста душа. Ако си много нечестен човек, със зло сърце, с нечиста душа, тогава със сигурност накрая ще отидеш на място, където човек търпи наказание, както е записано в историята на твоята съдба. Ако твърдиш, че си много честен, и въпреки това никога не успяваш да постъпиш в съответствие с истината или да кажеш истинна дума, още ли очакваш Бог да те възнагради? Още ли се надяваш Бог да те цени като зеницата на окото Си? Не е ли абсурдно подобно мислене? Ти мамиш Бог във всички неща; как би могъл Божият дом да приеме такъв като теб, чиито ръце са нечисти?

Третото, което искам да ви кажа, е това: всеки човек в течение на своя живот на вяра в Бог е вършил неща, които противостоят на Бог и мамят Бог. Някои зли дела може да не се отчитат като оскърбление, но някои са непрости; защото има много постъпки, които нарушават управленските закони, които оскърбят нрава на Бог. Мнозина, които са загрижени за собствената си съдба, може да попитат какви са тези постъпки. Трябва да знаете, че вие сте високомерни и надменни по природа и не сте готови да се покорите на фактите. По тази причина ще ви казвам малко по малко, след като сте размислили върху себе си. Съветвам ви да придобиете по-добро разбиране за съдържанието на управленските закони и да направите усилие да узнаете нрава на Бог. Ако не, ще ви бъде трудно да държите устните си запечатани, езиките ви ще се въртят твърде волно с шумни приказки и вие неволно ще оскърбите нрава на Бог и ще паднете в тъмнината, като ще изгубите присъствието на Светия Дух и светлината. Понеже сте безпринципни в действията си, понеже вършиш и казваш каквото не трябва, ще получиш подобаващо възмездие. Трябва да знаеш, че макар и да си безпринципен в думите и делата си, Бог е високо принципен и в двете. Причината да получиш възмездие

е, че си оскърбил Бог, а не човек. Ако в живота си извършиш множество оскърбления срещу нрава на Бог, тогава неизбежно ще станеш дете на ада. За хората може да изглежда, че само си извършил няколко постъпки, които са в разрез с истината, и нищо повече. Осъзнаваш ли обаче, че в очите на Бог вече си някой, за когото няма повече изкупителна жертва? Тъй като си нарушил управленските закони на Бог повече от веднъж и при това не си дал признак на разкаяние, за теб няма друго средство освен да се провалиш в ада, където Бог наказва хората. Малък брой хора, докато са следвали Бог, са извършили някои постъпки в нарушение на принципи, но след като са били предприети мерки във връзка с тях и са им били дадени напътствия, постепенно са открили собствената си поквара, впоследствие са влезли в правия път на истинността и до днес са стъпили здраво на него. Такива хора са онези, които ще останат накрая. Независимо от това, именно честните са тези, които търся; ако си честен и принципен в постъпките си човек, тогава можеш да бъдеш довереник на Бог. Ако в действията си не оскърбяваш Божия нрав и търсиш Божията воля, и имаш богобоязливо сърце, тогава вярата ти е на нужното ниво. Който не се бои от Бог и няма сърце, което трепери от ужас, е много вероятно да наруши управленските закони на Бог. Мнозина служат на Бог по силата на увлечението си, но нямат разбиране за управленските закони на Бог и още по-малко — представа за дълбоките значения на Неговите думи. И така, с добрите си намерения в крайна сметка те често вършат неща, които смущават управлението на Бог. В сериозните случаи те биват прогонени, лишени от всякакъв друг шанс да Го следват и захвърлени в ада, което слага край на всяка връзка с Божия дом. Тези хора работят в Божия дом по силата на своите невежи добри намерения и в крайна сметка разгневяват нрава на Бог. Хората донасят в Божия дом своите начини да служат на държавните чиновници и владетелите и се опитват да ги използват, като суетно си мислят, че те могат да бъдат прилагани тук с лекота и без усилие. Те никога не си представят, че Бог няма нрава на агне, а на лъв. Затова онези, които се свързват с Бог за първи път, са неспособни да общуват с Него, защото сърцето на Бог е различно от това на човека. Едва след като разбереш много истини, можеш да опознаваш Бог постоянно. Това познание не се състои от думи и учения, но може да се използва като съкровище, чрез което влизаш в близки отношения на доверие с Бог, и като доказателство, че Бог ти се радва. Ако ти липсва истинността на познанието и не си въоръжен с истината, тогава твоето пламенно служене може да ти навлече единствено омразата и отвращението на Бог. Досега би трябвало да си разбрал, че вярата в Бог не е просто изучаване на теология!

Въпреки че думите, с които ви съветвам, са кратки, всичко, което описах, е това, което най-много липсва във вас. Трябва да знаете, че това, за което говоря сега, е заради Моята последна работа сред хората, заради определянето на края на човека. Не желая да върша много повече работа, която не служи на никаква

цел, и не желая да продължавам да водя онези хора, които са безнадеждни като гнило дърво, още по-малко — да продължавам да водя онези, които скрито хранят зли намерения. Може би един ден ще разберете сериозните намерения зад Моите думи и приноса, който съм дал за човечеството. Може би един ден ще схванете посланието, което ви дава възможност да решите собствения си край.

ПРЕГРЕШЕНИЯТА ЩЕ ОТВЕДАТ ЧОВЕКА В АДА

Отправих ви много предупреждения и ви дадох много истини, предназначени да ви завоюват. Сега всички вие се чувствате значително по-обогатени, отколкото сте се чувствали в миналото, разбрали сте много принципи за това какъв трябва да бъде човекът и сте придобили много от здравия разум, който верните хора трябва да имат. Всичко това е жътвата, която сте пожънали в продължение на много години. Аз не отричам вашите постижения, но също така трябва да кажа съвсем честно, че не отричам и многобройните непокорства и бунтове, които сте извършили срещу Мен през всичките тези години, защото сред вас няма нито един свят човек. Вие, без изключение, сте хора, които са покварени от Сатана. Вие сте врагове на Христос. Към днешна дата вашите прегрешения и непокорства са прекалено много, за да бъдат изброени, така че едва ли може да се счита за странно това, че винаги ви натяквам. Аз не желая да съжителствам с вас по този начин, но заради вашето бъдеще и назначението ви, тук и сега, отново ще ви натяквам. Надявам се, че ще Ми угодите и, нещо повече, ще можете да повярвате на всяко Мое слово и ще се досетите за дълбокия смисъл на думите Ми. Не се съмнявайте в това, което казвам, не приемайте думите Ми, както пожелаете и не ги хвърляйте настрана, когато си поискате. Намирам това за непоносимо. Не съдете думите Ми, а още по-малко ги приемайте леко или казвайте, че винаги ви изкушавам, или, още по-лошо, че това, което съм ви казал, е неточно. Тези неща също намирам за непоносими. Тъй като вие се отнасяте към Мен и към това, което казвам, с такова подозрение, като никога не възприемате думите Ми и Ме пренебрегвате, казвам на всеки от вас съвсем сериозно: не свързвайте това, което казвам, с философията. Не свързвайте думите Ми с лъжите на шарлатаните. Още по-малко би трябвало да откликвате на думите Ми с презрение. Може би никой в бъдеще няма да може да ви каже това, което Аз ви казвам, да ви говори толкова благосклонно или, още по-малко, да ви преведе през тези неща толкова търпеливо. Ще прекарвате идните дни, като си спомняте добрите времена, като ридаете силно или стенете от болка, ще преживявате тъмни нощи, без да имате дори късче истина или живот, или просто ще чакате безнадеждно, или ще живеете в такова горчиво съжаление, че ще загубите всякакъв разум... На практика никой от вас не може да избегне тези вероятности. Понеже никой от вас не заема място,

от което наистина се покланя на Бог, а се потапят в света на безнравствеността и злото, като смесват във вашите вярвания, във вашите духове, души и тела толкова много неща, които нямат нищо общо с живота и истината, и които всъщност им се противопоставят. По тази причина това, на което се надявам за вас, е, че можете да бъдете доведени до пътя на светлината. Единствената Ми надежда е, че можете да станете способни да обичате себе си, да се грижите за себе си и да не наблягате толкова много на назначението си, докато в същото време гледате на поведението и прегрешенията си с безразличие.

Дълго време всички хора, които вярват в Бог, искрено са се надявали на красиво назначение и на това, че внезапно ще ги споходи щастие. Всички те се надяват, че преди да разберат, ще се окажат мирно седнали на едно или друго място на небето. Но Аз казвам, че тези хора, с техните прекрасни мисли, никога не са знаели дали са достойни да получат такова щастие, което пада от небето, нито дори дали са достойни да седнат там. В момента вие добре познавате себе си, но въпреки това все още се надявате да избегнете бедствията на последните дни и ръката на Всемогъщия, когато Той наказва злите. Изглежда, че да имат сладки мечти и да искат нещата да са точно както им харесва, е обща черта на всички хора, които Сатана е покварил, а не някакво гениално хрумване на отделен човек. Дори и така да е, Аз все пак искам да сложа край на тези ваши екстравагантни желания, както и на вашето нетърпение да получите благословения. Като се има предвид, че прегрешенията ви са многобройни и че непокорството ви непрекъснато расте, как могат тези неща да прилягат на вашите прекрасни планове за бъдещето? Ако искаш да правиш грешки, както ти е угодно, без нищо да те спира, но в същото време все пак искаш мечтите ти да се сбъднат, тогава настойчиво те моля да си останеш в своя унес и никога да не се събуждаш — защото твоят сън е празен и когато се изправиш пред праведния Бог, Той няма да направи изключение за теб. Ако просто искаш мечтите ти да се сбъднат, тогава никога не мечтай, а по-скоро винаги се изправяй пред истината и фактите. Това е единственият начин, по който можеш да бъдеш спасен. Какви, по-конкретно, са стъпките на този метод?

Първо, погледни всичките си прегрешения и разгледай всяко свое поведение и всички мисли, които не съответстват на истината.

Това е нещо, което лесно можеш да направиш и вярвам, че всички интелигентни хора са в състояние да го направят. Но тези, които никога не знаят какво се има предвид под „прегрешение“ и „истина“, са изключение, защото на фундаментално ниво те не са интелигентни хора. Говоря на хора, които са били одобрени от Бог, които са честни, не са нарушили сериозно никакви управленски закони и лесно могат да различат собствените си прегрешения. Въпреки че това, което изисквам от вас, е лесно постижимо, то не е единственото нещо, което изисквам от вас. Въпреки всичко се надявам, че няма да се смеете тайно на това изискване и

особено, че няма да го презрете или да го приеме лекомислено. Трябва да се отнасяте към него сериозно, а не да го отхвърляте.

Второ, за всяко твое прегрешение и непокорство трябва да търсиш съответната истина и след това да използваш тези истини, за да разрешиш тези проблеми. След това замени твоите грешни деяния и непокорни мисли и действия с практикуване на истината.

Трето, трябва да бъдеш честен човек, а не някой, който винаги се прави на умен и е постоянно лъжлив. (Тук отново ви моля да бъдете честни хора.)

Ако можеш да постигнеш и трите неща, тогава си един от щастливците — човек, чиито мечти се сбъдват и който получава щастлива съдба. Може би ще се отнесете към тези три непривлекателни изисквания сериозно, а може би ще се отнесете към тях безотговорно. Независимо от това Моята цел е да осъществя вашите мечти и да приложа вашите идеали на практика, а не да ви се надсмивам или да ви разигравам.

Моите изисквания може да са прости, но това, което ви казвам, не е така просто, както едно плюс едно е равно на две. Ако всичко, което правите, е да говорите небрежно за това или да дрънкате празни, високопарни приказки, тогава вашите планове и желания завинаги ще останат само празна страница. Няма да имам никакво състрадание към онези от вас, които страдат в продължение на толкова много години и работят толкова усилено, но въпреки това не са постигнали нищо. Напротив, на онези, които не са изпълнили изискванията Ми, ще въздам наказание, не награди, а още по-малко съчувствие. Може да си представяте, че след като сте били последователи в продължение на толкова много години, сте вложили усилена работа независимо от всичко и трябва да ви бъде дадена купа с ориз в Божия дом само за това, че сте полагали труд. Бих казал, че повечето от вас мислят по този начин, защото винаги сте следвали принципа на това вие да се възползвате от нещата, без някой да се възползва от вас. Затова ви казвам сега напълно сериозно: не Ме интересува колко похвална е вашата усилена работа, колко впечатляващи са качествата ти, колко старателно Ме следваш, колко си известен или колко си подобрил отношението си. Ако не си изпълнил изискванията Ми, никога няма да можеш да спечелиш Моята похвала. Откажете се от всички тези ваши идеи и пресмятания колкото е възможно по-скоро и започнете да се отнасяте сериозно към Моите изисквания. В противен случай ще превърна всички в пепел, за да сложа край на делото Си и в най-лошия случай ще обезсмисля годините Си на работа и страдание, защото не мога да въведа враговете Си и онези хора, които са пропити със зло и имат вида на Сатана, нито в Моето царство, нито в следващата епоха.

Имам надежда за много неща. Надявам се, че можете да се държите подобаващо и възпитано, предано да изпълнявате дълга си, да притежавате истина и човечност, да бъдете хора, които могат да се откажат от всичко, което

имат, дори от живота си, заради Бог, и така нататък. Всички тези надежди произтичат от вашите недостатъци, вашата поквара и неподчинение. Ако нито един от разговорите, които съм водил с вас, не е достатъчен, за да привлече вниманието ви, тогава вероятно всичко, което мога да направя сега, е да не казвам нищо повече. Вие обаче разбирате какви ще бъдат резултатите от това. Не се случва често да си почивам, така че ако не говоря, ще направя нещо, което хората да видят. Мога да накарам нечий език да изгние или да направя така, че човек да умре разчленен, или да причиня нервни разстройства на хората и да направя така, че да изглеждат отвратителни по толкова много начини. А бих могъл и да подложа хората на мъчения, които съм приготвил специално за тях. По този начин бих се чувствал радостен, много щастлив и изключително доволен. Винаги се казва, че „доброто се възнаграждава с добро, а злото със зло“, така че защо да не стане така сега? Ако искаш да Ми се противопоставиш и да отсъдиш нещо за Мен, тогава ще накарам устата ти да изгние и това ще Ми достави безкрайно удоволствие. Така е, защото в крайна сметка това, което си направил, не е истината, а още по-малко има нещо общо с живота, докато всичко, което Аз правя, е истината. Всички Мои действия съответстват на принципите на Моето дело и управленските закони, които съм постановил. Затова настоявам всеки от вас да натрупа някаква добродетел, да спре да върши толкова много зло и да се вслуша в Моите изисквания в свободното си време. Тогава ще се чувствам радостен. Ако допринесете за истината (или й дарите) дори една хилядна от усилията, които влагате в плътта, тогава ти казвам, че няма често да извършваш прегрешения и да имаш гнила уста. Не е ли очевидно това?

Колкото повече прегрешения извършваш, толкова по-малко възможности ще имаш да получиш добро назначение. И обратното — колкото по-малко прегрешения извършваш, толкова по-добри са шансовете ти да бъдеш похвален от Бог. Ако прегрешенията ти се увеличат до такава степен, че е невъзможно да ти простя, тогава напълно ще си пропилял шансовете си да получиш прошка. Така твоето назначение няма да бъде горе, а долу. Ако не Ми вярваш, тогава бъди дързък и върши зло, и виж какво ще ти донесе това. Ако си човек, който практикува истината много сериозно, тогава със сигурност ще имаш възможност да получиш прошка за прегрешенията си и неподчинението ти ще става все по-малко и по-малко. Ако си човек, който не желае да практикува истината, тогава твоите прегрешения пред Бог със сигурност ще се увеличат и неподчинението ти ще става все по-често и по-често, докато не достигнеш предела. Това ще бъде времето на пълното ти унищожение. Това ще стане, когато приятната ти мечта за получаване на благословения бъде разрушена. Не считай прегрешенията си просто за грешки на незрял или глупав човек. Не използвай извинението, че не си могъл да практикуваш истината поради недостатъчните си качества. Нещо повече — не считай прегрешенията, които си извършил, просто за действията на човек, който

не е можел да постъпи по-добре. Ако си добър в това да си прощаваш и да се отнасяш към себе си с щедрост, тогава ти казвам, че си страхливец, който никога няма да придобие истината, нито пък прегрешенията ти ще престанат някога да те преследват. Те винаги ще ти пречат да изпълниш изискванията на истината и ще направят така, че завинаги да останеш верен другар на Сатана. Моят съвет към теб все още е този: не обръщай внимание само на твоето назначение, като същевременно не забелязваш скритите си прегрешения. Приеми ги сериозно и не пренебрегвай нито едно от тях от загриженост за своето назначение.

МНОГО Е ВАЖНО ДА РАЗБИРАМЕ БОЖИЯ НРАВ

Има много неща, които се надявам да постигнете, но не всички ваши действия, не всичко във вашия живот е в състояние да изпълни това, което искам, така че нямам друг избор, освен да премина направо към същността и да ви обясня волята Си. Като се има предвид, че вашата проникателност е слаба и че преценката ви също е слаба, вие сте почти напълно невежи за Моя нрав и същност — и затова трябва неотложно да ви информирам за тях. Без значение колко сте разбрали преди това, без значение дали желаете да разберете тези въпроси, аз все пак трябва да ви ги обясня подробно. Тези въпроси не са напълно чужди за вас, но ви липсва много разбиране, много познаване на смисъла, който се съдържа в тях. Много от вас имат само някакво смътно разбиране, при това частично и непълно. За да ви помогна да практикувате по-добре истината, за да практикувате по-добре думите Ми, мисля, че това са въпросите, които трябва да осъзнаете преди всичко останало. В противен случай вярата ви ще остане неясна, лицемерна и изпълнена с атрибути на религията. Ако не разбираш Божия нрав, за теб ще бъде невъзможно да вършиш делото, което трябва да извършиш за Него. Ако не познаваш същността на Бог, няма да можеш да изпитваш страх и ужас от Него; вместо това ще има само небрежна формалност и увъртане, а освен това и непоправимо богохулство. Макар че разбирането на Божия нрав действително е важно и познаването на Божията същност не може да бъде пренебрегнато, никой никога не е изследвал задълбочено и не е вниквал в тези въпроси. Ясно се вижда, че всички вие сте отхвърлили управленските закони, които съм издал. Ако не разбирате Божия нрав, тогава е много вероятно да го оскърбите. Оскърбяването на Неговия нрав е равносилно на предизвикване на гнева на Самия Бог, като в този случай крайният плод на твоите действия ще бъде нарушаването на управленските закони. Сега трябва да осъзнаеш, че когато познаваш същността на Бог, можеш да разбереш и Неговия нрав — а когато разбереш Неговия нрав, ще си разбрал и управленските закони. Излишно е да казвам, че голяма част от това, което се съдържа в управленските закони, засяга Божия нрав, но не целият

Му нрав е изразен в управленските закони; следователно трябва да направите още една стъпка към развиване на разбирането си за Божия нрав.

Днес Аз водя с вас не обикновен разговор, така че е ваш дълг да подходите внимателно към думите Ми и най-вече да разсъждавате дълбоко върху тях. Искам да кажа, че сте посветили твърде малко усилия на думите, които съм изричал. Вие сте дори още по-малко склонни да размишлявате върху Божия нрав; рядко някой полага усилия за това. Поради тази причина казвам, че вярата ви не е нищо повече от помпозност. Дори и сега нито един от вас не е положил сериозно усилие за най-жизненоважната си слабост. Вие Ме разочаровахте след всички мъки, които понесох за вас. Нищо чудно, че не уважавате Бог и животът ви е лишен от истина. Как може такива хора да се смятат за светци? Небесният закон няма да търпи такова нещо! Тъй като толкова малко разбирате това, не Ми остава нищо друго освен да изразходвам още думи.

Божият нрав е тема, която изглежда много абстрактна за всички и освен това е тема, която не е лесна за приемане от никого, тъй като нравът Му не прилича на човешкия характер. Бог също има Своите емоции на радост, гняв, скръб и щастие, но тези емоции се различават от човешките. Бог е това, което е, и има това, което има. Всичко, което Той изразява и разкрива, е представяне на Неговата същност и на Неговата идентичност. Това, което Той представлява, и това, което притежава, както и Неговата същина и идентичност, са неща, които не могат да бъдат заменени от никой човек. Неговият нрав обхваща любовта Му към човечеството, утехата на човечеството, омразата към човечеството и дори нещо повече — пълното разбиране на човечеството. Личността на човека обаче може да бъде оптимистична, жива или безчувствена. Божият нрав е такъв, какъвто принадлежи на Владетеля на всички неща и живи същества, на Господа на цялото творение. Неговият нрав представлява чест, власт, благородство, величие и най-вече превъзходство. Неговият нрав е символ на властта, символ на всичко, което е праведно, символ на всичко, което е красиво и добро. Нещо повече, то е символ на Този, Който не може да бъде победен или завладян от тъмнината и от която и да е вражеска сила, както и символ на Този, Който не може да бъде обиден (нито ще търпи да бъде обиждан) от никое сътворено същество. Неговият нрав е символ на най-висшата сила. Никой човек или хора не могат и не им е позволено да смущават Неговото дело или нрав. Защото личността на човека не е нищо повече от обикновен символ на лекото превъзходство на човека над звяра. Човекът сам по себе си не притежава никаква власт, никаква автономност и никаква способност да надскача себе си, а в същността си е създание, което трепери пред милостта на всякакви хора, събития и неща. Божията радост се дължи на съществуването и появата на праведността и светлината заради унищожаването на мрака и злото. Той изпитва удоволствие от донасянето на светлината и добрия живот на човечеството; Неговата радост е праведна радост, символ на съществуването на

всичко положително и още повече — символ на благополучие. Божият гняв се провокира от вредата, която съществуването и смущението на несправедливостта носят на Неговото човечество, заради съществуването на злото и тъмнината, заради съществуването на неща, които прогонват истината, и още повече — заради съществуването на неща, които се противопоставят на доброто и красивото. Неговият гняв е символ на това, че всички отрицателни неща вече не съществуват, и дори нещо повече — той е символ на Неговата святост. Неговата скръб се дължи на човечеството, за което Той има надежди, но което е изпаднало в тъмнина, защото делото, което Той върши върху човека, не отговаря на очакванията Му и защото човечеството, което Той обича, не може да живее цялото в светлина. Той чувства скръб за невинното човечество, за честния, но невеж човек и за човека, който е добър, но му липсват собствени възгледи. Неговата скръб е символ на Неговата доброта и на Неговото милосърдие, символ на красотата и на доброжелателството. Неговото щастие, разбира се, идва от победата над враговете Му и спечелването на добросъвестността на човека. Нещо повече, то възниква от прогонването и унищожаването на всички вражески сили и защото човечеството получава добър и мирен живот. Божието щастие не прилича на радостта на човека; то е по-скоро усещането за събиране на добри плодове, чувство, което е дори по-силно от радостта. Неговото щастие е символ на това, че от този момент нататък човечеството ще се освободи от страданията, и символ на това, че човечеството ще влезе в света на светлината. От друга страна всички емоции на човечеството възникват заради собствените му интереси, а не заради праведността, светлината или красивото, и най-малко заради благодатта, дарена от Небето. Емоциите на човечеството са егоистични и принадлежат на света на мрака. Те не съществуват заради Божията воля, а още по-малко заради Неговия план, и затова за човека и за Бог никога не може да се говори по един и същи начин. Бог е завинаги върховен и завинаги почитан, докато човекът е завинаги низък, завинаги безполезен. Това е така, защото Бог вечно прави жертви и Се посвещава на човечеството; човекът обаче вечно взема и се стреми единствено към себе си. Бог вечно полага усилия за оцеляването на човечеството, но човекът никога не допринася с нищо в името на светлината или на праведността. Дори човек да полага усилия за известно време, те не могат да издържат нито един удар, защото усилията на човека винаги са заради самия него, а не заради другите. Човекът винаги е егоист, докато Бог е вечно безкористен. Бог е източникът на всичко справедливо, добро и красиво, докато човекът е този, който приема цялата грозота и зло и ги проявява. Бог никога няма да промени Своята същност на праведност и красота, но човекът е напълно способен по всяко време и във всяка ситуация да предаде праведността и да се отдалечи от Бог.

Всяко изречение, което изрекох, съдържа в себе си Божия нрав. Добре би било да обмислите внимателно думите Ми и със сигурност ще извлечете голяма полза

от тях. Същността на Бог е много трудна за разбиране, но вярвам, че всички вие имате поне някаква представа за Божия нрав. Тогава се надявам, че ще имате какво да Ми покажете за нещата, които сте направили и които не оскърбяват Божия нрав. Тогава ще се успокоя. Например винаги дръж Бог в сърцето си. Когато действаш, прави го според Неговите думи. Търси Неговите намерения във всичко и се въздържай да вършиш това, което не зачита и безчести Бог. Още по-малко трябва да поставяш Бог на заден план в ума си, за да запълниш бъдещата празнота в сърцето си. Ако направиш това, ще си оскърбил Божия нрав. И отново, ако предположим, че през целия си живот никога не отправяш богохулни забележки или оплаквания срещу Бог, и отново, ако предположим, че си в състояние да изпълняваш правилно всичко, което Той ти е поверил, и също така се подчиняваш на всички Негови думи през целия си живот, тогава ще избегнеш престъпването на управленските закони. Например ако някога си си казвал: „Защо не мисля, че Той е Бог?“, „Мисля, че тези думи не са нищо друго освен просветление на Светия дух“, „Според мен не всичко, което Бог прави, е непременно правилно“, „Човешката природа на Бог не превъзхожда моята“, „Думите на Бог са просто неправдоподобни“ или други подобни осъдителни забележки, тогава те призовавам да изповядваш и да се разкайваш за греховете си по-често. В противен случай никога няма да имаш шанс за прошка, защото обиждаш не човек, а Самия Бог. Може да вярваш, че съдиш човек, но Божият Дух не гледа на това по този начин. Твоето неуважение към Неговата плът е равносилно на неуважение към Него. При това положение не си ли оскърбил Божия нрав? Трябва да помниш, че всичко, което се прави от Божия Дух, се прави, за да се опази Неговото дело в плътта и за да бъде това дело извършено добре. Ако пренебрегваш това, тогава казвам, че си човек, който никога няма да успее да повярва в Бог. Защото си предизвикал Божия гняв и затова Той ще използва подobaващо наказание, за да ти даде урок.

Опознаването на същността на Бог не е дреболия. Трябва да разбереш Неговия нрав. По този начин постепенно и несъзнателно ще опознаеш същността на Бог. Когато навлезеш в това познание, ще откриеш, че навлизаш в едно по-висше и по-красиво състояние. В крайна сметка ще се почувстваш засрамен от отвратителната си душа и освен това ще почувстваш, че няма къде да се скриеш от срама си. По това време в поведението ти ще има все по-малко неща, които да оскърбяват Божия нрав, сърцето ти ще се приближава все повече до Божието и любовта към Него постепенно ще расте в сърцето ти. Това е знак, че човечеството навлиза в прекрасно състояние. Но вие все още не сте го постигнали. Тъй като всички вие бързате в името на съдбата си, кой има интерес да се опита да опознае същността на Бог? Ако това продължи, вие несъзнателно ще престъпвате управленските закони, тъй като твърде малко разбирате Божия нрав. Така че не е ли това, което правите сега, основа за вашите престъпления срещу Божия нрав? Това, че искам от вас да разберете Божия нрав, не е отделено от Моето дело.

Защото ако често престъпвате управленските закони, кой от вас ще избегне наказанието? Няма ли тогава Моето дело да е било съвсем напразно? Ето защо продължавам да настоявам, освен да проверявате внимателно собственото си поведение, да бъдете предпазливи в стъпките, които предприемате. Това е по-висшето изискване, което отправям към вас, и се надявам, че всички вие ще го обмислите внимателно и ще му обърнете сериозно внимание. Ако дойде ден, в който действията ви Ме провокират да изпадна в ярост, тогава последствията ще бъдат само за вас и няма да има никого друго, който да понесе наказанието вместо вас.

КАК ДА ПОЗНАЕМ БОГ НА ЗЕМЯТА

Всички вие искате да бъдете възнаградени пред Бог и Той да е благосклонен към вас. Всеки се надява на такива неща, когато започне да вярва в Бог, защото всеки е зает със стремежа към по-висши неща и никой не иска да изостава от другите. Просто такава е човешката природа. Именно поради тази причина много от вас постоянно се опитват да се харесат на Бог на небето, но в действителност вашата вяност и искреност към Бог са далеч по-малки от вашата вяност и искреност към вас самите. Защо казвам това? Защото изобщо не признавам вашата вяност към Бог и нещо повече, защото отричам съществуването на Бог, който е в сърцата ви. Това означава, че Богът, на когото се покланяте, неясният Бог, на когото се възхищавате, изобщо не съществува. Причината, поради която мога да кажа това толкова категорично, е, че вие сте твърде далеч от истинския Бог. Причината за вашата вяност е идолът в сърцата ви. А междувременно Мен, Богът, на когото гледате нито като на голям, нито като на малък, Ме приемате само на думи. Когато казвам, че сте далеч от Бог, имам предвид, че сте далеч от истинския Бог, докато неясният Бог изглежда на една ръка разстояние. Когато казвам „нито голям“, става въпрос за това, че Бог, в когото вярвате днес, изглежда да е просто човек без големи способности, човек, който не е много възвишен. И когато казвам „нито малък“, това означава, че макар този човек да не може да призовава вятъра и да заповядва на дъжда, Той все пак е в състояние да призовава Божия Дух да извърши нещо, което разтърсва небето и земята, като оставя хората напълно смутени. Външно всички вие изглеждате изключително покорни на този Христос на земята, но всъщност нямате вяра в Него, нито Го обичате. Това означава, че този, в когото наистина вярвате, е онзи неясен Бог на вашите собствени чувства, и този, когото наистина обичате, е Бог, за когото копнеете ден и нощ, но никога не сте виждали лично. В този Христос вярвате само отчасти, а любовта ви е нула. Вярата означава убеждение и упование, любовта — преклонение и възхищение в сърцето, без никакво отделяне едно от друго. Но

вашата вяра и любов към днешния Христос далеч не са такива. Когато става въпрос за вяра, как имате вяра в Него? Когато става въпрос за любов, по какъв начин Го обичате? Вие просто не разбирате Неговия нрав, а още по-малко познавате същността Му, тогава как имате вяра в Него? Къде е реалността на вашата вяра в Него? Как Го обичате? Къде е реалността на вашата любов към Него?

Мнозина Ме следват без колебание и до днес. А през последните няколко години вие понесохте и много изтощение. Разбрал съм кристално ясно вродения характер и навиците на всеки един от вас. Общуването с всеки един от вас е било изключително трудно. Жалкото е, че макар да съм разбрал много за вас, вие не разбирате нищо за Мен. Нищо чудно, че хората казват, че сте се хванали на нечий трик в момент на объркване. Наистина, вие не разбирате нищо от Моя нрав, още по-малко можете да проумеете какво има в ума Ми. Днес вашите погрешни разбирания за Мен нарастват главоломно, а вашата вяра в Мен остава объркана. Вместо да казвате, че имате вяра в Мен, по-подходящо би било да се каже, че всички вие се опитвате да угодничите и раболепничите пред Мен. Вашите мотиви са много прости: ще следвам всеки, който може да ме възнагради, и ще вярвам в този, който ми даде възможност да избегна големите бедствия, независимо дали това ще бъде Бог или който и да е Бог. Това изобщо не ме засяга. Сред вас има много такива хора и това състояние е много сериозно. Ако някой ден имаше проверка колко от вас са имали вяра в Христос, защото са прозрели същността Му, тогава се страхувам, че нито един от вас не би Ме удовлетворил. Така че няма да ви навреди всички да помислите върху този въпрос: Богът, в когото вярвате, е неизмеримо различен от Мен и след като това е така, тогава каква е същността на вашата вяра в Бог? Колкото повече вярвате във вашия така наречен Бог, толкова повече се отдалечавате от Мен. Каква тогава е същността на този проблем? Със сигурност никой от вас никога не е мислил върху такъв въпрос, но идвало ли ви е на ум колко е сериозен? Замисляли ли сте се за последствията от това да продължите да вярвате по този начин?

Днес вие сте изправени пред много проблеми, а нито един от вас не умее да решава проблеми. Ако тази ситуация продължи, единствените, които ще загубите, сте вие самите. Аз ще ви помогна да установите проблемите, но разрешаването им зависи от вас.

На Мен са Ми приятни онези, които не са подозрителни към другите, и харесвам онези, които с готовност приемат истината. Към тези два типа хора проявявам голяма грижа, защото в Моите очи те са честни хора. Ако си служиш с измама, тогава ще бъдеш предпазлив и подозрителен към всичко и към всички, и така твоята вяра в Мен ще бъде изградена на основата на подозрение. Никога не бих могъл да приема такава вяра. Когато ти липсва истинска вяра, ти си още по-лишен от истинска любов. И ако си склонен да се съмняваш в Бог и да правиш догадки за Него, когато ти скимне, то ти без съмнение си най-измамният от всички

хора. Ти правиш догадки за това дали Бог може да бъде като човека: непростимо грешен, с дребнав характер, лишен от честност и разум, без чувство за справедливост, отдаден на порочни тактики, коварен и хитър, привлечен от злото и тъмнината и т.н. Причината хората да имат такива мисли не е ли, защото им липсва и най-малко познаване на Бог? Такава вяра не е нищо друго освен грях! Някои дори вярват, че тези, които са Ми приятни, са точно онези, които ласкаят и се подмазват, а онези, на които им липсват такива умения, няма да бъдат добре дошли в Божия дом и ще загубят мястото си там. Това ли е единственото нещо, което сте научили след всичките тези години? Това ли сте придобили? И вашето знание за Мен не се изчерпва с тези погрешни разбирания. Дори още по-лошо е вашето богохулство срещу Божия Дух и злословенето по адрес на небето. Затова казвам, че вяра като вашата само ще ви накара да се отдалечите още повече от Мен и да Ми се противопоставяте още повече. В продължение на много години работа вие сте видели много истини, но знаете ли какво са чули ушите Ми? Колко от вас са готови да приемат истината? Вие всички вярвате, че сте готови да платите цената за истината, но колко от вас наистина са страдали за истината? В сърцата ви няма нищо друго освен несправедност, което ви кара да мислите, че всеки, без значение кой, е също толкова измамлив и нечестив — до такава степен, че дори вярвате, че възплътеният Бог може, подобно на обикновен човек, да бъде без добро сърце или добронамерена любов. Нещо повече, вие вярвате, че благороден характер и милостива, доброжелателна природа съществуват само у Бог на небето. Вие вярвате, че такъв светец не съществува, че на земята царуват само тъмнина и зло, докато Бог е нещо, на което хората поверяват копнежа си за доброто и красивото, една приказна фигура, измислена от тях. Във вашето съзнание Бог на небето е много почтен, праведен и велик, достоен за преклонение и възхищение. Междувременно този Бог на земята е само заместител и средство на Бог на небето. Вие вярвате, че този Бог не може да бъде равен на Бог на небето, още по-малко да се споменава едновременно с Него. Когато става въпрос за величието и благородството на Бог, те принадлежат към славата на Бог на небето, но когато става въпрос за природата и покварата на човека, те са качества, в които Бог на земята има дял. Бог на небето е вечно възвишен, докато Бог на земята е вечно незначителен, слаб и неспособен. Бог на небето не е отдаден на емоции, а само на праведност, докато Бог на земята има само егоистични подбуди и не притежава никаква справедливост или разум. У Бог на небето няма и най-малкото безчестие, Той е винаги правдив, докато Бог на земята винаги има непочтена страна. Бог на небето много обича човека, докато Бог на земята показва незадоволителна грижа към човека, дори изцяло го пренебрегва. Това погрешно познание отдавна стои в сърцата ви, а в бъдеще то може и завинаги да се запази в тях. Вие разглеждате всички дела на Христос от гледната точка на несправедните и оценявате цялото Му дело, както и Неговата идентичност и същност, от гледната

точка на нечестивите. Допуснали сте голяма грешка и сте направили онова, което никога не е било правено от онези, които са били преди вас. Тоест служите само на възвишения Бог на небето с корона на главата и никога не обръщате внимание на Бог, Когото считате за толкова незначителен, че е невидим за вас. Не е ли това вашият грях? Не е ли това класически пример за вашето оскърбление спрямо Божия нрав? Вие се покланяте на Бог на небето. Вие обожавате възвишени образи и почитате онези, които се отличават с красноречието си. С радост приемаш заповедите на Бог, Който изпълва ръцете ти с богатства, и жадуваш за Бог, Който може да изпълни всяко твое желание. Единственият, на когото не се покланяш, е този Бог, Който не е нависоко. Единственото нещо, което мразиш, е да имаш връзка с този Бог, към Когото никой не може да има голяма почит. Единственото нещо, което не желаеш да правиш, е да служиш на този Бог, Който никога не ти е дал нито стотинка, и Единственият, който не е в състояние да те накара да копнеш за Него, е този непривлекателен Бог. Този Бог не може да ти даде възможност да разшириш хоризонтите си, да се чувстваш така, сякаш си намерил съкровище, а още по-малко може да изпълни това, което искаш. Защо тогава Го следваш? Мислил ли си по такива въпроси? Това, което правиш, не просто обижда този Христос. По-важното е, че обижда Бог на небето. Мисля, че не това е целта на вашата вяра в Бог!

Вие копнеете Бог да ви се наслаждава, но сте далеч от Него. Какъв е проблемът тук? Вие приемате само Неговите думи, но не и това, че се разправя с вас или ви скастрия, а още по-малко сте в състояние да приемете начина, по който подрежда всичко, и да имате пълна вяра в Него. Какъв тогава е проблемът тук? В крайна сметка вашата вяра е една празна яйчена черупка, от която никога няма да се появи пиленце, защото вашата вяра не ви е донесла истината, нито ви е дала живота, а вместо това ви е създала илюзорното чувство, че сте поддържани и имате надежда. Именно това чувство е целта на вярата ви в Бог, а не истината и животът. Затова казвам, че пътят на вашата вяра в Бог е бил единствено да се опитвате да спечелите благоволението на Бог чрез раболепие и безсрамие и по никакъв начин не може да се счита за истинска вяра. Как може да се роди пиленце от такава вяра? С други думи, какво може да постигне такава вяра? Целта на вашата вяра в Бог е да Го използвате, за да постигнете собствените си цели. Това не е ли още един факт на вашето оскърбление срещу Божия нрав? Вие вярвате в съществуването на Бог на небето и отричате съществуването на Бог на земята, но аз не приемам възгледите ви. Аз хваля само онези хора, които са стъпили на земята и служат на Бог на земята, и никога онези, които никога не признават Христос, Който е на земята. Независимо колко верни са такива хора към Бог на небето, в крайна сметка те няма да избягат от ръката Ми, която наказва нечестивите. Тези хора са нечестивите. Те са злите, които се противопоставят на Бог и никога не са се покорявали с радост на Христос. Разбира се, в тяхното число

са включени всички онези, които не познават и, нещо повече, не признават Христос. Вярваш ли, че можеш да се държиш както си искаш с Христос, стига да си верен на Бог на небето? Грешиш! Твоето невежество спрямо Христос е невежество спрямо Бог на небето. Независимо колко си верен на Бог на небето, това са само празни приказки и преструвки, защото чрез Бог на земята човек не само получава истината и придобива по-дълбоко познание, но нещо повече, чрез Него човек бива осъждан и след това фактите се използват, за да се накажат нечестивите. Разбрал ли си какви са ползите и вредите вследствие на това? Преживявал ли си ги? Искате ли някой ден скоро да разберете тази истина: за да познаете Бог, трябва да познаете не само Бог на небето, но което е по-важно — Бог на земята. Не обърквайте приоритетите си и не позволявайте на второстепенните да заемат мястото на главните. Само по този начин можеш наистина да изградиш добри взаимоотношения с Бог, да станеш по-близък с Него и да приближиш сърцето си към Него. Ако си във вярата от много години и си свързан с Мен от дълго време, но въпреки това оставаш далеч от Мен, тогава казвам, че най-вероятно често оскърбяваш Божия нрав и ще е много трудно да се предположи какъв ще бъде краят ти. Ако дългогодишната ти връзка с Мен не само не е успяла да те превърне в човек, завладян от човечност и от истината, а дори е вкоренила злите ти практики в природата ти, и ако си не само два пъти по-надменен, отколкото преди, но и погрешните ти схващания за Мен също са се увеличили дотолкова, че си започнал да Ме считаш за малкия си помощник, тогава казвам, че болестта ти вече не е само повърхностна, но е проникнала до самите ти кости. Всичко, което ти остава, е да чакаш да се уреди погребението ти. Не Ме умолявай тогава да бъда твой Бог, защото си извършил грях, заслужаващ смърт, непроситим грях. Дори и да можеш да се смиля над теб, Бог на небето ще настоява да отнеме живота ти, защото твоето оскърбление срещу Божия нрав не е обикновен, а много сериозен проблем. Когато дойде времето, не Ме обвинявай, че не съм ти казал предварително. Всичко се свежда до това: когато общуваш с Христос — Бог на земята — като с обикновен човек, тоест когато вярваш, че този Бог не е нищо повече от човек, тогава ще загинеш. Това е единственото Ми предупреждение към всички вас.

ЕДИН МНОГО СЕРИОЗЕН ПРОБЛЕМ: ПРЕДАТЕЛСТВОТО (1)

Съвсем скоро делото Ми ще приключи, а многото години, прекарани заедно, са се превърнали в непоносим спомен. Непрекъснато повтарях думите Си и постоянно разгръщах новото Си дело. Разбира се, съветите Ми са необходима част от всичко, което творя. Без тях всички вие бихте се заблудили и даже напълно

бихте се изгубили. Делото Ми вече е пред завършване и в последния си етап. Все още желая да ви напътствам, да ви давам съвети, които да чуете. Надявам се само, че няма да позволите усилията, които съм положил, да отидат напразно, и още повече — че разбирате внимателните грижи, които съм проявявал, и че приемате словата Ми като основа на поведението си като човешки същества. Независимо дали това са думи, в които сте готови да се вслушате или които се радвате да приемете, или ги приемате само с неудобство, вие трябва да се отнасяте към тях сериозно. В противен случай вашият нехаен и равнодушен нрав и държание ще Ме разстроят дълбоко и наистина ще Ме отвратят. Силно се надявам всички вие да четете думите Ми отново и отново — хиляди пъти — и дори да ги научите наизуст. Само така няма да провалите очакванията Ми към вас. Никой от вас обаче не живее по този начин сега. Напротив, всички вие сте потънали в покварен живот — живот на ядене и пиене до насита, и никой от вас не използва думите Ми, за да обогати сърцето и душата си. Поради тази причина достигнах до извод за истинския облик на човечеството: човекът може да Ме предаде по всяко време и никой не може да бъде абсолютно верен на думите Ми.

„Човекът е толкова покварен от Сатана, че вече не прилича на човек“. Мнозинството от хората вече признават донякъде истинността на това твърдение. Казвам това, защото „признаването“, за което говоря, е само един вид повърхностно приемане, за разлика от истинското познание. Тъй като никой от вас не може да се оцени точно, нито да се анализира задълбочено, вие нямате ясно разбиране за Моите думи. Но този път Аз използвам факти, за да обясня един от най-сериозните проблеми, които имате. Това е предателството. Всички вие познавате думата „предателство“, тъй като повечето хора са правили неща, с които предават другото, например съпруг предава жена си, жена предава съпруга си, син предава баща си, дъщеря предава майка си, роб предава господаря си, приятели се предават един друг, роднини се предават един друг, продавачи предават купувачи и т.н. Във всички тези примери се вижда същността на предателството. Накратко, предателството е начин на поведение, с което се нарушава обещание, престъпват се морални принципи или се действа в разрез с човешката етика, което показва загуба на човешката природа. Най-общо казано, като родено на този свят човешко същество, ти все ще си направил нещо, което представлява предателство към истината, без значение дали си спомняш някога да си направил нещо, с което да предадеш друг човек, или си предавал други хора много пъти преди. Щом си способен да предадеш родителите или приятелите си, значи си способен да предадеш другите, а още повече си способен да предадеш Мен и да вършиш неща, които презирам. Казано по друг начин, предателството не е просто повърхностно неморално поведение, а нещо, което е в противоречие с истината. Именно това е източникът на човешкото противопоставяне и неподчинение към Мен. Ето защо съм го обобщил в следното твърдение: предателството е

присъщо на човешката природа и тази природа е големият враг на хармонията между всеки човек и Мен.

Поведение, с което не се изразява пълно подчинение към Мен, е предателство. Поведение, с което не Ми се показва вяност, е предателство. Да Ме мамите и да използвате лъжи, за да Ме заблуждавате, е предателство. Да таите многообразни представи и да ги разпространявате навсякъде е предателство. Да не можете да поддържате Моите свидетелства и интереси е предателство. Да се усмихвате фалшиво, когато сърцето ви е далеч от Мен, е предателство. Това са все деяния на предателство, на които винаги сте били способни, и те са обичайни за вас. Може би никой от вас не смята това за проблем, но Аз не мисля така. Не мога да се отнасям към предателството на човек към Мен като към нещо незначително и със сигурност не мога да го пренебрегвам. Сега, докато Аз действам сред вас, вие се държите по този начин. Ако дойде ден, в който няма кой да бди над вас, няма ли да бъдете като разбойници, които са се обявили за царе на собствените си малки планини? Когато това се случи и предизвикате бедствие, кой ще бъде там, за да се справи с последствията от действията ви? Смятате, че някои прояви на предателство са просто случайни инциденти, а не вашето постоянно поведение, и не заслужават да бъдат обсъждани с такава строгост, по начин, който наранява вашата гордост. Ако наистина мислите така, значи сте лишени от разум. Да мислите така означава да сте образец и първообраз на бунтарството. Природата на човека е неговият живот; тя е принцип, на който той разчита, за да оцелее, и не може да го промени. Вземете за пример същността на предателството. Ако можеш да направиш нещо, с което да предадеш роднина или приятел, това доказва, че то е част от твоя живот и от природа, с която си се родил. Никой не може да отрече това. Например ако човек обича да краде от другите, то това удоволствие е част от живота му, въпреки че понякога може да краде, а друг път — не. Независимо дали краде, или не, това не доказва, че кражбата му е просто вид поведение. По-скоро доказва, че кражбата е част от неговия живот, т.е. от неговата природа. Някои ще попитат: щом това е в неговата природа, защо тогава, когато виждат хубави неща, понякога не ги крадат? Отговорът е много прост. Има много причини, поради които не краде. Може да не открадне нещо, защото е твърде голямо, за да бъде измъкнато изпод зорко пазещите го очи, или защото моментът за действие не е подходящ, или защото е твърде скъпо и добре охранявано, или може би няма особен интерес към предмета, или не вижда каква полза може да има от него, и т.н. Всички тези причини са възможни. Но независимо от всичко, без значение дали краде, или не, това не доказва, че тази мисъл е само моментен, мимолетен проблисък. Напротив, това е част от неговата природа, което трудно може да се промени към по-добро. Такъв човек не се задоволява да открадне само веднъж; подобни мисли за присвояване на чужди вещи се появяват винаги, когато попадне на нещо хубаво или възникне подходяща ситуация. Ето защо казвам, че тази

мисъл не е нещо, което просто се заражда от време на време, а е заложена в природата на този човек.

Всеки може да представи истинското си лице чрез думите и действията си. Това истинско лице, разбира се, е неговата природа. Ако говориш неискрено, то имаш неискрена природа. Ако природата ти е лукава, то действаш потайно и много лесно мамаш другите. Ако природата ти е злобна, думите ти може и да гаят ухото, но действията ти не могат да прикрият злите ти измами. Ако си мързелив по природа, тогава всичко, казано от теб, е с цел да избегнеш отговорността за своята нехайност и мързел, а действията ти ще бъдат мудни и повърхностни и доста умели в прикриването на истината. Ако по природа притежаваш съпричастност, то думите ти ще бъдат разумни, а и действията ти ще бъдат в съгласие с истината. Ако си верен по природа, тогава думите ти със сигурност са искрени, а начинът ти на действие е обоснован, без нищо, което би могло да накара господаря ти да се притесни. Ако по природа си похотлив или алчен за пари, тогава сърцето ти често ще бъде изпълвано с тези неща и ти неволно ще извършваш лоши, неморални деяния, които хората няма да забравят с лека ръка и които ще ги отвращават. Точно както казах, ако имаш природа на предател, тогава много трудно можеш да се освободиш от нея. Не се доверявай на късмета, че ако не си навредил на другите, значи предателството не е в природата ти. Ако мислиш така, значи наистина си противен. Всеки път, когато говоря, думите Ми са насочени към всички хора, а не само към един човек или един тип хора. Това, че не си Ме предал по един въпрос, не доказва, че няма да Ме предадеш въобще. Когато срещат спънки в брака си, някои хора губят увереността си да търсят истината. Други изоставят задължението си да Ми бъдат верни, когато семейството им се разпада. Трети Ме изоставят, за да търсят моменти на радост и възбуждане. Някои хора предпочитат да паднат в тъмна пропаст, вместо да живеят в светлината и да получат насладата от делото на Светия Дух. Има хора, които пренебрегват съветите на приятелите си в името на това да задоволят жаждата си за богатство и дори сега не могат да признаят грешката си и да променят пътя си. Има и такива, които живеят само временно под Моето име, за да получат закрилата Ми, а други Ми се отдават само малко по принуда, защото се вкопчват в живота и се страхуват от смъртта. Не са ли тези и други неморални деяния, които освен това са и непочтени, точно поведения, с които хората отдавна са Ме предали дълбоко в сърцата си? Разбира се, Аз знам, че хората не планират предварително да Ме предадат; предателството им е естествено разкриване на тяхната природа. Никой не иска да Ме предаде и никой не е щастлив от факта, че е направил нещо, за да Ме предаде. Напротив, такива хора треперят от страх, нали? И така, мислите ли как да се спасите от тези предателства и как да промените сегашната ситуация?

ЕДИН МНОГО СЕРИОЗЕН ПРОБЛЕМ: ПРЕДАТЕЛСТВОТО (2)

Човешката природа е съвсем различна от Моята същност, защото покварената природа на човека произлиза изцяло от Сатана, човешката природа е променена и покварена от Сатана. Това означава, че човек живее под влиянието на неговото зло и уродливост. Човекът не израства в свят на истина или в свята среда, а още по-малко пък живее в светлината. Ето защо не е възможно той да притежава истината в своята природа от момента на раждането си, а още по-малко може да се роди със същност, която се бои от Бог и Му се подчинява. Напротив — хората притежават природа, която се съпротивлява на Бог, не Му се подчинява и не изпитва любов към истината. Тази природа е проблемът, който искам да обсъдя — предателството. Предателството е източникът на противопоставянето на всеки човек срещу Бог. Това е проблем, който съществува само в човека, не в Мен. Някои ще попитат: след като всички хора живеят в света точно както Христос, защо те имат природа, която предава Бог, а Христос — не? Това е проблем, който трябва да ви бъде ясно обяснен.

Основата на човешкото съществуване е многократното превъплъщение на душата. С други думи, всеки човек придобива човешки живот в плът, когато душата му се превъплъти. След като тялото на човека се роди, животът му продължава, докато накрая плътта не достигне своя предел, което е последният момент, в който душата напуска своята обвивка. Този процес се повтаря непрекъснато, като душата на човека идва и си отива отново и отново, и така се поддържа съществуването на човечеството. Животът на плътта е и живот на човешката душа, а човешката душа поддържа съществуването на човешката плът. Това означава, че животът на всеки човек идва от неговата душа и не е присъщ на плътта. Затова природата на човека идва от душата, а не от плътта. Само душата на всеки човек знае как е преживял изкушенията, страданията и покварата на Сатана. Тези неща са непознаваеми за човешката плът. Ето защо човечеството несъзнателно става все по-мрачно, все по-развратно и все по-зло, докато разстоянието между човека и Мен става все по-голямо, а животът на човечеството — все по-безрадостен. Щом Сатана държи в ръцете си душите на човеците, разбира се, че и плътта им е завладяна от него. Как може такава плът и такова човечество да не се противопоставят на Бог? Как биха могли да бъдат вродено съвместими с Него? Причината, поради която изгоних Сатана от небето, е че той Ме предаде. Как тогава хората биха могли да избегнат своята участ? Ето защо предателството е в човешката природа. Вярвам, че след като разберете тези доводи, би трябвало да имате и известна степен на вяра в същността на Христос. Плътта, носена от Божия Дух, е плътта на самия Бог. Божият Дух е върховен; Той е всемогъщ, свят и праведен. По същия начин Неговата плът също е върховна, всемогъща, свята и

праведна. Такава плът може да върши само онова, което е праведно и благотворно за човечеството и което е свято, славно и могъщо. Той не е способен да извършва нищо, което нарушава истината, морала и справедливостта, а още по-малко е способен на нещо, което би предало Божия Дух. Божият Дух е свят и затова плътта Му не може да бъде покварена от Сатана; Неговата плът е с различна същност от човешката плът. Защото именно човекът е покварен от Сатана, а не Бог. Сатана никога не би могъл да поквари Божията плът. Затова въпреки факта, че човекът и Христос живеят в едно и също пространство, само човекът е обладан, използван и впримчен от Сатана. За разлика от човека, Христос е вечно неподатлив на покварата на Сатана, защото Сатана никога няма да може да се изкачи до най-високото място и никога няма да може да се доближи до Бог. Днес всички вие трябва да разберете, че само човечеството, така покварено от Сатана, Ме предава. Предателството никога няма да бъде въпрос, който по какъвто и да било начин да засяга Христос.

Всички покварени от Сатана души се намират в неговата власт. Само вярващите в Христос са отделени, спасени от лагера на Сатана и въведени в днешното царство. Те вече не живеят под влиянието на Сатана. Но дори и така, човешката природа все още е вкоренена в човешката плът, което означава, че макар душите ви да са спасени, природата ви все още е както преди, и шансът да Ме предадете остава стопроцентов. Ето защо делото Ми продължава толкова дълго, тъй като природата ви е неподатлива. И така, всички вие понасяте трудности според възможностите си, докато изпълнявате задълженията си, но всеки от вас е способен да Ме предаде и да се върне във властта на Сатана, в неговия лагер, и към стария си живот — това е неоспорим факт. Тогава няма да е възможно да покажете и частица човечност или човешко подобие, както правите сега. При сериозните случаи ще бъдете унищожени и дори обречени на вечно страдание, жестоко наказани, така че да не се превъплътите никога повече. Това е проблемът, изложен пред вас. Напомням ви по този начин, първо, за да не е било напразно Моето дело, и второ, за да може всички вие да живеете в светли дни. Същност дали делото Ми е напразно, не е съществено. Същественото е да имате щастлив живот и прекрасно бъдеще. Делото Ми е да спасявам душите на хората. Ако душата ти попадне в ръцете на Сатана, тялото ти няма да живее в мир. Ако Аз защитавам тялото ти, и душата ти със сигурност ще бъде под Моята грижа. Ако наистина се отвратя от теб, тялото и душата ти веднага ще попаднат в ръцете на Сатана. Можеш ли да си представиш положението си тогава? Ако един ден словата Ми изгубят смисъл за вас, тогава или ще ви предам отново на Сатана, който ще ви подложи на мъчителни изтезания, докато гневът Ми напълно се разсее, или лично ще ви накажа като непоправими хора, защото сърцата ви, които Ме предават, никога няма да се променят.

Сега всички вие трябва да се вгледате в себе си колкото се може по-скоро, за да видите колко предателство към Мен все още таите в душите си. С нетърпение

очаквам вашия отговор. Не бъдете повърхностни в отношенията си с Мен! Аз никога не си играя с хората. Ако кажа, че ще направя нещо, то със сигурност ще го направя. Надявам се, че всеки от вас ще приеме думите Ми сериозно и няма да ги възприеме като научна фантастика. Това, което искам от вас, са конкретни действия, а не вашите въображаеми представи. След това трябва да отговорите на въпросите Ми, които са следните:

1. Ако наистина си обслужващ, можеш ли да Ми служиш вярно, без никаква небрежност или негативност?
2. Ако откриеш, че никога не съм те оценявал, ще можеш ли все още да останеш и да Ми служиш цял живот?
3. Ако, въпреки че си положил много усилия, все още се държа към теб студено, ще можеш ли да продължиш да работиш за Мен в неизвестност?
4. Ако, след като си вложил много енергия за Мен, Аз не удовлетворя дребните ти желания, ще се обезсърчиш ли и разочароваш ли от Мен, или дори ще се ядосаш и ще крещиш обиди?
5. Ако винаги си бил много верен, със силна любов към Мен, но страдаш от мъките на болест, бедност и изоставяне от твоите приятели и роднини или ако преживяваш други нещастия в живота, ще продължиш ли да Ми бъдеш верен и да Ме обичаш?
6. Ако никоя от представите в сърцето ти не съвпада с това, което Аз съм направил, как ще извървиш бъдещия си път?
7. Ако не получиш нищо от това, което си се надявал, можеш ли да продължиш да бъдеш Мой последовател?
8. Ако никога не си разбирал целта и значението на Моето дело, можеш ли да бъдеш покорен и да не правиш произволни преценки и заключения?
9. Можеш ли да цениш всички думи, които съм казал, и всички дела, които съм извършил, докато съм бил заедно с човечеството?
10. Способен ли си да бъдеш Мой верен последовател, готов да понася страдания за Мен цял живот, въпреки че не получава нищо?
11. Можеш ли заради Мен да се откажеш от обмислянето, планирането или подготовката за бъдещия си път за оцеляване?

Тези въпроси представляват Моите последни изисквания към вас и се надявам, че всички вие можете да Ми отговорите. Ако си изпълнил едно или две от нещата, изисквани от теб във въпросите, тогава трябва да продължиш да се стремиш. Ако не можеш да изпълниш нито едно от тези изисквания, със сигурност си от хората, които ще бъдат хвърлени в ада. На такива хора не е нужно да казвам нищо повече, защото те със сигурност не могат да бъдат в хармония с Мен. Как бих могъл да държа в дома си човек, който може да Ме предаде при всякакви обстоятелства? Що се отнася до онези, които все пак биха могли да Ме предадат при повечето обстоятелства, Аз ще наблюдавам тяхното поведение, преди да

взема други мерки. Все пак никога няма да забравя онези, които са способни да Ме предадат независимо от условията; ще ги помня в сърцето Си и ще чакам възможността да отмъстя за злите им дела. Изискванията, които поставих, са все проблеми, които трябва да проучите в себе си. Надявам се, че всички вие можете да ги обмислите сериозно и да не се отнасяте към Мен нехайно. В близко бъдеще ще проверя отговорите, които сте Ми дали, спрямо Моите изисквания. Дотогава няма да изисквам нищо повече от вас и няма да ви предлагам по-ревностни наставления. Вместо това ще упражня властта Си. Тези, които трябва да бъдат запазени — ще бъдат запазени, които трябва да бъдат възнаградени — ще бъдат възнаградени, които трябва да бъдат предадени на Сатана — ще му бъдат предадени, които трябва да бъдат сурово наказани — ще бъдат сурово наказани, а които трябва да загинат — ще бъдат унищожени. Така вече няма да има никой, който да Ме безпокои в Моите дни. Вярваш ли на думите Ми? Вярваш ли във възмездието? Вярваш ли, че ще накажа всички зли люде, които Ме мамят и предават? Дали се надяваш този ден да дойде по-скоро, или искаш да дойде по-късно? Дали си човек, който се страхува от наказание, или би Ми се противопоставил, въпреки че трябва да понесеш наказание? Когато този ден настъпи, можеш ли да предположиш дали ще живееш сред радост и смях, или ще плачеш и ще скърцаш със зъби? Какъв край се надяваш да имаш? Замислял ли си се някога сериозно дали вярваш стопроцентово в Мен, или се съмняваш стопроцентово в Мен? Обмислял ли си някога внимателно какви последствия и резултати ще ти донесат твоите действия и поведение? Истински ли се надяваш, че всичките Ми думи ще се изпълнят по реда си, или се страхуваш, че ще се изпълнят? Ако се надяваш, че Аз ще Си тръгна скоро, за да изпълня думите Си, как трябва да се отнасяш към собствените си думи и действия? Ако не се надяваш на Моето заминаване и не се надяваш всички Мои думи да бъдат изпълнени незабавно, защо изобщо вярваш в Мен? Наистина ли знаеш защо Ме следваш? Ако причината е просто да разшириш хоризонтите си, няма нужда да се стараеш толкова. Ако е за да бъдеш благословен и да избегнеш предстоящото бедствие, защо не се притесняваш за поведението си? Защо не се запиташ дали можеш да удовлетвориш изискванията Ми? Защо не се запиташ и дали си достоен да получиш благословенията, които предстоят?

ТРЯБВА ДА ОБМИСЛЯТЕ ДЕЛАТА СИ

Всяка ваша постъпка и действие в живота показват, че всеки ден трябва да получавате откъс от Моите думи, за да се заредите, защото ви липсва твърде много, а вашите знания и способността ви да разбирате са прекалено ограничени. В ежедневието си живеете в атмосфера и среда, които са лишени от истина и

здрав разум. Липсва ви капитал, за да оцелеете, и нямате основата, за да познаете Мен или истината. Вярата ви се гради единствено върху неясни и абстрактни духовни убеждения или силно догматични знания и религиозни ритуали. Всеки ден наблюдавам действията ви, изследвам вашите намерения и зли постъпки и не съм открил дори един човек, който наистина да положи сърцето и духа си на Моя непоклатим олтар. Затова Аз не желая да губя време, за да изливам всички думи, които искам да кажа на такива човеци. Единствените планове в сърцето Ми са за Моето незавършено дело и за онези сред човеците, които все още не съм спасил. Въпреки това желая всички, които Ме следват, да получат Моето спасение и истините, които словото Ми дарява на човека. Надявам се, че един ден, когато затвориш очи, ще видиш царство, в което въздухът се изпълва с благоухание и текат потоци от живи води, а не мрачен, студен свят, в който тъмни облаци забулват небето и постоянно се чува вой.

Делата и мислите на всеки човек се наблюдават от очите на Единствения ежедневно, докато се чертае пътят на неговото утре. Това е пътят, който трябва да бъде извървян от всички, които живеят; пътят, който съм предопределил за всички, и никой не може да го избегне или да бъде освободен от него. Неизброими са думите, които съм изрекъл, а делото, което съм извършил, е безгранично. Ежедневно наблюдавам как всеки човек по естествен начин изпълнява всичко, което трябва да направи, съгласно присъщото му естество и развитието на неговия характер. Несъзнателно мнозина вече са стъпили на „правия път“, който съм положил, за да изясня различните същности на хората. Всеки от хората с различни същности, които отдавна съм поставил в различни среди и на съответните им места, е изразил присъщите си качества. Никой не ги обвързва, никой не ги съблазнява. Те са свободни в своята цялост и изразяват онова, което е естествено за тях. Само едно нещо ги държи под контрол — Моите думи. Ето защо някои хора четат думите Ми с неохота, никога не ги прилагат, правят го само за да избегнат смъртта. Други пък трудно издържат дните без Моите думи, които да ги напътстват и изпълват, и затова инстинктивно винаги пазят думите Ми. С течение на времето те откриват тайната на човешкия живот, предназначението на човешкия род и стойността на това да бъдеш човек. Ето така се влияят човеците от Моите думи, а Аз просто оставям нещата на собствен ход. Не върша нищо, което да принуждава хората да превръщат думите Ми в основа на своето съществуване. Така онези, които никога не са имали съвест и чието съществуване никога не е имало някаква стойност, самонадеяно отхвърлят думите Ми и правят каквото си искат, след което спокойно наблюдават как се развиват нещата. Те започват да ненавиждат истината и всичко, което идва от Мен. Нещо повече, те се отвращават от престоия в Моя дом. Заради предназначението си и за да избегнат наказанието, за известно време тези хора пребивават в Моя дом, дори и като извършват служба. Въпреки това техните намерения и действия никога не се

променят. Това ги кара да искат повече благословения и засилва желанието им да влязат в царството веднъж и да останат завинаги след това — дори да влязат във вечния рай. Колкото повече копнеят Моят ден да дойде скоро, толкова повече усещат, че истината се е превърнала в препятствие, в спънка по техния път. Няма търпение да стъпят в царството, за да се наслаждават вечно на благословенията на небесното царство — всичко това, без да е необходимо да се стремят към истината или да приемат съд и порицание и най-вече без да е необходимо да се покланят в Моя дом и да правят каквото им заповядам. Тези хора влизат в Моя дом не за да задоволят желанието си да търсят истината, нито за да съдействат на Моето управление, а с цел просто да бъдат сред онези, които не са унищожени през идващия век. Затова сърцата им никога не са знаели какво е истината или как да я приемат. Това е причината, поради която тези хора никога не са прилагали истината и не са осъзнавали дълбочината на своята поквара, но въпреки това през цялото време са живели в Моя дом като „слуги“. Те „търпеливо“ очакват идването на Моят ден и неуморно се лашкат насам-натам сред вълните на Моето дело. Но колкото и големи да са усилията им или каквато и цена да плащат, никой никога не ги е виждал да страдат за истината или да дават нещо заради Мен. В сърцата си те горят от желание да видят деня, в който ще сложа край на старата епоха, и освен това нямат търпение да разберат колко голяма е Моята сила и власт. Онова, което никога не са бързали да направят, е да променят себе си и да се стремят към истината. Обичат онова, което не Ми е угодно, и са отвратени от онова, което Аз обичам. Копнеят за онова, което Аз мразя, но се страхуват да загубят онова, от което Аз се отвращавам. Живеят в този порочен свят, никога не се отвращават от него и все пак дълбоко се страхуват, че ще го унищожа. Сред противоречивите си намерения те обичат този свят, от който се отвращавам, но също така копнеят Аз да го унищожа колкото е възможно по-бързо, за да им бъдат спестени страданията от унищожението и да се превърнат в господари на следващата епоха, преди да са се отклонили от истинския път. Това е така, защото не обичат истината и мразят всичко, което идва от Мен. За да не изгубят благословенията, за кратко те може да станат „послушни“, но нетърпението им да бъдат благословени и страхът да не загинат и да влязат в огненото езеро няма как да бъдат прикрити. С приближаването на Моят ден желанието им постоянно се засилва. И колкото по-голямо е бедствието, толкова по-безпомощни стават те, не знаейки откъде да започнат, за да Ме зарадват и да не загубят благословенията, за които отдавна копнеят. Такива хора ревностно предприемат действия, за да служат като авангард, веднага щом ръката Ми започне делото Си. Мислят единствено за това да се втурнат към най-предната линия на войската, понеже много се страхуват, че Аз няма да ги видя. Те правят и говорят онова, което смятат за правилно, без да знаят, че делата и действията им никога не са съответствали на истината и че техните постъпки само подкопават и смуцават Моя план. Може да са полагали големи усилия и да са

искрени във волята и намерението си да издържат на трудностите, но нищо от това, което правят, не се отнася до Мен, защото никога не съм виждал делата им да са плод на добри намерения, още по-малко съм виждал да поставят нещо на Моя олтар. Такива са делата, които те са вършили пред Мен през всички тези години.

Първоначално исках да ви дам повече истини, но трябваше да се въздържа, защото отношението ви към истината е твърде студено и безразлично. Не желая усилията Ми да бъдат напразни, нито пък да виждам хора, които имат думите Ми, но всячески Ми се противопоставят, злословят срещу Мен и Ме хулят. Заради вашето отношение и вашата човешка природа Аз ви предоставям само малка, но много важна част от Моите думи, които изпълняват Моето дело на изпитание сред хората. Едва сега Аз наистина потвърждавам, че решенията и планът, които съм предприел, отговарят на вашите нужди и още, че Моето отношение към човешкия род е правилното. Дългогодишното ви поведение пред Мен Ми отговори, както никога досега, на въпроса: „Какво е отношението на човека към истината и истинския Бог?“. Усилията, които съм посветил на човека, доказват същността на Моята любов към него, а всяко действие на човека пред Мен доказва същността на неговата ненавист към истината и противопоставянето му към Мен. Винаги се грижа за всички, които Ме следват, но няма момент, в който те да могат да приемат думите Ми, те дори не са в състояние да приемат съветите Ми. Това Ме натъжава най-много. Няма човек, който да е успял да Ме разбере, а още по-малко да Ме приеме, въпреки че отношението Ми е искрено и думите Ми са кротки. Всеки се опитва да върши работата, която съм му поверил, според собствените си представи, не се опитва да разбере намеренията Ми, а още по-малко пита какво изисквам от него. Продължават да твърдят, че Ми служат вярно, а в същото време се бунтуват срещу Мен. Мнозина вярват, че истините, които са неприемливи за тях или които не могат да прилагат, не са истини. За такива хора Моите истини се превръщат в нещо, което се отрича и отхвърля. В същото време на думи те Ме признават за Бог, но от друга страна Ме смятат за чужд Бог — който не е истината, пътят или животът. Никой не знае тази истина: Моите думи са вечната неизменна истина. Аз съм източникът на живот за човека и единственият му водач. Стойността и значението на Моите думи не се определят от това дали те са признати или приети от хората, а от същността на самите думи. Дори и нито един човек на тази земя да не приеме Моите думи, стойността и помощта им за човешкия род са неограничени. Ето защо, когато се сблъсквам с многото хора, които се бунтуват, отхвърлят или напълно презират думите Ми, единственото Ми отношение е следното: нека времето и фактите Ми бъдат свидетели и нека те покажат, че Моите думи са истината, пътят и животът. Нека те покажат, че всички Мои думи са истинни и че те са именно това, което човек трябва да получи и най-вече да приеме. Нека всички, които Ме следват, да знаят този факт: хората, които не приемат напълно думите Ми, не ги изпълняват и не намират цел в тях, и които

не получават спасение чрез тях, са били осъдени от думите Ми и освен това са загубили спасението Ми, и Моят жезъл никога няма да се отклони от тях.

16 април 2003 г.

БОГ Е ИЗТОЧНИКЪТ НА ЧОВЕШКИЯ ЖИВОТ

От момента, в който с плач идваш на този свят, ти започваш да изпълняваш дълга си. Ти изпълняваш ролята си и започваш жизнения си път за Божия план и за Неговата уредба. Какъвто и да е произходът ти и какъвто и да е пътят пред теб, никой не може да избегне Небесното ръководство и устройство и никой не може да управлява съдбата си, защото само Онзи, Който управлява всичко съществуващо, е способен да извърши подобно дело. Още от деня, в който човекът се е появил, Бог върши делата Си тъкмо така, управлявайки вселената и определяйки правилата на промяната и пътя на движение на всички неща. Както всичко съществуващо, така и човекът незабелязано и без да осъзнава това е подхранван от Божията сладост, дъжд и роса; както всичко съществуващо, така и човекът, без да съзнава това, живее, подчинявайки се на ръководството на Божията ръка. Човешкото сърце и духът му са в Божията ръка и всичко в живота му преминава пред Божиите очи. Независимо дали вярваш в това или не, всички неща, всичко съществуващо, било живо или мъртво, ще се смени, промени и обнови и ще изчезне в съответствие с Божиите мисли. Ето как Бог управлява всички неща.

Нощта вече тихичко приближава, но човек не може да осъзнае това, защото човешкото сърце не може да разбере нито как нощта настъпва, нито откъде идва. А когато нощта вече се стопява, човек приветства светлината на деня, но той още по-малко осъзнава и още по-трудно разбира откъде тя е дошла и как е прогонила тъмнината на нощта. Тази постоянна смяна на деня с нощта отвежда човека от един период от време към друг и от един исторически контекст към друг, като същевременно гарантира, че Божието дело се извършва във всеки един период и че Божият план се изпълнява във всяка епоха. Човекът е преминал през тези периоди заедно с Бог, но не знае, че Бог управлява съдбата на всички неща и живи същества, нито пък знае как Бог устройва и направлява всичко съществуващо. Това е убягвало на човека от незапомнени времена до наши дни. Защо? Не защото Божиите дела са твърде скрити или защото Божият план тепърва ще се осъществи, а защото сърцето и духът на човека стоят твърде далеч от Бог и то дотолкова, че дори и когато човек следва Бог, той все още служи на Сатана и пак не осъзнава това. Никой не търси активно Божиите следи и появата на Бог и никой не желае да живее под Божията грижа и закрила. Вместо това хората искат да разчитат на покварата на Сатана — на лукавия — за да се приспособят към този

свят и към законите на оцеляването, които греховното човечество следва. В този момент сърцето и духът на човека са станали инструменти на човешката почит към Сатана, те са станали като храна за него. Нещо повече, сърцето и духът на човека са се превърнали в място, където Сатана може да пребивава, в игрище за неговата игра. Така човекът несъзнателно губи разбирането си за принципите на това, какво означава да бъдеш човек, и за ценността и смисъла на човешкото съществуване. Божиите закони и заветът между Бог и човека постепенно избледняват в човешкото сърце и той престава да търси Бог и да се вслушва в Него. С течение на времето човек вече не разбира защо Бог го е създал, нито разбира думите от Божиите уста и всичко, което идва от Бог. Тогава човек започва да се съпротивлява на Божиите закони и постановления и сърцето и духът му стават безжизнени... Бог губи човека, който първоначално е създал, и човек губи корените, които първоначално е имал — това е скръбта на този човешки род. Всъщност Бог от самото начало досега е поставил като на сцена една трагедия за човечеството, в която човекът е едновременно главният герой и жертвата. И никой не може да отговори кой е режисьорът на тази трагедия.

В необятната шир на света моретата стават полета, а полетата стават морета, отново и отново. С изключение на Този, Който управлява всички неща, никой не е в състояние да насочва и ръководи този човешки род. Няма такъв могъщ човек, който да се труди или да се подготви за този човешки род, още по-малко има някой, който може да поведе човешката раса към мястото на светлината и да я освободи от земните несправедливости. Бог оплаква бъдещето на човечеството, скърби за грехопадението на човека и страда, че той върви, стъпка по стъпка, към упадък и по пътя, от който няма връщане. Никой досега не се е замислял накъде ли е тръгнало това човечество, което е разбило сърцето на Бог и се е отрекло от Него, за да търси лукавия. Именно поради тази причина никой не усеща Божия гняв и никой не търси начин да угоди на Бог или да бъде близо до Него. Нещо повече, никой не се стреми да разбере Божията скръб и болка. Дори след като чуе Божия глас, човек продължава по своя собствен път, продължава да се отклонява от Бог, да избягва Божията благодат и грижа и да се отдалечава от Неговата истина, предпочита да се продаде на Сатана, Божия враг. И кой изобщо се замисля как Бог ще постъпи спрямо човешкия род, който Го е отхвърлил дори без да погледне назад, ако хората продължават да упорстват в своето жестокосърдие? Никой не знае, че причината за повтарящите се Божии напомняния и увещания е тази, че Той е приготовил в Своите ръце невиджано досега бедствие, което плътта и душата на човека не могат да понесат. Това бедствие е наказание не само за плътта, но и за душата. Трябва да знаеш това: когато Божият план бива отхвърлен и когато Неговите напомняния и увещания остават без резултат, тогава каква ярост ще отприщи Той? Тя ще бъде такова нещо, което никое творение досега не е изпитвало и не е чувало. И затова казвам, че това бедствие е без прецедент и

никога повече няма да се повтори, защото Божият план е да създаде човечеството само един път и да го спаси само един път. Това е първият път и това е последният. Ето защо никой не може да разбере усърдните намерения и пламенното очакване, с които този път Бог спасява човешкия род.

Бог сътвори този свят и въведе в него човека, живо същество, на което даде живот. След това се появиха родители и роднини на човека и той вече не беше сам. Откакто човекът за пръв път обърна погледа си към този материален свят, предназначението му бе да живее в границите на Божието определение. Диханието на живота, идващо от Бог, дава живот на всяко живо същество през целия му растеж и чак до зряла възраст. През цялото това време никой не усеща, че човек расте под грижите на Бог: хората по-скоро вярват, че човек прави това под грижите на любящите си родители и че собственият му житейски инстинкт е този, който направлява израстването му. Това е така, защото човек не знае кой му е дал живот, нито откъде е дошъл този живот, а още по-малко знае как инстинктът за живот прави чудеса. Знае само, че храната е основата за продължаване на живота му, че постоянството е източникът на неговото съществуване и че убежденията на ума му са капиталът, от който зависи оцеляването му. Човек въобще не усеща Божиата благодат и Неговото снабдяване, затова той пропилява живота, даден му от Бог... Нито един човек от тези човеци, за които Бог се грижи ден и нощ, не желае да Го боготвори. Бог само продължава да работи за доброто на човека, от когото не очаква нищо, според собствения Си замисъл. Бог прави това с надеждата, че един ден човекът ще се събуди от съня си и изведнъж ще осъзнае стойността и смисъла на живота, ще разбере каква е цената, която Бог е платил за всичко, което му е дал, и ще узнае с каква нетърпелива загриженост Бог очаква човека да се върне при Него. Никой никога не е изследвал тайните на произхода и продължаването на човешкия живот. Само Бог, Който разбира всичко това, безмълвно понася болката и ударите, нанасяни Му от човека, който е получил всичко от Бог, но си е останал неблагодарен. Човек се наслаждава на всичко, което животът носи от само себе си, и по подобен начин, „от само себе си“, Бог бива предаден, забравен и изнудван от човека. Възможно ли е Божият план наистина да има такава значимост? Възможно ли е човекът, това живо същество, сътворено от Божиата ръка, наистина да е толкова значим? Божият план несъмнено е важен, но това живо същество, създадено от Божиата ръка, съществува заради Неговия план. Ето защо Бог не може да захвърли Своя план от ненавист към човешкия род. Тъкмо заради Своя план и заради дъха, който вдъхна на човека, Бог понася всички мъки — не заради плътта на човека, а заради живота му. Той прави това, за да си върне не плътта на човека, а живота, който му е вдъхнал. Такъв е Неговият план.

Всички, които идват на този свят, трябва да преминат през живота и смъртта, и повечето от тях са преминали през цикъла на смъртта и възраждането. Онези,

които сега са живи, скоро ще умрат, а мъртвите скоро ще се върнат към живота. Всичко това е ходът на живота, устроен от Бог за всяко живо същество. Този ход на живота и този цикъл обаче са тъкмо истината, която Бог желае човек да види: че даруваният от Бог живот на човека е безкраен и не е ограничен физически, времево или пространствено. Това е тайната на живота, даруван на човека от Бог, и доказателството, че животът произхожда от Него. Макар че мнозина може да не вярват, че животът произлиза от Бог, хората неизбежно се наслаждават на всичко, идващо от Бог, независимо от това, дали вярват в Неговото съществуване, или го отричат. Ако един ден Божието сърце изведнъж се промени и пожелае да си възвърне всичко съществуващо в света и да си вземе обратно живота, който Той е дал, тогава всичко съществуващо повече няма да го има. Чрез Своя живот Бог дава необходимото на всичко съществуващо, както на живото, така и на мъртвото, като чрез Своята сила и власт установява добър порядък във всичко. Това е истина, която не може да бъде схваната или разбрана от никого, и тези непостижими истини са самото проявление и свидетелство за жизнената сила на Бог. Но нека сега да ти кажа една тайна: величието на Божия живот и силата на живота Му не са постижими за никое същество. Това е така днес, така е било в миналото и така ще бъде и в идните времена. Втората тайна, която ти казвам, е тази: източникът на живота на всички сътворени същества произхожда от Бог, независимо колко различни са те по форма или устройство. Към който и вид живи същества да принадлежиш, не можеш да се обърнеш срещу течението на живота, установено от Бог. При всички случаи бих искал човек преди всичко да разбере следното: без Божието снабдяване, подкрепа и обезпечаване той не може да получи всичко онова, което му е отредено, колкото и да се старее и каквито и усилия да полага. Ако не получи живота си от Бог, човек губи чувството за ценността на собствения си живот и чувството за смисъла на живота. Може ли Бог да позволи на човека, който лекомислено прехосва ценността на Неговия живот, да бъде толкова безгрижен? Както съм казвал и преди: не забравяй, че Бог е източникът на твоя живот. Ако човек не цени всичко онова, което Бог му е дарувал, то Бог не само ще му отнеме това, което първоначално му е дал, но и ще изиска от него като компенсация да Му заплати двойна цена за всичко дадено.

26 май 2003 г.

ВЪЗДИХАНИЕТО НА ВСЕМОГЪЩИЯ

В сърцето ти е скрита огромна тайна, за която никога не си знаел, защото си живял в свят без светлина. Сърцето ти и духът ти са били отвлечени от лукавия. Очите ти са замъглени от тъмнина и не можеш да видиш нито слънцето на небето,

нито онази трептяща нощна звезда. Ушите ти са запушени от измамни думи и не чуваш нито гръмотевичния глас на Йехова, нито шума на водите, които текат от престола. Изгубил си всичко, което ти принадлежи по право, всичко, което Всемогъщият ти е дарил. Навлязъл си в безкрайно море от страдания, без сили да се спасиш, без надежда за оцеляване, и единственото, което правиш, е да се бориш и да препускаш... От този момент нататък си бил обречен да бъдеш измъчван от лукавия, далеч от благословиите на Всемогъщия, отвъд грижите на Всемогъщия, вървейки по път, от който няма връщане назад. И милион призиви не могат да събудят сърцето и духа ти. Спиш дълбоко в ръцете на лукавия, който те е примамил в безкрайно царство без посока и пътеводители. Оттук нататък си загубил първоначалната невинност и чистота и си започнал да избягваш грижата на Всемогъщия. В сърцето ти лукавият те ръководи във всичко и се е превърнал в твой живот. Вече не се страхуваш от него, не го избягваш и не се съмняваш в него; вместо това се отнасяш към него като към Бог в сърцето си. Започнал си да го почиташ и да му се кланяш и двамата сте станали неразделни като тяло и сянка, решени да живеете и да умрете заедно. Нямах представа откъде си дошъл, защо си се родил и защо ще умреш. Гледаш на Всемогъщия като на непознат; не знаеш произхода Му, още по-малко знаеш за всичко, което е направил за теб. Всичко, което идва от Него, ти е станало омразно; нито го цениш, нито знаеш стойността му. От деня, в който Всемогъщият е започнал да се грижи за теб, ти вървиш до лукавия. Изтърпял си хиляди години на бури и урагани заедно с лукавия и стоиш редом с него срещу Бог, Който е източникът на твоя живот. Не знаеш нищо за покаянието, а още по-малко знаеш, че си стигнал до ръба на гибелта. Забравил си, че лукавият те е съблазнил и измъчвал; забравил си откъде идваш. Така лукавият те е измъчвал на всяка крачка от пътя до днес. Сърцето и духът ти са вкочанени и разрушени. Престанал си да се оплакваш от досадата на човешкия свят; вече не вярваш, че светът е несправедлив. Още по-малко те интересува дали Всемогъщият съществува. И това е така, защото много отдавна си приел лукавия за свой истински баща и не можеш да се откъснеш от него. Това е тайната в твоето сърце.

С пукването на зората на изток засиява утринна звезда. Звезда, която преди я е нямало; тя озарява спокойното, проблескващо небе, като разпалва отново угасналата светлина в сърцата на хората. Благодарение на тази светлина човечеството вече не е самотно; тя свети еднакво както за теб, така и за другите. При все това само ти оставаш дълбоко заспал в тъмната нощ. Не чуваш ни звук, ни светлина виждаш; не знаеш за идването на новото небе и новата земя, на новата епоха, защото баща ти ти казва: „Дете мое, не ставай, още е рано. Времето е студено, не излизай навън, за да не бъдат очите ти прободени от меч и копие“. Доверяваш се единствено на наставленията на баща си, защото вярваш, че само той е прав, понеже е по-възрастен от теб и те обича силно. Такива наставления и такава любов те карат да спреш да вярваш в легендата, че в света има светлина;

те ти пречат да разбереш дали истината все още съществува в този свят. Вече не се осмеляваш да се надяваш на спасение от Всемогъщия. Доволен си от настоящото състояние на нещата, вече не предчувстваш появата на светлината, не очакваш идването на Всемогъщия, както се разказва в легендата. Мислиш си, че красивото не може да бъде съживено, не може да съществува. В твоите очи утрешният ден на човечеството, бъдещето на човечеството просто изчезва, заличава се. Вкопчваш се в дрехата на баща си с всички сили, готов да споделиш трудностите му, треперейки да не изгубиш спътника си и посоката на далечното си пътуване. Огромният и мъгляв свят на хората е направил много от вас непоколебими и безстрашни при изпълняването на различни роли в него. Той е създал много „воини“, които не се страхуват от смъртта. Нещо повече, той е създал поколения от безчувствени и парализирани човешки същества, които не разбират целта на своето сътворение. Очите на Всемогъщия внимателно проучват всеки член на дълбоко поразения човешки род. Той чува стенанията на страдащите, Той вижда безсрамието на покварените, Той чувства безпомощността и ужаса на човешкия род, който е изгубил благодатта на спасението. Човечеството отхвърля Неговата грижа, избирайки да върви по свой собствен път, и се опитва да избегне изпитващия Му взор, като предпочита да изпие до последната капка горчивината на морската дълбочина в компанията на врага. Човечеството вече не чува въздишките на Всемогъщия; ръцете на Всемогъщия вече не желаят да погаят ласкаво това нещастно човечество. От време на време печели, от време на време отново губи и така делото Му все се повтаря. От този момент нататък започва да усеща тежота и умора, затова спира делото на ръцете Си и престава да върви сред хората. Човечеството изобщо не осъзнава нито една от тези промени, не знае за идването и заминаването, за тъгата и униятието на Всемогъщия.

Всичко на този свят бързо се променя с мислите на Всемогъщия и под Неговия поглед. Неща, за които човечеството никога не е чувало, се появяват внезапно, а други, които то отдавна притежава, се изплъзват неусетно. Никой не може да прозре къде се намира Всемогъщият, а още по-малко може да усети трансцендентността и величието на жизнената Му сила. Трансцендентността Му се заключава във факта, че може да възприема това, което хората не могат. Величието Му се състои в това, че е изоставен от човешкия род и въпреки това спасява човечеството. Той знае смисъла на живота и смъртта, и нещо повече — знае законите на битието, които сътвореното човечество трябва да следва. Той е основата на човешкото съществуване и е Изкупителят, Който отново възкресява човечеството. Той внася скръб в щастливите сърца и облекчава скръбните сърца с щастие — всичко това в името на Неговото дело и в името на Неговия план.

Човекът, отклонил се от дарувания от Всемогъщия живот, е в незнание за целта на съществуването, но въпреки това се страхува от смъртта. Той е без помощ и подкрепа, но въпреки това не желае да затвори очи и с огрубял дух се

стреми към едно низко съществуване на този свят, като чувал от плът, който не усеща душата си. Така живееш и ти, без надежда, както останалите, които нямат цел. Само Светият от преданието ще спаси хората, които, стенойки сред страданията си, отчаяно копнеят за Неговото идване. Досега такава вяра не е била усетена от онези, които нямат съзнание. Въпреки това хората все още копнеят за нея. Всемогъщият е милостив към тези, които са страдали дълбоко; в същото време Му е дотегнало от хората, на които им липсва съзнание, тъй като е трябвало да чака твърде дълго за отговор от човечеството. Той желае да намери, да открие твоето сърце и дух, да ти донесе вода и храна и да те събуди, за да не бъдеш вече жаден и гладен. Когато си изтощен и започнеш да усещаш частица от мрачната пустота на този свят, не се обърквай, не плачи. Всемогъщият Бог Страж ще те посрещне с радост, когато и да дойдеш. Той бди до теб и чака да се завърнеш. Той чака деня, в който внезапно ще си припомниш: ще осъзнаеш, че си дошъл от Бог, че в неизвестен момент си загубил посоката, в неизвестен момент си загубил съзнание по пътя и в неизвестен момент си се сдобил с „баща“; когато освен това осъзнаеш, че Всемогъщият винаги е бдял, чакайки много, много дълго време твоето завръщане. Той е бдял с отчаян копнеж, чакайки отговор, без да го получава. Неговото бдение и очакване са безценни и са в името на човешкото сърце и човешкия дух. Може би това бдение и очакване са безкрайни, а може би са към своя край. Но ти си длъжен да знаеш точно къде се намират сърцето и духът ти в този момент.

28 май 2003 г.

ДЕСЕТТЕ УПРАВЛЕНСКИ ЗАКОНА, КОИТО ТРЯБВА ДА БЪДАТ СПАЗВАНИ ОТ БОЖИИТЕ ИЗБРАНИЦИ В ЕПОХАТА НА ЦАРСТВОТО

1. Човек не трябва да се възвеличава, нито да се възхвалява. Той трябва да се покланя на Бог и да Го възхвалява.
2. Правете всичко, което е от полза за Божието дело, и нищо, което е в ущърб на интересите на Божието дело. Защиатавайте Божието име, Божието свидетелство и Божието дело.
3. Парите, материалните предмети и цялата собственост в Божия дом са приносите, които трябва да се дават от човека. Тези приноси не могат да се ползват от никого, освен от свещеника и от Бог, защото приносите на човека са за радост на Бог. Бог споделя тези приноси само със свещеника; никой друг не е упълномощен или няма право да се наслаждава на каквато и да е част от тях.

Всички приноси на човека (включително парите и материалните неща, които могат да се ползват) са дадени на Бог, а не на човека, и затова тези неща не бива да се ползват от човека; ако човек се ползва от тях, тогава той би откраднал приносите. Всеки, който прави това, е Юда, защото, освен че беше предател, Юда си взимаше и от това, което бе сложено в торбата с парите.

4. Човекът има покварен нрав и освен това е обладан от емоции. Поради това е абсолютно забранено двама представители на противоположния пол да работят заедно, без да са придружени, когато служат на Бог. Всеки, който бъде забелязан да прави това, ще бъде отлъчен, без изключение.

5. Не осъждайте Бог, нито обсъждайте свободно въпроси, свързани с Бог. Постъпвайте така, както трябва да постъпва човек, и говорете така, както трябва да говори човек, и не преминавайте ограниченията, нито пък престъпвайте границите. Пазете собствения си език и внимавайте къде стъпвате, за да не направите нещо, което оскърбява Божия нрав.

6. Прави това, което човек трябва да прави, върши задълженията си, изпълнявай отговорностите си и спазвай дълга си. Тъй като вярваш в Бог, трябва да дадеш своя принос към Божието дело; ако не го направиш, тогава си негоден да ядеш и пиеш Божиите думи и негоден да живееш в Божия дом.

7. В работата и църковните дела, освен да се подчиняваш на Бог, следвай във всичко указанията на човека, който е използван от Светия Дух. Дори и най-малкото нарушение е недопустимо. Бъди съвършен в спазването на указанията и не анализирай кое е правилно или неправилно; това, което е правилно или неправилно, няма нищо общо с теб. Пълното подчинение трябва да бъде единствената ти грижа.

8. Хората, които вярват в Бог, трябва да Му се подчиняват и да Му се покланят. Не възхвалявай и не се възхищавай на никой човек; не поставяй на първо място Бог, на второ — хората, на които се възхищаваш, и на трето — себе си. Нито един човек не трябва да заема място в сърцето ти и не трябва да смяташ хората — особено тези, които почиташ — за равнопоставени на Бог или за равни на Него. Това е недопустимо за Бог.

9. Фокусирай мислите си върху църковните дела. Остави настрана перспективите на собствената си плът, бъди решителен по отношение на семейните въпроси, посвети се с цялото си сърце на Божието дело и постави Божието дело на първо място, а собствения си живот — на второ. Това е достойнството на светеца.

10. Близките, които не са във вярата (твоите деца, съпруг или съпруга, сестрите или родителите ти и т.н.), не трябва да бъдат принуждавани да се присъединяват към църквата. Божието семейство не страда от недостиг на членове и няма нужда да попълва броя си с хора, от които няма никаква полза. Всички онези, които не вярват с радост, не трябва да бъдат водени в църквата. Тази заповед е за всички хора. Вие трябва да проверявате, да наблюдавате и да си напомняте един на друг за този въпрос; никой не може да го нарушава. Дори

когато роднини, които не са във вярата, с неохота влизат в църквата, не трябва да им се дават книги, нито да им се дава ново име; такива хора не са от Божия дом и влизането им в църквата трябва да бъде спряно с всички необходими средства. Ако в църквата настъпят неприятности поради нахлуването на демони, тогава ти самият ще бъдеш отлъчен или ще ти бъдат наложени ограничения. Накратко, всеки носи отговорност по този въпрос, макар че не бива да проявяваш безразсъдство и да го използваш за уреждане на лични сметки.

ПРИЛОЖЕНИЕ 1

ПОЯВАТА НА БОГ ВЪЗВЕСТИВА НОВА ЕПОХА

Божият план за управление в продължение на шест хиляди години наближава своя край, и дверите на царството вече са отворени за всички онези, които търсят Неговото появяване. Скъпи братя и сестри, какво чакате? Какво търсите? Чакате ли Бог да се яви? Търсите ли следите Му? Колко жадувано е появяването на Бог! И колко трудно е да се открият следите Му! В една такава епоха и в един такъв свят какво трябва да направим, за да станем свидетели на деня, в който Бог ще се появи? Какво трябва да правим, за да сме в крак с Божиите следи? Тези въпроси стоят пред всички, които чакат Бог да се яви. Всички вие многократно сте разсъждавали по тези въпроси, но какъв е резултатът от това? Къде се явява Бог? Къде са следите Му? Знаете ли отговора? Много хора биха отговорили така: „Бог се явява сред тези, които Го следват и Неговите следи са сред нас — толкова е просто!“. Всеки може да даде стереотипен отговор, но разбирате ли какво се има предвид под явяването на Бог и Неговите следи? Появяването на Бог означава, че Той ще дойде на земята, за да извърши делото Си лично. Той слиза сред хората, за да даде началото на една епоха и да сложи край на друга със собствената Си личност, със собствения Си нрав и по присъщия за Него начин. Това появяване не е някакъв вид церемония. То не е знак, картина, чудо или някакво величествено видение, а още по-малко е религиозен процес. То е реално и действително събитие, което може да бъде усетено и видяно от всекиго. Такова явяване не се извършва за целите на някакво механично действие или краткосрочно начинание: то представлява по-скоро работен етап от Неговия план за управление. Явяването на Бог винаги е смислено и винаги има връзка с плана Му за управление. Това, което тук наричаме „явяване“, е много по-различно от онова „явяване“, при което Бог напътства, предвожда и просвещава човека. Всеки път, когато Се разкрие, Бог осъществява един етап от Своето велико дело. Това дело е различно от делото на всяка друга епоха. Човек не може да си го представи и никога не го е преживявал. То бележи началото на нова епоха и слага край на старата епоха, то представлява нова и усъвършенствана форма на делото по

спасяването на човечеството; още повече, то въвежда човека в нова епоха. Именно това означава явяването на Бог.

След като вече сте разбрали какво означава появяването на Бог, как трябва да търсите Неговите следи? На този въпрос не е трудно да се отговори: където се яви Бог, там ще намерите Неговите следи. Това обяснение звучи очевидно, но на практика не е толкова лесно, тъй като мнозина не знаят къде се появява Бог, а още по-малко знаят къде е склонен да се явява и къде би трябвало да се яви. Някои импулсивно вярват, че където действа Светият дух, там се явява и Бог. Други вярват, че където има духовни фигури, там се явява Бог. Трети пък вярват, че където има хора с добра репутация, там се явява Бог. Нека засега да оставим настрана въпроса дали тези вярвания са правилни или погрешни. За да изясним този въпрос, първо трябва да си поставим ясна цел: ние търсим следите на Бог. Не търсим духовни фигури, още по-малко търсим фигури на бележити личности: ние търсим следите на Бог. Именно защото търсим не друго, а следите на Бог, ни е необходимо да търсим Божиата воля, Божието слово, Божиите беседи, защото където има нови думи, изречени от Бог, там е Божият глас, а където са следите на Бог, там са и Неговите дела. Където е проявлението на Бог, там Той се явява, а където Той се явява, там са и пътят и истината и животът. В търсенето си на Божиите следи вие сте пренебрегнали словата „Бог е и пътят и истината и животът“. И така мнозина, дори и да узнаят истината, не вярват, че са открили следите на Бог, а още по-малко признават явяването Му. Каква огромна грешка! Явяването на Бог не е възможно да се съвмести с представите на човека, още по-малко е възможно Бог да се яви по човешка повеля. Бог прави собствени избори и има собствени планове, когато върши делото Си. Нещо повече, Той има Свои собствени цели и методи. Каквото и да прави, Той няма нужда да го обсъжда с човека или да търси неговия съвет, още по-малко е длъжен да уведомява всеки един човек за делата Си. Такъв е Божият нрав и той трябва да бъде приет от всички. Ако искате да бъдете свидетели на появяването на Бог и да следвате следите Му, първо трябва да се отдалечите от собствените си представи. Не трябва да искаш Бог да прави това или онова, още по-малко трябва да Го поставяш в собствените си граници и да Го свеждаш до собствените си представи. Вместо това трябва да изисквате от себе си да намерите начин да тръгнете по следите на Бог, да приемете Неговото явяване и да се подчините на новото Му дело — това се очаква от човека. Тъй като човекът не е истината и тя не е в него, той трябва да търси, да приема и да се подчинява.

Независимо дали си американец, британец или друг, трябва да излезеш извън рамките на собствената си национална принадлежност, да надскочиш себе си и да видиш Божието дело от идентичността на сътворено същество. По този начин няма да поставиш ограничения на Божиите следи. Това е така, защото в наши дни мнозина смятат, че е невъзможно Бог да се появи в дадена нация или сред даден

народ. Колко дълбока е значимостта на Божието дело и колко важно е явяването на Бог! Как е възможно човешките представи и мисли да ги обхванат? Затова казвам, че трябва да се освободиш от представите за националност и етническа принадлежност, за да търсиш явяването на Бог. Само така няма да си ограничен от собствените си представи, само така ще бъдеш достоен да посрещнеш появяването на Бог. Иначе ще останеш във вечен мрак и никога няма да спечелиш Божието одобрение.

Бог е Бог на цялото човечество. Той не Се смята за частна собственост на никой конкретен народ и на никоя конкретна нация: Той върши Своето дело според замисъла Си и не може да се ограничи до никаква форма, нация или народ. Може би никога не си си представял тази форма, а може би я отричаш, а може и народът, сред който Бог Се разкрива, да е дискриминиран от всички и да е най-изостаналият на земята. Бог обаче е мъдър. Със Своята велика сила и чрез Своята истина и Своето отношение Той истински е спечелил една група от хора, които мислят като Него, група от хора, която Той е пожелал да направи пълноценни човеци; група, която е завоювал и която, след като е изтърпяла всякакви изпитания, сътресения и гонения, може да Го последва до самия край. Целта на явяването на Бог, което не е ограничено до никоя форма или нация, е Той да може да извърши делото Си според Своя замисъл. Същото важи за онзи момент, в който в Юдея Бог се въплъти: целта Му беше да извърши делото на разпятието, за да откупи цялата човешка раса. Евреите обаче мислеха, че не е възможно Бог да направи това, и смятаха, че не е възможно Бог да се въплъти и да приеме образа на Господ Исус. Тяхното „невъзможно“ се превърна в основата, на която те осъждаха и се противопоставяха на Бог, което в крайна сметка доведе до гибелта на Израел. Днес мнозина допускат същата грешка. Заявяват с пълна сила, че Бог ще се появи всеки момент, а в същото време осъждат явяването Му; тяхното „невъзможно“ още веднъж ограничава явяването на Бог в рамките на тяхното въображение. Виждал съм много хора да избухнат в див грубиянски смях при срещата си с Божието Слово. Но дали има разлика между този смях и осъждането и богохулството на евреите? Вие не благоговееете в присъствието на истината, а още по-малко изпитвате копнеж. Само учите безразборно и чакате с лековата безгрижност. Какво ще спечелите с това учене и чакане? Мислите ли, че ще получите лични напътствия от Бог? Ако не можеш да отличиш Божиите слова, по какъв начин си достоен да станеш свидетел на появяването на Бог? Всеки път, когато Бог се яви, истината излиза наяве и гласът Му се чува. Само тези, които могат да приемат истината, ще чуят Божия глас, и само такива хора са достойни да станат свидетели на Неговото явяване. Откажи се от представите си! Смири се и прочети тези думи много внимателно. Ако копнеееш за истината, Бог ще те просветли и ще разбереш волята Му и словата Му. Откажете се от понятията си за „невъзможно“! Колкото повече човек вярва, че нещо е невъзможно, толкова по-вероятно е то да се случи,

защото Божията мъдрост се извисява над небесата, Божиите мисли стоят по-високо от човешките мисли, а Божието дело преминава отвъд границите на човешките мисли и понятия. Колкото по-невъзможно е едно нещо, толкова повече то съдържа истина, към която да се стремим; колкото повече едно нещо е отвъд човешките понятия и представи, толкова повече то съдържа в себе си Божията воля. Това е така, защото където и да се яви Бог, Той винаги е Бог и Неговата същност никога няма да се промени заради мястото или начина на появата Му. Нравът на Бог остава същият, независимо къде са следите Му, и където и да са следите Му, Той е Бог на цялото човечество, също както Господ Исус е Бог не само на израилтяните, но и на всички народи на Азия, Европа и Америка. Нещо повече: Той е единственият Бог в цялата вселена. Така че да търсим Божията воля, да откриваме явяването Му в Неговите слова и да бъдем в крак със следите Му! Бог е и пътят и истината и животът. Неговите слова и Неговото явяване съществуват едновременно, а нравът и следите Му са всякога достъпни за човечеството. Скъпи братя и сестри, надявам се, че виждате явяването на Бог в тези думи, че тръгвате по Неговите следи по пътя към новата епоха и че навлизате в прекрасното ново царство, което Бог е приготвил за тези, които очакват Неговото появяване!

ПРИЛОЖЕНИЕ 2

БОГ КОНТРОЛИРА СЪДБАТА НА ЦЯЛОТО ЧОВЕЧЕСТВО

Като представители на човешката раса и благочестиви християни, всички ние носим отговорността и задължението да пожертваме умовете и телата си за изпълнението на Божието поръчение, тъй като цялото ни съществуване идва от Бог и зависи от Божието върховенство. Ако умовете и телата ни не са за Божието поръчение и за праведната кауза на човечеството, то душите ни ще се чувстват недостойни за онези, които станаха мъченици в името на Божието поръчение, и още по-недостойни за Бог, който ни е осигурил всичко.

Бог сътвори този свят, създаде това човечество и нещо повече, Той беше архитектът на древногръцката култура и човешката цивилизация. Единствено Бог утешава човечеството и само Той се грижи за него денонощно. Човешкото развитие и прогрес са неразделна част от Божието върховенство, а историята и бъдещето на човечеството са втъкани в Божиите планове. Ако си истински християнин, със сигурност ще вярваш, че възходът и падението на всяка държава или нация се случва според Божиите планове. Единствен Бог знае съдбата на дадена държава или нация и единствено Той контролира хода на човечеството. Ако човечеството желае добра съдба, ако една държава желае добра съдба, тогава човекът трябва да се преклони с почит пред Бог, да се покае и изповяда

пред Бог, в противен случай съдбата и предназначението му ще свършат с неизбежна катастрофа.

Погледнете назад към времето, когато Ной построи ковчега: човечеството беше дълбоко покварено, хората се бяха отклонили от Божието благословение, Бог вече не се грижеше за тях и те бяха изгубили Божиите обещания. Живееха в тъмнина, без Божията светлина. Така станаха разпуснати по природа и се отдадоха на отвратителна поквара. Такива хора вече не можеха да получат Божието обещание; бяха неспособни да виждат Божието лице или да чуят гласа Му, защото Го бяха изоставили, бяха отхвърлили всичко, което Той им беше поверил, и бяха забравили ученията Му. Сърцата им все повече се отдалечаваха от Бог и в резултат на това покварата им премина границите на здравия разум и човечността, и те ставаха все по-зли. Така се приближиха още повече до смъртта и попаднаха под Божия гняв и наказание. Единствено Ной почиташе Бог и избягваше злото, затова можеше да чува Божия глас и Неговите указания. Той построи ковчега според указанията на Божието слово и събра там всякакви живи същества. По този начин, след като всичко беше подготвено, Бог пристъпи към унищожението на света. Само Ной и седем членове на семейството му оцеляха след унищожението, тъй като Ной почиташе Йехова и отбягваше злото.

Сега погледнете днешната епоха: такива праведни хора като Ной, които почитат Бог и отбягват злото, вече не съществуват. И все пак Бог все още е милостив към това човечество и все още му прощава през тази последна епоха. Бог търси тези, които копнеят за появата Му. Той търси тези, които могат да чуят думите Му, тези, които не са забравили Неговото поръчение и Му отдават сърцата и телата си. Той търси тези, които са послушни като бебета пред Него и не Му се противопоставят. Ако се посветиш на Бог, без да си възпиран от никаква сила или власт, Бог ще погледне към теб с благоволение и ще ти дари Своите благословения. Ако си с високо положение, с почтена репутация, притежаваш изобилно знание, собственик си на многобройни материални блага и си подкрепян от много хора, и тези неща не ти пречат да застанеш пред Бог, за да приемеш Неговото призвание и поръчение и да вършиш това, което Бог иска от теб, тогава всичко, което правиш, ще бъде най-значимата кауза на земята и най-праведното начинание на човечеството. Ако отхвърлиш призива на Бог заради общественото си положение и собствените си цели, всичко, което правиш, ще бъде прокълнато и дори презряно от Бог. Дори да си президент, учен, пастор или старейшина, независимо колко висок е постът ти, ако в начинанията си разчиташ на собствените си знания и способности, винаги ще преживяваш провал и винаги ще се лишиш от Божиите благословения, защото Бог не приема нищо от това, което правиш, и не счита твоето начинание за праведно, нито приема, че работиш в полза на човечеството. Той ще каже, че всичко, което правиш, е с цел да използваш знанията и силата на човечеството, за да отклониш Божията защита от

човека, и за да се отхвърлят Божиите благословения. Той ще каже, че водиш човечеството към тъмнина, към смърт и към началото на безгранично съществуване, в което човекът е изгубил Бог и благословието Му.

Откакто човечеството измисли социалните науки, човешкото сърце е заето с наука и знание. След това науката и знанието се превърнаха в инструменти за управление на човечеството и вече няма достатъчно място за почитане на Бог, и вече няма благоприятни условия за преклонение пред Бог. В човешкото сърце остава все по-малко място за Бог. Без Бог в сърцето му, вътрешният свят на човека е мрачен, безнадежден и пуст. Впоследствие, за да запълнят сърцата и умовете на хората, се появили много социолози, историци и политици, които предлагали социологически теории, теорията за човешката еволюция и други теории, които противоречат на истината, че Бог е създал човека. По този начин онези, които вярват, че Бог е създал всичко, станаха все по-малко, а онези, които вярват в теорията на еволюцията, станаха все по-многобройни. Все повече хора се отнасят към сведенията за Божието дело и Неговите думи през епохата на Стария завет като към митове и легенди. В сърцата си хората стават безразлични към достойнството и величието на Бог, към принципа, че Бог съществува и владее над всичко. Оцеляването на човечеството и съдбата на държавите и нациите вече не са важни за тях, а човекът живее в празен свят и е зает единствено с ядене, пиене и преследване на удоволствия... Малко хора се заемат да търсят къде Бог извършва делото Си днес или как ръководи и урежда съдбата на човека. Така, без да осъзнава това, човешката цивилизация става все по-неспособна да се съобразява с желанията на човека и дори има много хора, които смятат, че живеят в такъв свят, са по-нещастни от онези, които вече са починали. Дори хора от някогашните високо цивилизовани държави изразяват подобни оплаквания. Защото независимо колко управниците и социолозите си блъскат главите, за да запазят човешката цивилизация, без Божието водителство усилията им ще са напразни. Никой не може да запълни празнотата в човешкото сърце, защото никой не може да бъде животът на човека и никоя социологическа теория не може да освободи човека от празнотата, от която е засегнат. Наука, знание, свобода, демокрация, свободно време, комфорт — те носят на човека само временна утеха. Дори и с тези неща, човек все още неизбежно греши и се оплаква от несправедливостите на обществото. Те не могат да обуздаят жаждата и желанието на човека да изследва. Причината е, че човекът е създаден от Бог и безсмислените жертви и изследвания на човека само могат да доведат до повече страдания и да го накарат да съществува в постоянно състояние на страх, без да знае как да се изправи пред бъдещето на човечеството или как да тръгне по пътя, който му предстои. Човек дори започва да се страхува от науката и знанието и се страхува дори още повече от чувството за празнота. В този свят, независимо дали живееш в свободна страна или в такава без човешки права, ти си напълно

неспособен да избягаш от съдбата на човечеството. Независимо дали управляваш или си управляван, ти си напълно способен да избягаш от желанието да изследваш съдбата, мистериите и предназначението на човечеството, и си още по-неспособен да избегнеш объркващото усещане за празнота. Социолозите наричат такива общи за цялото човечество явления „социални явления“, но никой велик човек не може да излезе и да реши подобни проблеми. Човекът, в крайна сметка, е човек и никой от хората не може да заеме мястото на Бог и да замени живота Му. Човечеството не просто се нуждае от справедливо общество, в което всички са добре нахранени, равни и свободни; това, от което се нуждае човечеството, са Божието спасение и Божият приток на живот. Само когато Бог осигури живот и спасение на човека, проблемите с нуждите, копнежът за изследване и духовната празнота на човека могат да бъдат разрешени. Ако хората от дадена държава или нация не могат да получат Божието спасение и грижа, то тази страна или нация ще тръгне по пътя на упадък, към тъмнината и ще бъде унищожена от Бог.

Може би държавата ти в момента процъфтява, но ако позволиш на народа си да се отклони от Бог, тогава тя ще започне все повече да се лишава от Божиите благословения. Цивилизацията на твоята държава постепенно ще бъде стъпкана и не след дълго народът ще се надигне срещу Бог и ще прокълне Небето. И така, без човек да осъзнава това, съдбата на държавата ще бъде съсипана. Бог ще въздигне могъщи държави, които да се справят с държавите, които са прокълнати от Него, и дори може да ги изтрие от лицето на земята. Възходът и падението на една държава или нация се определят от това дали управниците се кланят на Бог и дали водят народа си към близост с Бог и към поклонение пред Него. Но тъй като в тази последна епоха броят на онези, които наистина търсят Бог и Му се покланят, е все по-малък, Бог дарява специалното си благоволение на държавите, в които християнството е държавна религия. Той обединява тези държави, за да образуват сравнително праведен лагер в света, докато атеистичните държави и онези, които не се кланят на истинския Бог, стават противници на праведния лагер. По този начин Бог не само има място сред човечеството, в което да извършва делото Си, но и печели държави, които могат да упражняват праведна власт, като позволява налагането на санкции и ограничения на онези държави, които Му се противопоставят. Но въпреки това все още не са много хората, които се прекланят пред Бог, защото човекът се е отдалечил твърде много от Него и от много време Го е забравил. На земята остават само държави, които упражняват праведност и се съпротивляват на неправдата. Но действителността е далеч от желанията на Бог, тъй като управниците на никоя държава няма да Му позволят да властва над техния народ и никоя политическа партия няма да събере хората си на поклонение пред Бог. Бог е загубил полагащото Му се място в сърцето на всяка държава, на всяка нация, на всяка управляваща партия и дори в сърцето на всеки човек.

Въпреки че в този свят съществуват праведни сили, управлението, при което Бог няма място в сърцето на човека, е крехко. Без Божието благословение политическата арена ще изпадне в хаос и няма да е способна да издържи на нито един удар. За човечеството лишаването от Божието благословение е като лишаване от слънце. Независимо, че управляващите полагат усилия да допринесат за своя народ, независимо колко праведни конференции организира човечеството, нищо няма да обърне процеса или да промени съдбата на човечеството. Човек счита, че държава, в която хората са нахранени и облечени, в която живеят заедно в мир, е добра държава и е под добро управление. Но Бог не мисли така. Той смята, че държава, в която никой не Му се покланя, трябва да бъде унищожена от Него. Човешкият начин на мислене е твърде различен от Божия. Така че, ако ръководителят на дадена държава не се покланя на Бог, съдбата на тази държава ще бъде трагична и тя няма да изпълни предназначението си.

Бог не участва в политиката на хората, но контролира съдбата на дадена държава или нация. Бог контролира този свят и цялата вселена. Съдбата на човека и Божият план са тясно свързани и нито един човек, държава или нация не са изключени от Божието върховенство. Ако човек иска да знае каква ще е съдбата му, той трябва да дойде пред Бог. Бог ще даде благоденствие на онези, които Го следват и Му се покланят, и ще докара упадък и ще заличи онези, които Му се съпротивляват и Го отхвърлят.

Спомнете си сцената от Библията, в която Бог унищожи Содом, спомнете си и как жената на Лот се превърна в стълб от сол. Спомнете си как хората от Ниневия се покаяха за греховете си, облечени във вретинище и посипани с пепел, и какво последва, след като евреите приковаха Исус на кръста преди 2 000 години. Евреите бяха изгонени от Израел и избягаха в държави по целия свят. Мнозина бяха убити и целият еврейски народ изпита безпрецедентната болка от унищожението на страната си. Те приковаха Бог на кръста — извършиха ужасен грях — и предизвикаха Божия гняв. Те се принудиха да платят за това, което бяха сторили, и трябваше да понесат всички последствия от действията си. Осъдиха Бог, отхвърлиха Го и затова ги очакваше само една съдба: да бъдат наказани от Бог. Това бяха горчивите последици и бедствието, които техните владетели докараха върху страната и народа си.

Днес Бог се е върнал в света, за да извърши делото Си. Първата Му спирка е примерът за диктаторско управление: Китай — здравият бастион на атеизма. Бог придоби група хора чрез Своята мъдрост и власт. През този период Той е преследван от управляващата партия на Китай по всевъзможни начини и е подлаган на големи страдания, без място, където да положи глава, неспособен да намери подслон. Въпреки това Бог продължава делото, което възнамерява да изпълни — Той изрича словата Си и разпространява евангелието. Никой не може да проумее всемогъществуването на Бог. В Китай — държава, считаща Бог за свой

враг, Той никога не е прекратявал делото Си. Напротив, повече хора са приели Неговото дело и слово, защото Бог спасява всеки един представител на човечеството във възможно най-голяма степен. Вярваме, че никоя държава или власт не може да застане на пътя на това, което Бог желае да постигне. Тези, които възпрепятстват Божието дело, противопоставят се на Божието слово и нарушават и пречат на Божия план, в крайна сметка ще бъдат наказани от Бог. Противопоставящият се на Божието дело ще бъде изпратен в ада; всяка държава, която се противопоставя на Божието дело, ще бъде унищожена; всяка нация, която се надигне срещу Божието дело, ще бъде заличена от тази земя и ще престане да съществува. Призовавам хората от всички нации, от всички държави и дори от всички индустрии да се вслушат в Божия глас, да видят делото на Бог и да обърнат внимание на съдбата на човечеството, за да направят Бог най-светият, най-почитаният, най-висшият и единственият обект на поклонение сред човечеството и да позволят на цялото човечество да живее под Божието благословение, точно както потомците на Авраам живяха под обещанието на Йехова и точно както Адам и Ева, които Бог първо създаде, живяха в Едемската градина.

Божието дело се издига като мощна вълна. Никой не може да Го задържи и никой не може да спре похода Му. Само онези, които слушат внимателно думите Му и които Го търсят и жадуват за Него, могат да последват следите Му и да получат обещанието Му. Тези, които не го направят, ще бъдат застигнати от съкрушително бедствие и заслужено наказание.

ПРИЛОЖЕНИЕ 3

ЧОВЕК МОЖЕ ДА БЪДЕ СПАСЕН САМО КОГАТО Е ПОД БОЖИЕТО УПРАВЛЕНИЕ

В очите на всеки човек Божието управление е нещо много непознато, защото хората мислят, че то е напълно отдалечено от тях. Хората си мислят, че Божието управление е само Негова работа и че то засяга само Него и затова човечеството е безразлично към Неговото управление. По този начин спасението на човечеството е станало неясно и неразбираемо и сега не е нищо друго, освен празна риторика. Макар че човекът следва Бог, за да получи спасение и да стигне до своето прекрасно предназначение, той не се интересува от това как Бог изпълнява Своето дело. Човекът не се интересува от това, което Бог е планирал, нито от ролята, която трябва да изиграе, за да бъде спасен. Това е наистина трагично. Спасението на човека не може да се разглежда отделно от Божието управление, нито пък от Неговия план. И все пак човекът не мисли за Божието

управление и по този начин все повече се отдалечава от Него. В резултат на това все повече и повече хора се присъединяват към редиците на тези, които следват Бог, а са напълно неосведомени по въпроси, тясно свързани с въпроса за спасението, като например какво представлява творението, какво е вярата в Бог, как да се покланяме на Бог и т.н. Ето защо сега трябва да поговорим за Божието управление, така че всеки един Негов последовател да разбере ясно какво означава да Го следва и да вярва в Него. Това ще помогне на всеки човек по-точно да избере пътя, по който трябва да върви, а не да следва Бог само за да получи благословии, да избегне бедствия или да изпъкне сред другите.

Въпреки че Божието управление е задълбочено, то не е отвъд човешкото разбиране. Това е така, защото всички Божии дела са свързани с Неговото управление и с делото Му за спасение на човешкия род и се отнасят до живота, битието и предназначението на човечеството. Може да се каже, че делото, което Бог върши сред хората и всеки човек, е много практично и смислено. То може да бъде видяно и преживяно от човека и далеч не е нещо абстрактно. Ако човекът не е способен да приеме цялото дело, което Бог върши, тогава какво е значението на Неговото дело? И как такова управление може да доведе до спасението на човека? Мнозина, които следват Бог, се интересуват само от това как да получат благословии или да избегнат бедствие. Щом стане дума за Божието дело и управление, те замлъкват и губят всякакъв интерес. Смятат, че разбирането на тези досадни въпроси няма да направи живота им по-добър и няма да им донесе никаква изгода. Следователно, въпреки че са чували за Божието управление, те не му обръщат особено внимание. Не го възприемат като нещо ценно, което трябва да бъде прието, а още по-малко го приемат като част от живота си. Такива хора имат само една проста цел в следването на Бог и тази цел е да получат благословения. Такива хора не могат да си направят труда да обърнат внимание на нищо друго, което не е пряко свързано с тази цел. За тях няма по-легитимна цел от това да вярват в Бог, за да получат благословения — това е цялата стойност на тяхната вяра. Ако нещо не допринася за постигането на тази цел, те остават напълно безразлични към него. Такъв е случаят с повечето хора, които днес вярват в Бог. Тяхната цел и намерение изглеждат легитимни, защото, вярвайки в Бог, те също така отделят средства за Него, посвещават Му се и изпълняват задълженията си. Те се отказват от младостта си, изоставят семейството и кариерата си и дори прекарват години извън дома, занимавайки се със себе си. В името на крайната си цел те променят собствените си интереси, възгледите си за живота и дори посоката, която търсят, но не могат да променят целта на вярата си в Бог. Те тичат насам-натам с цел постигане на собствените си идеали. Без значение колко далечен е пътят и колко трудности и препятствия има по него, те остават упорити и не се страхуват от смъртта. Каква сила ги принуждава да продължават така упорито по този начин? Дали това е тяхната съвест? Дали

това е техният велик и благороден характер? Дали това е тяхната решимост да се борят със силите на злото докрай? Дали това е вярата им като свидетелство за Бог, без да търсят награда? Дали това е лоялността им, че са готови да се откажат от всичко, за да постигнат Божиата воля? Или пък духът им на преданост, който винаги се отказва от екстравагантни лични потребности? За човек, който никога не е разбирал работата на Божието управление, да дава толкова много, е просто чудо! Засега няма да обсъждаме колко са дали тези хора. Поведението им обаче заслужава да бъде анализирано. Освен ползите, които са толкова тясно свързани с тях, може ли да има някакви други причини, поради които хора, които никога не са разбирали Бог, дават толкова много за Него? В това ние откриваме един неразкрит досега проблем: отношенията на човека с Бог са просто отношения на един чисто личен интерес. Това е връзка между получател и дарител на благословения. Казано направо, това прилича на отношенията между работник и работодател: работникът работи само за да получи наградата, която му дава работодателят. В тази връзка няма привързаност, а само сделка. Няма взаимна обич, а единствено милосърдие и благотворителност. Няма разбиране, а само потиснато недоволство и мамене. Няма близост, а само непреодолима пропаст. А когато нещата са стигнали дотук, кой може да обърне тази посока? И колко хора са способни наистина да разберат колко катастрофално е станало отношението им? Вярвам, че когато хората се потопят в радостта от това, че са благословени, никой не може да си представи колко срамна и грозна е такава връзка с Бог.

Най-тъжното нещо в човешката вяра в Бог е това, че човекът управлява сам себе си сред Божието дело и не обръща внимание на Божието управление. Най-големият провал на човека се състои в това, че едновременно със стремежа си да се подчини на Бог и да Му се поклони, човекът изгражда своя собствена идеална дестинация и крои планове как да получи най-голямото благословение и най-добрата крайна точка. Дори ако хората разбират колко жалки, отвратителни и нищожни са те, то колко от тях могат с готовност да се откажат от идеалите и надеждите си? И кои са способни да се отвърнат от пътищата си и да престанат да мислят само за себе си? Бог се нуждае от онези, които ще Му съдействат най-добре, за да завърши управлението Си. Той се нуждае от онези, които ще Му се подчинят, като посветят целия си ум и тяло на делото по Неговото управление. Той не се нуждае от хора, които всеки ден протягат ръце, за да просят от Него, а още по-малко от такива, които дават малко и после чакат да бъдат възнаградени. Бог презира онези, които дават малко и после почиват на лаврите си. Той ненавижда онези хладнокръвни хора, които негодуват срещу делото на Неговото управление и искат да говорят само за това, как ще отидат на небето и ще получат благословения. Той изпитва още по-голяма омраза към онези, които се възползват от възможността, предоставена от делото, което Той върши за спасението на човечеството. Защото такива хора никога не са се интересували от това, което Бог

иска да постигне и осъществи чрез делото на Своео управление. Те се интересуват единствено от това как могат да използват възможността, предоставена от Божието дело, за да получат благословения. Те не се интересуват от Божието сърце, а са заети изцяло със собствените си надежди и съдба. Тези, които негодуват срещу делото на Божието управление и нямат никакъв интерес към начина, по който Бог спасява човечеството, и към Неговата воля, правят само това, което им доставя удоволствие, по начин, който има малко общо с делото на Божието управление. Тяхното поведение нито се помни, нито е одобрено от Бог — още по-малко пък Бог гледа на него благосклонно.

В необятния космос и небесната твърд живеят и се възпроизвеждат безброй същества, които следват кръговрата на живота и се придържат към едно постоянно правило. Умиращите отнасят със себе си историите на живите, а останалите живи повтарят същата трагична история на умиращите. И така човечеството не може да не си зададе въпроса: защо живеем? И защо трябва да умрем? Кой управлява този свят? И кой е създал това човечество? Наистина ли човечеството е създадено от майката природа? Наистина ли човечеството контролира собствената си съдба?... Това са въпросите, които хората си задават непрестанно в продължение на хиляди години. За съжаление, колкото повече човекът е бил обсебен от тези въпроси, толкова по-голяма жажда той е развил за наука. Науката предлага краткотрайно удовлетворение и временно удоволствие за плътта, но далеч не е достатъчна, за да освободи човека от отхвърлянето, самотата и едва прикрития ужас и безпомощност дълбоко в него. Човечеството просто използва научното познание, което може да види с невъоръжено око и да разбере с ума си, за да упои сърцето си. И все пак тези научни познания не са достатъчни, за да спрат човечеството да изследва загадките. Хората просто не знаят кой е Суверенът на вселената и на всички неща, още по-малко пък знаят началото и бъдещето на човечеството. Човечеството просто живее по принуда сред този закон. Никой не може да избяга от него и никой не може да го промени, защото сред всички неща и в небесата има само Един от вечни времена, който владее всичко. Той е Онзи, който никога не е бил виждан от човека, Онзи, когото човечеството никога не е познавало, в чието съществуване никога не е вярвало. И все пак Той е Онзи, който е вдъхнал дихание в предците на човечеството и е дал живот на човечеството. Той е Този, който осигурява и храни човечеството, позволявайки му да съществува; и Той е Този, който ръководи човечеството до наши дни. Нещо повече, Той и само Той е Този, от когото човечеството зависи за оцеляването си. Той притежава върховенството над всички неща и управлява всички живи същества във Вселената. Той е повелител на четирите годишни времена и призовава вятъра, студа, снега и дъжда. Той дава на човечеството слънчева светлина и довежда нощта. Той е създал небето и земята, предоставяйки на човека планините, езерата и реките и всички живи същества в

тях. Неговите дела са всеприсъстващи, Неговата сила е всеприсъстваща, Неговата мъдрост е всеприсъстваща и Неговата власт е всеприсъстваща. Всеки от тези закони и правила е възплъщение на Неговите дела и всеки от тях разкрива Неговата мъдрост и власт. Кой може да се освободи от Неговото владичество? И кой може да се освободи от Неговите планове? Всичко съществува под Неговия поглед и освен това всичко съществуващо живее под Неговото владичество. Неговите дела и Неговата власт не оставят на човечеството друг избор, освен да признае факта, че Той наистина съществува и притежава власт над всички неща. Нищо друго, освен Него, не може да управлява вселената, а още по-малко да осигурява безкрайно съществуването на това човечество. Независимо дали си в състояние да разпознаеш Божиите дела и дали вярваш в съществуването на Бог, няма съмнение, че съдбата ти е определена от Бог, и няма съмнение, че Бог винаги ще властва над всички неща. Неговото съществуване и власт не зависят от това дали са признати и разбрани от човека. Само Той знае миналото, настоящето и бъдещето на човека и само Той може да определи съдбата на човечеството. Независимо дали си способен да приемеш този факт, не след дълго човечеството ще стане свидетел на всичко това със собствените си очи и това е факт, който Бог скоро ще осъществи. Човечеството живее и умира пред очите на Бог. Човекът живее заради Божието управление и когато очите му се затворят за последен път, те се затварят и за това управление. Човекът идва и си отива отново и отново, напред и назад. Всичко това без изключение е част от Божието владичество и Неговия замисъл. Божието управление никога не е спирало, то непрекъснато напредва във времето. Той ще направи така, че човечеството да осъзнае Неговото съществуване, да се довери на Неговия суверенитет, да съзре делата Му и да се завърне в Неговото царство. Това е Неговият план и делото, което Той управлява в продължение на хиляди години.

Делото на Божието управление започна със сътворението на света и човекът е в основата на това дело. Може да се каже, че Бог създава всички Свои творения заради човека. Тъй като делото на Неговото управление продължава хиляди години и не се изчерпва само с минути или секунди, нито с един миг или с една или две години, Той трябваше да създаде още неща, необходими за оцеляването на човечеството, такива като слънцето, луната, всякакви живи същества, храна и гостоприемна среда. Така започна Божието управление.

След това Бог предаде човечеството на Сатана и човекът заживя под властта на Сатана, което постепенно доведе до Божието дело от първата епоха: събитията от Епохата на закона... В продължение на няколко хиляди години по време на Епохата на закона човечеството свикна с ръководството на Епохата на закона и го прие за даденост. Постепенно човекът напусна Божието ръководство. И така, следвайки закона, хората едновременно с това се кланяха на идоли и вършеха зли дела. Те бяха без закрилата на Йехова и просто живееха живота си пред олтара в

храма. Всъщност Божието дело отдавна ги беше напуснало и въпреки че израилтяните все още се придържаха към закона и произнасяха името на Йехова и дори гордо вярваха, че само те са народът на Йехова и са избраните на Йехова, Божията слава тихомълком ги изостави...

Когато Бог върши Своео дело, Той винаги тихо напуска едно място и безшумно извършва новото дело, което започва на друго място. Това изглежда невероятно за хората, които са сковани. Хората винаги са ценили старото и са се отнасяли с враждебност към новите, непознати неща или са ги смятали за досадни. И така, каквото и ново дело да върши Бог, от начало до край, човекът е последният от всички неща, който узнава за него.

Както винаги, след делото на Йехова в Епохата на закона Бог започна новото Си дело от втория етап: прие плът — въплъти се като човек за десет, двадесет години — и говореше и вършеше делото Си сред вярващите. И все пак никой, без изключение, не знаеше това и само малък брой хора разбираха, че Той е Бог, станал плът, след като Господ Исус беше прикован на кръста и възкръсна. Проблемът е в това, че се появи един човек на име Павел, който встъпи в смъртна вражда с Бог. Дори след като беше повален на земята и стана апостол, Павел не промени старата си природа и продължи да върви по пътя на противопоставянето си с Бог. През времето, когато работеше, Павел написа много послания. За съжаление по-късните поколения възприеха неговите послания като Божие слово и те дори бяха включени в Новия завет и примесени със словата, изречени от Бог. Това е пълен позор още от появата на Писанието насам! И дали тази грешка не беше допусната поради изключителната глупост на човека? Хората не знаеха, че в записите за Божието дело в Епохата на благодатта просто не бива да има послания или духовни писания на хора, които да олицетворяват делото и думите на Бог. Но това е извън темата, затова нека се върнем към първоначалната мисъл. Веднага щом приключи вторият етап от Божието дело — след разпятието — Божието дело по изцелението на човека от греха (което ще рече, изтръгването на човека от ръцете на Сатана) беше завършено. И така, от този момент нататък човечеството трябваше само да приеме Господа Исуса за Спасител и греховете му щяха да бъдат простени. Формално погледнато, греховете на човека вече не бяха пречка за постигането на спасението и за идването му пред Бог, те вече не бяха лостът, чрез който Сатана обвиняваше човека. Това е така, защото Самият Бог беше извършил истинска работа, беше станал подобие и пример на греховната плът и Самият Бог беше жертвата за грях. По този начин човекът слезе от кръста и беше изкупен и спасен чрез Божията плът — подобие на тази греховна плът. И така, след като беше пленен от Сатана, човекът се приближи с една стъпка до приемането на Своео спасение пред Бог. Несъмнено е, че този етап на делото беше по-дълбок и по-разгърнат, отколкото Божието управление през Епохата на закона.

Такова е Божието управление: да предаде човечеството на Сатана — човечество, което не знае какво е Бог, какво е Творецът, как да се покланя на Бог и защо е необходимо да се подчинява на Бог — и да позволи на Сатана да го поквари. След това, стъпка по стъпка, Бог изтръгва човека от ръцете на Сатана, докато напълно се поклони на Бог и отхвърли Сатана. Това е Божието управление. Може да звучи като митична история и да изглежда объркващо. Хората смятат, че е мит, защото нямат представа колко много неща са се случили с човека през последните няколко хиляди години, а още по-малко знаят колко много истории са се случили в космоса и небесната твърд. И освен това е така, защото не могат да оценят по-удивителния, по-страховития свят, който съществува отвъд материалния свят, но който очите им на смъртни не им позволяват да видят. За човека е непонятно, защото не разбира значението на Божието спасение на човечеството или значението на делото на Неговото управление и не разбира как Бог в крайна сметка иска да види човечеството. Дали да бъде напълно непоковарено от Сатана, както са били Адам и Ева? Не! Целта на Божието управление е да открие група хора, които да се покланят на Бог и да Му се подчиняват. Въпреки че тези хора са били покварени от Сатана, те вече не виждат Сатана като свой баща; те разпознават отблъскващото лице на Сатана и го отхвърлят, и идват пред Бог, за да приемат Божия съд и наказание. Те идват, за да разберат кое е грозно и как то контрастира със светото, както и да разпознаят величието на Бог и злото на Сатана. Такова човечество вече няма да работи за Сатана, няма да се покланя на Сатана, нито ще го почита. Това е така, защото те са група хора, които наистина са били спечелени от Бог. Това е значението на Божието дело за управление на човечеството. По време на делото на Божието управление в този период човечеството е обект както на покварата на Сатана, така и на Божието спасение, а човекът е обект, за който Бог и Сатана се борят. Докато Бог извършва Своето дело, Той постепенно изтръгва човека от ръцете на Сатана и така човекът се приближава все повече до Бог...

След това настъпи Епохата на царството, която е по-практичен етап на делото и освен това е най-трудна за приемане от човека. Това е така, защото колкото повече човек се приближава до Бог, толкова повече Божият жезъл се доближава до човека и толкова по-ясно Божието лице се разкрива пред него. След изкуплението на човечеството човекът официално се завръща в Божието семейство. Човекът си мислеше, че сега е времето за наслади, но бе подложен на фронтална атака от страна на Бог, каквато никой не е могъл да предвиди: оказва се, че това е кръщение, на което Божият народ трябва да се „наслаждава“. При такова отношение хората нямат друг избор, освен да спрат и да си помислят: „Аз съм отдавна изгубената овца, за която Бог даде толкова много, за да я изкупи обратно, защо тогава Бог се отнася с мен по този начин? Дали това е Божият начин да ми се присмее и да ме изобличи?...“. С течение на времето човекът преживява

трудностите на срина и разобличаването. Въпреки че е загубил „славата“ и „романтиката“ на отминалите времена, той, без да знае, е разбрал принципите на човешкото поведение и е оценил годините, през които Бог се е посветил на спасението на човечеството. Човекът постепенно започва да се отвращава от собственото си варварство. Започва да мрази колко е див, цялото неразбиране в отношенията с Бог и неразумните изисквания, които е предявил към Него. Часовникът не може да бъде върнат назад. Миналите събития се превръщат в жалки спомени за човека, а думите и любовта на Бог стават движеща сила в новия живот на човека. Раните на човека заздравяват ден след ден, силите му се връщат и той се изправя и поглежда лицето на Всемогъщия ... само за да открие, че Той винаги е бил до него и че Неговата усмивка и красивият Му лик са все така вълнуващи. Сърцето Му все още е загрижено за човечеството, което е създал, а ръцете Му са все така топли и силни, както в началото. Сякаш човекът се е върнал в Едемската градина, но този път вече не слуша съблазните на змията и не се отвръща от лицето на Йехова. Човекът коленичи пред Бог, вдига поглед към усмихнатото Му лице и принася най-ценната си жертва — О, Господи мой, Боже мой!

Любовта и състраданието на Бог проникват във всеки детайл от работата на Неговото управление и независимо дали хората са в състояние да разберат добрите намерения на Бог, Той продължава неуморно да върши работата, която е решил да извърши. Независимо от това доколко хората разбират Божието управление, помощта и ползите, които Божието дело носи на човека, могат да бъдат оценени от всеки. Може би в този ден не си почувствал нищо от любовта или живота, предоставени от Бог, но ако ти не изоставиш Бог и не се откажеш от решимостта си да преследваш истината, ще дойде ден, в който Божиата усмивка ще се разкрие пред теб. Защото целта на делото на Божието управление е да възстанови хората, които са под властта на Сатана, а не да изостави тези, които са покварени от Сатана и се противопоставят на Бог.

23 септември 2005 г.

ПРИЛОЖЕНИЕ 4

ВИЖТЕ ЯВЛЕНИЕТО БОЖИЕ В НЕГОВИТЕ СЪД И НАКАЗАНИЕ

Подобно на стотици милиони други последователи на Господ Исус Христос, ние спазваме библейските закони и заповеди, наслаждаваме се на изобилната благодат на Господ Исус Христос и се събираме, молим се, възхваляваме и служим в името на Господ Исус Христос — и правим всичко това под грижите на Господ и под Неговата закрила. Често сме слаби, но често сме и силни. Ние

вярваме, че всички наши действия се извършват в съответствие с ученията на Господ. От само себе си се разбира, че ние също така вярваме, че вървим по пътя на изпълнението на волята на Небесния Отец. Копнеем за завръщането на Господ Исус, за Неговото славно слизание, копнеем за настъпването на края на нашия земен живот, за появата на царството и за всичко, което е предсказано в книгата Откровение: Господ ще дойде и ще донесе бедствия, ще възнагради добрите и ще накаже нечестивите, и ще вземе всички, които Го следват и се радват на завръщането Му, за да Го срещнат във въздуха. Всеки път, когато мислим за това, не можем да сдържим емоциите, които ни завладяват, щастливи, че сме родени в последните дни и че имаме късмета да станем свидетели на идването на Господ. И въпреки че преживяхме гонения, в замяна придобихме „все повече и повече една изобилна вечна слава за нас“. Каква благословия! Целият този копнеж и благодат, дарени ни от Господ, непрекъснато ни карат да сме сериозни в молитвите и да проявяваме по-голямо усърдие в сбирането заедно. Може би следващата година, може би утре или след период от време, по-кратък, отколкото човек може да си представи, Господ неочаквано ще слезе и ще се появи сред група хора, които са Го чакали с нетърпение и загриженост. Бързае да изпреварим останалите, никой не иска да изостава; и всичко това, за да бъде сред първите, които ще видят появата на Господ, за да бъде сред онези, които ще бъдат възнесени. Дали сме всичко, независимо от цената, за настъпването на този ден. Някои напуснаха работа, някои изоставиха семейството си, някои разтрогнаха брака си, а някои дори дариха всичките си спестявания. Каква безкористна преданост! Подобни искреност и вяност несъмнено надминават дори светците от отминалите векове! Тъй като Господ раздава благодат според волята Си и показва милосърдие според волята Си, ние вярваме, че Той отдавна е видял нашите прояви на преданост и жертви, както и че нашите искрени молитви също вече са достигнали до ушите Му, и ние се уповаваме, че Господ ще ни възнагради за нашата преданост. Нещо повече, Бог беше милостив към нас още преди създаването на света и никой не може да ни отнеме дадените от Него благословения и обещания. Всички ние кроим планове за бъдещето и всъщност сме превърнали своята преданост и всеотдайност в нещо като разменна монета или капитал, които да изтъргуваме за възможността да бъдем възнесени, за да се срещнем с Господ във въздуха. Освен това сме се възкачили, без капчица колебание, на бъдещия престол, за да управляваме всички нации и народи или да властваме като царе. Приемаме всичко това като даденост, като нещо очаквано.

Ние презираме всички онези, които са против Господ Исус. Накрая всички те ще бъдат унищожени. Кой ги е научил да не вярват, че Господ Исус е Спасителят? Разбира се, има моменти, когато ние подражаваме на Господ Исус, проявявайки състрадание към хората по света, защото те не разбират и е редно да бъдем толерантни и снизходителни към тях. Всичко, което правим, е в съответствие с

думите в Библията, защото всичко, което не е в съответствие с думите в Библията, е друговерие и ерес. Това убеждение е дълбоко вкоренено в съзнанието ни. Нашият Господ е в Библията и ако не се отклоняваме от нея, няма да се отклоним от Господ; ако спазваме този принцип, ще намерим спасение. Ние се насърчаваме един друг и се подкрепяме взаимно и всеки път, когато се сбираме, се надяваме, че всичко, което казваме и правим, е в съответствие с волята Господна и ще бъде прието от Него. Въпреки суровата враждебност на обкръжението, сърцата ни са изпълнени с наслада. Когато си мислим за благословиите, които са толкова близо, има ли нещо, от което да не можем да се откажем? Има ли нещо, с което не ни се иска да се разделим? Всичко това се разбира от само себе си и всичко се наблюдава от бдителните Божии очи. Ние, шепата нуждаещи се, които бяхме измъкнати от торището, сме като всички обикновени последователи на Господ Исус — мечтаем за възнесение, благословение и да управляваме всички народи. Нашата поквара бе изложена пред Божия поглед, а нашите желания и алчност бяха осъдени в Божиите очи. И все пак всичко това се случва толкова обикновено и толкова логично, че никой от нас не се замисля дали нашите копнежи са правилни, а още по-малко поставя под съмнение правилността на всичко, към което се придържаме. Кой може да знае Божията воля? Не знаем дали да търсим или да изследваме по какъв точно път върви човекът, а и не проявяваме интерес. Защото ни интересува единствено дали можем да бъдем възнесени, дали можем да получим благословения, дали има място за нас в Небесното царство и дали ще получим вода от реката на живота и част от плода от дървото на живота. Не вярваме ли в Господ точно защото искаме да спечелим тези неща и не сме ли станали затова Негови последователи? Греховете ни са били простени, покаяли сме се, изпили сме горчивата чаша вино и сме сложили кръст на гърба си. Кой може да каже, че Господ няма да приеме цената, която сме платили? Кой може да каже, че не сме приготвили достатъчно масло? Ние не искаме да бъдем от онези неразумни девици или от онези, които са изоставени. Освен това се молим непрекъснато на Господ да ни пази от измамата на лъжехристи, защото в Библията е казано: „Тогавата ако ви каже някой: Ето, тук е Христос, или: Там е, не вярвайте. Защото ще се появят лъжехристи и лъжепророци, които ще покажат големи знамения и чудеса, така че да заблудят, ако е възможно, и избраните“ (Матей 24:23-24). Всички сме запаметили тези стихове от Библията, знаем ги наизуст и ги смятаме за безценно съкровище, за живот и за пропуск към нашето възнесение или спасение...

В продължение на много хиляди години живите са умирали, взимайки със себе си своите копнежи и мечти, но никой не знае със сигурност дали са отишли в Небесното царство. Мъртвите се завръщат, загубили спомена за онова, което им се е случило някога, и продължават да следват ученията и пътищата на своите предци. Така че след дни и години никой не знае дали нашият Господ Исус, нашият

Бог, наистина приема всичко, което правим. Можем само да се надяваме на някакъв резултат и да правим предположения за всичко, което ще се случи. Но Бог мълча през цялото време, Той никога не ни се яви и не говори с нас. Затова ние самоволно правим изводи за Божиата воля и Неговия нрав въз основа на Библията и според знаменията. Свикнали сме с мълчанието на Бог, свикнали сме да определяме дали действията ни са правилни или грешни въз основа на собствения си начин на мислене, свикнали сме да разчитаме на собствените си знания, представи и морални принципи вместо на Божиите изисквания към нас. Свикнали сме да се радваме на Божиата благодат, свикнали сме Бог да ни подкрепя винаги, когато имаме нужда от това, свикнали сме да протягаме ръце към Бог за всичко и да се разпореждаме с Него. Освен това сме свикнали да следваме законите, без да обръщаме внимание как ни води Светият Дух, и дори сме свикнали с такива дни, в които сами сме си господари. В такъв Бог вярваме ние — в Бог, когото никога не сме срещали лично. Въпроси като какъв е Неговият нрав, какво притежава и какво представлява Той, какъв е Неговият образ, дали ще Го познаем, когато дойде, и т.н. — всичко това няма значение. Важното е само, че Той е в сърцата ни и че всички Го очакваме, и е достатъчно, че сме в състояние да си представим какъв е Той. Ние милеем за вярата си и ценим духовния си живот. Възприемаме всичко за тор и тъпчем всичко с краката си. Тъй като ние сме вярващи в славния Господ, независимо колко дълго или трудно ще бъде пътуването, независимо какви трудности и опасности ще срещнем, нищо не може да забави стъпките ни, когато следваме Господ. „Река с вода на живот, бистра като кристал, извираше от престола на Бог и на Агнеца. От двете страни на реката имаше дърво на живота, което раждаше плод дванадесет пъти, като даваше плод всеки месец и листата на дърветата бяха за изцеление на народите. Никакво проклятие няма да има вече; и престолът на Бог и на Агнеца ще бъде в него и Неговите слуги ще Му служат. Те ще гледат лицето Му и Неговото име ще бъде на челата им. Нощ няма да има вече; и няма да имат нужда от осветяване от светило или от слънчева светлина, защото Господ Бог ги осветява. И те ще царуват до вечни векове“ (Откровение 22:1-5). Всеки път, когато пеем тези думи, сърцата ни преливат от безгранична радост и чувство на удовлетворение и от очите ни се стичат сълзи. Благодарности на Господ, че ни избра, благодарности на Господ за Неговата благодат. Той ни даде сто пъти повече в този живот и ни даде вечен живот в бъдещия свят. И ако Той ни помоли да умрем сега, ще го направим абсолютно безропотно. О, Господи! Моля Те, яви се скоро! Не го отлагай нито за минута, нито за секунда, защото ние Те жадуваме безкрайно и оставихме всичко заради Теб.

Бог мълчи и така и не се яви пред нас, но делото Му не спира. Той наблюдава цялата земя, господства над всичко съществуващо и забелязва всички думи и дела на човека. Управлението Му се извършва на обмислени етапи и според

Неговия план, тихо, без театрални ефекти, но при все това Той се придвижва, стъпка по стъпка, още по-близо до човечеството, а престолът на Неговия съд се появява във вселената със скоростта на мълния и веднага след това се спуска сред нас. Каква величествена сцена представлява това, каква тържествена и внушителна картина! Подобно на гълъб и като ревящ лъв, Духът се появява сред нас. Той е мъдрост, Той е праведност и величие и Той идва незабележимо, облечен във власт и изпълнен с любов и милост. Никой не знае за Неговото пристигане, никой не приветства идването Му и нещо повече, никой не знае всичко онова, което Той ще направи. Животът на човека продължава както преди, сърцето му е все същото и дните минават както обикновено. Бог живее сред нас като обикновен човек, като един от най-незабележимите последователи, като най-обикновен вярващ. Той има Свои собствени стремежи, Свои собствени цели и освен това притежава божествена същност, каквато обикновеният човек не притежава. Никой не е забелязал наличието на Неговата божествена същност и никой не е осъзнал разликата между Неговата същина и тази на човека. Ние живеем заедно с Него непринудено и без страх, тъй като в нашите очи Той е само един незначителен вярващ. Той наблюдава всяко наше движение, а всичките ни мисли и възгледи са разголени пред Него. Никой не проявява интерес към Неговото съществуване, никой няма представа за Неговата функция и освен това никой дори не подозира за Неговата самоличност. Ние просто продължаваме търсенето си, сякаш Той няма нищо общо с нас...

Светият Дух изразява някак случайно думите Си „чрез“ Него и макар това да изглежда много неочаквано, ние все пак ги разпознаваме като слово, идващо от Бог, и с готовност го приемаме от Бог. Причината е, че който и да произнесе тези думи, стига да идват от Светия Дух, ние трябва да ги приемем и не можем да ги отречем. Следващите слова може да дойдат чрез мен или чрез теб, или чрез някой друг. От когото и да идва, всичко е Божия благодат. Въпреки това който и да е този човек, ние не бива да му се покланяме, тъй като той в никакъв случай не може да е Бог и в никакъв случай не бива да избираме такъв обикновен човек за свой Бог. Нашият Бог е толкова велик и благороден, как е възможно такъв незначителен човек да заеме мястото Му? Освен това ние очакваме Бог да дойде и да ни отведе обратно в царството небесно, а как може някой толкова незначителен да изпълни толкова важна и трудна задача? Ако Господ дойде отново, тогава Той трябва да пристигне на бял облак, за да може цялото множество да го види. Колко великолепно ще бъде това! Как е възможно Той да се крие потайно сред група обикновени хора?

И все пак точно този обикновен, скрит сред хората човек извършва новото дело по нашето спасение. Той не ни обяснява нищо, нито ни казва защо е дошъл, а просто върши работата, която възнамерява да извърши, с отмерени крачки и според плана Си. Неговите слова се чуват все по-често. Преминават от утеха,

увещание, напомняне и предупреждение към укоряване и дисциплиниране, от благ и кротък тон към яростни и величествени думи — всичко това удостоява човек с милосърдие и му вдъхва страхопочитание. Всичко, което Той казва, достига до онова дълбоко място, където крием тайните си. Думите Му жегват сърцата ни, жегват духа ни и ни изпълват с чувство на непоносим срам, и ние не знаем къде да се скрием. Започваме да се чудим дали Бог, присъстващ в сърцето на този човек, наистина ни обича и какви точно са Неговите намерения. Може би можем да бъдем възнесени едва след като изтърпим тези страдания? В умовете си опитваме да изчислим ... какво е бъдещото ни предназначение и каква е бъдещата ни съдба. И все пак, както и преди, никой от нас не вярва, че Бог вече се е възплътил, за да работи сред нас. И макар че Той е бил с нас толкова дълго време, и макар че вече лично ни е казал толкова много неща, ние все още не желаем да приемем този незначителен човек като Бог на нашето бъдеще, а още по-малко сме склонни да поверим на толкова незначителен човек управлението на нашето бъдеще и съдба. С радост приемаме неизчерпаем източник на жива вода от Него и благодарение на Него живеем лице в лице с Бог. Но сме благодарни единствено за благодатта от Господ Исус на небето и никога не обръщаме ни най-малко внимание на чувствата на този обикновен човек, който притежава божествена същност. Но Той все така върши делото Си, смилено скрит в плътта, даващ израз на най-съкровени кътчета на сърцето Си, сякаш Му е безразлично, че човечеството Го отхвърля и сякаш безкрайно прощава човешката незрялост и невежество и винаги е толерантен към човешката непочтителност към Него.

Без да се усетим, този незначителен човек ни е водил, крачка по крачка, от един етап в Божието дело към друг. Подложени сме на безброй изпитания, понасяме безброй укори и преминаваме през изпитанието на смъртта. Научаваме за праведния и величествен нрав на Бог и също така се наслаждаваме на Неговата любов и милост, стигаме до осъзнаването на великата мощ и мъдрост на Бог, ставаме свидетели на Божията обичливост и виждаме страстното желание на Бог да спаси човека. Чрез думите на този обикновен човек стигаме до познаването на нрава и същината на Бог, разбирането на Божията воля, познаването на природата същност на човека и виждаме пътя към спасението и усъвършенстването. Думите Му ни карат да „умираме“ и да се „прераждаме“, те ни носят утеха и в същото време ни оставят съкрушени от вина и от чувството, че сме задължени. Думите Му ни носят радост и мир, но и безкрайна болка. Понякога в ръцете Му сме като агнета, изпратени на заколение; понякога сме като зеницата на окото Му и се наслаждаваме на нежната Му любов. Понякога сме Негов враг и под зоркия Му поглед се превръщаме в прах от Неговия гняв. Ние сме спасеният от Него човешки род, в Неговите очи сме червеи и сме изгубените агнета, които Той денонощно се опитва да намери. Той е милостив към нас, презира ни, възхвалява ни, утешава ни и ни увещава, води ни, просветлява ни, укорява ни и ни дисциплинира, дори ни

проклина. Ден и нощ Той неуморно се тревожи за нас, денонощно ни пази и се грижи за нас, винаги е до нас, пролива кръвта на сърцето Си заради нас и плаща всякаква цена заради нас. Благодарение на словата, излезли от това дребно обикновено плътско тяло, ние сме се наслаждавали на целостта на Бог и сме видели назначението, което Той ни е отредил. И въпреки това суетата продължава да вълнува сърцата ни и ние все още не желаем активно да приемем такъв човек като наш Бог. Въпреки че ни е дал толкова много манна, толкова много радости, нищо от това не може да заеме мястото на Господ в сърцата ни. Ние почитаме специалната личност и статуса на този човек, но с огромна неохота. Докато Той не отвори уста, за да поиска да признаем, че е Бог, ние никога няма да се осмелим да Го признаем за Бог, който скоро ще дойде, но същевременно отдавна работи сред нас.

Бог продължава да изрича словото Си, като използва различни методи и гледни точки, за да ни съветва какво трябва да правим, докато същевременно изразява онова, което Му е на сърце. Думите Му носят силата на живота, те ни показват пътя, по който трябва да вървим, и ни дават възможност да разберем каква е истината. Думите Му започват да ни пленяват, започваме да се концентрираме върху тона и начина Му на говорене и подсъзнателно започваме да проявяваме интерес към най-съкровенията чувства на този с нищо незабележителен човек. Той пролива кръвта на сърцето Си, докато работи от наше име, губи сън и апетит заради нас, плаче заради нас, въздиша заради нас, стене от болка заради нас, унижава се заради нашето назначение и спасение, а сърцето Му кърви и се облива в сълзи заради нашите безчувственост и бунтарство. Нищо от това не може да се притежава и представлява от обикновен човек и никой от покварените хора не може да го притежава или да го постигне. Той проявява толерантност и търпение, каквито не притежава нито един обикновен човек, и нито едно сътворено същество не е надарено с любов като Неговата. Единствено Той може да знае всичките ни мисли, да разбере толкова ясно и пълно нашата природа и същина, да съди бунтарството и покварата на човечеството, да говори с нас и така да работи върху нас от името на небесния Бог. Никой друг освен Него не е надарен с Божията власт, мъдрост и достойнство. Нравът на Бог, онова, което Той притежава и представлява, са разкрити цялостно у Него. Никой друг освен Него не може да ни покаже пътя и да ни донесе светлина. Никой друг освен Него не може да разкрие тайните, които Бог не е разкрил от времето на сътворението до наши дни. Никой друг освен Него не може да ни спаси от робските окови на Сатана и от нашия покварен нрав. Той представлява Бог. Той изразява най-съкровенията, което се крие в сърцето на Бог, Божиите увещания и словата на Божия съд към цялото човечество. Той е започнал нова епоха, нова ера, възвестил е ново небе и земя и ново дело и ни е донесъл надежда, като е сложил край на живота ни в несигурност и ни е дал възможност да видим с цялото

си същество, с пълна яснота, пътя към спасението. Завоювал е цялото ни същество и е спечелил сърцата ни. От този момент нататък разумът ни е съзнателен и духът ни изглежда възроден. Този обикновен, незначителен човек, който живее сред нас и дълго време е бил отхвърлян от нас — не е ли Той Господ Исус, който винаги е в нашите мисли, насън и наяве, и за когото копнеем ден и нощ? Това е Той! Това наистина е Той! Той е нашият Бог! Той е пътят, истината и животът! Той ни даде възможност да живеем отново и да видим светлината, Той спря блуждаенето на сърцата ни. Върнахме се в Божия дом, върнахме се пред Неговия престол, ние сме лице в лице с Него, станавме свидетели на лика Му и видяхме лежащия пред нас път. Сега Той е завоювал напълно сърцата ни; вече не се съмняваме кой е Той и вече не се противопоставяме на работата Му и словото Му и се покланяме ничком пред Него. Не желаем нищо друго, освен да следваме стъпките на Бог до края на живота си, да бъдем усъвършенствани от Него и да се отплатим за Неговата благодат, да се отплатим за любовта Му към нас, да се подчиним на Неговите подредби и организация, да се включим в делото Му и да направим всичко по силите си, за да завършим онова, което Той ни е поверил.

Да си завоюван от Бог е като състезание по бойни изкуства.

Всяко Божие слово удря по някое от нашите уязвими места, като ни оставя наранени и изпълнени с ужас. Той разкрива нашите представи, нашите фантазии и нашия покварен нрав. Думите Му разкриват нашата природа същност, всичко, което казваме и правим, всяка наша мисъл и идея, което ни кара да треперим от страх, без да има къде да се скрием от срам. По ред ни разказва за всичките ни действия, за нашите цели и намерения и дори за нашия покварен нрав, който самите ние никога не сме забелязали, като ни кара да се чувстваме разголени в цялото си жалко несъвършенство и нещо повече — да се чувстваме напълно спечелени. Той ни съди за това, че Му се противопоставяме, порицава нашето богохулство и осъждането Му от нас и ни кара да чувстваме, че в Неговите очи не притежаваме нито едно положително качество, че сме същински Сатана. Надеждите ни са разбити, вече не смеем да Му отправяме неразумни искания или да кроим нещо против Него, и дори мечтите ни се изпаряват за миг. Това е факт, който никой от нас не може да си представи и който никой от нас не може да приеме. Ние в миг губим вътрешното си равновесие и не знаем нито как да продължим по пътя, който се простира напред, нито какво да правим по-нататък с нашите убеждения. Изглежда, че нашата вяра отново се е върнала в първоначалното си състояние и сякаш никога не сме срещали или познавали Господ Исус. Всичко пред нашия поглед ни обърква и ни потапя в колебливост и нерешителност. Ние сме обезкуражени, разочаровани сме и в дълбините на сърцата ни има неукротим гняв и срам. Опитваме се да намерим отдушник, да намерим изход и най-вече се опитваме да продължим да чакаме нашия Спасител Исус, за да разкрием сърцата си пред Него. Въпреки че има моменти, когато

външно изглеждаме уравновесени, не проявяваме нито високомерие, нито смирение, сърцата ни се измъчват от чувство на загуба, каквото не сме изпитвали досега. И въпреки че понякога може да изглеждаме необичайно спокойни, в съзнанието ни бушува море от страдание. Неговите съд и наказание ни лишиха от всичките ни надежди и мечти, сложиха край на нашите необуздани желания и породиха у нас нежелание да повярваме, че Той е нашият Спасител и е в състояние да ни спаси. Неговите съд и наказание отвориха такава дълбока пропаст между нас и Него, че никой не иска да я прекоси. Неговите съд и наказание са първият път, когато ние претърпяваме такъв огромен провал, толкова голямо унижение. Неговият съд и наказание ни подтикнаха наистина да оценим Божието достойнство и Неговата нетърпимост към обидите от човека, в сравнение с които ние сме толкова долни, толкова нечисти. Неговите съд и наказание ни накараха да осъзнаем за първи път колко сме надменни и надути и до каква степен човек никога няма да бъде равен на Бог или на същото ниво като Бог. Неговите съд и наказание ни накараха да копнеем за живот без такъв покварен нрав, да се избавим колкото се може по-скоро от тази природа същност и повече да не предизвикваме у Него отвращение и презрение. Неговите съд и наказание ни накараха с готовност да се подчиняваме на думите Му и повече да не се бунтуваме срещу Неговите подредби и организация. Неговите съд и наказание отново ни дадоха желанието да оцелеем и ни накараха с готовност да Го приемем за наш Спасител... Приключихме с делото на завоюването, с ада, с долината на смъртната сянка... Всемогъщият Бог придоби нас, тази група хора! Той триумфира над Сатана и победи безбройните Си врагове!

Ние сме само група обикновени хора, притежаващи порочен сатанински нрав, ние сме тези, които още преди векове са предопределени от Бог, и ние сме нуждаещите се, които Бог е издигнал от торището. Някога отхвърлихме и осъдихме Бог, но сега сме завоювани от Него. От Него ние получихме живот и пътя към вечния живот. Където и да се намираме на земята, каквито и гонения и несгоди да търпим, ние не можем да бъдем разделени от спасението на Всемогъщия Бог. Защото Той е нашият Създател и единственото ни изкупление!

Божията любов се простира надалеч, като изворна вода, и се дава на теб и на мен, и на другите, и на всички, които наистина търсят истината и очакват появата на Бог.

Както слънцето и луната изгряват последователно, така и Божието дело никога не спира и се извършва върху теб, върху мен, върху другите и върху всички онези, които вървят по стъпките на Бог и приемат Неговите съд и наказание.

23 март 2010 г.

ПОСЛЕСЛОВ

Макар че тези думи не са пълната съвкупност от Божиите изрази, те са достатъчни, за да могат хората да постигнат целите по опознаване на Бог и промяна в нрава. Може би има хора, които смятат, че тъй като делото на Бог в континенталната част на Китай е приключило, това доказва, че Той е приключил с изричането на всички думи, които трябва да изрече, и че Той не може да има нищо ново за казване, защото Бог е способен да изрича само тези думи. Нещо повече, има хора, които вярват, че „Словото се явява в плът“ съдържа всички изрази на Бог в Епохата на царството и че получаването на тази книга е равносилно на получаването на всичко от Бог или че тази книга ще води човечеството в бъдеще, точно както Библията. Вярвам, че тези, които поддържат подобни възгледи, не са малцинство, защото хората обичат винаги да налагат ограничения на Бог. Въпреки че всички те заявяват, че Бог е всемогъщ и всеобхватен, тяхната природа все пак им позволява лесно да ограничат Бог в рамките на определен обхват. Всеки опознава Бог, но междувременно всеки се съпротивлява и Го ограничава.

Божие дело в Епохата на царството едва сега започва. Всички слова на Бог, съдържащи се в тази книга, са насочени просто към онези, които са Го следвали по онова време, и са само част от Неговите изрази, които са направени в сегашното Му въплъщение; те не представляват всичко Божие. Нещо повече, не може да се каже, че книгата обхваща цялото дело, което Бог ще извърши, докато е в настоящото Си въплъщение. Бог ще насочи Своите думи към хора от различни етноси и произход, ще завладее цялото човечество и ще сложи край на старата епоха. Как би могъл Той да приключи всичко това, след като е изразил само такава малка част от Своите думи? Просто делото Му е разделено на различни времеви периоди и етапи; Той работи в съответствие със Своя план и изразява думите Си в съответствие със Своите стъпки. Как би могъл човек да проумее Божието всемогъщество и мъдрост? Фактът, който искам да обясня тук, е следният: това, което Бог представлява и притежава, е вечно неизчерпаемо и безкрайно. Бог е източникът на живота и на всички неща; Той не може да бъде разбран от никое сътворено същество. И накрая, трябва да продължа да напомням на всички: никога повече не ограничавайте Бог в книги, в думи или в Негови минали слова. Има само една дума, която може да опише характеристиката на Божието дело: ново. Той не обича да върви по стари пътища или да повтаря делата Си; освен това не иска хората да Му се покланят, като Го ограничават в рамките на определен обseg. Това е Божият нрав.

Официален уебсайт
QR код

Приложение „Църквата
на Всемогъщия Бог“

Официален уебсайт
<https://bg.godfootsteps.org>

YouTube: <https://l.kingdomsalvation.org/bg/video>

Facebook: <https://l.kingdomsalvation.org/bg/facebook>

E-mail: contact.bg@godfootsteps.org
